ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Червень
1961
June

REDEEMER'S

VOICE

ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ—РЯТУНОК СВІТУ

о. М. Щудло, ЧНІ.

Св. Кипріян (190-258), славний африканський єпископ і мученик за віру в часі панування Валеріяна, отак писав до свого приятеля Доната про тодішній світ:

"Мій приятелю, живемо в дуже лихім і зіпсутім світі. По дорогах повно бандитів, на морю пірати - розбійники турбують людей, народи провадять криваві війни, міста горять, по амфітеатрах мордують людей, щоб задоволити розгуляну юрбу. Всюди по домах повно самолюбства, жорстокости, нужди та розпуки. Так, друже, це дуже лихий світ. Все ж таки в цьому лихуму світі є люди, які є спокійні та святі. Їх життя повне радости, якої гріх ніколи не годен нікому дати. Хоч їх переслідують і ними погорджують, всетаки вони щасливі, бо не звертають уваги на ці переслідування. Ці люди дбають про свою душу. Вони при Божій помочі перемогли світ. Хто ж вони такі ці дивні люди? Це християни, і я є одним із них".

Хіба цей опис колишнього поганського світу не відзеркалює в собі сьогоднішнього людства? Щоправда тепер не мордують людей по амфітеатрах, як колись римляни мордували бідних змагунів-глядіяторів, щоб кровожадна товпа могла насичуватися людською кров'ю та стражданнями. Але чи мільйони невинних людей не страждають і не гинуть із голоду та жорстокостей по концентраційних таборах Росії? Нема бандитів по дорогах, але скільки їх по містах, урядах, різних заводах, де вони спокійно пють людську кров, використовуючи своїх ближніх шахрайствами, обманами і фальшивою пропагандою? Нема піратів на морях, але чи большевики не покрили океанів підводними лодками, озброєнними атомними бомбами, якими заміряють повернути вільний демократичний світ у купу румовищ і пожарів? Це дуже лихий світ, бо в ньому повно брехні, облуди, ненависти, заздрости, зіпсуття, розводів, незаконних народин... Так, це дуже лихий світ...

Люди без віри безнадійно розкладають руки та кличуть у розпуці: "Ого, все вже пропало! Світ опинився на краю самогубства та руїни!"

Християни ж навпаки є оптимістами, бо хто вірить у Христа, той не може бути песимістом. Христос не опускає людей, за яких пролляв кров і помер на хресті. Він має лік на всі модерні горя та нещастя. Який же це лік?

Це Христове Серце, яке Він об'явив світові та бажає, щоб людство знайшло в Ньому лік і рятунок посеред теперішніх нещасть і загроз. Як за Свого земського життя, так тепер Спаситель кличе до всіх людей: **Прийдіть до Мене всі струдже-**

ні та працею зморені, і Я успокою вас... Навчіться від Мене, бо Я тихий і покірний серцем, і знайдете спокій для своїх душ! (Мт. 11, 28-29).

Христос подає бідному та застрашеному людству Своє любляче Серце та заявляє, що в цьому Серці є лік для всіх людей і на всі хвороби. Люди ж можуть знайти в цьому Божому Серці потіху в горях, розраду в пригнобленнях, запевнення благословення для своїх праць, спокій посеред загальної непевности та страху перед загрозою нової атомної війни, що висить над світом немов жахливе марево, якого люди самі не в силі відвернути від своїх країн.

Христос бажає, щоб люди звернулися до Його Серця за рятунком. В цьому Серці знайдуть одну тільки любов і вирозумілість. Сам Він заявив Св. Маргареті Алякок, як об'явив їй Своє любляче Серце: "Моє Серце пристрасно любить людей. Воно негодне довше стримувати в собі полум'я цієї любови, тому бажає об'явитися людям, щоб збагатити їх дорогоцінними скарбами... Моє Серце має всі ласки, яких людям потрібно, щоб врятуватися від безодні руїни".

Якщо б народи послухали цього люблячого заклику та звернулися з довір'ям до свого Спасителя, то Він вивів би їх із того страшного морального, релігійного, економічного та політичного хаосу, який нехибно веде до замішання, сварні, війни та знищення.

Якщо "люди цього світу" задивлені в свої багатства і могутність не хочуть удатися до люблячого Серця Христа Спасителя, то ми християни повинні це вчинити. Треба наблизитися до Христового Серця, посвятити Йому своє життя, здоров'я, труди, праці і щоденні клопоти, бо Він дбає про тих, що з довірям віддалися Йому. Крім цього треба направляти Христові ті кривди, що безбожники, масони та лихі християни завдають Його Серцю своїми гріхами та негідним життям. Жертвуймо Спасителеві свої щоденні хрести, труди, хвороби і втому, як надолуження за зневаги, що їх зазнає Його Серце по безчисленних місцях безбожного та збайдужнілого світу.

Хоч сьогоднішній світ лихий, всетаки зможемо спокійно та безпечно проживати в ньому, як Христос стане нашим другом і оборонцем. Носім завжди на грудях медалик Христового Серця. Цей меладик невпинно пригадуватиме нам, що належимо до Христа та спонукуватиме нас бути добрими навіть у лихім світі.

Оленка була збиточною та непослушною дівчинкою. Батьки мали з нею немало клопотів. Як пішла до школи, то Сестри вчительки негодні були дати собі з нею ради. Погрози та кари робили Оленку іще більше зухвалою. Бідні вчительки вже були стратили надію, що з Оленки щось добре буде.

А тут нараз Оленка змінилася до непізнання. Стала спокійна, терпелива та послушна. Сестра учителька спиталася: "Оленко, що сталося, що ти так страшно змінилася? Тепер ти добра, послушна та покірна!"

Оленка усміхнулася, але не хотіла виявити свого секрету. Нарешті на благання Сестри-учительки витягнула маленький медалик Христового Серця, який від якогось часу носила

на грудях і заявила: "Цей медалик помагає мені бути доброю, пильною та слухняною. Як прийде на мене спокуса, щоб я була лиха, безпотрібно кричала, тоді я тисну цей медалик до серця, думаючи про те, що Ісус вчинив для мене на хресті. Згадка про Ісуса та Його любов до мене помагає мені гамувати себе. Я хочу бути доброю дівчинкою з любови до Ісуса!"

Якщо б усі люди, родини та народи заявили та виконали свою заяву: "Ми хочемо бути добрі з любови до Ісуса, що полюбив нас і помер за нас, то світ стався б маленьким раєм, передсмаком вічного щастя в небі!"

Хто любить і почитає Христове Серце, той живе спокійно та щасливо посеред найтрудніших обставин, бо в Христовім Серці завжди знаходить поміч, розраду та потіху!

ЩО ТАКЕ МАТИ?

Генрих Ф. Акіель каже: "Для дитини мати представляє добро, провидіння, закон, цебто щось боже в конкретному виді.

Д. Доре каже: "Материнство це причина, чому жінка існує, як теж воно є її головним зайняттям, радістю й охороною".

И. Руссо додає: "Нема на світі чогось більше зворушливого і гідного пошани ніж мати родини. Вона окружена діточками провадить домашні зайняття, старається, щоб муж мав спокійне життя, і розумно керує домом." І він порівнює дійсну матір зо світовою дамою. Різниця між ними полягає в тім, що світова дама не любить хати, а дійсна мати "любується в своїй хаті немов черниця в монашій келії".

Лев Толстой кликав до матерей світу: "Матері, в ваших руках спасіння цілого світу!"

Е. Золя закінчує: "Без дітей жінка ніколи не година бути дійсно щаслива, бо сама любов між чоловіком і жінкою це ніщо. Треба, щоб вона була благословлена в дітях!"

Одного дня Христос звернувся до скептичних і матеріялізованих жидів і отак промовив до них: "Ви дійсно будете Моїми учнями, якщо вчинете Моє навчання правилом свого (щоденного) життя. Тоді пізнаєте правду і правда вчинить вас вільними людьми!" (Ів. 8, 31-32).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться.

АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПОШИРЕННЯ ПОЧИТАННЯ ПРЕСВ. СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО ЗГІДНО З БАЖАННЯМ СВ. ЦЕРКВИ ПРИ ПОМОЧІ ЗАСОБІВ ВІДПОВІДАЮЧИХ СЬОГОДНІШНІМ ЛЮДЯМ

Наміреня Апостольства Молитви на червень благословлене Св. Отцем.

В НАМІРЕННІ Апостольства Молитви на цей місяць Св. Отець доручає, щоб ми молилися: 1) за поширення набожности до Пресв. Серця Христового;

2) щоб ця набожність поширялася в дусі Церкви;

3) щоб вона поширялася при помочі засобів відповідних сьогоднішнім людям.

1. Поширення почитання Пресв. Серця Христового

Історія Церкви послідніх двох віків наглядно доказує, що де шириться набожність до Христового Серця, там скріпляється віра й процвітають християнські чесноти. Тому Святіші Отці, зокрема Лев XIII, Пій XI і XII так сердечно доручали це почитання. Пій XII пише, що ця набожність "кличе вірних до найтіснішої злуки з Христом" (1952).

Почитання Пресв. Серця Христового треба "поширяти", значить не полишати цього почитання добрій волі деяких побожних осіб, але дійсно його поширяти. В цій справі повинні брати живу участь члени Апостольства Молитви.

II. Поширення цего почитання в дусі Св. Церкви

Між побожними вправами в честь Пресв. Серця Христового є деякі приватні, що відповідають більше успосібленню поодиноких осіб, і є інші, потверджені Св. Церквою, що є відповідні для всіх. Ми повинні старатися про поширення тих практик в честь Серця Христового, що їх доручає Св. Церква для всіх. Цими побожними вправами є: Посвята Серцю Христовому насамперед поодиноких осіб, а потім родин, парафій і цілих спільнот; торжественне святкування празників Серця Христового і Христа-Царя; різні практики надолуження і переблагання Серця Христового, як свята година, надолужне Св. Причастя, зокрема в першу п'ятницю місяця, і торжественне святкування празника Серця Христового. Ці всі практики повинні поширюватися не тільки між жінками і в монаших домах, але поміж усіми вірними. Св. Церква доручає їх усім, як могучий засіб проти всіх сучасних небезпек, певний середник до навернення грішників і до віднови світу в Христовій любові.

III. Засоби відповідні сьогоднішнім людям

Не раз в поширюванні якоїсь набожности не звертаємо уваги на спосіб думання і почування даного середовища: звідси походить часто брак успіху. Сьогоднішне суспільство шукає очевидної особистої користи і гонить за сензаціями. Сьогоднішня людина мріє про щось великого і бажає стати "надлюдиною". У викладі якоїсь правди люди вимагають підходу короткого, популярного, ілюстрованого всіма засобами новішої техніки. Тому, щоб заінтересувати ширші круги вірних треба:

1. Щоб вони зрозуміли, що набожність до Серця Христового має на цілі особисті інтереси кожного вірного, бо його спасення і культ Серця Христового є підставою нашого відкуплення, бо цей культ, а зокрема Апостольство Молитви лучить нас тісно з Христом в Його Містичнім Тілі. Кожний вірний є членом цього Тіла Христового, а любов Чоловіколюбця-Христа має всіх оживляти. Коли душа цю правду зрозуміє і нею перейметься, тоді зрозуміє, що інтереси Церкви є її особисті інтереси, потреби Церкви її особисті потреби; тоді буде ревно старатися своїми молитвами, добрими ділами і терпіннями спішити з поміччю Св. Церкві, церковній Єрархії і Намісникові Христовому.

2. Скріпити богословські, історичні й аскетичні студії про Христове Серце, щоб пізнати, які скарби премудрости і знання криються в Пресв. Христовім Серцю.

3. Більше книжок так наукових як популярних і практичних про Серце Христове. В послідніх часах видрукувано деякі цінні книжки про Серце Христове в українській мові: о. М. Щудло, ЧНІ.: **Велика Обітниця Христового Серця;** о. Золотого: **Дев'ятниця до Найсв. Серця Христового,** і з давніших: Гатлєра: **Серце за Серце;** о. А. Лозинського: **Любім Ісуса;** о. Я. Фещака: **Найсолодше Серце Христове.**

4. Найновіші технічні винаходи повинні в першій мірі послужити своєму найвищому Панові і Цареві, і також служити поширенню культу Христового Серця.

5. Вкінці дуже доручається поширення Апостольства Молитви, що має саме на меті поширення культу Серця Христового, і дуже відповідає сьогоднішнім душпастирським потребам.

Нехай з наших сердець підносяться горячі молитви до Непорочного Серця Марії, щоб вона виєднала у Всевишнього найбільше поширення культу Серця Христового, що таке потрібне модерним людям.

Місійне наміреня: Щоб католицькі вчителі виховували в місійних школах християн гідних цього імени.

Липень: Загальне наміреня: Уживання вільного часу згідно з Божим законом для скріпленя здоровля духа й тіла.

Місійне: Відповідне пристосування католицької акції й інших світських товариств до місцевих обставин і потреб.

Господь промовив до кармелітки Марії від Ісуса: "Розкоші, а не покутні діла знищили світ". Св. Августин писав: "Умертвляй своє тіло і переможеш диявола!" Святі бичували себе посеред нечистих спокус. Св. Венедикт і Св. Франциск кидалися в терня, як нечисті спокуси докучали їм. Отець Родрігес каже: "Якщо б довкруги когось обкрутилася трійлива змійока, що намагалася б отруїти його, то він старався б бодай обезсилити її, як уже не годен убити, щоб хоч не дуже пошкодила йому".

ЛАГІДНІСТЬ

Св. Альфонс Лігорій, ЧНІ.

ХРИСТОС каже до всіх Своїх послідовників: "Навчіться від Мене, бо Я—тихий і покірний серцем!" (Мт. 11, 29). Лагідність це прикмета Ягнятка. Ісус Христос звав Себе Ягнятем, як свідчить Іван Хреститель: "Ось Боже Ягня!" (Ів. 1,2 9). А пророк Ісая кличе: "Господи, пошли Ягнятко, що рядитиме землею!" (Іс. 16, 1). Спаситель доступав немов ягнятко під час Страстей: "Як ягня мовчить перед стригуном, так і Він не відчиняв Своїх уст" (Іс. 53, 1). Пророк Єремія каже, що Він поводився "немов ласкаве ягня, що ведуть на заріз. (Єрем. 11, 19).

Лагідність це улюблена чеснота Спасителя. Виявив її, як чинив добро невдячним, ласкаво відповідав на питання противників, без скарги терпів тим, що зневажали Його. Св. Петро каже про Нього: "Він не злословив, як злословили Його. Посеред страждання Він не відгрожувався, але передав Себе тому, що несправедливо судив Його" (І Пет. 2,2 3). Його бичували, коронували терням, плювали в обличчя, прибили до хреста й обсипували наругами, а Він забув про все те й навіть молився за тих, що так лихо поступали з Ним. Ось тому упоминає, щоб ми вчилися від Нього покори і лагідности: "Навчіться від Мене, бо Я—тихий і покірний серцем!"

Св. Іван Золотоустий каже, що лагідність найсильніше вподібнює нас до Бога: "Лагідність більше вподібнює нас до Бога ніж всяка інша чеснота". Так, бо тільки один Бог відплачується добром за зло. Для того Спаситель заявив: "Робіть добро тим, що ненавидять вас . . ., щоб ви могли бути дітьми свого Небесного Отця" (Мт. 5, 44). Св. Іван Золотоустий каже, що Ісус Христос тільки лагідних називає наслідувачами Бога: "Христос зве Божими наслідувачами тільки тих, що визначаються цією чеснотою". Це ж лагідним обіцяно небо, як Спаситель виразно заявив: "Блаженні лагідні, бо вони наслідять землю".

Св. Франциск Салесій твердить, що лагідність це вицвіт любови, а Сирах вже давніше заявив: "Віра і лагідність подобаються Йому" (Сир. 1, 34). Бог знаходить Своє уподобання в лагіднім і вірнім серці. Бог не годен відкинути від Себе лагідних. Псальмопівець каже: "Господь приймає лагідних" (Пс. 44, 6). Молитви покірних і лагідних душ дуже дорогі Богові, як сказано в Св. Письмі: "Тобі завжди подобалося благання покірних і лагідних" (Тит. 16, 9).

Чеснота лагідности велить: 1) Здавлювати в собі порухи гніву на тих, що сердять нас, і 2) спокійно приймати зневаги.

Душа скориться перед тілом або тіло скориться перед душею. Бог подав людям змисли, щоб ми вживали їх не так, як нам захочеться, але так, як Він велить. Отож мусимо вмертвляти свої забаганки, що протиставляться Божому Законові: "Ті, що належать до Ісуса Христа розп'яли тіло своє з його пожадливостями і забаганками" (Гал. 5, 24).

"Щиро дякую..."

о. В. Зінько, ЧСВВ.

ОДНОГО разу прийшло до Ісуса Христа 10 важко хворих людей. Вони були прокажені, що не могли перебувати в місцях, де проживали люди, але скитался по відлюддях. Як почули про Ісуса, то стали здалека і просили, щоб Христос змилосердився над ними. Ісус промовив: **"Ідіть і покажіться священикам!"** Як вони ішли до священиків, то стали всі здорові. Тоді один із них, а саме чужинець-самарянин, повернувся до Христа і, впавши Йому до ніг, став щиро дякувати за уздоровлення зо страшної недуги. Господь Ісус спитався його: "А дев'ять де? Чи ж не десять очистилося?" Інші були жидами, а тільки цей чужинець мав стільки чемности і вдячности, що повернувся скласти подяку за отриману ласку.

Ісус Христос дає всім людям дуже багато добра, особливо в різдвянім часі. Люди повинні бути вдячні, повинні вміти сказати: "Щиро дякую Тобі, Ісусе, мій Боже!"

Чемні люди, а тим більше діти, вміють гарно подякувати людям. Сам знаю добрих діточок з наших українських родин, які за кожну прислугу гарно скажуть: "Дякую, дуже дякую" . . . А ще більше вони чемні і вдячні Господу Богу. Ви нераз чуєте, як хтось попоїсть, то стає і голосно каже: "Слава Тобі, Господи, що Ти мене наситив". А вечером побожні люди не забувають сказати: "Дякую Тобі, Господи, за прожитий день!" А коли скінчуть якесь діло, то побожні люди мовлять: "Богу слава, що поміг нам це довершити". Колись у нас, в Україні, кожного року, як вже повижинали збіжжя, то влаштовувано так-звані обжинки. Це не тільки були веселі забави молоді при співі і танцях і походах, але в першій мірі по церквах правилися Служби Божі за подяку, що ниви вродили і було що жати-збирати. І донині по наших рідних школах залишився старий звичай, що на закінчення шкільного року діти і вчителі сходяться до Божого дому й дякують Господеві за жнива з науки. . .

Проте найкраща подяка це подяка ділом, а не тільки устами. Один хлопчик мав дуже добру матір-вдову. Вона його гарно вивчила молитися, порядно жити і він, йдучи за тими маминими науками, дійшов до великого уряду та зажив у великім місті. Коли вже влаштувався, то перше, що зробив, узяв і спровадив з хуторів стареньку матір. Примістив її у гарній хаті, постарався, щоб мамі нічого не бракувало, і як-

Христос Своєю смертю на хресті виєднав людям спроможність проживати як Божі діти та постійно зростати в освятній ласці. "Як коли ми померли з Христом, то віруємо, що й жити будемо з ним... Тож нехай гріх не панує в смертельному вашому тілі, щоб ви слухали його пожадливостей... Звільнившись від гріха й ставши слугами Бога, маєте плід ваш на освячення, а кінець—життя вічне. Бо заплата за гріх—смерть, а дар ласки Божої—вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім" (Рим. 6, 8, 12, 22-23).

що кудись їхав, бо мав своє гарне авто, то все з собою брав матір, хоч вона була простенька, невчена. Він не соромився її. Навпаки всім казав: "Все завдячую помочі і науці матері!"

Так ділом ми повинні показувати свою вдяку нашим батькам, учителям, добродіям, а найбільше самому Господу Богові! Наше життя повинно мати таку марку на кожнім своїм ділі з написом: "Дуже дякую!" Зачинаймо від Христового Різдва! По скінченні всякого діла промовляймо всім серцем: "Господи, дякую Тобі за ласку і поміч!"

Там, де відрубали голову Св. Іванові Хрестителеві

о. М. О.

КОЛИ Ісус Христос пробував у Єрусалимі, Його Предтеча Св. Іван Хреститель далі христив людей в Еноні близько Салиму, бо "там було багато води, і приходили до нього і христилися. Бо ще не вкинено Івана у в'язницю" (Ів. 3, 23-24).

Цар Ірод Антипа жив із жінкою свого брата Филипа. Ця грішна пристрасть викликала загальне згіршення, це ж бо було перелюбство, і то мерзенне. Св. Іван Хреститель, безстрашний послідовник ізраїльських пророків, пішов просто до царя і сказав йому: "Не годиться тобі мати її" (Мат. 14, 4). Колись цар Давид не ув'язнив пророка Натана, коли той в імені Божому прийшов зробити йому суворий докір за жінку Урії. Але в Ірода не було стільки великодушности, щоб виправити гріховний блуд і покаятися. Він казав укинути свого обвинувача до тюрми, щоб його спекатися. Жидівський історик Йосиф Флявій говорить, що в цьому могли бути і політичні причини. Ірод боявся, щоб слово Св. Івана не викликало бунтів і заворушень між народом. Св. Іван опинився у махеронській в'язниці. Сьогодні Махерон—руїна, що розтягається на хвилястій моавській височині. З колишнього містатвердині залишилися тільки камінні плити і фундаменти святині Сонця. На верху недоступного узгір'я ще є сліди давньої твердині, в якій Св. Іван закінчив життя. Там він пробув десять місяців. Ірод не поводився з ним погано; навпаки, "беріг його, і слухаючи його, багато творив і радо його слухав" (Мар. 6, 20). З Св. Іваном мабуть були деякі його учні. Вони могли подивляти чудовий краєвид. Унизу, тисяча двісті ярдів нижче, стояло Мертве Море, як кусник неба, що впав у пропасть. На північ поза золотистими пісками і сірими степами бачимо гору Небо, з якої перед смертю глядів Мойсей на

Обіцяну Землю. До неї одначе не мав увійти. Св. Іван, як і Мойсей, згодився, щоб його місце зайняв хто інший. Слухняно віддав себе в руки Божі. "Йому треба рости, а мені маліти" (Ів. 3, 30).

Ірод хотів тримати Св. Івана у в'язниці, щоб не поширяв своїх поглядів. Водночас відносився до нього з пошаною, бо хто може бути певний майбутности і Божого суду? Ірод був "лисом", як його назвав Ісус Христос (Лук. 12, 32). Лиси хитрі, але і їх ловлять. Рідко буває, щоб чоловік не сповнив волі впертої жінки. Іродіяда ненавиділа Св. Івана, бо він наставрував її як перелюбницю; тому за всяку ціну постановила заглушити голос, що говорив про її гріхи.

Одного разу Ірод відзначав свої уродини і спросив багато гостей. Саломія, дочка Іродіяди, так гарно танцювала, що Ірод на радощах обіцяв дати їй усе, чого вона попросить, хоч би і половину царства. І цю обітницю підтвердив клятвою. Молода дівчина не знала, чого просити, і побігла порадитися з матір'ю. А Іродіяда сказала: "Проси голову Івана Христителя зараз на полумиску". Ірод сильно зажурився, коли почув таке жорстоке прохання. Все таки без переслухання Св. Івана, як це робили всі тирани, вислав ката по голову Св. Івана. В'язниця не була далеко і поки гості розійшлися, принесли на полумиску голову. Весела гостина перемінилася у похорон. Але Іродіяда була вдоволена. Щоб насититись своєю перемогою, мала навіть пробити кинджалом язик Св. Івана, який докоряв їй за розпусту.

Голову Св. Івана окремо закопали глибоко в землі. Учні взяли тільки тіло і поховали в місті Севастії (Самарії) коло пророків Єлисея і Авдія. Пізніше Іванна, жінка Хузи, справника Іродового (Лук. 8, 3) уночі тайком викопала голову Св. Івана і похоронила на Оливній горі, де було поле Ірода. По певнім часі вдалося двом монахам відшукати голову і перенести до міста Емези в Сирії, де була якийсь час затратилася. Тепер вона спочиває в Римі в церкві Св. Сильвестра, Папи римського. Тіло також перевезли до Риму. Пам'ятку смерти, т. зв. усікновення голови Св. Івана Хр. святкуємо 29 серпня, перше й друге віднайдення голови 24 лютого, а третє віднайдення 25 травня.

Іродіяда своїм поступованням довела до того, що Ірод стратив царство, половину якого хотів віддати Саломії, і пішов до Галії на вигнання з Іродіядою і Саломією. Саломію стрінула заслужена кара. Вона заломилась узимі на ріці і падаючи у воду, відтяла собі об лід голову так, що її тіло пішло під лід, а голова лишилась на верху. Її голову, як колись голову Св. Івана, принесли і дали її матері Іродіяді. "Нема на світі гірших істот, як перелюбні жінки; вони готові забити кожного, хто противиться їхнім замірам"—сказав Св. Іван Золотоустий, який сам згинув з волі грішної цариці Євдокії.

Ісус Христос дав Іванові Христителеві найвище признання цими словами: "Бо кажу вам: Нема більшого між народженими з жінок пророка над Івана" (Лук. 7, 28).

---

1) Діти моєї дочки ходять на катехизацію. Священик учить діти в двох мовах, по-українськи і по-англійськи. Чому воно так?

Чому? Тому, що ваша дочка і подібні до вашої дочки матері не потрудилися, щоб навчити свої діти української мови. Священик мусить говорити до дітей так, як вони розуміють. Якщоб діти добре розуміли по-українськи, то кожен священик учив би їх катехизму по-українськи. На жаль наші люди занедбують навчати своїх дітей рідної мови й так змушують душпастирів викладати катехизм по-англійськи, бо діти або зовсім не знають української мови або так слабо знають, що не зрозуміють катехизму.

Дитина повинна навчитися від батьків рідної мови. Лихо в тому, що наші молоді батьки і матері вже зачали 'шварготати' до дітей по-англійськи. Як же ж тоді діти знатимуть українську мову, коли не чують її ні вдома, ні в школі?

2) Я вже 30 років носила медалик Христового Серця. Він тепер такий зужитий, що вже не видно на ньому ікони Христа. Чи цей медалик ще добрий?

Якщо медалик уже такий зужитий, що його ікона Христа зовсім не видна, то треба набути собі інший. Якщо цей медалик це відзнака Архибратства Христового Серця, то слід попрохати священика, щоб поблагословив його. Зужитий медалик треба десь закопати, щоб ніхто не ходив по ньому.

3) Наш священик співав під час Великого Посту на вечірні оці слова: "Язики укроти..." Це не гарно звучить. Ми звертали увагу Отцеві Парохові, що деякі люди не люблять цього, але він дальше співав ці слова, як відправляв вечірню. Чи так має бути?

Так має бути і Отець добре зробив, як проказував чи співав ці слова під час вечірні, бо вони знаходяться в постній відправі. Нас дивує, чому деяким людям не подобалися слова "Язики укроти", хоч вони знаходяться в наших церковних богослужбах.

4) Ми чули, що в Канаді й Америці багато наших церков позамикані. Чому? Чи це правда?

Це правда, що деякі церкви в Канаді й Америці або позамикані або в них рідко відбуваються відправи, бо в нас брак священиків. Бракує нам священиків, бо наші люди не посилали синів до семінарій. Навіть сьогодні загал нашого народу в Америці та Канаді не розуміє гідности Христового священства. Ось тому так мало українських юнаків присвячують себе на службу народові і Богові як священики.

Час нам пробудитися з погубного сну, бо наша канадійська й американська Україна зникне з лиця землі, якщо наші батьки не дадуть нашій Церкві своїх синів на священиків, а своїх дочок на Сестер.

Багато наших юнаків пішло б на священиків, але брак пошани між нашим народом до священиків відбирає їм охоту йти до семінарій. Нарід мусить шанувати священиків, якщо бажає, щоб юнаки вибирали цей святий і богоугодний стан. Критика священиків по домах зовсім не заохочує молодих хлопців іти до семінарії.

Вкінці фінансове положення наших священиків по деяких парафіях дійсно жалюгідне: бідненька хатчина, старенький автомобіль, вбоге вбрання, нужденна і як-небудь приготовлена їжа це сумна заплата, що численні священики по наших громадах отримують від своїх невдячних парафіян. Наші юнаки дивляться на таке негідне трактування священиків парафіянами і не дивно, що їм відхочується бути священиками.

Парафіяни повинні подбати, щоб їх душпастир мав таке життя, яке належиться його станові та 20-літнім студіям. Тільки тоді будемо мати стільки священиків, скільки наша Церква потребує. Тоді не треба буде замикати церков через брак священиків.

Треба про це подумати, бо голословний патріотизм не врятує нашого народу від релігійного і обрядового самогубства. Без Церкви не буде народу, а Церкви не буде без численних священиків.

5) Чи українці мають клякати під час Освячення та Святого Причастя?

Нема ніякого припису, що зобов'язував би наших людей клякати під час Освячення і Святого Причастя. Тут треба триматися східнього звичаю, за яким вірні Східньої Церкви стоять під час згаданих частин Літургії.

В нас завівся звичай клякати під час цих частин. Східня Церква не дуже настає на цей звичай і лишає людям велику свободу в цій справі, полишаючи це їх побожності. Навіть деякі православні греки в Царгороді приймають навколішках Святе Причастя і грецькі православні священики не ганять їх за те, ані не велять їм стоячи приймати його.

6) В англомовному тексті "ВІРУЮ" є слова "He descended into hell", яких зовсім немає в українському, чи радше церковно-слов'янському тексті. Чому є така різниця в змісті "Вірую"? Де ще в Святому Письмі є потвердження, що Ісус Христос по смерті на хресті зійшов був до пекла? Чому Він це зробив?

Англійське слово **hell** має подвійне значення: Пекло і ад. **Пекло** це місце прокляття. **Ад** це місце, в якому праведні душі ждали на прихід Спасителя, бо небо було замкнене для людей через гріх Адама. Перед приходом Христа прокляті душі відразу йшли до пекла, а праведні до аду, де ждали на відкуплення.

По смерті Спасителя Його душа пішла до аду, бо аж на Вознесення Христос увійшов до неба. Спасителева душа пішла до аду, щоб звістити його мешканцям, що Божий Син відкупив людство, тому ці блаженні душі внедовзі підуть до неба разом з прославленим Спасителем.

Різниця між укр. і латинським **Вірую** походить із того, що Символи віри були уложені двома Церквами, Східньою і Західньою.

Св. Амвросій твердить, що надто галаслива балачка противиться скромності: "Нехай скромність керує твоїм голосом, щоб піднесений голос не образив когось із приявних". Скромність забороняє не тільки говорити, але й слухати непристойні слова: "Обгороди терням свої уста і не прислухуйся до лихих розмов" (Сир. 28, 28).

Що навчають дослідники Св. Письма про старозавітних праведників?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ДОТЕПЕР ми всі вірили та приймали, що старозавітні праведники, от хоча б Авель, Ной, Авраам, Мойсей, Ісая і Даниїл будуть царювати в небі та що вони є прикладом для нас, як ми повинні жити в цьому світі. Св. Павло хвалив Авраама, як Христос переобразився на горі Тавор, то біля Нього з'явилися два старозавітні мужі, Мойсей і Ілля, щоб бути свідками Його слави. Ми вірили, що вони знаходяться всі у небі та є великими Божими угодниками. Так говорить про них Св. Письмо і так навчає про них католицька Церква. Дослідники Св. Письма тримаються чогось зовсім іншого. І так н. пр. Рутерфорд пише: "Ці мужі, хоч були вірними аж до смерти, все таки не можуть бути членами Царства тому, що вони всі повмирали перед розп'яттям і воскресенням Ісуса Христа (Правительство, стр. 274). Значиться, що ці всі старозавітні угодники Божі будуть лише князями та представниками Божими цілу вічність, але ніколи до неба не дістануться. Після другого приходу Христового цебто по страшнім суді їх до неба не приймуть, бо там будуть царювати самі лише дослідники, а всіх інших, отже також Авраама, Ноя, Мойсея і всіх пророків полишать на цій землі, що мала б бути відновлена. Бог відновить, направить все на землі та зробить старозавітних праведників Своїми представниками і князями на землі, щоб провадили людей, що також остануться на землі та перейдуть ще одну пробу.

Мусимо зазначити, що таке розуміння Св. Письма зовсім фальшиве, і то з многих причин. Насамперед саме Св. Письмо хвалить старозавітних праведників. І так н. пр. ми знаходимо великі похвали старозавітних Святих у книзі Екклезіястика або Ісуса, сина Сирахова. Останні розділи цеї книги це одна велика похвала для старозавітних патріярхів і пророків. Знаємо, що Авраам був особою, з якою говорив Бог. Мойсей це великий провідник жидівського народу, що ходив на гору Синай на розмову з Богом. Великий старозавітний пророк Ісая бачив Божу славу, як він це описує у 6 гл. своєї книги. Так само бачив Божу славу пророк Езекиїл. А що сказати про Св. Івана Хрестителя? Це один з найбільших пророків, що мав приготовити людей на прихід Христа. Його також дослідники викидають з неба. Ніхто крім 144 тисячі дослідників до неба не піде, навчають вони, але всі або будуть знищені, або мусять остатися після другого приходу Христа на землі цілу вічність. Така наука мусить бути зовсім неправдива, бо хто може себе ставити вище від Авраама, Мойсея, Ісаї, Єремії, цього великого старозавітнього містика та глибокого мужа молитви?

Можемо спитатися, чи дослідники перевищають пророків, до яких говорив сам Бог?

Відомо, що великі старозавітні пророки були посередниками між небом і землею тому, що передавали народові слово самого Бога. Хто отже сміє виключати їх з неба та полишати всю вічність на землі, щоб керували людьми? Якщо старозавітні Святі вже за життя могли розмовляти з Богом, то будьмо певні, що вони будуть в небі назавжди. Вже давно допустив їх Бог до Своєї небесної слави і тому вони не потребують бути лише якимись князями та провідниками людей на землі, хоч вона не знати, як була б відновлена та прикрашена. Зрештою це неправда, що після другого приходу Христа люди остануться на землі тому, що нам про це Св. Письмо нічого не каже. Відомо, що після другого приходу Христа добрі підуть до неба, а злі до пекла, але чому люди мають лишитися ще на землі, про це ми нічого не знаємо. Це проста видумка без жадної основи й опертя на словах Св. Письма. Цього Бог нам не об'явив і тому ми не можемо нічого говорити, що стане ться на землі по страшнім суді. Зрештою, чому ж досконалі люди після страшного суду мали б іще потребувати провідників? Таж коли земля має стати раєм, то чому ще хтось мав би керувати людиною? Чи совершенний і досконалий чоловік, що перейшов всяку пробу потребує ще провідника? А вже такими провідниками зовсім не можуть бути старозавітні пророки і патріярхи. Тому мусимо відкинути це навчання про потребу провідників, опікунів і лідерів для людей після страшного суду тому, що воно не має жадної основи у Св. Письмі. Зрештою хто хотів би старозавітних пророків робити лиш наставниками на землі через цілу вічність і казати, що наша земля стане для них небом, той напевно не дуже їх шанував би і почитав? Пам'ятаймо, що їх сам Бог призначив для чогось багато більшого та кращого. Як бачимо католицька Церква не понижає пророків і патріярхів, але віддає їм таку честь, на яку вони собі заслужили, і це є видимим знаком, що її наука правдива та повна.

Один азійський князь відвідав Лондон. По відвідинах вернувся додому і так промовив до своїх приятелів: "Англійці це дуже чемний нарід. Мене дивує, чому цей американський Вашингтон не міг у згоді жити з ними".

Сьогоднішній бизнес по мотелях такий лихий, що їх керівники крадуть рушники від своїх гостей!

В кожнім подружжі був би завжди спокій і згода, якщо б там не було двох партнерів: чоловіка і жінки.

Один столяр мудро сказав: "Хочеш розумно говорити? Якщо так, то роби так, як я роблю з дошками: заки раз вріжу, то двічі зміряю!"

МОРМОНИ

МОРМОНИ це назва тих, що вірять у книгу Мормона. Мормон мав бути жидівським пророком, хоч ні Біблія, ні історія не згадують про такого пророка, який мав зібрати різні матеріяли в одну книгу, і ця книга була написана на золотих плитках.

Основник мормонів, Йосип Смит, мав відкрити її в 1827 р. Він переклав її на англійську мову і вона появилася друком в Палмайра, Н.Й. в 1830 р. під назвою "Книга Мормонів". У вступі до книги, яка має доволі великий об'єм, є свідоцтво одинадцятьох свідків, які ніби мали бачити ці золоті плитки, з яких Смит зробив англійський переклад. Згодом три головні свідки відреклися мормонізму та заперечили, що вони бачили подібну книгу, тому їхнє свідчення було фальшиве.

Мормони звуть себе так само **Христовою Церквою Святих Останніх Днів.**

I. Основник мормонізму

Йосип Смит це основник мормонізму. Ур. 23 грудня 1805 року в штейті Ню Йорк, в місті Шерон. В 1820 р. родина Смитів, що була фармерською, перебралася до Манчестер, Н.Г. Саме того року різні протестантські міністри зорганізували релігійний похід в околиці, щоб оживити християнську віру між мешканцями.

Кампанія заворушила населення. Йосип ходив із батьками і слухав наук. Коли ж чотири члени його родини цебто мати і троє дітей записалися до пресвитеріянської церкви, Йосип став вагатися. Він схилявся до методистів. Різниці в навчанні різних сект непокоїли його духа, бо бачив, що всі вони не могли бути правдивими церквами, коли в їх навчанні такі численні істотні різниці.

Молодий хлопчина удався на самоту і зачав молитися. Під час молитви, каже він, мав видіння. З'явилися йому два мужі та звеліли не записуватися до нікотрої з існуючих сект, бо внедовзі Бог знову приверне правдиву Христову Церкву. Це видіння мало статися в 1823 р.

Ці небесні посланці показали йому сховану в Палмайрі, Н.Й. книгу Мормона, яку став перекладати. Одну частину перекладу вороги викрали йому і він чомусь не зробив другого перекладу цієї частини, хоч виконав дальший переклад цієї книги. Так само не знати, що сталося з золотими плитками, як Йосип скінчив перекладати їх на англійську мову.

В 1829 р. Йосип Смит отримав отаке об'явлення. Шість сотліт перед народженням Христа одна жидівська родина втекла з Єрусалиму перед самою вавилонською неволею і дісталася морем до Америки. З неї розрісся великий нарід в Америці й американські індіяни є нащадками цього народу. Христос по Своїм вознесенні мав відвідати американських індіян, як це обіцяв: **Я маю так само інші вівці**... (Ів. 10, 16).

* * *

Переклад і поява книги Мормонів з'єднали Йосипові багато прихильників, бо вона змальовує Божі взаємини з предками американських індіянів. Ці предки мали дві лінії, одна виводилася з учасників тих, що будували вавилонську вежу, а друга походила від родини, що перед вавилонською неволею втекла з Єрусалиму до Америки.

Книга Мормонів твердить, що Америка це новий Сіон, де останки ізраїльського народу побудують новий Єрусалим перед другим приходом Спасителя. Йосип Смит мав би бути, наслідником Йосипа Єгипетського, тому йому припала місія зібрати останки Ізраїля і інших народів.

* * *

Нові 'об'явлення' Йосипа Смита викликали заворушення між різними протестантськими сектами і спричинили переслідування мормонів. Внаслідок заворушень 'ясновидець' мормонів, Йосип Смит, опинився в тюрмі і там вороги застрілили його в 1844 р. в картагінській в'язниці.

II. Вірування мормонів

Вірування мормонів спирається на Біблії, в якій вони помічають не мало "помилок" і на "об'явленнях" Йосипа Смита, що знаходяться в книзі мормонів. Хоч інші секти звуть мормонів протестантською сектою, самі мормони заперечують, що вони протестанти, бо їхня церква не є відламом ніякої протестантської церкви. Вони вважають свою церкву чимось одиноким між різними християнськими віруваннями.

Віра мормонів складається з частини навчання Біблії та 'об'явлень', що мали їхній основник і його наслідники, бо цих об'явлень було в них повно. Читаючи книжку What of the Mormons?, що подає коротку історію мормонізму—цю книжку видали самі мормони—бачимо, що провідники цієї секти мали "повно об'явлень". Коли тільки зайшла якась потреба, то вони негайно зверталися до Бога і Бог "обов'язково" подавав об'явлення або вказівки.

Ось головні правди мормонської віри:

1. Пресвята Тройця. В Бозі є три Особи, Отець, Син і Святий Дух.

Христос це Божий Син, що стався Чоловіком, жив, помер і воскрес. Він є Спасителем людей. Кожен чоловік це Божа дитина. У всесвіті нема кращого сотворіння ніж людина. Всі люди, бувши Божими дітьми, є дійсно братами. Як Батько людей Бог надзвичайно любить їх, дбає про них, але не силує до нічого, бо дав їм право вибирати між добром і злом, життям і смертю.

Бог благословляє тих, що служать Йому зберіганням Його Закону. Хто виповняє Його волю, той запевняє собі Його опіку і благословення.

2. Бог — це справедливий Суддя, який нагороджує за добро і карає за зло. Бог буде карати людей тільки за особисті гріхи, а не за переступ прабатька Адама.

3. Христос відкупив усіх людей, надолужив за їх гріхи і вказав дорогу спасіння. Хто заховує Божі заповіді та приписи Євангелії, той буде спасений. Приписи ж Євангелії зводяться до чотирьох: віра в Христа, покаяння, хрещення через занурення, щоб доступити прощення гріхів, і прийняття Святого Духа через наложення рук священиків.

4. Церква має складатися з

апостолів, пророків, пасторів, учителів і евангелистів, бо в ній завжди будуть пророцтва і нові об'явлення та дар різних мов. Бог іще об'явить багато нових правд про Боже Царство.

5. Біблія і книга мормонів це два джерела віри, бо обидві книги походять від Бога і подають Його навчання.

6. Христос знову особисто запанує над новим Ізраїлем на світі. Наша земля обновиться і стане Божим Царством.

7. Людина це духовна істота, що існувала поза землею, заки з'явилася на ній. Земське життя це тільки продовження вічного маршу до повної досконалости, що завершиться по смерті.

8. По смерті є нагорода і кара. Нагорода це небо, а кара, це пекло, але це пекло не є місцем кар. Це тільки нижчий ступінь неба, бо Христос заявив, що "в домі Мого Отця є багато осель" (Ів. 14, 2). Небо це місце, де люди духовно зростають і осягають свою досконалість.

9. Священство не є привілеєм вибраної кляси. Хто має 12 літ, той може стати мормонським священиком. В мормонів є подвійне священство, аронське і мелхиседекове. Мелхиседекове є більше ніж аронове. Теперішня мормонська церква має около 270,000 священиків у різних частинах світу.

10. Біблія має в собі Боже навчання. Люди списали його, тому до неї закралися людські помилки. Книга Мормонів доповняє навчання Біблії, бо воно неповне. Щоденне життя висуває нові проблеми, незнані тим, що жили давніше. Ось тому заходить потреба нових Божих об'явлень, щоб просвічувати людей і помагати розв'язувати модерні проблеми. Якщо Бог колись промовляв до людей, то чому б не міг сьогодні чинити цього?

Книга мормонів не противиться навчанню Біблії. Вона тільки вияснює її, потверджуючи навчання єврейської Біблії.

11. Подружжя в мормонів це дуже дразлива справа. Мормонізм це відновлення Старого Завіту. Патріярхи мали більше ніж одну жінку, тому провідники мормонв намагалися привернути многоженство між своїми послідовниками, бо Бог ніби так звелів їм. Проте найвищий американський Суд заборонив многоженство в 1890 р. і мормони бодай поверховно мусіли зректися цього 'привілею', хоч ще до 1954 р. були між ними многоженці. Американська поліція виарештувала цілу громаду за непослух законові. Побожні мормони бороняться тим, що ці мормонські многоженці не були дійсними членами їх церкви.

Мормони навчають, що люди женяться не тільки на час цього життя, але на цілу вічність.

12. Невчена людина не годна спастися, тому мормони сильно настають на вишкіл, зразу в родині, потім у школах. Знання потрібне не тільки під час земського життя, але й для духовного поступу по смерті, бо тоді люди продовжатимуть своє навчання. Ось тому мормонська церква сильно настає на навчання своїх членів. З цієї причини Ютаг, 80-процентово мормонський американський штейт, визначається науковим поступом між усіма американськими штейтами.

* * *

Мормонська церква визначається сильною організаційністю та жертвенністю своїх вірних. Загал членів бере дуже активну участь у житті церкви та її праці. Єпископи і старші рядять їх церковними громадами.

Св. Павло упоминав християн у Солуні: "Кожен із вас повинен держати свою посудину (тіло) в святості і честі, а не як це роблять погани, що не знають Бога" (I Сол. 4. 4-5).

Таїнство Пресв. Евхаристії в українській літературі

о. Др. Б. Курилас, ЧНІ.

ВІД хрещення України в 988 р. появляються на наших землях збірники, переложені з грецької на нашу мову. Беремо до уваги "Златоуст", "Златоструй", "Пчела" та інші, де знаходяться виразні евхаристійні моменти. Український нарід виховувався на найвищих зразках літургічної драми, якими є Служба Божа Св. Івана Золотоустого, Св. Василія Великого та Літургія Напередосвячених Дарів. Одночасно також поширювалися в південно-слов'янській редакції Святе Письмо і церковні книги. Їх найдавніші зразки маємо в Супральському рукописі (XI ст.) та Остромировому Євангелію (1056-1057) р. За цим пішли зразу болгарські, далі старо-українські переклади творів Св. Отців і Учителів Церкви: Івана Золотоустого, Василія Великого, Григорія Богослова, Івана Дамаскина, четьї-мінеї й патерики. В згаданих творах є чимало евхаристійних моментів, от хоч би в коментарах Св. Івана Золотоустого та кападокійців до евхаристійних текстів Св. Письма, чи приклади в життях Святих евхаристійної побожности. Є згадки про Св. Дари теж в апокрифічних творах, зокрема в апокрифічних Євангеліях Якова, Хоми і Никодима і в проповідях Кирила, єпископа Турівського (жив у 1130-1182 р.). Самозрозуміло, з пори Берестейської Унії і по ній щораз частіш заторкувано в Україні евхаристійну тематику. Для прикладу тільки згадуємо калицькі писання проти еретиків, богословські трактати М. Смотрицького та збірники проповідей Галятовського і Радивилівського. Ось що пише в своїх творах Димидрій Туптало Ростовський, український святець з другої половини 17-го сторічя взятий із дозволеної катол. церк. владою книжки о. С. Тишкевича п.з. Наставлення о св. Евхаристии, ст. 8-1" Ню-Йорк-Брюж: "Чим діє на нас хліб, переістотлений в Христове Ті-

ло, і вино перейначене в Христову Кров? А тим, що і ми з'єднуємось із Богом і стаємося однотілі і однокровні з Христом, за євангельським словом Христа: **Хто Тіло Моє споживає та Кров Мою п'є, той в Мені перебуває, а Я в ньому"** (Ів. 6, 56). Краткие ответы, Творения Св. Димитрия Ростовского, издание Сойкина, том I, ст. 85).

"Першзавсе говоритиму про пречисті життєтворні Христові Тайни, в яких під видом просяклого вином хліба є справдешні Христові Тіло та Кров і їх зберігають цілий рік для хворих. Хай же їх зберігають у належній Божеству почесті й понад усякі святощі; адже це самий дійсний Христос, роджений од Пречистої Діви, страдалець за нас, піднявся на небо, засів праворуч Бога Отця, Той, хто прийде судити живих і вмерлих... Владою даною нам від Бога ми велимо і загрожуємо страшним судом, щоб панотці шанували завжди божеською пошаною і поклонінням пречисті Христові Тайни, цебто Христове Тіло, або висловлюючись простіше, засушеного Агнця, зберіганого цілий рік для хворих... Хай ці тайни панотці **відвідують** і часто провірюють, чи не підпали вони будь-якому пошкодженню, себто плісняві. Відвідувати ж їх треба з належним пошанівком: віддати раніш доземний поклін, зняти накриття із голови й помити руки, а тільки тоді відкрити й заглядати в посудину ... Нехай також і паламарі з острахом і набожністю увіходять у святий олтар, для своїх завдань. При вході ж туди, хай кланяються святому престолові, що сам Христос спочиває на ньому Своїм Тілом у Божеських Таїнах, і Божий янгол невидний отут сторожить, оберігаючи святощі... А своїх дітей і своїх домашніх, хоч і як не хотілося б їм, ти панотче заставляй часто приймати Св. Причастя, щоб в панотцевому помешканні ніхто не цурався Христа й не ворогував на Бога. Адже хто цурається Св. Причастям, цурається Христа Бога; хто ж Бога цурається, є Йому ворог. Кому не хочеться бодай один раз (у рік?) Б.К.) побувати із Христом Богом, той примилюється дияволові та стає Божим противником. Крім того священик має обов'язок заохочувати до частого Св. Причастя і своїх прихожан і вживати до цього всяких переконливих засобів. Знайте, що хто з засади не любить причащатися, той не християнин. Усі навіть добрі дії отакого нікудишні перед Богом і він ще за життя—круглий мертвяк. А за погибель кожної душі доведеться відповідати презвітерові в судний день". Далі Тупталенко розбирає подробиці, як готуватись до Св. Причастя:

"Господь мій і Бог мій в пречистих Тайнах—моє вилікування, адже я—хворий. Господь—моє здоров'я, адже я—пошкоджений, обезсилений і ледве дишу. Господь—моє очищення, адже у мене—проказа. Господь—моє життя, бо я покійник. Господь—мій пастир, я ж Його блудна вівця. Господь підносить мене впалого. Господь виправдує мене приговореного. Господь шукає мене згубленого.

"Ото я горнуся, як потовчений і виснажений до добродія, щоб зазнати полегші; як небіжчик до мого життя, щоб повстати з мертвих від гріховної смерти до чеснот. Приступаю

як вівця до мого Пастиря, щоб зазнати захисту від вовка; як упалий до мого підіймача, щоб забезпечити мене від нового падіння; як присуджений до мого Судді, аби він своїм добрим серцем виправдав мене з неправедности.

"Приступаю загублений до шукача мого Чоловіколюбця, щоб завжди позоставатися із Ним і в Ньому, а Він зо мною і в мене—і щоб жив я вже більше не для себе, но для Нього, мого Володаря і Добротворця, й від сьогодні **жив уже не я, лиш щоб жив в мені Христос** (Гал. 2, 20).

"Приймаю пречисті Тайни, щоб стати дужим їх заторком і від сьогодні взятись за діло мого порятунку й більше уже не бути наймитом гріха, лиш з усіх сил служити моєму Богові. Господи й Боже мій, адже за Твоєю співдією і підмогою я вірю в Твою всесильну поміч і доброту: Вірю; поможи моєму безвірству" (Мк. 9, 24).

"Пренепорочна й завждидіво Богомати, Ти, що дала Божому Синові тіло і кров з пречистого і пресвятого твого лона! Дякую тобі, що й мені негіднікові дозволила з'єднатися із цим же Тілом та Кров'ю. Отож, з'єднавшись Причастям з Твоїм Сином і моїм Богом, я вірю та визнаю тебе благодатною Матінкою й благаю не відхилятися від мене на все моє життя. О неньчина любо'язносте, о любосте до діточок! О пресолодкий цей Божеський столе! Ти—як життєносний колосок, що вродив світові пшеничне зерно—Христа. Ти—Богом засаджений кущ винограду, що приростив для нас достигле гроно Ісуса! Харчуй мене завжди цим неплісняві хлібом. Завжди давай мені пити цього життєвого питва. Хай я сьогодні куштую їх у видах і побачу, який добрий мій Бог, який милий мій Любий, який гідний всіх прагнень мій Господь. І нехай буде мені вільно потому відверто лицем до обличчя вдивлятись у Нього і насолоджуватись назавжди красою Твого пресвітлого обличчя повік, як лиш з'явиться мені слава твоя. Амінь. **(Поклонение Пречистим Христовым Тайнам,** твори Тупталенка, I, ст. 173, Видання Сойника, С. Петерсбург.

В 1790 р. ОО. Василіяни видали в Почаєві монументальний збірник релігійних пісень у Богогласнику є 248, в чому 76 пісень Господеві, 56 Богородиці, 55 Святим. Серед Господніх пісень є кілька евхаристійних тем. В останніх двох сторіччях розвивався культ Прес. Евхаристії одночасно із пошаною Христового Серця. Перше Братство Христового Серця було засноване 12 березня 1738 р. на Правобережній Україні, а 1886 р. в Добромилі. 1889 р. появився в Росії церковний указ, в якому цар велів своїм підвладним не почитати Христового Серця, бо "набожність до Христового Серця небезпечна для російської імперії". **(Час,** Краків, 1889, ч. 282). В 1893 р. преп. о. Мелетій Лончина ЧСВВ видав книжечку з піснями в честь Ісусового Серця. Від цього часу по-сьогодні вийшло друком кілька великих збірників, де евхаристійні пісні творять окремий розділ. Для прикладу дам молитовник **Голос Душі,** виданий в Жовкві 1938 р. де є ці евхаристійні пісні: Назарета любий Квіте; Перед престіл Серця Твого; Спасе і Христе; Пливи світами; Вітай між нами; Ісусе в Св. Тайнах;

Слава і честь Тобі; Тіло Христове; О Ісусе, Ти з любови, та український переклад "Адороте девоте" (Припадаєм перед Тобою) Св. Томи Аквінського.

Великим мистецьким досягненням є: 1) Акафист ко причащенію Божественних Тайн (Акафистник з Жовкви 1912) та 2) Акафист ко причащенію Святих Христових Тайн, написаний Преосв. Іннокентієм, еп. Херсонським і Таврійським. Рамці цієї статті не дозволяють позбирати багатої числом, а деколи й майстерністю поетичної продукції в пошану Найсв. Тайн за останні шістьдесять років: річники довоєнного "Місіонаря", "Голос Спасителя" та інші періодики і видання містять чимало цінних перел. Відомі релігійні поети, як Марійка Підгірянка, Василь Лімниченко, Уляна Кравченко мають вірші, де заторкнені евхаристійні мотиви. Збірник проповідей о. Е. Мацелюха "Боже Слово" має на 290 сторінці вірш: "Тайна Вечеря". В "Голосі Христа Чоловіколюбця" знаходиться вірш приготування до Св. Причастя п.з. "Назустріч Гостеві" Ігора Калиненка. Вдатно написана поезія Миколи Галичка "Священик" у збірнику "Золотий міт" (Париж 1958). Вірш зачинається:

Там священик стоїть при престолі,
А священик то другий Христос.
Він Христове взяв Тіло в долоні,
Тайни освячені поклав на дискос...

А ось в Жовківському "Місіонареві" ОО. Василіян з листопада 1933 р. є вірш:

Й сьогодні приходжу до Тебе, Ісусе,
О, Господи Боже, любове моя!
Й сьогодні складаю щераз я подяку
За все, що дала мені добрість Твоя!
Я все Тебе бачу, в усім і усюди,
Бо Ти оживляюча міць сотворінь,
У промені сонця Твою бачу мудрість,
Твоє провидіння посеред терпінь.
І сумерк вечірній—це відблиск любови,
Що тут із кивота, мов полум'я б'є...
І небо говорить мені Твою славу!
Про велич Господню створіння Твоє!
Шум вітру—Твоя це ласкава промова,
Твій голос сильний—це буря і грім!
Ісусе, Ти Бог мій,—Твоїм на віки
Честь Тобі, Ісусе, любов і поклін!
За хвилю відійду від Тебе, Ісусе,
Тому Тебе прошу—мене не забудь,
І де я не піду і де я не буду,
В житті і при смерті—все при мені будь!

Редактори часописей люблять звати себе словом "ми", бо це рятує їх від догани. Коли якась стаття комусь не подобається, то читач не буде так скоро масакрувати його, бо думатиме, що часопись має забагато редакторів, щоб можна було всіх змасакрувати.

Не було б нічого злого в тім, що деякі люди мають бистрий розум. Лихо в тому, що звичайно в них такий самий язик.

Як успіх завертає людині голову, то вона котиться в пропасть.

Е, Який Там з Мене Батько!

М. Щ.

ГРИГОРІЙ Гречка мав маленьку фабричку содової води. Я працював у нього і розвозив його виріб доволі численним клієнтам.

"Степане!"—не раз пан Гречка напів злісно крикне на мене. "Уважай на себе! Який ти безрадний! Хто схоче вийти за тебе заміж?"

Я часто не годен був дати собі ради в житті. Скільки разів витворювалося таке положення, що мені видавалося безвихідним!

Вже три роки трудився для Григорія Гречки, а він тільки раз підвищив мою платню. Може й не було кому та за що підвищати!

Серед такої сірої буденщини зайшла до фабрички молода Гануся З. і попрохала праці. Властитель Гречка спитав її, звідкіля походила та що вміла робити. Гануся З. була фармерською дитиною. В її родині панувала вічна сварка за приналежність до церкви. Батько Ганусі був католиком, а мати протестанткою.

Хоч перед шлюбом погодилася, що всі діти будуть охрещені та виховані в католицькій вірі й батько подбав, щоб її пречення не залишилося мертвою буквою, все таки мати часто скаржилася, що почувалася "сиротою" в власній хаті, бо всі діти, бувши католиками, не почувалися духовно злученими з власною матір'ю.

Подібне насвітлювання справи матір'ю викликувало огірчення, нарікання та сварки. В такій атмосфері зросла Гануся З. Це була дуже діяльна і розумна дівчина, але водночас трохи залякана. Це наслідок родинного оточення, яке часто характеризує мішані подружжя.

Григорій Гречка прийняв Ганусю З. до праці в своїй фабричці, бо зобачив, що вона була поважною дівчиною. Не помилився в осуді. Гануся не лякалася праці. Здавалося, що труд і втома приносили їй радість і задоволення.

Чемність, повага і працьовитість дівчини викликували подив клієнтів. Не один прохав її до кінотеатру. Гануся ніколи не сказала "так", поки не попрохала поради в пана Гречки.

Якась невидима сила пхала мене до Ганусі. Годі окреслити, що це було: її врода, побожність, стидливість, скромність? ... Либонь всі ті прикмети гармонійно витворювали чар, який з'єднував пошану всіх, що стрічали її.

Одного пополудня сама була при маленькім столику, переглядала та впорядковувала різні папери, посвідки, рахунки, тощо. Я наблизився і попрохав, чи не вийшла б за мене заміж. Дівчина зарум'янілася немов рожа. Я повторив питання, що радше звучало немов благання. Підняла очі та про-

мовила: "Я не годна відразу відповісти. За тиждень дам відповідь".

Я знав, що буде радитися пана Гречки. Так і сталося. Одного дня зачув їх розмову. Властитель фабрички сказав їй, що я добрий, але безпорадний хлопець, не мужчина. Подружжя це діло дорослих людей.

Гануся не послухала второпного Гречки. Їй вистачало, що я був добрим хлопцем. Опинившись самітня в великім місті, шукала особи, що поділяла б її долю. Хотіла любити, належати до любленої особи і заложити родину, в якій панували б спокій, згода і щастя.

Коли я знову спитався, Гануся соромливо заявила: "Так, Степане, піду заміж за тебе. Ти українець католик, маєш спокійну вдачу, не кленеш, ходиш до церкви... Маю в Бозі надію, що все буде гаразд".

Я знайшов маленьке помешкання на горбку над річкою. З вікна було навіть видно фабричку пана Гречки. Вже перед шлюбом ми вечорами чистили і малювали стіни винаймленого дімка.

Наш шлюб був скромненький. Одної суботи по читаній Літургії, на якій обидвоє приступили до Святих Тайн, ми станули перед тетраподом і обмінялися шлюбними обітами.

Наша медова подорож тривала всього два неповні дні. В понеділок пішов до праці, а Гануся лишилася вдома докінчувати малювання і чищення. Я був сильно розчарований і лютий, але як же ж тут зачинати сварку на третій день по шлюбі? Питання: "Чому вона виповіла працю? Як дам собі раду? Я ж так мало заробляю! Що буде з нами?"—не давали мені спокою.

Цілий тиждень намагався поборювати це обурення, але вкінці не видержав. В суботу ввечорі по вечері промовив до жінки: "Ганусю, чому ти перестала працювати? Як дамо собі раду? Ми ж нічого не маємо!"

Жінка розчаровано поглянула на мене. "Степане",—відказала, "я не знала, що ти хочеш, щоб я працювала. Я переконана, що жінка повинна займатися домом, шити, прати, варити і так улегшувати щоденний труд свому чоловікові. Батько ніколи не домагався, щоб мати йшла шукати праці поза домом, навіть тоді як через посуху не було на фармі ніяких жнив".

"Ганусю, але ти забуваєш, що не мало молодих жінок працює по шлюбі!", я перебив їй. "Подвійна місячна платня напевно не пошкодила б нам! Ми скоріше могли б купити холодільник, телевізор, тощо!"

"Хіба всі ті вигоди конечні до подружого щастя?"—промовила жінка. "Зрештою працюючи вдома, заощаджу тобі чимало видатків!"

Жінка зачала плакати: "Було б краще для нас, якщо б ми були не побралися!"

Я перепросив її й обіцяв ніколи не чинити прикрости. На жаль воно легше вчинити обіцянку ніж дотримати її.

Місяць пізніше знову невторопним жартом привів Ганусю до плачу: "О як то гарно бути жінкою! Чоловік іде до праці, а жінка до ліжка! Ви, жінки, не маєте що робити вдома цілий день".

Моя невмісна заввага сильно зранила серце Ганусі. Не стерпіла. Вибухла: "Степане, чи думаєш, що я люблю лінюхувати? Хіба власноручно не приготовляю потрав, не печу хліба, не перу...? Чого хочеш від мене? Невже ж це не праця?"

Ганусина відповідь повинна була відчинити мені очі. На жаль так не сталося. Сливе кожного дня докучав жінці, не здаючи собі справи, як сильно мої невмісні натяки і дотепи ранили її ніжну душу. Сподівався, що Гануся зрозуміє, куди я стріляв, і вернеться до праці в фабричці Гречки.

Понижуючи працю Ганусі, я підкреслював свій власний труд і втому. Така невторопна балачка робила враження, що Гануся—лінюх, а я—герой.

Моя жінка чулася нещаслива. Пан Гречка деколи відвідував нас і питався Ганусі як почувалася. Вона завжди відповідала: "Добре. Все гаразд!" Не хотіла бідолаха виявляти свого розчарування та признаватися, що помилилася, як вийшла за мене заміж.

Я понижував жінку і не доцінював її саможертви. Не дивниця, що не діставав від неї ніякої заохоти, що була б помогла мені стати дорослим чоловіком і здобути довір'я до себе самого, бо морально недозріла людина не годна бути ні добрим чоловіком, ані добрим батьком.

Невпинне докучування змусило Ганусю шукати праці, але саме тоді довідалася, що стала матір'ю. Якщо б я був дорослим мужчиною, то напевно був би сильно втішився, що Бог послав нам дитинку, але я був 25-літнім недолітком. Немов грім з ясного неба вістка про те, що я став батьком, приголомшила мене.

"Ганусю", закричав перелякано, "що ж тепер будемо робити? Я так мало заробляю! Що станеться з тобою і нашою дитиною, якщо—боронь Боже! —захворію або втрачу працю? Господи святий, за що так страшно караєш мене?"

Гануся намагалася потішити мене, пригадуючи, що Бог не опускає тих, що покладаються на Нього, але я гримнув дверми і вийшов з хати. Такий був із мене батько!

Бог один знає, скільки бідна Гануся наплакалася та натерпілася через моє недолітство! Щоправда я перепросив її, як вернувся додому та застав її заплакану перед іконою Пресвятого Серця Спасителя.

День народин нашої донечки наблизився, але це зовсім не тішило мене. Мені здавалося, що ми пропали, бо я не потраплю заробити на шматок хліба для трьох осіб. Почуття безрадности опанувало мене. Я почав "хворувати". Одного дня боліли мене крижі, другого дня шлунок, третього — голова. Жінка затривожено дивилася, як я безцеремонно споживав прерізні пігулки, щоб полегшити свої болі. Я не здавав собі справи, але жінка добре розуміла, що мої хвороби були більше уявні ніж дійсні. Моя жінка була розумна та терпелива. Мовчала. Хоч ми були фінансово бідні, я все таки витрачував чимало гроша на непотрібні пігулки.

Нарешті наша Настуня прийшла на світ. Стояв теплий, чудовий місяць червень. Поява донечки цілюче подіяла на мене. Я забув свої клопоти і хвороби. Перестав затроювати себе пігулками і відтоді моє здоров'я покращало.

Григорій Гречка щиро погратулював нам і покрив усі шпитальні кошти. Крім цього підніс мені платню. Ця підвишка і народження дочки психо-

логійно перетворили мене. Я нагло почувся дорослим мужчиною, який відчуває відповідальність за жінку та дитину і гордиться цією відповідальністю.

Ми охрестили Настуню десять днів по її народженні. Пан Гречка був її хресним батьком. При обіді панство Гречки щиро поґратулювали нам, бо їхнє подружжя було бездітне. Я завважив сум в очах пані Гречки, як вона взяла на руки нашу Настуню.

"Що сталося?" — спиталася моя жінка. Пані Гречка спокійно та з притиском відповіла: "Які ви обидвоє щасливі. Бог дав нам багатство, а вам гарну донечку! Як радо ми замінялися б із вами!"

РЕВМАТИЗМ І ГОСТЕЦЬ (ПОДАГРА)

РЕВМАТИЗМ це простудна хвороба кісток і соглубів, коли кістки ламає і крутить. Ревматик це людина, що хворує на ревматизм.

ПОДАГРА або **ГОСТЕЦЬ** або **СОГЛУБИЦЯ** (артрит) це запалення суглобів. Артритик або подагрик це людина, що хворіє на подагру.

В самій тільки Америці більше ніж 30 мільйонів осіб хворують на ревматизм або подагру. Подагра мучить десять разів більше осіб ніж сухоти або цукровиця, а сім разів більше ніж рак.

Люди часто мішають ревматизм із подагрою, хоч це не та сама хвороба. Ревматизм спричиняє біль і затверджує мускули, суглоби і інші тканини тіла, що служать для руху.

Тим часом подагра це хвороба суглобів, бо вона звичайно атакує сполучні тканини і спричиняє запалення, пухлину, біль, і викривлює та параліжує пальці, руки, рамена, плечі, хребет, руки і ноги. Подагра триває цілими роками, раз з'являється, то знову нагло зникає.

Надмірне фізичне зусилля, поранення, лиха постава тіла, хронічне зараження і вроджені причини спричиняють подагру.

Покищо лікарі не знайшли вповні успішного ліку на подагру. Нащастя вже є ліки, що зменшують біль спричинений подагрою та ослаблюють запалення так, що особа може виконувати різні вправи, щоб привернути рухливість закам'янілим членам тіла. Ці закам'янілі члени часто роблять людину калікою та спотворюють її вигляд.

Артритик чи подагрик, крім лікарств, потребує багато фізичного відпочинку, відпруження від журби і клопотів і доброї дієти. Лікар годен тут багато помогти своїм подагричним пацієнтам, щоб вони могли рухати мускулами і суглобами.

Слід уникати надмірне напруження, перетяження, непомірковані журби і розумно дбати про здоров'я. Добре здоров'я не гарантує, що людина не стане жертвою подагри або ревматизму, але воно сильно скріпляє організм, щоб боровся перед цими прикрими недугами.

Ісус Христос отак висловився про покору: "Хто найбільший між вами, нехай буде найменший!" (Лк. 22, 26).

Іван Гете так говорить про Біблію: "Біблія це така свята та недоторкальна книга, що вона виключає всяку критику".

ПОЧИТАННЯ СВЯТИХ

"Почитання Святих це модерне ідолопоклонство! Отож не пишіть про це в "Голосі Спасителя" і не дуріть бідних, непросвічених людей!"

—o—

СВЯТІ це Божі угодники та угодниці, які в житті на землі визначалися геройськими чеснотами. Непомильна Церква офіційно потвердила цю геройськість у беатифікаційнім і канонізаційнім процесі. За їх геройські чесноти, от хоча б любов до Бога і ближнього, терпеливість, умертвлення і інші прикмети, Церква дозволяє своїм вірним почитати цих Божих приятелів, бо й Сам Бог виявив їх святість, як через їх заступництво вчинив чуда потрібні до канонізації. Між Святими є особи різних станів і фахів, тому кожен може знайти собі взірець до наслідування. Святі відграють важну ролю в житті Церкви, бо своїми молитвами в небі помагають воюючій і страждальній Церкві цебто своїм браттям на землі і душам у чистилищі. Отож Святі не є тільки прикрасою Церкви, але живучими членами Христового містичного Тіла.

Ніхто не є зобов'язаний молитися до Святих, але навіть ті, що моляться до них, не є звільнені від обов'язку почитати та молитися до Бога. Це тільки побожна практика. Ми благаємо Святих, щоб вони молилися за нас, бо їхня молитва у небі успішніша ніж наша на землі тому, що вони не є вже бідними грішниками, але святими Божими приятелями.

Христос натякнув у притчі про багача та Лазаря, що Святі можуть помагати душам на землі, бо проклятий багач благав Авраама, щоб перестеріг його братів перед проклятими: "Благаю тебе, пошли його (Лазаря) у дім мого батька, бо я маю пятьох братів. Хай засвідчить їм, щоб і вони не прийшли на це місце мук" (Лк. 16, 27-28). Сам факт, що проклятий благає помочі, вказує, що Святі можуть помагати тим, що звертаються до них, хоч. Авраам не вислухав молитви проклятого багача через те, що багач був уже навіки проклятий, а його браття мусіли бути такі затверділі, що "коли б хтось із мертвих воскрес, то не повірять" (Лк. 16, 30).

Св. Іван згадує про Святих: "Двадцять чотири старші попадали перед Агнятем, а кожен мав гусла й золоті чаші, повні пахощів, а це були молитви Святих" (Апок. 5, 8).

Юда Макавей, герой жидівського народу, бачив у видінні пророка Єремію, що був помер більше ніж 300 років перед ним, як він молився за своїх братів на землі: "Онія первосвященик..., що з дитинства вправлявся в чеснотах, зложивши руки, молився за ввесь жидівський нарід. А потім з'явився ще інший чоловік, подивугідний віком і славою, окруженний надзвичайною красою та величю. Тоді Онія, відповідаючи, сказав: "Це любитель братів і ізраїльського народу. Він багато молиться за нарід і за ціле святе місто. Це Божий пророк Єремія" (2 Мак. 15, 12-14).

Хоч нема стислого обов'язку молитися до Святих, проте треба шанувати їх, бо вони Божі

приятелі. Церква шанує не тільки Святих, але й навіть їх кості та інші реліквії, бо вони належать до них. Ці речі треба вживати не як забобонів чи амулетів, а як святих речей, освячених Божими угодниками. Вони мають силу помагати людям через заслуги Святих. Св. Письмо каже, що Св. Павло, Христовий апостол, чинив "великі чуда, так, що навіть хустки й пояси з його тіла приносили хворим, і вони звільнялися від хвороб, і нечисті духи виходили з них" (Дії: 19, 11-12). З цієї самої причини Церква дозволяє на вживання святих ікон і статуй, бо вони нагадують нам Святих.

Ось який порядок треба зберігати в богопочитанні, щоб воно подобалося Богу. Насамперед і найбільше треба почитати, любити та молитися до **Пресвятої Трійці,** бо вона є джерелом усього добра в всесвіті. Деякі Святі прирівнюють її до сонця, яке оживляє нашу землю світлом, теплом, і надає їй життєздатности. Христос, наш Спаситель, як чоловік завжди та всюди намагався шанувати та подобатися Своєму Небесному Отцеві: "Я не зійшов з неба на те, щоб чинити Свою волю, але волю Того, хто послав Мене" (Ів. 6, 38).

Потім треба любити та почитати **Христа Спасителя,** бо Він офіційний, Богом назначений Посередник, між Отцем і людьми: "Один бо є Бог, і один Посередник між Богом і людьми, —Чоловік Ісус Христос" (І Тим. 2, 5). Хто свідомо погорджує Христом, той негоден дійсно любити Бога: "Хто не шанує Сина, той не шанує Отця, що послав Його" (Ів. 5, 23).

Потім годиться почитати **Божу Матір** за те, що вона Мати Христа Спасителя та наша духовна Мати. Її молитви до Сина куди сильніші ніж молитви Ангелів і Святих, бо вони Божі слуги, а Марія це Божа Мати.

Накінець слід шанувати **Святих,** бо вони Божі угодники та приятелі. Бог їх любить, тому радо вислухує їх молитви, як благають Його за своїх братів на землі чи в чистилищі.

Як же ж іде про **статуї** чи **ікони,** то їх шануємо не ради їх самих, але через те, що вони пригадують нам Христа, Його Матір або Святих і помагають краще думати та ліпше молитися до них.

Мощі ж шануємо тільки тому, що це останки Святих або речі, якими вони користувалися в часі своєї земської мандрівки до щасливої вічности.

Мощі Святих Божих угодників і угодниць милі Богові, бо Святі служили Богові тілом і душею. Нераз Бог вділяє особливіших ласк тим, що доторкаються до їх тлінних останків. Св. Письмо каже: "Помер Єлисей і поховали його. На другий рік прийшли в землю ватаги Маовійські. І сталося, що ховали одного чоловіка, та, як побачили ватагу, вкинули чоловіка до Єлисеєвого гробу, а він, падаючи, доторкнувся до Єлисеєвих костей, і ожив і встав на ноги" (4 Цар. 13, 20-21). Пошана для мощів Святих подобається Богові, тому й Він нераз уділяє великі ласки тим, що з довір'ям і пошаною доторкаються чи почитають тлінні останки Божих угодників чи угодниць.

Отак Св. Біблія, на яку покликуються всякі протестанти, не тільки збиває навчання некатоликів, але ясно й недвозначно потверджує віру і догми католицької Церкви. Все католицьке богослов'я основується на Св. Письмі. Закони, дисципліна, догматичні і моральні засади католицької Церкви спираються на Св. Письмі. Отож глибоке та всесторонне пізнання Біблії— це могутня зброя проти видумок і єресей некатоликів, що намагаються Біблією поборювати навчання католицької Церкви.

Слушно Св. Єронім заохочує всіх читати Біблію та роздумувати про неї. Св. Єронім писав до Евтихії, дочки Св. Павлини: "Невпинно читай Біблію й якнайбільше учися з неї. Нехай сон знаходить тебе з Біблією в руках, і як твоя голова схиляється до сну, нехай вона спочиває на цій святій книзі".

Св. Іванна з Арк

о. Др. Б. Курилас, ЧНІ.

ЯКЕ це зворушаюче, що в тому ж Руані, де відбулася "Пасія" Св. Іванни в 1431 р., з рук англійців, які купили її за гроші з рук французьких іскаріотів Юдів, як архієреї Спасителя за 30 срібняків, п'ятсот літ пізніше, в 1931 р. відбулась врочиста репарація англійцями кривди, вдіяної Іванні. Оце примас Англії, кардинал Боурне, папський легат, перед цілим світом величає святу Героїню голосом, що ламається зо зворушення: "Я не в силі, я не в силі мовчати", закликав зо ступенів престола під могутніми склепіннями Руанської катедри. "Не можу більше чекати. Народе, я мушу висловити зворушення, яке хвилює мене і прямо розсаджує моє серце. Народе Франції, ти славиш твою святу Іванну д'Арк, і ти правильно робиш, адже вона врятувала твою незалежність. Але і ми, англійці, почитаємо її й благословляємо в братському з'єднанні з вами, бо і для нас вона виповнила своє доброторне, спасенне післанництво. Чого нам треба було шукати на вашій землі, на суходолі, нам, острівчанам і людям моря? Її дією ми стали знову собою, ми повернулись до свого властивого призначення. Їй треба завдячувати нашу велич і наші свободи".

Іванна не мала змоги ходити до сільської школи в Домремі. Сама вивчила підписуватися своїм хресним ім'ям. Але неграмотність у середньовіччі, головно серед жіноцтва, не була плямою, і можна сказати, була правилом. Скільки княжних і королівських дочок у тих часах не знали читати і писати! При тому в часі військової кампанії і передсмертного процесу Іванна виявила дуже багато таланту і умової вищости. Одначе не цією інтелектуальною видатністю імпонує Іванна вікам: історію полонила її доброта й **відвага.** Цими двома чеснотами визначалась вона в найвищій мірі. Згідно з засадою старого Віргілія в "Ене-

їді": "Не подавайся перед труднощами, а протидій сміливо!" Ця її відвага і нас, українців, окрилить, бо людина годна завжди мати хоч трохи відваги і доброти серця.

Коли Іванна стала в четвер 1 березня 1431 перед зборищем своїх нечистивих суддів, горезвісний владика з Бове, Кошон, несподівано ставить підсудній запитання:

"Яка доля зустріне твою партію?" Видно злі передчуття і тривога за власну шкуру зганяли сон з його очей. На це Іванна відповіла:

"Не мине сім років й англійці потерплять більшу поразку ніж під Орлеаном і згодом все втратять у Франції. Втрати англійців у Франції будуть дошкульніші, як будьколи досі. Станеться силою великої перемоги, що її Бог пошле французам".

Найбільше диво це те, що неустрашиме предсказання тріюмфу свого народу здійснилося перед очима його смертельних ворогів. Ось історичні дані:

В 1436 р. англійці втратили Париж. Це був цей французький здобуток, більший від Орлеанського тріюмфу, що стався сім літ по мучеництві Іванни. Дальша частина предсказання на дальші літа зреалізувалась перемогами французів в боях під Формінї (1450) і під Кастільйон (1453), і потім наступило звільнення всієї Іль-де-Франс, Нормандії та Гвієни. Причому здаймо собі справу з того, що французька справа стояла дуже кепсько на весні 1429 р. Іванні Д'Арк було ще тільки три роки, як захватницьке англійське лицарство зробило десант у Арфлер біля Легавре і внедовзі на голову розбило цвіт французького лицарства в болючій для французів битві під Азенкур. Після битви сказав бундючно англійський король Генрих V до полоненого поета, герцога Карла Орлеанського: "Я добре знаю, що коли Бог подав мені благодать виграти бій з французами, то це сталося тому, що Він хотів їх покарати. Кажуть, що ще ніколи не бачилося стільки розгардіяшу, змислових вибриків, злочинів і гріхів, як це бачимо сьогодні у Франції. Страшно це чути і охоплює жах. Ніяке диво, що Бог на це у лютій досаді". Ці докори наїзника, хоч пересадні, частинно були правильні. Знаємо про хоч би зо сцен, що діялось у французькій армії під Орлеаном в хвилині, коли прибула там Св. Діва, або з обичаїв королівського замку в Шінон. Але Господь через свою вибранку переродив націю французів.

Правильно Христина з Пізи твердила, що Іванна Д'Арк чистотою, правістю й поетичним чаром вища за Естеру, Юдиту й Дебору, хоч це були "високовартісні дами" та увіковічнені в святих книгах. І Ален Шартьє не помилявся, коли заявляв, що Іванна Д'Арк перевищає потугою своєї жертвенної любови Іфігенію й Алькестію, хоч і ці величні правдою й поетичною приманою. Перевищає навіть Антигону міццю спокійної любови й супротивної усякій ненависті. Перевищає вона Антигону сміливістю й високим стилем відповідей перед нечестивим судом. Врешті цей письменник неначе запророкував канонізацію Орлеанської Діви Папою Венедиктом XV, пишучи в липні 1429 р., що ця героїня "достойна небесних почестей". Врешті, так, як Дамремі місце уродження Іванни, город Орлеан є місцем її слави, не дивно, що поети світу назвали її "Орлеанською Дівою", а один зних так славить це місто:

"Орлеане, Орлеане, ось ти, в віки славетне ім'я, вогненними літерами записане на сторінках історії. Ось ти город шовковистої трави, квіткових кльомбів і заліза, пестуне природи й великої Книги Буття. Ти славен серед твоїх сочистих винниць і твоїх гостропахучих барильних майтерень і твоїх товстющих золотарів. З самих літер твоєї назви повних кисня й енергії, розпізнаю твою силу. Горду і соковиту, як суміш води Лоари і пороху канонів. Серце б'ється з оживленням і горло стискається зворушенням на сам звук твого імени, Орлеане, Орлеане зелений, що розлягся серед твоїх збіжових нив і персикових садів".

Інтервю з новоприбулим студентом

КОЛЕГІЇ ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ У РОБЛИНІ, МАН.

(З Ярополком Радкевичом, що 21 травня матиме 17 літ)
(1-го травня 1961)

1. Коли Ви прибули до Канади?
   Я прибув до Канади тому три тижні.
2. Звідки Ви приїхали до Канади?
   Зо Львова.
3. Коли Ви виїхали зо Львова?
   Тому 2 і пів року.
4. Де ви були відтоді?
   В Польщі зо своєю бабусею і тіткою.
5. Що ви робили у Львові?
   Я вчився в українській совітській школі.
6. Котру клясу скінчили у Львові?
   Шосту.
7. Скільки учителів було в школі у Львові?
   Около сім.
8. Що думаєте про цих учителів?
   Деякі з них вірять у Бога, хоч це закривають перед учнями, а інші вихваляються своїм безбожництвом і знущаються над дітьми за віру в Бога.
9. Чи між учителями були чоловіки і жінки?
   Так.
10. Котрі були більше безбожницькі, чоловіки чи жінки?
    Жінки.
11. Як вони знущаються над дітьми?
    Поперше, дають несправедливі оцінки при іспитах, а потім навіть фізично знущаються над дітьми. Ось одна дівчинка мала на шиї медалик. Учителька зірвала цей медалик, поклала на стіл і звеліла кинути до печі. Дівчинка, що могла мати около 13 літ, відмовилася це вчинити. Тоді учителька страшно побила її.
12. Як діти реагують на безбожницьку пропаганду учителів?

Мовчать і не відзиваються. Знають, що Бог є, бо вдома навчили їх.

13. Чи згадана учителька була покарана інспектором за побиття дитини?

Ні.

14. Чи Ви стрічали наших католицьких священиків?

Так, але вже не пам'ятаю їх імен. Вони тепер ходять по-цивільному і працюють по заводах.

15. Чи були колись на нашій Службі Божій?

Так, як священики правили її по приватних домах.

16. Чи люди бояться большевицької поліції?

В большевиків є подвійна поліція. Одна пильнує порядку, і цеї поліції ніхто не боїться. З неї навіть сміяться. Є ще друга поліція цебто НКВД. Вона страшна. Всі бояться її, бо вивозять людей на Сибір чи деінде.

17. Чи Ви були в наших колишніх церквах, от хоча б у Св. Юрія у Львові?

Був, але вона перемінена на православну. Таке саме з іншими нашими церквами.

18. Чи священики в цих перемінених церквах це українці?

Здається, що так, бо проповіді говорять по-українськи.

19. Чи в школі є дійсна русифікація?

Ми в школі розмовляли по-українськи, бо наша школа була тільки для українців. Росіяни мають свої власні школи, і до них посилають свої діти.

20. Чи українські діти бавляться з російськими?

Бавляться, як знають російську мову. Коли хтось не знає російської мови, то російські діти насміхаються з нього, прозиваються і б'ють його.

21. З ким Ви жили у Львові?

З бабусею і тіткою.

22. Чи мали що їсти?

Біля нас було дуже бідно; хоч бабуся і тітка працювали, проте вони дуже мало заробляли. Ми переважно їли бараболю і бараболяну зупу на обід. Врано і ввечорі був чай і чорний хліб.

23. Як ви дісталися до Польщі?

Ми дісталися туди як поляки.

24. Як Ви дісталися до Канади?

Вперед я приїхав до Америки до свого вуйка, а з Америки до Канади цебто до Роблину.

25. Чи хочете бути місіонером редемптористом?

Так.

26. Як ви рішилися бути редемптористом?

Впр. о. І. Нагаєвський дав мені адресу ОО. Редемптористів цебто адресу роблинської колегії, бо я не знав, куди звернутися, щоб стати місіонером.

27. Як Вам подобається наша колегія в Роблині?

Дуже добре. Я тепер вчуся англійської мови і приготовляюся в осені зачати дев'яту клясу.

Сестри Св. Йосифа

По дворічних стараннях в еміграційних урядах Канади й Польщі прибули на днях до Саскатунської Єпархії дві Сестри Згромадження Св. Йосифа: сестра Матея і сестра Симона.

Впреп. о. Кирило Сілецький заложив Згромадження Сестер Св. Йосифа в 1913.

До початку другої світової війни це Згромадження начисляло понад двісті Сестер, які займалися вихованням дітей по садочках, працювали в сиротинцях, опікувалися старцями й хворими по шпиталях, як теж навчали релігії по школах.

Під час війни понад сорок Сестер опинилося в Польщі та працювало як норси (мед-сестри) по шпиталях і провадили діточі садки. Решта Сестер залишилася на рідних землях та працює, де тільки є потреба, навіть на Сибірі й північному бігуні.

Це перші дві Сестри Згромадження Св. Йосифа на канадійській землі. Є надія, що може більше згаданих Сестер прибуде до Саскачевану, де також заснують свій перший монастир.

Нехай Господь Бог благословить їх старання і працю, і труди їх нехай увінчає обильними та гарними успіхами.

Українці, що бажали б помогти цим Сестрам Св. Йосифа розпочати нове життя на канадійській землі, можуть удаватися до:

Ukrainian Sisters of St. Joseph,
214 Ave. M. South, Saskatoon, Sask., Canada.

ВКАЗІВКИ ДОБРОГО ЧОЛОВІКА

1. Я—твій чоловік, що його ти прирекла любити і слухати, бо я звільнив тебе від самоти і досмертного дівування.

2. Тобі не вільно захоплюватися іншими мужчинами, бо я заздрісний чоловік, що бажає, щоб ти вірно зберігала свої шлюбні обіти.

3. Ніколи публічно не насміхайся з мене і не докучай мені, ані не застиджуй перед людьми, виявляючи мої тайні немочі своїм батькам або приятелькам.

4. Будь обережною на всяких мішаних сходинах. Не танцюй з кимнебудь, а тільки з нашими приятелями.

5. Не ганяйся за підхлібствами інших мужчин. Нехай вистачають тобі моя любов і похвала.

6. Не бери грошей мені з кишені, як сплю, ані не читай листів, що там знайдеш, бо це мої секрети.

7. Нічого не скривай передо мною, навіть власних помилок, бо я радо з любови вибачу тобі.

8. Не обдурюй мене, як іде про хатні потреби та видатки, бо це може фінансово зруйнувати нашу родину.

9. Старайся завжди мати добрий гумор, як я вранці відходжу з дому або ввечорі вертаюся з роботи, бо я потребую розради від тебе по цілоденній праці.

10. Старайся завжди подобатися мені, і я буду відплачуватися тобі любов'ю та ніжністю за все, що зробиш для мене.

Без Христа, Бога й Чоловіка, нема теж християнства й християнської досконалости, до якої покликані всі ті, що повірили в Божого Сина та стануть під Його закривавлений стяг, хрест, знамено нашого спасіння, бо "наріжним каменем є Сам Христос, що на Ньому вся будівля, сильно побудована, росте в святий храм у Господі; в Ньому ви теж разом будуєтеся на оселю Божу в Дусі" (Єф. 2, 20-22).

Апостол добре розумів, яка важна злука з Христом у християнськім житті, що має бути противенством усього того, за чим ганялися погани. Він не намагався запевнити собі земських приємностей, не громадив багатств і не чванився людською мудрістю. Був за те гордий і хвалися "тільки хрестом Господа нашого Ісуса Христа, що для мене розп'ятий ним світ, а я для світу" (Гал. 6, 14). Чому ж так поступав? Бо відчував, що злука з Ісусом Христом провадить душу до щастя та вдоволення навіть на цій долині сліз. "А всі ті, що придержуються цього правила" цебто люблять Христа та Його святий хрест, найбільший парадокс світу, "спокій і милосердя на них" (Гал. 6, 15).

Всі християни повинні намагатися пізнати Христа й якслід обзнайомитися з Його Євангелією, "аж поки ми всі не досягнемо з'єднання віри й пізнання Божого Сина, Мужа досконалого, в міру зросту Христової повноти, щоб більше не були ми малолітками, які хитаються від усякого вітру науки, винайденої людською злобою, в хитрості за підступами блуду. А радше щоб ми були правдомовні в любові й усьому зростали в Нього, а Він—Голова, Христос" (Єф. 4, 13-15). Ось пречудний приклад, який всі християни повинні наслідувати в щоденнім житті та зайняттях!

Сирах питається: "Чим земля і порох гордяться?" (Сир. 9, 10).

Наполеон І отак говорив про місію Христа в світі: "Христос не об'явив нам людської мудрости і філософії, але тайни неба і закон духа".

Св. Григорій Вел. каже: "Плекаємо собі ворогів, як потураємо Тілові".

Devotion to the Sacred Heart of Jesus

M. Schudlo, CSsR.

ST. Mary Alocoque, the confident of Jesus' Heart, entered the convent of the Visitation at Paray-le-Monial on May 25, 1671. She took her life seriously spending long hours before the Blessed Sacrament. When she was sufficiently prepared for the execution of His loving designs, Christ revealed His Sacred Heart to her and ordered to propagate devotion to It.

From that time Margaret only lived to fulfill the mission entrusted to her of honoring and consoling the Sacred Heart of Jesus, and making it known, loved and honored first by her companions in the convent, and then by the people in the world.

Margaret died in odor of sanctity on Oct. 17, 1690. At her death she refused a doctor: "Mother, I no longer need anyone but God alone, and to be buried in the Heart of Jesus." She sweetly expired, pronouncing the name of Jesus.

Jesus frequently appeared to His beloved disciple. Among these numerous apparitions, four are expressly treating the devotion to His loving Heart which was to be spread throughout the whole world as the last remedy for the evils which bad men were spreading among their fellow men. These four apparitions are commonly called "the great apparitions."

It took place on Dec. 27, 1673. Margaret was praying before the Blessed Sacrament in the chapel of the convent. She says: "I was so overwhelmed by His divine Power that I forgot myself and the place where I was. The Lord allowed me to recline for a long time on His divine breast, where He disclosed to me the marvels of His love and the unutterable secrets of His Sacred Heart which He had always concealed from me, until He opened it to me now for the first time.

"He said to me: 'My Divine Heart is so passionately inflamed with love for men, and for you in particular, that, not being able any longer to contain within Itself the flames of Its ardent charity, It must spread them throughout the world. It must manifest Itself to men that they may be enriched with Its precious treasures which I unfold to you, and which contain the sanctifying and salutary graces that are necessary to hold them back from the abyss of ruin. And I have chosen you, for the accomplishment of this great design.'

"Thereupon He demanded my heart and I asked Him to take it. He took it from my breast and plunged it into His own adorable Heart where it appeared as but an atom in the midst of an immense ocean of fire. Then drawing it forth, in appearance like a flame

in the shape of a heart, He replaced it in my breast saying as He did so: 'Behold, My beloved, a precious pledge of My love. It contains within your breast a little spark of Its most ardent flames, to serve you as a heart and to consume you up to your last moment. Hitherto you were My slave, but now I give you the title of the beloved disciple of My Sacred Heart."

Christ said that the newly revealed devotion was going to be a great effort of the Heart of Jesus, "passionately in love with men," to save men from perdition and draw them back on the right track of God's Commandments. Until then ordinary means were sufficient to keep man on the road to heaven. But in the sad state of the world of that time extraordinary means had to be applied in order to bring sinful mankind to its senses. Devotion to His loving Heart was chosen to be this extraordinary means of salvation.

●

Does not the present day world need the same efforts on the part of the Son of God to be saved from an utter destruction? The hordes of Genghis Khan, the onslaught of the Mongols and the destructions of the past wars are as nothing when compared to what atomic "gods" of Moscow are able to do for those they hate.

Against the horrible spectres of an atomic war cowards will cringe, and those who have no faith will despair: "So what? We can't help it? If it comes we all die."

Various evils have brought the world on the brink of ruin. Sinful Catholics are responsible, to a great extent for the sad situation of the present world. They do not reflect in themselves and in their work that perfection which Christ requires of all His followers: **You are perfect, as your Heavenly Father is perfect** (Mt. 5, 48). There are too many blemishes and wrinkles on the Church because of bad lives numerous Catholics are leading. Not too many Catholics glow with the holiness of life to which God calls them.

Besides bad Catholics there are millions who still profess the faith, but their souls have been led astray by desire for worldly possessions and immoderate pleasures and whose charity grows daily cold and slowly dies completely.

There is also an open hatred of God in the world not only among the followers of Marxist philosophy of life, but also among the followers (adherents) of liberalism, freemasonry and other current philosophies based on sheer materialism. God, human soul and life after death are being denied in their lives and work.

Pope Pius XII says in his encyclical on the Sacred Heart of Jesus "Haurietis acquas": "As if goaded by the devil himself, these men (the wicked) are now on fire with an open and implacable hatred for God, for the Church, and especially for him who represents the Divine Savior on earth ... Hatred for God and for those who rightfully represent Him, is so great a sin that man, created in the divine image and likeness and destined to enjoy the divine friendship forever in heaven, can commit none greater. By hatred of God man is disjoined completely from the highest good. He is driven to cast from himself and from his fellow men all that comes from God, all that leads us to enjoy God. He must reject truth, peace and justice."

This hatred of God is partly produced by man's refusal to follow the law of God which imposes control upon passions and lower instincts. Men who follow their unbridled passions will always hate God that forbids such sinful freedom, or licence. It is also partly caused by discrepancy which the unbelievers observe in believers. A Christian who publicly professes to believe in God, and then secretly indulges in racketeering, graft and debauchery, will naturally provoke indignation against himself and his God in those who do not believe in God. The atheists ask: "How can this be compatible with the conception of God? How can religion bless such things?" Hatred for unworthy Christians redounds into God ...

Atheism leads to materialism. If a man does not believe in God, he will believe in some material "god", riches, pleasures, honors, etc. Freedom for lust will become a rule of life for those who refuse to follow God's law. There will be no respect for any law, if there is no respect for God's law.

It is so today. The meat of life is seasoned with too much sin. Erroneous theories about life have invaded the minds of countless men and women. They have lost respect for themselves, the family life and for everything else which does not bring momentary pleasure or temporary advantage. Men don't trust one another. This fear affects the whole world, threatening its civilization. In short, the world is spiritually sick. Those who strive to wreck the world are trying in the first place to destroy all knowledge and love of God. They hate all religions as such. V. Stepanov, a translator of Marx says:

"We must resolutely fight the priest, whether he be called the pastor, the rabbi, the patriarch, the mullah, or the Pope. At a certain stage this struggle must be transformed into the struggle against God, whether He be called Jehovah, Jesus, Buddha or Allah. **The fool has said in his heart: 'There is no God.'** (Ps. 13, 1).

This war against God is unrelentedly waged against Christ, the human image of God's love for men. It is also a war against the children of God, that is, against all those who believe in God and live their faith. It is the image of God in each human being which those who hate religion are trying to destroy with their false maxims.

Where is the remedy to be found for this universal sickness? Christ foretold it saying: **Nation will rise in arms against nation... Men will persecute you, and will put you to death. All the world will hate you, because you bear my name... Many false prophets will arise, and many will be deceived by them. And the charity of most men will grow cold, as they see wickedness abound everywhere. But that man will be saved who endures to the last.** (Mt. 24, 7-13).

Where is the remedy? Devotion to the Sacred Heart of Jesus. Diplomacy will not cure the sickness of mankind. Spiritual sickness, erupting in degradation, must be cured with spiritual remedies. Love for Christ can restore mankind to its senses and lead it to salvation. Love for the Sacred Heart of Jesus can truly bring men to live the law of the Gospel and thus secure peace to the individuals, families and the world. **And the work of justice shall be peace, and the service of justice and security forever.** (Is. 32, 17).

The Heart of Jesus is the symbol of His love for men. Because Christ is God, His love for men is divine, all-powerful and all-merciful. It can do everything, because it has God's power at its disposal.

This is the love which will renew the face of the earth and turn the rebellious men into the obedient children of God. In the grotto of Bethlehem the Infant Jesus gave Himself to us in a human form. The cross of Golgotha is nothing else than God's love spent in the dead Savior to bring men and God together again, and thus to form a happy family in paradise.

The sacrifice of the Mass is the same sacrifice as that offered by Christ on Calvary, in that there is the same victim and the same priest. The Mass externalizes and renders visible the eternally enduring sacrifice of the cross; only the manner of offering is different.

—o—

THE LATE COMERS

Cam Belton

You find them in every parish — late to arrive, early to leave. For all they know, the priest never leaves the altar from one Sunday to the next!

IT IS SAD but true that those who come last often leave first, in accordance no doubt with a private interpretation of the Biblical text, "the last shall be first." You can find them in most parishes. It doesn't matter when it finishes; it's too late. They arrive after the priest comes in, and leave before the priest goes out. For all they know he's there from one Sunday to the next. Not only is their conduct injurious to themselves. It's distracting to others. The rest of the congregation can't tell for certain whether they're late for the present Mass or early for the one following and waste two minutes at least in idle speculation.

Now these people have a wonderful appreciation of theology. They particularly appreciate and observe conscientiously the division of the Mass into essential and non essential parts, their minds having developed the faculty of cutting in for the essential and cutting out for the non-essential, like an automatic furnace. They know that to fulfill their Sunday obligation they must be present in mind and body for the offertory, consecration, and communion, but that during less important parts like the sermon they can step outside, if they like and have a smoke. Much of their theology is gleaned from the magazines and pamphlets at the back of the church, which they diligently read when the weather outside is too cold.

One thing you can't accuse them of is religious discrimination. What I mean is they don't discriminate against religion in arriving late. They're late for everything. Probably if you checked back you'd find they were born late, and still haven't caught up. I think it's a matter of principle with them, as though punctuality were somehow against the natural law. You know what I mean — invite them to dinner at twelve and they arrive for desert at a quarter to one: make a date for a dance at nine, and you're lucky to get there for the supper waltz at half past ten. The only thing to do is make allowances: call dinner for eleven and the date for eight, and pray like anything that they don't make an exception in your case and arrive when you tell them. This approach, needless to say, is not to be recommended for Sunday mornings.

Their early departure is even more puzzling than their late arrival. It's incongruous to think that they hurry away from Mass early just to arrive somewhere else late. A more likely explanation is that they think attendance at Mass should be symmetrical, and since they have already cut it short at the beginning feel artistically obliged to do the same at the end. Perhaps if you asked them about it they'd say they hurry out ahead of time to avoid the stampede for the door that occurs in some churches as the priest disappears behind the altar; or perhaps they'd admit that they leave early to avoid being questioned about why they came late. I've given considerable study to the problem, and frankly I subscribe to none of these views. I don't believe there's any reason for their particular conduct. If they acted according to reason, they'd start Mass at the beginning and finish it at the end, the way they're supposed to.

— (Family Magazine)

ARE HUSBANDS RESPECTED AT HOME?

Many husbands would be much happier and better towards their wives if their life-companions were a little more thoughtful and considerate.

All wives should be urged to humor their husbands and to avoid stirring up their anger and frustrations when they are tired and irritated after work. When tired husbands come home after a hard day the wives should be cheerful and avoid telling them their troubles before they are relaxed and back in good mood. They should let them have a cup of coffee before they start in on them.

They should not burden them with "little jobs" about the house, for such jobs are harder than their wives think, and men are not as though as wives imagine. Wives should not continually remind their husbands that they are wrong. Even if they are, why should wives tell them? Most men like to think that they know everything best. Why should not wives let them think so? It's not a very high price to pay for the marital love, peace at home and good health.

If wives can make their homes a haven from the busy and stormy world of strain and competition, their families will be grateful to them. After all, that is what a home is!

PIUS' REPLY

Someone asked St. Pius X whether it was true that he had performed some miracles. The Pope replied with a smile: "Oh, that story comes from journalists. They think that I have nothing else to do."

SPIRITUAL GREATNESS

Many people would like to be great and famous. They think that greatness consists in accomplishing things which attract the attention of their fellow men. They forget that sanctity is within us. How many humble people are toiling in the factories who are higher in the sight of God than those who seem to be on the pinnacle? Sanctity consists in the love of God and the faithful observance of His Commandments in our state of life, be it high or low.

When will the Jews return to Christ?

John E. Doherty, CSsR.

The nation of Israel that rejected Christ is destined, in Catholic opinion, to turn to Him at the last and embrace Him as its Saviour.

THE Jewish nation's rejection of Jesus Christ, Who brought to the lowliest of His people the hope of eternal union with God and Whose teaching is the key to the understanding of all Jewish history, seems at present to be an unrelieved tragedy. Yet Catholics hold the opinion that this is a temporary blindness only to continue until the gospel is preached among all nations. Then the ancient people of God will all be Christians. Besides, a small segment of the Jewish nation followed Christ from the beginning and stayed with Him; and it was upon this group that He built His Church. Those who accepted Jesus as the longed-for Messiah or savior are regarded as fulfilling the spiritual destiny of Israel in the Church of Christ today by continuing the testimony of the prophets concerning Him.

The most illustrious of Jewish converts, after the original apostles, was Saint Paul, who wrote in the New Testament that God had given him the privilege of making known among the other nations of the world "this mystery of the unfathomable riches of Christ, of publishing to the world the plan of this mystery hidden from the beginning of time in the all-creating mind of God."

Not only Saint Paul but all members of the Catholic Church today believe that they have the privilege of publishing this mystery. Yet in the Old Testament it was the nation of Israel that first announced the plan of the mystery by foretelling through its prophets the way of salvation that would be revealed in Christ. For this purpose, among the Jews, the prophet of prophets was Isaias.

THE CALL OF ISAIAS

God called Isaias when he was at prayer in the temple of Jerusalem. Snatched into an ecstasy, the prophet had a vision of God, concealed only by angels. The description of this mystical experience is one of the most sublime passages of the Old Testament. It reveals an intuition of the ineffable holiness of God. It filled the prophet with a sense of his own guilt and that of his people, and threatened to overwhelm him with despair; but God sent an angel to touch his lips with a burning coal as a symbolic gesture that the prophet's guilt had been removed.

Then the Lord sent Isaias to bring a message to Israel, to teach the way of salvation to a people who would prove unwilling to understand his teaching. Wrapped in warnings to trust in God alone and in prophetic threats of the exile they must undergo when they did not, the message of Isaias was a promise of the hope and consolation that Christ would bring them at last.

God had permitted the Assyrians to swallow up ten of the tribes of Israel as a punishment for their infidelity and cult of idols. Until now He had spared the southern kingdom of Juda because its kings had destroyed the temples of Baal; yet idolatry was now spreading in Juda, and the time of its visitation was also at hand. In somber and severe tones the prophet foretold the exile of the Jews in Babylon. Still there is a basic note of tenderness and consolation running through all of his prophecies. "Be comforted, be comforted, my people," was the refrain he repeated. This comfort Christ would bring.

COUNSELLOR TO KINGS

THE Lord God ruled His Kingdom through anointed kings, and therefore He sent Isaias to be the prophet and counsellor to five kings of Juda. Isaias taught the people by addressing these kings and he counselled them not to rely on human wisdom or foreign entanglements to defeat their enemies, but to put their trust entirely in God, Whose arm was not shortened, nor His power to save His people.

When the mighty empire of Assyria and Egypt for a time threatened to swallow up the tiny kingdom of Juda, the Jewish kings were tempted to play off one power against the other; but the prophet warned them: "Come back and keep still and all shall be well with you; in quietness and confidence shall be your strength."

Isaias was able to give signs of God's care for His people. Once, when Sennacherib, ruler of Assyria, came to the gates of Jerusalem, Isaias foretold that not even an arrow would fall in the city. True to his prophecy, the angel came and repulsed the invaders before the city gates, and they retreated, leaving Jerusalem unmolested. Yet most often the kings were deaf to the prophet's words, and Isaias could predict only disaster to the Jews. Nevertheless his prophecies rang out with affirmations of confidence and ultimate hope in Christ.

Isaias never lost hope for his people, despite their blindness and rejection of him. He was persecuted and put to death; yet, as long as he lived, he never ceased to teach that God would seek out the faithful remnant of Juda who put their trust completely in Him and that they would have their hopes fulfilled in Christ. As for the rest of the nation of Israel, He foretold that it would wander in darkness, losing its way, seeking salvation without understanding its prophets, until it learned to abandon itself to God in a spirit of humility and perfect faith; then it, too, would find its Savior. Then he promised: "No furrowed cheek but the Lord will wipe away its tears; gone the contempt endured in the whole world's eyes. The Lord has promised it."

From the day of Pentecost onward the Church of Christ grew like a sprout out of Jerusalem. The first members of the Church were convert Jews; they were the ones whose trust in God was complete, their hearts pure. They were the faithful seed of Israel.

What of the rest of Israel — the unconverted? These also have served God's purposes through the centuries, for as hostile witnesses they have kept and venerated the prophets who foretold the darkness that would come upon them when they rejected Christ, but who also predicted the consolation and joy that they would one day have with all the other nations of the world when they find Christ again.

Such is also the prophecy of the great apostle of Christ, Saint Paul.

"I must not fail to make this revelation known to you," Paul writes to us, "or else you might have too great a conceit of yourselves. Blindness has fallen upon a part of Israel but only until the tale of the Gentile nations is complete; then the whole of Israel will find salvation, as we read in Scripture: 'A deliverer will come from Sion, to rid Jacob of his unfaithfulness: and this shall be the fulfillment of my covenant with him, when I take away their sins'."

The prophecy that Saint Paul quotes is also from the prophet Isaias. Isaias, himself, then goes on to make known this promise of God to Israel: "On thy lips shall I dwell, on the lips of thy children and thy children's children, henceforth and forever."

When the Jews return to Christ in His Church, then in all clarity the prophesy of Isaias will appear fulfilled,

but the Israel that fulfills it will then be recognized as the Church into which all nations have entered to be taught the ways of Christ. Then the Jews will show to the world that God does not repent of His promises. Then they, too, will sing of God's mercy in the words of the great daughter of Sion — Mary, the mother of Christ: "He has protected His servant Israel, keeping His merciful design in remembrance, according to the promise He made to our forefathers, Abraham and his posterity for evermore."

— (The Liguorian)

I AM ONE OF THE UNBORN

I am one of the unborn. I want someone to love me and nurse me and give me a home, but no one will have me. The good God says I can come to earth and grow up with brothers and sisters, and when I have, I can come back to heaven and be with Him and His Saints forever and ever— if I can only find a good generous couple to be my mother and father. God says it depends on the free will of the people on earth whether or not I ever have a chance for heaven.

Yesterday I thought my time had come, but my mother-to-be changed her mind. She said she hated the trouble and the nuisance I'd be, and besides, three children were enough. I cried, because it was such a nice family and I did want to live with them all.

Once, a little while back, it was my father-to-be who decided to save for a new TV set. So here I am — still unwanted . . .

I won't be any trouble, I promise. I'll have to cry when I'm hungry, or when a safety-pin sticks me. I have no other way of letting people know. But most of the time I'll laugh and clap my hands for you, and when I'm sleeping I'll smile at the angels who'll be visiting with me and I will tell them what a wonderful father and mother I have. And when I grow up, I'll always love you. Then, as you are getting older and weaker, I'll be getting stronger, and I'll always take care of you because you gave me the chance to know and love God. And when you die, I'll always pray for you. I'll be kneeling in Church on your anniversaries, and I'll always bless God for my good mother and father and God will reward you for your trust in Him. If He is especially pleased with the way you trained me up, He may make me a doctor in white robes with healing in my practised hands, or a lawyer, or even a judge with both kindness and justice on my lips; He may make me an expert tradesman and I will build homes and make them warm and comfortable for others; He may make me a professional man and will study and learn so as to pass on my knowledge to others; or . . . He may give me a vocation to the Holy Priesthood. Just think of an altar with your own boy in front of it. You will be the first to get my blessing, the first to receive Communion from the hands of your own son. Every Mass I ever say will have your intentions raised with the Host on the golden paten. Not a prayer will I say without calling down God's blessings on you. But I can't do any of these wonderful things unless you say you want me! Give me a chance, won't you? In memory of the Holy Christ-Child, let me come into your home— because I'll never see God unless you say the word. It's up to you. What about me?

— (The Annals of Good Saint Anne)

THE BARD OF UKRAINE

. . .I'll glorify
The mute, down-trodden slaves
And as a sentinel o'er them
I'll place the mighthy word.
— Taras Shevchenko

MARCH 10, 1961 was an especially memorable day for the Ukrainian people all over the world. This date marked the 100th anniversary of the death of the greatest Ukrainian poet **Taras Shevchenko.** To commemorate this historic date, the year 1961 has been proclaimed "The Shevchenko Year."

To comprehend fully the sentiments of gratitude of the Ukrainians to Taras Shevchenko, it is necessary to know something of the life and work of this man.

It was in the darkest period of Ukraine's history that Taras Shevchenko came into this world — March 9th, 1814. Born a serf — a half-slave — in the village of Moryntsi in the district of Kiev, which is the heart of Ukraine, he was orphaned when still a child. His earliest years were spent in an environment where people were but chattels that could be bought and sold. These were the experiences that moulded his character and awakened in him the spirit of protest — "the deepest disgust and contempt for all oppression of man by man, nation by nation."

During his early childhood he showed an aptitude and love for painting. This drew the attention of his landlord, who took a liking to the clever lad, and made Taras a page boy in his mansion. Moving about the larger centres of Europe, he invariably took the boy with him. Finally his entourage settled in St. Petersburg. It was there that Taras met the Ukrainian artist, Ivan Soshenko, who introduced him to Karl Petrovich Bryulow, the most fashionable painter of the day. Bryulow was then at the height of his fame and took an interest in the young serf, Shevchenko. He paid 2,500 rubles for the young artist's freedom after raising the money by selling a painting by lottery in court circles. On April 22, 1838, Shevchenko, at the age of 24, became a free man.

The Society for the Advancement of the Arts immediately placed him on the list of those studying under a free scholarship system, and Taras enrolled in the Academy of Arts.

People who marvel how a serf in Russia could have acquired such vast knowledge and culture forget that during a number of years, Shevchenko had access to the best that there was in the fields of thought, arts and sciences. He took special courses covering a large range of subjects and learned foreign languages. He read Homer and steeped himself in the lore of Ancient Greece. He read the works of Sir Walter Scott, Schiller and other eminent European writers. He saw Shakespeare's plays, heard all the operas that came to the capital. Among his closest acquaintances were some of the most advanced thinkers and greatest intellectuals not only of Russia, but of all Europe. Thus is was that the

serf — and he always considered himself as one — became one of the most cultured men of his time.

As soon as he completed his course at the Academy of Arts, Taras returned to Ukraine. He secured a position with the Archeological Commission, finally settling in Kiev. Here he became involved with a group of young men and scholars who formed a movement called the Society of Saints Cyril and Methodius whose express purposes was to create a free union of all the Slavic people under a republican form of government. But the Russian authorities soon discovered the movement and acted swiftly and savagely to suppress it.

On April 5, 1847, Shevchenko was arrested and on May 30, exiled as a private soldier, to be held "under the strictest supervision which included the prohibition to write and draw."

He spent ten years in exile and prison. The Shevchenko who had been sent into exile was a young and vigorous man; the Shevchenko who returned a little more than a decade later was an old man on whom Death had set its seal.

In the summer of 1859 he was permitted a brief visit to his homeland, the Ukraine. He purchased a piece of land on the banks of the Dnieper River and made plans for a cottage to be built there. But death came too soon. He died in St. Petersburg on the morning of March 10, 1861.

In compliance with the Kobzar's wishes as stated in his Last Will and Testament, the Ukrainian community sought permission to have his body taken to Ukraine. On April 6, the poet's remains were started on their last journey by wagon, and accompanied by many friends. A mourning people lined the way. The property that Shevchenko had purchased on Chernecha Hill served as the site of his last resting place, where he was buried on May 20, 1861. Symbolically, among the wreaths of flowers covering his grave was a wreath — a crown of thorns.

Shevchenko lived for 47 years. Of this 24 had been spent as a serf, ten in exile, and some time before his exile and after his return, under police surveillance. There were only a few years during which he felt he was a free man. Nevertheless, his influence upon the modern Ukrainian political rebirth was great and deep. With an overpowering faith in the ultimate victory of democratic ideals, and despite his serfdom, imprisonment in exile and persecution, Shevchenko became one of the greatest poets in the Slavonic world and is regarded as the greatest son of Ukraine.

And he, who dedicated his life to the liberation of his own, the Ukrainian people, fought for the liberty of all mankind. His poems were filled with great hope for a better future for all peoples who, also oppressed and enslaved, fought for their freedom and national emancipation. He actively proved his concern for justice for mankind when on his return from exile a very ill man, he signed and circulated an angry protest against pogroms on the Jewish people saying: "No honest person can remain silent in the fact of such shameful acts." He took a firm stand with the Caucasian peoples who were resisting enslavement by the Russian empire. He attacked all tyrants and enemies of human freedom in his poem, "Yurodywy." With a deeply rooted love for His Creator, Shevchenko turns to God in his poem, the "Prayer," asking for His wisdom in brotherly love of nation towards nation.

Professor Clarence A. Manning of Columbia University writes of Shevchenko: "He is one of the great poets of the nineteenth century without regard to nationality or language and his fearless appeal to right and truth and justice speaks as eloquently in the New World as it did in the old . . ."

The Soviet Government is doing everything in its power to remake Shevchenko according to its own pattern. Most of his anti-Russian and anti-despotic poems have been "purged" and re-edited to conform to their party line.

But to the millions of Ukrainians enslaved by Communist Russia and to those living throughout the free world, Shevchenko continues to embody their dreams and aspirations. They still believe in Shevchenko and his immortal word that has kept Ukraine alive and vibrant for the past century.

The Ukrainian people, therefore shall ever remain grateful to him for imparting to them the will to become an independent nation, and their indebtedness to his genius shall know no end.

RIGHTFUL HEAD OF THE HOME

June is the month dedicated to the Sacred Heart of Jesus. As the Holy Father recently has made clear, devotion to the Sacrd Heart is a necessary part of Catholic life. In honoring the Sacred Heart the faithful "fulfill a most serious obligation by which they are bound to serve God and dedicate themselves and all they have to their Creator and Redeemer," for the Sacred Heart is "the sign and symbol of the love with which God loved us through Jesus, and is at the same time the enlivening of our love for God and men."

There is one place where the special graces and blessings of this devotion are needed more than anywhere else, and that place is the home. On the right ordering of the home depends the happiness and holiness of all individuals, and even the stability and peace of the world itself.

Our Lord, when He appeared to St. Margaret Mary Alacoque and revealed to her His desires, had much to say about the home and its relationship to the Sacred Heart. "I will bless every place where a picture of My divine Heart shall be set up and honored, and I will reunite families and will protect and help those who are in necessity and those who approach Me with confidence."

On another occasion He promised, according to the saint, "that He takes such pleasure in being known, loved, and honored by His creatures that He promises peace in their families and solace in their labors."

A beautiful practice, growing out of this promise, has become more and more common in late years. It is the so-called "enthronement of the Sacred Heart in the home." Father Francis Larkin, SS.CC., in his authoritative book on the subject, describes this as "the official and social recognition of the sovereignty of the Sacred Heart of Jesus over the Christian family, outwardly expressed, and made permanent, by the solemn installation of the image of that divine Heart in a conspicuous place in the home and by the act of consecration."

Founder and apostle of the enthronement is Father Mateo Crawley-Boevy, who with great zeal has worked in all parts of the world to further this apostolate. Father Larkin, in the book mentioned above, describes the origin of the apostolate and its progress, and very clearly sets down all that is necessary to know on the subject for the family and the priest who presides at the enthronement. In his book are also collected suitable prayers and devotions.

We consider it most worth while to urge our readers to enthrone the Sacred Heart in a place of honor in their home, that thus all the members of the family might be entitled to His special love.

I AM HIS PRIEST

G. G. Giarchi, CSsR.

IT is a crisp, cool, pleasant night, but a solemn one, for Father Ray is dying. Tomorrow the hearts of the poor, the unwanted and the sick will be pierced through by sorrow, and tears will flow unashamedly. The words, 'Father Ray is dead," will pass from the heart-broken to the awe-struck down the long rows of tenements, until the whole district will be in mourning.

I came here to pray by his bedside, to help a brother priest die, to see a saint go to God. In the words of Job, this priest was "an eye to the blind, a foot to the lame, a father to the poor." Eyes grown weary looking at bricks and mortar, would brighten when his figure came in sight. Eyes grown dim looking at sin, would smile when his hand was raised in absolution. Criminal types were drawn to him as the rabble were drawn to Christ, and forgiveness came into their cold, hard-hearted life, breaking into splendour like a spray of golden blossom breaking from the rough, dark wood. He was a saviour like my Saviour.

Here he lies, praying, holding the lighted candle. The candle is a symbol of shining faith. But, to me, it is more than that — for it is the symbol of a priest. The candle gives light, but it burns itself out to do so. Father Ray burned himself out from the day he was a young priest, scouring the street for sinners, till two days ago, when he rose at three in the morning to bring Viaticum and the holy oils to the dying. He burned himself out to bring Christian joy into sin-weary lives. Now the leader they looked up to, the pillar to which they held fast, will not be found here tomorrow, for he is breathing his last. Yet, as his cold and moist brow grows whiter, his face breaks into a wistful smile, his hot eyes look with longing at the crucifix tightly clenched in those frail ivory hands. Then, quick as a wink, Father Ray's eyes stop dead. A saintly priest has died. Rising, I put my trembling hand on the heart of heroism, and I feel as though my hand is not my own. May Father rest in peace, for he is dead.

His fingers are slack now, as I arrange them neatly around the crucifix. But once they were firm hands that loosened the iron fingers of fear, that took the feverish hands of the sick and clasped them soothingly until they slipped from his, limp and dead.

Here were a hundred charms wrapped up in one person. Gifted, he had never liked the spotlight, but his gifts and character made him a burning and a shining light.

He was a man of prayer. A half-hour before his Mass you were sure to find him before the altar on his knees, even when a tiring mind in an aging body declared the end was near. At night this busy priest knelt at the altar-rails for a full hour, not easy when the mind is left wordless with the fatigue of a well-filled day. It used to be said that an officer does his worrying in his tent and never in the face of his men. Father Ray used to do his worrying in the church. He solved his problems there.

His environment was the presence of God. This you could not doubt when you saw him administer the sacraments. It told in the way he said the prayers, the way he blessed, the way he walked about the sacred sanctuary. He always seemed awed by what he did within the altar-rails. Certain it is that each Mass he said enlightened the atmosphere with a realization that Christ was near.

When men packed their life with cheering distractions in anticipation of the emptiness of death, he found fun aplenty in working for his Master. It gave him a puckish sense of fun, especially with children, where he was always surrounded by tumultuous laughter. An imaginative young priest said that merriment bubbled out of him like sap from a maple, and many were won by the kindness of his heart rather than by his keenness of mind. If Father Ray is so considerate, unselfish, devoted, what must God be like? That question always came to me as I went to seek his advice and help.

Misfits, brash and over-confident youths, sullen girls, mopey boys, loafers, tough women, lonely eccentrics, all seemed to line up outside his confessional. Those who cold-bloodedly husbanded grievences, those whose tired eyes had looked too long on sin, seemed to find help here which they could not find elsewhere. There were the know-hows, too, who sought his advice. Though he was born in an age of tramcars, sailing clippers, durbars, mandarins, emperors and crinolins, he was in step with the march of time, the priest of the day, well-informed on music, sport, philosophy, politics and science.

This priest's horizon was always bright with unlimited opportunity, for he made himself able, by study and reading, listening and observing, to put his hand to anything. No priest can allow egoism and selfishness, herbs that embitter the waters of life, to shrinken and shrivel up his generosity and interest in others. He is the servant of the people. Father Ray was one who made the words of Our Lord his, "While daylight lasts I must work is the service of Him Who sent Me." And because he did so, a breath-taking happiness glowed within, as it does in the heart of every zealous priest.

Of course, he had more to do in his moments of leisure than study or modernise his mind. Here on his shelves I see spiritual books which filled him with silent love, and focussed his eye on his Maker. Over there on his old chair by the hearth, I see the Bible lying on the cushion, where he put it down a day ago. Here he found the knowledge he used to such advantage in the pulpit. He never stammered in speech, for he never faltered in thought. No coughing, no fidgeting, no moving when he spoke, whether the hearers were wise or ignorant. Even the least intelligent could follow all he had to say. Then, too, there were the thoughful touches in his sermons, for knowing God and knowing his people, he knew how to talk to them about Him. Hard work at his desk and contact with his people made his words warm, alive and telling.

Memories chase madly through the mind at a time like this. Families skating on the edge of poverty, in whose dark world the noonday sun bared the shabby, peeling wall and the squalor of their street, found him on their doorstep with help in need. A stone's throw away from the canal's black waters were grim, grey Georgian buildings. Here among the poorest, living a family to a room, did Father bring the consolation of God's love with repeated visits. The click of rails, the whistle of smoke-puffing engines, the crash of steel, the humming of factory motors, the yelling of vendors and the crying of half-starved children, all this made up the only music of his life. The world he walked in mattered not, only the people.

Small wonder they blessed the day he came among them. He was sure to walk in when the rest of the world walked out. No matter whether it was a hot muggy day, or a biting ice-bound one, he would drop in. None on God's green earth could have failed to love him. Never did he make anyone unhappy.

Yet he was firm. The priest is a shepherd, and a shepherd leads: no

shepherd is led by his sheep. Men with beer on their breath and money on their mind, blase girls with weary, drooping eyelids, seedy youths, parents at loggerheads, sought out his steadying influence and found him a Father indeed. Those who believed but did not behave found him a reformer. No one was hoodwinked by Satan when Father was around.

He would be around so many places, for in a priest's heart there is room for all. Like water piling up and pressing against a dam, a priest's zeal seeks to break down every barrier. Though he prays as if everything depends on God, he works as if everything depends on himself. The taste for God must be acquired with difficulty by man. The priest is there to help, trained to help, in this most difficult task. Father Ray dealt with the gangrenous sores of sin, with types who were iron-clad to remorse, with the fickle who had often broken promises, always patiently and with the hand of a master-priest.

This sensitive man was never disenchanted with his exciting vocation in an insensitive world. Though his body could not keep up with his driving brain, though he went through the mill of experience the hard way in a hard city district, he was ever serenely happy, knowing that it was all worth while, knowing that he profits most who serves best. Archbishop Lynch of Toronto once claimed that a priest saves, directly or indirectly, 6,000 souls from hell during his lifetime. Small wonder that Father Ray could die with a smile!

I take up his Breviary from beside his bed, he has said its prayers faithfully until the print faded and jumped before his sick eyes. And there before me, on a yellowed slip of paper, are these words of Scripture written in his own hand: "You shall be holy unto me, because I the Lord am holy and I have separated you from other people, that you should be mine." (Leviticus 20, 26).

And below I see these lines:—

"Master when I am dying,
How glad I shall be,
That the lamp of my life
Has burned out for Thee;
That sorrow has darkened
The path that I trod;
That anguish of spirit
So often was mine,
Since anguish of spirit
So often was Thine."

Thank God, for the world, that he was His priest.

—o—

REDUCING PILLS

Countless men and women are using the "reducing pill" to slim their overweighted figures. Do these pills reduce their weight? No, they only slim their purse, for there is no drug that would melt the unnecessary fat assembled by an excessive eating or drinking.

Millions of the so-called reducing drugs are sold yearly to fight obesity. Some of them are completely useless. Some are supposed to reduce the appetite, but instead create nausea or sick sensation. They are hardly safe. Others help to burn up food faster. While doing it, they stimulate the appetite, too, and thus they are also useless.

What, then, should the obese people do to lose their extra weight? There is only one way to do it, and that way is a carefully controlled diet which is the proper answer to successful weight reduction. Sometimes drugs may be taken as temporary aids in a diet program, but they will never become a substitute for a controlled diet.

—o—

I'D LIKE TO KNOW...

1. Is there such a thing as the 'letter of God?' I have heard that such a letter is being circulated among the people which foretells terrible things to happen in the near future?

The Holy Scripture is the only letter of God which must be accepted and believed by all men, because the Bible has been written under the inspiration and the guidance of the Holy Spirit. There are no mistakes in the Holy Scripture. It contains the infallible word of our Heavenly Father Who cannot deceive His earthly children.

All other "letters of God" are sheer superstitions, and for that reason no Catholic may believe in what they contain. It is a sin against the first Commandment of God to believe in superstition.

2. Our disobedient and imprudent daughter got into trouble. Should she marry the man that led her into trouble, to save her and our reputation?

Frequently marriage under such circumstances is the best solution to the problem, but sometimes it just does not work. There are things in the life of the girl that are far more important than reputation. If the girl feels that her marriage would be loveless and unhappy, then she should not marry the man that got her into trouble. More often than not, such husbands reproach their wives for having trapped them. How can a girl feel happy and love the man who reproaches her for the mistake of which both of them are equally guilty?

If the girl does not love the man, or viceversa, then no marriage should take place. The girl can go to an institution and give her child for adoption. Even if the little community will know about her mistake, the loss of reputation is a smaller price to pay than a lifetime of unhappiness with a man she does not love or by whom she is not loved.

The unfortunate girl should consult her pastor before she rushes into a marriage which she may later regret for the rest of her miserable life.

3. I have lost my scapular medal. Can I get another? If I do, does it have to be blessed? If so, by whom?

We answer this question by quoting what has been written in our newly published missal "My Divine Friend": "When a medal is replaced by a new one, it must be blessed. If the medal is used in place of more than one scapular, a blessing must be given for each. The priest who blesses the medals, must have faculties to invest in the corresponding scapular" (p. 827). This is our Ukrainian-English missal, published for the use of our young people. You can get one by writing to the Redeemer's Voice Press, Yorkton, Sask., Canada.

4. Is it permissible to give the church linen to laundries without a previous washing at home?

Ordinary linen, such as stychars or phelons, can be sent to the laundries

without a previous washing at home. The corporals and the chalice towels must be washed first by the priest before they can be handed over to the lay people or sent to the laundries.

5. How should the amputated member of a Catholic, such as the hand or the leg, be disposed of?

Such members must be buried in the cemetery in the same way as the body of a diseased Christian. Of course, no parastas or panakhyda are to be said at such a burial. The short ordinary blessing is enough.

6. Now and then we go to the Latin Rite church. What should we do: genuflect or make a bow?

You should make a bow. Latin Rite Catholics make a genuflection when they visit our churches. There is no reason why our people should genuflect when they visit their churches. We should be proud of our Rite and its beautiful customs, and show it in a practical way whenever we have a chance to do so.

7. Are we allowed to dance up to the Cheese-fare Sunday?

Yes, people are allowed to take part in the amusements with music until the Cheese-fare Sunday. Lent and Advent are the only times when such amusements are forbidden to our people.

8. When does our fast Petrivka start?

The fast Petrivka starts on Monday following all Saints' Sunday and lasts up to the feast of Sts. Peter and Paul. The All Saints' Sunday comes right after the Pentecost, that is, it is the First Sunday after Pentecost.

9. What must we believe regarding Our Lord's presence in the Holy Eucharist? Is He really and truly present in the Blessed Sacrament?

We must believe humbly and adoringly and with all our heart and soul in the real presence of Christ; he is sacramentally present, as defined in the Council of Trent, namely, that "in the most holy Sacrament of the Eucharist there is contained truly, really and substantially the body and blood together with the soul and divinity of Our Lord Jesus Christ, and therefore the whole Christ." He is as truly and as completely present under the sacramental veils as he is at this moment present in heaven where "he sits at the right hand of God the Father" (Apostles Creed) receiving the homage of the angels and saints.

10. What is the meaning of the words "truly, really and substantially?"

In plain language, not as a figure of speech; really means: in fact, in reality; substantially means that Christ is present in essence and substance, and not simply by his action in the soul of the communicant. Substantially also means "after the manner of a substance" which has of itself no extension in space.

Thus the Catholic doctrine regarding the Holy Eucharist differs from the erroneous teachings of those Christians who see nothing in it except an empty, lifeless symbol of Christ's Body.

MAN REAPS WHAT HE SOWS

Be not deceived. God is not mocked. A man reaps just what he sows. Yes, he sows in his corrupt nature, from that corrupt nature reaps corruption. But he who plants in the field of the spirit will reap life everlasting. In doing good let us not be discouraged, because in due time we shall reap if we do not become careless. Therefore, while we have time, let us do good to all men, especially to these of the household of the faith. (Gal. 5, 7-10).

THE PILGRIM

Rev. T. Harasymchuk

— Conclusion —

MORRO Castle took one hundred and fifty years to construct. It was made to last, with huge foundations of solid stone. The fortress guarded the approach to the harbor of Havana, and it served its builders well for it repelled many attacks. Today it stood, a still and silent sentinel, a monument to a troubled past. Jose Miguel, as he leaned against its still-cool stones, knew none of this — except that it was very ancient and had a history of battles behind it. But times had changed; all was fairly quiet now. The only excitement in Havana was either watching the ferocious rooster fights or viewing the approach of the ships from across the ocean. Jose took a last long pull on his twisted cigarette, flipped it in a long arc over the ornamental balastrade, and started down the stairs worn smooth by armies of feet. The stairs led to a small courtyard opening onto the street, which in turn led, winding lazily to the dock area. And it was here that Jose Miguel, inheriting a dark countenance from unknown Africa ancestors, hoped to find some temporary work. He had to, for he had just smoked his last cigarettte.

From the ship it was a different matter. Safat Balit looked at the huge building, Morro Castle, and wondered whether it was a fortress or a jail. He even thought of the possibility of finding himself and his family there. The ship had stopped and so had the bells. The sun had gone down, but Safat could clearly see some sort of boat coming toward them. He did not pay too much attention to it, but once more checked over all their belongings: a wicker-woven suitcase, some extra clothing tied in a large "khustka," kerchief, and a paper bag with bread and other food taken from the ship's dining room. Safat was ready for all eventualities! His wife Stephania was excited; he could see that. Even his pride and joy, little Gregory, sensed this tense excitement in the air and stirred restlessly, but did not cry.

Boatload after boatload of passengers were brought ashore by the tender. As each passenger embarked, Safat noticed that money was paid to the man in the front of the boat. For a while he thought that this was a portion not paid by them in the cost of the passage. But when he saw the man whom he had helped over the rail paying the tender captain, he felt his heart sink — for he recalled that he had paid his passage in full. Of course, he did have five dollars — but this was for a "chorna hodyna", to be used only when the need would be desperate. When the tender came in again, Safat saw that there were only twenty-one passengers left — and this included himself, Stephania and Gregory. He did not try to get on with his family, but attempted to show the captain that he would pay him afterward. (It was surprising what hand signs could do!). The captain apparently understood what he was trying to say — he shook his head in emphatic negation, and gave the signal to pull away. It was then that Safat really began to worry in earnest. How would they get to share? He hated to spend any portion of the five dollars, since they had to last him until he reached Canada.

Actually, Safat had nothing to worry about, for Providence was assisting him, perhaps for the good deed performed aboard the ship. Apparently the man whom he had helped over the

rail when the ship docked in the harbor of Lisbon had remembered Safat. For he was waiting for him to be brought in by the tender. When the situation was explained to him by the second-last boatload of passengers, just when Safat was really beginning to worry, the Portugese gentleman took out the necessary money from his pocket and paid the tender captain. Safat could not believe it when he was waved on board with the last four people to go ashore. And because he was taught so by his mother, Safat said a silent prayer of thanks for this unforseen fortune. The tender captain managed to convey all of this to Safat. But when they were on shore, the man was nowhere to be seen. He was lost somewhere in the bustle of the crowd.

The rest of the day was spent in searching for a place to sleep. The sun was very hot and they were soon tired from walking. But then toward nightfall, Safat heard a voice, and in Ukrainian, call out. It was some man, smiling and waving to them. Safat almost cried. When all was explained to him, this man (he said his name was George) gave Safat some encouragement, and told him that he could show him where they all could stay — for five dollars per month. Already Safat was grasping at straws, and at once asked to be shown the way. And what a lodging it was: in a narrow, dirty street strewn with three-day-old-garbage. It was not even a room they would live in. Their home for the next four months would be the fourth corner of a room — the other three being already occupied by three other families, and full of children. For five dollars per month! But they had no choice, for they had to sleep somewhere. But Safat was a man and did not cry. He only worried himself sleepless. To think they had left a comfortable cottage for this! Early next morning, just as the sun was rising, Safat went out and bought some milk. It was their first food since they got off the boat — milk and dry bread which has been taken from the dining room of the ship.

During the next two months, Safat and Stephania and little Gregory were familiar sights on the streets of Havana. They had little else to do. But they were slowly running out of money, for each day they had to buy food, and no work was to be found. One day though, Fortune smiled on them. As they were listlessly walking over the cobblestones on their "corner-in-a-room" home, a dark-faced individual met them. Safat of course could not know it, but he was the one who stood on the second balcony of Morro Castle, watching their ship come into the harbor. He, Jose Miguel, pointing to Stephania and Gregory, said, "Senorita?" And he turned to Safat at the same time. To Jose these three looked piteous indeed, and aroused in him sentiments of charity. He took off his hat, and started to chant a lilting and undulating island song, at the same time holding out his straw hat to passers-by. The coins fell slowly, but after a while there was a big handful. Taking them in his fist, Jose dropped them in the outstretched cupped hands of Safat. Then Jose Miguel put on his hat, tipped the brim, smiled at the three strangers and walked away whistling. He felt good after what he did. Safat meanwhile was so amazed that he even forgot to thank him. Hurriedly he counted the coins. Over eleven dollars! They could pay for two months rent they owed to their landlord! God was taking care of them!

The government of Cuba had some strange laws. One of them stated that no one could leave the country unless he could sign his name. It was supposed to prove that he could write. This law held back many people from immigrating to either the U.S.A. or Canada. Safat found this out when he was approached by other Ukrainians living in Cuba temporarily. Somehow they found out about him, that he could

read and write. They begged him to teach them, and by the end of the week, Safat was a teacher with seventeen pupils. He became the first teacher of Ukrainian on the island of Cuba in the summer of 1924. Of course, he demanded a nominal sum for his efforts — it paid for the food bill.

Knowing there was no way out of the present situation, Safat decided to write to a friend of the family, a man who was in Canada. He had his address written down on the first page of his prayerbook, and it was his last hope. Perhaps he would obtain an affidavit through him. And so he wrote a pleading letter, stating that he would be eternally grateful, that he would make it up to him. The answer came only after three and one-half weeks. But with it came the precious affidavit. Safat was beside himself with joy. Truly he was the luckiest of men! Waving the letter, he rushed to the small square where his wife Stephania was out walking with their son Gregory. All he could say was, "Affidavit! Affidavit!" And with these words, he tore past a group of elderly ladies sitting on a bench nearby, and down the street to where the so-called Ukrainian "colony" gathered every afternoon. They all heartily congratulated him, but not without some tinge of envy.

From this moment on, there was a difference in their attitude toward him. For he was a privileged one. For him the door to Canada was wide open! And one by one they would meet him on succeeding days, now asking, now entreating — that when he would arrive in Canada, would he please send out an affidavit for them also. For by now, it was all they needed. Safat had taught them to sign their names: much concentration was needed, but they could do it! Then three of them made a tempting offer. They would pay his, Stephania's and Gregory's passage — if he in turn would send them affidavits. Could Safat do anything else but agree? So he did. And in two weeks time, Safat was once more in the same tender that had brought him to shore over four months ago. But this time, it was to board a liner for New York City; from there he would go by train to Canada.

Later on Safat would still recall the first impression that the huge Statue of Liberty made on him. He was literally awe-struck. An interpreter on Ellis Island informed him that it was a gift of France, that it was made of metal and constructed in sections. Safat was sorry that he could not climb up to the crown, where there was an observation tower with people peeping through the narrow windows. Thus after the immigration officials on the island were through with them, they had to board a train for Winnipeg, Canada. They were lucky that an interpreter was on hand to shepherd them aboard the train, for they would never have found their way through so many people.

Soon the train left the city far behind. The coach they were in, was much different from the ones in Europe: there were no compartments, and the passengers laughed and smoked. Everyone was friendly, and so many of them wanted to hold little Gregory.

For a while Safat and Stephania were frightened at the border, when the men in uniform — once and then another time — searched through their wicker suitcase. Safat gathered all the papers he could find in his possession, and handed them over to one of the officers. And just like in New York, they stamped his passage book heavily and went on to the next passenger. The train then continued through fairly level country, and it was very warm. In spite of the heat and their lack of English, the people aboard the coach were very helpful and even shared the food they had with them when they saw that Safat and his wife and child did not have anything to eat. One man went somewhere and brought back a pot of boiling water and made some

tea, which the people in their end of the coach shared. It was like this until they came to a large city. The conductor took a look at their ticket once more, and pulled at Safat's arm toward the exit, saying "Winnipeg." So Safat took up the wicker suitcase, Stephania followed with Gregory in her arms, and then they took their first steps on Canadian soil as they stepped down from the train. They had reached the end of their journey. Or so they thought.

A short perspiring man with large mustaches on either side of his sunburned nose came up to the train.

"Are you Safat Bilit?"

"Yes, and this is my wife Stephania and Gregory, my son!"

The man nodded his head.

"I'm Wasyl Denyschuk. I sent you the affidavit. Come with me."

He took Safat's hand, gripped it hard and shook it vigorously. His hand was rough and hard, the hand of a labourer, sure and strong. Safat followed him to a wagon drawn by two fine horses, by old country standards. He lifted Stephania up onto the seat, and then handed Gregory to her. Then he climbed up beside her. And until the sun was almost out of sight in the west, they bumped and joggled over country roads until they came to a large forest through which a timid stream flowed.

"This is your land," Wasyl said. "Tonight you can sleep in our house. But tomorrow you will have to begin a shelter of your own."

That night, after Stephania had put Gregory, gorged with fresh milk from one of the four cows in the nearby barn, to sleep — Safat went down the road until he came to the forest which was his own, courtesy of the Dominion of Canada. The moon was bright, and softened the harsh lines of the untouched trees. Far off, an owl hooted sepulchrally. Safat Balit had completed his pilgrimage. He was before his shrine, and God had helped him to reach it. Then he remembered that he must not forget to send the three men in Cuba their affidavits as soon as he could arrange it. But first — tomorrow — he would begin to fell some of the trees. He would build a cottage — as big as the one he had left in their village! Somehow he would clear the land — if God granted him health. And someday his son would travel. And see New York! And other cities too! He would go to school, and be a pride to his father and mother in their old age! Thus Safat, the pilgrim dreamed. And he recalled his path to Canada: through the war, the death of his first wife, his ultimate second marriage and the birth of a son, Gregory. He recalled also the trip from the village to the port of Le Havre; the short stay in Paris; the crossing of the ocean by way of Lisbon to Cuba; and finally, with the help of God, the last lap of his pilgrimage to Canada.

Safat Balit snapped out of his reverie. It was chilly and he shivered slightly. So he started up the road, back to the house of his friend Wasyl Denyschuk. Tomorrow would be Sunday, and they would go to church. Wasyl said that there was a small one eleven miles away, and that the priest would be there to say the monthly Mass.

— The End —

THE LOVE OF THE SAINTS

How different was the love, real red-blooded manly love for Mary that the great Saints showed towards Her! They spoke of Her. They honored Her at every chance they got... and they went out and gloriously died for Her! There is something for us to think about. If someone died for my mother would I be offended that he didn't die for me?

LOVE IS NOT ENVIOUS

St. Alphonsus Liguori

WHAT is meant by entering into the joy of the Lord? It is rejoicing in God's own joy. "Well done, thou good and faithful servant! Because thou hast been faithful over a few things... enter thou into the joys of thy Lord" (Matt. 25:23).

But, as St. John Chrysostom says, if we have the happy lot to be found worthy to do something that gives pleasure to God, what greater reward could we desire? This is the greatest reward, the greatest good fortune to which a creature could aspire, to be able to give pleasure to its Creator.

And this is what Jesus Christ expects of a person who truly loves Him: "Put me as a seal upon thy heart, as a seal upon thy arm." (Cant. 8:6). Upon his heart, that he may plan everything for the love of God; upon his arm, that he may do everything to please God, so that God becomes the only object of all his thoughts and of all his actions.

St. Theresa says that whoever wishes to become holy must have no other object in life than to please God. And her first daughter, the Venerable Beatrice of the Incarnation, used to say that every action done for God, no matter how trivial in itself, is beyond all price. And she is right, for every act performed to please God is an act of love uniting us to God and obtaining for us an eternal reward.

It has been said that the pure intention of acting only for the purpose of pleasing God is the heavenly alchemy that transforms iron into gold; that is, the most trivial actions, such as, eating, working, playing, sleeping, when done for God, are changed into the gold of holy love.

St. Mary Magdalen of Pazzi held for certain that whoever performs all his actions for love of God will go directly to heaven without passing through purgatory.

We read in 'The Spiritual Treasury' that a certain holy hermit used to raise his eyes to heaven for a moment before every action. When asked the reason, he replied: "I am making sure of my aim." By which he meant that just as the bowman first looks at the target to know how to point the arrow, so he looked at God before every action to make sure of doing it for His good pleasure.

Those who seek God's will in all they do enjoy the holy liberty of the children of God, which makes them embrace whatever pleases Jesus Christ no matter how repugnant to self-love or to human respect it may be.

The lovers of Jesus Christ acquire a total indifference; the sweet and the bitter is alike to them; they seek nothing for themselves but everything for God. They are equally content in outstanding or insignificant employments, in agreeable or repugnant tasks. If God is pleased, they are happy.

Many, on the contrary, wish to serve God, but only in this particular office, in this particular place, with these particular circumstances; otherwise they abandon the work entirely or perform it with bad grace. Such persons lack the liberty of the children of God; they are slaves of self-love, and therefore they have little merit even in the good that they do, but live an agitated life, groaning under the sweet yoke of Jesus Christ.

The true lovers of Jesus Christ delight in doing only what pleases Jesus Christ, because it pleases Jesus Christ, when, where and how it pleases Jesus Christ. It matters not to them whether it pleases Jesus Christ that they

should lead a life honorable in the eyes of the world or a life hidden and neglected.

This is loving Jesus Christ with pure love. We should constantly strive for this kind of love, bravely resisting self-love with its hankering after occupations that flatter our vanity or cater to our inclinations.

This means that we must be detached even from our prayers when our Lord wants us to be at work.

They tell that one day, when Father Alvarez was overburdened with work, he was eager to rid himself of it all so he could go and pray; for it seemed to him that so much activity prevented him from remaining close to God. It was then the Lord said to him: "Even though I do not keep you here beside Me, be content that I send you out to do My bidding."

This is good advice for those persons who worry because they are sometimes obliged by obedience or charity to omit some of their regular devotions. They can be sure that such worry does not come from God, but from the devil or from their own self-love.

Do what pleases God, then let come what may! This is the motto of the saints.

A GENTLE WOMAN

What makes a woman great? First, it's her gentleness, her all-bearing courage, her feeling heart, her desire for justness, and her open mind. And when a woman is a mother, she becomes one of the queens of the race. For no one quite understands like a mother.

But every true woman is beautiful. There is about her an art so well concealed, so well expressed, and a spirit withal so quietly modulated, that to be inspired by her qualities of patience, courage and love is to be accorded great honor. For these are the things, somehow set apart in a woman's character, that make her great.

Then there is a woman's intuition, her inseeing power, which places her among the leaders of time. Her quick and accurate arrival at essential truths, her sweetened sympathy, her magnificent bestowal of deserved praise—these lift her high and merit her place.

There is no human like unto a strong gentle-woman. To such there could be no homage too great. To her, there is given by nature a refinement of poise and an intelligence so ingrained that by instinct alone she is able to tread her way straight toward the right.

Wherever there is suffering, wherever there is need, you will find some noble woman ministering gladly and well. It is the privilege she loves most. No wonder the world's great artists depict angels as womanly figures!

At her office desk, behind counters, in hospitals, as teachers, or as home builders, the womanliness of a woman serves to prove her greatness and her depth of soul.

The things which make a woman great are but the things which she alone most supremely possesses — and always will.

A NEW LIFE BEGINS

by

John Zubaly

SOMEWHERE in a noisy hospital nursery there stands a bassinet waiting to receive a brand-new, helpless infant. Behind the broad glass wall science has already taken steps to protect the newcomer's health. A solution of Silver nitrate has been dropped into its eyes for protection against blindness. Within the next six months this tiny human being will have been vaccinated, immunized and inoculated against a number of diseases.

The little one cannot see as yet. Later on in life he will have an opportunity to see the good in people in this world.

He can cry, but he cannot shed tears as yet, because his lachrymal glands won't begin to function for several weeks. Why...? This and many other questions he will learn later on in life. And there will be many times when he will shed tears. And he *will* know the reason for his tears...later on!

His eyes have a bluish tinge, but soon the whitish look will develop. In the years to come his faith in God will develop as will his character to make this world into which he was born a better place to live and labor and worship.

Meanwhile — the tiny child is completely helpless and is in dire need of loving care! He will receive both love and care from his parents who will endeavour to teach him the true love of the Creator of all life.

Quite soon this tiny mite of humanity will be taken home to start life the Christian way. This is his first home on this earth, the place where the foundation should be laid for serving God while on this earth. So that when he is finally called to his last Home in Heaven, he will really "be at home" forever with Our Heavenly Father.

...As in the beginning, a child must have a father, and so, in the end, a child must have his Heavenly Father!

WE CAN OFTEN ESCAPE THE REALIZATION

So sure, we say that we honor Mary. But do we really treat Her as a living person? Then why don't we act towards Her as a living person? Don't you often find that many people (and good people I admit) treat Her as a sort of fairy tale character, someone who is very beautiful, oh yes, but they never think of talking to Her about their daily problems. She remains far away in the little niche made for Her somewhere in that cloudy land of Heaven. We cannot fall in love with something like that. We don't realize that She is real.

DIVINE ENCHANTMENT

T. Piskarenko

DURING the upheaval and disintegration of the Russian Empire in 1917, Father Michael, the chaplain of the Ukrainian Sharpshooters, frequently held devotions in chapel for the soldiers. The war-weary soldiers sang beautifully during the Moleben to the Sacred Heart of Jesus, always profoundly impressed by the strikingly-beautiful icon of Christ.

The icon conveyed a sympathetic attraction to the battle-hardened infantry — men who fought fiercely for the freedom of Ukraine against the invading Russians. The Sacred Heart seemed to exude great rays and flames of love from the Divine Soul of the Son of God. The wound from this loving Heart never failed to impress those who frequented the chapel.

The following day many of the soldiers went to Confession and Holy Communion. It was the first Friday of the month. By their devout reception of the Sacraments these men of war showed their great respect for the love and solicitude of Christ, the Divine Philanthropist, for our immortal souls.

After a lengthy thanksgiving, following the Divine Liturgy, Father Michael was about to leave when he heard footsteps . . . He turned around. A little girl hurried into the chapel and suddenly stopped before the icon of the Savior, apparently overwhelmed by its extraordinary beauty.

The chaplain approached the girl: "What is your name, child-"

"My name is Esther," replied the girl, not taking her eyes off the icon.

"Are you by any chance a Jewess?" inquired the chaplain.

"Yes, I'm a Jewess. My mother died two years ago. My nursemaid is asleep so I was able to leave the house. I was here yesterday evening, but I could not get close to the icon because there were so many soldiers... Oh, how beautifully they sang!"

"What do you want, child?" the chaplain asked, admiring the lively and intelligent eyes of the girl.

"I want to know who is represented on this picture? He is so beautiful! Oh, how I love him!" the deeply-moved child declared.

"That is Jesus Christ, the Son of God... That is the Savior of the world" — explained the priest.

Brimming with love, Esther repeated: "Jesus, Jesus!" The priest picked her up so that she could have a closer look at the icon. The child admired it with great attention and feeling... "Why are His hands outstretched?" she asked.

"He wants men's hearts. Jesus wants all men to love Him wholeheartedly because He loved them so much that He even died for their salvation!" explained the chaplain.

"Who wounded His heart? That one must have been a despicable criminal! Jesus is so kind... He certainly did not commit any evil..."

"They were Jews who nailed Christ to the cross... They wounded His Heart."

"Jews?" exclaimed Esther. "Jews? I am also Jewish, but I did not wound Him. No, I did not wound His Heart!" Tears gushed from her eyes, rolling down her rosy cheeks.

The chaplain pressed the child closer to the icon. Tearfully she kissed the Sacred Wound: "Jesus, I love You... Jesus, You know I did not wound Your Heart! No, no I would never commit such a wrong against You!"

The chaplain took Esther with him to breakfast. In a lengthy conversation he told her all about Jesus, His birth in Bethlehem, His death on Golgotha and His appearance to St. Margaret in the year 1675.

Esther listened attentively in tears and gasping sobs. The chaplain gave Esther a Catechism as a parting gift. The girl hid it in her blouse.

●

A year passed. Our soldiers had to retreat before the onslaught of the enemy. The tide turned. The brave soldiers repelled the attackers and moved ahead, heading for the city of churches and golden domes — Kiev, capital of Ukraine.

Father Michael, accompanying the division, was passing through a certain town where many houses were in flames. The enemy had just abandoned this town.

Here was the familiar chapel. Beyond, the house of Esther. GOD!... It's in ruins. It's still smouldering. The chaplain dashed into the house... Sprawled on the floor was a dead woman. Most likely Esther's nursemaid. Where is the child? Where is Esther? By some intuitive force he heard: "She is in the chapel!" He hurried to the chapel. He was right. Covered with blood the child was lying before the altar of the Sacred Heart. She was fatally wounded by flying shrapnel. She barely made it from her home, because she wanted to die before the icon of Christ, the Divine Philantropist...

The priest bent over her tenderly: "Esther, Esther!" She opened her eyes. Barely audible was her whispered: "Jesus, Jesus, I love You...I didn't wound Your Heart!"

There was no time to lose. Father Michael produced a container of water from his kit. With one hand he pressed the dying girl to himself and with the other he poured the saving water on her head repeating the age old formula of the Church: "The servant of God, Mary Esther, is baptized..."

The child managed a smile. The chaplain lifted her to the icon of the Savior. She kissed the Wound of Christ's Heart and gasped: "Jesus, Jesus" and, resting her head in the priests arms, she peacefully passed away.

THE HOLY CATHOLIC CHURCH

Our Lord on the cross formed the Church to guide the faithful until the end of time. To the Church, the Son of God gave life and courage by sending the Holy Spirit to His Apostles. Christ continues to live among us today. Through the bishops and priests of His holy Church, He still teaches us, forgives our sins, and gives us grace through the sacraments. Through the Pope, His vicar on earth, Our Lord directs us.

The Church is called "Catholic" because it belongs to everybody in the world. It brings together all races and nations in the worship of the one true God. The saints in heaven, the souls in purgatory, and the faithful upon earth, all are part of this great family — the communion of saints. By prayer, we help each other.

Jesus Christ is our head. Every man, woman and child in His Church is part of what is called the Mystical Body of Christ. This is a mystery of faith. At baptism each of us became a member of this Mystical Body. In the Holy Eucharist, each of us is fed with the spiritual food of God's children on earth. Each is one with the others, and with Our Lord, Jesus Christ.

COURTSHIP & DATING

M. Schudlo, CSsR.

DEFINITION

Courship and dating are widely spread practices among the young people of today. People are used to it so much that almost no one asks himself what they are and what do they mean to the people that are courting and dating, and especially what such things as courtship and dating **should mean.**

What is dating? Dating is a series of dates, regular or irregular. A date, in the sense we are taking here, means a meeting at a precise time between two people of the opposite sex at which something takes place or is to take place.

What is courtship? Courtship is the paying of attention to or flattering a woman for a specific purpose. It starts through an occasional acquaintance and is strengthened through dating.

It is clear from this definition that courting belongs to men. The girls do not court men, but they can and frequently do court trouble through their own inexperience or imprudence.

MORALITY OF COURTSHIP AND DATING

Courtship and dating are rather new modern practices. In the ancient times there was neither courtship nor dating in the present-day form. Young people met only a few times in the presence of their parents before they got married. The present-day privacies among the young people of today were unthinkable in those by-gone days.

In some non-Christian countries, for instance, among the Moslem the girls seldom see the men whom they are going to marry. I do not discuss the merits or demerits of such practices.

The question comes, "Is courtship and dating a good or a bad practice?

Should it be encouraged or discouraged among the people who intend to get married?" The answer to this vital practice is not simple. Courtship and dating can be good or bad. It depends upon the purpose of those who court and date persons of the opposite sex.

A man can court and date a girl just to have fun. If you tell a youngster that such things are not meant for fun, he will probably laugh at you and say, "Oh, you are old-fashioned like my mother!"

More and more young people are going steady in our days. Going steady means excluding every other boy or girl except your one-and-only. It's almost fashionable with today's high school girls and boys. They do it, because they want fun, good time, sensible or sensual pleasures, etc.

This kind of dating is extremely dangerous, and for this reason must be

absolutely forbidden to youngsters, for their courtship and dating will end up with trouble, a very serious one. The unhealthy and premature intimacy with the same person of the opposite sex cannot but place both partners in a situation which they are unable to control. Consequently there are thousands of illegitimate births in practically every big city of the U.S. and Canada. At the same time infectious cases of syphillis has annually increased threefold in the past five years. This is one of the sad consequences of the early courtship and dating among youngsters.

The Reader's Digest (March 1961, p. 90) reports that in New York alone there were 2,793 cases of reported venereal disease among children between 10 and 15 years of age in 1960. Add to this some 1,000,000 illegitimate births, more than half of them among the youngsters, and you will understand the evil of the early courtship and dating for fun. Youngsters should amuse themselves in groups.

There is also occasional dating when a man takes a girl out without any specific intention, just to kill the time, for instance in the case of the lonely hearts.

Finally there is a purposeful courtship and dating about which we must set certain principles and rules.

What is the purpose of this kind of courting and dating? The purpose of a purposeful courtship and dating is to find a life-companion. This end is the only one that justifies courtship and dating in the eyes of God and His Church. This purpose justifies the practice of going steady with a man or woman who can become their life-partners. No one is sure whether he or she will marry the person whom he or she likes. But the prospect of such a thing justifies the approach which usually ends with going steady and eventually leads to the altar.

Although the practice of courting and dating is permitted by our society and the Church, certain conditions must be met by both prospective partners, if they wish to enter a holy marriage which is not soiled by sins preceding marriage itself.

Marriage is a holy thing, one of the Sacraments which Our Lord gave His Church to help the people to lead a clean life and to save their immortal souls. Hence, marriage, to be blessed by Christ, must be duly entered upon, which means that no sins should be its preparation.

Conditions for lawful courtship and dating

1) No courtship or dating can be lawful if the person is not available for a lawful marriage. For instance, it is forbidden to court and to date married or divorced persons, because such persons are forbidden to get married while their marriage partner is still alive. Young people should remember the warning of Our Lord, "What God has joined together, no man can separate!" (Math. 19, 6). Civil divorce has no value in the eyes of God or the Church as far as the second marriage is concerned. Although divorced, the married persons are marriage partners for life. Death alone can make them free to enter another marriage.

2) Since courtship and dating are the proximate preparation for an eventual marriage, they who cannot enter marriage within a reasonable time, are forbidden to court and to go steady. The reasonable time is six months to one year. Otherwise, if the going steady is unnecessarily and unduly prolonged, it will constitute a serious danger of falling into sin, for the ensuing intimacy will arouse passions to such a degree that both or at least one of the partners will be unable to resist their pressure and cravings.

It must be noted, however, that two persons who cannot get married within a reasonable time, but are afraid to lose each other, may give themselves

a word that they will be waiting for each other without seeing each other as the ordinary couples do. They may see each other a few times a year. At the same time they must use all the precautions that their friendship does not degenerate into a series of sins under the pretext that "should anything happen, we can always get married to cover up our slip."

3) They who intend to get married and therefore are dating more or less regularly, must use all the precautions, because their "spirit may be strong, but the body is weak!"

Which are these precautions? Here are some of them;

Dates must not be too frequent. Some engaged couples think that they should see each other every day. Such frequency and puts an unnecessary strain on their virtue and strength to resist temptations. Mark Twain said, "There are several good protections against temptations, but the surest is cowardice!" Those who want to preserve themselves innocent during their courtship and engagement must not court dangerous situations which even the good people cannot always control. St. Philip Neri says, "In the battle for chastity the cowards alone are the victors!"

The engaged couple must realize that sexual "slips" are not the sad privilege of those who have no religious training and character. Even the best drivers have accidents, if they do not keep traffic regulations. The same happens during the courtship and dating, if the couple is not careful, although the partners may have the best intention while meeting each other.

There is nothing wrong with the courtship itself, but with the way some people court each other. M. D. O'Connor says of Adam and Eve in paradise, "It was not the apple on the tree, but the pair on the ground, I believe, that caused the trouble in the garden."

Courtship and dating must be made under such conditions which reduce the dangers of soiling the souls of the prospective marriage partners. The dates must not be too frequent. Dating should not be made in dark places and in parked cars, because troubles are like photographs. They are developed in the dark. People would not do in the light what some do not hesitate to do under the cover of the night.

The dating couple must be careful with kissing and petting. Petting in a car surrounded by darkness or in a solitary place, for instance in the home of the girl with everybody else away, means asking for trouble.

The same must be said of passionate embraces and prolonged kisses. A kiss can mean love and be an expression of genuine love that the partners have for each other. But the prolonged and passionate kissing in a parked car will inevitably lead to the precipice of sin. It is not because the partners wish to offend God, No, maybe none of them wants to do so, but prolonged kissing whets the appetites and excites the lower sexual instincts, especially in the man. Most girls do not understand it, for kiss means something else to the girl than it usually means to the boy.

When a girl pets and kisses, she usually, though not always, wants to show affection to the man whom she hopes to marry. Few girls intend to push their partners into the precipice of sin when they pet or kiss. Unfortunately most girls do not realize what a kiss may mean to the man that is kissed by the girl. Since men are naturally different from women, such things as kissing and embracing affect them differently. When the girl is usually satisfied with a loving kiss, or embrace, the boy may become so excited that he cannot control himself. For him, it is something like warming up the engine in preparation for the trip into the precipice of sin.

Many rapes can be explained in this way. They are caused by the girls or women more than by the men who

committed the rape. By kissing and petting the girls aroused the man's passions to such a degree that he is morally unable to control himself, when the petting girl or woman refuses to go "all the way." Thus most raped girls are more to blame than the men that rape them.

But rapes are not the final solution to the aroused passions, at least not in most cases. It usually ends with the girl consenting to sin, because she is also aroused partly because she is in love, partly because she is under the spell of temptation, partly because she does not want to hurt her fiance and partly because she is afraid to lose him! So she consents, although her conscience rebels against such a solution to the trouble into which an imprudent kiss and petting led both of them.

Both partners lose much by violating their conscience and the law of God, but the loss is irrepairable especially on the part of the girl, because nothing can repair the virginity which has been lost forever.

If the girl gets into trouble, then the "real trouble" begins, especially for the girl. How much shame and heartache must she suffer alone! How much blame must she take for what had happened in a moment of infatuation! Even if the man marries her, there is often much bitterness on his part. The girl will hear about it when her husband gets mad at her. "You trapped me!" is often more than such brides can take.

A girl that got into trouble and married the man, complained bitterly that her husband always reproached her for what had happened, and she had to take it!

The couple should avoid liquor when they are having a date, because liquor obscures the minds so much that at the moment nothing seems to matter. There was a convention of the UCYL in the U.S. A young man took his girl home. On their way they drank some liquor and then began petting. Well, it happened. The girl got pregnant. The boy refused to marry her, because he had not finished his university. When she came to the office all in tears, I asked her, "Did you not think of the consequences of your foolish action?", to which the crying expectant unmarried mother replied, "Father, I was half-intoxicated. When you're intoxicated, nothing seems to matter!"

In short, the engaged couple is in a particular delicate situation with regard to chastity. Neither the boy nor the girl is allowed more intimate expressions of affection and love than those who are not engaged. Thus the engaged couples must refrain from those expressions of love which are obviously intended to provoke sexual excitement. No good intention can safeguard them against the fall, for certain manifestations of affection are so closely related to marital union and its preparation that they must be avoided by the unmarried whatever their intention and education, for instance, certain touches, looks, prolonged kisses and passionate embraces. Since the marriage act is forbidden to the unmarried, all those things that proximately lead to it, are also forbidden. Passionate kisses, touches and looks are the means intended by nature to bring about the union of husband and wife, and create new life. The unmarried cannot lawfully start new life, and thus they may not indulge in things and acts that will probably lead to the conception of the new human life outside wedlock.

It is useless to suggest prayer at the extreme point of crisis as an effective device or deterrent. Prayer is not a "magical device" which will assure control in the face of an extremely excited passion which craves for satisfaction. Prayer should be used earlier when the mind of the dating partners is still clear and the emotions unruffled. A young engaged couple used to pull out their rosary when temptation

arose. They said it together till they were restored to their senses. Now they have a nice and happy married life, because the Lord blesses them for the control over their passions during the engagement. Many marriages instead are unhappy, because God has cursed them for the sins committed during the engagement.

Prayer and tense pleas to God and His Saints for strength to resist temptation deliberately provoked by imprudent petting and prolonged kisses at times when the temptation has already overpowered the will of the boy or the girl create more emotional upheaval and focus the entire attention and desire on the sexual craving. This is a battle which prayer cannot win.

—o—

TODAY'S DADS

"IF we want a better people to make a better world, then we have to begin where people are made — in the family." Integrity starts in the home. Such is the theme and slant of the Father's Day appeal.

If integrity and the formation of personality does start in the home, then it is the father's role to show the way — not his alone, but his primarily. The father is head and pace-setter in the home. He is pace-setter because he is the head of the home, just as the mother is the cradle of the home because she is its heart.

God Himself fitted and endowed man with the qualities and temperament to be head of the home, to be the guardian of the family. In addition to man's natural endowments, it is also God's directive that man head the home. And history, ancient and recent, consistently spotlights the father's position as head of the home in every truly Christian society.

This does not mean that a father can assume the role of an unbending war-lord. Nor does it mean that when pressures and influences bear down on him, he can abdicate. A dictator-father is commonplace under a pagan society; it is also becoming common among those fathers who, finding their role in the family usurped, to take drastic means to retain their position.

Far more common today is abdication on the part of many fathers. Because of fuzzy thinking in a topsy-turvy world, the dictators of society or the woman in the home (and even the children), may "take over" the headship of the home. Because he has lost control, a father will give-in (actually it is abdication) as the path of least resistence and to purchase serenity in the home. Serenity purchased at such a terrible price, can only be short lived.

It is short lived because it is a miscarriage of God's design. Abdication can lead to only one result: Ruination. It leads to ruination of the family as a group, and to the individual members of the family; it kills character formation of the children and destroys integrity in the home. For the head of the home to step down from his headship means that he has willingly become a eunuch, he has wounded his God-endowed human nature. He is no longer the father because he is no longer the head.

For a father to stay at the helm of the home, he needs inspiration. He needs more inspiration than he gets from a loving and devoted wife, more inspiration than he gets from respectful and obedient children (though both are very necessary). He needs the inspiration of another father, one who has been a successful father, one who understands the true meaning of father-hood.

Today's father must understand his role in terms of the Fatherhood of God. Indeed, the human father must be to his family what the Divine Father is to His family. He must be a miniature reproduction in a limited way of God the Father.

St. Joseph is the human inspiration and example for every father. He was highly successful as a father — God would never have chosen him had He not known he would be successful. And he was the father and head of the greatest family that ever lived, a family that can count all its members as saints.

Fathers' Patron

If the Christ Child is the model of all children, and Mary the model of all mothers, it is only reasonable for Joseph to be the model and patron of all fathers. Christ did not see the tone of His home, His parents did. He took His human personality from Joseph and Mary, just as all children receive character formation from their parents.

Christ would have had a mis-shapen personality had intregrity not reigned in His Nazareth home. Today's children grow up mis-shapen only when their parents fail to work full time at being heart and head of the home.

EXPLORING OUTER SPACE

Louis G. Miller, CSsR.

Do you think it is right for scientists to keep trying to find out the secrets of outer space? When I was a child many years ago, people didn't worry about these things, and it seems to me their faith was stronger. Would we not be better off if they stopped trying to uncover all these secrets? What's the point of flying to the moon?

Certainly it is true that there can be danger to faith in scientific research. People whose lives are given over to study and who have the talent to grasp with their minds new and wonderful truths about the world are readily tempted to intellectual pride. To give in to such vice means a loss of perspective; foolishly, they begin to think that the world stands by itself, and has no need of God to create or sustain it.

This can happen, and unfortunately it does happen to some scientists. But the remedy for intellectual pride is not to stop using the intellect. That would be something like cutting off a man's head because his face was dirty. God put many secrets into the world and into the universe, and He gave to man alone of all His creatures the ability to think and to reason things out and to discover those secrets. With every new secret that man discovers, he gives new glory to God.

People once believed that the earth was flat, which was, of course, a bad mistake. God did not make a special revelation of truth to correct that mistake. Rather, it was His will that man should go on studying and investigating until he had discovered the earth's roundness for himself. In a sense it may be said that the truth was always there, waiting for discovery by man, and the same thing holds true of the smallest atom and the most distant star. Curiosity about the universe he lives in may indeed be called a gift of God to man, which should lead him to an ever-increasing awareness of the majesty and power of the Creator of the universe. Great scientists have always been aware of this. They have, in considering the circle of the stars

and the sun and the moon and all the wonders of the universe, paid heed to the advice of the wise man who wrote the Old Testament book of Wisdom:

"With whose beauty, if they, being delighted, took them to be gods, let them know how much the Lord of them is more beautiful than they; for the first author of beauty made all these things. Or if they admired their power and their effects, let them understand by them, that He that made them is mightier than they. For by the greatness of the beauty and of the creature, the Creator of them may be seen, so as to be known thereby."

— The Liguorian

— PRESS FUND —
April and May, 1961

.50 Teresa Kuziw, Winnipeg, Man.; Slawko Chanas, LaCorey, Alta.; Mr. Julian Michalchuk, Jaroslaw, Man.; Anna Werbicka, Winnipeg, Man.; Justin Worobetz, Saskatoon, Sask.; Onufrey Hotra, Evansburg, Alta.; Mr. Julian Osadca, Buffalo, N.Y.

$1.00 Mrs. Maggie Kozicki, Elk Point, Alta.; Mrs. M. Grywacheski, Weekes, Sask.; Miss Mary Bohachyk, Eatonia, Sask.; Anastasia Filas, Gwynne, Alta.; Mrs. Mary Tchir, S. Headley Falls, Mass.; Olena Szatynska, Wilmington, Del.; George Rybak, Selkirk, Man.; George Dranycki, Montmartre, Sask.; Fred Slobodzian, Kilally, Sask.; Eva Kowal, Port Arthur, Ont.

1.10 Mr. Nick Soroka, Chisholm, Minn.;

1.50 Anna Hnatiw, Fort William, Ont.; Walter Wasyleski, Oakburn, Man. Paul Ferens, Beausejour, Man.; Wasyl Rak, Vonda, Sask.

2.00 Mrs. Stephania Iwanicki, Hudson, N.Y.; Mr. Peter Synyshyn, Leeshore, Alta.; M. Wawryshyn, Toronto, Ont.; D. Syvenky, Edmonton, Alta.

2.50 Mike Dobush, Neepawa, Man.; Mr. Harry Rubas, Ansonia, Conn.; Maria Senkiw, Chicago, Ill.; S. W. Galan, Winnipeg, Man.; Mr. Michael Sukal, Winnipeg, Man.

4.00 Mrs. D. Cardinal, Brantford, Ont.

5.00 Mr. Alex Liwen, Winnipeg, Man.; Mrs. Anna Rosolowicz, Pottstown, Pa.; Mrs. M. Szapiaczan, Brantford Hill, Conn.; Mrs. A. Rozanska, Ottawa, Ont.

6.00 W. Wiwchar, Winnipeg, Man.

25.00 St. Mary's (Toronto) Credit Union Ltd., Toronto, Ont.

Weddings:

Mr. and Mrs. Joseph Bzdel, Wishart, Sask. $10.00
Harry Panas, Sudbury, Ont. 15.00

Funerals:

Wasyl Denischuk, Yorkton, Sask. 10.00
Wasyl Stelmach, Yorkton Sask. 10.00
Magda Hawryliw, Wynyard, Sask. 10.00
A. Leschyshyn, Wynyard, Sask. 17.00
Maria Tretiak, Yorkton, Sask. 23.00

When you so sin against your brothers, and wound their weak conscience, it is against Christ that you sin. Therefore, never will I eat meat, if food leads to my brother's sinning, lest I should be the cause of my brother's sin. (1 Cor. 8, 13).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXIII, ч. 6.

Volume XXXIII, No. 6.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Серце — Рятунок Світу — о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 4
Лагідність — Св. А. Лігорій, ЧНІ. 6
"Щиро Дякую" — о. В. З'нько, ЧСВВ. 7
Там, де відрубали голову Св. Іванові Христителеві — о. М. О. 8
Хотів Би Ти Знати? 10
Що Навчають Дослідники Св. Письма про Старозавітних Праведників? — о. С. С. Шавель, ЧНІ. 12
Мормони 14
Таїнство Пресв. Евхаристії в українській Літературі — о. Др. Б. Курилас, ЧНІ. 17
Е, Який Там з Мене Батько! — М. Щ. 21
Почитання Святих 25
Св. Іванна з Арк — о. Др. Б. Курилас, ЧНІ. 27
Інтервю з Новоприбулим Студентом 29
Сестри Св. Йосифа 31
Devotion to the Sacred Heart of Jesus — M. Schudlo, C.Ss.R. 33
The Late Comers — Cam Belton 36
When Will the Jews Return to Christ? — John E. Doherty, C.Ss.R. 38
The Bard of Ukraine 41
I Am His Priest — G. G. Giarchi, C.Ss.R. 44
I'd Like to Know 47
The Pilgrim — Rev. T. Harasymchuk 49
Love is Not Envious — St. A. Liguori 53
GlassEtte — John Zubaly 56
Divine Enchantment — T. Piskarenko 58
Courtship and Dating — M. Schudlo, C.Ss.R. 59
Today's Dads 62
Exploring Outer Space — Louis G. Miller, C.Ss.R 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Липень-Серпень
1961
July-August

REDEEMER'S

VOICE

о. М. Щудло, ЧНІ.

ГОСПОДНЄ ПЕРЕОБРАЖЕННЯ

Христе Боже, Ти переобразився на горі і, наскільки можливо, виявив учням Свою славу. Нехай ради молитов Богородиці і над нами засяє Твій відвічний блиск. Подавче світла, слава Тобі.

(Тропар Переображення взятий із молитовника МІЙ СПАСИТЕЛЬ)

* * *

СВЯТО Переображення нагадує нам Христове чудо, що Спаситель учинив для Себе Самого, як перемінився перед Своїми апостолами і виявив їм блиск Свого божества.

Це свято повстало на Сході десь у третім або четвертім столітті, бо Св. Єфрем Сирійський († 378 р.) написав про нього гарну проповідь, з якої видно, що воно вже в його часах вважалося за старинне. Зо Сходу воно перейшло до Західньої Церкви і там стало офіційним аж у 15-ім ст., як Папа Каликст III затвердив його на спомин перемоги над турками.

* * *

Євангелист Матвій отак описує подію, що стала основою цього прегарного свята:

"Ісус узяв Петра, Якова і Івана, його брата, і запровадив їх одних на високу гору. Там змінився перед ними. Його обличчя засяло немов сонце і Його одежа стала біла як світло. Водночас з'явилися Мойсей і Ілля та стали розмовляти з Ним.

"Тоді Петро відозвався до Ісуса і промовив: 'Господи, нам тут добре бути! Якщо бажаєш, то поставлю тут три шатрі: одне для Тебе, друге для Мойсея і третє для Іллі.' Як він ще говорив, то нараз ясна хмара окружила їх і з цієї хмари почувся такий голос: 'Це М'й улюблений Син, якого Я вподобав Собі. Слухайте Його!'

"Учні припали до землі і сильно налякалися, як це почули. Тоді Ісус приступив і, доторкнувшись їх, промовив: 'Вставайте і не бійтеся!' Вони поглянули догори і вже не бачили нікого тільки Ісуса. Як сходили з гори, то Ісус наказав їм: 'Не говоріть нікому про це видіння, поки Син Чоловічий не воскресне з мертвих' " (Мт. 17, 1-9).

* * *

Тайна Переображення

Що ж таке Переображення? Переображення це переміна, що її Христос зазнав на горі Таворі. Ця переміна полягала

в тім, що Спаситель виявив трьом апостолам Свою божеську славу. Ця слава завжди пробувала в Нім, бо Він Божий Син. Св. Іван каже про Нього, як Він з'явився на світі: "Ми бачили Його славу, що належиться Єдинородному від Отця..." (Ів. 1, 14). Чия ж була ця слава? Христова! "І Слово сталося Чоловіком і замешкало між нами, повне ласки і правди" (Ів. 1, 14).

Під час земського життя Спаситель скрив цю славу, бо Він не прийшов на світ шукати людської слави, яку люди напевно були б віддали Йому, якщо б були зобачили Його прославленого Божою славою та зодягненого небесним блиском. Христос прийшов страждати і померти за наше спасіння, тому жив і поступав як звичайний чоловік. Його поведінка була така людська, що мешканці Назарету, між якими зріс і трудився довгі літа, навіть не підозрівали, що Він був Богом.

Як Спаситель почав голосити Святу Євангелію та чудами підтверджувати правдивість голошеної науки, то знайомі з Назарету здвигали плечима і дивувалися: "Звідки це в Нього? І що за мудрість дана Йому? Й що це за чуда, що творяться Його руками? Хіба ж Він не теля, син Марії?" (Мар. 6, 2-3).

Якщо б Божий Син був з'явився в світі як прославлений Месія, зодягнений царською силою та блиском, тоді було б для Нього не можливо страждати і померти на хресті. Тим часом у Божім Провидінні Месія мав стражданнями і гіркою смертю на Голгофті довершити діло відкуплення людського роду.

Ось тому Він закрив Божу славу людською природою і людською поведінкою до того ступеня, що навіть Апостоли, які три роки пробули в Його товаристві, не розуміли вповні Його божества, хоч знали, що Він—Божий Син, як це Петро виразно заявив: **Ти—Христос, Син Бога живого!** (Мат. 16, 16).

Переміна на Таворі була хвилева. Бачили її три улюблені апостоли, і то тільки хвилинку. Потім Ісус вернувся до попереднього вигляду, скриваючи знову божеську силу і славу під скромним виглядом звичайного чоловіка.

Звичайно думаємо, що переображення було великим чудом. Не так слід дивитися на цю дивну подію. Це не було чудо, але краще перервання чуда і його хвилевий вияв. Правдиве чудо було в тім, що Христос 33 роки скривав Свою божеську славу та не виявляв її людям. Хвилевий блиск божества це тільки проблиск тої слави, що від хвилини зачаття була в Нім. На Таворі Христос здер заслону і ця слава вповні засяла перед очима до краю здивованих і захоплених апостолів, які дотіль не знали про її існування в своїм улюбленім Учителеві.

Апостол Павло сказав про себе: "Я—довжник мудрим і немудрим" (Рим. 1, 14). Зрештою навіть учені слухачі більше користають із проповідей.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

УЖИВАННЯ ВІЛЬНОГО ЧАСУ ЗГІДНО З БОЖИМИ ЗАКОНАМИ ДЛЯ СКРІПЛЕННЯ ЗДОРОВЛЯ ДУХА Й ТІЛА

Наміреннн Апост. Молитви на місяць липень благословлене Святішим Отцем.

СПРАВА корисного вживання вільного часу висуває два питання:

1) Бажання скоротити час праці; 2) Бажання добре використати вільний час.

1. Сьогоднішній стан цих питань

1) Змагання скоротити час праці. З шаленим розвитком техніки зродилося бажання скоротити час праці. Звідси кличі: 8-годинний день праці, 45-годинний тиждень, і навіть 35-годинний тиждень праці; 5. а навіть 4. дні праці в тижні. Причиною цього не тільки бажання скріплення здоровля робітників, але також бажання, щоб робітник поза професійною роботою мав час віддатися зайняттям відповідним його особистим, родинним, культурним, релігійним потребам.

2) **Відповідне вживання дозвілля.** З ограниченням часу праці виринуло питання, як вживати дозвілля. Є різні погляди; однак християнин повинен це питання розв'язувати в світлі віри.

II. Як уживати вільний час?

1. Вільний час це не є час, коли людина нічого не робить, або робить, що хоче. Не вільно дивитися на вільний час, як на т. зв. "гуд тайм", "добрий час", а на працю, як на лихий, злий час. Християнство високо цінить працю. Праця це конечне зайняття, освячена працею Христа; вона стала головним засобом, щоб людина удосконалювала себе й приготовлялася до вічного життя.

2. Вільний час є найперше часом відсвіження, як у нашім наміренні кажеться: "для скріплення здоровля духа й тіла". Тут є бесіда не тільки про віднову сил до дальшої праці, але взагалі про віднову так внутрішню як і зовнішню цілої людини. Через безупинну працю людина легко забуває про "одиноко конечне". Вільний час має послужити, щоб людина знову віднайшла свій властивий напрямок життя, стремління осягнути свою остаточну ціль, Бога, тощо.

3. Новіша техніка, що поступає кроком великана, причиняється почасти до того, що многі уважають, що вільний час одиноко на вживання приємностей і розкішного вдовілля. Це не є згідне з християнським духом. Тому треба усвідомляти людей, зокрема молодь, щоб навчалися вживати тих технічних засобів не для чистого розвеселення і приємности, але щоб дозвілля послужило до образування і вдосконалювання так умового, як і моральнього.

Тому метою правильного вживання вільного часу повинно все бути: помогти людині, щоб могла досконаліше сповняти свої обов'язки супроти Бога, людей і себе самої.

З цього слідує, яке то важливе, щоб вільного часу вживати на духовні вправи, дні ре-

колекцій і ліпшого пізнання християнської науки, користаючи з відповідних курсів, викладів, а також на діла християнської любови, як відвідування хворих, співдіяння в ділах опіки над молоддю, дітьми, тощо.

Щоб добре вживати часу до скріплення здоров'я духа і тіла, конечно треба, щоб людина не тільки шукала розривки (прим. у кіноматографічних виставах, радіо, телевізії), але щоб **сама активно** співдіяла у **власнім образуванні.** На це повинні звертати бачну увагу всі виховники і провідники молоді, товариств, душпастирі і родичі. При сьогоднішніх численних і все нових засобах до розваги, розвеселень і вживання дозвілля, це є важливою задачею душпастирства і взагалі виховання так образувати і навчати вірних, передовсім молодь, щоб у вживанні вільного часу шукали все здоров'я духа й тіла згідно з Божими законами.

Нехай ці важливі цілі будуть предметом наших ревних молитов.

Місійне наміреня: Відповідне пристосування католицької акції і прочих світських товариств до місцевих обставин і потреб.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ ТУГА ЗА СПОВИДНИМ МИРОМ НЕ ПОСЛАБИЛА НАШОЇ ЧУЙНОСТИ ПРОТИ НЕБЕЗПЕК БЕЗБОЖНОГО КОМУНІЗМУ, ЩО РОЗПАНОШИВСЯ В НАУЦІ І МІЖ ЛЮДЬМИ

Наміреня Апост. Молитви на місяць серпень благословлене Святішим Отцем

КОЖНИЙ, хто вірить у Бога, свідомий великої важливости цього наміреня. Тут ходить про загрозу релігійного життя на цілім світі.

I. Чому бути чуйним?

Комуністичні провідники явно голосять свою ціль: запанувати над цілим світом. До осягнення цієї цілі послугуються різними засобами, що планово стремлять до заволодіння світом. Хотяй після потреби зміняють часом свій підхід до справи, але їх мета остається та сама і до її здійснення всі засоби для них добрі. Їх технічні успіхи, що своєю пропагандою розтрублюють у вільнім світі, зискали повагу особливо між простенькими і менше образованими людьми.

2. Загрозі комунізму сприяє загальне бажання миру. Світ уже змучений зимною війною і невпинним напруженням. Комуністи в голосній пропаганді виступають, як "приятелі миру", на ділі однак користають з кожної нагоди, щоб ширити заколот і революції, і так поширити своє панування над світом. У таких обставинах бажання за всяку ціну миру, значить то само, що віддати цілий світ в руки комуністів. Такий фальшивий мир є проти свободи так одиниць як і народів, проти прав родичів до дітей, у їх виховуванні та релігійнім образуванні, проти прав Церкви і

Бога, коротко кажучи: мир з цілковитим пожертвуванням гідности людини.

II. Конечність чуйности

Зо сказаного слідує конечність чуйности. Вже сама акція державних мужів, щоб послабити холодну війну, як різні зустрічі, з'їзди, подорожі і т.д., є дуже небезпечні, бо вони зменшують чуйність: нарід приймає фальшиві обітниці за правду. Особливо дуже треба стерегтися думки, гейби комунізм змінив своє навчання і цілі; він їх не змінив і не думає змінити. Брак чуйности дуже небезпечний. Цього саме бажають комуністи, бо з ослабленням чуйности слабне опір, і так комунізм без війни може заволодіти світом.

III. Як бути чуйним?

1. Насамперед усі мусять бути свідомі, що християнський світ, отже кожний з нас, є тепер у рішальній боротьбі. Ця боротьба проти безбожного володіння на землі і пекельних сил. Християни зобов'язані до боротьби. Христос це Цар миру, а все таки Він каже: "Я не прийшов принести мир на землю, а меч" (Мат. 10, 34). Це може послідні змагання, а по них наступить побіда Церкви.

2. Кожний повинен боротися проти фальшивого миру і комуністичних змагань, щоб скріпити нашу чуйність. Треба протидіяти проти комуністичних і їм прихильних письм і часописів і поширяти католицьку соціяльну науку, і то так словом як і письмом.

3. Передусім молімся, щоб ми не піддавалися комуністичним підступам, щоб усі бачили комуністичну загрозу. Молімся, щоб не покладати цілої своєї надії на оружжя; певно держави мають обов'язок приготовлятися до оборони народу перед ворогами. Однак сьогоднішні обставини вказують більше ніж передше, що в нашім небезпечнім положенні один Бог може бути нашою певною поміччю. Тому сердечно благаймо Пресв. Серце Христа через заступництво Непорочного Серця Марії.

Місійне Намірення: Щоб через проповідь Євангелії і церковні науки заволодів між нехристиянськими народами правильний суспільний лад.

Місяць Вересень: Загальне намірення: Стараннє пристосування публічної опінії до правого розуму й учительського уряду Церкви.

Місійне намірення: Щоб євангельські проповідники зберігали і уміло лучили традиційну культуру питому кожному народові з наукою Церкви.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться.

АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

СВЯТІ

(Неділя Всіх Святих)

ХТО такий Святий? Святий це християнин, що під час свого земського життя здобув визначні християнські чесноти через постійну вправу в добрих ділах, сумлінне заховування Божих і церковних заповідей, і вийшов з цього світу в стані освятної ласки.

Отож кожен Святий це людина, в якій виявляється вся успішність Божої ласки і краса та дійсність надприродного порядку.

Святий це прегарна людська жива **статуя** і відбитка Божого Сина, взірця християнської досконалости, бо Святі пильно використовують Божі ласки і засоби Христової Церкви, щоб перемогти власні пристрасті й відтворити в собі Божий образ.

Святий це живий і незаперечний **доказ,** що Божі заповіді не тяжкі до зберігання, бо мільйони чоловіків і жінок потрапили сумлінно зберігати їх і це вчинило їх святими.

Святий це Божий **улюбленець,** товариш анголів, учасник Божої природи (2 Пет. 1, 4) і **син Всевишнього** (Пс. 81, 6), тому він немов ясна зоря блиститиме в небі навіки (Дан. 12, 13).

* * *

Христова Церква має мільйони Святих між своїми дітьми. Одні з них канонізовані, другі ні. Тільки мале число християн буває канонізоване Христовими Намісниками. Перед канонізацією відбуваються довгі слідства, щоб прослідити все те, що кандидат на Святого вчинив або сказав. Якщо б щось у його житті не погоджувалося з навчанням Церкви, то він ніколи не буде канонізований.

Перед канонізацією буває беатифікація, що є вступом до канонізації. До неї потрібно два чуда потверджені достовірними лікарями. Два інші чуда потрібні до канонізації.

Через канонізацію Церква офіційно проголошує, що згадана особа досягнула високого ступня досконалости і що душа її пробуває в небі.

Учителі та церковні письменники порівнюють Святих до небесних зір, бо вони своїм духовним блиском так яснiють у світі, як зорі на небі. Святий Тома каже, що Святі це духовні пахучі лілеї, бо вони ширять у світі Христові пахощі, про які згадує Св. Павло: **Ми Христові пахощі для Бога**! (2 Кор. 2, 15).

Св. Єфрем, учитель Східньої Церкви, прирівняє Святих до ковала. Як ковало не піддається ударам молота, так Святі не заломилися під ударами недолі, хвороб, нещасть і страждань, але все терпеливо прийняли і пожертвували на Божу славу.

Інший Святий каже, що кожен Святий це містичний рай, який оживляють чотири ріки, що колись плили через земський рай. Ці ріки це чотири головні християнські **чесноти,** на яких спирається святість і досконалість: жива віра, непохитна надія і гаряча любов до Бога та ближнього.

Св. Іван Золотоустий, що уложив Службу Божу, зве Святих стоянами і підпорою Церкви, бо вони своїми молитвами, покутами і стражданнями з'єднали за життя і тепер у небі випрошують безчисленні ласки всім членам Церкви і захищають її перед наскоками дияволів і їх земських прислужників цебто тих людей, що за прикладом Люципера намагаються повалити Христову Церкву своїм негідним життям, перекручуванням або заперечуванням Христового навчання, поширюванням нехристиянських засад і морального зіпсуття у світі, от хоча б безвіря, релігійної байдужности, грішного та штучного перепинювання народин, розводів, тощо.

Почитання належиться всім Святим, бо вони є героями Церкви. Геройство ж викликає подив у тих, хто стрічається з героями, бо воно не легко бути героєм. До цього потрібно сильної віри, виробленого християнського характеру та невпинної боротьби, щоб поконати старого чоловіка, схильного до зла, і виплекати в собі нову людину, що живе для Бога.

Церква не година поодиноко почитати всіх Святих, бо їх число таке велике, що тільки Бог знає його. Ось тому вона присвятила один день у році, щоб християни віддали честь всім Святим разом, бо **похвала** —каже Св. Письмо, **належиться праведникам** (Пс. 31, 11).

Українці католики повинні шанувати пам'ять всіх Святих, подібно як це роблять всі правдиві християни. Особливо ж слід нам не забувати власних українських Святих, от хоча б Св. Володимира, Ольгу, Бориса, Гліба, Теодосія, Евфросину, Йосафата й інших. Крім канонізованих Святих маємо тисячі неканонізованих Святих, от хоча б тих, що в часі насильного касування і нищення нашої Церкви москалями в 1839, 1875 і 1946 рр. сміливо боронили католицьку віру та за неї пролляли кров або погинули в концентраційних таборах смерти, куди вислали їх московські царі або червоні кремлівські вожаки.

Кожен нарід повинен старанно зберігати згадку про своїх героїв. Хто ж більший герой аніж Святий, що ціле життя присвятив Богові та рідному народові, зрікаючись земських вигід і дочасних дібр, щоб змагати до досконалости й так з'єднувати благословення Божі рідній Церкві та народові?

Кожен Святий це скарб народу, з якого вийшов. Отож як треба зберігати національні скарби, так само слід стерегти і релігійні скарби.

Як же ж почитаємо Святих? Почитаємо їх, як молимося до них, взиваємо їх у дочасних і духовних потребах і наслідуємо їх чесноти, особливо любов до Бога та ближнього.

Шануємо своїх рідних Святих, як не тільки молимося до

Тома Кемпійський каже, що "душа зростає в мовчанці. Св. Петро Даміяні отак окреслює корисність мовчанки: "Мовчанка—це сторож праведности". Пророк Ісая вже перед ним був заявив: "Ваша сила—це мовчанка і надія" (Іс. 30, 15). В мовчанці сила, бо в балакливості не брак провин. Мудрець заявляє: "В балакливості не обійдеться без провини" (Прит. 10, 19).

них, але любимо свою Церкву й обряд так, як вони любили їх. Св. Йосафат Кунцевич, ЧСВВ. за рідну Церкву пролляв свою кров.

Шануємо рідних Святих, як вдержуємо живою згадку про них в наших родинах, товариствах і народі, розбуджуючи в собі та в інших бажання наслідувати їх християнські чесноти.

Вкінці шануємо рідних Святих, як своїм дітям надаємо їхні імена й заохочуємо їх особливіше любити та наслідувати їх у щоденнім житті. Тут деякі українці трохи провиняються проти своїх українських Святих. Замість надавати своїм діточкам рідні імена, вони ганяються за нужими гейби чужі імена були кращі ніж імена наших Святих. Нема кращого імени ніж ім'я Святого або Святої.

Святі моляться за тих, що гідно носять їхні імена та намагаються наслідувати їхні чесноти! Не слід перекручувати й 'англійщити' імена наших Святих, як надаємо їх своїм дітям, от хоча б не годиться з Володимира робити "Волтера", а з "Теодора" "Фреда".

ВИСОКЕ ТИСНЕННЯ КРОВИ

Високе тиснення крови це не одна хвороба, але збір різних хвороб. Високе тиснення крови може бути МАЛЕ або ВЕЛИКЕ. Тиснення крови, що доходить до 180 або навіть трохи вище не є дуже небезпечне для старших осіб.

Проте, загально кажучи, всяке високе тиснення крови є хронічною хворобою, що триває довгі літа й остаточно заганяє особу до гробу, бо витворює кровотеч мозку або серця або згусток крови, що спричиняє удар серця або удар мозку.

В деякого високе тиснення крови шкодить ниркам і серцю, тому спричиняє передчасну смерть.

ПЕРЕСІЧНЕ тиснення крови в здорових особах сягає від 110 до 150 або навіть до 160. При такім нормальнім тисненні кровні судини належно функціонують і людина чується добре. При зависокім тисненні крови тиснення доходить до 200, 250 або до 300. Коли тиснення занадто зростає, то кровні судини бувають напружені та псуються, бо не годні витримати неприродного натиску крови. Кров занадто сильно пливе цими судинами, тому нищить їх і не тільки їх самих, але й частини організму, в яких вони знаходяться, цебто в мозку, серці, очах і нирках.

Ушкодження звичайно зачинається в нирках. Це доказаний факт, що хвороби нирок бувають часто наслідком зависокого тиснення крови.

Що ж повинні чинити ті, що мають зависоке тиснення крови?

Найперше повинні тримати дієту від ТОВСТИХ потрав і СОЛІ. Цієї дієти не заступить ніяке лікарство, хоча б яке 'чудотворне'.

Крім цього слід вживати лікарства, але тільки ті, що лікар припише, бо не всі лікарства помагають всім клієнтам, що мають високе тиснення крови. Часом треба вживати різні лікарства, щоб вони помогли клієнтові.

Лікарі сподіються, що внедовзі знайдуть вповні успішне лікарство на високе тиснення крови.

Історія Ікони Божої Матері Неустанної Помочі

Як широка наша Україна, так усюди знаний образ Божої Матері Неустанної Помочі. На золотому тлі зображена ніжна постать Пречистої Богородиці в темносиньому одязі з Божим Дитятком на руках, що поклало Свої ручки у праву руку Матері, а по обох боках два Архангели зо знаряддям Христової муки.

Скільки церков і хат прикрашує ця ікона, скільки молитов вірні проказують у її стіп. Немов якась чудесна сила притягає людей до цього образу. І не помиляється побожний нарід, якщо в своїх потребах спішиться до його стіп, бо Пречиста Діва показала вже не раз великими чудами і тепер ще показує, яка приємна для Неї ця набожність.

Розкажемо наперед історію образу. Була колись на Сході в місті Антіохії дуже стародавня ікона Божої Матері. Також давнє непам'ятне передання оповідало, що цю ікону малював апостол і євангелист Лука та що зобразив на ній вірні черти Божої Матері.

У першій половині V століття грецька цариця Пульхерія перенесла цю ікону до Царгороду та збудувала для неї храм, який називано Одігітрія цебто Провідниця. Згодом і сам образ стали так називати. Тут дізнавав образ великого почитання не тільки в самій столиці, але зчасом його слава поширилася на ввесь Схід. Стали його відмальовувати і копії під іменем "Одігітрія" або "Путеводительниці" розійшлись усюди. Деякі дістались і на Русь, як смоленська "Страстная".

У році 1453 турки здобули Царгород і з іншими пам'ятниками християнської старини спалили й образ Одігітрії. Пропав сам образ, але збереглися його відбитки.

Одною такою копією є якраз наша ікона. Із опису справж-

ньої Одігітрії, який зберігся, можемо заключити, що обі ікони були з собою схожі.

Про початок нашого образу не знаємо нічого. Стрічаємось із ним уперше в одній церкві на острові Криті. Як сама Одігітрія, так і ця копія була в великому почитанні й славилась чудами.

У році 1496, значить у тому часі, коли Царгород уже був занятий турками, а острів Крета залишився у християнських руках, якийсь купець, житель цього острова, дібравсь одного разу до церкви, викрав ікону та скрив у своїому кораблі між крамом, бажаючи її продати десь за морем. Так Боже Провидіння вжило цього грабівника, щоби врятувати ікону перед бісурменами, що опісля зайняли цей острів.

Купець поплив до Італії. У дорозі стрінула його така буря, що тільки чудом завдяки Преч. Діві Марії врятувався. Через рік прибув до Риму, столиці християнства, і став випродувати свій крам. Але не довелось йому цього докінчити. Занедужав так важко, що мусів перенестись до дому свого приятеля, де й скінчив життя.

Перед смертю визнав свій гріх, покаявся сердечно і попросив приятеля, щоби віддав ікону до якоїсь церкви для загального почитання.

Приятель приобіцяв це зробити, однак, підлягаючи намові своєї жінки, не додержав обітниці. Не помогло нічого, що Пречиста Діва раз у раз являлась йому в сні, упоминаючи, щоби повернув їй ікону. Вкінці заповіла йому, що за кару внедовзі помре, що й сталось. Але й це не зломило опору жінки. Аж одного разу з'явилась Божа Мати малій донечці тої вдови і сказала: "Скажи мамі, що Мати Неустанної Помочі приказує віддати ікону до церкви, бо, якщо не послухаєте, всі помрете". Тоді щойно злякалась удова та сповнила волю Божої Матері. 27 березня 1499 року перенесено ікону торжественно при великому здвизі народу до церкви Св. Матвія, що стояла на Есквилинській горі та належала до монахів чина Св. Августина.

З того часу через 300 літ зіставав образ у церкві Св. Матвія, що була відтоді улюбленою святинею римського народу. Діялись там численні чуда.

У році 1793 вибухла в Римі революція. Церкву Св. Матвія зруйновано і монахи розійшлись по світі. У цій заверусі ікона десь пропала та щойно 70 літ опісля віднайдено її під вівтарем одної каплиці. Святіший Отець Пій IX в 1865 р. віддав її під опіку ОО. Редемптористів, що мають церкву недалеко від місця, де стояла колись церква Св. Матія.

Відтоді шириться щораз то більше по цілому світі почитання образу, а Божа Мати винагороджує цю набожність численними чудами. І що ще замітне? Не тільки сама римська ікона має цю чудесну силу, але також її копії, відбитки, де лиш находяться.

Ось стільки про історію образу, а тепер ще кілька слів про його ім'я. Ми розказували, що Пречиста Діва Марія, з'явившись малій дівчинці, назвала себе Матір'ю Неустанної Помочі, з чого видно, що це ім'я для Неї дороге. Пояснимо коротко, що воно означає.

Свята віра учить, що чоловік, що живе в Божій ласці, не може довго видержати в добрім, ані побороти тяжчих спокус, якщо Бог не буде йому в цьому помагати. Коли ж він попав у тяжкий гріх, годі йому самому повстати; потрібна до цього нова ласка, ласка покути. Щоби витривати в добрім аж до смерти і дістати вінець нагороди, знову потрібно йому нової ласки, ласки витривання, якої ми нічим не можемо собі вислужити, а тільки молитвою дістаємо її від Божої Доброти. Крім цього ми знаємо, що всі ті ласки, які вислужив нам Ісус Христос і якими Бог хоче спасти світ, усі віддав у руки Пречистої Діви Марії, щоби вона розділювала їх кому схоче.

Із цих двох правд стане кожному ясне: щоб спастися, треба нам конечно неустанної помочі Божої Матері. Як колись вона освятила Св. Івана Христителя, цей перший овоч Христових заслуг, уділяючи йому ласки рівнозначної з хрещенням, так і нас зродила до життя ласки й це надприродне життя піддержує та розвиває своєю неустанною поміччю. Так, вона є нашою правдивою Матір'ю Неустанної Помочі.

* * *

Те все, що досі сказано про цю ікону, про її старинне походження, про чудесне збереження та чуда, що вказують на особливі наміри Божого Провидіння зглядом неї, про її ім'я, що містить в собі такі глибокі правди, те все склонює нас до глибокої пошани зглядом цеї ікони, до набожного взивання Божої Матері під іменем Матері Неустанної Помочі.

ЧИ МАЄТЕ ВДОМА КАТЕХИЗМ?

Загал католиків не має в своїх домах катехизмів і не читає їх, бо думає, що катехизм це діточа книжка. Сильно помиляється, хто так думає. Папа Пій IX публічно заявив, що він сам часто розчитується в катехизмі та завжди користав із нього.

Катехизм вміщає в собі короткий і ядерний виклад Христової віри в приступній для мірян формі. Отож кожна християнська родина повинна мати поруч Біблії ще й добрий катехизм і часто читати його, особливо в неділі та свята, бо хто занедбує катехизм, той зчасом забуває свою святу віру. Як же ж можна практикувати в щоденнім житті те, що ми забули?

Одна протестантська вчителька відвідала свою католицьку приятельку. На столі лежав відчинений катехизм. Поглянула і попала на питання: "Пощо живу на світі?" Прочитала відповідь: "Живу на світі, щоб знати, любити, і служити Богові!" Переглянула кілька сторінок. Євангельські правди, от хоча б "Що поможе людині здобути цілий світ, якщо занапастить свою душу?" сильно зворушили її.

Відходячи, позичила собі в приятельки цей катехизм і стала пильно студіювати його правди. По кількох місяцях зголосилася до одного душпастиря, докінчила катехитичні студії та стала католичкою. Отак катехизм поміг їй знайти Бога та показав дорогу до вічного спасіння!

Як батьки можуть запевнити дітям добре виховання?

о. М. Щудло, ЧНІ.

ДОБРЕ виховання це трудна штука, яка вимагає розумної праці, терпеливости, доброго прикладу та Божої помочі, бо ніякі батьки не потраплять добре виховати своїх дітей без Бога.

Найперше християнські батьки мусять знати, в чому полягає це виховання. Воно полягає в тім, щоб з душі дитини викоренити зародки хиб, навчити дитину здавлювати недобрі порухи зіпсутої природи і виплекати в них сильні переконання про чесноту та розбудити бажання і рішення завжди і всюди вправлятися в чесноті.

Це виховання має зачинатися від колиски дитини. Лихо поступають батьки, що відкладають працю над вихованням дітей, поки вони не дійдуть до уживання розуму або не підуть до школи. Добрі та лихі прикмети зростають зо зростом дитини. Отож від дитинства треба помагати дітям скріпляти в собі добро і нищити зло цебто здавлювати пристрасті та пожадливість.

Ця праця має тривати так довго, як довго дитина росте і розвивається, цебто від народження аж до хвилини, поки дитина не виробить у собі сильного, кришталного характеру. Це довголітня праця, тому вимагає великої терпеливости і вирозумілости на дитячі промахи і недосконалості. Второпність покаже батькам, коли, де і як треба звертати дітям увагу. Не раз треба примикати очі на похибки, що є радше вислідом дитячого віку ніж злоби. Затє слід завжди треба чувати над похибками, що могли б повернутися в лихі звички, що згодом викривили б душу дитини.

Поруч навчання про Бога, потребу релігії та вартість душі батьки мають просвічувати дітям власним прикладом, бо діти дуже схильні наслідувати тих, з ким проживають цебто власних батьків. Це відомий факт, що лихий приклад легко потрапить знищити силу батьківського навчання, бо діти, дивлячись на лиху поведінку батьків, наберуться враження, що батьки не вірять у те, чого навчають їх, бо самі не роблять того, що дітям велять робити.

Один батько часто занедбував Службу Божу, але дітям велів ходити до церкви. Раз його п'ятилітній синок отак відозвався до нього: "Татку, ти не віриш у те, що говориш!" Батько здивувався: "Чому не вірю?"— "Чому?"— усміхнувся синок. "Тому, що не робиш того, що нам кажеш робити!"

Отож розумне і ступневе навчання і християнська атмосфера конечні, щоб діти могли зростати на добрих християн, бо душа дитини подібна до ніжної деревини, що зростає тільки там, де належно доглядають її та запевняють їй відповідний клімат.

Що ж слід чинити, щоб християнська атмосфера панувала в хаті? Ось деякі вказівки, як витворити та вдержувати в родині християнську атмосферу, без якої християнський розвій дитячої душі неможливий:

Батьки мають:

1) Сумлінно та постійно зберігати Божі і церковні заповіді. Вірність Божому законові ввійде в 'кров' дитини, яка постійно бачить, що її батьки числяться з Богом і Його заповідями.

2) Часто ходити до Святого Причастя. Ця побожна практика з'єднає їм Боже благословення та поміч виховувати діти і навчить їх синочка чи донечку шукати в Пресвятій Евхаристії розради і потіхи в житті посеред щоденних клопотів і журб.

3) Брати діяльну участь у житті парафії цебто в соціяльних і фінансових справах, помагаючи душпастирові виконувати пляни потрібні до скріплення та розвою парафіяльного життя парафіян, от хоча б парафіяльна школа, заля для молоді, сиротинець, тощо.

4) Фінансово підтримувати всякі парафіяльні організації, бо вони скріпляють життя парафії та держать нарід біля церкви.

5) Вдержувати постійні зв'язки з отцем парохом і його сотрудниками не тільки в церкві, але й поза церквою. Хто знає свого пароха тільки з проповідальниці, той ніколи не стане стопроцентовим парафіянином.

6) Добре заховуватися в церкві, приходити на час на богослуження і не виходити з церкви, поки священик не піде до захристії. Отак діти, дивлячись на приклад батьків, навчаться, як слід поводитися під час богослужень.

7) Уважно слухати богослужень і проповідей, бо в них криється знання, потрібне християнам, щоб проживати похристиянськи.

8) Шанувати священиків, виявляючи їм пошану, що належиться заступникам Ісуса Христа, от коли стрінуть їх чи зайдуть до канцелярії або як священик відвідує їх дім.

9) Читати католицьку пресу та підтримувати її, бо вона поширяє і закріпляє в душах християнське життя, збиває фальшиве толкування Біблії, правдиво насвітлює світові події та подає дійсну розв'язку на біжучі проблеми, збиваючи наклепи, захищаючи мораль і добрі обичаї.

10) Шанувати свого єпископа і точно виконувати його зарядження, бо він Пастир цілої єпархії. Його вказівки це напрямні життя і поведінки для підвладних. Св. Ігнатій Богоносець каже: "Де Єпископ, там Церква".

11) Бути не тільки недільними, але **щоденними** католиками, цебто застосовувати навчання Спасителя і Його Церкви до щоденного життя та його проблем, щоб могти думати, говорити і жити похристиянськи не тільки в неділю і свято, але день за днем аж до смерти.

12) Сміло визнавати свою віру та відважно боронити її перед нападами ворогів. Найкраще потвердження віри це застосування її навчання до щоденного життя в товариствах і праці. Некатолики більше дивляться на поведінку католиків аніж на навчання Церкви. Ця поведінка це мірило, яким міряють правдивість Христової Церкви. Добрі та практикуючі католики це найкращі оборонці католицької Церкви.

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) Де можна дістати чисто український великий катехизм для молоді та старших? Маю дочку, що ходить до публічної школи, бо в нас нема католицької. Як батько відчуваю обов'язок сам навчати її катехизму, щоб знала Божий закон і опісля не зійшла на манівці.

Похвала належиться батькам, що розуміють вартість християнського й українського виховання власних дітей. Мало батьків і матерей здає собі справу з того, що навчати діти правд віри це перший обов'язок християнських батьків. Багато нашої молоді відійшло від нашого обряду, бо батьки не виховали їх на добрих українців католиків.

Чисто український великий катехизм можете дістати з Голосу Спасителя в Йорктоні. Він коштує $2.00.

2) В нас у церкві встановлено Хресну Дорогу. Як треба відбувати її?

Хресну Дорогу треба так відбувати, що проходимо від стації до стації та думаємо про Христові Страсті. Воно добре думати про те страждання Спасителя, що змальоване на даній стації. Але й можна думати взагалі про страждання Христа.

По кожній стації слід зробити акт досконалого жалю та любови.

Коли хтось не годен відбувати Хресної Дороги в Церкві, то може відбути її на поблагословленім хрестику. Цей хрестик має бути поблагословлений священиком, що має право надавати відпуст Хресній Дорозі.

Тримаючи в руці поблагословлений хрестик, проказуємо 20 Отче наш, 20 Богородице Діво і 20 Слава Отцю..., продумуючи водночас про Христові Страсті.

Хворі особи можуть зискати відпусти Хресної Дороги, як любляче поглянуть або поцілують поблагословлений уповажненим священиком хрестик, додаючи до цього стрілистий акт досконалого жалю та любови, от хоча б: "Мій Небесний Отче, всім серцем жалую, що зранив Твоє любляче, батьківське серце. Люблю Тебе і хочу навіки служити Тобі".

3) В нас у церкві встановлено Хресну Дорогу. Кожна стація зроблена з маленьких фігурок, прибитих до стіни. Чи так має виглядати Хресна Дорога?

Латинники вживають ікони, статуйки і гравіровані зображення... В нас треба вживати тільки ікони і то ікони в східньому стилі. Статуй і гравірованих зображень зовсім не вільно вживати по наших церквах, бо це латинський звичай.

4) Який відпуст зискуємо, як вітаємося нашим стародавнім, прегарним звичаєм: 'Слава Ісусу Христу!—Слава навіки!'?

Особи, що вітаються цим прегарним нашим привітом, зискують 300 днів відпусту. Хто звичайно вітається цим привітом через цілий рік, той зискує повний відпуст під звичайними умовинами, цебто якщо піде до сповіді, прийме Св. Причастя і помолиться за Святішого Отця: 1 Отче наш, 1 Богородице Діво і 1 Слава Отцю...

Наші українські батьки і матері повинні завчати діти, щоб вони любили цей християнський привіт і вживали його, як вітаються зо знайомими.

Подібні відпусти можна зискати за проказання привітів:

Христос воскрес!—Воїстину воскрес!
Христос раждається!—Славіте Його!
Христос посеред нас.—І є і буде!

Ось як легко можна зискати численні відпусти і так скорочувати свій побут у чистилищі, де прийдеться покутувати за неспокутувані в житті гріхи.

5) Чи священик має навчати діти катехизму, якщо вони ходять до публічної школи?

Перший обов'язок виховувати діти належить до батьків. Священик має тільки допомагати дітям краще пізнати Бога. Батьки повинні пам'ятати, що виховання дітей на добрих християн, громадян і українців це не легка справа, тому мають співпрацювати разом із церквою і школою, щоб доконати це велике діло. Де нема нашої католицької школи, там треба посилати діти на катехизм на спеціяльні курси, що бувають влаштовувані звичайно кожної суботи при наших церквах.

Добре виховані діти—це слава батьків і нашого народу. Добре українське, католицьке виховання має більшу вартість ніж матеріяльні багатства. Не мало нашої молоді в Канаді й Америці відреклося нашої Церкви та народу і пішло до інших церков. Хто тому винен? Багато батьків тільки вміють скаржитися на ці "національні та обрядові дезертирства". Сама скарга не зарадить лихові. Треба добре виховувати діти, то вони не зрадять власних батьків і не стануть погноєм для інших.

6) Моя дочка похрестила діти, надаючи їм дуже дивачні імена. Крім цього зовсім не дбає про їх релігійне та національне виховання. Мене це дуже болить. Коли зверну їй увагу, то вона злоститься і клене. Що маю робити?

Матері мають право й обов'язок звертати увагу своїм замужнім дочкам і пожененим синам. Проте це слід чинити второпно, щоб не виглядало, що батьки докучають їм і мішаються до їх родинних справ.

Якщо подібні пересторороги та напімнення нічого не помагають, ба й викликують злість і прокльони, то слід здержуватися від них, бо й так із них не вийде нічого доброго.

Зате слід молитися до Бога, щоб опам'ятав цю дочку. Бог радо вислухує щиру молитву батьків і не раз тяжкими хрестами або досвідами опам'ятує заблукані діти.

7) Мій син оженився з лютеранкою. Вона обіцяла, що діти будуть хрещені та виховані в католицькій церкві. Коли ж народилася перша донечка, то вона забула про обіцянку та охрестила її в лютеранській Церкві. Чи це хрещення важне?

Подібні ламання передшлюбних обітниць у мішаних подружах не є рідкими випадками. Часто чуємо про них, тому слід перестерігати нашу молодь, щоб не женилася з некатоликами.

Якщо йде про хрещення, то воно важне, коли той, хто хрестить, (1) поливає водою голову хрещеника, (2) поливаючи голову, водночас вимовляє слова: "Хрещається слуга Божий Н. в ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь". (3) Має намір вділити цю тайну так, як її установив Ісус Христос і вділяє його Церква.

Лютерани назагал придержуються цих трьох вимог, тому правдоподібно їхнє хрещення є важне. Якщо ж зайде поважний сумнів, то слід умовно повторити хрещення, бо коли хрещення неважне, то людина не є християнином і не може важно приймати ніяких тайн. Тоді її сповіді та Св. Причастя неваж-

ні, а це була б велика страта для бідної душі. Ось тому Церква велить умовно повторяти хрещення тих, про яких сумнівається.

8) В нас були вибори. Обидва кандидати були ворожі Церкві. Чи католики мали тоді обов'язок взагалі голосувати?

Обов'язок голосування це один із громадянських обов'язків. Кожен християнин зобов'язаний заповіддю патріотизму голосувати. Звичайно допускається тільки простительного гріха, хто занедбує цей громадянський обов'язок. Якщо б через занедбання голосувати настав дуже лихий уряд у краю, то подібне занедбання було б смертельним гріхом, бо воно було б тяжкою провиною проти любови батьківщини і Церкви.

Якщо обидва кандидати ворожі Церкві, то треба голосувати на того, що менше ворожий, хоча б ми були певні, що він програє. В демократичнім устрою, що панує в Америці та Канаді, підкреслення опозиції має дуже велике значення, тому не вільно занедбувати голосування.

НАВЧАННЯ МОРМОНІВ

ЩО треба думати про навчання мормонів?

Переглядаючи їхню віру, легко завважимо, що в ній є перемішані християнські правди з домішками взятими з 'об'явлень' їхнього основника, Йосипа Смита.

Поруч євангельських правд про Пресвяту Трійцю, духовість людини, нагороду і кару по смерті, відкуплення людства, Божу доброту і справедливість, потребу каяття і хрещення, вічне життя людей у другім світі, в віруванні мормонів є багато перекручень і самовільних видумок їхніх пророків.

Ось вони: 1) В церкві будуть завжди нові об'явлення. Це неправда, бо об'явлення скінчилися зо смертю останнього Апостола.

2) Мормони навчають, що є **два джерела віри:** Біблія і книга мормонів. Є тільки одне джерело віри цебто Боже об'явлення, що вміщається в Біблії і християнськім переданні. Книга мормонів це плід мрій їхнього основника Смита. Якщо б була якась книга списана на золотих таблицях, то де вона ділася, як Смит переклав її на англійську мову? Три свідки, які мали бачити цю книгу, відпекалися свого свідоцтва і виразно заявили, що ніяких золотих плиток написаних гієрогліфами не бачили.

3) Неправда, що Христос заснує Своє земське Царство на цім світі. Його земське Царство це католицька Церква. Мрія про земське Царство Спасителя взята з мрій різних біблійників, які фальшиво толкують собі деякі вислови Апокаліпси про тисячолітне Царство Христа на землі перед кінцем світу.

4) Це неправда, що людина існує перед народженням. Людина зачинає існувати в хвилині сотворення і це стається в хвилині зачаття. Бог творить душу дитини, а батьки дають їй тіло. Якщо б люди існували перед своїм народженням, то були б свідомі цього. Ніхто ж не твердить, що він щось пам'ятає з того світу, де він мав існувати перед своїм зачаттям і приходом на землю.

5) Пекло не є нижчим ступенем неба, як твердять мормони, а запереченням неба. Христос виразно заявив, що історія світу закінчиться поділом людей на дві категорії, проклятих і блаженних: **Ідіть від Мене, прокляті, в вічний вогонь, приготований для диявола і його анголів!** (Мат. 25, 41). Знаємо, що дияволи пробувають у пеклі, а не в небі. Отож пекло не є небом, бо в небі є Бог, а в пеклі нема Його: **Ідіть від Мене, прокляті!**...

Мормони за прикладом деяких біблійників заперечують пекло, бо представляють собі, що Бог, бувши самою Добротою, не годен засудити деяких Своїх сотворінь на вічні муки, хоч Спаситель виразно каже: **і ці** (прокляті) **підуть на вічну муку, а праведники в вічне життя!** (Мат. 25, 6).

6) Мрія мормонів, що Св. Іван Хреститель відновив для них аранове і мелхиседекове священство, це видумка Йосипа Смита. Христос скасував старозавітне священство, касуючи Старий Завіт. Св. Павло каже: **Зміна ж священства конечно потягає за собою і зміну Закону!** (Євр. 7, 12). Аранове і мелхиседекове священство було прообразом священства Нового Завіту. Коли ж Христос з'явився на світі, то прообраз стратив своє значення.

7) Біблія не є книгою, що вміщає в собі помилки, як твердять мормони. Хоч люди написали її, все таки навчання Біблії непомильне, бо Святий Дух особливіше чував над тими, що списували Біблію, тому в ній нема мильних і неправдивих тверджень. Св. Павло пише до свого учня Тимотея: **Все Писання, Богом натхнене, є корисне до навчання... і до виховання в праведності!** (2 Тим. 3, 16). Як же ж воно могло б вести до святости, коли б у ньому були помилки і фальшиві вказівки? Сам Спаситель виразно потвердив непомильність Біблії, як промовив до фарисеїв: **Досліджуйте Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя!** (Ів. 5, 39).

Книга ж мормонів, що Йосип Смит мнимо переклав з якихось плиток, це ніщо інше тільки його мрії, бо чому він не зробив другого перекладу першої частини цієї мнимої книги, коли вороги викрали її? Напевно лякався, щоб противники не порівняли його двох перекладів і не викрили ошуканства і фантазій!

8) Мормони твердять, що Бог позволив їхнім вірним, бодай найпобожнішим, мати більше ніж одну жінку. Це виразно противиться навчанню Спасителя, який заявив фарисеям, що в подружжі можуть бути тільки дві особи, чоловік і жінка. (Мат. 19, 4). Крім цього мормони фальшиво твердять, що подружжя триватиме навіки, бо Христос виразно заявив фарисеям: **В воскресінні ні женяться, ні виходять заміж, але живуть як анголи в небі** (Мат. 22, 30).

З повищого викладу мормонського вірування видно, що їх віра це зліпка євангельського навчання перемішаного з елементами зо Старого Завіту і мріями їхнього основника, Йосипа Смита.

* * *

Як мормонізм поширився в Америці?

Йосип Смит і його наслідники, особливо провідник Бригам Йонґ, намагалися поширити

'нову' науку між населенням штейту Нюйорку й Огайо. Сам Смит навіть проповідав 'місії' американським індіянам, розповідаючи їм про їхнє походження від первісних вавилонських і жидівських втікачів до Америки.

Мормонський рух визначався організацією і динамізмом, тому приклонники різних протестантських сект зачали приєднуватися до нової 'релігії'. Зріст мормонізму викликав численні та жорстокі гонення проти секти, не зважаючи на те, що Йосип Смит невпинно заявляв, що він отримував від Бога постійні 'об'явлення'. Мормони мусіли тікати з одного штейту до другого, поки в 1848 р. не зайшли до теперішнього штейту Ютаг. Провідник Йонґ повідомив свій нарід, що Бог призначив для мормонів цю вибрану землю. Всіх мормонів, що прибули з Йонґом до Ютаг, було 1,229 душ, що під його проводом зробили понад 1,000 пустарями і пустинями. Заки скінчився 1848 рік, в Ютаг вже було 5,000 мормонів, що прибули туди з різних американських штейтів.

Там вони заложили столицю, що зветься Солт Лейк Сіті. Це столиця штейту Ютаг. В ній є головна святина мормонів. Вона зветься "тебернекл", і має такі розміри: 250 стіп довга, 150 широка і 80 висока.

До цієї святині можуть входити тільки самі мормони, і то не всі, а тільки ті, що є прикладними членами церкви. Жертвенність мормонів велика, бо кожен мормон зобов'язаний платити десятину на церкву та її працю. Такий обов'язок наложив на мормонів Йосип Смит.

Крім цього мормони визначаються великою добродійністю для своїх членів. Завдяки енергійній пропаганді та добродійній діяльності мормонізм сильно поширився в штейті Ютаг, де бодай 70% населення є мормонське, а в столиці Солт Лейк Сіті більше ніж 60% визнає мормонську віру.

Всіх мормонів у світі буде около 1,300,000, з чого у самім штейті Ютаг живе около 800,000. Штейти Айдаго, Арізона і Каліфорнія мають численні мормонські колонії. Сливе в кожнім штейті в Америці можна подибати мормонські громади. Так само є вони в декотрих канадійських провінціях.

Крім цього мормонські місіонери позакладали церковні громади в Англії, Шотляндії, Ірляндії, Німеччині, Бельгії та в інших краях Европи, Полудневої Америки, Японії, Австралії й Африки.

Як Святий Пилип Нерійський помер і пішов до неба, то Господь вислав йому на зустріч усі ті душі, які врятував від прокляття. Таке саме оповідають про великого Божого угодника, Брата Херувима Сполетанського. Хтось у видінні бачив, як він входив до неба в товаристві багатьох тисяч душ, які спас своїми трудами. Щось подібне оповідають про преп. отця Людвика з Нузи. Бачили, як він засів на небесному троні, а довкола нього на ступенях сиділи душі, які він навернув до Бога.

АПОСТОЛ ПАВЛО

СВЯТИЙ Апостол Павло, хоч зве себе "найменшим апостолом" (І Кор. 15, 9), все таки Свята Церква уважає його за найбільшого проповідника Христової Євангелії та найревнішого місіонера первісної Церкви. Він сам признає це, як каже: **З ласки Божої я є те, що є, і ласка Його, що в мені, не була даремна, але я працював більше всіх їх** (апостолів), **щоправда—не я, а Божа ласка, що зо мною** (І Кор. 15, 10).

Не дивниця, що Христова Церква злучила гейби в одне двох найбільших Христових апостолів, Петра і Павла. Перший з них це видимий Голова Христової Церкви та заступник Спасителя на землі, якому Христос повірив всі відкуплені душі: **Паси Мої вівці!** (Ів. 21, 16). Другий цебто Св. Павло це найбільший місіонер і ширитель Христової науки в поганському світі.

Ставляючи християнам перед очі Св. Павла, Церква бажає, щоб ми вдивлялися в нього та наслідували його в щоденнім житті посеред трудів і праці за хліб насущний.

Апостол Павло, який знаний в історії як **апостол поганських народів,** ур. кілька років по народженні Спасителя, бо в хвилині навернення мав коло 30 літ. Його ж навернення припадає на 36 рік по Христі.

Уродився в Тарсі, столиці провінції Келікії в Малій Азії, де запізнався з грецькою культурою та світоглядом. Його батько був строгим фарисеєм і в фарисейському дусі виховав свого сина (Дії: 23, 6).

Пожидівськи кликали його Савло. Таке ім'я надав батько синові в честь першого жидівського царя, що звався Савлом. Ім'я Павло появляється аж по наверненні апостола. Це було римське ім'я. Можливо, що Павло дістав це ім'я вже змалку як римський громадянин, бо це громадянство одідичив по батькові.

Виховання Павла було строго фарисейське, сперте на Святім Письмі, жидівськім переданні та приписах Талмуду. Початкове виховання отримане від батька завершив фарисей Гамаліїл. Павло став ревним фарисеєм і завзятим оборонцем Мойсеєвого Закону.

Християни видавалися йому

жидівськими сектантами, тому, повний ревности про Божу славу, став невсипущо переслідувати їх. Він був свідком укаменування Св. Степана (Дії: 7, 58-60). Замало було для його ревности мучити та в'язнити християн, що проживали в Єрусалимі та Юдеї. Вибрався до Дамаску в Сирії, щоб і там поарештувати Христових визнавців і привести їх у кайданах на суд до Єрусалиму, де був Синедріон, найвищий жидівський Суд у справах віри і закону.

Недалеко Дамаску Христос з'явився йому в повній славі, повалив його з коня та зганив за невторопну ревність: **Савле, Савле, чому ти переслідуеш Мене?** (Дії: 9, 4). Повалений і застрашений Савло тривожно запитав: **Хто Ти, Господи?—** Христос відповів йому: **Я Ісус, якого ти переслідуеш!** (Дії: 9, 5).

Павло знав про Ісуса з фальшивих джерел фарисейської історії. Тепер зобачив, що вчителі обманили його. Перед очима його душі станув Месія в повнім блиску та могутності, проти якої невторопно змагався. Поява Спасителя та повалення на землю перетворили гонителя християн у найбільшого геральда Христової Євангелії. Ще лежачи на землі, скрушений Савло закликав до Спасителя: **Господи, що хочеш, щоб я робив?** На що Христос відказав: **Устань і йди до міста і там скажуть тобі, що маеш робити!** (Дії: 9, 6).

Св. Ананія навчив Павла, що треба вірити, щоб бути Христовим визнавцем, і охрестив його. Павло удався на пустиню, де пробув три роки (Гал. 1, 17; 2 Кор. 2, 1-7). Проживаючи на самоті, Павло підготовився до майбутньої місіонерської праці та вглибився в тайни об'явленої Христом науки. Його дух загартувався в постах і привик до невигід.

Відбувши підготовку, Павло почав працю над поширенням Євангелії по тодішньому цивілізовану світі, що практично зводився до римської імперії.

Треба працювати витривало, не зраджуючись труднощами і невдачами. Приклад Спасителя повинен заохочувати всіх до праці, бо кожна праця виконана для Бога є успіхом, хоча б у людських очах являлася вона невдачею.

Потрібна витривалість у праці, бо щоденні, монотонні і томливі обов'язки інколи можуть видаватися затяжкі. Тоді треба звернути очі на замученого Спасителя, що трудився в назаретській робітні. Погляд на Нього відсвіжить відвагу до дальшої праці. Він був Божим Сином, а все таки не цурався тяжкої ручної, праці. Чому ж люди мали б лякатися її? Христос дав їм приклад і хоче, щоб вони вчилися від Нього, як треба перемагати неспокої, труди, втому, знеохоту і як стрічати успіхи і невдачі на шляху життя. "Вчіться від Мене!" (Мт. 11, 29). "Я дав вам приклад, щоб і ви чинили, як і Я учинив" (Ів. 13, 15). Щасливий, хто посеред праці вподібнюється до Христа та Його Пресвятої Матері. Вони все життя трудилися, намагаючись подобатися Небесному Отцеві, і не зважали на труди й страждання. Щоденна праця це життєвий хрест людини. Треба нести його терпеливо і витривало, щоб бути гідним учнем Спасителя. "Коли хто хоче йти вслід за Мною, нехай зречеться самого себе, і хай щоденно візьме свій хрест і йде за Мною" (Лк. 9, 23).

Св. А. Ліґорій, ЧНІ.

Не слід довір'яти собі самим

ВСІМ треба проживати в невинним самонедовір'ю, бо не зможемо витривати в ласці, якщо Бог не поможе нам. Псальмопівець каже: "Якщо Господь не пильнує міста, то надармо сторожа чуває!" (Пс. 126, 2). Ми не годні вчинити жадного доброго діла, якщо Бог не поможе нам. Псальмопівець додає: "Якщо Господь не збудує дому, то надармо трудяться будівничі" (Пс. 126, 1). Деякі Святі, хоч не були дуже вчені, навернули цілі народи. Хоч Св. Ігнатій Лойоля простенько та слабо проповідав у Римі, бо не знав якслід італійської мови, все таки його проповіді були дуже корисні для слухачів, бо виходили з покірного серця, що сильно любило Бога. Вислухавши проповідь, слухачі масово удавалися до сповіді посеред такого плачу, що ледве могли говорити.

І навпаки, деякі проповідники, хоч дуже вчені та красномовні, не потраплять навернути ні одної душі. На них справджуються слова пророка Осії: "Неплідне лоно і висохлі груди" (Ос. 9, 14). Гордячись своїм знанням, вони подобають на жінок, що хоч носять ім'я матерей, все таки не мають дітей. Якщо ж повір'ять їм чужі діти, то вони помруть з голоду, бо груди гордих повні вітру, диму і брак їм молока. Св. Павло каже: "Знання надуває, а любов будує" (І Кор. 8, 1).

Ось хвороба вчених людей. Кард. Велярмін писав до свого внука, що вченому тяжко бути покірним, не погорджувати іншими, не ганити їх вчинків і не боронити вперто своїх опіній. Не легко їм теж охоче приймати чужі упімнення і переконання. "Ми — непотрібні слуги", бо не від власних трудів слід надіятися плодів, а від Бога. Пророк Ісая питається: "Хіба сокира буде чванитися, що хтось рубає нею?" (Іс. 10, 25). Невже сокира годна промовити до робітника, який рубає: "Це я стяла дерево, а не ти!"

Ми подобаємо на залізне знаряддя, яке не годне навіть рухатися, коли Бог не порушить його. Хіба Спаситель не заявив: "Без Мене ви нічого не годні вчинити!" (Ів. 15, 5). Св. Августин отак пояснює ці слова: Христос "не каже мало, але **нічого** ми не годні вчинити без Нього". Апостол Павло додає: "Від себе ми не годні нічого подумати гейби від себе, але наша здібність походить від Бога" (2 Кор. 3, 5). Як же ми могли б виконувати добрі діла, коли власними силами неспроможні навіть щось добре подумати? Св. Павло додає: "Ні той, хто садить, ані той, що підливає, не має значення, але Бог, що дає зріст" (2 Кор. 3, 7). Бог помагає душам зростати в чеснотах. Ось саме тому Св. Іван Золотоустий пише: "Звім себе безкорисними, щоб стати корисними". Слід звертати до Бога всяку похвалу, що люди могли б віддати нам, як каже Св. Павло: "Одному Богові честь і слава!" (I Тим. 1, 17).

Не слід зневір'юватися і дивитися на власну нездібність, як послух накладає на нас якийсь уряд або доручає якусь справу. Покладаймося на Бога, бо тоді Господь буде з нами: "Буду в твоїх устах" (Ісх. 4, 15). Св. Павло каже про себе: "Тому радо буду хвалитися своїми немочами, щоб Христова сила зійшла на мене" (2 Кор. 12, 9). Нам так само треба говорити. Слід хвалитися своєю невистачальністю, щоб так здобути Христову силу цебто покору.

Ах, чого не годні доконати покірні душі! Св. Лев каже: "Нема нічого трудного для покірних" Так воно є, бо покірні душі спираються на Боже рам'я, тому досягають те, чого забажають. Пророк Ісая каже: "Відновлять свою силу ті, що надіються на Господа" (Іс. 40, 31). Св. Йосип Калясантій отак висловився про цю справу: "Нехай перевищує інших покорою той, хто бажає, щоб Бог уживав його до великих діл. Покірна душа повторяє слова Св. Павла: "Все можу в Тім, що скріпляє мене!" (Фил. 4, 31). Нехай не зневір'юється, як зобачить, що якесь діло трудне, але хай повторяє за Псальмопівцем: "При Божій помочі станемо мужні!"

Ісус Христос не вибрав могутніх і вчених людей, щоб навертали світ. Він узяв убогих і невчених рибалок, бо вони були покірні та не покладалися на власні сили: "Бог вибрав немудрих світу", каже Св. Павло, "щоб засоромити мудрих..., щоб ніхто не хвалився перед Богом" (I Кор. 1, 27).

Не слід зневір'юватися, хоча б ми мали повно хиб. Не треба знеохочуватися, хоча б допускалися тих самих похибок, не зважаючи на численні постанови і приречення, бо саме при помочі зневіри диявол намагається завести нас до ще більших гріхів. Саме тоді треба сильно довір'яти Богові, використовуючи свої похибки. Апостол про це думав, як заявив: "Все виходить на добро тим, що люблять Бога" (Рим. 8, 28). Так, **усе,** навіть **гріхи.** Господь час від часу дозволяє, щоб хтось допустився якоїсь похибки. Це навчить його не довір'яти собі, а покладатися тільки на Божу поміч. Саме тому пророк Давид кликав: "Добре, що Ти впокорив мене" (Пс. 118, 71). "Господи", казав він, "Ти для мого добра дозволив, щоб я впав і так навчився бути покірним!"

М. Щ.

МИ ЗРУЙНУВАЛИ СЕБЕ...

Як слабо ми розуміли Христові слова: "Не складайте собі скарбів на землі, де міль і ржа нищить їх, і де злодії підкопуються і крадуть. Складайте ж собі скарби в небі, де ні міль, ні ржа не нищить їх, і де злодії не підкопуються і не крадуть, бо де твій скарб, там буде і твоє серце!" (Мт. 6, 19-21).

* * *

Ми обидвоє українці католики. Живемо в однім великім американськім місті. Побралися тому десять років. Зразу обидвоє працювали, чулися щасливі і дякували за це Христовому Серцю.

Мій чоловік працював при будівельнім підприємстві і мав добру платню. Я теж заробляла трохи грошей, поки не стала матір'ю. Якщо б ми були розумно проживали, то сьогодні може б мали власний дім і люди шанували б нас. На жаль нерозум і бажання земських вигід фінансово зруйнували нас. Ми стрімголов котилися в пропасть, але не здавали собі з цього справи, бо ж наші приятелі так само поводилися як ми. Зруйнувала ж нас нещасна практика: **"Купуй сьогодні, а плати завтра!"** Це вона завела нас до фінансового банкрутства і стиду.

Чоловік і я хотіли жити 'попанськи', мати вдома всякі вигоди і розривки, тому встановили **кредит** цебто купували бажані речі на виплату, бо що воно таке заплатити "10 долярів тут, 25 там, 30 ще деінде! Ми обидвоє працюємо! Це ж тільки раз на місяць треба платити за куплені на кредит речі, і то частинами!"

В третім році подружжя я стала матір'ю, тому мусіла залишити працю. Все таки кредит 'рятував' нас із біди. Ми купували одну річ за другою, бо наші сусіди не були ліпші ніж ми. Пересторога Св. Павла: "Як маємо поживу й одяг, то будьмо з того задоволені" (I Тим. 6, 8), не робила на нас враження, бо наша релігія була доволі поверховна. Ми вживали її в неділі та свята, як ішли на Службу Божу до церкви, але в тижні вона не керувала нашими думками і розумом.

Хоч наші заробітки зменшилися через те, що я перестала працювати, і наші довги були доволі великі і різнородні, ми все таки закупили новий великий холодільник і багато інших 'конечних' речей, от хоча б колиску для нашої будучої дитинки, гойданку, крісло, тощо.

Нам тяжко було позбутися довгів за ці нові речі. Ставши матір'ю, я потребувала від-

повідного вбрання, лікарських доглядин, лікарств і інших речей. Просиджуючи цілий день вдома, нудилася на самоті. Ось тому вечорами чоловік і я ходили до сусідів дивитися на телевізійні програми, але й це набридло нам.

"Чому б ми не могли мати власного телевізорського апарату й дивитися на ці програми вдома? Пощо невпинно докучати добрим сусідам? Хіба ми гірші від них?"—чоловік промовив до мене. Отак ми знову пішли в довг, бо що воно значить 10 долярів на місяць за таку гарну та корисну річ як телевізор? Так нам порадив компанійний агент. А він був такий чемний і вирозумілий для наших потреб!

* * *

Проминув рік. Бог послав нам гарну дитинку. Ми охрестили її Оксаною, щоб показати деяким українським сусідам, що не ганяємося за чужими іменами і не стидаємося своїх українських. Оксана від першого дня свого приходу на світ була нашою потіхою. В десятім місяці життя почала ходити! Я втішилася страшно, як з її маленьких уст уперше почула незабутнє слово "Мама!" Не раз чула це слово, але воно не заторкувало мене, тому не розуміла його значення та ніжности. Тільки мати потрапить відчути всю велич і значення цього короткого слова, як почує його з уст власної дитини! Щиро дякувала Христовому Серцю за ласку материнства.

Як наша Оксана захворіла, я взяла її, занесла перед ікону Христового Серця та присвятила її Йому. Хвороба зникла і дитина стала зовсім здорова. Маленька донечка стала нашою потіхою. Вона ще сильніше злучила мене з чоловіком.

* * *

Оксана росла і з кожним днем приносила нам щораз більше радости. Як мала два рочки, Бог послав нам синка. Ми назвали його Мирославом. Оксана тішилася братчиком і не відступала від його колиски.

Хата виглядала нам замала. Знайомі та приятелі постійно забиралися на передмістя, де купували нові хати. Мій чоловік працював при будові домів, бо був здібним майстром. Ми рішили збудувати собі новий дім. Хоч довгів не бракувало нам, ми все таки позичили в банку 10,000 долярів на власну хату. Здавалося, що попереднє задовження не робило на нас враження, бо ж наші знайомі були такі самі і мали подібні проблеми.

Будова хати поступала вперед, але й з нею так само зростали довги. Хоч чоловік сам працював, позичка 10,000 долярів не покривала всіх видатків будови, тим більше що ми не раз вживали будівельних грошей, щоб латати 'інші дірки', от хоча б видатки на лікаря, бо від якогось часу ми обидвоє стали нервові, не могли спати, тощо. Це були наслідки браку рівноваги між доходами і видатками.

Вкінці забракло гроша на докінчення нової хати. Ми порадилися і пішли до фінансової компанії. Урядовець дуже чемно цілу годину розмовляв із нами. Вкінці дав нам формуляр і ми виповнили його, щоб затягнути нову позичку або краще записати свій дім на цю компанію і згодом помалу відкупляти його.

Будова покінчилася і ми перенеслися до власної модерної хати. Приятелі зійшлися, щоб 'загріти' її та побажати нам щастя. З того часу ми проживали в гарнім домі і в довгах по вуха, зовсім так само як наші приятелі та знайомі.

* * *

І саме в тім новім домі на передмісті "заблистів" наш неозум у повнім світлі. При позичках ми не брали під увагу несподіваних видатків, от хоча б видатків на дентиста, лікаря, на різні партії з нагоди уродин, тощо.

Хоч намагалися потрохи платити кожен довг, все таки не ставало гроша. Щораз частіше почали приходити листи від різних компаній, де ми закупили речі. Спочатку я відчиняла їх, але згодом почала відразу кидати їх до коша, бо ніяк не годна була платити.

Одного вечора спільно з чоловіком ми зробили свій родинний балянс. Ми були задовжені на 12,000 долярів. Де ж взяти гроша, щоб сплатити бодай частину цього довгу? Я абсолютно не могла йти до праці, бо в нас було двоє діточок.

З болем серця ми рішили продати свій новий дім, заки фінансова компанія забере його від нас! Ми тільки три роки мешкали в нім! Власник будівельного матеріялу допоміг нам продати його й так врятував нас від стиду і впокорення, яких були б зазнали, якщо б фінансова компанія була виставила його на продаж-авкціон!

За три місяці мали вибратися зо свого вимріяного дому. Наше банкрутство стало відоме. З крамниць і компаній стали надходити численні листи. Ми не відповідали на них, бо не було на що відповідати. В нас не було сотика, щоб сплачувати довги.

Згодом замість листів наші кредитори зачали телефонувати до нас. Я не відповідала на телефонний поклик. Нерви дрижали, як почула, що телефон дзвонить.

Компанії стали висилати своїх агентів. Я ховалася, як вони дзвонили придверний дзвінок. Стидалася власної поведінки, але не було виходу. Вкінці ми удалися до адвоката і попрохали його, щоб повідомив наших кредиторів, що ми зовсім збанкрутували. Мусіли продати навіть старий автомобіль, щоб заплатити адвокатові за його прислугу.

І тепер посипалися на нас прерізні докори від компанійних агентів, що колись були такі **чемні** для нас і запевняли, що все буде гаразд.

Ми стидалися поглянути в очі своїм колишнім приятелям. Вони стали уникати нас. Ми не були побажані в їх товариствах і домах. Уважали нас за обманців. Це було тяжко вияснити маленькій Оксані, якої наші приятелі не хотіли більше впустити до хати.

* * *

Здавалося, що ми обидвоє, чоловік і я, не перенесемо цієї трагедії. Він невпинно вживав успокоюючі пігулки. Ох, як я тоді молилася до Пресвятого Ісусового Серця, благаючи сили перенести тягар упокорення й розчарування, і не заломитися під тягарем тяжкого хреста!

По кількох місяцях суд проголосив нас 'банкрутами'. Наші довги скасовано, за винятком 10,000 долярів, що були винні банкові. Нам ніщо не лишилося, тільки віра в Бога,

декілька меблів, двоє діточок і вбрання.

Пригноблені та засмучені перенеслися до старенького дому моєї матері. Дорога до нормального життя була довга і прикра. Досьогодні є крамниці, до яких не маємо доступу, бо стратили кредит і довір'я покупців. Маємо 'приятелів', що злобно підсміхаються, як зобачать на мені нову сукенку. Думають, що ми сховали гроші, щоб пошахрувати кредитовців.

* * *

Проминуло п'ять років від нашого банкрутства. Я пішла знову до праці. Мати зайнялася нашими дітьми. Ми вже сплатили багато менших довгів. Богу дякувати, що чоловік і я здорові. Сподіємося помалу сплатити всі довги, навіть ті, від яких суд звільнив нас, бо знаємо, що в сумлінні ми все одно зобов'язані сплатити їх, як тільки зможемо. І з поміччю Христового Серця ми це робимо.

* * *

Наша фінансова трагедія почалася від нерозумного наслідування деяких приятелів, що бажають жити понад власний стан, не зважаючи на те, чи годні жити 'по-панськи'. Ми пішли за їх прикладом і сильно попеклися на цім малп'ячім наслідуванні інших.

Проте недоля дала нам одну цінну науку: "Не складайте собі скарбів на землі..." Людина не потребує виставних потрав, нового автомобіля і розкішного дому на відлюднім передмісті, щоб почуватися щасливою, служити Богу та працювати над своїм вічним спасінням. Ця наука вартіша ніж мільйон долярів, бо вона опам'ятала нас і вчинила з нас розумних, покірних і скромних людей...

* * *

Ось наша сумна історія. Сьогодні не бракує нам шматка хліба. Нема в нас власного дому, нема нового автомобіля, нема бурхливих партій і облесних, зрадливих приятелів, але зате є Бог, є ніжна любов у родині і вдячність Христовому Серцю за поміч під час кризи.

* * *

Якщо б ми мали навчати інших з власного досвіду, то наша наука звелася б до цієї перестороги: "Уважайте на свій родинний буджет! Не заходіть у неконечні довги! Не купуйте речей на кредит. Купуйте злишні речі тоді, як маєте готівку і не знаєте, що з нею робити.

"Не відкладайте заплати рахунків із місяця на місяць, бо буде біда. Не позичайте від Павла, щоб платити довг Дмитрові".

—o—

Нема більшої потіхи для мене ніж платити за все готівкою, бо ця практика захоронює мене від клопотів, чим заплачу закуплену на кредит річ. Якщо нема в нас грошей, то не купуємо, хоча б не знати, як треба б було нам згаданої речі!...

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

Чи Христос внедовзі появиться, щоб знищити дотеперішний лад?

ЧУЄМО в наших часах, що, почавши від 1914 р., Сатана був скинений з неба та розпочав страшну війну проти Бога на землі. Кажуть також, що почавши від того року, Христос став Царем на небі, тому прогнав Сатану на землю, та що незадовго Христос прийде видимо на землю, щоб розпочинати остаточний, кінцевий бій з Сатаною на землі, що настане велика кінцева боротьба між силами світла і силами темноти, одним словом страшний Армагедон, що його мало людей зможе пережити. Коли таке чуємо, то поправді може не один таки добре настрашитися цього Армагедону, бо не знаємо, що нас чекає.

Дійсно страшна історія, одначе треба їй трохи приглянутися, щоб бачити, чи вона правдива. Насамперед можемо спитатися, чи вона правдива. Насамперед можемо спитатися, чому Сатана був у небі до 1914 р. та хто його туди послав? Що він мав робити на небі? А далі, чому його викинули саме в 1914 р., а не н. пр. в 1926 р.? Ще інше питання, чи Христос не був Царем у небі завжди? Чому ж Він став Царем лише в 1914 р.?

На ці питання ніхто не годен дати відповіді, бо на них узагалі нема відповіді. 1914-ий рік приніс щоправда багато нещастя, приніс світову війну, але чи можна твердити, що саме того року викинули Сатану з неба, це напевно незрозуміле. Радніше можемо сказати, що Сатана вийшов з пекла сам, щоб людям шкодити.

Отже бачимо, що твердження, що Христос став Царем на небі щойно 1914 р. неправдиве і без ніякої основи, як без ніякої основи також говорення, що Сатану скинено на світ у тому році. Без жадної основи є також твердження, що вже незадовго Христос появиться у видимій формі, щоб знищити ввесь дотеперішний лад на світі. Ми не знаємо ніде найменшого фундаменту, щоб щось подібне твердити. Це дуже

фальшива гадка про Бога гейби Бог Ягве лише думав про те, щоб нищити світ. Старозавітні пророки часто кликали до Бога, щоб Він покарав ворогів жидівського народу, які робили не раз кривду жидам, і тому читаємо, як Бог Ягве обіцював часто, що вчинить суд над поганськими народами та покарає їх. Бог обіцював стати в обороні жидівського народу і покарати його ворогів, і тому слова пророків мають лише часове значення відповідно до обставин, у яких знаходився жидівський народ. Ці погрози сповнилися вже давно, бо Бог покарав противників жидів, н. пр. Едомітів, Моавитів і Ассирію. Бог нікого не буде нищити і не об'явив нікому, що вже незадовго знищить всю організацію церковну та світську. Це повна видумка. Не буде цього робити і Христос.

Читаємо Христову притчу про кукіль, в якій знаходимо ось такі слова: "Позоставте нехай обоє ростуть аж до жнив!" Христос домагався, щоб полишити аж до жнив так кукіль, як і добре насіння, а щойно коли прийдуть жнива, тоді пов'язати кукіль у снопи і спалити, а добре зерно занести до стодоли. Тому до самого кінця світу будуть в світі так добрі, як і злі люди, що Христос багато разів показував у Своїх притчах. Тому твердити, що котрогонебудь дня Христос появиться, щоб злих знищити, це незрозуміла зовсім річ. Мусимо ще багато років чекати спокійно тому, що кінець світу не так скоро наступить! Незрозумілою та дивною зовсім річчю є представляти собі Христа, що має появитися в видимій формі та воювати з Сатаною. Чи Христос не може цього вчинити невидимим способом, Він це робить впродовж віків. Чи Йому треба аж на землю сходити? Чи це не виглядає подитячому представляти собі цю війну, страшний Армагедон? Якщо Бог одним словом сотворив цілу вселенну, то чому не може знищити Сатани одним словом? Сила Божа велика, тому Бог годен поконати, вбити всіх Своїх противників, і не потребує сходити аж на землю.

Можемо спитатися, що наступить після знищення дотепершнього порядку? Відповідають дослідники, що настане рай на землі. Знаємо, що багато хто мріяв про рай на землі, але це нерозумна видумка, далека мрія, що ніколи не сповниться. Якщо Бог призначив людину до раю, то напевно не на цій землі, але в небі. Такого раю, як його сподіються деякі біблійники на землі ніколи не буде, і тому Христос не прийде, щоб такий рай на землі установляти.

Бог призначив людей до раю, але не на цьому світі, бо рай це не щось матеріяльне, як цього бажають дослідники. Ми віримо, що дістанемося до духового неба, а не що на цій землі настане матеріяльний рай. Католицька Церква посідає багато вищу науку, бо навчає, що рай буде чимсь духовим, а не представляє його в матеріяльний, грубий спосіб. Тому ми мусимо сказати, що Христос не прийде, щоб у видимій формі закладати матеріяльний рай на землі. Христос вже переміг Своєю смертю власть диявола раз назавжди, і тому не потрібно Йому ще раз приходити на світ і розпочинати війну знищення.

Дослідники не розуміють вартости хрестної смерти Ісуса, тому говорять про Нього, що Він ще раз має здобувати цей світ. Ми знаємо і віримо, що Христос вже переміг диявола і його царство й оснував на світі Свою Церкву, що має провадити людей до неба аж до кінця віків.

Лікар: "Чоловіче, скажи своїй жінці, щоб не журилася своєю глухотою. Це тільки природний вияв старшого віку".

Чоловік: "Пане докторе, прошу самому це їй сказати".

Не сподівайтеся забагато від приятелів, бо вони не ліпші ніж ви самі.

КОНВЕНЦІЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ В ВАНКУВЕРІ, Б.К.
16-18 травня 1961

Представники і редактори різних католицьких американських і канадійських журналів щороку мають свій з'їзд. Цього року з'їзд відбувся в Ванкувер. Це був перший такий з'їзд у Канаді.

306 делегатів з Америки і Канади взяли в нім участь. Між канадійськими представниками укр. катол. преси був Впр. о. Сопуляк (Укр. Вісті) і о. М. Щудло, ЧНІ. (Голос Спасителя). Американський ШЛЯХ вислав трьох представників, двох редакторів, Впр. о. Т. Сагана і Др. П. Ісаєва, і Монс. Я. Габра, капеляна укр. катол. преси.

З'їзд був належно підготуваний місцевим комітетом під проводом Впр. о. Бадера. Атмосфера на з'їзді була дуже сердечна.

Головна тема доповідей і дискусій була: "ОБРАЗ ЦЕРКВИ" і роля преси в витворюванні та вдосконалюванні цього образу в очах і душах людства.

Сім катол. єпископів загостило на конвенцію. Конвенція закінчилася загальними рішеннями і відозвами до цілого світу в справі католицької Церкви.

По кожнім докладі були дискусії, деякі з них дуже цікаві. Конвенція в 1962 р. відбудеться в Бостоні, Месс., Америка.

СМІХОВИНКИ

Сотики вже до нічого не надаються, хіба для церкви і щоб розіручувати шрубки.

Мудра жінка сміється, як її чоловік скаже якийсь жарт не тому, що сам жарт мудрий, але тому, що вона мудра.

Священик: "Діточки, що треба зробити, щоб Бог міг простити нам гріхи?"
Степанія: "Треба вперед допуститися їх!"

Симпатія це винагорода, що одна жінка дає другій за зраджені секрети, що заторкують третю особу.

В. Буженко

Божим книгам—Божеська пошана!

ЧАСТО можна почути закиди проти католицької Церкви, що вона замало уваги присвячує Св. Писанню та навіть забороняє його читати. Цей закид, розуміється, може тільки видаватися правдоподібним для тих, які не знають життя в католицькій Церкві та її правдивої науки. Навпаки, коли добре приглянемося, як Церква ставиться до Св. Письма, то скажемо, що тільки католицька Церква належно цінить та шанує богонатхнене Письмо.

Найкращими плодами навчання католицької Церкви—це Святі. Такий був наш Святий Йосафат, ЧСВВ. Від своєї юности з великим замилуванням читав Св. Письмо. Воно разом з літургійними книгами завело його до односте віри з наслідниками Св. Петра. Він знав на пам'ять листи Св. Павла і це вміння дуже помагало йому в апостолуванні, яке виконував все життя для своїх вірних. Ще більше намагався пізнати Св. Письмо Св. Іван Золотоуст, який утік перед єпископською гідністю на самоту в гору Кизу. Він там вивчив напам'ять ціле Святе Письмо. А потім коли майже увесь день присвячував на навчання та обслугу вірних, будучи патріярхом Царгороду, то таки вночі по кілька годин роздумував про Св. Книги. Не даром він став найбільшим проповідником Євангелії, християнським Демостеном.

У перших початках християнства жив один відважний воїн **Марій**. Раз, коли він визначився в бою, його зробили сотником. Та одначе його суперник доніс до вищих властей, що Марій є християнином. Тоді поставили перед ним рішення: відректися християнства і зайняти ступінь сотника, або відмовитись від гідности і вмерти, коли не принесе жертви божкам. Дали йому три години, щоб рішився. Марій прибіг до єпископа і став радитись. Єпископ запровадив воїна до церкви і дав йому в одну руку меч, а в другу Євангелію і каже: "Вибирай, Марію, славу вояцьку або Євангелію!" Вояк вибрав Євангелію і помер мученичою смертю.

У нашій Церкві від самих початків по сьогодні Св. Письмо все було в великій пошані. На середині наших престолів, оправлена в золото та дорогі камені, лежить Св. Євангелія. Її подається до цілування вірним і священики цілують її в час відправ. На Євангелію присягу складають і священики, і монахи і молодята і свідки. По Пресвятій Євхаристії друге місце в пошані займає Св. Писання. Цей приклад Церкви є нормою для кожного вірного, що Божі книги повинні мати таку пошану!

Градація в Колегії Св. Володимира в Роблині

(4. VI.—1961)

Градаційники і Отці Професори

ДЕНЬ 4-го червня став пропам'ятним днем у колегії Св. Володимира в Роблині, Ман. Дев'ять молодих студентів закінчило гай-скул під проводом здібних професорів. Ось імена щасливих градаційників: Р. Ділдух (Вінніпег), А. Строт (Портедж ла Прері), Я. Щудрак (Торонто), Д. Ференц (Чікаго, Ілл.), Р. Герчак (Саскатун), П. Стасюк (Мерідейл, Ман.), О. Лукій (Грендвю, Ман.), Д. Паньо (Айтуна, Саск.), і І. Стебила (Виндзор, Онт.).

Їх Ексц. митроп. Германюк відслужив Бож. Літургію в новозбудованій церкві Пресв. Спасителя, а Впреп. о. Б. Слобода, протоігомен ОО. Василіянів з Вінніпегу, виголосив прегарну та змістову проповідь. Всі градаційники прийняли Св. Причастя під час Сл. Божої.

Градація зачалася о год. 3-ій пополудні в авдиторії. Ректор монастиря і директор колегії, Впр. о. Н. Годований, сердечно привітав гостей і батьків градаційників. Під час градації виступив хор наших ювеніс-

тів під батутою о. Я. Дибки, ЧНІ. з прегарно виконаною програмою: "Учітеся, брати мої", "Реве та стогне", тощо.

На градації було багато ОО. Редемптористів і світських священиків. Свято звеличав новоіменований протоігумен, Впр. о. Вол. Краєвський.

ВПреосв. Митр. М. Германюк закінчив свято, підкреслюючи важну працю, що Колегія Св. Володимира виконує для нашої Церкви і народу.

Деякі з визначніших градаційників отримали стипендії.

* * *

Дорогі Читачі, якщо маєте доброго та доволі здібного сина, то пошліть його до колегії Св. Володимира до Роблину, щоб він вчився на священика-місіонера. Це великий привілей для юнака стати Христовим священиком і місіонером Його Євангелії. Це так само великий привілей для батьків дати Христовій Церкві сина на священика-місіонера.

Патріотизм, про який так часто пишеться в нашій пресі, це не тільки замилування до "Ще не вмерла Україна", але й практична допомога нашій Церкві. Наша Церква не годна існувати без священиків, а нарід без Церкви, бо наша Церква і наш нарід гейби нерозривно злучені. Хто відступає від Церкви, той звичайно покидає свій нарід і 'топиться' в чужім мор'ю.

Досіль українці будували церкви, залі і хати для священиків. Але на жаль забули дати своїй Церкві синів на священиків і місіонерів. Який же з цього наслідок? Такий, що сьогодні багато наших церков у Канаді й Америці стоять позамикані, бо нема священиків... Ось трагедія нашого народу на вільній американській і канадійській землі!

Час опам'ятатися! Якщо не зарадимо бракові священиків, то наша Церква загине в Канаді і Америці! Це буде обрядове і національне самогубство! Хто любить самогубців? Всі погорджують ними...

Отож сьогодні найкращий доказ патріотизму полягає в тім, щоб подбати про те, щоб наша Церква щоскоріше дістала потрібне число Священиків місіонерів і Сестер.

Українські Батьки, покажіться правдивими українськими патріотами. Пошліть свого сина до колегії Св. Володимира в Роблині, щоб учився на українського священика!

Якщо не маєте сина, то може інакше зможете помогти чийогось сина виховати на Христового священика... Як це вчинити?

Отці Редемптористи почали розбудову колегії Св. Володимира. До цього потрібні гроші. Якщо маєте змогу, пошліть яку **сотку** або **тисячку** долярів на цю благородну ціль. Христос напевно щедро винагородить Вас за це добродійне діло. Подібні датки ніколи не загинуть у небеснім банку.

Ось адреса:

ST. VLADIMIR'S COLLEGE
Roblin, Man., Canada.

Уникайте половинчасті 'правди', бо можете мати лиху половину.

В світі є такі бідні люди, що не мали б абсолютно нічого, якщо б не мали довгів.

The Truth About Our Lady's Assumption

by Msgr. George W. Shea, S.T.D.

ACCORDING to God's general law, the just, though their souls may already have attained Heaven, must wait until the end of time for full victory over death, for their bodies to be joined each to its own glorious soul.

Perhaps this resurrection and glorification of the bodies of the just has already taken place for some—for the risen "saints" spoken of in Matthew (277, 52-53). Be that as it may, certainly the Last Day has been wonderfully anticipated in at least one case, that of the Blessed Virgin Mary.

Exempted from God's general law which holds for the rank and file of humans, Our Lady did not have to wait until the Last Day for the redemption of her body. Upon the conclusion of her earthly pilgrimage she was taken up into Heaven not only in soul but also in body. This is what we mean when we speak of "the glorious Assumption of Our Lady."

In asserting that this marvelous privilege was granted to Mary, we are not voicing a mere pious opinion. The doctrine of Our Lady's bodily Assumption is a dogma of Catholic faith. Pope Pius XII infallibly proclaimed it as such, on Nov. 1, 1950, in these words:

"We pronounce, declare, and define it to be a divinely revealed dogma: that the Immaculate Mother of God, the ever Virgin Mary, having completed the course of her earthly life, was assumed body and soul into heavenly glory."

It is worth noting that in giving us this solemn definition of the Assumption, the Holy Father did not settle the question of whether Mary died before she was taken up to Heaven in body and soul. However, the much more common view holds that her Assumption was preceded by death. If die she did, then certainly her body was miraculously preserved from corruption until its glorious resurrection and Assumption.

Where is the doctrine of Our Lady's Assumption contained in divine Revelation? We may point to a text which stands almost in the very beginning of the Bible, (Genesis 3, 15). There God, in pronouncing sentence on Satan in the Garden of Eden, at the same time promised mankind a Redeemer: "I will put enmity between you and the woman, between your seed and her seed; he shall crush your head, and you shall lie in wait for his heel."

Guided by the Holy Spirit, several Popes have taught that the latter prediction foretold not only the work of the redemption by Christ, His sweeping victory over sin and its consequences, but also Mary's intimate association in that work — her participation in that victory, in all its fulness.

Now since the Bible also teaches the necessity of remaining in the toils of death is one of the consequences of sin, Our Lady's Assumption follows as a matter of course. For otherwise she would not have been what Genesis (3, 15) predicted she would be — the intimate associate of the Redeemer, a participant in His complete victory over sin and its consequences.

Without her glorious bodily Assumption, Mary's victory would not have been complete, any more than it would have been complete without her Immaculate Conception, or without her freedom from all personal sin, or without her virginal motherhood, which is another victory over a consequence of sin, concupiscence. Thus the Assumption is the crowning realization and fulfillment of the divine promise and prophecy which stands at the outset of the Bible!

— (Our Lady's Digest)

Remedies against the Evil of Irresponsibility

M. Schudlo, CSsR.

COMPLAINTS alone will never cure the evil of irresponsibility. They rather encourage and spread it because the evil-doers become bolder when they notice the apathy of their opponents.

The state can and must help its citizens to restore the ethics to their proper place in the individual and social life, but the real and effective cure to the evil lies within the power and obligation of individual persons, each person individually, the family and the society at large. Even the most universal evil such as frauds in business, juvenile promiscuity, illegitimate pregnancy, divorce, etc., can be made to yield before the determined action and strong reaction of individual citizens. The evil which we deplore is not the result of incontrollable forces of nature acting according to some secret magics which cannot be stopped or changed. No, it is the work of man, of a free man, that is conscious of his own acts and therefore responsible for them before God and his fellow men. It is clear from the teaching of the Bible which says:

"Life and death, blessing and curse, man finds set before him, and the gift given to you shall be the choice you make. So wise God is, so constraining His power, so incessant the watch He keeps over mankind. The Lord's eye is watching over the men who fear Him, no act of ours passes unobserved; upon none does He enjoin disobedience, none has permission from Him to commit sin. A brood of disloyal sons and worthless, how could this be the Lord's desire?" (Eccli: 15, 18-22).

It is the good men armed with strong moral convictions and ever ready to act on them, that form a good nation and the world in general. The same must be said of bad and irresponsible men in regard to the family, society and the world. As the good and dedicated men once spread the maxims of Christ throughout the globe, so now some irresponsible men are sowing the seeds of corruption by trying to destroy our Christian heritage by propagating the new "un-Christian" humanism with all the evils which the good men deplore but do little to stop its propagation.

The late Pope Pius XII said in his Christmas message of 1944: "The people live from the fulness of the life of the men who make it up; each of them in his place and in the same manner proper to him is a person conscious of his own responsibilities and of his own convictions," and "the Lord renders to him according to his deeds" (2 Tim. 4, 15).

What are, then, the means to combat the spread of irresponsibility which can help the men of good will and decision to rebuild the broken or weakened morals and ethics within the family, associations, labor, politics, and thus bring the world back to Christ? The Psalmist asks: "If the foundations are destroyed, what will the just men do?" (Ps. 11, 3).

Here are the things which constantly must be remembered and done by those who are really sorry for the sad state of mankind, and are decided to do something about it. They should remember that they are not alone in their noble efforts. Christ and His Blessed Mother Mary are always ready to help those who are willing to sacrifice themselves for their fellow men and God.

To wipe out the widely spread 'vogue' of irresponsibility we must cure "man," a very hard task to do. Pascal, the famous French philosopher, said that man is inscrutable in his nature. "What a chimera is man! What a novelty! What a monster, what a chaos, what a contradiction, what a prodigy!" he exclaimed while analyzing man and his strange behavior.

Fortunately God endowed man with countless physical and moral forces sufficiently complex to differentiate him from dumb brutes and the material world around him. It is a pity that man seeks to bring himself back to the dirt from which God has raised him almost to the level of His angels. The Psalmist exclaims admiring God's care and love for man: "What is man that You should remember him? What is Adam's breed that it should claim Your care? You have placed him only a little below the angels, crowning him with glory and honor, and bidding him rule over the works of Your hands. You have put them all under his dominion, the sheep and the cattle, and the wild beasts besides; the birds in the sky, and the fish in the sea that travel by the sea's paths. O Lord, our Master, how the majesty of Your name fills all the earth!" (Ps. 8, 5-10).

There are people who defend the present situation of our corrupt world with its graft and frauds, saying: "The times have changed. We are living in the 20th century!"

It is not the times that have changed but men. It is the men who have changed the times and its moral standards by drifting away from Christ and His Gospel.

The followers of Christ must spare no efforts and shrink from no sacrifice, if they wish to rebuild the foundations which the evil men with the cooperation of their good but inept fellow men have destroyed. What then can be done to restore men to their senses and bring them back to God's home?

Men must recognize that every man is God's living picture and son. As such his dignity is almost infinite in whatever environment he may live or work. Hence he is bound to follow the moral law in his life and work, whether he be an ordinary laborer or manager of a big company.

The sons of God must behave as such in the family, in the church, in the community, in the labor union, in whatever position they occupy. In all his activity man must be guided by a Christian conscience, not by self-interest or self-satisfaction, for every action he performs has a bearing upon the whole world, whether for good or evil. It extends or restricts the Kingdom of God on earth.

Man is the living image of God; for this reason he is the brother of every

PRAYER FOR THOSE MISSING MASS

"Almighty and most merciful God, Who willest not the death of the sinner, but that he be converted and live, hear our prayers for those who, of their own free will, from carelessness or indifference, are not here today to worship You in the holy sacrifice of the Mass. Grant them, we beseech Thee, the light to see how empty life is without You, a right understanding of their obligations to adore You, and the courage to return to their Father's house.

And to us here present, O God of love and tenderness, grant a greater appreciation of the Mass, and an apostolic spirit to work and pray for those whose hearts are restless until they find their rest in Thee. Amen."

other human person, and therefore he is responsible for his brother's material and spiritual welfare. No one should defend his indolence by employing the argument of the first murderer Cain: "Am I my brother's keeper?" (Gen. 4, 9). Yes, everyone of us is his brother's keeper. St. Paul says: "Therefore, everyone will render account of himself to God. Let us ... resolve not to put an occasion of sin or a stumbling block in your brother's way. (Rom. 14, 12-13). Since man is free and able to enjoy his freedom, he must also feel that he is personally responsible for the conditions of the world which he freely creates.

The national and social pressures of the modern living which is so much complex do not excuse us from, but rather require a greater sense of personal responsibility. The more difficult the situation, the more personal responsibility is necessary to cope with the new tasks, for no man can be neutral and stay 'apart', that is, away from what is going on in this God's world. God made men to rule the world according to His rules. To decline this task means to betray God and to attract upon oneself the wrath of the Creator. St. Paul says: "Brothers, you have been called to liberty; only do not use liberty as an occasion for sensuality, but in love serve one another, for the whole Law is fulfilled by the observance of the one precept: 'You shall love thy neighbor as yourself!'" (Gal. 5, 13-14).

WORDS OF COMFORT

Do you ever find it hard to understand your wife ... or your husband? How often do you say to yourself (and sometimes to others!) "women, they're all funny, I'll never understand them!" or else, you say, "Men, they're all alike, they never seem to realize what we women go through, they think everything gets done by itself!"

It would be a strange marriage where the husband and wife always agreed completely about everything. Every couple have their different ideas and opinions. Marriage does not destroy your freedom of thinking for yourself. God never intended it to.

Nor did God ever intend that men and women should think alike. He gave to men a mind that likes cold hard facts, He gave to women a mind that is not satisfied with facts only, but wants to feel these facts with their heart. Which is better?

This is the thought that often comes to us in this modern day. The reason is partly because of the world of competition that we live in. But we must realize that God did not make the world with only competition in it. He also made it with co-operation in it.

So, which is better? Listen. Both are needed. When the man is out making a living, he deals with cold hard facts. But then he comes home. It would be awful if the home was run as a business, and so God gives a wife, who has a heart, to temper the facts.

Rev. E. Kutarna

CATHOLIC TRAINING

"Why do we educate, except to prepare for the world ... ! Will it much matter in the world to come whether our bodily health or whether our intellectual strength was more or less, except of course as this world is in its circumstances a trial for the next."

— (Cardinal Newman)

TODAY, more than ever before, the necessity of good Catholic training for youth is evident. The alarming number of divorce cases, the tendency of writers in magazines and books to include "smut" in their works, the dangers to faith that meet us at every corner — all these point out that children who grow up in such an environment need help to combat the evils of the world. From the time of a child's infancy, until he or she is ready to enter into the world, great care must be taken so that proper instructions and example had been given.

The soul, created to the Image and Likeness of God Himself, was not created for happiness upon this earth, but in the world to come. All our actions, everything we do, must tend to that — our final end. What a child tends to be or do when he is grown up depends upon what he has learned in his youth. This idea is clearly brought out by Pope Pius XI in His Encyclical entitled "Christian Education of Youth", when he says, "It is therefore as important to make no mistake in education, as it is to make no mistake in the pursuit of the last end, with which the whole work of education is intimately and necessarily connected. In fact, since education consists essentially in preparing man for what he must be and for what he must do here below, in order to attain the sublime end for which he was created, it is clear that there can be no true education which is not wholly directed to man's last end and that in the present order of Providence, since God has revealed Himself to us in the person of His Only Begotten Son, Who alone is "the Way, the Truth, and the Life", there can be no ideally perfect education which is not Christian education."

The tragedy of modern youth is appalling. Thirty years ago the average criminal's age was forty. Today, the sad fact is that our penal institutions are filled with youngsters 20 years of age or less. Where can one look for the reasons? It is in the fact that our magazines, our books, our theatres, are filled with lewd advertisements, where crime and immorality are extolled and virtue degraded. It is in our many schools of learning where teachers deliberately mislead youth from the high principles of living, forgetting entirely about God and their final end, and placing in their stead the world, self-indulgence and self-gratification as its goal. What respect can students have for religion, what reverence can they have for authority, human or divine, when their teachers sneer at the "superstition" of a personal God, as they call it? Is it any wonder, then, that these students, misled from youth, grow up to be a hindrance rather than a help to society? It would be good to

remember the old proverb "It is hard to take out of the oak the twist that grew in the sapling." Scripture gives us the same message in simple words, "Train up a child in the way he should go, and when he is old he will not depart from it." (Prov. 22, 6).

The Obligation of Parents is Grave

Parents, before any one else, have the right and the duty to see it that the children God has given to them are given proper education from their infancy, and that when they have reached the age of reason, parents should see to it that their education continue to be imbued with the Christian spirit. This is again clearly brought out by Pope Pius XI, "Parents, therefore, and all who take their place in the work of education, should be careful to make right use of the authority given them by God, whose vicars in a true sense they are. This authority is not given for their own advantage, but for the proper upbringing of their children in a holy and filial 'fear of God, the beginning of wisdom,' in which foundation alone all respect for authority can rest securely; and without which, order, tranquillity and prosperity, whether it be in the family or in society, will be impossible"...

"It is the duty of parents to make every effort to prevent any invasion of their might in this matter, and to make absolutely sure that the education of their children remains under their own control in keeping with their Christian duty, and above all to REFUSE TO SEND THEM TO THOSE SCHOOLS IN WHICH THERE IS DANGER OF THEIR IMBIDING THE DEADLY POISON OF IMPIETY."

The Church has made provisions to help the family in every way possible in the education of children. She is richly endowed by her Founder for the performance of this task. The educational environment in which the Church can place a child includes not only the wonderful means of graces bestowed upon Her by Christ, i.e. the sacraments; not only her sacred rituals, her churches, her ceremonies; but also a great number of schools and institutions, which have been established and built for the prime purpose of training the youth in Christian truth and piety, together with the study of literature, sciences, recreation and physical culture. The Church, the family and the Christian school form one perfect moral union, one sanctuary of education. "...The so-called 'neutral' or 'lay' school, from which religion is excluded, is contrary to the fundamental principles of education. Such a school moreover cannot exist in practice; it is bound to become irreligious. Pope Leo XIII in his encyclical letter "Inscrutabili" says "...the more actively should we endeavor that not only a suitable and solid method of education may flourish, but above all that this education be wholly in harmony with the Catholic faith in its literature and system of training, and chiefly in philosophy, upon which the foundation of other sciences in great measure depends."

With these thoughts in mind, Catholic parents should see to it that their children do receive the proper education. In a few weeks, the doors of various schools throughout the country will open for another term. Will your child enter the door of a good Catholic educational institution, where the fear and love of God will be taught him along with other subjects, or will the child enter a school where God is omitted altogether?

— (St. Macrina)

"I was told that radio started in the Garden of Eden. Do you believe it?"

"Well, whoever told you that radio started in the Garden of Eden was probably referring to the time they took a rib out of Adam and used it to make the first loudspeaker."

ALONG THE WAY

T. Bleech

Our Rusin church is small physically, as well as in membership, so that it is no challenge to detect strangers during the Liturgy. On this particular Sunday of the Paralytic, according to the Gregorian observance, I noticed a handsome young man at Mass.

After the Divine Service, he was standing outside the church, and in order to make conversation, my brother asked whether he wanted a ride. He said he had a car but that he would like to know whether there is not some club attached to the church where he could mingle with the people and have something to eat. Since we had none, Nestor introduced him to some friends with whom they enjoyed dinner and pleasant talk.

In the ensuing conversation, it was discovered that George Mikula was from Philadelphia, a distance of some 330 miles, and was on a government assignment in Tidioute, Pennsylvania for a few weeks. He read in the local paper that is dispatched to that area of our Greek Catholic Church in Sheffield. He wanted to fulfill his Mass obligation in the church of his rite. Although a Catholic church is within walking distance in Tidioute, this loyal Rusin Catholic travels 35 miles, one way, to worship, adore and thank his God during the Divine Liturgy.

* * * * *

COURAGE TO OUR NEW UKRAINIANS

A Frenchman was relating his experience in studying the English language. He said: "When I first discovered that if I was quick, I was fast; that if I was tied, I was fast; if I spent too freely, I was fast; and that not to eat was to fast, I was discouraged. But when I came across the sentence, 'The first one won one one-dollar prize', I gave up trying."

— *Coronet*

* * * * *

It is now vacation time and over 70 million cars will be on the highway. *The Sacred Heart Auto League* has a twofold purpose: the promotion of careful driving through respect and charity for fellow motorists, and Reparation driving. Members are kindly asked to offer an hour of their driving time daily (if it be that long) towards the purpose of making Reparation to the Sacred Heart of Jesus. The goal of the Sacred Heart Auto League is One Million Driving Hours daily for the intention of Reparation. The SHAL has Episcopal approval and has been favored with the Apostolic Blessing of the Holy Father.

THE DRIVER'S PRAYER

Grant me O Sacred Heart a steady hand and watchful eye.
That no one shall be hurt as I pass by.
Thou gavest life, I pray no act of mine
May take away or mar that Gift of Thine.
Shelter those, dear Lord, who bear me company,
From the evils of fire and all calamity.
Teach me to use my car for others need;
Nor miss through love of undue speed
The beauty of the world; that thus I may
With joy and courtesy, go on my way.
O Sacred Heart, My Auto Companion, Have mercy on me.

— *Sacred Heart Auto League*

* * * * *

CANADA CATHOLICS 45% OF POPULATION

OTTAWA — Some 25,000 census takers next summer will ask an estimated 18,250,000 Canadians, "What is your religion?"

Experts guess that the final tabulation will show about 8,212,500 Catholics in Canada, about 45 per cent of the total population. Ukrainian Catholics, who are listed separately, are expected to total more than 450,000, or approximately 2.4 per cent of the population.

The Catholic population recorded in the 1951 census was 6,069,496 — 43.25 per cent of the total population of 14,009,429 at that time. Ukrainian Catholics in 1951 totaled 190,831, or 2.4 per cent of the population.

— *The REGISTER, America's National Catholic Newspaper*

* * * * *

MAN'S FREEDOM

If St. Francis had been sent to a Siberian labor camp, or to a leper colony, or to a Wall Street brokerage firm, would he be any less a St. Francis? But how many mortals there are in the world who are one kind of character in need, another kind of character in plenty, who grumble amidst the uncomfortable, and who become possessed by possessions. St. Francis remains the same in all circumstances; the non-St. Francis types, like a chameleon, take on the color of the leaf on which they rest. Why the difference?

Because St. Francis is more free. That seems at first far fetched, but when is a man free? Negatively, he is free when he is not determined by outward circumstances, for example, when he is not in chains among prisoners, when he is not downcast with the despairing, when he is so far above environment as to be uninfluenced by it. He does not revolve around the world; the world revolves about him. It does not make his moods; he is free from moods. St. Paul said that he was content whether he abounded or whether he was in want.

But whence comes this psychological independence of the external of maintaining an even spirit in a world of constantly changing lights and shadows? It comes from dependence on God. In fact, every true Declaration of Independence is a Declaration of Dependence. The Constitution of the United States makes its citizens independent of dictators, parliaments and even majorities as regards basic rights and liberties. But on what does it ground this independence? On the Declaration of Dependence, namely, "the Creator has endowed man with certain inalienable rights among which are the right to life, liberty and the pursuit of happiness." If our freedom came from the government, the government could take it away. It is only because our freedom has a theological foundation that it is "inalienable."

— The Bishop's View, *Fulton J. Sheen*

* * * * *

From my parish *Sunday Bulletin*, St. Michael the Archangel

Christ said: "He who eats My Flesh and drinks My Blood, has life everlasting and I will raise him up on the last day" (John: 6-55). Christ wanted to be for man's soul what food is for his body, "daily bread." Because of vital communications, we call ourselves Christians — belonging to Christ. We belong to Christ, because mystically united with Our Lord. The first Christians received Him daily; whenever the Divine Liturgy was celebrated. The Council of Trent urged the people to receive at every participation in the Liturgy; the late Pope Piux X insisted that children be admitted to Holy Comunion at an early age and to inculcate in them the practice of weekly and even daily Holy Communion. Human beings can enjoy no other honor comparable to that which consists in personal union with God!

The purpose of this life is to prepare ourselves to live forever with God in the next life, eternal life. Is it just to ask God to force Him to stay with you forever and when you have the chance during this life, you do not want to take Him into your soul, or if you receive Him in Holy Communion once a year or even a couple of times during the year just for a few minutes, and you dare to ask Him to stay with you for all eternity?

Therefore, receive Him as often as you can. Stay always with Him during this life, and He will stay with you in the next forever.

— *Father Julius Kubinyi*

* * * * *

WHO CAME FIRST, I GUESS

The Irish were the lowest of the low, lower than the Germans or Scandinavians or Jews, or even the Negroes, who had come earlier and edged a bit up the economic ladder. Irishmen were lucky if they could find part-time work on the dock or in the ditch; Irish girls hoped at best to get work as maids in hotels or in big houses on Beacon Hill. Around 1850, Irish transient paupers outnumbered the sum of all other nationalities. The people from

Ireland were a proletariat without machine skills or capital. Their sections of Boston were the land of the shanty Irish.

As the newcomers solidified their loyal ranks, so did the other blocs. Tension deepened between the Irish and the skilled workman of older nationality groups, as Germans, Scots, Englishmen, and Canadians saw their own wages cut by the new proletarians. John Kennedy was to say many years later: "Each wave disliked and distrusted the next. The English said the Irish 'kept the Sabbath and everything else they could lay their hands on.' The English and the Irish distrusted the Germans who 'worked too hard.' The English and the Irish and the German disliked the Italians; and the Italians joined their predecessors in disparaging the Slavs . . ."

— JOHN KENNEDY *a political profile* by James MacGregor Burns

* * * * *

Before there ever was a "Red Dean" of Canterbury, there was the "Red Priest" of Venice. A priest himself, Antonio Vivaldi was called the "Red Priest" because of his red beard and ruddy complexion. This composer-cleric was dubbed "Red" because of a physical peculiarity but the "Red Dean" of Canterbury received his "handle" from his communist proclivities.

Vivaldi was born sometimes between 1669 and 1675 and died in 1741. He composed over 400 concertos, 53 sonatas, about 50 sacred works and 40 operas. He was almost forgotten until the great Johann Sebastian Bach recognized his genius and adapted some of Vivaldi's concertos for the piano and organ.

For over 100 years his works were untouched until Bach and a renewed interest in pre-classical music restored him to the world repertoire. Today he is a much-played composer.

BEWARE OF SECULARISM!

Secularism is a tendency to neglect the supernatural in order to enjoy more freely the good things of the earth. Its pernicious maxims invade the Catholics as well as the Protestants.

Recently a Catechism was published by W. H. Sadlier in which all hints at hell and consequences of sin are carefully avoided. There is no mention of heaven and the church through which God now speaks to men. It does not say that the bad angels were punished with hell for their rebellion against God. What is it if not the crudest form of secularism which is trying to invade the Catholic schools and homes? Our Lord was not afraid to mention hell, for "the fear of the Lord is the beginning of wisdom."

DEATH CAN BE TRANSFIGURED

by Martin Benedict

WHEN St. Polycarp, Bishop of Smyrna, was about to be martyred in that Turkish city on February 23, 155, he stood in the midst of the wood piled up around him and began a prayer of thanksgiving for this great privilege. Curiously enough, the form which this prayer took was very much like that of the Canon of the Mass — as the Canon was in his day. Beginning with an exultant praise of God for the wonder of creation and going on to the story of the Fall, the promise of a Redeemer, the great entrance of God into human history in the "Passover" of the chosen people from Egypt's slavery into the freedom of the Land of Promise, the old Bishop of Smyrna then ecstatically praised God for the work of the Redeemer and for his own coming "Passover" — his intimate sharing in the Cross of Christ which was about to be effected in his martyrdom. And, as he closed his prayer with a wonderful hymn of triumph (much like the conclusion of our Canon today), history relates that when the fire crept closer to the saintly martyr, those standing about — Christians and pagans — saw Polycarp's face transfigured with joy. He did not appear to be suffering at all! Just before he disappeared from their sight in one great surge of flame, Polycarp seemed to be a man already in possession of the sight of God.

"Polycarp," says an ancient manuscript, "looked like a heavenly loaf being baked in the fire of divine love." A most unusual description of violent death, that! Yet the history of this saint's martyrdom and the Christian ideal which it expresses gives an excellent picture of the outlook on death which was possessed by those ancestors of ours who lived closer to the time of our Lord. For that matter, the thought behind the whole thing is still the thought of the Church expressed in the Mass for the dead: "For Thy faithful, Lord, life is changed, not taken away; and this earthly habitation of ours being destroyed, there is thereby attained an eternal dwelling place."

Each year at this time when the Church celebrates the two-pronged feast of All Saints and All Souls (and their day is not the "Poor Souls" day in the liturgy — but "The Remembrance of All the Faithful Departed"!) thoughts of Christians turn spontaneously to the cold, hard fact of death. That can be healthy. It should be, in fact. It can also be morbid — at least for some. And morbidity about death is certainly not a Christian quality. There was a time when our culture still preserved some elements of the ancient Christian idea about death if only in the form of the "wake." True, some of these may have turned into small riots ("wakes, riots, jailbreaks and other social engagements," as Fibber and Molly McGee's Uncle Dennis classified them) when the undercurrent of deep-seated joy became something of a roaring river of misplaced enthusiasm. But the gathering together of friends and relatives to pay honor to the dead, to come to the home to assist at the preparation for burial and then to have a sort of remnant of the ancient "love feast" in the very

place where the corpse was laid — in all these was an undercurrent of real Christianity.

Now we rush people to the "funeral homes" the minute they have closed their eyes. And we keep them there out of the way until the day of burial. In such places everything possible is done to disguise the fact of death. Corpses rest in "slumber rooms" — sometimes even left in beautiful beds as if only sleeping until they are spirited away to the grave. Death is not mentioned. So-and-so has "passed on" — and friends and relatives gather in the hushed and quiet gloom of the funeral chapel to pay their respects and admire the beautiful coffin — which is usually disguised too! By all means, let us modern Christians not be morbid about death. But let's not refuse to face it either. Maybe a few points about the true Catholic outlook on death as found in the Church's prayer life might be in order.

It is a fact of sacred and human history that man would not have died had not Adam sinned. True, Adam's body was made up of the same sort of self-destructive chemicals that we have in our bodies. There would have been an ending to existence here on earth, but it would have been a passage without pain, without loss. Just how this would have been accomplished, of course, is pure speculation... Adam sinned and death came into the world as the result of that sin, and that is that. So let us stick to the facts as we have them. In addition to exclusion from eternal life with God, mankind, as the result of Adam's action, also was punished by the inevitability of death. And, as time went on, man's reaction to all this was such that his idea of a life after death became quite cloudy — even among the chosen people.

The Psalmist, for example, inspired by God yet still writing as a person of his own time and culture, takes such a dim view of what lies ahead after death that one of the reasons he asserts in his urging God to preserve his life is this: those who die will not be able to praise God. In other words, if God wants his praise, He had better keep him alive! The ancient Hebrew believed in the immortality of the soul. But, as has been remarked, he was none too clear about just what this immortality meant. So he feared death, and when it came — as it always did — he surrounded it with all kinds of symbols of deep mourning. Something of the pagan cultures which surrounded the Jews crept into their mourning rituals, and so, by the time of our Lord, we find one family "making a great noise" — much lamentation and weeping and general uproar on the occasion of a loss in that family.

For the pagan, death was the end and that was all there was to it. Certain religious cults among the pagans tried to nurture some idea of life after death, but even they were very vague about it all. Inscriptions on pagan memorial plaques make it quite clear that for those without God's revelation, death had an air of great finality about it. Some of these inscriptions have the buried person cursing the dark gods of death; others portray the deceased as speaking to those still living and warning them against this monster which has carried them off. One wife, for example, is very despairing in her funeral inscription. She rehearses her whole life as the wife of a prosperous man, her social triumphs and her successes and then wants to know: what was it all about? What did it profit her only to come to the grave in the end?

All these things bring out the great contrast which entered the world with the Cross of Christ. And that joyful anticipation of death which is so distinctly Christian is reflected not only in the history of the martyrs (like the story of St. Polycarp), not only in

Christian burial inscriptions, but also and especially in Christian prayer. Polycarp's history is found in specialized books. One has to be an archaeologist to appreciate funeral inscriptions. But the Church's prayer is met with day in and day out. In this matter, we Christians of today are just as well off as were our ancestors who lived closer to the time of our Lord. We contact the Mystery of the Cross in every Mass. Ours is the same source of calmness when faced with death, no matter how biting human sorrow may be. Ours is the same source of strength and consolation in the knowledge that because we are members of the new people of God, this change in life — not its being taken away — is what death has become for those who die "in the sign of Faith," as members of Christ in the state of grace.

What, then, is the attitude of the Christian when faced with the reality of death? It is found in the Church's belief as expressed in her prayers. It is most realistic. It is also hopeful and actually joyful with a joy which is deep-seated. Since the day that the Word of God made Man offered Himself on Calvary's Cross, God's eternal plan (which St. Paul calls the Mystery hidden from all eternity but made known through and in Christ) finds its means of fulfillment. And God's plan is that man, separated from Him by the Fall, should, through Christ, become one with Him again in the bond of love. God stepped into human history not only in the freeing of the people of Israel from Egypt's slavery (which, after all, was but a shadow of the great liberation to come!) but most especially when, through the work of His divine Son, it became possible for man to enter into that plan effectively and so find his purpose in life here below. Christ, our Redeemer, chose the cold, hard facts of death as the means for the purchase of eternal life. Because of that, not only has His death become a life-giving thing, but our own deaths are meant, in God's plan, to be the completion of our union with the Redeemer. And so, like His death, they become for us the gateway of life in God and with God for all eternity.

Christianity does not attempt to do away with the hard fact of death. On the contrary, Christianity faces it quite calmly and realistically. Modern attempts to disguise death are not at all Christian. Underlying them is, really, a tone of paganism. What they cannot escape, these advocates of fact-softening would try to deny. But the Christian, admitting that death in all its grim realism came into the world through Adam's sin, also professes the faith that that same death has been robbed of its power of finality. That is to say, no longer need man be doubtful about life after death, no longer need he fear that his hopes for life beyond the grave might be just the product of self-delusion. Brought into God's plan, given initial contact with the Mystery by a mystical death in Christ through the waters of baptism and the work of the Holy Spirit of God, the Christian moves on through a life in which, if he will but cooperate with it, the Mystery that is the Cross of Christ influences and molds him yearly, monthly and even daily. Each time the Christian takes part in the assembly of God's new people, and through the priesthood instituted by Christ offers God the perfect thanksgiving, he is also privileged to bring the force of that life-giving Mystery right down into himself and his own life by union with (Communion) the full power of the Cross of Christ. Each time he does that, his is a sacramental sharing in

A woman may put on a golf suit and not play golf — she may put on a bathing suit and never go near the water — but when she puts on a wedding gown, she means business.

the life-giving death and resurrection of the Redeemer. The Cross and the Resurrection are never separated. So, with every Mass, with every Holy Communion, the Christian is united with Christ in His "Passage" from death to life, a Passover, which He experienced, lived through, so that we, His members by baptism, might come to share in the full effect of that saving action: Life — eternal Life with Him.

One of the corporal works of mercy is burying the dead. That is just another example of the Christian's honest facing of facts. But to our ancestors in the Faith it did not mean merely attending a funeral. Rather it meant helping the bereaved family in the preparation of the corpse for burial, digging the grave, assisting one's sorrowing fellow members in Christ to cling firmly to their Faith even in deep human sorrow. After all, one of their own — a member of their family — had, in Christ and through Christ, "passed over" with Him and in His death into the realm of His risen life. Wakes, as some of us have known them, are a direct descendant of that ancient Christian custom of watching at the side of the deceased — a watching which was done in a spirit of quiet optimism when the one who had tasted the reality of death had done so "in the sign of Faith."

Again, in a spirit of realism, Christianity faced (and still faces) the fact that even the members of Christ who had been elevated to adopt membership in the spiritual family of God could, because they were weak and very human, be guilty of many smaller faults. If these were not atoned for before death came, or if temporal punishment still remained for grave sins whose guilt had been remitted, then their entrance into the fullness of life could well be delayed until they were fit to appear before the All-Holy. The soul willingly accepts the delay, the period of cleansing (purgation) because of its desire to be prepared to appear before God. But that soul can no longer merit for itself. And so Christian charity dictated then (and dictates now) prayer for the dead, for the souls in purgatory, that their time of delay might be shortened and they might come speedily into the full fruit of Christ's life-giving Passion and Resurrection. When you come right down to it, prayers for the dead are a sure proof of the Christian's certainty of eternal life.

Above all, death for the Christian is a transfiguring thing. The work of the Redemption was brought about primarily by the death and resurrection of the Son of God. Full sharing in the effects of Redemption demands that we, somehow, not only contact that work, but actually experience those redeeming actions in our own lives. By means of the sacraments, especially baptism and the Holy Eucharist, we are united with Christ and in Christ and made to live through His redemptive work with Him. Our own experience of death is the consummation, the "peak action" of our conformity to Him, if it be a death in union with Him, that is, in the state of grace. Those who die in Christ, willingly accepting death as He willingly underwent it, are of all people the most fortunate. Their death becomes for them a real union with Him in His death. And, as a result, their death is truly a "passing over." It is not just a going hand-in-hand with Christ into eternity. It is far more than that. It becomes a truly sacred action, one in which His death enters into the death of those Christians in such a way that they are fitted to share also in His risen glory! No wonder that some of our ancestors, so deeply convinced were they that the death of the Christian brings about an extraordinary likeness to Christ, went overboard a bit and concluded that the likeness was so perfect that a martyr (for example), the moment he began

to suffer his martyrdom, was ordained a priest. They were wrong, of course. But their initial idea was right. The death of a Christian is really a transfiguring thing. Christ makes that person a sharer in His own death, and so makes him truly capable of sharing also in that which resulted from His death — His everlasting glory.

The glory that filled the face of St. Polycarp as he entered into the gateway which was death gave witness to the presence in him of the transfiguring Passion of Christ. Not everyone who dies in Christ is meant to share in this external manifestation of the Mystery. But to everyone who dies in Christ (in the state of grace) there is given the same internal reality, union with our Lord in His redeeming death. That is why St. Paul could ask death: "Where is your sting?" No longer is death an end. It is now a beginning. Every day we die a little as our bodies change. Every time we sleep and lose consciousness, we experience a sort of death. But, most important of all, every time we take part in the Eucharistic Action we "proclaim the death of the Lord," and by eating of the Sacrifice in Holy Communion we share in His death and resurrection, just made present for us in the Mass. And sharing in that Mystery, eating of that Sacred Body and drinking of that Precious Blood, we are made to live in Him and through Him not only now — but in the reality of human death also.

Day by day and year by year we meet Christ in the Eucharistic Mystery only to prepare for the great day of His coming to each of us to make us sharers in His life-giving death. That is God's plan, God's Mystery, as St. Paul calls it. The Christian admits that death is a fact, and that every man must face it because of Adam's sin. But, although acknowledging this, he concentrates not on what death is in itself, but on what it has become through Christ; the supreme event of human life because it is the perfect physical likeness to the life-giving act of the Redeemer. Therefore is the Christian anointed with the sign of the cross before he dies; therefore is he sealed with the cross as he dies. In his death and by his death in Christ, all that baptism did for him, all that his many Masses and Communions made of him, come to perfection as he dies with Christ and passes to Christ's risen glory. In that personal "Passover" is God's plan, the Mystery hidden from all eternity, fulfilled in each individual soul.

"For Thy faithful, Lord, life is changed — not taken away." Changed for the better — more than that, made the gateway to that for which we were born. Come then, Lord Jesus! Only let us be truly "in You" — in Your life of grace, so that one with You in the experience of life-giving death, we may, like Polycarp and countless others, become "heavenly loaves, baked in the fire of divine love!"

— St. Joseph Magazine

"I saw a man run over himself today."
"That's impossible."
"I did. This man drove up to a drugstore and asked the clerk for a cigar, and the clerk said they didn't have any but they had some across the street. He asked the clerk to get him one but the clerk said he couldn't leave the store, so the man ran over himself."

He was so henpecked he cackled in his sleep.

I'D LIKE TO KNOW...

1.) Does the Ukrainian Cath. Church in America and Canada have as its 6th Commandment the paying of tithes, that is, one tenth of one's salary towards the Church?

No, our Church does not have this praiseworthy custom, although it would be a good idea, if it could be introduced into it. The 6th Commandment of our Church merely states that it is the duty of every faithful "to contribute to the support of the church and the schools." Since it is a Commandment, every Catholic must keep it, because it is a sin to violate the laws of the Church. Of course, this law binds only those who are able to pay.

It is a shame that many Catholics cannot compare in generosity with some non-Catholic denominations whose members contribute as much as $500.00 or more toward their respective church organizations. Generosity toward the Church and its work is the measuring gauge of our love toward God.

2) What must I do when I am invited to the home of a Protestant friend on Friday and presented with a meat sandwich? May I eat it?

You must gently excuse yourself, saying that Catholics are forbidden to eat meat on Friday. The Protestant will understand it, nay, he will admire your living faith. It would be a great scandal, if you ate meat on Friday, for most non-Catholics know that such a thing is forbidden to Catholics.

3) How do we keep the Petrivka Fasting? When does it come?

The Petrivka Fast (which is in honor of Sts. Peter and Paul) starts on Monday following All Saints Sunday which comes one week after the Pentecost and lasts up to the feasts of Sts. Peter and Paul, that is, up to July 12.

During this Fast the Ukrainian Catholics living in Canada must abstain from meat on Wednesdays and Fridays, while those living in the U.S.A. on Fridays only.

Since the forbidden times have been abolished during the Petrivka Fast, the celebration of marriages and other amusements with music are permitted.

4) What are the Cana conferences?

The Cana conferences are special instructions held mostly for married couples, although everyone may profit by them, especially those who are contemplating marriage.

The name 'Cana conferences' comes from the Jewish village, Cana in Galilee. Our Lord went to the wedding and changed water into wine. At a Cana conference the speakers explain the meaning of Christian marriage and the way to achieve happiness in this holy state of life. The relationships between husband and wife, parents and children are widely discussed during these talks.

The participants are helped to understand that no perfect happiness is possible upon earth among those who seem perfect marriage partners, for no marriage is so perfect that it has no difficulties. At the same time, it is pointed out that no problem is so difficult that it cannot be solved, if both partners are reasonable and willing to understand each other. Every Cana conference is a wonderful time to discuss marriage problems with the speaker and also with other married couples. Consequently, many mistaken ideas about the ideal marriage have been corrected during these discussions.

5) Is it a sin to watch TV programs?

If the programs are decent, there is no sin for anyone to watch them. If they are bad, it is a sin to watch such programs. Parents must take care of the TV programs their children watch, for they are responsible before God for their physical and spiritual welfare.

6) St. John says, 'No one who is a child of God sins, because the life-germ implanted by God abides in him, and so he cannot sin'." (1 John: 3, 9). How is it possible? We know that men are sinful creatures as long as they live on earth!

A Christian cannot sin as long as he lives as a child of God by conforming his life to the maxims of the faith. Unfortunately many Christians are not swayed by motives of faith in their daily life and activities, but by selfishness, like those who still live in darkness. Certainly, no Christian is free from small sins and imperfections, because even after baptism his human weaknesses remain, but he knows well where he can secure forgiveness of sin. Confession, Holy Communion, act of love or contrition are the means through which Christians may easily get rid of their daily falls and strengthen themselves against future relapse.

Finally, it must be noted that the emphasis in the Christian religion is placed on forgiveness and not on sin itself which will accompany us to our grave.

7) My father was an Eastern Rite Catholic while my mother belonged to the Latin Rite. I was baptized in the Latin church, because my mother wanted it. Now I married a Protestant in the Latin Rite Church. Three years later I met a Ukrainian Catholic priest who told me that my marriage was invalid. I was shocked at hearing it. How could he have said such an awful thing to me?

If the Latin Rite Pastor who blessed your marriage did not secure a special dispensation from the Apostolic delegate, then the priest who told you 'such an awful thing' was perfectly right. Your marriage is invalid, for the Latin Rite priest did not have the necessary jurisdiction to perform the ceremony. Since neither of you was subject of the Latin Rite, the priest of that Rite had no right to bless your marriage.

The fact that you were baptized and raised as a "Latin Rite girl" does not make you such, for all children of marriages in which the partners belong to the different Rites follow the Rite of their father, no matter whether they have been baptized in his Rite or not (See: Can. 756, 2).

8) Who is happier in life, married or unmarried people?

The Bible says, "The Lord said, 'It is not well that man should be without companionship. I will give him a mate of his own kind' (Gen. 2, 18). This help of his own kind was Eve, the first woman and mother of mankind.

The Bible indicates that God intended to create woman as a help to man, and thus she is the natural complement of man in accordance with the will of God. To a certain extent the same must be said of the man. Thus celibacy entails a renunciation of the completion of the hetero-sexual part-

ner. This renunciation may have far-reaching consequences for the soul of the man or the woman, especially when this renunciation is not the result of a decision of the free will for some high ideal, such as dedication to the common cause of mankind, the priesthood or the nunhood, for a forceful loneliness can be very hard to cope with in daily life. For this reason we must say that it is not a mere coincidence that mental homes and sanatorias contain twice as many celibates of both sexes as of married people. (See: Pastoral Psychology in Practice, by Willibald Demal, OSB, p. 81).

Furthermore, it must also be stressed that renunciation of marriage for the sake of God is not only possible, but highly praised by Our Lord and His most zealous apostle, St. Paul (Matt. 19, 29 & I Cor. 7, 26 & 32). The Lord will help him who for love of Him gives up the satisfactions of married state in order to dedicate his life to His cause in the priestly or the religious state.

No doubt, a great sacrifice is involved when a young man or woman give up their earthly dreams in order to become priests or religious, but they should comfort themselves with the following words of Our Lord: "Whoever gives up home, or brothers, or sisters, or father, or mother, or children, or lands for the sake of My name, will receive a hundred times as much and inherit eternal life" (Matt. 19, 29).

51st ANNUAL CATHOLIC PRESS ASSOCIATION CONVENTION

Vancouver, B.C. — May 16-19, 1961

It was the first convention of the Catholic Press on the Canadian soil. The main theme of all speeches and discussions was "The Image of the Church."

Three hundred and six delegates took part in the convention. They came from the U.S. and Canada. Except for a few, all representatives were Latin Rite Catholics. Representing the Ukrainian Catholic press in the U.S. and Canada at this year's Convention were: Dr. Peter Isaiw, editor of the Ukrainian section of **The Way**, and Rev. H. Sagan, editor of the English section of **The Way**; Rev. M. Sopulak, manager of the **Ukrainian News**; and Rev. M. Schudlo, CSSR., editor of the **Redeemer's Voice.** Very Rev. Msgr. J. Gabro, chaplain of the Ukrainian Catholic Press was also present at the convention.

There were three general sessions of all delegates. Then the assembly split into various sections, each treating different subjects related to the Catholic press and its efficiency. After each speech there was a discussion, sometimes quite long and very interesting. Each delegate was free to present his view on the subject. In the evenings the delegates had a chance to see the city of Vancouver and its points of interest which are very numerous and interesting.

The Convention was well organized by Rev. Fr. Bader. Seven bishops from the U.S. and Canada paid a visit to the conventioneers. The local committee made a wonderful impression upon all the delegates. Next year's convention will be held in Boston, Mass., U.S.A.

Approximately one-fourth of the world's population is Catholic. 482,600,000 of the world's total population of 1,820,000,000 adheres to the Catholic Faith. The largest concentration of Catholics are in Europe and on the two American continents.

Apostle to All Nations

John E. Doherty, CSsR.

I have appointed you to be the light of the Gentiles; in you I will send My salvation to the farthest parts of the earth. (Isaias 49:6)

WHEN the Founder of the Catholic Church was born in Judea about 1961 years ago, He had already lived for many centuries in the ideals and hopes of His own nation. The reality of Jesus disappointed the people of Israel; yet they had long since passed on to other nations their prophetic descriptions of the desired Savior. The titles they gave Him have since grown so familiar throughout the world that they are other names of Jesus today. Before His coming the Jews called Him "the Messias," which in Greek became "the Christ" or "the Anointed One." Equally, if not more significant, was the title of "Prophet," for Jesus is to all nations and peoples in the world today what Moses and the other prophets were to the chosen nation of Israel in the Old Testament.

It was Moses who gave the title of "Prophet" to Christ. When the great leader of the Jews was about to die at the edge of the land to which he had led tribes of Israel he spoke to the assembled tribes and said, "The Lord God shall raise up to you a Prophet from among your brethren as He has raised up me; to Him you shall harken in all things that He shall speak to you."

This prophet was Christ. True, in the coming centuries God would send many prophets to Israel: Samuel, David, Elias, Eliseus, Isaias, Jeremias, Daniel, Ezechiel and a host of lesser men of God. Yet the Jews knew that Moses spoke, above all, of one person. Thus when Jesus did come and they witnessed His miracles by the Sea of Galilee many of them said: "Surely this is the Prophet who is to come into the world."

The first pope quoted Moses' words in the first historic sermon preached by him in Jerusalem on Pentecost Day. St. Peter, appointed by Christ to head His Church, told the Jews on that day that Jesus of Nazareth, Whom less than two months before they had crucified and Who had risen from His tomb and within the past ten days had ascended into heaven was the Prophet of Whom Moses spoke. A few days later a furious mob in the same city put to death the first martyr of the Catholic Church as he accused them of treating Christ in the same way in which their fathers had killed the prophets. St. Stephen was stoned by the

mob as he quoted the same words of Moses and applied them to Christ.

Other prophets in the Old Testament also described Christ as "the Prophet." In his second "Servant of God Song", Isaias projects the luminous picture of our Lord into future centuries from the subtly described background of Moses and the prophets. Still, while Moses was the prophet of Israel, the Saviour, according to Isaias, would bring the words of salvation to all nations. Thus St. Paul quoted this prophetic Song of Isaias when he suddenly discontinued his apostolate to his own nation of the Jews and became the "apostle of the Gentiles."

Saint Paul's action illumines the Christian tradition. The Church reads this song first of all as a prophecy of Christ, both as Servant of God and Prophet of all mankind. But it also sees it as a prophetic description of the Church itself, which embraces all nations, and in which its members are mystically identified with Christ. So, like Saint Paul, every Catholic applies the words to himself and sees himself as a servant of God destined in Christ to realize his vocation as an apostle to all nations.

Here is the first part of the second "Servant of God Song," which is taken from the Book of Isaias, chapter 49, beginning with the first verse.

Listen to me, far-away nations. Before ever I was born, the Lord sent me His summons, and He kept me in mind even when I lay in my mother's womb.

My word is His sword, ready and sharpened under the cover of His hand. Arrow He has selected carefully, hidden yet in His quiver. You are My servant, He whispers; You are the Israel I mark as My own. To me all my labor seemed useless, my strength expended in vain. His it is, to judge me: He, my God, must reward me as He wills. Now a new message He sends me: I am His servant, appointed ever since I lay in the womb; to bring Jacob back to Him. What if Israel will not answer the summons?

Still the Lord has marked me for honor. Still He, my God, protects me. I will employ you, He promises, now will I be content with your services when you have summoned the tribes of Jacob and brought back the poor remnant of Israel.

I have appointed you to be the light of the Gentiles; In you I will send My salvation to the farthest parts of the earth.

Saint Paul quoted these words: "I have appointed you to be the light of the Gentiles; in you I will send My salvation to the farthest parts of the earth."

Paul had been the chief persecutor of the Christians in Jerusalem; but when his zeal drove him in pursuit of them to the city of Damascus, he had an experience on the way that converted him. After being struck down, he became blind. Jesus spoke to Paul and revealed His mystical identity with the Church that Paul was persecuting. At Damascus the Christians were afraid to receive the convert, but Christ spoke to one of His disciples, Ananias: "This is the man I have chosen to be an instrument for bringing My name before the heathen and before the people of Israel, too."

Baptized, and with his sight restored, Paul began to preach the Gospel. At Damascus the Jews threatened to kill him and he fled to Jerusalem. Here he had just as little success with his fellow Israelites; and they, too, plotted to kill him. So he came at last to the city of Antioch where the disciples were first called Christians.

They were already Gentile as well as Jewish converts at Antioch, and it was among them that Paul worked happily. Antioch's Christian community was one in which the Holy Spirit made known His presence by supernatural gifts, and Paul soon became known as a prophet and an inspired teacher.

Another Christian destined with Paul to be a great apostle was Barnabas. The Holy Spirit spoke to certain members of the Church and said, "I must have Paul and Barnabas dedicated to the work to which I have called them."

This work was apparently to preach Christ to the Jews outside of Jerusalem. Paul and Barnabas set forth on their first missionary journey, visiting the synagogues on the island of Cyprus; then they came to Pamphylia and at length to another city called Antioch in Galatia. It was in the synagogue here that Paul stood up on the Sabbath and told the story of Christ's life, dwelling especially on His last days in Jerusalem. Quoting the prophet Habacuc he concluded thus: "Look upon this, you scornful souls, and lose yourselves in astonishment. Such wonders I am doing in your days, that if man told you the story you would not believe him." So he appealed to them not to deserve the rebuke of the prophet as had the Jews in Jerusalem.

Next Saturday, it seemed that the whole city was gathered, swarming outside the synagogue, waiting to hear Paul again. But now, as he spoke, the leaders of the Jews heckled him and began to blaspheme. It became clear to Paul and Barnabas that they would have no hearing; so they said: "We were bound to preach God's word to you first; but now, since you reject it, since you declare yourselves unfit for eternal life, be it so; we turn our thoughts to the Gentiles."

To prove that this was the charge laid on them by the Lord they cited Isaias' words: "I have appointed you to be the light of the Gentiles; that you may bring salvation to the ends of the earth." The Jews rose up in fury to drive them from their midst, but the apostles shook the dust of the city from their feet and made their way to the Gentiles.

Paul and Barnabas read these words of the song of Isaias not only as a prophecy of Christ but as a command to themselves to preach the Gospel to the Gentiles. So does every Christian even today interpret the words of this song as a description of his own vocation.

THE WRONG DOOR

Thrown into the world of pleasure and fashion in Paris a young lady gave up the practice of all religion, and almost lost her faith entirely. Even the sudden death of her mother and father failed to change her life. One day, however, she went to the cemetery to visit the grave of her parents. On her return she took a road which led past a chapel. Almost unconciously she entered. Seeing people kneeling before an altar she went up the aisle, curious to know what they were praying for. At the communion-rail her eyes fastened on the picture of a Madonna. She became fascinated and bewildered. Troubled, she hurried to leave the church by the nearest door. The door led to a confessional. From the darkness a priest's voice asked: "Do you wish to go to confession?"

"Oh no! The picture in front of the church confused me. I was merely trying to leave."

"Probably you were not aware," said the priest, "that you are in the chapel of Our Mother of Perpetual Help. She wishes your salvation. It would be well for you to go to confession."

The young lady did her best to avoid going to confession. But the priest insisted. Finally she gave in. All her difficulties were gone. Her heart was changed and her conversion complete and lasting.

MY PRICKLY PROBLEM

Michael Schudlo, CSsR.

I do not know what to do with the boy of whom I am very fond. I have been going steady with him for one whole year, and I do not even know whether he loves me. He says so, but how often had he not promised to phone me or to take me out, and then at the last minute went out with somebody else! He never mentioned our future marriage.

Do you think that it is right for the boy to leave his girl-friend at home and go out to dance with another girl? Please tell me what to do. I am very much puzzled as to what is right for me to do with this boy.

Yours is a problem that many young inexperienced girls of your age are facing today. Our youngsters are eager for dates, dancing, courtship, smoking, drinking and early troubles for which many of them must pay a high price in countless and often life-long frustrations, culminated in premature marriage and premature divorce.

Read the June issue of the Redeemer's Voice on "Courting and Dating" and you will understand that such things are not meant to give fun to our young generation of boys and girls.

Going-steady is meant to be a preparation for an eventual marriage. It seems to me that neither you nor your boy-friend are mature enough to embark on such a career. Especially your boy friend seems to be immature. You are taking him too seriously while all he wants is good time and fun. And maybe he is right, for he must be too young for marriage.

If he were serious and ready for the eventual marriage he would keep his dates. Instead he is grabbing fun whenever he can. It is surprizing that you do not see it.

He loves your company, because it gives him some fun, but this is not a sufficient reason to go steady. An American society undertook a study about the marriage of the present-day youngsters. One bride out of seven who married in 1960 was 17 years of age or even younger. Almost 40% of them admitted that they were pregnant before they exchanged their marriage vows. This is one of the sad results of an early dating.

I guess that your parents should stop your going-steady, if they see that no marriage within a reasonable time, let us say, within one year, is possible. You should also realize that, or you will be in trouble even before you know it. Do not say "Everybody is doing it." You should not care about "everybody", but about yourself and your future, for you are your own responsibility.

How many times has your boy-friend betrayed your confidence? He promised to take you out, and then changed his mind and in the last minute went out with somebody else. Does it not convince you that he is not serious-minded about this whole affair?

To give you some practical advice here are our suggestions:

1) If you are not old enough (about twenty years of age) and ready to get married, stop going out with him.

2) If you are old enough to get married, and there is no obstacle to marriage on the boy's side, ask him whether he wants to marry you and when.

3) If he gives you an evasive answer, you must realize that he does not intend to marry you. All he wants is fun and a good time. Realizing this, send him away and wish him good luck, for going-steady without an intention of getting married will put too much strain on your and his virtue. It is easier to do it now than to weep over your misfortune for the rest of your life.

TALK DELIVERED BY U.C.W.L. DELEGATE TO THE W.U.C.W.O. AT THE CONVENTION HELD IN ROME APRIL 29 — MAY 5, 1961

It is with a great deal of pleasure that I bring to the W.U.C.W.O. my greetings and sincere best wishes on behalf of the Ukrainian Catholic Women. Our sisters behind the Iron Curtain have no voice and we would also like to speak on their behalf.

We are living in critical times. We should not despair. Rather we should feel honored by God's Providence which makes us live in times when the greatest problems in the history of humanity are being discussed and are to be decided by the struggling forces — heaven and hell. The final victory will surely be God's, but there is no guarantee that this victory will be apparent in our days. History is there to teach us that the forces of heaven seem sometimes utterly defeated. Do we not see the forces of hell victoriously expanding? It seems as if Calvary were reenacted before our eyes. I can't help having the impression that there are very few faithful around Our Lord who is being mysteriously but truly crucified in the hearts of men, families and nations. Our times are full of perfectly organized powerful hatred against our Lord. He again seems to be tortured, scourged, blasphemed, murdered... The world is full of prominent people who seem interested in everything except absolute truth. Theirs is the repeated attitude of Pilate who refused to pay attention to truth.

We Ukrainians are honored with having been practically the first ones of the crucified Mystical Body of Christ to be put in heavy chains. This year marks the 16th anniversary of the arrest of hierarchy of the Ukrainian Catholic Church by the Soviet police on April 11, 1945. The arrest and deportation of the Ukrainian Catholic Hierarchs was the first step in the Soviet drive to compel the Ukrainian Catholics in Western Ukraine to accept the supremacy of the Moscow Patriarch and to renounce their union with Rome.

What can we Catholic women do? The record of the history of the Passion of Our Lord is there to show us that women did not take any sinister part in the efforts of hell and darkness. On the contrary. Claudia, Pilate's wife did her best to save Jesus Christ when His enemies brought Him to trial before her husband. Let us follow the example of Claudia. It is our challenge. Amidst the moral and intellectual ruins all around, let us stay with the Crucified Jesus and keep in our hearts what is decent in the present ocean of intellectual and moral indecency. Let us keep the hearts of men (they always need a mother), let us keep the hearts of our children, of communities and of nations close to the bleeding Heart of that wonderful Mother of all Mothers — the ideal of all womanhood — The Blessed Virgin Mary.

With her our hearts might be bleeding, agonizing, but in that fearful agony there is a guarantee of a resurrection.

Mrs. Dr. P. Potoski
(Yorkton, Sask).

The Exemplary Life of St. Euphrasyne

T. Bleech

THIS holy woman of God passed into eternity in Jerusalem in the year 1173. Her earthly remains were interred in this holy metropolis and eventually re-interred in the golden-domed city of Kiev.

For sometime our people recalled the heroic life and virtues of this pious virgin. As all too often happens, this saintly monastic, who forsook all worldly wealth and comfort of nobility, dedicating all her talents to the service of God and humanity, was soon to be forgotten.

This regretful eclipse was the result of the tragic plight that befell Ukraine — incessant Tartar raids and pillage, enslavement of Ukraine by envious neighbors to the west and north, illiteracy of the population and the separation of our Church from the center of true Christianity, Rome.

During the many and frequent Tartar raids, the Polosk monastery, founded by the holy archimandrite, was destroyed. The other monasteries deteriorated, more or less, as the aftermath of the disappearance from the scene of our illustrious and God-fearing princes, who contributed liberally to their support. Along with the separation of our Church from the Holy See, the moral and spiritual life of the people was frightful. A morally bankrupt people are incapable of producing heroes and heroines who are our monks and nuns.

With the disappearance of these renown monasteries, the monastic life in Ukraine degraded. Into this widespread deterioration the glorious memory of the heroic St. Euphrasyne also passed.

In which faith did this Saint expire?

Many Christians, unknowingly, live outside the Catholic Church, therefore, commit no sin. He sins who knowingly

Св. Евфросинія

and freely rejects or remains outside the true Church. He who is born outside the Church can love God sincerely and save his soul, if during his lifetime he entertains no doubts towards that Church in which he serves God. If a serious doubt should arise, then he must investigate and seek out the truth, because he cannot live in serious doubt under the pretext that "all religions are good."

A famous German convert once chanced upon his old Protestant friend who told him: "I don't like those people who change their ancestral faith!" The convert calmly replied: "I don't like them either. My parents changed their Catholic faith for the Protestant. Returning to the Church, I rectified their mistake!"

Now the question arises, in which faith did St. Euphrasyne die? Some biased historians insist that Ukraine was always Orthodox, that is, separated from Rome. Their insistence is inconsistent with the truth. In the beginning, there was one Church of Christ under the hegemony of the Popes, whom even the Greeks acknowledged as the successors of St. Peter, because this apostle was the Bishop of Rome.

"St. Peter, the Apostle, son of Jona ... was the brother of the apostle Andrew. At first, he preached Christ in Jerusalem and vicinity, and after the assembly of the apostles, as tradition relates it, he was in Antioch, Syria. In his mission of spreading the faith of Christ among the Jews, he travelled in many countries of Asia Minor. In Egypt, he consecrated his co-worker, Mark, as Bishop of Alexandria. He suffered martyrdom in Rome during the reign of Nero. He considered himself unworthy to be crucified like Christ, and asked to be crucified upside down" (about 67 or 68 A.D.).

Thus "The Hisory of the Orthodox" (11 ed., Manual for Orthodox Students, Warsaw 1934, II pg. This history for schools was published with the blessing of the Orthodox Metropolitan Dionysius) writes about the stay of St. Peter in Rome.

The Ecumenical Councils, which were pre-eminently composed of Greek theologians, in no uncertain terms testify to the fact that the entire Christian world acknowledged the Roman Bishop as the successors of St. Peter and heads of Christ's Church. (Cf. Papal Primacy and the Eastern Church, Yorkton, 1959). Our liturgical books which were translated from Greek texts before the schism of 1054, irrefutably prove that Peter was in Rome and that his successors, the Popes, are the heirs of his authority in Christ's Church. (Cf. Spiritual Treasures of Holy Writ, Papal Primacy in Eastern Liturgical Books, pp. 130-133. These 2 books are available at the Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada).

The following are some of the proofs that show that our Church was in union with Rome when the Greeks severed the ties of Eastern Christiandom with the Holy See:

1) Michael Cerularius, patriach of Constantinople, brought matters to such a head that the papal legates imposed an excommunication on him. These same legates came to Kiev where Prince Iziaslav and the Ukrainian clergy received them with the customary honors accorded papal dignitaries. This would have been unthinkable had our Church severed union with Rome.

2) At the time of St. Theodosius, the relics of SS. Boris and Hleeb were transferred to a new church. Prince Iziaslav and the Ukrainian clergy dispatched a Ukrainian delegation to Rome, petitioning the Vicar of Christ to canonize these two Ukrainian martyrs.

3) Pope Urban II (1088-99) introduced the holy day in honor of the translation of the relics of St. Nicholas of Myra to Bari. The Greeks did not accept this feast. Our Church adopted it and celebrates it to this day.

4) In the year 1176, Metropolitan John III came to Kiev from Constantinople. Our hierarchy ignored him until he came to terms with the Pope and acknowledged him as Supreme Head of Christ's Church.

The Schism took hold imperceptibly in Ukraine at the beginning of the XIII century as a result of the intrigues of the Greek monks and metropolitans.

From this it is obvious that St. Euphrasyne was Catholic and, as such, our people have always revered her, proud of her heroic life.

Why venerate St. Euphrasyne?

Saints are a great gift from God to a nation. St. Euphrasyne is a great intermediary of our people and Church in the court of Heaven. She is simultaneously a benefactress and model for young girls who love and serve Christ to His greater glory.

Euphrasyne gave up great wealth and a noble heritage, and refused the hand of many a noble son. The Saint accepted Christ completely and, therefore, it is not surprising that she gave up the luxuries of court life in order to give herself to Church and God unreservedly.

Her great virtue attracted many

young girls to the convent life. The beautiful land of Ukraine was the proud country of many convents, filled with young women encouraged by the saintly example of Euphrasyne.

Devotion and study of her noble life should be encouraged and fostered among our people. Her exemplary life should serve as a model for our young women. No one loves his people or Church more than the girl or boy who chooses Christ over the world, to serve Him and His Church as priest or Religious man or woman.

VITAMINS

You can hardly open a magazine without running into an advertisement: "Use vitamins, if you wish to keep healthy and happy!"

What are vitamins? Vitamins are chemical substances essential to health and well-being as the air we breath or the water we drink.

Vitamins play a vital part in changing the foods into energy, muscle, bones, blood and tissues, thus promoting man's growth: healthy bones and teeth, development and alertness. Although man cannot live on vitamins alone, they are absolutely necessary to normal development of organism, appetite and resistance to infection.

If man does not get enough vitamins from his daily food, he must take supplemented vitamins which will help him maintain good health which can easily deteriorate through the lack of them. Vitamins should be taken preferably at meal time. Poor vitamin nutrition can weaken our health to such extent that no physician can fully repair the damage. Due to the lack of proper vitamins people feel chronically tired, have no appetite, cannot sleep, have a gloomy outlook on life in general and get anxious over small things that cause no trouble to a normal, healthy individual, although these symptoms can also occur from causes other than vitamin deficiency. Statistics show that one-tenth of the American and Canadian families have poor diets.

We must have always enough vitamins from childhood to the old age, if we wish to maintain normal good health. Contrary to common belief, vitamins themselves are not fattening, because they do not add calories.

Cooking and toasting reduces the value of vitamins. Toasting reduces the vitamin B-1 content of bread by 15 to 20%. Cabbage loses ½ of its vitamin C, if cooked in a lot of water. When meat is roasted, up to 40% of vitamin B-2 and niacin can be lost. Milk rapidly loses vitamin B-2 when exposed to natural light. Each vitamin plays its individual role in our care of maintaining life and health. For this reason one vitamin does not replace another. We must get enough of each vitamin to feel well and be healthy. A person must, however, avoid excessive use of vitamin, for too much of anything can be both unwise and no good for our health. As in everything else moderation must be preserved both in the use of foods and vitamins.

"Give me a sentence using the word 'miniature'."
"The miniature asleep you begin to snore."

"B'WANA ANGEL"

John Zubaly

ONCE MORE the roar of Simba, the lion, shattered the stillness of the midday African air. The nearness of the roar caused Father Amadeus Shanko to halt abruptly on the deserted road. He was a small stout man and well aware of his own limitations when it came to running away from a lion.

The feeling that he was being followed by the lion grew with each passing moment and he peered cautiously into the bush on either side of the trail as he walked. The village of Wamawaga was nearly a mile ahead of him. Father Amadeus dreaded these trips alone on the lion infested trails, but it seemed old Joseph, the catechist, was having great difficulty in teaching the non-Christian natives the true Faith. It was to offer aid that the missionary continued onward and, lions or no lions, he intended reaching Wamawaga or at least trying to his last breath.

He heard the noise of a motor behind him and he sighed with relief. This would be one of the hunters encamped on the river. He looked again and recognized his young friend Stanley Kamton, the professional hunter and guide.

"Hello, B'Wana Angel, get in!" The tall lanky man behind the wheel greeted the priest as he pulled up beside him. "I'm headed for town to get supplies."

For a moment Father Amadeus forgot the cause of his worriment. "Stanley, my son, how many times have I reminded you not to call me 'B'Wana Angel'!"

"The natives nicknamed you B'Wana Angel and it seems to me the name is very fitting. Are you not always telling us about our Guardian Angel?"

Father Amadeus started to make his protest again, but he smiled and said: "All right, my son, maybe there is no real harm in it."

"That lion was practically breathing down your collar, wasn't he?"

The older man shuddered, "I got the distinct feeling he was following me."

"He may be a regular man eater. What ever he is, if he just hangs around here until I get back from town I'm going to have him for a trophy. He's been making himself obnoxious for several days, but I've been so busy setting up camp for the new hunters I haven't had time to track him down."

They quickly covered the mile to the village which contained three or four dome-shaped huts made of wattle and surrounded by a boma fence.

"I'll pick you up on my way back and drive you to the mission," Stanley told Father Amadeus and his words were almost drowned by the roar of the lion so near.

"Old Simba is really pawing up the earth," he remarked as he threw the car into gear and disappeared down the trail.

In the village the natives were gathered around the hut of their chief and their attention was on old Joseph as he held up a picture of our Guardian Angel kneeling in front of The Sacred Heart.

"Up up," shouted the clapping men, women and children. Then their fingers jabbed skyward. "Old Joseph tells lies, lies, lies!" they jeered. "He talks of God up there," they jabbed the air again. "He lies, lies, lies!" Above all the noise Father Amadeus could still hear the lion roar. Strange they did not hear him above their own commotion.

The old chief with large earrings in

his stretched earlobs and dressed in his colorful soiled natives clothes had been giving old Joseph his attention. Now he arose and raised his hands.

"You lie to us! No more of this! We will push you out of the village! God in the air!" the old chief jabbed his hand into the air. "Anybody can see there is nothing there! We will put you out — out, away from us."

"No, no, you must believe me, Our Guardian Angel is always here, with us, at all times," old Joseph insisted.

"Where — where is our Guardian Angel," the natives laughed uproariously as they pretended to search among themselves for the angel.

Father Amadeus made his way through the crowd and took his place beside the old catechist.

"B'Wana Angel!" old Joseph cried and gripped his hand. "Tell them I do not lie."

Father Amadeus started to reply, but this time the roar of the lion drowned out all sound as the big beast came over the fence with one long bound. He crouched, his tawny eyes travelling from one group to another, his jaws opening and closing with a snarling roar.

"Don't move!" Father Amadeus warned the natives, but his warning seemed unnecessary as they froze with terror.

"God help me," the missionary silently prayed, "I've got to get his attention away from the crowd or he will land in the middle of them." The big cat eyed the humans and twitched his tail. Father Amadeus deliberately moved to get his attention. The lion followed him with his eyes and Father Amadeus moved away from the group step by slow step. A few more steps now and he would have his attention safely away from the crowd of natives.

Father Amadeus burned the side of his sandled foot against some hot coals of the cooking fire. The lion was watching him with unblinking eyes.

"God help me, God help me," the missionary moved another step and now there was a long pole on the ground directly in his way: keeping his eyes upon the lion he reached down to move it. He lifted it and the other end was in the fire. It was blazing and he saw fear in the lion's eyes as the flame rose in the air. He realized the lion was afraid of the blazing stick. He waved it in a wide arc and the lion moved back almost imperceptively. He waved the stick again and took a step forward: the lion moved back. What would he do now? Would he attack past the frail flaming stick or would he retreat and jump over the fence?

Did he dare push closer? Father Amadeus knew that, if the lion jumped him he would not have a chance, but if he didn't get the lion over the fence anything could happen. He pushed the flaming stick right up under his nose. The big cat whirled and jumped over the fence and a moment later a shot rang out. Everybody ran to the fence.

"Stanley! I thought you had gone to town," Father Amadeus exclaimed as he saw his friend standing over the lion.

"I did get a way down the road, but the more I thought of that lion, the more sure I was that he was going to give you trouble.I turned around and came back. Apparently I got here just in time. If you hadn't used your head, B'Wana Angel, my arrival might have been too late!"

"Stanley, how many times must I ask you—never mind? God bless you."

"This one called B'Wana Angel does not lie," the old chief exclaimed to his people. "Tell us more about our Guardian Angel." He motioned for old Joseph and Father Amadeus to take up where they had left off.

The Real Triangle in Marriage

Thomas E. Tobin, CSsR.

This letter could be addressed to all engaged couples; it could be addressed to all married couples — whether they have been married for one year or for half a century.

Dear John and Helen:

Thank you for the beautiful and expressive wedding invitation. I would like very much to be present on your day of days, but will not be able to be there. But I am sending you some thoughts that may help to increase your understanding of the sacrament that you will give to each other.

It is wonderful to hear that you both have made arrangements to make a weekend retreat shortly before the wedding. The day of your wedding is an important day, and it demands spiritual as well as material preparation. You prepared in a special way for the reception of your first Holy Communion, and it is fitting that you condition your soul also for Christ's coming to you in the sacrament of matrimony. Seminarians devote many days to retreat before they change from laymen to clerics; all engaged couples would do well to spend some time in retreat before they pass from the single to the married state.

Ministers of the Sacrament

I am sure you realize that you are the ministers of the sacrament of matrimony, that you marry and give the sacrament to each other. The priest and two witnesses will be necessarily present, but the two of you will be the ones empowered by Christ to confer the sacrament of matrimony on each other. Ordinarily it is the priest who is privileged to administer the sacraments. Thus it is usually the hand of the priest that pours the saving waters of baptism over the forehead of the infant; it is the hand of the priest that is raised in sacramental absolution over the sinful soul; it is the hand of the priest that places the Eucharistic Christ upon the tongue of the communicant. But the hand of the priest will not be raised to unite you in marriage.

The priest will instruct you to join your right hands and with united hands you will give yourselves to each other. "I, John take you, Helen, for my lawful wife, to have and to hold, from this day forward, for better, for worse, for richer, for poorer, in sickness and in health, until death do us part." By these words, John, you will give the sacrament of matrimony to Helen. When you in turn speak these words to John, Helen, you will give the sacrament to him. Only then will the hand of the priest be raised to bless the sacrament which you have given and received.

The Sacrament

You will administer the sacrament of matrimony to each other. But just what does that mean?

You know that any sacrament is a visible sign instituted by Christ to give grace. Christ makes use of some natural element which signifies and also produces a supernatural effect. Thus water, which is so essential to life is used in baptism to symbolize as well as produce supernatural life. Oil, which strengthens the body, signifies and also causes strength of soul in confirmation.

What is the visible sign which Christ intended to be used in the sacrament of matrimony? It is the human

love which you will express in the words of your marriage vows. Human love is as old as man and woman and was made the basis of the natural contract of marriage in Paradise. God wanted to share His infinite perfections not only with Adam and Eve but also with countless other human persons. He could have given life to these human persons as He did to Adam and Eve. But God wanted others to share in His power and love, and created man and woman so that they would be attracted to each other in human love. God would then join His creative love to the human love of the husband and wife and unite an immortal soul to the body prepared by the love of the husband and wife.

Christ took this human love and added a new dimension to it, a sign and cause of divine love. He did not destroy the essential nature of human love, but elevated it to the level of divine love. When you speak your marriage vows you will not only give human love, but also divine love to each other. You will make each other's soul more beautiful in the sight of God by the increase of sanctifying grace which you are privileged to bestow through the sacrament of matrimony. These words draw you closer not only to each other, but also to God.

Live the Sacrament

The sacrament of marriage merely begins on your wedding day. St. Robert Bellarmine tells us that in a certain sense we can compare marriage to the Blessed Sacrament itself. When the priest cradles in his hands a wafer of bread, he pronounces the sacramental words only once, but the sacrament itself, the presence of Christ, remains as long as the appearances of bread remain. In the same way, you speak the sacramental words of your marriage only once, but the sacrament itself remains. The sacrament will be merely begun when you exchange your marriage vows inside the sanctuary. As you leave, arm in arm, you will be a new husband and wife about to begin the great adventure of living in all its depths the sacrament. Your married love and life is sacramentalized.

Just as a man's whole life is changed by the reception of holy orders, so your life will be made different by the reception of matrimony. When a priest preaches, teaches, celebrates Mass and visits the sick, he is fulfilling the role given him by holy orders. In a similar way, when you perform the various duties toward each other or the children you will be living the sacrament of matrimony. This means that every act of love, great or small, for each other or for the children, is sacramentalized and increases sanctifying grace in your soul.

This sacramental love covers everything in your life together. Thus, John, when you leave each morning for work you are going to live the sacrament of matrimony. Your work will be a part of the sacrament because you are a Christian husband who is working to support his wife and children. Even taking down the storm windows and putting up the screens fall within the scope of the sacrament! Helen, when the monotony of the continuous round of sweeping, dusting, ironing, sewing, washing and cooking seem to sap your spirit, remember that these humdrum tasks are valuable in the sight of God because they are part of the sacrament. Everything in your marriage is sacramental with the exception of sin.

Sacramental Grace

As you know, each sacrament gives a twofold grace. The first grace, which is common to all the sacraments, is sanctifying grace, which makes your soul pleasing to God. All of the sacraments bestow sanctifying grace, either by giving it for the first time (as in baptism), or by restoring it if it has been lost (as in penance), or by increasing it (as in the other sacraments).

Each sacrament also imparts a special kind of grace. This sacramental grace gives a special claim upon the actual grace needed to fulfill the duties proper to each sacrament. Thus confirmation strengthens the Christian to profess his faith in the face of difficulties. Penance helps the person to be truly sorry for the sins confessed as well as to be sincerely determined to avoid those sins in the future. Holy orders assures to the priest the right to expect from God all the assistance needed in carrying out the duties of his state in life. Matrimony grants to the married couple a firm confidence that God will help them fulfill all the obligations of their life together.

What does this mean in a practical way? It means that you have a right to the actual grace of God which will help you act in accordance with your vocation. The sacramental grace of matrimony will enable you to act as husband and wife and later on, God willing, as father and mother. You will be able to depend upon special light for your minds and powerful strength for your wills in order to make and follow the correct decisions in your life.

Light for the Mind

This divine light will brighten many areas of your life. It may be a matter of choosing the right job, a matter which is so important for the financial needs of the family as well as the personal satisfaction of the husband. You may have difficulty in making up your minds about a certain house, its location, price or arrangement. There may come a certain tension in your life together, a tension that is felt but is not understood. You may not know just how to reach a certain child. Helen, you may have a sick child and not be able to contact a doctor. You may not know what is wrong and what should be done. Now in these, as in all matters, God expects you to use your reason to try to figure out what to do. But there will be times when you cannot decide, as no course seems to be decidedly better than the other. In such cases, at times, you will find that everything becomes clear and that everything falls into place. This may be the result of your own thinking which has been assisted by the light of actual grace. But at times the light will come so suddenly and shine so brightly that it must be a special effect of the sacrament of matrimony.

Courage for the Will

Light for the mind is absolutely necessary, but so also is courage for the will. Knowledge alone will not lead to action. Even the great apostle, St. Paul, admitted unhappily that he did not always do that which he knew he should do. Human nature finds, at times, a certain reluctance to take the necessary steps to keep the law of God or to better one's life. It may be a matter where birth control seems very attractive and the easiest solution to a problem, and great courage is required to keep God's law. You may

"My uncle just got back from Europe. The minute he stepped on American soil, he fell right down and kissed the ground."
"In a burst of patriotism?"
"No, on a banana peel."

realize that you should step up the tempo of your Christian life by receiving the sacraments more frequently or by saying the family rosary. You may know that you should pull away from a group that is pagan in its principles and anti-clerical in its judgments. You may be dragging your feet for a long time when suddenly you make the little spurt necessary to do what you realize you should do. Again we may point to the influence of the sacramental grace of matrimony which has aided you in the accomplishment of these tasks.

These are some thoughts that may help you prepare better for your wedding day and your sacramental life together. Give yourselves to each other in human love. Realize that you are conferring on each other the sacrament of matrimony with all its sanctifying and actual grace. Live this sacrament and continually call upon the actual graces that are there for the taking.

I wish you all the happiness which God intends you to have in your married life and which He provided for by means of the graces of the sacrament of matrimony.

The rest of your life is in the hands of God. His grace will not be wanting to your needs.

God bless you!

Father Tobin

TAKE TIME

Take time to live: it is one secret of success.
Take time to think: it is the source of power.
Take time to play: it is the secret of youth.
Take time to read: it is the foundation of knowledge.
Take time for friendship: it is the source of happiness.
Take time to laugh: it helps to lift life's load.
Take time to dream: it hitches the soul to the stars.
But above all take time for GOD: it is life's only lasting investment.

St. Peter: "And here is your golden harp."
Arrival: "How much is the first payment."

PRESS FUND

.50—Elias Sichkaryk, Chilliwack, B.C.
1.00—Mary Samotilka, Winnipeg, Man., Olga Onysczak, Toronto, Ont., Mrs. A. Belay, Findlater, Sask., Paul Marciniuk, Krydor, Sask., Mike Kachmar, Krydor, Sask., Mary Szczurek, Edmonton, Alta., W. Iwanicka, Saskatoon, Sask., Lucas Demchuk, Northampton, Pa., A. Huculak, Keewatin, Ont.
1.50—Mrs. Mary Senkow, Richmond, B.C., Mike Sadowy, Dauphin, Man., P. Strzalkowski, Bronte-Oakville, Ont., Mrs. I. Markiw, New Haven, Conn.
2.00—Andrew Suknaski, Yorkton, Sask., Lidia Pyrozynska, Brooklyn, N.Y.,
4.00—Mrs. Julia Perepeluk, Dauphin, Man.
6.00—Pauline Krawchuk, Regina, Sask.
16.50—Anna Derbowka, Detroit, Mich.
25th Jubilee: Michael & Mary Schydlowsky, Montmartre, Sask., $10.00.
Funerals: Mrs. Helen Pasowysty, Sheho, Sask., $5.00.
Andrew Pryputnicky, Bankend, Sask., $11.50.
Catherine Klicko, Yorkton, Sask., $15.53.
Stephen Yurysty, Hubbard, Sask. $16.00.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Рік XXXIII, ч. 7 і 8

Volume XXXIII, Nos. 7 & 8

ЗМІСТ — CONTENTS

Господне Переображення — о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 3
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 4
Святі — 6
Історія Ікони Божої Матері Неустанної Помочі — 9
Як Батьки Можуть Запевнити Дітям Добре Виховання? — о. М. Щудло, ЧНІ. 12
Хотів Би Ти Знати? — 14
Навчання Мормонів — 16
Апостол Павло — 19
Не Слід Довіряти Собі Самим — Св. А. Лігорій, ЧНІ. 21
Ми Зруйнували Себе... — М. Щ. 23
Чи Христос Внедовзі Появиться, Щоб Знищити Дотелерішний Лад? — о. С. С. Шавель, ЧНІ. 27
Божим Книгам — Божеська Пошана! — В. Буженко 30
Градація в Кол. Св. Володимира в Роблині 31
The Truth About Our Lady's Assumption — Msgr. George W. Shea, S.T.D. 33
Remedies Against the Evil of Responsibility — M. Schudlo, CSsR. 34
Catholic Training — 37
Along the Way — T. Bleech 39
Death Can Be Transfigured — M. Benedict 43
I'd Like to Know — 48
Apostle to all Nations — J. E. Doherty, CSsR. 51
My Prickly Problem — M. Schudlo, CSsR. 54
The Exemplary Life of St. Euphrasyne — T. Bleech 56
"B'wana Angel" — John Zubaly 59
The Real Triangle in Marriage — Thomas E. Tobin, CSsR. 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Вересень
1961
September

REDEEMER'S

І промовив Пилат до жидів: "Ось Ваш Цар!"

VOICE

ДУША І ЧЕСНИЙ ХРЕСТ

В. Буженко

ГОСПОДЬ Ісус у Своєму земському житті старався подати людям якнайкращі вказівки про їхнє вічне призначення. Одною з найважніших наук Христа це "як спасти душу?"

Св. євангелист Марко оповідає (глава 8) таке: Коли Св. Петро перечив Ісусові з приводу Його слів, що народ жидівський і його провід Христа відкине і що Синові Божому прийдеться багато терпіти, то Христос тоді прикликав народ і учнів та промовив:

"Коли хто хоче за Мною йти, хай зречеться самого себе і хай візьме свій хрест і за Мною іде. Бо хто хоче своє життя зберегти—той його погубить, а хто згубить своє життя ради Мене й Євангелії, той його збереже. Яка ж користь людині, що цілий світ здобуде, а душу свою занапастить? Або що назамін дасть людина за душу свою?

"Бо хто Мене та Моєї науки буде соромитися в роді цім перелюбнім і грішнім, того посоромиться також і Син Чоловічий, як прийде у славі Свого Отця зо святими ангелами"...

Три речі вдаряють нам в очі з цеї Христової проповіді. Дві відносяться безпосередньо до нашої особи, а третя має соціяльний характер. Тобто: 1) самозречення, 2) хрестодвигання, 3) Христовизнання.

1. Самозречення

Це загальна чеснота, що нас наклонює відмовитися від самолюбства, що є найбільшою перепоною до любови Бога та ближнього. Її характер відємний чи оборонний, або ще краще профіляктично — поліційний. Бо нею усуваємо небажані елементи зо сфери нашого християнського "я". Нам, виходить, треба постійно вести в нашій душі "чистку" і усувати безжалісно погубні елементи з неї. Тільки такою сталою чуйністю зможемо нашу душу втримати чистою без жадного розкладового елементу.

До цих слів додамо малий

приклад, який нас повчить, до чого то доводить брак самозречення: В українській старшинській школі, як оповідає Михайло Островерха, наш поет і публіцист, у Золочеві 1919 р. між іншими товаришами був і Володимир Хімяк, що мешкав у сусідній з поетовою кімнаті. "На військові вправи до полудня—він ходив. На виклади в школі, пополудні—він ходив. У вільних від військових зайнять годинах, коли ми... робили пробу хору та приготовляли "Повернувся із Сибіру"..., В. Хімяк завжди кружляв довкола нас, сторонив, приглядаючись. Коли, у цей революційний і неспокійний час, уночі була тривога і ми, зберігаючи тишу і спокій, на приказ нашого команданта старшинської школи отамана Фещука, йшли в місто на стежі, тоді В. Хімяк завжди був хворий. При цій хворобі був він неспокійний і блідий... Коли старшинська школа викидала з галицької території большевиків у квітні 1919 р., з Підволочиськ, то теж там не було В. Хімяка. Але по чотирьох роках здибає автор Хімяка на вул. Голуховського в Станиславові, що по "купецьких" справах слідив за підпільником Михайлом Вербицьким "Василиком". Опісля вже явно працював Володимир Хімяк як поліційний донощик. Фатального 1939 р. віддав іще останню прислугу українському народові: всі списки, реєстри і картотеки українців, якими цікавилася, за якими слідила Польща,—передав новому 'панові' українських земель Галичини—московському Енкаведе. Правда, "казав мені один приятель, який цими справами цікавився, що Хімяк закінчив уже своє юдине життя у московських лабетах..." (Гомін здалека: Юди наших днів, стр. 94-98). Ось застрашаючий приклад людини, що не знала себе самого виректися для більшої справи. Не вміла себе очистити від сторонення від обов'язку і через 'купецтво' дійшла до кінця упавшого апостола.

2. Хрестодвигання

Замало робити чистку в нашій душі, але ще треба виконувати додатню роботу. Треба бути собою безпретенсійним і мати певну, так скажімо, амбіцію "щось робити". Машину тримаємо в порядку і чистоті тільки тому, щоб вона виконувала своє призначення. Так і з нашою особою: вона має бути "самозречена" тільки для якогось вищого пляну. Відомий філософ старинности Плятон мав багато учнів, але визначився між ними тільки один, цебто Аристотель з Стагіри тракійської. Цей у своїх міркуваннях дійшов то того, що визнав душу окремою від тіла, зовучи її з-грецька ентелехією, за Цицероном "щось наче постійний і сталий рух". Інші знову уважають, що ентелехія означає душу, як щось ціле само собою. Якби там не було, кінчає Х. Л. Балмес (Історія Філософії, Б. Айрес 1952 р. стор. 38, ч. 105), уважав душу за початок у собі; матерія їй не давала руху, але тільки приймала від неї цей рух.

Так і нам треба: чистою душею взятися обіруч до виконування заповітів Господніх любови своєї останньої мети, допомоги в ній нашим ближнім через виконування добрих вчинків щодо тіла й душі. Наше християнське "я" повинно добре орудувати талантом Божим, що ним є ласка!

3. Христовизнання

Це соціяльна чеснота, що має на меті визнати Сина Божого нашим Господом. Світ ділиться на боголюбців і мамонолюбців. Для живучих на землі нема посередньої дороги. Тут є або-або. Або з Богом, або з мамоною. (Лука 16). Тому добре Христос сказав: Хто не проти вас, той за вами! (Лука 9, 50).

Раз трапилося нам таке почути: двох наших людей заявило: "Що там зовнішність,—у нас серце українське!" Але говорили цілком не-українською мовою і з їхньої поведінки не можна було доглупатися, що вони українці. До речі ця заява була таки перед українцями і мала, видно, на меті зацицькати чуйність і забезпечитись перед докорами тих, що українство визнають на ділі завжди і всюди.

Теж і Христос вимагає визнати Його, і то під карою вічного відкинення. Легше воно часто буває чутися християнином, навіть християнську науку практикувати, як до неї признатися. Але хто хоче бути учнем Христа, то до Нього має признаватись.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE,

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ВЕЛИЧАВИЙ ВІДПУСТ У ЙОРКТОНІ

Цьогорічний відпуст Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні був дуже величавий. Бог дав гарну погоду, і поверх чотири тисячі вірних взяли участь у ньому.

Три Владики, Преосв. Кир Ніль, єпископ Едмонтонський, Преосв. Кир Ісидор, єпископ Торонтонський і Преосв. Кир Андрій, єпископ Саскатунський, відправили спільно архиєрейську врочисту Літургію 7 липня. Це був головний день відпусту. Диякономували: о. А. Музика і о. М. Якимишин, ЧНІ. Функції церемоніера виконував о. М. Кучмяк, ЧНІ. Коло 1,100 людей того дня прийняло Св. Причастя. Проповідь виголосили Преосв. Кир Ісидор і о. Н. Годований, ЧНІ., перший по-українськи, другий по-англійськи.

По спільному обіді учасники торжества взяли пополудні участь у водосвятті.

Перед відпустом о. Й. Корба, ЧНІ., протягом трьох днів виголошував духовні науки. Преподобні Сестри Служебниці зайнялися продажжю побожних речей, а ЛУКЖ подбала про сніданок і обід.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

СТАРАННЕ ПРИСТОСУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ОПІНІЇ ДО ПРАВОГО РОЗУМУ І УЧИТЕЛЬСЬКОГО УРЯДУ ЦЕРКВИ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць вересень благословлене Святішим Отцем

СЬОГОДНІ дуже велике значеня в світі має публічна опінія. Часто вона рішає в найбільше важливих справах.

І. Що це публічна опінія?

Поодинокі люди не спроможні виробити собі суд про різні справи, що відносяться так до їх особистого, як і до публічного життя. Звичайно вони залежні від суду других. Ці так звані "другі" рідко є дійсно міродайними авторитетами, яких суд ми можемо розумно прийняти. Найчастіше публічна опінія спирається на авторитеті незнанім, безіменнім. Тож що це таке публічна опінія? Це суд про якусь річ чи подію, а цей суд висказують в даній околиці чи краю загально, або більшість людей; в публічній опінії мало що значить, чи той суд публічної опінії основується на дійсній правді, чи ні; найважливіше те, що так люди загально говорять.

Сильний вплив публічної опінії опирається головно на двох причинах: 1) Публічна опінія є безіменна, анонімна: тому кожний приймає її так, якщоб він сам дійшов до такого суду, що його подає йому публічна опінія. 2) Публічна опінія є загальна, значить всі, або більшість людей так думає, а це надає їй особливішої сили. З цього слідує, як могуча сила публічної опінії і як дуже вона впливає на життя й спосіб поступованя людей.

ІІ. Як поширюється публічна опінія?

Публічна опінія вправді анонімна, безіменна, однак вона поширюється різними засобами, і так:

1) Вже самі люди своїм способом життя дають напрямні публічній опінії; те, що люди говорять, як вони поступають, їх звичаї, все те витворює публічну опінію.

2) Передовсім публічна опінія ширяться письмами, книжками, часописами, радіом, телевізією, кінематографічними виставами, театром, промовами і т.д. Цими всіми засобами послугуються люди, що бажають мати вплив на публічну опінію: провідники економічних і торговельних підприємств, голови політичних партій, провідники великих робітничих товариств, провідники різних віровизнань, масони, оборонці й ширителі різних політичних ідей, провідники соціялістів, вожди комуністів і т.д.

З цього короткого зіставленя ясно слідує, як дуже шкідливий і погубний вплив може ширити публічна опінія, а заразом як дуже трудно поборювати фалшиву публічну опінію. Тому так душпастирство, як і католицька акція повинні звертати дуже бачну увагу на публічну опінію і протидіяти проти фалшивої публічної опінії.

ІІІ. Які обов'язки католиків щодо публічної опінії?

З огляду на впливи, яким улягає публічна опінія, як також на засоби, що ними послугується, кожний християнин має бути дуже розсудним і осторожним щодо усіх судів і звичаїв, які йому подає публічна опінія. На питання, чи те, що подає публічна опінія правдиве, чи фальшиве, кожний християнин повинен шукати відповіди й норми в здоровім розумі й навчанню св. Церкви. Тільки таку опінію можна розсудно приймити, що опирається на тих двох повагах. Тож конечною предумовиною, щоб не піддатися ложній публічній опінії є питатися й старатися пізнати, що в різних справах каже Церква. З нею є Христос, вона помилитися не може.

2. Нам католикам треба мати добрий вплив на публічну опінію:

а) Поширяти науку Церкви й засади здорової філософії всіми засобами, що їх уживає публічна опінія. Тут дуже розлоге поле праці для письменників, бесідників, мужів науки, щоб словом, письмом, радіом, телевізією і т.д. поширяти здорову публічну опінію.

б) Впливати на тих, що подають різні відомості чи то письмом, чи радіом чи телевізією, і т.д. Часто є державні закони, що забороняють неморальні фільми й письма. Католики повинні дуже дбайливо з цього користати і не допускати до поширювання злої публічної опінії. Цю так важливу акцію перепинювати поширенню фальшивої публічної опінії і впливати на вироблення здорової публічної опінії повинні виконувати особливо католицькі організації й товариства. Така Католицька Акція вимагає великого вкладу праці, много гроша, а передусім сильної, рішучої й витривалої волі боронити справи св. Церкви і Христа.

Благаймо Пресв. Серце Христове, через заступництво Непорочного Серця Марії, щоб цей так важливий апостолят, Апостолят Доброї Публічної Опінії, знаходив усе відважних і ревних християн, готових на тяжку працю й жертви, щоб боронити Христову правду, св. віру і добрі обичаї.

Місійне Намірення: Щоб євангельські проповідники зберігали й уміло лучили традиційну культуру питому кожному народові з наукою Церкви.

Місяць жовтень: Загальне намірення: За зріст католицьких научних університетів так щодо числа, як і значення.

Місійне: Успішне поширення апостоляту серед учених людей, що ще не є просвічені наукою віри.

ВЛУЧНА ЗАВВАГА ВСЕСВ. О. ПРЕЛАТА В. КУШНІРА

Запрошуючи учасників Конґресу на відкриття пам'ятника Т. Шевченка в Вінніпегу (9. VII. 1961) отець прелат з притиском заявив: "Що зробимо, те будемо мати!" Нам треба сильного релігійного і національного виховання. Треба виховувати дітвору і студентів на добрих українців католиків. Між нашою студентською молоддю трапляються численні одиниці, що в їх головах чиста національна і релігійна пустка, хоч у матеріяльному всесвіті пустки ніде нема!

Що таке національне виховання?

Ольга Саварин

НАЦІОНАЛЬНЕ виховання це свідомість і почуття приналежности до свого народу та знання його мови, літератури, історії, географії, мистецтва, культури і традицій. Національне виховання це так само розуміння проблем свого народу, його історичного покликання і перспектив, всього того, чим народ жив і живе. Вкінці під національним вихованням розуміємо також любов до свого народу, почуття відповідальности перед ним, почуття солідарности із ним і працю для нього. Відомо, що кожний народ має свої специфічні прикмети і свій окремий характер. Хто визнається і стрічався з ріжними народами чи національностями, той зразу зможе відріжнити англійця з його флегматичним спокоєм від говіркого і запальчивого італійця. І один і другий є витвором національного виховання. І хоча, з одної сторони, національне виховання це зовсім конкретна річ, то з другої сторони це щось несхопне, сантимент, щось, що робить, скажімо, з англійця—англійця, а з українця—українця, або, коротко — це окрема духовість, світосприймання, щось, що дає людині те чи інше духове обличчя.

1. Чому нам треба національного виховання?

а) Як ми не вибираємо собі мами, так і не вибираємо собі національности.

В першу чергу національного виховання потрібно нам тому, що воно дає нам національне обличчя, а всяке обличчя від Бога. Це просто Боже Провидіння створило ріжні національності і кожній дало окремі національні прикмети, тому їхнім обов'язком є їх розвивати. Тому, це було б гріхом супроти Бога і злочином супроти народу, з якого крови і кости ми вийшли, коли б ми відреклися свого національного обличчя.

б) В національній єдності—сила

Подруге, всі знаємо, що коли членство певної національної спільноти держиться разом, то воно має величезну силу. Для прикладу візьмім французів у Канаді. Що, як не національне виховання, як не те, що вони завжди і скрізь держалися разом, дало їм силу вдержатися дотепер? Візьмім хочби і нашу українську групу в Канаді. Не тільки завдяки тяжкій і чесній праці наших піонерів вибилися ми з біди і набули пошану в наших співгорожан, але і завдяки тому, що вони держалися разом, своєї Церкви, національности, мови і традицій. Внаслідок цього з нами тепер числиться Канада. Маємо своїх міністрів, послів, суддів і посадників міст, не згадуючи вже ріжних професіоналістів. Спільними силами, кріпко тримаючись свого національного кореня, можемо доконувати чуд. І навпаки! Якщо будемо ходити одинцем, то ніхто з нами не буде числитися.

2. Кожному потрібно національного ґрунту

Людина може найкраще виявитися і знайти зрозуміння тільки у своїй духовості, яка плекалася довгими поколіннями і віками. Це ще не все. Зосвоєї духовости зможемо черпати силу, яка дасть нам змогу вдержатися. Без національного ґрунту людина, як те перекотиполе—куди вітер повіє, туди воно й летить.

Тут варта згадати знану легенду про грецького міфічного героя Антея, який був сином Ґеї, богині землі. Антей, торкаючись ногами своєї матері Ґеї, черпав із неї таку силу, що ніхто не міг його побороти. Аж врешті Геракль знайшов на нього спосіб: підняв його високо вгору і не дозволив торкнутися землі, і там, в повітрі, ослабленого, його задусив. Те саме діється з людиною, яка відбилася від своєї національної спільноти і національного ґрунту. Вона гине скоріше чи пізніше. В недавно виданій книжечці проф. Ґ. В. Сімпсона, знаного англійського приятеля українців, є таке гарне місце: "Окрема особа це бідна і слабка істота. Вона може мати більшу цінність в об'єднанні з іншими. Одним із таких об'єднань, що збільшувало значення окремої особи, була історична нація, а її дійсність об'явилась спільною мовою. Це вже сама доля невідмінно рішила, що українці-канадійці мають своє особливе історичне походження і минуле. Багато з того, що дає вартість їх життю, сперте на тім окресленнім історичнім і культурнім підложжі. Відвертатись від нього або з власної волі підтинати коріння свого минулого—це зубожувати свою власну особу". Ці слова варта і треба пам'ятати.

3. Перекінчиків ніхто не любить!

Власного національного кореня треба ще й тому держатися, що ніхто не любить перекінчиків. Ніхто їх не шанує, бо хто зрадив один раз, той може зрадити і другий. Людині як суспільній одиниці треба завжди кудись пристати. Не будемо держатися свого, то опинимося між чужими, де розгубимося і зникнемо. Врешті, Канада теж від нас цього не хоче. Канадійська конституція забезпечує нам право повного національного вияву. Навіть високопоставлені особи в уряді свідомі того і тому заявляють так, як колись генеральний губернатор Канади, Лорд Твідсмюр, а тепер прем'єр Діффенбейкер, які публічно сказали нам: "Що кращими будете українцями, тим кращими будете канадійцями". Денаціоналізація не є побажана. Треба інтеграції, в якій кожна національна група вносить до загальної скарбниці те, що має в себе найкраще. Нам треба змагатися, щоб у кольорах канадійської веселки був і наш питоменний національний синьожовтий кольор.

4. Бо хто матір забуває, того Бог карає

Вкінці, наші піонери вірно держалися своєї Церкви і своєї громади. Вони вложили величезну працю у розбудову наших церков, народних домів і установ. Тому було б страшною невдячністю і прогріхом супроти наших геройських предків те все, що було їм дороге, миле і рідне, закинути чи забути. Вони не раз з останнього стягалися, щоб вислати діти в люди, бо вірили, що діти будуть продовжувати зачате діло. Чи сміли б ми їх сьогодні завести в цій шляхетній надії і відцуратися від їх національного обличчя? Таж це їх неоціненний спадок для нас!

Промова Голови на Всеканадійському Конґресі ЛУКЖ у Саскатуні

(30. VI. 1961)

З ВІРОЮ в всемогучого Бога і з любов'ю до нашого українського народу відкриваю Сьомий Всеканадійський Конґрес Українського Католицького Жіноцтва.

Ваша присутність, Дорогі Гості, свідчить про значення важливости наших завдань. Ваша участь на конґресі свідчить про організаційну зрілість нашої централі.

Для вас- справа численного проводу є особливо важна, не для пустої пропаганди і особистих успіхів, а на користь Христової справи. Що ж це є провід? Саме слово каже нам, що це свідоме і відповідальне уміння вести, спрямовувати й наставляти одиниці до ясно визначеної мети і цілі. І тому ви пані, як провідниці, повинні бути зацікавлені у вишуканні та вивченню нових провідниць.

Гій XII-ий на другому світовому конґресі в 1957 сказав: "Провідники годні приєднувати й впливати на других. Провід —це переконуваня і вплив на других, щоб вони добровільно, щиро та щедро відкликнулись на ціль, що в нашому розумінні є ціллю Самого Христа і поширення Його Царства".

Християнські провідниці мусять в першу чергу мати любов, яку мали Апостоли, бо тільки тоді вона буде їх вести до цілі. Провідниці мусять мати зрілий, вироблений і випробуваний характер і знати, кого вони ведуть і на кого мають вплив.

Саме лише знання віри не вистачає. Провідниця мусить уміти культурно примінювати це знання до пекучих потреб щоденного життя, а не потреб вчорашнього дня. Життя йде вперед і на провідницях тяжить обов'язок робити перший крок і бути готовими нести відповідальність за нього в будучності.

Д-р Стефанія Потоцька

Після закінчення цього з'їзду, як будуть скристалізовані та вияснені різні проблеми і коли кожна провідниця повернеться до своєї місцевої організації, несучи з собою піднесення і захоплення, вона повинна здати докладний звіт, повинна своїм посестрам-членкиням переповісти всі духовонаціональні проблеми, що були обговорені на конґресі; вона мусить так це все представити, щоб всі членкині відчули, що й вони через свою представницю були на з'їзді, рішали і голосували в усіх справах.

Наші організації розвинулись і дозріли, а свідомість цього закликає кожну членкиню, щоб своїм добрим прикладом звертала на себе увагу загалу й була та служила йому поміччю.

Місцеві та дієцезальні відділи є дуже важними складниками ЛУКЖ, але вони все ж таки постійно повинні провіряти свою активність: чи організація дійсно виповняє та тримається цілі, для якої була створена, цебто для поширення ідеї Христа.

Звичайно кожний з'їзд дає новий початок, нові програми та нові позитивні думки. Вступаючи в нього, застановімся, що значить для нас ЛУКЖ, яку силу й вартість приносить ваше особисте і організаційне членство. Використовуймо належно цю силу. Даймо нагоду новим членкиням принести свою свіжу силу, запал та енергію, а старшим їхній великий досвід в громадській праці. І все те мусить бути віддане на спільний жертівник Христової й народної справи. Завданням таких конґресів є передусім обміна думок і спільна свідомість важливих хвилин та грядучих подій, як також зростання надій на будуче, що дають новий початок великим починам.

На закінчення висловлюю глибоку вдячність нашим Преосвящ. Єпископам, Всечесним Отцям, зарядам і тисячам членів за щирі молитви і братерську співпрацю.

Д-р Степанія Потоцька
(Йорктон, Саск).

ЗАКЛИК ПРЕОСВЯЩ. КИР А. СЕНИШИНА, ЧСВВ.

Преосвящ. Кир А. Сенишин, єпископ стемфордської епархії, вітаючи учасників Конґресу, заявив: "Наша Церква потребує численних священиків!" Як же ж дістати їх? Владика зацитував слова Папи до одного американського єпископа: "Родини мають молитися за покликання!"

Всі Святі були жадні покут і сильно вмертвляли своє тіло. Св. Петро Алькантарський носив дротяну волосянищу, що сильно ранила його спину. Св. Іван від Хреста носив на собі залізний каптан, попереплітаний гострими гачками. Як помер, то цей каптан треба було вирівати разом із тілом, бо гачки так сильно були вбилися в його плечі. Ось що цей Святий говорив про вмертвлення: "Якщо б хтось твердив, що вмертвлення непотрібне, то не слід віряти йому, хоча б чудами підтверджував своє навчання".

Щоправда, внутрішнє вмертвлення безумовно конечне, але й не менше конечне так само зовнішнє вмертвлення. Св. Людвик Конзага дуже мудро відповідав тим, що відраджували йому вмертвлення, завляючи, що святість полягає в умертвленні волі: "Це треба робити, але й того не вільно лишати!" (Мат. 23, 23).

УМОВІ ХВОРОБИ ТАК САМО ЗАРАЗЛИВІ

Люди думають, що тільки фізичні хвороби бувають заразливі цебто поширюються на інших. Ні, бо й умові (ментальні) хвороби так само годні заразити інших, от хоча б панічний страх, галюцинації, тощо.

Новий Український Католицький Митрополит в Америці

По довгих місяцях очікування наспіла радісна вістка, що Високопреосвященний Кир А. Сенишин, ЧСВВ., дотеперішній єпископ нашої стемфордської єпархії, став Митрополитом нашої Церкви в Америці. Щоправда, це не була дійсна несподіванка, бо хто знає невтомного організатора прерізних імпрез нашої Церкви в Америці, той уже наперед знав, що їх Ексцеленція стане наслідником пок. митрополита Кир Константина Богачевського.

Митрополит А. Сенишин ур. 23 лютня 1903 р. в Західній Україні. В 1931 р. став священиком заслуженого Чину ОО. Василіян. По рукоположенні трудився в Західній Україні, займаючи різні важливі пости. В 1942 р. став помічником пок. Владики Константина, а 1956 р. єпископом новоствореної нашої єпархії в Стемфорді. 15 серпня 1961 р. Святіша Столиця проголосила його митрополитом для українців католиків, що проживають в Америці. Ціла митрополія начисляє около 300,000 вірних.

Вірні митрополії знають добре енергійного Владику з його попередніх праць, особливо з Евхаристійного Конгресу Східніх обрядів.

Не будемо затримуватися над усіма великими вчинками нового Митрополита, бо вони добре знані його вірним. Хочемо підкреслити тільки його невтомну та сливе невичерпну енергію, з якою новий Митрополит брався завжди до праці та не дивився на труднощі. Це

ВПреосв. Кир А. Сенишин, ЧСВВ.

тій невтомній енергії та бажанні трудитися для нашої Церкви і народу треба завдячувати великі вчинки, що Христос доконав серед нашого народу.

Митрополит Амвросій це великий провідник. Він добре розуміє положення нашої Церкви в Америці, знає про її силу і слабості, тому треба дякувати Божому Провидінню за Його зазначення на цей важливий пост. Дотеперішній досвід напевно допоможе новому Митрополитові доконати ще багато різних діл, що прославлять Бога та вийдуть на користь нашому народові, бо кожен знає, як сильно він любить свій нарід і як невтомно досіль трудився для його духовного та національного добра, засновуючи новий Чин Сестер, помагаючи нашим вигнанцям з України влаштувати нове життя в Америці, відвідуючи парафіяльні школи, видаючи книжки, плити і часописі про наш обряд, тощо.

Минулі успіхи в його трудах—це запорука, що його майбутнє правління розлогою митрополією буде ще славніше та більше благословлене Богом.

Редакція й Адміністрація Голосу Спасителя, як теж усі Отці Редемптористи, долучуються до загальної радости і складають новому Митрополитові щирі побажання з нагоди Його винесення на митрополичий трон нашої Церкви в Америці.

На многая літа, Владико!

о. М. Щудло, ЧНІ.

Важлива подія в житті отців Редемптористів Східнього Обряду

По довгих роках існування східня вітка Чину ОО. Редемптористів з йорктонської віцепровінції стала найновішою провінцією великого та всесвітнього місіонерського Чину, що його заложив Св. Альфонс Лігорій. Сталося це рішенням Апостольського Престолу дня 3-го липня 1961 р..

Перший **Протоігумен** йорктонської провінції, що начисляє Владик 2, Отців 44, Студентів 11, Братів-помічників 10, Новиків 9, разом 76; і 9 домів в Канаді та Америці, є Впр. о. Володимир Краєвський.

Ігумени:

Вінніпег — Впр. о. Михайло Гринчишин.

Йорктон—Впр. о. Мирослав Дзюрман.

Айтуна—Впр. о. Степан Іван Шавель.

Роблин—Впр. о. Нестор Годований.

Нюарк, Н.Дж.—Впр. о. Дмитро Лаптута.

Торонто — Впр. о. Михайло Руснак.

Медовейл — Впр. о. Франко Боский.

Саскатун — Впр. о. Володимир Корба.

Гері, Інд. — Впр. о. Леонтій Міня.

Редакція і Адміністрація Голосу Спасителя бажають Божого благословення і успіхів у праці для Божої слави і добра українського народу так першому Протоігуменові новоствореної провінції, як всім іншим місцевим Настоятелям.

На многая літа!

ПОШУКУВАННЯ

Пошукую рідного брата Леона КАПИРКА, з села БИСТРЕ, повіт Сянок, Західна Україна. Перебував в Німеччині в Крейсгейм-Віртембург. Хто знає місце його побуту, прошу ласкаво повідомити на адресу: Mr. M. Kapyrka, 23 Harwood Street, RAINWORTH, Bne, Qld. Australia.

Новий Український Владика

ЯК вороги Бога і нашої Церкви в Україні не перестають винищувати релігію між нашим народом, так Боже Провидіння наявно чуває над нею. Це видно з постійного розросту нашої Церкви в вільному світі. Найновішим доказом цього Провидіння це створення нової єпархії для українців католиків в Америці, так що тепер українська Церква в Америці матиме одного митрополита, ВПреосвящ. Кир А. Сенишина, ЧСВВ., і двох єпископів. Преосвящ. Й. Шмондюк став єпископом стемфордської єпархії, а Преосвящ. Ярослав Ґабро—єпископом новоствореної єпархії з осідком у Шікаго. Нова західня єпархія начисляє 45,000 вірних, має 41 священиків, 4 монастирі, 7 місій, 4 парафіяльні цілоденні школи й одну вищу школу. Новостворена єпархія обнимає українські католицькі парафії на захід від лінії, що її творять західні кордони стейтів Огайо, Кентокі, Теннесі і Міссисипі.

Владика Ярослав Ґабро добре відомий в Америці багатьом нашим людям, бо досіль працював в різних місцевостях. Народився в Шікаго 31 липня 1919 р. Народну і середню освіту здобув у Шікаго, дальші студії кінчав у Стемфорді, в нашій вашинґтонській семінарії та в католицькім університеті в Вашинґтоні.

Став священиком 27 вересня 1945 р. Його солідна праця з'єднувала йому пошану в різних парафіях, де трудився. Був він віцедеканом нюйорського деканату, а в 1958 став деканом нюджерського деканату. Крім цього був радником єпархіяльної ради і духовним управителем нашої католицької преси.

Новойменований Владика нової Єпархії Св. Миколая матиме катедру Св. Миколая в Шікаго. В Шікаго так само буде його осідок. Він має різні контакти з єрархією, що напевно чимало поможе йому в праці для добра нашої Церкви і народу. Він теж завжди цікавився нашою молоддю та її організацією. Його солідна дотеперішня праця та досяги в різних місцевостях, де він трудився, це запорука, що він розвине велику діяльність у своїй єпархії.

Отці Редемптористи, Редакція й Адміністрація Голосу Спасителя бажають обильного Божого благословення в його майбутній праці для слави Божої і добра нашого народу.

На многая літа, Владико!

о. М. Щудло, ЧНІ.

ЗАКЛИК ВПР. О. Н. ГОДОВАНОГО, ЧНІ.

Впреп. о. Н. Годований, ЧНІ., директор колеґії Св. Володимира в Роблині, промовляв до жінок, що прибули на Конґрес до Саскатуну. В своїй промові, що захопила слухачок, заявив: "Треба нам дуже багато священиків і місіонерів, бо без них наша Церква загине в Канаді. Якщо загине Церква, то й згодом загине наш нарід!"

СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР

СВЯТОСЛАВ, син Ольги, не хотів піти за прикладом побожної та святої матері, приймаючи християнську віру, бо казав: "Якщо я навернуся на нову віру, так мої поганські дружинники будуть сміятися з мене!"

Відважний Володимир, внук Ольги, таксамо зразу не хотів схилити буйної голови перед покірним Христом і Його Євангелією, бо свавільне життя, війна, закріплення держави займали всі його здібності. Проте Божа ласка сильніша ніж людська впертість. В Божому Провидінні надійшов був час, щоб справдилися слова Святого Апостола Андрея, які він виголосив на київських горах: "Хрест засіяє на цих горах, бо ласка Св. Євангелії просвітить руську землю!"

Молодий Володимир змагався криваво зо своїми братами за престол Київської держави. Багато крови братньої полялося по руській землі. Володимир здійснив свої мрії, з'єднав в одну державу порозбивані та розсварені племена, стаючись єдиним володарем розлогої Київської держави.

В краю настав спокій. Здібний монарх зачав організувати молоду державу на тривких основах, щоб запевнити їй могутність і славу, що їй належалася в тодішньому світі.

Проте як розумний володар бачив, що держава не може бути тривка, коли вона спирається тільки на фізичній силі. Знав він про могутні держави Европи, що проживали по засадам християнської віри та досягали великого добробуту. Оттому Володимир рішився прийняти християнську релігію, що голосячи братерство, пошану до авторитету володаря як представника Божої влади, почуття обов'язку супроти ближніх і держави, витворює в громадянах моральну злуку та єдність, якої не створить ніяка фізична сила чи страх. Примус може викликати рабський послух. Свята Євангелія реформує духа та чинить людину доброю внутрі та назовні, шляхетною, благородною, моральною, вчить панувати чуже добро та життя, подає вдоволення в житті, спокій при смерті та вічну славу в небі.

Отак християнство це найбільша сила в розбудові держави, в поширенні культури та закріпленні в душах правдивого патріотизму, бо наказує любити свій край і життя скласти за нього, як зайде потреба.

Надійшов 988 рік, що став переломовим у житті так Володимира, як і Руси-України. Володимир прийняв святе хрещення й одружився з грецькою царівною Анною, що була ка-

толичкою, бо Греція тоді підлягала папській владі в церковних справах і царгородські патріярхи слухали Папи як свого законного зверхника. Греція віддилилася від Риму в 1054 р. більше із політичних аніж релігійних мотивів. Грецькі цісарі згодом примусили трьох східніх патріярхів, єрусалимського, антіохійського й александрійського зірвати з Апостольською Столицею, хоч зразу ті патріярхи гостро осуджували діло Мих. Керулярія, справника розриву, та старалися перепинити лихо, що стільки нещасть принесло Христовій Церкві.

Сам прийнявши хрещення, Володимир узявся підготовляти свій нарід до хрещення, бо бажав, щоб і його просвітило світло Христової Євангелії. Це сталося 988 року в Києві.

Поганство зразу опиралося новій вірі, особливо по провінціях, але ласка Божа, ревність Володимира, невтомність священиків і місіонерів перемогли спротив і світло Євангелії осяло Україну, ставляючи її в ряди цивілізованих народів світу.

Володимир, бояри, княжі дружинники добрим прикладом присвічували народові в християнськім житті. Церкви, школи доконали діло навернення всієї держави. Крім шкіл Володимир будував манастирі, що стали вогнищами науки та просвіти, закладав притулки для вбогих і сиріт, лічниці для хворих, дбаючи про добро своїх підданих і поліпшуючи обичаї та громадянські взаємини поміж населенням.

Вдячний нарід прозвав Володимира "ясним сонічком" і зачислив його до хору Святих за його великі добродійства та прикладне життя.

СМІХОВИНКИ

Різниця між психопатом і невротиком у тому, що психопат думає, що 2+2=5, а невротик, що 2+2=4, але він це ненавидить.

Кожне подружжя було б щасливе, якщо б у ньому не було двох прикрих елементів, чоловіка і жінки.

Багато політикантів лихо розв'язують проблеми, бо не наближаються до них із бистрим розумом, але з відчиненими устами.

Людина, що п'є немов риба, не повинна їздити автомобілем, але навчитися плавати.

Механік промовив до властителя автомобіля: "Олива в вашім автомобілі в порядку, але треба доконче змінити мотор!"

Тепер учені вже зачали виробляти такі дивні машини, що зовсім подібні до людей, бо можуть розв'язувати різні проблеми, не вживаючи розуму.

Святий Теодор і його син Іван

Хоч Свята Ольга старалася вихувати Володимира по-християнськи, Володимир у початках свого панування не визнавав публично своєї віри, бо хоч знав дещо про християнство, дійсним християнином не був.

В тих самих часах проживав у Києві купець Теодор зо своїм малолітнім синком Іваном. Теодор був купцем, чому й зчаста їздив до Царгороду, де запізнався із християнством.

Христова релігія полонила його душу, захопила його серце, бо це релігія любови Бога та людей. Християнський Бог це Бог любови та милосердя, батько людей, що їх сотворив для неба і вічного щастя.

Отак Теодор прийняв святе хрещення та став ревним християнином і в цій релігії вихував свого одинака. Обидва ходили на християнські богослуження, слухали вияснення Євангелії, так що внедовзі й син прийняв святе хрещення, діставши ім'я Івана.

По одному поході київські погани порішили принести руському божкові в жертву живу людину, щоб подякувати за перемогу над Ятвягами. Жереб мав рішити, кого треба було живцем спалити в честь жорстокого божка. На кого впаде жереб, той мусить померти як жертва у стіп Перуна.

Жереб упав на молодого Івана, гарного тілом і душею хлопця. Легко було метати жереб, але тяжко було виконати фатальну жертву, бо Теодор рішуче запротестував, що в божків він не вірить і не дозволить убити свого одинака в честь бездушного божка. "Я вірю в одного Бога, що сотворив небо та землю, і в Його Сина Ісуса, що прийшов на світ і помер за наше спасіння. Поки живу, так не дозволю доторкнутися вам до мого одинака, що теж вірить у живого, вічного Бога!"

Сміливість християнського батька розлютила докраю поганського старшину, що прийшов був по Теодорового сина. "Як то, Теодоре, ти смієш противитися Перунові та нашому князеві?"—закликав старшина.

"Я люблю та слухаю нашого князя!—спокійно відповів Теодор, але князь не має права противитися Богові, що є паном неба та землі та рішати, яку жертву треба приносити бездушному, деревляному божкові! Коли йде про віру, так треба радіше слухати Бога ніж князя. Я рішений тут згинути зо своїм сином, але не віддам його на жертву Перунові!"

По цих словах відважний батько вернувся з сином до хати та замкнув двері за собою. Розлючені дружинники кинулися до хати, підложили вогонь. Спалахнув дім, в якому батько та син згинули мученичою смертю за Христа та святу віру.

Наша українська католицька Церква святкує 12-го липня пам'ять тих християнських героїв, що сміливо склали життя за Христа та Його Євангелію.

Святий Теодор це чудовий взірець для всіх українських батьків, як треба виховувати діти та гинути за Христа, коли свята віра зажадає цього. Коли б наші батьки отак защеплювали любов до Христа в

юнацькі серця своїх діток, так не було б поміж нами зрадників святої віри, не було б відступників, не було б перекинчиків, що полишають святу Церкву й обряд і переходять до інших церков чи обрядів проти волі Божої та проти виразного заказу Святішої Столиці, що бажає та при всякій нагоді настає, щоб українці католики служили Богові в своїм українськім, католицькім обряді.

Які принмети матимуть тіла воскресших людей?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

НЕМА більшої радости для людини на цій землі ніж певність, що колись знову встанемо з гробів, що наші душі злучаться з тілами та що вже ніколи не будемо вмирати. Отож воно корисно приглянутися блище, як будемо виглядати тоді, коли воскреснемо. Свята віра вчить нас, що деякі прикмети будуть посідати так добрі, як і прокляті, а інші прикмети будуть мати лише прославлені тіла. І тому будемо насамперед займатися цим, які будуть спільні прикмети так для добрих, як і для злих в дні воскресення? Так добрі, як і прокляті будуть насамперед посідати ті самі тіла цебто ті, що ми мали тут на землі. Як апостоли пізнали Мойсея й Іллю на горі Таво́р, коли Христос переобразився, так і ми зможемо в день суду пізнати наших знайомих, близьких і рідних. Напевно, що це буде велика радість, коли стрінемося по таких довгих роках і знову зможемо заговорити до осіб, з якими попрощалися багато, багато років тому.

Так добрі, як і злі отримають по воскресенні такі тіла, що в них не буде жадної фізичної хиби. Каліки одержать здорові ноги, сліпі отримають зір тому, що природа людини буде відновлена і все, що нам бракувало Бог в той час направить. Кожна особа, як чоловік так жінка, встане в повній силі віку, щоб з повними силами могли стати на суд Божий й одержати свою нагороду або кару. Вкінці так добрі, як злі одержать той дар, що вже ніколи не будуть вмирати. Всі, що воскреснуть з гробів, стануть безсмертними, і так Христос зовсім знищить смерть!

Тіло людини не буде потребувати поживи, щоб підтримувати сили тому, що це тіло не буде змінятися, слабнути або старітися. Сила Божа буде його зберігати так, що воно ніколи не зміниться, але завжди буде таке саме. Як отже бачимо, католицька Церква навчає зовсім щось іншого, як навчають ті, що твердять, що при кінці світу Бог знищить душі проклятих та Сатану. Бог нікого не знищить, але ще й приверне всім повні сили нашого тіла, щоб праведні могли радуватися, а прокляті відчути ввесь тягар Божої справедливости, що їх тоді покарає. Отже ідентичність, відсутність всякого браку в нашій природі та безсмертність тіла—це три прикмети, що їх будуть посідати так добрі, як і злі.

Крім цього є прикмети, що їх будуть мати лише добрі, а саме вони будуть свобідні від усяких терпінь. Вони не будуть здібні відчувати ніякого терпіння, холоду і голод. Їх тіла будуть відпорні на те все. Читаємо, що три хлопці були колись вкинені у Вавилоні до печі повної вогню, одначе не терпіли тому, що Бог їх захоронив. Чому ж Бог не міг би захоронити тіла воскресших людей від терпінь? Добрі люди в часі воскресення будуть посідати тіла, що будуть сяти й ясніти як сонце. Жиди не могли дивитися на обличчя Мойсея, коли він сходив з гори Синай. Так само воскреслі тіла будуть ясніти немов зорі на небі.

Третя прикмета прославлених тіл це буде скородвижність. Воскреслі будуть посідати надзвичайну енергію так, що зможуть скоро порушатися без найменшого змучення. Вони не будуть потребувати відпочинку тому, що не будуть ніколи змучені, вичерпані, але зможуть поконувати всі труднощі власними силами. Читаємо н. пр. про Христа, що ходив по воді, читаємо про Святих, що надприродна сила підносила їх не раз вгору.

Четверта й остання прикмета прославлених тіл це можність все проникати. Прославлені особи зможуть переходити все так, що ніщо для них не буде недоступне. Христос вийшов з гробу, хоч гріб був запечатаний і прийшов до учеників, коли двері були замкнені. Чому ж прославлені тіла не могли б отримати від Бога подібного привілею? Коли думаємо про те, що нас чекає, то ми повинні тішитися, що Бог так щедро буде нас нагороджувати за ті прикрості, що зазнаємо в цьому світі. Всі ці прикмети описав Св. Павло у листі до Коринтян. Ця наука об'явлена Самим Богом, тому зовсім певна. (І Кор. 15, 41-58).

ПРИВІТ УКРАЇНСЬКОМУ КАТОЛИЦЬКОМУ ВЛАДИЦІ В АРГЕНТИНІ

Святіша Столиця назначила першого єпископа українця на візитатора для українців католиків в Аргентині. Преосвящ. Кир Андрій Сапеляк, український Салезіянин, отримав цей почесний уряд. Досіль новоіменований Владика був ректором української католицької Малої Семінарії в Римі, де виказав свої великі здібності.

Редакція і Адміністрація Голосу Спасителя, як теж усі Отці Редемптористи східнього Обряду бажають успіхів у праці та моляться за новоіменованого Владику. На многая літа, Владико!

Якщо розмовляємо з іншими, то треба балакати як слід. Св. Анзельм каже: "Твої уста—це уста Спасителя. Тобі не вільно балакати про марні речі, не згадуючи вже обмови і брехні". Хто любить Бога, той завжди старається говорити про Нього. Здається, що вміємо належно говорити тільки про тих, кого любимо.

Вінніпеґ—Канів для українців Канади

(8-9 липня 1961)

КАНІВ—це місто в Україні, де спочивають тлінні останки найбільшого українського поета, Тараса Шевченка. Українці часто подорожують до Канева, щоб побачити його могилу та пригадати собі ідеали, за які він так відважно змагався з московським імперіялізмом і за які так страшно натерпівся від московського царя Миколая І та його поліції.

День 9 липня залишиться незабутнім в історії канадійських українців, бо тоді премієр Канади, Вельмишановний пан Іван Діфенбейкер, врочисто відкрив пам'ятник Шевченка на парляментарній площі в Вінніпегу, столиці Манітоби. Розлога площа була наповнена народом. Знавці начислили коло 30,000 людей. Це були переважно українці, що з'їхалися на цей день з усіх сторін Канади. Не бракувало теж і гостей із Америки.

Подібного здвигу та з'їзду не було ще в історії канадійських українців. Канадійські радіостанції, часописи та телевізорські станції рознесли славу Шевченка по цілій Канаді.

І дійсно це була небуденна подія, яку звеличали ці достойні гості: премієр Канади, І. Діфенбейкер, премієр Манітоби Д. Роблин, королівський заступник Манітоби Виллис, два наші державні мужі, сенатор Гнатишин і міністер Старчевський і багато інших визначних осіб, між ними наші єпископи.

Вулиці Вінніпегу були замаєні українськими синьожовтими прапорами. На ратуші виднів-

ся напис: **Століття Шевченка.**

Святкування почалися вечірнім концертом на арені 8 липня. Під час концерту грала наша орхестра з Чікаґа. Коло 7,000 людей було на концерті. Приявні мали нагоду налюбуватися гарними співами, видом українських строїв і танків. Пан Іванчук зробив на слухачів сильне враження, як у своїй промові закликав: **"Будуймо пам'ятник Шевченка в своїх серцях!"**

9 липня вранці були Служби Божі по українських церквах. По обіді церемонія відслонення пам'ятника почалася походом на парляментарну площу. Зразу промовляв дост. премієр Манітоби, Д. Роблин. Заявив приявним, що зо шкільним роком 1962 українська мова буде довільним предметом навчання в деяких гайскулах провінції. (Була б для нас велика ганьба, якщо б наша молодь не використала цієї золотої нагоди, щоб навчитися української мови і культури! Батьки повинні подбати, щоб кожна українська дитина, що ходить до гайскулу, навчалася нашої рідної мови!). Прегарну промову премієр Роблин закінчив по-українськи словами Шевченка:

Учітеся, брати мої,
Думайте, читайте,
І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь!

Потім промовив королівський заступник на Манітобу, губернатор Е. Виллис, заявив, між ін.: **"Якщо будете добрими українцями, то й будете добрими канадійцями!"** Як приємно було почути ці слова з уст високо поставленої в канадійськім уряді особи! Водночас не один приявний відчув прикрість, як пригадав собі тих українців, що через почуття меншевартости зміняють свої призвіща та стидаються сказати іншим, що вони українці. (Між іншими відомо нам, що на 80 наших дівчат, що працюють у університетськім будинку в Торонті, тільки дві записалися українками!).

Вкінці виступив високодостойний премієр Канади, І. Діфенбейкер, і по короткій промові відслонив пам'ятник, що його виконав наш артист Андрій Драган. Приявні відчули глибоке зворушення. Премієр заявив на бенкеті, що бачив, як людям текли сльози з очей, і цього він не забуде ніколи.

По відкритті пам'ятника були святочна академія в міській авдиторії і потім бенкет у готелі Марлборо. Під час цього бенкету були різні промовці, але найкращу промову виголосив сам премієр Канади, І. Діфенбейкер. (Цю промову подаємо в оригінальнім англійськім тексті, стор. 37). Достойний премієр зазначив, що Канада це не горнило, яке має перетопити і знищити всі народи, що тут мешкають: "Канада", заявив він, "це гарний сад, в якім є різні квіти!" цебто кожна національність повинна зберігати свою мову, традиції та звичаї, й так збагачувати Канаду.

* * *

Треба погратулювати організаторам і ініціяторам цього незабутнього дня, бо підготовка до нього забрала їм багато часу і труду. Дивлячись на превеликий успіх, вони напевно раділи і дякували Богові за Його благословення.

* * *

В понеділок о год. 7.30 ввечорі відбулася сесія УВАН і НТШ, де виголошено три українські доклади. Найцікавіший був перший про легальний присуд Т. Шевченка. Другий був слабший, хоч так само вартісний. Третій доклад можна без скрупулу назвати "переливанням з пустого в порожне".

* * *

Проте не ображаючи нікого, ані не принижуючи заслуг і трудів організаторів цього пропам'ятного дня, хочемо звернути увагу на декілька недомагань, щоб вони не повторялися на майбутніх подібних імпрезах. Ось наші замітки:

1) Концерти були абсолютно задовгі. Вони були б багато більше подобалися глядачам, якщо б були на половину коротші. Хто годен висидіти три або чотири години на концерті? Пощо дозволяти співакові аж п'ять чи шість пісень, або на 15-ть мінутну деклямацію?

2) В докладах слід обмежити виклади до 15 мінут. Якщо є більше ніж один доклад, то вони не повинні тривати більше ніж 10 мінут. Зате було б дуже порадно по кожнім докладі дати учасникам нагоду виявити свої враження чи поставити бажані питання.

3) Треба б уже раз на завжди виключити від докладів людців, які надуживають тер-

пеливости слухачів. Таким пре-легентом був третій промовець на засіданні УВАН і НТШ, що переливав "з пустого в порожне", не забувши згадати і про 'великого Гуса' і про байку про Гонту, що ніби власноручно повбивав власні діти тому, що вони були католиками.

Коротко кажучи, організатори всяких з'їздів повинні пам'ятати про п'яту Божу Заповідь: "Не вбивай!" цебто не змушуй учасників, глядачів і слухачів нудитися, вештатися, робити замішання і галас, і внаслідок того ненавидіти всякі з'їзди, бо навіть найкращі речі томлять глядачів і слухачів, коли вони задовгі.

Редактор Гол. Спасителя.

Літературний Конкурс

НА ЖИТТЄПИС СЛУГИ БОЖОГО МИТРОПОЛИТА АНДРЕЯ ШИПТИЦЬКОГО

Головна Управа Асоціяції Української Католицької Преси, за відомом і згодою Постулятора Беатифікаційного Процесу, о. д-ра М. Гринчишина, ЧНІ., ПРОГОЛОШУЄ ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС на життєпис і діяльність Слуги Божого Митрополита Андрея Шептицького на таких умовах:

1. Життєпис обіймає цілість або одну із ділянок життя і діяльности Митрополита.

2. Твір повинен бути побудований за правилами будови біографічних повістей і в своїй основі й цілості згідний із засадами Христової моралі і християнського світогляду.

3. Розмір твору: 15—20 аркушів друку (найбільше 320 сторінок).

4. Реченець надсилання рукописів до 31 грудня 1963, на адресу:

Dr. Gregory Luznytsky
1427 W. Cayuga St.,
Philadelphia 40, Pa., U.S.A.

Надіслані твори мають бути підписані псевдонімом. До манускрипту треба долучити запечатану коветру з правдивим прізвищем автора чи авторки й докладну адресу.

6. Рукопис у двох примірниках можна писати рукою, але чітко, з інтерлініями й тільки на одній сторінці, хоч радше писати машинкою.

7. Право друку залишається за автором.

8. Нагороди: перша 600 долярів, друга 400 долярів.

9. Склад журі: о. проф. Н. Кушпірик—представник Постулятора, проф. В. Радзикевич—голова, д-р Г. Лужницький—секретар, д-р В. Лев і д-р П. Ісаїв—члени.

10. Нагороджені рукописи (один примірник) залишаються власністю Асоціяції Української Католицької Преси, а ненагороджені, на бажання авторів, можуть бути їм повернені.

Филадельфія, дня 22. липня 1961.

Микола Вайда
секретар

Д-р Лев В. Миловський
голова

1) Моя дочка покинула свого чоловіка без ніякої причини і тепер живе з другим "на віру". Чи я маю поступати з нею як з дочкою, чи може треба зірвати з нею всякі стосунки та не впускати її та її 'нового партнера' до хати?

Ваша дочка напевно тяжко згрішила, як почала жити "на віру" не зо своїм чоловіком, бо це чистий перелюб, цебто подвійний тяжкий гріх, зрада подружого партнера і нечистота. Христос і Св. Павло ясно та беззастережно осудили перелюб як смертельний гріх (Мт. 19, 9, і Рим. 7, 3).

Як іде про вашу поведінку з дочкою, то треба взяти під увагу, що принесе більше користи: відогнати її від себе чи дальше поступати з нею як з дочкою? Якщо є якась надія, що, допускаючи її до дому, можна буде звернути їй увагу на тяжке ламання Божого Закону й так опам'ятати її, то треба дальше поступати з нею як з дочкою. Якщо ж цієї надії нема, то слід заявити їй, щоб не приходила з 'партнером' до вашої хати, бо ви не бажаєте бачити перелюбників, що знехтували Божим Законом і живуть в стані смертельного гріха, не боячись Божої кари, що напевно спаде на них, якщо не покаються та не перепросять Бога і не направлять згіршення.

2) Чому деякі українські часописи сильно атакують Рим, коли протестанти назагал прихильно ставляться до Папи і до намагань Івана XXIII завести порозуміння між християнами різних віровизнань?

Трудно відповісти на це питання, але нам здається, що ті українські часописи, що виписують проти Риму і Папи, не мають на серці справи поєднання християн, за яке Спаситель так сильно молився на Тайній Вечері: "Щоб були всі одно!" (Ів. 17, 21).

Може часом ті, що противляться церковному поєднанню, бояться, що стратять "роботу", якщо прийде до церковного поєднання, тому так сильно і дуже часто зовсім нехристиянськими засобами і висловами поборюють саму ідею поєднання.

Проте сподіємося, що часи змінятся. Прийдуть інші люди, які бажатимуть виповнити Христове бажання, щоб "був один Пастир і одна отара" (Ів. 10, 16), і тоді закінчаться нехристиянські виписування по згаданих часописах. Дай Боже, щоб воно сталося щоскоріше!

3) Моя сусідка докучає мені закидом, що Божа Мати мала крім Ісуса ще інші діти, тому не була Дівою аж до смерти. Що маю відповісти їй? Як я годна переконати її про помилку?

Ми видали книжку, в гарній твердій оправі, "Духовні Скарби Св. Письма". В ній є один розділ (148-9 стор.), де ця справа докладно обговорена на ос-

нові Св. Письма. Там доказано за Св. Письма, що браття Ісуса, про яких згадували жиди (Мар. 6, 3), не були дійсними братами, але братанками Спасителя, бо жиди під словом "аха" розуміли так дійсних братів, як братанків тому, що не мали двох осібних слів. Для них слово "аха" означало брата або братанка, відповідно до потреби.

(Цю книжку можете дістати з Голосу Спасителя: ціна $3.00).

4) Мій сусід передплачує і читає комуністичну газету. Я звернув йому увагу, що подібних писань не вільно читати, але він відповів, що тут нема ніякого гріха. Чи це правда?

Сьома церковна заповідь забороняє читати заказані книжки. Між заказаними книжками знаходяться комуністичні пропагандивні часописи. Отож їх не вільно читати без позволення від Єпископа, бо це гріх переступати церковну заповідь. Хіба Спаситель не заявив, що це гріх не слухати Церкви: "Якщо ж він не послухає Церкви, то не май з ним нічого до діла немов із митником і поганином!" (Мат. 18, 17).

Єпископ має право зо слушної причини дозволити на читання заказаних книжок, от як хтось потребує цього до студій комунізму. Ваш сусід читає ці часописі з пустої цікавости, а цікавість не є вистачальною причиною, щоб дістати подібне позволення.

Скільки людей затратило віру через читання подібних книжок і часописей! Церква як добра мати дбає про душі, тому велить своїм вірним не читати того, що могло б пошкодити їм.

5) Мій знайомий мав багато грошей, але ніколи не давав нічого на добрі цілі. Скуповував доми, ба й навіть купив готель. Чи багаті люди можуть довільно вживати чи надуживати матеріяльні добра і не прогрішуватися перед Богом? На диво ж усім, цей знайомий добре вміє заохочувати інших давати датки на добрі цілі!

На жаль бувають люди, що мають фальшиве поняття про матеріяльні добра. Вони думають, що вони є панами цих дібр, тому можуть робити, що хочуть зо своїми грішми. Так воно не є. Матеріяльні добра це Божий дар. Власником цих дібр є Бог. Люди, що мають їх, це тільки адміністратори. Ось тому треба буде здати Богові рахунок у годині смерти зо вживання чи надужиття цих дібр.

Багачі повинні пам'ятати, що матеріяльні добра слід так уживати, щоб вони та їхня родина користали з них. Якщо ж мають ще якісь злишні добра, то ці добра чи гроші треба роздавати тим, що потребують помочі, от хоча б сиротинці, манастирі, духовні семінарії, старечі доми, чи взагалі ближні, що не мають з чого жити. Не вільно нагромаджувати матеріяльних дібр для себе самого та свого скупарства, коли ці добра непотрібні згаданій особі. Бог сотворив матеріяльні добра для вживання всіх Своїх земських дітей, а не для деяких людей, що нагромаджують ці добра для власної нахабности. Ці люди повинні пригадати собі Божий суд, на якім Бог спитається їх, як використовували ці добра.

6) Чи це гріх під час посту дивитися на телевізорські програми?

Дивитися на телевізорські програми під час посту чи поза постом не буде гріхом, коли ці програми є добрі. Це тільки розривка. Зате буде гріхом так під час посту, як поза постом дивитися на ці програми, якщо ці програми лихі, повні насилля, жорстокостей, мордів, тощо, бо так людина, особливо діти і молодь, привикає до подібних речей.

Батьки мають строгий обов'язок чувати над програмами, що їх діти бачать на телевізорі.

Багато людей проводить чимало часу перед телевізором. Страта часу може так само бути гріхом, бо людина повинна використовувати час для Божої слави і добра власної душі. Напевно Бог не може бути задоволений із тих людей, що витрачують цілі години перед телевізором, але чомусь не знайдуть "часу", щоб прочитати добру книжку, часопись або помолитися!

7) Чи зміна календаря автоматично не потягає за собою зміну віри і зраду наших національних традицій?

Зміна старого ювілянського на новий григоріянський календар ні не зміняє нашої віри, ні обряду, ані не касує наших прегарних національних і релігійних традицій. Все залишається так, як було передтим.

Календар це тільки міряння часу. В щоденнім житті всі українці користуються новим григоріянським календарем, але це не робить їх ні латинниками, ані зрадниками своєї Церкви чи народу.

Зрештою старий юліянський календар не є навіть християнським календарем, бо його встановив поганин Юлій Цезар, що жив 100 літ перед народженням Христа. Цезар був здібним римським поганським полководцем і адміністратором.

Вистачає зайти до деяких церков, де відправи відбуваються по новому стилю, щоб переконатися, що там дальше зберігаються всі наші богослужби так само, як було перед зміною календаря.

8) Я чув, що деякі люди нарікали на те, що при відкритті пам'ятника в Вінніпегу не поблагословлено цього пам'ятника, ані не відслужено панахиди за душу нашого великого Тараса Шевченка. Чому так зроблено?

Ми не бачимо ніякої рації, чому треба б благословити пам'ятник. Благословляються хрести або статуї Святих. Шевченко ж це тільки наш національний герой, але ні православна, ні католицька Церква не уважає його за Святого. Отож не було рації благословити його пам'ятника. Ми не чули, щоб англійці благословляли пам'ятники своїх національних героїв.

Не було теж панахиди при пам'ятнику, бо це було **відкриття** пам'ятника, а не якесь заупокійне богослужения чи поминки за душу нашого поета. Думаємо, що кожен розумний українець погодиться з нашою відповіддю.

ЦІННІ ГАДКИ ВПРЕОСВЯЩ. МАКСИМА ГЕРМАНЮКА, ЧНІ.

Промовляючи на Конгресі Українців Католиків Канади, Митрополит Максим звернув увагу на релігійне і національне виховання нашої молоді та народу взагалі. Якась частина нашого народу не має цього виховання. Ось прояви занедбання релігійного виховання:

(а) релігійна байдужність, (б) сектанство, (в) пропаганда проти католицької Церкви через брак ясних принципів.

Деяка частина нашої молоді не має належного НАЦІОНАЛЬНОГО вишколу. Дехто каже: "Вистачає бути католиком!", нехтуючи нашим прегарним обрядом. Це фальшиве гасло поширяють навіть деякі латинники, що не люблять нашої Церкви. Слід зазначити, що абстрактних католиків нема на світі, бо є французькі, англійські, ірляндські католики, а не "тільки католики!"

Так само і ми не є тільки католиками, але УКРАЇНЦЯМИ католиками цебто маємо проживати по-католицьки в рямцях нашого обряду і традицій. Хто відрікається свого обряду та народу, той гейби кличе: "Бог помилився, що створив мене українцем! Я направляю Його помилку, як покидаю свій нарід і Церкву та переходжу до чужих!"

Отож всі організації повинні звернути увагу на гасло: "Релігійна і національна свідомість у нашім народі!", щоб ніхто не пропав для нашої Церкви і народу через брак відповідного вишколу.

Збереження любови до рідного народу й обряду—це запорука нашого існування в Канаді. Учителі повинні всюди, де тільки можливо, навчати нашу дітвору української мови. Слід теж запровадити в кожній нашій парафії братство навчання католицької релігії.

7-ий Конґрес Українців Католиків Канади

СЬОМИЙ Конґрес українців католиків Канади відбувся в Саскатуні від 1-3 липня, хоч ЛУКЖ зачала свої наради вже 30 червня. Не входимо в подробиці, бо наші читачі вже знають про перебіг конґресу з інших часописей. Подаємо тільки загальні враження.

Конґрес пройшов під гаслом "В поклоні Пробудителеві Галицької Землі", бо підмічено 150-ліття народин о. Маркіяна Шашкевича, що для Галичини відограв ролю подібну до тої, що Шевченко відограв у Східній Україні.

Крім цього цьогорічний Конґрес вшанував десятиліття нашої Саскатунської єпархії та вшанував її енергійного Владику, Кир А. Роборецького. Всі наші Владики з Канади і Преосвящ. Кир А. Сенишин, ЧСВВ. з Америки прибули на цей Конґрес і зложили Саскатунському Єрархові щирі побажання за великі досяги під час десятлітнього існування єпархії.

Конґрес стягнув до Саскатуну около 500 делегатів, делегаток і гостей з усіх сторін Канади. Слід зазначити, що найкраще пописалася ЛУКЖ, бо так чисельно, як і програмово перевищала БУК-а і УКЮ.

(Йорктонська група мала між собою паню Др. Потоцьку, що була попередньою головою Ліги і керувала нарадами ЛУКЖ. Імена делегаток обидвох жіночих Ліг: п-і Верхомінка, Абрамець, Попович і Катеринич. Делегати БУК-а: Ст. Шордій і С. Яремович).

Під час засідань учасники почули багато цікавих доповідей чи суґґестій. Слід згадати бодай найважніші: пані О. Саварин (її стаття про національне виховання є в цім числі Голосу), п-і Др. С. Потоцька, ВПреосвящ. Кир Максим Германюк, ЧНІ. і о. Мих. Щудло, ЧНІ. В неділю ввечорі на концерті др. Б. Казимира виголосив дуже цікавий доклад про Маркіяна Шашкевича. Ця доповідь появиться в Гол. Спас. в жовтні 1961). П. Голота мав цікаву доповідь про програму праці, щоб плекати в усіх українцях, особливо в душах молоді і дітей, "Католицьку релігію, українську національність і канадійське державне почуття".

Конґрес закінчився загальною сесією всіх трьох відділів: БУК, ЛУКЖ і УКЮ, підкреслюючи між іншим потребу соціяльної справедливости для робітництва і закликаючи всіх українців до масової участи в Шевченківських святкуваннях, що мали відбутися за кілька днів у Вінніпегу.

Загальне враження з Конґресу є позитивне. Слід дати кредит чисденим делегатам і делегаткам, які з глибоким переконанням висвітлювали наші проблеми, звертаючи увагу на світла і тіні. Позитивним явищем було рішення ЛУКЖ і УКЮ офіційно користуватися українською мовою на мітінгах, хоч у потребі кожен може свобідно послуговуватися англійською мовою.

Деякі завваги, що їх можна б використати для майбутніх з'їздів чи конґресів:

1) Визначити якесь гасло, от хоча б "Українська католицька свідомість у нашій молоді". Під цим гаслом повинен проходити

цілий Конґрес. Треба мати бодай одну загальну сесію, де здібний прелеґент належно насвітлив би згадану тему, от хоча б у півгодинній доповіді.

2) Гасло Конґресу слід заздалегідь проголосити в пресі, щоб так делегати, як гості, що прибудуть на Конґрес, могли приготовитися до дискусій, прочитати про цю тему якусь книжку, продискутувати її на місцевих мітінгах, тощо. Тоді дискусії по доповіді будуть розумні та корисні для слухачів.

3) Згадане гасло кожна група повинна розробити на власній сесії, бо інакше до згаданої теми підходять мужчини, інакше жінки, й інакше молодь. Це значить, що кожна група повинна мати осібну доповідь про ту саму тему, що учасники почули на загальній сесії.

4) По кожній доповіді слід дати учасникам нагоду виявити свої гадки чи подати суґґестії. Подібні дискусії дуже цінні та корисні. Ось тому всякі **фінансові чи інші звіти** слід обмежити до п'ятьох хвилин, а не довше, бо це страта часу, коли делегати чи делегатки зачнуть вичисляти, скільки їх відділ мав "чайних вечірків", скільки хворих відвідав, тощо. Подібні звіти можна видрукувати та подати їх тим, що ними цікавляться, зазначуючи найважніші події подані в них. Не слід дивитися на тих, які кажуть: "Я не приїхав (-ла) з такого далекого міста, щоб говорити тільки п'ять мінут! Мені треба цілої години, щоб виговоритися!"

5) Місцевий комітет, що займається з'їздом повинен подбати, щоб про цей з'їзд і його наради знала англомовна преса і щоденно подавала їх. Без подібної реклями замикаємося в своїм ґетті!

6) Багато учасників і делегатів висилає своїм рідним і приятелям поздоровлення з Конґресу. Було б добре мати спеціяльно видрукувані карточки з важніших об'єктів даної місцевости, де відбувається з'їзд. На цих карточках слід помістити напись у двох мовах: українській і англійській: "7-ий Конґрес Українців Католиків". Це буде так само добра пропаганда для нас.

..7) Резолюції Конґресу повинні бути не численні, короткі, ясні та ядерні. Що менше цих резолюцій, то вони успішніші та краще виглядають.

8) Вернувшись додому, делегати і делегатки повинні подати звіт про Конґрес до місцевої англомовної преси, щоб наші сусіди знали про Конґрес і його рішення.

9) Добре було б видати друком цікавіші доповіді, щоб вони не пішли в забуття. Найкраще було б видати їх брошурою, бо згадка про них у часописах скоро затрачується з самими часописами. Це ж факт, що мало хто зберігає часописи на довгий час, а витинки з них губляться і нищаться.

Накінець учасники повинні намагатися зазнайомитися з як найбільшим числом делегатів. Не всі люди мають однакову вдачу. Одним легше, другим тяжче наближатися до інших. Отож хто має дар легко наближатися до інших, той повинен дбати, щоб на Конґресі ніхто не "почувався сиротою". Слід витворювати родинну атмосферу під час подібних з'їздів, бо це викликує захоплення і прив'язання до Організації.

Ось так—на нашу скромну думку — повинен виглядати Конґрес. Час Конґресу має бу-

ти часом релігійного, морального і національного подиому. Учасники і учасниці повинні почути багато нових речей, щоб могли вернутися додому з новими ідеями і поширяти їх між тими, що не могли прибути на Конгрес.

Редактор Гол. Спас.

Смерть—це кара на лихих батьків

м. щ.

ДЖЕК Ф., 22-літній студент хемії університету Н., телефонічно повідомив поліцію, що знайшов своїх батьків мертвими, як у понеділок, 19 жовтня 1958 р. прийшов відвідати їх. Батько і мати лежали неживі в кухні на підлозі: Обидвоє були середнього віку.

Джек і його приятель Джов були в кухні, як два поліцаї вступили до багатого і розкішного помешкання др. Ф. Оглянули трупів, але не знайшли на них ніяких ран, ані слідів побиття. Негайно покликали лікаря, який сливе на перший погляд заявив: "Вони померли від отруї, бо їх уста неприродно червоні і трохи попалені від хемічних складників!"

Це лікарське ствердження здивувало поліцаїв. Лікар заглянув до привітальні. На столику стояла велика пляшка надпитого заграничного вина і ще одна малесенька пляшечка. "Тут мусіла бути отруя", промовив лікар. На ще меншім столичку були дві чарки. На їх дні лікар завважив засохлі залишки вина. Лікар узяв одну чарку і підніс до носа. "Господи, та ж це ціянат, страшна отруя, що на місці вбиває людину!" скрикнув здивований. "Так, вони померли від отруї, що хтось домішав до вина!"

"Хіба це самогубство?"—закликав поліцай. "Можливо!" потакнув лікар.

"А може хтось отруїв їх?" докинув другий поліцай. "І це не виключене!" погодився лікар.

"Джек Ф.", поліцай звернувся до сина втроєного лікаря, "як ти довідався про смерть батьків?" Струнький, рудоволосий, 22-літній Джек отак відповів на поставлене питання: "Я вчора телефонував до матері, але ніхто не відповів. Сьогодні тричі кликав її, але так само не було відповіді. Тоді мій приятель Джов і я приїхали подивитися, чому ніхто не відповідав. Маю ключі від хати, бо не мешкаю з батьками. Ввійшовши до кухні, ми трохи не завмерли від страху... Згодом прийшли до себе і покликали вас!" Як Джек розповідав історію, його приятель Джов рухом голови тільки потакував.

"Чи думаєш, що батьки поповнили самогубство?" — спитався поліцай.

"Так виглядає!" — відповів Джек.

"Чи батько або мати хворували на пригнобления або часом сильно сварилися?"—тягнув поліцай.

Джек хвилинку мовчав і згодом отак заговорив: "Батько був здоровий. Мати часто попадала в пригнобления. Між ними інколи бували сварки, бо батько підозрівав матір".

"Чи батьки ходили до церкви?"—докинув поліцай.

"Заки побралися, то батько ходив до церкви. Потім перестав, бо мати не вірила в Бога. Крім цього він був завжди зайнятий своїми клієнтами, тому не мав часу для Бога і Церкви" —відповів Джек.

Розмова з сином не викрила ніякої нитки, по якій можна б дійти до тайни злочину. Джеків приятель Джов потвердив те, що сказав Джек.

"Чи батьки мали якихось знаних тобі ворогів?" — закінчив поліцай.

"Про це не знаю нічого!" відповів Джек.

* * *

Поліція не знала, що думати про цей дивний випадок. Самогубство багатого лікаря не було виключеною можливістю, бо не одна пережита і знуджена життєвими розкошами подружа пара відбирає собі життя в Америці, як надійде старість, зникнуть розкоші, а віри в Бога нема в їх серцях, щоб перемогти нудьгу надходячої старости. Поліція не хотіла погодитися з можливістю самогубства, як старанно оглянула пишну хату лікаря і довідалася, що він мав около 100,000.00 дол. в банку.

Покликано Джека на допити до поліційної станиці. Поважний капітан попрохав його сісти.

"Джеку", промовив до нього, "чому ти не мешкав із батьками?"

"Бо вони прогнали мене з хати!"—Джек відказав без вагання.

"Прогнали з хати? А то чому? Ти ж їх одинак!"—тягнув капітан.

"Це правда, що одинак, але я не слухав їх!"—заявив Джек.

* * *

Лікар, що провів автопсію, зазначив, що їхня смерть була наслідком затроєння, але не вірив, щоб вони самі себе втроїли, бо це було б фантастичне самогубство. Адвокат родини так само здивувався, що лікар помер, не залишивши ніякого тестанменту.

Це збільшило підозріння поліції і вона дальше робила тайні розшуки. Проведено ревізію в помешканні Джека і там знайдено ціянят і інші хемічні матеріяли. Джек виправдався тим, що був студентом хемії, тому не дивниця, що мав у себе подібні речовини. Поліційним чинникам було тяжко збити подібне виправдання.

Капітан зазначив двох тайних агентів, щоб слідили за Джеком і Джовом, бо був переконаний, що злочин вийде наяв, якщо якась злочинна рука загнала лікаря і його жінку до гробу, бо воно сливе не можливе, щоб злочинець затер усякий слід за злочином.

Агенти довідалися від приятелів Джека, що він ненавидів матір за те, що вона намагалася спинити його гуляще життя. Не мав теж любови до батька, бо прогнав його з хати і звелів шукати праці.

Джек купив собі спортовий автомобіль, але не мав чим заплатити. Йому треба було 10,-000.00 долярів, бо йнакше компанія відбере автомобіль.

Джов, приятель Джека мав приятельку. По якімсь часі агенти завважили, що сердешність між Джеком і Джовом почала маліти. Вони часто сварилися.

Джек продовжав студії в уні-

верситеті, але учителі вважали його за лінюха, бо замість студіювати хемію залюбки розчитувався в англійських письменниках, що любувалися в зіпсутті і насиллі.

Одного вечора агенти завважили, що приятелька Джова була страшно подервована. Джов щось оповів їй... Що саме? Годі вгадати! Може б спитатися?... А як нічого не виявить?

По довшій нараді агенти рішили лишити її в спокої і ждати, сподіючись, що дівчина не видержить і зрадить секрет, якщо він злучений з трагічною смертю лікаря та його жінки.

Джовова приятелька боролася цілий тиждень з собою, щоб задержати фатальний секрет. Нарешті психічно заломилася під тягарем секрету. Якщо виявить його, то два юнаки підуть на шибеницю. Ці юнаки це Джек і її приятель Джов.

Опинившись на краю нервового розстрою, покликала лікаря і виявила йому страшний секрет. Джов посварився з Джеком, що обіцяв йому 10,000.00 за допомогу в отроєнні власних батьків, але не дотримав слова. Лікар зразу не хотів вірити дівчині, бо думав, що це витвір її потурбованої уяви, хоч вона клялася, що так говорив її приятель Джов.

Дівчина не знеохотилася. Удалася до поліції і щераз повторила своє зізнання про злочин Джека і Джова. Поліція вислухала її оповідання та вислала дівчину до санаторії на відпочинок.

Ввечорі заарештовано Джова. Під час допитів Джов розповів, як вони обидва плянували і виконали злочин. Др. Ф. помер відразу. Джекова мати ще трохи мучилася, тому Джек насильно вляв ще трохи затроєного вина в її уста, щоб скоріше померла.

Джек зайшов до батьків і повідомив їх, що знайшов собі працю. Розуміється це треба було запити! Джек вийняв пляшку дорогого вина. Батьки втішилися, що їх син нарешті прийшов до розуму та рішився братися до поважної праці. Затроєне вино послужило за товст.

Зразу Джек був сам з батьками. По товсті батьки звернулися до кухні. Джек покликав Джова, що ждав на дворі. Батьки Джека вже лежали на підлозі, конаючи.

Заки обидва приятелі покинули померших батьків, Джек доторкнувся до їх живчиків, щоб бути певним, що вони напевно померли. Потім спокійно вийшли з хати і поїхали до коршми запити "своє геройство".

Тим часом приятелі нараджувалися, як повідомити поліцію про смерть батьків, не викриваючи злочинців, що й вкінці так 'зручно' виконали.

Заарештований Джек зразу заперечив історію Джова і зажадав, щоб поліція покликала адвоката, але по трьох днях тюремної самоти заломився і признався до злочину.

Як Джек підписував своє зізнання, капітан поліції спитався його: "Джек, як міг ти вбити власних батьків? Чи ти не боявся Бога?

Здивований Джек відповів: "Боятися Бога? Якого Бога? В нашій хаті не було Бога! Мати взагалі в ніщо не вірила, а батько не мав часу ні для Бога, ні для мене!"

Капітан сумно похитав головою і промовив: "Ось кара за те, що батьки занедбали виховати сина в Божім страху! Дивне Боже Провидіння! Бог сам не мусів карати цих нехристиянських батьків. Їх власний син, якого не виховали похристиянськи, став їх карою і загнав їх до гробу!"

* * *

Судова розправа коротко тривала. Обидвох злочинців засуджено на смерть. Обидва померли без найменшого вияву жалю за свій злочин, бо як могли перепрошувати Бога, якщо нічого не знали про Нього та Його Закон...

ТІЛЬКИ ХРИСТИЯНСТВО ДІЙСНО ШАНУЄ ЛЮДИНУ

Поганські народи, хоча б які були цивілізовані, не мали дійсної пошани для людини, бо не розуміли її божеської гідности. Навіть такі культурні народи, як колишні греки і римляни, поступали зо своїми невільниками і невільницями немов зо скотиною. Деякі навіть твердили, що невільники не є людьми, тому й не мають душі. Бували між римлянами пани, що кожного дня вбивали невільника або невільницю, щоб їх тілом годувати риби в своїх домашніх ставках, і ніхто не вважав це за злочин.

Христова наука скасувала це варварство. Де запанувала Свята Євангелія, там зникло невільництво, але де нема ще Христової науки, от хоча б у Полудневій Арабії, там досьогодні торгують, купують і продають людей немов худобу. Таке саме було донедавна в турецькій музулманській імперії султанів.

Народи, що колись були християнами, але згодом відкинули Христа, помалу вернулися до давнього поганства і з цим поворотом затратили поняття про гідність людини.

А. ГІТЛЄР, творець німецького расизму (1889-1945) і тевтонського шовинізму не стидався публічно заявляти: "Людина це сотворіння, що не має ніякої вартости".

ЛЕНІН, організатор комуни в російській імперії, говорив: "Мільйони людей, яких потребую для свого комуністичного досвіду, не вартують у моїх очах більше ніж мільйон індійських поросят!"

З заником християнської релігії так у поодиноких душах, як родинах і цілих народах, відроджуються поганство і получене з ним варварство. Не дивниця, що нацистівська Німеччина була вкрита таборами смерти і газовими камерами, де згинуло мільйони невинних людей. Теперішня ж комуністична Росія є покрита концентраційними таборами, в яких марно гинуть тисячі людей... Де нема Христа, там нема пошани для людської гідности!

НАШ ШЕВЧЕНКО

Різні народи мають своїх великих поетів, але ніякий нарід так не шанує їх, як українці шанують Шевченка, бо він не тільки поет, але й революціонер і безстрашний борець за волю нашої батьківщини.

Крім поезії Шевченко займався малярством. Він полишив около 1,000 різних малюнків. В його малюнках все українське. Там нема нічого московського. Міг він бути багачем, якщо б був пішов за прикладом інших блюдолизів і підхлібників і вислуговувався царському урядові. Шевченко був ідеаліст і патріот, тому радніше вибрав страждання за Україну ніж мав би зрадити її вислуговуванням її гнобителям москалям.

Церква—Оборонець Робітництва

(День Праці)

ЖИВЕМО в часах, коли сили сатани спряглися для знищення Христа і Його Церкви. Вороги Христа розгорнули безбожницьку пропаганду головно серед сучасного робітництва, намагаючись напоїти його ненавистю до віри і Церкви. Часто чути з їх уст такі слова: "Церква не дбає про робітників. Вона тримає з працедавцями, що використовують робітника. Вона є ворогом убогих".

Чи це є правда? Ні, саме противно! Церква є добродійкою людства і робітництва. Приглянемося, що зробила Церква для добра робітників.

Як знаємо з історії, перед народженням Христа існували два суспільні стани: **пани** і **невільники.** Життя невільників було жахливе. Невільники не мали жодного права. Пан міг невільника продати, ув'язнити, побити і навіть замордувати. Є знаний з тих часів випадок, що один жорстокий пан казав убивати кожного дня одного невільника на це, щоб годувати людським м'ясом свої риби. Невільники не могли мати ні маєтку, ні родини. У всім вони мусіли сповняти волю свого пана. Через цілий день вони були зобов'язані працювати для пана, часто аж до обезсилення.

Після народження Христа і з приходом християнства, Церква рішуче виступила в обороні невільників. Вона серед кривавих переслідувань кликала до світу: "Сини Божі, ви є браття! Братом є для тебе і невільник, робітник, бо має безсмертну душу. Братом є тобі і цісар, твій пан, бо і він є людиною". Голос Церкви не пішов надаремно. Заможні християни звільняли своїх невільників на волю. Вкінці невільництво зникло, і це є неоспоримою заслугою Церкви.

Церква не тільки усунула невільництво, але завсіди помагала бідним. Вона, як добра мати, збирала пожертви у багачів і роздавала милостині, допомагаючи бідним і голодним, головно серед робітничої верстви. Це вона створила шпиталі, збираючи на сходах поганських храмів вмираючих невільників.

Це свята Євангелія—наука Ісуса Христа проголосила, а Церква поширює найкращі засади для розв'язання робітничого питання. В першій мірі Церква домагається для робітника **любови.** Найважливішою заповіддю є: "Любитимеш ближнього твого як себе самого". Церква кличе до панів і працедавців, щоб любили своїх робітників, щоб вони дивилися на робітника як на свого брата, свого ближнього. Церква постійно виступала проти визиску робітника, домагаючись для нього справедливої заплати. Церква голосить: Якщо Христова любов буде в серцях, то буде і при заплаті. Та любов розігріє серце капіталіста, хоч і як тверде, налле в нього тепла і признання. Вона відчинить його очі, щоб бачив у робітництві не лиш машину, але працюючого співбрата. Вложім Христа в серце робітника та працедавця, і тоді настане справедливість, рівність, братерство й свобода.

Церква здобула для робітника признання за його фізичну працю та пошану для його особистої гідности. Вона вказувала на Ісуса Христа як на найкращий символ робітника, що власною мозольною працею здобував насущний хліб. Культ праці високо піднесли середньовічні манастирі, в яких виконувалась не тільки розумова, але й фізична праця. Середньовічні монахи орали землю, вирубували ліси, будували дороги й мости, висушували мочарі. Вони вчили людей поступу в праці.

В середніх віках Церква станула по боці кріпаків, захищаючи їх перед сваволею тиранських панів і князів. Скільки в тих часах Церква натерпілася тільки тому, що непохитно заступалась за інтереси працюючих, за права кріпаків. Великі успіхи Церква здобула в обороні інтересів робітників—ремісників, закладаючи для них цехи, перші робітничі організації.

В новіших часах Церква багато уваги присвячує робітничим справам. Вона дала почин до створення професійних робітничих організацій, причинилась до розбудження серед робітництва професійної свідомости, допомогла у вибореннi щораз кращих соціяльних здобутків, вирівняла до деякої міри існуючі соціяльні противенства, започаткувала перебудову соціяльного устрою в дусі суспільної справедливости й любови. В християнських державах робітникам живеться добре. Тільки там, де диявольські сили перемогли Церкву, положення робітників є жахливе. Всі знаємо добре підсовєтську дійсність. В цих страшних умовинах правдива підпільна Церква очолює боротьбу робітництва проти тиранії та насильства, а її вірні слуги, духівництво враз з робітниками, страдають при важких фізичних працях, наповнюють тюрми і концентраційні табори, муками й смертю доказують свою любов до Бога і народу.

З повищого бачимо, що Церква все була й є правдивим оборонцем робітництва, тому всі робітники повинні бути добрими дітьми Церкви і хоробрими воїнами Христа.

Апостол Павло пише: "Кожен має від Бога свій дар, один такий, а другий інакший" (I Кор. 7, 7). Бог дає людям ласки, щоб виповняли обов'язки того стану, до якого покликав їх. Так каже Св. Тома й інші: "Якщо Бог дає комусь здібність, то водночас вділяє все те, що потрібне, щоб легко користуватися нею". А деінде пише: "Бог приготовляє людину та дає їй все потрібне до того, до чого покликав її". Св. Павло потверджує те саме, кажучи: "Наша здібність від Бога. Це Він учинив нас здібними слугами Нового Завіту" (2 Кор. 3, 5-6). Як людина буде година виповнити уряд, до якого Бог покличе її, так заразом буде нездібна до того, до якого не має покликання.

Нога, яка має помагати чоловікові ходити, налевно не поможе йому бачити. Завдання ока—помагати нам бачити, тому не поможе нам чути.

Скептик Руссо отак писав про вірогідність Св. Євангелії: "Хіба Євангелія це людський винахід? Ні, мій друже, жаден чоловік не міг видумати її".

КАРА ПО СМЕРТІ?

Не пишіть, що душі йдуть до неба або до пекла зараз по смерті, бо воно так не є. Душі засипляють по смерті людей. Аж у дні Страшного Суду Христос пробудить їх зо сну, і тоді добрі підуть до неба, а лихі до пекла! Я так вір'ю і так воно є!

* * *

ДЕЯКІ секти заперечують, що зараз по смерті відбувається суд над людськими душами і що по суді вони негайно йдуть до неба чи до пекла. Своє ж твердження спирають на висловах Св. Письма, де смерть зветься **сном.** На їх думку душі завмирають і аж у дні Страшного Суду пробудяться або краще Бог воскресить їх, і тоді добрі отримають нагороду, а лихі—кару. До дня суду душі померших людей пробувають у своєрідному сні десь на другім світі.

Святе Письмо збиває це мильне навчання, доказуючи, що душі зараз по смерті людей стають на суд і там отримують нагороду чи кару, небо або пекло.

Христос виразно зазначив у притчі про розбавленого **багача та бідного Лазаря,** що добрі люди ідуть до неба, а лихі до пекла, бо добрий Лазар опинився на лоні Авраама цебто в царстві блаженства, а лихий багач у царстві страждань цебто в пеклі. На прохання багача про полегшу Авраам відповідає: "Згадай, сину, що ти вже отримав за свого життя своє добро, а Лазар—зло. Тепер він тут радується, а ти мучишся!" (Лк. 16, 25).

Спаситель обіцяв забрати зараз по смерті **розкаяного розбійника** до неба. "Поправді кажу тобі, ще сьогодні будеш зо Мною в раю!" (Лк. 23, 43), цебто в царстві блаженних добрих душ, які в хвилині Христового вознесення увійшли до небесного Царства.

Св. Павло ясно зазначує, що нагорода дістається зараз по смерті, бо каже про себе самого: "Бажаю померти і бути з Христом, бо це значно ліпше!" (Фил. 1, 23). Марно бажав би умирати, якщо б було треба ждати аж до Страшного Суду, щоб зобачити Спасителя в небі!

Св. Іван бачив у небі численних Святих: "Це ті, що прийшли від великого горя й випрали та вибілили свою одіж у крові Ягняти" (Апок. 7, 14).

З цих текстів ясно, що кожен зараз по смерті дістає заслужену собі нагороду або кару, бо Христос—Суддя живих і мертвих—віддає кожному по його вчинкам, які виконав в часі свого земського життя. Отож добрі зараз по смерті ідуть до неба, хібащо якийсь час мають покутувати кари в чистилищі, а лихі—пекла.

НАША ПРОГРАМА

Пан М. Голота заявив у програмовій промові під час Конгресу українців католиків Канади, що ми повинні збільшити членство по наших товариствах. Слід особливіше притягати молодь, зосібна університетську. Тут треба пристосовуватися до життя Канади, накреслити конкретний і цікавий плян праці, знайти підхід до серця молоді, тощо...

EXALTATION OF THE HOLY CROSS

THE JEWS killed Jesus Christ and hid His cross, trying to efface the remembrance of Him from among men. The cross was hidden on Mt. Calvary.

The pagan Roman emperor Adrian (76-138) built a temple in honor of the pagan god Jupiter and the goddess Venus to bar Christians from visiting the holy place of Christ's death.

The memory of the Lord's death, however, continued to live in the mind and hearts of Christ's followers. After the proclamation of religious freedom by Constantine the Great, the Emperor's mother, Saint Helen ordered that the pagan temple be destroyed and a search be undertaken for the true cross. In 326 the Cross was found buried on mount Calvary.

Saint Makary, Bishop of Jerusalem, identified it by a miracle. The cross was applied to a dead person, and he rose from the dead.

Bishop Makary raised the cross and turned it in all directions for the people who had gathered at the happy news. Then the Bishop carried the cross in triumphal procession to Jerusalem and deposited it in a church.

Emperor Constantine the Great built a church where the grave of Our Lord was. The feast of the Exaltation of the Holy Cross was introduced in 326 to commemorate the passion and death of Jesus Christ. Our Holy Mother Church prescribes a strict fast on this feast in honor of the Passion of Our Lord.

During Matins after the "Great Slavoslovia" a crucifix, symbol of our faith and instrument of our redemption, is solemnly exposed on the tetrapod for the veneration of the faithful, and it remains there for seven days. The priest carries the cross, adorned with flowers, around the tetrapod as a sign that all parts of the world must honor the cross on which Christ died for our salvation.

TROPAR

O Lord, save Your people and bless Your inheritance: help the faithful rulers to vanquish their enemies and protect Your faithful with Your cross.

KONDAK

O Christ God, Who have willingly ascended the cross, bestow Your bounties upon Your new Christian community; gladden the faithful rulers with Your might, granting them victories over enemies; Your help, being a weapon of peace, is a pledge of sure victory.

EPISTLE

Brethren, the doctrine message of the cross is but folly to those who are on their way to perdition, but to us, who are on the way to salvation, it is a divine power. For it is written, "I will destroy the wisdom of the wise, and I will reject (disappoint) the prudence (calculations) of the prudent."

Where is the wise man (What has become of the wise man)? Where is the scribe? Where is the investigator (philosopher) of this age? Has not God turned the wisdom of the world to folly? Since the world, with all its wisdom, did not understand the wisdom of God, it pleased God to use a foolish thing, our preaching, to save those who believe.

Here are the Jews who ask for signs, and the Greeks who look for wisdom (philosophy). But what we preach is Christ crucified — a stumbling-block to the Jews, and folly to the Gentiles; but to us who have been called, Jews and Greeks alike, Christ, the power of God and the wisdom of God.

The Image of the Church in America

by Miss Jo-Ann Price

ON THE MORNING OF NOV. 9, 1960, Americans in all sections of the United States and Canada awoke to a brand new set of reactions to the office of President of the United States. The image had changed. For the first time in American history, a Catholic had been elected to the nation's highest office.

John F. Kennedy did not, as Msgr. Francis J. Lally said at a recent Conference on Church Unity, either look like the stereotype of an Irish Catholic population, or act like it, or talk like it. He was "much too rich to be a Catholic." The public image of a Catholic — as alien, poor and foreign — had vanished.

But the image of the Catholic Church, as authoritarian, dictatorial and clergy-ridden, lingered on. Not the least of the reasons was that Puerto Rican pastoral letter which James O'Gara of "Commonweal" magazine has described as a "disaster from all points of view," because it "failed completely to take into account the nature of a modern democratic society and the proper role of the Christian citizen in such a society."

Observers of the Catholic Church could agree during and after the campaign that the Church was certainly not "monolithic." Every Catholic did not react on political and social issues like every other Catholic. Yet there remained a fear, a prejudice, a prejudging that haunted the new image.

I am not here speaking of hate organizations or of opposition such as one might find in Protestant and other Americans United for Separation of Church and State. I am speaking of the anxiety felt in respected Protestant quarters that the United States was no longer quite so free as formerly, that Protestantism was on the wane.

The negative factors concerning the new image also had many positive aspects.

It is important, I think, that the revised image of the Catholic Church did not appear overnight. The shock that many Americans felt at the weird, wild, scurrilous hatred hurled at the Church in the 1928 was deep and sincere. What kind of vicious attack was this?

One hopeful answer was given by the non-partisan Fair Campaign Practices Committee, which traced, with pinheads on maps, the origins and extent of the hate literature of the 1960 campaign. The Committee reported that although the quantity was greater in 1960 than in 1928, there was less of the blind, ignorant, crackpot literature of the kind that was used against Al Smith.

Other signs from which Catholic can take comfort as their image is studied can be found everywhere.

Non-Catholics understand the Church better today than they ever did. They have seen their Catholic neighbors climb the economic ladder, move to suburbia, perhaps, and sit beside them on local City Councils and Library Boards. And they are sympathetic.

As an example, one can cite a book review in the Apr. 19, 1960 "Christian Century" by a Protestant reviewer, Wayne Cowan, of a book, "American Culture and Catholic Schools" by an ex-priest. Where one might expect a completely sympathetic review in a magazine not always friendly to the Catholic Church, Mr. Cowan observes:

"Granted, the Roman Catholic Church moves too slowly for many of us as it evolves and adapts to a changing world. But this book leaves the impression that the Catholic Church is frozen solid, save for expedience — a demonic, monolithic structure plotting to take the world back to the Inquisition, which spirit 'still permeates the Catholic hierarchy'." Mr. Cowan strongly disagrees with the author's viewpoint.

To many outside the Catholic Church, Catholics are sometimes regarded as curiosities. They take their religion as naturally as breathing. They put up all kinds of obstacles to joining the Church. They have a kind of ecclesiastical one-upmanship in the matter of religion. They are stubborn about sending their children to their somewhat mysterious Catholic schools. But they aren't bad fellows. They are generous. And they have a wonderful Pope.

So with this divided impression, the image of the Church has come to depend in a very crucial way upon its laymen.

As a Democrat in the White House, John F. Kennedy is being watched critically for his Administration policies. As a Catholic in the White House, I dare say he is undergoing even more scrutiny than any other church-going Protestant in history.

And every Catholic layman in the pluralistic American culture is also being subjected to examination. As Bishop John J. Wright of Pittsburgh said recently: "We live in a generation which will often listen to the devout laity more quickly than it will listen to the ordained spokesman of the Church."

How has the Catholic press reacted to the new image? Is it covering the activities of laymen as well as it should? Do its priest editors really trust laymen editors to do a concise, professional job of informing and teaching?

Let's look at some of the headlines of diocesan Catholic papers. How much news is there in them? How many stories are sermons in disguise? "Castro to seize Catholic Schools"... "Pontiff Terms Church 'Mother of the Humble'."... "Cardinal Spellman sees Constitutional Aid Plan"... "Drive Reports Due, Archbishop Hopeful"... "Want and Misery of Spirit Decried."

To the outsider, it is quickly apparent that the Catholic diocesan press is written by Catholics, for Catholics and about Catholics. I know of one non-Catholic newspaper man who was assigned to the religion beat. Upon receiving several Catholic papers, he went out and bought a "Concise Catholic Dictionary" to interpret its terms and phraseology. No newspaper, I submit, should be so abstruse that its readers require a dictionary.

No one can argue against Catholic newspapers being "within the family", so to speak. But is this the way to contribute to the image of the Church when that image is undergoing such close scrutiny? This is the age of the layman. Where are all those stories I keep looking for about Catholics on the secular scene, Catholic battling segragated schools, guest articles by Protestant and Jews about the inter fifth dialogue? Surely laymen do more than raise funds and attend Holy Name breakfasts.

This is a critical time for the image of the Church. A heavy responsibility rests on the editors and writers of Catholic weeklies. The Catholic press needs to reach out beyond the Catholic world, creatively and professionally, if non-Catholics are to see a correct image of the Catholic Church in the United States today. Is it doing this?

The Calling of God's Name

by

John Zubaly

THE American Ukrainian who is capable of carrying on a conversation in two languages: English and Ukrainian is fortunate indeed. It is highly desirable to be able to speak in more than one language. However, there is always the ever-present possibility that the person speaking may sometimes use the Holy Name of Jesus Christ in vain. Even in the Ukrainian as well as other languages, the name of Him is all too often used profanely. Irreverence and disrespect are NOT confined to any one specific language.

One way to combat using God's name in vain in the Ukrainian language is to counter with the familiar words of : "Slava Isusu Khrystu!" — "Praised be Jesus Christ!" — The thoughtless one he may be reminded by replying in these words to think twice before using His Name in vain. Man was created in God's image. Using His Name as a mockery is certainly not the proper way to express gratitude and thanks to Him.

When one is in need of spiritual aid, the person praying is advised "Go to God" — for help. It is good to remember this when one hears His Name used in vain for the time will come when the Name of Him will be spoken only with respect and humble sincerity!

Too many peoples speaking many languages are using His Name in vain. But the Ukrainian is fortunate indeed in being able to say. "Praised be Jesus Christ" in English and "Slava Isusu Khrystu" in the Ukrainian language. Thus, the Ukrainian has TWO WAYS of praising God's Most Holy Name!

HEART ATTACK CANDIDATES

A person who is full of drive toward previously selected goals, loves competition and strives to surpass everybody else, constantly strives to meet dead-lines and who, as a result, must speed up everything from his daily work to his ordinary living habits, is a person that is likely to die from a heart attack.

Modern obesity, ordinary anxieties and frustrations, smoking and moderate alcohol intake do not cause heart-attacks unless they are coupled with the above mentioned attitudes.

NOTES OF SPEECH

by the Prime Minister, the Right Honourable John G. Diefenbaker, Q.C., M.P., on the Anniversary of the Ukrainian Canadian Settlement in Canada and in commemoration to Taras Shevchenko, Winnipeg, Manitoba, July 9th, 1961.

The event we are celebrating today is much more than an anniversary of Ukrainian settlement in Canada. It is a significant event in the history of Canadian nationhood.

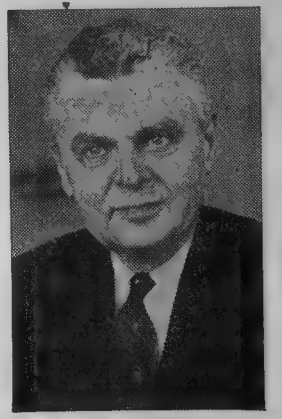

John G. Diefenbaker, Q.C., M.P.

Seventy years ago a letter reached the old Ukrainian village of NEBILIV from the young province of Manitoba in the far-away Canadian west. We shall never know what strange combination of influences, human and divine, physical and spiritual, fanned the small spark which the reading of that letter ignited in the mind of Ivan Pillipiw into the glory of the contribution of the men and women of the Ukraine to Canadian nationhood and nationality. He came to Star, a small hamlet in Alberta, which was the cradle of Ukrainian settlement in the West. It was in the Beaver Creek district near Bruderheim, forty miles west of Edmonton, to which family after family from NEBILIV had followed Ivan Pillipiw and his family.

In 1891 Ivan Pillipiw and his neighbour Wasyl Eleniak arrived in this city, lone and lonely forerunners of what is today the fourth largest element in Canadian nationality — the 500,000 Canadians who claim descent from Ukraine, who have become part of the very fabric of Canadianism.

If any doubt that statement, let him try to imagine the garden of Canadianism without its rich undertones and brilliant overtones of the flowers of Ukraine that are to be seen in every part of the garden in each of our ten provinces.

I liken Canada to a garden in this respect, because it fits the picture as I see it so much better than most other metaphors. A *mosaic* is a static thing with each element separate and divided from the others. Canada is not that kind of country. Neither is it a *"melting pot"* in which the individuality of each element is destroyed in order to produce a new and totally different element.

It is rather a *garden* into which have been transplanted the hardiest and brightest flowers from many lands, each retaining in its new environment the best of the qualities for which it was loved and prized in its native land. Yet each adapts itself to the new soil and climate, meanwhile blending its beauty with that of its new neighbors to create a new and different garden.

Just as a Canadian garden is different from an English garden, and a prairie garden is different from a British Columbia garden, so Canada, not in its elements, but in its special blend of many elements, differs from any other country in the world and thus asserts a vibrant Canadian nationhood.

There are gathered here a few of the many

Canadians whose lives and achievements remind us of the vigour of this new nationality. It would be unwise to single out even a few, because it would involve the hopeless task of selecting one or two, at the most, of the leaders in the Canadian professional, political, business and rural life.

Here are gathered representatives of the early settlers. Their success was of a kind that cannot be measured in terms of money, or university degrees, or scientific or cultural achievements. They were successful without knowledge of the language of specialized skills of the new country, without implements, tools or capital; with the most elementary educational facilities or the spiritual sustenance of their own churches, they took root upon a soil that was usually far from the best, where there was hills, valleys and bluffs, and indeed often already rejected by others. On that soil; they established pioneer homesteads and cultural communities.

The hardships of those early years can only be fully realized by those who saw and experienced them at first hand. I came to the West when the early settlers of the Ukrainian and many other races were showing the indomitable courage, persistence and endurance that is today legendary.

The brave Ukrainian womenfolk deserve special mention. They not only helped to clear the bush and plough the fields, but also wove their own cloth, symbolizing as they intertwined the thread of the warp with the thread of the woof, the role they and their menfolk and children were playing in the creation of a new Canadianism.

Canadians of Ukrainian descent have become an *essential* part of the fabric of Canadianism which has developed over these same seventy years that we recall on this occasion. It is a Canadianism which while upholding the Constitutional rights of the British and French in their entirety, is a blend in terms of full equality of many racial and national stocks, fused by a common geography, economy, standard of living and social and political institutions, Canadian in their development if not in origin; Canadian in their application to every citizen regardless of race, creed or social status.

I think of no better proof of the reality of the influence of Ukrainian tradition in the Canadian fabric than the part played by Canadians of Ukrainian origin in Canadian public life. Every race and nation seems to have its own special genius. If I were asked to define the Ukrainian genius in terms of Canadian experience, I would most certainly relate it to participation in public affairs. I speak not only of the limited area of public life we call politics, but also many other spheres of public service including the field of education and the noble profession of teaching.

To play a vital role in the making and administering of laws at every level of government and in the guidance of young people in their formative years constitutes a superlative degree — a contribution to the very soul of nationhood. I need prove to none in this audience the extent of Canadian leadership in these fields which has been contributed by Canadians of Ukrainian origin.

In 1913, a clear statement of Ukrainian Canadian credo was embodied in a Resolution at a meeting at Chipman in the first pioneer homeland of Ukrainian Canadians. It read:

> "Resolved, that, while we are proud of the country of our birth, and desire to keep before us its highest ideals, we recognize that in this, our adopted country, we citizens are accorded all the rights and privileges of Canadian citizenship and that we believe it to be our duty to work in harmony with all our fellow citizens to build up a united and prosperous nation without discrimination of race and creed."

Since that time no less than sixty-four representatives of the Ukrainian tradition in Canada have become members of Canadian Parliaments and Legislatures, both federally and provincially.

I would like to mention Michael Luchkovich, the first Member of the House of Commons of Ukrainian origin, and the Honourable Michael Starr, the first Privy Councillor; Honourable John Yaremko; the Honourable A. Koziak, and there are many others who have distinguished and are distinguishing themselves and their heritage in the public

life of this country.

Two have become Senators — the Honour-William Wall of this city and the Honourable John Hnatyshyn — the latter a perfect example of the Ukrainian pioneer spirit in that he was born in the Ukraine, raised on a Saskatchewan farm, became a country school teacher and took an active part in politics and his chosen profession — the law.

From the earliest days, the pioneer Ukrainian settlers held the teaching profession in special regard. The reasons for that are well known to all here. I have mentioned the cultural attainments of the old Kingdom of Kiev of a thousand years ago. The culture of Ukraine has, more perhaps than anything else, kept alive the spirit of Ukrainian love of freedom and liberty which today shines more brightly than at any time in its history.

The love of letters, so instinctive in all who have been nurtured in the Ukrainian tradition, has been carried over to the new land in most remarkable fashion. I saw the other day an estimate that since the days of the first pioneers some 130 *Ukrainian language* periodicals have been published in Canada. All have not of course continued to this day — with the number being some thirty today — by far the highest in any language other than English and French.

The Ukrainian has made an impressive contribution to agriculture. I refer particularly to Red Fife Wheat, oringinally from the rich soil of the Ukrainian homeland from which Marquis and most other successful strains have been produced.

In the past ten years, Canadian farmers of Ukrainian origin have won many international awards for grain products. Hardly a year passes but some new name is added to the list of those who have achieved great things in farming.

The relatively high production of Canadian agricultural scientists of national and international renown has often been noted. Mention need only be made of such names as Pavlychenko, Cherewyk, Hlynka, to indicate the structure that has been attained.

The history of Ukraine is one of the longest and most stirring epics in the long story of the fight of a people for ethnic survival, self-determination and individual liberty.

People of British and French origin are inclined to forget at times that the battle for individual and group liberties has been won and lost many times in many lands. In Britain and France, and indeed in Canada and the United States, progress toward national sovereignty and individual rights under the rule of law has generally been a steady progress in one direction.

In other countries of which Ukraine is one of the supreme examples, freedom, both national and individual, has been a fitful thing to be enjoyed and rejoiced in for a short time, only to be snatched away and lost for years, even for centuries. It is for this reason, perhaps, that Ukrainians can claim precedent as the world's most persistent fighters for freedom. The harsh yoke of the Tartar, Turk, Pole, Muscovite and Austrian conquerors failed to crush the spirit of Ukraine. Every device of suppression and extermination of nationhood was directed toward this end for century after century with only one result — the continued survival and revival of the flame of freedom in the hearts of the people of the Ukraine — today, in spite of all persecutions and extermination attempts, numbering well over forty million.

As I read this thrilling and often heartrendering story, I wonder how the Ukrainian race and nation has survived. There is no simple answer, but in the long historic background there is the hand of a Divine Providence preserving an amazing people for eventual deliverence and restoration to their rightful place among the nations of the world. If I did not believe that, I would not believe that the establishment of Ukrainian nationhood according to the freely expressed wishes of the Ukrainain people will take place in God's good time.

The road to Freedom for Ukraine has been one of advance by uncertain and faltering steps. Emperor Yaroslav ushered in a Golden Age in the year 1019 A.D. After the Tartar invasion, the Western Ukraine rose again under King Daniel of Galicia to commence that long struggle crowned with success for a few short years in the Ukrainian National Republic with which it was united until the curtain fell again on Ukrainian independence. From those days dates the Ukranian Declara-

tion of Independence of January 22nd, 1918 — a date never to be forgotten by Ukrainians everywhere — a date to be laid forever on the conscience of the Free World.

When will freedom come? Professor Paul Yuzyk of the University of Manitoba, who has done so much for the cause of Ukrainian culture and nationalism, has written these words:

"The solution of the Ukrainian problem is bound up with the collapse of the Communist dictatorship in Russia and the ultimate triumph of liberty and democracy on the other side of the Iron Curtain."

Here in Canada, half a million Canadians of Ukrainian origin enjoy the rights and privileges of Freedom and Democracy. In this, I know, you find satisfaction and happiness, but it is always tinged with a fierce sadness because of the plight of those of your blood who are oppressed and persecuted for their love of liberty. It is to your great credit that one of the tasks you have set yourselves is to keep sirens sounding to warn the nations of the dangers of appeasement, complacency or false security in the face of the monster menace of International Communism.

The meeting in Vienna early in June of President Kennedy and Mr. Khrushchov showed that the Soviet attitude on all the major international problems is unbending.

No one expected a reversal of Soviet policy. The free nations have learned from long experience to be realistic in dealing with the Communists. But there was a widespread hope that Mr. Khruschev, who has talked so much about peace, might at least on this occasion show a willingness to compromise.

Let us look at the record:

(1) In Laos the Communists profess to be supporting neutrality and independence but in fact are making it difficult for the International Supervisory Commission to secure those objectives.

(2) Three years of work on a Treaty designed to end the testing of nuclear weapons has apparently come to nothing because the Soviet Union refuses to allow an effective system for inspecting possible violations.

(3) The Soviet leaders have recently adopted a new principle of a three-headed administration which they are seeking to establish in all principle bodies in which they are participating. This principle is put forward in the form of a demand that the three main groups of nations in the world — Western, Communist bloc and neutral countries — should have equal representation and that they should agree on all courses of action.

Consider what this means. It means that the Soviet Union cannot tolerate the idea of an impartial international civil service. It means that there is a Soviet threat to the effective existence of the United Nations. It means that the Soviet Union has put itself deliberately into a position to assert its veto on any form of international action that might not be to its liking.

Because of this new Soviet approach, the outlook for progress on disarmament is discouraging, although bilateral talks between the United States and the U.S.S.R. have taken place in Washington and further talks are in prospect.

On disarmament the Canadian Government has played a prominent role and the Secretary of State for External Affairs has not ceased to advocate keeping the way open for serious negotiation. These efforts will not be discontinued.

Nevertheless, it must not be forgotten that the problem of disarmament has defied solution down through the centuries, and that there can never be effective disarmament in the absence of mutual trust and agreed measures of inspection. The Communist leaders, by their suspicion of Western motives, and by their thirst for world supremacy, are making a mockery of the hopes of mutual trust. By their intransigence they have stifled the chances of agreement on measures of inspection either with regard to nuclear weapons testing or in the more general field of disarmament.

In these circumstances, I believe in the necessity for unremitting concentration on Western defence and Western unity and co-operation in the political and economic fields.

The need for Western co-operation is apparent in view of the situation in Berlin. In the past three years Mr. Khrushchov has issued many dire warnings about Berlin, but this time it appears that he intends to participate a political crisis. He says that he intends to

sign a Peace Treaty with East Germany before the end of this year.

The Soviet leaders should not underestimate the determination of the West to maintain the freedom of the people of West Berlin. Marxist doctrine teaches that the forces of history are on the side of the Communists. This gives them a feeling of confidence which could lead them to unwise courses.

For the West it will be of paramount importance to avoid the pitfalls both of weakness and unreasonable rigidity. We need to be strong and unhesitating in our defence of essential Western rights and obligations. We need at the same time to maintain a calm judgment so that we will not overlook possibilities of compromise which without amounting to appeasement might nonetheless contribute to peace.

Those who have lived through two terrible world wars are acutely conscious of one important fact. It is that neither of those wars might have started had the aggressors known the real strength and the will to resist of those they sought to conquer and enslave.

We must not forget this important lesson of the past. In this age when mankind has a greater capacity than ever before to destroy himself, the only guarantee of peace in the absence of an acceptable worldwide disarmament agreement, is found in the manifest determination of free countries to unite their defence efforts in a common front as a warning of the disastrous consequences which will befall an aggressor.

In these days there is no room for neutralism. It is not a time for separating ourselves from our partners. Canada's policy is to work in concert with its friends and allies for the preservation of peace and security in freedom. This policy is soundly based on Canadian considerations, Canadian values, and Canadian interests, the greatest of which apart from freedom itself is peace.

At the United Nations last September Mr. Khrushchov dealth with colonialism. He condemned foreign yokes and colonial bondage, conveniently forgetting that the *U.S.S.R. is the greatest colonial power in the world today.* Mr. Khruschov at the United Nations used these words:

"It has been and always will be our stand that the peoples of Africa, like those of other continents striving for their liberation from the colonial yoke, should establish order in their countries of their own will and choice".

Mr. Khruschov stated: later

"Complete and final elimination of the colonial regime in all its forms and manifestations has been prompted by the entire course of the world history in the last decades . . ."

How does he apply that to *Ukraine*? And to Hungary, Latvia, Estonia and Lithuania and other countries under Soviet domination? Why does he deny them free choice to determine the kind of governments they have the right to ask for?

He should be constantly reminded of these statements he made at the United Nations — that subjugated nations should have the right to achieve their destiny by their own will and choice. *I say to Mr. Khrushchov, give the Ukraine and the other subjugated countries the right to free elections to determine the kind of government the people desire.*

Since 1945 many of the nations that are now independent autonomous nations and members of the United Nations were formerly colonies of either the United Kingdom or France, and since the war fourteen colonies, protectorates and the like, comprising 500 million people within the Commonwealth, have achieved independence, as have seventeen colonial areas given their freedom by the Republic of France.

None of the post-war colonies of the USSR has been freed. Hungary tried.

The latest example of Soviet obstructionism occurred on Friday when the Soviet Union in the Security Council, by means of its veto, prevented the adoption of a British resolution that the United Nations Security Council should guarantee the independence of Kuwait.

The U.S.S.R., the leading agent of colonial subjugation in the modern world, continues to pose as the advocate and champion of the emerging peoples of Asia, Africa and Latin America. In this way the Communists extend their influence and domination.

SALUTE TO SHEVCHENKO

M. Schudlo, CSSR.

There are some 500,000 Ukrainians living in Canada. No other national group in Canada has made such marvelous progress as did the Ukrainians since their arrival some seventy years ago in the 1890's. Ukrainians of Canada have taken on many important posts in parliament, legislation, education and other professions. One of them is the minister of labor in the federal government, two are senators, others are members of the legislatures in practically every province.

They have one Catholic Metropolitan and three bishops. There are also one Orthodox Metropolitan and 2 bishops. Metropolitan Maxime Hermaniuk, C.S.S.R., at Winnipeg, heads some 600 parishes and missions of the Ukrainian Catholic Church in Canada. The Ukrainian Orthodox Church of Canada has some 200 parishes and missions. There are some 40,000 Ukrainians in Winnipeg alone. The Ukrainian Catholics of Winnipeg have more churches than the Catholics of the Latin Rite. Nowhere in the world do Ukrainian Catholics have so many churches as in Winnipeg.

No wonder that Winnipeg has been chosen as the place in which a monument of Taras Shevchenko should be erected to commemorate his death. (1814-61). Shevchenko is a symbol of Ukraine's unslaked passion for freedom from tyranny in all its forms. The impact of his poetry on his contemporaries and suceeding generations was immense. Shevchenko's life is the story of Ukraine in microcosm.

It is a rare phenomenon in the history of the world that a poet, a century after his death, is still the acknowledged spokesman for an entire nation. We do not know of any other nation whose sons, scattered in distant lands, erecting statues in honor of their long-dead poets. Such, however is the case with the Ukrainians. On July 9th, 1961, a monument, a statue of Taras Shevchenko has been unveiled in Winnipeg, Man., by the Prime Minister of Canada, the Right Hon. John Diefenbaker. A similar event will take place next year in Washington, D.C., where another shrine will be unveiled — we hope by the President of the U.S.A. — for the Ukrainians living in America.

All freedom-loving Ukrainians respect Shevchenko and cherish his message which can be summarized in his political Testament:

Standing then about my grave,
Make ye haste, your fetters tear!
Sprinkled with the foeman's blood
Then shall rise your freedom fair.

Shevchenko was and is still feared by the Russian imperialists, both Red and Black. When he was sent into exile for the rest of his life, tsar Nicholas I added on the warrant in his own handwriting, "under the strictest supervision and with the prohibition of writing and drawing."

* * * *

Due to his undaunted courage, Shevchenko has become one of the greatest and staunchest champions of freedom, independence and brotherhood in the world.

A youth Folk Festival was held Saturday night, July 8th, in the Arena before some 7,000 Winnipeg and Ukrainian visitors from all over Canada. Scores of small children in native Ukrainian costumes, hundreds of boy-scouts and girl-guides commemorated the centenary of the death of the greatest Ukrainian poet-patriot. Some 1000 young people from Canada & U.S. participated in the program.

On July 9th, Masses were celebrated

in all Ukrainian churches of greater Winnipeg. At 1.15 p.m. the huge crowd of some 10,000 men and women marched to the statue of Shevchenko before the legislative building.

Hon. Duff Roblin, premier of Manitoba, delivered a speech before the monument. He was greeted by enthusiastic applause when he had announced that in September, 1962, Ukrainian will be offered as an otpional subject in selected high schools throughout Manitoba. There was no end to applause when he read in clear Ukrainian the strophe of Shevchenko:

Study, my brethren,
Peruse and think,
Learn other peoples' language,
But do not despise your own.

Hon. Erick Willis, lieutenant-governor of Manitoba, brought a message from the Crown which lauded Shevchenko and Ukrainian Canadaians. He said: "Yours is a story of progress and achievement in Canada over 70 years. May you continue to foster your national culture and traditions as Canadians, for the better Ukrainian you are, the better Canadians you will become!"

Some 30,000 people watched the Rt. Hon. J. Diefenbaker as he unveiled the statue of our Taras. After the singing of "O Canada" and the Ukrainian National anthem "Ukraine is not dead", the Prime Minister said, "I join in tribute to a great poet, Taras Shevchenko, who had a deep and passionate attachment to freedom. He spoke not only for Ukrainians but for all the legions of freedom in the world.

"If Shevchenko were here today he would see the fruits of his poetry — freedom enjoyed by those of his race and all races of men — the magnificent manner in which those of Ukrainian descent in Canada have devoted themselves to freedom by service in two world wars, and in the days of peace in so many fields of national endeavor.

"We do well to honor him as a tribune of freedom and in so doing pay tribute to the race which gave birth and love of freedom."

Two Ukrainian Metropolitans had a short speech after the statue of Shevchenko had been unveiled.

Archbishop Hermaniuk, head of the Ukrainian Catholic Church in Canada, said, in Ukrainian and French that the voice of Shevchenko was like the voice of Mount Zion, "the voice of justice for man." The Ukrainians, he said, do not recognize the Russian Communist interpretation of Shevchenko, "This is the creation of the Moscow rulers of Russian imperialism.

Metropolitan Ilarion, head of the Autocephelous Ukr. Orthodox Church spoke in Ukrainian only. Shevchenko, he said, is the symbol of freedom for Ukrainians. "This is not a monument of granite and metal, but a monument of the hearts of our people," he said, "Shevchenko gave our people a true national ideology and it will free Ukraine from the foreign rule."

Following the unveiling of the bronze statue built at the cost of $120,000 a memorial concert was held in the Auditorium. Mr. Premier and Mrs. J. Diefenbaker with numerous high ranking guests took part in it. The big Auditorium was filled to capacity. The choir was composed of 230 mixed voice singers. The Winnipeg Symphony Orchestra (50 members) accompanied the performance of the two cantatas.

The Sunday celebrations were closed with a banquet during which the Prime Minister delivered a 25 minute speech.

There were also other speeches both in Ukrainian and English. Mrs. Mary Lazechko Hass, a Ukrainian poetess, recited her own poem in honor of the Prime Minister, praising his courage in dealing with the Communist threat and tricks to subjugate the free world.

His Excellency Metropolitan M. Hermaniuk, CSsR., said grace before the banquet, while Metropolitan Ilarion did the same after it.

The building of the monument of Taras Shevchenko in Winnipeg is a powerful [illegible] to all Ukrainians to unite together against the Russian oppressors of their native country till it will become free, [illegible] of all and enemy of none. This [illegible] struggle for the freedom of Ukraine is the message of our Taras which he left to his countrymen in the wonderful poem, '[illegible].'

LAST WILL AND TESTAMENT

[illegible]
[illegible]
[illegible]
On horizons of Ukraine.
[illegible]
[illegible] and mountain, gorge and [illegible]
Let me listen to the Dnieper
In its torment rage and [illegible]

When the Dnieper flowing scarlet
Washes out into the sea,
Field and mountain shall release me,
Loose me from morality.
And the spirit of my brethren
Freed at last, shall set me free
God denying, I deny Him,
I deny eternity.

From the carrion carcass spoiling
On my grave, your liberty,
Thrust the flesh and flowing freedom,
Wrench your chain, your stone from me.
Of a world assembly joining
Faith and freedom to one trust
Life your nation tail, resplendent.
In my name, my humble dust.

TARAS SHEVCHENKO

Translated by Myrna Lazechko Haas.

A wise wife always smiles when her husband cracks a joke. It's not always because they are so smart, but she is.

——o——

A farmer and a professor were on a train, and they began to talk to pass the time.

"Let's have an old-fashioned game", said the professor. "Let's tell riddles. If I tell one that you can't guess, you give me a dollar, and I pay you a dollar for the ones you tell that I can't guess, O.K.?"

"All right," agreed the farmer, "but since you're more educated than I am, I think I should only give you fifty cents every time I lose".

"Fair enough," said the professor, "You start with the first riddle."

"Well," said the farmer, "What has three legs walking, and two legs flying?"

The professor thought about it for a long time, and at last gave up. "I'll admit I don't know. Here's a dollar. Now, what's the answer?"

"Sorry," said the farmer, "I don't know either. Here's your fifty cents."

——o——

"My uncle is going with a woman 85 years old. She's very rich. It's what you call a football romance. He's waiting for her to kick off."

"Where did he meet her?"

"They met in a revolving door and he's been going around with her ever since."

——o——

I'D LIKE TO KNOW...

1.) I want to be good, but unfortunately I cannot keep my promises. I make a promise in the morning, 'I will not get angry when someone hurts my feelings. I will not be selfish today, etc.' When the night comes and I make my examination of conscience, I too often must strike my breast in repentence, because more often than not my morning promises have not been fulfilled. What is wrong with me?

Your intention is good, but unfortunately you fail to realize that being good takes a lot of God's grace and your own efforts. You cannot be good by just saying "I will be good today". No one can. St. Paul said of himself, "When I do good, evil is present."

All of us need Christ and His saving grace to overcome passions, greed, anger, self-love, etc. With Christ, in due time, we will be able to reach the goals that seemed unattainable at first. The Saints did just that, for Christ, thanks to their humble prayers, has helped them to overcome the evil within themselves and to triumph over it.

It took time, though. It will take time for you, too. But do not get discouraged. The Lord wants us to fight until death. The fight itself, despite some minor failures, is meritorious in the sight of the Lord. Repent after each fall and resolve to go on fighting against your passions. We are sure that you will triumph over your anger, because you are not alone. Christ and His Mother Mary are more interested in your final victory than you think.

2.) How could the Blessed Virgin remain virgin all her life, if she was St. Joseph's wife?

The Blessed Virgin Mary, although she was the wife of St. Joseph, remained a virgin all her life, as she herself had implied: "How will this be, since I am a virgin?" (Lk. 1, 34). Mary was already married to St. Joseph when she said these words to the angel. Tradition, which is also the secondary source of divine revelation, also assures us that the Mother of Our Lord remained a virgin throughout her whole life. Consequently, it would be heresy to believe the contrary.

3.) My husband drinks too much and too often. Children are scandalized when they see him drunk. What respect can a father deserve when his own children see his drunkenness? What can I do about it?

First of all, you should try to find out why he drinks. Many a husband goes to the bar, because he is not satisfied with his wife's company. She may be a nagging wife or too tired to pay attention to her life-companion when he gets home from work.

For some men drunkenness is an escape from worries and financial troubles, while many a husband is simply sick.

Thus the remedy will vary with the

reasons for your husband's drunkenness. If his drunkenness is a result of your nagging or tiredness, then stop nagging him, and avoid that tiresome look which forces him to avoid you and seek comfort in the bar.

If the financial worries make him forget himself in liquor, then try to re-adjust your budget to fit into his earnings. If he is sick, then a doctor or a psychiatrist must be consulted, because drunkenness can also be a sickness.

Kindness and consideration for his needs are the best means wherewith you can help your drinking husband. Do not object to his occasional drinking. Nay, if he likes a drink after work, let him take one in the house. Make it easier for him to enjoy together with you a drink at home. Thus he will come home when he wants one, and will not go elsewhere to drink to excess. Find the reason behind his drinking. Ask him in a friendly discussion why he gets drunk, and then try to act on what you have found out.

4.) Why are the Ukrainian Catholics forbidden to eat meat on the feast of the Exaltation of the Cross which falls on Sept. 27th?

Because this feast honors the sufferings of Our Lord. We must add some of our own penance when we celebrate a feast in honor of the Passion of Christ, Who through the Cross has redeemed us from eternal damnation. The fast prescribed by our Church on that day is also an encouragement to the people to show their gratitude to Jesus Christ for His manifold sufferings. What would better fit into the Passion of our Divine Lord than a little penance on the day we are venerating His Cross!

5.) I have been told to receive daily Holy Communion, because it would make me good and prevent me from committing a mortal sin. I did so for three years while I was studying in a Catholic highschool. Unfortunately, I found out that Holy Communion did not prevent me from committing a very bad sin with my boy friend. Why?

Holy Communion, even daily, does not make people sinless, and thus does not prevent anyone from committing a mortal sin, for it is not a spiritual amulet. (An amulet is something worn often around your neck, in a false belief that it will protect its bearer against injury or evil. As long as we live upon this dusty planet, we will be able to commit sin, even the serious ones, for Holy Communion does not deprive us of the free will.

Holy Communion strengthens our will against sin, for it increases the amount of graces in our souls, and makes us better prepared to resist temptations. it must be noted, however, that all this demands resolution to avoid the bad sinful occasions. You have fallen, because you did not avoid them. Let the sad experience teach you not to trust yourself in the future, for God does not help those who expose themselves without a sufficient reason to the danger of committing a sin, although He watches over and helps those who, without their own fault, find themselves in danger.

Holy Communion must be duly received, if a person wants to profit by it. Whoever receives it through the routine, as it too often happens in some Catholic schools, he will not profit by it. Nay, he will become even worse, because his Communions are not properly received through the lack of the right intention, preparation and thanksgiving.

6.) If God is just, why does He permit evil to go unpunished, for instance, Russia has destroyed some 7,000,000 Ukrainians through an artificial famine in 1932-33, and yet when the World War II ended, she was the winner. Can you explain that?

It is an article of faith that God is just, that is, that He rewards the good and punishes the evil. "Vengence is Mine. I will repay," the Lord says (Rom. 12, 20). God does always punish

the evil-doers, but He does not have to do it right after the sinner has offended Him or perpetrated a crime. St. Peter says: "With the Lord one day is a thousand years, and a thousand years as one day. The Lord does not delay fulfilling His promise, as some estimate delay, but He is long-suffering toward you, not wishing a single soul to perish, but that every last one should have a change of heart and mind" (2 Pet. 3, 8-9).

Men are free to do whatever they want within the limits of physical circumstances, for God does not take away the gift of the free will from them even when they abuse it to offend Him. Since the punishment of God is not usually vindictive, it can be delayed for the time being, but no man is able to escape it altogether. He will receive in the end what he has done. It is clear from the Old Testament (Deut. 32, 35 & Lev. 19, 18).

Besides God has some reasons for permitting evil. It is through the sufferings that men come back to their senses and return to their Maker.

We are sure that the sufferings of Ukraine will end in the near future and the Russians will be punished for what they have done to our people and the Church, as well as for the evil they are spreading throughout the world. The Lord is patient, but His patience will be exhausted when the evil-doers have fulfilled their measure.

THE MASTER IS HERE

Sometimes we look upon the Holy Eucharist with the idea simply that Our Lord is "there" and that is all there is to it.

This is a very tiny idea of The Blessed Sacrament. It regards Him as little more than a statue, just being "there" for us to see or wonder at, or only to remind us of God in Heaven.

But the Eucharist is a living reality, not still and dead like a statue. Our Lord in the Blessed Sacrament is only hidden, not stilled. He continues to act and to work on this earth with us, only now He does it differently than He did while He was in the country of Palestine.

He still teaches us from the tabernacle. Learn one lesson from Him. Listen with your heart now, and not with your ears as the Jews did in the Holy Land. If you know how (and it takes a little practice but you will enjoy it when you learn) to listen with your heart, then you will understand Him teaching us how to be satisfied with what God Our Father gives us in this life.

He teaches by example rather than by words. The heart "hears" when it sees the example. See how Our Lord accepts anything we give Him? If we give Him a very poor church, or a very rich church, He accepts both equally. If we could only accept much or little equally!

Rev. E. Kutarna

—o—

A drunkard called a police station to report that the steering wheel and dashboard had been stolen from his car. A patrol officer promised to investigate. A few minutes later the man's wife called the officer and said: "Don't bother, please, my husband got into the back seat of the car by mistake."

—o—

HOLINESS OF TOIL

LABOR DAY is thought of and awaited by most people as a welcome holiday from work. It should also serve as an occasion for the workingman to redèdicate himself to certain high ideals. The necessity of labor is a penalty in the first instance. "With labor and toil shalt thou eat all the days of thy life," God said to Adam, after his disobedience to God's command. Yet it is a penalty to be borne with dignity and with conformity to God's law.

WORKERS' MASS

Several years ago, Pope Pius XII presided at a Mass in St. Peter's church in Rome at which a great number of Catholic workingmen were assembled. In his remarks on that occasion he listed three intentions which they should have in mind as they assisted at that holy function. This 3-fold intention could be profitably kept in mind by all workingmen as they offer their prayers to God who became man, and did not consider it beneath Him to be known as Christ the worker.

GRATITUDE

Workingmen should first of all give thanks to God for the great progress which over the years has been made in elevating the lot of the worker, and thus in promoting the general welfare and peace of the world.

It should be obvious that this general welfare and peace are dependent on the well being of all the world's citizens, from the highest to the most lowly. Although sub-human working conditions still prevail in large areas of the world, definite progres has been made in raising the worker's lot. For this God should be thanked.

NEED FOR GRACE

Workingmen should in their prayers implore the graces to seal and confirm in themselves fidelity of the social principles of the Church. These principles exclude all that is evil and unjust. They are based on three strong columns: truth, justice and charity.

Only if the labor movement is supported by these pillars will it be blessed by God, and will it eventually succeed in its program of bringing about the decent living and working conditions which are the due of every human creature under God.

PETITION FOR PEACE

Last of all, workers on Labor Day must pray for peace in the world, that social peace so necessary to true progress. In this peace capital and labor will recognize their need for each other, and will put an end to the hatred and bitterness which so often has marred their mutual relationship. If such peace seems difficult to attain, it must be prayed for all the more earnestly, for all things are possible to prayer.

LABOR DAY PRAYER

O Christ the Worker, Savior of the world and Judge of the living and the dead: prevail upon the minds of men that all may obey Thy laws. Give to the powerful the grace of patience, prudence and a sense of sympathy; renew the heart of the rich that they may reverence Thee and respect the rights of Thy poor; instruct the workmen that he may be content with his vocation and render an honest day's work for a just wage; protect the laboring classes against the evil plans of men who might prey upon them for selfish gains; raise up honest, sincere and worthy leaders in the ranks of labor, among men of industry, in the halls of Congress and the courts of justice. Give to our nation a God-fearing chief executive at all times. Grant to us and to all the peoples of the world a return of that social order which Thy Father had fashioned in eternity, and which Thou, O Christ the Worker, died to re-establish. Amen.

REAL LOVE OF GOD

St. John of the Cross writes: "To love is to cast off, for the sake of God, everything which is not God," that is, vain glory, security, consolation, freedom, etc. The Saints are ready to lose everything in order to find everything, for lost in God, they possess the wellspring of life.

Men hate each other only because they hate God or because they ignore Him. We cannot love Christ and hate our fellow men, for in so doing we would violate the core of the Christian Commandments. Our Lord said in taking leave from His disciples: "If you love Me, you will treasure My Commandments" (John: 14, 15).

CROSS AND CROWN

From that time on Jesus began to make plain to his disciples that it was necessary for him to go to Jerusalem, suffer much at the hands of the elders, high priests, and Scribes, be put to death, and on the third day rise again. At this Peter drew him aside and proceeded to lecture him. "May God spare you, Master," he said: "this must never happen to you!" But he turned on Peter with the words: "Get out of my sight; do not follow me, Satan! You are a stumbling block to me, for you do not take God's view of things, but men's." (Mt. 16, 21-23).

Then Jesus said to His disciples: "If anyone wants to become my follower, he must renounce himself and shoulder his cross; then he may be a follower of mine." (Mt. 16, 25).

It's easy to spot a well-informed person, because his opinions always agree with yours.

REDEEMER'S VOICE PRESS FUND

.50: William Sorochan, Oshawa, Ont.; Miss Pauline Hordy, Mundare, Alta.; M. Hallas, Saskatoon, Sask.

1.00: Mary Kostecka, Bronx, N.Y.

1.50: Alex Klymko, Fort Frances, Ont.; Mrs. J. Korotash, Ansonia, Conn.; John Hrycenko, Amsterdam, Sask.; Mrs. Catherine Bendyna, Philadelphia, Pa.; Anna Pasichny, Detroit, Mich.; Mrs. Teenie Stoykewich, Winnipeg, Man.

2.00: Rose Jacyszyn, Cleveland, Ohio; M. Kapyrka, Brisbane, Qld., Australia.

3.00: Eva Romanyshyn, New York, N. Y.. Thomas Woroschak, Clifton, N.J.; Mrs. Julia Kucher, Pittsburgh, Pa.; Catherine Luchka, Cleveland, Ohio.

4.00: Mrs. Dora Mykyty, Hamilton, Ont.; Helen J. Skrobaler, Buffalo, N.Y.

5.00: Dolores V. Gushanas, Pontiac, Mich.; I. Strilbycka, Fort Wayne, Ind.

10.00: Mrs. Tekla Nestor, Lancaster, N.Y.; T. Kusznir, New Brunswick, N.J.

Funerals: $7.00: Mrs. A. Skochylas, Homefield, Sask.
$9.00: Anastasia Tataryn, Ituna, Sask.
$11.00 Mr. S. Pawliw, Ituna, Sask
$11.50 Mr Holowatiuk, Hubbard, Sask.
$16.00 Mr. Nicholas Korchynsky, Ituna, Sask.

Wedding Anniversary—Mr. & Mrs. Petlak, Fenwood, Sask.—$15.00.

Our Prickly Problem

M. Schudlo, CSSR.

(Movies and early Dating)

Our daughter is sixteen years old. We are living in the new section of the city. All our neighbors are non-Catholics. Our daughter has many friends. She insists on going steady with the son of our neighbor who is seventeen years old. He takes her to the movies twice a week. We would not object to her going to the movies, but what shocks us is her love for erotic productions loaded with sex.

At first we kept quiet, but after a while my husband and I tried to reason with our daughter. Unfortunately we did not achieve anything. All we got was her angry answer: "You're all old-fashioned. All other kids go there. I do not want to be different. My girl friends have boy friends. Why should not I?"

What are we supposed to do? We feel responsible for our daughter's doings, but how can we stop her?

We sympathize with our reader. It is really a prickly problem. We think that parents should try to convince their sixteen-year-old daughter of two things: (1) There are good films and there are bad films. (2) Dating is for those who are more or less ready for marriage. Of course, an occasional going out with a good boy should not present too much of a problem.

It is true that sex and violence too often are shown in the present-day movies. Today it is not hard to see two people on the screen embracing in varying stages of nudity. We do not condemn sex, because it was made by God. When approached honestly and properly, it cannot be condemned as evil. But purposely playing with it on the screen does not justify the movie-makers, for it excites both adults and children. The same applies to crimes, dope addication and other types of excess and evil which are watched by millions of adults and children.

Some movie-makers choose the material which has to do with sex which is often presented in titillating details in the hope of attracting more patrons. Thus cheap commercialism plays an important part in the present-day movie industry.

As far as our problem is concerned, the girl should be taught that, no matter what her girl friends are doing, it is a sin to see the movies in which there is too much sex. A Christian education is the best guarantee against the insane desire to see the sex exposed in the most lurid details on the screen.

If this does not help, parents must expressly forbid their daugther to see such movies. In case of a stubborn refusal, they must punish her, for instance by refusing permission to go out or by cutting down her allowance.

Besides, the clergymen of all faiths should be organized in making a protest against such movies. Parent-teacher groups can do much to influence the behavior of the youngsters and thus curb the production of immoral films which are obsessed with sex and violence. If public opinion could be mobilized against the unscrupulous producers, the growing output of objectionable films would soon come to an end.

It is depressing that children and youngsters, due to the carelessness of their parents, have greatly contributed to the production of this kind of film, for they have failed to realize that every ticket to the movie at the box office is a vote for good or bad films. Thus people themselves are responsible for the kind of movies they are getting from the producers.

Parents should make a mature and intelligent selection of films which their children may attend. This requires some information. It is here that the National League of Decency steps in by providing such information.

* * *

The other side of the problem is the insistance of the girl of sixteen on going steady. Sometimes it presents a real problem for the parents. But much can be done to eliminate this ill-fated practice of today. Parents should explain that going steady with a boy is a serious thing which is intended to help those who are planning to get married. Since a girl of sixteen and the boy of seventeen will not get married within a reasonable time, let's say six months or one year, they are not allowed to go steady, for such practice would lead them into trouble. In explaining such things to the daughter, parents should recall some sad experience that happened in the community about which every one knows, or show her the articles in some serious magazines which gives statistics and records of the sad consequences of an early courtship. Plenty of examples can be found in our days which will help the girl to realize that it will be too late to repent after she gets into trouble.

Furthermore, parents should tell their daughter that no matter what others do, she must take care of herself, because she will have to give account of her own behavior when she stands the just judgment of God.

Such things must be explained in such a way that the girl will feel that the strictness of her parents does not come from the desire to curb her growing curiosity, but from the parental love to protect her against countless heartaches of an unreasonable courtship and imprudent movie-going.

The growing youngsters are not bad, but unfortunately they lack experience. Any remark made by the parents is easily taken as a rebuke. Parents should avoid making such impression upon their growing children. If they succeed in it, it will relatively be easy for them to guide their growing daughter on the path of virtue, for she will follow their advices once she feels that they come from love, and not from intolerance and the lack of understanding of youth.

Parents may also suggest that the girl go to parties which are held in groups. There she will have ample opportunities to meet boys and girls, have a clean good time and grow both physically and morally without soiling her soul with the sins which are committed by those who go to any movie and indulge in the early dating under the false pretext that "everybody else is doing it."

American: "What does your flag look like?"

Dutchman: "It has three stripes. red, white and blue. It has a connection with our taxes: we get red when we talk about them, white when we get our tax bills and pay them until we are blue in the face".

American: "Its the same in the U.S., only we see stars, too."

—o—

A captain irritated over the telephone line: "What kind of idiot is on the line?

Private: "There is none on this end, captain."

—o—

Many words have been spoken by wise men, but a lot more have been said by those who for their own benefit should have kept quiet.

—o—

BIOGRAPHY

Most Reverend Ambrose Senyshyn, OSBM., Archbishop of Philadelphia, Metropolitan of the Ukrainian Catholics of the United States of America.

Birth:

February 23, 1903 in Stariy Sambir, Western Ukraine. Parents: Timothy and Mary Senyshyn. Eldest of 6 children; 4 sisters, 1 brother.

Education:

Elementary training in Stariy Sambir. Gymnasium in Minor Seminary, Lviv, Western Ukraine. Entered Monastery of the Order of St. Basil the Great at Krechiw in 1922. Completed scholastic, philosophical and theological studies in the monasteries of Lavriw, Dobromil, Krystynopil. Ordained August 23, 1931 by Most Reverend Bishop Josaphat Kocylowsky, in Krechiv, Western Ukraine.

Labors:

Worked at Krystynopil briefly. Appointed assistant at the Ukrainian Catholic parish in Warsaw, Poland. Arrived in the United States, October 1933. Was assistant at St. Nicholas Ukrainian Catholic Parish, Chicago, Illinois. Appointed Superior of Basilian Fathers in Chicago and pastor of St. Nicholas Church, Chicago, in 1937. Appointed Auxiliary Bishop for Ukrainian Catholic Exarchy of U.S.A. to assist the late Metropolitan Constantine Bohachevsky, D.D., July 6, 1942. Consecrated October 22, 1942, St. Nicholas Church, Chicago by Metropolitan Constantine Bohachevsky, Archbishop Basil Ladyka, and Bishop Basil Takach. Appointed Apostolic Exarch of newly created Diocese of Stamford, August 8, 1956. Installed December 15, 1956, by Cardinal Amleto Cicognani, (Apostolic Delegate to U.S.A. at that time). Appointed Eparch of Stamford, August 6, 1958. Appointed Archbishop-Metropolitan of Philadelphia, August 15, 1961.

Special Accomplishments:

Organized and directed the National Eucharistic Congress of Eastern Rites held in Chicago, June, 1941.

Organized and directed the National Eucharistic Marian Congress of Eastern Rites held in Philadelphia, October, 1954.

Co-founder of Congregation of Missionary Sisters of Patronage of Mother of God, Stamford, Connecticut.

Co-founder of Mother of God Academy (High School for Girls) Stamford, Connecticut.

Director of educational institutions of St. Basil's Minor Seminary, including St. Basil's Preparatory School for Boys and St. Basil's College since 1943.

Organized and directed three Blessed Virgin Mary Sodality Congresses (Diocesan): in 1946, 1953, 1956.

Founded and directed Diocesan Acolyte Organization. Organized and directed three Diocesan Congresses for Altar Boys: in 1953, 1956, and 1959.

Organized and directed a Congress for Cantors and Choir Directors, 1953.

Organizer and director of Ukrainian Catholic Committee for Refugees.

Organizer and director of St. Pius X Society for Vocations.

Organizer and Patron of St. Joseph's Sacerdotal Society for Aged Priests.

Founder and editor of "The Ark", "Kowcheh", "Lampad".

Author of "Christ with us", "Molebens", "Living Twig", "Acolyte Manual", "Leiturgikon", "Episcopal Consecration Manual", "Pontifical Divine Liturgy", "Ukrainian Catholics", "Radio Addresses."

Publisher of ikons, holy cards, special occasion cards, liturgical music recordings.

Began the construction of $1,500,000 building for St. Basil's College, Stamford, Conn., May, 1961.

Your Bodies Are Members of Christ

Patrick Kaler, CSSR.

This is not a wild idea or a pious exaggeration. St. Paul first heard about it when he was knocked off his horse.

ONE day our divine Saviour cured a beggar who had been blind from birth. He did it in a rather unusual way. He picked up a bit of dirt from the ground and, mixing it with His saliva, He made little mud packs and placed them on the sightless eyes of the blind man. Then He told him to go wash his eyes in the pool of Siloe. A strange way of acting, we might think. He could have cured the man by a word or a breath or simply by an act of His will. To work such a brilliant miracle as bringing sight to eyes that had never seen, why should the omnipotent God use the ordinary clay of the earth?

But does not our Saviour frequently use created things to carry out His work? In fact, His very body and soul, His human will and intellect, were created things. He, a divine Person, was using them as instruments to carry out the greatest work of all — the redemption. We were redeemed by the separation of His body and soul in death.

We know, however, that His body and soul did not stay separated or remain here on earth. He reunited them in His resurrection and took them to heaven in His ascension. But God's basic plan was unchanged. He still intended to bring redemption to men through some created means, some created instrument which would always be present in this world.

God did not have to plan it that way, just as Christ did not have to use the clay at His feet. That is the way His infinite wisdom decided it would be. He decided to place on earth some instrument through which He could do this redemptive work. He wanted an instrument actually able to do the things that the human nature of Christ had done before the ascension. It would be an instrument through which our Lord would enlighten the minds, move the wills, and touch the hearts of men — something through which Christ could visibly teach, govern, and sanctify.

So in place of the body which ascended into heaven, He formed another body, one that would remain in the world. Through it He could bring redemption to men of every nation and age. We call this body the Mystical Body of Christ. Another name for it is the Catholic Church.

Consider what has been stated. Note the parallel comparison: just as the Divine Word used His physical body, together with His whole human nature, as His chief instrument on earth in the work of the redemption, so, after His ascension, Christ uses here on earth His Mystical Body, the Catholic Church, as His outstanding instrument to bring redemption to mankind. This is a remarkable statement. If it seems in any way novel to you, then up to now you have probably thought of the Church as many other people do.

The majority of Catholics do not realize what the above statement means. If they did and acted accordingly, they would be a thing of wonder in the world. So read on, even if you remember having "covered" the Mystical Body in your religion classes. It is a doctrine of such richness that each insight reveals new "usable" knowledge for your life.

It is especially important to read on if you find flitting about your mind such thoughts as, "This is no doubt a pious exaggeration." Or, 'Father means well, but where did he ever get such wild ideas?' Father got those wild ideas from another father of some nineteen centuries past — St. Paul. St. Paul did not make them up either. It was not something that he formulated from hazy philosophizing and put forth hesitantly. It came to him like a bolt of lightning and branded his soul with the certitude that **God had spoken.** You cannot be ambiguous about being knocked off a horse. Lying there stunned on the Damascus road, St. Paul learned his first lesson about Christianity from Christ's own lips: "I am Jesus Whom you persecute!" (Acts 9: 5)

Paul had been persecuting a group of people called **Christians** and now Jesus tells him that what he was doing was the same as persecuting Jesus Himself. Come what might — being shipwrecked, scourged, imprisoned, stoned — nothing would equal the memory of that first fall and of that brilliantly lucid message. From now on it would be the rhythm of his redirected zeal, the heartbeat in all his preaching.

I am Jesus Whom you persecute. Somehow Christ and His Church are one. There is some organic relationship between Christ and Christians. **Know you not that your bodies are members of Christ?** (I Cor. 6:15) St. Paul asked that question, and he repeated that truth over and over in various ways. **We being many are one body in Christ.** (Rom. 12:5) **You are all one in Christ Jesus.** (Gal. 3:28) **Christ is the Head of the body of the Church.** (Col. 1:18)

The early Christian writers took it up after that. They spoke of the divine Redeemer and His social body as constituting one mystical person. Frequently the theme appears in the writings of those early theologians we call **the Fathers.** One of them, St. Augustine, speaks of the Christ-Church unit as the "whole Christ."

But it was not until the ninth century that the adjective **mystical** was officially linked to the noun **body,** and the combination was accepted as an appropriate and useful term for the unique reality. **Mystical** pointed to the aura of mystery which surrounded the reality. Because of that we will not be able to understand it completely. **Mystical** also served to distinguish this body from His physical body which was born of the Virgin Mary, walked the streets of Jerusalem, and hung upon the cross.

On the other hand, the Mystical Body is not merely a group of people working together, like the PTA, nor a team, like the St. Louis Cardinals, nor an organization, like the Ford Motor Company. These are all called "moral bodies." The Mystical Body is neither a moral body nor a physical body. It is a unique body, full of mystery, but nonetheless a reality with a life of its own.

The presence of a soul distinguishes a living thing from a non-living thing. The Mystical Body has a soul. It is the Third Person of the Blessed Trinity, the Holy Spirit. The life of this Mystical Body is what we call sanctifying grace. To think that our own familiar Catholic Church is this marvelous thing before which the angels never cease to wonder!

But we know that many who are a little less than the angels do not share this angelic viewpoint. Perhaps even our most charitable critics consider the Catholic Church as little more than a highly organized society in which a remote, almost impersonal, authority, called the hierarchy, tells the members what their duties are. The Church is indeed a visible society of pope, bishops, priests, and laity. But do not stop there. It is more than that. It is not only an organism which lives with the same kind of life as that of Christ.

Because some people do not know that, they hesitate to embrace the Catholic faith. They are afraid that the big efficient organization of the Catholic Church will come between them and Christ. Just as they are right to feel that their personal relationship to Christ is very precious, so they are wrong to think that the Church will be such an obstacle. The opposite is true. The Church is the very source of our union with Christ. Baptism makes us members of Christ's Mystical Body. What could be more personal than that? "Can a man hate his own body?" asks St. Paul (Eph. 5:29).

There is a living relationship between ourselves and Jesus. Just as branches get their life from the vine, so our supernatural life comes from Christ. Christ is the cause of the grace in our souls. Our union with Christ is so close, so intimate, that we have the same kind of life. Moreover, our Lord acts through us to bring salvation to mankind. We are His living instruments in the world.

Not that there is not a human side to the Church. That has been painfully obvious to all from the beginning. As Monsignor Robert Hugh Benson put it: "Every man has on his lips, and may some day give, the kiss of Judas." The Catholic Church has always been visibly the household of saints and sinners. There is little danger that we will forget it. But there is a likelihood that we will forget — or not realize — the divine side of the Church, which is not visible. It takes faith to see that Christ is acting — present tense, not past — is acting in the world today through the members of His Mystical Body, which means you and me, human as we are.

The poet Francis Thompson has a poem called **The Kingdom of Heaven** whose closing lines are:

"And lo, Christ walking on the water
Not of Genesareth, but Thames!"

The poetic vision pictured Christ in the modern world, but it takes supernatural faith to grasp, as Father Rickaby says, that "the Catholic Church is simply an extension of the incarnation."

Another theologian, Father Moehler, states it with equal emphasis: "Thus the visible Church, from the point of view here taken, is the Son of God Himself, everlastingly manifesting Himself among men in a human form, perpetually renovated, and eternally young — the permanent incarnation of the Son of God."

To believe this mystery requires nothing less than a Paul-like faith. But, after all, do we not make the Church an object of faith in the Apostles' Creed: "I believe in... the holy Catholic Church?"

Part of this belief is that the Church is eternally young. It must be. Christ is the contemporary of every man born into this world. **Jesus Christ is the same, yesterday and today, yes, and forever** (Heb. 13:8. The Church to which Christ said, "I am with you all days, even unto the consummation of the world," (Matt. 28:20) cannot be some rusty relic of the middle ages. It is alive and active and, by vocation, in touch with the future.

The Church is the community of those who have in their souls the life of Christ and are working together in preparation for the second coming of Christ when He will lead them in triumph to heaven. Until that great day the Church must exercise its world-wide apostolate, preaching the good news of the Gospel to every creature. As St. Augustine says, "Christ preaches Christ." The Catholic Church is the new people of God entrusted with the noble mission of allowing Christ to bring salvation through them to all mankind. What a glorious privilege to be a member of this Mystical Body!

— (The Liguorian)

Let him among us to run the fastest throw the first stone.

ALONG THE WAY

(Reflections...)

Th. Bleech

EVER since President Kennedy made the historic trip to Vienna to meet Premier Khrushchev, stories about the ancient battle of Vienna are now current in the newspapers and radio.

I am terribly disappointed at how indifferent and disinterested Ukrainians are when they hear and read that the Ukrainian, Jury Franz Kulchytsky, the hero of this famous Vienna siege and battle, is identified as a Pole.

On a certain Canadian radio network program the vocal soloist, and interpreter of this particular program, was allowed to get away with the false assertion that Kulchytsky was a Pole; and the orchestra leader on this program is Ukrainian.

In the July 2, 1961 issue of The Register, the national Catholic weekly of America, an article featured the Lithuanian Kosciusko as a "Polish patriot-hero of the American Revolution". In the July 16th issue a protest-letter was printed from a Detroit reader, which I quote in part:

> ...He called himself a Lithuanian; he was born of Lituanian parents near Naugardas, Lithuania; and he belonged to Lithuanian gentry...

Where is your backbone and self-respect—UKRAINIANS?! Where are your telephone calls, telegrams and letters of protest!

In 1683, when Vienna was surrounded by the Turks, Jury Franz Kulchytsky stole through the Turkish lines to the camp of the Polish-Ukrainian Army, handed over vital documents of information to Jan Sobieski, the commander, and returned to Vienna. For this great service, as reward, after the liberation of Vienna, he received 500 large bags of Turkish coffee, which at that time was unknown in Europe. With this he founded the first coffee house in Europe, on Cathedral Avenue in Vienna where a statue was also erected in his honor. The Kulchytsky family also enjoyed other privileges and honors from a grateful nation such as none of the male members of the family was obliged to serve in any of the military or armed services of Austria.

The family is now extinct; there are also various spellings of this famous UKRAINIAN name.

* * * * * *

OPEN LETTER

OPEN LETTER TO STUDENTS ABOUT TO ENTER SECULAR COLLEGES from the Rev. George Carrelts, the National Chaplain of the National Newman Federation and the National Newman Chaplain's Association.

Dear new students,

You may have heard that the secular or the state college or university you are about to attend is full of atheists and Communists. Sounds exciting, doesn't it? Sorry to disappoint you, but I doubt if you will meet anyone at State or the university of your choice who openly fills that description.

Some professors may toy with you to see if you really know your faith and its history and traditions (and I hope you make absolutely sure you

know what you are talking about before you open your mouth in either mild or irate response). Some professors may have their facts a little off about Catholic affairs. But generally the world of the secular college and university is not hostile or anti-Catholic. It is secular.

To be secular means to be interested in human things mainly and in things of this world. Many of your friends-to-be at secular schools will be driven by secular aims, secular ideas, secular motives and projects. A Catholic thinks all things are good—save sin, and I hope you will bring the spirit and the motivation of the supernatural to everything you do.

Has it occurred to you yet that you are now a missionary in the life of the Catholic Church. You are leaving the protection of home and high school and moving into the world. The Church has a work to do in that world and you are part of that working task force. You are a missionary now..., that is, you are if you are truly baptized and truly confirmed as a Catholic.

What does the Church expect of you as a Missionary? She expects you to co-operate with the other Catholics on campus. She expects you to keep studying and learning about your faith so you can grow personally and help others by giving them intelligent and studied and calm answers to their questions. She expects you to do some work for the cause of the Church on campus, something that will help the student apostolate and help to supernaturalize your environment.

Do you want me to spell it out for you in simple terms?

Join your Newman or Catholic Student Association on campus.

Go to Mass on campus to praise God and witness your faith, at least one day other than Sunday.

Attend a class or discussion about matters of Catholic theology, philosophy, or history once a week.

Do some concrete work to promote the student apostolate on campus—write, sing, clean, act, organize, help.

If you follow the plan we guarantee the results. We have seen them and they are marvelous. If you do not, I predict you wil be won to the ways of the world. That may or may not mean you will leave the Church. It only means you are not working for the Church. What happens after that will depend a great deal on how you were reared and with whom you have made friends on campus.

When you leave the campus, I hope you will be able to say that you learned much about the Church, its history and doctrines, and that you made a real contribution by way of your prayers and work to the spread of the Gospel on campus.

Yours Sincerely,
Father Garrelts

* * * * * * *

WHAT IS A BOY?

Between the innocence of babyhood and the dignity of manhood we find a delightful creature, called a boy. Boys come in assorted sizes, weights, and colors, but all boys have the same creed: To enjoy every second of every minute of every day and to protest with noise (their only weapon) when their last minute is finished and the adult males pack them off to bed at night.

Boys are found everywhere—on top of, underneath, inside of, climbing

on, swinging from, running around, or jumping to. Mothers love them, little girls hate them, older sisters and brothers tolerate them, adults ignore them, and heaven protects them. A boy is Truth with dirt on its face. Beauty with a cut on its finger, Wisdom with bubble gum in its hair, and the Hope of the future with a frog in its pocket.

When you are busy, a boy is inconsiderate, bothersome, intruding jangle of noise. When you want him to make a good impression, his brain turns to jelly or else he becomes a savage, sadistic, jungle creature bent on destroying the world and himself with it.

A boy is a composite—he has the appetite of a horse, the digestion of a sword swallower, the energy of a pocket-size atomic bomb, the curiosity of a cat, the lungs of a dictator, the imagination of Paul Bunyan, the shyness of a violet, the audacity of a steel trap, the enthusiasm of a fire cracker, and when he makes something he has five thumbs on each hand.

He likes ice cream, knives, saws, Christmas, comic books, the boy across the street, woods, water (in its natural habitat), large animals, Dad, trains, Saturday mornings, and fire engines. He is not much for Sunday school, company, schools, books without pictures, music lessons, neckties, barbers, girls, overcoats, adults, or bedtime.

Nobody else is so early to rise, or so late to supper. Nobody else gets so much fun out of trees, dogs, and breezes. Nobody else can cram into one pocket a rusty knife, a half-eaten apple, thrre feet of string, an empty Bull Durham sack, two gum-drops, six cents, a sling shot, a chunk of unknown substance, and a genuine super-sonic code ring with a secret compartment.

A boy is a magical creature—you can lock him out of your work shop, but you can't lock him out of your heart. You can get him out of your study, but you can't get him out of your mind. Might as well give up—he is your captor, your jailer, your boss and your master—a freckled-face, pint-sized, cat-chasing, bundle of noise. But when you come home at night with only the shattered pieces of your hopes and dreams, he can mend them like new with the two magic words—"Hi Dad!"

—Reprinted through the courtesy of Alan Beck, author, and the New England Mutual Life Insurance Company, Boston, Mass., copyright owner.

* * * * * * *

In many parts of the world today, our Catholic people are denied the comfort of the Sacraments, the consolation of the Mass, and the happy continuity of an orderly religious life.

In Communist China, in parts of Europe, wherever the Iron Curtain has been rung down, there are priests who have probably said their last Mass for their people, nuns who have been taken from their convents, and Catholics who are forbidden any open profession of their faith.

May those of us who suffer so little remember those who suffer so much and humbly pray that, with trust in the Lord, they receive the strength to carry their cross willingly, so that the cross may carry them.

Christ could have seemed most helpless on the cross, but it was there that He was most powerful, for there He offered His life, His sufferings and His death for the salvation of man. Today, as nearly two thousand years ago, the persecuted ones might seem to be the helpless ones, but in uniting their sufferings with Christ's, they have proved a glory and a strength to His Church on earth.

SACRED HEART INTENTION Fatima Notes.

When Harold Macmillan became Prime Minister of Great Britain in 1957, it was a surprise to the world as well as to the British. It seemed a most hapless time to take over the reins of government. British fortunes and prestige were at a low ebb. Anglo-American relations were shaky; the fiasco over Suez had divided the country; the Commonwealth was restive and alarmed; the money situation was alarming and morale was falling.

In just a few short years so many changes for the better have come about that they are considered almost phenomenal.

He is the best-educated Prime Minister in over fifty years. He was an extraordinarily brilliant student. He reads the world classics in the original Greek, Latin or French.

John Gunther, author of many current books, once asked the Prime Minister, after a two-hour talk with Macmillan, what he believed in most. After expecting an answer that perhaps it was England, the British Commonwealth of Nations, the *noblesse oblige* of old-style aristocratic life, himself or something of that nature, he answered: "God".

* * * * * *

Nicolai Gogol is one of the immortals and geniuses of Russian literature as well as a giant in world literature. He is a Ukrainian who wrote in Russian with Ukrainian color and accent. He was born in Sorochyntsi, near Poltava, Ukraine.

Dr. V. Besoushko, in the Autumn, 1960, issue of the Ukrainian Quarterly, has this to say:

> Gogol's language is rich in Ukrainian components. The Russian scholar O. Mandestam, in this mater following the Ukrainian writer's school, Panteleimon Kulish, wrote that Gogol translated Ukrainian words and Ukrainian phraseology into Russian and that Gogol excelled in the Russian language. In fact, Gogol is considered by some to be one of the founders of the contemporary Russian language. It is undeniable that Gogol enriched the Russian language with Ukrainian words.

* * * * * *

Cardinal McIntyre, speaking to an American Legion audience, said that the Federal aid issue before Congress has nothing to do with religion—but with education.

"In some non-public schools, in fact, in most of them", he said, "religion is taught as a subject, as is history, as is mathematics, as is domestic science or civics or geography.

"We do not observe that any of these other subjects is marked out as the determinant of whether Federal aid shall be or shall not be granted. Why is religion selected as the disabling factor? Is religion against the Constitution?"

. . . . . .

Cardinal McIntyre reaffirmed his personal belief that a need for Federal aid to schools has not been proven. "But if it can be demonstrated that such need exists, then the only way in which that aid can be given justly is by including all American children in its benefits".

TROUBLE WITH STATUES

Joseph A. Brieg

THE TROUBLE with statues and pictures is, they don't move. They don't breathe. They don't speak or smile or weep. They don't suffer or bleed, and they don't look as if they could. In this sense, they hinder us in trying to get at their meaning, to feel it, to embrace it, to identify ourselves with it. Yet the fact is that if there aren't any pictures or statues, any representations of any kind, we are more likely than not to forget the whole thing. What we need, then, is to realize that images can help us — but only to get started, only to begin thinking, only to call up our attention.

We've got to be careful that images don't get between us and reality by becoming substituted in our minds for the thing itself. We must make the effort necessary to go beyond the image — to go through it to what—or rather who—it is reminding us about. We must make the statue fade away, and the living being take its place.

That's the way it is with what we call Sacred Heart statues and pictures. Indeed, in a deep sense that's the way it is with the Sacred Heart itself. The representation is meant to make us think about Christ's Heart; and His Heart is meant to make us think about Him.

And not only to make us think about Him. We've got to see Him and realize Him. We've got to find our way into his alive presence; to touch Him; to know Him; to reach a person-to-person relationship with Him; to make His Heart ours and our hearts his, so that they beat together, and rejoice and sorrow together.

What we've got somehow to come to understand is that Christ meant exactly what He said when He told St. Margaret Mary that He suffered a lot more from the ingratitude of human beings than He did from being scourged and crowned with thorns and crucified.

He was talking about my ingratitude — and yours. He was talking to you and to me. He said He was making his final effort in these latter days — which, of course, might mean a very long time — to win us into returning his love. And returning his love begins by understanding something about it.

That is what I mean by saying that the Sacred Heart itself is meant to make us think not merely about it, but about Christ; which in the final analysis means thinking about God, the Holy Trinity; and about God taking human nature, entering into humanity, to die to save ungrateful men and women. He was the most-good man who ever lived; the most lovable, the most admirable, the most attractive, the kindest and most sensitive of all human beings.

Merely as a man, Christ would be one to venerate, to follow, to imitate. Not even St. Francis of Assisi was as lovable a man as Christ if Christ had been man only. But Christ is God also. He is the infinite, perfect, almighty, eternal Being who made you and made me and made everything. What Christ shows to us through his Sacred Heart is his love of us — and this is not only the love of a perfect and immensely sensitive man; it is also the love of God Himself, showing itself in his incarnation and his death for us.

Theologians say that when we sin we hurt ourselves, not God. It is not God, but we, who are saddened. Not for Him but for ourselves should we weep — as Christ told the women of Jerusalem to "weep not for Me but for yourselves." But there is no getting around the fact that Christ who is God suffered, Christ who is God wept, Christ who is God says to us that our ungratefulness causes Him more agony than did his passion.

God's happiness, certainly, is invulnerable. It is beyond any possibility of being detracted from or diminished. God is forever boundlessly happy. But it is not beyond the power of God to be happy in suffering; to sorrow amid perfect and unblemished bliss.

Crucified

Christ as God suffered in his human nature, not in his divine nature. But the Person who suffered, who wept, who was hurt and is hurt indescribably by our lack of gratitude, is God. Somehow God could be infinitely and divinely happy while dying in agony for us, while feeling his Heart breaking with love for us which we did not return.

Some of the saints have risen so close to Christ that they, too, were happy in sorrow and suffering. St. Francis grew so holy, and saw such pricelessness in pain offered for others that he prayed for more and more of it. Sometimes, right there, is hidden the secret of the suffering of the infinitely happy God the Son in the human nature of Christ.

What we must do, then, is to penetrate through the statue or picture to the Heart of flesh and blood; and through the Heart to the nobility of the Man who loves you and me, each of us, personally and particularly, and then through the Man to God who created us, knowing in doing so that He would endure crushing, cruel, rending agony for us.

Omnipresence

Thinking about this, we come to the shattering fact that God is outside time; that nothing for Him is in the future and nothing in the past; that everything — absolutely everything — is in the eternal now. And then the thought strikes us with stunning force that the scourging, the smiting, the crowning with thorns, the insults, the jeers — the whole frightful passion of Christ — is forever present to God who in Christ underwent it.

To God the Eternal One, the crucifixion was not twenty centuries ago. The crucifixion is forever now; has always been forever now. And yet God who entered humanity to be crucified for us, for love of us, is eternally happy. Nevertheless, in his happiness He appears and shows his Sacred Heart and speaks of agony worse than the agony of crucifixion — and it is caused by you and me because we are cold to Him, because we do not return his love in gratitude.

In search of some understanding of this, we must make an effort of imagination to grasp some faint notion of what love is when it is boundless. Boundless in love means that there is nothing that the One loving will not do for the loved one. Except that there is one thing that the Divine Lover will not do — He must not take away the other's capacity for love; He must not reduce the loved one to lovelessness. And for love, freedom is indispensable; and so it is that the thing that God will not do to us is to deprive us of choice. If He did that, we could not love; and if we could not love, we could not know the kind of happiness He knows.

Indeed, we could not know happiness at all without freedom; not in the real meaning of happiness. Happiness requires a choice and an achievement. This is not easy to see; and yet maybe it is not so hard after all.

No author could obtain, from a book written by somebody else but falsely attributed to him, the happiness that a writer comes into through what he himself has written. The false author might obtain wealth; he might have fun spending it; he might enjoy praise even though it belonged to someone else — but happiness? No, he would not feel happiness.

To put it even more plainly — could a baseball player find happiness, real

happiness, not in hitting a home run himself to win the game, but in seeing it hit by somebody masquerading as him? I am sure that if baseball players were polled, the reply would be unanimously no.

Beatitude

But there is much more than that to this matter of the happiness we are talking about. We are discussing a happiness that is a sharing in God's own divine life. This is inexpressibly above and beyond, immeasurably wider and deeper than any happiness which we have experienced. If we could feel it for one instant, we would be restless and dissatisfied, through and through, until we laid permanent hold on it by a good death. No joy that life on earth can offer would seem of any consequence in comparison.

For this soaring and endless participation in divine happiness, freedom is necessary; and God will not rob us of our power to pursue it and capture it. To do that would be to destroy everything — including the purpose and the meaning of his own entrance into humanity to suffer and die for us.

This, then, is what devotion to the Sacred Heart of Jesus is all about. Christ shows his Heart in a last appeal to us to accept the everlasting happiness He died to give us — because He loves us. And He makes its acceptance easy — truly easy — because upon those who come to his Heart in love and gratitude, He pours deluges of graces.

He Himself said He would make it easy. Not in so many words; but that is certainly the conclusion to be drawn from the promises He made. He said that whoever received Communion on nine consecutive First Fridays out of love for his Sacred Heart would not die in his displeasure, but at death would have the grace needed for attainment of his kingdom.

Ninth Promise

He said that where the representation of his Heart is shown and honored, He will establish peace — which means happiness and serenity, means goodness and joy, means that his hand reaches out and guides, surely and safely; means, indeed, that He will watch over us as the apple of his eye and the object of his love.

Christ said further that He would give to priests, devoted to his Heart, power to touch the hardest hearts. Thus He pledged his all-powerful assistance to individuals in every walk of life; to families; to companies and corporations; to nations; to the living and dying; to the good and to sinners — to everybody, if only representations of his Heart would be truly honored, and his love returned with grateful affection.

It is not a statue or a picture, unmoving and unbreathing, incapable of sorrow or joy, that says these splendid things to us. It is the living Christ, the living God, who somehow is forever boundlessly happy and yet sees in the eternal now his passion and death for love of us; who reaches out his wounded hands to you and me, and desires with all the power of his Heart to see us turning gratefully and freely to Him.

— (Sacred Heart Messenger)

—o—

Jack: "My friend John is a lucky fellow. He is going to marry a very talented girl. She knows how to dance, she can pilot a plane, she swims life a fish, and is a good speaker too."

Mike: "They should have a happy marriage, since John learned how to cook when he was in the Navy."

People are funny — they boast about their duties, look forward to their tasks with distaste, perform them with complaints, and then brag about them afterward."

COURTESY

J. Fitzpatrick, CSSR.

COURTESY, according to the dictionary, means "genuine and habitual politeness." To be "courteous" is to manifest "respect, affibility." This sounds simple and uncomplicated, and why waste time discussing it? For justification and for text we take a little set of verses by the late Hilaire Belloc:

Of Courtesy, it is much less
Than Courage of heart, or Holiness;
Yet in my Walks it seems to me
That the Grace of God is in Courtesy.

If one were to arrange virtues by rank and file in their order of importance, it is indeed true that courtesy would have to be placed in one of the lower echelons. Nevertheless, more than many of the virtues, courtesy has about it something of the gracious atmosphere of heaven. We could, perhaps, reach heaven without having been outstanding in this virtue. But the discourteous man must surely in some way be purged of his impoliteness before entering the heavenly court.

In the charming poem, COURTESY, quoted above and found in his Sonnets and Verse, Belloc describes his chance visit to a monastery and his discovery there of three pictures, which he then uses in illustration of his theme. The first of them portrays the Annunciation:

The first was of St. Gabriel
On wings aflame from heaven he fell,
And as he went upon one knee
He shone with Heavenly Courtesy.

A prerequisite for genuine courtesy is the habit of reverence. Now it is a mistake commonly made to suppose that reverence is owed only to those who are in positions of high authority. The truth is that there is something in every human being which entitles him to the reverence of his fellows and where there is true reverence, there is courtesy.

Authority, of course, in all its legitimate forms, requires courtesy because "there exists no authority except from God." (Romans 13:1) Old age is especially entitled to it, since it wears the honourable scars of battles as yet unknown to youth. But young people and even children in their turn should be the objects of courtesy. The innocence of little ones; the enthusiasm of youth, ready to conquer the world (as some will surely conquer it)— only the insensitive will be supercilious in the presence of these wonders.

Husbands owe courtesy to their wives, and wives to their husbands, for how can they live out the long years in peace without gentleness between them? Even great sinners deserve courtesy (which does not preclude just punishment). Is it not a plain and simple expression of courtesy to say with the gentle St. Philip Neri: "There but for the grace of God go I."

Our Lady out of Nazareth rode
It was Her month of heavy load;
Yet was Her face both great and kind
For Courtesy was in Her Mind.

Like any other virtue, courtesy shows its true mettle only when it is practiced in the midst of difficulties. If one is polite only when one's feelings and emotions dictate it, this is a poor counterfeit of the virtue indeed.

Here is the real test. One must be courteous when one's will is crossed, when unpleasant things are said and done, even when one's so-called in-

feriors have tried one's patience. There are not two sides to this virtue, so that a man can be polite outside his home, and discourteous in the extreme within it. To be courteous only because it is necessary to keep one's job or to carry favor with authority is to act with a poor motive indeed, and one not a little steeped in hypocrisy. To make exceptions in the objects of one's courtesy; to seek and to find excuses for being boorish—this is to strike at the root of courtesy and cause its flower to fade.

No one indeed will be without some fault in this matter. Human nature is too frail for utter perfection. But true courtesy insists that no compromise in principle with its opposite be made. Even under the stress and strain that daily life can bring; even under the aggravations which are part of man's test and trial here on earth; one may say, especially under these conditions does courtesy show itself a small but shining jewel among virtues.

The third it was our Little Lord
When all the Kings in arms adored
He was so small you could not see
His large intent of courtesy.

Courtesy must have a spiritual foundation beneath its practice or it will be fragile in the face of what it does not understand. The good pagan cherished courtesy, but it was because he felt there was something ill-bred and distasteful about bickering and bad manners. He was not courteous to a child or a slave; he used them when it was in his interest, but he could as casually have his slave flogged and cast a girl infant out to die.

The true Christian may, alas, fail in his courtesy, but he is never in any doubt as to why he should be courteous, and his motive for courtesy is much deeper than anything dreamed of in paganism. He is courteous because he sees in every fellow human being the image and likeness of God. He is courteous because he has always before his mind's eye the example of courtesy given by Christ, the Saviour of the world. Here was God talking and walking with men, yet there is no trace of proud condecension, no haughty standing on His rights. Here was exquisite courtesy in a stable, and it made no difference who came to Him—poor shepherds or rich kings. He was courteous to the stupid, and the boorish. He was courteous even in the face of unspeakable outrage toward Him by His own people. For was it not a supreme act of courtesy to murmur, looking on those who had just nailed Him to the cross: "Father, forgive them for they know not what they do?"

Self Examination

Do I make a conscious effort to use the small phrases of courtesy: "Please. thank you, excuse me?"

Is there something of a sad contrast between my pleasantness to casual acquaintances, and my disagreeableness in the family circle?

In my work, do I try to manifest genuine courtesy to those I work with, customers I serve, those to whom I must give commands?

Am I courteous to children, or do I habitually manifest a supercilious "don't bother me" attitude?

Am I courteous even in the presence of stupidity (my own included), or am I oblivious of the delicate charity involved in "suffering fools gladly?"

In the heat of argument do I try to keep my sence of courtesy, or am I apt to be sarcastic toward or to shout down all opinions contrary to my own?

Do I try sincerely to be courteous toward authority, whether spiritual or civil, without fawning servility, but nevertheless with genuine respect and reverence such as Christ Himself manifested?

Courtesy is a daughter virtue of charity. Have I ever honestly examined myself on this point and tried to awaken sorrow for my failures?

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Р'ік XXXIII, ч. 9

Volume XXXIII, No. 9

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Душа і Чесний Хрест ——— В. Буженко 1
Місячне Нам'рення ——— о. С. Б., ЧНІ. 4
Що таке Національне Виховання? Ольга Саварин 6
Промова Голови на Всеканад'йському Конгресі ЛУКЖ у Саскатуні ——— 8
Новий Український Католицький Митрополит в Америці ——— 10
Важлива подія в житті отців Редемористів Сх!днього Обряду ——— 11
Святий Володимир ——— 13
Святий Теодор і його син Іван ——— 15
Які прикмети матимуть тіла воскресших людей? ——— о. С. С. Шавель, ЧНІ. 16
В'ннінег—Кан'в для українців Канади ——— 18
Хот'в Би Ти Знати? ——— 21
7-ий Конгрес Українц'в Католиків Канади — 24
Смерть—це кара на лихих Батьк'в ——— М.Щ. 26
Церква — Оборонець Робітництва ——— 30
Кара по Смерті? ——— 32

Exaltation of the Holy Cross ——— 33
The Image of the Church in America Miss Jo-Ann Price 34
The Calling of God's Name ——— John Zubaly 36
Notes of Speech by the Prime Minister ——— 37
Salute to Shevchenko ——— M. Schudlo, CSSR. 42
I'd Like to Know ——— 45
Holiness of Toil ——— 48
Our Prickly Problem ——— M. Schudlo, CSSR. 50
Biography, Most Rev. A. Senyshyn, OSBM.— 52
Your Bodies are Members of Christ Patrick Kaler, CSSR. 53
Along the Way ——— Th. Bleech 56
Trouble with Statues ——— Joseph A. Brieg 60
Courtesy ——— J. Fitzpatrick, CSSR. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ
1961
OCTOBER

REDEEMER'S

НА МНОГІ ЛІТА, ВЛАДИКО!

VOICE

ХРИСТОС—ЦАР ВСЕЛЕННОЇ

о. М. Щудло, ЧНІ.

БОГ Отець, посилаючи Свого Сина, заповів, що Він буде Царем світу. Архангол Гавриїл з'явився Преч. Діві та промовив: **Не бійся, Маріє, бо ти знайшла ласку в Бога. Й ось ти зачнеш у лоні і породиш Сина, і даси Йому ім'я Ісус. Він буде великий і Сином Всевишнього назветься, і Господь Бог дасть Йому престіл отця Його Давида. І Він повік царюватиме в домі Якова і царюванню Його не буде кінця** (Лк. 1, 30-33).

Це заповідження справдилося, як тільки Марія вимовила слова: **"Я—Господня слуга, нехай буде мені згідно з твоїм словом** (Лк. 1, 38), бо на ці покірні слова назаретської дівиці Божий Син увійшов у світ як його Цар і Спаситель. Не дивниця, що мудреці зо Сходу, натхнені Святим Духом, прийшовши до Єрусалиму, не питаються, де народився обіцяний Месія, але: **Де народився Цар юдейський? Бо на сході ми бачили Його зорю та прийшли поклонитися Йому** (Мт. 2, 2).

Пилат, кепкуючи, не думав, що він стверджував перед підюдженим проти Христа жидівським народом, як вивів збичованого Спасителя та показав Його жидам, заявляючи: **Ось ваш Цар!** (Ів. 19, 4). Жиди обрушилися, але їх протест не відобрав Христові ні царської гідности, ні влади над світом: **Ми не маємо царя окрім кесаря!** (Ів. 19, 15).

Христос народився Царем, є Царем і завжди буде Царем, бо Він вічний і вічне Його Царство. Засуджуючи Спасителя на хрест, Пилат звелів наперекір протестам жидів виписати на хресті цебто над самою головою розп'ятого Спасителя: **Ісус Назар'янин, Цар Юдейський!** (Ів. 19, 19). ХРЕСТ повік залишиться тріюмфальним знаменом Христового Царства. На цім знамені повік теж пишатимуться виписані римським губернатором слова: "Ісус Назар'янин Цар Юдейський і цар всієї вселенної!"

Христос є Царем, бо Він Бог і Божий Син

В безмежному всесвіті є тільки один Бог. В цьому єдиному безконечному Бозі є три Особи, які в усьому рівні, бо однаково вічні, однаково могутні, однаково добрі, милосердні, всезнаючі та вічні.

Одна із цих пресвятих Осіб це Божий Син або Слово: **Впочатку було Слово, і Слово було в Бозі, і Богом було теє Слово.** (Ів. 1, 1). Як іде про зовнішні речі, от як сотворення світу, рядження сотвореними речами, то всі три Божі Особи Пресвятої Тройці є спів-

творцем, співуправителем і царем сотвореного світу.

Ісус потвердив, що Він є Царем, як Пилат спитався Його: **Чи Ти Цар?** Ісус відказав: **Ти сам кажеш, що Я—Цар. Я на те народився та на те прийшов у світ, щоб засвідчити про правду. І кожен, хто з правди, слухає Мого голосу,** цебто приймає Моє навчання та кориться Моїм приказам (Ів. 18, 37). Якщо б Ісус не був Царем, то Він був би спростував питання Пилата, щоб не вводити людей у блуд.

Ісус не тільки почувався Царем вселенної вже за земського життя, як ходив і навчав нарід у Палестині, але й нерідко користувався Своєю царською всемогутністю, коли зайшла потреба помогти тим, що в Нього благали помочі. Безчисленні чуда, що Христос учинив, це недвозначне свідоцтво Його божеської царської влади над світом і всіма сотвореннями.

а) Подвійне розмноження хліба.—Христос двічі розмножив хліб, як треба було накормити бідний нарід, який три дні та три ночі нічого не їв, бо так захопився навчанням Спасителя, що забув про тілесні потреби.

Раз Христос сімома хлібами і декількома рибами нагодував чотири тисячі людей. **І всі їли та наситилися, а з позосталих кусків назбирали сім кошів** (Мт. 8, 8).

Другим разом нагодував **около п'ять тисяч мужів і жінок і дітей** (Мт. 14, 21). І ще з цього **назбирали дванадцять повних кошів** (Мт. 14, 20).

Знане теж дуже гарне чудо, що його вчинив Спаситель на прохання Своєї преблагословенної Матері в Кані Галилейській: **Не мають вина!** (Ів. 2, 3).

б) Не було хвороби, що б Ісус не улічив, якщо хтось із вірою благав у Нього рятунку. Ісус проходив дорогою до Єрихону. Бідний сліпець Вартоломей став кликати: **Ісусе, сину Давидів, помилуй мене!**— Христос ввізвав його до Себе та спитався: **Що хочеш, щоб Я вчинив для тебе?** Сліпий відповів: **Господи, нехай стану видючий!** Ісус відразу вчинив чудо: **Стань видючий! Твоя віра спасла тебе! І зараз став він видючий і пішов вслід за Ним, прославляючи Бога. А всі люди, зобачивши це, віддали хвалу Богові** (Лк. 18, 38-43). Нарід хвалив Бога, бо знав, що тільки Бог може робити чуда, бо чудо перевищає силу всіх сотворінь, хоча б вони були навіть найвищими анголами.

Нарід був вдячний Ісусові за ці чуда, якими рятував їх від різних недуг і страждань. **І вони сильно дивувалися та говорили: Він все добре робить: глухим дає чути, а німим—говорити** (Мар. 7, 37).

Нарід приносив до Христа своїх хворих і калік і цей милосердний Бог—Цар людства нікому не відмовляв милосердя: **І приступило до Нього багато народу, що мали з собою кривих, калік, сліпих, німих і інших багато, і клали їх до Ісусових ніг і Він уздоровив їх** (Мат. 15, 30).

в) Страшною була в часах Спасителя проказа, на яку хворіло багато ізраїльтян. Ісус ніколи не відмовляв ласки цим нещасним бідолахам. Один прокажений приступив до Нього, хоч прокаженим було заборонено законом узагалі наближатися до людей, і промовив: **Господи, якщо хочеш, можеш очистити мене. Ісус простяг руку, доторкнувся до нього та сказав: Хочу, будь чистий! — Йди покажися священикові та принеси жертву за своє очищення, як наказав Мойсей. І чутка про Нього ще більше поширилася, і багато народу приходило слухати та вздоровлятися від Нього зо своїх недуг** (Лк. 5, 12-15).

г) Навіть смерть не година була опертися всемогутності Христа Царя. Ісус воскресив померлу дочку Яїра: **Чого кричите та плачете? Дівча не померло, але спить. Узяв дівча за руку та промовив до нього: Дівчатко, кажу тобі: "Встань!" І зараз підвелося й ходило дівча** (Мр. 5, 39-42).

Христос не відмовляв дочасних ласк, але Він найперше дбав про те, щоб Його слухачі ставали здорові на душі. Гріх це смертельна хвороба, яка засуджує душу на вічну смерть у пеклі, бо позбавляє її освятної ласки, яка дає людям право до неба.

Принесли до Ісуса спараліжованого чоловіка. Був він хворий на тілі, бо не міг рухатися, але куди хворіша була його душа, обтяжена гріхами. Ось тому Христос порішив перше оздоровити хвору душу, очищуючи її з гріхів. **Бодрися, сину,** промовив Христос, **прощаються тобі гріхи.** Фарисеї, почувши ці слова, шемрали в своїх серцях, бо вважали, що Христос богохулить через те, що присвоює Собі божеську владу: **Хто Оцей, що зневажає Бога? Хто ж може прощати гріхи крім Самого Бога?** Як Бог Ісус знав, що вони думають, хоч не висловлювали голосно своїх думок, тому й спитався їх, щоб доказати, що Він має Божу всемогутність: Що легше сказати: **Прощаються тобі твої гріхи, чи сказати: Вставай і ходи!— Але щоб ви знали, що Син Людський має владу на землі прощати гріхи,** бо ж Він всемогутній Цар вселенної, **тож каже Він спараліжованому: Вставай, візьми своє ліжко та йди додому! І він негайно встав перед ними, взявши те, на чому лежав, і пішов додому, прославляючи Бога. І жах обгорнув усіх... Дивні речі ми бачили сьогодні!** (Лк. 5, 20-26).

Простолюддя, не мавши ніяких інтересів не вірити словам і чудам Ісуса, радісно приймало вияв Його царської всемогутности та тішилося, що могутній Месія лікує їх хворих, оздоровляє сліпих, очищує прокажених. За те горді фарисеї та заздрісні провідники народу побоювалися стратити престиж в очах простолюддя, бо вони самі негодні були вчинити подібних чуд, намагалися

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на ковертї, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністрацийної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

всіма силами дискредитувати Спасителя, щоб народ не приймав Його навчання та не вірив у Його божеське посланництво.

Ось **привели до Ісуса німого сліпця, що був біснуватий, і Він уздоровив його, так що став говорити та бачити німий. І всі люди дивувалися та казали: "Чи ж це не Син Давидів?"** Злобні фарисеї не хотіли дозволити народові вірити в чуда, бо подібна віра була б викликала в них пошану для Спасителя Його месіянської місії в світі. Всетаки негодні були заперечити чуда. Їхня злоба допомогла їм у прикрій ситуації. "Так", сказали вони, "чудо було, але це чудо не походить від Бога. Ісус заключив угоду з Сатаною, князем дияволів, і він помагає Йому чинити ці чуда!" **Він інакше не виганяє демонів, тільки Вельзевулом, князем демонів** (Мт. 12, 22).

Проте годі завжди дурити народ. Правда виходить на верх, хоча б вороги світла не знати як закривали її. Хоч як фарисеї поборювали Ісуса та дискредитували Його навчання, народ всеодно горнувся до Нього, бо ласкавість, доброта, повага й особливо чуда виконували непереможний вплив на слухачів.

Фарисеї та садукеї завжди палали ненавистю до Ісуса, бо Він немилосердно ганив їх фальшивість і лицемір'я. Ця ненависть досягнула вершка, як Ісус воскресив Лазаря. Народ заворушився на це чудо та став дуже сильно горнутися до Ісуса. Це вже було забагато для фарисеїв. Вони **скликали нараду та сказали: "Що маємо робити, бо цей Чоловік** (Христос) **робить пребагато чуд? Якщо так позоставимо Його, то всі ввірують у Нього!** (Ів. 11, 47-48).

Що ж зроблять бідолахи, щоб унешкідливити вплив Ісуса та позбутися Його? Порішили покінчити з Ісусом. **Отож з того дня вони змовилися вбити Його!** (Ів. 11, 53). Ось до чого доходить злоба! Гонення християн у сьогоднішніх часах не нове диво! Це тільки продовження фарисейської тактики: "Не годен ти віддалити когось від Христа та католицької віри, то вбий його й матимеш спокій!"

Проте марно фарисеї намагалися відвернути народ від Христа. Цей народ опам'ятався при смерті Спасителя та повірив у Його посланництво. Таксамо й сьогодні душі вірять і трудяться для Спасителя, бо Він—Цар людських сердець. Безчисленні душі з любови до Нього готові на всякі жертви.

Одна черниця дуже ласкаво та терпеливо обслуговувала капризного пацієнта. Якийсь безвірок, дивлячись на її терпеливість, промовив: "Сестро, я за 20 долярів денно не хотів би займатися ним!" Сестра споглянула на безвірка та відказала: "Я б не ходила біля нього навіть за 50 долярів. Але з любови до Христа я обслуговую його".

Святий Іван Золотоустий говорив, що Пресвяті Тайни це скарб Божої ласкавости: "Євхаристія це скарб Божої ласкавости." Нема сумніву, що Спаситель установив Пресвяту Евхаристію для всіх людей. Всетаки вона є особливішим дарунком для священиків. "Не давайте святих речей псам і не розсипайте своїх перел перед свиньми", каже Спаситель (Мат. 7, 6).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЗРІСТ КАТОЛИЦЬКИХ УНІВЕРСИТЕТІВ

Намірення Апостольства Молитви на місяць жовтень благословлене Св. Отцем Іваном XXIII.

ШКОЛИ, зокрема інституції присвячені вищим наукам і культурі, були все предметом особлившої дбайливости Церкви. Все, що служить образованню духа, має велике значення. Вправді, як каже Св. Павло: "Знання надуває" (I Кор. 8, 1), а поверховне і притім горде знання для людини шкідливе. Однак правдива наука вдосконалює людину і веде її до кращого пізнання Бога, предвічної Правди й Добра, а за тим слідує більша любов до Бога. Це бачимо на прикладах Св. Отців і Учителів Церкви, як Св. Василія В., Св. Івана Золотоустого, Св. Томи з Аквіну, Св. Альфонса Лігорі, і інших, а також на прикладі великих учених так старинних як і новіших часів.

Л. Пастер, один з найславніших новіших учених хеміків, батько бактеріології, був глибоко релігійний. На його нагробнім пам'ятнику поміщені слова, що їх написав в однім зо своїх творів: "Щаслива людина, що носить в собі божество, ідеал краси і слухає його, ідеал штуки, ідеал науки, ідеал чесноти та Євангелії".

Так як правдива наука дуже хосенна й удосконалює людей, так фальшива наука приносить страшні шкоди, бо може легко стати убійчим оружжям у руках лихих людей, що ведуть боротьбу проти Бога й Церкви. Отак вони ведуть на погибель багато душ.

Історія шкіл і університетів тісно зв'язана з історією Церкви. Церква заложила перші університети. Славні старинні університети в Больонії, Парижі (1150-1170), Оскфорді (1167), Саляманці (1243) і в інших містах постали і процвітали за старанням Церкви. Зчасом однак, коли по Европі повіяв погубний вплив секуляризації, старання усунути благодійний вплив Церкви на навчання, університети стали щораз більше затрачувати католицький характер, і "дехристиянізуватися". Папа Пій XI міг слушно сказати: "Сьогодні, на жаль, старинні університети вже більше не є в руках Церкви"; однак водночас додав: "Вправді вже більше не є в руках Церкви, але все будуть в її серцю".

І сьогодні Церква дуже старанно дбає про університети. Статистика виказує, що в Европі є тепер більше ніж сто католицьких університетів з 54,-171 слухачами. ЗДА. мають тепер (1959) 258 католицьких університетів з 290,867 слухачами, Канада—16 католицьких університетів з 33,900 слухачами.

Як іде про українців католиків у ЗДА. і Канаді, то треба повторяти, що сказав колись великий наш поет, Пробудитель Галицької України, Маркіян Шашкевич: "Нам приходить бути останніми". У ЗДА початки вже зроблено: тут бл. п. Митрополит Константин з надзвичайним вкладом трудів і гроша оснував каледж в Стемфорді, що дальше розвивається при дбайливих стараннях і

під умілим проводом Преосвященного Кир Амвросія. Для дівчат отворили в Факс Чейс СС. Василіянки гарний каледж. Однак те все не вистачальне для потреб нашої Церкви. Замало теж наша молодь користає з цих інституцій.

Перед другою світовою війною прекрасно розвивалася у Львові Богословська Академія, заснована Слугою Божим Митрополитом Андреєм. Львівська Богословська Академія обіймала студії: богословські, філософічні, історичні, і все отвиралися нові катедри для різних ділянок університетської науки. На жаль московсько-большевицький молот і серп розторощив це високо-культурне діло, де тільки трудів вложив великий Ісповідник—Митрополит Кир Йосип Сліпий. Обов'язок продовжати це конечне діло спочиває на нас, українцях католиках ЗДА. і Канади. Обставини зараз дуже сприятливі: остання повоєнна еміграція збогатила нас цілим рядом науковців; наше громадянство має теж багато високо вчених уроджених уже тут. З другої сторони матеріяльне положення української спільноти по цім боці океану позволяє на фундацію й удержання таких інституцій, як українсько-католицькі університети.

Благаймо Пресв. Серце Христове, через Непорочне Серце Марії, Покровительки й Матері нашої Церкви та народу, щоб Святий Дух дав українцям католикам ЗДА і Канади ласку добре зрозуміти потребу таких інституцій, запалив їх серця горячим бажанням їх посідати, і склонив їх до рішучого спільного діяння під проводом нашої Єрархії так, щоб у найближчій майбутності наша Церква в ЗДА і Канаді мала вистачальне число таких інституцій, щоб вони якнайкраще розвивалися, а наша молодь, щоб якнайчисленніше з них користала.

Місійне наміреня: Успішне поширення апостоляту серед образованих людей, що ще не є просвічені наукою віри.

Листопад: Загальне наміреня: Правильне пізнання і гідне переживання старечого віку.

Місійне: Щоб молодь у місійних краях просвічалася духом віри також у завчанні технічних наук.

ЛИСТ З КРАЮ

Уривки з листа датованого 30 травня 1961 р. в Монастирських обл. Тернопіль. З відомих причин не подаємо прізвища автора.

"...Відписую зараз, бо маю трохи часу. Це свята і ніхто не перешкоджає. Рано попасу корову та відмовлю вервицю і Акафист, а до церкви не іду, бо у нас в церкві все змінилося так, що і сісти нема де. Лавки по кутах позапихали, а я не годен вже стояти. Як піду на першу П'ятницю, то на цілий місяць маю розради, бо це тільки ласка Божа, що маємо свого священика, а не православного, то бодай сповідь можна відбути по-католицьки. Як іде про богослужения, то багато змінено. Тільки одна Служба Божа та сама. Що робити? Видно така воля Божа..."

Великдень 1961.

Воно легше закрити власне незнання ніж здобути знання. Цікаво, чому люди не роблять того, що легше?...

Маркіян Шашкевич—Наш Дороговказ

Д-р Богдан Казимира

ВІДЗНАЧУЄМО великі роковини: 150-у річницю народження Пробудителя Західніх Земель України. Цього року вшановуємо пам'ять одної з більших постатей українського народу.

"Зложім присягу, що так, як безсмертний Маркіян, так і ми не зійдемо з дороги простої, ним указаної, що руська мова, руська народність, просвіта і добро руського народу будуть метою наших змагань, наших заходів і дбалости", отак промовив до людей О. Барвінський, голова т-ва ім. Шевченка, з приводу перенесення тіла Маркіяна Шашкевича з Новосілок Ліських до Львова в 1893 р.

* * *

Ось слова, що пролунали не цілих 70 років тому. Слова, сказані одним із патріотів, який належно доцінював вагу, значення і заслуги Пробудителя Галицької України.

Тепер у 150-річчя дня народин о. Маркіяна Шашкевича, вільні українці відзначають цю подію. Ці роковини проходять під знаком всеукраїнської солідарности. Ми виступаємо як одна душа з суворим засудженням насильного переслідування і ліквідації української католицької Церкви в Україні та беремо в оборону героїчного Митрополита - ісповідника всієї України, Кир Йосифа, якого вже втретє засуджено на сибірську каторгу.

Українці католики в Канаді взяли ці відзначування за окреме гасло для свого 7-го з черги Конґресу, отак віддаючи поклін

Пробудителеві Галицької Землі. Конгрес нараджував над такою важливою життєвою справою як скріплення пошани і культу рідної мови в нашому особисто-родинному і громадському житті. Культ рідної мови—це була рання зірка Маркіяна, це та 'цвітка дрібная', що розгорталася в Галичині, опісля перейшла до Канади і інших місць нового поселення та потребує тут опіки і відповідного плекання, щоб належно "зацвила, весь луг скрасила".

Ми привикли уявляти собі провідника, як людину кріпко збудовану, кремезну, із сильним здоров'ям, яка веде свій нарід через перешкоди будня до вершин досконалости, національної свідомости, і так кладе основи під краще майбутнє своїх співгромадян.

А як виглядав о. Маркіян?—насувається не раз питання. Зо збережених описів відтворюємо собі образ худощавого

мужчини з русявим волоссям, високим чолом і голубими, мов незабудьки, лагідними очима.

Яків Головацький, один із близьких співробітників о. Маркіяна так його описав: "Маркіян був людиною середнього росту, щуплий, меткий, волосся русяве, очі сині, тужні, носик невеличкий і кінчастий, лице худощаве... Сам був м'якого, доброго серця, в товаристві дотепний і забавний... Коли розговорився про українські справи, народність, українську мову і рідну словесність, тоді показувалася його сильна душа, що жила в тім слабовитім тілі, очі блистіли живістю і якимось святим натхненням, чоло трохи приморщувалося і набирало грізної поваги. Говорив сердечно, сильно переконував, бо це йому із серця йшло, він цілий тим духом жив і віддихав".

Карло Самер, американський державний муж із кінця 18 ст., не помилився, коли твердив, що "дійсна сила націй залежить від тих чеснот, які складаються на правдиву величність кожного з'окрема". Це твердження наче знав о. Маркіян, брав у руки долото мистця-виховника і різьбив новий тип галичанина, українця-соборника. Можемо нині сказати, що це йому вдалося.

Одначе часи перед виступом о. Шашкевича і часи, коли він діяв, не були легкі для українців у Галичині. Треба було усунути багато перешкод. Листкуючи історію, перед нашими очима переходять картини дійсности, серед якої тоді жила українська спільнота.

Коли в 1772 р. галицька Україна перейшла з-під Польщі під владу Австрії, то українське громадянство було в жалюгідному стані. Не було провідної верстви, бо сіль землі, боярішляхта, перейшла до чужого табору. Остався зубожілий селянин-невільник-кріпак, який жив у стані крайнього економічного і культурного занепаду. Сваволя чужих нам дідичів не мала границь. Селянин мав для них працювати безкоштовно 150 днів у році, а на ділі працював два рази стільки, бо його працею користувалися різні панські прислужники. Єдине сільське духівництво підтримувало на дусі селянство, але воно не різнилося багато від селянства, бо так само було вбоге і мало освічене.

Щойно як Галичина перейшла під Австрію, тоді вона зачала підноситись економічно і культурно. В тому велика заслуга нашого церковного проводу. Рідні церковні керманичі постійно стараються і дбають про релігійний, культурний, господарський і національний розвій народу. І в тих часах предок Слуги Божого Андрія, Львівський єпископ Лев Шептицький, взяв в оборону українську Церкву і нарід, і мав великий успіх. На думці маємо рішення цісареви Марії Терези, які піднесли значно повагу і значення українського духівництва. "Барбареум", духовна семінарія у Відні для українського католицького духівництва, що її оснувала ця цариця, стала осередком, де виховувалися освічені душпастирі. Також у народнім шкільництві зроблено поступ, бо допущено як рідну мову—мову українську.

Хоч тоді зроблено було багато, то одначе ці осяги були краплиною води в житті спільноти. Сильні польські впливи серед нашої інтелігенції далі існували. Вона дальше з погордою ставилася до народної мови, а духівництво вживало польської мови в щоденному житті і в проповідництві.

Дальший наступ із польської сторони та незрозуміння Віденським урядом потреб українців у Галичині змусили провідну українську верству цебто духівництво подумати про себе самих. І так о. Ів. Могильницький заснував у 1816 р. Т-во Священиків, яке мало видавати українські підручники і книжки, дбати про розвиток української мови та літератури. Він написав українську граматику, катехизм і буквар і виявив себе соборником, вказуючи на єдність мови галицьких українців із мовою українців ізнад Дніпра. Слід згадати о. Івана Лаврівського, ректора Духовної Семінарії, який перший почав говорити проповіді по-українськи та Перемиського єпископа і пізнішого кард. Мих. Левицького, який старався піднести освіту серед селянства. Далі треба згадати ще єп. Ів. Снігурського, оо. Йосифа Лозинського та інших. Вони добре знали, що рідна мова і рідна школа—це необхідні услів'я відродження народу, його свободи і культури.

Про ці справи і нам треба пам'ятати та вірно йти слідами наших славних предків.

На відродження в Галицькій Україні прийшлося довго ждати, бо треба було найперше приготовити грунт, щоб посіяти здорове зерно. Надходила весна в житті галицьких українців. У парафіяльних книгах села Підлися, Золочівського повіту, записано, що 6 листопада 1811 р. цебто 150 років тому, народився хлопчик, син о. Семена Шашкевича, пароха села Княже, якому дали ім'я Маркіян.

Підлисся відіграло, як стверджує проф. Богдан Лепкий, поважну ролю в житті молодого Маркіяна. Там він наслухався народних пісень і різних оповідань. Вони глибоко залягли в душі молодого юнака. Вже сама природа впливала на формування його поетичної душі.

І дійсно, хто був раз у Підлиссю, той ніколи не зможе забути цього чепурного села. Лежить воно у покритій горбками околиці, недалеко міста Олесько, замаєне довколишніми лісами й оперезане річками. Недалеко села находиться високий вапняковий горб, що зветься Білою або Підлиською Горою. Там-то в 1911 р. українці здвигли високий залізний хрест із приводу 100-річчя народин о. Маркіяна. Цей хрест видно здалека, коли під'їздити до Олеська чи Підлисся, як він високо підноситься до неба і своїми раменами прохає в Бога кращої долі для українського народу і для землі, на якій він стоїть. Своїми простягненими раменами бере під свій омофор Галицьку Україну і, йдучи далі, подає дружньо рам'я іншому хрестові, тому, що стоїть на могилі в Каневі. Вони обидва чувають над народом, який пробудився зо сну національного отупіння і виявив свою волю до незалежного життя.

І коли вийдемо на Білу Гору, яку напевно своїми дрібними ніжками не раз міряв малий Маркіян уздовж й впоперек, і поглянемо довкруги, то зобачимо велику рівнину, попересинану дорогами. В долині видніють довколишні села і містечка, а між ними ліси. Села хова-

ються в садах. Ця чудова українська природа говорила своєю мовою до малого хлоп'яти, високі сосни та старезний дуб на проходстві його діда, о. Романа Авдиковича, оповідали Маркіянові про давно минулі часи.

Початкове навчання побирав Маркіян найперше у батьківському домі, потім у німецькій школі в Золочеві, а в вересні 1826 р. зачав ходити до гімназії в Бережанах. Скінчивши шість кляс, перейшов на т. зв. філософію до Львова. В українській католицькій духовній семінарії у Львові отримав безкоштовно одяг, харч і мешкання, бо батько не міг дати своєму синові ніякої помочі. Виглядало, що перед юнаком нема ніяких клопотів і він незабаром, закінчивши студії, стане перед престолом продовжувати таємницю Голготи. На жаль так не сталося, бо, зломивши регуламін Семінарії, мусів опустити її мури.

Проживаючи в світі, мусів змагатися з труднощами, через що підорвав своє слабе здоров'я і це було причиною, що він передчасно відійшов у вічність.

Не зважаючи на підірване здоров'я, Маркіян не марнує часу. Він вчиться наполегливо: вивчає церковну мову, читає твори Шафарика, читає збірки народної літератури південних слов'ян і поглиблює знання латинської та грецької літератури.

Перед юнаком щораз частіше виринає питання: "Хто ми такі?" Через самоосвіту він поволі знаходить відповідь: "Ми нарід, бо маємо свою окрему відмінну від поляків і росіян мову, традицію й історію. Галицькі українці такі самі, як українці з-поза Дніпра. Багато в тому помогли йому такі твори, як Енеїда Котляревського, збірник пісень Максимовича й інші писання. Вони впливали на формування національного світогляду о. Маркіяна і тому незабаром він голосно закликав:

"Руська мати нас родила,
Руська мати нас повила,
Руська мати нас любила,
Чому-ж мова ей не мила?
Чом ся нев встидати маєм?
Чом чужую полюбляєм?—

Ось осяг трилітнього побуту Маркіяна поза мурами семінарії. Це був голос наболілої душі поета, який бачив дійсність такою, якою вона була. Чи наші дні багато різняться від часів, в яких жив і діяв о. Маркіян?

Вкінці прийшов зворотний день у житті Шашкевича. В осені 1833 р. його знову прийняли до духовної семінарії. Маючи вже сформований національний світогляд, він згуртував довкруги себе ідейні одиниці. Їхнім гаслом було розвивати українську мову і ширити національну свідомість між галицькими українцями. У своїй першій літературній збірці п.з. **"Син Руси"** Маркіян висловив своє національне "вірую", говорячи:

"Дайте руки, юні други,
Разом, разом! кто сил має,
Гонім з Руси мраки тьмаві,
Разом, к світлу други жваві!"

Незабаром потім, разом зо своїми двома близькими товаришами, Яковом Головацьким і Іваном Вагилевичем (Руська Трійця) приготовив іншу високопатріотичну збірку п.з. **"Зоря"** і 1834 р. передав її до цензури. На жаль, цензори злякалися соборницьких ідей, голошених у збірці, і заборонили її друкувати.

(Докінчення буде)

КОНКУРС

НА ПРОЄКТ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ У ВАШИНҐТОНІ

У ЗВ'ЯЗКУ зо сторіччям смерті Тараса Шевченка і 150-ми роковинами його народження, що припадають у 1964 р., крайовий Комітет Пам'ятника Шевченкові проголошує конкурс на проєкт пам'ятника у столиці Америки, Вашинґтоні. На рекомендацію Мистецької Комісії встановляються такі умови конкурсу:

1. **Величина цілого пам'ятника:** висота цілости не повинна бути більша як 30 стіп (одна стопа—прибл. 30 сантиметрів). Пам'ятник має зображувати постать Поета в бронзі на постаменті. Можуть бути додані й інші фігури, тривимірні або в плоскорізьбі, одначе треба мати на увазі, щоб кошти будови пам'ятника, разом з усіма влаштуваннями, не переходили суми чверть мільйона долярів.

2. **Вигляд Поета:** бажанням широких кіл громадянства є, щоб Поет був зображений у своїх молодих роках, до заслання 1847 р. Одначе, проєктодавці мають вільну руку робити так, як це вони уважатимуть за потрібне. Постать Поета повинна бути більша як оригінальної величини. Найважливіше завдання проєктодавців—знайти відповідну ідею пам'ятника, яка б по-мистецькому зобразила національне й вселюдське значення Шевченка.

3. **Оточення пам'ятника:** Департамент Парків у Вашинґтоні, якому підлягають усі пам'ятники і який буде опікуватися також пам'ятником Шевченка, бажає, щоб пам'ятник мав також і ужитково-публічний характер. Для цього майбутній пам'ятник буде вкомпонований в окрему цілість, що може складатися з таких елементів, як тераса із сходами, водограї, клюмби, дерева, лавки, тощо. Тому бажано, щоб проєктодавці обдумали свої проєкти в порозумінні з архітектами.

4. **Величина площі:** тому, що дільниця Вашинґтону, де проєктується поставити пам'ятник, перебуває тепер у стані перебудови (нові бльоки урядових будинків, нові вулиці та скасування деяких існуючих), форма і величина площі під пам'ятник ще остаточно не вирішені. Проєктодавці повинні орієнтуватися на розмір площі, що має приблизно 150 стіп довжини з кожного боку, оточеної вулицями і обсадженої високими деревами. Вмонтування пам'ятника у площу буде завданням архитектів.

5. **Величина проєктів:** скульптурні проєкти мають бути виконані в скалі-мірилі 1 цаль=стопа, тобто 1/12 оригінальної величини. Проєкти мають бути виготовлені з тривкого матеріялу (гіпс, дерево, пластик

тощо). Проєкт має бути попатинований на колір оригіналу (бронзи, каменю).

6. **Додаткові проєкти:** крім скульптурного проєкту, автори повинні прислати також шкіци, які показували б, як вони уявляють собі оточення пам'ятника. Для цієї мети мають бути долучені шкіци поземого пляну пам'ятника і перспективний рисунок з довкіллям. Скаля рисунків: 1 стопа площі=⅛ цаля на рисунку.

7. **Достава проєктів:** проєктодавці доставлять свої проєкти власним коштом. Усі забезпечення під час конкурсу і зворот творів—коштом Комітету. Побажано, щоб автори висилали свої проєкти з адреси інших осіб на те, щоб зберегти анонімність проєктантів. Проєкти мають бути подані під гаслом, а прізвища й адреси авторів—у закритій коверті, позначеній тим самим гаслом.

8. **Час для виконання проєктів:** проєкти мають бути надіслані Комітетові до 28-го лютого 1962 р. Один автор може подати не більше як два проєкти.

9. **Журі:** Екзекутива Комітету покличе, в порозумінні з Мистецькою Комісією, журі для оцінки надісланих проєктів і вибору найкращого. Склад журі буде своєчасно оповіщений. Журі видасть оцінку не пізніше як за два тижні від часу передачі йому проєктів.

10. **Нагороди:** Комітет Будови Пам'ятника Т. Шевченкові визначив п'ять нагород за найкращі проєкти, а саме: одна перша нагорода в сумі $1,500, дві другі нагороди по $1,000, кожна і дві треті нагороди по $750. Поза нагородами передбачені почесні відзначення.

11. **Уповноваження журі:** журі матиме право не признати якоїсь із вище вичислених нагород, якщо для цього не буде відповідних творів. Завдання журі—відзначити найкращий з мистецького погляду проєкт, одначе відзначення якогось проєкту першою нагородою ще не зобов'язує Комітет поставити пам'ятник саме за цим проєктом, бо Комітет мусить брати до уваги такі справи, як кошти будови, його пристосованість до даного місця, узгіднення з Мистецькою Комісією міста Вашинґтону і ін.

12. **Виконання пам'ятника:** Комітет підпише окремий договір з автором пам'ятника, який буде остаточно схвалений до будови. Коли б, одначе, виявилося, що пам'ятник є твором ще мало досвідченого в монументальній скульптурі мистця, Комітет матиме право поручити йому для помочі іншого скульптора з потрібним досвідом.

13. **Доля проєктів:** нагороджені проєкти стають власністю Комітету, інші будуть відіслані авторам.

14. **Адреса для надсилання проєктів:** Shevchenko Memorial Committee of America, Inc., 302-304 West 13th Street, New York 14, N.Y.

ЗА ЕКЗЕКУТИВУ КОМІТЕТУ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКОВІ:

Роман Смаль-Стоцький
голова

Йосиф Лисогір
екз. директор

Ярослав Падох,
секретар

Святослав Гординський
гол. Мистецької Комісії

ВИХОВНІ МЕТОДИ

Ольга Саварин

Що посіеш, те і вродиться!— каже Св. Павло.

Старинні римляни слушно твердили: "Слова вчать, але приклади потягають". Іншими словами, тисяча слів не зробить того, що один приклад. Отож, не вистачає говорити дитині, що слід розмовляти по-українськи, молитися і ходити до церкви. Треба власним прикладом показати їй дорогу. Дитина від найменших літ спостерігає все, що діється кругом неї і наслідує його, чи воно зле, чи добре. Якщо хочемо, щоб дитина вдержалася при українській спільноті, треба нам самим брати живу участь у її житті: ходити до своєї церкви, належати до своїх організацій, піддержувати морально і матеріяльно ріжні громадські почини, не ставитися легковажно до свого проводу, тощо.

Ніколи не виховаємо з дитини корисної одиниці самим критикуванням "всіх і вся", не прикладаючи власних рук до праці. Дитині замолоду треба вщеплювати любов і пошану до свого рідного, дати дитині морально-суспільні засади, вишколити її характер, охоту до праці і любов до знання. А найголовніше, нам самим треба практикувати те, чого вчимо і вимагаємо від наших дітей. Говорім до них по-українськи. Учителі рідних шкіл, в школі чи на вулиці, повинні говорити з дітьми тільки по-українськи. Те саме відноситься і до священиків і Сестер-монахинь. Родичі, священики, Сестри-монахині й учителі—це найбільші авторитети в дитини. Якщо вони звертаються до дитини по-англійськи, то це вже дітям деяке оправдання і приклад до наслідування. Рівнож поза лекціями, при всяких стрічах і розмовах з дітьми, треба уживати тільки української мови. Це безперечно розбудить у дітей пошану до української мови і самих себе, дасть їм нагоду до конверзації, а послідовно поможе їм краще опанувати і вивчити українську мову. Навіть коли дитина не вповні володіє українською мовою, треба звертатися до неї по-українськи. Маємо учителів, які в публічних школах навчають якоїсь незнаної ще мови і послуговуються тільки тією мовою. Отак діти зчасом звикають розуміти її без пояснень.

Часто чуємо і хвалимося, що наші діти здібні, бо беруть всі нагороди. Я переконана, що якраз тому, що ми є українці, маємо можливість пізнати і вивчити 2 мові і 2 культурі, — українську і англійську чи французьку. Цей факт дає нам ту перевагу над іншими. Нам і нашим дітям треба це тільки усвідомити собі і належно використати цю золоту нагоду. Щоб не бути голословною, наведу думки в цій справі Вайлдер Пенфілда, директора неврологічного інституту в Монтреалі, який в журналі "Гелс" за серпень 1960 року сказав таке:

"Мова це найважніше знання, яке колинебудь людина опанувала. Мозок дитини має особлившу здібність навчитись мови в перших десятьох роках

життя, і метода, що її вживає мати, коли вчить дитину рідної мови, відповідна для тієї здібности. А далі, в школі, починають дитину вчити другої мови, звичайно в другій або третій десятці життя, вживаючи на початку методи, якою вчать мертвих мов. Все це гарно, але таким чином не використовуємо таланту людського мозку, який готовий раніше. Нормально, після того, як мати дала дитині мовні початки, словник розширюється через розмову і читання, вдома і школі. Отже треба вчити дитину одної або двох інших мов, поки прийде час поширення словника цебто в перших десятьох роках і то у вчасних роках першого десятиліття. Материна ж метода найбільше відповідна для прихованого мовного генія молодої людини. Три мови такі ж легкі, як одна. Така можливість може баламутити старшого виховника, але не баламутить дитини. Вона переймає одну мову від однієї особи, а другу від другої, без якогось додаткового зусилля, якщо дитина досить молода".

Думки цього найвищого авторитету в Канаді щодо мов варто затямити собі, бо рідна мова це ключ до національного виховання.

Середні школи і університети

Взяло багато труду, щоб українську мову ввести як предмет навчання до середніх шкіл і університетів. Тепер українська мова навчається на рівні з іншими мовами, а тим самим є нагода для наших дітей дістати національне виховання, бо ж навчання йде із українських підручників. Є вже і вчителі мови. Треба тільки, щоб ми використовували цю нагоду і впливали на нашу молодь, щоб, напр. в Саскачевані й Альберті, брали мову в кінцевих роках середніх шкіл і університетах. Це для нас є великий привілей, що ми годні вивчати свою мову і діставати своє національне виховання в державних школах. Ми ж цього дуже домагалися. Здавалося, що якщо дістанемо змогу вчитися української мови в державних школах, то не буде досить місця, так багато зголоситься учнів. На жаль це тільки так здавалося. Солом'яний вогонь погас, і, нпр., на 10% українського населення в Альберті, є тепер заледве 8 учнів, що вивчають українську мову в університеті, а в середніх школах із 420 учнів в першому році, лишилося всього якої півтори сотні. Нам треба бити на сполох. Як так далі буде йти, то українську мову скоро взагалі перестануть викладати. І чия буде це вина? Тільки наша! Ми мали велике щастя, що українську мову включили до викладових мов, а тепер те, що з таким трудом збудували, валиться. Є учителі і підручники. Треба тільки йти і вчитися!

Отож слід нам поважно застановитися над цим. Мову нашу мусимо вдержати і в середніх школах і в університетах, бо, як я вже зазначила, мова це ключ до національного виховання. Без неї сліду не лишиться по нас. Українська мова також є на вечірніх курсах. З них можуть користати всі, що хотять поглибити своє знання мови, і на те ми повинні звернути увагу.

Вакаційні оселі і табори

Дуже багато причинюються до національного виховання літні оселі і табори. Там дитина впродовж кількох тижнів знаходиться у виключно рідному оточенні. Там можна і треба впродовж цілого дня вживати тільки української мови. За цей час дитина зможе дуже багато навчитися розговірної мови. Тим, що ведуть подібні табори, треба заявити: використовуйте кожну хвилину на розмову з дітьми, спонукуйте і тих, які не добре знають її, висловлюватися по - українськи. Тут є нагода випробувати і поширити свої спроможності. Тут також можна навчитися багато інших корисних речей. В таборі, як і в хаті треба вдержувати свою рідну атмосферу, бо це сильно скріпить національну свідомість дітвори.

Рідна Церква

Церква, поруч родини—дому, є найбільшим виховним чинником, коли йдеться про національне виховання. Що більше? Церква має великий авторитет, тому її роля в національному вихованні величезна. Всі приходять до церкви, навіть такі, що нікуди інде не йдуть, тому слово священика часто є одиноким, яке може дійти до них. Тож закликаючи до любови Бога і чесного християнського життя, священики мають змогу послідовно і завжди закликати слухачів до любови свого народу, його мови, культури, традицій, тощо. Це тимбільше треба чинити, що і Апостольська Столиця стоїть на сторожі збереження окремих релігійних традицій, рідної мови в літургії, тощо. Церква має теж ріжні засоби, крім проповідальниці. При церкві гуртується багато організацій, тож національна свідомість членства часто в великій мірі залежить від отця Пароха і його сотрудника. Ми ніколи не можемо сказати, що це нас не обходить, бо за наше національне обличчя цебто українську духовість нашого молодого покоління відповідаємо всі перед Богом і народом.

Громадянство

Від найранніших років треба дитину брати і зв'язувати зо своїм рідним середовищем і суспільством. Берім дітей з собою на концерти чи інші імпрези. Коли діти досягнуть шкільного віку, то вписуймо їх до виховних організацій, при-церковних чи загальних, таких як: УКЮ, потім Обнови, Пласту або СУМ. Слід звертати увагу на те, щоб у цих організаціях не тільки панував український дух, але й провадилося українське виховання. Родичам треба співпрацювати з цими організаціями і цікавитися їхньою працею, і допомагати їм. Товариство, що в нім проживатимуть діти, буде корисним. Це матиме великий вплив на них, бо хто з нас не знає пословиці: "З яким пристаєш, таким сам стаєш"? Якщо наше дорастаюче юнацтво буде у своїх товариствах, то напевно не будемо мати стільки мішаних подруж і проблем в зв'язку з ними, як теж не будемо мати стільки втрат від нашого народу і Церкви, бо не буде між нами обрядових і національних зрадників і перекінчиків.

Пресв. Богородиця—Покровителька Християн

о. М. Щудло, ЧНІ.

НАШ нарід залюбки співає пісню до Божої Матері:

"Пречиста Діво, мати
Руського Краю.
З анголами і святими
Тя величаю..."

Чому таке велике довір'я між нашим народом до Покрова Пресв. Богородиці? Бо Марія це щит і захист для всіх християн посеред різнородних спокус і прикрощів земського життя. Її материнська опіка розтягається над ними від колиски до могили. Св. Бонавентура твердить, що "ніхто негоден побожно вимовити її ймення, щоб не дістав за те якоїсь ласки". Так як колись Марія стояла при своїм умираючім на хресті Сині, так сьогодні стоїть вона при всіх тих, що через смерть її Сина зродилися до Божого надприродного життя. **Під хрестом Ісуса стояла його Мати** (Ів. 19, 25). Стояла, як Христос умирав за спасіння людей. Стоїть при людях, як вони через страждання та труди земського життя перероджуються в Божі діти за прикладом Божого Сина та щоденною працею в поті чола запевняють собі не тільки щоденний хліб, але й вічне спасіння.

Відколи Христос оголосив її Матір'ю та покровителькою людського роду, відтоді Марія відчуває святий обов'язок стояти при відкуплених душах, поки не запровадить останнього вибранця до Божого Царства, яке Христос відчинив усім душам, що повірять у Нього та застосують свої діла та життя до засад Його Євангелії.

Староукраїнська легенда прегарно змальовує ролю Марії в житті християн. Набожність до Св. Андрія апостола сильно поширена в Україні, бо легенда подає, що він навіть мав у своїх місіонерських подорожах добитися до місця, де сьогодні стоїть Київ, і заповісти, що колись на київських горах повстане славне християнське місто-город.

Отож, каже легенда, помер святий Андрій, але помер на відмінним від Спасителевого хреста, бо вважав себе негідним умирати на такім самім як Ісус. Андрій сильно любив Божу Матір, бо знав її ще за життя та подивляв її доброту та святість.

Помер Святий Андрій і пішов до неба, щоб дістати нагороду за мучеництво, бо він не стидався Христа та Його Євангелії, за яку пролляв кров і віддав життя. В небі дістав велику нагороду за свої труди та мученичу смерть від Христа Спасителя.

Пішов Святий Андрій до неба, привітався з іншими апостолами, оглянув святі місця, але не подибав Пречистої Діви. Звернувся до Апостола Павла і спитався: — "Я не бачу Марії! Де вона?" Св. Павло, який проводив Андрія по небі, відповів: "Тут її нема!" На це Андрій здивовано закликав: "Де ж вона, як нема її в небі?" Павло відказав: "Нема її в небі, бо пішла на землю!" "На землю?"—відповідає здивований Андрій. "Що ж вона там на землі робить?" На це Павло ласкаво всміхнувся та промовив: "Не дивуйся, друже, Марія негодна спокійно всидіти в небі, як її діти борються в світі. Вона пішла на землю, щоб потішати й обтирати сльози своїм заплаканим і засмученим дітям".

Христос не потребував помочі Марії в воплоченні та відкупленні людського роду. Міг Він з'явитися в світі в дорослім віку, об'явити людям Святу Євангелію, доконати їхнього відкуплення та славно вернутися до Небесного Отця.

Божа Премудрість інакше рішила відкупити людство. Христос мав мати земську Матір, бо Він був другим Адамом. Перший Адам занапастив людство. Єва, прамати людського роду, помагала йому в цій нещасній роботі. Христос, новий Божий Адам, відкупляючи людський рід, бажав мати при Собі як помічницю Свою преблагословенну Матір, Марію, щоб співтерпіннями помагала Йому направити гріх Адама. Св. Іреней каже: "Як людство стало засуджене на смерть через діву (Єву), так і через Діву (Марію) доступило спасіння". А Св. Августин додає: "Чоловік був затроєний жінкою. Жінка (Марія) подала йому теж і спасіння".

Єва не була така лиха, щоб її дочка Марія не змогла направити лиха, що вона спричинила своїм власним дітям—цілому людству. Так як жінка співпрацювала в упадку чоловіка, так годилося, щоб друга жінка співпрацювала з чоловіком у відкупленні людського роду. Христос виявив ролю Марії в відкупленні людей, як умирав на хресті: **Ось, жінко, твій син!** (Ів. 19, 26).

Декому може видаватися дивно, що невинна та непорочна Марія так тяжко страждає під хрестом. Не слід дивуватися! Страждають Марієні діти—люди, страждає й їх Мати, бо мати терпить, хоч сама й здорова, коли хворують її діти. Де ж є краща та більше співчутлива мати ніж невинна та вільна від всякого гріха Марія?

Марія є Матір'ю страждальних людей, тому й сама мусить страждати, щоб могти співчувати та помагати людям. Якщо б не була страждала, то не знала б, що таке терпіння та як посеред страждань почуваються її земські діти. Христос перед відходом з цього світу заявив Своїм апостолам: **Я не полишу вас сиротами** (Іван 14, 18). Його смерть—наше духовне життя, бо Син Божий помер, щоб ми—сини людські могли жити Божим життям, яке приходить до нас за посередництвом Марії, духовної Мате-

рі всіх відкуплених душ. Життя ж душі це Божа, освятна ласка, яка чинить людей учасниками Божої природи, повертає їх у Божі діти та вділяє право до вічних радощів по смерті в небі, бо освятна ласка не тільки прикриває первородний і інші гріхи в душах, але зовсім нищить їх, вливаючи нове Боже життя. **Я, Я сам**—каже Господь устами пророка Ісаї—**затираю твої беззаконня та не пам'ятаю твоїх гріхів** (Ів. 43, 25).

Люди негодні з природи бути Божими дітьми, як це Ісус є Божим Сином, але всетаки ми є Божі діти через ласку та адоптування. Коли хтось адоптує дитину, то він у нутрі не зміняє її. Він тільки чинить її своєю наслідницею. Коли ж Бог прийняв нас за Своїх синів через смерть Ісуса, то Він перетворив нас внутрішньо, подаючи нам таїнственну участь у Своїм власнім Божім житті. **Улюблені,** пише Св. Іван Євангелист, **ми тепер Божі діти, але ще не виявилося, що ми будемо. Але знаємо, що, коли явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є** (I Ів. 3, 2).

Отож освятна ласка це тайна нашого життя в Бозі. Свідомість, що ми вже на землі можемо проживати життям Божим, повинна сповняти нас невимовною та невисказаною радістю та відвагою посеред щоденних скорбот і страждань.

Якщо ж ми Божі діти й **учасники Божої природи** (2 Пет. 1, 4), то чи треба дивуватися, що Спаситель зобов'язав усіх проживати та поводитися в світі, як годиться Божим дітям: **Отож будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець** (Мт. 5, 48). Не сказав "будьте досконалі немов анголи, але **як Отець",** бо ми участвуємо не в житті анголів, але в житті самого безконечного Бога, Творця вселенної. Це Боже життя не міряється майбутнім життям, але безконечною вічністю. Вічний Бог, вічні й ті в небеснім щасті, яких Він зволив прийняти за Своїх синів і дочок. Це не є надлюдське чи понадангольське життя, але прямо та дійсно Боже життя. Це ж життя полягає в тому, що будемо бачити та любити Бога так, як Він Себе бачить і любить, бо через освятну ласку ми стали учасниками Його власного життя.

РОЗВАЖАННЯ КОНЕЧНЕ

Дехто проказує багато усних молитов, але воно тяжко належно молитися, коли хтось не робить розважання. Наслідок цього такий, що Бог рідко вислухує їхні молитви, бо вони розтріпані: "Багато хто кличуть до Бога", каже Св. Августин, "не устами душі, а устами тіла. Тільки голос серця, що виходить із душі, доходить до Бога, бо тільки тоді Він вислухає тебе". Не вистачає молитися самими тільки устами. Треба молитися духом, якщо бажаємо отримати ласку від Бога, бо каже Св. Павло: "Моліться духом повсякчас!" (Єф. 6, 18).

Досвід наявно потверджує повищі слова, бо чимало людей грішать і проживають у гріхах, хоч проказують багато усних молитов, часослов і вервицю. Тяжко грішити тому, хто часто робить розважання. Не легко приходиться йому таксамо проживати в гріху, якого допустився. Отож розважання змусить його зірвати з гріхом або перестати робити розважання, бо ніхто не годен погодити гріха з розважанням.

1) В нас нема завжди відправ у неділі та свята. Я слухаю Службу Божу з пластівок, що їх видав митр. А. Сенишин. Чи таким чином виповняю обов'язок вислухати Службу Божу? Чи за те зискую якийсь відпуст?

Слуханням Служби Божої з грамофонних пластівок ніхто не виповняє недільного обов'язку, бо до його виповнення треба дійсно бути на Службі Божій. Проте це дуже добра річ так 'слухати Службу Божу', бо це гейби побожне розважання про безкровну Жертву Нового Завіту. Подібна річ напевно подобається Богові, якщо хтось не годен дійсно вислухати Служби Божої в церкві. Проте ні за таке, ні за дійсне вислухання Служби Божої нема ніякого відпусту. Зате є заслуга перед Богом, що куди краща ніж сам відпуст.

2) Чи це правда, що Берестейська Унія була національною зрадою українського народу та Церкви? Я таке чув від свого сусіда, бувшого католика. Що на це треба б йому відповісти?

Берестейська унія це злука нашої Церкви з наслідниками Св. Петра, що є видимими Головами Христової Церкви на землі. Наша Церква відчужилася від Риму десь на початку 13-го століття. Це сталося під впливом грецьких пропагандистів. Колись Україна була католицькою цебто признавала над собою юриздикцію Папів, як це видно хоча б із установлення свята перенесення мощів Св. Николая з Азії до Барі в Італії, що сталося за панування Папи Урбана II (1088-99). Греки, що були вже відорвалися від Риму, не прийняли цього свята, бо його встановив Урбан II. Зате тодішня українська Церква прийняла це свято, і так українська католицька як і українська православна Церква досьогодні святкують його. Якщо б Україна була завжди відлучена від Риму, то наша Церква була б не прийняла цього папського свята.

Отож берестейська Унія не вчинила нічого іншого, а тільки привернула єдність між нашою Церквою і Римом. Хіба таку подію можна звати національною зрадою? Навпаки, ця Унія була патріотичним ділом нашої тодішньої церковної єрархії. Це признає навіть російський богослов, ворог нашої Церкви і народу. Ось що каже богослов Н. Николаєв: "Політично унія була звернена проти Росії та Польщі. Доконче треба двох народів, щоб було дві державі, Росія й Україна. Малоросія й Великоросія можуть стати двома віддільними народами тільки тоді, як визнаватимуть відмінні релігії, унію і православ'я. Тоді витворяться дві культурі, західня і східня, і так повстане між двома частинами одного народу прірва" (Восточний Обряд, 99 стор: Див. Папський Примат і Східня Церква, 188 стор.—Цю книжку можна дістати з Голосу Спасителя, Йорктон, Саск., Кана-

-да).

Наш православний історик, Д. Дорошенко, отак висловлюється про Берестейську Унію: "Остаточним результатом Берестейської Унії 1596... було те, що вона утвердилася... головно в Галичині. Тут вона протягом XVII століття зреформувала церковне життя, піднесла освітний рівень духовенства... і зробилася головним заборолом української народности. Це вона й властиво врятувала Галичину від національної смерти... З кругів греко-католицького духовенства вийшло національне відродження галицької України" (Православна Церква в минулому й сучасному житті українського народу, Берлін 1940).

Хіба подібну злуку з Римом можна назвати національною зрадою?

3) Чи це правда, що Рим заборонив українцям католикам відправляти Суспіікацію та молебні, що досіль правилися в нашій Церкві?

Рим цього зовсім не забороняв нам. Навпаки, маємо документ виданий Східньою Конгрегацією, який наявно доказує, що Рим не мішається до цього і не заміряє касувати цих наших прегарних богослужб.

4) Чи українці католики можуть проказувати Вервицю?

Напевно, що можуть проказувати її, бо вервиця це приватна набожність відома нашій Церкві. Навіть наші козаки, як свідчить Шевченко, проказували вервицю, хоч трохи йнакше ніж ми сьогодні проказуємо її.

Ось що наш найбільший поет, Т. Шевченко, хоч сам православний, пише про козака Палія:

"Чернець мій встав, надів клобук,
взяв патерицю,
Перехрестився, **чотки** взяв,
І за Україну молитися
Чернець Палій пошкандибав".

Вервиця зветься так само **чотками.** Якщо ж козаки проказували вервицю (чотки), то як ця практика може бути неукраїнською? Факт, що козаки йнакше проказували її ніж ми це робимо, не зміняє суті вервиці, і тому не чинить її не-українською побожною практикою.

Вервиця включає найкращі молитви, "Отче наш', 'Богородице Діво' і 'Слава Отцю'. Ці ж молитви загально християнські, тому вони так само українські. Чому б вервиця не могла бути українською, коли вона складається з українських молитов?

5) Я дуже люблю вашу книжку "Велика Обітниця". Кожної п'ятниці приймаю Св. Причастя на честь Христового Серця. Чи ці Причастя запевняють мені привілей Великої Обітниці?

Ні, ці Причастя не запевняють вам привілею обіцяного Спасителем. Привілей доброї смерти обіцяний тим, що приймуть Св. Причастя в першу п'ятницю місяця через дев'ять місяців. Проте практика приймати Св. Причастя в кожну п'ятницю тижня дуже корисна і сильно подобається Христовому Серцю. Ще краще поступає, хто щоденно або майже щоденно позмозі приймає Св. Причастя, бо воно щоденний хліб наших душ.

6) Чому священики пропускають під час Служби Божої деякі молитви, от хоча б "Чеснійшую Херувим" при кінці Літургії, й подекуди усувають дзвінки?

Священики, що так поступають, тримаються нововиданого Служебника. Східня Конгрегація видала цей служебник для нашої Церкви. Цей служебник завів однообразність у богослужбах. Дзвонення під час Богослужб закралося до нас з латинського обряду. Ось тому священики помалу усувають цей звичай, бо він чужий нашій Літургії.

7) Чи Хресна Дорога згоджується з нашим обрядом? Чи можна її заводити в наших церквах?

Хресна Дорога це дуже добра і корисна побожна практика, бо помагає нам пригадувати собі те, що Спаситель витерпів за наше спасіння. Її можна за позволенням місцевого єпископа впроваджувати до наших церков, бо це приватна побожна практика, яка не противиться нашому обрядові.

Чи треба святкувати суботу?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ДОВОЛІ часто приходиться нам чути, що католицька Церква відступила від правдивої науки Св. Письма тому, що не заховує суботи, лиш неділю. Її противники не раз кажуть, що заховування неділі нема у Св. Письмі, й тому краще роблять ті, що побожно зберігають суботу. Є навіть такі сьогодні, що покинули неділю і святкують суботу. Можемо питатися, чи є причина, щоб покидати неділю та приймати суботу? Можемо зовсім отверто сказати, що до такої зміни нема найменшої причини, тому що:

1. Христос ніде у цілому Новому Заповіті не сказав апостолам, що треба заховувати суботу. А Христос мав право сказати це Своїм Апостолам, бо Він був їх провідником і Вчителем. Що більше?

2. Христос обороняв Своїх апостолів, коли вони не заховували суботи. Може це видаватися дивним, одначе це правда, бо навіть Христос сказав, що Він є паном суботи (Мт. 12, 1-8).

3. Відомо всім, що в часах апостолів християни мали особливіше прив'язання та пошану до неділі тому, що в неділю Христос воскрес. В неділю так само Христос зіслав нам Святого Духа.

4. Св. апостол Павло мав до своїх учнів промову в малоазійському місті Троаді, як вони зібралися на ломання хліба в перший день тижня (Дії 20, 7). З цього слідує, що вже у перших віках християнства вірні збиралися на богослуження в неділю, першого дня тижня, а не у суботу. Отже вони вже у часах апостолів святкували неділю, а не суботу. Крім цього маємо ще інші свідоцтва, які доказують, що християни у перших віках святкували неділю, а не суботу. І так н. пр. знаємо, Св. Павло робив у Коринті збірки для єрусалимської церкви, яка була сильно збідніла та потребувала помочі від других громад християнських. І Св. Павло радить християнам у листі до Коринтян (І Кор. 16, 2), щоб робили ці збірки в перший день тижня, отже тоді, коли збираються разом. Та чому християни збиралися в перший день тижня? Тому, що відправлялася Служба Божа, тому що святкували неділю, а не інший день. Отже християни вже в часах Апостолів святкували неділю. Це вже дійсно християнський звичай, бо так робили апостоли.

Коли хтось покидає неділю, той не зберігає дійсної християнської науки переданої апостолами. Це ж виразно знаходимо у Св. Письмі; пощо іще далі чогось шукати? Християни називали перший день тижня цебто неділю **Господнім** днем, бо тоді Христос воскрес. Так називали неділю вже апостоли. Читаємо у книзі Об'явлень Св. Івана, що він мав велике видіння саме у неділю. Читаємо так дослівно: Я був у дусі недільного дня і почув за собою голос гучний немов трубний... Вже в часах апостольських знаходимо навіть це слово "неділя" та "Господній день". Якщо святкування неді-

лі було добре для апостолів, то чому не можемо його заховувати? Хіба краще знаємо науку Христа та Його розпорядки, як самі апостоли? Отже нам треба святкувати неділю, бо так робили апостоли і це вони оставили цю науку.

Католицька Церква зобов'язала вірних святкувати неділю тому, що бажала показати. що Старий Заповіт нас вже не обов'язує. Отже нас не зобов'язує святкування суботи тому, що це було добре для жидів у Старому Заповіті, а не є на місці та не є відповідне для християн, що не є зобов'язані заховувати старо-завітніх практик. Як ніхто не зобов'язаний сьогодні іти на прощу до Єрусалиму, хоч колись жиди були до того зобов'язані, ані приносити жертов зо звірят, так не є зобов'язаний святкувати старозавітної суботи. Мусимо добре пам'ятати, що навіть у Старому Заповіті, коли Бог вимагав, щоб Йому жиди присвятили один день, то не означив котрий день. Бог тільки вимагав від жидів, щоб Йому служили в одному дні в тижні. Коли жиди вибрали суботу, то це не знак, що того не можна змінити. Зовсім добре шанує та почитає Бога також і той, що присвячує Богові інший день як суботу. Бог вимагає, щоб ми особливіше присвятили Йому один день, одначе ніде не вимагає суботи. Коли апостоли сказали, що Бог буде зовсім задоволений, коли будемо святкувати неділю, то чому її не заховувати та не святкувати? Як правдиві християни зберігаймо отже неділю тому, що це установа ново-завітня і вона має добрий фундамент у самому Св. Письмі. Навпаки ті, що погорджують неділею, не розуміють Св. Письма. Католицька Церква опирає свою науку на глибокому навчанні Св. Письма, багато більше, як неодин дослідник це думає! Ми не маємо найменшої причини повертатися до юдаїзму та перейматися його практиками. Навпаки, на честь Христа та Його апостолів знаходимо радість у тому святому дні, щоб почитати Бога й обновляти свої душі. Як колись християни в апостольських часах, так ми сьогодні йдемо в неділю на Службу Божу, бо це день Господній. Так робили християни завжди, навіть такі, що дуже добре знали Св. Письмо. Мусимо держатися давньої апостольської традиції і також нашої української традиції, бо у нас ніхто ніколи й ніде не чував, щоб святкувати суботу. Будьмо отже добрими українцями, та належно, добре, гідно святкуймо святий день Господній—НЕДІЛЮ.

Чому Робин Гуд ограблював тільки багачів? Тому, що бідні не мали грошей.

Крім грошей є в житті ще багато добрих і корисних речей, але біда в тім, що за все те добро треба платити грішми.

Знак на стіні в одній великій канцелярії: "Відложи це на завтра, бо сьогодні вже й так наробив повно помилок".

Якщо хтось задирає догори голову, бо чогось доброго доконав, то за ним іде трагедія немов тінь.

Злочин завжди вийде наяв...

М. Щ.

БАГАТО людей допускаються злочинів, бо обманюють себе, що їх злочин скриється від людського ока і залишиться непокараним бодай на цім світі. Бога вони не бояться, бо ніхто не навчив їх боятися Його та шанувати Його Закон. Знання Божого Закону і жива віра це найкраща гальма на розбурхані пристрасті, гнів і жадобу гроша, через які люди допускаються злочинів. Якщо б людина була свідома своєї відповідальности і мала живу віру, то пристрастям було б не легко запанувати над нею і запровадити її в безодню гріха й упідлення, що часто проявляється в жахливих злочинах.

* * *

Людвик Ф. працював у хемічній лябораторії в Чікаго. Був це шістьдесятьлітній чесний вдовець. Жінка померла тому 10 літ, діти поженилися, літа помножувалися і старість робила своє. Вдруге женитися Людвик не думав, бо рішив самітньо доживати свого віку. Читав добрі книжки, ходив до церкви і приготовлявся до смерти, бо як казав друзям: "Ніхто не знає, що кого чекає!"

Смерть забрала його з цього світу скоріше ніж він сам і його знайомі сподівалися. В 1940 р. Людвик рішив поїхати собі на вакації до Флориди. Хотів надихатися свіжим повітрям, бо цілий рік працював у задимлених лябораторіях. Фінансово добре йому жилося. Мав власний автомобіль і гроші в банку. Вибираючись у далеку подорож, набрав собі 'подорожуючих' чеків на 500 долярів. Автомобіль був майже новий. До нього вложив шатро, взяв фотографічний апарат і вудку, щоб ловити рибу. Це була його улюблена розривка і відпочинок.

Не боявся далекої дороги, бо гостинці були добрі. Сам був добрим шофером. Від молодости їздив автомобілем.

Заки всів до автомобіля, перехрестився і поручився Богу. Був добрим християнином, тому вірив, що "без Бога ані до порога!" Відпочавши в Флориді, Людвик відвідав свого брата. Мав іще одного брата в Аризоні, тому й його хотів зобачити, бо обидва брати вже довгі літа не бачилися.

Виїхавши на широкий гостинець на захід, зараз за містом зобачив на дорозі молоду пару, яка симпатично махала до нього руками. "От бідні діти!" подумав собі. "Певне приїхали до Флориди на медову прогульку, а тепер не мають гроша на поворот!" Людвик мав добре серце і вже хотів припинити автомобіль, щоб забрати з собою цих молодих людей, але нагло блиснула йому думка: "Це небезпечне діло! Хто знає, чи це не якісь злочинці? Не бери! Їдь далі! Не ставай!" Шофер хвилину вагався, але потім припинив автомобіль, бо хлопець і дівчина так гарно всміхалися до нього, що йому видавалося не можливе, щоб

були злочинцями. Отак забрав їх до автомобіля, хоч знав, що поліція перестерігає шоферів не брати до автомобілів незнайомих 'прошаків', які стоять на гайвеях і пальцями прохають взяти їх з собою. Милосердне серце взяло верх над розумом.

"Дякую", промовив молодий мужчина. "Є ще добрі люди на цім Божім світі. Багато автомобілів минуло нас. Ви перший змилосердилися над нами".

Дівчина ввічливо усміхнулася і спиталася: "Добрий чоловіче, куди їдете?", як обидвоє всіли до автомобіля.

"Просто до Аризони!"—відказав Людвик Ф. Поглянувши зблизька на незнайомих пасажирів, Людвик зобачив, що хлопець міг мати сколо 25 літ, а дівчина з двадцять.

"Це добре", заявив мужчина, "ми теж їдемо до Аризони. Там маємо фарму. Ми йно побралися і вертаємося з медової подорожі".

"Я й так думав", закінчив вступне знайомство Людвик Ф. Проте думка, що його пасажери так далеко їхатимуть із ним, трохи зажурила його, але годі було викидати їх, хоч міг це легко вчинити в найближчім місті, як купував бензину для автомобіля,

Пара подорожніх щиро і довго дякувала Людвикові за його гостинність. Розмова була жива. Хлопець і дівчина оповідали, як побралися і які пляни мали на-майбутнє в затишку фармерського життя. Людвик слухав їх і пригадував своє юнацьке життя, як колись стрінув свою померлу подругу й оженився з нею. Серед такої розмови час скоро минав, бо новий Шевролет спокійно сунувся по гладкім гостинці.

Наші подорожні не зчулися, як покинули Флориду та в'їхали до Норт Каролайни. Скрутили до Національного Парку в окрузі Ватога. Це дуже гарна гірська околиця. Там спинилися на вечерю. По вечері Людвик пішов ловити рибу. Вернувся пізно ввечорі, злапавши трьох осетрів. Розложили вогонь і спекли їх. По вечері розложили шатро. Людвик відступив його молодятам, а сам поклався спати в автомобілі. На жаль забув замкнути його.

* * *

Минали дні, але Людвик не приїжджав до свого брата в Аризоні. Це зажурило його. Зателефонував до брата в Флориді. Цей запевнив його, що Людвик від'їхав. Неспокійні брати намагалися заспокоїти один одного: "Може Людвик часом змінив свій плян і подався просто до Чікаґа, забувши повідомити про це своїх братів?"...

Почався місяць липень, а про Людвика не було чутки. Брати повідомили поліцію в Чікаго. Поліційні агенти удалися до помешкання Людвика Ф., але воно було замкнене. Зателефонували до лябораторії. Там ніхто нічого не знав про його поворот. Від приятелів довідалися, що вже більше ніж місяць, як він прислав їм поздоровлення з Флориди. Відтоді слід пропав за ним.

Поліція заалярмувала околиці, якими мав проїжджати Людвик Ф., подаючи, що він їхав синім Шевролетом і мав з собою шатро, фотографічний апарат і 'подорожні' чеки. Відповіді від заалярмованих поліційних станцій були всі негативні. Ніхто не знав і не бачив

такого автомобіля, ні його шофера.

Появилися короткі звістки в часописях про таємниче зникнення Людвика. Подано його фотознимку й інші подрібні інформації, але й цим разом не було ніяких позитивних вислідів. Аж у вересні один урядовець в Національнім Банку в Гат Спринґ у Новім Мексику зауважив юнака, що був доволі високий. Він стояв біля віконця і хотів змінити чека на 75 долярів. Урядовець попрохав особистої виказки. Юнак змішався і витягнув вишуруваний шматок паперу. Це було його шоферське позволення. На цім папері було зазначено, що Людвик Ф. мав 5, 3 стопи височини і важив усього 150 фунтів. Тимчасом мужчина, що бажав виміняти чека, був куди вижчий і важив багато більше ніж 150 фунтів. Це заінтересувало урядовця. Він звелів 'Людвикові Ф.' заждати хвилинку. Вийшов задніми дверми, подався до поблизького гаражу і спитав, чи власник виписав чека якомусь Людвикові Ф. "Так", відповів власник гаражу, "бо він продав мені свого старого Понтіяка".

Відповідь власника не заспокоїла урядовця. Покликав поліцію. Заки змінив чека, поліцай чекав на здивованого та змішаного чужинця. Почалися допити. 'Людвик Ф.' зачав злоститися: "Що таке? Тепер уже трудно добрим людям жити на світі! Хіба не маю права продати свого автомобіля?"

Поліцай відповів, що опис на шоферськім позволенні не погоджується з його особою. "Чи я тому винен, що папір вишуркався і тому тяжко прочитати що там написано?" боронився наш 'Людвик'.

СИЛА ДОБРОГО ПРИКЛАДУ

(Вервиця)

Олена була побожною католицькою дівчиною. Працювала в місті Н. і мешкала разом із протестантською дівчиною Анною, бо обидві були секретарками в тій самій канцелярії. Кожного вечора Олена проказувала вервицю, бо щиро почитала Божу Матір, що в місті заступила їй любов рідної матері, яку залишила в далекому селі, щоб у місті працювати.

Одного вечора Олена кінчала вервицю. Була пізня ніч. Анна була змучена, тому скорше ніж звичайно пішла спати. Знетерпеливлена Оленчиною молитвою закликала з ліжка: "Кінчай що вервицю та гаси світло, бо хочу спати. Олена відказала, що сам'й їй тяжко було проказувати вервицю, бо вдома завжди проказувала її з цілою родиною: "Я не привикла сама проказувати вервицю!"

"Навчи мене!" заявила Анна, "і не будеш сама проказувати її!" З того часу Олена і Анна завжди разом проказували вервицю. По кількох роках спільного спожиття приятельки розлучилися, бо Олена стала черницею. Віддаль не розлучила добрих приятельок. Вони постійно переписувалися. За рік протестантка Анна так само захотіла стати черницею, щоб бути разом із Оленою. Удалася до священика і виявила йому своє бажання. "Ти вперед мусиш стати католичкою!" заявив він. Рішення протестантської дівчини немало здивувало його, але перестав дивуватися, як почув, що вона вже декілька років проказувала вервицю.

По кількох роках Анна перемогла спротив батьків і стала католичкою та черницею. Божа Мати дала їй черниче покликання за те, що вервицею вшанувала її. Отак Божа Мати завжди нагороджає різними ласками тих, що побожно проказують вервицю на її честь.

Його вияснення не заспокоїло поліцая. Він заарештував чужинця, щоб впевнитися, що проданий Понтіяк не був крадженим автомобілем. "Якщо все гаразд, то за годину підеш собі куди хочеш", успокоював його поліцай.

Заарештований 'Людвик Ф.' мовчав цілий тиждень і не хотів ані слова промовити про автомобіль. По тижневих допитах в'язень признався, що він проміняв попередній автомобідь Шевролет за Понтіяка в Новім Мексику. Ця подробиця не вияснила справи.

Шоферське позволення подавало адресу Людвика Ф. в Чікаго. Голова поліційного уряду звернувся до чікагської поліції, сподіючись, що вона повинна дати якісь інформації про Людвика Ф. Тим часом поліцай, що заарештував чужинця, довідався, що 'Людвик Ф.' два тижні проживав зо 'своєю жінкою' в маленькім готелю над рікою. Вони поводилися як новоженці. Їздили ловити рибу, танцювали і взагалі бавилися, бо вони "новоженці", поки не посварилися і тоді 'його жінка' покинула його і подалася в широкий світ.

Діставши телефонічне получення з поліцією в Чікаго, голова поліції спитався про Людвика Ф. Порівнявши опис дійсного Людвика Ф. з заарештованим Людвиком Ф., голова скрикнув зо здивування: "Та ж наш Людвик це юнак, а ваш це старець! Якщо він має шоферське позволення вашого Людвика Ф., то напевно знає, де він пробуває і що з ним сталося!"

Поліція рішила зламати опір арештанта. "Ти не є Людвиком Ф. Людвик Ф. має 60 літ, а ти можеш мати 26! Хто ти такий і де дівся дійсний Людвик Ф.?"

Арештант подав своє ім'я і прізвище. Звався Іван П. і походив із Милвокі. "Де ж дівся дійсний Людвик Ф.?" спитала лася поліція.' 'Про нього нічого не знаю", відповів Іван П. "Я знайшов його автомобіль при дорозі. Там було теж його позволення шоферське і гроші!"

"Хіба ти думаєш, що ми такі тупоумні, щоб повірити в твої нісенітниці?" відказав поліцай. "Ти подибав автомобіль, знайшов у ньому чужі гроші, забрав усе те для себе і навіть не повідомив поліції! Що ти собі думаєш?"

Тим часом детективи знайшли Іванову товаришку, яка мешкала в самітнім готелі далеко поза містом в штейті Техас. Іван мав при собі її знимку. Поліція помістила цю знимку в часописях із відповідною дописсю. Два дні пізніше хтось повідомив поліцію, де мешкала пошукувана дівчина. Її негайно заарештовано.

Слідство виявило, що Іван П. покинув свою законну жінку і вибрався в широкий світ з 'новою товаришкою', Розалією Петерсон. Вона втекла з дому, тому зажурені батьки не знали, де ділася.

Тим часом поліція назбирала дуже багато подробиць про зникнення Людвика Ф. Знайдено його автомобіль, вудку і шатро. Бракувало тільки мішка, в якім Людвик плянував спати в шатрі. Один детектив, прослідивши знайдені в різних місцях речі, промовив: "В цім мішку легко сховати трупа!"

Крім цього в кімнаті Анни знайдено гострий довгий ніж. Цей ніж був старанно схований між сукенками в валізці. В арешті взято її на допити. Анна зразу не хотіла нічого відповідати. Згодом заламалася і виявила інші незнані дотіль подробиці. Поліція представила їх Іванові П. Зобачивши, що не вимкнеться з рук поліції, Іван виявив цілу трагічну історію.

Як Людвик Ф. заснув у автомобілі, то Анна за намовою Івана П. підкралася до нього і застромила йому ніж у груди. Тоді прискочив Іван і добив невинного чоловіка, який змилосердився над ними.

Зранений старець благав помилування, але убийці не слухали його благання. Анна навіть скрикнула: "Вмирай, старуху, бо не маємо часу бавитися з тобою!" Розправившись із ним, запхали тіло до мішка і вкинули в непроходимі корчі. Там поліція знайшла його.

* * *

Поліція передала злочинців судовим властям. Процес перервано, як обидвоє злочинці призналися до душогубства. Суддям не лишилося ніщо інше ніж видати присуд. Злочинці встали, щоб почути свою майбутню долю. Анна зачала сильно і спазматично ридати. Суддя звернувся до неї та промовив: "Твій плач занадто пізний. Як могла ти допуститися такого злочину? Чи ти не боїшся Бога?"

На це заплакана злочинниця відказала: "Що я знаю про Бога? Ніхто не вчив мене про Нього! Я ходила до публічної школи. Там нема Бога!"

"Хто ж навчив тебе воювати ножем?"—спитався суддя. "Кінотеатр і телевізорські програми! Там повно злочинів. Вони навчили мене вживати ножа!"

Суддя сумно похитав голо-

ВІН РОЗУМІВ ВАРТІСТЬ СЛУЖБИ БОЖОЇ

Під час псевдореформи в Англії протестантський уряд заборонив відправу Божественної Літургії. За порушення цієї заборони священиків карали смертю, а мірян заганяли до тюрем або накладали на них жахливі грошеві кари. Одного дня привели на суд шляхтича, якого зловили, як слухав Службу Божу. Суддя засудив його на грошеву кару 500 фунтів стерлінгів за те, що пішов на Службу Божу.

В тих часах не було банків і чеків. Засуджений попрохав суддю, щоб дозволив йому вернутися додому і принести золоті гроші. Під охороною поліції шляхтич удався до хати і приніс гроші. Суддя став перераховувати їх. Здивувався, що монети були не тільки золоті, але найновіші.

"Чому ж ти приніс найновіші монети? Ти міг принести вже зужиті. Ми були б прийняли старі!"—промовив суддя, здивовано дивлячись на засудженого шляхтича.

Засуджений поглянув на суддю та його товаришів і дав таку відповідь своїм мучителям: "Плачу за привілей, якого я вдостоївся! Чим годен я віддячитися Богові за те, що можу бути на Службі Божій і так віддати свому Творцеві належну подяку за те все, що Він зволив дати мені, от хоча б здоров'я, багатство, добру жінку, гарні діти, тощо?! Подібні речі вартують більше ніж найщиріше золото!"

Суддя здивувався, що цей шляхтич так високо цінив Службу Божу. Для засудженого шляхтича це була звичайна річ, бо він добре розумів, що вартість Божественної Літургії перевищає скарби не тільки нашої землі, але й цілого всесвіту, бо під час Служби Божої Христос знову жертвується Небесному Отцеві за наше спасіння та подає превеликі ласки всім тим, що побожно слухають її.

вою. "Розумію лихий вплив кінотеатру і телевізорських передач", промовив, "але це не виправдує вашого злочину. Ви холоднокровно замордували невинного чоловіка, що змилосердився над вами! І ви це вчинили, щоб ограбити його! За злочин треба покутувати! Бог терпеливий, але й справедливий! Ось ваша кара: Іван П. піде на шибеницю, а його спільниця Розалія Петерсон закінчить своє життя в досмертній тюрмі, бо не має ще 21 року життя!"

* * *

Почувши присуд смерти, Іван П. закликав розпучливо: "Боже, Боже, який Ти справедливий! Твоя рука завжди досягає таких як я, що кепкують собі з Твого Закону! Я обманював себе, що мій злочин залишиться досмертньою тайною, про яку світ ніколи не довідається, тому зможу безкарно тішитися плодами морду. Тепер же бачу, що ламання Божого Закону нікому не запевняє щастя!"

* * *

Скільки таких Іванів і Розалій вештаються по світі і загрожують життю невинних людей. Хто ж відповідає за це? Родина, громадянство, кінотеатр, радіостанції, преса, макабристичні часописі і місячники та телевізорські програми. Молодь дивиться на злочини, читає про них у пресі й так помалу привикає до брутальности. Брак релігійного та морального виховання не дозволяє їй здушувати нездорові гони розбурханої природи, бо нема в них сили опановувати юнацькі пристрасті. Отак безчисленні юнаки і юначки сходять на манівці злочину і зіпсуття. Мало хто здає собі справу з того, що шибениця не є ліком на злочинність між молоддю. Тільки добре християнське виховання і пошана для Божого Закону годні помогти бурхливій молоді опанувати юнацькі пристрасті та звернути їх до добра й так вчинити з них добрих мужчин і жінок. Поки родини і громадянство не зрозуміють цієї важливої правди, поти злочини будуть зростати між молоддю.

Молодь треба виховувати, щоб вона була добра, так як плекаємо дерева, якщо бажаємо, щоб зароджували добрі і смачні овочі. Невихована молодь це дике дерево, з якого годі сподіватися смачних овочів.

Крім виховання в родині треба доконче очистити громадянську атмосферу з брудних і брутальних театральних і телевізорських програм і спинити приманливі описи злочинів у часописях і місячниках, бо що поможе навчання вдома, коли радіостанції чи телевізорські станції або преса нещадно нищать добре зерно віри і моралі, що богобійні батьки засаджують у душах своїх дітей?...

Бувають люди, які твердять, що Бог знищить грішників, бо Він занадто милосердний, щоб навіки карати їх у пеклі. Не так учить нас Христос. Він виразно заявляє, що пекельні муки вічні, бо каже, що вогонь НЕВГАСИМИЙ: "Їхній черв'як не вмирає й вогонь не гасне" (Мар. 9, 44). Хіба ж Він не змалював страждань у пеклі в притчі про розбавленого багача, який прохав краплинки води в Авраама: "Отче Аврааме, змилуйся надо мною і пошли Лазаря. Нехай він умочить у воду кінець свого пальця і прохолодить мій язик, бо я мучуся в цім полум'ї!" (Лк. 16, 24).

Прощання Адміністратора "Голосу Спасителя"

ДРУКАРНЯ "Голосу Спасителя" в Йорктоні з жалем попрощалася з довголітнім своїм адміністратором, о. Миколою Якимишином, що з волі Настоятелів Чину Пресв. Ізбавителя виїхав на вищі студії до Риму.

Преп. о. М. Якимишин (Див. "Голос Спасителя", Червень 1956, 5 стор.), син Івана і Емілії Бородій, ур. в Роблині 30. VII. 1932 р. Початкову школу закінчив в школі Гленеден, а гай-скул у Роблині в Колегії ОО. Редемптористів. В 1949 р. вступив до Чину ОО. Редемптористів. В 1950 р. зложив монаші обіти. Закінчив філософічні та богословські студії в нашій семінарії в Медовейл, Онт. Преосвящ. Кир Максим Германюк, ЧНІ. рукоположив його на священика 7 липня 1956 р. По свяченнях о. Микола ще рік докінчував богословські студії. Зараз по студіях протоігумен Йорктонської Віце-Провінції, теперішній Кир Вол. Маланчук, зазначив його на адміністратора Голосу Спасителя.

Під час вакацій новозазначений адміністратор удався до Св. Анни де Бопре, Квебек, щоб обзнайомитися зо способом адміністрації наших французьких Отців, що видають місячник "Аннали Св. Анни". По вакаціях прибув до Йорктону, де 27 серпня 1957 р. перебрав адміністрацію друкарні "Голосу Спасителя" від Впр. о. Ст. Івана Шавля.

На цім пості о. Микола залишився аж до 30 вересня 1961 р., коли передав адміністрацію новому адміністраторові, о. Григорієві Шавлеві, що вже давніше займав цей уряд.

Преп. о. М. Якимишин, ЧНІ.

* * *

Чотиролітня праця о. Миколи залишила багато слідів у друкарні та адміністрації "Голосу Спасителя". Він прегарно викінчив знадвору та всередині новозбудовану простору друкарню, закупив дві машині (пресу середнього розміру) і складача, ощадностями потрапив значно зменшити довги друкарні, прегарно влаштував канцелярії і збільшив число робітників з 4 до 6.

За його адміністрації наш місячник "Голос Спасителя" гейби переродився бодай назовні, бо о. Микола бажав, щоб цей журнал виглядав щонайкраще, мав гарний папір, виразний друк і відповідні світ-

лини. В його часі та при його помочі видруковано в друкарні два молитовники, один для молоді **Мій Божественний Приятель**, в укр. і англ. мові, і другий чисто український **Мій Спаситель**. Обидва мають всі святочні та недільні Євангелії та Апостоли в укр. чи англ. мові.

Крім цього за його адміністрації видано дві цінні книжки: **Велика Обітниця** (Христового Серця) і **Духовні Скарби Св. Письма**. Ця остання книжка помагає людям розуміти і цінити Св. Письмо.

Крім цього о. Микола нав'язав дружні та сердечні стосунки з йорктонським тижневиком "Де Йорктон Ентерпрайз".

За його стараннем сьогодні прегарний травник прикрашує площу перед друкарнею "Голосу Спасителя".

* * *

Ось чому Редакція "Голосу Спасителя" і робітники з жалем попрощали свого адміністратора о. Миколу. Спомин про нього залишиться в серцях тих, що з ними він трудився чотири роки.

Водночас вони бажають отцеві Миколі успіхів під час студій у Римі й обильного Божого благословення за труди і працю, що вложив у розвій нашої друкарні та в поширення доброї преси і книжок між нашим народом.

НА МНОГАЯ ЛІТА!

ДИВНИЙ ХРИСТИЯНИН

Священик ішов до церкви правити Службу Божу. Проходив біля хати одного свого парафіянина. З хати розносилися страшні прокльони. Вибіг малий хлопчина. "Хлопче", спитався священик, "чи ти тут мешкаєш?"

"Так, отче, я тут мешкаю", відповів змішаний хлопчик.

"Хто ж так клине в хаті?" промовив священик.

На це хлопець відказав: "Мій батько злоститься і клине!"

"Чому ж він так клине?" тягнув священик.

Хлопець поглянув на отця пароха і сказав: "Батько збирається на Службу Божу, але не годен знайти свого молитовника!"

Ось добре приготування до Служби Божої!

Отак багато людей хочуть прославляти Бога. Вони не здають собі справи з того, що прокляття це гріх заборонений другою Божою заповіддю: "Не вживай надармо Божого імення!"

Звичайний прокляття це тільки легкий гріх, бо це вияв гніву або розтріпання. Проте прокляття був би СМЕРТЕЛЬНИМ гріхом, якщо б той, хто клине, щиро бажав великого зла собі самому або свому ближньому.

Проклинання це дуже погана і грішна звичка. Це виплив почуття меншевартости, браку панування над своїми нервами і пошани до Бога.

—o—

Це гордість перетворила в Сатану найкращого ангола, Люципера, який забажав зрівнятися з Богом: "Вийду аж на небо, над Божими зорями престол мій поставлю... Вийду на висоти хмар, і зрівняюся з тим, що Всевишнім зветься" (Іс. 14, 13-14-. Кара ж спала на нього, бо дальше каже пророк Ісая, вказуючи на руїну, що принесла йому гордість, якою бажав піднятися понад самого Бога: "А тепер ти попав у пекло, в пропасть преісподню" (Іс. 14, 15).

ХАРЧ І ПРАЦЯ

В. Буженко

ЗАМАЛО мати кріпке здоров'я, щоб виконувати тяжку фізичну працю. Треба й відповідно до тої роботи харчуватися. І якість і кількість поживи повинні відповідати відсоткові витраченої життєвої енергії, інакше людина ослабне і вкінці попаде в недугу, а то й помре. Навіть машина, берім модерне порівняння, як має високоякісне пальне і добру оливу, то і мотор не псується скоро і можна її використати на сто відсотків...

Добре християнське життя це теж свого роду утяжлива праця і вона вимагає енергії.

Воно ж—постійне несення хреста (Марко: 8, 34). Стале чування на прихід Господа (Матей: 24, 44). Це часте переведення важких тілесних операцій, усування нагод до гріха, як каже Христос, що краще тобі ввійти до Божого Царства одноногим,-руким,-оким (Мат.: 18, 8-9). Кожна операція вимагає дуже дбайливого харчу, щоб не ослабнути і не загинути на операційнім столі. Чи не буває, що тим, яких оперують, ще чужої крови доливають, щоб організм міг витривати. Щоб стерегтися фальшивих пророків (Мат.: 7, 15), то треба мати добрі очі. Зір же здатний залежить в багатій мірі від доброї поживи. Як хто слабо живиться, то його нападає куряча сліпота! Жити по-християнськи—це будувати кріпку будівлю (там же, 7, 24) і входити пробоєм та силою до Божого Царства (там же 7, 13), бо написано: "Від днів же Івана Хрестителя й досі Царство Небесне здобувається силою, й ті, що вживають зусилля, здобувають його" (Матей: 11, 12). Коли ж наше світло має добре світити (пор. Матей: 5, 16 і Єфес. 5: 8, 9), то мусить воно мати досить оливи.

Якщо полети в всесвіт зараз відбуваються при помочі вельми потужного пального, то політ до тої досконалости, що має Отець Небесний (дивись 5, 48 у Матея) теж вимагає препотужного пального!

Де ж воно є і що це? Це небесна пожива, що її подав нам сам Божий Син, Ісус Христос. Це Він Сам під видами хліба й вина. Як жиди вандрували по пустині, то Бог їм посилав поживу з неба—манну; а як переслідуваний безбожною владою пророк Ілля скрився в безлюднім і безхлібнім місці над потоком Харат, то Бог круком посилав пів бохонця хліба йому на поживу, щоб зберіг життя і енергію до дальших чинів на славу Божу й духовне добро жидівського народу. Так і про нас (християн), вибраний народ Нового Заповіту, тих, що їх задля імена Ісусового гонитимуть, як і Іллю, подбав Ісус, щоб ми по дорозі до Божого Царства не охляли. Він дав нам Самого Себе на харч, на прожиток. Це насущний хлібець християнина!

Перші роки християнства власне й показують, що тодішні Христові визнавці здобули поганський світ для Христа-Назорея силою, яку брали з Божого хліба й вина! Тоді одною лавою йшли на пекельного ворога, бо всі вірні щодня брали Пресв. Євхаристію до свого серця.

Для кращого прокормлення могли священики й по сім раз на день правити Службу Божу (бо тоді ще не було обмеження як є зараз), а вірні могли в себе в хаті перетримувати Пресв. Євхаристію. Не тільки диякони, чи дорослі, але й діти могли носити в потребі Пресв. Євхаристію для тих, які собі тої Поживи жадали. Мученик Св. Тарцисій, хлопчик, найкраще свідчить нам, що помагало тим першим пробоєвикам Христової Церкви витривати в боротьбі й осягти собі вінок і Церкві розріст. Ніщо інше, а тільки часта й гідна Пожива Бога в Св. Причасті.

Сьогодні вже безповоротно проминули ті часи, коли християни обмежувалися до якнайменшої участи в Божій Трапезі. Навпаки, всюди заохочується вірних до користання з тої великої Ласки—Євхаристії. Почавши від Пія X-го, святого Папи, по нинішній день Церква не перестає накликувати і пригадувати слова Свого Основника: "Прийдіть до Мене всі струджені й обтяжені!"

АЛЬКОГОЛІЗМ

Московські комуністи кричать на ввесь світ, що п'янство це капіталістичний винахід. Це не значить, що комуністи не п'ють. Знаємо, що декотрі совітські дипломати потраплять проковтнути шклянку водки, але навіть оком не моргнуть. Проте—як твердять теоретики перестарілого марксизму—ПИТИ—це комуністичне явище, але ВПИВАТИСЯ це прямо капіталістичне. Отож країни поза Залізною Заслоною дивляться на п'янство як на протиреволюційні акти.

Не зважаючи на наслідки такої 'протиреволюційности', п'янство і алькоголізм зростають в країнах комуністичного раю.

В Польщі пияка вважають хворою людиною, але рідко посилають його до шпиталю лікуватися. В Чехословаччині так само дивляться на пияка, як у Польщі, тільки тут він може легко знайти лікарську поміч, щоб позбутися цього капіталістичного налогу. Москва ж дивиться на пияка як на злочинця, тому лікує і карає його.

П'янство ширяться в комуністичних країнах, бо чимало людей завелося в комунізмі. Не мають ідеалу, тому впиваються, щоб забути понуру дійсність і власне горе.

ЧОРНА КАВА

Хоч чорна кава без молока або сметани не має ніяких калорій, все таки розбурхує нерви і відсвіжує людину, бо має в собі кофеїну. Звичайне горнятко кави має 100 міліграмів кофеїну. Цей кофеїн скоро діє, бо 20 мінут по випитті кави освіжуючий вплив досягає вершка. Це розбурхання це наслідок кави, і він триває 2½ год. Потім зникає.

Дивно, додаткові горнятка кави під час цих 2½ годин не спричиняють такого самого розбурхання як перше горнятко. От хтось випив горнятко кави в 8 год. вранці. Він не матиме великої користи з другого горнятка перед 11 годиною.

Лікарі радять пити каву тим, що їздять автомобілями, щоб не заснули.

Якщо скоро і без трудности бажаєте змінити погляд своєї жінки, то не дискутуйте з нею, але негайно погодіться з нею.

CHRIST THE KING

M. Schudlo, CSsR.

THE king is a person that rules or should rule his subjects. Now not all the kings were worthy of this honor and office, because some of them abused their power and dignity to satisfy their own ambitions while oppressing their defenseless subjects. Why? Because they loved themselves more than their people.

Not so with our Heavenly King, Christ. He loves His earthly subjects more than Himself. St. Paul admires His love and exclaims, "He loved me and sacrificed Himself for me!" (Gal. 2, 20). Every man and woman has the right to apply these words to himself or herself, for Christ died for all men.

Christ is a loving King, full of compassion for our human weaknesses. We should not be afraid to approach Him at any time, even after we commit a sin. He is still our loving Savior waiting for us to soothe our sinful wounds.

When Our Lord showed His loving Heart to St. Mary Margaret Alacoque on June 16, 1675, He said: "I ask that the first Friday after the octave of Corpus Domini — the feast of the Blessed Eucharist — be dedicated as a feast in honor of My Heart, and amends be made to It in an Act of Reparation be offered to It, and by the reception of Holy Communion on that day, to atone for the outrages It has received during the time It was exposed on the altars. I promise you that My Heart will open wide to pour forth lavishly the influence of Its divine love on all who will render and procure for It this honor."

The enemies rose against the manifestation of the Sacred Heart, trying to stop its love from spreading throughout the world and from renewing mankind according to the divine patterns of the Gospel. At the same time the fervent worshippers of the Divine Heart of their Savior were pressing for the institution of public cult and adoration of the loving Heart of the God made Man.

The Vicars of Christ proceeded cautiously examining the content of the new revelations. When they saw that devotion to the Heart of Jesus was sound and fully in accord with the teachings of the Church, Pope Clement instituted the feast of the Sacred Heart on Feb. 6, 1765, and stressed the obligation of all believers in the Gospel to render honor and adoration to the Heart of their Redeemer.

On June 11, 1899, Pope Leo XIII consecrated the whole human race to the Sacred Heart of Jesus, and on May 8, 1928, Pope Pius XI published an Encyclical letter stressing the universal duty of all Christians to make reparations to Jesus for all the offenses perpetrated against His Heart by bad Christians, unbelievers and militant atheists.

On Jan. 29, 1929, Pope Pius XI made

the feast of the Sacred Heart one of the greatest feasts of the Church.

Since the great manifestation of the Sacred Heart in 1673-75, the whole world is divided into those who love It and those who hate It. Every man and woman must make his or her choice. She may love God or this world. He may worship the Heart of Jesus or his own perishable flesh with its passing satisfactions. Lucky are those who love Jesus and dedicate themselves to His love by worshipping His loving Heart and living for It.

It is an old and ancient custom in England for the street preachers to assemble people in public places, such as street or parks and to deliver sermons to them.

One of such preachers was conducting a rally on one of Londons' sidewalks, when Lady Anna, personal servant of the English Queen, was passing by in a gorgeous carriage. Seeing such a crowd, she stopped to listen.

The crowd turned to her, and so did the preacher. He turned to the lady and then to the people and exclaimed aloud:

"Brethren, your attention, please! I am going to have an auction!" People looked at the preacher, curious what he was going to sell. The man pointed out with his finger at the Lady and said: "I intend to sell this young lady to the highest bidder." The poor woman blushed in her carriage, while the preacher went on something like this:

"I know of three who want to buy her—the World, the Devil and Christ. Now, you world, what will you pay for her? Riches, honor and pleasures? Not enough. She is worth more.

"Now, you devil, what will you bid? All the possessions and riches of this world, with its amusements of a short life span? Riches and pleasures disappear like night when the morning sun rises up."

Then he listened for a while without saying a word to the curious crowd. "Oh, yes," said he, "I hear the voice of the third buyer. He is Jesus Christ. 'O my Lord, what will you bid?" And he answered in the name of Christ: "I will give her My grace, My blessings and eternal life hereafter, if she decides to love and serve Me here below."

The preacher said: "O Lord, your offer is really great. You may have her." The young lady was embarassed and surprised. She had been sold to Christ." What do you think of this bargain?" He turned to the lady, "Is it worth thinking about? Remember, you are Christ's property, for He died for you. Can you, will you, dare to refuse to belong to Him?"

To her credit Lady Anna thought about it a lot. She lived a life worthy of the Lord ever since in spite of the splendor and temptations of the court.

In offering us Himself with all Its riches and treasures, Christ the King is trying to buy our hearts and to draw them to Himself. Who would dare to refuse Him his heart for which the Lord of the universe died in order to wash it from the stains of sin in His own Blood? The feast of the Sacred Heart of Christ the King is a splendid and touching reminder that we all belong to Christ by the right of conquest, for He conquered all of us when He died upon the cross for our salvation.

INGENIOUS EXPLANATION

Do not think that children understand all they are taught. A teacher asked a girl to explain why did Jesus apparently refuse to hear the demand of His Mother who interceded with Him for the poor wedded couple: "Why do you care, O Mother, about them? We already had our portion of wine."

Taras Shevchenko, 1861-1961

TARAS Shevchenko was born on March 9th, 1814, in the little village of Moryntsi, in the county of Kiev, in the family of serfs. His parents died early and the twelve year old Taras was left as an orphan amid the hard conditions of serfdom. He had already been attracted to painting. His master, Vasyl Engelhardt, like many other nobles of the day, liked to have educated serfs on his estate, and since Taras seemed competent, he took the boy with him first to Vilna and then to St. Petersburg and apprenticed him to painter Shirayev.

With the help of some Ukrainian and Russian artists, Shevchenko, then 24 years of age, became a free man and commenced his formal studies at the Academy of Art which he finished in 1845 as a free artist. He then returned to Ukraine and was received with the highest honours as the greatest Ukrainian poet.

Shevchenko's ardent patriotism for Ukraine led him to associate himself with the Society of Saints Cyril and Methodius. He and his fellow members were arrested on April 5th, 1847, as the Russian authorities acted swiftly and savagely to suppress this Society. An investigation and trial followed and on May 30th, he received the verdict that he was enrolled in the army in the Orenburg Independent Corps with the rank of private, and the tzar added in his handwriting, "under the strictest supervision with the prohibition of writing and drawing." In 1857 the new tzar Alexander II pardoned him and Shevchenko was permitted to live in St. Petersburg. Two years later he secured permission to pay his last visit to his beloved Ukraine, and on his return to St. Petersburg, his health began to fail and he died on March 10th, 1861.

Probably as early as 1837, Shevchenko began to write poetry, which brought him an unprecedented love and affection of his people, lasting with undiminishing intensity till the present day. In 1840, a slender volume, the first edition of the Kobzar, was published, then in 1841, the Haydamaky, his longest and greatest poem. From his earliest writing Shevchenko was the bard of the Ukraine and the importance of his works cannot be over-emphasized. He was the greatest of the Ukrainian poets and one of the truly great poets ever born. To him a free Ukraine meant exactly what he said, a Ukraine that would be completely independent in every sence of the word, that would not be subject to interference by any foreign power. No one of the Slavonic poets believed more firmly or voiced more clearly an unyielding and uncompromising belief that democracy, truth and freedom would win the day, and no one worked harder or suffered more to bring it

about

The year 1961 will mark the 100th anniversary of the death of Taras Shevchenko. To commemorate this historic date the Ukrainian community in Canada unveiled a memorial to Taras Shevchenko. This monument is erected on the grounds of the Manitoba Legislature in Winnipeg, where it will serve not only as a reminder of the cultural and spiritual heritage of Ukrainians but also as a universal inspiration to all men.

The Rt. Hon. John G. Diefenbaker, Prime Minister of Canada, on being informed to the proposed memorial, on September 30th, 1958, wrote:

"I was pleased to learn of the campaign to be inaugurated in the near future to raise funds for the erection of monument to the memory of the great Ukrainian poet and advocate of freedom, Taras Shevchenko, and also for the establishment of the first Ukrainian Canadaian Foundation to finance the cultural activities of your Committee. These undertakings are of great importance to our nation as whole and I have no hesitation in endorsing them, particularly to my fellow Canadians of Ukrainian ancestry."

The Hon. Duff Roblin, Premier of Manitoba, endorsing the proposed memorial, in his letter of August 6th, 1958 said:

"As I know, many Ukrainian pioneers, coming to Canada, brought with them Shevchenko's writings which were an inspiration to them during their first difficult years in this country. In appreciation of the poet's works the Ukrainian pioneers organized societies, clubs, dedicated buildings and named schools and settlements in his honor; every year they arranged concerts and plays at which they recited his poems. All this greatly influenced the cultural development in this part of our country and helped to create new and better living conditions here.

"In this respect we can safely say that Shevchenko's works exemplified a universal moral factor and for that reason he is no stranger in Canada. I personally am proud of the fact that Shevchenko's monument will be erected on the Legislative grounds of our Province."

THE HOLY GHOST

At the baptism of Jesus, the Holy Spirit showed Himself in the form of a dove. On the first Pentecost, He was seen as living tongues of fire.

The third Person of the Blessed Trinity, the Holy Ghost is God. He is equal to God the Father and to God the Son. He is the spirit of the Love of God. He inspired the holy men and women who lived on earth before the coming of Our Lord.

By the power of the Holy Spirit, Jesus Christ was born of the Virgin Mary. His wisdom and love formed the Church through the first Apostles. His zeal sent great missionaries to every nation. He comes to souls in the Sacrament of Baptism. His grace is poured out in the Sacrament of Confirmation.

The Holy Ghost is the soul of the parish as well as of the world-wide Catholic Church. It was He who made the first Christians brave and ready to die for their belief in Jesus Christ and what He taught. His grace will guide the Church and its members until the last day.

Holy Spirit, living within me, make my faith strong, my hope firm, my love of God and neighbor real. Show me how to best live my faith today.

THE IMAGE OF THE CHURCH

John O'Connor

(Catholic Press Convention, Vancouver, 1961)

WE would not be convened here around such a theme as "The Image of the Church," were we not concerned about hostile public opinion and the urgency of our dispelling it, replacing enmity and ignorance with understanding and good will.

One thing should be clear as this convention examines the distorted image: let us have no false sense of mercy, no pampered sensibilities: We need a healthy iconoclasm.

Too often the image projected onto the community is no "image fair" but rather something resembling a Hitchcock horror movie. It is often a caricature based on a stereo-type that has its roots deep in the subsoil of the human mind. This can only be reached and dredged-up by persistently Charitable encounters.

"To be Catholic is to act fraternally," said Congar.

For the press that means to look, read and speak fraternally.

Let us ask ourselves some questions: What is the Church? What image do we hold of her? What image is held by the community at large? What part do we play in this community-held image as it is and as it should be?

After this voyage of discovery, we must explore how to identify the community's interest with the message of the Church.

Despite the fact that "we are dealing with a mystery which during our exile on earth can never be completely unveiled, never altogether understood, nor adequately expressed in human language, Pope Pius XII nevertheless recalled an ancient Pauline doctrine in identifying the Church as the Mystical Body of Christ — a living organism, in which every baptized Christian has a redemptive job to do.

Claudel called her "a new city, a sheltering womb and matrix of the new world — through her God recreates and reforms the human race."

St. Augustine called her "the world — reconciled."

We might ask ourselves at the outset, if the Catholic press has not been responsible for neglecting the creational, incarnational, redemptive, reconciliational aspects of the Church as a leavening organism in the world, all the while emphasizing — perhaps overemphasizing — the institutional, administrative, organizational aspects?

Underplayed, we suggest, have been the Church's true catholicity and her ever young apostolicity.

The one signifies her universalism: for all men, in all times, in all places. The other signifies her sense of mission, her dissatisfaction with less than a complete Church, her perennial "westering" in search of new encounters, new cultures, new souls.

"The Church," said Pius XII, will never cease to extend her borders —

with a step that daily grows more rapid — until the further and most unknown dwelling is reached, and the most distant and unknown man is reached. This accelerated pursuit of all men must, like Thompson's 'Hound' be portrayed by the unflagging interest of the Catholic press in the community at large.

In this sense we must be inexhaustible makers and shapers of a new empire of Christian information and interpretation.

And the course of this empire is in the direction of the needs of the laity — within a fold — and the needs of a secularized culture outside the fold.

●

What image of the Church do Catholics hold? Addresing us a year ago, Cardinal Agagianian expressed concern and anxiety "That there are some," he said, "even within the Church who still fail to see the Church herself in her true dimensions."

Pursuing this, he noted that the Church takes on the coloring of her surroundings. "In so many superficial ways the Church does accept the environment in which she finds herself and as a result speaks to each place and each generation in its own language. But beneath all of these varied adaptations, these surface changes, there is only one unchanging mother, that Church founded by Christ and bearing His message through time.This is the true image of the Church" states the Cardinal — "and this divine quality must be seen through all the confusion of changing times and changing customs . . ."

Claudel wrote: "The activity of the Catholic Church is not limited to the world of souls; she has planted, to use the words of Isaias, her tent pegs on the very frontiers of creation. No part of God's work is foreign to her. Nothing of all that contributes to God's glory and the salvation of his creation escapes from her knowledge or her rule. She is responsible for the whole universe — and it is her work to bring to the final Sabbath the work of the Six Days . . ."

Is this responsible universalism expressed in the image we project?

Would it not be correct to say that for too many of us the Church is merely an extension of the Hebrew people — a chosen tribe, . . . a propertied elect ...the pets of God—going about setting and defending a kingdom and not concerned about the salvation of the pagans?

The Church's Catholicity is a spiritual universalism that rejects all such tribal individualism, all such local particularism. It is not Latin, Greek, or Slav, Irish, French, English or American, Liberal, Conservative . . .

"The Church's attitude is always the same," reminds the French theologian, Retif, "She never allows herself to be enclosed within any human system or framework: capitalism, colonialism, nationalism and so forth . . ."'

Embracing all conditions of men, she is Catholic geographically. Embracing men in all ages, she is Catholic in time.

The Church is very young. She is constantly expanding without, ceaselessly renewing within. She is not dead nor should her members be so enamored of past glories — the dead kings and remembered sepulchres — that we project an image of nostalgic medievalism, of refugees seeking a return to the ghettos that are gone with the wind.

●

But how are we seen?

Some of us as did Troeltsh, "an impressive ruin surviving from the Middle Ages."

Older than Adenauer. Older than Archie Moore. Destined, like California's bristlecone pine, to become, very soon, an isolated relic, visited by busloads of school children snapping bubble gum among the arid monuments.

Who are these Catholic Christians? "A narrow minded mass, ready to cringe and be lorded over," said

Goethe.

"A scrape together of simple minds," sneered Celsus.

"Jesus Christ, diffused throughout the world and communicated to men," said Bossuet.

●

Which image are we communicating?

Simple inspection of much of our Catholic press reveals that we are overemphasizing the particular, to the neglect of the universal. The statistical mentality dominates, where the brick-and-mortar mentality does not. And yet, as St. Peter told us, "the Church is not the stone temple of Jerusalem, but the spiritual house built of 'stones that live and breathe.'

We would question whether or not an occupation with property and numbers is not indicative of a distortion of the proper image.

Twin perils lie in wait for the Catholic press — and these perils must be avoided as the ancient mariners avoided Scylla and Charybdis.

Through both these extremes the Church is projected as a self-interested monolith. In the first, the press holds up a looking glass so that organizational Christians can admire themselves — like puffed up weightlifters — in the mirror of provincial publicity.

In the second, the Church's image is projected as some sort of ritualistic tribe, with the chieftain wrapped in the raiment of pomp and behaving somewhat as a stuffy landlord — photographed kitchy-kooing babies, sprinkling buildings, and receiving the salute of drawn swords.

An off-shoot of this over-emphasized hierarchical caricature image is the clerical image. The Church appears to be a private gentleman's club. The Church is not clerical — any more than it is Greek or Roman. . . Any overemphasis of the clerical-administrative facet of the institutional-organizational aspect of the Church leaves us open to charges of imposing oligarchism on the community. Nobody with sense wants that.

Mr. Charles Tayler, writing in "The Downside Review" (and reported in "Cross Currents" last fall) says that in emphasizing the hierarchical structure of the Church, we can cause to be hid from view the life of the Church as the community of the faithful. We have over-played the authority of a few, and denigrated the responsibilities of the many. Where this persists, we open ourselves to charges of being the sychopant press.

When you emphasize the structure, rather than the life, you project the image of a corpse, not a Mystical Body, living and breathing.

Communications scholars tell us that once an image becomes institutionalized — and the world, of course, continues to change — the image remains as a fossil.

This is precisely what has happened where the structural-institutional aspect of the Church has been overblown through the press; a musty, and sometimes quite frightening fossil creaks through the imagination of public opinion.

What affrights the misinformed community is that this fossil may be frankensteined into a political power. This fear is rooted in the recollection of four centuries of violence and bitterness.

John C. Bennett, dean of the Union Theological Seminary, New York City sums it up, "The chief concern that lies back of the convictions of non-Catholics is the concern for religious liberty . . ."

[illegible] cial sting of false images reflected. But we must be careful lest we fortify these images, for you might recall what happened in one case of mistaken identity: a suspicious Hamlet, hearing rustling behind the arras and thinking it to be the evil king, stabbed the friendly but bumbling Polonius and added,

"Thou wretched, rash intruding fool, farewell, I took thee for thy better; take thy fortune."

Too many generations have seen the Polonius tragedy re-inacted. Let us have an end to mistaken identities, and bumbling. Let us identify the Church with the best interests of the human community.

●

There should exist between the Catholic press and the community what Leo XIII called a "concordia", a harmony of interest toward the perfection of man and human development. "The Church" said that great Pope, "follows with loving vigilance the advance of humanity..."

Thus the Catholic press must act as a missionary to the modern world, not as a soldier fighting it. It must share the world's needs and anxieties. It must act to bring about a just, fraternal and human state of affairs in collaboration with all men... "Do not worry," said Pope Pius XII, "about asking to what organization they belong; admire, rather, and recognize gratefully the good they accomplish."

Where states are re-examining national purposes, the Catholic press must boldly reassert humanity's world purpose. Humanity and human development are important, because God made Himself one flesh with humanity, and it is this human aspect of the Church that we must project, if we are to capture the interest and the understanding of the father-seeking children of our times.

Now the times may seem the worst of times, but for opportunity they may be the best of times for us.

The clear voice of the Catholic press should be heard in the public forum over the Babel of defeatism and de-Phineas reacted to the defilement of humanizing forces. As the sword of the Israelite camp, so must the pen of Catholic journalists react to the defilement of the community.

The Catholic press must be in the forefront of exploring all possible means of advancing human development; the unification of Christians, the advancement of knowledge, the education of the handicapped, the struggle against mental and nervous illnesses, the care of the aging, civil rights, and liberties, urban renewal, the distribution of food and the distribution of populations, the exploration of space and the exploration of the human psyche, the constructive use of leisure time and the development of the creative arts.

All this — plus the bolstering of free men against the fatal allurements of apathetic secularism and messianic totalitarianism.

However, unless the Catholic press throws off the rags of the ghetto-press, it will be ineffective.

Pope John XXIII said, "The Catholic press exists above all to exert an active presence and testimony..."

You are not exerting an active presence when you're absent.

You are not exerting a testimony when you're not heard.

One cannot help but feel, at times— especially after looking over the circulation figures — that the Catholic press is talking to itself, that a few Catholic minds are communicating with a few more Catholic minds. This should disturb us.

A re-examination of our promotional effort must therefore be acknowledged as vitally necessary, for all our energy will be dissipated, if we do not urgently underscore the idea of image projection. Unless we project, we will not be present, we will not be heard.

There is a great and challenging area that calls for our urgent attention, and that is our communications with the general press. Our colleagues throughout the press media can be greatly helped, we believe, by our providing them with information and interpretation that represents the Catholic view in the full sense of that term. Communications between us, with our limited audience, and our general press friends, with their wider audiences should be explored, if we are serious about projecting a proper image beyond our own subscription lists.

Key thought leaders in every community should be receiving the best offerings of the Catholic press. We must not offend, however, but neither let us be out-promoted.

It is becoming increasingly more clear that the mounting crisis facing the world-wide Church can only be met by the conscious cooperation of the laity in the apostolic work of the Bishops. The uninformed Catholic is much like that pitiable story character that every now and then turns up in the daily news headlines; the idiot child in the attic. Mother Church surely never intended the layman to remain shut away from reality. To do today's work, and tomorrow's, the lay Christian must be an adult Christian-mature, responsible, informed. The building up of a virtuous, well instructed, determined and truly apostolic laity will require revolutionary changes in Catholic education. Not the least of these changes will be a new and concentrated emphasis on adult education — for without this laity — even those with formal Christian education in the schools behind them — will grope in a general confusion and gloom. A groping laity will be an insipid lot to send on a missionary task, and our immediate vision of such a calamity will be a future community that is not only un-Christian, but militantly anti-Christian.

"The greatest error the Christians of the twentieth century could make, and the one its children would not forgive them," says Cardinal Suhard, "would be to let the world take shape and unite without them... without God...or against Him."

In the face of what may seem unsurmountable mountains and dark storms gathering on the horizons, we must keep in mind the fatherly counsel of Pope Pius XII, "The evils most to be feared for the Catholic journalist are faint-heartedness and discouragement."

In the sum, then, the Catholic press must set itself the giant task of building an efficient empire of information and interpretation.

This empire of information must be extended to the general community by the wisest communication means.

This communication with the general community must carry with it an image of the Church that is not a caricature, is not a fossil, but a true image of the Mystical Body as the family of God toiling and winning our way towards the Parousia.

This image must be presented to the community in terms that the community understands — a community that may be pluralistic in historical roots, but is now calloused by secular conditioning.

A secular culture will not become Christianized by Catholic separatism. We must keep the lines of communication open between the Church and this sub-religious public opinion. Where these lines of communication are kept open — and friendly — the Church can penetrate, can become incarnated, can transform. This estblishment of communication with the secular culture is the key to the projection of the Church's proper image. To hold the proper image is fine, but it is not enough. To project it—that's the job. That's weher the boldness and the daring come it. That's where we must be in the advance of all "westering" forces.

The image must not be an instrumental image. Nor a hierarchical image. It must be a human image —heart speaking to heart. "The Word was made flesh," said St. John, "and pitched His tent among us."

As the voice of the Church must be heard loudly above the static of the times, so the image must be drawn boldly — in grease and vermillion, if you please, as the explorer MacKenzie

daubed his triump on a Canadian rock.

When Captain William Clark and his companion Meriwether Lewis explored half a continent through trial and travail in 1805, their adventure found them discouraged and fed up. Yet, when they pushed their boats down the Columbia gorge through the November chill, their endurance and their courage were rewarded. Captain Clark wrote in his journal: "Ocean in view — oh the joy!"

WHAT IS SARCASM?

The weak point in the character of many people is manifested by their ready and frequent use of sarcasm, either as a last-ditch argument in discussion, or as an excoriating criticism of another's conduct, or sometimes only as an attempt at humor at someone else's expense. Readiness with sacrcasm reveals two things: 1) pride, because it looks down upon others as if from a great height, esteeming them unworthy of an honest hearing or equal discussion; 2) unkindness, because the sarcastic tongue is like a lash which hardly ever uncoils without stinging.

This is not to deny that there is a use of sarcasm that is without either taint mentioned above. In good-humored banter between equals who know and understand one another, sarcasm lends a flavor to repartee; in writing about the general foibles and follies of human nature, sarcasm becomes satire and provides a form of literary enjoyment. But serious or half-serious sarcasm, whether on the part of a superior toward subjects, or subject toward superior, or equal to equal, is almost always a mark of smallness and meanness. Proud, intolerant, inconsiderate people are the small and mean people of the world.

Here are a few questions at random in which you might recognize your own weakness if you are addicted to sarcasm:

1. Do I use sarcasm on those who are subject to me, considering it a means to correct their faults or to make them more co-operative?

2. In an argument do I fall back on a sarcastic remark about my opponent when I am apparently not winning my point?

3. Do I make sarcastic remarks to others who refuse, either deliberately or unconsciously, to take my advice?

4. Do I quickly show displeasure over the conduct of others by sarcasm?

5. Do I sometimes single out individuals for sarcastic comment, which makes people laugh, but makes the one singled out cringe?

6. Do I answer criticism of myself with biting sarcasm?

It is well worthwhile to examine oneself for evidence of this weakness. If unchecked, it fosters and increases pride and cruelty, and does lasting hurt to many people.

—o—

"I'm going home to mother and I never want to see you again."
"Too late — your mother went home to grandmother last night."

—o—

"I want to congratulate you. This is one of the happiest days of your life."
"But I'm not getting married until tomorrow."
"That's why I say today is one of your happiest days."

—o—

The real test of a Christian is not how much he loves his friends, but how much he loves his enemies."

MY PRICKLY PROBLEM

(Mixed Marriage Trouble)

M. Schudlo, CSsR.

I am a Catholic. My husband is a school teacher and a Protestant. When we got married five years ago he promised me that he would study the Catholic faith and eventually become a Catholic. It is to his credit that he has kept his marriage promises. I had no trouble in baptizing our two small children in the Catholic faith. But he still refuses to join us in our Catholic faith, because, as he says, he can never believe that the Pope, being a man, can be infallible. What can I do to convince him of this Catholic dogma?

As in so many other things concerning the Catholic Church, there is considerable misunderstanding in the matter of the papal infallibility among our non-Catholic brethren. There are many people who reject the idea of infallibility without even knowing what it means, because they have never bothered to investigate the 'stories' they have heard since their childhood. Their answer is: "How can a man be infallible?"

If they knew exactly what the infallibility of the Pope means, their refusal to admit it would disappear or at least be considerably weakened.

What does it mean for the Pope to be infallible? First of all, it does not mean that the Pope can never make a mistake. The history tells us that some Popes made many mistakes. Some of them entered the war against some civil rulers of the state and ended up in prison. Some thought that the earth is flat and that the sun moves around the earth. They were certainly mistaken in their statements about philosophy, weather, astronomy, etc.

The other side of the story goes something like this: "I cannot become a Catholic, because I do not believe that the Pope cannot commit a sin. He is as human as I am, so shouldn't he be able to sin? After all even St. Peter was a sinner!" No Catholic will deny that the Pope can sin, because he can. There were some bad Popes. So they sinned, and no Catholic historian will deny it.

But what about the papal infallibility? If he can make mistakes and commit even serious sins how can he pretend to be infallible? We must make the following statement in this regard:

"The Pope, when he speaks as the Head of Christ's Church, defining a doctrine of faith or morals to be held by the whole Church, is infallible."

All Catholics must believe this doctrine or cease to be members of the Church, because by refusing to believe even in one article of the faith, one throws himself out of the Church and becomes a heretic.

This is the Catholic teaching on the infallibility of the Pope. This is what the Church is teaching and what Catholics believe.

There were 262 Popes; some were good, some were learned men, some were great Saints, and some led a life which was far from edifying, but not one of them has ever defined a doctrine which proved to be in disagreement with the teaching of Our blessed Lord. Not one of them has committed an error when solemnly defining a doctrine of faith or morals. This has never happened and will never happen. Why? Because every duly elected Pope is infallible.

How do we know it? We know it from the teaching of Our Lord. Papal infallibility is a privilege granted by Christ to all His lawful successors, that is, to St. Peter and the Popes.

"You are Peter, and upon this rock I will build My Church, and the powers of hell shall not prevail against it" (Mt. 16, 18). If the Popes could commit errors in the teaching, which would be accepted by all Catholics, then the powers of hell would prevail against the Church! And Our Lord has assured us that they will not!

Furthermore Our Lord said to Peter, His Vicar: "Strengthen your brethren!" (Lk. 22, 32), that is, strengthen their faith and morals by instructing them in My doctrine. How could Peter strengthen them, if he could err himself and consequently lead others into error?

After the Resurrection Christ said to Peter, "Feed My Sheep!" (John: 21, 18). How could he feed them with the true doctrine of Christ, if he were not infallible? When God commissions someone to do something, He gives him all the necessary means for doing it. If St. Peter has been commissioned by the Lord to be the supreme Teacher of His followers, he must have been made infallible by Our Lord, otherwise he would never be able to do the job properly.

But can the Lord do it? Yes, through a special assistance of the Holy Spirit He can do it. We know that God has inspired the prophets to foretell the future events long before they occurred. If the Lord can reveal the future mysteries to His chosen ones, why should He not make His earthly Vicar infallible so that His followers may be secure in their beliefs through the authority of the Popes. He did just that, as we have seen from the expressions of the Lord wherewith He has commissioned St. Peter and His successors to lead His faithful in the path of truth and salvation.

●

This is the way you should present this prickly problem to your husband. If rightly explained, it should not be too difficult to be understood by him.

Besides you must pray much for your husband, for it is one thing to understand a doctrine of faith, and another to believe in it. These are two different things. The true faith is a gift from on high. Pray for your husband and ask him to pray for this grace. We are sure that your prayers will be heard by Our blessed Lord, for He wants all men to come to the knowledge of truth which He has brought us from heaven.

HESITATING

A dying sinner asked by his friend whether he had made peace with God, said: "Long time ago." "And how about the devil?" asked the friend. "Oh, I really do not know what to do," said the poor fellow, "whether to renounce him, or to try to die as a friend of both of them."

Two little boys were playing in the courtyard. One of them was a Catholic, the other a Protestant. The Protestant playmate, losing the game, cursed the Pope. The Catholic boy slapped him on the face for the offence inferred on the head of the Catholic Church. The poor bitter boy went weeping to his mother. "Why did you offend the religious feeling of your playmate?" asked the mother. "Don't you know that Jimmy is a Catholic?" "Yes," replied the boy, "I know he is a Catholic, but I did not know the Pope was."

CANADA – A BIG COUNTRY

Canada is the world's second-largest country, smaller only than the Soviet Union, the twentieth century prison of countless peoples, including Ukraine. Canada is even slightly bigger than the U.S., but there are only 18 million Canadians. The U.S. instead, although smaller in its area, has a population 10 times as numerous as Canada, that is, 180 millions.

Canada stretches almost 4,000 miles from east to west, and 3,000 miles from north to south. But more than 13 million of the Canadian people, that is, 75 per cent, live within 100 miles of the U.S. border. Most of them are found in a narrow pocket, about 600 miles long, between Windsor and Quebec.

Only 8 per cent of Canadian territory is inhabited. The rest lies idle, covered by bushes, woods and mountains. More than 65 per cent of the people are city dwellers. Most of them live in the 15 largest cities. All with the exception of three of these cities are within 100 miles of the U.S.

Each year 30,000 to 40,000 Canadians, attracted by higher salaries and more opportunities, leave their country and go to the U.S. Emigration from the U.S. to Canada amounts to 10,000 yearly. It is a heavy loss of the skilled workers and professional people that hurts Canada most.

Trade deficit hurts Canada even more. In 1960 "18,000,000 Canadians bought 660 million dollars more worth of goods from the U.S. than 180,000,000 Americans bought from the U.S."

Canada is a very rich, but not fully developed country. She has great potentials, far beyond her financial ability to develop. For this reason it needs foreign capital, and most of it comes from the American investors.

More than half of Canada's manufacturing, nearly two thirds of her mining and smelting, and more than three fourths of her petroleum and natural gas industry are owned or controlled by outsiders, chiefly by the Americans. Two out of every three Canadian dollars are owned by the Americans.

The realization of this awkward situation hurts some nationalistically-minded Canadians, particularly when it is linked with suggestion that Canada is "a historical accident, a unit of the British Commonwealth that really should be a part of the United States."

The American investment is accepted in Canada, because it helps to develop the country and to secure employment to her working citizens. It is true, that Canadians could have a bigger share in the development of their country and in the profit from various industries — now in the American hands — if they took more risk in investing their money. Unfortunately, most Canadians are afraid of the necessary risks. They prefer to put their money into the banks or to buy the government saving bonds, where there is little or no danger of loss of the capital.

Canada has also another problem which she cannot solve alone. It is defence problem. Canada occupies a dangerous strategic position between the States and the U.S.S.R. Most Cana-

dians admit that Canada has neither the armed forces nor the money to defend her vast territory against the imperialist Red Muscovites, for Canada's Army, Navy & Air Force amounts barely to 120,000 men.

Canada of today is an awakening giant, beset with economic troubles, especially chronic unemployment. Thus she needs the U.S. and the U.S. needs Canada for their own good and security, both economically and militarily.

1. It is a sin to read such magazines as 'True Story', 'Modern Romances', or any book on sex education? If so, what sin is it, mortal or venial?

Reading indecent literature for the purpose of amusement is always a sin, for it is forbidden by God to enjoy things contrary to His divine Law. The above mentioned magazines carry some stories that can be classified as 'indecent and dirty.' If such stories are slightly dirty, it is a venial sin to read them. If they are very dirty, that is, strongly whetting the sensual appetites of its reader, then it would be a mortal sin to read such stories for amusement, because such amusement is unbecoming a Catholic.

It is not a sin to read a good book on sex education, because sex was created by God for the common good of mankind. But the book must be written by some one who intends to enlighten people on this vital matter, and not to excite their sensuality, as unfortunately some books do.

2. Who was St. Thecla and when does her feast come?

The feast of St. Thecla (Tessy) falls on Oct. 7th in the Eastern Rite Church. According to the second century story "The Acts of Paul and Theckla", Thecla was a maiden of the Asian city of Iconium. Under the Romans it was the capital of the Asian province Lycaonia, in Asia Minor. St. Paul visited this city more than once (Acts: 14, 13; 2 Tim. 3, 11).

Thecla heard St. Paul preaching the Gospel and became a Christian. During the persecutions she underwent the most cruel tortures for the faith, but did not renounce her beloved Lord Jesus Christ. The story mentions especially the 'three most cruel torments.' When the persecution ended, the holy disciple of St. Paul gave up her family and the worldly possessions. Retiring from the world, she finally died a solitary in Seleucia, a city in Asia Minor, near the ancient Antioch.

3. Why do some Catholic clergy discriminate against other nationalities and religions. Aren't we equal in the sight of our Maker? Discriminatory remarks during the sermons hurt those non-Catholics who happen to be there. Is discrimination allowed in the Church of Christ?

Discrimination is a showing of difference or favoritism in treatment. Due to countless abuses, especially in

modern times, discrimination has an unsavory, especially morally offensive meaning.

To discriminate against other nationalities and to despise their national origin or customs is certainly far from the Christ's spirit which St. Paul describes as follows: "Here (in Christ and His Church) there is no Gentile, no Jew, no barbarian, no Scythian (Scythians were the ancestors of the Ukrainians), but Christ is everything in everyone of us" (Col. 3, 11).

Clergy who discriminate against other nationalities do not only lack the spirit of the Master, but also give scandal to the people whom they must teach to love their neighbors as themselves.

Discrimination against other religions, can, however, have various meanings. To hate and to despise someone because he is not a Catholic, is certainly a sin against charity, for the love of God and of the neighbor must extend to all men, regardless of their religious affiliation. The love of our neighbor does not, however, extend to the recognition of his non-Catholic religion as true, for there is but one true religion. In other words, we cannot affirm that non-Catholic religions are true, because we love our non-Catholic fellow men. If we did so, we would betray our religion and thus offend God, for we would sin against the truth. We cannot recognize falsehood as truth without offending God, the Father of all truth. For this reason it is not a discrimination to affirm that the Catholic religion is the only true religion while all the others are man-made religions.

4. I like to make the Holy Hour on every first Friday of the month. Do I gain indulgence by so doing?

The decree issued by the Holy See reads as follows: "To the faithful who, in any church or public chapel or (for those who have the legitimate use of it) private chapel, with devotion privately observe for an entire hour the pious devotion commonly called the Holy Hour, thinking of the passion and death of Our Lord Jesus Christ, and meditating and venerating His immense love which prompted Him to institute the divine Eucharist, there is granted a plenary indulgence, over and above the partial indulgence of ten years, provided that, having gone to confession and received Holy Communion, they pray according to the intentions of the Supreme Pontiff."

Thus every time a person makes the Holy Hour, he can gain a plenary indulgence under the ordinary conditions.

5. Why don't you give your readers more information on the foreign missions in Asia and Africa?

We don't publish such news, because our primary purpose is to train our readers in the Catholic faith and the love of the Eastern Rite. The foreign mission news are rather an exception to this rule in our magazine.

6. Why are Catholics forbidden under the pain of mortal sin to attend non-Catholics weddings?

Catholics are not forbidden to attend non-Catholic weddings at all. What Catholics are forbidden to do is to take an active part in such marriages, for instance, by being best men, for such active participation in the non-Catholic religious ceremonies would constitute a sin against the only true religion, that is, against the Catholic religion. Catholics would recognize as true the non-Catholic religion, if they took an active part in its ceremonies, such as being a sponsor at their baptism or best man at their marriage ceremonies.

Passive attendence at a valid non-Catholic marriage is never forbidden to Catholics. On the contrary, friendship or some other reason fully justifies their attendence at such weddings.

It is quite different when a Catholic tries to contract a marriage in a non-Catholic Church. No Catholic may attend such an invalid marriage, for by attending it he would at least exterior-

ly, approve the violation of the Church law by those Catholics who, in defiance of the Church law, are trying to contract a marriage outside the Church. To approve a sin, is the same as to commit one.

7. I am a convert to the Ukrainian Catholic Church. Before I joined it, the priest baptized me. Do I still have to confess my sins of my whole past life?

If you were not baptized at all before joining the Catholic Church, then you don't have to confess your past sins, for the Sacrament of Baptism secures their forgiveness. If you were baptized before, but the validity of your baptism was questionable for one reason or another, and therefore you had to be baptized conditionally, then you must confess the sins of your past life, because your first baptism might have been valid, and then the subsequent conditional baptism would not wipe out your past sins.

It is a general practice that such converts make their confession and receive the absolution before they are baptized conditionally. This is done to make sure that everything is in order and no room is left for scruples.

INDULGENCES OF THE ROSARY

a) Those who reverently recite five decades of the Rosary, may gain:

An indulgence of 5 years.

b) Those who reverently recite five decades of the Rosary in unison with others, publicly or privattely, may gain:

An indulgence of 10 years, once a day. A plenary indulgence on the last Sunday of each month, with the addition of Confession, Communion, and a visit to a church or public oratory, if the Rosary is recited at least three times in any of the preceding weeks.

In addition, a partial indulgence of 10 years, if the Rosary is recited in unison with the family. A plenary indulgence twice a month, if the same is recited daily for a month with the addition of Confession, Communion, and a visit to a church or public oratory.

c) Those who reverently recite five decades of the Rosary in the presence of the Blessed Sacrament, either exposed publicly or reserved in the tabernacle, may gain:

A plenary indulgence under the conditions of confession and Communion. (No. 395.)

Those who recite at least five decades of the Rosary during the month of October, either publicly or privately, may gain:

An indulgence of 7 years, each day. A plenary indulgence, if they recite it on the Feast of the Most Holy Rosary and also during the Octave, with the addition of Confession, Communion, and a visit to a church or public oratory.

—o—

LEO XIII'S BEADS —

One day Bishop Touchet of Orleans visited Pope Leo XIII and found him with a rosary in his hand. Later the Bishop told Cardinal Rampolla of the incident: "He prays very much to the Blessed Virgin."

"Ah," replied the Cardinal, "you have seen his rosary hanging on the chair? Well, you may be sure he was reciting the rosary before you went in and he took it up again after your departure. When the Holy Father is not working, he recites his rosary."

Is Censorship Necessary in Your Life?

Donald F. Miller, CSsR.

As a Catholic, could you explain just where and how censorship must fit in a person's life? As a non-Catholic, do you really know the Catholic position on this topic? Perhaps this article will aid your understanding.

TO many people in today's world "censorship" is a bad word. To the majority of those who grimace at the very mention of the word, it represents an exclusive activity of the Catholic Church, and one that intensifies their feeling of animosity toward that Church.

In large part this is due to the fact that almost every book or pamphlet written for the purpose of "exposing" the Catholic Church as a thing of evil has a section in which the Church's exercise of censorship in any field is presented as a proof against her claim to be the true religion. This holds both for the passionately anti-Catholic tracts that roll off the presses in countless numbers, and for such pseudoscholarly books against the Catholic Church as those written by Paul Blanshard.

The language of those who identify censorship with the Catholic Church and condemn both leaps readily to mind. They say that censorship (remember that they are usually thinking of the Catholic Church when they use the word) is "a desecration of a man's right to follow his own judgment;" "an infringement on personal liberty;" "an exercise of dictatorship and therefore a violation of the principles of democracy;" "an obstacle to the free expression of the arts and artists;" "an enemy of education," etc.

Since the word "censorship" has acquired so many overtones of distastefulness for many people, we propose to make a study of its proper place in human life by using a different, albeit a more generic, word. That is the word "restriction," spelled out more accuratey, in the phase "reasonable restrictions on human freedom."

Are there such reasonable restrictions on human freedom, accepted, nay taken for granted, by all normal persons? We shall answer the question in three parts: by considering restrictions on freedom that are a part of all human life and all human relationships in general; by considering the reasonable restrictions placed on human freedom by civil authority; by considering the reasonable restrictions imposed by spiritual authority.

1. **Restriction of Freedom in General**

Here a principle may be set down that scarcely anyone can quarrel with. It is this: whenever a clearly higher good is to be served by the restriction of freedom to pursue a lower good, whether this is self-imposed by lawful authority, the restriction is reasonable and good and may be even necessary. This can be phrased also in these words: to hurt oneself seriously or to deprive oneself of a great good of soul or body by not restricting one's freedom in a certain matter is an evil thing.

This principle, however expressed, is manifestly accepted by all normal human beings, both in the manner of restrictions adopted by themselves and of those imposed by some lawful authority.

Examples of self-imposed restrictions on one's freedom are numerous. The dieter who has determined to lose 20 pounds restricts his intake of calories. The athlete who wants to be in

tiptop shape for competition restricts his amusements, his drinking, his smoking, his way of eating. The man who would become a self-made expert in some scientific field restricts (censors) his reading to whatever will promote his knowledge of the specialty he has chosen.

In spiritual matters, too, all intelligent human beings will admit to self-imposed restrictions and censorship. A man who fears alcoholism will restrict and sometimes give up forever drinking intoxicants. A man who wants to grow intellectually and spiritually will restrict and censor his use of television, his reading, his use of leisure time, etc.

The step from self-imposed restrictions on freedom to accepting those that are decreed by some lawful authority is a difficult one for many individuals to make. Yet there is no escape from it. God created human society in such a way that men and women can attain their various goals only by acceptance of the principle of authority and obedience. No one ever entirely escapes dependence on some human authority which, in matters pertinent to its field, partakes of the authority of God. No one ever completely escapes the need of being restricted in his personal freedom by superiors, to whom he is rightly subject, for the sake of higher goods that his unrestricted freedom could never attain.

Look at some of the obvious examples in which restrictions on personal freedom, often in the form of censorship, are meekly accepted, or, if not accepted meekly, recognized as reasonable and necessary in everyday living.

Children are subject to their parents. Parents have the obligation to train and discipline and guide their children toward becoming mature and responsible adults. Who will deny that a part of this training process involves restrictions on a child's freedom? A rightly raised child is restricted from spending his time with bad companions (even though the child may think them very agreeable); from being out late at night; from cursing and using profane or obscene language (or punished if he breaks through the restriction); from wasting time when he should be doing homework, etc. Good parents restrict and censor a child's attendance at movies, use of television, reading of books and magazines, all in accord with standards that the parents take pains to learn in regard to how much and what kind of such entertainment is good for the proper development of the child.

Teachers have authority over their pupils, both in regard to their conduct in the classroom and their pursuit of true learning. It is an accepted function of that authority to restrict the pupil — to tell him what textbooks or other books to study from and what not; to assign study hours, homework, tests and examinations, all of which often represent unpleasant limitations of freedom.

When a man becomes sick with mysterious symptoms of disease, he subjects himself to the authority of a physician. The physician in turn, after diagnosing the case, restricts the freedom of the patient to whatever degree he deems necessary for his restoration to health. Stay in bed; don't read or study; take his medicine every three hours, etc.

When a man takes a job under an employer for a stipulated wage, he agrees to permit the employer to restrict his freedom to whatever degree is necessary for making his rightful contribution to the over-all purpose of the firm that employs him. The employee doesn't shout, "This is damnable censorship," when his employer forbids him to read newspapers or watch television during working hours.

From all this it can be seen that the pattern of restrictions of personal liberty for the sake of higher goods, of censorship in one form or antoher,

runs through all human relationships. It is recognized by all reasonable men as an essential function of lawful authority and an essential obligation of obedience.

2. Restrictions Imposed by Civil Authority

Here it must be noted at the outset that the right concept of civil authority or of the state concedes to governing officials no arbitrary power to limit the freedom of individuals. The authority vested in the state is designed to serve the temporal goods of its citizens, never to force citizens to serve the power of the state or the ambitions of those who hold office in the state. Thus there are certain rights and freedoms of individuals with which the state may never interfere. Such are the right of the individual to worship God according to the dictates of his conscience; the right to free speech and discussion of political issues; the right to free assembly; the right to be protected in his pursuit of both temporal and eternal happiness.

Within the framework of this principle, namely, that "the state exists for the welfare of its citizens; the citizens do not exist merely to serve the power of the state," there are many areas in which the state rightfully restricts the freedom of individuals because the common good, which the state is bound to serve, is at stake.

Such restrictions, imposed by law, are accepted and obeyed without murmur by most citizens because their purpose is so necessary and clear. For example, traffic laws are accepted as necessary means to prevent innocent bystanders from being killed by reckless drivers. Anti-narcotic laws are not quarrelled with because any sensible man knows the terrible evil of dope addiction. Fire prevention laws are necessary to save people from death by fire. Compulsory schooling for children up to a certain age is the only antidote for illiteracy, the enemy of democracy. All these use restrictions of freedom the purpose of which can be clearly seen.

In some areas, restrictions that the state rightfully imposes on freedom take the form of censorship. To protect the good name of citizens from slander, the state is bound to pass and enforce laws against libel, thus limiting free speech in behalf of a higher good of all its citizens. In war, hot or cold, the state must restrict free speech, even of senators, at least to the extent that they will not reveal military and defensive secrets that would endanger the security of the whole nation.

Even the free speech involved in advertising may be restricted by the authority of the state so that it does not make lying claims or induce people to buy things that are actually dangerous to their health or their lives. And despite all the controversy that may be aroused by the question of what is obscene in literature or public speech or material sent through the mails, only the grossly perverted would deny the statement that there are limits, in regard to the transmission of obscenity, beyond which the state should not allow individuals to go. Saving youths from perversion and degeneracy must certainly be a matter of concern to the state.

In all such matters, one rarely hears an anguished voice raised to say that the restrictions on freedom and the forms of censorship imposed by civil authority are a desecration of individual judgment, an infringement of personal liberty, an exercise of dictatorship or an enemy of education. These restrictions are rather a protection of the individual from obvious dangers to his life, his health, his well-being and happiness as an individual.

3. Restrictions Imposed by Spiritual Authority.

It is strange that many of those who meekly accept the patterns of restriction and even censorship outlined above become almost frensied in their

opposition to the least sign of censorship imposed on her subjects by the Catholic Church.

No doubt the principal reason for this kind of opposition lies in the fact that many people have been educated in such a way that they cannot even conceive of a church possessing the authority to lay down specific rules for her subjects. The authority of the state they can understand; the authority of parents over children, of employers over employed, of teachers over pupils, they recognize. But a church — no! A church should leave all decisions to the private judgement of individuals. A church should never interfere with one's freedom to read, or to go places, or do things, in any way.

All that can be asked of persons who hold these views is that they try at least theoretically to understand the convictions of Catholics, even though they feel that they can never share them.

A genuine Catholic is intellectually convinced that Jesus Christ, the Son of God, founded one Church whose sole essential function is to help him save his soul. He accepts the historical proofs of the fact that Christ gave that Church the authority to teach and command in His name. The authority is limited to matters touching on faith and morals and the spiritual life of the individual. In these matters, however, the Catholic accepts the Church as the only safe and divine guide.

The first thing that the Catholic Church uses her authority to impress on the individual is the first thing that Christ taught when He walked the earth. It is the truth that the first and only truly important goal of every man and women on earth must be that of saving their immortal souls. For their souls Christ died; for their souls He founded a Church; for their souls the Church Christ founded will go on teaching, commanding, transmitting the means of grace to the end of time.

In the light of this Catholic concept of the Catholic Church, we can look again at a principle laid down at the beginning of this treatise in these words: "Whenever a higher good is to be served by the restriction of freedom to pursue a lower good, whether the restriction be self-imposed or imposed by lawful authority, then the restriction is reasonable and good and often necessary."

To Christ, to the Catholic Church, to the individual Catholic, the highest good in the world is the salvation of one's soul. How perfectly logical, then, that Christ and the Church to which He gave spiritual authority, should say to Catholics: "I will restrict your personal liberty only when it is clearly necessary or a means to the salvation of your soul. There will be nothing arbitrary or dictatorial in this; if you study carefully any restriction I lay upon you, you will see its important relationship to the salvation of your soul."

An exceedingly pertinent factor in the application of this teaching is a truth that is basic to the whole teaching of Christ, namely, that man has a fallen nature, that is, a nature that is prone to be strongly attracted to evil, that readily grasps at untruths as a basis for wrongly indulging the lower appetites of his fallen nature. Even though he be baptized, and has consciously accepted Christ as His Savior and Teacher, he still needs protection against violent incentives to evil and untruths. That protection the Catholic Church offers to him in the form of restrictions of his freedom that, among other forms, sometimes take the form of censorship.

Within the framework of these truths the censoring restrictions that the Church imposes on her subjects are eminently reasonable. They are also very simple. Every one of them comes under one of these two basic rules: 1) Don't read obscene books, don't attend obscene stage plays or

movies or night club shows, because the open obscenity of others breeds obscenity in your own soul; experience proves that it will most likely lead you into sin and jeopardize your immortal soul. 2) Don't read clever presentations of religious or moral untruth because your fallen nature can be carried away by such reading into denying Christ or some of His teachings and thus losing your soul. However, she adds to this second rule the legal prescription that if a person is religiously well informed and can do good for others by reading books that promote doctrines contrary to Catholic faith, permission to read such can be obtained from proper authority.

The Church recognizes, just as all intelligent individuals do, that there is a vast gray area between the black of open obscentity and the white of harmlessness in reading matter and other entertainment. She does not rush heedlessly into making decisions about that gray area. In fact she very rarely uses her universal authority to make restrictions binding on all Catholics. Rather she leaves it to lesser authorities, such as bishops, pastors, Catholic organizations, parents, to inform subjects and members on the degree of danger that would be risked in a specific instance.

Thus the authority of the Church herself as a whole is principally used to prod those who hold a lesser authority toward protecting their subjects from spiritual danger in the matter of reading and entertainment.

For example, parents are urged by the Church to use their authority in restricting their children's reading and entertainment to such a degree that they will not be spiritually damaged. The Church does not come into their home and tell them what television shows the children should not see, or what books the children should not read. She does keep reminding them of their obligation to inform themselves on these matters and to restrict their children in accord with their best judgment.

The Church does not directly censor every motion picture made in Hollywood or any other location in the world. She does approve of organizations like the Legion of Decency in the United States, set by up the bishops, whose sole purpose is to inform Catholics about which movies may be a danger to their souls or the souls of their children. A group of experts make the decisions and pass them on to Catholics as information that will help them avoid spiritual harm.

The Church does not pass an official judgment on every one of the thousands of books that are published

---

FIRST WORLD WAR

Pope Pius X tried by every possible means to turn away from the world the first world war. He wrote to the Austrian emperor and condemned the threatened Serbian ultimatum: "I write not as Pope, but as father... I kiss your feet and implore you to forsake this impious iniquity... O my erring son, all covered with blood, drenched in the tears of mothers, widows and orphans... If I do not excommunicate you, the curse of heaven shall yet fall upon your head..."

Francis Joseph did not hear the paternal advice of the Pope. The Habsburg royal family is now in oblivion... Lenin, Stalin, Hitler, Mussolini and their follies might never have taken place, if Francis Joseph had listened to the admonition of the Pope not to issue an ultimatum to Serbia...

And yet despite this evidence, enemies of the Catholic Church dare to accuse the saintly Pope that he blessed the arms of the German and Austrian emperor.

every year. (A paltry number of books are singled out by name as forbidden reading for Catholics by the Catholic Church). Most of the burden is placed on the conscience and judgment of the individual. The Church says to him: "Choose your reading wisely. If you value your immortal soul as your most precious treasure, take pains to be able to avoid books that could seriously damage your soul."

The principle, therefore, on which the Church acts is exactly the same as that on which the authority of the state and the authority of a school and the authority of parents and the authority of employers act when they restrict those subjects to them, whether by censorship or other restraining laws: "A necessary higher good requires the restriction of one's freedom to pursue lesser goods that interfere with the attainment of the higher."

Catholics believe that their Church has been given authority by Christ to act on this principle for the sake of their immortal souls. They also know that their Church uses great moderation in applying the principle, insisting in most cases that the individual apply the principle for himself, and thus restrict and censor himself.

Certainly this is no insult to human judgment, no enslavement of human freedom, no enemy of education and growth. It is protection and guidance in the most important business of every human soul.

— (The Liguorian)

SMART BOY

A soldier used to bow his head reverently every time the name of Satan was mentioned. Asked by his companions as to why did he honor the devil, the poor soldier replied: "You know, politeness does not cost much... Nobody knows as to where he will go after he passes away... It is better, therefore, to make friends whenever and wherever one can..."

No man stops working before his time is up, unless the boss is out.

One priest asked the other, "How many people attend your church services?"

The other replied, "Sixty regular and 200 C. & E."

"What is C. & E?" the other wanted to know.

He replied, "Christmas and Easter."

—o—

It's funny, that some of your neighbors never do anything on time, except buying things they cannot afford.

—o—

WARNING

Notice on a fence protecting a fruit orchard: "God help those who help themselves."

—o—

She had just received a beautiful skunk coat as a gift from her husband.

She: "I can't see how such a nice coat comes from such a foul smelling beast."

He: "I don't ask for thanks, dear. But I do demand respect."

—o—

A KING FOR OUR TIMES

T. Harasymchuk

SOCIETY created by man has always demanded a leader who would contain in himself a principle of centralization and unify and guide the actions of a group. Leaders, be they kings or commoners, are good — and bad. History has shown that illustrious levels of culture have been reached through the guiding spirit of a sincere and sacrificing leader. And history has shown the depths of degredation caused by malicious and self-centered rulers. At best: kings, presidents, princes, benevolent dictators — leaders all — have the inherent fault of fallibility. They can err, can make mistakes, misguide their people — and too often do so.

In the 1920's, there were leaders, emerging from a poverty-ridden society, forcing their dictatorial will upon the people. Through fear and force, they attempted to enslave not only the bodies, but also the souls of their people. These dictators wanted to be masters. The people, their slaves. And this is the situation today. It is not a battle — a concerted campaign — for land and territorial boundaries. It is a battle for the souls of men, for total domination of their whole being. There is no place in their plan for the dignity of man, for the noble aspirations of the soul, for the development of the finer qualities of the intellect. Godless leaders today look on man as an animal, neither possessing such qualities, nor needing them.

Diametrically opposed to this picture of the evil rulers of our times, is the gentle and understanding portrait of Our Savior, Jesus Christ — the true King of the World and the hearts of men. It was not by force nor fear that He became our King and Ruler. It was solely through love — the highest form of charity — that He became our Leader, with a right to our complete allegiance.

Christ the King had His throne first of all — not in a luxurious palace, surrounded by pomp and glory. His throne was the Cross — His palace, Calvary outside the walls of Jerusalem. And on this Cross on Calvary, Our Savior did what no ruler ever did — nor could do. He died for our sins, and made us not slaves, but children of God, capable of inheriting the Kingdom of Heaven.

Jesus Christ began His Kingdom here on earth in the land of Judea — His Church. In the Church we prepare ourselves — in time — to enjoy heavenly happiness — in eternity. We are given such a stupendous opportunity to reach this goal. For Christ opened the gates of heaven. He left His Church to guide us there. He gives us His assistance through the Seven Sacraments. Above all, Christ left the mantle of royal purple, the mantle of the Holy Spirit; a royal and divine heritage. Therefore Christ has full right to be worshipped and adored as the King and Ruler of our souls. May He be praised, honored and glorified — Christ the King — now, [illegible] and forever!

"In India the Mohammedans pray in the street."

"That's nothing. Pedestrians do that here".

—o—

It's rarely wise to argue with a fool. The bystanders won't be able to tell which is which.

—o—

The Broken Commandment

by

John Zubaly

ONE must constantly be on guard against the ever-present danger of breaking the Third Commandment of Our Lord. This is the commandment which admonishes us to keep Holy the day called Sunday; and, it is the commandment that is nowadays being broken by millions everywhere in this modern world. To lose the spiritual significance of the Third Commandment is done all too easily. It is being done countless times every Sunday. All it takes to break the Sabbath is to work on His day and make another dollar or to do work that could just as easily have been done on any other day in the week. This work-a-day week is NOT seven days, but six. To all who believe in Him, Sunday is the one day set aside to honor Him Who created all days. In doing so, of course, one will and should not receive any monetary reward for performing uncalled-for work.

How many times are prayers said to God in the "business-as-usual-world?" God alone knows. Yet — it is usually the same person who violates the Third Commandment who will — at some time or other — pray fervently to God to help him or her while in trouble. It is the same God Who is so often forgotten on so many Sundays! He listens to all prayers of all peoples at all times. He does so, regardless of how little is their faith in Him.

Anyone can pray to God. Sunday is the day to worship Him, to give thanks for the countless blessings that are enjoyed daily, and to pray for courage to serve Him on earth during the ensuing week.

In keeping Sunday as a Holy day one is doing a good job for the True Faith — and, one will also have the knowledge doing a job *well done for God!*

WHAT THEY ARE SAYING

Archbishops and Bishops of the Venice area, in a letter congratulating Pope John XXIII on his first anniversary as Pope, state that "the conscious desire to draw closer to God and to spiritual realities has been noticeable for some time among our people."

The Bishops urged "all people who sincerely love what is true and good to build a dam against the propagation of error, against religious indifference, against agnosticism and ethical relativism. The most efficacious dam consists of combatting the materialistic and anti-Catholic press with an openly Catholic and formative press, opposing the propaganda of mistaken ideas or of pagan customs with the example and action of honest, courageous Catholics."

WHAT IS PERSONALITY?

O. M.

THE word "Personality" has great significance to most of us whether we realize it or not. It is important to us personally, because each of us has a need to be accepted and approved of, and our personality is the key to this acceptance and approval. If we stop to think about it, we will realize that we judge other people by their personalities more than by any external factors. We may, at first, be impressed by a person's looks, his wealth or his position, but after that we look deeper to see what sort of a person he is. Whether or not his personality meets with our approval determines the opinion we form of him. Personality provides the basis of our relationships with other people.

And what is personality precisely? Many people define it in many ways. To each person it has a slightly different meaning. Scientifically defined, personality means the qualities, the way of reacting, the thinking, the behavior, and so on that make one person different from all other people.

People whom we consider to be charming are outgoing, pleasant, interesting — in other words, they are able to "project" their personality, they are uninhibited. People who are inhibited and tense, we consider dull and boring.

That is the why young children are so interesting. They are unaffected as yet by what people or society at large will think of them when they express themselves, and so they express themselves freely. That is the lesson we can learn from the very young.

As we grow up we learn to hold ourselves back, because of our fear of disapproval. Generally speaking, we begin to govern our behavior according to how people react to us. When we see

what we think meets disapproval, we restrain our behaviour immediately. We do this constantly, day in and day out, until it becomes a firm habit. Of course, a certain amount of restraint in our behavior is necessary, but too must restraint is inhibiting, and inhibition of any kind results in poor performance. If we worry constantly about what others think of us, we will hold ourselves back too much, and for this reason our capabilities will never be fully used. When we worry too much about producing a favorable impression, our freedom of expression is curbed, our nerves become tense, and hence we become ill at ease, and thus we do not produce a favorable impression.

Some of us go through private torture when we must speak or perform in public. If we try to analyse why we find this so difficult, we will find that it is not the actual speaking that we fear but rather, what our listeners will think of us — will they approve of what we say, of how we say it, or will they disapprove. We worry until we become frantic, and when we do finally

speak or perform; we do it badly. No wonder, the thought of it frightens us. The best way to combat this fear is to ignore what other people might think, and to try to act and think as we do when we are alone. If we work at this conscientiously, at every opportunity, that particular fear will be conquered.

HOW DO WE GET RID OF HARMFUL INHIBITIONS?

To rid ourselves of our unnecessary inhibitions we must deliberately practice several things. We must deliberately be less careful about what we say and worry less about the effect we are producing upon those who live or work with us.

It is necessary for you to become more courageous. Don't worry too much about what you should say and how. If the occasion requires comment from you, don't be afraid to speak up. Rise to the occasion and say what you think. In any situation where action is indicated, consider the situation and what action you think is required, and then act. Certainly you will make mistakes sometimes, but, after all, who doesn't? Try to break the habit of asking yourself too frequently whether you should or shouldn't act — just act. Practiced constantly, this will become an invaluable habit. Everybody admires decisive people.

And don't be too hard on yourself. Self-criticism used in moderation is useful and necessary, but constant self-criticism imposes too much restraint, and this is defeating to your purpose.

To become a warm, outgoing person, learn to like people and don't be afraid to show you like them. When you deliberately look for a person's good qualities, and show that you appreciate them too, they will respond warmly to you too. It is true that you usually get back what you give. If people see that you are making an effort to appreciate them, they will respond in the same way to you.

WE NEED SOME INHIBITIONS

But some people don't have this type of trouble — they are the exact opposite. This type of personality may have too few or no inhibitions. These are the people who are often undiplomatic and overpowering. If you are this type of person, you have probably often wished you could take back something that you have said impulsively, or undo something that you have done. You have a great deal of courage, but sometimes you are a little foolhardy and you realize that you should have held back a little.

If you are like this you should deliberately practice being less impulsive. In any situation practice thinking first, before you act. Be more deliberate — consider first what you are going to do, and then consider the consequences that might ensue from your action. If you practice to be a little more careful about people's feelings you will find yourself blundering less.

From this we see that each person's problem is different. A solution for one person may be the exact opposite for another. This is because each of us is unique. It is precisely this uniqueness that makes each person interesting. The fact that some people are more interesting than others is because, generally speaking, some people have been able to develop their personalities better, and thus rise above others.

If we do not get discouraged, but make earnest, steady efforts, to learn new ways in which to develop our personality, our lives will become happier and more meaningful because of our efforts.

THE HOLY ROSARY

SCRIPTURE speaks of the wise householder who brings forth from his treasure new things and old. And among the old things worth clinging to are the golden words of Pope Leo XIII on the Most Holy Rosary. So much has been said and written on the Rosary in recent times, especially since the Apparitions of Our Lady of the Rosary at Fatima, that we are apt to forget the eloquence of the past.

With something akin to snobbery, moderns — even Catholics — sometimes look upon devotion to Mary in general and to her Rosary in particular as some sort of pious distraction — something for simple, shallow minds, but something which has very little bearing upon the problems of everyday life. It might do such critics a world of good to reflect that the great intellectual Pontiff Leo XIII whose gifted mind allowed him to plot so much of the Church's program for modern living could never say enough about the Rosary. To those who are wont to associate Leo's name only with the encyclical 'Rerum Novarum', it may come as a surprise to learn that he wrote eleven encyclicals on the Rosary.

There is a lesson in humility and spiritual common sense in the very discovery that a man who was equal to such tasks as condemning Socialism, exposing the Masons, foreseeing the opportunities for harmony between capitol and labor, restoring Scholastic Philosophy and the Study of Scripture to honored places in Christian schools, was also a man who never tired of urging the Christian world to take its Rosary in its hands and pray without ceasing to the Mother of God.

MARY AND THE ROSARY

How beautiful even after close to

seventy years are the words of Pope Leo, written in 1892:

"See how truly a good and provident God has established for us in Mary a most suitable example of every virtue. As we look upon her and think about her, we are not downcast as though overwhelmed by the splendor of God's power. On the contrary, attracted by our closeness in nature to her, we confidently try to imitate her. If, with her help, we dedicate ourselves completely to this imitation, we shall with certainty be able to reproduce at least in their broad outlines her virtue and sanctity and altogether admirable sensitivity to God's designs, and ours will be the privilege of following her into heaven.

"Undaunted and courageous, let us go on with the pilgrimage we have undertaken even though the way be rough and full of obstacles. Amid the vexation and toil let us not cease to hold out our suppliant hands to Mary with the words of the Church: To Thee do we send up our sighs, mourning and weeping in this valley of tears; turn then most gracious advocate, thine eyes of mercy toward us . . . Keep our lives wholly spotless, make our ways secure, till we find in Jesus joys that will endure.

MARY, BEST OF MOTHERS

"Although she was never subject to

the frailty and perversity of our nature, Mary well knows its condition and is the best and most solicitous of mothers. How willingly will she hasten to our aid when we need her. With what love will she refresh us and with what strength sustain us. For those of us who follow the journey sanctified by the blood of Christ and by the tears of Mary, our entrance into their company and the enjoyment of their most blessed glory will be certain and easy.

"Therefore the Rosary of the Blessed Virgin Mary, combining in convenient and practical form an unexcelled method of prayer, an instrument well adapted to preserve the Faith and an illustrious example of perfect virtue, should often be in the hands of the true Christian and be devoutly recited and meditated upon . . ."

A TIME TO ACT

Here, then, is one more voice, an eloquent voice from the past, urging us again to take up our Rosaries and pray. By nature, we are tempted never to do today what can be put off till tomorrow. We always talk about what the Rosary, well said, can do for the world. It is, perhaps, time for you to stop talking and start acting. Don't let your family go to bed tonight until you have all said the Rosary together.

— Perpetual Help

GET IT STRAIGHT

One of the many wrong ideas people have about marriage today is that married life is simply a more convenient and pleasurable way of living than living alone. That idea, too, is one of the many reasons why young people often marry hastily, with less planned preparation than they would employ before going on an all-day picnic. As in the case of the picnic, their one purpose is pleasure. To put it another way, all straight, sensible thinking is drowned by the flood of what they think is love, but many times is simply the sacred and wonderful gift of sex-attraction which God gave them to use as the foundation on which to build the lasting friendship which is called love.

People who begin married life with this sleepy, one-eyed glance at marriage will not admit it, but all their reasons for getting married are curdled by selfishness, a desire for happiness for themselves.

THIS ALONE IS ATONEMENT

In all the plans and hopes, in all the events and actions, in all the problems and difficulties, in all the succession of days and weeks and months and years that make up life, there are many things which please and many things which trouble us. But all that which pleases and all that which troubles us lasts only for a moment. There is only one thing in the life of any man which is eternal, and therefore it is the only thing which is important — the saving of his soul. There is only one important question a man must answer: "What am I going to do with my soul?" There is only one important decision a man must make: "What am I going to do with my life in order to meet death successfully?" This alone is important because it is eternal.

—o—

KHRUSCHEW'S BLUFF

AMERICANS and European 'experts' of the Soviet strategy are asking with a shock, "Why did Nikita start new trouble over Berlin? Does he intend to plunge the world into a new atomic war which would result in an almost coplete destruction of mankind?"

The Kremlin is coupling its demands with terrifying threats of war. What is behind all that Does the Kremlin, the center of the Russian imperialism, really believe that the West is going to attack the slave-Russian imperialism, to split it into national entities by creating new national democratic states, such as Ukraine, Lithuania, etc? He does not, because Khrushchew and his Kremlin clique know too well that the Western democracies are far away from such a noble undertaking. Then why all the fuss?

The Soviet empire is in bad shape. Despite the coercion, concentration camps, forced Russianization of the non-Russian peoples subjugated by the Muscovites, the isolation of the Red empire from the Western democratic world and its free press, the popular non-Russian masters of various, so-called, Republics and their elites are in turmoil and in outright rebellion against the Muscovite oppression and Russianization. Unrests in Ukraine, Estonia and Lithuania have sparked a wave of arrests. Recently the Voice of America in Ukrainian-language broadcasts into the Soviet Ukraine are running into unusally heavy jamming. The jamming is a good proof that the Ukrainians behind the Iron Curtain are listening to these broadcasts from Germany and are drawing their own conclusions about the enslavement by the Russian imperialists. It is becoming increasingly difficult for the Muscovites to ensnare and humble the Ukrainians.

There are also the satellites, such as Poland, Hungary, East Germany, etc., who are becoming more and more conscious of the Muscovite cruelties and injustices. They know that the Russian imperialist empire is a slave empire, despite its condemnation of colonialism in the forum of the United Nations.

By making fuss and threats over Berlin, Khruschew and his satraps are trying to avert attention of the enslaved satellites from their interior turmoil.

The Kremlin also wants to discourage the Western democratic world from any intervention in the 'Soviet' affairs, should a revolt break out in some of the 'free Soviet Republics.' By harassing the West the Kremlin intends to force the West into resignation and false fear that everything is already lost for the free world, and consequently that it must come to a compromise with Moscow or to face an utter destruction.

Is the Red imperialistic Moscow so strong as it would like the free world

to believe? Not at all. Despite all the efforts Khruschew is unable to force Albania and Yugoslavia into submission. After more than forty years of terror and Russianization of Ukraine, the Ukrainians did not give up hope of being delivered from the Russian oppression in the near future. The Nazi invasion of Ukraine convinced Moscow that Ukraine cannot be trusted, for hundreds of thousands of the so-called Ukrainian Red soldiers turned against Moscow and her communism, hoping that the war would give them a chance to fight for a free and independent Ukraine against the imperialistic Russia. Unfortunately, the Nazi leaders brutally destroyed their dreams and themselves.

What must the democtratic West do in the face of the Khruschew's bluffing? History clearly testifies that any retreat increases the appetites of tyrants and dictators, pushes them to increase their pressure upon the adversaries and, finally, hastens their attack. Everyone can see from the example of the Muenich conference in 1938. Had England and France stood fast against the pressure of Hitler, there would not have been the second World War. The example of cowardice in dealing with Hitler should convince the West that it has no better way of preserving world peace than by remaining fearless and firm in the face of new Russian imperialism over Berlin.

It is also high time that the West start a vigorous propaganda against the enslavement of Ukraine, Poland, Hungary, etc., by the Muscovite tyrants and demand freedom for these unfortunate victims of the Russian tyranny.

PRESENT-DAY WRITERS

It seems that everyone, these days, wants to be an author, and therefore he tries to have a book published with his name on the cover. Even if nobody reads it, he can still be introduced and referred to by the title: "He is the author of such and such book." The word seems to act like magic. Many 'authors' do not care how much personal efforts they put into their writing, and then resent the reviewer who declares that there is nothing worth reading.

COURAGEOUS REBUKE

A young soldier said to his companions during dinner at which American General Grant was present. (Grant was a famous leader and officer during the Civil War): "Friends, since there are no ladies here, I can tell you an awfully good story . . . Do you want to hear it?

General Grant looked at the soldier: "My friend, although there are no ladies present here, there are some gentlemen, and you must respect them!"

After this remark there was a general silence in the room. The young soldier blushed, and needless to say, the story was never told.

No ugly conversations and jokes would he heard at dinners, suppers, dances and other 'socials', if there were more people like General Grant. The evil of obscenity is spreading because those who profess to believe in Christ and His Gospel do nothing to stop it. Nay, so often they even help it to spread..... What a shame! What a responsibility before God and our fellow men who live outside the true Church and hope that we will enlighten them some day.

GOOD-BYE, DEAR FATHER NICK! *

THE Redeemer's Voice printing shop at Yorkton, Sask., has lost its manager, Rev. Fr. Nicholas Yakimishen, CSSR., who left for Rome to continue his theological studies at the Redemptorist Academy, "Alfonsiana".

Fr. Nicholas was born in Roblin, Man., on July 30, 1932. His father died in 1942 and his mother Emily is still living and working at The Sacred Heart Academy in Yorkton. Father Nicholas has three sisters who became nuns in the Congregation of the Sister Servants.

Fr. Nicholas completed his high school at St. Vladimir's College in Roblin, Man. In 1949 he entered the Congregation of St. Alphonsus de Liguori. Upon his religious profession he went to Meadowvale, Ont. to pursue his theological studies. He was ordained a priest in 1956 by His Grace, Metropolitan M. Hermaniuk, CSSR. Then followed one more year of studies. Upon the completion of studies Fr. Nicholas was made administrator of the Redeemer's Voice printing shop at Yorkton.

At first Fr. Nicholas went to St. Anne de Beaupre to get acquainted with the way our French Fathers handle the administration of their magazine, "The Annals of St. Anne". On August 27, 1957 he took over the administration of the Redeemer's Voice from Very Rev. Fr. St. J. Shavel, CSSR., of which he remained in charge till Sept. 30, 1951, when the new administrator, Rev. Gregory Shavel, CSSR. took over as his successor.

* * *

The four years of labor and endeavors of Fr. Nicholas have paid a nice dividend. He put a few finishing touches to the newly built printing shop, bought two machines and considerably reduced the debts connected with construction of the printing shop and other expenses. The staff was also increased from 4 to 6.

Under Fr. Nicholas's administration the magazine, "Redeemer's Voice", has been considerably transformed for the better. It gained in popularity among our Ukrainian and non-Ukrainian readers, especially among the young people.

In particular two deluxe publications, **My Divine Friend**, the first Ukrainian Rite Missal in Ukrainian and English for our youth, and another Missal in Ukrainian for the older people, **My Savior,** owe their publication to the courageous spirit of Fr. Nicholas. Besides that many other publications have appeared under his administration, especially **The Great Promise** and **The Spiritual Treasures of the Holy Scripture,** both in Ukrainian.

Finally, Fr. Nicholas entered into friendly relations with the staff of our local weekly, **"The Yorkton Enterprise"**. Due to his desire to adorn the outside appearance of our printing shop a considerable amount of landscaping was done.

* * *

No wonder that both the Editor of the Redeemer's Voice and the Staff will be missing our

* Photo on page 29.

good Administrator. Fortunately his deeds will remain in the printing shop for a long time to come.

May Christ and His Blessed Mother Mary bless Fr. Nicholas during his studies at Rome!
Ad multos annos!

Questions About Confession

Must I not go to confession before each reception of Holy Communion?

It is amazing how many Catholics there are who ask this question under the impression that the answer has to be in the affirmative. The right answer is NO. Any Catholic may receive Holy Communion any day on which he is not conscious of having committed a mortal sin since his last good confession.

If I have committed a deliberate venial sin since my last Communion, must I not go to confession before receiving Communion again?

NO. It is good to go to confession to have venial sins forgiven before Communion, but it is neither necessary nor commanded. And no one should stay away from Communion for the sole reason that he is conscious of venial sins, such as outbursts of impatience or small acts of unkindness, and has no opportunity for confession. A good interior act of sorrow for such sins is sufficient to make one worthy of Communion.

If several days or a week or two have elapsed since my last Communion, must I not then go to confession before receiving again?

Time has nothing to do with this matter. You are bound to go to confession before Communion only, if you are conscious of a deliberate mortal sin.

How often should one go to confession who receives Communion daily, or weekly, or frequently?

It is good to go to confession at least every three to four weeks, at best every week, if one receives Communion often. But failure to do so, or lack of opportunity to do so, need not keep one from Communion, so long as one remains in the state of grace.

If I have only small sins to confess, why should I go to confession more than once or twice a year?

For TWO important reasons. First, so that you will have the grace to keep from turning your small sins into big ones, and secondly, because confession, like all the Sacraments, has a special sacramental grace attached to it which helps you greatly to grow in the love of God and in genuine charity to your fellow men. Such continuous growth, aided by the grace of regular confession, is nourished and strengthened even more by frequent Communion.

In receiving the sacrament of penance fairly often, and having only small sins to confess, how can I be sure that I have genuine sorrow for my sins?

The fact that you sincerely want to have it is a good indication that you do in fact have it. You should not be dismayed if you remain dry and cold so far as your feelings are concerned. True contrition is not a matter of feelings, but a matter of the will. If you tell God you are sorry for your sins, and really mean it, and are sincerely resolved to avoid sin for the future, then your act of contrition is very acceptable to God.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shavel, CSsR.

Рік XXXIII, ч. 10

Volume XXXIII, No. 10

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос—Цар Вселенної— о. М. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Нам'рення — о. С. Б., ЧНІ. 5
Марк'ян Шашкевич—Наш Дороговказ Д-р Богдан Казимира 7
Конкурс на проект пам'ятника Т. Шевченка 11
Виховні Методи — Ольга Саварин 13
Преєв. Богородиця—Покровителька Християн о. М. Щудло, ЧНІ. 16
Хотів би ти знати? — 19
Чи треба святкувати суботу?— о. С. С. Шавель, ЧНІ. 21
Злочин завжди вийде наяв — М. Щ. 23
Прощання Адміністратора "Голосу Спасителя" — 29
Харч і праця — В. Буженко 31

Christ the King ..... M. Schudlo, CSsR. 33
Taras Shevchenko, 1861-1961 35
The Image of the Church ..... J. O'Connor 37
My Prickly Problem ..... M. Schudlo, CSsR. 43
Canada—a Big Country 45
I'd Like to Know 46
Is Censorship Necessary in Your Life?... Donald F. Miller, CSsR. 49
A King for Our Times ... T. Harasymchuk 55
The Broken Commandment ..... J. Zubaly 56
What is Personality? ..... O. M. 57
The Holy Rosary 59
Khruschew's Bluff 61
Good-Bye, Dear Father Nick! 63
Questions about Confession 64

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
1961
NOVEMBER

REDEEMER'S

VOICE

Духовна Велич Св. Димитрія

о. М. Щудло, ЧНІ.

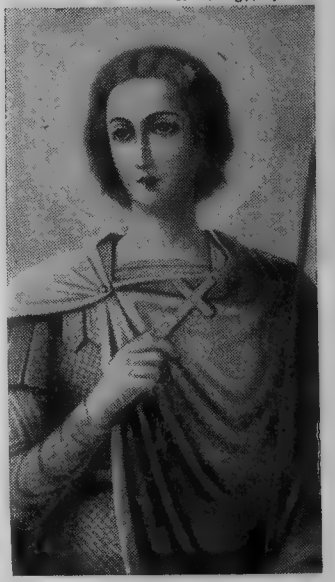

КОЖЕН Святий це герой християнства. Подібних героїв потребує Церква, бо вони своїм прикладом і духовним впливом являються її найбільшими добродіями.

Слава і велич Св. Димитрія поширилася по Східній Церкві негайно по його смерті. Численні чуда причинилися до того, що він став знаний не тільки на Сході, але й на Заході. Він знаний як "святий Лицар". Як борець за віру став Димитрій дуже популярний. Хрестоносці, вибираючись відбивати від музулманів Святу Землю—Палестину,—мали до нього велике довір'я. Святий не завів їх, бо з'явився в бою під Антіохією в 1098 р., став у їх рядах і допоміг розгромити музулманські війська. Від цього бою став покровителем хрестоносців. Його образ пишався на їхніх прапорах поруч постаті Св. Юрія.

Навіть в Італії під впливом Візантії колись сильно почитали славного великомученика Димитрія.

В чому ж властива велич Св. Димитрія?

Велич Святих не лежить у таких скороминущих речах, як маєтках, славі чи знанні, бо ці речі скоро минаються. Світ потребує святости, а не розголосу винахідників, войовників чи філософів.

Велич Димитрія в тім, що він був геройським християнином.

Годі сподіватися, щоб хтось сміло визнавав свою віру та відважно боронив її перед ворогами, якщо вперед сам не живе вірою та не руководиться нею в щоденних обставинах життя, які загартовують його до геройства. Ніхто не стає героєм, артистом, або славним винахідником в однім дні.

Генії визначаються тим, що зосереджують всі свої сили та здібності на одній речі. Вони вповні погружуються в своїм ідеалі, бо поза ним не бачать нічого. Роками трудяться над своїм ідеалом, бо ніколи не томляться та не нудяться ним.

Славний американський винахідник Едісон працював над проблемою, чим можна б заступити олово в батеріях. Надійшов репортер і спитався, як іде розшукування за новим ма-

теріялом. На це Едісон відказав: "Я вже зробив 20,000 дослідів, але ні один не вдався!" Здивований репортер закликав: "Хіба ви не знеохотилися цими невдачами та змарнованими трудами?"

На це Едісон відказав: "Я нічого не змарнував. Я винайшов 20,000 комбінацій, які недобрі та непридатні до цілі!"

Геніі та Святі ніколи не знеохочуються. Не зважаючи на позірні невдачі, ідуть завжди вперед, бо знають, що з ними Бог, тому й перемога буде по їх стороні. Кожне зусилля це зерно кинене в добру землю. Бог благословляє його, тому в своїм часі принесе обильний плід. Ніщо не марнується, якщо воно виконане для Бога та Його слави.

Святість це геніяльне зусилля, яке вимагає зосередження всіх сил, щоб діпняти ідеал доброго, святого християнства. Всі християни покликані до високої святости, бо до всіх відноситься Христовий приказ: **Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець** (Мт. 5, 48).

Св. Димитрій не вірив у компроміси. Все, що не годилося з засадами Христа Спасителя, було для нього неправдою та не представляло ніякої вартости в його очах, бо Димитрій мав живу віру та жив нею. Жива ж віра виявляла йому фальш і шкідливість усього того, що Христос осудив, цебто надмірну погоню за почестями, прив'язання до земських багатств і життєву гордість, якою люди виносяться понад своїх ближніх і погорджують ними.

Святий Димитрій був людиною, мав людські немочі та пристрасті, але він відважно та невпинно боровся з ними, як це робив наш князь Святослав, який сміливо йшов на ворогів, ба й попереджував їх: "Іду на вас!"

Димитрій поборював у собі лихі схильності, які є в кожнім людськім серці як сумні наслідки первородного гріха. Тут просвічувала йому жива віра, яка виявляла, що добре та що лихе в людині, що треба плекати та що слід викорінювати з серця. Він жив тим, що вірив, бо в його житті не було сумної непослідовности між вірою та практикою віри. Його життя вповні відповідало ідеалові досконалого християнства, змальованого в Св. Євангелії.

З його щоденної поведінки було видно, що Димитрій був спеціялістом у духовних справах. Він вірив, що душа вартіша ніж тіло, вічність—важніша ніж дочасне життя на землі, бо вічність не має кінця, а земське життя скоро кінчається смертю. Оттому, хоч мав почесті, земську владу та багатства, був відв'язаний від них.

Ставши спадкоємцем значного маєтку по батьках, він чинив щедрі милостині. Коли надійшов час проби та потреба публично виявити свою віру, Димитрій покликав свого вірного слугу Лупа та звелів йому роздати все майно вбогим. Заки пішов на смерть, його серце відв'язалося від усього земського посідання та стало вільне від дочасних турбот.

Коли ж цар покликав його на переслухання, то Димитрій не тільки заявив йому, що він християнин, але й відразу додав, що ніяка сила в світі не потрапить відлучити його від Христа та вчинити з нього відступника від християнської віри, повторяючи слова Св. Павла: **Я пересвідчився, що ні смерть, ні анголи, ні влади, ні теперішність, ні майбутність..., ані ніяке інше сотворіння не зможе розлучити нас від любови Божої, що в Христі Ісусі, Господі нашім** (Рим. 8, 38-39). Димитрій виявився добрим християнином, бо проміняв земські добра за небесне щастя. Він уважав себе паломником на землі, тому душа його не прилягла до земських багатств.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

СВЯТО АНГОЛІВ

В нашому обряді кожний понеділок є присвячений почитанню Анголів. Крім того в місяці листопаді (8-го) віддаємо честь начальникові Анголів Св. Михаїлові і всім небесним силам. Не зашкодить заглянути в катехизм, щоб відсвіжити своє знання про тих наших небесних приятелів.

Анголи це чисті духи, цебто сотворіння, що мають розум і свобідну волю, але не мають тіла. Сотворив їх Бог на те, щоб Його прославляли, Його любили, Йому служили і опікувалися людьми ("Хваліть Господа, всі Його Анголи, могучі силою, що творите Його волю" Псал. 102, 20). Коли їх Бог сотворив, вони всі були добрими і щасливими. Бог наділив їх освятною ласкою і многими іншими дарами. Та не всі зберегли ці дари, бо через гордість частина Анголів збунтувалася проти Бога. За це Бог покарав їх вічною карою в пеклі. Цих збунтованих Анголів називаємо злими духами, дияволами, або чортами.

Ці злі духи є завжди ворожі нам. Вони ненавидять нас і завидують нам, що ми призначені до неба. Вони завжди спокушують нас до гріха. Стараються шкодити нам на душі і тілі і зробити нас нещасливими навіки в пеклі, де вони перебувають.

Добрих Анголів, що були вірні Богові, Він нагородив вічним щастям у небі. Ці добрі Анголи люблять нас,хоронять нас на душі і тілі, заохочують до доброго і моляться за нас. Цих Анголів, що особливо призначені до нашої охорони, називаємо Анголами Хоронителями.

Ми повинні бути вдячними Богу за те, що дав нам цих небесних опікунів. Свого Ангола Хоронителя ми повинні любити, почитати, взивати на поміч в молитві, слухати його ради і бути йому вдячним за опіку над нами.

"Всі небесні Сили, Святі Анголи й Арханголи, моліть Бога за нас грішних!"

Св. Апостол Павло говорив про себе:"Мої слова і проповідування не полягають у переконливих висловах 'мудрости', а в виявленні сили Святого Духа" (I Кор. 2, 4).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПРАВДИВА ОЦІНКА І ГІДНЕ ПЕРЕЖИВАННЯ СТАРЕЧОГО ВІКУ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць Листопад благословлене Св. Отцем)

КОЖНИЙ вік людського життя є важливий. За кожний вік людина буде відповідати перед Богом. Проте старечий вік має особливіше значення, бо він є завершенням людського життя. До тієї важливости старечого віку сьогодні причиняються ще наступні причини:

1. Сьогодні пересічний вік людини куди довший ніж був давніше. За римських часів середній вік людини був 23 роки; у половині XIX століття цей вік зріс до 35 років; сьогодні в численних краях, з'окрема промислових, середній вік людини є між 65-70 років життя. Цей зріст віку йде в парі з меншою смертельністю в дитячім і молодечім віці. Вправді абсолютна границя людського віку в найближчім часі ледве буде більша, однак число тих, що дійдуть до старшого віку, значно збільшиться в найближчих 20 роках. І так прим. у Європі 65 років життя досягне в північно-західній і центральній Європі 14.5% всього населення, в південній Європі 9%, а в СССР 2%. У північній Америці цей процент повинен бути подібний, як у північно-західній Європі.

2. Сьогодні старші люди можуть довше працювати ніж давніше і 60-70-літні люди спосібніші до праці ніж колись.

3. Дається запримітити більший зріст спротиву поміж старшим і молодшим поколінням і взаємне давнє патріярхальне відношення між поколіннями все більше щезає. Давніше старші люди мали більшу повагу в суспільстві ради свого досвіду або майна, а родинне життя було більше спокійне і природне. Це сьогодні в індустріяльних країнах майже не існує. Зо зростом техніки поступ і методи праці є такі, що старші не можуть йти навзаводи з молодшими щодо скорости праці. В наслідок обезцінення гроша майно старших часто маліє, а молодші мають кращі зарібки. А що найважніше, давніше патріярхальне життя родини часто розбите. Тому дуже часто родичі волять мешкати осібно від своїх дітей і не раз старші діти не бажають мати своїх родичів у своїй хаті. Також трудно знайти роботу для старших.

4. Ще більше труднощів щодо старечого віку виринає під оглядом моральним. В останніх часах, при загальнім занепаді віри, слідний у серцях численних старших людей брак віри в Бога і вічне життя... Земське життя часто зовсім займає їхні думки, бажання і спосіб життя. Для таких ідеалом є: бути все здоровим і сильним, продовжати свою молодість або вік, що слідує по молодості. Це бажання зовсім засліплює їх душу, бо поза земським життям вони нічого не бачать. Ціль людини і вічність для них практично не існують. Вкінці приходять до них старечі літа й заник сил і зближається смерть, до якої вони зовсім не приготувані.

Ось тому **душпастирська праця** між старшими людьми сьогодні більше утруднена. Їх не тільки треба потішати, але також відповідним способом поучувати про значення життя людини і старости, і приготовляти до щасливої смерти. Людина, що протягом цілого свого життя не думала про спасіння душі, не дбала про осягнення цілі свого життя, зістається і в старості незріла, без внутрішньої сталости, рівноваги духа в своїх думках і судах, тому вона не знає, що робити, щоб добре використати свою старість для себе і для других, і це є великою шкодою для людської спільноти. Подібно, як колись, так і сьогодні старші люди мають бути для молодшого покоління прикладом і стовпами традиції, сталости, здорового світогляду й моральности. В техніці і зовнішніх здобутках молодь поступає все вперед. Однак для людства є щось далеко важливіше: внутрішні цінности, шляхетність душі прикрашеної християнськими чеснотами і добрим характером. І тут для старших людей стоїть отвором широке поле: бути живими прикладами правдиво християнського життя, зрілого суду, душевної сили й усіх моральних чеснот. Сьогодні часто нарікають на духа незалежности у молоді і непошанування старечого віку. Однак чи в тім часто нема вини зо сторони старших людей?

Тому є велика потреба помогти старшим людям, щоб вони зрозуміли значення старечого віку. До старости треба приготовлятися змалку правдиво християнським життям. Господній мудрець навчає: 'Пошани гідна старість не є довга і не залежить від числа літ; справді старечим віком є непорочне життя'. Еклезіяст напоминає (25, 5): 'Те, чого ти не назбирав в своїй молодості, як можеш знайти в своїй старості?'

Тому в книзі Приповістей читаємо: "Вінець гідности старости можна найти на дорогах праведности" (16, 31). Тільки той, хто розуміє значення й ціль життя і від молодости працює над тим, щоб себе удосконалити, набути християнські чесноти, в тих чеснотах зростати, зокрема в любові Бога й ближнього, такий може дійти до дійсної зрілости й рівноваги духа, і годен розсудно й розумно судити про задачу і значення земського життя, про всі його переміни і його остаточну ціль. Такий дивиться на людське життя після правди й Божих постанов. Старші люди, що дійшли до такої мужеської зрілости, не тільки далеко легше несуть хрест старости, але також сповняють в суспільстві велику задачу через свій добрий приклад, через вартість своїх жертов і молитов. Такі старці й старушки не є чимось злишним у людській спільноті, але складовою й дуже важливою частиною людства, елементом, якого сьогодні людській спільноті не сміє бракувати. Якраз сьогодні, серед усіх технічних поступів і економічних здобутків, людство більше їх потребує ніж давніше, а це тому, щоб серед цієї шаленої технічної й економічної погоні була верства зрівноважених і спокійно думаючих людей, що заховували б зрозуміння й ціненя духовних вартостей, зокрема релігії. Якщо ж десь затратилися ці цінности, то вони мають допомогти іншим відзискати їх.

У молоді треба також розбу-

дити все більшу пошану і зрозуміння вартости старечого віку і приготовляти її до справді християнської старости. Екклезіяст напоминає (8, 7): "Не погорджуй людиною в її старості, бо й серед нас деякі постарію́ться".

Дійсно, дуже важливе наміре́ння на цей місяць. Тож молімся сердечно до Пресвятого Серця Христового і Непорочного Серця Марії, щоб усі належно цінили і гідно пережива-ли старечий вік.

Місійне наміре́ння: Щоб молодь у місійних краях також у завчанні технічних штук просві́чалася духом віри.

Грудень: Загальне наміре́ння: Справедливий і рівний розподіл земських дібр поміж людьми.

Місійне: Щоб спасенне евангельське світло поширялося під проводом Свящ. Конгрегації для Поширення Віри до найдальших границь землі.

З'ЇЗД УКРАЇНЦІВ КАТОЛИКІВ МАНІТОБИ
(20-22 X, 1961)

Цей з'їзд відбувся в Вінніпегу. ЛУКЖ дуже гарно пописалася. Менше учасників було на сесіях БУК-а, бо не було так багато делегатів. З молоді на жаль майже нікого не було, тому Ліга Молоді не мала своїх осібних засідань.

Під час з'їзду вибрано нові управи. Нова Голова ЛУКЖ це пані Віра Бучинська, а пан І. Беднарський це голова БУК-а.

Слід підкреслити важніші доповіді. Під час відчинення З'їзду ВПреосвящ. Митр. М. Германюк, ЧНІ., підкреслив загальне змагання вільного світу об'єднатися біля католицької Церкви. Навіть жиди та магометани бажають співпрацювати з катол. Церквою, щоб створити один спільний фронт проти безбожного большевизму. Хто противиться цьому світовому змаганню народів до об'єднання, того саме життя розчавить! Дост. Сенатор Вал з болем виказав охлялість деяких наших організацій.

На сесіях Пань знаменну доповідь виголосила пані І. Павликовська, в якій чудово змалювала працю українців по різних краях Европи, що відвідала під час недавньої подорожі на жіночий Конгрес в Цейлоні.

Отець З. Золотий у своїй доповіді підчеркнув важливість нашого укр. шкільництва, в якій виказав числами брак зацікавлення українознавством серед українського студентства в манітобськім університеті, де на 700 укр. студентів тільки 30 вписалося на курси українознавства.

Отець М. Щудло, ЧНІ., редактор Голосу Спасителя, дав дві доповіді, одну Паням про користь вживання молитовника "Мій Спаситель" під час богослужб і притім пояснив вартість нововиданого ОО. Редемптористами святочного та недільного літургікона, (молитовника) МІЙ СПАСИТЕЛЬ, що має в укр. мові переклад всіх богослужб, Євангелій і Апостолів. Другу доповідь виголосив на загальній сесії про важність укр. катол. преси, підкреслюючи надто мале зацікавлення українцями католиками власною укр. католицькою пресою, бо заледве один на 15 або й 20 українців передплачують свій католицький часопис або місячник. Це ж дуже сумне з'явище! Не дивниця, що наша молодь легко покидає свою віру або обряд! Головна причина це незнання свого обряду, історії та традицій. Це ж незнання походить із занедбання читати власну укр. католицьку пресу та з браку виховання в нашім дусі.

В суботу ввечорі відбувся бенкет у залі Св. Андрея. В неділю були церковні святкування в честь о. Маркіяна Шашкевича в церкві Св. Андрея. На церковній площі стоїть пам'ятник Маркіяна. Це єдиний його пам'ятник на цілу Канаду.

Учасник.

Які Наші Виховні Чинники?

Ольга Саварин

ЗАГАЛЬНО можна сказати, що є **чотири** виховні чинники: родина, школа, Церква і громадянство. Дуже добре є, коли вони співпрацюють і всі ведуть гармонійно до одної мети, а саме—виховують молодь національно і релігійно. В Канаді це не можливе, бо державною мовою є англійська і французька мови, і суспільство є теж різнородне. Тому і тягар відповідальности за українське національне виховання не падає рівномірно на всі чотири виховні чинники, а спадає головно на родину і Церкву. До речі можна твердити, що найбільший тягар національного виховання спочиває на родині.

Родина

Вдома, цебто в родинній теплій атмосфері, дитина дістає перші засади характеру, і взагалі там ставиться фундамент під дальшу будову і розвій індивідуальности людини. Жрекинею цього домашнього вогнища від віків була **мати.** Мати від колиски в своїй любові до дитини повинна старатися вщепити в дитину все, що добре. Впарі з цим повинно йти і національне виховання. Це значить, що національне виховання починається від колиски. Від непам'ятних часів матері вщеплювали дітям національну свідомість. І так, починаючи колисковими, рідними піснями, потім казками, віршами і переказами з власного минулого, матері плекають у дітях національну свідомість. Ця народна творчість є незаступима для виховання чи виплекання душі дитини.

Витворюймо в своїх домах рідну атмосферу. Хай діти вдихують її від найменших літ. Хай око, вухо і думка розвивають смак до свого народу, історії і традицій. Дбаймо про те, щоб у нашій хаті були українські вишивки й образи з українською тематикою. Купім дітям грамофонні платівки з українськими казками, народними танками і піснями. Хай вони від наймолодших літ вслухуються в них. У пізнішому житті це буде їм євшанзіллям. Якщо б в пізнішім житті вони хвилево розгубилися, то звук рідної пісні, в яку вони вслухувалися в дитинстві, буде здригати їхнім серцем і розбудить приспану любов до свого рідного. Дбаймо про те, щоб у нашій хаті були українські книжки, часописи, журнали для дітей, казки й оповідання. Щиро цікавмося українськими справами, обрядом, Церквою й організаціями.

Діти інстинктовно відчувають, що в їхніх батьків має вартість. Вчім дітей молитися рідною мовою. Хай інтимна комунікація з Богом відбувається в рідній мові. Отак дитина зрозуміє і відчує, що ці дві речі є їй рідні і нероздільні. І понад все—говорім в хаті своєю укра-

їнською мовою. Вулиця і школа не є у наших руках. На щастя нашу хату можемо вчинити твердиною українства. Дітям треба з'ясувати ясно і недвозначно, що наша родина є українська, і в хаті треба розмовляти тільки по-українськи. Як діти не знають якогось слова, треба їм терпеливо пояснити його. Треба дбати про те, щоб дитина збагачувала свою мову і говорила поправно. Співаймо теж з дітьми рідні релігійні і національні пісні.

Школа

Добра школа вчить життя і в цьому глибока правда!

Коли говоримо про школу, то маємо на думці в першу міру **рідну школу.**

Садочок

Ще заки пошлемо діти до школи, де є можливість, посилаймо їх до садочка. Там діти пробудуть кілька годин денно в рідній атмосфері зо своїми малими товаришами чи товаришками. Там побачать, що і з товаришами можна розмовляти по-українськи, а не лише з батьком і матір'ю. Там наберуть певности себе, навчаться українських пісень, навчаться різних забав, ігор, тощо, і дістануть певну підготовку до рідної школи.

Рідна Школа

Коли дитина скінчила перший рік публічної школи, її вже конечно треба послати до рідної школи. Довше чекати не треба, бо пізніше дитина опиниться в молодшому від себе товаристві і тому буде зле почуватись. Українська пословиця каже: "Нагинай галузку, поки вона молода", а друга додає: "Чого ївась не навчиться, Іван вже не зможе навчитися". Отож треба дітей від найменших літ втягати до науки. Діти від найменших літ, десь до десятого року життя, дуже скоро засвоюють собі мову, бо вона прямо всякає в них, тому й не треба їм окремо вивчати її. Через те слід дуже старанно використовувати дитячі роки. В рідній школі дитина навчиться читати і писати по-українськи і засвоїть собі засадничі речі з історії і географії України. Там також, якщо це відбувається при церкві, діти будуть вчитися релігії у рідній мові. Там будуть їх приготовляти до ріжних імпрез, при чому вони навчаться своїх пісень, таночків і багато іншого корисного. Там вони теж стрінуться з великою групою українських дітей і нав'яжуть своє знайомство і часто на ціле своє життя здобудуть приятелів.

Курси Українознавства

Після рідної школи, де є можливість, треба посилати діти на курси українознавства. Там вони здобудуть знання мови, літератури, географії, історії, мистецтва, тощо. Цього знання ніде інде вони не зможуть дістати. Дитина чи взагалі людина, яка знає своє походження, історію, літературу і культуру свого народу, буде горда зо своєї приналежности до даного народу. Людина ж, яка нічого не знає про свій нарід, буде, самозрозуміло, навіть соромитися признатися до нього, а соромитися в даним випадку і буде чого. Все те знання дитина набуде на курсах українознавства.

Саме тому воно конечне посилати діти на них зразу після рідної школи. Не біймося, що діти будуть перевтомлені школою, і що це лихо відоб'ється на їхніх поступах в державних школах. Нічого подібного! Діти мають велику спроможність завчати різні речі, тому в своїх маленьких головках можуть помістити незміряну кількість всякого знання. Чим більші вимоги ставимо їм, тим сильніше їхні уми розвиваються. Вчащання до рідних шкіл чи ходження на курси не тільки що не заважає їм, але навпаки розвиває і поширює їхні уми, дає їм багато знання, що в школі не дістають, і тим самим ставляє їх на вищий рівень від інших дітей.

Проблеми

Що треба робити з тими, що почуваються українцями, а не знають української мови?

Для таких старших, як і для дітей конечно потрібні публікації в англійській мові. Їх треба заохочувати і вони повинні працювати над собою. Їм треба вивчити історію і культуру свого народу, знати, хто вони такі, хто були їхні предки, де жили і що робили, тощо. Треба вивчати традиції українські, вміти пояснити їх іншим, от хоча б ріжниці між нашим і латинським обрядом. Вони повинні зазнайомитися з музикою і літературою, навіть більше як ті, що знають українську мову, бо саме знання мови вже є певним показчиком приналежности до свого національного корення — українського народу. На щастя, таких публікацій є вже багато: двомовний місячник (64 сторінки) ОО. Редемптористів "Голос Спасителя", * "Рекорд" при "УВ", частина газети "Поступ", додаток до "Свободи", тощо. Ті, що не знають української мови, повинні свою національну приналежність доказати знанням про Україну, яке пізніше, можливо, дасть їм поштовх і мову вивчити. Тепер по більших осередках і містах викладають українську мову в університетах і на вечірніх курсах. Багато чужинців вчиться нашої мови, культури й історії. Батьки наших дітей, що не говорять по-українськи, повинні посилати свої діти до українських садочків. Там скоро діти стануть говорити нашою мовою, навіть за тих кілька годин на тиждень. Потім, очевидно, ці діти повинні теж ходити до рідних шкіл.

Заувага для ЛУКЖ:

Членкині ЛУКЖ повинні старатися притягати молодих жінок до наших жіночих товариств, навіть як вони не вміють по-українськи розмовляти і там впливати на них і пильнувати, щоб своїх дітей вони посилали до українських садочків і рідних шкіл. Отак збережемо не одну дитину для українського народу і Церкви.

* **Голос Спасителя** поділений на 2 частині: перша частина друкована українською, друга—англійською мовою. Англійська частина особливіше узгляднює проблеми нашого обряду і займається питаннями, що заторкують нашу молодь, тому Голос Спасителя дуже корисний для дорослаючих хлопців і дівчат.

Добрі християни стараються не грішити. Коли ж трапиться їм гріх, то вони негайно каються, перепрошують Бога та надолужують за зневагу добровільною покутою. Отак вони вже за життя направляють кривду, що своїми гріхами вчинили Богові. Проте й не брак розтріпаних християн, які не дбають про те, щоб чинити покуту за свої гріхи. Вони думають, що вистачає висповідатися з них і тоді вже можна забути про них.

НОВІТНЯ КАТОРГА

В. Буженко

НЕ раз нам доводиться чути: "Ця людина — невільник!" І воно справді часом так буває. Є різні роди невільництва. Одне матеріяльне, коли людині зв'яжуть руки і на них наложать кайдани і скажуть робити те, що вона не мала б охоти робити без примусу, як це робили колись старинні римляни й роблять нові "божки" по концентраційних таборах, де сотки тисяч невільників виконують найчорнішу і найважчу роботу для розбудови новітніх імперій. Інше знову невільництво—це моральне, коли людині не в'яжуть рук, але волю закріпощують.

Закріпощення волі є **подвійне:** а) людський згляд; б) моральний натиск.

Про людський згляд багато пишеться і він стало є на овиді. Де не підемо, всюди стрічаємо людей, які тільки, щоб хтось не посміхнувся чи не подивився кривим оком, бояться виявити своє правдиве обличчя і жити згідно зо своїми переконаннями.

Багато таких прикладів стрічаємо між нашою еміграцією. Хоч є можність бувати у своїй церкві, але через боязнь, щоб хтось не назвав іновірцями, уникається своєї парафії. Або знає по-своєму говорити, але цурається рідної мови, щоб часом якийсь некомпетентний тип не видивився на нього. І ще багато інших виявів людського згляду стрічаємо щоденно і на багатьох місцях.

Не менше частий є зараз і моральний натиск. Ось факт. Одного священика покликали до хворого, вмираючого робітника. Він довгі роки не виконував своїх релігійних обов'язків. Священик не уважав за відповідне відразу говорити з умираючим про сповідь. Однак цей перебив єрееві, кажучи: "Отче, я—невільник!" Невільник? Що це має значити?" — "Так, отче, правдивий невільник, бо я від років бажаю виконувати обов'язки, які обіцяв виконувати в дні хрещення, але я працював у фабриці, де власник і всі робітники були безбожними сектантами і тим чином, коли б я був виявляв релігійні переконання, то вони мене викинули б на вулицю. А що тоді сталося б з моєю дружиною і дітьми? Оце заледве смерть мені повертає свободу. Отче, я був підлим невільником!"

Оцей моральний натиск дуже тепер розпаношився по фабриках, по крамницях, школах і то високих, де віруюча людина попросту не має місця. Навіть в урядах та інших зайняттях загального характеру нема місця для людини, яка хоче жити по вимогах своєї віри і сумління.

Як можна цьому зарадити? У першу міру треба плекати цивільну відвагу. Як безбожник сміє виступати проти Бога і правди, то чому я не можу виступати за Богом і правдою? І це треба робити зорганізовано, бо що з того, що ¼ світу це католики, як там кожен сам собі командант і вояк? А по-друге треба конче плекати життя молитви й довір'я до Божого Провидіння. Людина, яка боїться Бога, хоча б ходила серед тіні смерти, то вона не пропаде. Хто за Богом стоїть, то за ним і Господь постоїть! Тому до боротьби з людським зглядом і моральним невільництвом!

ЯК ІРЛЯНДЕЦЬ ЗНАЙШОВ СВОЮ ЦЕРКВУ

пок. Й. Крупка

Тому сто літ, один бідний ірляндський іміграит приїхав до Америки і зайшов до Нюйорку. Були це страшні часи для Ірляндії. Її населення було голодне і неписьменне. Англійці страшно переслідували ірляндців за те, що не хотіли відректися католицької віри і перейти на 'віру' розвідника Генриха VIII, що прогнав свою законну жінку Катерину і проживав незаконно та грішно з дворянкою, Анною Болейн. Крім гонення за віру ірляндці мусіли ще терпіти від страшного голоду.

Оцей голодний ірляндець прибув до Америки. Висів з корабля в суботу ввечорі. В неділю іде він шукати за католицькою церквою, бо знає, що католики мусять у нед'лю та свято вислухати Службу Божу.

Зайшов до одної церкви, але там не зобачив ніяких ікон, ані престола. "Це не моя церква", промовив до себе і поманджав дальше. Зайшов до другої, але там пр'чер страшно накидався під час проповіді на 'папістів' і непросвічених католиків, що даються священикам 'водити за ніс'. Ірляндець промовив до себе: "І це не є Христова Церква, бо Спаситель звелів любити ближнього, а з прічерової пропов'ді зовсім не віс Христовою любов'ю до ближніх".

Врешті зайшов до маленького дімка, на якім було написано "Католицька Церква". Там відчув Христову приявність. Там він почув у серці, що знайшов свій духовний дім, дім свого дорогого Спасителя. Хоч церковця була дуже бідна і непоказна, все таки там був Христос, а де є Христос, звідтам промінює радість і щастя, що щасливлюють людство. "Слава Тобі, Небесний Отче", промовив ірляндець, "що Ти дав нам Свого Сина на Спасителя. Без Нього мізерне було б наше життя на землі, страшна була б наша смерть, і ще страшніша доля по смерті!"

ХРИСТОС—НАШ МОДЕЛЬ

"Навчіться від Мене, бо Я—тихий і покірний серцем" (Мт. 11, 23). Покора і лагідність це улюблені чесноти Ісуса Христа, тому бажає, щоб Його учні тут особливіше наслідували Його.

"Не будеш мати інших богів крім Мене"

(Ісход: 20, 3)

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

БОГ обдарив апостола Івана об'явленням. Він бачив, що престол стояв у небі, а на престолі Сидячий, подібний видом до каменя ясписового і сардинового; і веселка кругом престола, подібна до смарагду. А довкола престола 24 престоли, і на них сиділи 24 старці, що були зодягнені в білі одежі і на головах мали золоті вінці. Недалеко престола було четверо звірят. Вдень і вночі вони кликали: "Святий, святий, святий Господь Бог вседержитель, що був, і є і прийде". "І впали 24 старці перед Сидячим на престолі і поклонялися Живучому по вічні віки, і кидали вінці свої перед престолом, говорячи: "Ти достойний, Господи, прийняти славу і честь і силу, бо Ти сотворив усе, і волею Твоєю воно є і було сотворене" (Апок. 4, 11).

Бог є Творцем і Паном неба та землі. Він є безконечно вищий від усього того, що сотворив. Сотворіння це гейби ніщо в порівнянні з Ним. Анголи небесні дрижать перед Божою величчю. Тому ми повинні вірити в одного правдивого Бога, надіятись на Нього, любити та в пошані й покорі поклонятися безмежній Божій величі, щоб признати та віддати Богові честь як своєму найвищому Панові.

Хто віддає Божу честь сотворінню, той грішить **ідолопоклонством.** Ізраїльтяни не раз відступали від віри в правдивого Бога і віддавалися ідолопоклонству. Деякі християни також грішать ідолопоклонством. Таким ідолопоклонником є скупар (Єф. 5: 5), бо всі свої бажання і намагання, ціле своє життя і здоров'я складає в жертві мамоні і дочасним добрам. Скупість—це ідолопоклонство (Кол. 3: 5).

Ідолопоклонником є та людина, що надмірно віддається змисловості, напр. обжерливості, п'янству чи розпусті. Бог скупарів—це гріш. Бог гордих—це почесть. Бог розпусної людини—це тілесні розкоші. Бог обжер і пияків—це черево. Ідолопоклонником є також батько чи мати, які надмірно люблять своїх дітей (Прем. 14, 15).

Ідолопоклонство — це найтяжчий з усіх гріхів. За ідолопоклонство ізраїльтян карано смертю. На приказ Божий одного разу згинуло 23,000 ізраїльтян за те, що згрішили ідолопоклонством (Ісход: 32, 28).

Хто приписує звичайним речам якусь таємну силу, якої вони не мають від Бога, або приписує їм більшу силу ніж вони мають зо своєї природи, або приписує їм більшу силу, як вони мають через молитву Церкви, той грішить **забобоном.**

Кілька прикладів: Коли людина носила б з собою зілля в тім переконанні, що воно буде стерегти її перед небезпекою, або що через нього вона стане добрим фармарем, то ця людина грішила б забобоном, бо те зілля не має такої сили ні зо своєї природи, ні з Божого заряджения, щоб боронило її перед небезпекою, або щоб вчинило її добрим фармарем.

Хто вірив би, що голос сови вчинить, що хтось умре, або що коли заяць перебіжить в їзді, то буде нещастя, той грішив би забобоном, бо голос сови не має такої сили зо своєї природи, щоб спричинити комусь смерть, а також перебіг заяця в їзді не може спричинити людині нещастя.

Забобоном грішила б людина, коли б думала, що якась річ набирає більшого посвячення, більшої сили, коли краще є покроплена свяченою водою, або коли є посвячена три чи чотири рази. Забобоном грішить людина, коли думає собі, що хтось умре в родині, коли сняться їй полотно, хоругви, корови, що зуб випав, що вікно випало; що буде вогонь, як сняться бджоли; що буде нещастя, як сниться священик; що буде щастя, як сниться диявол, і т.д. Такі сни не мають сили ні зо своєї природи, ні з Божого заряджения, щоб впливати на це, яке буде життя людини.

Ворожбитством грішить та людина, яка при помочі невідповідних засобів намагається пізнати майбутню долю людини, напр. з руху звізд (астрологія), чи вороження з карт.

Людина також грішить, коли намагається виконувати дивні речі при помочі злих духів **(чародійство)**, або при їхній помочі намагається довідатися про таємні речі **(спіритизм).**

З усіми речами, що їх маємо та всім тим, чим ми є, ми маємо хвалити Бога й віддавати Йому належну честь. Наші тіла і душі й усі інші речі Бог сотворив на свою славу. Тому маємо почитати Бога також зовнішньо. Ми робимо це, коли добре молимося чи співаємо, коли стоїмо чи навколішки падаємо, коли дбаємо про красу церкви чи якесь інше добре діло виконуємо.

Ісус Христос навчив людей, як треба поклонятися Богові. Він перестеріг людей, щоб не тільки зовнішньо поклонялись Богові, але щоб також внутрішньо почитали Його, цебто вірою, надією і любов'ю. Коли лучимося нашою молитвою з Ісусом Христом, тоді ми є правдивими Божими поклонниками, бо духом і правдою поклоняємося Йому.

НАПИС НА СТРІЛЕЦЬКИХ МОГИЛАХ

Богдан Лепкий

Лежимо в гробах при дорозі,
Де за волю боролись і впали.
Браття! Знайте, що ми не в тривозі,
Лиш спокійно і гордо вмирали.
Браття, знайте, що ми не просили
Ані ласки в кого, ні пощади,
Лиш боролись, поки стало сили,—
Це говоримо вам для розради.
Нам не жаль ні життя молодого,
Що лягло мов той квіт під косою,
Ані мрій, ні кохання палкого,
Що взяли ми в могилу з собою.
Нам не жаль, бо лягли ми за діло,
Гідне жертви життя і кохання,
"За Україну душу і тіло",—
Ми даром не співали з-зарання.
Тож не жалуйте нас, не ридайте,
(По нас тужить калина у лузі...)
Ви з шляху не зійдіть і вважайте,
Щоб леміш не заржавів у плузі.

Маркіян Шашкевич—наш дороговказ

Др. Богдан Казимира

НЕ зражуючись різними труднощами, що походили від своїх і чужих, Маркіян Шашкевич старався впровадити українську мову до проповідей, щоб наче леґалізувати її серед усіх станів українського громадянства. Цей плян удався і так проломано льоди упередження до народної мови. Крім цього, доцінюючи вагу виховання молоді, він уложив читанку, бо хотів, щоб дітей учити по-українськи. Цей правдивий провідник змагався з різними нездоровими проявами, які на його думку могли шкодити українській спільноті, тому гостро виступив проти запровадження латинської абетки до української мови. Боровся теж за чистоту українського обряду, захоронюючи його перед латинськими практиками.

Виразно українське обличчя Маркіяна в громадських справах довело до того, що польські революціонери видали на нього присуд смерти. На щастя, його не виконано.

У вирі праці наш поет не падає на дусі, але приготовляє з двома іншими членами Руської Трійці третю збірку п.з. **"Русалка Дністрова".** Її переслано до Пешту,де вона в грудні 1836 р. вийшла друком. Митрополит Йосиф Сліпий стверджує, що це "шляхетне завзяття свідчить про його велику посвяту і віру в правоту святої справи і пляновість праці. Ми окремий нарід, тому мусимо творити своє життя, а не поринати в чужому морі".

Хоч як тяжко зроджувалася "Русалка Дністрова", все таки

її поява зробила велику роботу, бо пробудила Галицьку Україну і довела до створення славних листопадових днів у 1918 р.

Щасливо закінчивши богословські студії, Маркіян Шашкевич одружився в лютому 1838 р. і пішов на адміністрацію парафії в Нестичах, звідкіля перенісся до Гумниськ і вкінці отримав парафію в Новосілках Ліських, де помер 7 червня 1843 р.

Бувши короткий час священиком, о. Маркіян виявив себе достойною особою цієї гідности. Він наполегливо проповідав слово Боже і працював, щоб піднести нарід із національної і соціяльної тьми. Виявив себе зразковим батьком, защеплюючи глибоко релігійні і національні почування у свого синка Володимира.

Зерно, що його засіяв о. Маркіян, почало незабаром видавати плоди. Галичину вкривають школи і читальні. Появляються книжки і часописи. Нарід, свідомий свого національного обличчя, перестав коритися противникам і вірити у власні сили.

П'ятдесять років по смерті поета рішено перенести його тлінні останки з Новосілок Ліських до Львова. Очевидці записали цю подію як тріюмфальний в'їзд переможця, що повертався з поля бою до дому. Домовину тягнуло шість пар круторогих. При в'їзді до княжого города Львова заграли дзвони. Непроглядні маси народу товаришили походові. Сам владика Сильвестер Сембратович пішов проводжати домовину на Личаківський цвинтар.

Не місце нам ось тут розглядати і розцінювати літературну спадщину о. Маркіяна. Кількістю вона не велика, бо поет прожив тільки 32 роки і не мав змоги розгорнути належно заплянованої праці. Його творчість включає яких 30 оригінальних поезій, оповідання "Олена" та декілька перекладів. Хоч о. Маркіян ще й дотепер не отримав належної оцінки своєї літературної спадщини, як це стверджують літературні критики, одначе треба сказати, що хоч ця спадщина невелика, все таки вона потрапила розпалити вогонь національної свідомости, чого вже ніщо пізніще не могло потушити. Він вказав, що українською мовою, якою говорить нарід, можна висловлювати глибокі думки і передавати високі почування любови батьківщини.

Доказом того, як основно були вкорінилися думки о. Маркіяна і якою повагою він тішився у Галичині, вказують відзначування роковин 100-річчя його народин. Княжий город Львів їх святкував незвичайно торжественно в листопаді 1911 р. На свято прибули тоді тисячі народу, маршували карні відділи Соколів і Січей, шкільна молодь, йшли духівництво і процесії. Похід, якого ще Львів не бачив, рушив на Личаківський цвинтар. Тут по панахиді промовив митрополит Андрей Шептицький. "Цеї могили", говорив він, "не забуде нарід довгі сторіччя, бо збирати його буде біля неї велика ідея, що перед роками була могучим товчком цілого нашого відродження... Йти в народ, щоб його підносити, боронити, просвічати, спасати і за нього вмирати—це наш ідеал. Це праця духовенства".

Того самого року збудовано пам'ятник-хрест на Підлисецькій горі, а в листопаді того ж року засновано в Золочеві Т-во ім. М. Шашкевича, яке збирало пам'ятки, що відносилися до життя о. Маркіяна.

Пізніше кожного року літом на Білій горі збиралися мов на прощі непроглядні маси народу, які приходили з усіх сторін Західньої України, щоб віддати поклін великим ідеям галицького Мойсея. Тоді то до архиєрейської Служби Божої ставали священики, що разом із Владикою молились за повне здійснення заповіту о. Маркіяна. Недалеко від хреста була ще могила українського вояка, що згинув в обороні рідної землі. На Білій Горі молодь і старше громадянство шукали натхнення і сил у тяжкій громадській праці. Не раз ми, учні гімназії "Рідної Школи" в Золочеві, помагали своєму проф. Юркевичеві складати модель літак "Україна", який пізніше в пополудневих годинах народного фестину прошивав небозвід. Учасники всенарод-

ного святкування любувалися видом літака-моделю, якого напис "Україна" виднів високо на небі і додавав надії, що колись здійсниться мрія про те, що воздушні простори над Галицькою Землею будуть належати до Української Держави.

А як поставилися до нього українці імігранти?

Галицьких українців, які приходили на поселення до Канади або інших країн у Новому Світі, супроводжав дух Маркіяна. Він наче їм постійно пригадував про їх релігійні і національні обов'язки. Основуючи різні установи, вони прикрашували їх іменем Пробудителя Західніх Земель України. Але, на жаль, заслужений о. Маркіян не отримав належного признання від усіх своїх земляків в Галичині. Він був священиком, а тоді панував у нас злощасний дух радикалізму, що виступав проти Церкви і духівництва. Тому о. Маркіян не був популярний, як писав мені нещодавно священик-піонер, о. Дамаскин Попович ЧСВВ, "у прибраній батьківщині не тільки між простолюддям, але і між провідними колами".

Все таки між деякими українцями в Канаді знаходимо установи, що мають за свого покровителя о. Маркіяна. Згадати б тільки читальню ім. М. Шашкевича в Гемилтон, Онт., культурно-освітне Т-во у Вінніпеґу, яке зветься рідна школа Маркіяна Шашкевича. Це Т-во має свій гарний дім і бібліотеку. Недалеко дому, на перехрестю доріг, стоїть чепурний пам'ятник о. Маркіяна. Члени цього т-ва, вірні гаслам свого покровителя, заснували парафію Св. Андрея, кооперативу "Народна Кооператива" і кредитову спілку "Дніпро". Ось вияв доброї волі, зрозуміння потреб, пошани і вдячности супроти соловейка із Підлисся.

Крім цього завдяки заохоті і благословенню митр. М. Германюка, ЧНІ., діє в Манітобі товариство учителів іменем М. Шашкевиша, що має дбати про скріплення фахових учительських сил.

Шашкевичівським дубом на терені Канади була бурса БУК ім. о. М. Шашкевича у Саскатуні. У ній мали змогу в рр. 1935-1953 виховуватися юнаки на передових канадських українців. Крім цього в Саскачевані зустрічаємо декілька парафіяльних чи народних домів, які мають за свого покровителя о. Маркіяна, як у місцевостях: Дніпро, Голар, Мелвилл чи Вишарт. Коли йти далі на Захід, то в столиці Алберти, в Едмонтоні, є відомий Український Народний Дім і Відділ БУК в Едмонтоні. Він своїми початками сягає 1910 р. Тоді то було засновано читальню "Просвіти" ім. о. М. Шашкевича. В малій хатині приміщувалась бібліотека і відбувались сходини. Одначе ця домівка була замала на виставки і концерти, тому в 1917 р. куплено площу, вимуровано гарний дім, а читальня ім. о. М. Шашкевича переорганізувалася в "Український Католицький Союз", який опісля став осередком активности українців католиків Едмонтону. В тому самому Едмонтоні основано в 1925 р. бурсу ім. о. М. Шашкевича, що стала предтечею Інституту Св. Василія Великого для хлопців і Інституту Свящ. Йосафата для дівчат у тому місті.

Значення виступу Галицького Пробудителя велике. Його влучно схопив Владика Йосиф, митрополит України, у своїй

проповіді 1 червня 1943 р. на могилі о. Маркіяна у Львові. Він заявив, що о. Маркіян мав перед очима далекосяглу програму, яка в своїх основах осталась актуальною досьогодні. Він вістун великої ідеї національного відродження, бо закликав усіх до праці для добра і розвою національної справи. Він глибоковіруючий священик, хрустальний характер, етична людина, розумний патріот, що вказував, що українська мова не є мертвою і що український нарід має змагати до світлого майбутнього. О. М. Шашкевич старався скріпити національний поступ посеред української спільноти. Бо "національний поступ", як каже Самуель Смайлс, англійський мислитель, "є підсумком особистої працьовитости, енергії і прямолінійности". Такі то прикмети старався плекати і розвивати о. Маркіян у своїх земляках.

Сьогодні в 150-річчя народження Галицького Віщуна напрямні о. Маркіяна є далі й нашими гаслами. Цей український католицький священик поклав тверді основи під галицьке відродження. Він своїм найшляхетнішим поривом "заохотив нарід до найкращої справи, від престола своєї сільської церковці до найвищих верхів", як писав один канадський автор.

Одним з його головних заложень була справа релігійного і національного виховання. Від належного виховання молоді залежить наше **бути чи не бути** в Новому Світі. Ми вшановуємо о. Маркіяна, пророка кращого завтра українського народу, якого уявлення свободи, християнської любови, віри в Бога, повної національної свідомости і соборництва, політичної і соціяльної рівноправности є так само нашим ідеалом. Ідеали о. Маркіяна унагляднюються ще краще під сучасну пору, коли світ стоїть перед загрозою тиранії і невільництва. Україна є найкращим доказом на те, яке лихо приносить безбожний комунізм.

Українці у вільному світі, клонячи голови перед духом невмірущого співця із Підлися, беруть на себе зобов'язання продовжувати його працю, бо він вказав нам на правильний шлях, яким поступати. Отець Маркіян є нашим дороговказом.

Тому не забуваймо, що "українська мова, українська народність, просвіта і добро українського народу мають бути метою наших змагань, наших заходів і дбалости", "В огні нещастя твердне криця душ тугих", твердив о. Маркіян.

"Перед людиною життя й смерть, добро й зло; дасться їй те, що вибере собі" (Сир. 15, 18). Ласкавий Творець наділив людей свобідною волею, щоб добровільно служили Йому й отримали вічне щастя в небі за добре життя й вірну службу. Господь міг би роздавати задармо небесне блаженство, але Він не хоче так поступати, бо бажає, щоб люди свобідно й непримушено здобували його добрими ділами та заслугами. Осягнене власними добрими вчинками вічне царство буде особистою їх часткою здобутою в поті чола, посеред боротьби й перемоги, тому й більше вщасливить душу ніж коли б вона без ніяких власних заслуг із чистої Божої доброти отримала його.

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) Чи є десь точно зазначено, як треба проказувати вервицю (чотки), бо наші молитовники різно обробляють цю справу?

Вервиця це побожна практика в честь Пресвятої Богородиці. Наші предки і навіть наші славні козаки знали її, хоч трохи інакше проказували. Старі козаки часто йшли до монастирів докінчувати решту свого життя. Тарас Шевченко згадує про козака Палія, що, взявши вервицю (чотки), пішов до монастиря молитися за Україну.

Вервиця полягає в тому, що проказуємо 50 Богородице Діво, відділяючи їх одним **Отче наш** і **Слава Отцю.** Перед молитвою "Отче наш" або під час проказування 10 Богородице Діво робимо розважання цебто думаємо про якусь тайну із життя Христа або Божої Матері. Ці тайни поділені на три категорії. Можна довільно користуватися ними в будьякий день, бо відпуст є долучений до розважання якоїсь тайни, а не до цієї чи іншої тайни.

Можна так само проказувати вервицю без роздумування про тайни. Тоді зискуємо тільки 500 днів відпусту за кожен Отче наш, Богородице Діво і Слава Отцю. Повного відпусту не зискуємо, бо до цього потрібне розважання.

2) Я не люблю проказувати вервицю, бо невпинне повторення тих самих молитов нудить мене. Мені краще, як сама молюся так, як Святий Дух піддає мені!

Ніхто не змушує нікого проказувати вервиці, бо це довільна побожна практика. Християни мають почитати Пресвяту Тройцю і Божественного Спасителя, бо без цього не спасуться. "Життя ж вічне полягає в тім, щоб пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, й Ісуса Христа, що Його Ти послав!" (Ів. 17, 3).

Набожність до Святих це довільна практика. Хто хоче, той може молитися до них. Хто не хоче, той не мусить цього робити. Проте слід заявити, що почитання Божої Матері дуже корисне для наших душ, бо Пресвята Богородиця годна виєднати нам багато ласк від свого Сина Ісуса, бо вона Його Мати. Молитви Христової Матері куди сильніші ніж наші в Божих очах.

Це правда, що християни можуть і повинні часто молитися Богу власними словами. Правда теж і те, що вживання традиційних молитов так само дуже корисне. Божественний Спаситель знає найкраще людську природу та всі її немочі. Раз апостоли спитался, як треба молитися. Христос не заявив їм: "Моліться, як хочете!" Навпаки навчив їх проказувати чудову молитву: "Отче наш, що на небі..." (Мт. 6, 9). Отож воно дуже добре проказувати традиційні молитви, от хоча б "Царю Небесний", "Отче Наш", "Богородице Дівo" й інші, хоч притім не слід занедбувати власних приватних молитов, особливо по Св. Причасті.

Вервиця це збірка традиційних молитов. Вони напевно сильно подобаються Божій Матері, коли вона подає стільки ласк тим, що побожно проказують її.

3) Чи це правда, що в нашій Церкві не вільно класти на престіл живих квітів?

Так, це правда, бо Східня Церква не вживає квітів для прикраси головного престола. Зате можна класти живі чи штучні квіти на осібних підставках біля престола.

4) Чи може їхати автомобілем, коли хтось не має державного дозволу (лайсенс). Чи це гріх їхати без такого позволення?

Якщо хтось вміє їхати автомобілем, то не грішить, хоча б їхав без згаданого позволення, але зате під карою гріха має заплатити кару, якщо поліція зловить його й суддя засудить на кару.

Водночас грішить той, хто їде автомобілем, але не вміє керувати ним. Хоча б мав позволення (лайсенс), все таки грішить, бо наражає себе й других на каліцтво або й смерть. Що менше знає їхати, то тяжче грішить.

5) Чи це правда, що в нас по церквах не вільно мати підвищення в святилищі, дзвінків, статуй, тощо? Та ж ми досіль мали їх!

Підвищення в святилищі можна і треба мати, але це підвищення має покривати ціле святилище цебто ціле святилище має бути піднесене. Воно ж може бути піднесене на один, два чи три ступні. Під самим же престолом не сміє бути ніякого підвищення. Не вільно теж ставляти ніяких східців перед самим престолом.

Східня Церква не вживає маленьких дзвінків під час богослужб. Нема в ній так само звичаю заводити статуї по церквах. Східня Церква вживає дзвонів, от щоб скликати людей на богослуження або дзвонити під час "Достойно єсть", як правиться Божественна Літургія. Східня Церква вживає ікон, що куди краще зображають святі особи ніж статуї.

6) В Канаді заложили Робітничу Партію. Чому подібної Партії ніхто не закладає в Америці? Таж в Америці є повно робітників!

Робітничі Партії повстають у тих краях, де робітникам лихо живеться або де треба боротися за їх долю чи права. В Америці робітникові добре живеться. Фінансово він сливе так проживає як його працедавець цебто має власний дім, їздить власним автомобілем, гарно їсть і добре одягається. Пощо ж там Робітничої Партії? Зрештою інтереси робітників є добре заступлені в обидвох офіційних американських партіях, республіканській і демократичній. Ця остання намагається уходити за партію робітників, хоч у дійсності так воно не є.

7) Чи це гріх дивитися на людське тіло цебто деякі його частини, що дехто зве 'соромними'?

Слід зазначити, що людське тіло це твір Божий. Якщо ж це Божий твір, то там нема ніяких соромних частин, бо Бог не міг сотворити нічого соромного. Чи гріх або не гріх дивитися на людське тіло, це залежить від мотиву, чому хтось дивиться. Якщо хтось дивиться на людське тіло, щоб розбуджувати в собі пристрасті, викликати лихі гадки, тощо то це напевно буде гріх. Якщо ж хтось дивиться з потреби чи конечности, то в цім погляді нема ніякого гріха.

Слід зазначити, що особи законно подружені не грішать, коли це роблять між собою. В подружжі дозволені речі, що ведуть до подружого акту. Ці акти це погляди, дотики й інші речі, які дозволені між подругами, бо коли дозволений подружий акт, то заразом дозволене все те, що законно і природно веде до нього.

8) Я хворий. Чи можу брати лікарство, навіть алькогольне, заки піду до Св. Причастя?

Якщо ви не годні йти до церкви, коли не візьмете цього лікарства, то можете свобідно брати його. Воно кра-

ще взяти лікарство і приступити до Св. Причастя ніж стримуватися від прийняття Пресв. Евхаристії. Можете брати це лікарство, чи воно тверде, чи плинне, колинебудь. Тут нема означеного часу, як це буває з твердою поживою, від якої треба стриматися три години перед прийняттям Св. Причастя.

УКРАЇНСЬКИЙ ВЛАДИКА ДЛЯ АНГЛІЇ

Друга світова війна розкинула численних українців сливе по всіх частинах світу. В одних країнах їх більше, в других менше. Святіша Римська Столиця не забула нашого народу, що пожищо проживає на вигнанні. Для більших скупчень зазначила духовних Архипастирів, Владик-єпископів.

Преосвящ. Евген Горняк, що недавно став ченцем Чина Св. Василія Великого, отримав призначення на архипастиря для наших братів, що проживають в Англії.

Кир А. Евген Горняк походить з Бачки в Югославії. Ур. в Коцурі 7 жовтня 1919 р. Початкову школу закінчив в Коцурі, а гімназію в Новому Вбрасі.

Преосвящ. Д. Нярадій вислав його на студії до Риму, де два роки вивчав філософію і п'ять літ—богословські науки (1939-1946). Студії закінчив дуже успішно та з похвалою й отримав ступінь доктора богослов'я. Крім цього новий Владика студіював кан. право, в якім отримав ступінь бакаляра.

ВПреосвящ. Кир І. Бучко рукоположив його на Христового священика 25 березня 1945. В 1948 р. переїхав до Америки, де працював між нашими братами питсбурської єпархії. В 1950 р. покликано його на вчителя в семінарії Св. Кирила і Методія, де викладав моральне богослов'я, кан. право, літургіку та був водночас духовним провідником молодих семинаристів. В 1956 р. вступив до Чину Св. Василія В. По закінченні новіціяту деякий час трудився в різних парафіях, де обслуговував наших вірних. В 1960 р. став магістром новиків у Глен Ков, а від травня 1961 р. був він теж настоятелем монастиря в Глен Ков. Там саме застала його номінація на єпископа-екзарха для українців в Англії. Це сталося 28 серпня 1961 р.

Єпископські свячення Владики Евгена відбулися 26 жовтня в Філядельфії разом зо свяченнями преосвящ. Кир Я. Габра.

Редакція й Адміністрація Голосу Спасителя, як теж усі Отці Редемптористи бажають новому Владиці обильного Божого благословення, щоб він продовжав трудну працю, якою досіль займався чернець Редемптурист, Впр. о. П. Малюга.

На многая літа, Владико!

"Через самопевність"—каже Св. Єронім—"багато Святих забрудилися цим гріхом. Отож ніхто не повинен бути самопевним". Ніхто не повинен занадто довір'яти собі самому, хоча б був святим, бо кожен може провалитися в це багно: "Хоч ти святий, всетаки не будь самопевний". Неможливо—каже Мудрець—ступати по жару і не попектися: "Невже людина зможе ходити по жару, щоб не попеклися її стопи?" (Прит. 6, 7).

Св. Кипріян (190-258), єпископ міста Картагіни в Африці, який пролляв свою кров за Христову віру в часі гонення Декія, каже: "Якщо якоїсь науки не знаходимо в Св. Письмі, то легко знайдемо її в Переданні. Як ті, яким висохла криниця, щораз більше зближаються до джерела і там шукають за свіжою водою, так і ми можемо робити, досліджуючи історичне джерело навчання давніших століть. Там напевно знайдемо дотичну науку".

Я БУЛА РОЗВІДКОЮ...

М. Щ.

ЯКЩО б мій чоловік Мирослав був помер в акциденті, то я була б заплакала над своєю недолею, віджалувала його страту, підчинилася Божій волі та з Божою поміччю віднайшла спокій для свого бідного серця. На жаль мій чоловік не загинув у катастрофі. Він духово та морально помер для мене і моїх двох діточок. Помер же він не через людську злобу або п'янство якогось шофера, але через свій і мій нерозум. Ця ж моральна смерть, що забрала мені мужа і дітям батька, це нещасний, диявольський винахід, що в культурних мовах зветься **розвід.** Ніхто не знає, що значить це коротеньке слово, хіба той, хто пережив його. Я мала нещастя відчути всі його жахливі наслідки. Ось моя історія.

* * *

"Ганусю", промовила мати, "чи ти певна, що цей молодий скиталець буде добрим мужем для тебе?"

"Напевно, мамцю", відповіла на її запит. "Він такий чемний, такий культурний, такий добрий!"

Мирослав був тим культурним і добрим скитальцем, що по другій світовій війні приїхав сам до Нюйорку, бо його батьки залишилися в Україні під большевицькою окупацією. З фаху мав бути недокінченим інжинером. Почувався самітній у великім американськім місті. Я стрінула його на забаві, що влаштовувала наша парафіяльна молодь.

Не раз читала в часописях, що европейські хлопці мудріші та цікавіші ніж американські, що цікавляться тільки автомобілями і спортом. Не помилилася. Мирослав визнавався на 'світовій' політиці, бо слідив за щоденними подіями. Його оповідання про большевицькі звірства в Україні, про геройську боротьбу УПА з большевицькими ватагами, в якій мав брати діяльну участь, і взагалі життєвий ентузіязм розпалили мою уяву. Зразу співчувала його самоті, потім стала приятелювати з ним і так помалу ми заручилися й накінець стала з ним під вінець.

Це був дійсно щасливий для мене день. Наші початкові стрічі, опісля спільне споживання і приставання сильно помогли мені опанувати українську мову та запізнатися з історією і подіями в Україні. Щоправда, мені було тяжко стопроцентово поділяти одушевлення мужа для політичної боротьби України, бо я народилася в Нюйорку. Воно не можливо було для мене так переживати долю України, як її переживав мій муж. Проте поділяла його погляди, читала його часописі, вчащала на різні національні академії й так помалу вповні

'українізувалася'.

Мирослав був українцем католиком. Ми взяли шлюб в нашій церкві. Одне дивувало мене, а саме: Мирослав часто пропускав недільну Службу Божу, бо мав завжди якісь сходини, раз у Філядельфії, то в Бофало або в Клівленді чи Чикаґо.

Працював як звичайний робітник, тому в нас не було забагато грошей. Зрештою ми закупили хату і заплатили першу рату. Сподівалися, що обидвоє будемо працювати й так виплачувати її, але так не сталося. По році Бог послав мені синка і я мусіла перервати працю. Грошей стало менше, але Мирослав не зважав на це. Він дальше їздив по мітінгах гейби був мільйонером. Коли чемно та любляче протестувала, Мирослав вибухав гнівом і кричав: "Ми будуємо Україну! Для батьківщини треба все посвячувати!"

Фінансові клопоти зачали заглядати до нашої ще невиплаченої хати. Бувало таке, що не було чим заплатити за один або другий мебель, і компанія забирала його. Траплялося, що ми не годні були заплатити місячної рати за хату. Я намагалася щадити, як тільки могла на домашніх видатках, а Мирослав своїми поїздками по містах 'будував Україну'.

Прийшла друга дитинка, прегарна Оля. Сподівалася, що з її народженням Мирослав трохи присяде та буде триматися дому. Ні, це була тільки хвилева передишка в його будівництві України.

Зо збільшенням родини зросли видатки і клопоти, бо ж дітей треба годувати, вбирати і доглядати, але Мирослав дальше їздив по мітінгах наче б не мав жінки, сина та дочки. Зразу терпіла йому, бо щиро любила чоловіка, але згодом його часта відсутність, занедбування родини, фінансові клопоти і довги непомітно почали робити свою роботу цебто підривати моє здоров'я і помалу здушувати мою любов до Мирослава. Як любов маліла, то нетерпеливість зростала. Те, що колись було легко стерпіти, тепер ставало частою нагодою до сварок і взаємних оскаржувань. Він ганив мене за брак патріотизму, а я докоряла йому недбалістю про хату та родину.

Зразу ці сварки бували рідкі. Згодом траплялися щораз частіше, поки не стали нашим щоденним хлібом. Розсварені подруги не годні любити одне одного. Без любови подруже життя стає тюрмою. Щоправда, Мирослав міг легко виходити з цієї тюрми, коли захотів. Я ж була прикована до неї двома маленькими діточками.

Компанія, від якої ми закупили дім, грозила, що відбере хату, якщо не будемо регулярно виплачувати довгів. Цих же довгів було вже в нас по вуха. Зобачивши свою безрадність, Мирослав перестав політикувати і "будувати Україну". Зате кинувся до 'пляшки' і в ній намагався знайти розраду. Про церкву нема й що говорити, бо зовсім перестав ходити на богослуження. І мені теж не було легко іти до церкви в неділю, бо ми мешкали на передмісті. Діти були маленькі, автомобілем не вміла їздити, а Мирослав спав до полудня, бо часто п'яний приходив додому аж по півночі.

Скільки сліз я пролляла! Як я намагалася його опам'ятати! Скільки намолилася до Бога за його навернення! Ніщо

не помогло. "Я не привик сидіти в хаті!" відповідав на мої благання. "Я завжди був у дорозі, як пробував у Німеччині!" —"Ага, то ти волокита!" вирвалося мені з уст. Він почервонів і сильно вдарив мене в лице. "Я дам тобі 'волокито! Ти—американська матеріялістка! Тобі все в голові забави та вигоди! Патріотизму нема в тебе за сотика!"

Від удару повалилася на софу. Це вперше він ударив мене, відколи ми побралися. Я проковтнула зневагу та навіть не поскаржилася матері, бо пощо батькам знати наші подружі клопоти. Вони й так не направлять лиха.

Ждала і сподівалася, що муж опам'ятається і перепросить мене за зневагу і побиття. Ні, він нічого про це не згадував. Впокорення більше боліло мене ніж саме побиття, бо трилітній синок Олег бачив, як він мене вдарив і як я плакала. Як це вияснити дитині? Вона така маленька!

Невпинні жалі, скарги, сварки і нарікання так огірчили нас обидвох, що ми рідко розмовляли. Я бачила, що катастрофа загрожує нам, тому просила мужа, щоб пішов зо мною до отця пароха. "Ми обидвоє винні", промовила до нього, "ходім переговоримо цілу справу зо священиком, і напевно знайдемо якусь розв'язку на своє горе!"

"Чи ти з розуму зійшла?" відборкнув Мирослав. "Я маю йти до священика, щоб він за ніс водив мене? А може ще треба буде заплатити п'ятку за пораду?! Ні, ні, я маю власний розум! Мене не треба вчити!"

Отак нічого доброго не вийшло з моєї поради, бо Мирослав був гордий і впертий. Проти священиків мав якесь дивне упередження, якого не годна була ні зрозуміти, ні знищити навіть тоді, як ми собі добре жили і щиро любилися. Мені здається, що муж був скритим радикалом і з радикалізму зроджувалася його нехіть до Церкви і її служителів.

* * *

По цій розмові Мирослав замкнувся в собі. Рідко приходив додому. Дітьми зовсім не цікавився. Часто не показувався до хати. Моє положення стало незносне. Огірчення опанувало душу. Я стала каятися, що вийшла заміж за незнаного скитальця, бо він зрадив моє довір'я.

* * *

Одного дня отримала листа з Каліфорнії. Це був лист від Мирослава. Він утік від мене та дітей. В листі писав, що ніколи не вернеться до Нюйорку. Я задрижала на таку вістку, бо, не зважаючи на сварки і огірчення, ще таки любила його. Діти потребували батька. Хоч як молилася за його поворот, все таки Мирослав не вернувся.

Різні вістки ходили про нього в Нюйорку. Проминув рік. Я отримала повідомлення від адвоката, що Мирослав зажадав розводу. Голова закрутилася мені від цієї несподіванки. Таж ми католики! Перед очима станули Христові слова: **Що Бог злучив, нехай ніхто не розлучує!**

Зразу повідомила адвоката, що не годна погодитися на розвід, бо віра не позволяє мені. Мирослав написав до мене, благаючи звільнити його, бо хотів 'вдруге' женитися. Цим разом знайшов собі в Лос Анджелес якусь дуже добру англійку, що 'розуміє його положення'. Я писала до нього і благала вер-

нутися, бо при добрій волі все можна полагодити, але Мирослав залишився глухий на мої благання.

Тоді удалася до свого отця пароха і виложила цілу справу. За його згодою згодилася на розвід, бо "духово" ми вже й так були давно розведені! Отримавши документ розводу, сіла на софу і тяжко заридала. Це був моральний і духовий гураган, що розторощив мене.

Чулася гірше ніж почуваються бідні вдови. Вдова зазнає тільки болю, а я мучилася від стиду, розгарячення та непевности: "Може це моя вина, що чоловік покинув мене?" Я вже не могла вернутися до давніх часів і знову стати дівчиною. Мирослав розвівся не тільки зо мною, але й з моїми дітьми, залишаючи їх мені та не журячись, як вижившю та вберу їх!

Мої давні приятельки та знайомі скрива дивилися на мене. З їх тихих розмов можна було вичути: "Якщо б вона була добра, то чоловік не був би покинув її!"

Чи дивниця, що проживала в страшнім замішанні, бувши невпевнд про майбутність. Розчарування характеризувало кожний мій крок і вчинок. Крім цього почувалася невимовно опущена та нікому непотрібна. Навіть стидалася заходити до власних батьків.

* * *

Відсутність батька дивувала маленького Олега. Зразу втихомирювала його, що батько поїхав далеко на роботу, але згодом треба було сказати дитині, що він покинув нас і вже ніколи не вернеться додому. Ах, це страшна проблема, про яку не думають ті, що мріють про розвід!

Молитва, молитва і ще раз молитва була моєю силою! Тільки вона захоронила мене від морального та духовного заломання, бо я бачила розведені жінки, що в розпуці негайно по розводі кидалися 'в другe подружжя' з кимнебудь, що навинувся їм, інші віддавалися зіпсуттю, що в хвилинах тверезости лякало їх самих.

Дякую Богу і власній матері, що духово не заломилася. Взявши діти, перенеслася до матері. Вона жила з молодшою сестрою, бо батько помер тому два роки. Ах, яка добра та розумна була тоді для мене рідна мати! Її матерні слова цілющим бальзамом спливали на мою зранену душу. "Дитино", пригорнувши мене до серця, говорила мати, "велике нещастя навістило тебе, але не слід попадати в розпуку. Бог не опустить ні тебе, ні твоїх діточок, бо ж ти була завжди побожною християнкою! Бодрися, дитино, бодрися!"

* * *

Переболівши страту чоловіка, рішила братися до нового життя. Була вдячна Богові за двох прегарних діточок, яких намагалася виховати на добрих християн. Це не було легко, бо мусіла бути матір'ю та батьком для них. Воно трудно належно виповняти дві ролі, але з Божою поміччю мені це вдалося. Діти зростали і були потіхою для мене і матері.

Упорядкувавши сяк-так справу з дітьми, пішла до праці, щоб заробити їм на шматок хліба. На моє щастя я колись була інфірмеркою. Це розв'язало мою фінансову проблему. Роботу дістала легко, і то недалеко свого нового дому.

По праці займалася діточками, брала їх на прохід і намагалася заступити брак батька.

Мені здавалося, що вони виростали на нормальних діточок.

Час від часу думала про Мирослава і жалувала, що воно так сталося. Не раз питала себе: "Боже, чому наше подружжя розбилося?", але не знаходила вичерпної відповіді. Тоді покірно схиляла голову і підчинялася Божій волі.

* * *

Як у шпиталі довідалися, що я розвідка, то не одна інфірмерка співчувала мені. Інші радили 'вдруге' виходити заміж. Один лікар хотів доконче оженитися зо мною, бо я була ще молодою жінкою. Мала всього 23 роки. Зацитувала йому Христові слова: **Хто оженіться з розвідкою, той допускається перелюбу!** (Мт. 19, 9), але це не зробило на нього враження, бо казав: "Христос говорить Своє, а живий живе думає!" Його християнство було мертвою повалокою, тому не входило в душу. Моя ж віра—дякувати Богу—була глибока, тому дала мені силу опертися спокусі. Ця ж спокуса не була легка. Тричі відкинула його предложення, заки лишив мене в спокою. Деякі інфірмерки дивувалися, що я погорджувала таким 'щастям'! На їх здивування мала завжди ту саму відповідь: "Я—католичка. Мій чоловік ще живе. Не хочу зневажати Бога і ставати перелюбницею. Душа для мене важніша ніж тіло, а вічність має більшу вартість аніж теперішне земське життя!"

* * *

Життя плило нудно і помалу. Мирослав не писав ні до мене, ні до дітей. 'Оженився' з англійкою та забув про свій патріотизм і Україну! Як міг спокійно жити, цього ніяк не розумію. Навіть сотика не прислав на вдержання дітей. Я сама мусіла працювати та виховувати їх.

Отак проживала і трудилася для дітей. Моя ціль—дати їм добре християнське виховання. Щонеділі брала їх до церкви. Вдома вчила їх по-українськи, бо мови навчилася від невірного мужа. Забула про себе. Щастя знаходила в діточках. Вони заохочували мене до саможертви. Дякувала Богу, що мала їх, бо не знаю, як була б пережила та що була б учинила, як муж покинув мене. Інші жінки, що знайшлися в подібнім до мого положення, прямо тратили розум, бо, не мавши дітей, не бачили, пощо властиво мали б жити і для чого трудитися. Мої діточки були для мене небесним даром. Це вони зберегли мене від розпачі та душевного заломлення.

* * *

Проминуло чотири роки самітнього життя. Одного дня знайома родина з Лос Анджелес прислала мені витинку з тамтешнього часопису.

На першій сторінці була знимка розбитого автомобіля та грубий заголовок: "Мр. Мирослав Ч. і його дружина Беверлі згинули в акциденті". Слідував опис катастрофи. Мирослав і Беверлі верталися з забави. Були п'яні. Падав дощ. На скруті автомобіль з'їхав у рів, перевернувся і розторощив обидвох.

Похорон мав відбутися в лютеранській церкві, бо обидвоє були її членами.

Смерть мужа зробила на мене прикре враження. "Боже", шепотіли мої уста, "яка страшна кара! Стратив жінку і діти, відрікся святої віри, а тепер затратив життя. Як почувався, коли станув на Твій справедливий суд! Який жахливий рахунок мусів здати за те, що знех-

тував Твоїм святим законом!"

* * *

Ставши вільною цебто вдовою, я дальше працювала. Лікар, що колись бажав оженитися зо мною, довідався про моє вдівство від інфірмірок, яким розповіла про смерть мужа.

Зразу обминав мене, бо бачив, що я трохи поденервована наглою смертю Мирослава. Воно не можливо вповні забути того, кому присягаємо досмертню вірність, хоча б не знати, як страшно скривдив нас. Я навіть молилася й замовила Службу Божу за душу Мирослава.

По кількох тижнях, як я вспокоїлася, лікар наблизився до мене і промовив: "Ганусю, ти героїня! Подивляю тебе і твою віру! Мусить бути добра ваша католицька віра, коли дає вам стільки сили серед катастроф!"

Отак зачалася наша приязнь. До року ми побралися. Лікар став католиком, бо казав: "Віра моєї жінки мусить бути правдива!"

Діти люблять нового "татка", особливо Оля, що зовсім не пам'ятає Мирослава. І він любить їх обидвох.

Отак закінчилася моя трагедія. Щоправда, рана лишилася в серці, бо її ніщо в світі не злічить, проте чуюся щаслива. Мешкаємо в новім гарнім домі. Фінансово нічого не бракує нам. Мій муж лікар добрий для мене і я намагаюся в усьому подобатися йому, але мушу признати, що ця друга любов ніколи не дорівняє першій.

Знаючи, що мій муж бажає власних дітей, щоденно благала Всевишнього вдоволити його бажання. Навіть замовила три Службі Божі на честь Христового Серця, бо це ласкаве Серце завжди вислухує тих, що покірно і з довір'ям звертаються до Нього за поміччю. Крім цього не одну вервичку проказала перед іконою Божої Матері в тім самім намірі.

По двох роках нашого подружжя Христос змилосердився над нами і вислухав нас... Мій муж був такий щасливий, що впав навколішки перед іконою Христового Серця та щиро подякував Йому за вислухання наших довгих молитов...

УКРАЇНСЬКА ТЕРПЕЛИВІСТЬ

Вороги схопили полковника Гонту і засудили його на смерть. Живцем здирали з нього шкуру та посипали рани сіллю. Мучений Гонта затиснув зуби і навіть не зойкнув. Від затиснення деякі зуби повилітали йому з рота.

Один польський пан, приглядаючись терпеливості Гонти, промовив до нього: "Пане полковнику, дайте мені щось на пам'ятку!" На це скривавлений Гонта відказав, звертаючись до ката: "Дай цьому панові пас шкури, що здираєш з моєї спини!"

Кардинал Вайзман каже: "Хто не вірить у Біблію, той повинен вірити в ніщо. Пророцтва сповнилися і тепер усе стоїть на Христі".

Св. Атанасій Великий, неустрашимий борець за правдиве незіпсоване християнство, каже отак відповідати еретикам, що перекручують християнську віру: "Так вірить католицька Церква. Ваше навчання не є навчанням Святих Отців Церкви".

Життя по Смерті

о. М. Щудло, ЧНІ.

ТАЄМНИЦЯ смерти була завжди важною загадкою для тих, що живуть на землі. Спаситель розв'язав її словами: **Я — воскресення і життя. Хто вірить у Мене, хоча б і помер, все таки буде жити. Хто вірить у Мене, той не помре повік.** (Ів. 11, 25). Так Христос потішив засмучену Марію і Марту над гробом їх брата Лазаря.

Спаситель подав людям ясний образ посмертнього життя, що закінчив поганські видумки про таємничий Ад, в якім снуються тіні померлих. З появою Євангелії наставлення людей до життя і смерти істотно змінилося. Добрі люди перестали лякатися її, кличучи зо Св. Павлом: **Смерте, де твоя перемога?** (Кор. 15, 55). Це ставлення спирається на Божій мудрості, любові і справедливості. Бог сотворив світ і людину, якою керує в житті на землі та по смерті.

Навіть погани вірили, що їхні божки мусять бути справедливі, йнакше не були б божками.

Люди домагаються, щоб інші були справедливі для них. Знаємо, що Бог буде справедливий, як судитиме людські вчинки. Спаситель докладно змалював цю справедливість, описуючи Страшний Суд (Мт. 25, 46).

Між сотвореннями і Творцем є безконечна різниця. Це викликає в людях спасенний страх, бо людина почувається негідною перед безконечною Божою величчю. Сотворіння відчуває, що воно неспроможне досконало виповнити волю Творця виявлену в 10 Заповідях. Це почуття частинно паралізує радість, що випливає з релігії.

Подібне почуття страху опановує людей, як думають про долю своїх померлих. Погляд на Розпятого Спасителя трохи зменшує цей страх, бо Він помер, щоб запевнити душам вічне щастя. Тому саме Св. Іван каже: **Блаженні ті, що померли в Господі!** (Апок. 14, 13), цебто ті, що померли з вірою в Христовий хрест.

Ці слова видніються на брамах цвинтарів. Їх треба б так само виписати на гробі кожного доброго християнина. Він блаженний, бо його діла ідуть за ним і дають йому право до вічного щастя. Перші християни не вживали чорних, але червоних риз на похоронних відправах, щоб зазначити, що смерть добрих християн повинна викликувати радість, а не смуток. Це досьогодні робить Східня Церква.

Святі тішилися при смерті. Св. Йосафат не лякався смерти. Знав, що вороги хотіли вбити його. Не тікав від смерти, але пішов їй назустріч, бо вважав її добродійкою, що забере його до вічних радощів з цієї долини сліз.

Не всі душі, виходячи з цього світу, є готові ввійти до неба. Не одна душа мусить очиститися в чистилищі. Церква поручає людям молитися за по-

мерлих. Братня любов вимагає, щоб люди молилися за померлих, бо треба помагати тим, що потребують помочі.

Слід дякувати Богу за те, що дозволяє людям сплачувати довги тих, що пробувають у чистилищі, і так приспішувати їх вступ до неба.

Душа, якій хтось допоміг увійти до неба, буде завжди молитися за свого добродія. Бог щедро нагороджує тих, що моляться за померлих, бо це **свята і спасенна гадка молитися за померлих, щоб простилися їхні гріхи** (2 Мак. 13, 46).

Є побожні християни, що кожного дня моляться за душі в чистилищі, особливо за ті, про які всі забули і за які ніхто не молиться.

Молитва, піст, милостиня, Св. Причастя і Служба Божа це найкращі засоби, щоб помагати душам вийти з чистилища і дістатися до неба.

Хто за життя помагає іншим, тому добрі душі помагатимуть, як по смерті сам опиниться в чистилищі та потребуватиме помочі, щоб щоскоріше дістатися до неба.

НАБОЖНІСТЬ ДО ХРИСТОВОГО СЕРЦЯ В УКРАЇНІ

Христове Серце було завжди знане всім християнам, бо Спаситель виразно закликає всіх вдивлятися в Нього і наслідувати Його: "Навчіться від Мене, бо Я тихий і покірний серцем!" (Мт. 11, 29).

Перше Братство Христового Серця було основане 12 березня 1738 р. в Східній Україні. Царський російський уряд, зайнявши Східню Україну, знищив у ній всі братства Христового Серця і придусив саму набожність.

В Добромилі в Західній Україні почалося публічне почитання Христового Серця в 1883 р. Звідтіля воно поширилося по наших містах, селах і родинах. В 1886 р. основано перше Братство Христового Серця на західньо-українських землях. Його осідок був у Львові, столиці Західньої України. В 1911 р. це Братство нараховувало 100,000 членів і членкинь. Отці Василіяни займалися ним.

В 1893 р. о. Мелетій Лончина, ЧСВВ., видав книжечку з піснями в честь Ісусового Серця. Вона сильно причинилася до спопуляризування цієї набожности.

В 1891 р. всеч. о. Ізидор Дольницький, духовний провідник львівської семинарії, уложив акафист у честь Пресвятого Ісусового Серця. Він став такий популярний, що його переложено на грецьку, латинську й арабську мову. Папа Лев XIII надав повний відпуст тим, що відмовлять цей акафист у дні свята Христового Серця.

В 1909 р. о. Дольницький уложив молебень до Христового Серця, який став улюбленою богослужбою по наших церквах.

НАЙБІЛЬШЕ ЧУДО В ІСТОРІЇ

Архангол Гавриїл з'явився Преч. Діві та промовив: "Не бійся, Маріє, бо ти знайшла ласку в Бога. Й ось ти зачнеш у лоні і породиш Сина, і даси Йому ім'я Ісус. Він буде великий і Сином Всевишнього назветься, і Господь Бог дасть Йому престіл отця Його Давида. І Він повік царюватиме в домі Якова і царюванню Його не буде кінця" (Лк. 1, 30-33).

Слід шанувати Святих, бо Святий Дух каже: "Похвала належиться праведникам" (Пс. 31, 11).

Чи може подобатися Єгові той, хто не шанує Христа?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

У Євангелії Св. Івана читаємо оці слова: "Хто не шанує Сина, той не шанує Отця, що Його Він послав" (5, 23). Це зовсім зрозуміле, що не може подобатися Богові чоловік, що не шанує Його Сина, якого Бог Отець послав на світ, щоб людям вказав дорогу до неба.

Що треба думати про тих, що не шанують, а понижають Сина і погорджують Його наукою? Ніхто не може подобатися Єгові, якщо не шанує Христа. Ніхто не може бути свідком для Бога-Єгови, якщо понижає Христа. Ніхто не може твердити, що працює, щоб Єгова панував і став царем, коли не віддає чести Христові. Причина дуже проста. Бог-Єгова любить Свого Сина, який має одну з Ним Божу природу. Христос це Божий Син. Відомо, що є три особи Божі, які мають ту саму Божу природу, тому Вони вповні Собі рівні і нема між Ними ніякої дійсної ріжниці.

Друга особа Пресв. Тройці, Божий Син, зійшов на землю, став людиною, жив і помер страшною смертю на хресті. Він є Богом, якого Небесний Отець любить безконечною любов'ю. В Ньому Він знаходить Своє повне уподобання. Отже не можливо подобатися Богові, якщо не шануємо та не любимо Сина та не признаємо, що Він дійсно є Богом. Бог Отець не тільки любить Сина, але й зробив Його одиноким Своїм Посередником між небом і землею так, що ми не дістанемося до неба, якщо не будемо шукати нашого рятунку через Христа. Він має запровадити нас до неба. Христос отже це Бог, рівний Богові Отцеві, Єгові тому, що від віків посідає ту саму природу, що Небесний Отець, Єгова. Знаємо одначе, що не мало сьогодні таких, що перечать Божество Христа. Коли взяти до рук книжку під назвою The Kingdom is at hand, що її видали свідки Єгови, то там ви читаєте на стор. 214 ось таке: Як звичайна людина, що народилася з Марії, Ісус не міг бути Царем у небеснім царстві". Те твердження вповні неправдиве тому, що Христос, як народився від Марії, не був звичайною людиною, але був завжди Сином Божим. Такої отже науки не можемо прийняти тому, що вона порушує основні, головні правди християнської релігії.

Ми навпаки твердимо, що Христос був завжди Богом, навіть коли лежав на сіні в яслах як мала дитина. Це той глибокий фундамент, на якому наша віра опирається. Коли хтось цього не приймає, він не може твердити, що хтось запровадить його до царства Єгови. Хто не шанує Сина, той не шанує Отця, що Його послав. Вся наука про Бога може лиш спиратися на тій фундаментальній правді, що Христос є Богом рівним у всьому Отцеві.

Ніхто не може складати свідчення про Бога Отця, Єгову, коли не признає Сина, тому що такий Єгові не подобається, і

Єгова таких свідків відкине і прожене від Себе. Про Отця можна свідчити лише в імені Сина, якому признаємо належну честь як правдивому представникові Бога, Єгови, а не інакше. Та що треба думати про тих, що навчання Божого Сина перекручують і не подають в цілій повноті? Такі з недовір'ям ставляться до Божого Сина, тому і Отець Небесний їх раз назавжди відкине. Христос вимагає, щоб ми приймали всю Його науку, повну, незмінну, ненарушену, бо тільки тоді можемо сказати, що щиро хочемо через Нього пізнати Єгову. Коли ж не признаємо, що Христос є Богом у всьому рівним Єгові, тоді зневажаємо самого Єгову та стаємо Його найзавзятішими противниками. Ворогом Єгови стає кожний, що перечить Божество Христа, бо перечить також, що Єгова є Богом. Причина дуже проста. Христос, друга особа Пресв. Тройці, в усім рівна Свому Небесному Отцеві. Він має ту саму Божу природу, що й Небесний Отець.

Бог Єгова вимагає таких поклонників на землі, що признають Божество Його Сина, бо тільки такі поклоняються Богові Єгові правдою і духом. Всяка інша релігія, що не признає Божества Христа, є фальшива, тому що про Єгову міг нам сказати правду лиш Той, що зійшов до нас з неба цебто Христос, Божий Син. Бог Єгова буде панувати лише через Свого Сина на цьому світі. Як довго фальшиві пророки будуть навчати, що Христос не є Богом, царство Єгови не може ані на один маленький волосок здійснитися на цій землі. Щоб прийшло отже царство Єгови, треба найперше повного царства Христа. А царство Христа прийде щойно тоді, коли всі народи на землі приймуть Христа як правдивого Божого Сина, що у всьому рівний Єгові. Доки народи на землі не мають тої глибокої віри у Христа, Божого Посланця, що має людям показати, як покланятися Єгові правдою і духом, так довго не прийде на землю царство Єгови. Щоб прийшло царство Христа, треба отже, щоб серця людей відчинилися так, щоб ці люди приймали всю Його науку, і щоб так Христос вповні опанував душі людей. Христові потрібно людських душ, і тому Він прийшов на землю, а не якогось там царства, що мало б тривати тисяча років й опісля розпастися. Того, чого потрібно сьогоднішній людині, це глибока віра в Христа як правдивого Бога, бо тільки Він може запровадити царство Єгови на землі, а не такого Христа, що є лише людиною, як цього нас навчають Рутерфорд і інші.

Коли хтось береться досліджувати Св. Письмо, то мусить його добре досліджувати, бо коли хтось перечить Божество Христа, то він нічого з Біблії не розуміє.

Чому деякі люди відступають від Церкви і перестають вірити в Бога? Ось відповідь: Три головні людські пристрасті—гордість, змисловість і непогамоване бажання земських багатств і вигід—це три головні перепони, через які чимало людей не хоче бути членами Христової Церкви або навіть покидає її, якщо змалку через хрещення ввійшло до неї.

Вплив Душпастирів на Виховання

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Є багато людей, що не розуміє належно ролі душпастирства у вихованні їх самих і їх дітей, і тому достатньо не цінить його. Парафія-душпастирство має своїх предків ще у римському праві, Так званий вікарій, цебто намісник, правив кількома державними провінціями. Ця його велика область в III-V ст. з-грецька звалась паройкія, цебто парафія. З поширенням християнства парафією зачали називати громади вірних по містах, очолювані окремими єпископами, а далі і міста з хор-єпископствами, цебто з сільськими громадами, що належали до міста. За окресленням Тридентського Собору, парафією названо найменшу одиницю адміністративного поділу Церкви.

В чому етично-національна виховна сила душпастирства?

Парафія це частина Божого Царства в світі. Туди входить людина тайною хрещення. Миропомазанням дістає вона невидиму печать дарів Св. Духа і стає хрестоносним лицарем Христової істини в бою із царством пітьми, зла і тиранства.

Душпастирство — це клітина християнського і національного життя. Наполегливо поглиблюймо Спасителеву притчу про виноградний кущ: "Я—справжній виноградний кущ, а Мій Отець—виноградар. Він зрізує кожну вітку, що не дає плодів у Мені. Він же підчищує кожну родючу вітку, щоб зародила рясніше. Ви вже підчищені сповіщеним вам Мною словом. Будьте в одності зо Мною, як Я—в одності з вами. Так, як виноградна галузка не може самотужки родити, відорвана від куща, так і ви—відчахнені від Мене. Я—виноградний кущ, ви ж гіллячки. Хто з'єднаний зо Мною подібно, як Я з ним, зародить рясно. Адже без Мене ви нікуди непридатні" (Ів. 15, 1-6).

Батьки, що враз із своїми дітьми байдуживіють до свого душпастирства та недільних богослужб і поволі розривають із ним зв'язок, схожі на відчахнену євангельську гілляку: сохнуть вони і нидіють, поки зовсім не відпадуть від християнського і національного життя. По всіх громадах знаємо деякий відсоток таких, на превеликий жаль, трухлявих гілляк. Ще років п'ятнадцять тому ці юнаки чи сім'ї зеленіли, красувались і заповідали рясне жниво, а сьогодні...

Ось як водиться у війську. Вояк є приділений до чоти чи роя, потім до сотні, куреня, полку, бриґади, дивізії, корпусу, і не йде воювати чи муштруватись, де йому хочеться. Так само юнак і його батьки мають перш за все виявляти здисцип-

лінованість у своїй Церкві і своїй парафії та співпрацювати зо своїм душпастирем. Жадний кавалерист не сміє самовільно перейти у фльоту чи повітряні з'єднання. Так само й ми маємо вірно держатись цієї другої, після сім'ї, живої клітини суспільного організму, яким є наша парафія. Ми обов'язані в своїй Церкві брати шлюб, хрестити і миропомазувати свої діти, часто причащатись і сповідатись, завжди брати участь в недільних богослужбах, і врешті, по-змозі сил, матеріяльно піддержувати свої громадські та душпастирські установи: церкву, приходство, парафіяльну школу і шпиталь. Наші брати в Україні мукою й сльозами, а навіть кров'ю й життям, захищають свої християнські і національні переконання і не вирікаються своєї віри, хоч ворог від років тероризує їх нуждою. Отож сором був би перед Богом і людьми, коли б ми стали цуратися своїх священних обов'язків супроти Бога, Церкви й нації.

Сумління це ніжний голос у душі, що викликає в людях докори сумління за те, чого цей голос не годен був спинити, як вони це робили.

Дев'ятдесятилітній дід промовив до свого сусіда, що мав 80 літ: "Друже, 80 літ це знаменитий вік, як хтось має вже 90".

Синок прийшов зо школи і каже: "Мамцю, я чогось навчився сьогодні в школі".
Мати: "Чого саме?"
Синок: "Що інші діти мають кращих батьків, бо ось мій товариш Івась дістає двічі стільки грошей від своїх батьків ніж я від вас".

Молода дівчина завжди знає, коли її майбутній чоловік стріне її. Це саме тоді, як якийсь пристійний хлопець зверне на неї увагу.

Кожна людина потребує клопотів у житті так само, як потребує інших речей крім цукру при їді.

Багато хто негайно завважує добрі речі, що діються довкола нього, як тільки його сусід уже завважив їх.

Є двоякі лідери,одні інтересуються народом, а другі його грішми.

Телевізія має одну добру прикмету цебто не дозволяє старим і давнім кіновим продуктам піти в забуття.

RETURNING THANKS

As the year 1961 draws to a close, it is appropriate surely to offer thanks to God for His blessings. Here are some thoughts on what the genuine spirit of thankfulness entails.

There are circumstances under which it is impossible to practice the virtue of gratitude, and under which the expression of thankfulness becomes a crude mockery.

If, for instance, a man believes that the world in which he lives is the result of chance, that current events are under nobody's control, that he himself is a puny accident in the universe, he is a fool, if he allows the emotion of gratitude to arise in his heart.

If he believes that his parents, his friends, his teachers, his associates are influenced in all their actions solely by the chemical constitution of their bodies, without any influence whatsoever of free will, there is no sense in any expression of gratitude. There would be just as much sense in walking up to a tree and thanking it for its apples or its shade.

If a person believes that he has no destiny in the world other than to suffer cold and heat, unsatisfied hunger and thirst, sickness and old age, wars and depressions, and then to die and be extinct, there is nothing in human life worth being grateful for.

Here are the *three* conditions which alone can give sincerity to the expression of gratitude:

1) There is a Creator Who is also a Father of all human beings. He is free, infinitely loving and merciful, wise and all-powerful, Who gives to men and takes away, always with a reason related to their happiness. To Him gratitude is always due.

2) All human beings created by God have been endowed with freedom. Their good works, their service and kindness to other human beings are often the result of their free choice in the sense that they could have refrained from acting, or could have chosen to do evil instead of good. For all the freely executed deeds of charity others have done for us, gratitude is due.

3) Every human being has been created, not for a paradise in this world, but for a heaven in the next. God may permit poverty, sickness, wars, fatal accidents and catastrophes in this world, but He never deprives anyone of anything that is needed to save his soul. As St. Paul expressed it, "the sufferings of the present time are not worthy to be compared with the glory to come." (Romans: 8, 18). For the assurance of heaven and the means to obtain it, gratitude is always due to God.

A genuine spirit of gratitude is not made up of mere words; it comes from the heart. And like the love that lives in the heart, it is not a passive thing, but desires to prove itself by action. Christ once said: "Not everyone who says to Me: Lord, Lord, shall enter the kingdom of heaven, but he who does the will of My Father in heaven shall enter

the kingdom of heaven." (Matthew: 7, 21). Genuine gratitude has within it sorrow for having been ungrateful in the past, for having taken God's goodness and kindness for granted. It has within it resolution for the future, resolution to be humble and reverent and zealous for God's cause in the time to come.

* * *

My God, I give You thanks for what You give, and for what You take away; Your will be done. (300 days indulgence).

THE LOVING KING

Love alone, an extraordinary manifestation of God's love can save the world from losing itself in its own corruption and unbelief. That was exactly the moment that our Blessed Lord had chosen to intervene in human affairs and to lead men back to their senses.

How did Christ do it? He chose His loving Heart as the means to rekindle men's love for God and to help them to their way back to a good and Christian life conformed to the teaching of the Gospel.

St. Gertrude the Great (1256-1302), a wondrous mystic and saintly nun, endowed with extraordinary gifts from on high and honored by series of visions, was a great and zealous devotee of the Sacred Heart of Jesus. She often wondered why didn't Christ manifest His Heart to people when He was preaching the Gospel in Palestine. And she was told that the manifestation of the Sacred Heart of Jesus had been reserved for a time of great coldness. God held back the wonders of Jesus' Heart for the time being because He decided to use it as an extraordinary means to rekindle the flames of charity at a time in which it would have grown cold and almost extinct.

Christ chose St. Mary Margaret Alacoque for His confident and revealed the secrets of His Heart to her, commanding her to spread the knowledge of it throughout the whole world. Our Lord appeared several times to the Saint, showing her His Sacred Heart, surrounded by thorns and burning with love. On one occasion He exclaimed pointing to His Heart: "Behold this Heart which has so loved men that it spared nothing, even going so far as to exhaust and consume itself, to prove to them its love! And in return I receive from the greater part of them nothing but ingratitude, by the contempt, irreverence, sacrileges and coldness with which they treat Me in this Sacrament of love, that is, in the Blessed Eucharist" (June 16, 1675). And He added with an audible sigh: "You, at least, give Me the happiness of making up for their ingratitude, as much as you can!"

ADMONITION FOR CHRISTIANS

St. Jude the Apostle writes: "You, beloved, build yourselves up on the foundation of your most holy faith; pray with the aid of the Holy Spirit. Keep yourselves in the love of God, while you await the mercy of Our Lord Jesus Christ, which will bring you to eternal life. Reprove those who are judged to be wrong; save others by snatching them out of the fire. To still others show mercy tempered with fear, hating even the garment soiled by carnal passions. (Jude: 20-23).

FATHER MARKIAN SHASHKEVICH

PRIEST, POET, MAN OF IDEALS

Rev. B. Losten

ONE hundred and seventeen years ago a great Ukrainian Catholic priest, poet and man of ideals passed into eternity. His name is Father Markian Shashkevich. He was born on Nov. 11, 1811. This humble priest accomplished in the short span of 32 years what most men fail to accomplish in a life-time. What Taras Shevchenko did for Eastern Ukraine, Father Shashkevich did in a few years for Western Ukraine. It was he who re-awakened the proud tradition of Ukrainian literature as well as Ukrainian nationalism. Surely, he can be called the Father of Ukraine's Renaissance.

Strange as it may seem to us, about 100 years ago the vernacular of the Ukrainians was looked down upon as primitive and boorish by the pseudo-intelligentsia. These latter, sad to say, also of Ukrainian birth, scorned the common tongue of our forefathers; they refused to speak it in public: they were ashamed to speak it because they felt that it was the language of the peasant class — the vulgus. These self-styled aristocrats lacked the stamina of such men as Moses and St. Paul.

Moses — as we know — was found by the Egyptian Pharaoh's daughter. She nursed him; she had him educated and he became her adopted son. Nevertheless, Moses grew to love his people, the Jews, simply because they were treated with contempt and leveled to the state of slaves. This great love for his people caused Moses to flee into exile, because with one blow he killed an Egyptian who was torturing a Jew. And it was this very man that God chose to lead the Jews from their exile to the promised land.

Like the Moses of the Jews, the Ukrainians have their Moses in the person of Father Markian Shashkevich. Though he did not lead the Ukrainians to the promised land of political and religious freedom, nevertheless, he set the stage for the rebirth of the Ukrainian vernacular, its culture and tradition.

As a priest and man of character, Father Shashkevich could not abandon the poor or peasant class. Surely the words — "God must really have love for the poor, for He made so many of them" — touched his heart. And this love that Father Shashkevich possessed drove him to work ardently for his people and to unearth Ukrainian culture and to show the world the high literary value of the Ukrainian language as written and spoken in the vernacular. But. this was no easy task. The pseudo-intellectuals gave him much opposition. He truly had to drink from the bitter chalice of opposition and bear the taunts of those people. Since he was a poet, a poet of great emotion, he felt these ruthless blows, but instead of turning from his ideal, he continued his noble, unselfish and self-sacrificing task. And this work was self-sacrificing in the strict sense of the word because at 32 death had

claimed him, but it could not claim his work nor his ideals.

It is only natural that we Ukrainians should admire the courage and undaunted hard work of this young priest who, in a certain sense, became a martyr for his people. And that is why we are honoring this great man of ideals, honoring his deep love of God and country. But it is not enough just to admire and honor him by words alone. We must follow his example; our self-respect demands it. We cannot be considered cultured if we lack such a primitive trait as that of loving and protecting our own.

Some of you might be thinking to yourselves, "I am an American not Ukrainian." Granted you are an American, but listen to what the late Cardinal Hayes has to say: "I am a better American because I am an Irishman; I am a better Irishman because I am an American." That is a Prince of the Catholic Church speaking. Now, listen to what the late Lord Tweedsmuir, Lord-Governor of Canada told a large gathering of Ukrainians: "You cannot become good Canadians unless you become good Ukrainians." How can we demand respect of other nationalities, if we turn our backs on our own rich heritage? That is being the same as Benedict Arnold, a traitor who was not even respected by those to whom he gave information.

Most of our parents came to this country with nothing but two hands, a strong back and faith in God. They contributed much to the general welfare of this, their adopted country. If we forget them and drift away from the nation and Rite from which they sprang, we will lose face and our self-respect.

This is the 117th anniversary of the death of Markian Shashkevich. He gave us the ideal and we are obliged to follow. Let us make a pledge that we will follow and follow faithfully. The question arises, how can we do this practically?

The first point is that we should make an earnest effort to master the Ukrainian language by learning to read, write and speak it.

Secondly, know and love your Rite. This is the principal ideal of Shashkevich. He asks all to support their Church, the Catholic schools, colleges, seminaries, convents, monasteries and press. Thanks to the foresight of beloved Metropolitan Constantine Bohachevsky, we have these instruments of furthering the traditions, customs and music of our beautiful Ukrainian Catholic Rite.

Lastly, be proud of your heritage. Make it known to others. Take up the flags of America and Ukraine and wave them on high, but always remember that at the top of the flagpole there is the Cross of Christ. Patriotism without religion is like a tree without fruit.

In this way we shall honor Father Shashkevich's memory more than in any other way. He died for those ideals — but do not let his ideals die also.

Two golfers, strangers to each other, happened to meet on the golf course. "See that girl over there?" said one. "Imagine her parents allowing her to dress in that outfit. Just copying men's clothes."

"That, sir, is my daughter," said the second golfer.

"Oh, pardon me. I didn't know you were her father."

"I'm not. I'm her mother."

A Protestant minister in clerical collar met two little boys on the street. One said respectfully, "Good morning, Father." The other lad retorted to him, "Hey, he ain't no Father, he's got three kids."

How to Argue Without Quarrelling

O. M.

EACH of us has, at one time or another, been confronted with a situation when it seemed inevitable that we argue with someone against our will. It can happen in many ways and in almost any situation. Someone, who is in an argumentative mood, might come up and try to pick a quarrel with you. It might be when you are at work, it might be at a party, it might be at home, probably with your husband or wife. And even though sometimes you don't want to quarrel, the statements your attacker is making become more and more provocative. How can you stand up to this person and yet avoid quarreling with him, or making a scene?

At times, it will be very difficult not to lose your temper and have it out with him. On the other hand, you might be tempted to ignore this person and have nothing more to do with him. But this isn't a very sensible or practical solution to the problem, for no one wants to leave a bad impression of himself with someone else. For this reason, it is valuable to learn how to argue and discuss without antagonizing your opponent.

The Best Method

How can you go about this? The first, most important thing is to develop self-control, because in argumentative situations you will certainly need a great deal of it. By refusing to show your anger, you lessen the danger of creating an explosive situation. Always remember that you want to avoid a quarrel. Develop the determination never to argue about a generalized topic when you are not quite sure what the other person means or wants to prove or to refute.

For instance, suppose it is well known that you are closely associated with a certain political party, and someone comes up to you and says that he knows that most of the people who run this party are swindlers. Of course, you will be angered, but control your temper, try to look reasonable, and say nothing, at least for a while. To tell him that he is wrong would be uselesss, because his opinions are as fixed as yours, and for this reason you would get nowhere. Instead, keep calm and wait for him to say more about his topic.

This will confuse him. Anyone who makes an outrageously provocative statement doesn't expect to be met with a calm, reasonable attitude. He will probably look quite surprised, but he won't give up immediately. In a minute or so, he will probably add a little to what he has said, but he will do so with less confidence, because he will feel confused by your attitude.

At this point, ask him what else he thinks about this political party, what other opinions does he have? Act interested, and soon you will find that you have become interested. You have begun to wonder why he acts this way.

Is there some personal reason? Did he perhaps try to work for this party and was met with a rebuff? In becoming interested in him, you have forgotten about yourself. You have forgotten your first flash of anger and have gained control. Show him that you are willing to listen to his opinion. This will disarm him, and thus he will slowly become less belligerant.

Encourage your opponent to talk, and let him see that you are interested in his viewpoint, even though it is opposed to yours. Hear him out, and if you think there is a good point in his argument, tell him so. Do not be afraid to admit that your opponent may be partly right. You can do this without backing down and changing your stand. You can agree with certain aspects of his viewpoint without agreeing with his conclusion. There might be certain policies of your political party that you are not in complete agreement with, either. Concede this, but show him that you, and others like you, are constantly working to improve these things. The same method can be followed during the discussions about the Church, education, etc.

If you can do this, consider what you will have accomplished. At first your opponent insulted you, and tried to impose his opinion on you. Instead, because of your tact and willingness to listen, he ended by listening to your opinion!

GOAL OF ALL DISCUSSIONS

This should be the ultimate goal of all arguments or discussions — a mutual exchange of opinions given without antagonism or anger. Inevitably, each person will learn something from this kind of argument, even though his conclusion may not change. What else can anyone ask? We cannot make everyone believe what we believe, but we would like them to try to understand our opinion, and to recognize our right to hold this opinion or belief. We can help others to become more tolerant by making an effort ourselves, to understand their opinions. This brings us closer to our fellow men, creates mutual understanding and makes life easier for all of us.

We should always be considerate of people, even if they oppose us. If we do not resort to insults when people disagree with us, but respect them as human beings, we will have accomplished a great deal in breaking down the barriers of misunderstanding. This consideration of human feelings, at a time when your feelings are being disregarded, this willingness to listen to a point of view which may be opposed to your own, is the practical application of Our Lord's injunction to "Love your neighbor as yourself", clearly, a most valuable formula for getting along with people, securing harmony in the families and understanding among men.

We should never be afraid to discuss things with our fellow men. There are people who shun discussions, because they are afraid that discussions may hurt someone. Such fear becomes groundless, if discussion is conducted in the spirit of Christ, the Light of the world, that is, with Christian charity and deep understanding. Not everyone must think as we do. If our opponent is absolutely wrong, and this may be the case when discussion about religion is started, then we must not be ashamed to state clearly the Catholic point of view on the subject. Of course, we must know our faith well, if we wish to help the others to know it.

A friendly and calm discussion enlightens the minds without embittering the hearts. For this reason let us conduct our discussions (arguments) in the spirit of Christ which is the spirit of charity. And charity, rightly shown, never hurts anyone.

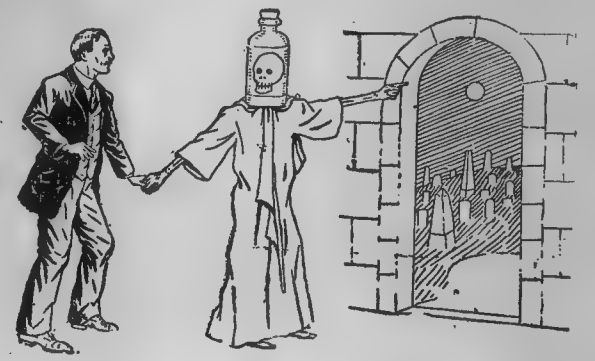

WHO IS AN ALCOHOLIC?

M. Schudlo, CSsR.

THE number of people who are drinking is at a steady increase in the U.S. and Canada. Sixty-four percent of adult Americans and Canadians imbibe beer, wine or whiskey. There are approximately 65,000,000 'social drinkers' in America and some 5,000,000 in Canada. Of these one out of every fifteen winds up as an alcoholic. Some other writers relate that in the United States approximately five million persons suffer from alcoholism, and an additional twenty-five million non-alcoholics, family members of the afflicted victims, are affected. Among these alcoholics some 600,000 are women. Alcoholism is not a 'privilege' of any particular class, for its victims are found in all walks of life, among the rich and the poor, learned and unlearned, old and young.

The financial loss caused by alcoholism runs into more than a billion dollars a year. One fourth of all crimes is associated with alcohol. It causes 10 per cent of all accidents, ruins countless marriages, spreads illegitimacy and corruption of morals and brings untold heartaches to the alcoholics themselves, ruining both their bodies and their souls.

WHO IS AN ALCOHOLIC?

Many people look with scorn upon the victims of alcoholism, especially when these victims are women. Why? Because they indentify them with the ordinary drunkards who do not want to get rid of their bad habit. Is it so? Is every alcoholic an ordinary drunkard who refuses to give up drinking? No, absolutely no!

The purpose of this article is to enlighten our readers as to the true nature of this tragic blight which poisons the lives of coutless men and women throughout the world.

What, then, is alcoholism? It is a dreadful disease, worse than cancer or diabetes, which is characterized by an almost uncontrolable craving for alcohol. Thus alcoholism is an illness like any other. A true alcoholic is no longer

able to choose whether to drink or not, the times when he gets drunk or not, or the amount of liquor he will take. In other words, an alcoholic has no control over his drinking. Occasionally it may seem that he is able to control his drinking, but that is just a tragic illusion which reinforces the conviction of the victim that he is not a true alcoholic. A real alcoholic has no control over his drinking. This must be realized by the victim himself and by those who are trying to help him. For this reason the only cure for this disease is a complete abstinence from liquor.

THE CAUSE OF ALCOHOLISM

Psychiatrists have learned a great deal about alcoholism. Today we know that an alcoholic is a sick man or woman who suffers from a **personality-maladjustment**, that is, he or she is a person who cannot face life and its various problems in a mature manner without turning to the bottle for help. Alcohol is a great 'leveler', because most alcoholics think it solves their problems and releases their tensions. It is simply not so. Of course, it may lessen their tensions for a while, but it does not and cannot solve their problems permanently, for no problem is solved in alcohol.

What, then, is the source of alcoholism? The nature of this disease is still widely debated, and no competent doctor or psychiatrist will venture to give a clear-cut answer. One thing, however, is admitted by all specialists: "Alcohol itself does not cause alcoholism." A man or a woman does not become an alcoholic because of a deliberate abuse of drinking. There are millions of the so-called social drinkers, of disillusioned men and women who get intoxicated quite often without becoming alcoholics, because they do not lose the will power and control over their drinking. They drink when they want and as much as they desire, but they can also stop or refuse a drink whenever they choose to do so. An alcoholic cannot do it. Here lies the difference between a drunkard and an alcoholic. Thus ill health, money reverses, financial troubles, failure in marriage, grief, disappointment in love, sex tension, unfaithfulness of marriage partner, bad companions, unsatisfying work, a nagging wife or a bad loveless husband or any other frustration in life cannot be assigned as direct and principal cause of alcoholism, for there are countless other people that live in similar circumstances who do not solve their problems with drink. It is true that there are cases where the pressure of life can be so great as to drive a normal, weak person to drink, but no pressure of life can turn a man or a woman into an alcoholic, if other factors do no concur to produce this disease.

For this reason other experts feel that alcoholism is essentially a **physiological** phenomenon, caused by a chemical imbalance of the glands or an impairment of the nervous system. Still others think that alcoholism has purely psychological and emotional causes. According to them an alcoholic is an **escapist**, a weakling who cannot face life squarely, and therefore tries to dull his painful shortcomings or failure in alcohol.

Alcoholism — at least it seems to us — is a disease which is caused not by one particular factor, but is rather a result of many causes combined: physical, psychological and emotional. It is true whether an alcoholic is aware of it or not, because it is very hard to analyze oneself and to find the exact cause of this dreadful illness even for the victim itself. The cause of alcoholism cannot be purely emotional, because there are countless victims who have removed all these causes from their life and work, and yet they are still unable to drink with impunity, that is, to control their drinking. If they take the first drink, they get completely lost in the liquor.

Whatever causes alcoholism, several things are clear: 1) True alcoholism is a disease which in its advanced stage must be treated by skilful psychiatrists and doctors. 2) With few exceptions, and there are always exceptions to any general rule — an alcoholic cannot be cured so that he be able to drink socially, that is, to enjoy his drink at the parties and on other occasions without getting drunk. The saying "an alcoholic is never cured" is true, as the experience clearly proves beyond any reasonable doubt. An alcoholic must, therefore, realize that no matter what the frustration — bankruptcy, loss of work, broken or unhappy marriage, physical sickness — alcohol is never the answer.

Although alcoholism is an incurable disease in the sense that an alcoholic must stop drinking or slip deeper and deeper into his misery, the unfortunate victims of alcoholism must not despair. Their illness can be arrested, and thus they can become normal men or women in every respect, except drinking. Of course, an inveterate alcoholic, let's say, one that was indulging in liquor for ten or fifteen or more years, needs much help from God, his family and the doctors, if he wants to recover. No matter how chronic his disease might have been, an alcoholic still has a chance to regain self-control, if he tries, prays, takes advice from those who care about his recovery, avoids drinking amusements and uses all those medical means, for instance, the new drug 'coenzyme' which lessens or completely removes the 'craving for alcohol' which is responsible for alcohol addiction and which characterizes this dreadful disease.

An alcoholic must be convinced that the fight will be long and painful, but if he is resolved to persevere, his struggle against this slavery will end in triumph. This hope must sustain him at times when he feels that the battle is lost before it is ended. No alcoholic becomes a loser, if he fights and trusts in God.

ST. JOSAPHAT — OUR MARTYR

St. Josaphat Kuntsevych, OSBM., was born in 1580 in Volodymyr in Volynia, Ukraine. His parents, Gabriel and Marianna, gave him a deeply Christian education. At the age of 24, Josaphat entered the Basilian Order. In 1618, he became the archbishop of Polotsk.

St. Josaphat is the Patron of the Church Union between the East and the West for which he shed his blood on Nov. 12, (25) 1623. The adversaries of the Church Union killed him in Vitebsk during the canonical visitation. At first his holy remains were preserved incorrupted at Bila where they had been hidden by the Russian soldiers in the church basement after the bloody destruction of our Catholic Church in our land in 1876. Discovered in 1916, they were taken to Vienna in Austria, and in 1949 were finally transferred to Rome.

Countless miracles occurred on the tomb of our great Martyr. Josaphat's beatification took place in 1643. The Russian government employed all possible means at its disposal to stop his canonization, but despite the bitter opposition of Moscow, Pope Pius IX canonized him in 1867. We should be proud of our great martyr and make him known to the whole Catholic world in these days of the unionistic efforts on the part of the Catholic Church.

THE WALLFLOWER

by

John Zubaly

The flowers that grow in one's garden may be put on display in an attractive glass vase. Or they may serve to decorate the wall of the room. Artificial flowers also have many uses for decorative purposes. Regarding the latter, one would have to look closely before noticing the difference between artificial and genuine blooms.

One would have to take a second look to see and then NOT see it at all — this mythical flower that grows not in any garden — the so-called "wallflower." Unfortunately, this name is quite frequently and thoughtlessly applied to a person at a party or dance who is left out of things. He or she is considered as not popular, as not belonging.

The Church is always interested in all her children even if they are "wallflowers."

Unfortunately, even in Church there are those who come to stand on the sidelines and merely watch as the service continues. They come and listen, then forget only to return once again to repeat the process over again. It is quite easy to be a Christian wallflower — that of not taking an active part in the doings of the Church.

There is so much to be done for God on earth. Anyone who serves Him is not to be mistaken as a looker-on, a non-doer. One lives by the true values of the Church in the doing of His way. Sometimes one will accept the easy way out — still thinking it as valuable. But, actually, this is a false value.

Man is capable of accomplishing feats of greatness when he serves God and his fellow men.

Yes — even He died for the "wallflowers" of His age and for all time to come!

CATECHISM

Catechists are performing a wonderful job among our children, for they constitute our future. Our life or our death, as a distinct unity with a particular rite and church services, depends in great part upon the education and the Ukrainian Catholic training of our young parishioners.

Many children, however, do not understand what they are taught. A priest visited his parish school. A boy asked to say "Otche Nash" in English, was heard to pray: "Harold be Thy name... Give us today our jelly bread... And forgive us our tree passes... And lead us not into Penn Station..."

It would be bettter to explain to the children the meaning of the prayers they have to learn by heart. So they understand it better, learn easier and say more earnestly.

A Brief Chat on Dating

Betty Merchuk

Betty Merchuk

THIS article is directed towards youth — in particular towards the teenager in high school — because it concerns dating.

Dating is one of those words that hardly requires a definition. It is a word everyone knows and one that is foremost in a teenager's vocabulary.

For the record, though, dating is "noting the time of writing or executing." Does this surprise you?

This defination is correct by Webster's dictionary. Teenagers, however, use the word for its slang meaning which the same dictionary also records as, 'making a social appointment with.'

Dating, then, is meeting for social reasons. As such it is a major step taken in the direction of maturity by a teenager. In keeping company with members of the opposite sex, a teenager learns not only how to live in society, but how to live in a mixed society.

* * *

When a teenager thinks of dating, he or she is doing something as natural as breathing or eating. This is because in becoming mature, a boy or girl suddenly feels an attraction for the opposite sex.

God has so arranged things.

For dating leads to steady dating and courtship — and often to marriage, one of God's holy vocations.

Commencing with high school years, teenagers become increasingly interested in dating. And what better time! School offers every possible chance for a date.

There are proms, hops or dances; there are sports events and meets; and let's not forget the unlimited opportunities for a boy or girl to study together.

Wonderful! But now let's get a bit personal about dating.

When a teenager begins to mature, as he does during his high school years, his emotions and feelings usually want to speak louder than his intellectual and spiritual knowledge will let him.

So, when Mom suggests that a date ends at eleven o'clock, don't blow up. Listen to her. She really is much wiser than you are, and knows what's good for you.

She knows that you need your rest. After all, you are a student, and school is your responsibility Emphasis on education is important, but even I don't have to tell you that.

Now, again, — and this in particular to the teenage girl — when Mom suggests a more girlish formal for the big dance of the year, don't pout and brood, because Mom all of a sudden seems to be old-fashioned.

Oh sure, that strapless formal you had in mind is gorgeous, but really, aren't you being silly? Your date will be a hundred times more comfortable, if you listen to Mom. Teenage boys are awkward, just as you are, and a strapless gown! — you'd have your date so ill at ease that your whole evening would be spoiled.

So, eleven o'clock has arrived (or perhaps, being a weekend home time

has been extended to twelve or even to one, if it's a special occasion) and the front door has been reached. What now?

Yes! That great big question — is a goodnight kiss in order? Perhaps you could use this as a measure of judgment — a goodnight kiss, if you want to show your affection and if you feel affection for your date. Otherwise no — don't deceive one another. Verbal thank-you's are quite sufficient, or a midnight snack, if you can trust your chances of fixing a sandwich.

Dating is good, natural and lots of fun. But it is still more fun, if it is done in groups.

When a teenage boy or girl go out alone, it can become very awkward. Emotional feelings can be a hodgepodge. Topics of discussion can be as far away as the moon. Deciding what to do on a date can end in a deadlock.

Eventually the boy thinks "why on earth did I ask this girl to go out with me" and the girl thinks "why on earth did I agree to go out with him."

Teenage years are filled with awkwardness and easy embarrassments. Why create situations where awkwardness and embarrassment are intensified? Date in groups.

Group dating has another advantage. You meet other boys and other girls. You broaden your knowledge of other personalities. You might even realize that the girl in row six, seat nine, isn't a snob, but just shy; or that the boy in row two, seat five, isn't a 'smart alec,' but just self-conscious.

Earlier in this article, studying together was suggested as an ideal opportunity for a date. And it is, because it fulfills two needs — keeping up with academic requirements — and, being with the girl or boy, whose company you enjoy.

A note here for the girls. A date to study may seem unsophisticated. Definitely not. Perhaps the boy is saying he likes you not only for your physical attributes, but also, because you are understanding, patient and intelligent. Or, have you ever thought it might be that the boy just doesn't have the extra spending money to take you to a show or for a coke?

This article thus far has dealth with dating in general. But now in conclusion, distinction must be made between dating and steady dating. Dating leads to steady dating, but the two are not synonymous.

For a defination of steady dating, I have turned to the St. Louis Code for Parents of Teenagers. It reads:

"Steady company-keeping is the normal preparation for marriage. By its very nature, steady dating leads to strong physical and psychological attraction, and to ever-increasing desires for the complete physical union which is lawful only in marriage. It follows, therefore, that steady dating is morally justified only when there is a possibility of a prudent marriage in the reasonable future."

Steady dating, then, would not be sensible for high school teenagers, with the possible exception of seniors, to whom marriage could become a possibility shortly after high school graduation.

So, by defination, dating and steady dating are not the same. It is good for a teenager to know the difference. It will help him to make decisions that are called for while dating.

"Why do you cringe like that when you hear an automobile horn. Are you afraid of being hit."

"No. You see, last week a man ran off with my wife in an automobile, and now whenever I hear a horn honking, I'm afraid he is bringing her back."

I'D LIKE TO KNOW...

1.) I do not think that it is proper to adore the Blessed Virgin Mary more than Jesus Christ. When did this kind of idolatry begin in the Catholic Church?

Not only it is improper, but absolutely forbidden to adore the Blessed Virgin Mary. To adore a creature, even the Mother of Our Lord, is a mortal sin against the first Commandment.

Catholics do not adore the Blessed Virgin. They only honor her as the Mother of their Savior. There is nothing wrong with devotion to the Mother of God, since the Blessed Trinity paid her the first tribute through the archangel Gabriel, who spoke in the name of God when he greeted her saying, "Hail, Mary, full of grace... Blessed are you beyond all women!" (Lk. 1, 28). Do you suppose that Catholics offend God when they repeat the same greeting?

Devotion to the Blessed Virgin began very early, in Christian history. The pictures of the Mother of God are found in the Catacombs in Rome. Such Fathers of the Church as St. Gregory Nazianzen († 389) testify that Christians of their time had great faith in the protection of the Blessed Virgin. Catholics do not adore her, but pay her a special tribute on account of her preeminent dignity.

2.) Why does the Catholic Church condemn theory of evolution of man?

The Catholic Church does not condemn theory of evolution about the origin of man. But first of all, let us explain the meaning of evolution.

Evolution is a process by which a rudimentary thing develops into a more highly organized reality, for instance, a seed into a plant. The Church admits both the evolution of the universe and of the living bodies. St. Thomas Aquinas, the greatest Catholic theologian, († 1274), says: "The earth was formerly in a potential state,... its parts diffused." That means, that our earth evolved from some very loose condition into the present-day planet. The same must be said of all other planets, like Mars or Venus.

Here we are mainly concerned with the organic evolution which deals with the living organisms. The Catholic Church distinguishes facts from hypothesis. She is friendly to reasonable hypothesis, but she refuses to accept appearances as proofs. There is not a shadow of proof for the generation of life from non-life, nor of animal from vegetable life, nor of the human organism from lower animals, for instance of man from an ape. Hence the reason itself must conclude that the Creator must have intervened at least at each of these stages. The rational soul of man cannot be generated even by the human parents, but must be directly created by God. Hence the soul as such is outside the possibility of evolution. God creates it at the moment of conception.

As far as the body of man is concerned, the evolution is possible, but

it must be proven by science that it really took place. The description of the creation of the first man Adam does not exclude the possibility of evolution of man's body. Father Lagrange, the greatest modern Catholic biblical scholar, says, "The fact of inspiration is perfectly compatible with a certain degree of literary fiction."

The twentieth Century Encyclopedia of Catholicism says, "As for questions in which the Old Testament (especially the first three chapters of Genesis) seem to conflict with scientific knowledge, Lagrange showed that on this subject the Bible has nothing to teach us. In order to interpret it, we have to be familiar with the state of knowledge in biblical times. This will give us the key to inspired and purely religious teaching which simply drew on contemporary scientific knowledge for its images and illustrations... In connection with the history of the earliest times, he proves that except for the doctrine of creation and original sin Genesis tells us nothing historical about the origin of man" (Biblical Criticism, p. 68).

Furthermore the same Encyclopedia adds, "The essential facts of the revelation handed down to the Hebrews concerning the origin of man, creation by one God, original sin, moral origin of sin — in the early chapters of Genesis are clothed in the language of epic and poetry" (Ibid. p. 87).

Thus it is evident that the Church does not exclude evolution of the lifeless bodies and animal life. Nay, the Church is ready to accept the evolution of the human body, if science proves it.

3.) I do not think that we should pray for the dead. They are sleeping in their graves till the end of the world. Our prayers are useless because they cannot help them.

The departed souls do not fall asleep when they leave their bodies at the hour of man's death. On the contrary, they stand trial before Christ and immediately after it go to heaven, hell or purgatory. The souls cannot sleep, because they are spiritual. St. John clearly states that the just souls are in heaven serving their Lord (Apoc. 7, 13-14).

The souls that are in heaven do not need our prayers, because they have God and therefore are completely happy. The souls that are lost in hell are unable to get out of their damnation, and theerfore our prayers for them are useless. The souls which are doing penance for their sins in purgatory can be helped, because they belong to the Mystical Body of Christ. The souls that are in heaven, on earth and in purgatory belong to that Body, and therefore can help each other, as the members of our physical body help each other in need.

4.) What is platonic love? Does such a thing exist? If it does, what must we think of it?

Platonic love means idealistic, non-amorous and non-sensual, but purely spiritual or intellectual, in which the lower instincts, especially the sex, have no part. It is a fact that a purely spiritual love can exist between the two people of the opposite sex who are not marriage partners, as we see in the example of St. Francis of Assisi and St. Clare, St. Francis de Sales and St. Jane de Chantal.

Is such platonic love (the name comes from the Greek philosopher Plato who lived 427-347 B.C.) possible between two people who are not married? A very deep and sincere friendship can certainly exist between those who are not married, but just two good friends. Such friendship is good, when it is kept on the proper level, that is, when it does not constitute a serious danger of sin for its partners. Should the experience prove that it constitute such a danger for one or both partners, platonic friendship must be discontinued at once.

East Is East & West Is West

T. Bleech

OUR parish is most fortunate to have a young priest as pastor who was educated in Rome, where he also earned a doctorate in sacred theology. During his stay in the Eternal City he had the good fortune to meet many interesting and important people from around the world. Among these is a young priest from India and a classmate of his at the university in Rome, the Very Reverend Peter Puthenpurakal, STD, JUD. He preached the sermons at the Masses on a recent Sunday in our church.

The local papers carried front-page pictures and a news story of both priests as the result of this visit. He is in the U.S. visiting with the pastor and will soon enter Fordham University for a special course in education and psychology after which he will return to India, resuming his post as chancellor of the diocese.

Father Puthenpurkal was the most important leader in the fight against Communists in the Province of Kerala, India in 1957-58. In this struggle, 11 Catholics were killed before the Central Government intervened and dismissed the Provincial Government, formed by Communists.

In Kerala, for the first time in history, the Communists came into power by way of the ballot box. After six months of their government the people "felt the sting."

During the 18 months of the Communist government Father Puthenpurakal was leading and organizing demonstrations and public meetings in a campaign of non-violence. He used a tape recorder for anti-Communist songs in the native tongue of the people of India and played the songs in public places at the end of the day as the natives were going to their homes from their work.

He also recorded for re-playing talks by politicians from the ranks of the Mohammedans, the Hindus, and the Christians. He added that most of the Communists were Hindus, also.

During the struggle the Communists killed eleven persons. Women became enraged and with fervor joined the fight against the Communists after the first casualty, which was a pregnant woman.

According to the provisions of the Constitution of India, if in any province there are violations of democratic principles, the Central Government may step in. As the demonstrators made known the conditions in Kerala, Nehru became aware of the situation. He visited the province and intervened. He ordered those in the government to resign, and a second election removed the Communist office holders.

* * * *

ONE OF THE PEOPLE, ONE FOR THE PEOPLE

RECENTLY an American correspondent visited the Prime Minister of Sweden, Tage Erlander. This man has governed Sweden longer than any man in history and helped make it one of the most stable and prosperous countries in the world. He is a modest man with a sense of humor and quite down to earth.

Erlander has been prime minister of a European country longer than any other leader in Europe, but from his conversation according to the correspondent one would never guess it. He is not a boasting, average politician who proclaims all that he has accomplished.

The Swedish government is one of the most frugal in the world and for a long time the prime minister didn't

even have an official car. Whereas the White House in Washington has a car for every two-bit assistant, the last prime minister of Sweden had a heart attack and died in a street car while going home from work.

Prime minister Erlander now has a government car, but the entire Swedish nation debated whether or not the government should accept the gift of a country estate at Harpsund from a wealthy Swede for its prime ministers.

After lengthy discussion, the gift was accepted, provided the donor also supplied funds for the upkeep.

The prime minister also has many first cousins in the United States and hearing that there are a lot of Swedes in Salt Lake City, Utah, he invited himself for a visit.

"Many of the Mormons living in Utah are of Swedish descent and they come back to Sweden to look up their family records. According to the Mormon creed, a member of the church can be baptized for his ancestors. And since Sweden is one of the few countries which has kept its records very carefully and whether they have not been wiped out by war, the Mormons come back to Sweden to look up their ancestors, so baptism can be performed for them. There must be a lot of Swedes in Heaven," the prime minister concluded.

* * * *

COURAGEOUS POPE URBAN

THE following excerpt was translated from a column by Dr. Nicholas Chubaty, "Pomer spravznij Cholmschk."

Bishop Methody Terletsky was greatly admired by Pope Urban VIII, renown friend of the Ukrainian nation. To this Ukrainian bishop it was that this same Pope spoke the very encouraging words: "Through you, my Ruthenians, I hope to convert the East."

These words of Pope Urban VIII, which define the missionary role of the Ukrainians in Eastern Europe, were uttered during the bitter attack of the Polish Latin Catholics on Ukrainian Catholics of Kholm, conducted by the bishop of Kholm, Piasecki. During the Polish synod in Kholm he bitterly opposed any titles or honors bestowed on Ukrainian Catholic bishops which were also accorded to Latin bishops. He also sought to exclude Latin Catholic children from attending Uniate schools, and so on. Rome rejected these proposals and the papal nuncio in Warsaw came out boldly in defense of Ukrainian Catholics. This provoked such bitter relations between Warsaw and Rome that Pope Urban severed diplomatic ties with Warsaw in defense of Ukrainian Catholics. In 1644 he recalled the nuncio from Warsaw and did not appoint another in his place.

—o—

CHANGING TIMES — CHANGING BELIEFS

The Catholic truth never changes because it is based on Christ's infallible word and comes from God. The Protestant beliefs come from men and for this reason can be changed, modified or abolished altogether.

Dr. Matthews, dean of St. Paul's Protestant Cathedral in London, told the Anglicans that the 39 Anglican Articles of Religion need revision, because they were admirably adapted to the needs of men of the 16-17 centuries, but not for the 20th. He said that the articles of the Anglican faith reflect controversies which no longer exist and do not deal "with problems and modes of thought current today."

—o—

KNOW YOURSELF!

Brother Vincent, CSsR.

A strange counsel! We naturally think that we know ourselves better than anyone else or anything else. Yet, it is a command of the Sages of the past. The early Greek philosophers urged men to know themselves. Socrates made this exhortation a main theme of his philosophic instructions to his followers. In fact, this sagacious counsel gave a stimulus to great philosophic thinking. To the Greeks philosophy was wisdom or etymologically love of wisdom. To St. Augustine wisdom was the science of things human and divine; in other words, self-knowledge was part of wisdom. In another fashion the ancient Jews also sought self-knowledge. However, their interest lay chiefly in the moral aspect, and depended more on the fount of faith rather than on pure reason as the Greek philosophers did.

The book of Proverbs begins: "The parables of Solomon, the son of David, king of Israel. To know wisdom ... to understand words of prudence ... to give subtility to little ones, to the young men knowledge and understanding." "Understanding" implies among other things understanding of oneself." "The wisdom of a discreet man is to understand his way ..." (Proverbs: 14, 8). In the teachings of Jesus Christ we find the most profound revelations concerning the psychology of man. We read of great Christian Saints strongly urging men to know themselves. "The interior man regards the care of himself before all other cares" (Imit. of Christ II 5:2).

The exhortation, "Know yourself," suggests, that man may not be known by himself as he ought to be known. How true this is! How little we know about man's behavior? Can we predict it? Can we predict history?

* * *

If we know ourselves, we will also know our fellow men. "As the faces of them that look therein, shine in the water, so the hearts of men are laid open to the wise" (Proverbs: 27, 19). Jesus Christ even through His human powers knew His fellow men, for He knew Himself perfectly. We read in the Gospels how He could peer into the minds and hearts and souls of His fellow men. The great Christian Saints occasionally were gifted similarly with this power.

Self-Examination

Let us now ask ourselves some basic important, ethical questions. How well do we answer these questions, how close are we to the truth of the matter reveal how well we know ourselves. For what purpose are we living? Is it to be happy on earth? The philosophical science of ethics teaches us that happiness is a true and legitimate ultimate end of human acts. Through theology we learn that perfect happiness is found only in God. St. Augustine expressed the same basic question to the worldly Roman in early Christian era. "What is the beginning and end of human endeavor?" Every man, whatever his condition, desires to be happy.

There is none who does not desire

this, and each one desires it with such earnestness that he prefers it to all other things: whoever, in fact, desires other things, desires them for this end alone.

DIVERSE DREAMS

Men are carried away by diverse desires; one craves this thing, another that; amongst men there are various ways of living; of these numerous ways, one man chooses one way, another selects another way, and makes it his own; yet whatever kind of life he chooses, there is no man that does not desire happiness.

A happy life, therefore, is the dream of all; but how to attain it, what path to pursue, what course to take — that is the question."

Some seek it in sensual pleasure, in wealth, in social position, in fame, in power, or in learning. Others find it in simple living — desiring only those joys legitimately given to man by God. Is happiness a spiritual thing, or something material? All types of people had and still have their viewpoint of happiness — the poor and rich, the simple and the great, emperors, kings, rulers, profesional men, common laborers, etc. In the past all have tried. Many failed miserably, even kings, pharaohs and emperors, millionaries, the learned, and, of course, also the poor and forgotten. Others in all classes have succeeded through secrets of their own. St. Augustine continues, "Behold, the opinion of all men is unanimous as to those two requisites for happiness — life and health ... Add to life a knowledge of truth ..., for as no one wishes to die, so no one wishes to be deceived." But in my pinion, thou wilt not be happy, if thou be unable to possess what thou lovest, be that what it may; nor canst thou be happy, if thou love not what thou hast, be it ever so good; nor even if thou be able to have what thou lovest, if it is harmful to thee.

"For if thou desire what thou canst not have, thou are tormented; if thou have acquired what thou dost not want thou are deceived; and if thou desire not that which should be acquired, thou are mentally ill.

"Now none of these conditions is unaccompanied by a feeling of wretchedness; but wretchedness and happiness cannot abide together in thee.

"Happiness is so great a blessing that both the good and the bad desire it.

"It is no wonder that the good must be good in order to be happy; but the wonder is that the wicked also should seek happiness in doing evil.

"For one given over to lust and corrupted by luxury seeks his happiness in those very evils, and deems himself wretched when he fails to attain the pleasure and satisfaction of his desires, of which he does not hesitate to boast when he has succeeded in attaining them.

"And he who is inflamed with the fire of avarice amasses riches for this sole purpose — that he may be happy. The man who seeks to shed the blood of his enemies, or who lusts after supreme power, or who gluts his cruelty by assaulting others — all these find a kind of happiness in their very crimes."

Ancient Sages

The early Greek philosophers asked these same ethical questions. These pagans living before the Christian era answered for the most part that happiness is attained through the practice of the virtues, especially, through the four basic moral virtues: prudence, justice, temperance and fortitude. They taught that the other common virtues were contained in the four basic virtues. The Old Testament Scriptures confirm this teaching: "For she (wisdom) teaches temperance, and prudence, and justice, and fortitude which are such things as men can have nothing more profitable in life" (Wisdom: 8, 7). Jesus Christ desired that man be happy even in this life as well as in the next. He likewise intimated

that happiness can be attained through the exercise of the Christian virtues. The Christian Saints consistently preached these Christian truths: "Blessed are the undefiled in the way, who walk in the Law of the Lord" (Ps. 118:1). "Therefore, thou wilt be happy, if thou have the will to be just; find out what thou should have to make thee just ... Take a faithful counsel ... Raise thy heart to thy Creator: do not give way to despair; do not say: 'It is too difficult for me.' It is much more difficult, perhaps, to obtain all the gold thou seekest. It is not likely that thou canst have gold for the wishing, but thou canst have God for the wishing, because He came to thee even before thou wished it; and He called thee when thy will was opposed to Him; and when thou wast converted to Him, He terrified thee, and when through terror thou confessed, He comforted thee." (St. Aug.).

Important Questions

How well do we know ourselves? How well do we know the source of happiness? We can ask ourselves other questions concerning self-knowledge. How evil are we? We do not have to ask ourselves the question: "How good are we?" for we are constantly reminding ourselves of what good we do. But the question remains: "How faulty are we? How selfish or vain are we? How much do we exaggerate the good in ourselves and the faults in others? How much do we minimize the faults in ourselves and the good in others? What governs our conduct? How reasonable are we? How much are we controlled by our passions? How unreasonable can we become sometimes? Are the virtues reasonable? Can we be happy, if we act unreasonably at times? For happiness, sake must we try to act always reasonable?" These and many other questions are offered for those desiring to know how well they know themselves. How well can we answer them? Thus close are we to the truth.

How very important is knowledge of oneself! Is it not more important than the knowledge of the secrets of the vast material universe? Of what use is such knowledge, if we do not know ourselves? Let us start with ourselves as Socrates did. Many of our own problems will be solved, if we do, and certainly many of the problems of all of mankind today would be solved, if we returned to the study and reflection of ourselves. Thomas A. Kempis in his great and immortal book "The Imitation of Christ" writes: "If thou perfectly overcomest thyself, thou shalt more easily subdue all other things. The perfect victory is to triumph over one's self. For whosoever keepeth himself in subjection, so that sensuality obeyeth reason, and reason in all things is obedient to Me, he is indeed a conqueror of himself, and lord of the world."

THE VIRGIN BIRTH

Christ is a virgin, and His Blessed Mother is also a virgin; she is Mother and Virgin. Although the doors were shut, Jesus entered within; in the sepulchre that was Mary, which was new and hewn in hardest rock, no one either before or afterwards was laid. She is a "garden enclosed, a fountain sealed" (Cant. 4:12) ... She is the Eastern gate, whereof Ezechiel speaks, always shut and full of light, which closing on itself brings forth from itself the Holy of Holies; whereby the Sun of Justice, and our High Priest, according to the order of Melchisedech, enters it and goes out. Let them tell me how Jesus entered (the Cenacle) when the doors were shut ... and I will tell them how holy Mary is both Mother and Virgin, Virgin after childbirth, and Mother before she was married. — St. Jerome.

GOOD AND HAPPY DEATH

(NOVEMBER REFLECTIONS)

ONE morning Loretta Young, upon entering the studio, asked Charles Boyer how he felt. Charles answered pleasantly: "Slowly dying." "What an awful thought! Why Charles?" replied the actress. The man smiled and said to her: "Loretta, you're mistaken. It's not awful. I began dying when I was born." (I began to die the day I was born).

People are strange in their attitude toward death. While they admit that all must die, the vast majority lives as if there were no death and they were destined to go on here below forever. Just look at the behavior of your friends and acquaintances or in general at any of your fellow men and try to find out how many of them ever seriously think of death and get ready for it.

Why is it so? Don't they believe in death? Don't they expect to die one of these days? They believe what St. Paul says: **Man's destiny is to die once** (Hebr. 9, 27). But who would think of death if life on earth with its occupations, amusements, conveniences and "Sputniks" is so interesting and absorbing! Our daily work — whether at home or in the office — can be utterly engrossing. We find pleasure in testing and using the faculties God has given us. The happy results of our plans and efforts increase interest in this life and strengthen our attachment to this earth and its goods. We dream and plan, we scheme and hope to work and to enjoy life for long years to come.

Once I asked an old man: "Well Mr. S., wouldn't you like to die and see your Maker?" "Oh, Father," he retorted, "don't try to rush me out of this beautiful world! I'm not in a hurry. Let me enjoy life another little bit. After I pass away, I'll have an eternity

to enjoy."

Everything in your daily life becomes so important, so necessary. You must go to work because you have a family to provide for or you may have an old mother or father to take care of... You're so indispensable in this world that sometimes it's hard for you to imagine how it would look without you.

Gradually our work, our daily duties, our worries, our plans, our office become, if not in theory, at least in practice, our very life, the main goal of our endeavours. We just get lost in our work and dreams to such an extent that we habitually forget that all our busy life is but a temporary preparation for death and eternity.

For this forgetfulness and dissipation the tremendous fact of death, upon which our everlasting life — heaven or hell — depends, has little or no effect upon our thinking and daily living. We believe that we're going to die. We know that an hour will come when we shall breathe our last breath and bid a final farewell to earth, our house, family and friends.

Yes, men believe in the fact of death, everyone of us does admit that he is going to die, and all of us are slowly dying. We have no difficulty with death itself. Unfortunately we fail to realize what we know to be

true. A truth which is not realized, will have little or no effect upon our life. Hence it is important to often bring this unpleasant subject before your mind that you may meditate upon it until it becomes the guide and regulator of all the details of your work and life. God told Adam and Eve after they had committed original sin: **In the sweat of thy face shalt thou eat bread till thou return to the earth out of which thou wast taken, for dust thou art, and into dust thou shalt return** (Gen. 3, 9).

Every day thousands die throughout the world. Life passes very rapidly and the cold hand of death will soon be laid upon us.

In recent times scientists have invented many "wonder drugs" to cure and ward off many diseases that were once regarded as fatal and incurable, but no "wonder drug" ever has been discovered or will ever be discovered to render the body of man immortal. We can get rid of many diseases, but we can never remove death from the world. Prophet David cries out to all men: **Who is the man that shall live and not see death?** (Ps. 88, 49) All our friends, relatives and acquaintances warn us: **Yesterday for me, and today for thee!** (Eccli: 38, 23).

Since the Lord of life and death, in His unalterable decrees, has determined that all men must die as a punishment for sin, it is good for all of us to stop for a while, at least now and then, and meditate upon our eternal destiny, for many people are trying to forget death as if by forgetting it they could avoid it altogether. Engulfed in their daily worries and occupations they easily forget that the main reason they are living in the world is to get ready for their eternal life. Our earthly life is like going to school which prepares us for the life hereafter. We should, therefore, live so that every day of our life may be a worthy preparation for a holy death which will open the gates of the heavenly kingdom for us.

A Jew and a Scotchman bumped cars on the road. They got out and the Scotchman was red with anger.

Jew: "Say, can't we patch this matter up somehow. Here take a drink."

The Scotchman took a drink.

Jew: "Have another."

The Scotchman took another — then another and another. When the flask was empty, the Jew called a cop and said: "Hey, officer, this guy smashed into me. He's drunk, too. Smell his breath."

———o———

"Doctor, will you operate on me?"

"On what?"

"Anything you like. You see, I attend a lot of women's bridge parties, and never having an operation, I simply can't take part in the conversation."

———o———

If the philosophy of excuse is made a general norm, then the legal and moral foundations of a stable society are in peril. All too often we are told that delinquency is to be regarded as conflict and maladjustment resulting from pressures over which one has no control. Criminals are sick people. And far from judging their actions by a standard of personal responsibility, we must learn to seek a cause for which society is accountable. This philosophy of excuse is replacing a philosophy of personal responsibility in modern society.

TEENAGERS & THE AUTOMOBILE

E. F. Miller, CSsR.

WE are concerned with automobiles insofar as they are driven and not primarily insofar as they are sat in while someone else does the driving. And we are concerned chiefly with teen-agers and the driving of automobiles.

It is not necessary to discuss teen-agers, and the owning of automobiles, unless, of course, the teenagers are nearing the end of their teens and have arrived at a point in life when they can be said to be almost entirely on their own. Even as they can have a steady job and earn their living at that time of life, so also they can own their own car.

Teen-agers in the early teens, however, should feel sorry for themselves if they have parents or guardians who present their children with new cars (or allow them to buy old cars) on the occasion of Christmas or a birthday, when the children are no more than fourteen or fifteen years old. If such unlucky teen-agers are more sensible in thought and judgment than ordinarily they are expected to be at their age, they will thank their mother and father or guardian and respectfully decline the gift. They are determined not to take on any more worry than they can honestly handle at that particular time of life. And God smiles down upon them for their wisdom. Indeed they are wiser than their parents.

Ownership of an infernal machine like an automobile supposes that the owner has arrived at a point in life when he can accept the high responsibility that goes along with such ownership and belongs generally to adults. By that is not meant only the responsibility of keeping the tank full of gasoline, the insurance policy paid up, the oil changed at the proper time and the tires checked.

It means (besides the above) the feeling of responsibility for one's neighbor's welfare, of being big enough and intelligent enough to be one's brother's keeper when need demands it, of doing nothing that would bring the neighbor into any grave danger of being able to hold a couple of thousand (or hundred) dollars worth of intricate and powerful machinery in one's hands without having so much machinery and so much power go to one's head. Ownership of a car demands this kind of responsibility.

Teen-agers in their early teens find it difficult to be sensitive to this high office of responsibility. It is hardly asked of them just yet. To be so held down (like the father of a family, a policeman, the president of the country) takes much of the joy out of life. They are not ready for that sort of thing. Therefore they are most wise if they stay clear of automobile ownership for a few years to come. And this holds for the ownership even of the "less expensive" automobile.

However, this does not mean that teen-agers in their early teens should never be allowed to drive a vehicle that is possessed of a motor, four wheels and a steering apparatus, and that belongs to the family. To hand down so sweeping a prohibition would be a generalization unjustified and unreasonable. Certainly teenagers may drive a car on occasion. But there are conditions that accompany both the statement and the permission. By no means do we say that every teen-ager and on every occasion should be allowed to back the car out of the garage in order to direct it alone and where he will.

Some teen-agers think that this is exactly the way it should be. There should be no restrictions, no warnings, no conditions. They should be treated like grown-ups. They should be allowed the car with the same wide freedom as big brother enjoys who has reached the age of twenty-five and big sister who will never see twenty-five again. Teen-agers who think like that are the ones who generally do the damage to their fellow teen-agers' reputation ("all teen-agers are wild, destructive and what not!") and to other people's life and property.

Such teen-agers invariably are inept and poor drivers. The very fact that they think that they have an inalienable right to the family car, even though they are only fifteen years old, proves that their minds have not sufficiently developed to enable them to handle so mighty a thing as a car. Seldom should they be allowed to have the car. And when they are allowed, they should have a strong man at their side to see to it that they stay at least within the broad outlines of the traffic laws.

Most teen-agers, thank God, do not answer this description at all. They do not believe that they have just as much title to the use of the car as father and mother. If they get the car at all, they know that it is because they have proved conclusively that they can drive a car without putting themselves and everybody within a block of their flying wheels in serious jeopardy of losing their lives. In other words they have proved themselves responsible young people, and their elders know it and consequently are not afraid to trust them.

How have they proved themselves responsible young people, that is, responsible young people in keeping with their age, their temperament, their training, their education? In many ways. By the way they applied themselves to their studies, even to the ones they did not like, in high school; by the way they treated their mother and father at home; by the way they reacted in times of emergency — a drowning, a fire, an accident on the street, a sickness in the family; by the way they looked upon games and sports in relation to the other far more important affairs of life. It is things such as these that prove whether or not they have sense enough and prudence enough to handle well something over and above the ordinary occupations of the day.

Driving a car is over and above the ordinary occupations of the day in the life of the average boy and girl in their early teens. Therefore the burden of the proof is upon them. They must show by all their daily actions that they can be trusted with a car.

When they think that they can honestly measure up to this idea of responsibility, they may ask their mother and father for the use of the family car. It is entirely up to mother and father whether or not the permission is to be given. Teen-agers must always remember that they have no innate right to the use of the car.

If there are mothers and fathers looking over the shoulders of their teen-agers while they, the teen-agers, are reading this article, let them, the parents, ponder well whether or not their children have reached that stage of maturity so as to be trusted with so mighty a machine as an automobile.

Let them ponder before God, and act in their decision as God Himself would act if He were in their place. Let them not be guided by sentiment and parental love in the making of the decision. If the teen-agers are still children in their way of acting and thinking and judging, the parents under no circumstances should grant them permission to use the car even though they plead and cry and threaten to run away from home. Whatever damage children in their early teens cause to life and property through an inept use of an auto-

mobile can be laid on the conscience of the mother and father who permit children to use a car who are not yet old and wise enough to do so.

However, even though young teen-agers have proved that they can be trusted with a car and are mature enough to know what to do in the midst of heavy traffic and sudden emergencies, there are two things that they must remember.

First, they must guard against every tendency to show off. There are boys who cannot set a car in motion without tearing off in a swirl of dust, a burst of noise and at top speed. This is nothing but childish exhibition. This is nothing but an effort to get all eyes to turn in their direction and to admire them for what they think is bigness and toughness and manliness. Boys who drive like that should be kept away from the steering wheels of cars until they grow up.

Secondly, they must remember that there are certain commandments of God that bind them every moment that they are behind the wheel of an automobile. What are these conmmandments?

The fifth commandment, "Thou shalt not kill."

Generally we associate killing and injuring with a gun. There are other things that can kill and injure and that come under the fifth commandment. A car can kill and maim and shatter bodies like an exploding shell. A car can be more lethal than a cannon.

This is so when the driving is too fast, when the driving is careless (passing on turns and hills, crossing over the line at the middle of the road) when the car is mechanically unfit to be on the road (poor brakes, dim lights, bad tires), when there are too many young folks packed in the car at one time, when the driver is insufficiently instructed in the handling of a car, when the driver is tired or has had a little too much to drink.

If anyone is killed or injured when the above conditions prevail, and when the driver knows that the above conditions prevail, the driver can be guilty of murder just as though he pulled the trigger of a revolver against the temple of a man whom he did not like and wanted to get rid of. And, of course, if the driver kills himself under such circumstances, he has made himself guilty of suicide.

The seventh commandment, "Thou shalt not steal."

Stealing is only a part of the seventh commandent. Included in the prohibition of the commandment is the destruction of a neighbor's property. Ordinarily one thinks of property destruction as the breaking of windows, the defacing and deforming of school desks and other school equipment, and so forth.

There is more to it than that. And that is why the young folks forget.

Perhaps the object or instrument that makes the destruction of property the easiest is the automobile. Running into and damaging another automobile because of carelessness; destroying the property of the city, such as light poles, traffic signs, sodded areas, because of a refusal to live up to the rules necessary for safe driving; wrecking the car in which the driving is being done if the car belongs to someone else — these are all sins against the seventh commandment. Not only must they be confessed. Restitution also must be made.

The sixth commandment, "Thou shalt not commit adultery."

Here again the car plays a part in the commission of a serious sin that many teen-agers do not even think of. They connect the sixth commandment with sexy movies, rotten books, obscene pictures and a few other practices that are shameful yet common and generally gravely wrong. The car has nothing to do with these things.

Yet the car can be an occasion of serious sin when a boy and a girl go

out for a ride in a car and then decide to park in some dark lane or corner so as to be able to give themselves over to passionate petting and necking and prolonged kissing. Who would say that such practices are not mortal sins and that the car is not the instrument used for the commission of the mortal sins?

No decent girl would allow herself to be drawn into a car or trapped in a car for immoral purposes of this kind. No decent boy will ever suggest that a girl go out for a ride with him in order that he may seduce her into these practices when he has found a spot that is sufficiently secret and untravelled. Never will the good boy and girl use a car at all if it is going to cause them to sin.

That is our story on teen-agers and the automobile. Lots more could be said, and important things too. For example, warnings could be given teen-age boys and girls against having races on public highways, against playing games with cars that might easily end in death, stealing cars for the thrill of it.

But these things oftentimes are done by young people whose minds have drifted just a little bit off center. We turn them over to the doctors. The rest of the young we turn over to God, to their guardian angels, to the Blessed Virgin Mary and to their patron saints, and we ask these great ones to get right in the cars with the teen-agers when the teen-agers decide to go out for a ride, and to stay fixed in that car with them until the young folks are safely back home and their feet fastened upon the ground once more. There can be no trouble if that prayer is answered.

THE MASTER IS HERE

Some people look upon religion as if it were a game. And just as in a game there must be a set of rules. By keeping the rules, you are rewarded, and by not keeping the rules brings you a penalty.

You can sum up religion like that in the Ten Commandments.

But this kind of religion is very cold and dry. Eventually we get tired of rules and penalties, and sometimes people want a little more enjoyment out of life than just a dry following of rules. When they don't find it, they may turn to breaking those rules, and in some strange way they get more satisfaction out of breaking than out of keeping the rules.

Strange . . .but it's true.

Well, then, what is there in religion to make it more than just a dry set of rules to be kept? It there something more? Ah, yes, there sure is!

And here it is: we make a big mistake if our religion is a set of rules, instead, our religion is concerned with a PERSON.

Did you ever notice, a person is what gives anything meaning? A Christmas card, for example, is nothing more than a piece of colored paper . . . but if it is sent by someone you know and love . . . there is a big difference! So also if it wasn't because Our Divine Lord is present in our church, in the Blessed Sacrament, our church would be cold, lifeless, empty!

Rev. E. Kutarna

—o—

Some parents are really strange. At first they teach a child to walk and to speak, and then, after he has mastered both, they tell him to sit down and keep quiet. Why?

—o—

MY PRICKLY PROBLEM

M. Schudlo, CSsR.

(Marriage outside the Church)

Five years ago I married a non-Catholic outside the Church, because my wife did not like the Catholic priests. Thus we were married before a judge. Now I would like to come back to the Church and the practice of my Catholic religion. My wife is otherwise a very good woman. She let me baptize our children in the Church. Unfortunately she still refuses to have our marriage blessed by a priest, for she says that we were married once, and that is enough. Is there any solution to my problem?

* * * *

Your case is a strong warning against keeping company with non-Catholics, no matter how good they may be, for the stronger their faith, the harder it becomes for the Catholic partner to induce them to sign the pledges and to get married in the Church. Thus such company keeping all too often leads to an invalid marriage, to much suffering and torture, to the eventual loss of faith and even to eternal damnation.

A Catholic must be firm when he intends to marry a non-Catholic. His firmness will usually force the non-Catholic partner to consent to be married by the priest, if the latter really loves him.

In the proposed situation the best solution is to persuade the non-Catholic wife to have marriage blessed by the priest in the presense of two witnesses. You should ask your pastor to visit your home and to explain the procedure to your wife. A non-Catholic has nothing to lose when he has his marriage blessed by the priest, except a little of his pride and obstinacy, while the Catholic partner loses very much by being married outside the Church. His marriage is invalid in the sight of God, he has no marriage rights whatsoever, he commits a mortal sin every time he tries to use the privileges of married people, he is excluded from the reception of the Sacraments, he lives in the state of mortal sin, and, should he die in this state without repentance, he is deprived of Church burial. Thus an invalid marriage is one of the greatest disgraces that can befall a Catholic.

Unfortunately sometimes it is impossible to persuade the non-Catholic partner to have his marriage blessed by the Church. What then? There are two solutions:

1) Complete separation and divorce. If the priest foresees that some particular invalid 'marriage' will be unhappy, then he should advise the Catholic partner to apply for a divorce. No marriage should be convalidated, if there is little or no chance that the partners will live in peace afterwards, for an unhappy marriage is the best preparation for eternal unhappiness in hell.

2) Convalidation is the second and, usually, the best solution to the problem of an invalid marriage. Since, in this case, the non-Catholic partner refuses to present himself to the priest and have his marriage blessed by the Church, a particular convalidation must be applied. This particular convalidation is called **radical sanation** or the healing in the root, that is, in the consent which is the root of every marriage, for no marriage is possible without mutual consent.

The radical sanation can be applied on the following conditions:

a) Both parties must be free to marry. If both or one partner had previously entered a valid marriage and consummated it, and then gotten a civil divorce, then the partners are incapable of entering another valid marriage, for the first marriage is binding until the death of one of the parties, and hence remarriage to another person is impossible while the first partner remains alive.

b) Both parties must express willingness to live as husband and wife till death, that is, so the man as the woman must be persevering in their consent to the marriage at the time when this healing takes place, because as no one can get married without a free and full consent, so no marriage can be convalidated without it. Your wife's statement, "We were married once," indicates that her marital consent perseveres. Such consent is sufficient for the radical sanation. You should not ask her to renew her consent with the express words, if you foresee any serious trouble, quarrel or hatred.

c) The priest who applies the radical sanation must be morally sure that the non-Catholic partner will not interfere with the exercise of religion of the Catholic partner and the Catholic education of the offspring. This is required by the law of God, and therefore the Church cannot dispense from it. Ordinarily, the assurance in this matter must be made in writing, but, at times, when the non-Catholic spouse has shown by his previous conduct that he will not stop his Catholic partner and the children from practicing the Catholic religion, the Church accepts such behavior as a proof of his good intention and consequently dispenses from the procedure of having the assurance in writing.

When all these conditions are fulfilled, the priest in the name of the Church will declare the marriage valid. The Catholic partner should, however, renew his marriage consent at some proper time, for instance, when marriage privileges are used.

Thus in the case of the radical sanation the Church dispenses from the usual procedure, that is, from the mutual renewal of marital consent, the necessity of the two witnesses, and the law that marriage must be entered upon and be blessed by the priest. When the radical sanation is granted, the children are declared legitimate in the eyes of the Church, and the Catholic partner is enabled again to receive the Sacraments and to participate in all the privileges of the Catholic laity.

Sometimes the Bishop that issues the rescript allowing his priest to apply the radical sanation to a particular case, urges or even imposes the obligation of confession. Then the Catholic partner must go to confession before the sanation is granted. If such condition has not been imposed by the Bishop, then an act of contrition will be sufficient, because it is the divine law that a Sacrament of the living (and matrimony is one of these Sacraments) must be received in a state of grace, otherwise the person that knowingly receives such a Sacrament in the state of mortal sin becomes guilty of mortal sin.

To end our reply to the above question we advise our reason to present his case to his local pastor. The priest will make the necessary preliminary investigations and make sure that there are no impediments to the convalidation of marriage from which the Church cannot dispense. Then he will send the whole matter to his Bishop. If all the conditions for the radical sanation are present, the Bishop through the power received from the Holy See — most American and Canadian Bishops have the so-called five-year faculties — will grant the pastor permission and authorization to apply the radical sanation to that particular marriage which cannot be convalidated otherwise.

How Do I Know I Have a Vocation?

Aloysius Kedl, OMI.

- How does God call?
- Can you be sure of a call?
- What qualities must you possess?

THE priest shifted in his chair, eyed the young man seated before him, and pondered his next question. It was a typical interview between a seminarian and his director. Smiling, the director said quietly, "Do you want to be a Priest?"

"Well, I think so," replied the seminarian.

"You do?"

"Yes."

"So you think you have a vocation?" the Priest prodded.

"I would.... well, I would say so, yes, definitely," answered the seminarian, perhaps a little surprised that his director should be so insistent.

"How do you know?" the priest now asked. "Did an angel appear and tell you so?"

"Father," exclaimed the young man, "I sure wish that it would have really happened that way! It would have certainly made many things much easier!'

The problem that the seminarian and his director were discussing in the above incident was already largely solved. It is evident that the seminarian had tackled it seriously long before. It is also quite evident that he had reached certain definite conclusions. Finally, it is more than evident that his answer was the result of a long period of soul-searching, which probably involved some anxiety and inner pain. This, however, is perfectly normal... for a vocation is a matter that changes one's whole life. Even the Blessed Mother, after having learned from the Archangel Gabriel of her sublime vocation as Mother of God, was troubled, and did not hesitate to ask certain questions to clarify the issue.

How God Calls

HOW DOES one know whether or not one has a vocation? Does one ever know? If so, can one be really sure? Or is it simply an attempt filled with many risks? How does one go about it?

These questions are at this very moment haunting some young man or woman. They are grave questions, they are important questions. But, for all that, they are not questions that cannot be answered. In the very great majority of cases, definite answers can be found, without there being any need to pass through a period of spiritual crisis and intense interior suffering.

Taken in a strict sense, a divine vocation is:

- a call or invitation from God;
- a call given by God to those who are especially qualified;
- a call to a life of special consecration to God, and to a life of special apostolate and charity within the Church of Christ.

Now if we keep this notion of divine vocation before us, answers to the above questions are possible.

A divine vocation is a call or a special invitation from God. How does God call someone? What means does He use to extend His invitation to a given human person? Basically, there are three:

1) formal revelation;
2) divine inspiration;
3) supernatural election.

Formal Revelation

THE FIRST WAY in which God invites souls to follow Him is formal revelation. Here God reveals, i.e., He clearly and distinctly tells the chosen person what He would like him or her to do. God may do this directly by speaking Himself, or else through a messenger bearing His invitation.

In such a way, for instance, did God call Abraham (Genesis XII, 1-3), Moses (Exodus III, 4-10), the prophets Isaias (Isaias VI, 1-10) and Jeremias (Jeremias I, 4-10). In such a way too, the Blessed Mother was informed of her vocation (Luke 1, 26-35), the Apostles were chosen (Luke VI, 12-16), and St. Paul learned that he was "a chosen vessel... to carry God's name among nations and kings..." (Acts IX, 1-20).

It goes without saying that God uses this manner of calling most rarely. For all practical purposes, we can dismiss this as a mode in which God manifests His choice to an ordinary soul. And if He should call someone in this fashion, that person will know beyond all doubt that he or she is being called by God. As the seminarian had put it, "It would certainly have made things easier."

Of course, that same person will still be faced with the problem of whether or not to accept God's call and invitation. Moses, for example, made every possible objection against the mission that God was entrusting to him. And when God had answered them all, having nothing else to object, Moses still pleaded, "If you please, Lord, send someone else!" Whereupon, God became angry with him. (Cf. Exodus IV, 1-14).

A problem often related to such a divine call is convincing others that one has really received a call from God, and is not a pretender. St. Paul, for instance, after his conversion, came to Jerusalem where he "tried to join the disciples, and they were all afraid of him, not believing that he was a disciple" (Acts IX, 26). And, in our own times, we have only to recall the incredulity with which the three children of Fatima were treated in 1917.

Divine Inspiration

THE SECOND WAY in which God calls is divine inspiration. Father Godfrey Poage, C.P., in his book "Recruiting for Christ", has this description of it:

"When a vocation comes to an individual in this mode, he feels himself inclined and as though carried toward the priesthood or religious life by a movement of the will. This movement proceeds neither from the suggestions of his imagination nor the deliberation of his intelligence. It comes rather from a supernatural source, and can be attributed to the direct touch of the Holy Spirit acting upon the soul through one of the seven gifts."

The classical example of someone who was called in this way is Jean Marie Vianney, the holy Cure d'Ars. As Father Poage puts it:

"From earliest childhood Jean-Marie was gifted with an exceptional piety. However, because of the French Revolution he was not able to come in contact with a priest or receive the sacraments — except on the rarest occasion. Yet to this poor, illiterate peasant boy there came one day an overwhelming desire to become a priest. He felt promptings to serve God as a cure, though he seemed to have no chance and scant qualifications. Faced with the necessity of explaining such a development, we can only point to his gift of piety, and say that the Holy Spirit inspired him with the idea of the priesthood through that virtue."

Once again, this way of calling is

rather rare. Likewise, the person concerned knows that it is really God Who is calling. But such a person may have great difficulties in convincing others of the reality of his or her vocation. The same Cure of Ars, for example, was only with difficulty admitted to the seminary. Then, after a time, he was sent away because he could not master his studies. It was with extreme reluctance that he was re-admitted. With the greatest hesitation and misgivings on the part of the directors, he was advanced to ordination. But in all this, Jean-Marie Vianney himself never wavered in the conviction that Christ was calling him to the Priesthood. And he strove loyally to do all he could to prepare himself to the best of his ability.

Supernatural Election

THE THIRD WAY in which God calls someone to His special service is supernatural election. This is the mode in which God's call comes to the vast majority of men and women entering the priesthood or the religious life.

When this mode of calling is verified, the following takes place:

1. God endows the chosen person with certain qualities of nature and of grace, which makes him or her fitted for the type of life that God's call will demand;
2. God, by means of His grace, will move and guide that person to consider, i.e., to weigh the pros and cons of entering the priesthood or the religious life, whatever the case may be. This consideration includes a prayerful study of the following:
   - — What are the aims of the priesthood? What does one strive for as a sister or brother?
   - — Am I sufficiently qualified to undertake such a life and live it fruitfully?
   - — Why do I want to be a priest, a brother, or sister? Are my motives pure, approved by God, or are they selfish and earthly?
3. The person concerned now makes a free and personal choice to be a priest or religious, as the case may be. This choice, however, while it is truly that person's own free election, is made under the influence and action of grace. It is a free initiative, the result of meditation and deliberations made in the spirit of Faith, with the help of ordinary grace. If we need grace in order to make a simple sign of the Cross meritoriously, so much the more will such a decision, while ever remaining a free act of the person concerned, be a gift of God Himself, for "without Me, you can do nothing" (John XV, 5).
4. Once that person has made the choice of serving God either in the priesthood or in the religious life, there should now follow:
   - — a consciousness of being specially dedicated to God's service;
   - — an earnest striving to meet generously the requirements that holy Mother Church, who is God's voice on earth, has seen fit to establish;
   - — perseverance and progress in both of the above.

How to Find the Answer

AS HAS already been said, the vast majority of men and women who are called by God receive their call in their way, i.e., by supernatural election. For this vast majority, the following is suggested as an orderly program or method, designed to help someone answer the question "Is God calling me?"

Approach this problem, and see it through, in a spirit of humble and persevering prayer. Christ Himself gave this directive when he said: "Pray the Lord of the harvest to send laborers into His vineyard" (Matt. III, 37). Ask God to grant you a vocation, beg Him to enlighten you. Examine yourself and your motives in His presence, and speak frankly to Our Lord about every phase of your inquiry, especially during Holy Communion. Invoke, also, the help of our Blessed Mother Mary.

In deciding whether or not you have a vocation, always seek expert advice; never try to solve this problem all by yourself. After all, this is a serious matter, one on which your present and future happiness will depend. No one knows himself perfectly, all can learn much about themselves from others, who, in many things, are apt to judge more impartially. But do not just take anyone's advice. Ordinarily speaking, the counsel of your close friends will surely be insufficient. Expert advice is needed, such as would be forthcoming from your parents, your teachers, your pastor, your confessor or spiritual director. A physician, too, will have to be consulted. On what points should you seek expert advice? Generally, you should find out what the demands of the priestly or religious life are. Your motives should be discussed, and, also, your qualifications.

Check your motives and the purity of your intentions. Why do you want to be a priest or Religious? Is it because you are heart-broken that you are entering religion? Is it because you are afraid of the world or incapable of making a decent livelihood within it? Or are you seeking what appears to be a soft life? If so, God is not calling you. It takes a man to be a priest or a religious; sissies will never survive. St. Ignatius used to say that he wants no one to become a Jesuit who could not have also been a success in the world. This is also the viewpoint of the Church. Motives of mere escapism will never do. The only ones admissible are: the love of God and His service; the love of souls and their spiritual and corporal needs; the service of Christ's Church; the sanctification of oneself.

Qualifications

EXAMINE YOURSELF carefully as to whether you have the necessary qualifications. The following areas should be explored:

- You must be free from all impediments and irregularities listed in Church law. Your pastor will know what this list contains.
- You should enjoy normal physical and mental health.
- You should be living a sincere Christian life. Usually this means being habitually in the state of grace, and a true desire for an ever greater holiness.
- Intellectually you must have succeeded in your ordinary schooling. For the priesthood this generally means Grade XII completed, with an academic record of at least average achievement.
- You should be accredited by those who know you as being endowed with habitual good judgment and a good dosage of sane common sense.
- A good sense of humour is always necessary. You must be a good sport, and this means, above all, that you must have learned to be a good loser.
- A priest and religious must be a leader, not merely someone who follows a crowd and drifts with the current.
- Finally, you should be what is termed "an all-round person", someone who may not necessarily be a genius or the greatest wit in the community, but nevertheless someone who is accepted by his group, whose company is genuinely appreciated and enjoyed.

In judging whether you have these qualities, do not rely on your judgment alone. Remember, too, that most of these qualities have to be developed by training ... even at the seminary.

One Way or the Other

FINALLY, you must decide, one way or the other. Place before yourself all your qualitities ... all those gifts of grace and nature that God has so generously lavished upon you. Consider the immense love with which God has created you, has preserved you, has died for you, has so often pardoned you, has given you all that you have and are. Reflect on the tremendous potential for good that is in you. Take a good look at the crying

needs of the world about you, of souls lying like sheep without a shepherd, bewildered, suffering from evil and error. And then, before your crucified Saviour, ask yourself whether or no you now want to be generous in your turn, whether or not you wish to serve God by a closer following of Christ, either as His Priest or as His Religious.

If you can answer a firm "Yes" to these latter questions, there is every reason to believe that God is calling you. Then, be courageous, put your hands to the plough, rise up, and follow Him.

— (Our Family)

—o—

TO TOPERS WITH RESPECT AND LOVE

Certainly whiskey improves with age. The older some people get, the better they like it! The U.S. has 65 million adult drinkers who seldom have hangovers, 5 million who often drink to excess, 1 million outright addicts and 35 million teetotallers.

With the exception of very special personal characteristics or psychological stresses, the effect of alcohol depends generally not on what kind of drinks are taken, but on how much alcohol gets into the blood stream and in what length of time. If alcohol had been discovered one year ago, instead of in 5,000 B.C., it would be the most wonderful wonder drug of our times. Many people fool themselves that strong black coffee sobers up a drunken person. It's not true. It only makes a wide-awake drunk of a sleepy one. The lowest rate of adictive drinking in the U.S. is found among the Jewish people, and the highest among the Irish. Vodka is nothing more than watered alcohol. People get more easily and faster intoxicated with gin than with whiskey because gin gets into the blood faster and produces a higher blood-alcohol peak. An adult man weighing 150 pounds can drink, before dinner or supper, one whiskey highball or one cocktail, or 3½ ounces of sherry, or six ounces of table wine, or two bottles of beer without getting intoxicated, for the blood alcohol in each case is .03. Should he double the dose, there will be "a feeling of warmth, mental relaxation, a slight decrease of warmth, mental relaxation, a slight decrease of fine skills, less concern with minor irritations and restraints. If he triples the first dose, it will make him talkative, noisy, or remorse.

REDEEMER'S VOICE PRESS FUND

.50: Mrs. Eva Kowal, Port Arthur, Ont.

1.00: John Trojan, St. Louis, Ill.

1.50: Mrs. Ann Kowbel, Forrest, Man. Mrs. Mary Pipa, Warren, Ohio; Wasil Makuch, Buffalo, N.Y.

2.00: Tekla Sydor, Montreal, Que.; Andrew Bruchal, New Haven, Conn.

2.50: M. Splawnyk, Newark, N.J., Dora Poseluzny, Edmonton, Alta.

3.00: Mrs. J. Ratushniak, Yorkton, Sask.; Mrs. M. Szapiaczan, Brantford Hill, Conn.

3.95: Natalia Balycka, Chicago, Ill.

4.00: Mary Lytwyn, Youngstown, Ohio.

Memorial Dinner—$8.00: D. Huska, Hyas, Sask.

Funeral -$10.00: Andrew Kaczmar, Ituna, Sask.; $13.00: John Iwanski, Wishart, Sask.; $12.50: Mr. Woroniuk, Melville, Sask.; $12.54: Michael Zakaluzny, Hodgeville, Sask.; $15.00: Metro Chlan, Goodeve, Sask.; $15.00: Mrs. Anna Zeleny (Green), Wynyard, Sask.

Wedding—$25.00: Mr. and Mrs. Larry Koturbash, Maidstone, Sask.

Jubilee of Mr. and Mrs. Theodore Wasylenko—$28.00.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shavel, CSsR.

Рік XXXIII, ч. 11

Volume XXXIII, No. 11

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Духовна Велич Св. Димитрія — о. М. Щудло, ЧНІ. 1

Місячне Нам'рення — о. С. Б., ЧНІ. 4

Які Наші Виховні Чинники? — Ольга Саварин 7

Новітня Каторга — В. Буженко 10

"Не Будеш мати інших Богів ко'м Мене" — о. Роман Хом'як, ЧНІ. 12

Маркіян Шашкевич — Наш Дороговказ — Др. Богдан Казимира 14

Хот'в Би Ти Знати? — 18

Я Була Розв'дкою — М. Щ. 21

Життя по Смерті — о. М. Щудло, ЧНІ. 27

Чи Може Подобатися Єгові той, хто не Шанує Христа? — о. С. С. Шавель, ЧНІ. 29

Вплив Душпастир'в на Виховання — о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 31

Returning Thanks — 33

Father Markian Shashkevich — Rev. B. Losten 35

How to Argue without Quarrelling — O. M. 37

Who is an Alcoholic? — M. Schudlo, CSSR. 39

The Wallflower — John Zubaly 42

A Brief Chat on Dating — Betty Merchuk 43

I'd Like to Know — 45

East is East & West is West — T. Bleech 47

Know Yourself — Bro. Vincent, CSSR. 49

Good and Happy Death — 52

Teenagers and the Automobile — E. F. Miller, CSSR. 54

My Pickly Problem — M. Schudlo, CSSR. 58

How Do I Know I Have a Vocation? — Aloysius Kedl, OMI. 60

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1961
DECEMBER

REDEEMER'S VOICE

Непорочно Зачата Діво, радуйся і спасай
тих, що надіються на тебе.

Святкування Христового Різдва серед українців

о. М. Шудло, ЧНІ.

Христе, наш Боже, Твоє народження духовно просвітило світ. Ті ж, що студіювали зорі, через зорю навчилися кланятися Тобі, що є Сонцем справедливости, і бачити в Тобі небесний Схід. Тому, Господи, нехай буде слава Тобі!

(Тропар Різдва, взятий із молитовника "Мій Спаситель")

РІЗДВО Спасителя це найбільше інтимне і родинне свято християнства, бо воно пригадує народження найкращої Дитини, що колинебудь зявилася на світі.

Родина тішиться, коли Бог пошле їм довго очікувану дитинку. Не дивниця, що цілий християнський світ радіє появою Божого Сина, на якого людство ждало довгі тисячаліття. Христос це не звичайна дитина. Це Божий Син, Спаситель людського роду і Посередник між Творцем і людьми. Його прихід був заповіджений Богом іще в раю зараз по упадку наших прабатьків, Адама й Єви, в первородний гріх. Караючи Адама і Єву за непослух, Бог промовив до диявола, який намовив їх до гріха: **Положу ворожнечу між тобою і жінкою, між її дітьми і твоїми, і Він** (один із її нащадків) **розчавить тобі голову!** (Бут. 3, 14).

Ціла вселенна зраділа, як Христос народився в вефлеємській печері. Пастухи, що прийшли повітати новонародженого Месію, чули, як анголи одушевлено співали, кланяючись Божому Синові, що стався нашим братом і Спасителем людського роду: **Слава Богу в небі і спокій на землі, бо люди стали милі Богові!** (Лк. 2, 14). Бог знайшов Своє уподобання в людях, бо Його однородний Син стався чоловіком і офіційним представником людства. Через безмежну любов, яку Отець має до Христа, Він водночас любить людей, земських братів Свого воплоченого Сина Ісуса.

•

Отак Христове Різдво сталося святом цілого християнського світу, бо хто вірить у Христа, той тішиться Його приходом на світ і відкупленням безсмертних душ.

Українці велично і врочисто святкують цей великий празник так у церкві, як удома. Наші різдвяні відправи звертають головну увагу на те, що Син Божий стався чоловіком, щоб відкупити грішних людей. Зате менше в них уваги на Христа як чоловіка, бо вони висвітлюють духовне значення Різдва цебто саме Втілення Божого Сина. Ось тому в наших відправах нема частої згадки про ясла, вертеп і печеру, як це буває в латинників. Таким підходом наша Церква бажає удуховнити своїх вірних і підняти їх серця до неба, звідкіля Божий Син прийшов на землю, щоб стати нашим Учителем, Провідником до щасливого вічного життя і Спасителем, бо таке Його головне зав-

дання в Божому Провидінні, як це Він Сам заявив апостолам: **Я — Дорога, Правда і Життя!** (Ів. 14, 6).

Поруч святкування в церквах, українці так само святкують Христове Різдво по своїх родинах. Це найбільше родинне свято українців. Не дивниця, що воно так, бо Христос прийшов на землю в найкращій родині, що жила на світі. Ця свята Родина, це Ісус, Марія і Йосип, взірець християнських родин.

Як же українці святкують Христове Різдво в родині?

Вже від самого початку християнства в Україні витворилися між нашим народом чудові різдвяні звичаї, які підкреслюють значення Христового Різдва.

Ось деякі з цих прегарних різдвяних звичаїв:

1) Свята Вечеря

Стародавній звичай каже, що в навечіря Христового Народження ціла родина повинна зібратися в домі на святочну різдвяну вечерю, заки піде до церкви на відправу. Ця вечеря складається з 12 потрав, що включають теж печива. Ці потрави пригадують 12 апостолів, які рознесли по світі вістку про Христове народження і науку.

Між цими потравами мусить доконче бути риба і кутя. Риба пригадує Христа, бо перші християни довгий час уживали малюнку риби як символ Спасителя. Це діялося в перших віках християнства, коли Христова наука була переслідувана поганськими царями. Знак — риба став гаслом, по якім християни пізнавали себе. От хтось хотів пізнати, хто в товаристві десь у незнанім місті був християнином. Що ж він робив? Малював на підлозі чи стіні маленьку рибку. Якщо якась особа була християнином, то вона так само малювала подібну рибку. Отак християни входили в контакт і братались. Малюнок риби був пригадкою про Христа і братерство.

Яке ж значення має кутя? Кутя це потрава з опиханої пшениці, добре звареної та перемішаної з медом і маком. Пшениця це хліб. Христос сказав про Себе: **Я — Хліб, що дає життя!** (Ів. 6, 51). Христос дає душам надприродне життя ласки, як у Пресв. Евхаристії приходить до них. Це надприродне життя чинить людей Божими дітьми і запевняє вічне життя в небі. Христос це Хліб життя, бо Його наука формує людські уми і серця та вчить їх жити по-божому і в цім світі поводитися так, як це роблять Божі діти, наслідники і спадкоємці небесного щастя.

Крім цих двох потрав є ще інші суто українські потрави, що їх часто або й щоденно подибуємо в наших домах, от хоча б пироги, голубці, борщ, пампушки, тощо.

Головний Гість цієї вечері це Христос. Родина гідно приготовляється до прийняття цього Небесного Гостя. Колись ціла родина, за винятком малих дітей, постила цілий день цебто від півночі аж до самої вечері нічого не їла і не пила. Сьогодні цей піст обмежений тільки до заборони мяса і всякої омасти зо смальцю чи масла. На прихід Христа треба гідно приготовитися. Що ж краще ніж піст і покута, якою очищуються серця і підготовляються душі, щоб Христос міг завітати до них Своєю ласкою. Хіба Він не сказав: **Де два або три зберуться в Моє імя, там і Я посеред них!** (Мт. 18, 20).

Ціла кімната і стіл, при якім родина збирається до святочної вечері, так приготовані, що відразу видно в них різдвяний настрій.

Стіл, при якім члени родини вечеряють, застелений білою скатертю. Під скатертю підстелене сіно, яке пригадує членам родини, що Божа Мати поклала Ісуса в яслах на сіні. Господар дому застеляє підлогу соломою, що нагадує солому, якою була застелена підлога стаєнки в вефлеємській печері.

Газдиня дому ставляє свічку на столі. Вона світиться під час вечері, пригадуючи зорю, що станула над вертепом, в якім народився Божий Син.

В однім із кутів хати господар ставляє сніп жита або пшениці. Цей сніп зветься дідух. Дідух пригадує родині померлих членів, дідів і прадідів. Колись між нашим народом було повіря, що на Святий Вечір, Бог дозволяє померлим сходити з неба і разом з членами родини споживати вечерю. Бог давав душам це позволення з нагоди народження Свого Сина. По вечері душі верталися до неба. Був навіть звичай лишити частинку кожної потрави для цих блаженних душ, які мали споживати її тоді, як члени родини пішли до церкви на відправу.

Вже в дохристиянських часах в Україні була велика пошана для померлих предків. Молода пара, що вступала в подружий стан, ішла на гроби своїх предків і там прирікала, що буде шанувати і продовжати те, що було дороге предкам.

Перед вечерею всі гарно миються і вбираються в нове плаття. Діти дивляться крізь вікно, поки не заблистить на небі перша зірка. Тоді світять свічку на столі, батько родини проводить молитву, по якій всі члени співають "Бог предвічний народився . . ." і по цій колядці господар роздає членам родини просфору цебто шматочок білого хліба з медом і притім складає їм щирі побажання. Аж тоді всі засідають до спільної різдвяної вечері. Під час вечері співають колядки, прославляючи Божого Сина і Його блаженну Матір Марію.

З цього видно, що наша різдвяна вечеря це не тільки родинне свято в честь Божого Сина Ісуса, що прийшов на світ, щоб рятувати людей від вічної загибелі, але й заразом гейби домашнє богослуження, бо на столі свічка миготить, на стінах кімнати повно змальованих сцен із народженням Божого Сина, появою анголів і поклоном Царів зо Сходу.

Різдвяна вечеря стягала додому навіть тих членів, що під час року були змушені пробувати поза родиною, от хоча б робітники чи діти, які студіювали по далеких школах.

Зачинаючи ввечорі, господар вітає врочистим привітом: Христос

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE,

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

тос Раждается! — на який всі одноголосно відповідають: **Славіте Його!**

В 17-ім столітті завівся посеред нашого народу звичай співати колядки цебто релігійні пісні, що прославляють Бога в превеликім чуді Воплочення.

Молодь почала будувати малі вертепи, що були зображенням печері, в якій Христос прийшов на світ. Бували великі вертепи по церквах і малі по домах. З малими вертепами колядники ходили від хати до хати і співали колядки. В вертепі були зображені постаті Божої Матері з Дитятком Ісусом, Йосипом, анголами, пастухами і Царями. Не бракувало й там вола й осла.

Колядники ходили колядувати зо звіздою. Звізду ставляли перед вікном і там співали колядки, закінчуючи їх віншуванням цебто побажаннями щастя і Божого благословення для родини.

●

Отак українці святкували і святкують народження Божого Сина. Воно є дійсним святом, до якого приготовляються довгим перед-різдвяним постом "Пилипівкою." Вже під час Пилипівки по церквах люди співають колядки перед або по богослужбах, щоб витворити в собі різдвяний настрій.

По вечері та коротким відпочинку родина йде до церкви, де члени приступають до сповіді та Св. Причастя. Отак Христос дійсно духовно родиться в кожній душі.

Наші предки принесли цей християнський звичай до Америки та Канади. Українські батьки і матері повинні заздрісно зберігати його, вияснювати своїм дітям і передавати його як релігійно-національний скарб нашим грядучим поколінням.

Цей український різдвяний звичай це цінний вклад українців в американську і канадійську культуру.

Слід пильно зберігати його, бо він помагає святкувати Різдво Спасителя так, щоб воно було дійсно Різдвом, а не нагодою до бурхливих і часто негідних вибриків.

НАУКА ХРЕСТА...

"Ах, як би ти розумів тайну хреста!" Святий апостол Андрій промовив до тирана, що силкувався привести його до відступства від віри, "ти не намагався б відвести мене від Христа. Навпаки, ти сам полюбив би Бога всіма силами, якщо б відав, як Він полюбив тебе і бажав спасти твою душу! Отак ти намагався б віддячитися Йому за безмежну любов".

Блаженний той, хто завжди дивиться на Христові рани! Пророк Ісая зве їх джерелом спасіння: "Будете черпати воду з джерел спасіння" (Іс. 12, 3). Скільки побожности, світла і шляхетних почувань Святі зачерпнули з цих спасенних джерел! Отець Альварес твердив, що незнання багатства, яке Христос приніс людям, це—руїна християн. Вчені науковці чваняться своїм знанням, а Христовий апостол Павло хвалився розп'ятим Спасителем: "Я рішився нічого іншого не проповідати вам тільки одного Христа і то розп'ятого Христа" (І Кор. 2, 2). Навіщо здасться людям велике знання, якщо не вміють любити Ісуса Христа? Св. Павло кличе: "Яка мені користь із того, що я маю всяке можливе знання, якщо нема в мене любови?" (І Кор. 13, 2). Деінде ж Св. Павло пише, що радо знехтував би всяким добром, аби тільки здобути собі Христа: "Вважаю все за страту в порівнянні з преважним знанням Христа" (Фил. 3, 8). Через те й він був гордий, що його ув'язнено за Христа: "Я—Павло, Христовий в'язень" (Єф. 3, 1).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

СПРАВЕДЛИВИЙ І РІВНИЙ РОЗПОДІЛ ЗЕМСЬКИХ ДІБР ПОМІЖ ЛЮДЬМИ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць Грудень, благословлене Св. Отцем.

Св. Отець Пій XII часто згадував, що справедливий розподіл земських дібр і збереження приватної власности є могучими засобами для поширення між народами миру й добробуту. Розрізняємо розподіл дібр поміж членами якогось народу і розподіл дібр поміж народами.

1. Справедливий розподіл дібр поміж членами народу, чи держави.

Справедливий і рівний розподіл дібр є конечним наслідком тих самих засад, на яких основується закон приватної власности. 1). Всі люди мають основне природне право до життя, до розвитку й відповідного користання з дібр і добробуту, що Бог дає на землі. Це можливе тільки тоді, коли всі члени людської спільноти користають з права власности і то так, щоб кожний був не тільки незалежним у своїм суспільнім і політичнім житті, але щоб також тішився, наскільки це можливе, економічною незалежністю, а це все до удержання так свого життя, як і своєї родини. Тому добра землі повинні бути так розділені, щоб як найбільше членів людської спільноти мало таку приватку власність, якої потребують, щоб могли відповідно задоситьучинити особистим обовязкам і цілям свого життя.

2). В кожній спільноті творяться різні кляси людей, а це з причини відмінних потреб і бажань так економічних як і суспільних. Таке формування кляс, що є конечним наслідком відмінних обставин життя і індивідуальних різнородних прикмет поодиноких людей, само собою не є шкідливе. Що більше? Воно може причинитися до суспільного поступу. Однак, щоб такий поділ на кляси не був шкідливий, конечне є, щоб поміж різними клясами не тільки не було спротиву, але щоб були навіть спільні бажання і напрямні. Приватна власність є тою спільною і найсильнішою сполукою, що вяже різні кляси разом.

Це зовсім ясне: якщо всі посідають достаточну приватну власність, то ніхто не буде думати про основний переворот існуючого ладу. Тому конечною річчю є, щоб як найбільше людей посідало приватну власність. З цим лучиться одна передумова: щоб якнайбільше людей належало до так-званої 'середньої класи', то значить, щоб посідало достаточну приватну власність, а саме таку, що запевняла б їм можність добре й відповідно сповняти завдання свого життя. При такім стані розподілу дібр майже щезає число великих богачів і крайніх бідаків, що нічого не посідають. Певно, ніколи не можна буде зовсім усунути тих двох крайностей: великих богатств і браку всякої власности. Не всі люди мають однакові спосібности, сили, здоровя, витривалість і інші дари конечні до економічного розвитку. Хоча завжди буде існувати нерівність посілостей, однак існування середньої кляси, обіймаючої найбільше

людей, буде сильною основою справедливого і належного розподілу дібр.

II. Справедливий розподіл дібр поміж народами.

Так як справедливий розподіл дібр поміж членами одного народу є основою його добробуту, так і рівний і справедливий розподіл дібр поміж поодинокими народами і державами є конечною умовиною спокійного співжиття та добробуту людської спільноти. Тут треба взяти під увагу три факти:

1.) Добра землі є призначені для всіх не в такім значенні начеб всі добра землі були спільні і приватна власність була крадіжжю; але в такім значенні, що кожний має право до такої части дібр, що уможливляла б йому життя відповідаюче гідності людини. Це право до власности не є неограничине, але потягає за собою суспільні зобовязання. Це важне не тільки для поодиноких людей, але і для поодиноких народів.

2). Поміж різними народами, що замешкують нашу землю, є велика розбіжність щодо розміщення природних дібр, щодо справности до роботи і т.д. Є околиці й краї, що прямо опливають у природні багатства; знову є другі, де є великий брак цих дібр. Також обставини праці є різні. Це залежить від підсоння краю, фізичної будови даного народу, його природних дарувань і т.д.

3). Тому народи повинні порозуміватися між собою і відповідними способами старатися усунути ці різниці, щоб так справедливо розподілювати добра. Конечною умовиною до такого справедливого розподілу дібр є щира і добра воля взаємно собі помагати, взаємно співдіяти, і так один нарід чи край має другому помагати. І так народи, що тішаться достатками, повинні помагати народам під тим оглядом упослідженим. даючи їм наприклад потрібні матеріяли, електрику, посилаючи досвідчених робітників, підпомагаючи фінансово їх підприємства, промисл, рільництво, торговлю...

Крім цього треба усунути перешкоди, що противляться справедливому розподілові. Такими перепонами є надмірні податки, оплати цла, що витворюють зависокі ціни або унеможливлюють і заборонюють компетицію (суперництво). Перепоною є також так звана 'автократія,' коли нарід живе тільки для себе і цілковито відмежовується від другого. Тоді торговля міжнародна є не можлива. Буває, що таке відділення себе від другої держави є потрібне, щоб захоронитися від лихих впливів; однак це певна річ, що такий стан є поміж державами ненормальним.

Зо сказаного ясно слідує, що такий справедливий розподіл дібр вимагає доброї **волі:** той, що посідає, мусить виректися **самолюбства,** шукання виключно власної користи і збагачення; вимагає почуття **відповідальности:** ті, що посідають, мають бути свідомі свого обовязку помагати тим, що не посідають; а ті, що не посідають, повинні свої домагання ограничувати межами справедливих умовин.

Якщо застосуємо ті умовини практично до дійсного життя, то сейчас бачимо, скільки труднощів треба побороти не тільки з огляду на економію й політику, але передусім з огляду на світогляд і так звану 'моральну ментальність' народів, і всіх тих, що впливають на економічне, політичне й суспільне життя, значить,

як вони задивляються, які їх погляди на всі ті справи. Тут велику ролю відграє публічна опінія. І якраз нам треба благати Святого Духа, щоб змінив такі успособлення сердець, що є перепоною справедливого і рівного розподілу дібр. Також молім Всевишнього через заслуги Пресв. Серця Христового й заступництво Непорочного Серця Марії, щоб при допомозі доброї волі народів і всіх відповідальних одиниць можна було терпеливими і розсудними стараннями усувати все більше й більше всі перешкоди і упередження, що перепиняють осягнення такої важливої цілі.

Місійне Намірення: Щоб спасенне євангельське світло поширилося під проводом 'Згромадження для Поширення Віри' до найдальших границь світу.

Рік 1962. Місяць Січень: Загальне намірення: Щоб приготування до Вселенського Собору поступали з найбільш можливою дбайливістю.

Місійне Намірення: Щоб Вселенський Собор поширив правдиве світло Євангелії також серед нехристиянського світу.

КОНВЕНЦІЯ КАТОЛИЦЬКОЇ ПРЕСИ В 1962 Р.

Щороку редактори католицьких часописів і місячників, що появляються в Америці та Канаді, мають свою Конвенцію. Конвенція католицької преси в 1962 р. відбудеться в Бостоні, Масс., в Америці, 15-18 травня в Статлер Гилтон Готелі.

Канадійська Секція Конвенції буде займатися цією головною темою: "Справи робітництва 70 літ по проголошенні енцикліки "Рерум Новарум" Папи Лева XIII. Делегати розглядають справу та засоби, як найкраще католицька преса може та повинна обзнайомлювати своїх читачів з соціяльним навчанням Церкви.

Зате головна тема цілої Конвенції буде: КАТОЛИЦЬКА ПРЕСА — ЦЕ ГОЛОС ЦЕРКВИ.

* * *

Звичайно українці скаржуться, що наші латинські браття мало знають про нас і наш обряд. Конвенції католицької преси це знаменита нагода запізнатися з редакторами різних латинських англійських журналів, поінформувати їх про наш обряд, обговорити наші справи і роздати відповідну літературу.

З цього ясно, чому редактори всіх укр. катол. часописів повинні стати членами Асоціяції Католицької Преси і брати участь у різних з'їздах. На цих з'їздах можна дуже багато зробити для справи нашого народу та Церкви, бо ж це редактори католицьких часописів витворюють про нас поняття між своїми читачами і передплатниками.

АТОМ

Атоми всюди повно довкола нас, бо вони є мініятурними цеголками, з яких складаються матеріяльні речі. Це вони творять природу речей.

Який великий атом? Зерно соли є около 1,000,000 разів більше ніж атом.

Скільки є родів атомів? Покищо науковці обчисляють, що є около 100 різних атомів, з яких складаються матеріяльні речі. Проте це неточне число, бо науковці завжди винаходять нові атоми.

НОВИЙ РІК

ЯК Іван Хреститель прийшов на світ, родина і сусіди посходилися до дому Захарії та Єлисавети і подивляли цю пречудну дитинку, що Бог послав стареньким батькам. Пречудне народження сповіщене анголом наповнило всіх подивом. Гості, складаючи побажання стареньким батькам Христового Предтечі, цікаво питалися: **Чим буде оце дитя?** бо **Господня рука була з ним.** (Лк. 1, 66).

Скінчився ще один рік нашого життя. Почався новий рік, який в кожній думаючій людині викликує поважні думки і спомини. Кожен пригадує собі те, що йому приніс минулий рік, і тривожно питається: "Який буде для мене новий рік? Ліпший чи гірший аніж попередній?"

Бувають люди, що задоволені з минулого року, бо Бог поблагословив їх здоровям, всяким добром і щастям. Інші невдоволено споглядають на нього та досадно кличуть: "Не варто жити на світі! Життя нічого не вартує. Краще було б померти!"

Нарікання на минулий рік звичайно бувають неоправдані. Життя і час це великі Божі добродійства, які повинні наповнити щастям кожну людину. Якщо ж хтось почувається нещасливий і нарікає на цей найбільший Божий дар, то сам собі винен, бо його нещастя випливає з того, що не хотів робити того, що Бог і його станові обовязки вимагали від нього.

Христос вибрав 12 апостолів, що мали бути Його помічниками в ділі відкуплення людського роду. 11 з них залишилися вірні Божому покликові. Юда спроневірився і в розпуці відобрав собі життя. Цей нещасний апостол заломався в житті не тому, що Христос був для нього менше ласкавий і щедрий аніж для других апостолів.

Христос однаково виховував і вишколював всіх апостолів. Всі вони провели три роки в Його товаристві, бачили чуда, подивляли Божеську могутність і слухали пересторог проти гріха. Всі вони знали, яку відповідальність Спаситель накладав на них. Все-таки тільки один з них спроневірився, розчарувався та в розпуці закінчив своє злиденне життя. Чому? Не тому, що Христос гірше поступав з ним аніж з іншими апостолами. Юда пропав тільки тому, що бажав проживати так, як йому подобалося, а не як Спаситель був звелів йому та іншим апостолам!

Юда не хотів використати Божих ласк, які були б вчинили його таким, якими були його товариші, інші апостоли, бо для них усіх життя було приблизно таке саме. Всі вони жили та працювали з Христом. Все-таки його товариші стали святими і рознесли по всьому світі Христову Євангелію, а нещасний Юда перейшов в історію як лицемір, злодій і зрадник Божого Сина, бо зрадив Його та видав у руки фарисеїв, які розпяли Христа за те, що не хотів бути їхнім політичним провідником у боротьбі з римлянами.

Бог — Батько для всіх людей. Дає всім все, що потрібне, щоб були добрі та задоволені з життя. Хто використовує Божі дари, той запевняє собі Боже благословення в житті і по смерті. Хто надуживає їх, той стягає на себе Боже прокляття в цьому і другому житті. Отож кожна людина сама відповідає за те, чи чується щаслива та вдоволена з життя, чи нещаслива і нужденна.

Початок Нового Року повинен пригадати людям три речі: минулорічні Божі дари та благословення, наші власні похибки і невикористані Божі дари, і накінець викликати рішучу постанову краще вживати і використовувати життя, щоб при кінці року могти почути Христові слова: **Гаразд, слуго добрий і вірний. Ти був вірний у малому, тому поставлю тебе над великим. Увійди в радість свого пана!** (Мт. 25, 23)

Вірність Богу і належне використання даних ласк це найкраща запорука Божого благословення і ще обильніших ласк на майбутнє.

МІСЯЧНІ НАМІРЕННЯ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА РІК 1962

благословлені Св. Отцем Іваном XXIII.

ЗАГАЛЬНЕ НАМІРЕННЯ	МІСІЙНЕ НАМІРЕННЯ
СІЧЕНЬ	
Щоб приготування до Вселенського Собору поступали з найбільше можливою дбайливістю.	Щоб Вселенський Собор поширив правдиве світло Євангелії також серед нехристиянського світу.
ЛЮТИЙ	
Щоб вірні серед старань про це життя проводили більше часу на молитві.	Щоб володарі нових держав, руководячись справедливістю й безсторонністю, забезпечували добро своїх народів.
БЕРЕЗЕНЬ	
Щоб реформа способу життя (обичаїв) серед вірних вела до християнської віднови людства.	Щоб проповідування Євангелії провадило вірних у місійних краях до повнішої святости життя через принимання Тайн і практику чесноти.
КВІТЕНЬ	
Щоб усі хворі знаходили пільгу й силу в християнській вірі й надії.	Щоб у місійних краях утрималася або відновилася свобода шкіл (шкільництва).
ТРАВЕНЬ	
Щоб більша пошана й точніші досвіди (зрозуміння) між католиками і некатоликами. приготовили дорогу до зєдинення.	Щоб через посилену набожність до Пресв. Евхаристії зростало число священиків і монаших покликань.
ЧЕРВЕНЬ	
Щоб хрещені в Христа великодушніше слухали натхнень Святого Духа.	Щоб віднова правдивої єдности між християнами вказала шлях до католицької Церкви, що є Христовою Церквою.
ЛИПЕНЬ	
Щоб усі учасники Собору дістали обильне Боже світло.	Щоб у місійних краях штука й література розвивалися гідно й плодовито.

СЕРПЕНЬ

Щоб усі християни помагали ділові Собору ревними молитвами і добровільними тілесними покутами.

Щоб у місійних країнах Церква могла успішно сповняти свій уряд Учительки згідно з характером і потребами різних рас.

ВЕРЕСЕНЬ

Щоб діло Вселенського Собору поступало без перепон і довело до бажаного закінчення.

Щоб усі, що в місійних областях терплять за віру в Христа і послух Церкві, бодро переносили переслідування.

ЖОВТЕНЬ

Щоб непомильний учительський уряд Другого Ватиканського Собору дав усім пізнати блуди й небезпеки для віри й обичаїв.

Виховання світських місіонерів в Латинській (Полудневій) Америці.

ЛИСТОПАД

Щоб Вселенський Архиєрей через дар особливої помочі Святого Духа був предсідником Собору з усякою можливою мудрістю й відвагою.

Щоб суспільна наука й акція Церкви рятували нерозвинені народи від небезпеки атеїстичного матеріялізму.

ГРУДЕНЬ

Щоб Другий Ватиканський Собор був визначним свідком правди, єдности й любови Церкви.

Щоб Євангелія Христа поширювалася успішніше серед музулманських народів.

УВАГА!

Помішуємо тут Місячні Наміреня Апостольства Молитви на цілий рік 1962. Статті про ці наміреня будуть появлятися в Голосі Спасителя кожного місяця так, як досіль було.

Замість Календаря ОО. Редемптористи рішили щороку видати один твір Св. Альфонса Лігорого, основника їхнього Чину. Св. Альфонс написав около 20 томів різних побожних і аскетичних творів, що вже є в сливе всіх мовах культурного світу. Досіль сливе нічого з його творів не було перекладено на українську мову.

Ось тому цього року замість Календаря появилася перша книжка Св. Альфонса переложена з італійського орігіналу:

МОГУТНІЙ ЗАСІБ МОЛИТВИ

Ця книжка має так само деякі менші твори Святого, що лучаться зо згаданою темою. Ця книжка повинна бути в кожній українській хаті, бо вона викладає конечність молитви і подає спосіб, як треба добре молитися. Важна ця книжка тому, що пригадує й доказує, що: **Хто молиться, той спасеться, а хто не молиться, той буде проклятий.**

(Цю книжку можна замовити собі в Адміністрації Голосу Спасителя. Ціна $1.50).

ВИКОНУЙТЕ БОЖУ ВОЛЮ

о. Роман Хомяк, ЧНІ.

ОДНОГО разу Ісус Христос сказав народові: "Не кожний, що говорить до мене: 'Господи, Господи,' увійде в царство небесне, а той, хто чинить волю Отця мого, що на небесах" (Матей: 7, 21).

Коли ми щиро віримо в Бога, надіємося на Нього, любимо його й поклоняємося йому, то зовсім піддаємося Його владі. Ми є готові виконувати Його волю в усіх речах, докладно як це робив Ісус Христос, наш Учитель. Все, чого Бог хоче від нас, є святе та для нашого добра. Це Його воля, що показує нам правильну дорогу в кожному місці від початку до кінця нашого життя.

Бог приказує деякі речі та забороняє інші. Все те, що Бог приказує, ми маємо виконувати, а всього того, що Він забороняє, маємо вистерігатися. Бог часом заохочує нас виконувати деякі речі, що є добрі, але дійсно не приказує їх. В цих речах ми також повинні бути готові охоче виконувати Божу волю, тому не повинні ми дозволяти своїй зручності або лінощам, щоб вони перешкодили нам виконувати її. Святі завжди дбали, щоб великодушно й бадьоро виконувати Божу волю, коли Він вимагає жертви від нас, або дозволяє, щоб ми терпіли. В такому часі ми повинні піддаватися Божій волі і молитися разом з Ісусом Христом: "Отче..., не моя воля, а Твоя най буде!" (Лука: 22, 42).

Бог має Свій спеціяльний плян для всіх людей і кожної людини зокрема. Ми повинні намагатись зрозуміти, який цей плян є і часто молитися, щоб Бог показав нам дорогу, якою хоче, щоб ми йшли, і Він дасть нам силу, щоб щиро й витривало служити Йому.

Ісус Христос каже: "Хто чинитиме волю Отця Мого, що на небі, той Мій брат, сестра і мати" (Матей: 12, 50).

Преч. Діва Марія учить: "Я раба Господня, хай буде мені по твоєму слову!" (Лука: 1, 38).

Апостол Іван учить: "Бо все, що є в світі, похіть тіла і похіть очей і гордість життя, не є від Отця, а від світу. І світ переминає і його похіть. А хто чинить Божу волю, перебуває повік" (І Іван: 2, 17).

Святий Іван Золотоустий твердить: "Є тільки одна правдива форма шляхетности: виконувати Божу волю."

Кожна людина повинна в своєму житті пізнати й виконувати Божу волю тому, що Він є її найвищим Паном, і Його воля є її правдивим добром!

БОЯВСЯ СВОГО ЄПИСКОПА

Один панок пішов в гостину. Господар дому посадив його біля єпископа, що теж був у гостині, бо того дня мав візитацію в парафії. Панок змішався і звернувся до господаря з цим проханням: "Пане, я не хочу тут сидіти. Дайте мені інше місце при столі!"

"Чому?" спитався здивований господар. "Таж це честь сидіти при трапезі біля єпископа!"

"Честь, честю", відказав панок, "але, сидячи біля єпископа, я не міг би користати навіть із половини слів і жартів, яких уживаю при подібних нагодах!"

МИ І ШЕВЧЕНКО

Ольга Саварин

ЩОБ зрозуміти, чому такий великий для нас Шевченко треба усвідомити собі, в якому стані була Україна перед його народженням і під час його життя. Треба знати, що Україна з кінцем 18-го століття була під двома займанцями: Росією і Австрією. Окупація Австрії в Галичині, Буковині і Карпатській Україні не була аж така зла, принайменше під політичним оглядом. Хоч Австрія дала вільну руку полякам, все таки вона не переслідувала ні української мови, ні релігії, тому українці могли вільно змагатися за впливи з поляками. Навіть панщина — три або чотири дні на тиждень дарової роботи для пана — не була чимсь надзвичайним в тодішній Європі. Ціла Европа була закріпачена аж до 1848 р. — Весна Народів.

Зате на землях окупованих Росією ситуація була гірша. В 1764 р. цариця Катерина касує Гетьманшину (гетьман Розумовський був останнім) і плянує зрусифікувати українців. В 1775 р. Катерина руйнує Запорозьку Січ, яка була останнім оборонцем України. Останнього кошового Кальнишевського москалі заслали на Сибір, козаків розігнали і на запорозьких землях поселили ріжних колоністів: німців, москалів, болгар. Коли цариця Катерина побачила, що Україна допустила до зруйнування Січі, вона в 1780 р. касує зовсім гетьманський лад: вільних селян законом повертає в кріпаків, козаків у вільних селян, а з козацької старшини робить дворян, тобто панів-поміщиків, для яких селяни-кріпаки мали задармо працювати.

Хитра цариця сподівалася, що старшина за дарову працю селян кріпаків зречеться автономії України. Всюди по Україні цариця заводить російські школи і уряди з російською мовою. Закріпачене селянство зовсім не мало шкіл, зате ті, які пройшли через російські школи, звичайно діти дворян і вільних селян, здебільша зросійщувалися. Через 35 років Катерина жорстоко русифікувала Україну: тих, що вірно їй служили, винагороджувала, а непокірних слала в Сибір. Крім цього навіть науково вмовляла українцям і світові, що українці це тільки малоросіяни, частина великої Росії. Спочатку 19-го століття українське дворянство і вільне селянство були майже вповні зрусифікувалися, а мільйони закріпачених селян, неграмотних і зовсім темних, не знали, хто вони і що їм робити. На українську мову дивилися як на мову простого люду, непридатну до літературного вжитку. Тільки кількох видатніших українських письменників перед Шевченком, як Котляревський і Шашкевич, писали книжки українською мовою. Україна не тільки не існувала політично, але і починала зникати як народ. І саме в той страшний для України час народився Шевченко, майбутній пророк і геній України, який своїми творами пробудив український народ зо сну неволі, влив в його душу прагнення до свободи і власного самостійного життя. У своїх творах показав він нам наше славне минуле, жахливий існуючий стан під москалями та вказав шлях у майбутнє.

Тарас Шевченко народився в родині селян-кріпаків 9 вересня, 1814 р. Життя було тяжке — дитинство його пройшло в наймах, пасучи вівці чи виконуючи іншу роботу. Коли він мав 9 років, померла його мати, а як 11, тато. Ще за життя батька Шевченко вчився читати і писати в дяка. Пізніше почав вчитися малювати. Бажання малювати ніколи не давало йому спокою. Поміщик Енгельгарт, в якого Шевченко служив, не раз заставав його при малюванні і зчасом дав його до Петербурга до маляра Ширяєва вчитися малярства. У Петербурзі ночами забігав до міського парку і змальовував там ріжні статуї. Там припадково стрінув його український маляр Сошенко, який побачивши його непересічний талант, зацікавився ним і запізнав його з іншими малярами. Вони рішили викупити Шевченка на волю. Маляр Брюлов намалював портрет царського поета Жуковського. Цей портрет розіграли на льотерії і за 2,500 золотих карбованців викупили Шевченка на волю. Шевченко мав тоді 24 роки. Вільний Шевченко відразу вступає до Академії мистецтв у Петербурзі і за 6 років стає мистцем академіком. Був дуже талановитим малярем і залишив по собі понад 800 картин. Вони всі є зібрані по ріжних музеях в Україні.

Шевченко не тільки був талановитим малярем. Він був в першу чергу великим поетом і на 26 році свого життя видає свою першу збірку поезій КОБЗАР, а рік пізніше велику поему Гайдамаки. В 1945 р. Шевченко вперше приїжджає з Петербурга і відвідує Україну. В Україні бачить страшну біду.

Чорніше чорної землі блукають люди.
Німі на панщину ідуть і діточок своїх ведуть.

Шевченко бачить, що все те зло походить від москалів. В гніві дорікає цареві і власним українським панам. Він радить українцям не брататися з москалями, пізнати власне минуле і скинути ярмо. В тому році написав найбільші і найкращі поезії. Змальовуючи історичне минуле України, Шевченко дорікає Богданові Хмельницькому за злуку з Москвою.

...Ой Богдане,
нерозумний сину,
Подивись тепер на Матір,
На свою Вкраїну.

На залицяння москалів перейти до них на службу відповідає:

Теплий кожух, тільки шкода,
Не на мене шитий,
А ласкаве ваше слово
Брехнею підбите.

Коли Шевченко вдруге приїжджає з Петербурга в Україну до Києва, він стає душею Кирило-Методіївського Братства, гуртка українських вчених, що мріють про волю для всіх словянських народів, про братерство і знесення панщини. Царська поліція за приналежність до Братства арештує його. Його судять і засилають на 10 років на Сибір з забороною малювати і писати. Це був страшний присуд для Шевченка. Не тільки мусів залишити рідну Україну, яку так любив, але не міг дальше вчитися. Його плян поїхати до Італії на дальші студії розбився.

Перші два роки на засланні Шевченко мав людяного начальника і крадькома малював і пи-

сав, але за останні 7 років був під таким жорстоким доглядом, що не написав ні одної поезії, бо хтось знову зробив на нього донос і його перевезли під іншого начальника. 1855 р. зо смертю царя була амнестія для політичних вязнів, але царіця особисто зчеркнула імя Шевченка з лісти помилуваних. Вона ніяк не могла йому простити, що він назвав її у своїх творах опудалом, чаплею і засушеною опенькою.

●

Проте приятелі Шевченка після 10 років заслання добилися його звільнення.

Шевченко пішов на заслання здоровий і сильний, а вернувся фізично знищеною людиною. Десять років солдатської муштри, ріжні хвороби і знущання знищили його здоровя. Так, що по трьох роках помер. Хоч звільнений, проте йому було заборонено вертатися в Україну. Мусів жити в Петербурзі, де і помер у 1861 р. Зразу похоронили були його в Петербурзі, але приятелі виконали його заповіт і перевезли його тлінні останки в Україну і похоронили у Каневі, над Дніпром:

Щоб лани широкополі,
І Дніпро, і кручі,
Було видно, було чути, як реве
Ревучий.

Помер Шевченко, проживши всього 47 років. Був 24 роки кріпаком-невільником, 10 років на засланні на Сибірі, три роки під доглядом поліції і тільки 9 років вільною людиною.

●

Цього року минає сто років від смерти Шевченка. Скрізь по світі, де тільки є українці, відбуваються концерти на його честь, наукові сесії і видаються його твори. Між іншим, дотепер Кобзар Шевченка вийшов у 44 ріжних мовах, а Наукове Товариство імени Тараса Шевченка за 70 років свого існування видало близько 600 наукових праць з української історії, літератури, тощо. У місяці липні був великий здвиг українців і відкриття памятника Шевченка у Вінніпегу. Навіть в Радянській Україні під російською займанщиною Хрущов мусів дозволити на святкування. Насувається питання: Чому?

Шевченко відродив український народ і дав нам національну свідомість. Він дав нам почуття єдности. До Шевченка ми не мали навіть одної назви. Називалися малоросами, русинами, рутенцями, і тощо. Під його впливом ми стали свідомими українцями. З Шевченкових творів черпаємо віру у наше краще майбутнє. Мов чарівник він змалював нам наше славне минуле, розкрив наші слабі сторони і повчав, що тільки:

В своїй хаті своя правда,
І сила, і воля.

Ця ідея золотою ниткою проходить через всі його твори. Що більше? Він навчив нас братньої любови і згоди, словами:

Обніміте ж, брати мої, найменшого брата,
Нехай мати усміхнеться, заплакана мати!

Справедливість, братерство і воля — це його найбільші ідеали, і він закликає змагатися за них. В своїй великій політичній поемі 'Кавказ' славить борців за свободу свого народу і каже:

Борітеся, поборете, вам Бог помагає,
За вас сила, за вас воля,
І правда святая.

Іншими словами, ніхто не звільнить народу-раба без боротьби. Він закликає до науки:

Учітеся, брати мої, думайте-читайте,
І чужому научайтесь, свого не цурайтесь.

Він картає тих, що йдуть за чужим блиском, бо не конечно чужа правда краща. Щойно пізнавши все рідне, будемо сильні. Він каже:

Коли б ви вчились так як треба,
То й мудрість би була своя.

Шевченко, як ніхто передтим пізнав і змалював імперіялістичну Москву, яка від Богдана Хмельницького держить Україну в неволі, використовує українські багатства, а українців засилає в далекий Сибір. За те, що Москва збудувала Петербург на кістях українських козаків, він тяжко дорікає цареві Петрові:

Що ти зробив з козаками,
болота засипав,
На їх кістях благородних збудував столицю?

У найглухіші для України часи Шевченко вливає в нашу душу надію на відродження Української держави... без холопа і без пана — тобто на соціяльній справедливості.

Шевченко в першу міру є національним пророком українського народу, найкращим її сином і борцем за її славне майбутнє. Однак у своїх творах не був тільки борцем, що вічно закликав на барикади. У своїй многогранності був чудовим ліриком. Він прекрасно оспівує природу України, її села і міста, поля і вишневі садки. Ніхто краще ніж він не змалював краси української жінки, дівчини чи матері:

Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая,
З своїм дитяточком малим...

Шевченко — мрійник. Його баляди, такі як "Тополя," "Причинна," "Лілея," "Княжна" і інші — це справжні перлини в нашій літературі. Шевченко писав і прозою, як "Музика", " Назар Стодоля," і інші, а українським дітям він написав "Буквар."

Нам, з крови і кости дітям того самого українського народу, з якого вийшов Шевченко і якому служив ціле своє життя, треба вчитися від нього любови до рідного народу. Шевченко казав:

Люблю тебе я, Україно,
Твої шовковії луги,
Твої зеленії діброви,
Круті Дніпрові береги,
Люблю, люблю вас до загину...

Я так її люблю,
Мою Україну небогу,
За неї душу погублю...

В Сибірі, далеко від рідної України, писав:

Мені однаково чи буду,
Я жить в Україні чи ні,
Чи хто згадає чи забуде
Мене в снігу, на чужині...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять лукаві, і в огні,
Її окраденую збудять,
Ох, не однаково мені!...

Від Шевченка треба вчитися його великої віри в майбутнє України. Це він писав:

Встане Україна,
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі,
Невольничі діти...

Або:

Наша дума, наша пісня,
Не вмре, не загине,
От де, люди, наша слава,
Слава Украйни.
Без золота, без каменю,
Без хитрої мови,
А голосна і правдива,
Як Господа слово...

Нам треба плекати українську мову, зберігати українські звичаї і традиції, ширити правду про Україну і по нашій змозі, в слушний час, допомогти нашій Батьківщині Україні сповнити Шевченків Заповіт:

"ВСТАВАЙТЕ, КАЙДАНИ ПОРВІТЕ!"

1. Чи вільно колядувати по церквах під час Пилипівки?

В нас нема одностайного звичаю в цій справі. Не було його теж у Старому Краю. В одних селах колядувати під час Пилипівки, в других ні. Нам здається, що можна колядувати, бо спів колядок, що прославляють Спасителя, Його народження та Пречисту Діву, це знаменита пригадка надходячого Різдва.

2. Священик поблагословив мені вервицю, але не покропив її свяченою водою. Чи це благословення важне?

Є священики, от хоча б Отці Редемптористи, що мають право благословляти знаком святого хреста різні речі. Проте треба спеціяльного позволення, щоб самим знаком хреста надавати відпусти за проказування вервиці. Слід зазначити, що до надавання відпустів за прокавування вервиці треба мати спеціяльну владу з Риму.

3. В Америці та Канаді є багато злочинности, зіпсуття та неморальности між молодю. Яка тому причина?

Є тут різні причини, бо лиха людина — не плід і витвір дому, школи і громадянства взагалі. Багато дітей виростає в нехристиянських домах, ходить до шкіл, де не вчать про Бога та Його Закон, дивиться на неморальні вчинки публічних урядовців, приглядається до неморальних кін і телевізорських програм, розчитується в попових магазинах і чує з усіх сторін про насилля і злочини. Чи дивниця, що дітвора привикає до злочинности. Слід дякувати Богу, що молодь не є гірша ніж вона дійсно є, коли мусить зростати в такій нездоровій атмосфері та щоденно дихати затровним погонею за розкошами і багатствами повітрям.

Отож воно марно нарікати на зіпсуття і неморальність, поки в родинах не запанує християнський дух, поки по школах не будуть навчати Божого Закону, поки громадянство не буде публічно числитися з Христом, що єдиний годен вреформувати людське серце та натхнути його ідеалізом і любовю до чесноти. Тільки Христос може провести спасенну операцію в світі та допомогти людям здусити в собі схильність до зла, що веде їх до зіпсуття, непогамованої погоні за багатствами і розкошами, з яких зроджується моральне зіпсуття.

4. Помер мій сусід. Перед смертю записав 1,000 долярів на виховання місіонерів. Його три сини забрали гроші для себе і нічого не дали на виховання місіонерів. Чи вони згрішили? Чи покійний дістав нагороду за те, що записав 1,000 долярів?

Сини напевно згрішили, як не виконали волі батька. Це проста крадіж. Покійний батько напевно дістав нагороду за те, що хотів зробити добре діло та помогти виховувати місіонерів для нашої Церкви. Його несумлінні сини зобовязані в сумлінні звернути загарбані гроші на ту ціль, на яку батько призначив їх. Поки цього не вчинять, поти не простяться їх гріх, бо це гріх проти справедливости.

Подібні випадки трапляються доволі часто. Це повинно навчити людей давати на добрі цілі, поки самі це годні вчинити, а не спускатися на дітей, бо дуже часто діти не виконують волі покійних. Гроші це дуже липка річ, тому легко чіпляються до рук.

5. Тому 24 літ я заручилася зо своїм чоловіком. Ми думали, що заручини дають нам право до подружих привілеїв. Потім ми довідалися, що це були тяжкі гріхи. Чи ми дійсно згрішили? Чи шлюб був важний? Чи маємо сповідатися зо згаданих гріхів?

Шлюб був важний. Зо згаданих гріхів не треба сповідатися, бо через незнання там не було гріхів Людина не грішить, як не знає, що якась річ не є гріхом.

6. Як українці мають тримати руки під час молитви?

Нема особливішого припису, як треба держати руки під час молитви. Проте можна наоруватися на приписах, які окреслюють, як священики мають тримати руки під час богослужб. Один зо способів держання рук, що можна застосувати до мірян, це тримання рук на грудях. Треба зложити руки на грудях, але не так, щоб долоні дотикали одна другу, а пальці виставали вперед. Руки мають бути навхрест зложені на грудях.

Латинники мають звичай складати руки перед грудьми так, що долоня дотикає долоню і пальці виставть вперед. Слід усувати цей звичай з-поміж нашої шкільної дітвори і молоді. Учителі та учительки повинні навчати наші діти слідувати наш спосіб складання рук при молитві.

КОГО Я ЛЮБЛЮ?

Люблю я Україну,
Свою рідну землицю,
Ті ниви, що нам родять,
Як золото, пшеницю.

Люблю я сонце ясне,
Небес і нив простори,—
Їх барви—це є наші
Ріднесенькі прапори.

Люблю високі гори,
Л'си, степи, могили.
Де наших славних предків
На в'ічний сон зложили.

Люблю р'ясні садочки
З біленькими хатками,
Де все щебечуть пташки
З малими діточками.

Люблю долини пишні,
Де розквітають квіти,—
Вкраїно, Тебе люблять
Всі українські діти!

Святослав Кушнір
(Юні Друзі).

Де ж більша радість для душі ніж бачити, що через любов до Ісуса Христа люди погорджують нею? Тоді, по словам Св. Петра, душа зазнає великої чести, бо Бог так поступає з нею, як поступив із власним Сином: "Коли ж ганьблять вас за Христове ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух, що подає славу, цебто Божий Дух" (1 Пет. 4, 14).

Щорічно східня Церква згадувала врочисто перемогу православ'я над послідньою ересою, іконоборством і його наслідками. В неділю православ'я церкви та катедри лунали радісними окликами. Починав їх диякон, кличучи тричі: "Вікопвічна пам'ять Ігнатієті та Фотієві, двом славним патріярхам. Все те, що написано та сказано проти святих патріярхів: Германоса, Тарасія, Никифора і Методія, ІГНАТІЯ, ФОТІЯ, Степана, Антонія й Николая, хай буде назавжди: АНАТЕМА! АНАТЕМА! АНАТЕМА!

НЕ ВБИВАЙ

ЩОРОКУ багато людей у світі гине від автомобільних припадків, що звуться 'акцидентами' цебто речами, що нехотячи комусь трапилися. В самій Америці щороку гине на гостинцях около 40,000 людей. Це гірше ніж смерті від якоїнебудь хвороби, от хоча б від цукровиці, що кожного року заганяє 28,000 американців до гробу.

Звичайно люди здвигають плечима, як почують, що хтось забився або забив когось іншого в автомобілевім припадку: "От нещастя, та й годі!" На жаль мало хто здає собі справу з того, що акциденти самі не трапляються, але бувають спричинені людьми цебто самими шоферами, що керують автомобілем або іншими людьми. Чимало людей забуває, що автомобіль це найбільше набезпечна зброя модерних часів, бо саме вона заганяє кожного року найбільше людей до гробу.

Проминули часи, коли автомобіль був "люксусом", що його мали тільки багачі. Так у Канаді, як Америці сливе кожна третя особа має автомобіль. Здається, що люди повинні бути добре обзнайомлені з автомобілями, коли їх стільки по містах і гостинцях. На жаль так воно не є, бо немало людей зовсім не вміє належно поводитися і вживати автомобіля.

Чому ж шофери бувають недбалі, як їдуть автомобілем? Тому, що не відчувають у собі відповідальности перед Богом за власне життя і за життя інших людей, хоч з дитинства знана їм Божа заповідь, яка каже: "Не вбивай!" В Канаді щороку пів мільйона шоферів мають акциденти. Дехто апатично здвигає

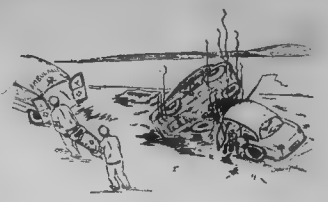

плечима і каже: "Це невелике число, коли в Канаді пять мільйонів людей їздить автомобілями!"

Хто так робить, той забуває, що це великий злочин перед Богом свідомо і добровільно відобрати життя хоча б одній людині! В Америці деякі католицькі єпископи видали закон, який позбавляє церковного похорону тих шоферів, що через недбалість чи пянство загинули в автомобілевім акциденті. Церква ж нікого не позбавляє церковного похорону, хібащо хтось допустився великого злочину. З цього видно, що недбалість у провадженні автомобіля це великий злочин.

Через недбалість і пянство в самій Канаді пересічно девять людей щодня умирають в автомобілевих акцидентах. Що години 10 канадійців бувають поранені в подібних акцидентах; бо кожних 80 секунд десь трапляється автомобілевий акцидент. В 1959 р. в Канаді було поранено 85,000 людей в автомобілевих акцидентах, і то на диво 80% фатальних акцидентів було в погіднім часі цебто тоді, як надворі стояла добра погода. 60% смертей спричинених акцидентами було наслідком розбитої голови або поломаного хребта.

Причини Автомобілевих Акцидентів

Що ж найчастіше спричиняє автомобілеві акциденти, в яких стільки людей передчасно гине, стає каліками на ціле життя або буває бодай тяжко поранене?

Є різні причини акцидентів. Головна причина це брак відповідальности в шоферах, які забувають, що автомобіль це страшна зброя, бо вона часто більше людей може загнати до гробу ніж стрільба.

Брак почуття відповідальности спричиняє недбалість. Ця недбалість розтягається на самих шоферів і їхні автомобілі.

Американська поліція розсліджувала один страшний акцидент. Це був зудар автомобіля з тягаровим автом. Шофер автомобіля згинув на місці. Довгі розшуки виказали, що забитий шофер не був пяний. Він був добрим і поважним чоловіком. Під час акциденту не був заспаний, а все таки вдарив надїжджаюче тягарове авто і власним життям заплатив за це. Розшуки поліції виказали, що його автомобіль не був намащуваний на 27,000 миль. Як надїхало тягарове авто, шофер автомобіля хотів скрутити на бік, але саме тоді праве переднє колесо замкнулося і спричинило поховзнення. Автомобіль так поховзнувся, що шофер ніяк не міг напростувати його, щоб уникнути тягарове авто. Внаслідок цього поховзнення ударив об нього і забився.

Якщо б його автомобіль був намащений, то цей шофер може й досьогодні був би втішався свіжим повітрям на цім Божім світі, а так уже гниє під землею. Його смерть була наслідком забуття або недбалости. Шофер **зобовязані в сумлінні** дбати про те, щоб їх автомобілі були в добрім стані, заки всядуть до них і виїдуть на гостинець. Багато людей іде до гробу через те, що занедбує намащувати свої автомобілі. Наші ж люди добре кажуть: "Хто мастить, той їде!" А хто забуває або занедбує періодично намащувати свій автомобіль, того внедовзі понесуть на цвинтар. Деякі автомобілі є в такім жалюгіднім стані, що поліція попросту допускається злочину, як дозволяє їм вештатися по гостинцях!

Саме тому треба час від часу провірити свій автомобіль, щоб впевнитися, що такі важні частини, як гамулець, колеса, осі та інші критичні частини в порядку. Саме тому держави мають інспекцію автомобілів, бо хочуть, щоб люди злочинно не вбивали інших і самі непотрібно не гинули в автомобілевих акцидентах.

Кожен шофер відповідає перед Богом за смерть свого ближнього. В першій книзі Св. Письма читаємо, що Каїн забив свого брата Авеля, бо ненавидів його за те, що Авель був добрий, а сам Каїн був лихою людиною. Бог зявився вбийникові Каїнові та спитав його: "Де твій брат Авель?" На це вбийця Каїн зухвало відказав: "Не знаю! Хіба я сторож мого брата?" Тоді Господь сказав до нього: "Що ти вчинив? Кров твого брата кличе до Мене з землі. Тепер будеш проклятий на землі, що відчинилася і прийняла кров твого брата!" (Бут. 4, 9-11). Святий Дух каже в книзі Притчей: "Якщо ти мудрий, то матимеш користь із цього. Коли ж ти зухвалий, то відчуєш на собі наслідки зухвалости!" (Прит. 9, 12). Кожна людина відповідає за життя і здоровя свого ближнього, бо Св. Павло каже: "Багато з нас творить одне Христове Тіло, тому ми є членами один для другого!" (Рим. 12, 5). Як члени тіла бо-

ронять і помагають одні другим, так люди повинні вважати на життя і безпеку своїх ближніх. Брак цього почуття одности між людьми спричиняє недбалість, яка часто веде наших ближніх до гробу на гостинцях.

ВАШ ГОРОД МОЖЕ БУТИ НАЙКРАЩОЮ АПТЕКОЮ

Багато людей видають чимало гроша на різні лікарства, і роблять це зовсім непотрібно. Щоправда, вони так рятують загрожене чи послаблене здоров'я, але вони самі собі винні, що здоров'я їх підупало. Чому? Бо не відживляються так, як треба і не їдять того, що треба, щоб вдержувати здоровим тіло. А знаєте, здоров'я це Божий дар, який треба шанувати, бо його легко стратити, а тяжко відзискати.

Найкращі лікарства для вдержання здоров'я тіла ростуть або принаймні можуть рости в вашім городі таки біля вашої хати. Але чи ростуть вони? Якщо плекаєте різну городовину та споживаєте її, то ці лікарства там ростуть.

Городовина, от хоча б часник, цибуля, морква, шпараги й інші роди ярини мають в собі повно складників, що знаходяться в штучно зладжених лікарствах. Ярина має в собі повно різних вітамінів, що наш організм потребує в щоденнім житті, щоб належно функціонувати. Це брак вітамінів у поживі часто спричинює різні хвороби і ослаблює здоров'я людей. Цих вітамінів в різних яринах є найбільше тоді, як людина споживає їх у сирім, неваренім стані, бо варення чи випікування нищить частину вітамінів.

Людське тіло це мішанина води і різних мінералів, що їх оживляє душа. Брак мінералів спричиняє забурення в тілі. Ось які мінерали має різна ярина:

САЛАТА і ШПИНАТ мають у собі фосфор і залізо. Люди, яким бракує крови, повинні часто їсти цю ярину.

МОРКВА має фосфор і вапно. Ці речі конечні для зростання тіла. Вони помагають у недугах серця і жовчі.

ПОМІДОРИ мають так само дуже багато вітамінів різного роду. Добрі вони для всіх людей, особливо для хворих на печінку.

ОГІРКИ помагають кишкам належно функціонувати, бо помагають усувати непотрібний осад, товщ, тощо.

РЕДЬКА і РЕДЬКІВЦЯ перепиняє витворення жовчевих камінів, що спричиняють не мало болів бідним людям.

ЧОРНА РЕДЬКА це добрий лік на ревматизм.

ЧЕРВОНІ БУРЯКИ помагають організмові чистити кров і зберігають нирки в здоровім стані.

СЕЛЕРА помагає організмові очищувати кров, але вона шкодить хворим на ревматизм і подагру.

Зелена ЦИБУЛЯ багата в різні вітаміни і помагає травленню. Вона чистить кров.

Якщо б люди належно відживлялися, то були б багато здоровіші ніж є. Це головно заторкує сьогоднішніх дітей, які часто бувають недоживлювані, хоч в Канаді та Америці так багато прерізної поживи, що уряди не знають, що робити з нею.

Батьки повинні дбати про здоров'я своїх дітей. Це їх святий обов'язок, бо людина має бути здоровою в душі та тілі. Не слід давати дітям тільки те, що вони люблять. Треба руководитися розумом, не серцем. Дитина повинна навчитися їсти те, що потребує її зростаючий організм, а не те, що лестить її апетит. Ніхто не годен бути здоровий, як живиться самими тісточками, цукерками і всякими содовими водами, бо згадані речі тільки наповняють шлунок, відбирають апетит до здорової поживи, але не мають сливе жадної поживної вартости.

Я зруйнувала свого сина

М. Щ.

ДИВЛЯЧИСЬ на своє минуле життя, що поволі наближається до кінця, мушу публічно признатися до вини: "Я зруйнувала свого сина Михася, бо була негідною матірю!" Нехай Господь прийме це публічне признання до вини та пробачить мені мій гріх цебто занедбання виховання свого Михася. Водночас хочу звернути увагу подібним до мене матерям, щоб добре виховували свої діти, бо лихо виховані діти стануть їхньою карою за життя і соромом на цілу вічність на другім світі.

** ** **

Вже змалку я була неспокійною дівчиною. Мати не раз картала мене, але замало рішуче. "Галино," говорила старенька мати вдова, "з тебе нічого доброго не буде! Інші дівчата люблять сидіти вдома, а ти вічно ганяєшся за гулянками! Чому не навчишся вишивати або плести речі з вовни? Це придасться тобі в житті!"

Мати тільки говорила, але не вміла або може не хотіла натискати на мене, щоб гамувати мої забаганки. Я була одиначка. Шкода було їй рідної дитини!!! Не дивниця, що я привикла від дитинства йти за своїми примхами і задовольняти забаганки. Щоправда, я не робила нічого злого і можу сміло сказати, що ці гулянки не були грішні. Це були радше легкодушні розривки.

Не закінчила гайскулу, бо не любила, щоб хтось диктував мені що маю роботи, і змушував до того, до чого не мала замилування. До книжки ж у мене ніколи не було особливого замилування.

По другім році гайскулу знайшла собі працю в млині. Заробітки передавала матері, за винятком декількох долярів, що затримувала на власні видатки. Через хворобу матері треба було купувати багато лікарств, тому не дивниця, що вдома ніколи не було багато грошей.

Працюючи на себе і на матір, мріяла про щасливе життя, про подружжя і власну родину, звичайно витворюючи собі поняття про них із фільмів, що бачила в кінотеатрах або з журналів. Тоді не здавала собі справи з того, що деякі фільми і популярні журнали викривлено насвітлюють подруже життя.

Моє релігійне виховання було дуже плитке. Ми мешкали далеко від церкви. Покійний батько деколи брав нас на богослужби, але рідко, бо й сам хворував. Мати теж була хвора. Крім цього сама малощо знала про Бога, хіба те, що навчилася від своєї матері. Це вистачало їй самій, але було абсолютно замало, щоб свою дочку виховати на добру християнку. Я ходила вчитися катехизму перед прийняттям першого Святого Причастя, але згодом сливе все забула, бо ніколи не заглядала до катехизму і не читала ні Біблії, ні добрих католицьких часописів.

Тепер бачу, що моя релігійність була дуже поверховна. Така релігійність не годна дати людині сили опановувати пристрасті і перемагати спокуси.

***

В роботі стрінула Олександра. Це був шофер тягарової автомашини. Розвозив муку по цілій околиці. Зразу ми рідко стрічалися, згодом частіше. Бувши молодою, не знала, що таке знайомство заведе мене до шлюбу. Як Олександер спитався, чи вийду за нього заміж, то радо згодилася, бо сподівалася всього того, що бачила в кінотеатрах.

Розуміється, я бажала брати шлюб у церкві, але Олександер не хотів навіть чути про католицьку Церкву. "Це старомодна Церква! Вона мішається до подружжя! Не хочу, щоб священик казав мені, як маю жити по шлюбі!"

Щиро намагалася намовити його, але безуспішно. Олександер загрозив, що покине мене, якщо не згоджуся на шлюб у протестанській церкві. Якщо б була вміла панувати над своїм серцем, то була б віддала йому перстень і заявила: "Іди собі з Богом!" На жаль мої релігійні переконання були занадто слабі. Не дивниця, що піддалася, але таки вимогла від нього, щоб ми брали цивільний шлюб. Для Олександра не було трудности, аби тільки я не 'тягнула' його до католицької Церкви!

Пристрасть засліпила мене на якийсь час. Намагалася заспокоїти своє сумління, що присяга всюди така сама, отож мій шлюб добрий перед Богом, хоч Церква не признає його. Коли ж проминуло декілька місяців і чар подружжя почав заникати, докори сумління ставали щораз сильніші. Це відбивалося на моїй поведінці з Олександром. Він завважив це і не раз скаржився, що я недобра жінка. Я виявила йому причину скрупулів і благала, щоб погодився поправити шлюб у церкві, але він тільки закляв: "Дай мені спокій! Я раз присягав, і більше не буду! Держава признає наш шлюб. Чого тобі більше треба? Час позбутися безпідставних скрупулів!"

Воно тяжко чутися щасливим у подружжі, коли людина думає, що живе в тяжкім гріху, за який в кожній хвилині може опинитися в пеклі. Те, що дійсним подругам приносить радість і задоволення, мені спричиняло гіркість у душі через невпинний докір: "Не допускайся перелюбу!"

***

Напруження між мною й Олександром було доволі сильне, але воно ще й скріпилося, як народився наш Михась. Зразу його народини наповнили моє серце великою втіхою, тому призабула про свій неважний шлюб. Потім все вернулося до попереднього стану. Олександер не хотів дозволити, щоб я охрестила синка в католицькій Церкві: "Пощо його там хрестити, коли ми не брали там шлюбу!"

Ох, скільки разів плакала, каючись, що так легкодушно 'вийшла заміж' за протестанта! Це був запізній плач. Він не направляв помилки. Сумління часто казало мені: "Покинь його! Він не твій чоловік, бо нема в нас католицького шлюбу! Вам не вільно проживати як чоловік і жінка, бо в Божих очах ви тільки двоє людей, що живете в постійнім тяжкім гріху. Не держава, а Христос судитиме тебе!"

Мій розум бачив, що це була єдина розвязка на мою гірку долю, але не мала сили піти за голосом ласки. Проте мушу признати, що тоді страшно молилася, благаючи Бога, щоб порятував мене. Зо зростом нервозности почалися між нами сварки. Ці сварки ставали щораз сильніші та частіші. Він звав мене "католицькою дивачкою." В злості я теж не мовчала.

Згодом холодна 'війна' запанувала між нами. Ми рідко говорили одне до другого. Отак проминуло шість довгих літ. Михась, наш синок, приглядався до нашої поведінки і мовчав, але тепер мені здається, що наш пятилітний син мав більше розуму ніж його батьки.

Як Михась мав сім літ, Олександер і я були собі духовими чужинцями. Не дивниця, що одного дня він зник із хати, і вже ніколи не вернувся. За два місяці отримала повідомлення, що взяв розвід. Не жалувала за ним, бо й не було за ким жалувати. Щастя в пожитті з ним і так не зазнала, отож за чим було жалувати?

***

Михась питався, де дівся тато, а я сказала йому: "Помер!", бо духово був дійсно помер для мене та Михася. Він не дбав про сина, відколи зачав нехтувати мною.

Отак проминуло 8 літ мого життя. Сподівалася щастя, але не знайшла його, бо обманювала, себе, що подружжя може бути щасливе без Божого благословення. Розвід доказав мені, що без Бога нема щастя ні в цьому, ні в другому світі!

***

Розчарування з Олександром повинно було опамятати мене і навчити розуму. Щоправда, я пішла до сповіді та визнала свої гріхи, але не багато скористала з попереднього розчарування. Журилася, що Михась стратив батька. Отож не дивниця, що згодилася вийти заміж за Роя П., з яким запізналася зовсім припадково. Це був католик латинського обряду. Приїхав із далекого міста, щоб закупити багато муки в нашім млині. Я була тоді при праці. Рой був удівцем. Слово по слові ми навязали знайомство. Він відїхав, але наше знайомство не перервалося. Ми щотижня, потім навіть частіше, переписувалися.

Вечерами пробувала в хаті з Михасем. Який це був добрий синок! Він тулився до мене і співчував, як бачив, що я змучена. "Мамцю," говорив до мене, "я вже маю сім літ. Ходжу до школи. Буду розносити газети. Зароблю трохи грошей і поможу тобі!"

Пригорнувшись до моїх грудей, ніжно цілував мене. О, я тепер вчила його молитися і говорила про Бога. Він навіть приготовлявся до першого Святого Причастя, бо тепер Олександер не перешкоджав мені. Навіть ніколи не писав до сина гейби не мав його!

Михась любив помагати мені в хаті. Замітав кухню, обтирав тарілки, і притім добре вчився в школі. Це була здібна і добра дитина, і я була горда з такого сина. Моє знайомство з Роєм було таємницею для Михася. Він сильно здивувався, як почув, що ми хочемо побратися. Його реакція була така гейби я зрадила його. Хоч як запевняла, що це робила для його добра, все таки син думав, що я обманила його, бо виходила заміж не тому, щоб він мав батька, але щоб придбати собі чоловіка! І не було способу збити це переконання.

***

Наш шлюб відбувся в церкві, тому сподівалася, що все буде гаразд. Воно й було все в порядку, хоч між Роєм і Михасем не було ніколи приятельських взаємин. Михась часто говорив про Олександра і жалував, що він так скоро 'помер.' Згадка про батька не дозволила йому привикнути і полюбити Роя.

Я повинна була доложити старання і вияснити цілу справу си-

нові, але якось ніколи не знаходила ні часу, ні слів, щоб переконати його, що шлюб з Роєм був для його добра, бо кожна дитина потребує батька і матері, щоб нормально розвиватися. Може б зчасом Михась і Рой були привикли до себе і стали приятелями, але моє подружжя несподівано скінчилося катастрофальною смертю чоловіка. Він перевернув тягарову автомашину на слизькій дорозі та відразу загинув. Ось нова невдача в моїм житті, що дуже відемно відбилася на мені. Я стала понура і замкнена в собі, поки не переболіла страти. Сином мало займалася, бо оплакувала власне горе. Михась це використав і почав ходити по ночах. Не спиняла його, бо бажала спокою.

***

Проминув рік і я знову вийшла заміж, бажаючи 'запевнити' своєму Михасеві батьківську опіку. Михась мав тоді 14 літ. Він скипів від гніву на мою нову подружу авантюру. "Мамо," закликав у злості, "що тобі сталося? Чи ти не годна про нікого думати тілько про себе?"

Нове подружжя було нещасливе від самого початку, бо вічні сварки панували між мужем і сином, і я не мала сили помирити їх. Михась попросту почав ненавидіти мене і не числитися з моїми вказівками. Не раз муж карав його, але кара чинила його ще більше впертим і непослушним. В хаті панувало пекло. Розчарований і огірчений муж почав піячити. Бували ночі, що не вертався додому. Михась це бачив і кепкував собі з мене: "Мамцю, от якого батька ти придбала мені! Гарний приклад!"

На ці слушні докори відповідала слізьми, але вони не зворушували сина. "Ти тільки про себе завжди думала. Тепер треба покутувати за самолюбство!" — не раз докоряв мені. Не одну сльозу проковтнула, але сльози не помогли нічого.

Удалася до отця пароха та розповіла йому своє горе. Священик відвідав нас і зачав розмову з Михасем, але він не хотів слухати. "Отче, не говоріть мені про те, щоб я був добрий! Як можу бути добрий, коли моя мати лиха?" Стид покрив моє обличчя. Я була лихою матірю для рідної дитини! Своїм самолюбством викривила його юнацьку душу! Я відповідала за його зухвалість!

Священик порадив мені молитися за навернення сина, бо тільки молитва могла завернути його з лихої дороги та збити фальшиве переконання, що кожна жінка це паразит, який тільки чигає на мужчин. Такого переконання Михась набрався, як дивився на мої шлюби... Я не здавала собі справи, що моя невторопна поведінка так страшно викривлювала його духа і вироблала в ньому фальшиве поняття про жінок.

***

По закінченні гайскулу Михась зголосився до війська і поїхав до Кореї на війну. Я зачала молитися до Матері Божої Неустанної Помочі, щоб чувала над ним і навернула його на добру дорогу, і ця ласкава Мати вислухала моє благання.

Кажуть, що війна псує вояків. але й буває й так, що не одного направляє і навертає до Бога. Так сталося з моїм коханим Михасем. Під градом куль і посеред численних небезпек Михась почав звертатися в сторону Бога і молитися.

В одному наступі на ворожі окопи був тяжко ранений. Його перевезено до шпиталю. Зобачивши чемність і услужливість військових інфірмерок, Михась почав подивляти їхню саможертву і терпеливість. Між ними була українка Галя. Вона мало говорила. Не пошукувала похвали, але зате найбільше працювала, намагаючись полегшити болі раненим. Вона й писала листи для тих вояків, що через каліцтво не годні були писати до своїх рідних.

Подивляючи самовідданість і посвяту інфірмерок, Михась змінив своє наставлення до жінок. "Не всі жінки — паразити!" мусів признати в душі. "Є й дійсні анголи милосердя і спочуття між жінками!" Добра Галя стала одним із цих земських анголів милосердя і любови для терплячих вояків.

Я дуже здивувалася, як перед самим Різдвом Михась вернувся по двох роках додому і виявив мені свій подив для Галі. "Мамцю," промовив, пригортаючи мене до серця, "прощаю тобі те, що витворили в мені таке фальшиве поняття про жінки. Прости ж і мені, що вчинив тобі стільки прикростей! Я був нерозумний. Обіцюю поправитися, бо діти не мають права ганити власних батьків за їхні промахи. Любов повинна покривати всі помилки!"

Я впала навколішки перед іконою Пресвятої Богородиці, що тримала на руках Дитятко Ісуса, та щиро подякувала їй за навернення сина. Потім розповіла йому, скільки намолилася за нього під час його відсутности. Він зворушився. Сльози потекли по його молодім обличчі. "Мамцю, забудьмо те, що колись було. Треба жити для майбутности! З нами Бог! Нехай Дитятко Ісус пробачить нам обидвом минулі помилки!"

***

Проминули довгі три роки. Бог дійсно був і є з нами. Михась оженився з Галею і щасливо проживає з нею, бо вона його ґероїня. Їхня донечка Оксана це потіха для нас усіх. Навіть мій муж опамятався і перестав пити. "Пощо мені пиячити?" каже до мене. "Нема в нас клопотів і в хаті спокійно. Ми позбулися горя, яке я намагався втопити в чарці горілки!" Нарешті завдяки помочі Пресвятій Богородиці і Божому Дитяткові з мого життя зникли гіркість і розчарування, бо ласкавий Господь, пробачив мій нерозум і Своєю ласкою замешкав між нами. Сповнилося заповідження Анголів, що співали в дні народження Божого Сина: "Слава Богу в небі, і на землі спокій, в людях (Боже) вподобання!"

Христос р'шуче осудив тих християн, що не живуть по засадам віри: "Не кожен, хто каже до Мене: 'Господи, Господи'! ввійде до Небесного Царства, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато хто скажуть Мені в той день: 'Господи, Господи, хіба ми не Твоїм ім'ям пророкували, хіба не Твоїм ім'ям проганяли демон'в, ябо не Твоїм ім'ям творили багато чуд'?—Я ж відповім їм: 'Я ніколи не знав вас. Геть в'д Мене ви, що чините беззаконня!" (Мт. 7, 21-23).

Св. Белярмин (1542-1621) каже: "Святе Письмо навчає людей, як треба йти до неба".

Іван Фіхте (1762-1814), німецький філософ і політик, каже про духовні скарби Б'блії: "Біблія подає цінну новину, на якій спирається найглибша мудрість. Всяка філософ'я мусить звертатися до неї по науку".

Чи повернеться колись старозавітня теократія?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ЧИТАЄМО в Євангелії Св. Матвія, як Христос отак промовив до Своїх учнів: "І не вливають молодого вина у старі міхи, бо міхи розірвуться й вино розіллється, і міхи пропадуть. А вливають вино молоде до нових міхів, і тоді одне й друге буде збережене" (Мт. 9:17). Що Спаситель хотів сказати цими словами? Христос бажав повчити всіх нас, що Його Царство, що мав установити, це буде щось нове, бо воно буде становити нову добу в історії людства. Це має бути нове вино, каже Христос, тому Його царства не можна мішати зо старим Заповітом тому, що Христос мав створити щось зовсім нового. Порядок, що був представлений у Старому Заповіті, навчає Христос, перестав існувати, тому не має вже сили, ані права. Христос Сам творить новий період в історії людства. Його Царство це Його власне діло, що не має нічого спільного зо Старим Завітом.

Це каже Сам Христос, і тому можемо лиш радіти. Дехто думає, що треба святкувати суботу. Неправда, бо це вливати нове вино у старі міхи, вертатися до того, що було перед Христом. Того Христос не бажає Собі тому, що Він бажає створити щось зовсім нового, що має бути Його ділом. Дехто представляє собі, що повинні прийти часи, коли Єгова буде Сам усім керувати безпосередно, тому, що так колись було. Знаємо, що Рутерфорд і дослідники кажуть, що прийде час, коли Христос знищить всяку релігію, і тоді вернеться повна теократія, як це було колись. Це правда, що колись Єгова провадив вибраний нарід і то так, що жиди не мали навіть царя, бо їх одиноким царем був сам Бог. Це була старо-завітня теократія. Одначе тепер така теократія вже не повернеться тому, що це значило б наливати нове вино в старі міхи.

Старий порядок минувся раз назавжди, відколи Христос прийшов на землю. Отже ніколи не повернеться на землю старо-завітня теократія. Воно колись таке було у жидів, що вони не мали ні короля, ні царя, а лише Бога вважали за свого Царя. Свідки Єгови кажуть, що цей порядок ще вернеться, і тоді не буде ні короля, ні царя, тільки Сам Єгова буде царювати. Памятаймо добре, що обставини, серед яких жили колишні жиди, вимагали такого порядку, щоб Сам Бог провадив вибраний нарід і опікувався ним. Одначе ці часи проминули раз назавжди, і ніколи вже більше не вернуться.

Чому такі часи вже не повернуться? З тої попросту одинокої причини, що так сказав нам Христос. Ми признаємо, що світом кермує Бог, Якого жиди називали Ягве. Він є найвищим Паном світу, і від Нього все залежить. Одначе ми признаємо також, що світом будуть рядити королі і президенти, що буде існувати Церква, що нею будуть кермувати Папи, епископи і архиепископи. Вони є представниками і заступниками Бога, бо помагають Йому провадити цей світ, і тому Бог-Ягве не знищить їх, щоб Сам міг взяти все у Свої руки. Єгова їх поставив, як рівнож всяке організоване життя на землі. Бог хоче, щоб люди творили організації релігійні, церковні і державні, бо така Його найвища воля.

Він царює при їх помочі, але не буде їх усувати тому, що вони представляють Єгову та сповняють Його волю. Зрештою навіть у Старому Завіті, коли Ягве був одиноким Царем жидівського народу, жиди мали зорганізованих священиків, що Богові приносили жертви і пророків, що людям пояснювали Божу волю. Чому ж отже мав би Бог тепер відкинути всяку організацію, коли Він її установив? Отже мусимо сказати, що власть державна є добра. Добра є також власть церковна, бо її Бог установив! Хто інакше думає та інакше представляє собі панування Бога над світом, той зле розуміє Біблію. Хоч вповні признаємо суверенні права Бога над світом, одначе твердимо, що так церковна власть, як світська є установлена Богом і Бог її бажає та благословляє. Христос створив новий лад, нове Царство. Він сформував Своє власне Царство, що має бути чимсь зовсім новим, і ним є Церква Христова, що приказує народові шанувати так світську, як церковну власть.

Хто отже хоче дійсно жити в Царстві Христа, той мусить належати до Його Царства цебто до Церкви. У листі до Галатів, Св. Павло дуже ясно твердить, що Христос визволив нас від старо-завітного Закону, як рівнож від усіх його практик. Отже порядок, що був колись, не повернеться вже ніколи. Не повернеться також і старо-завітня теократія тому, що вона була конечною на ті часи обставиною. Коли ці обставини проминули, Бог запровадив новий лад. Ми повинні радіти, що визволилися від давніх жидівських практик тому, що з Христом прийшло нове життя. Св. Павло пише в листі до Галатів: "Тому ти вже не є невільник, але син. А як син, то й наслідник Божий через Христа" (4,7). Тому покиньмо старо-завітне невільництво і приймім повну науку Христа так, як її голосить Церква. Хто не годиться з Церквою, той напевно іде злою дорогою.

НОВІ КНИЖКИ

1) Софія Парфанович: ВІРНИЙ ПРИЯТЕЛЬ (Оповідання з життя домашнього кота). Літературний і мовний редактор А. Юриняк. Тверда оправа в імітації шкіри, з позолоченням, у мистецькому оформленні Оксани Мошинської. Ст. 208. Ціна 2.50 дол.

Книжка є доброю лектурою не тільки для молоді, але й для старших. Схоплено на гарячо вигадливість Биця і ситуації, в які він попадає і з яких усе таки добре виходить, тримаючи увагу читача.

2) Галя Лагодинська: ДО СОНЦЯ—ДО ВОЛІ (Мандрівка юности). Літературна й мовна редакція: Анатоль Калиновський та Іван Боднарук. Тверда оправа в імітації шкіри, з позолоченням, у мистецькому оформленні Оксани Мошинської. Видавництво Миколи Денисюка. Чікаго, 1961, ст. 256. Друкарня Видавництва Миколи Денисюка. Ціна 3.00 дол.

Авторка реально змалювала психологічні основи української підпільної боротьби. Книжка в мистецькій формі відзеркалює наш світ боротьби, в якому були поєднані найкращі елементи: любов до Бога і України, кохання і музика.

Адреса видавництва: MYKOLA DENYSIUK PUBLISHING CO.,
2226 W. Chicago Ave., Chicago 22, Illinois, USA.

Святий Николай Чудотворець

о. М. Щудло, ЧНІ.

КАТОЛИЦЬКА Церква правдоподібно не має другого Святого, який був би так широко знаний і люблений у світі всіма клясами людей, як святий чудотворець Николай.

Навіть найбільші критики та любителі історичних розшуків признають, що Николай мусів бути великий Святий, який визначився надзвичайними чеснотами, любовю до Бога та людей, бо инакше впродовж сімнадцяти століть світ був би давно забув про нього. Його слава в небі мусить бути незвичайна, коли Бог дбає, щоб людство не забувало про Його улюбленця Николая та постійно зверталося до нього за поміччю і рятунком. Безчисленні церкви та престоли, які християни по сьогоднішній день присвячують великому чудотворцеві, свідчать про це, що він дальше живе в світі та помагає людям у їхніх потребах. В десятім столітті якийсь невідомий грецький письменник слушно твердив: "Схід і Захід однаково величають і прославляють Святого Николая." Інші Святі здебільша мають національний характер, тому їх прославляють поодинокі народи, як своїх Святих. Святий Николай навпаки є всесвітнім Святим, бо так латинська, як східня Церква почитає його по сьогоднішній день, як тисячі інших Святих пішли в забуття.

В середньовіччі около 400 церков в самій Англії були присвячені цьому східньому Святому. Християнські малярі так часто малювали його ікони, що хіба тільки Пресвята Діва перевищала його в популярності та любові християн.

Проте здається, що Св. Николай ніде не зазнав і не зазнає по сьогодні стільки пошани, як між українським народом. Сливе нема родини, де не було б ікони Св. Николая. Наш нарід має велике довіря до могутности цього Святого, як це виражено в пісні: "О хто, хто Николаю служить. . ."

Ми маємо осібний акафист у честь Святого отця Николая. В набожності нашого народу Святий Николай іде зараз по Ісусі Христі і Божій Матері.

Богослуження нашої Церкви невпинно згадують про нього. На кожнім іконостасі видніється його прегарна ікона. Кожний четвер тижня є посвячений святому Николаєві. Це вказує на велике довіря, що Україна має до цього Божого улюбленця та його опіки над нашим народом, тому українці в усяких скорботах і нещастях звикли кликати до нього: "Радуйся і рятуй нас, Николае, великий чудотворче!" Разом зо Святим Андрієм Первозванним, братом апостола Петра, він є покровителем нашого народу.

Св. Бонавентура (1221-1274), серафічний учитель і містик Західньої Церкви, богослов християнської науки, отак писав про Св. Николая:

"Николай був Богом вибраний уже з лона своєї матері. Був він святим від дитинства. Николай це той Святий, що його чуда відомі по всьому світі. Земля та всі її жителі величають його. Щоденно помножуються його чуда. Святого Николая величають і призивають у всіх потребах. Не тільки до християн, але й до поган дійшла його слава і вони громадно сходяться величати та прославляти його імя. Між безчисленними чудами, що він учинив, найбільше чудо це він сам."

Нажаль в Америці та Канаді люди мало знають Святого Николая. Його місце зайняла Санта Клоз, нордійський магік-чарівник, якого спопуляризували в Новім світі голяндські протестантські поселенці по відкритті Америки. Це були завзяті вороги папства. Св. Николай являвся великим оборонцем єдиної та неподілимої Христової Церкви під проводом видимого Христового Намісника, Папи. Голяндці були відорвалися від Риму, тому ненавиділи не тільки Папу, видимого Христового Заступника, але й усіх тих, що боронили його. В шалі псевдореформи ці імігранти дивилися на Святого Николая як на завзятого "папіста", тому помаленьку заступили його видуманим легендарним германським чарівником-добродієм Сента Клозом, який не має нічого спільного ні з християнством, ні зо Св. Николаєм.

Зате український нарід дальше почитає Св. Николая й наші діти жадно виглядають його, коли він надходить із дарунками. Старші люди з довірям звертаються до святого чудотворця і він ніколи не заводить їх надій.

Григорій Яхимович був митриполитом у Західній Україні по смерті нашого кардинала Мих. Левицького (1860-63). Зразу був єпископом у Перемишлі, заки став галицьким митрополитом.

Ставши митрополитом, сильно дбав про піднесення освіти між нашим народом у Західній Україні, поширяв народні школи, дбав про виховання доброго та вченого духовенства та захищав наш східній обряд перед нападами ворогів, які намагалися вмовляти в наших людей, що латинський обряд кращий і ліпший, бо так намагалися перетягати їх на латинство.

Цей ревний митрополит був великим почитателем Св. Николая. Замолоду йому було тяжко вчитися, бо наука ніяк не йшла, хоч як пильно прикладався до книжки.

Пригноблений і знеохочений невдачами в науці малий школяр зайшов до церковці Св. Николая, яка стояла під Високим Замком у Львові. Припав навколішки перед іконою Святого та став зо сльозами в очах благати його: "Отче Николаю, поможи мені у науці!"

Святий Николай ласкаво споглянув із неба на розмоленого хлопчину та вислухав його. Наука пішла йому легко. Скінчивши студії, Григорій вступив до семінарії, став священиком, єпископом і накінець митрополитом нашої Церкви в Україні, борцем за духовне та національне відродження нашого народу та прикладним душпастирем. За вислухання молитви був завжди вдячний Св. Николаєві та заохочував всіх удаватися до нього в духовних і дочасних потребах, бо Св. Николай це Святий і герой любови до Бога та ближнього. Хто ж любить Бога та ближнього, той завжди помагає в потребах своїм братам.

Греція, Україна, Сицилія, Неаполь і інші народи вважають Св. Николая за свого покровителя та почитають його, бо він любив

своїх ближніх за життя та любить їх по смерті. Його життя не багато знане, але одна річ не підпадає ніякому сумнівові: Николай любив і за життя помагав своїм ближнім, тому й досіль люди люблять і до кінця світу любитимуть його за його добре серце та добродійність.

ХРИСТОС ВІДДАВСЯ НАМ

Бог більше любить одну душу, що вповні віддалася Йому, ніж сотку інших недосконалих.

Ось якийсь князь має сто слуг. Дев'ятдесять дев'ять недбало служать і завжди роблять йому прикрості. Сотний же слуга любляче служить, намагаючись всіма силами подобатися йому в усім. Цей князь напевно буде більше любити одного вірного слугу ніж дев'ятьдесять дев'ять недбалих. Святий Дух каже: "Є багато дівиць на світі, але тільки одна моя голубка, бо вона досконала" (Пісні: 6, 7).

Господь так сильно любить душу, що вповні присвятилася Йому, гейби вона одна була на світі. Саме тому Св. Вернард каже: "Навчайся від Христа, як треба любити Христа"! Від Свого народження Христос вповні віддався нам: "Хлопятко народилося для нас, і син даний нам" (Іс. 9, 6). Любов спонукала Христа віддатися нам. Св. Павло кличе: "Полюбив нас і видав Себе Самого за нас!" (Єф. 5, 2). Отож ми так само повинні з любови віддати себе Ісусові Христові. Св. Іван Золотоустий каже, що Христос беззастережно віддався нам, бо дав нам Свою кров, життя і заслуги: "Усе віддав тобі, не залишаючи Собі нічого! Тому саме і ми повинні беззастережно присвятитися Йому". Св. Вернард каже: "Віддайся Йому вповні, бо Він видав Себе цілого, щоб спасти тебе!"

СМІХОВИНКИ

Американець питається українського повстанця: "Скільки мешканців припадає в Україні на 1 км?"

Повстанець: "10 людей розстріляних москалями за те, що хочуть вільної України".

Подорожній зайшов до коршми. Було досить пізно. Там зобачив одного чоловіка, який не хотів йти додому. "Чому ж не йдете додому? Таж жінка буде сварити, що так пізно волочитеся!"

Пияк: "Я не маю жінки!"

Подорожній: "Якщо ж ви нежонаті, то чому взагалі ходите по коршмах замість сидіти вдома!"

Лисий свідок у суді: "Присягаю, що як я це зобачив, то мені аж волосся стало дубом на голові!"

Суддя, поглянувши на лису голову свідка: "Пане, пам'ятайте, що ви присягали говорити правду!"

Кажуть, що Хрущов боїться смерти, бо в пеклі стрінув би всіх своїх ворогів, от хоча б Берію, та й там знову був би клопіт за першенство тройки!

Скиталець: "Ні мій тато, ні дідо, ні я не боюся війни!"

Приятель: "Чому ж? Війна можлива!"

Скиталець: "Як війна надходила, то вони тікали з краю. І їм це вдалося. Тепер моя черга, і думаю, що мені так само пощастить".

НОВИЙ
Адміністратор Голосу Спасителя
(Срібний Ювілей Священства)

ПРЕП. о. Григ. Шавель, ЧНІ., це новий адміністратор Голосу Спасителя по від'їзді о. Ник. Якимишина на студії до Риму. Саме цього року він святкує 25-літній ювілей свого священства.

Адміністратор - Ювілят ур. 1912 р. в селі Жиравка біля Львова. Ювенат закінчив в Збоїсках в ОО. Редемптористів. В 1929 р. вступив до Чину Св. Альфонса. В 1930 р. поїхав на богословські студії до Бельгії. Закінчивши студії, отримав священиче рукоположення від Преосвящ. Кир Николая Чарнецького в Збоїсках 19 серпня 1936 р.

Зразу навчав і був соціем в ювенаті. В 1939 р. поїхав до Риму, в 1940 р. переїхав до Йорктону, де трудився як душпастир в Йорктонській окрузі, особливо в Бенкенд, Красне і Вишарт.

Від 1943-48 був адміністратором Друкарні Голосу Спасителя, де трудився, щоб змодернізувати друкарню та побільшити число передплатників Голосу Спасителя.

В 1948 р. поїхав до Тименс, Онт., де почав будувати церкву, в якій згодом правилися богослуження. В 1950 р. був деякий час в Нюарку, але потім виїхав до Торонта, де став парохом церкви Пресв. Евхаристії. Там пробув до 1958 р., працюючи деякий час в **Нашій Меті.**

Пр. о. Гр. Шавель, ЧНІ.

В 1958 р. Преосвящ. Митр. Максим покликав його до Вінніпегу організувати друкарню **Поступу.** Після трьох років праці настоятелі перенесли йодо до Йорктону та доручили йому адміністрацію друкарні **Голосу Спасителя.**

Редакція Голосу Спасителя і всі її працівники вітають поворот Ювілята до Йорктону та бажають йому:

МНОГАЯ ЛІТА!

Фармер до волоцюги: "Не докучай людям! Берися до праці! Не жебрай!"

Волоцюга: "Я дуже люблю працю, проте не годен тепер працювати, бо я в жалобі по смерті жінки, а людина в жалобі повинна відмовляти собі всяких приємностей".

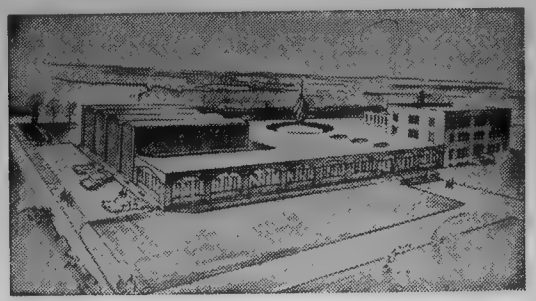

Чи Ви Чули Про Колегію Св. Йосифа?

Браття Християнських Шкіл у Йорктоні зачали кампанію на будову нової Колегії Св. Йосифа, бо старий будинок уже не надається до вжитку. Нова будова має коштувати 750,000 долярів. Вона зачнеться на весні 1962 р.

Ця колегія поруч Академії Пресвятого Серця, що її тому кілька літ побудували Сестри Служебниці для виховання українських дівчат, як теж нова церква ОО. Редемптористів і друкарня Голосу Спасителя, це слава Йортону та честь усіх українців не тільки тих, що мешкають у Йорктоні, але й у цілім Саскачевані, ба й навіть у цілій Канаді.

Можна сміло сказати, що Йорктон це твердиня українства, бо тут виховується наша молодь у католицькім дусі, східнім обряді та українській свідомості.

Їх Ексцеленція Кир А. Роборецький не тільки поблагословив плян будови, але й водночас сильно заохочує всіх українців Саскачевану діяльно причинитися до будови цієї української наукової виховної твердині.

Чи Ви вже дали свою щедру жертву на цю нову Колегію?

В короткім часі всі Працівники будуть відвідувати ваші доми, просячи більшої грошевої жертви від кожної особи, що працює і заробляє. Ці жертви будуть троякі. 1) Будівельні дари. 2) дари жертводавців. 3) памяткові дари. Мінімальний дар включає $120.00, що можна взяти на 36 місячний виплат.

1) Будівельні дари — є ті, що включають $120 до $240 на 36 міс. виплати.
2) Дари Жертводавців — що включають $240 до $400 на 36 міс. виплати.
3) Пам'яткові дари—є дари, що перевищають суму $4.00.00.

Мінімальна жертва є справді дуже маленька, як ми її поділимо на 36 місяців сплати. Це значить, що жертва виносила б лиш $3.00 на місяць або 10 центів на день, на 36 місяців.

Слід памятати, що не зможемо існувати в Канаді як культурна одиниця без своєї інтелегенції!

Пишіть про більше інформацій на адресу:

ST. JOSEPH'S COLLEGE DEVELOPMENT FUND, YORKTON, SASK., Canada

HAPPY BIRTHDAY, OUR SAVIOUR!

M. Schudlo, CSsR.

Christ, Our God, Your Nativity
Has spread the light of wisdom
Throughout the world.
(Christmas Tropar)

ST. PAUL says that the wickedness of mankind is God's punishment for the refusal of serving God Whom they came to know through the creation of the universe. "Although they knew God, they did not glorify Him as God or give thanks, but their reasonings became absurd, and their senseless minds darkened. While professing to be wise, they became fools, and they exchanged the glory of the incorruptible God for an image made like corruptible man and the birds and four-footed beasts and creeping things.

"Therefore God has given them up, in the lustful desires of their heart, to uncleanness, so that they dishonor their own bodies — the who exchanged the truth of God for a lie and worshipped and served the creature rather than the Creator Who is blessed forever.

"For this reason God has given them up to shameful lusts" (Rom. 1, 21-26).

The great Apostle of Christ affirms that such corruption is the direct result of a reasoning that became "absurd" and of the punishment of God, for some men have knowingly despised Him and rejected His law. Today's corruption and moral decay among the youth and families are the practical manifestations of guilty godlessness among the present-day modern 'pagans' who have rejected Christ and His morals.

People who despise God cannot love their neighbor with true and lasting love-charity, for true charity is based upon the love of God. Thus the impious become 'heartless' people, that is, without affection. When love grows cold, men become cold, pitiless, cruel and distrustful, that is, 'without heart.'

This is the ultimate reason why the present-day 'war-mongering' cannot be brought to an end, although most people yearn for peace and security. No one can trust a government that professes no religion, or rather irreligion, for there is no real reason to hope that it will honor its treaties and obligations toward other nations. The experience with the Red Russians is too eloquent reason and a sad proof that supports our statement. If there is no God, the treaty becomes just a "scrap of paper," as the Kremlin bosses are showing the world since the end of the World War II. The Russian Reds broke up some 48 treaties . . .

If we wish peace, we must "arm ourselves" for peace. Yet after so many summit meetings that failed to achieve peace, no real Christian will doubt that it would be a useless and vain effort to try to achieve a just and lasting peace by purely human diplomacy and men-made treaties.

Even the most desperate endeavors and efforts will not promote mutual understanding and concord among the "warring" nations if they are made without Christ, the Prince of Peace, Who is our peace, as it was stated by the Angels at His birth in Bethlehem.

"Glory to God in the highest heavens, and on earth peace to men in whom God is pleased." (Luke 2, 14).

There can be no real peace upon earth if there is none in the human hearts. And no human heart can enjoy real peace without Christ Who alone can clean it from its moral dirt and sanctify it with His grace which He is willing to infuse in every soul that sorrowfully comes to Him. Christ's grace is always available to all men, but some do not want to use it: "Of His fulness we have all received a share — yes, grace succeeding grace" (John: 1, 16).

The world was in real bad shape before the Lord became Man. Some influencial men have tried to improve humanity but failed, and the failure made them doubt whether men can become good at all. Christ came into the world to renew it by reforming its inhabitants. With the spread of the evangelical maxims the face of the world was renewed. Unfortunately with the passing of time the enemies of Christ and men have succeeded in weakening or destroying the teaching of the Gospel in many so-called Christian nations, thus turning these lands into pagan. Such an unwise turn caused abysmal ruins in the moral and material spheres of mankind.

Some sober minds see that something must be done if the world is to be saved from destruction by the hydrogen bombs. But most of them fail to realize that reconstruction from this abysmal ruin is impossible without the help and guidance of the Master-builder of the world: "Vain is the builder's toil, if the house is not of the Lord's building" (Ps. 126, 1).

The Creator of the world, however, will not rebuild what men have foolishly destroyed unless they turn to their Saviour, humbly bend their knees to Him and ask for His blessing and help. "There is no salvation in any other, since there is no other name under heaven appointed among men as the necessary means of our salvation" (Acts: 4, 12).

Our Christmas carol confirms men's belief that the main purpose of the Incarnation was to bring salvation and peace to mankind:

God eternal is born tonight,
He came down from above
To save us with His love.
And He rejoiced.

No real reconstruction of the shattered world can be undertaken, unless men turn to Christ and imbue themselves with His divine spirit. The spirit of Christ is Christian trust in God's loving providence, His readiness to forgive men's trespasses, meekness, brotherly charity, patience, constancy and generosity, the virtues characteristic of the Son of God that became our Brother.

If men turn to Christ and confidently invoke His help, they will be heard, for He calls all of us to come to His crib: "Come to Me, all who are weary and overburdened, and I will refresh you... Thus you will find refreshment for your souls!" (Mt. II, 28-29).

In Christ and with Christ men can amend their past mistakes, for He is an infallible Teacher and a loving Master, Who tells His friends what to do and helps them to do it. He shows us the secret of true concord among men which consists in loving God, our Heavenly Father, in all and loving all in God.

Should men be afraid of Christ, their Savior and Judge, Whom they have embittered with their sins, there is always the Blessed Virgin Mary at our Lord's side, ever ready to intercede for them with her Divine Son. It should be stressed that Mary's prayers are never refused by Christ, as we can see from the scene at the Cana's wedding: "No matter what He tells you, be sure to do it!" (John: 2, 5). The miracle of changing the water into wine was performed by our Lord because He cannot deny what His Mother humbly asks Him. True humility rests on firm trust that no fervent prayer will be in vain.

Mary exists only for Jesus. There would be no Mary, if there were no Jesus. He who sees Mary, sees Jesus, her Divine Child. She is our mediatrix to Jesus. Mary's position as mediatrix is clearly confirmed by a miracle performed at the express request and through the mediation of his loving Mother. And St. John who witnessed it with other apostles says: "This is the first proof of His claims that Jesus gave, and He gave it at Cana in Galilee. He revealed His glory, and His disciples believed in Him" (John: 2, 11). Therefore the day of this miracle was called by St. Maxim the birthday of the manifestations of the power of the Lord through the mediation of Mary.

In honoring Mary, we will persist in praying for grace to follow her faithfully to Jesus in Whom the hope of the world and the salvation of each soul must be found. Our Christmas carol urges men to do just that.

Let us then hasten
'Tis our God and our Master.
Humbly bringing Him our offering,
With Christ Child fondly loving Mary.

THE TRUE MEANING OF CHRISTMAS

A five-year-old orphan was being shown around a large department store by his Canadian foster parents. Since it was just a week or so before Christmas, the store was gaily decorated and a festive spirit pervaded the entire building. The young boy's attention was naturally drawn to the toy section. He examined the many items with amazed delight, but gradually the foster parents noticed an expression of disappointment clouding the boy's face. He began to search up and down the aisles, behind the counter and under the tables. Finally, when the foster father asked the boy what he was looking for, the young lad burst out, "I'm looking for the Child. Where is Baby Jesus?" There was a moment of embarrassed silence. Then the manager of the store gave instructions for a Nativity scene to be set up in a prominent place in the toy department. This brought a smile to the boy's face. Although he was just a little boy, he had given the grownups a lesson in the real significance of Christmas. He pointed out the grave oversight of overlooking the One for Whom the birthday party was being given.

THEY STUCK TO THEIR WORD

A house-keeper-organist found a man and decided to get married. Before the rehearsal the priest said to the bride-to-be: "Mary, right after your marriage there will be a funeral. Would you mind playing at it?"

Mary agreed, but the groom got mad: "If you play at that funeral you'll never see me again!" The next day they were married by the pastor. Right after they walked down the aisle together. Then Mary went to the organ and played. But the furious groom walked out, and they never saw each other. Thus the priest had a devoted organist for the rest of his long life.

Destiny in their hands

W. Podiluk

A FEW WEEKS AGO we were shocked by the news that the entire fourth grade of Havana's school children were being transported to Moscow and other communist capitals of Europe for "re-education." Our conscience was aroused by the inhumanity of the act and were sickened at the thought of the heartbreak of thousands of parents who stood by helpless in their despair while their children were being torn away from them.

They knew that their children would likely be lost to them and to God forever. They realized, that after being subjected to the brain-washings by communist teachers, their children would return with warped minds and spiritually-dead souls. No doubt, some prayed that God would take the life that He had given their children rather than have them subjected to this terrible fate.

Why would the Kremlin sponsor such a diabolical plan? There is only one answer — the knowledge that as long as the children experienced the warmth of home life and the love of their parents, serious obstacles would always exist to a complete communist take-over of Cuba.

In Latin America countries home ties are still very strong. So the Communists decided that the home must go. It did not have to be burned down. That would have been much too crude. It is so much easier to take the children away and to keep them away until the love and memory of home has been rooted out of their hearts.

By their actions the Communists are admitting that the strength of our way of life is to be found in the homes of our nation. They realize more than we do ourselves that the formation of the ideals, and attitudes — of the Christian character and conscience can be

accomplished by mothers and fathers to a degree that no one else can duplicate. Victory over the Church and all the institutions founded in it would be complete, if they were to gain the family.

Therefore, it becomes very clear that our parental roles are very serious ones. We mold our children's whole future, both earthly and eternal, because it is from us that the children get all the fundamentals which must serve as a basis for a life of Christian virtue and responsible citizenship. Our Church and our society count on us to fulfill our Christian duties as teachers so that the men and women of tomorrow may be characterized by a moral, spiritual and intellectual strength, qualities so necessary not only to preserve, but to better our way of life.

To achieve this end, the home must be a cradle of the living and bursting faith where daily the eternal truths are taught by word and deed. It must be a place where Christ is the center — where trust and confidence abound in His providence.

The home must be a little church where the family can join together in prayer and devotion — where habits of deep and lasting Christian piety are instilled.

The home must be a fountain of pure Christian virtue so that children may drink abundantly of love and forgiveness, hope and confidence, obedience and discipline.

The home must be a source of knowledge where the awakening intellect may be encouraged to grow — where the mind is made alert and active and the search for knowledge and truth is found stimulating.

To educate our children is a God-imposed duty. To fulfill this duty, God makes available abundant graces just for the asking, and if we do pray that we may perform our task to the best of our abilities, our children will grow up to be a credit to us, to our Ukrainian Catholic Church, and to our country. Then we can expect to see a new vitality, "a new springtime," as Pius XII called it, permeating the society of men. Then we can expect to see a Christian zeal that will combat the evils that beset us. But now the fight against these veils, be it Communism form abroad, or materialism and secularism at home, is in the hands of the parents. They shape the destiny of the future mankind.

HOW FAR IS HEAVEN??? by Fr.E. Kutarna

There was a song that was popular some time ago called, "How far is Heaven?" It was about a little girl whose daddy passed away, and when the little one asked her mother why daddy did not come home that night, she was told that daddy will not be home for a long, long time, because daddy was in heaven. The little girl in the song asks the question then, "How far is heaven?" so that she too can go there to see her daddy.

What would you have answered to that innocent little question? Would you say that heaven is away up in the sky? Well, the simple truth is that we don't really know where it is or whether it is far in distance or not. However, just as the little girl in the song... it makes no difference where heaven is. The thing that counts is her daddy, and she wants to be close to him. That is her whole desire: to be close to her daddy, for he knows all the the answers, he can solve all her problems, he can fix anything broken, he can protect her and make her feel safe...

In much the same way, all of us old and young, everyone needs someone who has all the answers, who can mend anything, who can protect us..., especially someone who is interested in us. Our Heavenly Father is just that. Our Lord told us that not a hair of our head falls without His permission. Don't you feel safer knowing that?

Saying Mass at a side altar of Hyannis' St. Francis Xavier Church, the Rev. John F. Keough, a visiting priest from Ireland's County Cork, found himself without an altar boy. Leaving his wife and seven children in their pew, an overage volunteer quickly moved in to fill the gap. Not until the worshippers had departed did the priest learn that his self-appointed assistant had been the U.S. Attorney General, Robert Kennedy.

Life is really funny. All some men do is to keep money coming in, and try to keep the hair and the teeth from coming out.

AT THIS YEAR'S END

DECEMBER brings to an end another year granted to us all by God to work out our sanctification, and consequently our salvation.

It has been a momentous year in many ways, and as we write, the political events seem to have taken a turn that seems to contain a menace to the peace of the world. We have confidence that the faith and the virtue of God's people will triumph over the difficulties that beset us in our striving for the first peace of all, the harmony of our lives and actions with the Will of God, and that the number of good people in the world by far exceeds the number of God's enemies.

Misunderstandings, of course, are likely to exist even between men of good-will, but on the whole we have great confidence in the innate goodness of all who take pride in following Christ, to meet in all frankness, to discuss their mutual problems, and to settle these problems under the vigilant eye of God, and in harmony with His Will.

The annual Christmas season, preceded as it is by the month-long preparatory Advent season, is an occasion for all to consider seriously precisely this good will which is the prerequisite for peace on earth, in the terms of the Angels' hymn at Bethlehem.

For thousands of years God's people looked forward to the coming of the Redeemer Who was to be the Prince of Peace. The greater part of the Chosen People, in and out the many tribulations through which they had to pass, accepted their trials as a remote preparation for the Day of Deliverance. But false prophets, and false gods, were there to lead them continually astray.

So that, when finally the Redeemer did appear, although the poor and devout were ready for Him, and, being the first invited, thronged round His stable birth-place, the intelligentsia, the wise of the world and the powerful men of the nation, shrugged Him off, and even went so far as to strive to accomplish His downfall even before He had left the cradle.

To-day, the worldly-wise and the powerful are still accomplishing the same task. But we are sure that the humble and the devout really do desire with all their hearts the triumph of Christ.

During these months of Advent, we re-live in the liturgical cycle the years of promises and of prophecies, the trials and tribulations of God's people. We can associate ourselves down the ages with the People of God, preparing our minds and our hearts anew for a better acceptation of Christ's coming, and for a greater eagerness to carry out His Teachings and unite ourselves entirely with Him in His eternal work of Redemption, carried on down the ages through the Church He founded and has protected with His Presence and His guidance as the centuries have rolled by.

STRIVE FOR VIRTUE

If you have these virtues in abundance, they will make you both active and fruitful, and bring you to the deep knowledge of our Lord Jesus Christ. He who does not have these virtues is practically blind in his nearsightedness and forgetful that he has been cleaned from his former sins. (2 Pet. 1, 8-9).

ENEMIES OF THE KING

Gerard F. Giblin, S.J.

I WAS surprised when I received an invitation from the King, requesting me to spend a few days at the palace. There was no love between a Jewish King and a Roman army commander. I asked Tigellinus what he thought.

"Herod is like a wall-eyed beast. You are certain that he is looking in one direction while all the while his eye is focused on another."

"Meaning?"

"That like the wall-eyed beast he gives no warning when he bites. Herod has some other motive besides wishing to enjoy your company at Machaerus."

I pondered the invitation. The journey to the castle at Machaerus would take two days. Still, it might be worth the effort. Life in a provincial outpost such as Jerusalem is most tedious. I missed the lively city of Rome. These Jews with their perpetually solemn faces were enough to drive a man mad. Besides, it might be well to know what ideas were stirring in Herod's devious mind.

With a bodyguard of six soldiers, accompanied by Tigellinus, I left the city of Jerusalem. The soldiers were not necessary, but I missed no opportunity to remind Herod that, while he wore the crown, it was the Roman who carried the sword.

As we descended from Jerusalem to Jericho, the heat became oppressive. Though it was cool in Jerusalem at this time of year, in the Valley of the Jordan a man could sleep without a cloak at night. On the morning of the second day we crossed the Jordan and rode along the shore of the Dead Sea. Though from a great distance we could see the castle at Machaerus even at noon, it was twilight when we passed under the arched entrance of its protective wall. Even as I rode through, my practiced eye studied its masonry and battlements. Some day I might have to wage a siege against this very castle. Fortunes and alliances change suddenly in this strange land.

The King's chamberlain received me hospitably. My men were sheltered in suitable quarters.

I was forcibly impressed by the Oriental splendor of the palace, so different from the usual simplicity of Jewish buildings. I saw statues imported from Rome. This was unusual, for the Jews did not allow sculptured busts of men or animals, since this was banned by their strange religion. The floors were covered with rich mats that had come from Syria. The silks which covered the walls had come from Tyre.

"The King has rich tastes," commented Tigellinus.

"Rich and decadent. It reminds me of perfume that is used to mask the odor of a dung heap."

We were settled for the evening and fed. The King as yet had not chosen to honor us with his presence. But shortly after our meal a messenger appeared. "The King wishes to see you this evening."

"Tell the King that I do not wish to see him this evening. I am tired from my journey." At my response the servant's eyes bulged with fear. I am certain that he was terrified at the thought of bringing such a message to Herod. No one dared to contradict the King.

My answer was a result of a studied attitude toward the King. Palestine was a conquered country. Pompey had led in the Legions several decades ago. The Kings of Palestine were allowed to retain their posts provided that they remained subject to Rome. They were glorified public officials who, as long as they remained loyal, were retained in office. Now and again, however, they forgot that Rome was master and they needed checking. Like the dog on the leash who has not felt the restraining hand of the master for a while, they believe that they are free. So deliberately, I administered snubs to Herod. Besides being my duty, it was also my pleasure. I despised the man.

I called the trembling servant back just as he went out the door. "I will see Herod tomorrow at noon." Now I set the time and Herod obeys.

The servant must have believed that Herod would flog him when he returned with such a message. Knowing Herod, I was certain that he would.

When I visited the King the next day, he was perched upon a throne in a large room. A small crown was upon his head, a silken robe about his shoulders. "Foolish trappings," I thought "Thank the gods that the Romans are above such silly affectations."

Courtiers were obliged to bow low when entering the King's presence. A free Roman bows before no one.

I held up my right hand in a Roman greeting. "Peace be with you, King Herod." He nodded in a surly manner to my greeting and with a careless gesture of his hand indicated a seat at the bottom of the dais.

"An Oriental trick," I thought. "He sits looming above me while I am forced to look up to him." Ignoring the offer, I remained standing.

We talked of petty things. The size of the Roman garrison in Jerusalem was too large, Herod complained. These soldiers were an unruly lot, he continued, who should be better disciplined.

"The size of the garrison is no concern of mine, my dear King. I keep as many troops as the civil governor Pilate tells me should be present. As for the unruly manners of Roman troops, they are perfectly disciplined. I restrain them despite the many provocations they receive from the Jewish populace."

The wily fox was hedging, waiting to find an opening for his true request. At last he spoke his mind. "There is a man, dangerous to Rome, who needs subduing."

"Dangerous also to Your Majesty," I thought, "or you would not bother to mention the matter to a Roman officer." The more trouble that Herod could cause Rome the better, to his way of thinking.

"And who is this man?"

"He is a madman who stirs up the people, a fanatic who preaches against the Roman government."

"Where does he preach?"

"In the Jordan Valley."

"What is his name?"

"He calls himself John. Since he gives ritual washings to his followers, he is called the Baptist. They believe him to be a prophet."

I was annoyed. "Is this the reason you invited me here? To tell me such a story?"

Herod squirmed under my direct approach. A man so devious was made uncomfortable by a straighforward question.

"Are you not interested in my information, General?"

"No."

"Then there are those in Rome who would be interested in knowing that a Roman General does not do his duty."

I felt anger and a slight wave of fear rise in me. The wall-eyed beast had bitten and the bite was painful. Rome was a city of intrigues. His lies could easily ruin my career.

"If there is danger to Rome, my dear King, I will see to it. I need no one to tell me my duty."

■

The next morning I left the palace with my men. Though I had originally intended to remain longer, I could no longer bear to be near Herod.

"Herod says that John preaches in the Jordan Valley. Do you know the spot?"

"No, sir. Perhaps one of the men can tell us, for I have heard that some of them had visited the Baptist."

Some of my own men had visited the Baptist! Immediately I dismissed the idea that there was anything subversive in John's talk, for surely my men would have reported him.

"I know the place, sir," volunteered one of my men.

I exchanged cuirasses with one of my soldiers, so that I would not be conspicuous in the more ornate one that a Roman commander usually wears. With my soldier guide and Tigellinus I made my way along the banks of the Jordan.

At a distance the large crowd, an unusual number for so lonely a place, indicated that the Baptist was present. Some of them had travelled miles to hear this man. I recognized the dress of Sidon, Ashdod and Joppa. There were merchants from distant Damascus. Again I met the strange phenomenon of the East: men who are more interested in enrichment of the spirit than they are in material possessions.

The central figure was dressed in a garment of rough camel's skin. He was about thirty years old, his body bronzed by the hot sun of the Jordan Valley. His body was lean, as if it had never eaten its fill. This I thought strange, for the Valley was rich enough in food products.

John had just finished addressing the crowd when we joined them. A man near me spoke up: "What, then, must we do?"

"The man with two coats must share with the man who has none, the man who has food to eat must do the like."

Some tax-collectors called out: "What are we to do?"

"Do not go beyond the scale appointed to you."

I joined the chorus of voices: "Sir, we are Roman soldiers. What must we do?"

"Do not use men roughly, do not lay false information against them. And be content with your pay."

"He is no subversive agent," I said to Tigellinus. "Pay and food are the two great complaints of soldiers. The Baptist relieves me of half my problem."

I turned to the soldier who accompanied me: "Does he always talk like this?"

"As far as I know, sir."

"Does he preach war or rebellion against Rome?"

"On the contrary, sir, he encourages men to keep the peace."

The crowd about the Baptist was now dispersing. I fetched a gold coin from my wallet. "Here," I said to the soldier, "give this to the Baptist."

As the soldier ran off, I turned to Tigellinus, "Do me a favor."

"Yes, sir."

"Find out for me what that liar Herod really wants."

As we rode off the soldier again joined us. He handed me back the gold coin. "The Baptist says to give it to the needy."

I looked at the golden image of Caesar on the coin. In all of Jerusalem, the city of upturned palms, there was not another man who would have rejected such a gift.

It was within a day of my return to Rome that Tigellinus returned to me with the information that I sought.

"It seems that Herod has married

his brother's wife."

"And . . . ?"

"The Jews have a very strict idea of marriage. They look on this as immoral."

"Is the brother still alive?"

"Yes, sir, he now resides as a private citizen in Rome."

"Well, even by our standards, Herod's action is immoral."

"The Baptist has preached against this union. As a result he has made an enemy of Herod and the woman."

"Why doesn't Herod take care of the matter himself?"

"Because he fears that the people would revolt. They look on John as a great religious leader."

"He wished me to do his work for him, arrest the Baptist and give the people more cause for hating Rome."

"That seems to be the truth. Herod, however, has become impatient waiting for us to act."

"What do you mean, Tigellinus?"

"I have received a report that Herod has arrested John and has imprisoned him at Machaerus."

"Herod will kill him, Tigellinus."

"He still fears the people."

"But one day he will lull himself into thinking that he is safe. His meanness will overcome his fear."

●

As I thought of John in the custody of Herod, anger seethed within me. The gods are blind and unjust to allow the good men to be destroyed by the evil ones.

A year passed. During this time I had all but dismissed John from my consciousness. Originally I had determined to intercede for the prisoner, but I had rebelled at the thought of asking the tyrant for anything. Had I succeeded in rescuing the Baptist, Herod would accuse me to Rome of interfering in civil matters. As I look back now, I am ashamed of my dereliction. It was to cost John dearly.

I wheeled my horse about to make another pass at the pine log stuck vertically into the earth. Since we Romans are weak in cavalry, I was attempting to perfect my technique on horseback. I charged again. My sword bit into the pine log but did not sever it.

"I have some distressing news for you, sir," called Tigellinus. I reined in my horse and wiped the perspiration from my brow.

"What is it, Tigellinus?"

"Herod has murdered the Baptist."

My face darkened. "I knew he would. That coward cannot face the truth."

In my anger I spurred my horse. I slashed again at the pine log. My sword bit through and the upper half of the severed log toppled to the ground.

The black mood was upon me for several days after the Baptist's murder. I was raging against the cowardly King who killed a man for speaking the thruth. I also felt ashamed of myself for temporizing, for not speaking out in behalf of John the Baptist.

"We shall not see his like again. The gods send such men rarely."

"Begging your pardon, sir, but the people say that a greater prophet than John has arisen among the Jewish people."

"If it is so, then the Jews are indeed an unusual nation. I am certain, however, that there cannot be another man with the force and eloquence of John the Baptist."

However, Tigellinus' hint haunted me. Perhaps there was another such man. "Where can I find this Jesus?"

"He preaches near Tiberias to the north of Palestine."

Again I dismissed the idea of such a journey from my mind, for it would take us three days to reach Tiberias. Yet the hope that I might meet another man as great as John lingered until I finally said one day, "Tigellinus, would you like to accompany me to the north?"

Dressed again as simple soldiers, we followed the directions of the natives,

who told us where Jesus was to be found. We came upon Him as He spoke to a great multitude of people. Though we were a great distance from where He sat on the hillside, it was not difficult to hear his words, for the crowd was silent.

Here again was a leader, but of a different type. Where John had been distinguished by a rough garment, He wore the ordinary clothes of the people. Where John spoke with fire, He spoke with calm. He wore no insignia, no trappings such as Herod wore. Yet here was a Man more regal than Herod, a King who needed no purple to distinguish Him.

He spoke with authority. Now and again someone from the crowd would ask Him a question, and the question was politely answered. Then, as He held up his hand for silence, an expectant hush fell over the crowd.

For a while He spoke blessings on those who kept the word of his God. Suddenly his tone changed:

"But woe to you that are rich, for you have your consolation. Woe to you that are filled, for you shall hunger. Woe to you that laugh now, for you shall mourn and weep."

A sadness crept into my heart. I listened to his words until the crowd dispersed. "Come, Tigellinus."

I rode away still sad. Tigellinus, noticing my mood, said nothing. At length I spoke. "They will kill Him, too, Tigellinus."

"Do you know of a plot, sir?"

"No. I do not know of a plot. But they will try."

"Who, sir?"

"Whoever it is that represents the power of evil. He has protested against evil and evil will attempt to destroy Him as it did the Baptist."

"Can we not protect Him?"

"The powers of evil are too subtle to be hindered by twelve legions of armed guards or the sword."

Previously I had blamed the gods that good men were destroyed. Now, however, I realized that the fault lay not with the gods but in ourselves.

Not gods—but God. The Jews, for all their strangeness, have a better insight into the nature of the Being that rules this universe than do we Romans. We speak about the Deity in symbols; the Jews speak to Him directly. We Romans are too much immersed in matter; the Jews live in the spirit.

It is not this God who is to blame for the destruction of good men. I remember a gentle horse who was wounded by a lance-thrust in a battle against the Parthians. The poor beast lashed out with his heels at anyone who came near him. Poor beast, he knew no better and fought those who attempted to help him.

Herod and his kind were beasts in need of help, but guilty beasts who viciously lashed out at anyone who had the temerity to lift them from their evil ways. Being evil, they tried to destroy what is good. Like men shut up too long in darkness, they cursed the light that assailed their unaccustomed eyes.

We who stood by and consented to evil were we, too, not guilty? I no longer blamed the Providence who ruled this world for the evil actions that happened in it. It is we who are guilty. We slay God's spokesmen.

The next month I finished my tour of duty in Palestine. Returning to Rome, I lost track of the man called Jesus. One day the following Spring, however, I received a letter from Tigellinus. As I read its contents my hands trembled. Had I been younger I might have sworn an oath of vengeance; had I been a woman I might have wept. As it was a deep sadness filled my heart that men could so callously blow out a Light that had been sent by God and choose instead to live in darkness.

— (Sacred Heart Messenger)

A NEW FORM OF CONSECRATION

HOW would you like to devote your life to the secret service of Christ? I can almost hear someone say, "What in the world is that?" And you would almost be correct. We are in the world, but not of it. The what we are is just what I will tell you.

About 13 years ago, Our Holy Father, Pope Pius XII issued an Apostolical letter in which he laid down special norms to the Churches newest form of official dedication, Secular Institutes. Since then many have formed, but one of the best known in Canada and USA, are the Oblate Missionaries of Mary Immaculate. These were founded in 1952 in New Brunswick, in a small town not far out of Edmunston, by an Oblate Father, Louis-Marie Parent.

Through the request of the Bishop of that diocese he found 10 young ladies who willingly wanted to devote themselves to this type of life. These young ladies came to this town to open a building which they would convert into a hospital. It was then our little Institute was on its way. In 1956 we numbered 300, today we are 1300 serving in 8 different countries.

Some of you may ask, "What do you do?" We do all types of work. We have nurses, teachers, x-ray and laboratory technicians, secretarial workers, catechists and clerks who work in different business offices. We also have many who are still students and are pursuing their profession as Oblates. As students they can do as much apostolate as anyone else.

Our mode of dress is simple. We wear suits or skirts and blouses, with navy blazers. It is our job to mingle with, rather than stand out amongst our fellow-workers, etc. Our life is one of apostolate and the Holy Father feels we can do a much better apostolate by going unnoticed in our manner of dress. Our Charity, not our dress, must show people that we are different.

Some secular Institutes do not make vows, but we do. We make the three Evangelical vows of Poverty, Chastity and Obedience. We repeat them every year for life, but if we choose to leave for any reason, we may do so at the expiration of the year's vows.

You will probably say, "This is all very well, but what has it to do with me, a Ukrainian?" The Institute began in the Latin Rite, but now it has been extended and accepted in the Ukrainian Catholic or Byzantine Rite by His Grace, Metropolitan Hermaniuk. We are still only a few, and His Grace has the desire that we become more numerous.

How generous are you? Would you like to serve God more by total dedication? Are you ready and willing to give yourself to the cause of spreading Charity among your Ukrainian fellow men by a smile and a good word? Christ said, "Come, follow Me! My yoke is easy and My burden light!" It is by our willingness and gift of self to God that we make all things possible. I will say with Christ, "Come, follow me!" Become a model of Christianity amongst souls which are lost in a materialistic world. You who are generous and willing, do not hesitate. COME WRITE TO ME.

Jean Rubel, OMMI,
40 Eastgate,
Winnipeg 2, Manitoba.

—o—

A printer received a telephone call from a lady: "Our Ladies Club are thinking about getting out a booklet. We don't know how many pages or how big it will be, or how many copies, or how many colors we want. What will it cost?"

OUR GLORY

T. Bleech

ONE hundred years ago, one of the greatest lights in Ukrainian history went out only to shine more brilliantly in the encircling darkness of a hideous russification and barbarity. This genius leads, from his grave on Mount Kaniv, Ukrainians the world over with his burning love for his Ukrainian homeland. In the charm and beauty of his poetry he castigates us without being abusive and he loves without being saccharine.

Is it not a wonder that no imperialism or chauvinism from rapacious neighbors are able to destroy the Ukrainian language or the soul of the nation?

Shevchenko, the Savior of Ukraine, is today her salvation and light.

It is difficult to convey the beauty of the words and meaning of an author from his original, masterful language into another tongue. No matter what effort is put into the task, it just is not the original masterpiece with all its beauty of expression and meaning. His words, the cloak of his ideas, are profoundly consequential in their grace and intent.

I have taken a stab at a few of his gems; these are random excerpts of some of his more popularly quoted passages.

Shall we ever meet again,
Or have we forever said, "Amen,"
And words of love and truth
To the steppes have sped, forsooth?
Then let it be!

To Ukraine do be true
Love her! . . . Though the times be blue
In the final, sorrowful hour
Implore of Him, the Holy, Mighty
Power.

. . . Her glory shall one day remain
The glory of a new Ukraine,
A brightened land, and clouds dispersed,
And all her woes and ills reversed . . .

Unite, embrace, I beg, my brothers,
If help you would bestow to others!

O gladsome light, O land so right,
Mine Ukraina!
For what are you so vilely plundered,
For what, O Mother, sadly 'sundered?

As they wandered day and night,
As these "Rapideers"* took flight
From the dell and citadel,
With them took the Mother of God . . .
And nothing more from the sod,
On to Krym to see the Khan,
"Rapideers," man to man.

Ukraine astir,
Ukraine so sure.

For a long, long time the blood flowed red.
It flowed, and slowed, and now it's dead.
And lo! the steppes green flower-ed.

Ukraine shall rise
To shatter chains of her demise,
And the light on truth revise,
And her children's prayers in freedom
Shall be said in her new kingdom.

---

* My manufactured word for "Zaporozhee" in order to keep some meter and a closing meaning of the Ukrainian counterpart, editor. Poetic license ian counterpart, editor. Poetic license.

The Zaporozhians were Ukrainian Cossacks who lived on the island of Khortytsia on the river Dnipro.

I'D LIKE TO KNOW...

1. Did Adam and Eve physically die when they ate the forbidden apple in the earthly paradise?

First of all, Adam and Eve ate a fruit, not necessarily, an apple. We do not know what kind of fruit they ate. They ate a fruit from the tree of knowledge of good and evil (See: Gen. 2, 17).

The eating of the forbidden fruit did not cause an immediate physical death to our first parents. They lost sanctifying grace, the right to heaven, the privilege of immunity from suffering, pains, death, ignorance and passions. They lost these gifts for themselves and their descendants, that is, all men. And this is exactly what original sin means. The actual death of Adam and Eve came later as a result of their disobedience to God.

2. Why do men not respect their women (wives)? Don't the lordly males realize that we women are human too?

We cannot agree with our questioner that men do not respect their wives. There are good and bad men, those who respect their wives and those who do not. The same applies to the female folks. To be respected, a person must be respectable. The marriage contract itself does not make a marriage partner respectable. Respect must be gained through good qualities, kindness, real affection, mutual understanding, etc. If these qualities lack in a person, be it man or woman, it is hard to expect respect from their marriage partners. They may — for the sake of politeness or despair — pretend respect, but there will be none in their hearts, if the person does not deserve it. Thus the best way for women (wives) to gain respect from their men is to be good wives, good mothers, good house-keepers, good cooks, etc. Of curse, a similar rule must be applied to men too, if they wish to be respected by their "better-halves."

3. Do you think that a minister of Christ is right in preaching hatred of other church denominations from the pulpit?

No, it is not right to preach hatred from anywhere. We must love our fellow men, for such love is the second greatest Commandment of Christ's religion. Whoever hates or preaches hatred toward his fellow men, cannot be a true follower of Our Lord.

Of course, the priests must teach their flocks. Now and then they have to point out that Christ founded just one Church, and that that one Church is the Catholic Church only, because it is God-made Church, while all the others are man-made churches. This is not hatred, but the exposition of the truth which the priests must preach to their spiritual children, and the truth cannot be compromised to please those who do not know or do not want to know it. But even in the exposition of the truth the ministers of the Gospel must be guided by love and sympathy for their non-Catholic brothers, for Our Lord told us to love everyone, regardless of his religion convictions,

race and nationality. If the exposition of the truth is colored by disgust, resentment or hatred, it will not penetrate the hearts of the listeners, nay it can do more harm than good.

4. Why are some new churches built in our days so ugly aesthetically as to look like monsters?

We are living in the age of paradoxes. Everything that is not 'usual', that is, traditional, seems to excite some people's feelings and 'affection.' Perhaps it is the mark of our rocket-propelled times. We are, however, sure that men will come back to their aesthetic senses. All manias are transitory, and so some modern styles which can be classified as such are also transitory.

5. I hate my husband because he is mean to me. Do I commit a sin in so doing?

It all depends what you mean by "I hate my husband." If you wish him evil, sudden death, or some other disgrace, then, of course you are committing sin. But if by 'I hate' you mean a lack of tender affection for him, then you do not sin, for a mean husband does not deserve such affection, and practically speaking, no maltreated wife is capable of fostering such a love for her mean husband. It would be unnatural and too much for the poor woman.

We must, however, remind such maltreated wives, that disgust and hatred which are symptoms of a contemptuous feelings, inject poison into their systems and have often driven people mad. Persistent hatred and antipathy create serious emotional disturbances, and are a proven cause of ulcers and other physical diseases.

No 'maltreated wives' should give up hope of ever improving their husbands, for so often the mean behavior of the husband is directly or indirectly, knowingly or unknowingly caused by the improper treatment he recives from his wife. Wives who think that they are maltreated or really are, should re-examine their own behavior and see whether there is anything in their way of acting or not acting that hurts their husbands and alienate them. Men do often get mad at their wives and become mean when the latter are poor housekeepers, spend money extravagantly, deprive their husbands of marriage rights, do not take care of the children, are always late with the supper, etc. Should any 'maltreated' wife discover one or more of the above mentioned 'faults' in herself, she must try hard to eliminate them, and the husband will change and stop being mean, for there is hardly a man in this world that is able to resist a sincere affection of his marriage partner, when this affection is corroborated by other things which go with marriage.

6. What is the Family Communion Crusade?

It is a pious practice of receiving Holy Communion once a month, on any day of the month, in a family group. It is an international Organization of Catholic Families dedicated to honor the Holy Family. There are no dues, and no meetings. New members are attracted by mail.

Sanctification of the families is the main purpose of this Organization. Family is the basic unit of society. The Organization encourages families to pray together, and a family "that prays together, stays together." Thus it is a powerful spiritual instrument in the battle against the infamous disease of divorce and juvenile delinquency.

7. When a parish changes its Calendar, that is, passes from the Old Julian to the new Gregorian, what are the few families who are opposed to the change supposed to do: follow the crowd or hold on to the Old Calendar?

Democracy of which we boast so much requires that the few opponents should yield and accept the new Calendar. This is democracy in practice. Otherwise by their opposition they will create ill-feeling and chaos in the

parish, the things that Our Lord can never bless or approve.

8. Men have shaped the state, culture, customs and the whole life to fit their whims and ambitions. Why didn't we, women, do the same for ourselves? Aren't we mothers of men? Why didn't we do it?

We also would like to know why! Perhaps our reader can tell us why?

Telling The Christmas Story

Adapted by M. J. Huber, CSsR.

A LONG, long time ago God made the world. God made the world and everybody in it because He is so good and loving, and because He wanted all of us to know Him and to know how good He is. He wanted us to be happy with Him forever and ever.

So God made the world. He made the earth on which we live, and the oceans and the sun and the moon and all the stars. He made them of nothing. He just said, "Let them be made!" And where there had been nothing at all before, there was the world and everything in it!

It was God Who taught the birds to sing and the trees to grow and the rivers to find their way to the lakes and the oceans. It was God Who made the sun to shine and the moon to look like gold and the stars to twinkle in the sky.

God made the first man and the first woman — the first father and mother of everybody. But nobody made God. God always was and He always will be. God is right here with us now, and He is watching over us all the time, during the day and during the night. He sees us when we are good, and He sees us when we are bad. God is not only with us right now, but He is everywhere else at the same time. But God is what we call a spirit. That means that He is so much finer and purer and better than we are, so that we cannot see Him with our eyes.

God's real home is in heaven. Heaven is a place away past the stars, where everything is bright and beautiful. It is the place where the angels live and where people never are sick or sad and never die — a place where everybody is very happy all the time and where nothing can happen to make anybody sad.

God not only sees us all the time, but He loves us and is thinking of us all the time. He loves every one of us, and He wants to take us up to His wonderful home in heaven when we die. But He cannot take us up there unless we love Him, because anybody who does not love Him cannot get into God's home in heaven.

But remember that God is a spirit and that means we cannot see Him, and because of that He was afraid we would forget Him, forget to love Him, so that He could never take us into His home in heaven. And what do you suppose He made up His mind to do to keep us from forgetting Him — to keep us from forgetting to love Him? You would never, never guess. It was such a wonderfully good and loving thing for this great God to do! He made up His mind to come down here on earth and be just like us — to be a little baby just like all little babies, so that we could see Him and have pictures of Him and stories about Him, so that we could hardly help thinking about Him and loving Him. He could have come down to earth to help us and to save us in another way, but because He loved us so much, this is the way He made up His mind to do it.

Remember! God did not need us. He was perfectly happy in His wonderful home in heaven without us. He did not need us at all. Why, He could, if He wanted to, turn the whole world back into nothing and all the people in it, with one word, and then make a million worlds like ours much better than the world we live in, and He could fill these worlds with people much better and nicer than we are.

It was for our sake that God wanted us to love Him. God knew that we could never be happy unless we loved Him. And so He made up His mind to come down here and live with us. Of course, He could have come as a grownup man, if He had wanted to, with a great big house to live in and hundreds of servants and any amount of money. But no! He thought that if He came in that way, the poor people might be afraid of Him, and you know He loves poor people more than anybody else. So that is why God made up His mind to come to the earth as a helpless little baby on Christmas day, and to live a poor life, to work and to suffer, and then die a painful death on the cross to save us.

* * * *

Before God came in to the world, He picked out His own mother. He chose a young girl called the holy Virgin Mary because she was better and purer and sweeter than any other woman that ever lived. And God saw to it that the Virgin Mary should have a holy man, called Joseph, to take care of her and to protect her.

Now, on the day before God was born into this world of ours, the holy Virgin Mary and her good husband, Joseph, were traveling along a road that would take them into the city of Bethlehem. It was late afternoon on a chilly winter day and almost dark when they came near the town of Bethlehem. Even from afar away they could see the houses of the town — the warm, comfortable houses of the little town of Bethlehem.

Mary and Joseph had relatives living in some of those houses — uncles and aunts, you know, and cousins, and all that. They had hurried as fast as they could to get to Bethlehem before dark so that they could take supper and spend the night with one of their uncles. Well, they asked a man they met on the street where this uncle lived. The man said he didn't know. Then they asked a boy. The boy told them to go down this street and up that one. They followed his directions and found it was the right place, but only after wandering around a good part of the town, and getting lost a few times, and trying the wrong house many times. Anyhow, they found the house at last. The house certainly looked good to them when they saw the name of their uncle on the door, because by now they were very hungry and tired.

Joseph rapped on the door and then waited to see how glad and surprised his uncle would be when he found out

who had come to visit them. But when the uncle opened the door and saw Joseph he said, "Oh, so you have come to Bethlehem, have you? You must pay us a little visit some day. We can't take you in tonight because we have no room for you."

Then poor Mary and Joseph started all over again to find the house of an other uncle, and when they found it, they got the same cold answer: "We have no room."

Joseph began to be afraid that Mary would catch a cold and get very sick and maybe die. So he made up his mind to go to a hotel, which is a big house with many rooms, where people who are strangers stay when they do not have relatives or friends to stay with, although going to a hotel would take nearly all the money Joseph had left. Joseph thought it over, and then made up his mind to go to a hotel, because they just had to go somewhere for the night.

The people at the hotel saw right away that Joseph was a poor man, and so they didn't want to be bothered with him. They just said, "All our places are taken. We have no room for you."

When they were turned away from the homes of the people of the town of Bethlehem, Joseph and Mary walked away from the houses in the town and at last they found a place that looked like an old stable or barn. There were a few animals in the stable, and when Joseph and Mary came into it, the animals, of course, did not tell them to keep out. There was room enough for them, and there was room enough, too, for God, because that is where the Infant Jesus was born — right there in the stable. Mary wrapped the Infant Jesus in the baby clothes which she had brought with her and then she laid Him in a manger, just as you see in the Christmas crib which we have in our churches and in our homes.

But that little baby was not like any other baby. This baby was the great God Himself, Who loved us so much that He became a little child in order to make us love Him. Even from that very first night, it seems, people did not love Him the way He wanted to be loved. First of all, they did not let him come into their homes in the town so that He had to be born in a stable, and then when He was born they did not seem to pay very much attention to Him.

People had been told long before how God was to be born among them, but they were too lazy or selfish to pay any attention to it. A few poor shepherds who were watching their sheep on the hills around the town that night were the only ones that cared. And so God sent an angel to them. The angel suddenly stood before them and said: "Listen to me. I bring you some wonderful news."

At first the shepherds were afraid when they saw the angel and all the bright light around them. But the angel said, "Do not be afraid. I am going to tell you something that will make you very happy. Your Savior has been born and He is the Lord Himself. This is the sign by which you will know Him. You will find a child wrapped in baby clothes lying in a manger."

Then a lot of other angels came along and joined the angel who had spoken and they praised God and sang: "Glory to God in high heaven, and peace on earth to men who are God's friends."

The poor shepherds were glad and thankful to hear that God loves us so much. Right away they took their lanterns and went to look for the stable that the angels had told them about. And when they found the stable, they saw the baby God, and they knelt down and adored Him. Of all the millions of men whom God wanted to save on that first Christmas night, only these few shepherds came to thank Him and to love Him.

That is why we have Christmas cribs which are made like the stable of Bethlehem — to make people remember that it is God's birthday, so they will not forget about Him and leave Him all alone as they did on that first Christmas day.

Hundreds of years have passed since that day, and it is Christmas again. The same Jesus comes down from heaven again to be born among us and to show us His love. He lies in the crib, His little arms outstretched in love for all of us, calling us to come and adore Him.

Everybody who receives Holy Communion on Christmas day becomes like another little town of Bethlehem where the Infant Jesus was born. When we go to Holy Communion our body will be like the stable, and our heart will be like the manger in which Jesus will rest. The angels will help us to offer Him our thanks and our love and the shepherds will help us praise Him. Mary and Joseph, on that first Christmas night, could take the Infant Jesus into their arms, but we can take Him right into our heart when we receive Him in Holy Communion.

— (The Liguorian)

FIRST CAR IN WESTERN CANADA

The first new car in Western Canada came to Winnipeg in 1898. The owner was a professor at the University of Manitoba.

There were not very many cars to choose from in those days. This must have been one of the best, because it ran on the streets of Winnipeg for 12 summers. In 1910 it could be seen carrying the paint pots and ladders of an interior decorator.

It was built by the Knox Automobile Company of Springfield, Mass., had a wheel-base of 60 inches and weighed 650 pounds, 80 of which were in the flywheel. The manufacturers realized the advantages of three-point suspension, so it had three wire-spoke wheels, the front one having a diameter of 26 inches. There were no springs between the axles and the frame, but three full ecliptic springs above the frame to ease the bumps for the driver and his passenger.

Cars of those days had the driver's seat on the right, but this Knox car was years ahead of its time and the driver sat on the left. It was in 1908 that the trend was started by Henry Ford to place the driver on the left when he developed and produced the Model T. There were no wheel brakes on the Knox, just the one on the transmission, which was sufficient unless the chain came off.

—o—

PRAY FOR THE DYING!

Pope John has granted new indulgences for those who offer their Mass attendance for the dying. A partial indulgence of ten years may be gained each time a Catholic with a contrite heart offers the fruits of assistance at Mass for the intention of the dying. A plenary indulgence under the usual conditions is granted when assistance at Mass is offered for a full month.

The moment of death is the most important moment of life. Every soul, but dying sinners especially, need immense graces at this moment.

Are You A Good Conversationalist?

E. K.

MOST of us have, at some time in our lives, wished to improve our conversational talents. There are always occasions when we want to "shine" socially. This may be, because we want to impress a certain person—someone we would like to have for a friend, or our boss, or a client, or it may be simply, because we wish to improve ourselves. None of us is perfect. There is room for improvement in each of us.

* * * *

To improve your conversational talents you should do several things. First of all, when conversing with people, try to forget about yourself, because self-consciousness stifles easy, free-flowing conversation. The best way to forget about yourself is to pay close attention to what the other person is saying. When you become interested in the other person, you are no longer "self" conscious — your attention is centered on someone else. By the way, this kind of attentive interest is flattering to the other person. You pay a person a compliment when you show that you are interested in him. This is a sure way to make people like you. People also like to have something pleasant said about them, but be careful about this. Don't pay a person a compliment, unless you are sincere. Insincerity and deliberate flattery can always be spotted.

Another good point to remember is to try to guide the talk to what interests the person with whom you are talking. A person who is a charming conversationalist is not only one who can speak charmingly on many subjects, but also one who gives the other person a chance to display his charm and wit. A by-product of encouraging the other person to talk is that you will not have to worry about the lulls that often develop in a conversation.

If a lull does develop, you will be ready to step in and make your contribution, instead of having talked yourself out beforehand.

Learn not to interrupt a person who is speaking. If you must do it, for instance, if you want to add a remark to something he has said, do it in a courteous way. Never interrupt a person to give your own views. Wait until he has finished speaking. This is only common courtesy.

But no matter how pleasant we try to be, it is inevitable that at some time we will disagree with what a person says. That is why it is important to learn to disagree in a friendly, agreeable way. This is no more than basic good manners — the avoidance of friction in social situations. Never flatly contradict anybody — even when you are sure he is wrong. A flat contradiction deflates the other person's ego too much. People resent that.

Learn to disagree in a subtle way. The way you say something often makes a world of difference. Don't say, "You're wrong about that," when you disagree with someone. Instead, say something like, "If you don't mind, I don't quite agree with that," and then proceed to give your reasons.

Tactfulness goes a long way in keeping a conversation going. We all know people who seem to irritate us for one reason or another. When you are speaking with someone who irritates you, concentrate on what he is saying and

not on him. This will keep you on an impersonal level with him. Try to practice tolerance and tact in all your dealings with other people. Give the other fellow a chance. He may not be as bad as he seems to be or as you think. His conversation may change your opinion of him entirely.

When you are speaking, try to speak precisely and distinctly. Stop for a moment to consider what you are about to say, and then say it. Try to speak slowly and clearly. A hurried way of speaking never quite commands the respect that a calm, deliberate way of speaking does. The next time that you are with a group of people, observe and see, whether it isn't the people who speak in a calm and unhurried way who get the most attention from their listeners. This is a good point to remember.

When you are relating a story or discussing a topic, don't bring out all the unimportant details about the subject. We all know people who, when they tell a story, spare their listeners none of the unimportant details about the hour, the day and so on. "Well, it was on Monday," they might say, "at about seven p.m. and — no, let me see, I think it was on Tuesday - no, it wasn't Tuesday after all, I think it was really Sunday," and on and on and on they go, seemingly without end, until the poor listeners are exhausted long before the story is over. Learn to keep to the point when you are relating a story or discussing a topic. Tell enough about a topic to keep it interesting but no more than this. Unnecessary details are boring to listen to.

Check the mechanics of your conversation. Weed out the meaningless expressions. Check yourself to see if you keep repeating phrases like "I'll say," or "You know what I mean," or something similar, and if you do, discard these phrases.

Another important rule to remember is, never monopolize the conversation. If you have been talking at length, stop for a while, no matter how interesting your subject seems to you. Give somebody else an opportunity to say something. You can come back to your subject after a time. Even an interesting monologue becomes exhausting to listen to if it continues uninterrupted.

Try to improve yourself generally. In order to talk well you must be able to think clearly and precisely. Teach yourself to think about what you see and what you hear. Learn to think about what you see and what you hear. Learn to think about what you read. Try to develop your ideas about what interests you, and after you have succeeded in doing that, try to develop new interests, in order to become a well-rounded person. Read about subjects that have interested you, but about which you know little. Each new topic that you learn about will make your conversation more interesting to other people.

* * * *

If you try to follow these suggestions, you will certainly learn to make your own conversations more interesting, and increase your ability to handle conversational "give" and "take". This method will surely help you to become a happier and more interesting person whose company is sought after by the people with whom you live, associate or work.

It is not enough to have a good topic for the conversation. The way and the manner are equally important, if you wish to convey your ideas to your fellow men.

Our Blessed Lord is our Model in this field as in everything else. Did not even His enemies say of Him, "Never has man spoken as this Man speaks!" (John: 7, 47).

Read the Gospel books and see how Jesus Christ, our divine Teacher, spoke to His fellow men, and imitate His ways, if you wish to convince people and to become a Chrystopher of His ideas in a paganizing world in which you may live and make your living . . .

MY PRICKLY PROBLEM

M. Schudlo, CSsR.

(I am always worried)

I am always worried and afraid, but I do not know why. Everything worries me: my job, my wife, my children, my health, just about everything. What can I do to get rid of my worries which poison my daily life and sap my energies. I am an unhappy man.

This atomic world of ours is filled with anxious people. Some have sinned and they are desperately scared that their sins will come to light some day. Some married men and women have cheated on their marriage partners. Some girls, now married women, have stained their consciences with sinful indulgence before they exchanged their marriage vows, and now have a guilty feeling.

Many people are constantly worried about money, for the younger generation thinks that they must have every possible and available gadget at once, as soon as they get married. Many workers due to the automation are anxious about security of their jobs. Others hate the place in which they work, while still others do not like their boss.

For countless men and women life of today is full of anxiety due to countless factors which too often are beyond our control, for instance, the threat of nuclear war.

Anxiety is a very bad and harmful counsellor, for it paralyzes men spiritually and morally by depriving them of self-confidence which is absolutely necessary for our daily strivings. A passing anxiety is normal, because no man is free of it. Animals alone are not anxious because they cannot think ahead and draw the consequences from their actions, but a chronic, self-centered anxiety which expresses itself in a constant criticism of others is very hurtful to our mind and soul, for it always produces hostility, fear, unhappiness, lack of energy, love for work and general apathy. It also creates intolerance and breeds distrust, self-hate, and often leads to alcoholism and suicide.

* * * *

Now why is our reader always anxious? Anxiety may come from various sources: the lack of financial security, unhappy marriage relationship, some past bad experience, lack of faith in God's providence and the goodness of our fellow men. It is curious that anxiety may be the mark of higher aspirations which cannot be satisfied. The lower the scale of work or society, the lower the anxiety ratio. The primitive people had no worries and anxiety. Anxiety is the product of our highly developed and mechanized society. It is the person with imagination and high aspirations, with ideals and powerful drives who senses a gap between his dreams and achievements, between expectations and reality, a person with high intellectual activity that is most prone to worry and get anxious.

The reader must find the cause of his worries. Where does his anxiety come from? Is it the family circle in which he does not find happiness? Is it the lack of security in his work? Or is it his nervous system that makes him worry exceedingly about practically everything?

Once the source of anxiety is found, all remedies must be taken to remove it. Confidence in God and in himself can do much to quiet man's anxiety. If the anxiety is the result of nervous tentions, a good physician or psychiatrist must be consulted.

A living faith and confidence in God's providence are powerful remedies against excessive anxiety. We can lead a normal life when we trust our almighty Maker Who loves us and without Whose permission nothing can happen that would possibly hurt. Let us not forget that this almighty Creator is at the same time our loving Heavenly Father.

A Teenager's Christmas Perplexities

Betty Merczyk

It snowed the other day.

I thought of Christmas — of being with the family — of a huge turkey dinner — of opening presents — and then I thought of carols.

It was warm inside and we had just returned from Sunday Mass. I thought of the carols again. I walked over to our stack of records and selected an album of Christmas Carols.

I settled myself in a comfortable chair, and projected my thoughts to Christmas eve and Christmas day, as the first strains of "Silent Night" echoed from the recorder.

Suddenly, I felt very foolish.

Yes, foolish. Here was me supposedly grown-up and mature. That first snow fall, having reminded me of Christmas, I immediately thought of the material pleasures so abundant during the Yule season.

Until the beautiful strains of "Silent Night" flowed joyously, yet hushingly and humbly, from the record player, I had forgotten what Christmas really is.

The night of all nights — the night of all time — the night when Christ was born!

It is so easy to forget. Caught up in the turmoils of the business world as I am, or caught up in the turmoils of the academic world as you are, it is so easy to forget.

Betty Merczyk

Right now, you must be worrying about the Christmas exams and looking forward to two weeks of holy days. You would like to do a little Christmas shopping but your budget is limited, and you're worrying some more about the term papers that must be in before the blessed holy days commence.

Somewhere among this worrying about and looking forward to, you will suddenly realize Advent is upon you. Perhaps, you might feel frustrated or dissatisfied with yourself, because Advent has crept up on you and you weren't ready for it.

But you should cast aside such depressing feelings. Your one step ahead of yourself already. You see, you've realized that the Christmas season is near at hand and that Advent, time of

preparation for Christ's coming, is upon you.

Prepare yourself for Christmas by cruising along as you have been doing. But give meaning to what you are doing. Study for your exams dilligently and offer these bothersome hours as gifts of sacrifice to the new-born Child, Who will make His debut Christmas Eve.

Work on your term papers carefully, giving up a chance to see a second show in one week. This could be another gift to the tiny Babe.

Don't worry about the inexpensive gifts you will be giving to your parents, sisters or brothers and friends. It's not what you paid for it that is important — simply that you are giving — that is important. For this is what Christ did when He let Himself be born Man.

Look forward all you want to the holy days. You have them coming to you. They will serve as a rest from school and will give you every chance to visit with your friends and have fun at the Christmas parties you will be invited to.

In doing these few little things, you will be doing what God would want you to do, in preparation of His arrival.

If you can do it, slip out of your warm bed one extra morning each week and attend Mass. It's hard allright. But you will feel so good and this extra little sacrifice will gain you God's blessings.

The Christmas Season is a happy season. It will be this way for you too, if you occasionally during Advent and in the course of your school work give a thought or two to what Christmas really is — the birth of Our Redeemer.

EskimoEtte

THE BIG FRIENDSHIP

by John Zubaly

A FRIEND, tried and true, indeed makes this old world a far better place in which to live. As one has discovered for himself or, is perhaps learning for the first time, friendship is one of life's great blessings. True friendship must be based on deeds rather than on meaningless words.

One receives sometimes sound advice on how to make and keep friends. However, all too often advice is cheap and consequently it is not taken seriously.

Friends often have a way of coming into and going out of one's life. It is even thus with worldly friends: for, no one lives "forever." So, in a way, there is no such thing as a "lasting friend."

There is, however, a golden opportunity to really make so-called "lasting friends." It is done by aiding the missions of distant or near-by places.

The peoples who live in the lands of the missions are strangers. Not only are they strangers to those who merely read about them in publications but, also — this is a most important fact — they are strangers in the sense of not knowing God. If a friend has ever been needed by the mission people and by God Himself — it is right now. *Now* is the time to be a friend of the missions!

When one aids the missions, the grateful will offer prayers for their unseen friends. These prayers from the missions will continually be said for the benefactor long after he or she has passed from earth.

God — will be a Friend to one and all who make Him known and respected in the land of the missions! — And this IS the Big Friendship, indeed!

ALONG THE WAY

T. Bleech

Gush wind, rush wind
oe'r hill and rill
My thoughts, sad thoughts
to Peedlisky still . . .

. . . Only 32 years old, so young, consumed with tuberculosis, a real father to the poor and downtrodden; priest, patriot, hero." These must have surely been the thoughts and words in the hearts and on the lips of the mourners as they sadly turned away from the freshly covered grave that the officiating clergyman had ceremoniously sealed according to the ancient ritual of the committal service. The thuribie with the perfumed smoke had by now turned cold; the last of the friends who came to pay their final respects had gone. The sole survivor of the Ukrainian trinity, Father Markian Shashkevych, was hidden in the earth, but not from the minds and hearts of generations of Ukrainians to follow who would sing his poetry and praises and cultivate his seed of national renaissance.

Thanks to our good parents who insisted that we learn Ukrainian and to our wonderful teachers who lead us into the broader vistas of those geniuses like Shashkevych and Shevchenko. We students learned the above verses and more from the poem "Peedlissia." It was difficult at the time to see the sense of committing to memory poetry and learning Ukrainian when there was so much football and baseball to be played out-of-doors and so much swimming to enjoy.

This centennial year of Shevchenko has almost obscured the sesqui-centennial of the birth of Father Shashkevych. Two great Ukrainians who died before they were fifty — the first 47, the latter only 32.

In Western Ukraine, called 'Galicia', a young, frail, Catholic priest, pained with tubercolosis, pastor in a poor village, sets about with his charming poetry to re-awaken Ukrainians to the beauty of their native language. Out of three who pledged to make Ukrainian stick only he follows through to the end, because the atmosphere for Ukrainian patriotism was harsh and discouraging. He spearheaded the drive to use Ukrainian in sermons which was just not done at that time in Galicia. He undertook the translation of the gospels into Ukrainian as well as other books. He edited an anthology of his works and made a collection and study of Ukrainian folk songs and folklore. Although serfdom, cruelly hounded his land, freedom had still not spent itself. The seed he planted has kept the Ukrainian soul ever alive. His courageous words still carry the brave warrior's call:

Cast out the stone that rushes bravery,
That in the sadness of your skies
Brightly, freely the sun shall rise;
You are not the sons of serfdom!

I think it must somewhere be written, that the virtues of the mothers shall be visited on their children as well as the sins of their fathers.
Dickens

UKRAINIAN "SAMPSON"

P. Prystupa

UPON returning from his march against the Horwaths in 993, Ukrainian king, the Great Volodymyr was surprised to find the terrible Pechenegs preparing to besiege his domains on the Dneiper. At once Volodymyr made plans to march against the invaders. The two opposing forces soon met, the Pechenegs occupying one side of the river, the Ukrainian army the other. Because of the great risk involved in crossing the river, the two foes just stood there, one waiting for the other to make the first move. At some length, the Pecheneg chieftain galloped toward Volodymyr and offered the following suggestion: "Choose your strongest warrior, and I will choose mine. Let them fight. If your warrior overcomes mine, then I shall gather up my forces and leave you in peace for three years. If my strongman overpowers yours, then I shall wage war against you for three years."

Having received the offer of the Pecheneg leader, king Volodymyr returned to his camp and ordered a messenger to see, if anyone could be found to meet the Pecheneg warrior. Unfortunately, not a single person volunteered to accept the challenge.

On the following day the Pechenegs came forth with their challenger, but there was no one there from the Ukrainian side. Worried considerably, Volodymyr despatched his messengers to all his forces in the field in an effort to find a counterpart to fight against the Pecheneg. Presently an old veteran approached Volodymyr remarking, "My King, four of my sons are here with us now, but my youngest son is still at home. Since early boyhood no one has ever been able to overcome him. He is not very big, but I have never seen anyone so strong."

Upon hearing this, the king immediately sent for the old veteran's son.

When the young lad arrived, the king explained the situation to him. The young man's reply was this, "I don't know whether or not I can match the strength of my challenger, but I am not afraid to try. If there is a big strong ox around here, I am willing to prove my strength." An ox was soon found and a hot iron was placed on his back so as to arouse him. Angered thus, the ox charged at the young hopeful. Quick as lightning the young man grasped the ox by the hide and wrestled him to the ground, tearing off some hide in the process. This display of strength convinced king Volodymyr sufficiently to allow the young challenger to meet the Pecheneg.

On the second day the Pechenegs came once more and began to shout tauntingly across the river, "What's the matter? Are you afraid to fight? Our challenger is ready."

That evening Volodymyr notified the Pechenegs that his warrior was also ready. Accordingly, the Pecheneg strongman arrived on the scene of battle. He was very big and terrifying. When he noticed that his opponent was just a mere youth, he began to laugh and threw himself upon the challenger. The two men struggled fiercely for quite some time, but finally the Pecheneg giant was brought down to the ground and killed. At the sight of this Volodymyr's warriors gave out a thunderous shout, while the astonished and utterly bewildered Pechenegs took to flight.

This turn of events naturally pleased Volodymyr. To commemorate the great deed of the youth he ordered that a city be built on the site of the heroic battle to remind the Ukrainian people that they are a great and powerful nation which can fight off even its fiercest enemies in order to preserve the glory of its fatherland.

MY LIFE'S DREAM

B. K.

MY name is Irene. My parents died when I was just an infant. My uncle had several of his own children. He did not want to accept me into his house, so I was sent to an orphanage where I finished my high school.

No matter how good and kind the Sisters were, still no one could take the place of your own mother and father. I am grateful to the Sisters, for they gave me a good Ukrainian Catholic education, of which I am proud and for which I thank God.

Ever since I was a child I always thought of being a Sister, but in my teen-age years this thought left me. It is not because I dreamed about marriage or was engaged. Absolutely not! I was always afraid and shy, therefore I had but a few acquaintances among the boys.

During the last year of my life at the orphanage, on a number of occasions, I talked to Sister Superior about my vocation. I admitted to her that I once dreamed of being a Sister, but now that thought disappeared from my mind. Sister told me that not every girl has to be a religious. "Our Ukrainian people need good mothers," she stated, "who would teach their children to love their nation and Church. We need mothers who would give to our Church good and fervent priests, because without them she cannot fulfill her sacred mission amongst our people in Canada and the United States.

"We need mothers who would give good priests to our Church!" These words made a deep impression on me. I forgot all the others, but these words I could never forget.

After our discussion I went to the chapel, knelt down before the Blessed Sacrament and sincerely said: "Lord God, if I am worthy of becoming the mother of a priest, then I beg of You, give me this grace! I want to become the mother of a Ukrainian Catholic priest."

Now I laugh at myself that I once prayed like that! Who wants an orphan that has nothing? But God does not look at earthly goods. I did not know that my prayers would be answered, for I did not expect to get married.

God has, however, his plans and ways to provide for our good. After I had completed my high school, the Sisters found me a job in a small restaurant on the highway near the city. I liked the Sisters and my class-mates, so I remained at the orphanage.

* * * *

While working in the restaurant, I met a young man, John, who seemed to pay special attention to me. I did not fully understand the affairs of the world. Later on, I learned that John had three sisters who constantly bossed him around. John noticed my shyness in the presence of men, and learning that I had been brought up in an orphanage where there were no men at all. He thought surely that I, for one, would not boss him around. In a short time he asked me to marry him, and I accepted his proposal.

The Sisters and my class-mates were happy to hear I was engaged, but John would have to go for instructions to our Pastor before we got married. I was fortunate. Only one cloud blackened my happiness. John was not a Catholic. His parents broke away from the Church at the time of the Moscovite propaganda before World War I. His father received $10.00 from the tsarist agency for renouncing his faith. However, his son John felt that he was still a Ukrainian. Thus at least we were both of the same nationality. John lost his Catholic faith when his father and mother became Orthodox.

Before we got married, the Sisters gave me some instructions on how a good wife should behave to please her husband and, in return, to gain his love and respect. They told me to remember that the husband is the head of the family, and I did so.

* * * *

Our marriage was happy from the beginning. I felt that God blessed us. I loved my husband with my whole heart. I never refused him anything which would give him satisfaction. "This is a wife's duty," I said to myself. "I am his wife, and a wife should live for her husband."

I was happy in our neat little home. My husband appreciated my work and quite often showed me his love with a tender kiss.

After two years of marriage John decided we should buy our own house. He took me to the outskirts of town where we looked for a house until we found one. "I want you to be housewife in your own home!" he said, as he squeezed my hand.

Despite the many reasons I had to be happy and gay, I still prayed to God to give John the grace of being a Catholic. I never spoke to him about this, but I prayed. I prayed fervently leaving the rest to God. Thus I felt I was doing my part.

We bought a beautiful house. It was not really ours, for we had to wait ten long years to pay for it. Since John had a good job, didn't drink and didn't spend money foolishly, I had nothing to worry about.

Beside the house was a small garden. "You see, Irene, when God blesses us with children, they will have a place to play." I blushed ... This was exactly what I yearned for more than anything else: to have a son.

Unfortunately there was a little inconvenience. Our church was 5 miles away from us. Every Sunday I took the bus to our church, although the Latin Rite church was only 3 blocks away.

My husband never went to church. My zeal puzzled him. Finally one day he asked: "Irene, since you are already a Catholic, why don't you go to this church instead of going all that way?"

All kind of thoughts raced through my head before I came up with an answer: "It is because I am a Ukrainian Catholic. If I make it a practice of attending the Latin Church, then our children will never be Ukrainians!"

My explanation satisfied John. Next Sunday, I did not take the bus to church. John drove me and attended Mass with me. The sermon and the entire ceremony pleased him so much that from that time on he attended Mass regularly.

A month after we moved to our new home, the Pastor from the near-by Latin church paid us a visit, asking us to come to his church services. I kindly answered him that I was a Ukrainian Catholic. "I belong to the Ukrainian Catholic church although it is quite some distance from us."

Although I lived in a beautiful modern home and had no financial problems, I still felt somewhat uneasy. "God, when are You going to send us a son?" The good Lord heard my prayer. My husband and I became the proud parents of a baby boy. We christened him Michael.

With the arrival of our son, each day seemed to bring more happiness into our home. I had a son! Now I must get John to become a Catholic. He was so good to me. Still it was painful for me to see other young couples receiving Holy Communion together, whereas I had to go alone. I prayed, and was certain that God would hear my plea.

* * * *

Michael was growing up fast. A year later we had a daughter Alice. I prayed to God that Michael would some day become a priest. As soon as Michael was old enough to understand I taught him to say "Jesus and Mary." These words were often on his lips. He was able to make the sign of the cross when we was only 2 years old. When he was four, he was able to say the "Our Father."

When Michael was six years old he went to school. At first I wanted to send him to a near-by Latin school, but after discussing it with my husband, we decided to send him to a public school. I will teach him catechism at home, and every Saturday he will attend catechism classes in his own church. It was unpleasant for me that Michael had to go to a public school. Our Ukrainian Catholic parish was too small to have its own school. We were afraid to send our son to the Latin school, lest its teachers make him forget our own Church and the Eastern Rite.

When Michael was getting ready for his first Holy Communion, my husband did something which made us very happy. For some time now I noticed a change in him, but was unable to detect what he had on his mind. Michael went regularly for catechism and learned his religion well. The Pastor praised him. "Irene, some day Michael will be a good priest," he told me.

It was embarassing for me that only Michael and I were going to receive Holy Communion. When we knelt down before the altar, I was surprised to see my husband beside me.

At dinner, John took me by the hand and said: "Irene, don't be too surprised! I wanted to become a Catholic for some time. I read many books which showed me that Catholic Church is the only true Church, because Christ started it.

"I chose the day of Michael's first Holy Communion so as he wouldn't feel like an orphan when he received Christ into his heart."

Thus my second dream came true. We had a son and my husband found the true faith. There was still a third dream: to see Michael ordained a priest.

* * * *

Michael grew in body and soul. He was happy, loved to play, but also loved to pray and go to church. The priest quite often took him to the sanctuary where he learned to answer Mass.

I was overjoyed when I saw Michael "say Mass" in his room. Neither my husband nor I were surprised when after completing his high school, Michael told us that he wanted to be a priest. He informed us that he read much about the priesthood and spoke to the Pastor.

I hugged and kissed him. It is true that it was hard to part with our son, but having Alice and another son lessened our sorrow.

Our happiness was completed after Michael's ordination, when he gave us Holy Communion. I started to cry, while I thanked God for the grace which He has bestowed on our family.

* * * *

Today my son is working among our people. I am publishing this story so that people would remember the following truth: "It is not enough to go to your own church and pay your dues, but you must also be willing to give her your sons and daughters."

GOOD POPE JOHN, A MAN OF HUMOR

Last spring the Anglican bishop of Gibraltar, whose see embraces the entire Mediterranean region, decided to tour his diocese. When he arrived in Rome, he sent his credentials to the Vatican and asked permission to pay a courtesy call on Pope John XXIII.

When he entered the Pope's private office, his host sprang up from his desk and, arms extended in a paternal embrace, came forward, saying, "Ah, good day, Bishop. I believe I'm in your diocese?"

FORMULA FOR MARRIAGE

J. P. Gillese

AGITATION for "modernized" divorce laws has risen again in the Canadian Parliament. Marriages are falling apart so readily, it seems, that the cumbersome Senate procedure can't keep us.

Easier divorce will never ensure happier marriages. As a matter of cold fact, investigation into "re-marriage" in the United States shows that divorced people simply repeat their mistakes and that the first divorce often leads to several. Particularly is this true if there are no children.

Some people, however, have their own formula for happiness in marriage — a happiness so deep that no one could write of it adequately. You have to live it, or see it lived, to believe it.

Such happiness never just happens. Always it is earned. Yet it cannot be bought; it is forever a gift. A mystery? Yes, a mystery of God's love.

The hard of heart will never understand it. But it will be of great worth to those who believe that there is a plan for happiness in marriage but find that somehow that plan eludes them.

Such people are wise enough to believe, even if they but dimly understand, that the basic source of all love is God Himself. Whoever will not accept this spends the best years of his life skirting close to the secret of human happiness, yet never fully experiencing it and forever fearful of losing it.

It also must be dimly apparent to such people that God channels our earthly happiness through many things but particularly through people — the parents who gave us life, the friends of childhood, the close companions of daily living. From the beginning marriage has been the most intimate source of human happiness aside from union with God Himself.

There must be, therefore, a simple plan for happiness in marriage — God's plan. Surely, when every other device has failed, even the most sophisticated will try it.

What is this plan? It is a strangely moving, a tremendous plan.

Man was made lord of creation, but he was a lonely lord. Then God said, "It is not good for man to be alone. Let us make him a help like unto himself." So the first woman was made — from Adam's rib, God revealed to us.

Consider that first woman, that first wife, that first mother, and some sense of what is missing in so many marriages today may become clear. She was flesh of Adam's flesh, truly his and his alone. In creating Eve the way He did, God indicated the perfect equality and union that were to exist forever between husband and wife.

God blessed these first human beings made in His own image and likeness. He told them to go forth and multiply and fill the earth. He gave them a law to follow, the law of marriage until the end of time. "For this cause," God said, "a man shall leave father and mother and shall cleave to his wife, and they shall be two in one flesh."

Marriage, then, was instituted by a God of love, out of love, for two principal ends. First, that man would not be lonely. In marriage most men find the greatest nutural friendship, companionship, and love. Secondly, marriage was instituted for the procreation of the human race.

God from the beginning gave to man and woman perhaps the greatest of all gifts: the command to make their love flesh, to share with Him in the creation of human souls who would enrich the depths of their happiness on earth and one day inherit with them an eternity of happiness.

Marriage still remains what it was in the beginning: a free and intimate union of a man and a woman in which lies the greatest possible hope of earthly happiness. From the beginning it was a sacred contract — the great mystery of two people in one flesh.

And today, as in the beginning, God must be a part of marriage, if it is to be a truly happy marriage. He is there, an unseen Presence, in the love of a man and a woman for each other, in their hunger and longing to be together. He is the life that manifests itself in their children.

This makes sense to most of us. But what most of us forget is that, with the coming of Christ, marriage was raised above the level of a solemn and sacred contract. Christ Himself made marriage a sacrament. By raising marriage to the sacramental state, He promised to every man and woman entering it in His name the graces and helps necessary in their new life together.

It is time to get away from technicalities — time to reflect a little on what Christ had in mind.

He came to begin with, out of love, as the living Love, to teach us love. Nowhere is love more necessary than in marriage, so Christ would have been strangely remiss had He neglected to teach us how to raise the naturally wonderful state of marriage to a state even more wonderful.

Reflect also on the primary characteristic of love — any form of love. It craves union with the object of its love. A mother has difficulty remaining in the kitchen when her baby goes outside to play. A girl's heart is hungry for sight of her beloved moments after he has left her! Men who were close friends in the war or old classmates yearn to be with one another again. Even a little child derives comfort from hugging a battered old teddybear, something it truly loves. The greater the degree of love, the greater the craving for union.

This being true, can a husband and wife not look beyond themselves for a moment to visualize even faintly how Christ, the Living, thirsts to be with those He loves and those who love?

On this earth He went hungry, He complained that even the beasts of the field had somewhere to lie down but the Son of Man had nowhere. He was human as well as divine. He craved the love of a friend more than any one of us can crave that love. "Love one another," He urged His followers, "as I have loved you."

Loving us as He did to the utter degradation of Calvary's crimson cross, it is reasonable to conclude that after His ascension to the Father He longed to be with us still. He said to His disciples (and He meant it for those who follow Him now, even as two thousand years ago), "I am with you all days. . ."

He is with us when we willingly and gladly receive the sacraments which He instituted. And just as He blessed the marriage at Cana, turning water into wine for the happiness of the bridal couple, so He blesses Christian marriage today.

With Him, the water of life becomes wine. Through Him, tears are turned to joy.

Ask yourself again what you really know about marriage.

What would your marriage have been like if Christ had turned up in person at the ceremony — if He had suddenly substituted for the priest before whom you pledged your vows? Do you not feel, no matter how happily or unhappily you are, that somehow it would have been different?

You know the answer to that question, no matter how little real thought you may have given to the sacrament of marriage.

And knowing it, you will surely recognize another truth — that Christ should have been there the day you were married. With a hunger only a God of love can know, He wanted to be

there. Perhaps no one had ever told you that. Perhaps it seemed only symbolic to ask Him.

God is — or nothing is! His truth remains — or nothing is true.

And knowing this, you know that it is not too late — it is never too late — to invite Christ to be part of your married life.

Love never grows tired when God renews it. It never grows cold when God blesses it.

If pride and apathy have laid low your dreams of happiness in marriage, just remember that marriage is a sacrament, and that Christ will flood your marriage with graces beyond belief — if you will only ask!

(Canadian Messenger)

WHAT ARE YOU WORRIED ABOUT?

Living is so complicated these days, folks don't even worry straight. We—

Worry about the Russians, then get run over by a neighbor.

Worry about radioactive fallout, then get poisoned spraying the flowers.

Worry about the kids running in front of cars, then drag them across the street on the red light.

Worry about crashing in an airplane, then fall off a ladder painting the house.

Worry about getting the car greased every 1,000 miles, then never get a medical check-up.

Worry about the kids getting proper nourishment, then leave household poison lying around for them to snack on.

Worry about retirement, then do everything we can to keep from lasting that long.

Worry about polio, then get crippled by a power lawnmower or home shop power tool.

Worry about winning a baseball game, then gamble on our lives with never a thought. It's all right to think about the spectacular and the unusual, but it's the ordinary things and occurances that kill you.

National Safety News

—o—

GOOD LESSON

The American President Lincoln was a pious man. Once he was riding to the front line to inspect the troops fighting the rebel forces of the South. It was during the Civil War. It was a hard road they were following. The driver was often cursing his mules. It was too much for the President. So he leaned forward and said to the man: "Excuse me, friend, are you an Episcopalian?"

The man replied: "No, Mr. President, I am a Methodist. Why do you ask?" "Well," said Lincoln, "I thought that you must be an Episcopalian because you swear just like Governor Seward, who is a church warden!"

And the result? The driver swore no more...

—o—

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік XXXIII, ч. 12

Volume XXXIII, No. 12

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Святкування Христового Різдва серед українців — о. М. Шудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 5
Новий Рік — 8
Місячні Наміренння Апостольства Молитви на рік 1962 — 9
Виконуйте Божу Волю — о. Роман Хомяк, ЧНІ. 11
Ми і Шевченко — Ольга Саварин 12
Хотів би ти знати? — 16
Не вбивай! — 18
Я зруйнувала свого сина — М. Щ. 21
Чи повернеться колись старозавітня теократія? — о. С. С. Шавель, ЧНІ. 26
Святий Николай Чудотворець — о. М. Шудло, ЧНІ. 28
Новий Адміністратор Голосу Спасителя — 31
Чи Ви Чули Про Колегію Св. Йосифа? — 32

Happy Birthday, Our Saviour! — M. Schudlo, CSsR. 33
Destiny in their hands ..... W. Podiluk 36
At This Year's End 38
Enemies of the King ..... G. F. Giblin, S.J. 39
A New Form of Consecration 44
Our Glory ..... T. Bleech 45
I'd Like to Know 46
Telling The Christmas Story — Adapted by M. J. Huber, CSsR. 48
Are You a Good Conversationalist? ... E. K. 52
My Prickly Problem ..... M. Schudlo, CSsR. 54
A Teenager's Christmas Perplexities — Betty Merczyk 55
The Big Friendship ..... John Zubaly 56
Along the Way ..... T. Bleech 57
Ukrainian "Sampson" ..... P. Prystupa 58
My Life's Dream ..... B. K. 59
Formula for Marriage ..... J. P. Gillese 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Січень
1962
January

REDEEMER'S

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

VOICE

ХРИСТОВЕ РІЗДВО

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

НАРОДЖЕННЯ Божого Сина це найважніша та найбільше значуча подія в історії світу від його сотворення. Для християн це свято радости, зичливих і щирих побажань знайомим, приятелям і родинних святкувань. Не дивниця, що християни по всьому світу тішаться з народження Христа Спасителя, бо ж це не хтонебудь прийшов на світ, а **Син Божий,** їх Творець, який стався чоловіком. Беручи на себе людську природу від Божої Матері, Христос стався нашим Братом, одним із нас. Отож люди мають повну рацію радіти та тішитися, й цю радість виявляти назовні щасливими і радісними святкуваннями.

Нажаль вороги Христа використали це найбільше свято, щоб піднести свій бизнес і наповнити кишені добрими доходами. Навіть ті, що не вірять у Христа і погорджують Його навчанням, тішаться, що надійшло Різдво, бо через спаганізування цього великого свята матимуть добрий бизнес. Радіостації, телевізійні станції, магазини та газети аж кишать від оголошень, заохочуючи людей купувати все, що попаде, бо в цей щасливий час навіть бизнесмени змякли, їхні серця відчинилися для братньої любови, тому познижували ціни різних товарів, щоб 'бідним' людям уможливити якнайщасливіше святкування Христового Різдва. "Купуйте, купуйте!" викрикують вони, бо надійшов час на купування дарунків і всяких інших речей!

Не мало визнавців Христової Євангелії далися так сильно обманити ворожій протихристиянській пропаганді, що зовсім забули правдиве значення Різдва. На їх думку Різдво буде добре, як буде що смачного зісти та чим "міцненьким" запити, поговорити з приятелями, посміятися та забавитися. Скільки пиятики, обжирства по християнських домах в дні Христового Народження! Скільки різдвяних карток із побажаннями, на яких нема Христа, а якась "санта Клоз" або інші поганські малюнки!

* * *

Кілька літ тому один католицький часопис змалював для своїх читачів, як модерні християни святкують Христове Різдво. На малюнку видно групу хлопців і дівчат, що весело сміються, пють і танцюють у пишній залі, яка прикрашена різдвяними побажаннями цебто карточками. На цих карточках видніються кози, песики, якісь дерева, тощо. На головній стіні виписані побажання великими буквами: "Веселих Свят!" З боку стоїть маленьке, бідно вбране Дитя Ісус і здивовано, дивлячить на розбавлений гурт хлопців і дівчат, питається: "Гей, добрі люди, скажіть мені, чиї імянини ви святкуете?"

Отак цей добрий часопис при-

гадав усім визнавцям Христової Євангелії, що Різдво Христове це імянини не поганського магіка Санта Клоз, ні, ні! Це імянини Бога, що з любови до нас стався чоловіком. Це імянини Ісуса Христа, нашого дорогого Спасителя. Отож осередок святкувань це не забави та пиятика, або як кажуть англійці "гуд тайм", але Христос! Дитятко Ісус, що народилося в вефлеємській печері, має бути осередком наших Різдвяних святкувань. В часі Різдва треба забути про себе, а думати про Христа, щоб Його вшанувати та належно подякувати, що стався чоловіком, щоб бути нашим Братом і направити лихо, яке Адам вчинив людям.

Івась був пятилітнім хлопчиком. Надходило Різдво. Івась сказав своїй матері, що він бажає мати пистолю, коника, малий потяг, тощо. З кожним днем його домагання зростали, бо все бажав ще інших дарунків на день Різдва. Це вже було забагато для Івасевої сестрички Оленки. Як Івась знову звернувся до матері і попрохав іще нових черевичків, то Оленка вибухнула святим обуренням і закликала до матері: "Мамцю, що цей мій братчик Івась собі думає? Чиї імянини хоче він справляти на Різдво: **свої власні чи Ісусові?"**

Щоправда, ні Христос, ні Його Церква не забороняють християнам зійтися з приятелями, погоститися і забавитися в дні Христового Різдва. Всі ці речі добрі, якщо Христос залишається головною особою цих святкувань і радости. Отож треба веселитися та забавлятися, але так, щоб наша радість не опиралася на їжі та питті, але на свідомості, що святкуємо Народження Божого Сина.

* * *

Як же ж треба по християнськи святкувати Різдво Христа Спасителя?

Найперше треба **подякувати** Христові, що з любови до людей стався чоловіком. Потім годиться зложити Христові якийсь **дарунок.** Найкраший дарунок це прийняття Святих Тайн. Хто не прийме Христа до свого серця в дні Різдва, той не відчує різдвяної радости. Його різдвяні святкування будуть поганські цебто полягатимуть у веселій гутірці, їжі і пиятиці. Це ж не християнське святкування Різдва. Крім цього треба поглянути на **власну душу** та усунути з неї все те, що Христові могло б не подобатися, от як лихі звички, гнів, прокльони, тощо.

Вчинивши всі ці речі, можна й побавитися з родиною, приятелями та знайомими. Тоді Христос буде приявний між нами, бо Він любить і благословляє тих, що по християнськи забавляються та веселяться в Господі!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. **(В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на ковертї, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE,**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібаш хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ПРИГОТУВАННЯ ДО ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ

Намірення Апостольства Молитви на січень 1962 благословлене Св. Отцем.

25 січня 1959 р., Папа Іван XXIII проголосив майбутній вселенський Собор. 16 травня тогож року Св. Отець установив Приготовчу Комісію, а кілька місяців опісля (14 листопада) уділив послухання цій Комісії, і тоді вона розпочала працю. Вселенський Собор це надзвичайна подія в житті Церкви, тому відповідне приготування до нього має першорядне значення. Всі вірні повинні молитвами виєдвнувати у Пресв. Христового Серця обильні ласки для цих приготувань. Щоб краще зрозуміти важливість Собору й заохотити себе до тим ревніших молитов, розважмо наступні точки:

I. Справа приготувань до Собору

Щоб приготовити Вселенський Собор, установлено на початку 12 комісій і 3 секретаріяти. Ці комісії поділено на підкомісії для різних справ так, що в комісіях приготовляючих Собор засідає 700 членів і дорадників, крім 3 Секретаріятів. В цих підготовчих комісіях Кардинали, Патріярхи, Архиєпископи, Єпископи, священики з дієцезального й монашого клеру, так Західнього як і Східнього обряду; всіх їх назначила Апостольська Столиця. Є вони з усіх частей світу і різних народів, тому дійсно віддають образ Вселенської Церкви. З української Єрархії членами Комісій є Митрополит Максим Германюк, Архиєпископ Кир Іван Бучко,, Архиєпископ Кир Гавриїл Букатко, Єпископ Платон Корниляк, а о. Др. А. Великий є секретарем, і о. Др. М. Войнар є консультором Комісії Східніх Церков.

II. В якім дусі поступають приготування до Собору?

Послідні десятки літ принесли величезні переміни. В. медицині бачимо дуже великий поступ; в техніці прямо революція й убожання технології; шалений розвиток, еволюція, а радше революція в суспільнім і економічнім житті; блискавична скорість, з якою сьогодні передають відомості через пресу, радіо, телеграми, телефони, телевізію; нечуваний розвиток комунікаційних засобів, тощо. Наша земля стає замалою через розвій великих мас народів Азії і Африки. Крім цього атеїзм, безбожництво з його месіяністичною програмою і матеріялізм в житті, що вважає одиноким щастям вживання земських приємностей та розкошів. Сьогодні в світі християнство перестає бути правилом життя, думання і поступування: зате зростає новий спосіб думання, світська ідеологія і культура, що далекі від християнського духа. Ось тому панування в світі християнської культури загрожене.

Христове обличчя в світі закрите. Та все таки багато людей, хоч погружені в крайнім матеріялізмі, відчувають оплаканий стан людства, тужать за правдою і звертають очі в сторону Церкви, очікуючи спасіння.

Тож грядучий Собор мусить сказати людям перенятим більше чи менше тими світовими за-

садами **'Слово Живе й Успішне'** (Євр. 4, 12). Звідси ясно слідує, яке тяжке завдання тих, що приготовляють Собор, і як наполегливо й безупинно треба нам благати помочі в Святого Духа.

III. Цілі Собору

Ці цілі також вказують на важливість підготовки до Собору, бо Собор буде займатися важними справами, що заторкують добро цілої Церкви. Правдоподібно буде там більше мови про душпастирські справи, ніж про саму науку. Собор буде старатися про внутрішню віднову Церкви, щоб натхнути її новою силою, пристосовуючи церковну дисципліну до потреб наших часів. Собор буде застановлятися над тим, як незмінні євангельські правди голосити способом більше зрозумілим для модерної людини, щоб живе Боже слово проникало до глибин людських сердець 'гостріше від усякого обосічного меча' (Євр. 4, 12), спонукуючи їх віддатися любові Небесного Отця і узнаючи в усім найвищу власть свого Творця. Певно, це дуже трудне завдання приготовчої Комісії, тож сердечно треба благати світла Святого Духа. Собор це родинна справа Церкви, однак це не є приватна справа. Собор є для цілого світу, отже також для тих 'інших' про яких говорить Христос у Св. Луки (10, 16). Місія св. Церкви обіймає цілий світ. У майбутнім Соборі Церква має оживити і пристосувати свій місійний апостолят так, щоб могла сповнити своє місіонарське покликання: голосити Євангелію цілому світові.

Тому конечне є дуже основне приготування до Собору, а ті, що до тої праці покликані, потребують надзвичайних дарів і харізматів Святого Духа; ці дари розділює Святий Дух (1 Кор. 12); щоб їх зискати, треба нам молитися.

IV. Зединення всіх християн

Собор має приготовити дорогу до з'єднинення Церков. Вселенський Архиєрей про це часто говорив і цього очікують всі добрі християни. Глибока внутрішня віднова Церкви й усунення всіх перепон легше притягнуть відділених братів. Члени Комісій знайдуть знамениту дорогу до з'єднинення, якщо наповнять свої серця надзвичайною любов'ю, про яку так проречисто пише Св. Павло в листі до Коринтян (1 Кор. 13). Папа Іван XXIII сказав: 'Поділ християн є трагедією, за яку ми всі в певні мірі відповідальні.' Тому добре прослідім, що нам робити, щоб допомогти з'єдиненню. Всі можемо випрошувати Божу поміч для великого діла молитвами, жертвами і ревністю за власне освячення.

Кінцеве Слово. Всі вірні повинні з кожним днем більше інтересуватися майбутнім Собором. Всі повинні уважати Собор за справу, що їх особисто заторкує, і тому брати її дуже до серця. Між католиками повинна зродитися 'публічна соборова опінія,' неначе 'соборова атмосфера'. Ми повинні уважати себе за надзвичайно упривілейованих, що живемо самі в часі Вселенського Собору. Попередні Собори вчинили багато добра, вистачить згадати Тридентський собор що приніс для Церкви надзвичайну віднову і дав почин до великого розквіту святости. В дусі покори й віри благаймо Всевишнього через заслуги Ісуса Христа й заступництво Непорочної Діви Марії, щоб і

цей Собор приніс подібну віднову Церкви і зближив до нас відділених братів.

Місійне Намірення: Щоб Вселенський Собор поширив світло Євангелії також серед нехристиянського світу.

Місяць Лютий: загальне наміреннія: Щоб вірні серед старань про це життя проводили більше часу на молитві.

Місійне намірення: Щоб володарі нових народів забезпечували добро своїх народів, руководячись справедливістю і безсторонністю.

Здоровий Нарід Ніколи Не Загине!

ЛЮДИ нераз дивуються, чому Москва робить постійні нові здобутки в світі. Одна з головних причин це брак карности і саможертви посеред народів вільного світу. Отож наша немічі бездільність це сила кремлівських вожаків. Нема в західніх народів тої і такої карности, яка існує між комуністами, хоч вона насильно наложена. Карність і послух нераз рятують народи від повної заглади. Це знане, що тільки залізна дисципліна між німецьким військом і неуступчивість Гітлера врятували німецькі армії від повного розгрому під час страшної зими в 1941, як ці армії, ввійшовши на передмістя Москви, мусіли відступати через брак довозів амуніції, харчів і вбрання.

Брак карности нищить навіть найбільші армії. Нещастя і погроми під час війни дуже часто є наслідком браку карности.

** ** **

На нещастя вільного світу тепер зауважуємо між провідниками демократичних країн саме такий брак карности, що з заником карности і відпорности на комунізм, зчасом червона московська зараза може дійсно запанувати на цілім світі, як це заявив Хрущов: "Ми погребаємо вас!"

Нарід помалу й непомітно стає апатичним і за всяку ціну хоче миру, навіть, як цей мир означає неволю. Таке сумне наставлення панувало між візантійцями, як зорганізована Магометом невеличка група арабів кинулася на могутню та розлогу візантійську імперію і згодом зовсім змела її з лиця землі!

Таке саме було наставлення українців після повстань Хмельницького, коли наш нарід почувався "змучений" і бажав мира за

всяку ціну! Москва дала йому цей мир, але цей мир рівнявся поневоленню України та позбавленню її політичної і культурної свободи, бо московські царі скасували козаччину, зруйнували нашу Січ, знесли гетьманат, позамикали українські школи, і вкінці повернули Україну в якусь видуману москалями "Малоросію!"

Козацька Україна впала не через брак сили, але через брак охоти опертися московським зазіханням і через брак саможертви для добра батьківщини.

Нарід може помалу так привикнути до вигід і самолюбства, що навіть найменша жертва і зусилля до загального добра видаються йому надто високою ціною, щоб втримати незалежність держави і національний престиж. Надмірні вигоди послаблюють волю і нищать у людині рішучість боронити себе і свою батьківщину! Тоді ж виступає відвічний закон природи цебто сильні народи перемагають і винищують слабших, що не вміли або не хотіли боротися за власне національне Я. Хто ж тому винен, як не сам нарід, що не хоче жити і боротися за власне існування?

***

Саме на таке нещастя заносилося в Україні перед першою світовою війною. На щастя знайшлася серед нас група людей, що зорганізували **Січовиків,** які пішли в бій за Україну. Хоч не виборли повної незалежности своїй батьківщині, проте розбудили наш нарід зо сну і викликали в нім таке одушевлення, що ніякі пізніші шикани і намагання наших ворогів не потрапили наново приспати нас.

Січовики своєю кровю, одушевленням і жертвами життя потрапили оживити сіру масу українців, відчинити їм очі на штучно прищеплювані 'брехні' і викликати рішення бути незалежними від нікого, панами власного краю. Ось тут саме заслуга і геройство славних Січовиків, що своїми трупами вкрили розлогу Україну.

Щорічно святкуємо їх память! Нехай це святкування не зводиться до пустих церемоній по сценах і під час різних "засідань." Вносім стрілецького духа в свої родини, товариства і громади, бо тільки їхній дух викличе в нашім нарочі рішучість, готовість жертвувати себе за батьківщину і змусить до праці, бо як каже наша стара приказка — праця єдина з неволі нас вирве!

***

Січовики, це було взірцеве українське військо, переважно зложене з ентузіястів-молодиків Західньої України. Воно було добре вишколене, тому сміло пішло в бій за Україну, хоч не мало всіх потрібних засобів і не було відповідно численне, щоб запевнити Україні повну й остаточну перемогу над її ворогами. Хоч їхня саможертва не принесла остаточного визволення нашій батьківщині, проте вона не пішла намарно. Мільйони сьогоднішніх українців дишуть їх духом і нетерпеливо ждуть на найближчу нагоду, щоб продовжати їх геройську боротьбу, поки Україна не засяде в народів вільних колі.

о. Методій Ничка, ЧСВВ.

Від Парафіяльної Церковці До Повної Митрополії

Преосв. Кир Ярослав Габро
(1884-1961)
(З приводу інсталяції Преосвященного Кира Ярослава Габра)

УКРАЇНСЬКИЙ нарід завжди був глибоко релігійний. Релігія це вимога його душі, а церква це потреба життя.

Це завважуємо сьогодні в часі переслідування нашої Церкви на Рідних Землях. Дуже глибоко в серці заховав наш нарід найбільший свій скарб, святу віру, і в новітніх катакомбах практикує її і передає своїм дітям. Ця ж частина нашого народу, яку економічні злидні чи опісля політичні обставини, вигнали далеко поза межі Рідної Землі, не змогла взяти з собою чогось цінішого ніж віру батьків.

Тому й не диво, що на всіх місцях поселення наших людей зустрічаємо подібне явище: **листи** до своїх Владик у Краю з просьбою про свого рідного священика. І де тільки він появився, наш емігрант залишив свою недокінчену хату, невпорядковану ще господарку і спішив, щоб перше збудувати рідну церковцю або капличку.

Так було воно й на вільній землі Вашінгтона. За 77 літ у ЗДА дійшли ми від малої деревляної церковці в Шепандоаг (Пенсильвенія) до повної Церковної Провінції, повної **Української Католицької Митрополії** у Філядельфії... Легко написати, сказати, подумати "77 літ..." Був це твердий і тяжкий шлях постійної і наполегливої праці нашого духовенства, наших Владик і вірности й постійности при свому рідному обряді наших вірних. Багато тяжких трудностей матеріяльних і моральних осталося переможеними поза нами. Від першого Єпископа, помічника кожного місцевого латинського, до повноправних Ординаріятів на чолі з власним Митрополитом. За 77 літ ми здали свій іспит добре й успішно...

Перекреслена вікова традиція

Одного не сміємо тратити з-перед очей. Вікова традиція і практика в католицькій Церкві є така, що на одній території може бути тільки один Ординарій-Єпископ. Це значить, що всі католи-

ки даної території є під його юрисдикцією, владою. І тільки в деяких країнах Східньої Європи і Малої Азії існували побіч себе, рівнорядно, два окремі обряди католицької Церкви, і вслід за тим було двох Ординаріїв. Знаючи це, не будемо дуже дивуватися, що в Західній Європі, особливо ж у обидвох Америках, деякий час з недовірям і з якимось немов упередженням і незрозумінням відносились до нас католики латинського обряду. А ще тяжче було подумати про подвійну юрисдикцію на тій самій території: юрисдикцію місцевого латинського Єпископа і другу ж юрисдикцію також католицького Єпископа, але іншого обряду. Щоб дійти до встановлення повної українсько-католицької Митрополії у ЗДА багато трудностей треба було перемогти не тільки нашим Владикам, але й самому Апостольському Престолові. Це він властиво мусів зломити майже двотисячлітню засаду і організаційно ерархічний принцип католицької Церкви. В обличчі цих фактів більше і краще можемо оцінити те все, що для нас, українців, робив і робить Рим, Апостольський Престіл, установляючи українські католицькі діецезії у Західній Європі й обидвох Америках на території вже існуючих латинських, мусів змінити свою вікову традицію, і це зробив для нас, українців...

Жмут фактів для історика нашої Митрополії

Довголітній парох Острівця, теребовельського повіту, о. Іван Волянський був першим нашим священиком, що працював на території ЗДА між нашими емігрантами. Містечко Шенандоаг, Пенсильвенія, було місцем більшого скупчення наших емігрантів. Мабуть тому, що тут були великі копальні вугілля, отже легше було знайти працю. На самого Св. Миколая (19 грудня 1884) відправлено перше богослужения в цьому містечку. А 22 грудня того ж року відкрито першу українську католицьку церковцю-капличку. А що це був день Непорочного Зачаття Богоматері, то ця перша церква була присвячена Пресвятій Богородиці. Та це була тільки тимчасова капличка. Більшу і тривалішу церковцю закінчено осінню 1885 й на самого Св. Михаїла поблагословлено її. Як бачимо, не тільки віру Христову зберігає наш нарід, але й рідні звичаї: Богомати й тут є Царицею українського народу, Архистратиг Михаїл його опікуном, а Св. Миколай улюбленим святим. Перше богослуження було в день Св. Миколая і храм Св. Миколая в Чікаго став катедральним храмом нової, третьої з ряду, єпархії у ЗДА.

Постійні просьби вірних і старання нашого великого Митрополита, Слуга Божого Кир Андрея, були першим кроком у творенні окремої єпархії для українців католиків у ЗДА. Дня 26 березня 1907 Св. Пій X зазначив о. Сотера Ортинського, ЧСВВ., титулярним Єпископом Давлії і призначив його для українців католиків у Зл. Державах Америки. Покійний Митрополит, перемиський Владика Кир Константин Чехович, і ісповідник нашої Церкви Кир Григорій Хомишин були святителями нового Єпископа для американських українців Кир Сотера Ортинського, ЧСВВ; місцем свячення був наш рідний архикатедральний храм Св. Юра у Львові в дні 12 травня 1907. Дня 27 серпня того ж року прибув на місце своєї праці до

поручених собі душ. В перших роках Кир Сотер був тільки Єпископом, а 17 серпня 1914, в латинського Єпископа, на території якого жили українці католики. Щойно шість літ опісля, 28 травня 1913, став самостійним Єпископом, а 17 серпня 1914 в Філядельфії створено перший українсько-католицький Екзархат у ЗДА. Катедральним храмом стала церква Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці. Дня 24 березня 1916 закінчує своє повне посвяти життя перший Єпископ українців Америки. Замість вінка на могилу цієї великої людини й страдника цих декілька слів: "Добрий і дбайливий священик, опісля Владика, золотоустий проповідник, настоятель-батько, людина глибокого ума й золотого серця, повен духа Божого, невтомний Владика! Надбання його знання, серця і посвяти стали фундаментом під нашу церковну провінцію у ЗДА".

День 20 липня 1956 це другий крок Апостольського Престолу в творенні української Митрополії у ЗДА. Декретом із цього дня еригується нова епархія — екзархат із осідком у Стемфорді, Конн. Першим Єпископом-екзархом стає, вже тоді загальновідомий, дбайливий і працьовитий колишній Парох церкви св. Миколая в Чікаго, Владика Кир Амврозій Сенишин, ЧСВВ, сьогодні Митрополит українців католиків у ЗДА. Два роки пізніше, 12 липня 1958 р. Філядельфійську епархію підносить Ап. Престіл до гідности Архиепископії і Митрополії.

Завершення української католицької Митрополії у ЗДА наступили щойно цього року. Декретом із 14 серпня ц.р. створено третю Єпархію з осідком у Чікаго. І щойно тепер стала повною провінцією і Митрополією наша Церква в ЗДА.

Першим Єпископом нової діецезії іменований родженець Чікаґа, Монс. **Ярослав Ґабро,** дотеперішній парох у Перт-Амбой. І з приводу його інсталяції на владичий престіл появляється оцей коротесенький огляд нашого церконого життя в ЗДА.

На Многі Літа, Владико, на епископському троні наймолодшої українсько-католицької Єпархії у Злучених Державах Північної Америки!

Нова Єпархія в Чікаго

Нова діецезія в Чікаґо територіяльно найбільша, але чисельно найменша. Територія її простягається на захід від стейтів: Огайо, Кентакі, Теннессі, Міссісіпі, а також до неї належить стейт Мишиґен. Тому, що не в усіх цих західніх стейтах мешкають українці католики, практично юрисдикція нового Єпископа Кир Ярослава розтягається на стейти: Каліфорнія, Арізона, Тексас, Колорадо, Небраска, Індіяна, Іллінойй, Вісконзен, Мінесота, Норт і Савт Дакота, Мишиґен і Монтана.

Статистичні дані вказують, що нова Єпархія має 45,000 вірних, що згуртовані в 35 парафіях з 38 душпастирями. Для загальної орієнтації, подаємо ще статис-

---

Учасники Халкедонського Собору 451 р. признали Божу установу папства, бо, висилаючи рішення собору, щоб Папа Лев Великий затвердив їх, кажуть: "Ти збер'г в'ру, що з доручення законодавця переходить аж до нас, та був усім нам товмачем голосу блаженного Петра... Ти був над нами як голова над членами... Твоїй святості доручив Спаситель стояти на сторожі винниці".

тичні дані й інших двох українських католицьких Єпархій. І так: **Філядельфійська** Архиепархія начислює 180,000 вірних, 101 парафію і 140 священиків. Єпархія з осідком у **Стемфорд** начислює 87,595 душ в 56 парафіях з сотнею священиків. Разом число наших вірних у ЗДА буде: 312,595 душ, 278 священиків і 192 парафії. Число душ вірних тут подане на основі парафіяльних статистик. Тут треба додати, що є багато таких вірних і практикуючих українців католиків, що формально не є зареєстровані в парафіяльних книгах.

Як уже бачили ми, місцем осідку нового Єпископа є 4 мільйонове місто Чікаго в стейті Іллінойс. Катедральним храмом нової Єпархії є церква Св. Отця Миколая, яку досіль обслуговували Отці Василіяни.

СВЯТИЙ ЙОСИП

Почитання Св. Йосипа доволі слабо поширене між українцями, які сливе всю увагу зосереджують на Христі та Його преблагословенній Матері, хоч Св. Йосип це опікун Спасителя і обручник Пресв. Богородиці, як теж покровитель католицької Церкви. Наша Церква святкує пам'ять Св. Йосипа на другий день різдвяних свят. Воно добре бодай час від часу поручати себе Св. Йосипові, бо він— так само покровитель доброї смерти.

Один наш священик в Західній Україні був сотрудником у селі Н. Це був 1945 рік. Большевики, прогнавши німців з України, почали переслідувати нашу Церкву і арештувати епископів, священиків і вірних, що не відступили від рідної Церкви.

Отець Ю. П. відслужив Божественну Літургію в честь Св. Йосипа. Нагло почув гейби приказ: "Забирайся з села!" Чому, сам не знав. Проте внутрішній голос не переставав кликати: "Забирайся!"

Змішаний священик подався до Перемишля. Там довідався, що большевики заарештували Преосвящ. Йосафата Коциловського. Пригноблений вертався додому. Перед селом стрінула його одна парафіянка і заявила, що в його неприявності большевики зробили ревізію в помешканні отця пароха і вивезли його до тюрми. Те саме було б сталося зо сотрудником, якщо б у тім часі був удома. Св. Йосип натхнув його на часок забратися з села. Отак цей могутній Святий врятував священика, свого почитателя, від большевицької тюрми.

НЕДОБРЕ СВ. ПРИЧАСТЯ

Більшість християн відходить від Св. Причастя зо щораз більшою оспалістю. Вони стають щораз більше нетерпеливі, горді, захланні, прив'язані до власної користолюбности, почестей і земських розкошів. Хто тому винен? Кард. Бона відповідає: "Не винна тут пожива, але той, що споживає її!" Не винне Св. Причастя, що годне вчинити святим того, хто хоча б раз прийняв його, каже Св. Марія Магдалина Паційська. Винен той, хто відповідно не приготовляється до нього.

Хто Може Бути Свідком Богом Об'явленої Науки?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

У Євангелії Св. Івана ми читаємо оці слова: "Ви будете свідчити, бо ви завжди були зо Мною" (15, 27). Христос покликується на свідоцтво Своїх апостолів тому, що вони завжди були з Ним та все бачили. Апостолів Христос зробив Своїми свідками, що мали після Його смерти іти голосити Його науку всім народам землі тому, що вони були з Христом від самого початку, та все бачили та все знають. Хто ж може бути кращим свідком, як той, що все бачив на власні очі та чув на власні уха? Такими були власне Апостоли, і тому могли сказати всім, що вони є свідками, яких Сам Христос вибрав. Апостоли відчували дуже добре, яке то велике призначення вони отримали від Христа. Це призначення, що приносило їм честь і то неабияку, вкладало на їхні плечі також величезну відповідальність. Не хто інший, як самі Апостоли мали після смерти Христа відповідати за науку Христа, її боронити та поширювати дальше. На це Христос їх покликав, призначив і дав їм відповідні вказівки, що мають робити. Одним словом, як Христові учні, Апостоли, мали зайняти місце Христа та продовжати Його діло на цьому світі.

Апостоли не спротивилися сво му покликанню, але виповнили його вповні, бо посвятили для цієї справи все, що тут на землі посідали, ба навіть пожертвували своє життя. Це найбільша жертва і її здожили Апостоли, щоб лиш виповнити заповіт свого Божественного Вчителя. Апостоли, як отже бачимо, своєю кровю свідчили, стаючи так правдивими свідками, що їх знає історія християнської Церкви. Апостолів ми почитаємо як правдивих свідків по всі часи, бо дійсно лиш вони були одинокими і правдивими свідками тому, що Христос їх вибрав, а також тому, що вони цієї назви дійсно удостоїлися.

Чи історія християнства знає ще інших правдивих свідків навчання Христового? Так, історія знає, ще інших людей, що складали свідоцтво про правдивість науки Христа. Такими дійсними свідками, гідними учнями Апостолів були мученики перших століть існування Христової Церкви. Як усім відомо, мученики погрецьки називаються **мартірес,** що означає по-українськи **свідки.** Перші християни називали свідками, а не інакше, тих людей, що віддавали своє життя за Христа. Перші християни дуже добре розуміли, що правдивим свідком Божої науки може бути тільки той, що віддав своє життя за Христа. Лише такий мав повне право називатися свідком Божої науки. Звичайно на гробах мучеників діялися чуда. Бог так потверджував, що той, що лежав у гробі, був Йому милий. Палець Божий показувався на гробі мучеників. Отже давні християни називали свідками або мучениками тих, що принесли в жертву Богові власне життя і власною кровю засвідчили про правду об'явленої науки. Це отже давня

назва, тому можемо, за прикладом християн перших віків, називати свідками лиш таких, **що віддали своє життя за науку Христа.** Хто цього не зробив, той не був мучеником і свідком Богом обявленої науки.

Щоб бути свідком науки Христа, треба це здобути власною кровю. Також треба, щоб по його смерті діялися чуда і щоб Бог показав, що наша жертва дійсно стала мила Йому. Почитаємо свідків правдивої науки Христа цебто мучеників. В наших церквах в кожнім престолі знаходяться їх мощі. Не можна правити Служби Божої в церкві, якщо там нема мощів правдивого свідка Христової науки, якщо там нема тіла мученика, якого Бог прославив чудами. Ми покланяємося тим, що принесли таку велику жертву, бо віддали всьо, що мали, Богові. Вони гідні нашої пошани, бо їх прославив Бог. Одначе не приймемо свідоцтва звичайних людей, що можуть себе називати свідками тому, що не бачимо там Божого пальця. Коли хтось хоче опиратися на міцному фундаменті, тоді мусить опиратися на свідоцтві мучеників! Це твердий фундамент, такий, що не порушиться ніколи і ніде. Такого фундаменту треба якраз в релігії. Саме тому почитаємо в наших церквах і переховуємо на наших престолах мощі мучеників перших віків християнства, бо вони були правдивими свідками, а відкидаємо таких свідків, що лише словами називають себе свідками, але ніколи не зложили Богові в жертву свого власного життя та не здобули собі права бути правдивими свідками. Апостоли були повними свідками, бо свідчили своєю мученичою смертю. Так само їх законні наслідники свідчили гідно, віддаючи життя за правду обявлену Богом. Але що сказати про такого, що лише словами свідчить? Нащо може придатися таке свідоцтво та яку вартість воно представляє? Бог і правдива релігія вимагають глибшого фундаменту, як самих лише слів. Вони вимагають жертви життя. Правдива Церква Христова може похвалитися своїми мучениками, славними героями, а їх вона начислює 11 мільйонів. Правдива Церква не лише колись мала таких героїв, славних мучеників, але ще й сьогодні знаходимо таких самих славних Божих угодників, от хочаб наших вивезених большевиками на Сибір, Єпископів, священиків і вірних. Вони дійсні Божі свідки, бо мучеництвом і стражданнями свідчать про правдивість Христової Євангелії.

ГОЛОС ПРИЗНАННЯ

Вінніпег, дня 24. VII. 1961

Преподобний Отче Куриласе,

Дуже дякую Отцеві за ласкаву пам'ять і присилку, враз із окремою присвятою, своєї цінної історичної п'єси п.з. "Діялоги Василіянок".

Це дуже живе відтворення героїчних подвигів наших мучеників і мученець за часів злочинного переслідування Москвою нашої Церкви при помочі Семашки і йому подібних відступників. Цей драматичний Ваш твір становить дуже цінний причинок до кращого зрозуміння постійної тактики Москви в нищенні нашої католицької Церкви на Україні й рівнож постійної героїчної вірности українського народу Христові і Його правдивій Церкві.

МАКСИМ (Підпис),
Митрополит

ОДНА І СВЯТА ЦЕРКВА

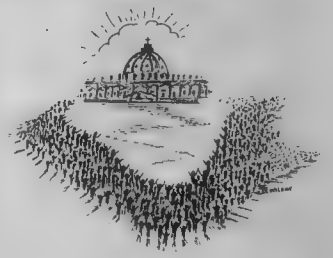

БОЖЕСТВЕНИЙ Спаситель основав тільки одну Церкву: **Побудую Свою Церкву!** (Мт. 16, 18). Ця одна Христова Церква позачасова і позапросторова, бо вона триватиме до кінця світу і має прийняти до себе народи цілого світу: **Ідіть по цілім світі і голосіть Євангелію всім людям!** (Мар. 16, 15). Христова Церква це діло Самого Божого Сина, тому не вільно вважати її людським витвором або звичайною організацією. подібною до товариств або держав.

Завдання Церкви

Завдання Церкви чисто духовне, бо Христос не є Царем цього світу. Його царство розтягається на душі, а не на тіла мешканців землі. Церква це духовна організація. Її головне завдання — удухотворювати і облагороднювати людського духа, виховуючи людей на Божих дітей. Вони майбутні громадяни Божого Царства в небі! Ось тому Церква ушляхетнює різні культури і попирає здорові цивілізації.

Христова Церква зо своєї природи є **позапросторовою,** тому не вільно обмежувати її до одного народу, континенту чи культури. Ось тому вона і **вселюдська** цебто призначена для всіх людей. Вона **вселенська** тому подає спасіння всім людям доброї волі і провадить їх до Бога.

Слід водночас підкреслити, що Церква, бувши Божою і людською інституцією, бо встановлена Христом і складається з людей, має освячувати все людство і перероджувати людей у Божих дітей. Самозрозуміло, що не всі народи однакові. З цього слідує, що й освячення не проводжується завжди однаково, хоч це не зміняє ні істоти Церкви, ні її Божеського навчання, ні святих тайн. Кожен нарід приймає християнство в своїй національній культурі та формі, що найкраще надаються, щоб легко засвоїти собі Христову науку.

Це застосування Церкви до звичаїв поодиноких народів або цивілізацій зовсім не чинить, ані не сміє чинити її політичною організацією або слугою поодиноких народів або держав. Нема більшого упідлення ніж те, що якась частина Церкви погодилася вислуговуватися політичним режимам своїх держав.

Причина Роздорів

Надмірне намагання вчинити Церкву національною організацією довело до розриву єдиної Христової Церкви, до схизм і єресей, зразу на Сході, а потім на Заході. Незалежність Церкви від політичних, проминаючих чинників це запорука, що вона залишиться вірною Христові та Його навчанню. Англіканська церква зійшла на манівці тільки тому, що стала рабинею деспотів-королів. Подібне намагання

вчинити Церкву германською було одною з головних причин бунту Мартина Лютра.

Церква Христова не може мішатися в політику як таку, бо ця ділянка зовсім чужа їй. Христос виразно заявив, що слід віддавати Богові те, що Боже, а кесареві, те, що кесареве. Церква як учителька всіх народів не є ні західньою, ні східньою, бо її головне завдання це боротьба з гріхом і освячування людських душ, за які Христос помер на хресті, цебто вдухотворяти все в Бозі.

* * *

Ось про що повинні памятати ті, що плачуть над роєднанням християнства і трудяться над приверненням єдности посеред послідовників Христа. Слід невпинно пригадувати всім християнам, що з волі Спасителя, Христова Церква мусить бути **тільки одна** в навчанні, святих Тайнах і найвищім проводі. Водночас треба молитися, щоб всі християни не тільки зрозуміли цю важливу правду, але й водночас, зреклися пристрастей і матеріяльних користей, проводили її в життя.

Роєднане Християнство

Лютерани це найчисленніша протестантська християнська громада в світі. Лютеранська церква в світі начисляє сьогодні около 72,500,000 членів.

Крім лютеранів є ще в світі 45,000,000 пресвитеріянів, 25,000,000 баптистів, 20,000,000 методистів, 40,000,000 епископалів і англиканів, 5,000,000 конгрегаціоналістів і 20,000,000 протестантів різних відтінків.

Всіх же протестантів у світі буде около 200,000,000. Різні протестантські церкви це відламки трьох первісних протестантських релігійних організацій цебто кальвинської, лютеранської й англиканської. Число протестантських "церков" постійно зростає, бо завжди повстають нові відламки.

Крім цього в світі є около 200,000,000 православних християн, головно в Східній Европі. Католиків же під сучасну пору є около 500,000,000. Вони розкинені по цілім світі. І саме цим розкиненням цебто католицькістю, католицька Церква різниться від некатолицьких церковних організацій. Ці останні це звичайно 'витвори' національних інтересів поодиноких народів, от як лютеранізм це плід германського націоналізму, англиканізм це витвір англійського патріотизму, тощо. Тим часом католицька Церква це Божа установа, яка має обнимати всі часи, раси і народи. Це її основна прикмета. Католицька Церква не година обмежуватися до одного народу, краю або культури, бо так вона перестала б бути Христова.

Всіх християн, католиків, православних і протестантів є сьогодні около одного більйона в світі. Це навіть не є одна третина людства. Решта людей це здебільша погани, за винятком магометанів і жидів. Ці останні це монотеїсти цебто вірять в одного правдивого Бога. Жидів у світі буде около 16,000,000, з чого около 2,000,000 проживає в жидівській державі цебто в Ізраїлі. Решта жидів розкинена по цілім світі. В самій Америці є понад 5,000,000 жидів.

Нехристияни

В світі є ще около 450,000,000 магометанів, 150,000,000 будистів і 350,000,000 індусів. Ці дві останні групи це погани, що не знають правдивого Бога.

Чому досіль стільки людей не знає Христа, хоч Він помер майже тому дві тисячі літ за їхне спасіння? Тому, що християни видали замало місіонерів, що були б готові понести світло Христової Євангелії в поганські краї.

* * *

Сьогоднішне християнство насильно роєднане, бо поділене на католиків, православних і протестантів. Якщо б всі християни належали до одної правдивої Церкви, то Христова наука втішалася б великим престижем поміж поганами, і це притягнуло б не мало нехристиян до Божественного Спасителя, що помер за всіх людей, і тому сильно бажає їхнього спасіння.

ДОБРИЙ НАМІР

о. Роман Хомяк, ЧНІ.

СВ. ПАВЛО каже: "Чи їсте, чи пєте, чи що інше робите, все на славу Божу робіть!" (І Кор. 10, 31).

Бог сотворив людей на Свою славу. Всі люди — це сотворіння Божі. Як такі ми повинні все виконувати на Божу славу. Всіма бажаннями й думками, словами й ділами ми повинні **прославляти** Бога, виявляючи Йому свою любов і вдячність та виконуючи Його святу волю. Таке ставлення нашої душі називаємо добрим наміром.

Цей добрий намір **освячує** всі наші бажання і гадки, слова та діла, наш спочинок, нашу потіху і наш смуток. Він тісніше звязує нас з Богом. Він чинить, що навіть найзвичайніші малі речі, що їх ми виконуємо, мають велику вартість перед Богом, і тому він **збільшить** нашу нагороду в небі.

Ми повинні часто збуджувати цей добрий намір. Ми повинні передусім вживати доброго наміру, щоб освятити свою працю, бо вона найбільше займає нашого часу. Ми можемо збудити добрий намір такими словами: "Мій Боже, жертвую Тобі сьогодні всі свої бажання, гадки, слова, діла й труднощі, і постановляю, що буду бажати й думати, говорити, діяти й терпіти на Твою славу", чи буду діяти "все на славу Божу", чи "в імя Боже", чи "все для Тебе, мій Боже", чи "Ісусе, все з любови до Тебе", чи іншими подібними словами.

Ми повинні стерегтися, щоб не виконувати добрих діл зо злого наміру. Фарисеї, наприклад, звикли були виконувати свої добрі діла не для слави Божої, а тільки щоб показатися людям. Ісус Христос сказав про них: "Направду кажу вам, вони дістали свою нагороду" (Матей 6, 5).

Кожного дня вранці ми повинні зробити добрий намір і кілька разів відновляти його під час дня. Свята Тереса звикла говорити, що Бог не зважає на велич діла, а на любов, з якою виконуємо його.

Теодосій стає Ігуменом

Св. Теодосій проживав спокійно в монастирі. Молився і працював, звертаючи до Бога свої гадки і любов. Співбраття ченці сильно шанували його за братолюбність. Настоятель Варлаам ставляв його за взірець іншим ченцям і дякував Богові, що послав їм такого великого героя.

Бог не завжди полишає Своїх Святих у спокої. Так сталося зо Св. Теодосієм. По кількох літах священичого життя київський князь Ізяслав, що був віддав Україну під покров Христових намісників, Римських Папів, і признав її за ленно Святого Петра, бо так тоді поступали інші християнські народи, займенував ігумена Варлаама на абата монастиря Св. Димитрія в Києві. Ченці попрощали давнього і зачали думати про вибір нового ігумена. Кого ж виберуть? Зійшлися до каплиці, помолилися Богу і на диво всі одноголосно заявилися за Теодосієм.

Один із них повідомив Св. Антонія про вибір Теодосія на ігумена печерської обителі, на що Антоній радо погодився, бо добре знав свого вихованка. Сам же Теодосій нерадо прийняв уряд настоятеля, бо волів покірно працювати як звичайний чернець, проводячи дні посеред молитви, праці і співу псальмів. Проте піддався благанням ченців і обняв духовний провід над ними.

Почесний вибір не змінив життя Теодосія, бо він добре пам'ятав слова Спасителя: "Хто між вами хоче бути великий, той нехай стане вашим

СВ. ТЕОДОСІЙ ПЕЧЕРСЬКИЙ

слугою!" (Мт. 20, 27). Як настоятель ченців Теодосій присвічував усім прикладом геройської покори, служив іншим і заохочував їх брати поважно чернече звання та його обов'язки. Він був перший при праці та в церкві. Не дивниця, що під його мудрим і батьківським проводом чернеча громада постійно зростала, бо численні юнаки вступали в ченці.

Зо зростом числа ченців, збільшалися монаша ревність і побожність. Слава про геройське життя ченців ширилася в Україні. Численні шляхтичі відвідували святу обитель, поручали себе і свої родини їхнім молитвам і приносили маленькі дарунки.

Збільшення числа ченців змусило святого настоятеля збудувати новий, обширніший монастир і церкву. Воно легко взятися до праці та будови,

коли є засоби. Тим часом Теодосієві ченці не мали їх. Неразголод заглядав їм в очі, бо часом не було припасів на другий день. Теодосій не тратив надії, ба й ободрював засмучених співбратів, повторяючи Христові слова: "Не журіться, кажучи: 'Що будемо їсти?' або: 'Що будемо пити?' або: 'В що зодягнемося?' Бо ж це погани клопочуться подібними речами! Ваш же Небесний Отець знає, що всього того потрібно вам!" (Мт. 6, 31-2). Ні Святий, ані його ченці ніколи не завелися в надії на Бога, бо Небесний Отець завжди дбав, щоб не бракувало їм конечних до життя речей.

Згодом вдалося Теодосієві при фінансовій допомозі князя Ізяслава побудувати нову більшу церкву та монастир для ченців. В монастирі були численні келії. Церква і монастир були обведені муром. В 1062 р. ченці переселилися до нової обителі. З того часу цей монастир зачав зватися Печерською Лаврою. Ця Лавра існує досьогодні, не зважаючи на вороже ставлення комунізму до релігії та чернецтва. Це найславніший монастир України, серце її чернечого життя та святе місце для паломників.

Збільшене число ченців вимагало більшої карности в монастирі, бо дотіль Святий особисто рядив ченцями. З переходом до нової обширної обителі Теодосій рішив надати однастайне Правило своїм ченцям, щоб однастайність і гармонійність керували ними в змаганні до християнської досконалости.

Діставши східне монаше правило, Теодосій зібрав ченців і звелів відчитати його. "Чи приймаєте це святе Правило, що відтепер буде керувати вашим життям для більшої Божої слави, вашої власної досконалости і добра нашої святої Церкви?"—спитався зібраних ченців.

Тиша запанувала в церкві. Кожен чернець скупчився на хвилинку, благаючи в Евхаристійного Христа світла і помочі. По хвилинній мовчанці всі одноголосно закликали:' 'Приймаємо! Приймаємо! Нехай Христос і Його Мати, пресвята Богородиця, допоможуть нам зберігати його аж до смерти!" Отак заведено в монастирі Печерської Лаври нове чернече правило, що залишилося там досьогодні. За введення однастайної карности в чернече життя між ченцями Св. Теодосій перейшов в історію як "організатор і начальник українського чернецтва".

Завівши в монастирі нове чернече Правило, Св. Теодосій став його живим виразником. Сам строго придержувався його приписів і чував, щоб ченці сумлінно зберігали їх, бо від цього залежали їх досконалість, Божа слава, спасіння душ і їхнє вічне спасіння.

Гідність і влада настоятельства не перешкоджували Теодосієві вправлятися в покорі та виконувати ручну працю, помагаючи співбраттям у пекарні, рубанні дров, ношенні води з криниці, тощо. Сам працював і вимагав праці від ченців, бо не любив тих, що лінюхували в монастирі. "Браття", нераз упоминав їх: "В монастирі нема місця для лінюхів! Працюйте безперестанку і жертвуйте Богові свою працю! Наслідуйте Господа Ісуса, Божого Сина, що довгі роки трудився в убо-

гій назаретській столярні!"

Настоятель зобов'язаний наглядати над ченцями, чи зберігають правило. Ось тому Теодосій інколи вночі відвідував келії ченців, щоб зобачити, що роблять. Якщо почув, що якийсь монах молиться в келії, то приставав біля його дверей і дякував Богові. Якщо ж зачув, що два чи три ченці безкорисно балакали, то злегка стукав до дверей і показувався їм, хоч не давав жадного упімнення. Вранці кликав винуватців до себе та побатьківськи звертав їм увагу, пригадуючи що кожен чернець повинен сам пробувати в своїй кімнаті, працювати і молитися, й працюючи, співати псальми на Божу честь.

Ченці назагал приймали його перестороги, бо бачили, що Святий виконував те, що велів іншим. Не дивниця, що в монастирі панувала незвичайна ревність, що повертала ченців у земських анголів.

Теодосій перевищав інших досконалістю та пильністю в Божій службі. Його приклад благородно впливав на інших ченців і спонукував їх іти його слідами. Бог засвідчив, що монастир Св. Теодосія був Йому дуже милий. Одного вечора чернець Софроній з монастиря Св. Архангола Михаїла, вертаючись додому, зобачив блискуче, ясне світло над Печерською Лаврою. Крім цього багато киівлян бачили це світло та хвалили Бога за те, що такі святі ченці проживали в Лаврі.

* * *

Кожного року Теодосій усувався з монастиря і йшов до недалекої печері, в якій на молитві, пості та співі псальмів проводив ввесь час аж до Великодньої П'ятниці. Тоді вертався до братії, ставав на порозі церкви, промовляв про вартість покути і хвалив ченців за ревність у Божій службі. "Чи не дивно воно, що всемогутній Бог бував прославлений нашими бідними ділами?... Що ж доброго ми вчинили, що Він вибрав нас із цього минущого світу? Хоч ми були грішні та заблукані, Він все таки не погордив нами, але взяв на Себе нашу природу і стався одним із нас. Все ж те вчинив, щоб ми могли спастися!"

СМІХОВИНКИ

Ви ще не є дозрілою людиною, якщо дивуєтеся, що ваше волосся передчасно посивіло.

Хто дуже бажає їздити по світі, нехай поїде кудись, де повно туристів, що сильно бажають щоскоріше повернутися додому.

Чоловік до жінки: "Жіночко, це знаменитий кейк. Чи ти сама купила його?"

Хто сьогодні вважає себе вповні нормальним, той доказує, що йому найбільше треба помочі психоятра.

1) Чому Церква позволяє почитати ікони (образи) та статуї, хоч Св. Письмо забороняє поклонятися ідолам?

Почитання ідолів не те саме, що почитання образів і статуй. Погани уважали ідолів за богів і поклонялися їм як богам. Ось тому Бог заборонив ізраїльтянам робити собі ідолів і кланятися їм. Поклін належиться Богові та Його Святим.

Католики не твердять, що ікони та статуї це боги, ані не почитають їх як богів. Ікони пригадують Ісуса Христа, Пречисту Діву або Святих. Католики не моляться до ікон, бо вони є мертвими предметами, а моляться до Святих осіб, яких ці ікони пригадують їм.

Сам Бог приказав Мойсеєві викути двох золотих Херувимів і поставити коло скинії Завіту (Ісх. 25, 18).

Як уїдливі вужі смертельно жалили ізраїльтян, Бог звелів Мойсеєві викути мідяного вужа і завісити його на стовпі. Хто поглянув на нього, тому не шкодило вкушення трійливих гадюк (Чис. 21, 8).

В Єрусалимській святині в Святая Святих були два золоті Херувими (2 Параліп. 3, 10).

Ось бачите, Бог не осудив роблення образів чи статуй, але заборонив почитати їх гейби вони були богами. Для католиків ікони це тільки пригадки про Святих. Католики не моляться до образів, але до Святих у небі перед їхніми іконами чи статуями.

Деякі протестанти, яких предки у шалі псевдореформи повикидали ікони та статуї, сьогодні вертаються до почитання ікон.

2) Якого гріха допустилися наші прабатьки в раю? Моя сусідка каже, що це був гріх нечистоти. Чи це правда?

Ні, неправда. Біблія виразно каже, що це був гріх непослуху. Бог заборонив їсти овочі з одного дерева, щоб випробувати Адама й Єву. Вони не послухали. І Бог промовив до Адама: **За те, що ти послухав голосу своєї жінки та з'їв із того дерева, що Я заповідав з цього єдиного не їсти, проклята земля ради тебе** (Бут. 3, 16).

Св. Павло так само твердить, кажучи, що Адам погубив людський рід непослухом, а Христос відкупив його послухом, який запровадив Його до смерти на хресті. **Як через непослух одного чоловіка багато стало грішними, так і через послух Одного багато стануть праведниками** (Рим. 5, 19).

Скажіть своїй сусідці нехай вона не мудрує, але слухає Церкви та священиків. Багато зійшло на манівці та навіки загинуло, бо не хотіло слухати священиків, яким Спаситель поручив рядити Його Церквою.

3) Чи то гріх грати в бінго? Я люблю цю гру.

Бінго це одна з озартних ігор. Якщо б хтось занедбував свою родину че-

рез бінго або витрачував багато грошей, тоді допускався б гріха. Звичайна гра в бінго це тільки невинна забава, тому там нема жадного гріха.

4) Що представляє та зіпсута жінка, про яку в Апокаліпсі (17, 1-8) говорить Св. Івая?

Св. Отці Церкви кажуть, що вона представляє зіпсуту поганську імперію давнього Риму, який панував над цілим світом. Сім голів це сім горбків, на яких збудований Рим. Десять рогів зображають поганських царів, яких поневолили римські імператори та змусили їх переслідувати християн. Христос і Його Євангелія знищили протихристиянську імперію, перетворюючи її в християнську державу.

5) Досіль я думав, що католики мають іти на Службу Божу, якщо є відправи НА ІХ КОЛОНІЇ. Мій сусід каже, що католики мають під СМЕРТЕЛЬНИМ гріхом вислухати Службу в неділю та свято, якщо це можливо для них, не зважаючи на те, чи Служба Божа правиться в їх церкві чи на іншій колонії. Хто має рацію, я чи мій сусід?

Ваш сусід має повну рацію. Якщо ви можете дістатися на другу колонію без надзвичайних трудностей, то маєте обов'язок вислухати там Службу Божу. Велика віддаль від церкви, брак комунікації (автомобіля) чи дуже погані дороги, якими не можливо проїхати, звільняють вас від цього важного обов'язку.

Церква велить своїм дітям вислухати Службу Божу в неділю та свято не тільки тоді, як мають відправу в своїй церкві, але кожний раз, що їм можливо це вчинити в будькій католицькій церкві.

Не занедбуйте цього християнського обов'язку, бо це був би смертельний гріх і тяжка зневага Бога.

6) Всякі некатолики накидаються на Католицьку Акцію. Що таке Католицька Акція?

Католицька Акція це участь світських людей у діяльності Церкви та її клеру, щоб обновити світ і життя людей на засадах Христової Євангелії. Ті, що ненавидять Христа, не люблять Католицької Акції, бо вона намагається запровадити Христове Царство в душах, родинах, громадянстві та світі.

7) Чи душі померлих знають, що їх рідні, знайомі та приятелі роблять на землі? Якщо знають, то яким чином?

Загал богословів допускає, що Бог Сам безпосередньо або через ангола хоронителя інформує ці страждальні душі про справи, що заторкують дорогі їм на землі особи, от хоча б повідомляє матір, що діється з її дітьми сиротами. Можна сміло прийняти цю гадку, бо добра любов і зацікавлення не зникають при смерті. Особи, що любилися на землі доброю та святою любов'ю, дальше люблятьсь. Душі в чистилищі моляться за своїх рідних і приятелів на землі. Отож можна припускати, що Бог об'являє їм те, що дорогі їм особи роблять на світі.

8) В старім Краю люди вірили, що людина буде жити так довго, як довго Бог призначив їй. Тут же в Канаді й Америці люди більше вірять в лікарів аніж у Боже призначення. Як це пояснити?

Бог знає, як довго людина буде жити на землі, бо Він усе знає. Проте це не значить, що Він зазначує, що людина має померти в данім часі. Бог дав людям розум, щоб дбали про здоров'я душі та тіла. Коли хтось занедбує своє здоров'я або нищить його невмірним питтям, обжирством або невторопною працею, той сам собі винен, що його пробування на землі буде коротше ніж тих, що належно дбають про своє здоров'я. Ось тому в Канаді й Америці, люди бувши більше вчені, вдаються до лікарів, коли хвороба грозить їх життю. Сам Бог бажає, щоб люди використовували природні засоби, як іде про здоров'я. Те саме буває з усім іншим. Фармер, що краще управляє свою фарму, буде багатіший аніж лінюх.

9) Колись священики схиляли голову на слова "І воплотившогося от Духа Свята" під час символу віри. Чому тепер цього не роблять?

Тепер цього не роблять, бо по приписам нового служебника виданого в Римі в 1941 р. не треба цього робити. Священики ж мають триматися приписів служебника в відправі богослужб.

МОЛОДІ ПІД РОЗВАГУ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

"Дякую Тобі, Боже всемогутній, що Ти обдарував мене почуттям людини, яка любить і бачить усе прекрасне й довершене у Твоїй нерукотворній, безконечній творчості. Як би краса в усіх її проявах хоч би на половину людства мала доброчинний вплив, тоді б ми швидко наближались до звершенности і нарешті втілили б у собі божественний заповіт нашого Божественного Учителя..."

Тарас Шевченко

ГЕНЕРАЛ Мек Артур правильно написав: "Молодість — це не період життя, це — настанова духа, наслідок волі, якість уяви, потужність зворушуватись, перемога відваги над лякливістю, снаги до подвигу над закоханим у вигодах. Не тому ми постарілись, що прожили деяку суму літ. Людина старіється тому, що вона стала дезертиром свого ідеалу. Літа морщать шкуру, а **зречення свого ідеалу** зморщує душу. Заняття, сумніви, тривоги й розпука це вороги, що помало згорблюють вас до землі та ще перед смертю повертають вас у порох.

"Молодий той, хто вміє захоплюватись і очаровуватись. Він завжди питає, як дитина, ненаситно: "А потім?" Він кидає виклик подіям і знаходить радощі в розгарі життя. Ви настільки юні, наскільки молода ваша віра. Скільки ви молоді, як молода ваша віра в вас самих і молодеча ваша надія. І старі ви — по мірі вашої охлялости. Доти позістанете молодим, доки сягатиме ваша податливість на те, що гарне, добре та велике. Сприйнятливість для послання від природи, людини й безконечности. А як одного дня песимізм вгризеться в ваше серце і загризе цинізм, тоді пом'яни Господи, ваша душа постарілася."

Це почуття молодости і духовної невмірущости потужніє зокрема в пору великих років, як от хоча б Шевченківський Рік:

Бувають дні — безжурні юнаки,
Вбігають швидко в дикім перегоні,
Щоб цілий світ, блискучий і п'янкий
Стягнути звідкись — у мої долоні.
(О. Теліга)

Ми переконаємось, що неточні, хоч гарно змережані слова Л. Могилянської:

Ти тільки випадковий подорожній,
На запашнім, заквітчанім шляху.

Правильнішою виявляє себе О. Теліга:

Придушу свій невинний спогад,
Буду радість давати і сміх,
Тільки тим дана перемога,
Хто й у болі сміятися міг!

ПРОБЛЕМА ВИХОВАННЯ В НАШИХ ПРАДІДІВ

В XVI-му ст. попався в татарський полон український шляхтич з Волині, Василь Загоровський. Не маючи більш надії на можливість повороту на волю (в Україні позісталися його дрібні діти і не було кому і як зібрати належної для викупу суми), він написав і переслав своїм дітям **завіщання,** де вклав усе полум'я батьківської любови:

"...Щоб у Божому страсі підростали ви в літах, вивчали гарні звичаї, не гордили рідним українським письмом, українською мовою і чесними звичаями, а **найбільше своєю вірою,** до якої вас Бог призвав і в ній створив на цьому світі, — щоб ніколи, аж до своєї смерти, не пропускали богослужень у наших церквах та завжди молились Спасителеві, нашому Богові, й любили кожного ближнього як себе самих."

Як бачимо, виховні засади наших прадідів були чіткі і недвозначні. Ніколи ніщо гарне не виросте з молоді, вихованої без Бога, без Церкви і **догляду батьків,** що й самі вірили б несхибно в Божу доброту та невміручість людських душ. І, в загальному, **українські родини** за наших і козацьких часів були щиро релігійні, додержувались гарних переданнь батьків від роду в рід і так виховували молоде покоління.

Сучасні Зміни в Батьківщині та в Країнах Поселення Еміґрації

Зміни зайшли в Україні під натиском воюючого безбожництва, і зміни діються на чужинах під тиском матеріялістичного оточення. Там, система відтягає дітвору й молодь з-під доброго впливу батьків і Церкви та навмисне сіє кукіль невірства в душі молодих. От для прикладу, що пише п. $. К. в "У. Д." з 19-го січня ц.р. в статті під заголовком "Атеїзм — історична ознака жадоби необмеженої влади." Для ілюстрації свого положення він дає "гумореску" "Ой, мабуть, пора" О. Ковіньки з "Літературної газети" 2. 12, 1960 р. (Київ). На антирелігійній лекції в клюбі забирає голос якась весела ударниця і насмішливо питає: "Чи Ісус Христос в одній рясі ходив, чи мав ще якийсь одяг під нею?"

Решти "дотепу" не годиться наводити. Хоч на "історичній" сесії партії по смерті Сталіна, Хрущов закликав до "культурної" боротьби з вірою, подібними варварськими, безбожницькими вихватками дегенератів зараз сповнені що-друге число газет, совітські журнали, шкільні підручники, романи, повісті, вірші й кінофільми. Правильно зауважує п. Ф. К., що способом, висловленим в "гумореці" можуть розмовляти лише вбивники і великі злочинці, для яких не існують жадні закони, нічого святого, особи, що скотилися в найнижче моральне багно. "До Христа і безвірник ставиться з найбільшою пошаною...", як до носія любови ближнього, поборника зла, зменшувача людського горя на землі. Якщо хтось засуджує зло на землі і рівночасно поборює Христа, то або його декларація захисника покривджених є фальшивою, або він сам є носієм зла...Хула є рівночасно свідоцтвом моральної та інтелектуальної вбогости, браком усякої культури, духової слабости та доказом немічности режиму, над яким висить меч Дамокля і від якого рятунку немає."

Повищі міркування заслуговують на беззастережне схвалення. Такого роду гидота в большевицькій "Літературній газеті" нічого спільно не має ані з літературою, ані з цивілізацією. Вистачить оглянути хоч би величній фільм Вільяма Вайнера "Бен Гур", щоб побачити, чим є для людства Спаситель і який скарб вартощів несе з собою християнство. До "виховників" типу Ол. Ковіньки і іміже ність числа в Совітах відноситься євангельська правда: "Не давайте святощів псам, ані не кидайте своїх перел перед свиньми, щоб не потоптали їх своїми ногами й, обернувшись, не роздерли вас" (Мат. 7, 6).

Тут же на чужині — при всій свободі й багатьох можливостях зустрічаємось із байдужістю батьків. Так багато людей із нашої еміґрації залишають свою Церкву і національність і "поринають" в чужім окруженні. Ми опинились у чужих країнах не для того, щоб ставати бельгійцями, французали або англійцями, а для того, щоб зберегти себе, і в душах наших дітей великі скарби святої й багатої Української Національности і щоб діти і молодь не стали безбожниками.

Маємо поборювати в собі і в серцях дітвори комплекс меншевартости, що "ми чужинці, бездержавники." Так, це правда, але одночасно ми — хрестоносці Божої й людської справедливости серед західніх народів. Ми маємо бути **сумлінням** Заходу, щоб він, як струсь, не заривав голови в пісок на вид дійсної небезпеки, здержав процес матеріялізування людського життя, не кидав у грязь перел духа, не ставав звичайним "хлібоїдом." Українські батьки не сміють дбати тільки про фізичні потреби своєї дітвори і молоді, а мають пам'ятати теж про душі власних дітей, про їх духовне зростання.

Публічно-цивільна школа Заходу дає звичайно тільки початки грамоти, фізики, хемії і мов, але не звертає уваги на релігійний бік виховання і не формує християнського характеру дітей. Першим учителем і першим виховником дітей — є батьки і сімейне вогнище. На цю тему сказав видатний англієць:

"В Англії загально говорять, що ми маємо чотири найбільші університети, але це неправда. Ми маємо п'ять університетів, і цей п'ятий найкращий і найцінніший. П'ятий університет — це наш рідний дім, де ролю вчителів і виховників сповняють батько й мати."

Св. Павло каже: "Я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні анголи, ні влади, ні теперішність, ні майбутність..., ані ніяке інше сотворіння не зможе розлучити нас від любови Божої, що в Христі Ісусі, Господі нашім" (Рим. 8, 38-39). Кожен це добрий крамар, бо проміює земські добра за небесне щастя. Він уважає себе паломником на землі, тому душа його не прилягає до земських багатств.

Молода людина може зразу мати більше грошей аніж розуму, але воно так довго не буде тривати.

Справа, що завжди актуальна для всіх

В. Буженко

ВОРОГИ людської душі і правдивої Церкви не сплять. Вони постійно ходять і голосять свої фальшиві науки поміж народом. Нам самим довелося чути від однієї сектантки: "Як може брати священик на себе таку страшну річ, як людські гріхи?!" Цим запитом хотіла захитати католицьке вчення про власть прощати гріхи. На це постараємося отут відповісти:

І. Фарисейський Закид

Св. Марко оповідає таке: Як Ісус повернувся до Капернауму, то негайно рознеслася чутка про це. Зібралося багато народу коло Божого Вчителя. Навіть місця перед хатою не було. Тоді принесли до Нього одного паралітика, щоб Ісус уздоровив його. Через натовп не могли добитися звичайною дорогою до Господа, тому спустили хворого через отвір у криші. Коли Христос побачив віру тих, що так вчинили, то сказав: "Сину, прощаються тобі гріхи." А книжники подумали собі: Це богозневага, бо тільки один Бог може прощати гріхи." Христос зараз відповів на їх гадку: "Що легше? Чи сказати хворому: Тобі прощаються гріхи? Чи встань і ходи? Та, щоб ви знали, що Син Чоловічий має владу прощати гріхи, — звернувшися до паралітика, каже: — Встань, візьми своє ліжко і йди додому!"

Св. Амвросій, у своїй книжці "Про покаяння," розвиває подібну гадку: "Що не можливе в людей, те є можливе в Бога. І може Бог, коли забажає, нам простити гріхи, і то навіть ті, що ми їх уважаймо за непрощені. Бог може все простити. Бо ж нам виглядає не можливим, щоб вода змила гріх... А Бог це не можливе зробив і стільки ласки нам даруває. Подібно ж не можливим здавалося, щоб покаянням Бог прощав гріхи! Христос уділив Своїм апостолам владу простити гріхи, і від них отримали цю владу священики. Отже зробилося можливим те, що здавалося не можливим" (кн. 2, 2, 12. Патристичний Енхірідіон 1297).

2. Ознака правдивости Церкви

На початку 4-го віку писав Лактанцій: "Одинока отже є тільки католицька Церква, що утримує правдиве почитання. Вона — джерело правди, домівка віри, святиня Бога. До якої хто не входить, чи з неї виходить, той себе вилучує з надії життя і спасіння. Ніхто не може схлібляти впертому запевнюванню. Тут іде про життя і про спасіння. А це можна стратити, коли уважно і пильно не зарадиться. Та одначе, тому що кожен гурток блудновірців уважає себе за більших християн і свою віру уважає за католицьку, то треба знати, що ця є правдива Церква ,в якій є сповідь і покута, що гріхи й рани яким підлягає немічне тіло, спасенна лікує" ("Апостолські постанови", кн. 4, 30. II — Патристичний Енхірідіон 637).

До Лактанція долучується Св. Августин, коли розправляє про християнську смерть: "Не слухаймо тих, що заперечують, наче б то Церква не могла прощати всіх гріхів. Отак, нужденні, не приймаючи Петра за скалу, не хочуть віри, що Церкві є дані ключі Небесного Царства, і тим самі їх стратили" (кн. 31, 33 — Патр. Енхір. 1579).

3. Через що владу священство заслуговує на найвишу пошану.

У 14-ім листі до Геліодора писав Св. Єронім: "Нехай буде далеким, щоб я мав щось не добре казати про клериків. Вони наслідують чин апостолів, творять тіло Христове священними устами, ними стаємося християнами; вони мають ключі Царства Небесного, і тим чином перед днем суду судять. (Патр. Енхід. 1345).

А ще краще пише св. Іван Золотоустий: "А вже ж тим, що замешкують землю й на ній перебувають і що їм поручено роздавати те, що в небі. Вони й владу таку прийняли, що її Бог навіть Анголам, ні Архангелам не дав. Чи ж не до них сказано: Що тільки звяжете ви на землі, звязане буде на небі, і що тільки розвяжете ви на землі, розвязане буде на небі (Мт. 18, 18). Ті, що панують на землі, мають справді владу, але тільки тіло звязувати; священиків же влада сягає до самої душі і над небо переходить. Щонебудь на землі священики чинять, те Бог потверджує там на висотах і присуд слуг Сам Господь одобрює. Що ж бо іншого їм дав, як не всю небесну владу? "Кому ви гріхи простите, то простяться їм, а кому ви задержите, то задержаться". Де ж може бути більша влада від тієї? Бо Отець і не судить нікого, ввесь суд віддав Синові (Ів. 5, 22). й бачу, це саме й їм Син передав" (Про священство кн. 3, 5). Патр. Енхір. 1119).

Старинний требник на грецькій мові при рукоположенні єпископів каже: "Дай йому, всемогучий Боже, Христом Твоїм причастя Святого Духа, щоб мав владу прощати гріхи по наказу Твоєму, давати свячення і розвязувати всяку звязь за владою, що її уділив Ти апостолам" (Апостольські конституції, з 400 р. 8, 5, 7 — Патр. Енхір. 1234).

4. Під певними умовинами

Проповідуючи за Євангеліею Івана Богослова, св. Кир. Олександрійський каже, що двома способами священики прощають гріхи: 1) покликом до хрещення гідних, що в вірі сталі та випробувані, і усуванням від тої тайни негідних; 2) прощанням гріхів дітям Церкви, коли вони за гріх карають, а тим, що каються; відпускають провини (12, 1 — Патр. Енхір. 2121).

Св. Єфрем вимагає, щоб каянник просив прощення в того, хто може гріх пробачити, але він тільки прощає тому, хто з жалем

Мовчанка та молитва до Бога, щоб подав нам силу не відповідати на гнів—це засоби проти порухів гнівливости. Сенека каже: "Найкращий засіб це проволока, бо роз'ярена пристрасть представляє як слушне те, що неслушне та хибне. Пристрасть це гейби опона перед нашими очима. Вона не дозволяє бачити свого нерозуму в відповіді. Св. Вернард додає: "Стурбоване гнівом око не годне добре бачити".

просить. "Слушно треба того непокоїти, що, грішачи, зазнав розкошей" (2-а проповідь проти єресей — Патр. Енхір. 727).

Св. Августин вимагає, щоб грішник сам себе осудив і опісля йшов до наставника Церкви, і цей видав присуд, і наложив покуту, щоб була прикладом для других. Видно, згадує і про прилюдні покути, що були в практиці в тодішній Церкві. (351-а проповідь — Енх. Патр. 1530).

Ми старалися зібрати свідоцтва з давніх віків Церкви, бо деякі сектанти часто заперечають тяглість і сталість католицької науки про Сповідь. Саме ті старинні святі Отці виразно нам вказують, що Церква пильно зберігає приказ Господа про прощення гріхів, і тому ми повинні католицьку Церкву сильно цінити!

ЧИ ВАЖИТЕ ЗАБАГАТО?

ХТО важить забагато? Той, хто важить 10% більше ніж повинен би важити, цебто 10% більше ніж особи того самого стану, статі та віку. Яких 15 мільйонів американців сьогодні важать 10% більше ніж повинні б, і яких 5 мільйонів важить 20% більше ніж повинно. Не мало теж є таких американців, що важать кілька сот процентів більше ніж треба.

Люди грубіють тоді, як більше беруть поживи ніж зуживають енергії. Отож декому могло б здаватися, що всі товсті люди забагато їдять цебто переїдаються, тому інші дивляться на них як на людей слабої волі, що не годні гамувати свого апетиту. Порада для них була б така: "Менше їжте!" або коли хтось в якімсь часі трохи забагато зїв, от хоча б під час вакацій чи в інших нагодах, той повинен опісля якийсь час менше їсти, щоб позбутися злишка товщів.

Багато людей іде на дієту, але нерозумно проводить її, бо не бере відповідних потрав, що мають потрібні для здоров'я вітаміни. Через те вони слабнуть і стають нервові, злостяться в родині, чи праці та почуваються незадоволені з життя.

Парові купелі помагають тільки часово зменшувати вагу, бо вони позбавляють людей тільки води, тому людина негайно відзискує вагу, як тільки перестане брати ці купелі. Те саме треба сказати про грачів, що за одну гру стратять яких десять фунтів, але за один день відзискають їх, як тільки добре відпочнуть.

Вправи та помічні інструменти добрі, як вони підтверджені належною дієтою. Найкращі фізичні вправи це фізична праця, прохід і спорт, але тільки тоді, як людина не споживає забагато поживи, бо йнакше зусилля буде марне.

Причини Товстіння

Різні причини складаються на товстість. Звичайно вона походить із надмірного споживання потрав, але й бувають люди, що багато їдять, але зовсім не грубіють.

Полегшене життя та механізація сильно причиняються до товстіння, бо позбавляють людей руху та фізичного зусилля. Колись люди тяжко працювали, а тепер машини заступили багато труду, чи то в хаті чи по фабриках. Крім цього пожива стала краще приладжена і смачніша, тому люди більше їдять ніж треба для здоровя.

Крім цього деякі люди вже з уродження схильні до грубіння. Людина має під мозком **термометер,** що регулює потребу їжі. Якщо цей термометер добре не функцонує, то більше ніж треба і голод і їдять більше ніж треба і через те грубіють.

Багато людей забагато їсть, бо чуються розчаровані. В їжі знаходять єдину розраду життя. Так пояснюють грубість і товстість совітських вожаків. Деякі люди мають особливіший квас в організмі, що помагає тілові засвоювати більше поживи ніж треба.

Небезпека Товстости

Товсті та грубі люди наражаються на більші небезпеки та хвороби ніж ті, що худі або важать стільки, скільки треба. Надмірна кількість товщу в організмі шкодить всім життєвим органам бо перепиняє виміну кисня і так спричиняє трудність у диханні. Терплять усі частини тіла, особливо серце, легені, печінка і нирки. Серце слабне і людина стає сонливою, бо в крові нагромаджується надмірна кількість червоних тілець. Печінка буває перетяжена, бо має надмірну працю в процесі поживи.

Ось причина, чому надто товсті особи мають різні хвороби, що скоріше ніж інших, заганяють їх до гробу.

Товсті особи терплять теж такі хвороби, як звуження артерій, високе тиснення крови, ушкодження печінки і жовчевого міхура, і на багато інших недуг.

Лік на Товстість

Найкраще лікуємо хворобу, як усуваємо її причину. Поменшення кількости поживи мусить бути ступневе і постійне, бо як ніхто не згрубів за кілька днів, так само ніхто за кілька днів не позбудеться непотрібного товщу та надвишки тягару. Це найкраще вдається під проводом і наглядом досвідченого лікаря.

Не слід надто наставати на фізичні вправи, бо вони збільшають апетит, і через нього людина більше їсть аніж треба. Це припиняє схуднення. Фізичні вправи слід зачинати від легких і збільшувати їх зчасом. Фізичні вправи дуже корисні для організму, але слід розумно користуватися ними, збільшуючи їх постепенно. Добре поступає, хто впродовж тижня чи двох неділь позбудеться одного фунта непотрібного тягару.

Прохід цебто жваве ходження, от хоча б три милі денно, це по плаванні найкраща фізична вправа, особливо для старших людей, щоб зберігати приписаний тягар і здоровя, бо ніщо водночас не вправляє цілого тіла так досконало як прохід.

Не тільки слід щоскоріше позбутися непотрібного тягару, але й треба затримати приписану вагу, тому слід завжди уважати на себе, бо товстість параліжує всі життєві органи організму, передовсім серце, печінку і легені. Варто пильнувати себе і гамувати апетит, щоб довго жити і почуватися здоровим, бо здоровя помагає людям чутися щасливими. Зрештою здоровя це Божий дар, якого не вільно нищити нерозумним догоджуванням ненаситному апетитові.

НЕМА ГРІХА БЕЗ КАРИ

М. Щ.

Багато людей думає, що можна безкарно кепкувати з Бога і свобідно ламати Його заповіді. Нехай понура історія мого життя буде спасенною пересторогою для тих легкодухів, що не числяться з законами католицької Церкви.

—о—

Я народився в маленькім містечку коло Дітройту. Мої батьки приїхали до Америки з Західньої України. Як я народився, вони вже не були католиками, бо далися звести біблійникам. Згодом батько покинув матір і десь зник у широкому світі.

Мати мусіла тяжко працювати, щоб заробити на шматок хліба для себе і для мене. Відступство від католицької віри і пізніше 'зникнення' батька зовсім духово зламали її. Не дивниця, що моє релігійне виховання було дуже плитке, бо що можна в публічній школі навчитися про Бога?

В 1946 р. я перервав свій гайскул і записався до маринарки. По році мене звільнили зо служби через сильний біль голови. Вернувся додому і закінчив гайскул. По вакаціях записався на столярський курс, бо ручна праця більше манила мене ніж книжка.

—о—

На початку корейської війни покликано мене до війська. Довго не був у Кореї, бо танк потовк мені ногу. Зрушені в нозі нерви скріпили болі голови.

В часі вишколу до виправи в Корею стрінув жваву і гарну дівчину, Євгенію Дейлі. Мала тоді 19 літ і була дочкою багатих батьків. Я мав на собі маринарський уніформ. Ми припали одне другому до вподоби, не зважаючи на те, що я був бідний, а вона багата, я 'біблійник' або краще 'ніщо', а вона римокатоличка. Знайомство тривало всього три тижні. Треба було розлучатися, бо наближався мій від'їзд на війну. Гадка розлуки смутила нас обидвоїх. Я піддав гадку, щоб взяти цивільний шлюб, заки виїду з Америки. Євгенія зразу змішалася,—мабуть відчувала релігійні скрупули, бо шлюб поза Церквою неважний для католиків,—але пристрасть здушила докори сумління. "Як вернешся з війни, то поправимо шлюб у католицькій Церкві!" заявила змішано і сіла до автомобіля. Ми удалися до маленького містечка в штейті Індіяна і 'взяли шлюб'. Наша грішна медова подорож тривала всього три дні, але це вистачало, щоб нераз тяжко зневажити Творця вселенної.

Я поїхав воювати з комуністами, а Євгенія вернулася до матері, не виявляючи свого секрету'. Ми рідко переписувалися, бо лякалися, щоб наше 'подружжя' не вийшло наяв.

Вернувшись поранений із Кореї, я намовив Євгенію виявити батькам наш секрет, ба й навіть сам був притім, як повідомляла батьків, що ми 'побралися'. Ми це зробили тому, що воно було не можливо дальше критися. Треба було повідомити Євгенених батьків, заки перебёремося до власної хати.

Євгенія була крайньо поденервована, як по вечері заявила батькам: "Павло—мій чоловік. Ми взяли цивільний шлюб. Тепер хочемо поправити його в церкві та перейти до власної хати!"

—о—

Це коротке повідомлення зразу приголомшило батьків. Прийшовши до себе, Євгенина мати скипіла від гніву: "Звіднику, пройдисвіте, забирайся з моєї хати! Не важся більше заходити сюди!"

Батько долучився до неї: "Покличу поліцію! Звелю заарештувати тебе! Моя дочка ще не має 21 року!"

Я намагався боронитися тим, що потраплю заробити на шматок хліба для себе й Євгенії, але це ще більше розлютило їх. "Жебраку, забирайся нам з-перед очей!"

Отак мусів забратися з хати. Євгенія з плачем попрощала мене і обіцяла виєднати батьківське одобрення і благословення на наше злощасне подружжя. Виходячи з хати, завважив страшне обурення в очах Євгенених батьків. Це сильно стурбувало мене. Ні Євгенія, ні Я не здавали собі справи з того, що натиск батьків і приятелів може легко зломити опір молодої, недосвідченої дівчини і здусити почування її серця.

Намовлені батьками приятелі родини зачали переконувати Євгенію, що подружжя зо звичайним робітником столярем не принесе щастя ні їй самій, ані її майбутнім дітям! "Хто такий Павло? Чорнороб! Жебрак! Хвора і нервова людина! Де ж він тобі рівня? Ти учителька!... Освічена дівчина... Ти багачка! Що маєш спільного з цим пройдисвітом?"

Зразу Євгенія опиралася, бо любила мене, але згадка про грішне 'подружжя', зламання Божого Закону, неспроможність приступати до святих тайн і непевна майбутність зчасом почали ослаблювати її опір. Коли Євгенія згадала про взятий шлюб, то батьки заяви-

УКРАЇНСЬКЕ БОГОСЛОВСЬКЕ ТОВАРИСТВО

В 1960 р. повстало українське богословське наукове Товариство, що має займатися плеканням богословських наук, історії Східньої Церкви, наших звичаїв, то що.

Це Товариство має три відділи: европейський, американський і канадійський. Канадійський відділ має оцю управу: Впр. о. М. Гринчишин, ЧНІ.—Голова; Преп. о. С. Гарванко—заступник, і Пр. о. Баран—секретар і касієр. Головна управа знаходиться в Римі.

Кожен відділ має дати в найскорішому часі чотири доклади про з'єднання Церков, надходячий Собор або якусь іншу подібну тему. Канадійська секція рішила дати по одному докладові в чотирьох наших епископських столицях.

В Саскатуні цей доклад буде на 28 січня ввечорі. О. Мих. Щудло, ЧНІ., виголосить його. Тема докладу: "Папський Примат до 1054 р.".

Прийдіть на цей доклад і приведіть своїх знайомих і приятелів!

ли: "Дочко, ти — католичка. Твій шлюб з Павлом неважний у Божих очах. Ми уневажнимо його!"

Щоправда Євгенія зразу не піддавалася, бо надіялася, що батьки уступлять. Проте час робив свою роботу, остуджуючи Євгенині почування до мене. Я завважив цю зміну і не мало зажурився нею. Євгенія була єдиною особою в світі, що могла принести спокій моїй нещасливій і стурбованій душі. На жаль вона ставала щораз холоднішою до мене.

Отак під час коротких і таємних зустрічей ми щораз частіше сварилися. Я зачав сумніватися про свій учинок: "Яке право мав я відривати Євгенію від її багатих; добрих батьків і Церкви?"

Нарешті Євгенія заявила мені, що розвід буде найкращою розв'язкою на всі наші клопоти. Я намагався захитати її рішення, але всі мої намови, переконування і сльози виявилися безуспішними. "Я рішилася!" заявила Євгенія, "тому марні твої переконування! Ми вчинили помилку. Треба перепросити Бога, і Він напевно пробачить наш гріх!"

Подібне рішення Євгенії спричинило в мені страшне поденервування і безсонність. Болі голови побільшилися. Здавалося, що хтось молотом гримав мене по голові. Я не знав, що з собою вчинити. Телефонував до Євгенії, але її 'ніколи' не було вдома. Батько або мати відповідали в телефоні. Я почувався великим, хворим банкрутарем.

—o—

Одного вечора Євгенія відповіла в телефоні і згодилася стрінутися зо мною. Ціла зустріч звелася до оцеї заяви: "Павле, мені прикро, що так сталося. Це мабуть кара за наш гріх, бо нема гріха без кари... Я внесла прохання про розвід до адвоката! Прошу тебе, не опирайся!"

З поденервованого тону її голосу я відчув, що вона все таки любила мене, але натиск приятелів і батьків переконав її, що через релігійну, соціяльну і виховну розбіжність між ними годі було сподіватися щастя, хочаб ми й поправили в церкві свій неважний шлюб.

—o—

Зневірений, пригноблений і духовно заламаний я знову записався до маринарки. "Ох, якщо б я був тоді молився!"... Легко воно сказати: "Молися!" —Молися? До кого? Як? —Я не вмів молитися. Про Бога мав неясне поняття, бо не отримав сливе ніякого релігійного виховання від батьків відступників.

За дня був зайнятий військовими вправами, тому не мав часу думати про своє трагічне подружжя. Зате вночі чорні гадки не давали мені спокою, й я не знав, як позбутися їх. Страта Євгенії не давала мені заснути.

По трьох місяцях отримав тижневу відпустку. Поїхав до Євгенії, але не застав її в хаті. Смеркалося. Дві години просидів на сходах. Около 10-ої години ввечорі Євгенія разом з батьками вернулася додому. Я непомітно зайшов за ними до хати. Сама Євгенія та її батьки сильно здивувалися моєю приявністю. Прийшовши до себе, батьки стали обкидати мене образливими словами. Євгенія плакала і мовчала.

Я мав при собі позичений револьвер, бо під час відпустки задумав іти на полювання. Нещасний револьвер! Якщо б я був не мав його з собою, то Євгенія жила б, а я не був би досмертнім арештантом!

Зневаги батьків і сльози Євгенії скріпили біль голови. Мені стало чорно в очах. Батьки хотіли телефонувати по поліцію, але я загрозив револьвером, хоч не мав найменшого наміру пошкодити їм. Вони відступилися від телефонного апарату. Я взяв Євгенію до її кімнати, щоб впослідне поговорити з нею про поєднання, і потім лишити її в спокою, якщо це не вдасться.

—o—

Як ми дискутували, батьки покликали поліцію. Двері до кімнати були замкнені. Як поліція застукала до дверей, я попрохав їх, щоб дозволили нам докінчити дискусію. Євгенія спазматично хлипала зо зворушення. Нагло з замкненої кімнати почувся сильний крик Євгенії: "Я ненавиджу тебе!"

"Євгеніє, Євгеніє!" закликав я, як поліція зачала добуватися до кімнати. Я вхопив револьвер і прискочив до дверей. "Павле, Павле", закликала Євгенія, "вони застрілять тебе! Відчини двері!"

Вхопила мене за руку і хотіла вирвати револьвер. Не знаю, як револьвер вистрелив. Зранена в серце Євгенія повалилася на ліжко. Вмираючи, пробачила мені та прирекла молитися за мене до ласкавого і милосердного Бога.

—o—

Мене заарештовано і засуджено на досмертню в'язницю. Передчасна смерть Євгенії це моя найтяжча кара і мука. Не годен забути про неї. Бог— мій свідок, що не хотів убити її. Євгенина фотографія завжди висить на стіні в моїй арештантській кімнаті. Не злощуся на суддів. Хоч не заміряв убити Євгенію, все таки через мене вона передчасно зійшла з цього світу.

Одна із ших пресвятих Осіб це Божий Син, або Слово: Спочатку було Слово, і Якийсь безвірок, дивлячись на її терпеливість, промовив: "Сестро, я за 20 долярів денно не хотів би займатися ним!" Сестра оглянула на безвірка та відказала: "Я б не ходила біля нього навіть за 50 долярів. Але з любови до Христа я обслуговую йому".

Св. Павло тішився успіхом між християнами в Солуні в Греції, бо вони жили по приписам віри: "Ми безперестанку згадуємо про ваше діло віри... Бо наша Євангелія не була між вами тільки в слові, але й у силі... І ви стали наслідувати нас і Господа, прийнявши слово в великому утискові з радістю Духа Святого, так що ви стали були взірцем для всіх віруючих у Македонії та в Ахаї" (І Сол. 1, 3-7).

Вдень працюю, а вночі мучуся, бо згадка про невинно вбиту дівчину турбує мій спочинок. Здається, що Євгенія невпинно докоряє мені: "Ти—мій убийця!" Її докір страшніший для мене ніж тюремні ґрати.

—o—

Ось в якому душевному пеклі проводжу тюремні дні та ночі, бо повік залишуся убийцею. Єдина моя потіха це молитва, якої навчив мене в'язничний капелян. Тільки в ній знаходжу деяку полегшу для своєї повільно конаючої душі, сподіючись, що милосердний Спаситель пробачив мій злочин, як колись на Голгофі простив розбійникові Дизмі. Життя для мене більше зносне і тягар злочину легший, відколи симпатичний капелян дав мені маленьку іконку Пресвятого Серця Ісуса з обітницями для Своїх почитателів, між якими одна стала невичерпним джерелом потіхи для мого розкаяного серця. Ось ця обітниця: **"Грішники знайдуть у Моїм Серці невичерпне джерело милосердя!"**

РЕВМАТИЗМ—АРТРИТ

Дехто думає, що нема ліку для того, хто став жертвою ревматизму. Отож піддається переконанню, що він остаточно стане калікою, нездібною ходити та працювати.

Так не повинно бути. Хто зачинає хворіти на артрит, не повинен піддаватися розпуці та зневірі. Лікарська поміч тут конечна. Крім цього треба вигрівати хворі частини теплими подушками або гарячою водою. Зате масажі тут безкорисні. Гімнастичні ж вправи під час дня корисні, щоб позбутися артриту. Треба вживати таких фізичних вправ, що розрухують соглуби.

КИТАЙСЬКИЙ АЛЬФАБЕТ

Китайський альфабет має 40,000 слів-знаків. Деякі знаки треба писати аж 20 значками пера. Кожен знак має те саме значення на цілій території Китаю, але через провінційні діялекти подекуди інакше вимовляють їх.

Сенека каже, що гнів це така гидка річ, що опоганює навіть найкращі обличчя людей: "Стурбоване обличчя опоганило гарні уста". Отож слід завжди користуватися порадою Св. Григорія: "Нехай буде любов, але м'яка, строгість, але не розводнена, милосердя, але не занадто поблажливе!"

Одна із цих пресвятих Осіб це Божий Син або Слово: "Спочатку було Слово, і Слово було в Бозі, і Богом було теє Слово" (Ів. 1, 1).

CHRISTMAS

SINCE the early days of Christianity the followers of Christ celebrated Christ's birth-day known as *Christmas.* In the second century it spread throughout the whole Church. By the middle of the fourth century it became an official feast binding on the Eastern as well as Western Church.

On January 6, (Dec.. 24), that is, on Christmas Eve the Ukrainians have "a holy Supper" when the first evening star appears in the sky. The supper consists of non-meat foods for the day of Christmas Eve is devoted to prayer, fasting and strict abstinence.

The floor is covered with straw and the table with hay. This is in remembrance that Jesus was born in a stable and laid in a manger. A white table cloth is spread over the table. In the center of the table a large lighted candle is placed, which reminds the inhabitants of the star of Bethlehem.

The traditional supper, consisting of twelve plates, begins with a common prayer led by the head of the family. After the prayer he distributes the "prosphora" (little pieces of bread with honey) to each member, extending his wishes and greetings.

The supper consists of such items as *kutia* (boiled wheat with honey and poppy), *borsch* (special beet soup, *holubtsi* (cabbage rolls), *pyrohy* (boiled rolls filled with mashed potatoes, or sour cabbage or cheese), *fish* or *herring,* etc. Each of the 12 items is in remembrance of the 12 apostles.

A *sheaf of rye* is placed at the corner of the room as a symbol of fetrility of the Ukrainian soil.

At the time of the supper the members of the family sing Christmas carols. Besides, groups of carolers visit the homes and carol *koliada* during the course of the evening. The carolers carry a little *grotto* in which is the manger, the shepherds and the newly-born Infant Jesus. There are also carolers who carry a six or eight pointed star, with two surfaces. The star is mounted upon a rod. Within the star a lighted candle is placed. The star reminds the people of the star that shone over the grotto when Christ was born. The carolers represent the angels and the shepherds at the crib.

Carolling during Christmas is very popular. It is our traditional custom confirmed by long centuries.

The carols '*koliada*' glorify the Divine Infant Jesus and His mother Mary, and instill religious truths, especially that of the divinity of our Lord, into the minds and hearts of the people.

Carols had their origin in the 17th century. The oldest carol and the

most popular is "Boh Predvichny" that is, "Eternal God is born."

Carols are divided into 2 groups: "koliady" and "schedrivky." The first ones have a religious character. The others are peculiar songs which express greetings to the farmer or in general to the head of the family.

The church services of Christmas are inspiring and beautiful. During the Christmas season the people greet one another with a joyous salutation, *"Khrystos Razhdayetsia"* (Christ is born), in response to which the greeted person answers, *"Slavyte Yeho,"* (Praise Him!)

CHRISTMAS GOSPEL

(Matt. 2, 1-12)

When Jesus was born at Bethlehem of Judea, in the days of King Herod, certain wise men came out of the East to Jerusalem, saying, "Where is He that has been born, the King of the Jews? For we have seen His star out in the East, and we have come to worship Him."

King Herod was troubled when he heard it and all Jerusalem with him. So he assembled all the chief priests and learned men of the nation, and inquired of them where it was that Christ would be born. They said to him, "In Bethlehem of Judea, for it is written by the prophet, 'And thou, Bethlehem, Juda's land, art in no way least among the princes of Juda; and out of thee shall come a Leader, who shall be the shepherd of my people'."

Then, summoning the wise men in secret, Herod questioned them upon the time of the star's appearance. And he sent them to Bethlehem, saying, 'Go, and carefully inquire for the child, and when you have found him, report to me, so that I too may come and worship him.'

Now, they having heard the king, continued their journey; and all at once the star which they had seen in the East, was there going before them, until it came and stood still over the place where the child was.

Then, when they saw the star were glad beyond measure. And so, going into the house, they saw the Child with Mary, His Mother; and falling down, they adored Him; and, opening their treasures, they offered Him gifts — gold, and frankincense and myrrh.

Then, warned in a dream-vision not to return to Herod, they departed to their own country by a different way.

— from "My Divine Friend" Missal

The Incarnation, that is, the birth of the only begotten Son of God, is the greatest gift that Our Heavenly Father could bestow upon His earthly children, men. It is also the strongest proof of His divine love for us. Should we not, then, thank the Father for His generous Gift during the Christmas period? It is the most proper time to do so.

Furthermore, all Christians, and they were made such by Christ, should always carry Our Lord in their hearts, in their speech, work and daily life so that those who do not know Him may get acquainted with Him and His divine program which is the only way to assure the blessing of the Father and etenral salvation. Let us, then, the fervent Christophers for our fellow men who do not know Our Lord, or do not know Him in the right way!

by Betty Prystupa

That They May Be One...

M. Schudlo, CSsR.

AS GOD is only one, so the truth cannot be but one, because the eternal Truth cannot contradict Itself. Our Lord, the official and infallible Spokesman of this Truth, proclaimed solemnly during His short stay among His earthly brothers and sisters: There will be one Flock and one Shepherd! (John 10, 16). It cannot be otherwise, because Christ can neither make a mistake, nor lead His followers into error. As supreme and infallible Teacher and Legislator, He cannot give two different and contradictory sets of beliefs and rules to His earthly brothers.

The Son of God left the world for whose salvation He shed His divine Blood, but He did not leave it without providing for the spiritual needs of men whom He had redeemed upon the cross. He founded a Church and entrusted all mankind to her. "Go into the world," He said to His Apostles, "and preach the Gospel to all men. He who believes will be saved, and he who does not believe will be condemned" (Mark: 16, 15-16).

To reassure His followers that they have nothing to fear from their powerful enemies He gave them the following guarantee: "Where two or three are assembled in My name, there I am in the midst of them" (Matt. 18, 20).

The Church of Christ is both a divine and human society. It needs a Leader to guide it and to govern its members who are capable of errors and mistakes, because they are human. The Lord knew the weakness of the frail human nature and its inclination to disobedience and rebellion. For this reason He ordered His successor and Vicar St. Peter: Feed my sheep! (John: 21, 19), that is, take care that they faithfully follow My teaching and abide by My laws in their daily life and work, for they are the only way that will secure My blessing and eternal salvation for them.

Beginning of Troubles

A brotherly peace reigned among the followers if the Lord for long centuries. The oppression by the Roman emperors forced them to defend themselves against the common pagan enemy. Christianity survived all pagan persecutions and emerged resplendent with the glory of its countless martyrs who shed their blood for the teaching of the Gospel.

Unfortunately the peaceful union of the Christians began to weaken in consequence of the theoligical disputes and unrestrained human passions. Some Christians grew weary of the Church authority and started schisms and heresies, as St. Paul had foretold in his speech to the Ephesian Christians, "From among your own selves men will rise speaking perverse things to draw away the disciples after them" (Acts: 20, 30).

Such outbursts against the unity of faith were sporadic at first, but with the spreading of Christianity more and more men were found in the Church to challenge the lawful authority of St. Peter and his successors. The great schism of the East (1054), the rebel-

lion of Martin Luther (1519) and the apostasy of England (1536) split the Church of Christ and thus became the principal cause of countless Christian splinters (known as denominations) which exist today, claiming to be the followers of the Lord...

What caused this fatal division among the followers of Christ Who prayed, "that they may be one". Surely, it was not the Holy Spirit... It was not the Lord Himself... Who was it, then? Human passions, pride, drive for domination and power, national differences among the nations which became Christian more in theory than in reality, mutual contempt for one another's national traditions and customs, the unnecessary and hurtful efforts to impose an artificial uniformity where diversity was needed to preserve peace, human inventions were presented as the vital additions to the true Christianity, and — this is the main reason of all schisms — the loss of Christ's spirit, love and understanding of one another.

It is natural that there should be a diversity of opinions even among Christians, because they are human. A Ukrainian proverb says, "Where there are men, there are also human frailties." What is wrong is the fact that this diversity of opinions should cause division in faith and provoke rebellion against the lawful authority of the Church. Furthermore, it is even a greater scandal and unpardonable sin against Christ to accept these divisions and schisms as the normal conditions of Christian life, or even as a normal development of history which was bound to come in time. It is an outrageous affront to Our Lord to live with the inveterated division and by it, ignoring the burning plea of Christ Who prayed thus at the Last Supper as if leaving a testament to all His followers, "Father, all are to be one, just as You are in Me and I am in You, so they, too, are to be one in us!" (John, 17, 21).

The Only Remedy

Is there any remedy which can reunite the divided followers of Christ and thus remove the scandal of schism? Yes, there must be one, otherwise Our Blessed Lord would not have prayed that "all be one."

Numerous remedies were tried in the past, but, oddly enough, none brought the divided Christians together, for all these means and efforts failed to achieve unity among the followers of Christ. Thus history clearly shows that either the means were not adequate or Christians did not know how to use them, or, most probably, both.

We think that Pope John XXIII has suggested a sensitive approach to our separated brothers and sisters of various religious denominations. In his encyclical, "To the Chair of Peter," issued on June 29, 1961, the Holy Father mentioned the threefold unity of the Church: unity in faith, in government and in religious practice.

To achieve the desired unity, all Christians must realize that the Church of Christ must be one. But this oneness does not include nor require that our non-Catholic brothers accept everything that they see (and dislike) in the Catholic Church, as they see it now. The present-day Catholic Church to many non-Catholics is practically the same as the Latin Rite, Canon Law, celibate clergy, bishops' mitres, cardinals, Latin Mass, and a score of other laws which govern the life of Catholics in general.

Since the Church is a divinely human organization, there are many human customs and laws which are good, because they are ratified by the lawful authority, but it does not mean that different laws for other countries or church organizations would not be equally good, if they were approved by the Popes.

It is proper to quote the famous maxism of Pope Benedict XIV who said, "The Church of Jesus Christ is neither

Latin, nor Greek, nor Slav (and we may add other names), but Catholic... Christ and Popes want all men to be Catholics, but all need not be Latin" (Greek, Melchites, Byzantines, etc).

We are sure that a Pope will come — if this Pope is not John XXIII — who will tell all non-Catholics, "Accept the Catholic teaching on faith and morals, and keep everything else you have, that is, your customs, traditions, rites of celebrating the Holy Supper, etc."

This is — in our humble opinion — the only realistic approach to the unity of the Church. We do not think that there would be too much opposition among non-Catholics to accept the teaching of the Church on faith and morals, if we produce convincing arguments that such teaching is the teaching of Our Lord... There are countless honest and zealous non-Catholics who wish to see a reunited Christianity as much as Catholics do. Why should we not try this approach, then, if all the others failed in the past?...

A GRAIN OF ETERNITY

I soared, light, feather-light
Up through the luminous brightness
Through many-hued vibrant clouds,
Through a band of pure whiteness
Until I drifted motionless,
Then waiting—till before the Sun.
But It was not as in time and space
Glaring, burning, white-hot:
Casting life-giving forces
With impersonal aloofness.
It was not lifeless energy
Without love or compassion.

It was the Quiet Light.
Warm,
Vibrant,
Welcoming.
And as I flowed into the shimmering whiteness
I found it was with no hurt
Nor no fear.
But with a joy so profound
That it drew me still deeper
Into the glory.

In the unknown center of the Sun
In the vision of Truth and Beauty
My life began to unfold.
Eternally.

New Provincial of Yorkton Province

Very Rev. Fr. Volodymyr Krayewsky succeeded Fr. V. Malanchuk who became bishop of the Ukrainian Catholics of France in 1960. With the nomination of Fr. Krayewski the Yorkton Vice-province was raised to the rank of a province. At present, the Redemptorist Congregation numbers 29 provinces in various parts of the world.

The new provincial, Fr. V. Krayewsky, was born in Ukraine on July 7, 1902. On Aug. 28, 1924, he made his religious vows, and after having completed theological studies in Belgium, he was ordained a priest on Aug. 15, 1929.

At first he was a teacher at the Redemptorist high school in Zboiska, Western Ukraine. In 1936, he crossed the Ocean and came to Canada. For a few years he worked as a pastor at Model Farm, Wishart, Krasne and Holar. Besides, he was busy with preaching numerous missions in Canada and the U.S.

In 1948 he became superior of the first Eastern Rite Redemptorist foundation in Newark, N.J. and the pastor of a big parish. He preached 68 missions in Canada and 217 in the U.S. before becoming pastor of the Newark St. John's parish.

Between 1948-57 he built a modern parish school in Newark, bought a lot for the church in Hillside (Fr. M. Sozansky, CSSR., is building it right now), paid off the old mortgage, and now and then preached missions. In 1957 he became pastor of the Ukrainian parish of the Holy Eucharist in Toronto, Ont. Being more free than in Newark, he went on preaching several missions.

On July 3, 1961, the Yorkton vice-province was raised to the status of a province, and Very Rev. V. Krayewsky became its first provincial.

At present the Yorkton Ukrainian Province has 9 houses (Yorkton, Ituna, Roblin, Newark, Toronto, Meadowvale, Winnipeg, Saskatoon and Gary, Ind.), 44 priests, among them 2 bishops (Metropolitan M. Hermaniuk in Canada and Bishop V. Malanchuk in France), 9 novices, 11 seminarians, 10 Lay Brothers, and forty high school students at Roblin, Man.

Besides the Province has a printing shop at Yorkton where the **Redeemer's Voice** (monthly), and **Logos** (quarterly), are published.

A NEW YEAR! A NEW LIFE!

Joseph Adamac, CSsR.

"You must not fall in with the manners of this world; there must be a remaking of your minds, so that you can convince yourselves of what is God's will — the good thing, the desirable thing, the perfect thing." — (From the Letter to the Romans)

IT HAS often been said that converts make the best Catholics. That statement is open to discussion. But it seems to be true that the enthusiastic convert will live his new life with greater energy, because for him there is that element of newness in the truths and blessings of the Catholic faith which born Catholics may not have.

But no one is born Catholic. Everybody is born pagan. And baptism gives the individual person a new life in Christ Jesus. In this sense all of us are converts. Baptism gave each of us a new life in Christ Jesus.

St. Paul, in his letters, was writing to converts: converts from Judaism and converts from paganism. Therefore he is continually reminding them of the new life they have received in Christ Jesus.

It would make a tremendous difference in our lives if we could be lifted up by this idea of a new life which, in fact, we do possess. A thorough reading of St. Paul's letters cannot but impress the idea on our minds and hearts that St. Paul is trying to lift us up out of a rut, to raise us up to live in an atmosphere different from the pagan atmosphere around us; that he offers us high motives for such a life, and that he keeps insisting that we are able to live such a life by the power of the Holy Spirit Who is in us.

OUR NEW LIFE

In St. Paul's day baptism was administered by immersion. The convert was plunged deep into the water and came out with a new life. So St. Paul does not generally look on baptism so much as a washing but as a burial. The old sinful self is buried in the waters of baptism and the baptiezd person comes up like a man rising from the dead with a new life, a new life united with Jesus Christ.

By His death Christ blotted out our guilt and by baptism we are dead, buried, and risen with Christ. St. Paul puts it this way: "In our baptism, we have been buried with Him, died like Him, that so, just as Christ was raised up by His Father's power from the dead, we too might live and move in a new kind of existence" (Rom. 6, 40).

He reminds us that "You, too, must think of yourselves as dead to sin, and alive with a life that looks toward God, through Christ Jesus our Lord" (Rom. 6, 11).

And "Christ died for us all, so that being alive should no longer mean living with our own life, but with His life Who died for us and has risen again; ... it follows in fact, that when a man becomes a new creature in Christ, his old life has disappeared, everything has become new about him" (2 Cor. 5, 15 & 17).

When you hear St. Paul saying all this, you cannot help, stepping back and pausing to ask yourself, "Does he mean me?" And we know that the

answer is yes. But we cannot help realizing that we have been dragging our feet for a long time; that it is about time for us to take a good look at this new life which is ours and begin really to live it.

WE MUST BE DIFFERENT

Since we have new life in Jesus Christ we must be quit of the old life that was ours before baptism. The old self must die. The new self must live. Our ways must not be the ways of the pagan world around us. We must be different: different from what we were, different from the world around us. Our thoughts must be heavenly instead of earthly.

"And now, brethren, I appeal to you by God's mercies to offer up your bodies as a living sacrifice, consecrated to God and worthy of His acceptance; this is the worship due from you as rational creatures. And you must not fall in with the manners of this world; there must be an inward change, a remaking of your minds, so that you can satisfy yourselves what is God's will, the good thing, the desirable thing, the perfect thing" (Rom. 12, 1-2). In the same chapter St. Paul adds, "Your love must be sincere love; you must hold what is evil in abomination, fix all your desires upon what is good" (Rom. 12, 9). There is no getting away from it: we must be different.

But St. Paul could be very practical also. If his head was in the clouds, his feet were still on the ground. He knew he was not talking to angels living among angels, but to men living in a pagan world. St. Paul knew that world as few men ever have. He knew the temptations his converts had. He could tell them what virtues they needed.

In St. Paul's letter to the people of Galatia there is a passage in which he contrasts nature and spirit. Nature is our human nature weakened by the effects of original sin and inclined to be disorderly and rebellious; spirit is the supernatural principle or source of power and action which grace introduces into our lives.

"The impulses of nature and the impulses of the spirit war against each other. From corrupt nature proceed impurity, feuds, jealousies, anger, spite, drunkenness. But the spirit yields a harvest of love, joy, peace, patience, kindness, faith, courtesy, purity" (Gal. 5, 17-23).

St. Paul, in connection with this observation on nature and spirit advises us: "Learn to live and act in the spirit."

To the people of Colossae, St. Paul is sublime and practical at the same time when he says, "Risen with Christ, you must lift your thoughts above, where Christ now sits at the right hand of God. You must be heavenly-minded, not earthly-minded; . . . Christ is your life. You must deaden those passions in you which belong to earth, fornication and impurity, lust and evil spirit, and that love of money which is an idolatry. These are what bring down God's vengeance on the unbelievers. Such was your own behaviour, too, while you lived among them. Now it is your turn to have done with it all: resentment, anger, spite, insults, foul-mouthed utterance; and do not tell lies at one another's expense. You must be quit of the old self, and the habits that went with it; you must be clothed in the new self, so that the image of the God Who created it is its pattern" (Col. 3, 1-10).

And he adds, "You are God's chosen people, holy and well beloved; the livery you wear must be tender compassion, kindness, humility, gentleness, and patience; you must bear with one another's faults, be generous to each other, where somebody has given grounds for complaint; the Lord's generosity to you must be the model of yours. Above all there must be charity; that is the bond which makes us perfect" (Col. 3, 12-14).

At this point we ought to pause and look at St. Paul's picture of what the Christian should be and should not be. We ought to measure ourselves by it, looking not only at what we might list as important, such as impurity and evil desire, but also at what we might be tempted to call unimportant: tender compassion, gentleness, and patience. And we will probably have to admit that even at our spiritual best we are still half Christian and half pagan, half old and half new, half spiritually alive, but still half dead.

NOT FOR US?

We might think that all this is quite proper for a community of cloistered nuns, but not for us. But St. Paul never heard of a community of cloistered nuns. He was talking to people like the country folk of Galatia and the slaves and longshoremen of the corrupt seaport of Corinth: all people living in the world, and a pagan world at that. It was of such as these that he said that they were "called to be holy" (1 Cor. 1, 2). It was not to extra special people that he was speaking when he wrote to the port of Corinth, "Consider, brethren, the circumstances of your own calling; not many of you are wise, in the world's fashion, not many powerful, not many wellborn. No, God has chosen what the world holds foolish, to make the wise seem foolish; God has chosen what the world holds weak, to make the strong ashamed" (I Cor. 1, 26-27).

But we might object that it is hard to be different in this world. People will laugh at us!

People did more than that to St. Paul. His body had the marks of lashes and rods and stones to prove it. His converts, those living the new life in Christ, must expect the same. "There must be no wavering amidst these trials; you know well enough that this is our appointed lot" (1 Thess. 3, 3).

As an old man in the dank Mamertine prison awaiting his execution, St. Paul writes to his beloved Timothy, "And indeed, all those who are resolved to live a holy life in Christ Jesus will meet with persecution" (2 Tim. 3, 12).

WHAT SHALL WE DO?

Will persecutions and sufferings stop us from living our new life in Christ? In answer St. Paul has words that sound almost like a war cry: "Who will separate us from the love of Christ? Will affliction, or distress, or persecution, or hunger, or nakedness, or peril, or the sword? For Thy sake, says the Scripture, we face death at every moment, reckoned no better than sheep marked down for slaughter. Yet in all this we are conquerors, through Him Who has granted us His love. Neither death nor life, neither what is present nor what is to come, no force whatever, neither the height above us, nor the depth beneath us, nor any other created thing, will be able to separate us from the love of God, which comes to us in Christ Jesus our Lord" (Rom. 8, 35-39).

It is not easy to live this new life, this life different from the life of the pagan world around us. We have tried so many times, and as many times have failed. And why? Is it that something is lacking? Is it that we lack motive to drive us on? Perhaps we fail to look at the reward. Perhaps we do not keep our eyes on the prize. So St. Paul provides us with motives. He would have us, like him, keep our eyes on our home-coming in heaven with Jesus. He keeps reminding us that just as Christ rose glorious from the dead, so one day He will raise us up glorious from the grave.

To the Corinthians, St. Paul writes, "This light and momentary affliction brings with it a reward multiplied many times, loading us with everlasting glory; if only we will fix our eyes on what is unseen, not on what we can

see. What we can see, lasts but for a moment: what is unseen is eternal. When our earthly living in tents has come to an end, God, we are sure, has a solid building waiting for us, a dwelling not built with hands, that will last eternally in heaven. It is for this that we sigh, longing for the shelter of that home which heaven will give us."

St. Paul would have us push one with the reward always in view: "Forgetting what I have left behind, intent on what lies before me, I press on with the goal in view, eager for the prize, God's heavenly summons in Christ Jesus" (Phil. 3, 13-14).

Reminding us that our bodies belong to Christ, he holds out the hope that "God, just as He has raised our Lord from the dead, by His great power will raise us up too" (I Cor. 6, 14).

As his death draws near, St. Paul does not grow sad; he grows eager. The prize is almost within his grasp now. "My blood already flows in sacrifice; the time has nearly come when I can go free. I have fought the good fight; I have finished the race; I have redeemed my pledge; I look forward to the prize that is waiting for me, the prize I have earned" (2 Tim. 4, 6-8).

THE STRENGTH OF THE HOLY SPIRIT

But even with the prize of a glorious resurrection and the happiness of heaven before our eyes we are still conscious of our own weakness. The task of living our new life is always difficult. We need strength. And Christ gave us that strength when He gave us the Holy Spirit in baptism and confirmation. "In accordance with His own merciful design He saved us, with the cleansing power which gives us new birth, and restores our nature through the Holy Spirit, shed on us in abundant measure through our Savior, Jesus Christ" (Titus 3, 5-6).

That we may keep our bodies for Christ, St. Paul reminds us: "Surely you know that your bodies are the shrines of the Holy Spirit, Who dwells in you" (1 Cor. ,6, 19).

With the help of the Holy Spirit we can live the life of the spirit instead of the life of nature. "They who live the life of nature cannot be acceptable to God; but you live the life of the spirit, not the life of nature; that is if the Spirit of God dwells in you. A man cannot belong to Christ unless he has the spirit of Christ" (Rom. 8, 8-9).

St. Paul himself gave us the example of living this new life in Christ Jesus. Saul, the persecutor of Christ, became Paul the apostle of Christ, Paul the saint.

May St. Paul, who is frequently quoted but not so frequently prayed to, obtain for us the grace to be imitators of him as he was of Christ!

— (The Liguorian)

KEEP DIVIDING!

A public official was one day reading his newspaper when he came upon an article in which he was severely criticized. The article threw him into such a rage that he swore to a friend he would get revenge.

The friend was a philosopher and answered: "You will do nothing of the kind. Half the people who read the paper did not see the article. Half of those who saw it, did not read it. Half of those who read it did not understand it. Half of those who understood it did not believe it. Half of those who believed it were of no importance anyhow. So forget it.

Intentions Recommended to the Apostleship of Prayer for 1962

by His Holiness John XXIII

JANUARY

Mission Int.: That the Council may diffuse the light of the Gospel truth even among those who are not Christians.

General Int.: That the preparation for the Council proceed with the greatest possible diligence.

FEBRUARY

Mission Int.: That rulers of new nations work for the common good of their peoples with justice and equity.

General Int.: That the faithful have more frequent recourse to prayer in the preoccupations of this present life.

MARCH

Mission Int.: That the preaching of the Gospels in the Missions will lead the faithful to greater holiness of life through the reception of the Sacraments and the practice of virtue.

General Int.: That the reform of moral habits among the faithful contribute to the Christian renewal of Society.

APRIL

Mission Int.: That freedom of the schools in Mission Land may be maintained or restored.

General Int.: That all the sick may find consolation and comfort in faith and Christian hope.

MAY

Mission Int.: That priestly and religious vocations may be increased through a more fervent devotion to the Holy Eucharist.

General Int.: That greater esteem and more mutual understanding among Catholics and separated Christians may prepare the way for true union.

JUNE

Mission Int.: That the way to the Catholic Church, which is the Church of Christ, may be revealed through the restoration of true unity among Christians.

General Int.: That all who are baptized in Christ may follow with docility the inspirations of the Holy Spirit.

JULY

Mission Int.: That religious art and literature may be promoted in the Missions with dignity and fruit.

General Int.: That all who will participate in the Council may receive an abundance of divine light.

AUGUST

Mission Int.: That the Church may be able to effectively exercise her office of Teacher in mission lands according to the character and needs of the people.

General Int.: That all Christians will assist the work of the Council by their fervent prayers and voluntary corporal mortifications.

SEPTEMER

Mission Int.: That all those who are suffering for the faith and obedience to the Church in Mission countries may remain constant and invincible under persecution.

General Int.: That the works of the Council may proceed unhindered and attain the desired result.

OCTOBER

Mission Int.: For the formation of Lay missionaries in Latin America.

General Int.: That by means of the infallible Magisterium of the 2nd Vatican Council the errors and dangers to faith and morals may be more clearly manifest to all.

NOVEMBER

Mission Int.: That the doctrine and social action of the Church may preserve the under-developed countries from atheistic-materialism.

General Int.: That the Supreme Pontiff with the particular assistance of the Holy Spirit may preside over the Council with strength and wisdom.

DECEMBER

Mission Int.: That the Gospel of Christ may be propagated more effectively among the Moslems.

General Int.: That the Second Vatican Council may be an outstanding witness to the truth, unity and Charity of the Church.

ONE CALLED MOTHER

John Zubaly

"The manager wants to see me?" Sara asked incredulously. She got up from her desk, nervously tucking a wisp of graying hair behind the bow of her glasses.

"Yes, he'll see you now, please," the secretary said crisply, "in his private office."

Sara fumbled around covering up her typewriter and straightening the papers on her desk. What could the manager himself possibly want with her. People seldom wanted little Sara Henry, thin, petite and unassuming. As she walked along the corridor this cold Monday morning a chill like the icy rain beating against the windows seemed to clutch her heart. Did this sudden call somehow have to do with the events of the past week? Oh, people had been acting queer. She could not help noticing the abrupt breaking off of conversation when she approached and the giggles and gestures, all behind her back. Something was afoot. She could not imagine what. Strangely enough, it all dated back to the Monday after Mother's Day just a week ago. As usual, most of the women had Mother's Day cards on their desks, displayed proudly with pictures of their children. Sara congratulated the ones nearest her, admiring their children as was fitting on such an occasion: but she had to admit now that she must have seemed preoccupied, wrapped up in herself. Every once in a while, just to reassure herself, she had opened up the top drawer of her desk and looked again at her treasure.

Foolish of me not to keep it locked, she thought, but somehow she never got around to locking it. Now she was sure this nonsense dated from that very morning. She never did understand what happened. She left her desk for a while to use the adding machine and when she came back a cluster of girls who had been standing around her desk suddenly broke up and hurried to their own desks. Betty passed back her stamp pad and thanked her for it. It was not until Sara had opened the drawer to put it away again that she realized Betty must have looked into the drawer to find it.

Naturally there was a blotter over her treasure, but she still felt uneasy. Sara wondered introspectively, if she was different from other people or did others sometimes consider an object too precious to share with anyone else. The thought of sharing it made her cringe. She knew people would laugh. Everyone laughed at an old spinster.

Now walking hesitantly into the manager's private office she stood in front of his big steel desk.

"I was told you wanted to see me," she said timidly.

Mr. Stone was a sedately mature man in his early fifties. His iron gray hair brushed back severely from his receding hairline accentuated his austere bearing.

"Good morning," he smiled briefly, motioning her to a chair beside his desk.

With this office ceremony out of the way he turned to her with dark brown eyes that seemed to bore into her accusingly.

"First, I want you to know there is nothing personal in this," he paused. "But I have a duty to perform." He looked down at two envelopes on his desk.

Sara noticed with a start that one was a brown pay envelope!

"Please be assured that it is with extreme regret that I find myself obliged to give you your serverance pay," he said in an even tone, handing her the brown envelope.

Sara felt suddenly ill. The room swam in front of her dim eyes. To lose her job — now! Impossible! Why? Why?

"Although the company appreciates your two years of conscientious service," Mr. Stone went on, "I must remind you that no business can stand unfavorable publicity." He cleared his throat. "I think you know what I mean."

Sara stared at him.

He picked up the other envelope, took something out of it and held it gingerly in his two fingers.

Sara's heart leaped. She reached for it frantically. "That's mine!" she choked, "they took it out of my desk."

"Then you admit it's yours, Miss Henry?"

She noticed a slightly sarcastic accent on the "Miss."

He opened the cheap Mother's Day card and read it in a slightly mocking tone, "To show that I think you're the most wonderful mother in the world, I'm wiring you a dozen red roses." He looked up angrily, "Signed, 'Your son, Robert'."

Sara sat speechless.

"Had our personel office been aware of this, ah, colorful past of yours, Miss Henry," he went on sternly, "your application would never have been accepted. After all, a business has to maintain standards of propriety."

Sara sighed with relief, breaking into a smile. "Here, I'll explain everything." She hunted around in her little black handbag and brought out a worn envelope.

Mr. Stone was brusque. Impatiently he pushed the envelope aside when she offered it to him. He seemed to want to be done with an unpleasant task.

"Read this," Sara implored.

"I see no need for further discussion," he said tersely, "You should understand by this time that your services are no longer required."

Sara rose unsteadily to her feet and dropped the envelope upon his desk. Sobbing quietly she made her departure.

Alone, Mr. Stone looked down at the much handled envelope. Then he pushed it to one side. It was not for him to consider any story, probably the extenuating circumstances of her private life. He was a business man. Curiosity finally forced him to open it and take out the hand written letter.

"Dear Mother Henry," it began, "I

am enclosing a snapshot for you of your adopted spiritual son. Without your unselfish sacrifice I would not be here studying for the Holy Priesthood. God bless you, Mother Henry!"

Mr. Stone dropped the letter and rose to his feet. "Miss Henry," he breathed reverently. Then his voice rose as he ran from his office and hurtled down the corridor, all his dignity abandoned. "Miss Henry," he shouted, "Miss Henry!"

THE CRUCIFIX

Have you heard that inspiring story of the meeting of an American soldier with a Sister at one of the hospitals in the Philipines?

This soldier was watching the Sister one day as she was going about her duties, dressing the sores and wounds of the patients. He was amazed that her stomach didn't turn over as his did in just watching her as she worked on a case of leprosy.

"I don't know how you do it, Sister," he remarked to her. "I wouldn't do what you're doing, if you gave me even one million dollars!"

With a gracious smile the Sister looked up into the soldier's face and replied, "Nor would I do it for all the money in the world;" and then showing him the Crucifix she was wearing, she said: "But, for Him I would." Yes, you can imagine the impression she made upon this soldier.

And what about you, dear friend? Does the Crucifix give strength and inspiration to you? When you have a difficulty, a heartbreak, sickness or any distress . . . , do you at least take a look at your Crucifix?

Try it. It is wonderful how the example of Our Lord can calm the troubled waters of our soul. When you look upon the Crucifix and remember the meaning of Our Lord's sufferings . . . , when you remember that He did it, because He loves you, then it is easier to bear any pain, because you know you are being loved.

COUNT YOUR BLESSINGS

Betty Prystupa

A few days after Christmas a five-year-old boy was seen trudging down a city street, dragging a brand new wagon. On the wagon there was a tiny passenger, a statue of the Christ Child from the crib of the neighborhood church. Seeing this, the boy's mother dashed down the street and began to scold her son severely.

"But, Mommy," the young lad protested, "I promised the Baby Jesus that, if he gave me a wagon for Christmas, He would be the first to ride in it." The boy's sense of duty would probably put many of us to shame. The first day of the New Year is a most appropriate time to express our thanks to God for all the blessings and bounties He has showered upon us during the past year. Surely, each of us has something to be thankful for. Show God your appreciation in any manner you wish, but DO show him.

Democracy and Communism

E. K.

THE uneasy world situation that exists to-day makes it imperative for every thinking person in the West to understand what the evils of Communism are. We must realize what is at stake, and what might lie ahead for us, if we do not do enough to protect what we have. But before we can begin to solve the problem we must first recognize all of its implications. Knowledge, translated into action, can be an effective weapon, and since our future as a free people may be at stake, we must not be unprepared, if the moment when action is required ever arrives. Therefore, it is important that we know what precisely are the differences between our society and Communism society.

Democracy and Communism

Our Western democratic society is based on the faith that man is a child of God. We believe in the principle of free-will — the God-given right to choose between good and evil, virtue and sin. Creator and creatures. Because our society believes that man is a child of God, it defines man's goal as moral perfection. It believes that men should be free to spend their lives attaining that goal.

Communist philosophy teaches that man's goal in life is Communism. It affirms that Communist truth is the only valid truth and forbids the active seeking of any other truths. Any facts, scientific or otherwise, which might contradict or come in conflict with this assumption are repressed.

It is the same in the cultural fields too— art, music, drama, literature, etc. It is always the party which is the final judge of the merit of a work of art. To be acceptable, it must be in line with the Communist philosophy. The Russian writer Boris Pasternak, who won the Nobel prize for literature, was reviled and publicly castigated for his book, **Dr. Zhivago**, because it told the truth of Communism as he saw it.

Communist party control extends into every facet of human life. Because Lenin formulated the educational system not for educational reasons, but primarily for political reasons, Communist indoctrination begins early in life. Since everyone is expected to work in Communist countries, including mothers' with small children (low wages and high prices make this necessary as well), children are sent to nursuries which are operated by the state, and that is where Communist indoctrination begins, and then continues through the school years and on into the university as well. All text books preach the Communist doctrines and atheism. History is distorted to fit the current party line. Foreign countries, especially the Western democracies, are seldom presented in their true light. Only books which echo the party line and those which cast no aspersions on Communist society are

available. People may read only Communist newspapers, and since all other news media are under the control of the government, it is very difficult to learn the truth. (It is very disquietening to think what sort of children raised under these circumstances will turn out to be). To facilitate the carrying out of the master plan, which is world Communism, the study of foreign languages is encouraged so that people trained in foreign languages can carry the Communist doctrine convincingly into all countries.

In our society, we are free to pursue the truth in our own way, unhindered by the government. We are free to disagree with the government, if we wish to. In our schools, history is presented as it happens. The ideas of different philosophers and of different philosophies are presented in their true light, even though their ideas may conflict with democratic principles. This is the kind of freedom that we can enjoy only in a democracy.

In a democracy, everyone is free to worship as he pleases. The existence of any Church or sect is solely the concern of its adherents. In the Soviet Union, as in all Communist countries, such religion as is allowed, is rigidly controlled — the state decides whether any church may or may not exist. The state limits the number of seminaries which can exist at any time. No church member may run for political office. By measures such as these, the Communists hope to stamp out entirely any interest in religion and God.

We are all familiar with the freedoms that we enjoy — freedom of worship, speech, press, assembly, movement... We are free to own property, to chose our occupation and mode of life. We are free to choose our leaders by secret ballot. If we are arrested, we have the right to an immediate public trial by an impartial jury, and we enjoy educational oppportunities.

The Soviet Constitution also guarantees these freedoms on paper — that of speech, press and of assembly. But there is a condition to these guarantees. These freedoms are guaranteed only when they conform with the interests of the socialist system, and since it is the Communist party that decides what conforms, it is free to terminate or deny these freedoms whenever it chooses to do so.

The result of a Constitution that is subject to conditions such as these, is that people are not free to speak, if they disagree with the political system. The people cannot hold meetings to criticize the government. Special approval is required to travel, even in their own country. Travel abroad is allowed only to trusted party members. People in Communist countries are not allowed to change jobs whenever they wish to do so. Changing jobs is frowned upon and discouraged by taking away special privileges that come with seniority. It is easier for young people who are Communist party members to get into universities than for those who are not members.

In a free society such as ours, the government acts for the people, for in a democracy, it is the people who are important. The state serves the people and their interests. In electing our leaders, we first give a public hearing to all candidates who aspire to office, and then we elect our leaders by voting for them by secret ballot. Then the rule of the majority is accepted.

The method of voting in a Communist society is entirely different from ours. First, only Communist members may hold key government posts, and of course, only with the approval of their party bosses. In an election, the voters simply endorse a slate of approved candidates.

In our society, no matter what officials are elected, the basic laws remain the same. Communist policy can change from day to day, depending on what the leaders decide and on who

the leaders are. Heroes topple and become villains as happened in the case of Stalin. A Communist "god" a few short years ago, he is now pictured as a monster. Text books must be rewritten, statues are torn down, cities renamed, because the Communist party line has changed, for the time being at least.

Different Views

In a Communist society, the people are not as important as the Communist state. Communist philosophy functions on the belief that people exist for the state, and not the state for the people. In a Communist society, the government and the administration do not concern themselves about how much a man needs — they worry about how much a man can produce. And yet, even though Soviet Union has made tremendous strides since tsarist times, the worker, who is responsible for this growth, does not reap the benefits from his work. The profits from these strides and advances are put back into the economy and the production of consumer goods such as cars, washing machines, television sets, etc., has been sacrificed for this. The demand for these products always exceeds the supply in Soviet Russia. The standard of living has remained much lower than in capitalist countries. The government and the party try to pacify the people by saying that they will overtake the Western countries in the future — the people are exhorted to increase production and output now, so that their children and grandchildren may reap the benefits at some future time. But that is the promise that the people were given forty years ago when the Communists came to power, and the present leaders are still promising the same rosy future, while asking the present generation to tighten their belts and contain their dreams.

The worker in Soviet Union is deprived of his just rewards in other ways too. His wages are low and the pay range between the skilled worker and the unskilled worker is great. High ranking party memebrs and government officials are favored and receive special bonuses in the form of cars, housing and so on. It is true that income tax in Soviet Union is extremely low, but the government gets more than its share of the people's income by levying an extremely high sales tax (from 50% to 100% of every purchase price). Thus the average worker is handicapped by his low wages, and when the sales tax is added to the extremely high priced goods that exist in Soviet Union, many goods are almost out of reach of the average worker. An average worker must work about a week to earn a pair of shoes. And yet, in this land which was promised to be a worker's paradise, the worker, if he is dissatisfied with his lot, cannot strike, because strikes are forbidden. People who do not work or are out of favor with the government can be banished to labor camps. Untold millions of people have been and still are in such labor camps since Communism began to rule, especially the Ukrainians who are utterly opposed to the Russian imperialism disguised as Communism.

The question about Communism that concerns us personally is, "Will they start a war?" As a partial answer to this, the important point to remember about Communism is that the very core of their philosophy is, that one day Communism must triump throughout the world. In 1918 Lenin predicted that war against the democracies was inevitable. Connected to this is the Communist justification of war. War, according to the Communist philosophy, is justifiable, if it strengthens Communism in the end. If war is necessary to achieve world domination, and if the prospects for victory seem

good, it is unlikely that such a regime would hesitate to go to war. Soviet Union is preaching co-existence at this time, but China quarrels with this policy. China would not be unwilling, with her over-population and her hungry masses, to sacrifice millions of its own people in order to perpetuate the Comunmist system.

We must be vigilent, then. Our free society is the only ray of light that has appeared in the dark pages of history where, since he became civilized, man has always been the tool of either despotic rulers or despotic states. Our society values the individual and gives him freedom to live as a child of God, if he chooses to do so, and for this reason, it must be preserved.

What to Do?

But what can we do about Communism? At first glance, it may seem that we can do little as individuals. But the first thing we can and must do as individuals is become better informed about the Red pest. A public not informed about the evils of Communism is dangerous, because it can be used as a tool in the hands of unscrupulous men. Our unbloody fight against Communism must start with the individual man. On the surface, the battle seems to be between Communism and capitalism. Actually, it is more than that. It is the battle between good and evil — translated into meaningful terms, it is the battle between godlessness and Christianity. Our way is clear — we must first become better Christians and better human beings. Only in this way can we effectively enlist ourselves and through us, our government on the side of good, and fight the evil that threatens to chain and destroy us all!

MEDIATRIX TO THE MEDIATOR

Who could think or say that the confidence so strongly felt in the patronage and protection of the Blessed Virgin is excessive? Undoubtedly the name and attributes of the absolute Mediator belong to no other than Christ; for being one Person, and yet both Man and God, He restored the human race to the favor of the Heavenly Father: "One Mediator of God and man, the man Christ Jesus, Who gave Himself in redemption for all."

And yet, as the Angelic Doctor teaches, "there is no reason why certain others should not be called in a certain way mediators between God and man, that is to say, insofar as they co-operate by predisposing and ministering in the union of man with God." Such are the angels and saints, the prophets and priests of both Testaments.

But especially has the Blessed Virgin a claim to the glory of this title. For no single individual can ever be imagined who has contributed or ever will contribute so much toward reconciling men with God. To mankind, heading for eternal ruin, she offered a Saviour when she received the announcement of the mystery of peace brought to this earth by the angel. And in giving her consent, she gave it "in the name of the whole human race." She it is from whom Jesus is born. She is, therefore, truly His Mother, and for this reason a worthy and acceptable "Mediatrix to the Mediator." — Pope Leo XIII.

I'D LIKE TO KNOW...

1. Are Catholics allowed to attend non-Catholic church services?

Yes, if there is a sufficient reason, Catholics are allowed to attend the non Catholic church services, such as funerals, weddings, christenings, etc., but they are forbidden to take an active part in them, for instance, to be a sponsor (God-parent), best man, etc. During these church services they may pray privately, but never are they allowed to join the non-Catholic singing or to play the organ. Catholics may not take active part in these church services, because by so doing they would recognize them as true which they are not, for the Catholic Church alone has been commissioned by Our Lord to institute and conduct the public worship of God.

2. Is it wrong, in the Catholic point of view, to seek pleasure alone in marriage, after the age of childbearing?

It is improper for any man, no matter whether he be a Catholic or a non-Catholic, to engage in any activity for pleasure alone, for instance, to eat or to drink for pleasure alone, for in so doing a man would act like an animal. Since man is a reasonable and spiritual being, he must have some honest motive in his activities, for instance, the intention of preserving health when he eats or drinks. When he has such a motive, then he can also enjoy the pleasure which the food gives him. The same rule must be applied to marriage pleasures. The honest motives in this matter are: compliance with one's marriage partner's wishes, fulfilling of one's marriage duties, expression of marital love, lessening of concupiscence, avoidance of the danger the procreation of children, marriage has other purposes also, and these purposes render the marriage acts honest and good even when procreation is impossible. The Lord meant the marriage partners to enjoy their marriage as a reward for the hardships in rearing the children whom they have brought into the world.

3. Do all Protestants approve divorce?

No, not all Protestants approve divorce. There are Protestant denominations which condemn it without reservation, for instance, the Anglican church. Others admit divorce with some kind of regret. They grant it reluctantly, without approving it.

There is no Christian denomination which says that divorce is a desirable thing. They look upon it as a disgrace and a necessary evil. The Catholic Church reproves divorce under all conditions, for the command of Our Lord is very clear in this regard: "What God has united together, no man may separate" (Matt. 19, 6). For this reason there will never be divorce in the Catholic Church, for she cannot change the laws made by Our Lord, even if she wished to do it. If the Church did it, she would betray her divine Found-

er. Of course, the annulment of a valid and consummated marriage granted by the Church would be invalid in the sight of God, if the Church introduced divorce.

4. Are kisses forbidden between two persons who are not married?

Kissing as such can be good or bad, depending upon the motives of those who indulge in it. A kiss in the way of a greeting is not evil when the national custom allows it.

It must be noted, however, that kisses are seriously dangerous between the unmarried adults of different sex who are attracted to one another as male and female, because they can easily lead them to sin against purity. Kissing in a decent manner may be slightly dangerous. There is no sin to kiss a person as a token of real and deep friendship, if there is no evil motive and no danger of sexual emotion.

The same rule applies to embraces (hugs) and fondling (petting).

5. Is smoking a sin?

Smoking itself is not a sin. Tobacco was created by God for the use of man. Smoking becomes a sin, when it is immoderate, for instance, when a person smokes two or three packages of cigarettes a day. Ordinarily it is only a venial sin against the virtue of moderation in the same way as over-eating.

Excessive smoking hurts our health. The death rate for smokers who do not inhale is one-third higher than for non-smokers; the rate for those who do inhale is slightly one-half higher than for non-smokers; for moderate inhalers, four-fifths higher; for deep inhalers, more than twice as high. Half of the excess death among cigarette smokers are attributed to heart disease, and ten percent to lung cancer.

(This is the findings of the investigation conducted by the American Cancer Society in October 1959).

6. I have doubts about such things, as the existence of eternal hell, the infallibility of the Pope and the condemnation of the artificial birth control. Since I am a Catholic, these doubts are sometimes very painful. Where do they come from?

A doubt is an inclination to disbelief, or wavering in some opinion. When applied to religion, a doubt is an uncertainty about some article of faith or the teaching of the Church.

These doubts can come from various sources. A certain degree of uncertainty is normal, because there are many things in our holy faith that cannot be fully understood by our weak mind, as long as we dwell upon this dusty planet. The faith itself requires that we accept the articles of the revelation on the infallible word of God. Otherwise it would be no faith any longer, but knowledge, if he fully understood our faith.

Doubts about religion can be voluntary or involuntary. Doubts which are not caused by men themselves are not voluntary, and therefore such doubts are not a sin. A man who has such doubts is not responsible for them. All he has to do is to renew his faith, saying, "Good Lord, I believe whatever the Church is teaching, although I do not understand it. Please help me!"

Some doubts, however, are caused by the man himself. They can come from three sources: pride ignorance and bad life. A proud man wants to understand even the deepest mysteries of the faith and to scrutinize them. Since he cannot penetrate them, he starts doubting whether they are true. An ignorant man, because of his lack of real knowledge, sees impossibilities where there are none. A really learned man sees no contradiction in the mysteries of our faith, although he does not sometimes understand them. He accepts the fact that he cannot understand some mysteries, because he knows that no creature can fully penetrate the secrets of an infinite God. Thus he accepts the revealed articles of the faith, as soon as he becomes

sure that the Lord has revealed them to men.

A bad life, contrary to the faith, or some habitual sin against some Commandment of God, are the most common source of doubts against the revealed truths. A habitual drunkard who does not want to control his drinking within the lawful limits, will naturally doubt whether drunkenness is such a big sin as the Church says to her faithful it is. A person that practices artificial birth control will doubt whether the teaching of the Church on this subject is right. A divorced and "remarried" person will try to find all possible excuses to dull his conscience.

It is natural for men to doubt and to reject things of which they are afraid, for instance, hell and eternal punishment in the world to come. Thus the best way to deal with and to get rid of the doubts against the faith is a good and clean life, conformed to the maxims of the faith. It is easy to believe in hell for him who leads a good life and therefore is morally sure that he won't go there after he passes away.

* * *

READER'S RETORT

(See Question 8, Dec. 1961, p. 48)

I haven't had much time to look over the Redeemer's Voice as I just received it, but I just casually flipped it over and it fell open on the 8th I'd Like to Know question. Now, now, Father dear. Don't be nasty! I'll bet that you never received that letter in the mail.

This is one reader who could certainly answer you at length on that question, but I will try to sum up my answer in one line (you've answered the question yourself actually). We did not have much to do with the molding of society, the state, and all of its institutions, **because we are the mothers of men.** Unless we were to do as they do in the Communist society, and let our children be raised communally by the state, we must stay home and act as mothers to our various children, and most of the time we must mother our husbands, too! But perhaps the blame for the ills of society can be laid at our feet after all — if we did not raise our men to be so supposedly superior, if we taught them to expect less and give more, if we did not teach them to think only of their own comforts and well-being, then perhaps the world would not be in the position it is in! I often think that if the reins of control were taken away from the men and given to women instead, we would clear up the mess before too long, but the trouble is that the men would never let us leave the kitchen for very long. Oh! You exasperating creatures! I could go on for hours.

K. P.

HOW DO YOU DRIVE?

Do you consider your driving habits matter for confession? You mean that they are perfect? Well then, why not examine your conscience regularly on this matter? You can offend against charity in so many ways when you are driving . . . And then if you drive carelessly or if you drive a car which cannot be properly controlled you are placing the lives of others in danger as well as your own. In this way you can sin against the Fifth Commandment.

LESSONS FROM CHRISTMAS

W. Podiluk

WE have just gone through the most hectic period of the year. We have witnessed preparation and activity that made us wonder, whether the world had completely forgotten the reason for observing the great feast of Christmas. Despite all the detractions from the true spirit of this great feast, it was possible to gain from it the most lasting lessons for every family, lessons that can endure throughout the entire year and not be shelved with the lights and tinsel.

This is so because Christmas is a family feast. It is the origin of the Christian family. Christmas brought into the world Him who laid down the rules for the right kind of family living. It was His will that the family be the fountain from which principles of Christian life and of salvation would flow.

The Christ-Child, born in Bethlehem almost 2000 years ago, brought with Him four eternal lessons to be applied to every family group.

These are: 1) the lesson of love; 2) the lesson of goodness; 3) the lesson of permanence; 4) the lesson of faith.

The Lesson of Love

A happy family is built on love. It is not a love that satisfies one's selfish instincts, but a love founded in sacrifice, forgiveness, and the occasional supression of one's own feelings for the sake of someone else. It is the love that parallels Christ's love for His Family which is the whole human race.

He exemplified His love through sacrifice by giving His life for every member of His worldwide family. On Christmas Day He came to make this possible.

He also forgave. Even those who had wronged Him most severely were included. Can we do the same in our family circle? Can we overcome grudges, feuds and hatred?

Christ was also patient. Can we learn from Him to smother our anger against, husband, wife, or children?

He came into this world in a spirit of unselfishness. Can we say with St. Francis of Assisi "not so much to be served as to serve."

If we give positive answers to these questions, then we can hope to fulfill Christ's will in providing ourselves and our children with an essential principle of a meaningful life, Christlike life.

The Lesson of Goodness

In all human beings there abides a yearning for goodness. This may be doubted by some, but it is true. Actually we would find that those who drink long for sobriety, those who are adulterers would like to be chaste, and those who cheat are often sorry for doing it. This is so, because by his very nature man instinctively wants to be good.

The only answer for this yearning can be found in Christ, who although born in the most humble surroundings, was the Perfect God. On that first Christmas night He brought with Him the gifts of Divine grace through which we sanctify ourselves and bring our children up to share in it and thus grow in goodness and virtue.

The Lesson of Permanence

The only secure foundation of any home is the permanence of marriage. Christ gave marriage this permanence. He made it a condition of the salvation of our souls as well as the guarantee of security for the family on earth.

The celebration of Our Lord's birth should have reminded us of the premanence of our homes. His coming made the Holy Family complete, but it also strengthened it. Mary and Joseph were charged with the responsibility of raising God's Incarnate Son. To do this there must have been perfect harmony between them and indeed complete confidence in God that He would give them the graces to avoid disunity and contradiction. The Holy Family had a permanent quality which was demanded of it by God and for God.

On Christmas Day, when families are gathered together to celebrate the Coming of Christ, they should have been thankful for the blessings of strong Christian homes and at the same time prayed for those who had broken up their homes so that they could accept the grace Christ has ready for them to make the correction.

The Lesson of Faith

Christmas should have taught us the lesson of faith, because we are not only reminded of His glorious birth, but also of all that He did in His lifetime as the Messias, the Redeemer. We should remember Him as the Teacher and the Miracle worker and we should particularly be conscious of the link that He provided through the Church between the Holy Family of which He was a member and our family.

In that Church He continues to live and He continues to teach infallibly and to work miracles through the Saints and through His Mother.

In that Church He abides as Divine Food in Holy Communion. The food that strengthens the bonds of every individual family and the whole family of men in the Mystical Body of Christ.

Christmas should have given us an opportunity to make our faith come alive and to unite ourselves to Christ by prayer, sacrifice, and the Sacraments. It should have provided us with the occasion to examine our ways and to eliminate the things that we may have found to be at odds with His eternal lessons.

For those who wanted to find in Christmas a lasting quality and a true meaning it could have been done, even if we were subjected to heavy doses of secularism, sentimentality, and commercialism. We could have made these appear quite insignificant, if we had remembered that Christ came into this world to teach many grat lessons. If we honestly try to make these lessons a part of daily life, the Christmas spirit will continue to live in our hearts and homes, long after all external signs have disappeared.

Do you realize that behind every successful businessman is a poor little woman who has nothing to wear when she goes to the party.

Knowing Ourselves – Why We Act As We Do?

Bro. Vincent, CSsR.

MEN ARE STRANGE CREATURES

We ought to interest ourselves chiefly in the Christian aspect of this question. Why do we act morally, as we do? Why don't we behave better? Almost every Christian-minded person knows the basic answer already. Some will say that man has a free will, and therefore he can choose between good and evil. But when a Christian chooses to do evil, it is not necessarily because he is intentionally malicious. Our Lord explained: "The spirit is willing, but the flesh is weak." Or as St. Paul confessed: "For the flesh lusts against the spirit, and the spirit against the flesh; for these are contrary to one another; so that you do not the things that you would" (Gal. 5, 17).

"For the good which I will, I do not; but the evil which I will not that I do ... I then find a law that when I have a will to do good, evil is present with me. For I am delighted with the law of God, according to the inward man. But I see another law in my members fighting against the law of my mind, and captivating me in the law of sin, that is in my members" (Rom. 7, 19-23). In other words, we are imperfect creatures of God. We are by nature faulty. For this reason we ought to take positive means to do what we can, for God has given us the capability to do good.

Our spirit and our inherent good will work according to our reason. Our flesh and our lower nature instead tend to work contrary to reason. Can we attain to happiness, our aim in life, if we act contrary to reason?

PHILOSOPHICAL REFLECTION

Socrates urged men to know themselves. Plato, his disciple, reflected on his master's counsel and built up a philosophy. Aristotle, the student of Plato, perfected the philosophical science of psychology begun by his predecessors. Aristotle taught that man is subject to eleven main passions. The "flesh" our lower nature, works through these passions.

Reflect and meditate how contrary and unreasonably we act when any of these eleven passions takes hold of us: anger, fear, sadness, despair, aversion, hate, fortitude, joy, hope, desire and love. Some of these passions are good, and some are bad. Let us make it a habit to examine our conscience after we have committed a fault, and note how unreasonably we acted. Have we acted according to the four basic moral virtues explained by Plato: prudence, justice, temperance, fortitude? Our bad passions tend to work against these most important virtues or good passions. Reflect how truly important is the practice of these virtues for our own good! "There is no virtue in this life, but to love that which ought to be loved. To make choice of this is prudence; to cling to it despite all the opposition is fortitude; to prefer it to all pleasure is temperence; to preserve it without pride is justice." (St. Aug.). Above all, we ought to exercise prudence. As defined by Aristotle, prudence is the right reason applied to human conduct. Reason is slow and painstaking. Passion is fast and turbulant. We must know ourselves and our occasional unreasonableness, and for this reason we should know how to behave more reasonably.

PASSION OF LOVE AND PRIDE

Let us now consider a few points on just one of the passions of man-love. A basic passion of man is the love that he has for himself This love is an unending drive within man; a strong and natural force within his very nature. It is a good and even necessary quality for man's own preservation, decreed by God Himself. Love your neighbor as yourself! In this great Commandment Our Lord implies the naturalness and propriety of the law of oneself. The standards by which we are conmmanded to love our neighbor is the love for ourselves. Both loves — love of ourself and love of our fellow men — are to be great. Both loves must be practiced according to the will of God.

Pride is the excessive love of one's own excellence. Such pride is a vice, one of the seven capitol sins. It is synonymous with conceit, vanity and haughtiness. Pride is a deceptive greatness, an empty swelling; greatness possesses solidity, pride only wind. The proud man loathes to reflect on his own faults; he is moved to linger on the faults of others. "To think little of ourselves, and always to judge well and highly of others, is great wisdom and high perfection. If you should see another do wrong, don't think yourselves better; for you do not know how long you may be able to persevere in well-doing. We are all frail; but you may be the frailest... We must not trust every word or impulse, but cautiously and patiently weigh the matter according to God... Evil is more readily believed and spoken of than good; so weak are we. But perfect men do not easily believe every tale-teller; for they know human weakness is prone to evil and very apt to slip in speech. It is great wisdom not to be rash in what is to be done, and not to persist obstinately in our own opinions. It is a part of this wisdom, also, not to believe everything men say, nor straightway to pour into the ears of others what we have heard or believed." "The more humble anyone is in heart, and the more in subjection to God, so much the wiser will he be in all things, and the more at peace... The proud man and the covetous is never at rest; the poor and humble in spirit pass their life in abundance of peace. The proud and covetous is easily tempted, and overcome in little and paltry things... He is often sad, and besides is easily moved to anger, if anyone thwarts him. And, if he has pursued his bad inclination, he is burdened with a remorse of conscience for having gone after his passion which leads him not at all to the peace of heart he looked for. It is by resisting the passions and not by serving them, that true peace of heart is to be found" (Imit. of Christ).

UKRAINIAN THEOLOGICAL SCIENTIFIC SOCIETY

This Society was founded to continue the work of the Lviv Ukrainian Academy which has been liquidated by the Russian Communists after World War II.

Our theologians must study the Eastern Rite heritage, customs, theology, history, the problems of the reunion of the Eastern and Western Church, Canon Law, etc.

The Association has three sections: European, Canadian and American. The Canadian section was officially started on Dec. 13, 1961 in Winnipeg, Man.

Very Rev. Fr. M. Hrynchyshyn, CSsR., is its president; Rev. Fr. S. Harvanko— its vice-president, and Fr. Baran—its secretary and treasurer.

Every section must deliver four scientific speeches on the problem of the Reunion or on a similar topic. These speeches will be published in a separate book by the Society.

One of these speeches will be delivered in Saskatoon on January 28 by Rev. M. Schudlo, CSsR., on the following topic: "Papal Primacy till 1054".

Everybody is welcomed. There will be discussions after the speech. Bring your friends along. Thank you.

MY PRICKLY PROBLEM

M. Schudlo, CSsR.

('Tyrannical' Parents)

I am 17 years old. I go to the Catholic high school. There are many social affairs to which I would like to go, but my tyrannical parents are trying to stop me as often as possible, or if they let me go for an evening of fun, I must be at home by 12 o'clock. When I comply with their wishes, and leave before anybody else does, my companions laugh at me. That makes me feel miserable. When I tell my parents about it, they just shrug their shoulders and say that I should be more wise than my friends. Who gave the parents the right to tell me that I must be home by midnight? Should I not have more freedom in this matter?

This is a really prickly problem for many teen-agers and their Christian parents. If all the parents were a little more scrupulous in giving the right direction to their growing and fun-loving children, the problem would not be so complicated. Unfortunately, countless, even Catholic parents, do not realize their obligation of providing prudent direction for their high school sons and daughters. Consequently, when some parents insist on discipline in this important matter, children reply: "Am I worse than my friends? Look, they are free to go for an evening of fun whenever they like, and their parents do not stop them... Why so much fuss in our home?"

Fortunately, there are some principles that can help solve this eternal problem of relationship between parents and their growing children:

1) Children must realize that parents are responsible not only for the physical, but also — and first of all — for the spiritual and moral education of their children. A serious neglect in this matter would make parents guilty of serious sin in the sight of God and bar them from heaven forever. That much must be explained to the children. Catholic parents are not free to overlook this primary duty, because some other parents do so. Everyone is responsible to God for his own action and life. When children realize this truth, it will become easier for them to accept the parental guidance, for no good child would like to see his parents go to hell for being too lenient to their children.

2) Parents must also realize that their growing children need fun, companionship and relaxation, if they are to develop into normal men and women. Thus children have the right to clean fun and amusements. Looked upon the problem from the Catholic standpoint, both parents and children will find a solution that will satisfy both parties.

3) Children must realize that even fun must be supervised by the parents. For this reason every conscientious parent should set certain rules concerning the fun of his children. One of these rules is the time when they must be home at night. Once a reasonable time has been set, children must comply with it, for no child can be a real Christian, unless he believes that obedience to parents is God's will for him, and that God does not bless children who despise parental authority. Besides, obedience to the reasonable commands of parents is the best preparation for the future, for it helps to form a strong character, the precious thing that so many modern young men and women are lacking, because they had too liberal parents who never said NO to them. The Christian Character and God's blessing are more important than the scoffing of those who do not know Christ's teaching.

4) Children must realize that they are in the state of both physical and moral development. They need their time for rest and school. Thus a regular amount of sleep is absolutely necessary for both. Parents must see to it that their children get it. Hence a limitation on night life is a necessity.

5) Night life has its dangers, for the photos are developed in the dark. The more the children stay out at night, the more danger they encounter. How many sins are committed by the lovers of the night fun? Being a student of a Catholic high school does not make a boy of 17 free to take the risk. Many others took the risk, and lost their virtue and the grace of God. Some of them are paying for their fun for the rest of their miserable life.

*** *** ***

Referring to our reader that blames his 'tyrannical' parents for being cruel to him, we say that he should thank God for having such parents. It is God's gift to have parents who feel responsible for their children, for there are many 'modern' parents who do not care what their children are doing or where they go at night.

Our young reader should be humble enough to admit that he is too young to be aware of the dangers which would arise, if his good parents did not lay down certain rules concerning his nights out. Let him remember that sometimes it costs a little to be a good son, but it pays off in rich dividends, for God blesses the children that obey their parents. No one can be a real Christian without obedience. Sometimes obedience may hurt or cause embarassment, but if it did not at times, then it would be no obedience at all.

The prophet Daniel, while in Babylonian Exile, longed for his beloved fatherland. Three times he opened the window of his cell which was in the direction of his fatherland and through that window he sent greetings to his fatherland mingled with ardent prayers.

We, too, have a fatherland — a spiritual fatherland. Our second fatherland for us is God's blessed kingdom where our Heavenly Father dwells with all His beloved Saints. Towards that place we must often turn our eyes. There, to all the Saints let our prayers sally forth.

Let us remember that the world grows more dull, more sorrowful and more melancholic, the more the brilliancy of these living stars of heaven fade away. We ought to be filled with happiness to be reminded of the place where dwell the Saints, our brothers and sisters who lived in the very same world as we do now, and who had to struggle with the same trials, same obstacles and the same temptations that we have to struggle with, but who today are in God's Kingdom, having overcome all for love of Him!

Wife: "I think I will go out and do a lot of shopping tomorrow. What is the weather forcast?"

Husband: "Rain, sleet, ice, snow, thunder and lightning, and big winds."

CATHOLICETTE

THE GIFTED CHILD

by John Zubaly

THE Gifted Child born in a lowly manger must not be forgotten. He was and IS of Royal Blood, the Prince of Peace. Even before and after His Birth and to this very day and age He has — enemies!

To render His fellow men was the reason for His birth. Who dared to make such a claim — and a mere Child was to do so in His Manhood? Was there a higher authority in His days on earth than Herod who destroyed many male infants hoping thereby to destroy the Holy Child?

The Catholic Church today celebrates the Feast of the Innocents. The non-Christians have yet to know more of this infamous deed of Herod of old!

This Holy Child solved the problems of His days and for all days. He told how to live on earth in order to live with Him finally in—Heaven.

Then... He died for all mankind and... His enemies!

Today... a gifted child has many problems to solve when he grows to manhood. In this complex world he will be sought out and aided in all ways to make the most of his God-given talents. He cannot... nor is he expected to solve ALL problems. How can he do so when adults with years of experience cannot do so?

This child will save himself and mankind from his enemies.

All children on earth have been saved by the Holy Child, Who was gifted enough on the Cross to say: "Forgive them..." and elsewhere: "I am not of this world..."

Anyone who wants to be of HIS world, can be...if they follow the teachings of the Christ Child, the Gifted Child, Who used His gifts to give back to GOD!

PRIDE IS SELF DECEIT

If anyone imagines himself to be something, whereas he is nothing, he deceives himself. Let everyone test his own accomplishment, and so he will have grounds for credit on his own merits, and not by comparison with another. Really each individual has his own load to carry. And let him who is being instructed in the doctrine give a share of all the good things he has to his teacher. (Gal. 6, 3-6).

—o—

Business is so bad that even the people who don't intend to pay are not buying.

THE PASS...

by Betty Merczyk

THE party was over. But Barbara was troubled as she cleared away the coke bottles and sandwich trays. Her troubled thoughts were not caused by the party itself, but by Michael.

All had gone well — at first anyway. The guests had started to leave and Barbara had been happy. Michael, however, had hung around, picking at the sandwiches, pretending a nonchanlant attitude.

Eventually Michael had donned his jacket and was about to leave. Barbara had gone to the door with Michael, he had kissed her good night, and then had made a pass at her.

Barbara's shocked look had sent Michael scurrying home. But now Barbara was troubled.

Thinking to herself, Barbara went over the whole evening. She liked Michael and knew that he would not deliberately want to offend her. She could not account for his action earlier

As she prepared for bed Barbara thought even harder. Michael and she were in grade twelve. They had known each other for almost two years. They both planned to go to college.

Barbara was concerned about Michael's pass, but she felt it was not something wrong, mainly because he had seemed as shocked as she herself. Barbara knelt to say her prayers and made a solemn promise to herself that she would talk to Michael about the evening's turn of events, rather than let it pass by.

* * *

Michael was troubled too, as he drove home. He was ashamed, yet felt that he had not been in complete control of himself.

He drove the car into the garage and came in through the back door. He decided to think about this over a glass of milk.

Barbara was a wonderful girl. He had a great deal of respect for her and could not clearly understand why he had attempted to make a pass at her.

Barbara was pretty. She dressed well and was always neat. She had a youthful figure and a most understanding smile. He knew he was physically attracted to her, but had no real desire to show any disrespect.

Michael tumbled into bed, said a hasty prayer and he, too, promised himself a serious, even though it might become bashful, talk with Barbara. He also thought of Father Mike and mentally made a note to talk with him.

* * *

Barbara and Michael might well be any young girl or boy. They are growing up. They are attracted to one another. But they are not too sure about what is happening.

The important thing though is that both are not casting off the events of that particular evening. Both knew that some explanation and some understanding is needed, if they are to continue their relationship.

Any teenager might find himself in a situation like Barbara and Michael did. It may be a shock, it may appear "dirty", it may make either party feel frustrated, or it could easily mean the end of a friendship.

When you find yourself in circumstances like these some clear thinking and the courage to bring it in the open, even though it is embarassing, will help.

A boy or girl will, of course, feel physical attraction for one another and this is in the order of God's universe. Something should be remembered though — that is, don't bury it within yourself, but try and understand these feelings.

Turn to your mother or your father and talk to them about it. They will help you to understand. It would be very foolish to think that a friendship which has continued for some length of time between a boy or girl can remain absolutely platonic.

A girl is a sweet, frilly being, who will mature into a woman, who will some day bear children. A boy is a rough, more conservative being, who will mature into a man, who will some day father children.

When you are in grade twelve, or high school, you are caught between being a girl and woman — a boy and man. It is not easy to keep company without being tempted towards impurity. But it can be a whole lot easier, if you understand boys (if you are a girl), and girls if you are a boy).

Situations differ, circumstances change, but a boy and a girl do not. There is a very powerful thing, known as "temptation" that bombards you on all sides. Fighting temptation alone is no fun, nor is it easy, but with God's help and your own precaution, it can be conquered.

Understanding, talking it over, turning to your parents or your parish priest will help you to understand the delicate and often dangerous situation. But don't run away and don't fill your mind with the "dirty connotations" that a friend or piece of literature makes available to you. Be honest and strict, and such Christian behaviour will help people to regain their self-control.

Always remember that what God has instituted must be good — here I refer to the pleasures attached to sex — but remember further that they must not be abused, for an abuse can spoil even the most sacred things.

THE WEDDING RING

When a couple gets married in the Ukrainian Rite, the priest places the engagement ring on the second finger of the right hand of the groom and the bride, right after the little one. Why? The custom is based on ancient belief that a certain vein or nerve in that finger leads directly to the heart. For this reason it seemed the proper finger to wear the ring symbolizing life-long affection and faith.

—o—

Son: "How do we call the person that brings us in contact with the spirits?"

Father: "It's a bartender, son."

The Family Communion Crusade

BECAUSE a single family received Holy Communion together on a wintery First Friday morning over 50 years ago, as many as a million families will go to Communion rails throughout the Free World on Jan. 7, 1962, Ukrainian Christmas according to the Julian Calendar, in an international appeal for peace.

This million-strong army of families will be the Family Communion Crusade a Catholic lay organization which directly owes the inspiration for its organization to the example given by one New York City Catholic family on a cold and rainy Friday morning in 1910.

Stirred by this simple act of Catholic Action was a young medical student, Richard Rendich. Seeing the piety in the faces of the parents and their young children as they walked quietly back from the Communion rail with Christ clutched close to their hearts, Mr. Rendich determined that he would begin the practice of Family Communion within his own family.

For more than forty years the Rendich family gathered at the altar rail at least once each month, and thus brought God directly into their family circle. During this lengthy period the family received many blessings which they could attribute to their practice of regular Family Communion. In addition, their example encouraged many friends to establish the practice of corporate Communion within their family circles.

In 1950, at the urging of several of these friends, Dr. Rendich appealed to Bishop Molloy of Brooklyn, N. Y., for permission to form a lay organization based on the single rule of Family Communion. Permission was granted, and the Family Communion Crusade came into being.

It spread slowly in the first few years, as the small organizing committee struggled to find methods which would help them promote it on a national basis. A few thousand families came into the organization's ranks, but the foundling group wanted to spread their idea to hundreds of thousands.

Individually typed letters were sent to Bishops and priests in many sections of the country, then overseas, asking their cooperation in spreading information on the new Catholic movement. Soon information sheets on the Crusade were being mimeographed, and the organization's mail campaign for members became complex. It was at approximately this point in the organization's development that two basic decisions were made which were to become major factors in its national, as well as international growth.

The first decision was jointly reached by the small committee then directing the movement. Despite fast-rising costs, as the volume of mailing sharply increased, the committee decided that no appeal for funds would ever be made to the organization's general membership. Since the Crusade's purpose was to foster Family Communion, and thus increase sanctity within family circles, they reasoned that this aim would be diluted if accompanied by a plea for funds. Private contributions have met all expenses since that time.

Dr. Rendich, himself, made the second decision. As the Crusade's membership ranks grew, and the first attempts to attract international members met with success, Dr. Rendich

realized that the organization could not continue to expand unless it received the full-time attention of some group. Dr. Rendich also decided that the nature of the organization demanded that this full-time assistance come from a religious order.

Dr. Rendich set himself to the task of interesting a religious order in the Crusade with the same zeal he had used in enlisting family members. With all religious orders having more to do than ever they could, the job took a little time. In 1955 — approximately a year before his death — he persuaded the Blessed Sacrament Fathers, an order dedicated to increasing knowledge and love of the Blessed Sacrament, to assist in the Crusades work.

While the direction of the Crusade remains in lay hands, priests and brothers of the Blessed Sacrament Fathers have taken over the detailed work of the direct mail campaign, the Crusade's major method for attracting new members. This campaign has now grown to startling dimensions.

The campaign gets underway in the summer, almost six months before the climatic day to which the entire campaign builds. That day is the Feast of the Holy Family, which falls on Jan. 7, in 1962. Since the Crusade is dedicated to the Holy Family, this feast day has become its rallying point. The Crusade asks its members to recieve Holy Communion in family groups at least once a month but in January of each year to hold their Family Communion on the eve of the Feast of the Holy Family, according to our Rite, and to consecrate themselves to the Holy Family.

The letters which begin to go into the mail during the early part of the summer are addressed to bishops, heads of religious orders and individual priests in overseas countries. Briefly they explain that the Crusade is an organization of Catholic families consecrated to the Holy Family and practicing Family Communion. The purpose of the Crusade, it is explained, is to bring God directly into the home and thus increase sanctity within the fold of the family. It is further pointed out, that the family is the basic unit of our society and that if true peace is to flourish in the world its roots will lie in family circles.

It is also explained in these letters that membership in the Crusade entails nothing more than following the single rule of regular Family Communion. The letters conclude with a surprising offer: to supply a small leaflet explaining the Crusade, its single rule and objective, in any quantity, and in any language — without cost!

Similar letters are sent, as the campaign moves into late summer, to priests throughout the United States and Canada. By this time answers are beginning to come in from overseas, and tehy are soon followed by replies from U.S. priests. Then begins the job of filling leaflet orders.

In preparation for 1962 Family Day, the Crusade's name for its special celebration of the Feast of the Holy Family, more than 2,000,000 leaflets — printed in over 40 languages from Chinese to English — were put into the mail. Nearly 100,000 attractive posters in four languages were also sent out.

Weeks before the 1962 Feast of the Holy Family this literature will be in the hands of Africans, Indians, Koreans and dozens of other nationalities and on January 7th, families throughout the Free World will spiritually link hands — hands of many hues — at Communion rails.

A million families are expected to receive Holy Communion on January 7, and offer their Communions for world peace through family unity. Then, like the single family of half century ago, they will turn from the altar rails and walk back to their everyday worlds with Christ gathered close to their hearts.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік XXXIV, ч. 1

Volume XXXIV, No. 1

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Різдво ——— о. Мих. Щудло, ЧНІ. 1
Місячне Намірення ——— о. С. Б., ЧНІ. 3
Здоровий Нарід Ніколи Не Загине! ——— 5
Від Парафіяльної Церковці До Повної Митрополії ——— о. Методій Ничка, ЧСВВ. 7
Хто Може Бути Свідком Богом Об'явленої Науки? ——— о. С. С. Шавель, ЧНІ. 11
Одна і Свята Церква ——— 13
Добрий Намір ——— о. Роман Хом'як, ЧНІ. 15
Теодосій Стає Ігуменом ——— 16
Хотів Би Ти Знати? ——— 19
Молоді Під Розвагу ——— о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 21
Справа, що дуже актуальна для всіх — В. Буженко 24
——— 26
Чи Важите Забагато? ——— 28
Нема Гріха Без Кари ——— М. Щ.
Christmas ——— 33
That They May Be One — M. Schudlo, CSsR. 35
New Provincial of Yorkton Province ——— 38
A New Year! A New Life! — Joseph Adamac, CSsR. 39
Intentions Recommended to the Apostleship of Prayer for 1962 ——— 43
One Called Mother ——— John Zubaly 44
Democracy and Communism ——— E. K. 47
I'd Like to Know ——— 51
Lessons from Christmas ——— W. Podiluk 54
Knowing Ourselves—Why We Act As We Do? — Bro. Vincent, CSsR. 56
My Prickly Problem ——— M. Schudlo, CSsR. 58
The Gifted Child ——— John Zubaly 60
The Pass ——— Betty Merczyk 61
The Family Communion Crusade ——— 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ
1962
FEBRUARY

REDEEMER'S VOICE

ПРЕОСВ. КИР ЯРОСЛАВ ГАБРО

МОРАЛЬНА БЕЗХРЕБЕТНІСТЬ

о. М. Щудло, ЧНІ.

СВІТ знаходиться в страшній боротьбі з безбожним і несумлінним комунізмом, для якого всі засоби добрі, щоб покорити народи ненаситно імперіялістичній Москві. Для комуністів усе добре, що помагає їм поневолити світ, тому не вагаються вживати брехні, обману, ламати договори, кидати наклепи на противників, винищувати цілі народи, заповняти громадянами тюрми, і навіть фізично ліквідувати своїх політичних ворогів, як це сталося з нашим Ст. Бандерою, якого московський агент вбив у Мінхені, бо так звеліли йому кремлівські вожаки.

Всі говорять про загрозу комунізму, а Хрущов навіть заповів, що майбутнє покоління буде щасливо проживати в Америці під понурим маревом молота і серпа. Не один поважний чоловік ламає собі голову, думаючи про засоби боротьби проти червоної московської зарази. Різні 'знатоки' і 'експерти' подають різні ліки на лихо, але мало хто вказує на джерело слабости вільного світу.

Моральна сила це єдина запорука успіху в боротьбі проти комунізму. На жаль навіть щирі вороги комунізму не бачать або принаймні не хочуть бачити, що вільний світ Західньої Демократії сильно **змяк** морально та духово. Багато західніх хлібоїдів забуло, що мораль це сила людини. Без неї світ не годен опертися комуністичному напорові.

В сьогоднішнім світі є повно людей, які зовсім не знають моральних засад, що їх голосив Спаситель світу, ба й навіть не

хотять знати їх. Дехто з них зовсім відкидає християнську мораль!

Занепад дійсної моралі всюди видний. Зростаюча злочинність, прославлювання полових гонів у пресі та радієвих і телевізорських програмах, захланність і шахрайства між публічними урядовцями, збільшення розводів, розбитих родин і нехтування людським життям і християнськими чеснотами це незаперечні докази, що західній світ затрачує щораз більше своє християнське сумління й обличчя.

Це зниження морального термометра не є часовим зявищем, як це інколи буває під час війни. Це хронічна зараза, бо в світі є безчисленна кількість молодих мужчин і жінок, що публічно заперечують різницю між добром і злом і сумніваються, чи людина взагалі годна пізнати, де добро і де зло. Люди ж, що не знають різниці між добром і злом, не мають ніяких законів до ломання. Їм усе дозволене, аби тільки по-

ліція не зловила їх і не викрила їхніх вчинків!

Чому безчисленні люди відкинули правдиву мораль? Тому, що відреклися і заперечили Бога. Без Бога ж мораль не можлива! Чому ж бо слід уникати зло й чинити добро, коли людина є звичайним звірятем на двох ногах?

* * * *

Атеїзм був завжди на світі, але сьогоднішня його форма зовсім відмінна від давньої. На землі були завжди люди, що з якоїсь 'причини' заперечували Бога та не числилися з Його Законом. Сьогодні ж не тільки подибуємо людей, що так живуть гейби не було Бога, неба і пекла, але й натрапляємо на щораз більше таких — не брак між ними й тих, що уходять за науковців — що публічно заявляють, що Бога взагалі нема, і намагаються науково доказати своє твердження про неіснування Бога!

Наслідки ж такого твердження прямо жахливі. Якщо нема Бога, то й нема душі. Якщо ж нема Бога, то нема вічности! Людина почувається звичайним звірятем, тому не дивно, що вона кличе з тими, про яких Св. Павло писав: **Шлунок — їх бог!** (Фил. 3, 19). Щоденно бачимо цих аморальних людців, які вважають, що розкоші, багатства і слава земська це єдина їх ціль на землі. Не дивниця! В них нема віри в Бога і позагробове життя. Пощо ж тоді жити так, як велить Церква?

* * * *

Нещастя сьогоднішнього людства так само в тім, що засоби скорої комунікації замість закріпляти віру в Бога та поширяти правдиву мораль, поборють їх і нищать їх в очах читачів і глядачів, змальовуючи як добро те, що зле, і вихваляючи як добро те, що треба напятнувати як зло.

Люди привикають щораз більше до того, щоб робити на інших добре враження й мати в інших добру опінію, не зважаючи на те, чи ця опінія морально добра чи ні. Все буде гаразд, як справа 'вдасться' і вибори будуть виграні, не зважаючи на те, якими крутими стежками людина чи люди дійдуть до наміченої цілі!

* * * *

Звідкіля ж беруться безчисленні людці без правдивої моралі? Вони виходять з безбожних і безрелігійних домів і шкіл, де нема Бога і віри в Нього. Школа, з якої прогнано Бога, не година виплекати в дітях і молоді сильних моральних переконань, щоб вихованок міг бути дійсно характерною та чесною людиною, що чинить добро і уникає зло, бо так каже Божий Закон, не зважаючи на те, чи поліція глядить чи не глядить за ним. З таких безбожних нерелігійних шкіл виходять юнаки і юначки з глиняними ногами. Вони подібні до тої статуї, що її бачив цар Навуходоносор (Дан. 3, 31-35). Камінь з гори вдарив об її глиняні ноги, і вона розсипалася на дребезги, хоч ціла була збудована з дорогоцінних металів.

Подібне нещастя трапляється модерній людині, що закінчила секуляристичну школу. Це людина без сильних моральних і релігійних переконань. Це жива статуя з глиняними ногами. Камінь пожадливости, матеріяльних користей і приємностей легко розторощує її в вирі життя!...

———

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

СЕРЕД ЗЕМСЬКИХ СТАРАНЬ ХРИСТИЯНИ ПОВИННІ ПРИСВЯЧУВАТИ БІЛЬШЕ ЧАСУ МОЛИТВІ

Намірення Апостольства Молитви на Лютий благословлене Св. Отцем Іваном XXIII

Наше життя на землі є повне журб і турбот. Все таки ми повинні багато молитися. Молитва є конечним нашим обов'язком взглядом Бога, вона є конечна для нашого особистого добра і спасення.

1. 'Я є Господь Бог Твій' — це перші слова десятьох Божих Заповідей. Бог є нашим Творцем і Вседержителем. Все, що маємо, чим ми є, походить від Нього. Тому найважливішим нашим обовязком є Бога прославляти і величати. Це сповняємо через молитву: молитвою узнаємо Бога нашим найвищим Паном, від якого в повні в усім ми залежні; Він нашим Отцем у повнім цього слова значенні; без Бога не можемо ані одної хвилинки існувати. І тому, що ми розумні Його сотворіння, маємо обов'язок Його молитвою прославляти. Бог дав нам розум, пам'ять і дуже цінний дар мови. Цих дарів ми повинні вживати передусім, щоб ними Бога прославляти: це робимо молитвою.

Наш ум може займатися різними думками; вони можуть бути взнеслі; однак найвище піднімається наш ум, коли думаємо і розважаємо про Бога. Наше серце може мати дуже шляхетні почування; однак всі ті почування є марними в порівнянні з почуваннями, що мають за предмет самого Бога. Ті всі найвзнесліші думки і найшляхотніші почування розбуджуються в часі внутрішньої молитви та розважання. Дар мови уможливлює нам приставання з людьми і розмову з ними. Однак вершком людської мови є розмова з Богом, цебто молитва. Всі земські розмови в порівнянні з молитвою є нудною папляниною і белькотінням. Приставання з Богом на молитві, є частиною самого неба.

II. **Молитва конечна для нашого добра.**

Все добро походить від Бога. Ми самі з себе неспосібні до нічого доброго. Христос каже: 'Без Мене не можете нічого вчинити' (Іван 15, 5), а Св. Павло навчає, що ми не в силі самі від себе навіть чогось доброго подумати (2 Кор. 3, 5), бо наша спосібність від Бога. Це є основна правда нашої віри, що ласка Божа є до спасіння конечно потрібна. З поміччю Божою ми все можемо вчинити: 'все можу в Тім, що мене скріпляє' (Фил. 4, 13). Бог так зарядив, що дає Свою поміч і ласку тим, що Його просять, моляться. 'Просіть і дасться вам...Кожний бо, хто просить, одержує.' (Лук. 11, 9). 'Просіть, чого хочете, і станеться вам' (Ів. 15, 7). Тому Св. Іван Золотоустий каже: 'Нема нікого сильнішого ніж людина, що молиться.'

Молитва є певним ліком на всі журби і клопоти; навіть, якщо Бог для нашого більшого добра не звільнить нас від нашого терпіння-хрестика, то через молитву людина дістане таку Божу поміч і силу, що мужно перенесе тер-

піння, і так хрестик вийде їй на добро.

III. Молитва певний захист проти большевизму.

Сьогодні ревна і витривала молитва ще більше потрібна з огляду на небезпеку загрожуючого большевизму. Цей безбожний матеріялізм систематично виводить свою науку з фальшивого заложення: 'Людина живе на цім світі, — так навчає безбожний комунізм, — тільки для земського щастя. Іншої цілі нема, бо нема Бога, нема душі і другого життя." Це земське щастя для всіх обіцює дати комунізм. Ця безбожна наука приклонників комунізму так опанувала деяких людей, що комунізм став для них неначе месіянським. післанництвом і запряг їх у строгу дисципліну так, що вони готові пожертвувати для комуністичних ідей всі радости життя, щоб комунізм заволодів цілим світом і щоб так настав майбутній комуністичний рай на землі. В цей "рай" вони сліпо й сильно вірять.

Дорогу для большевизму приготовляє західній світ через матеріялізм у житті, стремління до розкішного життя, перецінювання земських дібр, обоятність, а то й погорду до духовних вартостей.

В боротьбі з комунізмом не вистарчає справедлива розвязка економічних і суспільних питань; комунізму не в силі побідити всі матеріяльні засоби і военні приготування. Тут конечно треба в першу чергу духовної зброї і духовної офензиви, а саме наполегливої, ревної й витривалої молитви, що принесла б віднову духовного життя, реформу публічної моралі і високого цінення духовних вартостей. Комунізм бажає дати світові нові ідеї; в своїй боротьбі проти Бога комуністи повні оптимізму. Вони думають, що коли раз усунеться Бога з людських сердець, то будуть могли збудувати на землі щасливе життя 'рай'; в тім їхнім 'раю' людина увільнена від віри в Бога буде після їх навчання дійсно свобідна; звідси в них готовість до жертв і певність побіди. Їх комуністичний месіянізм очаровує численних людей, зокрема тих, що вже жили в практичнім матеріялізмі.

Проти таких небезпек і дійсно диявольських сил нам треба узброїтися в духовне оружжя, молитву й покуту. Христос каже: 'Цей рід не виходить (не опускає людини) тільки молитвою і постом' (Мат. 17, 21).

Великий еспанський державний муж Донозо Кортес був переконаний, що ті, що моляться, більше помагають світові ніж ті, що борються. Щоб людська спільнота могла в спокою перетривати, треба, щоб була певна, — тільки Богові знана, — рівновага поміж молитвою і ділом; і якщо настала б година, один день, коли земля вже більше не посилала б жадної молитви до неба, то цей день і ця година були б останніми в історії світу. І слушно, бо тоді люди перестали б сповняти ціль, для якої Бог їх сотворив. Перестали б прославляти Бога.

В обличчі небезпек, що загрожують нам і цілому світові, спитаймо себе: "Скільки я молюся? Скілько моя молитва може причинитися до відвернення грозячих небезпек зо сторони большевизму і атомічної війни, тих і подібних кар Божої справедливости?" Коротка молитва в рано, в вечорі не вистачає; треба більше. Треба все молитися. Особливо могутня є сила молитви на вервиці. Марія є тою мужньою Дівицею, що стерла голову пекельного змія, диявола. Вона все побіджує і дає Свою могутню поміч в усіх потребах. Вона увільнить світ від грозячих небезпек, тільки треба молитися й покутувати. Тому більше молися, а зокрема постанови собі щодня проказувати вервицю; з цею молитвою лучи покуту, сповняючи обов'язки свого стану й стримуючися від гріха. В той спосіб зискаємо милосердя Христа-Чоловіколюбця.

Місійне Намірення: Щоб володарі нових народів, руководячися справедливістю й безсторонністю, забезпечували добро своїх народів.

Березень: Загальне Намірення: Щоб реформа способу життя (обичаїв) серед вірних вела до християнської віднови людства.

Місійне Намірення: Щоб проповідь Євангелії провадила вірних у місійник краях до повнішої святости життя через приниманя св. Тайн і практику чеснот.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористя. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE,

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислє марку для відсилки.

165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ЗРІСТ РЕЛІГІЙНОСТИ В АМЕРИЦІ

Невпинно чуємо про зріст злочинности в Америці і думаємо, що Америка це табір злочинників. Так воно не є, бо там проживає дуже багато побожних християн. Дивно! Зростає злочинність, але й водночас росте релігійність між народом, й так витворюється поділ між добрими і злими.

Статистика 1961 р. виказала, що в Америці є 114,449,217 віруючих людей різних віровизнань. Це великий поступ, бо є їх 2 мільйони більше ніж було в 1960 р. Католики мають в Америці понад 42 мільйони, протестанти різних віровизнань 63 мільйони, а жиди понад 5 мільйонів. Православних християн в Америці є 2,698,000. Тут вичислені всі православні християни різних національностей.

Поле Бою Неба і Землі

о. Петро Мельничук

В Св. Письмі читаємо, що провідник жидівського поневоленого народу одержав у сні меч від Господа Бога і почув такі слова: "Візьми цей святий меч, яким ти переможеш ворогів Мого народу" (2 Мак. 15, 16). Ці слова можна сміло застосувати до католицьких письменників і журналістів, що мають у своїх руках цей святий меч, Божий дар, перо, щоб ним обороняли святу віру, нашу Церкву і наш розбитий нарід аж до остаточної перемоги. Світ поділений на два табори. З цілою силою і запеклою завзятістю працює Сатана під різними кличами, щоб тільки знищити все, що Боже і справедливе. До цього пекло вживає всіх засобів, передовсім пресу. Большевицька преса зводить на манівці своїх читачів, обіцюючи їм усе, вбираючи обіцянки в різнобарвні краски і фрази, а найкращі ідеали опоганює брудними малюнками.

Не вільно нам бути байдужими чи холодними. Ми всі повинні бути апостолами для і за справу Божу, за справу своєї рідної Церкви і віри, щоб до нас не відносилися слова Божественного Спасителя: "Тому, що ти ані зимний ані гарячий, виплюю тебе зо Своїх уст."

Священик Артгофер духовник віденської тюрми, мав доповідь для арештованих на тему: "Який вплив має преса на життя людини?" По доповіді роздав арештантам картку паперу, щоб кожний із них написав, який вплив на їх життя мала газета чи книжка. Між іншими одержав такі відповіді: "Не знаю, чи І. Ґуттенберґ, що винайшов друк, відкрив Божий дар чи був на послугах Сатани. Я став недобрим і втратив віру, бо читав багато злих книжок і газет, і вислід того ось який... Я опинився за ґратами у вязниці. Вправді родичі забороняли мені читати те плюгавство, але я потайки читав."

Інший знову написав таке: "Я свято вірив у все, що писали безбожні часописі та книжки, але переконався, що без релігії найлегша і найкоротша дорога до тюрми..., але тепер вже запізно про це говорити."

Ше інший: "Я ніколи не був би за ґратами в тюрмі, якщо б був не читав безбожних газет чи книжок. То вони послабили мою віру і вкінці її знищили, і сьогодні я покутую за те в криміналі." А ще інший таке написав: "Я був добрий чоловік і почувався все щасливим, був сумлінним, чесним робітником і все був задоволеним. Аж раз у фабриці один мій знайомий дав мені недобру книжку; я її перечитав, думав, що мені нічого не станеться, а тим часом я від того часу зле почувався; я дуже нещасливий чоловік, я нічого не варта. Все, що було в мені добре, щезло." Тому то й слушно о. Абель, апостол Відня, в одній своїй проповіді заявив віденцям, що вони є дурніші від щурів. Коли деякі зо слухачів обурилися й інші сміялися, о. Абель пояснив: "Щурам подається отрую в їжі і ми дивуємося, що щурі такі дурні, що ідуть самі і затроюються, а вам, дорогі віденці, подають отрую не в їжі і порошках, а в злій пресі і книжці, які ви купуєте за свої власні гроші і потім нічого дивного, як по вулицях ваші діти викрикують: 'Я не є християнин, я є соціяліст.'

Один письменник оповідає у своїй повісті про душі, що по смерті стали на Божий суд. Це була душа вбивника, якого суд засудив на смерть через повішення, і душа колись світової слави письменника, якого книжки були патріотичні та написані гарною літературною мовою і високим стилем, але безбожні та неморальні. Часто ми захоплюємося книжками чи газетами, коли вони писані гарною літературною мовою, а ще й патріотично, то годі відірвати очей від читання. Водночас забуваємо, що це сміття безбожницького чи неморального характеру, а на сміття хоч вилляємо ґальони найкращих перфум, то сміття все лишиться сміттям. Те саме слід застосувати до таких книжок чи газет. І ці душі покарав Господь Бог пекельним вогнем, каже ця повість. Зчасом вогонь під кітлом убивника почав пригасати, а під письменником ще більше розгарявся. Письменник зачав нарікати на несправедливість, що він нікого не вбив, як цей убивця... На нарікання письменника Господь Бог сказав: "Убийник убив лише одного чоловіка і він вже відбув свою кару. А твою книжку видають дальше у великих накладах і вона духово нищить людей щораз більше і більше."

Яке спустошення в душі чоловіка робить лиха преса чи книжка, чи, 'найневинніші камекбукси' можна бачити зо слів одного філософа Кіркенґаарда, що знаний був тоді як чоловік доброго серця. Він пише: "Бог знає, що я не є кровожадний, що я свідомий своєї відповідальности перед Богом, а одначе в імя Боже взяв би на себе відповідальність і казав би стріляти, переконавшися перед тим, що перед дулами скорострілів нема іншого чоловіка, жадного жувучого сотворіння крім злих журналістів." Який сумний досвід мусів мати цей доброго серця філософ, коли він так досадно і пересадно висловлюється, хоч і не мав наміру грішити проти лятої заповіді Божої: "Не убий!"

Святе Письмо називає упавших анголів не лише дияволами, вужами чи гадинами і рикаючими левами, але також сіячами зерна. Зло звичайно не виступає в цілій своїй гидоті, бо тоді кожний відразу настрашився б. Тому сіяння зерна непомітне. Бакцилів ніхто не проклинає, але зо страхом їх уникає. Коли якась пошесть вибухне, то ми нею не гіршимося, але стараємося її здусити. Проти великанської продукції неморальної і безбожницької преси чи книжки маємо тільки один середник: домагатися, передплачувати, читати добру ка-

толицьку пресу і другим передавати до читання, коли хтось не в силі сам купити і якнайстрашнішу заразу уникати злу пресу, книжку чи журнали.

Дуже влучно пише про ті справи французький письменник Піер льЕрміте: "Іду вулицею," пише він, "і зустрічаю диявола. Прошу не боятися... Сьогодні диявол не вбирається так страшно, як давніше: довгий хвіст, червоний довгий язик, великі кінські копита... Де там. Був убраний елегантно, білий комірець, найлонові шкарпитки, були в нього випрасовані сподні. Що тут робиш? спитав я його. Слідкую, як поступає преса... Здається, це не дуже поплатна для тебе річ, бо будеш мати з цим багато клопоту... Ну, не сказав би я цього, відповів новітній 'диявол'. Уряджуйте собі, ви бідні католики, віча, конференції, скільки схочете... Поглянь на ту руку! Вона знає добре, як завязувати очі вашим людцям. Чи бачиш отого елегантного пана? Йому також ми завязали очі. Є католиком, чуєш? Але передплачує комуністичну газету. По прочитанні кидає до коща, а ввечорі його служниця читає, а його і сусідські діти слухають."

"Ідуть дальше дорогою. Надійшла якась пані. Бачиш? Ця дама має також завязані очі. Іде власне до церкви, а з торбинки її показується протихристиянська газета. Все її купує в нашім кіоску... Станули ми перед кіоском. Порахуй свої газети, говорить новітній диявол... Не отягайся, відважно!... Зачинаю рахувати один, два, три... ну дальше... вже нема... нема більше. Ну, а тепер порахуй мої. І своєю паличкою показував газету та газетою. Бачиш, оця газета пише про змисловість, неморальність, і атакує завжди віру, тамта має різні інформаційні оголошення, провадиться кореспонденція з наївними хлопцями і дівчатами. А та, що тут бачиш, ані моя ані ваша. Говорить, що є незалежна, але в дійсності, вона належить до мене, бо часто під плащиком науки нападає на вас, й ілюстраціями нищить віру в душі читача... Вона також моя. Зверни увагу на пікантні малюнки, те й тамте мо... Всюди знайдеш мою найсильнішу і найвірнішу армію. Не можна служити двом панам. Дехто до церкви йде молитися і називає себе свідомим патріотом, а газету ворожу Богові, Церкві і Народові купує і читає і другому передає до читання. Богові світить свічку, а чортові огарок. Щоб газета принесла шкоду душі, не мусить виступати проти святих речей явно; ні, вистачить, як вона байдужа цебто не нападає на релігію, але й нічого про неї не напише. Вистачить, коли хтось систематично впоює в серце інший світогляд, а католицтва ані не згадає. Й не оглянешся, як із такої душі вивітріє католицизм.

В 1935 р. в Ватикані на міжнародному конгресі католицької преси, Святіший Отець Пій XI сказав: "Католицька преса робить місійну працю в Церкві, тому католицькі журналісти є не лише виконавцями свого звання, але вони є також місіонерями. І наші єпископи заохочують своїх вірних передплачувати і читати католицьку пресу. Ми зобовязані слухати своїх духовних настоятелів."

Наполеон I назвав пресу найбільшою потугою на землі. Альбан Штольц назвав пресу полем бою, на якому змагаються небо і земля. Конче треба читати добру пресу, яка приносить нам користь і поширює католицький світогляд. Нашим християнсько-католицьким і національним обовязком і то святим обовязком є: стати передплатниками наших католицьких газет і їх читати, бо вони для нас є місіонерями. Добра преса це помічник Церкви, це апостол, що говорить віру Христову не фальшиву чи пофальшовану, але правдиву Божу і то голосить щодня, скільки разів візьмемо її до рук.

Закінчую цю статтю одною історійкою про конференцію дияволів. Тут оповідається, що Люцифер скликав всіх дияволів на конференцію, щоб здати звіт зо своєї діяльности і "місійної праці."

Він звернувся до найстаршого: "Ваша Ексцеленціє, я в своїй дипломатичній роботі, яку мені поручено, старався засівати незгоду між націями та жажду панування над поневоленими"... "Чудово," загримів Ексцеленція Сатана. Бундючно виступає другий диявол і каже: "Дякуй мені за убиття численних священиків, монахинь і місіонарів, яких я помордував за залізною заслоною і в диких джунглях." "Дуже добре діло зробив ти," кивнув головою і прижмурив одно око Ексцеленція Сатана. Третій диявол почав вихвалюватися: "Я знищив багато родинних гнізд і розбив їх членів. Я піддав прекрасні гадки чоловікам, щоб покинули дім і перестали працювати та йшли до коршем, їли, пили і бавилися, в карти грали, крали, а їх жінок намовив їхати до Парижа, бо там жінки живуть весело, а їх дітям дав продавати неморальну пресу і книжки..."

Люцифер усміхнувся, обіцюючи йому заплату за таку успішну працю. Вкінці один обдертий, брудний диявол, що стояв позаді, певний себе, виступив перед Люцифера і відповів: "Я дуже богато зробив для тебе доброго і корисного... Вдень і ніч друкував ріжні письма і книжки прикрашуючи їх малюнками про порнографію, зраду подружжя, убивства, крадежі, пиянство, що знаходять приятелів між молоддю і картограями. Богато молодих є за ліниві читати, але вони радо дивляться на малюнки, і так ці роблять свою роботу, бо мають великий вплив на недосвідченого юнака і дівчину. Отак я звербував цілі кадри своїми оголошеннями і реклямами..."

Люцифер заявив на це із повним задоволлям: "За твою великанську, пропагандивну працю і повну успіхів іменую тебе першим між дияволами і відзначую тебе золотою медалею із діямантами, бо ти зробив найкращу роботу."

На цім кінчу статтю і прошу шановних читачів, доложити всіх старань, щоб стати місіонерями і апостолами доброї книжки і доброї преси як протиставлення проти зла. Диявол намагається засліпити очі людей, а ми маємо просвічувати незрячих і недосвідчених людей, на яких диявол чигає на кожнім кроці. Памятаймо, що диявол не спить, але полює немов страшний лев і ревучи шукає жертв. Будьмо на сторожі доброю пресою і доброю книжкою збережемо свою християнську і паріотичну гідність. Просім Ісуса Христа і Його Пресвяту Матір, щоб наші журналісти і письменники своїм пером перемагали ворога і писали лише для слави Божої, для користи Церкви і добра свого Народу.

ПОЧИТАННЯ СВЯТИХ

о. Р. Хом'як, ЧНІ.

Смирненські християни написали в 155 окружного листа до інших християнських спільнот, звіщаючи їм мученичу смерть свого єпископа, Св. Полікарпа. Вони писали: "Ми поклоняємося Христові тому, що Він є Божим Сином. Любимо й тих, що своєю кровю засвідчили, що вони є учнями й наслідувачими Господніми через їх незрівняну побожність до Христа Царя і Учителя. Коли ми також стали їхніми співтоваришами та співучнями!" Про мощі ж свого Єпископа-мученика так писали: "Для нас вони цінніші ніж перли, дорожчі ніж золото. Ми зберегли їх у почесному місці. Там будемо збиратися кожного року в тріюмфальній радості, щоб відсвяткувати річницю його смерти."

Святі — це улюблені приятелі Божі та архитвори Божої ласки. Святі любили Бога понад усе і по-геройськи служили Йому. Проживаючи на землі, вони уникали слави й почестей. Часто злобні люди переслідували їх і зневажали. Бог тепер прославляє Святих у небі, і дуже часто прославив їх на землі різними чудами. Ось тому і ми повинні любити й почитати Святих.

* * * *

Почитаємо Святих, святкуючи їх память і просячи їх, щоб молилися до Бога за нас. Одночасно дякуємо Богові за ласки, якими Він обдарив Святих, і просимо Його, щоб був ласкавий для нас, вислухуючи їхні молитви, та поміг нам бути подібними до них. Свято Святого звичайно святкуємо в день його смерти, бо це є день його народження до царства небесного.

Святі є прикладами для нас в наслідуванні Христа. Читаючи їх життя, пізнаємо, як вони жили й працювали, і через те почуваємо себе натхненими, щоб наслідувати їхній приклад.

Ми також почитаємо тіла Святих і шануємо речі, яких вони вживали, коли жили на землі. Ці речі є цінними памятками Святих. Ми називаємо їх "мощами." Шануємо також образи Святих, бо через те почитамо самих Святих. Ці образи пригадують нам Святих і помагають любити їх та заохочують наслідувати їх. Бог часто творив чуда при помочі мощів і образів і тим, що почитають мощі й образи дав багато ласк. Щоб почитати Святих, треба пізнати їх життя і працю.

Кожний нарід почитає своїх власних Святих. Наш український нарід повинен особливіше почитати Святих, що працювали для добра нашого народу. Вони є: Св. Ольга, Св. Володимир Великий, Св. Борис і Гліб, Св. Антоній і Теодосій Печерські, Св. Евфрозина Полоцька і Св. Йосафат.

Більше ніж інших Святих кожний християнин повинен почитати Преч. Діву Марію, що є Божою і нашою Матірю!

Українське Питання Таки Актуальне

Хоч як вороги України хотіли б приспати сумління світу про її права до волі, незалежности і державного життя, українське питання активізується, росте на силах і бурхливо домагається корисної і швидкої розв'язки. От хоч би для прикладу — великий журнал "Едмонтон журнал" з 8-го грудня 1960 р. вмістив листа під заг. "Бажання України," в якому читаємо: "Вп. Пане, я щойно повернувся з поїздки до Торонта, де я мав промову і по дорозі вступив до Вінніпеґу.

"При всіх моїх виступах і зустрічах, мені ставляли вперто такі питання: Чому у випадку страшних жертв, що їх поніс український нарід в боротьбі проти комунізму, наша преса так скандально ігнорує Україну? Чому, питає один громадянин, "Де Едмонтон Журнал" з вівторка 29-го листопада м. р. в статті під заг. "Російська подвійна мова" закликає перевести вільні вибори в кожній поневоленій країні, але забув згадати Україну?

"Ці загартовані українці, які дали найбільше провідників спротиву в таборах неволі, українці, що втратили третю частину свого народу в боротьбі з большевиками, які становлять основу цієї боротьби і які, не зважаючи на безоглядний большевицький терор, ведуть визвольну боротьбу з комунізмом, — напевно заслужили на більшу увагу від тієї, що її досі вони одержали з боку вільного світу. Ми, на Заході, більше повинні бути вдячні тим героям, що в боротьбі держать світло Заходу в мряці комуністичного світу. Чому так багато шуму в справі Конґа, коли Україна потерпіла безконечно більше від совєтських людовбивців, як хтобудь з народів світу?"

"Слід залишити думку, що росіяни і українці мають одне походження. Це найбільша неправда. Росіяни — це мішанина фінів, татарів і слов'ян. Фіни росіян поправили, але татари створили страшну мішанину. Культуру росіяни одержали від України, що звалася Руссю. Цю назву від українців украли росіяни, бо північні москалі соромилися своєї властивої назви і захотіли мати свого царя для всіх росіян. Коротко кажучи, українці не бажають бути частиною північних росіян білих чи червоних. Вони прийняли християнство з Візантії разом з культурою.

"Вони й відділились від Росії свобідною волею, але московські большевики поновно поневолили їх силою своїх багнетів. Тому немає сумніву щодо ставлення українців до росіян у випадку голосування."

(Подав о. д-р Б. Курилас, ЧНІ)

ЇСТИ І СПАТИ ЦЕ ЖИТТЯ ГОРИЛЯ

Гориль це малпа, що є дуже лінивим сотворінням. Він спить 15 годин денно, а п'ять годин їсть. Решту дня проводить на відпочинку, купається на сонці та будує ліжко на нічний відпочинок.

Лагідні мусять здавлювати гнів

Св. А. Ліґорій, ЧНІ.

Св. Амвросій каже, що треба **уникати або здавлювати** в собі гнів. Хто знає, що він дразливий, той повинен уникати нагоди гніву. Якщо ж доконче мусить пробувати в них, то повинен до цього заздалегідь приготовитися добрими постановами цебто сильним рішенням мовчати і лагідно відповідати. Водночас треба благати в Бога сили опиратися злості й не обурюватися.

Дехто отак виправдує себе: Він нестерпний! Він надто докучливий!" Св. Іван Золотоустий каже, що лагідність не полягає в тім, щоб ласкаво поступати з тими, що ласкаві до нас, але з тими, що навіть не знають, що таке лагідність: **Ця чеснота заторкує тих, що дуже далекі від лагідности.** Нема нічого, що так легко вспокоювало б обурену людину, ніж ласкава відповідь. Мудрець каже: "Ласкава відповідь потушує гнів" (При. 15, 1). Як вода гасить вогонь, каже Св. Іван Золотоустий, так ласкава відповідь лагіднить гнів, хоча б не знати, як сильно наш ближній був розгніваний: **Як вода потушує розпалений костир, так ласкаве слово гіднить гнівливу душу.** А Сирах уже давніше був отак висловився: **Солодке слово помножує приятелів і лагіднить ворогів** (Сир. 6, 5). Инакше, докидає Св. Іван Золотоустий, **годі сподіватися, що вогонь погасить вогонь, а гнів — гнів!**

Мовчанка та молитва до Бога, щоб подав нам силу не відповідати на гнів — це засоби проти порухів гнівливости. Сенека каже: **Найкращий засіб це проволока,** бо розярена пристрасть представляє як слушне те, що неслушне та хибне. Пристрасть це гейби опона перед нашими очима. Вона не дозволяє бачити свого нерозуму в відповіді. Св. Вернард додає: **Стурбоване гнівом око не годне добре бачити.**

Інколи видається слушним, ба й конечним приборкати чиюсь зухвалість. Нема сумніву, що тоді треба б виявити своє незадоволення. Св. Тома каже: **Воно похвальне діло розумно обурюватися!,** бо й пророк Давид теж казав: **Гнівайтеся, але не грішіть!** Все було б гаразд із подібним обуренням, якщо б там могло обійтися без нашої власної провини, але тут саме заходить трудність.

Воно небезпечно гніватися, бо гнів подібний до неприборканого коня, що не дається керувати вудилами, тому не знаємо, куди він завезе нас. Саме тому Св. Франциск Салесій писав у своїй Філотеї, що воно краще гамувати гнів, хоча б яка слушна була причина обурюватися, бо воно краще для нас, як інші скажуть: "Ти ніколи не гніваєшся," ніж: "Ти слушно обурюєшся!" Св. Августин каже, що тяжко прогнати гнів, як він увійде до душі, тому заохочує зачиняти перед ним двері, щоб взагалі не входив до душі.

Людина мало користає з упімнення, як бачить, що хтось загнівaний, бо дивиться на упімнення як на виплив гніву, а не любови. Корисніше одне ласкаве і спокійне упімнення ніж тисяча, хоча б і слушних доган, яким товаришить обурення. Зрештою лагідність не забороняє вживати поміркованої строгости, щоб поправити ближнього при помочі страху. Не слід лякатися, що провинимося проти лагідности і вчинимо йому прикрість. Це не була б чеснота, але провина і огидна недбалість. Пророк Єзихиїл каже, що горе тому, хто підсуває грішникам подушку, щоб спали в смертоносному сні: **Горе тим, що шиють чарівницькі мішки під лікті і роблять подушки під голову кожного зросту, щоб ловити душі... Ви підтримуєте руки безбожника, щоб не навертався з ледачої дороги і жив.**

Ця хибна співчутливість, каже Св. Августин, це не любов, а недбалість, ба й жорстокість супроти тих нещасних душ, що загибають, а нема нікого, що звернув би їм увагу на їхній нужденний стан. Хворий обур'юється на хірурга під час операції, але дякує йому, як виздоровіє, каже Св. Кипріян: **Хворий скаржиться, бо відчуває біль, але дякуватиме, як виздоровіє.**

Лагідність вимагає, щоб ми рішуче і лагідно поправляли свого ближнього, коли треба упоминати його. Для того апостол Павло велить нам поглянути на власні хиби, як маємо впоминати ближнього, щоб так співчували йому, як співчуваємо собі самим: **Браття, якщо людина упаде в якийсь прогріх, то ви, духовні, навчайте її в дусі лагідности; водночас уважайте на себе, щоб і ви не були спокушувані.** (Гал. 6, 1).

Петро Блосій каже, що воно погано виглядає, як настоятель загнівано і терпко впоминає своїх підвладних. Сенека каже, що гнів це така гидка річ, що опоганює навіть найкращі обличчя людей: **Затурбоване обличчя опоганило гарні уста.** Отож слід завжди користуватися порадою Св. Григорія: **Нехай буде любов, але м'яка, строгість, але не розводнена, милосердя, але не занадто поблажливе!**

Св. Василій Великий каже, що лікарі не повинні злоститися на хворих, але намагатися знищити їхні хвороби, щоб улічити кліентів. Касіян оповідає, що один молодий чернець зазнавав сильних спокус проти чистоти, тому удався до старого співбрата, щоб попрохати в нього помочі та поради. Замість породи, старший чернець обкидав доганами і так ще більше засмутив його. Що ж сталося? Господь дозволив, щоб брудні спокуси так докучали старому ченцеві, що він мов ошалілий бігав по своїй келії. Тоді абат Аполос, що був дізнався про його невторопність супроти молодого ченця, удався до нього та промовив: "Брате, знай, що Бог дозволив на цю спокусу, щоб ти навчився співчувати іншим!" (29).

Не докоряймо гордо іншим, як зауважимо їхні слабості чи упадки. Навпаки, слід покірно помагати ближньому, инакше Бог дозволить, що самі допустимося тих похибок, які осуджуємо в інших. Згаданий Касіян оповідає, що якийсь абат Махет сам визнав, що допустився трьох гріхів, які передше осудив у своїх співбраттях. Св. Августин остерігає, що не обурення, а співчуття має супровожати нам, як упоминаємо ближнього: **Нехай милосер-**

дя, а не ненависть попереджає догану! Згадка про власні похибки помагає співчувати ближньому та виправдувати його провини, каже Св. Григорій: **Згадана власна неміч звиняє чужі прогріхи.**

Отож обурення ніколи не принесе користи нам чи іншим. Воно принаймні відбирає нам спокій духа, якщо не спричиняє іншого лиха. Філософ Агрип, затративши своє майно, отак відозвався: **Я втратив майно, але не хочу затратити спокою духа!** Сильно шкодимо собі, як турбуємося зневагами. Сенека казав: "Гнів шкодить мені більше ніж зневага. Хто посеред зневаг злоститься, той справляє собі прикрощі. Св. Августин каже: "Господи, Ти звелів, щоб невладнаний дух був мукою для себе самого."

Св. Франциск Салесій, що його звуть учителем лагідности, каже, що слід нам бути лагідними не тільки з іншими, але передовсім із самими собою. Дехто обур'юється, непокоїться й так допускається багатьох інших похибок, як у чомусь провиниться. Дияволові ловля добре вдається, як вода мутна, каже Св. Людвик Конзаґа. Не слід турбуватися, як ми допустилися похибки, бо турбування це виплив гордости і високого поняття про свою честь. Що ж тоді слід робити? Треба впокоритися і спокійно зненавидіти похибку, звернутися до Бога та благати помочі, щоб знову не впасти. Дійсно покірні та лагідні душі завжди проживають у спокої, і цей спокій скріпляють при всякій нагоді. Спаситель каже: "Навчіться від Мене, бо Я — тихий і покірний серцем, і знайдете спокій для своїх душ". А вже перед тим цар Давид заявив: "Лагідні наслідять землю й розкошуватимуться обильним спокоєм. Ось тому Св. Лев Великий каже: "Ніщо не в силі занепокоїти лагідних."

Нема зневаги, страти чи іншого лиха, що затурбували б спокій лагідного серця. Якщо випадково гнів опанує нас, то треба негайно потушути його, не питаючись, чи годиться чи не годиться обур'юватися, каже Св. Франциск Салесій. Тримаймося поради, що її дає Св. Павло, як закінчився спір, що затурбував нас: "Гнівайтеся, але не грішіть. Нехай сонце не заходить у вашім гніві і не давайте місця дияволові." Найперше самі успокіймося, а потім помирімся зо своїм ближнім, щоб диявол з іскри не розвів пожежі й так не причинив нашої гибелі.

Л. Глібів

ХТО Ж ТО ТАКАЯ?

Бачить—не бачить,
Чути—не чує,
Мовчки говорить,
Дуже мудрує.

Кривду соромить,
Правди навчає,
Часом жартує,
Смішки справляє.

Люба розмова,—
Дай, Боже, діти,
З нею довіку
Жити—дружити.

Хто ж то такая
В світі щаслива?
Мудра, правдива
І жартівлива?

Як не вгадати,
Стану в пригоді:
Річ коротенька—
Книжка та й годі!

ВІРОДОСТОЙНІСТЬ БІБЛІЇ

Безбожний французький скептик Руссо каже про Біблію: "Діла Сократа, про які ніхто не сумнівається, є менше вірогостойні ніж діла Ісуса. Печать правдомовности Св. Євангелії є така велика, що вона мусить бути правдива, бо ніхто не міг видумати її."

Тома Джефферсон (1743-1826), теоретик демократії, був здібною людиною, якого світ досьогодні подивляє за уложення дєклярації незалежности Америки. Як же ж іде про його християнство, то трудно сказати, що був він великий у Божих очах. Атеїзм і секуляризм так сильно заслiпили його, що він не брав поважно навчання Св. Письма, бо воно не погоджувалося з його слабеньким людським розумом.

По смерті Джефферсона знайдено в його кімнаті Святу Євангелію, на якій він мав оперти приписи про демократію. Джефферсон повикреслював з Євангелії все те, що доказувало, що Христос був чимось більше ніж звичайним пророком і учителем братньої любови. Він був Чоловіком і Богом. Це не подобалося Джефферсонові, тому вимазав зо своєї Євангелії опис про чудесне народження Спасителя, про Його численні чуда та воскресення, яке недвозначно доказувало, що Він був Сином Божим і Спасителем світу.

Московська большевицька преса подала в 1958 р. оцінку книжки про Біблію, яку написав якийсь Кривелан. Цей ряний безвірок марксист намагається виказати, що Біблія має багато помилкових тверджень, бо її уложили неуки. Водночас ця преса дивується, чому Біблія являється найбільше популярною книгою серед народів світу. Що ж можна відповісти авторові цієї книжки та її московському критикові? Ніщо, хіба те, що Божі правди незрозумілі людям, які прогнали Бога зо своїх сердець. За те для віруючих людей, людей доброї волі, що свідомі своєї людської гідности, Біблія це один із найцінніших скарбів людства.

Святий Климент Римський зве Св. Письмо 'мовою' Св. Духа, що не має в собі нічого злого чи фальшивого. Св. Климент Олександрійський твердить, що Св. Дух сказав все те, що вміщається в Св. Письмі. От тому Біблія це свята Книга, яка вміщає в собі тільки непомильне, чисте, абсолютно певне Боже слово, яким Господь віками промовляв до людей, обявляючи Свою волю, закони, поради, упімнення та вказівки, щоб допомогти їм праведно проживати на землі і здобути вічне царство по смерті.

Біблія ділиться на книги Старого й Нового Завіту. Слово 'Завіт' означає умову й угоду між Богом і людьми. Осередок всіх книг це Христос Месія, Божий Син, що стався людиною. Книги

Старого Завіту приготовляли світ на прихід, обіцяного Месії. Книги ж Нового Завіту подають історію Його приходу, вияснюють Його природу та післанництво. Слушно твердив Св. Єронім, словянський монах, що жив у 4-ому столітті: "Хто не знає Святого Письма, той не знає Христа?"

В історії України читаємо, що Бог потвердив чудом святість і правдивість Біблії. Це сталося ще в доволодимирових часах, коли Україна й її населення були поганські. Християнські місіонери, правдоподібно вислані Св. Кирилом і Методієм, зайшли поміж одне наше племя і стали голосити християнську науку. Наші поганські предки вислухали їх, але не хотіли вірити в правдивість Христової науки, бо вона видавалася неможливою. Як міг би Бог померти за Свої сотворіння? Яка Йому користь із того, що забере людей до неба? Як Христос може знаходити приємність у тому, щоб приходити в Св. Причасті до людських сердець? "Ми проповідаємо розпятого Христа, для юдеїв згіршення, а для греків безумство, для самих же покликаних Христа, Божу силу та Божу премудрість" (1. Кор. 1, 23-24).

Коли ж місіонари всетаки намагалися привести це племя до віри, тоді голова заявив: "Якщо кинете свою святу книгу (Біблію) в вогонь і вона не згорить, тоді повіримо, що правдиве ваше навчання."

По короткій і ревній молитві Христові окличники прийняли визов. Поставлено костир, розведено великий вогонь, в який начальник племени кинув Св. Письмо в присутності своїх підданих.

Нарід немало здивувався, як зобачив, що Біблія не згоріла, хоч цілий костир повернувся в попіл. Це чудо навернуло начальника та ціле племя до християнської віри.

Інше чудо подає історія Шотляндії. Свята королева Маргарета дуже любила читати Біблію. Це читання було для неї невпинною спонукою змагати до досконалости. Муж, король Малколм, подивляв чесноти, якими вона визначалася, і намагався наслідувати свою святу подругу в ревних молитвах і інших добрих християнських ділах.

Маргарета мала маленьку Біблію, яку звеліла оправити в золото та дорогі самоцвіти. Одного дня перепливала ріку. Її паж тримав Біблію при собі. Ця свята книга висунулася йому з рук і пірнула в воду. Слуги довго нашукалися, заки віднайшли її. Всі думали, що вода знищить папір і чудові малюнки, якими була прикрашена ця Божа Книга.

Господь захоронив книжку від знищення. Нарід здивувався, як нарешті витягнено її з ріки. Книжка була ціла. Делікатні малюнки залишилися зовсім неушкоджені. Свята королева щиро подякувала Богу за чудо.

Не дивниця, що за правдивість Біблії християни віддавали своє життя. В 1942 р. гітлерівські прислужники засудили на смерть австрійського священика, о. д-ра Лямберта, за те, що відважно боронив засади Христової Євангелії. Перед смертю спиталися його, що більше цінив: Гітлерову книжку: "Майн Кампф" чи Біблію? На це відважний вояк Христа відповів: " 'Майн Кампф' — це тільки людська книжка, яка проповідує ненависть. Біблія ж — це Божа книга, що голосить нам любов."

1) Що я маю робити, як через маленькі діти не годна в неділю піти на Службу Божу?

Якщо ви зовсім не годні знайти, хто б на короткий час пильнував дітей і не можете взяти їх з собою, то можете пропустити Службу Божу. Не будете мати за те гріха, тому й навіть не треба згадувати в сповіді, що пропустили Службу Божу.

Якщо ж є більше дітей, й одне з них має яких 12 літ і на нього можна покладатися, то можете лишити менші діточки з найстаршим сином або дочкою. Проте слід бути певною, що ця найстарша дитина має досить відповідальности за менші браття і сестри. Не раз хата згоріла і діти погинули через брак відповідальности в найстаршій дитині, якій батьки довірили опіку над молодшими братчиками або сестричками.

2) Ми мали замкнені реколекції для жінок. Дуже мало молодих жінок прийшло на них. Як можна заохотити їх, щоб брали в них участь намайбутнє?

Це не легка справа. Отець парох повинен добре вияснити людям значення замкнених реколекцій і заохотити своїх парафіян брати в них участь. Самі ж учасниці реколекцій повинні давати добрий приклад по реколекціях тим, що не брали в них участи, щоб вони бачили, що реколекції це корисна річ. Коли ж учасниці реколекцій не покажуть ніякої поправи, то ті, що не були на них, будуть виправдувати себе: "Пощо мені ходити на реколекції, коли вони нікому нічого не помагають?"

Слід молитися за успіх подібних реколекцій. Зрештою замкнені реколекції не є для когонебудь. Ця духовна вправа притягає тих, що мають у собі розвинене духовне життя. Годі сподіватися, щоб людина, яка ледве година зватися християнкою, любила замкнені реколекції. Отож приватне плекання в собі духовного життя це найкраща підготовка до замкнених реколекцій.

4) Я хотів би часто приймати Св. Причастя, але не годен через хворобу ходити до церкви. В нас відправи бувають тільки раз на місяць перед полуднем. Другий раз священик править Службу Божу ввечорі. Чи я міг би тоді прийняти Св. Причастя, хоч не годен піти до церкви?

Святіша Столиця знову злагіднила приписи про Святе Причастя для хворих. 21 жовтня 1961 р. вийшов новий декрет, який дозволяє хворим приймати Св. Причастя вдома ввечорі чи пополудні, якщо через хворобу не годні йти до церкви бодай один тиждень. Це не мусить бути смертельна хвороба, ані хворі не мусять доконче лежати в ліжку.

Подібні хворі можуть приймати Св. Причастя пополудні та ввечорі, але мусять стриматися від алькогольних напитків і твердих потрав три години перед прийняттям Св. Причастя. Зате

можна вживати неалькогольних напитків, от хоча б кави чи молока або й ліка́рства—так твердих як течей, без ніякого ограничення часу. Це значить, що останні речі можна приймати безпосередньо перед Св. Причастям, коли зайде потреба.

5) Чи можна зискати більше ніж один повний відпуст за ту саму душу, що страждає в чистилищі?

Можна зискувати стільки відпустів, скільки ми годні, бо Канонічне Право каже, що Церква не має повної юриздикції над мешканцями чистилища. Вона тільки молиться за ці душі та благає Бога помилувати їх і скоротити їх муки (Кан. 911). Зате на землі Церква має повну юриздикцію, тому годна дати християнам право зискувати повні відпусти цебто пробачення кар за прощені гріхи, бо цю владу дав їй Христос: "Що розв'яжете на землі, буде розв'язане в небі!".

Один Бог знає, скільки кари прощається душі за пожертвуваний повний відпуст. Ось тому можна кілька разів жертвувати Богові повний відпуст за ту саму душу. Якщо ж згадана душа не потребує помочі, бо вона вже в небі, то відпуст піде за якусь іншу душу. Отож ніщо не тратиться.

6) Як робиться поклін-метанія?

Звичайний малий поклін робимо так, що хрестячись, водночас злегка похиляємо голову і плечі, але руки не простяга́ємо вдолину. Таку метанію робимо, як входимо або виходимо з церкви, приступаємо до Св. Причастя, переходимо попри Святі Тайни, як хор співає "Святий Боже" або коли священик дає людям благословення.

7) В старім краю дяки не співали, а тільки відчитували молитву ВІРУЮ під час Служби Божої. Чому тут в Канаді хор співає її? Це досить довго триває, тому мучить священика, що ввесь час тримає покровець 'воздух'.

Не тільки в Канаді, але й у старім краю дяки співали молитву ВІРУЮ, принаймні по деяких церквах. Не бачимо рації, чому б не треба було співати цієї молитви, коли є співана Служба Божа. Якщо ж священик хворий і не може так довго тримати вгорі 'воздуха', то на нашу думку він годен покласти його на престолі, як сам відчитає потиху цю молитву. В цій справі треба порозумітися з дяком або хором. Дяк має слухати свого пароха, бо це священик відповідає перед Богом і єпископом за богослужби.

Одна секретарка до новоприбулої товаришки: "Тут буде тобі добре, якщо погодишся з фактом, що працюючи в цім підприємстві ніколи не вийдеш заміж ані не дістанеш підвишки платні.

Ніхто не знає, як довго люди живуть на землі, але кожен відчуває, що за час свого довжезного існування люди повинні бути мудріші ніж є в дійсності.

Як одна пані зобачила на своїй голові трохи сивого волосся, то вона гейби стратила надію на життя. Опам'ятавшись, взяла і закрасила сивину, й так відзискала охоту до життя.

РАДІОАКТИВНІ ОПАДИ

Випробовування атомних і ядерних бомб спричиняє не мало страху між народами світу, бо воно збільшає радіоактивні опади, що в надмірній кількості можуть поважно пошкодити здоровю людей і звірят.

Радіоактивність це електромагнетичні филі, що належать до того самого роду, що й радієві чи світляні хвилі. Ці хвилі шкідливі для живого організму, бо вводять до живих клітин занадто багато енергії. В світі все була радіоактивність, бо сонце є джерелом сильної радіоактивности для нашої соняшної системи. Проте воно не шкодить нам, бо через віддаль кількість радіоактивних хвиль, що проникає наш організм, не є надто велика. Певна кількість радіоактивности в організмі є зовсім не шкідлива, бо вона завжди там була. Ми ж їмо радіюм у поживі, що беремо сливе кожного дня. Радій це дуже сильно радіоактивний складник.

Телевізорські апарати так само мають радіоактивність.

Що ж становить радіоактивні опади?

Юдина 131, це дин із набільше радіоактивних складників у радіоактивних опадах. Є там так само ще багато інших радіоактивних складників, особливо стронцій 90, цесій і карбон 14.

Стронцій це хемічний матеріял зложений із дуже несталих атомів. Як він розкладається, то видає з себе радіоактивність. Отож стронцій це не радіоактивність, але джерело радіоактивности.

Стронцій входить у кості, тому тяжко позбутися його з організму. Зате цесій входить у мускули, тому організм годен позбутися його куди легше, бо клітини невпинно відновляються. Так само організм скоро позбувається юдини.

Що робити на випадок атомної війни?

Чи звичайна людина годна пережити атомний атак? Це залежить, скільки радіоактивности ввійде її в її організм і як довго вона була виставлена на неї.

Якщо дістала менше ніж 200 рентґенів, то їй правдоподібно навіть не потрібно лікарської опіки, щоб пережити атак. **Рентґен** це кількість радіяції, що людина отримує, як переходить рентґенове просвітлення.

Якщо до організму дістанеться 200-600 рентґенів, то людина буде хвора, потребує лікарської опіки і правдоподібно помре.

Якщо отримає окого 450, то може помре, а може переживе лихо.

Якщо ж отримає 1000, але в протязі довгого часу, не більше ніж 200 нараз, то годна пережити лихо без поважної хвороби. Цей час має простягатися на один рік.

Що ж роблять радіоактивні опади?

Радіоактивні опади спричиняють оці лихі наслідки, з яких одні тимчасові, інші тривалі. Ось вони:

Волосся випадає з голови впродовж 14 днів. Воно знову відросте, якщо людина не отримала більше ніж 600 рентґенів.

Радіоактивні опади шкодять шкурі, палять її немов сонце, спричиняють почуття тепла і сверблячки. Якщо ж опади сильні, то можуть сильно попекти шкуру.

Людина чується хвора, бо згадані опади нищать білі тільця в крові. В тяжчих випадках вони спричиняють нудьгу, біль голови, блювання, а в дуже тяжких випадках й саму смерть в протязі 14 днів.

Вони так само спричиняють рака крови і катаракти на очах, хоч зовсім не нищать зору, а тільки притуплюють його. Водночас людина, що отримала менше ніж 500 рентґенів, буде жити коротше від півтора до 50 літ.

Що слід їсти по атомнім атакові?

Кожна пожива дістане частину радіяції, якщо ворог скине атомну чи ядрову бомбу в якійсь околиці.

Отож треба негайно порізати худобу, як тільки скінчився атак. Отримана радіяція не вчинить мяса шкідливим. Зате звірята, що пасуться на радіояктивних пасовиськах, матимуть заражене мясо, що буде шкідливе для здоровя.

Якщо ж треба вживати радіоактивного мяса, то вперед слід держати його якийсь час, щоб через розкладання радіоактивности вона поменшилася.

Куряче мясо звичайно не буде небезпечне і шкідливе, бо кури їдять зерно, що не було виставлене на радіоактивність. Те саме сказати про яйця. Зате молоко буде шкідливе, якщо корови пасуться на радіоактивних пасовиськах. Отож замість молока слід уживати тоді сира, бо через процес і час його радіоактивність значно поменшиться.

Рибяче мясо так само годне бути радіоактивним. Його треба вперед тримати якийсь час, щоб поменшити небезпеку пошкодити собі.

Те саме слід сказати про збіжжя, що було виставлене на радіоактивність. Його треба вперед якийсь час переховувати, щоб зменшити кількість радіоактивности.

"Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!" (Мт. 5, 48).

Св. Павло каже про себе: "Тому радо буду хвалитися своїми немочами, щоб Христова сила зійшла на мене" (2 Кор. 12, 9). Нам так само треба говорити. Слід хвалитися своєю невистачальністю, щоб так здобути Христову силу цебто покору.

Св. Кипріян твердить, що священик при престолі представляє особу Ісуса Христа: "Священик—це дійсний заступник Христа", бо в Його імені вимовляє слова освячення: "Це—Моє Тіло. Це Моя Кров!"

Як виглядав би комуністичний Ню Йорк?

Багато людей думають, що замилювання очей кремлівськими агентами і постійна пропаганда за мирним співіснуванням це доказ, що комуністи московської імперії змінилися та перетворилися в червоні, нікому нешкідливі ягнята. Цей страшний самообман помагає комуністам присипляти легковірних людей вільного світу і задурювати їхніх провідників, щоб у вигіднім для Кремля часі вчинити переворот у приспаній країні та перетворити її в рабський табор під понурим гаслом: "Пролетарі всього світу, єднайтеся!"

Як виглядав би Нюйорк, найбільше місто світу, якщо б комуністичним агентам Москви вдалося настромити на його ратуші червоний прапор з молотом і серпом? Ось як!

* * * *

Одного дня вранці Василь Смит пробудився зо сну в своїм пишнім апартаменті на 63-ій вулиці. Випив горня чорної кави, закурив сигаретку і відчинив радіо. Читаючи часопись, почув дивне оголошення на радіо. "Товариші," кричав якийсь незнайомий голос, "ми перебрали владу в Америці. Буржуазні вашинґтонські підпалячі війни та вороги робучого класу сидять уже за ґратами, чекаючи на заслужену кару за злочини проти бідного народу!"

Пан Смит вхопився за голову. "Жінко," закликав недовірливо, "ходи сюди!" Пані Смит, подруга багатого бизнесмена, прийшла до почекальні, в якій її муж нервово докурював сигарку. "Що сталося?" спиталася його. "Слухай, що каже радіо. Комуністи перебрали владу в Америці. Вночі кремлівські агенти при помочі задурених американців вчинили переворот. Наш президент і всі міністри заарештовані новою владою!"

Жінка не розуміла, про що її чоловік говорив. "Слухай радія!". Обидвоє замовкли, а комуністичний агент кричав крізь радіо: "Тепер буде свобода в Америці. Покінчилося гноблення бідного народу буржуазними пявками, що жили з поту бідного населення. Ми належно розправимося з буржуазними гнобителями!"

"Що буде, жінко? Ми ж багачі! Ми буржуї! Горе нам!" закликав пан Смит. "Нехай діється Божа воля!" відказала заніміла зо страху жінка і подалася до кухні.

Пан Смит взяв часопись. На

першій сторінці було повідомлення, що новий 'демократичний уряд' складається з таких осіб..., і подано призвіща незнані панові Смитові. Не було ніякого вияснення, хто такі були ці міністри і звідкіля походили вони та що робили перед революцією...

* * * *

З большевицьким переворотом в Америці часописі зовсім змінили свій вигляд, за винятком чорнила і паперу, що з кожним днем ставав гірший і зменшався обємом.

Звичайно на першій сторінці бували звідомлення про рільництво. Передовиця була завжди головною провідною статтею цілого часопису. Ця передовиця це якась промова першого секретаря Партії. Америка перестала бути двопартійною державою, бо обидві партії, демократична та республіканська, зрозуміли слабість політичного поділу і тому 'добровільно' злилися в одну комуністичну партію, щоб краще працювати для добра робучого класу.

Кожного дня була така сама монотонія в часописі: лайка на канадійських буржуїв, що не хотять признати робітничої революції в Америці, і ця лайка звичайно не обходилася без погроз.

Передовиці цебто промови чільних комуністичних лідерів бували незносно монотонні і нічим не різнилися від передовиць, що постійно появлялися в московській "Правді." Видно, що американські комуністині вожаки студіювали брехливу московську "Правду", щоб керувати Америкою та розвязувати її проблеми гейби Америка і Совітський Союз були зовсім такі самі країни з ідентично такими самими проблемами і такими самими розвязками, що минулого століття подав комуністичний пророк, Карло Маркс.

Ці промови звичайно кінчалися закликом до чуйности проти буржуазних агентів і до скріплення карности в партії. Смит два рази прочитав їх, бо вони подавали напрям для комуністів в Америці.

Пан Смит сильно розчарувався, коли по кількох днях завважив, що радіо подавало ідентично ті самі звідомлення, що часописі. Він деколи накручував радіо на заграничні радіостанції, особливо любив слухати канадійські радіопередачі СБС. Звідтам довідувався деякі цікаві новинки, про які мовчала нюйорська радіостанція. Отак одного ранку почув, що перший секретар Партії опинився в концентраційнім таборі, бо не вмів провадити американської революції. Це новий секретар заарештував його, виславши новозорганізовану міліцію до його помешкання.

Часом слухав звідомлення з радіостації "Вільна Европа", але небавом це стало не можливе, бо американські комуністи стали заглушувати її 'брехливі' передачі.

Ні пан Смит, ні його дружина зразу не розуміли значення комуністичного перевороту, бо не знали, що таке комунізм. Вони обманювали себе, що американський комунізм буде віддімінний від московського, бо американці це вільний нарід, не такий пасивний і рабський, як росіяни. Згодом зачали зміняти свій погляд, бо переконалися, що комунізм всюди такий самий.

Ось їх син 19-літний Михайло зголосився до університету. Хотів бути лікарем. З оплатою не було ніякої трудности, бо держава платить за виховання і науку. Його намагання були без успіху, бо батьки Михайла були буржуями і ворогами народу. Син зачав нарікати на батьків, бо через них не годен стати лікарем. Він навіть злостився на старомодних батьків, що не розуміли значення революції для добра народу. Його батько не пішов на послуги нового червоного режиму, тому син мусів терпіти за "впертість" батька.

За недавніх часів пан Смит крім бизнесменства любив займатися критикою і рецензіе книжок. Стративши бизнес, бо все стало знаціоналізоване, він узявся до писання рецензій, щоб заробити на шматок хліба для себе і родини. Тепер треба було писати на актуальні теми революції. Смит назагал притримувався партійної лінії, але часом несвідомо, силою давньої привички, наводив витяги з деяких передреволюційних авторів, бо колись він цитував кого забажав.

По двох роках директор часописі, до якої Смит дописував, покликав його до себе і повідомив, що заряд звільнив його з роботи, бо його погляди реакційні. В початках революції Смит був би негайно заарештований. Тепер уже революція закріпилася в Америці і нові лідери могли трохи зменшити загальний терор. Смита не арештовано, а тільки звільнено з праці як реакціонера. Зрештою тепер мало кого арештовано в Нюйорку, бо це було місто туристів. Терор і арешти погано настроювали б туристів і розносили б погану славу про комуністичний режим в Америці.

Щоправда, час від часу дехто зникав уночі з дому, але сливе нікого не судили, бодай публічно, за саботажі та контрореволюцію. Арештовані сиділи літами в тюрмі й уряд не спішився карати їх!

Навіть уже нікого не тортурували, бо поліція боялася, що зо зміною партійних чинників їх самих будуть тортурувати. Отож Смит не пішов до тюрми, бо нові партійні провідники переконалися, що журба за щоденний шматок хліба більше пригноблює людей аніж тортури по тюрмах.

Хто голоден і журиться, як заробити на шматок хліба для родини, той не має охоти і часу займатися політикою. Зате публічні арешти і суди роблять багато галасу та дискредитують революцію за границею.

Товариство совітських американських письменників проголосило конкурс на життепись славного комуніста Н. замордованого німецькими нацистами. Пан Смит тепер уже товариш Смит, отримав доручення зайнятися цим життеписом, що мав забрати йому три роки часу. Він утішився, бо нагорода за книжку дасть йому змогу запевнити родині шматок хліба. Нервово взявся до праці. Як книжка була скінчена і совітські мистці переглянули рукопис, то товариш Смит отримав таке повідомлення: "В книжці є забагато буржуазних залишків. Не надається до друку!" Отак Смит затратив три роки часу і не отримав ніякої нагороди.

* * * *

Новий червоний уряд у Вашинґтоні почав заводити колективізацію по фармах. Фармері противилися. Уряд зачав накладати страшні податки і квоти товарів, що треба було доставляти. Водночас ворожим урядові фармерам трудно було отримати штучні погної, робітників і будь-яку поміч. Хто не виповнив квоти, тому насильно забирали фарму і влучували її в колгосп. фармер тратив усе і мусів забиратися в світ зо своєї фарми. Таких

фармерів було тисячі. Вони тинялися по містах, шукаючи за працею по фабриках.

Зараз по проведенні революції уряд поконфіскував всі приватні школи. Школи стали публічні. З них викинено хрести і заборонено навчання релігії. Почалося навчання матеріялізму і безбожництва. Деякі батьки протестували проти такого безбожницького навчання, але ці протести не помогли нічого, хіба що не мало робітників потратило працю і опинилося без шматка хліба. Католицький університет у Нюйорку перехрещено на університет Леніна. Замість Христа там запанував безбожник і кровопійця Ленін, а його безбожницькі писання заступили Святу Євангелію для учителів і учнів.

* * * *

Робітники відчули 'щастя' червоного раю, як по якімсь часі почалася в пресі шаленна пропаганда проти саботажників і хулиганів, які не хочуть працювати для соціялістичної Америки. Підвищено значно квоти для вже й так перетяжених робітників, але зовсім не збільшено платні.

Платня по фабриках була така мала, що кожен робітник зачав красти з фабрики, що тільки міг, щоб виживити свою родину. Щоденно з фабрик зникали кліщі, молотки, свідерки, тощо. Це стало загальним явищем і ніхто навіть не мав скрупулу красти з державних заводів, бо йнакше було тяжко вижити.

* * * *

Смитова жінка хотіла відвідати свою сестру в Чікаго. Мусіла чекати дві неділі, заки отримала позволення від поліції, щоб удатися до сестри. Кожного ранку мусіла так само пригадувати чоловікові та синові, щоб не забували взяти з собою особистої легітимації, як виходили з хати!

Зразу в Нюйорку було повно автомобілів, але зчасом вони стали зникати. Нових автомобілів було дуже мало, бо звичайний робітник мусів працювати три роки, щоб заробити на автомобіль, відкладаючи на нього ввесь заробіток. А з чого тоді буде сам жити і його родина?

Старі автомобілі стояли по вулицях і гаражах, але хто направляв їх? Ніхто, бо не було частин або вони були задорогі, щоб робітник міг дозволити собі на них.

Родина Смитів сильно обурилася, як першого року революції поліція кожного місяця робила ревізію в їх домі. Згодом ці ревізії бували рідше, але ніхто не знав, коли можна сподіватися її. Отож страх, непевність і моральна втома стали щоденним хлібом для мешканців веселого колись Нюйорку. Кожен чувся страшно змучений і вичерпаний тоном нового 'щасливого життя' в царстві американського пролетаріяту! Ніхто не протестував, бо кожен побоювався за себе і свою родину. Зрештою ніякі протести і так нічого не помогли б.

Всі радіостанції та телевізорські станції 'добровільно' злучилися в одну, бо так урядові легше котролювати ці засоби комунікації. Те саме вчинено з часописами! Статті по часописах і програми на радіо й телевізорі стали нестерпно нудні, бо надавці вічно закликали американський пролетаріят 'еднатися' проти затаєних буржуазних ворогів і саботажників, що разом із заграничними агентами плянують повалити революцію та привернути давній невільничий лад! Уряд це пляново робив, щоб відвернути увагу населення від економічної біди, яка щораз більше зростала в червоній Америці.

Не тільки автомобілі ставали рідші, але все інше помалу являлося щораз гіршим. Крім цього тяжко було дістати навіть конечні речі. Жінки-господині мусіли довгими годинами ждати біля крамниць, щоб отримати цукер, муку та хліб. Часто останнім не ставало згаданих речей, і вони пригноблені верталися додому з нічим.

Бракувало лікарств. Якщо ж були деякі лікарства, то треба було довго ждати на них в аптеках. Смитова жінка захворіла. Треба було застриків пенесиліну, але в цілім Нюйорку її муж не годен був дістати їх. Жінка написала до своєї сестри в Канаді. Лікарство прийшло, але Смит не мав чим заплатити ввозового податку і лікарство вернулося до Канади.

* * * *

Багато церков перетворено в магазини, а катедра Св. Патрикія стала клюбом для молоді. Що правда, на папері свобода релігії була загарантована, але протирелігійна пропаганда втішалася куди більшою свободою. Вона мала до розпорядимости радіо, телевізора, пресу, школу та всякі інші державні інституції. Тим часом свободу релігії обмежено до нечисленних церков, які покищо лишилися відчинені для публічного культу затроених релігійною дурійкою американських старушків і старушок, яких новий уряд залишив у спокою, звернувши всю увагу на виховання дітвори і молоді.

По смерті Сталіна комуністичний режим змяк в Америці. Випущено з тюрми сливе всіх кардиналів і епископів. Залишилися тільки ті, яких уряд боявся пускати на волю. Їм пришито латку ворогів народу і тому можна було держати дальше в тюрмі, бо вони непоправні реакціонери і вороги робучого класу.

Уряд робив всі можливі старання, щоб погодити всі християнські віровизнання і взяти їх під державну контролю, бо так легше контролювати релігійну діяльність клеру. Створено навіть 'патріотичний' комітет з тих клериків, що залякані погрозами уряду духово заламалися та пішли на послуги комуністам.

* * * *

Один приятель Смита дав йому американський часопис, що виходила в Торонті: "Вільна Америка." В ній політичні втікачі постійно сварилися, хто буде президентом і хто займе державні уряди, як комунізм провалиться в Америці. Червоний Вашинґтон не боявся цих вигнанців, але за перевоження цього органу американського уряду на вигнанні грозила кара чотирьох років у концентраційнім таборі.

Єдине місце в Нюйорку, де невдоволені з режиму громадяни могли свобідно скаржитися на новий лад, була кавярня на 43-ій вулиці. Уряд знав докладно, хто туди заходив, бо мав своїх доносщиків, але примикав очі, бо туди загощували заграничні кореспонденти і бизнесмени. Заграничні коресподенти, прислухуючись до нарікань нюйоршан, висилали звіти до своїх журналів, в яких змальовували 'велику свободу слова' в червоній Америці. Вашинґтон тішився, що вони несвідомо поширяли вістки про червону Америку гейби в скому-

Старайся вчитися з помилок, що їх вчинили твої знайомі, бо не матимеш доволі часу, щоб сам м.г їх всіх зробити.

нізованій країні панували свобода діяння.

Смит інколи заходив до кавярні, але не знаходив там задоволення. Яка користь розмовляти з канадійськими чи бразилійськими кореспондентами, коли вони кожної хвилини годні виїхати з Нюйорку, а Смит і його дружина вже три роки стараються дістати позволення відвідати кревних в Торонті, але не годні дочекатися дозволу з Вашинґтону?

Смит побув з годину в кавярні і потім пішов телефонувати до жінки, щоб вона не журилася. Такий уже завівся звичай в червоній Америці. Коли чоловік не телефонував що дві чи три години, то жінка зачинала дрижати, чи вони часом не опинилися в арешті за якусь 'протидержавну' провину.

Вертаючись додому, Смит поступив до публічної бібліотеки. Тепер вона звалася 'народною.' Показав поліційну виказку і його впустили до середини. Без подібних виказок нікого не впускали до бібліотеки, як це колись бувало за буржуазних часів!

Підозріння, страх, журба за шматок хліба стали щоденним зявищем. Приятелі 'бокували' від приятелів, бо ніхто не знав, хто став поліційним доносчиком. Заникла сердечність, що колись характеризувала мешканців Нюйорку. Вже більше не чути веселого сміху. Кожен став понурий і зажурений у червонім американськім раю. Люди почали замикатися в собі немов остриці. Батьки вважали на слова навіть перед власними дітьми. Часто уряд переносив робітників з одного міста до другого й так розбивав приязні між родинами. Спротив був би нерозумний, бо означало б страту праці та голод для робітника і його родини. Понурість стала характеризувати ціле життя нюйоркцян. Кожен хитав головою та безрадно погоджувався з гіркою долею: "Що ми годні зробити? Вони мають владу в руках! Треба було цінити свободу, як ми мали її. Треба було строго карати прислужників Москви в Америці та не дозволити їм виконати переворот у нашій країні! На жаль ми не розуміли вартости свободи та загрози Кремля! Тепер уже запізно! Це мабуть кара за нашу недбалість, поблажливість для шпигунів і зрадників!"

* * * *

Оцей опис це тільки фантастичне представлення, як виглядало б життя в Нюйорку, якщо б комуністи захопили владу в Америці. Проте це не є тільки витвір розбурханої уяви, бо тисячі Смитів, хоч їхні імена українські, проживають тепер в Україні, яку московські большевики поневолили тільки тому, що українці не розумули загрози комунізму та не станули одним фронтом проти московських зайд, які заливали нашу безталанну батьківщину по першій світовій війні.

Воля батьківщини це такий великий скарб, що за нього треба боротися та в потребі навіть проляти кров. На жаль наші предки з 1917 р. не зрозуміли цієї великої правди, тому Україна опинилася в московських кліщах, а ми покутуємо за нерозум власних предків...

Подібних помилок допустили наші сусіди в Східній Европі, як повірили в миролюбність большевиків... В них так само повно Смитів, які безрадно швендяються по вулицях великих міст...

Подібне нещастя може дійсно трапитися Америці, якщо рішуче не виступить проти затій Москви і проти її агентів, які всіма можливими засобами підготовляють большевицький переворот, щоб поневолити цю країну ...Упадок Америки був би початком панування московського комуністичного імперіялізму в цілім світі, бо ніяка держава не потрапила б спинити червоної видри, яка готовиться задусити 'свободу' на цій Божій землі...

Хто має багато грошей, той може здобути собі не мало приятелів, але ще більше ворогів.

Св. А. Лігорій, ЧНІ.

СЛІД ПРИЙМАТИ ВПОКОРЕННЯ

Треба приймати впокорення, щоб здобути покору. Впокорення ж походять від Бога або від людей. Як ми впокорені, то говорім із Йовом: "Я згрішив і дійсно провинився, але не отримав того, на що заслуговував" (Йов: 33, 27). Дехто, каже Св. Григорій, твердить устами, що він грішник, злочинець і гідний всякої погорди, але сам не вірить у це, бо турбується, як інші погорджують ним і ганять його. Св. Амвросій писав до Констанса: "Багато хто має вигляд покори, але брак їм тієї чесноти". Касіян оповідає, що один чернець заявляв, що він великий грішник і що негідний пробувати на землі. Абат Серапіон упімнув його за те, що бездільно блукався по келіях співбратів замість—як велить монаше правило, — пробувати в своїй власній келії. Чернець затурбувався і назовні виявив свое стурбування. Тоді абат отак відозвався до нього: "Сину, ти досіль заявляв, що заслуговуєш на всяку догану, а тепер обурюєшся на братолюбне упімнення?" Таке трапляється багатьом людям. Вони бажали б бути покірні, але не хочуть бути впокорювані. Сирах каже: "Дехто злочинно впокоряється, але його серце повне обману" (Сир. 19, 23).

Св. Вернард твердить, що не має покори, хто в упокореннях пошукує похвали: "Не має чесноти покори. Навпаки нищить покору, хто в упокореннях ганяється за самохвалами". Гордий той чоловік, що бажає уходити за покірного, але не має покори в серці. Хто дійсно покірний, той не тільки має про себе низьке поняття, але й бажає, щоб інші так само думали про нього: "Є покірні люди", каже Св. Вернард, "що повертають упокорення в покору". Покірна людина ще більше впокоряє себе посеред упокорень, заявляючи, що вона заслуговує на них. Стід пригадувати собі, що ми не тільки не вчинимо ніякого добра, але й не спасемося, якщо не будемо покірні, бо Спаситель каже: "Якщо не змінетеся і не станете немов малі діти, то не ввійдете до Небесного Царства" (Мт. 18, 3). Не вікном, а покорою треба ставати дітьми, якщо бажаємо дістатися до неба. Як гордість це познака прокляття, так покора це признака призначення, каже Св. Григорій: "Гордість це відзнака проклятих, а покора це знак вибраних". Св. Яків пише: "Бог противиться гордим, а покірним дає ласку" (Як. 4, 6). Бог віднимає ласки від гордого і подає їх покірним душам. Покірний може сподіватися від Бога, чого тільки забажає. Сирах каже: "Впокорися перед Богом і жди на Його руку!" (Сир. 13, 9). А Спаситель додає: "Якщо зерно пшениці, упавши в землю, не помре, то воно одне залишається. Як же умре, то приносить обильний плід" (Ів. 12, 24).

ІСТОРИЧНА ПОДІЯ

Українська Йорктонська віцевінція ОО. Редемптористів стала провінцією Чину Найсв. Ізбавителя в 1961 р. Члени цієї новоствореної Провінції, рішили вшанувати цю історичну подію врочистими святкуваннями в Йорктоні, де ця провінція зачалася в 1906 р.

Святкування відбулися 20-XII-1961 р. в Йорктонському манастирі, що є матерінім домом новоствореної Провінції.

Цей пропамятний день у житті українських Редемптористів зачався архиерейською Службою Божою, що її відправив ВПреосвящ. Максим Германюк, колишній Протоігумен і сьогоднішній митрополит Канади. Йому асистував Впр. о. В. Краєвський, теперішній протоігумен, і Впр. о. С. Бахталовський, колишній протоігумен.

По Службі Божі, зібрані Отці і Браття відспівали подячне "Тебе Бога Хвалим." З нагоди цього святкування до Йорктону приїхали ігумени: Впр. о. Л. Міня з Гері, Інд., о. М. Руснак із Торонта, о. Н. Годований із Роблину, о. Ст. Шавель із Айтуни, о. В. Корба з Саскатуну, о. М. Гринчишин із Вінніпегу, і о. Ф. Боский з Медовил. Було так само багато Отців і деякі Браття з різних домів.

По Службі Божій ВПреосвящ. Максим виголосив проповідь про значення акту ерекції провінції. Він заявив, що це величезна і далекосягла подія в житті Христової Церкви, нашого народу і самого Чину Пресв. Ізбавителя.

Ціль цієї провінції це давати нашому народові навчання Спасителя прикрашене духом Св. Альфонса, що оснував Чин Пресв. Ізбавителя в 1732 р. Провінція має мати власний ювенат (гай скул), новіцият і дух. семінарію, бо тільки власні інституції добре підготовлять українських Редемптористів до належної праці для добра нашої Церкви і народу. Ми не сміємо йти за життям, бувши його сліпим знаряддям. Ми мусимо формувати життя наших людей і вишколювати їх на дійсних українців католиків.

Перед полуднем о год. 10.30 зачалася перша сесія. По полудні була друга. Впреп. о. Гринчишин проводив сесіями. ВПреосвященний Митрополит провів початкову молитву.

Під час двох сесій було пять докладів.

1) Преп. о. Р. Хомяк виголосив доклад про повстання і історію Йорктонської Провінції, підкреслюючи важніші події в її житті. Цю провінцію започаткував покійний о. А. Деляре, бельгійський Редемпторист. Цей ревний чужинець прийняв наш обряд і 26-IX11906 р. відправив у нім першу Службу Божу.

Прелегент зацитував слова о. В. Годро, теперішнього архимандрита Чину, що їх висловив при памятній нагоді:

"Може й тоді о. Деляре і не думав, що він починав нову епоху в історії Чину Пресв. Ізбавителя, здійснюючи мрії Св. Альфонса і Климента."

Численні Отці і Браття прийшли з Бельгії на поміч о. Деляреві. Їхня праця обнимила округи: Йорктон, Ріджайна, Канора, Рама, Прісвил, Мусджо і Вадіна.

Крім душпастирської праці Отці Редемптористи сильно старалися, щоб дістати для українців католиків у Канаді свого єпископа.

Йорктонська провінція сьогодні має 9 домів, ювенат, новіцият, і 75 членів.

2) Впр. о. І. Бала мав виголосити доповідь про **"Духа Св. Альфонса і його достосування до сьогоднішніх часів."** На жаль ні сам прелегент, ані Впреп. о. Д. Лаптута, ігумен з Нюарку, не могли через інфлуенцію прибути до Йорктону. Проте хворий прелегент прислав свою доповідь і Впреп. о. Вол. Краєвський відчитав її.

В доповіді стверджено, що злука душі з Богом це істота чернечого життя. Кожен чернечий Чин має цю ціль. Проте кожен Чин має свою питоменність. Це гейби його документ і виказка ідентичности. Ця питоменність Чину Пресв. Ізбавителя це голошення місій найбільше опущенним душам.

Хоч істотно дух Чину не змінюється, все таки треба застосовувати його до вимог модерного життя й обставин. Це застосування не заторкує істоти Чину, а тільки акцидентальні речі. Дух Св. Альфонса це дух простоти, молитви, покори і набожности.

3) Впр. о. Протоігумен, Володимир Краєвський, сам довголітній місіонер у Канаді й Америці, виголосив доповідь про **Місійну Працю ОО. Редемптористів.**

Пок. митр. А. Шептицький довго розглядався між латинськими Чинами, заки рішився попрохати ОО. Редемптористів, щоб зайнялися місійною працею між нашим народом зразу в Канаді й Америці, а потім в Західній Україні. Це був дуже зручний і мудрий вибір, бо великі успіхи, що позначали місії ОО. Редемптористів між нашим народом, це наявний доказ, що вони чудово надавалися до цієї праці.

Місійна праця вимагає від нас поважних студій духа Св. Альфонса, покровителя католицьких сповідників і моралістів. Цей дух це дух самозречення, простоти і вмертвлення. Це дух невпинної молитви.

Життя Редемпториста місіонера має ділитися на дві рівні частині, бо пів року має присвятити місіям, а пів року плеканню власного духового життя, без якого його місії не будуть успішні. Надмірна активність потушує духа і так позбавила б наші праці Божого благословення, без якого місії не можуть мати тривалих успіхів.

Місійна метода і засада Св. Альфонса Лігорого це "проповідати народові про вічні правди нашої віри." Так голошені місії входять у душі слухачів і викликають там дійсну духову революцію.

4) Впр. о. М. Руснак виголосив доповідь про "Парафіяльну працю ОО. Редемптористів." Завдання Церкви це вести душі до Бога. Душпастирі помагають це виконати. Наші парафії мають бути ведені в дусі Св. Альфонса Лігорого, який так сильно наставав на молитву, часте принимання святих тайн і дійсне плекання духовного життя.

Слід звернути особливішу увагу на молодь і дітвору, бо це вони становлять майбутність парафії. Цю молодь треба вишколювати навчанням правд віри й обзнайомлювати її з нашим обрядом.

5) Преп. о. М. Щудло, редактор Голосу Спасителя, виголосив останню доповідь про "Апостолят пера в житті Редемпториста".

Св. Альфонс тільки тому так багато писав, що був переконаний про важність писаного слова, яке сильно впливає на читачів. Писаним словом Редемпторист залишається місіонером навіть по смерті, бо люди читатимуть його книжки.

Закінчення

По останній доповіді о. Предсідник попрахав ВПреосвящ. Кир Максима промовити кінцеве слово. Кир Максим заявив, що подібна зустріч це дуже корисна річ, бо вона дає нагоду переглянути цілість чернечого життя через подрібне розбирання Альфонсіянської духовости, власні досяги, як і недоліки. Отож подібна зустріч це гейби іспит сумління нашої Провінції.

Місія українських Редемптористів це голошення Божого слова між українським народом. Треба студіювати твори нашого дух. батька Альфонса, обзнайомлюватися з його духом, завчати наш обряд, рубрики богослужб і власні традиції, щоб належно виповнити цю шляхетну місію. Тут ніякий латинський Чин не заступить нас.

Це Боже слово, що маємо голосити людям, повинно бути добре підготуване, щоб немов двосічний меч могло прошити душу слухача і викликати в нім спасенну Божу революцію.

Концерт у Роблині

Сесії з докладами закінчилися о 4-ій пополудні. Пів години пізніше учасники зїзду вибралися на Йортонський цвинтар, щоб помолитися за душу о. А. Деляре й інших Редемптористів, що їх тлінні останки там спочивають.

По відспіваній панахиді учасники зїзду подалися до Роблину, де наші ювеністи влаштували прегарний концерт. Впр. о. директор Н. Годований привітав гостей. Хор учнів колегії Св. Володимира відспівав кілька пісень під диригенством Пр. о. Я. Дибки. Ювеністи виступили на сцену в наших козацьких строях. Б. Кушпіра віддеклямував "Каменярі" і Яр. Бучинський "Казка про рибака та рибку."

Впр. о. Вол. Краєвський похвалив ювеністів за це гарне й культурне виконання концертової програми, бо дійсно це було мистецьке виконання. Деклямації вийшли добре завдяки помочі Преп. о. Й. Корби, що вишколив декляматорів. Протоігумен подякував Отцеві Директорові й іншим Отцям Професорам, що так добре провадять ювенат і так гарно виховують наших юнаків. Було дійсно приємно почути, як ці родженці Канади й Америка так добре опанували нашу мову, що постороннїй слухач був вже тут роджені. От що годне вже тут роджені. От що годна зробити добре виховання.

Концерт закінчено гимном "Моя Мати..."

М. Рильський

МОВА

Як парость виноградної лози,
Плекайте мову. Пильно й ненастанно
Полїть бурян. Чистїша від сльози
Вона хай буде. Вірно і слухняно
Нехай вона щоразу служить вам,
Хоч і живе своїм життям.

Прислухайтесь, як океан співає—
Народ говорить. І любов, і гнїв
У тому гомоні морськім. Немає
Мудрїших, ніж народ, учителів.
У нього кожне слово—це перлина,
Це праця, це натхнення, це людина!

Антихрист як політична потуга

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ЦЕРКОВНЕ передання навчає, що перед другим приходом Ісуса Христа появиться Антихрист. Ми багато вже чули і читали про Антихриста, тому добре буде приглянутися, хто буде тим Антихристом, що має появитися при кінці часу. Саме слово "Антихрист" стрічаємо лише в листах Св. Івана. Воно означає противника Христа-Месії або також і фальшивого Месію. Св. Іван вживає цього слова, щоб означити противника Христа. Заки одначе будемо застановлятися над тою істотою, що про неї говорить Св. Іван у своїх листах, добре буде приглянутися тому противникові Месії, що його знає передання так жидівське, як і християнське.

Передання різно представляє Антихриста. І так насамперед многі думали, що Антихристом цебто противником Месії буде якась політична сила. Інші думали, що Антихрист буде мати прикмети тирана, який переслідує добрих людей, що намагаються служити Богові, або що він буде політичною силою, яка противиться царству Месії. Дехто уявляв собі, що особа Антихриста захована під іменем таємничого короля Ґоґа, що про нього згадує пророк Езекіїл (гл. 38). Біблія нам представляє короля Ґоґа, що збирає велику армію та з нею рушає проти вибраного народу. Одначе, коли та армія Ґоґа вступила на землю палестинську, сам Ягве знищив її, щоб захоронити Свій вибраний нарід. Ті, що читали Св. Письмо, мимоволі їм пригадувалося, що Ґоґ це уосіблений Антихрист тому, що воює проти того народу, що його вибрав Сам Бог. Старинні жиди представляли собі Антихриста ще в інший спосіб. І так автор книги Даниїла представляє чотири дикі звірі, що виходять з моря. Ці чотири звірі мали б представляти 4 ворожі царства, що намагаються знищити Божий нарід на землі. Особливо небезпечна четверта потвора, що має численні роги, якими все нищить. Цею четвертою потворою мало бути сирійське царство разом з його королем Антіохом Епіфаном, що страшно переслідував жидів. Апокаліптика жидівська слушно приписувала йому прикмети Антихриста. Жиди робили це тому, що сирійський король Антіох був великим противником жидівського народу, його традицій і закону Мойсея. Тому слушно жиди вважали його за правдивого противника Бога та Месії.

Про противника Месії згадує рівнож четверта книга Ездри. В цій апокрифічній книзі гово-

риться про таємничого тирана, що при кінці віків має всіми способами переслідувати всіх добрих людей. Численні святі Отці думали, що Антихрист має бути потвора, що підноситься з моря, як це описує Св. Іван у 13 гл. Апокаліпси. Здається, що Св. Іван мав на думці поганську, римську державу, що противилася царству Христа на землі всіми можливими середниками. До політичних противників, що виступали проти Царства Божого на землі многі зачисляють також римського цісаря Нерона, що розпочав переслідування Церкви Христової на землі. За його панування згинули Св. Апостоли Петро і Павло в Римі.

Як отже бачимо, що традиція представляла на першому місці Антихриста, як ворожу Царству Божому політичну силу, що виступала проти всього, що Боже. Про такого політичного противника Месії знали жиди і також знають християни. Для старинних жидів, як теж для християн Антихрист це була політична сила, що виступала проти всього, що добре, шляхетне і Боже. Цей Божий противник прибирав ріжні форми у ріжних часах, щоб не допустити до цього, щоб добро могло перемогти на світі. В Новому Завіті це противник, що противиться самій особі Христа.

Одна старинна легенда оповідає, що старозавітній Ной перший зробив вино із виноградини і нехотячи впився, бо не знав сили вина (Бут. 9, 20-21). Він був задумав підготовити землю для засадження виноградної лози. Як працював над своїм задумом, з'явився йому сам Люципер і промовив: "Ною, що робиш?" Ной, на здаючи собі справи з того, що це був диявол, відказав: "Буду садити виноградну лозу. Вона видає плоди, що веселять серце чоловіка!" І дальше працював.

Тим часом Люципер так само не дармував. І він взявся до роботи. Під час праці вбив ягнятко і полляв землю його кров'ю. Потім убив лева, згодом малпу та вкінці свиню, і їхньою кров'ю полляв землю, що сам обробляв.

Дивлячись на дивачну поведінку незнайомого, Ной вкінці спитав його: "Що це означає? Чому поливаєш землю кров'ю різних звірят?" Люципер же так відказав: "Чоловік, що питиме вино, яке ти зробиш із виноградної лози, буде подібний до чотирьох повище згаданих звірят. По першій чарці він буде лагідний немов ягнятко; по другій поступатиме немов лев цебто буде відважний і небезпечний; по третій чарці скакатиме й танцюватиме немов малпа, а як уже вип'є цього вина четверту чарку, то поступатиме немов безрога, що залізла в багно".

Хіба ця легенда не підверджує щоденного досвіду? Вона ділить пиття на чотири чарка цебто ступені. Мірковане пиття спричиняє веселість, лагідність турботи, викликає добрий настрій і успокоює нерви.—Помірковано надмірне пиття додає людині незвичайної відваги, бо вона почувається сильнішою ніж є дійсно, тому робить її часто войовничою. Ось з цього повстають сварки і бійки при пиятиці, бійки словами чи руками.

"Навчіться від Мене, бо Я—тихий і покірний серцем"! (Мт. 11, 29).

Бог звелів старозавітнім священикам дрижати з пошани, як наближалися до святині: "Шануйте Мою святиню" (Лев. 26, 2).

Найкраще подружжя є там, де жінка це скарб, а чоловік—скарбниця.

T. Piskarenko

And now that Christmas is behind you...

YOU probably will have a few moments in which to take a better look at the many beautiful cards and sentiments that were sent and expressed during the anxious and busy Christmas season:

"The spirit of Christmas is peace...
The joy of Christmas
is God become Man...
The beauty of Christmas
is the Virgin Mother...
The promise of Christmas
is life everlasting..."

Every year around Christmas many appeals from needy and worthy institutions are channeled through the mail into our homes. They seek our material aid and even our prayers.

Many of the old Orders and Congregations of Religious of the Church seek aid by selling Christmas cards. Many of these cards are so beautiful in both the sentiment expressed and artistic excellence that it is hard to part with them, because we are captivated by their striking beauty and versification.

There are not a few of us who have never bothered to read the letters or literature that is inserted in the packet of cards because of the worldy rush prevailing at Christmas. Some of these are literary as well as spiritual gems.

One such incisive meditation on 'Peace' I have extracted from a Christmas letter which I received in the fall and only read as I was sending out their lovely messages a few days before the great Holy Day. It is re-printed as a post-Christmas re-examination, a rich subject for careful perusal and study.

We are so accustomed to hear, "Peace on earth, good will to men" that the real meaning escapes us, namely: "Peace on earth among men of good will." (Luke: 2, 14).

Peace is born and nurtured in good will. It cannot be legislated or imposed. It must find encouragement in the disposition of mind and heart "... among men of good will."

Even though disturbing and frightful things occur all about us, we can still have peace for ourselves, if we direct our wills to the Author of peace, the Divine Peace, the Peace of Christ, the God-Man, Who was beset by all the turbulences and turmoils of man and yet ever at peace in the midst of storms, even unto the ignominious cross in abhorring agony, He could say, "Forgive them, Father, because they know not what they do."

* * * *

"PEACE" — sixty years of the 20th century have passed and all this time there have been preparations for war and threats of war and actual wars. Two horrible World Wars have ravaged dozens of nations and brought death to countless millions of men, both soldiers and civilians. And in each new war it has cost more to kill a man than in the previous conflicts. Yes, they have a price for everything — even death.

"PEACE" — In 1962 — yes, Peace is possible. First of all, the 'Peace' which the world cannot give — which gives a person the interior calm necessary to put first things first — which makes a soul unafraid knowing that it is in the hands of its Maker — which realizes that everything that happens is permitted by a God Who loves us — which tells us that "For those who love God, all things work together un-

to good" (Rom. 8, 28). "All things," even famine and pestilence and War — all can be made to work together unto good.

"PEACE" — come to the Crib, seek the Peace of God — Peace in command over your own unruly heart. Peace with your crotchety neighbor (he asks the same for you). — Peace with your God. Then and only then, will Christmas have its true meaning for you. This then is our wish for you and yours: a calm in the midst of the turbulence of the world, a PEACE beyond the understanding of the world. "Do not let your heart be troubled or afraid. PEACE I leave with you, My Peace I give to you (John: 14, 27).

THE PEACE OF CHRIST be with you ALWAYS!

HOW TO WRITE TO THE REDEEMER'S VOICE

We are receiving many letters, but unfortunately some of them cause us a lot of confusion. We are sure that our dear Readers are willing to help us in this regard. They will be able to do so, if they follow these rules. Your letter may fall into one of the following three groups:

Letters about your Subscription

If you send us a **new subscription,** please write clearly or even print your name, address, city, zone, state or province, and the country in the English language.

If you are **renewing your subscription,** please write us plainly that it is a renewal, and give us the expiration date, as stamped upon the folder in which you receive your **Redeemer's Voice.** You may clip it and send it along with your payment.

If you are giving someone a **Gift Subscription,** please state it clearly and at the same time give us his or her address as above.

Change of Address

If you are changing your address, please notify us at least one month ahead. We need that much time to change your address and to send you our magazine without delay. Do not forget to send us both your new and old address You may take the old address from an old issue of the **Redeemer's Voice.**

Letters with Questions and Problems

If you send a question to be answered in the Redeemer's Voice section: 'I'd like to Know', send your question to the Redeemer's Voice Editor, using the address:

The Redeemer's Voice Editor, Box 220, Catherine St., Yorkton, Sask., Canada.

Your Personal Problems

If you have a problem which you want to be answered directly through a personal letter, send it to the Editor of the Redeemer's Voice together with a stamp. Note in the letter that you want a personal answer.

If you send an unsolicitated article to be published in the Redeemer's Voice, and you want the article returned to you in case it is not published, please note it in your letter and enclose a stamp.

Do not send us any money, or check without a clear indication of the purpose. Tell us what your money is intended for, for instance, a gift, press fund, subscription, renewal, etc.

We will greatly appreciate your kind co-operation.

M. Schudlo, CSSR.

What Do You Read?

Some people are called "Bible readers," some "funny paper readers," some "love story readers." How do you classify yourself? Good and conscientious Catholics read the Catholic press! Are you one of them? If you are not, why? It's an important question that must be honestly answered.

Ukrainian Catholics should preferably read their own Catholic press, for it reflects the interests and elaborates on the needs of our people living in the U.S. and Canada. Our press is our main bulwark against our three main enemies: **religious indifferentism** or agnosticism (all religions are equally good or none is good, because no one can be sure which one is true), which equals atheism, and betrayal of our Eastern Rite and nationality (the false shame of our forefathers who came to the country in which we live now).

Every Ukrainian family needs at least one good Ukrainian Catholic weekly or monthly, because the future of our Church depends on the family unit. It is the family that starts children on the road of life, trains them for the later work, sees to their education in Church and schools, and provides a secure shelter against the harmful outside influences of the environment in which they will work and live. A good Catholic paper or magazine must be a constant means for wholesome family entertainment and education in the faith and our Eastern Rite.

A steady reading of our own press by our faithful will certainly insure its steady growth and improvement which will in turn facilitate the further spread of the truths of the Gospel, because the press nowadays is a very powerful means of communication.

Importance of Catholic Press

Some Catholics are careless in reading and supporting their own press, because they forget that the chief task of their life is not a comfortable and careless life among pleasures, but a life of faith which will help them to attain their eternal salvation and happiness hereafter.

Of course, there are many other means that help men of good will to achieve the great and only important objective of their existence upon earth, such as prayer, mortification, exercise of Christian virtues, the reception of the Sacraments, but the main requirement remains always the same — the continuous growth in the knowledge of faith which enlightens our road to heaven.

* * * *

God does not forsake His human creatures whom He made to His image and likeness. Since heaven is their ultimate destination, God was always showing men the road that leads to it. At first He spoke to them Himself. He

told Adam and Eve what to do to please Him. Then He spoke through the prophets of the Old Testament. Finally He sent His own Ambassador, Jesus Christ Who in turn commanded His Apostles, "Go into the world and preach the Gospel to all men!" (Mark: 16, 16).

The teaching of Our Lord was divulgated by His Apostles and by the great Fathers of the Church through preaching and writing. Then came a great invention: the printing. Now the Word of God began to be dissiminated by the means of countless books, newspapers and magazines, and lately through Radio and TV.

It seems, however, that the most effective, widespread and permanent way of teaching the Word of God is still the printed word, that is the press. Although the spoken word may make more momentary impression upon the listeners, the impression that the written word produces is doubtless more profound and efficacious. Despite the growth of the radio and the TV stations, the newspapers and magazines of all sorts are not out of business. If the people did not like them, they would not support them, and thus the latter would cease to exist.

Its Purpose

The purpose of the Catholic press is the dissemination of the Word of God, as it is interpreted by the teaching authority of the Church which is the official interpretor and guardian of the revealed truths. **The Church of the living God, the pillar and bulwark of truth** (1 Tim. 3, 15).

Some people may say, "Oh well, I have a Catechism. Is it not enough?" Certainly it is not enough, for the Catholic press goes far beyond the mere exposition of the essential truths. The Catholic press treats of every subject that in any way affects the life and the conduct of Catholics in time and eternity. It explains the doctrine of the Gospel and applies its various maxims to the ever changing situations of the world, it defends the morals against the attacks of the enemies of Christ, it enlightens Catholics on politics, economics, literature, entertainment, etc. It strengthens them in the fight against those who do not care about God and His Law. Thus it is impossible to be an elert and enlightened Catholic without a continuous reading of the Catholic press. Conversely, it is quite possible for a Catholic to become less and less a Catholic by a total or partial disregard and neglect of the Catholic press. Countless Catholics throughout the world do not take their faith seriously, because they do not realize its importance for time and eternity. And they do not realize it, because they do not know it well enough. If they read the Catholic press, their mentality and their daily life would be quite different from what they are now.

It's true that most Catholics attend Mass on Sundays. Some of them have finished a Catholic school when they were children. But what other means and source of knowledge do they possess besides their own press?

The knowledge of the Word of God contained in the Catholic press is of vital importance for our daily life and work. St. Paul says of the Holy Writings, "They can instruct you for the salvation through the faith which is in Christ Jesus" (2 Tim. 3, 15). Pope Pius X called the Catholic press "the fifth Gospel." It is so, for it explains the teaching of the Gospel to those who do not know it, or do not know how to apply it to the current and ever changing events. It is thus truly the light of the world. A man or woman can hardly be alert to their eternal affair, if they fail to use such a cheaply acquired means of growing in the knowledge of the faith as the Catholic press. It is available to every one who has a good will to learn. And there is always something to learn. No one knows his faith too much. The contrary is often the case.

If the reading of the Catholic press is somehow necessary to all Catholics, it is imperative for the Ukrainian Catholcs. Many of them live far away from their own churches or have no chance to be there every Sonday. They go to the nearest Latin Rite church. Little by little some of them become 'visitors' to their own church when they show up on Christmas and Easter. What will keep these people from drifting away from their Rite and from forgetting their Church altogether, if they do not read their own Catholic press? How can they raise their children to be good Catholics of the Eastern Rite, if there is no Ukrainian paper or monthly in their home? Impossible! Sooner or later, they will forget who they are by forsaking their Church and their Rite, but that is not according to the wishes of the Catholic Church which, as a good Mother of all peoples, wants the preservation, not the extinction of the various Rites, because they increase her beauty and show that she is not Latin, but Catholic, universal, that is, for all peoples, all cultures, and all times. . . It cannot be otherwise, for she is the living Christ among men.

HOW OLD IS THE HUMAN RACE?

How long does man live on earth? No one really knows the answer. But scientists using the potassium-argon process and applying it to the skeleton of the oldest man on earth — he was found in Tanganyika, Africa — say that he must have lived approximately 1,750,000 years ago.

If the skeleton really belongs to man, our existence as human race on earth would be quite long. Of course, if we accept the skeleton of the Tanganyika ancestor as our forefather, then we must also accept the theory that the body of man evolved from some lower species. When the body was sufficiently developed to become the dwelling-place for the human soul, God intervened again, created a soul, infused it into that animal, and the animal became the first man, the father of mankind, as we know it now.

Is this theory possible? What does the Church say about the evolution? It is possible, but God alone knows whether it was so, because no scientist can prove that it was really so. If science could prove that it was so, the Church would not have anything against this fact, because the Bible does not contradict such a theory. What the Bible tells us is this: "God made man. This man has a soul. He committed original sin, for which he has been punished." The rest of the description of the creation of the first man is just a human presentation of the creation itself which was made by God.

A woman called her lawyer and said, "I had an accident. When the policeman came, I quarrelled with him".

"Oh, cheer up, lady", the lawyer said. "They are not going to put you in jail for that."

The woman replied angrily, "Where do you think I am phoning from?"

M. Ukrainetz

Ukraine's Heroic Struggle

RUSSIAN Communism is the present-day pest of the whole world. Unfortunately the leaders of the Western world did not realize it when the Kremlin leaders proclaimed a new revolution on the ruins of the tsarist empire in 1917. They thought it was just a noble 'revolt' against the tyrannical despotism of the white Russian Tsars.

Although Ukraine and her leaders knew that the Communist revolution did not change the perennial Russian dream of dominating the world, yet they were unsuccessful in persuading the governments of the Western Europe to fight against this Red pest and to stifle it at its root in 1917. Ukraine, oppressed by the Tsars for long centuries, had to wage the war alone. What's more, her Western neighbors who are now also suffering under the same Moscovite boots, instead of helping her and themselves, attacked her and thus weakened the resistance of the Ukrainians who were fighting against the Red invasion of their country.

It is hard to understand how so many 'experts' of the West could not see the menace of the Kremlin. We are paying now for their blindness with the loss of millions of free men and women throughout the world who are the innocent victims of Russian imperialism.

Ukrainians and their country know but too well who the Russians are and how much trust can be placed in their promises and treaties.

Ukraine is a Big Country

Ukraine is a big country, the sixth in Europe in population. Even now, when the Kremlin Red bosses have 'slimmed' her natural boundaries, Ukraine covers 232,664 square miles, about the size of France, and her population runs into 45,000,000.

Dnieper is her main river. It is the third largest river in Europe after the Volga and the Danube. Ukraine, also called the "Greece of Eastern Europe" is the nicest and the richest republic of the so-called Soviet Union (Read "Russian imperialistic state!") Her industry is highly developed. Every 4th machine in the Soviet Union bears the Ukrainian stamp. One out of every five men in the so-called Soviet (Russian) Army is a Ukrainian. Ukraine, in her better days, was known as the "Bread Basket" of Europe. Even now, after she has been impoverished by the Russians, Ukraine gives the USSR 75% of its sugar, 60% of its iron ore, 48% of pig iron, 30% of steel, and 32% of coal.

No wonder that the Kremlin bosses are so unwilling to let Ukraine go free, although theoretically she could do it according to the Soviet Constitution which allows every Republic to leave the Union. Unfortunately, the reality is quite different from theory. If Ukraine tried to use her freedom to leave the USSR, the Russian tanks would roll through her territories, killing all those who would show the slighest desire of leaving this prison of what were once free nations.

The Past of Ukraine

The history of Ukraine goes back to the 8th century. Kiev, the pleasant city, as John Gunther calls it, the capital of Ukraine, was the first city in Eastern Europe to become the living torch of Christianity in 988 under St. Volodymyr the Great who proclaimed Christianity as the religion of his vast empire. It was from Kiev that the teaching of Christ spread to Russia proper, known as Muscovy.

For centuries Ukraine was the bulwark of Christianity and Western civilization against the frequent inroads of the marauding Tartars and Turks. Behind her, Poland was able to lead a peaceful life and build up her strength.

Weakened and pillaged by constant invasions of the Asiatic hordes, Ukraine fell victim first to the Poles, and then in 1654 to the Russians. Bohdan Khmelnytsky, the great Cossack hetman, defeated the Polish armies and organized an independent Ukrainian state between 1645-54. Then he concluded a treaty of friendship with Muscovy. According to that treaty, Ukraine remained a free nation, but Moscovy gradually stripped her of all her freedoms. Even the name Ukraine had been forbidden by the Russian Tsars. Ukraine became almost completely Russianized.

World War I brought the Russian oppression of Ukraine to an end. A free Ukrainian Republic was proclaimed by the Ukrainian leaders, but she was too weak to resist the Red Russian assault. The Russian Soviet troops invaded Ukraine in January, 1919. The young Republic, notwithstanding the heroism of her soldiers, fell into the hands of the Kremlin bosses who imposed the Russian rule and Communist dictatorship everywhere in the conquered country.

Today, Ukraine has her representatives in the forum of the UN, but in reality her independence is a mere mockery, for her government, politics, schools, industry and agriculture are as thoroughly Russianized as they were under the White Tsars.

The Present-Day Ukraine

The Russianization of Ukraine goes on, year after year, while the Kremlin is trying to convince the world that Soviet Russia is the most democratic country in the world, the champion of freedom and the protector of the oppressed peoples.

What are the facts? After World War 1, the Western nations gave freedom to numerous peoples enslaved by Germany and Austria. Sovietized Russia, instead, invaded Ukraine and other nations that had gained independence after the fall of the Tsarist empire.

World War II proved even more clearly Russian imperialism. While a score of new nations has been formed after the last war, Soviet Russia has not only strengthened her grip upon the peoples who were already enslaved, but she even brought under her domination some 125,000,000 people of the twelve previously independent countries, such as Poland, Hungary, etc. And what did the West do about it? Nothing! For this reason the Russians continued new conquests of the free world.

What are the Russians doing, even now, with their atomic tests? It is just another move of the Russian dictators to frighten the world and to convince the uncommitted nations that the balance of power has shifted de-

cisively from the 'rotten' West in favor of the Soviet Union. Nikita Khruschev has one simple objective in his mind, and that objective consists in convincing the neutral nations of the world that there is nothing to be gained by the friendship with the U.S. and her Allies, because the Russian empire is irresistible. In consequence, these undecided nations around the globe would do well to jump on the Russian band wagon now before it is too late.

Thus, even the blind can see that the Red Russians did not abandon the tsarist dreams of conquering the world and bringing it into the slavery of the Kremlin. But unfortunately there are still many eggheads among us in the Western hemisphere who foolishly believe that we can do 'business' with Moscow. They do not want to recognize that the present Russian empire is the greatest slave empire the world has ever known. Yes, Moscow has changed its tactics, but not its aim of conquering the world. Thus the ultimate domination of the globe by Russia, white or Red, remains the same.

Western Defeatism

There are even some among the Western 'experts' who say, "It's too late! Nothing can be done. It's better to be Red than dead!" The so-called Russian 'giant' is a giant with feet of clay. It is strong so long as the West is weak and undecided. No one knows better how weak the Soviet Union is than the Kremlin leaders themselves. A Ukrainian proverb says: "When a man walks alone at night and is scared, he whistles." Nikita Khruschev is doing just that now.

He is afraid of the peoples held in bondage by the Russian tanks and bayonets. He is deathly scared of the Ukrainians who remain restive and embittered against the Russian domination of their country, and Khruschev who conducted the infamous purge among them in 1945 knows it well. He is aware that there are millions of Ukrainians who are dreaming and working for a free Ukraine, waiting for the proper moment to rise against their Russian oppressors as they did during World War II.

Khruschev and his comrades are deadly scared of the U.S. and the free world in general. This is the reason why they have built barricades and put electrical fences around their slavish empire. The infamous wall of Berlin is the latest demonstration of their weakness and fear of the West.

In face of such Russian weakness and fear, we cannot understand why the West, being so strong and having so many secret allies among all the peoples now enslaved by the Kremlin, is so scared of Khruschev's bragging and threats?

How many people would escape from that infamous Soviet prison, if there were no armed guards with machine guns on the borders? One of the latest defectors from Russian Communism is a Ukrainian scientist, Dr. Michael Klochko, who, while visiting Canada, had asked for political asylum. When asked about the reason for abandoning the USSR., Dr. Klochko replied: "Nobody tempted me here. I was forced to take this action to seek freedom of scientific expression and to save what is left of my self-respect. It is the lack of human dignity in the USSR that hurts most."

Dr. Klochko is not the only disillusioned citizen of the Russian Soviet empire. He left thousands of companions in the oppressed Ukraine who feel the same way about the Russian domination of their country.

Secret Russian Agents

Who, then, is paralyzing the will of the Western World to fight against this Red Russian pest which is being exported from Russia and which is contaminating the face of our already dusty planet? The white Russian imperialists hidden behind the desks of the free world are trying to impose a 'soft line' in their dealings with the ruthless dictators of the Kremlin. There are also countless dupes, in various countries, who have lost faith in and love of their native countries and have become Soviet stooges. One of them, John Osborne, an English playwright, declared while renouncing his country, England: "Damn you, England. You're rotting now, and quite soon you'll disappear."

Our politicians of various shades and convictions — if they have any convictons at all — are the most responsible for the spread of Communism and its continued domination over the peoples conquered by the Russian tanks. They are afraid to hurt Khruschev who was not afraid to tell the whole world, "We will bury you."

We need more leaders and statesmen like J. Diefenbaker who dares to challenge the Russian imperialism in the forum of the U.N., and there are constant occasions for so doing during the debates at the U.N. The Muscovite diplomats at the U.N. must be constantly reminded of their imperialism. The trumpet against the oppression of Ukraine and other enslaved nations by the Russians must be heard every day in the U.N. Such a reminder would be very effective in curbing the nefarious aspirations of the Kremlin.

Moreover, the Western leaders must recognize and tell their people that we are at war with the Kremlin, and for this reason they must take the initiative into their own hands. A decisive policy supported by stength is the only way to defeat Russian imperialism, secure freedom of the West and help the enslaved nations of Russian imperialism.

THE FOUNDING OF KIEV

Peter Prystupa

Among the many theories advanced to explain the origin of Ukraine's greatest city, Kiev, the capital of Ukraine, the following is perhaps best known.

The story goes that there were once three brothers who along with their sister settled in the vicinity of present-day Kiev. The eldest of the brothers was named Kay; the second eldest, Schek; and the youngest, Khorev. Kay made his home on a hill overlooking Boreschiw. Schek lived on another hill, known to local inhabitants as Schekovitsya. The third brother, Khorev, settled on still another hill, whence the district of Khorevitsia derives its name.

Now, the site chosen by the brothers was a very good one. The climate there was very mild and the soil unusually fertile. The Dnipro River, which flowed to the east of the settlement, afforded the inhabitants of the surrounding area a plentiful supply of fish as well as a means of transportation. To the west of the newly-founded community there was an immense forest in which many kinds of wild animals could be found. The brothers realized fully the values of the forest not only as a protective barrier against invading tribes but also as a source of fuel, building material and game.

Under such favorable conditions it was not long before the original settlement grew into a large and prosperous community. In honor of the eldest brother the new town was named Kiev.

KNOWING OURSELVES!

Bro. Vincent, CSSR.

HAVE WE TAMED OUR TONGUE?

Self-knowledge is a counsel exhorted first by the great Greek philosophers, and then by the greatest men of wisdom in all succeeding generations. Aristotle, in striving to know man through philosophy, affirmed that man is subject to eleven main passions, one of which is love. Love of oneself is a basic passion. Normally love of oneself is morally good; but it can become perverted to a mean selfishness and to sinful pride — excessive love of one's own excellence.

The tongue is the main instrument of the body through which selfishness and pride give themselves expression. The tongue, then, can be the main instrument of unreasonableness and evil. "The tongue possesses facility of movement; it is set in a moist place, and slips easily in a lubricant." Note the innumerable types of sins of the tongue — using the Lord's name in vain, lying, cursing, blaspheming, babbling, criticizng, judging others falsely, complaining, gossiping, meddling, flattering insincerely, deceiving, boasting, etc.

The tongue can bring much misery and unhappiness not only to one's fellow men, but even more so to one's self. 'Through the sins of the lips, ruin comes to the evil man; but the just escape from distress' (Prov. 12, 13).

"The slipping of a false tongue is as one that falls on the pavement; so the fall of the wicked shall come speedily" (Ecc. 20, 20).

"The heart of fools is in their mouth; and the mouth of wise men is in their heart" (Ecc. 21, 29). "The talebearer shall defile his own soul, and shall be hated by all; and he that shall abide with him shall be hateful; the

silent and wise man shall be honored" (Ecc. 21, 31).

"Evil men have whetted their tongues like a sword" (Ps. 63, 4).

"The strike of a whip makes a blue mark; but the stroke of the tongue will break the bones. Many have fallen by the sword, but not so many as have perished by their own tongue. Blessed is he who is defended from a wicked tongue, who has not passed into its wrath, who has not suffered its yoke, nor has been fettered with its chains ... Its death is a most evil death and hell is preferable to it" (Ecc 28, 21-25).

"A wise man in words shall make himself beloved ... and shall advance himself" (Ecc 20, 13 & 29).

TAMING THE TONGUE

It behooves us then to tame our tongues.

"We all commit many faults. If a person does not commit faults in speech, he is perfect and capable of controlling his whole body. Now if we put bits into horses' mouths to make them obey us, we direct their whole bodies. Consider ships also. Large as they are and driven by strong winds, yet by no means of a very small rudder they are steered wherever will of the pilot determines. So too the tongue is a small member, yet it can boast of great achievements. See how a great forest is set ablaze by a very small fire. The tongue is a fire; it makes wickedness attractive. Among our members it is the tongue that defiles the entire body ond sets on fire the whole course of our life, as the tongue in turn is set on fire by hell.

"Human ingenuity is able to tame and has tamed every kind of wild beast and bird, reptile and sea animal; but no man can tame that restless evil, full of deadly poison, the tongue. With it we bless the Lord and Father, and with it we curse men who are made to the image of God. Out of the same mouth come blessing and cursing. It is not right, my brothers, that it should be so. Does the spring gush forth fresh and bitter water from the same outlet? Can a fig tree, my brothers, produce olives, or a grape vine, figs? Neither can salt water produce fresh water. Who among you is wise and experienced? He should prove by his conduct that dis deeds are done in meekness proper to wisdom" (James: 3, 2-13).

"As you choose what you eat, so also choose what you say. Then do not default with your tongue: weigh well what you are about to say, examine it closely, compare it with the truth in your mind, and thus give it forth to the external listener ... The best remedy against faults of the tongue is silence. Take this advice: Choose to listen rather than to speak, as it is written: "Let everyone be quick to listen, slow to speak" (James 1, 19).

"A fool utters all his mind; a wise man defers and keeps it till afterwards" (Prov. 29, 11).

"There is one that holds his peace, that is found wise; there is another that is hateful, that is bold in speech. There is one that holds his peace, because he knows not what to say; and there is another that holds his peace, knowing the proper time. A wise man will hold his peace till he sees opportunity; but a babbler, and a fool, will regard no time. He that uses many words shall hurt his own soul; and he that takes authority to himself unjustly shall be hated" (Ecc. 20, 5-8).

"Silence is golden."

"Nothing is opened by mistake more often than the mouth."

"It is better to keep silence and be something, than to talk and be nothing."

"It is better to keep one's mouth closed and be regarded as a fool, than to open it and remove all doubt."

"Even a fool, if he holds his peace shall be counted wise: and if he close his lips, a man of understanding" (Prov. 17: 28).

"We are masters over the unspoken word, but the spoken word is master over us."

ONLY THROUGH GOD

We can tame our tongues only through God's help, and through prayer. "Set a watch, O Lord, before my mouth; and a door round my lips. Incline not my heart to evil words, to make excuses in sins" (Ps. 140, 3-4).

"Lead us not into temptation, but deliver us from evil."

Consider the perfect example of Our Lord Jesus Christ: He prayed most fervently before His Passion in the Garden of Gethsemani. He remained silent during the unjust trial before the high priests, before Herod, and before Pontius Pilate. The Jewish leaders hated Him. They had already conspired to put Him to death even before the trial. They bore false witness against Him. They became violently angry at Him. Pontius Pilate sought only to serve his own selfish interests rather than release the Holy Innocence Itself.

O. K.

How is your Memory?

MEMORY — what a wonderful gift of God it is! Can we ever imagine what life would be like, if we were unable to remember the things that happened to us. What would life be, if we could not remember the things that had made us happy. It is hardly possible even to picture in our minds what such an existence would be like — and that is the most that such a life would ever be — an existence only. Capacity to remember is, therefore, a very precious faculty. It enables us to use our past experiences to enrich our lives — to adapt to new situations, to act effectively in emergencies, and so on.

But memory is not a separate faculty. It is closely connected with imagination and intelligence. Imagination helps to reproduce experiences and events which we have seen, or read about, or heard from others. Memory recalls the facts, while intelligence gives us their background, their origin, and explains them. Thus memory, imagination, and intelligence work together to reproduce events as they happened.

The three phases of remembering are: the impressions we make of situations, or objects, or whatever the case may be; our ability to retain these impressions in our memory; and our ability to recall or reproduce these impressions at will.

The strength of the original impression made upon us depends on how we feel about a subject. If we feel that the subject is important to us, then we concentrate on it more. For instance, if our occupation makes it necessary for us to know people, then we automatically learn to remember names and faces.

If we pay close attention to a subject, then we perceive it more clearly. An ambitious student is one who realizes that his whole future depends on passing his exams, and therefore he pays close attention in class, and studies his books and material more thouroughly. For this reason he is more successful than the student who daydreams.

How to Remember

The best way to remember is to understand the subject. For this reason, we should cultivate our abilities to understand. Fatigue is not conducive to clear mental activity, therefore adequate rest is essential. Everyone's span and degree of attention varies. We should make an effort to find how long we are able to concentrate on one subject without becoming bored or tired, and plan the length of time that we are to spend on one subject with this in mind. Interest promotes attention too. If we are interested in a subject, then our attention can be maintained for longer periods of time.

How do we remember? We remember through our senses. We should, therefore, develop our senses and keep them keen. The greater the number of senses that we are able to use in our study of a subject, the better we will come to know it. We identify objects not only by our sense of sight, but also by our sense of hearing, our sense of smell, our sense of touch, etc. We remember objects also through association. It is easier to remember objects or events that are similar to one another, or those that contrast with one another, or those that are alike in space and time, for instance, we remember things that happen at the same time). Association means just what it implies — we associate one object or situation with the other, and remember them both because of that. Thus one thing helps us to remember another.

In order to remember better, to retain our impressions, we must try to remember and retain events in some kind of logical order, or else our memory will be confused.

If we are able to remember things in a logical order, then it is possible, by remembering only one part, to deduce or reason out the other parts. This kind of order will aid us in understanding as well.

Once we have stored something in our memory, to avoid forgetting it easily, we should think about it often. A quick mental review of this kind is very helpful. This is called repetition, and repetition helps us to keep in touch with our subject. Reading about the subject, discussing it, writing about it are all tremendous helps in remembering it clearly.

We all know students who leave their studying until the last possible moment — then they try to cram all the year's work into a few days. But cramming doesn't pay — knowledge acquired in this way doesn't last. In order to learn a subject well, it is necessary to think about it, to examine it thoroughly from every angle, and to do this often. Knowledge acquired in this way is lasting, because it is meaningful, clear and besides it slowly permeates our mind.

The third phase of remembering is the ability to recall and reproduce our impressions. It is not enough merely to store something in our mind — we must be able to reproduce what we have stored in our memory. This ability to recall and reproduce impressions is very important to us. To a student, it spells the difference between success and failure, and this is true in later life as well.

But our ability to remember may be significant to us not only personally, but it may be also of importance to society. For instance, we may be required to act as a witness and testify in a court of law. How well we are able to remember may have great significance then. It is an ability that we should strive to develop.

What influences our Memory?

Many things influence remembering. The emotional state that we were in when the event occurred, or our emotional state at the time when we were committing something to memory, influences our ability to reproduce what we have stored in our memory. In addition, we are more likely to forget events or subjects that we found boring or disagreeable. We relegate painful or unpleasant events into the back of our minds, and soon, they are conventiently forgotten. This is natural and we all do it, some to a greater extent than others. But all these psychological factors influence our ability to perform and our ability to remember.

We must conclude, therefore, that in remembering, as in any other human activity ,our whole personality is involved. Our personality has many facets, and all these many facets function together as an entity, in directing our day to day activities. We must try to improve various of these facets, and as in the case of remembering, this improvement will aid in making us function more effectively, and thus make us happier and more successful, because our gracious Maker wants us to use His gifts to the full, for His glory and our own spiritual and moral welfare.

Hazel Hall

Atomics and Prayer

YES, we are living in a remarkable age. Feats of science have been performed in the past fifty years of which no one would have ever dreamed. Space travel is on the brink of being achieved. Luxury is at our fingertips and yet, in only a few hours, one may travel from this to poverty and ignorance. In the same few hours, one could span the world from our own life of comparative peace and comfort to another land riddled with chaos, steeped in political corruption or Communist tyranny. Why?

Think for a moment... We know that in God's great plan, He created man, making him the ruler of the world, for the purpose of serving God in this life, so that he may be with Him in eternity. But in serving God, we are here not only to save our own souls, but those of our fellow men. However, God also endowed us with "free will" and since creation, man has been rebellious. Down through the ages it has been man against man, nation against nation, to our present situation today. Even with our atomic and nuclear power, there is ignorance of the modern world, making an ideal situation for power seeking men who work under the guise of peace-seeking organizations — Communism — and for this reason others must suffer. The Church and the Religious are suffering persecution in many places of the world today. With the alarming shortage of priests and God's apostles, who will bring man back to God?

From a recent December issue of Our Sunday Visitor, are the words, in part, of Pope John, speaking through his Pontifical Commission for Latin America:

"All those who experience concern for the difficulties which the Church is facing in Latin America countries are quite aware that the greatest single obstacle is the distressing shortage of Priests and Religious."

Now, this shortage applies not only to the much needed missionaries throughout pagan countries, but right here to our own parishes and schools. Millions of Catholics will be without Priests and Sisters, unless we can lift this shortage by furnishing many religious vocations. Think also of the millions of souls that are being lost, or will be lost, because there are not enough priests. Then, think of what your excuse will be when you are called one day to answer to God for denying these souls your help.

Christ Himself gave us the chief means of gaining vocation — and that is prayer — still more powerful than any atomic or nuclear power today, if we will only use it. It is never too late to pray, and you can begin now with either one decade of the family Rosary daily for more vocations and bringing souls back to God — or three "Hail Marys" daily, to Mary, the Mother of Vocations, and ask her to obtain vocations to the priesthood or religious life for many boys and girls. Certainly this is not too much to ask in serving God.

Join in a crusade of prayer, asking God to bless us with many Priests, Brothers and Sisters ..."who will love You with their whole strength, and who will gladly spend their entire lives in making You known and loved by all men... Amen."

W. Podiluk

ON THE HOME FRONT

Modern 'Pontius Pilates'

PONTIUS Pilate was a man of authority. He had the power to take a stand against the clamoring Jews and declare Christ's innocence of the charges made against Him. There seems little doubt that Pilate was himself convinced that Christ was not guilty. But Pilate sought the easy way out of this dilema. Unwilling to exercise his authority, he washed his hands of the whole affair and announced to the watching crowd that the responsibility of what happened to Jesus was theirs.

Even since that day there have been the Pontius Pilate-type who have tried to find the easy solution to their problems and who have yielded to the pressures of the crowd. Their attitudes have been characterized by laziness, selfishness, and indifferentism. This type of person is usually no credit to himself, his business or profession, his church, or his community. However, it is particularly unfortunate and even disastrous when we find parents who act like Pilate did.

Evidence of this occurring can be found every day. Consider the following facts, based on actual instances as observed recently. Shortly after school started, a grade one class of over 60 pupils in a Catholic school were asked to bless themselves, only one-half of them could do it. When asked to say the Our Father or the Hail Mary not more than 25% could recite these prayers.

At the beginning of the school year, it was found in one instance, that a surprisingly large number of students had not received Holy Communion since the first Friday in June when they went to Mass with their classmates.

Mass attendance surveys among Catholic school children reveal that it is not unusual to find one-quarter of them absent on any Sunday. Is this the fault or the school?

How frequently parents have complained, 'I can't do anything with him,' and they have sought causes outside their home for the child's behavior. A soul-searching look at themselves would probably reveal that the fault is mostly theirs. They probably gave the child very little direction and a considerable amount of freedom when he was very young. Consequently, when he finally had reached the stage where he asserted some independence, he naturally rebelled against all the authority and direction as such. So they turn to the school with the request, "Do something about him'." By then it is usually too late to do very much.

* * * *

Parents become quite disturbed when they discover a child lying or stealing. They usually are baffled by

this problem and turn to outside 'experts' for assistance in solving it. Although such experts may provide valuable help, the solution will hardly be permanent, if he continues to hear his mother lying to neighbors and visitors, or the mother and father lying to each other, or if he continues to hear his father boast triumphantly about the fast deal he pulled to cheat someone in business.

Unfortunately, too many parents today turn their children over to the school and to the experts to do their job for them. They appear to be only too glad to wash their hands of all responsibility, despite the fact that God imposed it on them when He explained the parental role as the procreation and education of children.

It cannot be denied that schools play a very vital role in the total educational picture. They are specially equipped to develop special learning skills and to transmit an ever-increasing body of knowledge. However, this is only one phase in the total picture. The fundamentals of living cannot be acquired adequately from the school. It is from the parents, the pre-ordained teachers, that the child gets the gift of language. His first human habits are formed in imitation of his parents' actions. His religious formation occurs by observing the religious attitudes of his father and mother. His manners, a sense of morality, and the first glimmers of culture come from the direct teaching of the parents or from their conduct which the infant observes and notes for future reference.

Education does not begin when a child reaches five or six years of age and starts school. It begins with earliest infancy. First impressions are gained while the child is still in the crib. As days, weeks, and months go by, he watches and imitates so that by the time he reaches school age a very definite pattern has been established. His character and cast of thought, his speech and his ideals have all been shaped into lines that will continue throughout a lifetime.

If parents have been negligent and their influence has been bad, then the foundation will have many imperfections and it will very easily crumble in times of stress. If on the other hand, the parents have been conscious of their duties and have made a sincere effort to fulfill them, they will one day experience the joy of seeing their labors bear abundant fruit.

Parental interest and influence must never cease. If interest is shown in the child's activities, he will excel in them. If the influence of the parents goes hand in hand with that of the priest and the teacher, the child's formation will be complete. But if parents turn their children over to others and forget about their own obligations towards them, then they are guilty of serious neglect, and no doubt will someday pay the price of heartbreak and sorrow.

The influence of parents extends not only to their children but to their children's children and down to generations yet unborn. Their devoted act of motherhood or fatherhood may assist untold numbers to heaven or their bad example may be the force which may lead them to hell.

A Sister was taking care of a ward for incurables, dressing the sores of a patient with a repulsive disease. A banker who was an atheist said to her, "Sister, I would not do it for a million dollars!"

"Neither would I," the Sister replied, "but I do it for my Lord Who died for this poor man." And she went on quietly with her disagreeable task.

I'D LIKE TO KNOW...

1.) Which is the best way to teach Catechism to my children?

Many parents think that the best way of teaching catechism is a 'question and answer' method. Such instruction is usually given from well-worn catechism. Thus the knowledge of the Christian religion consists of the recital of memory work.

Unfortunately countless Catholic parents forget to complete this kind of instruction by good example at their home and work, for their life and activity are not guided by the maxims of the Gospel.

There are also children who come to school to learn about God. They do not come from Catholic homes. They come from houses inhabited by Catholics. Really, they are not true homes in the traditional sense of the word. These are rather 'filling stations' where the members of the family drop in now and then, usually around meal time.

Parents must teach their children not only to know their religion, but also and foremost to practice it. How many children know that Holy Communion is the Body and the Blood of Christ, and yet very seldom receive it? Why? Because their parents show them such example. A good example is the best way to teach the children how they should practice what they have learned during the catechism classes.

No teacher can teach a pupil to love and to practice his religion without the support of his parents.

2.) I am sick. May I receive Holy Communion at home when the priest says Mass in the evening or in the afternoon?

Yes, you may, for the new decree issued by the Holy Office on Oct. 21, 1961 authorizes the priest to give Holy Communion at such times to those sick who were not able to leave their homes for a week because of illness. You must, however, abstain from solid foods and alchoholic drinks for at least three hours when you receive Holy Communion, although you may drink non-alchoholic liquids and take any medicine — liquid or solid — without any restriction of time limit.

3.) What is self-respect and when does a person lose it?

Self-respect is a respect for oneself. It can be true or false, depending upon the motives. If the motives are good and honest, self-respect is a good thing for it helps people to avoid what would degrade them. St. Paul wrote the Christians of Corynth, "Are you not aware that your body is the temple of the Holy Spirit?... So then, glorify God in your body" (1 Cor. 6, 19-20).

Every person must respect himself, because he is a child of God, redeemed by the Blood of His Son. Here lies the true and sublime reason for self-respect. All other reasons, such as education, wealth, noble birth, are of secondary importance.

A person respects himself when he acts and lives according to the laws of God and the teaching of the Church, the living voice of God in this world. He does good and avoids evil (sin), and thus preserves his Christian dignity and self-respect.

A person loses his self-respect when he does or says something that degrades him. The only thing that degrades us is sin. By committing a sin, especially a mortal sin, a person loses self-respect, because he does not act according to his spiritual dignity.

Nothing can deprive us of self-respect, if we do all things with the knowledge and conviction that they are not sinful, that is, they are morally good. No guilty feeling can come from a good action committed at the right time and in the right place. If it does, it must be attributed to scrupulosity or ignorance.

4.) Is there anything wrong with a mother working when her children are at school?

As a rule, the mother being the queen of the home, should remain at home and take care of the children. Special circumstances, however, may force her to apply for work outside the home, for instance, sickness in the family or some other urgent need. Such a working mother must take extraordinary care that her children do not remain without a proper temporal and spiritual guidance.

We do not see anything wrong with a mother holding a part time job when her children are at school. But it is hardly possible for the mother to work the whole day, rush home for the supper and be a good mother who can take proper care of her children (and the husband as well).

Thus we are opposed to the working mothers, unless some very serious reasons force some of them to do so. The desire and effort to outshine one's neighbors in material comforts (car, TV, clothes, hats, etc) do not constitute the valid reason for any mother to be absent day after day from home, while her children are at school at first, and then on the street while their mother is working. It must be stressed that the first and foremost duty of every mother is the care of the home and the children, for this is her vocation of life. If she fulfills it, she will become a heroine in the sight of God.

5.) Is it a sin to refuse an office in the association to which a person belongs?

By becoming a member, every person somehow pledges himself to work for the association to which he belongs. This means that he binds himself to pay his dues, attend the meetings, get other people to join it, etc. It also includes the willingness to share the burdens. Holding an office may sometimes be a burden. If a person refuses an office in the association for no reason at all, such a person shows that he is not concerned with its welfare. On the other hand, no one is bound always to sacrifice himself for the benefit of the association while all others, or most members, are taking it 'easy' by avoiding what can be avoided and not doing what they do not want to do.

A constant refusal to share the burden concerned with the life and activity of an association denotes spiritual sloth and lack of zeal, to say the least, unless an important reason or obstacle prevents someone from so doing. The world is in bad shape, because there are too few people who are willing to sacrifice their time, work and strength for the benefit of the Church, the state and God. Since the good and capable people refuse to be 'bothered' with the situation, the bad or at least the less capable move in, and the situation deteriorates. And who is to blame, if not the good ones who were too lazy to be 'bothered'?

6.) Is it a sin to look at the human body?

We suppose that our questioner means the nude body. No sin is involved, if the person looks at the human body through necessity or for some other honest reason. We must remember that there are no shameful parts in the human body, because both the body and the soul were made by God, and the Lord cannot make anything that would be 'dirty' or 'shameful.'

It is a venial sin to look at certain parts of the human body through sheer curiosity, and it would be even a mortal sin, if a person did the same through concupiscence, that is, with the intention of getting a sexual pleasure from it.

PRAYER

Thomas E. Tobin, CSsR.

WHEN the pre-school child is very young it can be gradually introduced to the meaning of prayer. Once Christ and Mary are very real persons who love and can help the child, it is not too difficult to teach it to talk to them in prayer. Prayer, after all, is talking with Christ and Mary, asking them for help, thanking them for help given, and telling them of sorrow for having done wrong.

Parents can explain the ideas of asking and thanking by reference to their own relations with the child. When the child needs something, it makes this known either by crying, pointing or speaking. The mother or father then is able to answer this prayer. In a higher fashion the child can be made to understand that Jesus and Mary love children and can help them even more than the parents can. Thus a child can be taught to turn to them when he needs something that is good for his soul, for example, to get along with his brothers and sisters, to tell the truth even when it hurts, to obey his father and mother, etc.

The prayer of thanksgiving can be taught in the same fashion. A child must be trained to thank for presents received as well as for the ordinary courtesies bestowed. He should thank those who pass dishes at table; thank other children for the use of their toys. Then, when the youngster receives an answer to his prayer, he is already conditioned to thank God. The same method applies to the prayer of sorrow. If the child is disciplined to beg pardon for big faults and also small breaches of courtesy, it is but a step further to tell Jesus and Mary he is sorry if he does fight, lie or disobey.

As in all training of the young, the greatest teacher is example. If the child comes from a family in which prayer is a serious and yet joyful part of daily life, it will accept prayer as a normal element in living. The motto of the Rosary Crusade of Father Patrick Peyton, C.S.C., is so true: "The family that prays together stays together." A family that is united with God will be united with each other through God.

Accustom the child to the reality of prayer at an early age. It is good to have the baby present at the family rosary, even if she is a very cute or very noisy distraction. The reverence that the parents and older children show at this time will seep into her consciousness. Gradually the child catches the idea that prayer time is a serious and ordinary part of family life.

WHAT PRAYERS?

Several years ago a well-known sociologist, Father John L. Thomas, S.J., asked teachers to select the prayers that children should be taught at home before they enter school. The teachers agreed upon five prayers that should be known by all pre-school children. Unfortunately, a large percentage of children do not know those prayers — an indication of a grave neglect in the home.

I will briefly mention these prayers so that you will have some guidance as to what to teach a pre-schooler.

Sign of the Cross

This act of faith in the Trinity and the redemption can be taught with some patient practice. The correct way is to allow a child to watch the adult make the sign of the cross. Then take the hand of the child and make the sign of the cross with it. It may be easier for the parent and also for the child if the older person stands behind the child when making the sign of the cross with its hand. Gradually the pre-schooler will make some motions that become more correct and meaningful as time goes on. These efforts to distinguish the "Son" from the "Holy Ghost" shoulder will bring many a smile to the happy parent.

Meal Prayers

It should be taken for granted that meals in a Christian home begin and end with prayer. The child will pick up the words as it hears others say them. If they are said slowly, the child will learn a few words at a time. Some effort should be made to teach these prayers privately to supplement the effectiveness of the constant repetition at meals. Routine can be avoided in many ways by allowing different members of the family to lead the prayers. Parents find that often a child will be the first one to call their attention to the fact that they have missed the prayers if the meal is begun without them. The twin forms of petition and thanksgiving are brought home to the consciousness of all by the meal prayers. Experience shows that the prayers after meals are more easily forgotten than the prayers before meals.

Our Father

This prayer which came to us from the lips of Christ should be learned as soon as possible. As the words are memorized the parents should explain that God really is a loving Father. As the child gets older it can be taught that in the first part of the prayer we praise God and in the second section we ask for all the blessings we need.

Hail Mary

In teaching this and other prayers, first say the words aloud. Then have the pre-schooler join in and finally try them by itself. It is best to go word by word and then phrase by phrase. Devotion to our Lady must be an essential part of the atmosphere that surrounds a child from its first conscious moments.

Prayer to Guardian Angel

Angel of God, my guardian dear,
To whom God's love commits me here,
Ever this day be at my side,
To light and guard, to rule and guide.

The survey revealed that only one out of seven children knew this prayer when entering school. It is a beautiful prayer that helps a child see into the next world and to have confidence in the protection of his guardian angel.

These five prayers are the basic ones that a child should know before entering school. It is the duty and the privilege of parents to teach their pre-school children these prayers and how to call on Jesus and Mary in prayer.

THE FLIGHT INTO EGYPT

by St. Alphonsus Liguori

Edited by John P. Schaefer, CSsR.

WHEN wounded by an arrow a deer carries the pain with him wherever he goes. For he carries with him the arrow which has wounded him. In a similar manner, after the prophecy of Simeon, Our Lady carried with herself all her bitter sorrow in the continual reminder of the coming Passion of her Son. Mary's Son Himself was the arrow in her heart. And the more amiable He appeared to her, so much the more deeply did the thought of losing Him by so cruel a death wounded her loving heart.

The second sword of sorrow to wound the heart of Mary she endured in the flight of her Infant Jesus into Egypt from the persecution of Herod.

When Herod learned that the long-awaited Messias had been born, he foolishly feared that He would deprive him of his kingdom. Of this groundless fear St. Fulgentius writes: "Why are you troubled, Herod? This King Who is born comes not to conquer kings by the sword, but to enslave them by His death."

The thoughts of a saint were beyond Herod. He waited to hear from the holy Magi where the King had been born, that he might take His life. But when he found that he had been deceived, he ordered all the infants who were to be found in the neighborhood of Bethlehem to be put to death.

It was then that the angel appeared in a dream to St. Joseph, commanding:

"Arise, and take the Child and His Mother, and fly into Egypt." On that very night, Joseph immediately made the order known to Mary. They took the Infant Jesus and set out on their journey. The Gospels themselves indicate the promptness with which Joseph obeyed: "Who arose, and took the Child and His Mother, by night, and retired into Egypt."

Speaking in the name of Mary, St. Albert the Great exclaims: "Why must He, Who came to save men, fly from them?" Mary then began to realize that the prophecy of Simeon regarding her Son was already being verified: "He is set for a sign that shall be contradicted."

No sooner had her Child been born than He was persecuted unto death. What anguish must this have caused the heart of Mary? Not only in the physical hardships, but even in all the little difficulties which this cruel exile implied for herself and for her Son. Among these, as St. John Chrysostom says, was the fact that she was "fleeing from friends to strangers, from the temple of God to the temples of devils. What greater hardship than that a new-born baby, still being nursed at

its mother's breast, and she, too, in poverty, should be forced to undergo such a journey?

Anyone can imagine what Mary must have suffered on this journey. The distance to Egypt was great. Most authors agree that in those days it was in excess of 300 miles. It would, therefore, have required a journey of more than 30 days. According to a description of St. Bonaventure, the road was unknown and little travelled. It was the winter season, and the exiles had to travel over rough and dirty roads, through rain and wind.

Mary was probably but fifteen years old at the time — a delicate young woman, unaccustomed to such journeys, to say the least. In their poverty, of course, they could afford no servants. As St. Peter Chrysologus puts it: "They were themselves both masters and servants." What a touching sight it must have been to have beheld the tender Virgin, with her new-born Babe in her arms, wandering through the desert!

St. Bonaventure poses several very practical questions. "How did they obtain their food? Where did they sleep at night? How were they lodged? What could they have eaten save a piece of hard bread, either brought by Joseph or begged as an alms? Over two-hundred miles of the road over which they travelled was desert. There were no inns or houses, only sand and wilderness. Where else could they have slept except on the sand, or, if they were fortunate, under a tree in a wood exposed to the inclemencies of the weather, open to dangers from robbers, helpless before keen-scented, prowling wild beasts which abounded in this wilderness section of Egypt?

Had anyone met these three holy persons during this journey into exile, he would have taken them for poor wandering beggars.

Some historians say that when they reached Egypt, Joseph chose to settle in a district called Matura. But St. Anselm maintains that they lived in the city of Heliopolis, or at Memphis, which is the modern city of Cairo. According to most historians they spent seven years here.

Let us reflect on the poverty which they must have endured during these seven years. Mary and Joseph were foreigners. They were unknown, without revenue or money, with no relatives or friends to turn to, barely able to support themselves by their modest efforts. St. Basil described their predicament: "As they were destitute, it is evident that they must have labored hard and long to provide themselves with the necessities of life." Another writer goes so far as to say(and let this be a source of consolation to those who are poverty-stricken) that: "Mary lived in the midst of such poverty in Egypt that at times she had not even a bit of bread to give to her Son when hunger prompted Him to ask for it."

St. Matthew relates that after the death of Herod the angel again appeared to St. Joseph in a dream, directing them to return to Judea. In describing this return to their native land, St. Bonaventure reflects that the Blessed Virgin's sufferings must have been proportionately increased because of the pains which her Son must have endured. The Child was then about seven years of age: an age at which "He was too big to be carried, and not strong enough to walk the entire distance without some assistance."

The sight of these three exiles wandering as fugitives through the world should bring home a lesson to us. We must also live as pilgrims here on earth. We must not become attached to the goods which the world offers us, for we will soon leave them for eternity. As St. Paul admonishes: "We have not here a lasting city, but seek one that is to come." To this St. Augustine adds: "You are a guest here. You look, and you pass on."

This second sword of sorrow which pierced the heart of Mary also teaches us another lesson. It teaches us that we must not merely endure crosses, but that we must embrace them, for without them we cannot live in this world.

Blessed Veronica da Binasco, an Augustinian nun, as once carried in spirit to accompany Mary with the Infant Jesus on their journey into Egypt. After the vision, the divine Mother is said to have remarked to the nun: "Daughter, you have seen with how much difficulty we have reached this country. Learn from this that no one receives graces without suffering."

That we may feel less the sufferings of this life we must accept them in the company of Jesus and Mary: "Take the Child and His Mother." All sufferings become light, they even become sweet and desirable, to one who lovingly bears this Son and this Mother in his heart. Let us, then, love them. Let us console Mary by welcoming her Son into our hearts. For men even today continue to persecute Him by their sins.

WHAT KIND OF PERSONALITY HAVE YOU?

There are too many people who are meticulous, passive, scared, uncreative and enslaved by routine. They show a disquieting lack of interest in others. More important, countless people tend to withdraw emotionally from their fellow men. Some are so absorbed in their own immediate problems and work that they do not appreciate other people, and — fatally unhappy — these same people dare to complain that they are not liked by their fellow men as they themselves are treating them.

Doctor: "Lady, you have a split personality."
Lady: "Wow! That's bad!"
Doctor: "Cool off, I will not charge you a double fee!"

MY PRICKLY PROBLEM

(continued from Page 64)

books of the Bible must be accepted as God's word revealed to men. It is a sin to reject any book, or to deny any statement of the Bible, because by so doing man would reject the authority of God and thus offend Him.

Criterion of Inspiration

Some people think that a book is inspired by God, because it produces the religious enthusiasm within its reader. It is not so. The only way to know which books are really inspired by God is the Catholic tradition. Tradition relates the testimony of the Apostles. The Church has used tradition to declare which books belong to the Bible and which are creation of mere human genius. The Church is the only authoritative guardian of the faith, and therefore she alone has the right and the power to tell man which books are inspired and which are not, for the Catholic Church alone is the divine witness to the teaching of Our Lord.

This is the wonderful doctrine on Inspiration. Due to it men can be absolutely sure that whatever they read in the Bible, approved by the Church, is the infallible word of God revealed to them for their spiritual benefit and salvation of their immortal souls.

Courage, Duty or Love

Th. Bleech

IN a world steeped in fears, violent upheavals and distrust, one of the most serenely calm and sane leaders of the world rules from a small one hundred and eight acre kingdom of a few thousand souls and an even much smaller guard of honor which is often humorously described as the Pope's army. Three years ago in October when Angelo Cardinal Roncalli was elected the new Pope to succeed the late, great Pius XII, prognosticators and analysts chalked him up as an interim Pope who would take care of the papal government in a routine manner of efficiency because of his advanced age. Yet this brilliant, holy and plain-spoken Pontiff of simple tastes and great activity, who possesses no army or great material resources, commands great attention and respect not only from the five hundred million Catholics throughout the world, but also from the non-Catholic world as well. His pronouncements and admonitions are eagerly accepted by the press and a world looking for leadership. He has put into motion the wheels and engines of an historic ecumenical council, issued a timely social encyclical as a criterion for dispensing justice in a world seeking it and freedom. In this short period, he has earned the title of Good Pope John through his many heart-warming kindnesses and acts.

* * * *

In the various American Catholic newspapers, the warm news-story that Metropolitan Maxime Hermaniuk, CSSR., released, tells us that the Holy Father prays for our great martyr, Josyf Slipyi, Metropolitan of Western Ukraine, daily, that His Holiness keeps a picture of this heroic churchman before him on his desk, as a reminder of a great defender of the faith behind the "Diabolic" Iron Curtain.

These and many other stirring gestures and stories issue forth from the August circle of the papacy to a humanity hungering for love, kindness, brotherhood and consideration.

The Holy Pontiff is a great devotee of the daily recitation of the Rosary which is so pleasing to the Queen of Heaven and Who implores the world to pray.

Recently the papal meditations on the Rosary were made public and in his big-hearted way His Holiness has alluded to the beautiful customs and practices of our Eastern Church.

The Pope spent many years as a representative of the Holy See in Bulgaria, Turkey and the near East among Eastern Rite Christians where his discovered gold in the gold-bearing broken rock of a divided Christianity. Understanding the mentality and beauty of the Eastern Church as a result of this stay in the East, he has brought his concern and love of the Eastern Church into his august office where it has become a genuine concern and passion with him.

In the Glorious Mysteries of the Rosary he has offered his rich reflections and in the first meditation on "The Resurrection of Our Lord" you can read our glorious Easter anthem, "Chrystos Voskres," that is sung over and over in our magnificent Easter Liturgy. "It is the mystery of death dominated and overcome, from death to the splendors of victory and of glory... Christ triumphs, reigns, rules." In these splendors the gaze of the faith contemplates united to the Risen Jesus the most dear souls, those with whom we have enjoyed the closeness and with whom we have shared the pains. Thus in the light of the Resurrection of Jesus there comes alive the remembrance of our dead! They are recalled and blessed in the sacrifice of the Risen Lord.

It is not for naught that the Eastern Liturgy concludes the funeral rite with an alleluia for all the dead. For then we invoke the light of the eternal tabernacle, while the mind thinks also of the resurrection which awaits our mortal remains: "and I expect the resurrection of the dead." Wait and hope in the very sweet promise, the sure pledge of which is given to us by the resurrection of Jesus.

And in the fourth Glorious Mystery, "Most Blessed Mary assumed into heaven," this startling allusion:

"The sweet image of Mary shines and radiates in supreme exaltation. How beautiful is the sleep of Mary, as seen by the Christians of the East: She lies in the peaceful sleep of death with Jesus at her side, and He holds the soul of the Virgin close to His breast like a child, to indicate the miracle of immediate resurrection and glorification."

* * * *

Here is a man "old in years — forever young" sent by Providence to mankind wrenched with anxiety and despair. He greets our faithful in our charming salutation of Christ. He presides at our Pontifical Divine Liturgy in the great church of St. Peter's in Rome on the feast of St. Josaphat inaugurating the convocation of the Papal Commission for the forthcoming Ecumenical Council. The first time in the millenium of our Church, not since the time that the great Apostles of our Church, Sts. Cyril and Methodius were in Rome, has our Liturgy and Church received such glorification, respect and honor. He bestows his apostolic blessing in our liturgical language during the Solemn Divine Liturgy in the great assembly of the diplomatic corps which represents the various governments of the world accredited to the Vatican and in the presence of high-ranking churchmen and dignataries. He personally consecrates Eastern rite bishops during his celebration of our Liturgy in Greek in our lovely vestments. He appoints Ukrainian bishops throughout the free world wherever there are Ukrainian faithful and erects metropolitan sees, eparchies and exarchates in place of those which have been brutally liquidated by the Russian Orthodox Patriach of Moscow in collusion with the Red government. Our bishops and priests are appointed to the papal commission of the proposed council.

And how are we Ukrainians responding as dutiful sons and daughters of the One, Holy, Catholic and Apostolic Church? To the heroic sufferings and martyrdom of our bishops, priests, sisters and faithful behind the iron curtain, has Catholic Action made its impact on us in the market places of our lives? Much is being done in the name of Christ and it seems that still more is being done against Christ in all the phases and facets of life. There are a few in our midst who struggle along to bring our Church and national tragedy before the conscience of the world but they are too few and weakly supported.

There are groups and minorities much smaller than ours who are making great efforts for their causes because they are impelled and nourished by love. They are for something, not just against something.

What love and effort can accomplish is demonstrated in the following quoted extracts of a letter from a missionary in a foreign land.

"You can't imagine what it's like having cat-meat with rice for supper, or spending the night chasing rodents who insist on eating into the rice stockpile; or throwing stones into the shallow, muddy river to chase away the crocodiles before you wade across, or walking 25 miles after a tropical rain-storm, sloshing through soggy grass over six feet high, grass which lashes at your face as you push your way through."

"Everything becomes so worthwhile when the next day you say Mass for natives who have walked more than 1½ hours to get to "church" or like on some special feast-day, when old and young alike made a two-day trip to get to Mass at one of our out-stations and receive Our Lord in the Eucharist."

Go out into the streets of our cities and see what men and women not blessed with our true faith are doing. On the corners of the downtown shopping districts you will see members of spurious religious sects distributing literature to the passerby at their own expense in all kinds of weather. Others come to your door with their literature and frequently demand to be heard. Still others give testimony to their faith out in public, braving the scorn and derision of man, for Christ.

"To-day, men all over the world speak of peace. But is peace the peace of communism or the peace of democracy? Are my peace and the world's peace the same or dependent upon each other? Who will show us the way to peace? Who will give us the strength to work and sacrifice for peace?"

"The Prince of Peace came to Bethlehem poor and very humble, neither enjoying nor promising comfort. He was to speak of sacrifices, of poverty, of humility, of charity, of justice, of chastity. He offers Himself to each man, either with the winning innocence of a child in His mother's arms or with the heart-shattering loyalty of a Man laying down His life for a friend. He compels no one. He is King for those who will look at Him and know Him and freely choose Him."

BE CAREFUL WITH TRANQUILIZERS!

There are too many so-called tranquilizers used by too many people. Only some 5% of all tranquilizers are used in mental hospitals. The rest is consumed at homes. There are some who live on tranquilizers. They are afraid of every anxiety. They are wrong of being afraid of everything. A certain amount of anxiety is necessary in life, because otherwise no one would care about anything. A completely tranquilized and calm country is a sitting duck for any enemy that cares to conquer it.

No tranquilizer can cure the disease. It only controls agitation and overactivity and anxiety. Here it is very helpful and useful. An anxiety must be cured otherwise. The person must find the source of his excessive anxiety and remove it, if he wants to get rid of it, remembering that tranquilizers are not a cure for anything.

A procrastinator is a man or woman who puts off until tomorrow the very things which he has already put off until today.

Betty Merczuk

I Ruined my Husband and Myself

I am writing my autobiography from my deathbed in the hospital. My days are numbered. I am only 25 years old. Four of these years I have lived as the wife of Bohdan K. I am dying without children. My friends visit me and are sorry for me. I am unworthy of their sorrow, because I alone am to blame for my tragedy and coming death.

I am not dying because of an automobile accident, nor of some disease, which God has sent upon me. No! I am dying because of foolish self love and pitiful ignorance. I did not want children and prevented their birth. For this mortal sin and criminal misuse of the Sacrament of marriage I am now paying with my life.

I am leaving on paper a story of great tragedy as a terrible warning to all married women who have willfully treaded upon God's Commandment in marriage. Because of my experience I know how true the words of St. Augustine are: "Lord, you created and made all things in such a way that every chaotic spirit is a punishment to itself."

Oh, how great a truth this is! My tragedy bears witness to it, almost too much so, but through fright I wish to save others from following in my footsteps.

* * * *

My name is Mary. I know that I am unworthy of having the same name as the Mother of God, even though I always loved her, especially when I was in high school and was a Sodalist. These were wonderful times. Academic work was easy for me. The Sisters liked me and my friends respected me.

My parents were not rich, but it would be out of line to say that they were poor. We lived in a part of Brooklyn that was poor and filthy. From the time of my youth I hated poverty and filth. I dreamed about a husband and a beautiful, clean, modern home, with all the conveniences: a refrigerator, a washing machine, a television set and a beautiful, always new car.

There were many children in our family. God sent my paretns a child every year, until the tiny house was filled with ten of them. I felt sorry for and pitied my mother. To myself I often said: "I will not be as naive and old-fashioned as my mother. When I get married I will wait at least five years before I have any children, for a wife is entitled to be happy too. I know how to assure myself against having children."

My brothers and sisters ran about the house messing it up so much, that it was hopeless wishing for some order. Besides my mother had many friends among the neighbors. They often came to our place and took up mother's time to gossip in the midst of all the disorder. Mother loved to gossip, and so she eagerly welcomed these visitors, thus neglecting the children and the house. All this infuriated me and made me promise myself: "My own home must be different."

I took after my father. I was deter-

mined, stubborn and high-spirited. It surprises me still that I loved my younger sister, Iris, so much, who from all of us ressembled mother the most, and who loved friends, but was shy in company.

We always went to church together. "Get up, Mary ..." Iris more than once chased me out of bed. "Time to go to Mass." I was indebted to her for this, who by her example and devotion encouraged good and virtue in me.

In high school I was a top student and this put me above my friends. I was proud of my achievements rather than thanking God for my talents. Upon receiving my diploma, I went to work in an expensive chinaware store. The owner valued my work, because I kept everything so clean. On my counter there wasn't even a speck of dust.

My salary was good, and so I was able to afford expensive dresses and fantastic hats. I liked my work in the store, because I had an opportunity to observe the wealthy people. I dreamed of a husband, and unconsciously looked for a possible suitor, even though I did not want to get married immediately. I wanted to remain single and enjoy myself as a young girl.

Many men came to the store, but I paid very little attention to them. After two years, an elderly woman and her youngest son came to the store. The young man noticed me. I was wearing a green sweater and in my hair which had been freshly done, there was a red rose. He looked at me with interest. I pretended that I didn't notice him. The indifference interested him all the more. I was sure that Bohdan, for that was the name of the young man, was pleased with me, and I had not made a mistake.

My father had a garage. When Bohdan found out about this, his car was always in the garage, needing repairs. From then on he came to the garage often and spent a great deal of time with my father. They soon became best friends. Father often asked Bohdan for coffee, and he happily accepted the invitations.

And so it was that a friendship developed between Bohdan and myself, despite the fact that my sisters, especially Iris, were drawn to him also.

Even though I had a good salary and good job, I still dreamed of becoming a wife and having a beautiful home. After keeping company with him for three years Bohdan asked me to his home for dinner.

My heart hammered violently in my bosom. Something told me that the unexpected was about to happen.

Bohdan's home was spacious, clean and rich, the kind I had dreamed of. After dinner Bohdan took my hand and said gently: "Mary, my mother has given me permission for this ... I, I, I have a proposition for youuu ... Mary, would you like to be my wife?"

His gentle proposal was so touching that I couldn't gather my thoughts ... After a few moments I came to myself and replied: "Bohdan, you know how much I love you ... I have waited a long time for this moment. I accept."

Bohdan thanked me and then kissed me. My parents gladly consented, and within two months I was Bohdan's wife. The ceremony took place in our Ukrainian Catholic parish, because we were both Ukrainian, although born in the United States. America was our fatherland and the Ukrainian Catholic Church — our Mother whom we both dearly loved.

After the ceremony we moved to Bohdan's home. Everything was so immaculte and orderly. Although I wanted children, I decided, without Bohdan's permission, to see that there would be no cradle, diapers or baby's voice in my house for at least a few years. I wished to have five years with my husband before we would have children, because every wife is entitled to "some happiness" ...

So under this "happiness' I knew no

unscrupulous treading of God's Commandments and power. Bohdan worked in a factory as an engineer. He had a good salary and did not worry about God sending us children. He loved children and would have been so happy, if we could have baptized our first child on the anniversary of our wedding. I wished to continue working in the store, rather than just staying at home. This dissapointed Bohdan a little, but he agreed until the time God would send us children. But I had seen to it that there would be no children ... Poor Bohdan knew nothing of my plans, because I was afraid to tell him knowing that he would disagree and possibly send me away, for he was a God-fearing man.

I began using contraceptives, which I had secured from a supposedly learned doctor who knew of these things and issued them to women who did not wish to have children.

All the money we made went on adornments and things that would make our home finer. We rarely went out, because we were so happy with just being together. We visited our parents and other relatives only occassionallly. My home was clean, if not sparkling, and not a speck of dust could be found on my sofas.

* * * *

Our happiness was centered upon ourselves. We did not need anyone else. I loved my husband with my whole heart and gave him countless proofs of my love, with the exception of one: Bohdan wished children and I did not want to give him any.

In truth, a foreboding gripped me, but I paid no attention to it, promising myself that in time it would disappear. To abuse the Sacrament of marriage is a mortal sin. I had graduated from a Catholic school and knew this. For that reason I stopped going to Confession and Holy Communion each month, as had been my practice while in school.

Bohdan was surprised, but I managed to find excuses for not going to Confession or Holy Communion: "Bohdan, I feel tired on Sunday, because I work all week long ... We go to the late Mass and it is hard for me to fast until 12 p.m." He loved me and so believed my excuses ... I did not receive the Holy Eucharist, because I knew that to do so would be a sacrilege, because I was not sorry and had no sincere desire to stop committing the sin. I did not wish to sacrilligiously confess or receive the Holy Eucharist and for that reason chose not to go to Confession or Holy Communion at all.

My sisters visited us often, especially Iris. Their visits brought unrest and brooding to our home, and so I did not look forward to their coming, but I cunningly kept quiet so as not to hurt them, for my husband loved them dearly.

My parents also visited us often. Bohdan and father would talk for hours about politics, business and cars. Bohdan's mother came often too and would talk of his youth, of her happiness which she knew as a young wife, and how her house had been merry with the voices of children. "Oh, how I loved children! ..." she would say ending her story, which was difficult for me to listen to, because it reminded me of my selfishness and disobedience of God's Commandments.

Bohdan thought I wanted children as much as he did, because I had so twisted him about my little finger that he couldn't see through me.

Living in sin for two years began to show its effect. At first I kept quiet, arguing with myself that it was only a temporary ailment. I felt a fire within me that burned unmercilessly. I suspected that my use of contraceptives was to blame for my pain, but I kept quiet and said nothing to Bohdan.

He noticed my withdrawal from him and felt hurt. I excused myself with fatigue and sickness. He said nothing

and did not reply when I made excuses. I felt that he was disappointed in me. At times like these, Iris who was now 18 years old, would come to the house with my two younger sisters.

"Oh, how beautiful they are," Bohdan would exclaim. They grow as if on yeast and look just like angels... Iris, bring them here more often."

Iris, acting the part of a mother, would occupy herself with the children and this was pleasing to Bohdan. It made me look like a barren woman to him. I thought that he was sorry he had married me, but being the good Christian he was, said nothing. He neither complained nor blamed me. He carried his cross willingly believing it was God's will.

Eventually, he turned away from me and stopped confiding in me. He was bored in my company and spent a lot of time with my father, talking about cars and politics. I stayed at home, bored too, or else I listened to his mother's talk. I felt the love between us die. A terrible despair gripped me, for I knew I was totally to blame.

* * * *

I stopped using contraceptives, but no child came. I felt tired, nervous and sick all the time. I went to Confession and confessed my sin, but it was too late. An unmerciful fire burned within me.

I went to a doctor. He was our family doctor. I had great faith in him and told him my secret. The doctor shook his head sadly. Tears came to his eyes... "Mary, Mary, do you know what you have done? You have ruined yourself with your contraceptives. You will never have children. You see, it does not pay to sin. And you were such a healthy child."

I began to whimper. My eyes filled with tears. I had condemned my mother, because our house had always been disorderly with so many children.

"Mary," he broke into my thoughts, "look how fortunate your parents are, how good your sisters and brothers are! They are grown now and yet no one can say a bad word about them."

I almost fainted from pain... What will Bohdan think now? I would never give him a chance to be a father. Why think of it? It is too late. Almost crushed by my great sinful burden, I left the doctor's office and with an effort dragged myself to my clean and neat home, for which I had given up the chance of becoming a mother, that greatest of gifts that God can give to a woman.

Within me was re-awakened an intense love of children. I wanted them desperately, despite the fact that the doctor said I would never have them. That is the way people are. They always want what they cannot have.

My health failed rapidly. Wrinkles appeared on my face. Daily I lost weight. No clean home or sparkling furniture could lift the depression from my heart.

Bohdan, touched with shame when he saw my failing health, begged me to see a doctor. I refused, because I had already seen one, but told him nothing. I was too ashamed.

In my 25th year, my health was so bad that I had to quit working at the store. Now, although my house was all I had wished for, I could gain no joy from it. I knew how costly it was to mock and ridicule the laws of God. I had ruined my health, cheated my husband, and was sending myself to the grave. Sin had taken its bitter revenge on me.

The doctor asked Bohdan to take me to the hospital. It was learned that I had cancer of the womb, caused by the use of contraceptives.

* * * *

Do not feel sorry for me. I am sorry for my sin. I have received absolution and the last Sacraments. Death is just around the corner. When you read this story, I will long be buried.

I am not complaining or blaming any one for my misfortune. I have accepted my illness and untimely death as payment of my sin and foolish selfishness. I am sure that God's mercy will look after His child's foolishness. I wish only to die with a Cross and a Rosary in my hand.

I have stopped thinking about myself now. I am thinking of Bohdan and Iris.

They visit me often in the hospital. I pray for them. I can see that they will marry after I die. May the Lord bless them. Iris will never let herself stoop to the sin that is sending me to my grave. I am sure that God hears a sinner's prayer and therefore will give Bohdan many children of whom he so often dreamed.

M. Schudlo, CSSR.

MY PRICKLY PROBLEM

Inspiration of Holy Scripture

I am a Catholic, but I cannot understand how the Bible is infallible, that is, how could there be no errors and mis-statements. Was not the Holy Scripture written by men who are fallible, that is, can and do commit mistakes even against their own will? Please explain this difficulty."

Pope Leo XIII and Benedict XV have expressly declared that the Church holds "an unbroken and ancient faith about the absolute immunity of the Scriptures from error of any kind," which means that there are no mistakes made by the sacred writers who wrote or composed the books of the Bible.

The sacred writers were immune from errors, because they were inspired by God and remained under the divine inspiration while they were writing these books.

Inspiration is a special exercise of the Holy Spirit upon the writers of the books of the Bible in virtue of which God Himself is the principal Author of these books, and man is only the subordinate author in writing them, that is, His human instrument. In using men God did not violate their human faculties, because He used them in harmony with their human nature.

Pope Pius XII thus describes the action of God in inspiration: "By supernatural power God so moved and impelled them to write and was so present to them, that the things which He ordered and those only they first rightly understood, then willed faithfully to write down, and finally expressed in apt words and with infallible truth." (Encyclical, 'Providentissimus Deus').

The Pope's explanation distinguishes four elements in the inspiration: 1) The authors of the holy books have written only those things which God ordered them to write; hence God alone determined the matter to be presented in the book. 2) The intellect of the writter was so illuminated by God's light that he understood these things as the matter to be written down. 3) His will was moved by God's influence to write these things. 4) In the act of writing the author was assigned by God so that he chose words fitted to express these things with infallible truth. Roused by God's supernatural power the sacred writer conceived correctly, wrote faithfully and expressed fittingly with unfailing truth all those things and those only which God

bade him to write. Thus the Bible is the written word of God revealed to men.

Since the sacred writer was a living and rational instrument, he is a co-author of the book he wrote under the inspiration of the Holy Spirit, because, although under the divine influence, he used his own faculties and powers in such a way that from the book which is the fruit of his labor all may easily learn the distinctive genius and individual characteristics and features of each author.

Evidence of Inspiration

The teaching of the Catholic Church about the inspiration is based upon the testimony of Christ and the Apostles.

The inspiration of the Scripture is sufficietnly demonstrated from Christ's own words which He pronounced to the Jews: "You pore over (read carefully) Scriptures, since you think you have in them a source of life. And, in fact, they are My standing witness" (John: 5, 39-40).

St. Paul expressly testifies to the inspiration of the Bible. Writing to his disciple Timothy, St. Paul says: "All Scripture is inspired by God and useful for teaching, for reproving, for correcting, for instructing in holiness, that the man of God may be perfect, fully equipped for every good deed" (2 Tim. 3, 17).

St. Peter agrees with St. Paul, saying to the Christians in Asia to whom he wrote his letter: "Above all else you must realize that no prophecy of Scripture is matter for private interpretation, because no prophecy was ever produced by man's will. On the contrary, men with a message from God spoke as they were moved to do so by the Holy Spirit" (2 Pet. 1, 20-21).

St. Luke states in the Acts of the Apostles: "God has spoken through His holy prophets of old" (Acts: 3, 22).

Our Lord told His listeners that the sacred writer "David, prompted by the Holy Spirit, said 'Be seated at My right hand' (Mark 12, 36). Being 'prompted by the Holy Spirit' is the same as being inspired.

St. Peter tells his readers that it is a serious offence to alter (distort) the Holy Scripture: "Paul wrote the same things to you according to the wisdom granted him, just as he did in all his letters when speaking of these matters. In his letters there are some passages hard to understand. The unlearned and unsteady twist the meaning of these to their own destruction, as they do also the other Scriptures" (2 Pet. 3, 16). The threat of destruction means eternal damnation. God would not punish people with eternal hell for twisting the Scriptures, if they were merely man-made books, not inspired by Him.

Extent of Inspiration

Through the inspiration God positively, physically and supernaturally inspired, moved or prompted the sacred writer's noblest faculties, that is, his mind, will, memory and imagination, leaving the hagiographer free man.

The inspiration covers all the books of the Bible as they are recognized by the Catholic Church. According to the Council of Trent (Apr. 8, 1546), "Those entire books with all their parts as have been accustomed to be read in the Catholic Church" must be considered as sacred and canonical, that is, inspired by God, and therefore free from errors.

Furthermore, since God is the principal Author and the sacred writer is secondary, subordinate, instrumental author, inspiration must be extended to all the words contained in the Bible.

Effects of Inspiration

Since the Bible is divinely inspired, it logically follows that the Sacred Scriptures are free from all error, because God knows everything and cannot lead us into errors. Thus all the

(continued on Page 55)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік. XXXIV, ч. 2

Volume XXXIV, No. 2.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Моральна безхребетність — о. М. Щудло, ЧНІ. 1
М'ясячне Намірення — о. С. Б., ЧНІ. 3
Поле бою неба і землі — о. Петро Мельничук 6
Почитання Святих — о. Р. Хом'як, ЧНІ. 10
Українське питання таки актуальне — 11
Лаг'дні мусять здавлювати гн'в — Св. А. Ліґорій, ЧНІ. 12
В'родостойність Б'бл'ї — 15
Хот'в би ти знати? — 17
Рад'оактивні опади — 19
Як виглядав би комуністичний Ню Йорк? — 21
Історична под'я — 28
Антихрист як політична потуга — о. С. С. Шавель, ЧНІ. 31
And now that Christmas is behind you... T. Piskarenko 33
What do you read? ..... M. Schudlo, CSsR. 35
Ukraine's heroic struggle ..... M. Ukrainetz 39
Knowing ourselves! ..... Bro. Vincent, CSsR. 42
How is your memory? ..... O. K. 44
Atomics and Prayer ..... Hazel Hall 46
Modern 'Pontius Pilates' ..... W. Podiluk 47
I'd Like to Know 49
Prayer ..... Thomas E. Tobin, CSsR. 51
The Flight into Egypt.. St. A. Liguori, CSsR. 53
Courage, Duty or Love ..... Th. Bleech 56
I ruined my husband and myself... Betty Merczyk 59
My prickly problem ..... M. Schudlo, CSsR. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ
1962
MARCH

REDEEMER'S VOICE

ПРЕТЕРПІВИЙ ЗА НАС СТРАСТИ, ІСУСЕ ХРИСТЕ...

ХРИСТИЯНСЬКЕ УМЕРТВЛЕННЯ

Св. Альфонс Ліґорій, ЧНІ.

БОГ сотворив людину доброю. Її змисли без трудности корилися духові, а дух Богові. Сирах каже: "Бог сотворив людину правою" (Сир. 7, 30). Прийшов гріх і нарушив цю духовну рівновагу. Відтоді життя людини стало невпинною боротьбою: "Тіло бажає речей, що противляться духові, а дух прагне того, що противне тілові" (Гал. 5, 17). Апостол Павло отак скаржився на це: "Бачу інший закон у своїм тілі, що воює проти мого розуму та полонює мене гріховним законом, що знаходиться в моїм тілі" (Рим. 7, 23).

Кожен чоловік має подвійне життя. Одне може бути подібне до життя анголів, що виповняють Божу волю, або до життя звірят, що силкуються задовольняти змислові забаганки. Людина стається анголом, як виповняє Божу волю. Зате повертається в звір'я, як безрозумно задовольняє забаганки своїх змислів. Мусимо чинити з собою те, що Господь звелів пророкові Єремії, кажучи: "Я поставив тебе, щоб ти викоренював і руйнував, будував і насаджав" (Єрем. 1, 10).

Треба засаджувати в душі чесноти, але вперед мусимо виполоти бурян лихих схильностей. Саме тому треба завжди держати в руках мотику вмертвлення, щоб підтинати лихі пожадання, що завжди відростають з зараженого кореня пожадливости, йнакше душа геть покриється вадами. Коротко кажучи, слід очищувати душу з буряну блудів, якщо бажаємо світла, щоб пізнати Бога, Найвище Добро. Спаситель каже: "Блаженні ті, в яких серце чисте, бо вони зобачать Бога" (Мт. 5, 8). Для того й Св. Августин отак висловився про це, "Очисти своє серце, якщо бажаєш побачити Бога."

Пророк Ісая питається: "Кого Він навчить знання?... Тих, що їх перестали годувати молоком з грудей і мати відлучила від грудей" (Іс. 28, 9). Бог це вділяє знання Святих, яке полягає в Його пізнанні та любові, хіба тим, що перемогли світові примани. Св. Павло каже: "Тілесна

людина не приймає речей, що походять від Божого Духа, бо для неї вони глупота. Вона не годна зрозуміти їх, бо вимагають духовного розсудку" (I Кор. 2, 14). Хто немов звіря ганяється за змисловими приємностями, той нездібний поняти вартости духовних дібр.

Чому Умертвлення Конечне?

Як сіль зберігає мясо від зіпсуття, так умертвлення береже душу від гріха. Якщо в душі запанує дух умертвлення, то вона легко здобуде всякі чесноти. Псальмопівець каже: "Мирра, алое і кассія наповнили твою одіж пахощами" (Пс. 44, 9). Абат Герих писав про ці слова: "Мирра найперше починає пахнути, а за нею інші аромати." Свята обручниця потверджує те саме, кажучи: "Я змішала мирру з ароматами" (Пісні: 5, 1). Наша святість і спасіння полягають у наслідуванні прикладів Ісуса Христа: "Кого Він передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Його Сина" (Рим. 8, 29). Ми ж ніколи не потрапимо вподібнитися до Ісуса Христа, якщо не зречемося себе самих і через умертвлення не візьмемо хреста, що Він накладає на нас: "Якщо хтось хоче йти вслід за Мною, то хай зречеться самого себе і нехай візьме свій хрест і йде за Мною!" (Мт. 16, 24).

Життя ж Божественного Спасителя було повне страждань, болів і погорди. Саме тому Ісая казав: "Він маловажений і погорджений людьми, бо Він Людина болів" (Іс. 53, 3). Як мати бере гіркі ліки, щоб лічити дитину, яку годує, так наш Спаситель — твердить Св. Катерина Сієнська — витерпів стільки мук, щоб уздоровити з хвороб нас нужденних. Отож мусимо бути такі, якими бажає нас Св. Павло: "Ми завжди носимо в своїм тілі Христовий присуд на смерть, щоб у нашому тілі явилося так само й Ісусове життя" (2 Кор. 4, 10). Св. Анзельм каже, що це вчинемо, якщо за Його прикладом будемо невпинно вмертвлятися!

Молитва і вмертвлення це головні засоби, щоб здобути святість. Святе Письмо порівнює їх до кадила і мирри: "Хто це такий, що йде від степу оточений клубами диму з мирри і кадила?" (Піс. 3, 6). Святий Дух додає: "І з усякого запашного пороху." Цим бажає зазначити, що всі чесноти прийдуть із розважанням і вмертвленням. Молитва і розважання конечні, щоб душа стала святою, але вмертвлення мусить попереджати молитву. В Пісні Пісней Обручниця каже: "Вийду на гору мирри і на горбок кадила" (Піс. 4, 6).

Господь запрошує душу іти за Ним зразу на гору мирри, а потім на горбок кадила. Святий Франциск Борхія говорив, що молитва запроваджує до серця Божу любов, а вмертвлення підготовляє місце для любови, усуваючи землю, що була б перешкодою. Хто йде по воду з заболоченим збанком, той вернеться з болотом. Треба зо збанка найперше викинути землю, і потім набирати воду до нього. Розважання без умертвлення буває обманливе або короткотривале, каже отець Валтасар Алварес. А Св. Ігнатій Лойоля говорив, що вмертвлена душа сильніше злучиться з Богом за чверть години розважання ніж невмертвлена за кільканадцять годин. Ось тому цей Святий отак закликав, як почув, що хтось був людиною молитви: "Це знак, що він сильно вмертвляється."

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

РЕФОРМА ЖИТТЯ ВІРНИХ МАЄ ПРОВАДИТИ ДО ВІДНОВИ ЛЮДСТВА

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць березень благословлене Св. Отцем)

Св. Пій X на початку свого понтифікату підніс клич Св. Павла. "Все відновити в Христі" (Еф. 1, 10). З того часу всі вселенські Архиереї продовжали ці старання, а грядучий Вселенський Собор має особливіше причинитися до віднови християнського життя.

Потреба Віднови

Сьогодні всюди завважуємо велике обниження рівня моралі навіть серед християн! Згіршення й різні нагоди гріха так окружають молодь, навіть дітей, що здається не можливо ставити їм опору. Небезпеки чигають на кожнім кроці чи то вдома, чи на вулиці, чи деінде; кіно, радіо, телевізія, преса, книжки... переповнені спонуками до гріха. На добавок лиха християнські родини, що повинні бути остоями дійсного християнського життя, не раз забувають про свою християнську гідність і даються потягнути в тій погубній, на жаль загальній, погоні за уживанням, приємностями, розперезаним життям, навіть з потоптанням Божих і природних законів. Це так далеко пішло, що неморальне і лихе життя стало чимсь зовсім звичайним, на що позволяє публічна опінія. В кожнім віці були одиниці, що жили неморально; та сьогодні низький моральний рівень став чимось суспільним, збірним і сливе загально прийнятим явищем.

На цей оплаканий стан склалися оці причини:

1. Давніше загально приймали певний рівень моральности; люди знали й були переконані, що є зле і що добре. Сьогодні цей рівень моралі щез, його місце зайняло помішання ідей добра і зла; затрачується ясна різниця між тим, що чесне і нечесне. А де є таке помішання ідей, там є помішання в діянні та житті.

2. Новіші винаходи й засоби комунікації часто погубно діють на змисли; так наш слух, зір і т.д. більше подразнені, а це відомно впливає на моральність.

3. Що гірше, трапляється, що навіть представники публічної влади стають в обороні фальшивої, грішної свободи.

4. Розпаношена фамільярність, що не знаходить вже вдоволення навіть у грішних приємностях.

Моральне зіпсуття все більше точить людську спільноту. На жаль цей убійчий чад, так званого "модерного поступу," що є поправді поворотом до поганського життя з часів найбільшого його морального занепаду, вкрадається й до християнських родин так, що й деякі християни непомітно улягають впливам цих нехристиянських ідей. Їх кличем є: як найбільше вживати приємностей цього життя. Св. Отець Іван XXIII у різдвяній промові оплакує цей сумний стан; він каже, що сьогоднішні люди уложили собі "Анти-декалог," своєрідний кодекс противний десятьом Божим заповідям. В заповідях від V до X вони викидають перше слово НЕ, і сьогодні поганський світ навчає: "Убий!" (усунення плоду), "чужолож" так звана

"вільна любов" — "Кради" (не зважай на справедливість, право другого), тощо...

Віднова Християнського Життя

Католики не сміють дивитися на це обоятно, але мають рішуче тому протиставитися. Всі очікують від грядучого Вселенського Собору, що він подасть відповідні засоби проти поганського матеріялізму. Однак всі віруючі християни мають обовязок з Церквою співдіяти. Тому нам треба:

1. Молитися, щоб Святий Дух просвітив Отців Собору, щоб подали успішні засоби проти цього поганського матеріялізму.

2. Добрі християни, оживлені вірою, повинні приготовляти віднову християнського життя через приклад свого приватного християнського життя. Чистота обичаїв і дійсноправедне життя перших християн були силою, що перетворила розпусний поганський світ у святу християнську Родину. Перші християни були тими свідками, 'Мартирейс', що вказували своїм життям на взнесліть і красу життя після Христової науки. О коби як найбільше сьогоднішніх християн зрозуміло свою гідність Божих синів і після цеї гідности уладили своє життя так домашне, як і публічне! Вони стануть тим евангельським квасом, що вложений у цілий розчин (значить у цілий людський рід) перетворить тим оживчим квасом християнської моралі цілий світ так, що на місце поганського матеріялізму запанує життя християнських чеснот, а зокрема практичне здійснення двох заповідей: любови Бога і любови ближнього.

Св. Кипріян так говорить про сучасних йому християн: "Погани є примушені вірити, бо вони бачать великі діла християнської любови." Це дуже конечне сьогодні. Модерні християни, коли будуть жити в правді й любові ближнього — бо без цього нема християнства — присилують невірних вірити, переймуть людську спільноту християнськими ідеями і відновлять християнське життя.

Благаймо про це Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії.

Місійне Намірення: Щоб проповідь Євангелії провадила вірних у місійних краях до повнішої святости через принимання св. Тайн і практику чеснот.

Квітень: Загальне Намірення: Щоб усі хворі знаходили пільгу й силу в християнській вірі й надії.

Місійне: Щоб у місійних краях утрималася або відновилася свобода шкільництва.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Українське Виховання Дітей

Укрита Перлина

о. М. Щудло, ЧНІ.

Українські католицькі батьки і матері мають виховувати свої діти не тільки на добрих католиків, але й заразом на добрих українців. Національне виховання нашої дітвори це єдине дійсне забороло проти денаціоналізації та розгублення нашої молоді в чужім національнім або обрядовім морю. Воно дає дітям сильне зацікавлення нашим народом, його історією, обрядом і Церквою й отак подає дитині міцний грунт під ноги, звязує її з народом, з якого вона вийшла, та з усім, що нам рідне і дороге, захищаючи її від ворожих або шкідливих нам впливів.

На жаль багато українських батьків через байдужність мало або й зовсім не дбають про національне виховання своїх дітей. Коли ж ці діти, підрісши, відрікаються своїх батьків і навіть зо стиду зміняють батьківське імя, то батьки каються, бються в груди, визнають свою помилку, але звичайно таке каяття запізно приходить, тому не зараджує лихові.

Українська родина має бути першою та найважнішою школою українського виховання для наших дітей. Парафіяльна школа має тільки доповнити, поглибити та закріпити це виховання. Якщо в родині нема української атмосфери, то школа не зарадить лихові та не вчинить українців із тих дітей які не винесли з родини ніякого поняття про українство. Хіба рідко бувають випадки, що українські діти не хочуть вчитися поукраїнськи в школі, бо вдома їхні батьки, часом навіть нові імігранти, вічно цвенькають по-англійськи?

"Яка родина, така дитина!" — Дитина це виквіт і плід родинного середовища. Якщо в родині панує українська атмосфера, то вона не видасть перекінчиків цеб-

то національних і обрядових зрадників.

Католицька і українська атмосфера родини сприяє гармонійному розвоєві дитини та помагає їй погоджувати українську свідомість із американським чи канадійським патріотизмом, вірність власній Церкві й обрядові з вірністю католицькій Церкві.

Американські та канадійські ірляндці дають нам чудовий приклад національного виховання в рідних традиціях, почутті ірляндського походження і в любові до Ірляндії, хоч вони вважають Канаду, або Америку за свою властиву батьківщину, бо в ній прийшли на світ і там проживають. Проте Ірляндія для них має особливіше значення, бо вона країна їхніх батьків або прадідів. Американські та канадійські ірляндці бодай поверховно знають історію Ірляндії, гордяться нею, відвідують Ірляндію, як трапиться нагода, боронять її перед напастями ворогів і часто фінансово та масово помагають їй.

Хто ж так виховує ірляндські діти і молодь? Не школа, а родина, бо в школі є діти різних національностей. Латинські американські школи тільки принагідно доповняють в ірляндських дітях патріотичне виховання, що вони отримали в родині цебто від рідних батьків.

Ще кращий приклад національного виховання помічається між ірляндцями, що народилися в Англії. Більшість англійських католиків це нащадки ірляндських імігрантів. Ірляндія це маленька та вбога країна. Не дивниця, що велика маса ірляндців виїжджає до різних країн світу. В Англії проживає більше ніж 2,000,000 ірляндців, що народилися в Англії і почуваються добрими англійськими патріотами і громадянами. Проте вони залишаються надальше ірляндцями. Один англійський журналіст заявив: "Ці ірляндці живуть в Англії вже 400 літ, але вони зовсім не занглійщилися. Вони надальше почуваються ірляндцями!"

СТИПЕНДІЇ ДЛЯ СТУДЕНТІВ

Манітобські Лицарі Колюмба знову цього року жервують стипендії студентам католикам Манітоби, які студіють далеко від родина в католицьких гайскулах.

Кількість стипендій залежатиме від рішення Уляави, від потреб по-одиноких студентів і від успіху кампанії, що буде проведена на що ціль. Це рішить провінційна конвенція в травні.

Стипендії будуть уділені на основі потреб і здібностей студентів.

Аплікації про стипендію треба вислати до кінця квітня до: Mr. Hugo Gross, Experimental Farm, Brandon, Manitoba.

Тоді комітет вишле аплікантові спеціяльну форму до виповнення.

Практика роздовати стипендії студентам існує між манітобськими Лицарями Колюмба від 1958 р. Досіль роздано їх 34 студентам.

Крім провінційних стипендій, деякі відділи, от хоча б Брендонський, мають власні стипендії.

Студенти міста Віннінегу не годні користати з цих стипендії, бо вони можуть в місті ходити до кат. гайскулів.

Пан В. Р. Грейвс є головою виховного комітету, що має право над програмою стипендій.

Чотириста літ це довгий шмат часу, щоб люди могли затратити своє національне обличчя. Чому ж англійські ірляндці, що ходять до англійських шкіл і церков, читають англійську пресу і працюють разом із англійцями, не затратили свого національного почуття і любови до Ірляндії. Таж вони навіть не знають ірляндської мови! Всі вони розмовляють тільки по-англійськи! Хто вливає і плекає в їх серцях це почуття ірляндскости? Ірляндська родина!

Ірляндські батьки і матері вміють защеплювати в серцях своїх синів і дочок почуття ірляндськости та любов до Ірляндії. Це вони віками витворюють і закріплюють в своїх дітях національне ірляндське почуття, яке чинить їх нащадків гордими, що вони ірляндці, хоч були часи, коли американці та австралійці сильно погорджували ірляндськими імігрантами!

Хіба українські батьки та матері не могли б защеплювати в своїх дітях почуття українства й так зберігати їх від погубного винародовлення? Чи не мають вони спромоги навчати свої діти любити свої національні та релігійні звичаї, гордитися нашою славною історією, яка повна козацьких подвигів в обороні Европи перед татарською і турецькою навалою?

Якщо ірляндські батьки та матері потраплять так виховувати свої діти, щоб між ними не було національних зрадників і обрядових перекінчиків, то чому б наші батьки і матері не зуміли так виховати свої діти, щоб вони знали своє національне походження і гордилися ним? Це повинно бути куди легше для наших батьків ніж для ірляндських. Ми маємо власний відмінний обряд, мову, звичаї і церковну єрархію в різних країнах світу і власні парафіяльні школи! Цього засобу не має ніякий інший нарід за винятком канадійських французів.

На жаль, це сумний і всім відомий факт, що ми втрачаємо певну кількість молоді в різних країнах наших більших скупчень, особливо в Америці. Ця частина молоді асимілюється й так відчужується від нашої Церкви і народу. Деякі наші "діячі" безрадно здвигають раменами і кажуть: "Нічого не вдіємо, щоб спинити і усунути цю погубну для нас асиміляцію, бо важко плисти проти струму американського чи канадійського публічного струму! Більша риба пожерає меншу, і на це нема заради!"

Цю відчуженість від українства видно в різних українських скупченнях. В 1952 р. зорганізовано виклади українознавства — мови, історії та літератури — в нюварському, католицькім університеті. Сам університет платив учителеві за навчання. В Нюарку є около 3,000 українців. Скільки ж записалося на ці курси українознавства? Заледве 6 осіб! По році університет мусів припинити ці курси, бо не "було учнів."

В манітобському університеті в Віннінегу, в Канаді, около 500 українських студентів вчащає на виклади. Там основано катедру українознавства. Скільки ж студентів записалося на ці курси? Менше ніж 50, бо решта не цікавилася і не відчувала потреби українознавства.

Це разючо мале число зацікавлених в українознавстві між студентами не можна приписувати недбалості тільки самих студентів. Джерело і корень цієї байдужности знаходяться в українських родинах, які не вміли або не хотіли говорити до дітей по-

українськи і не зацікавили їх нашою історією та культурою.

Скільки в нас вповні занглійщених батьків і матерей, що до дітей говорять тільки по-англійськи, а зате між собою сваряться тільки поукраїнськи, щоб мовляв діти не розуміли, якими гарними титулами чоловік і жінка обкидають себе під час сварки!

Маємо багато батьків і матерей, які 'прогнали' Україну зо своїх родин. В них нема наших обрядоних ікон, портретів наших героїв, українських часописей і книжок. Нема теж українських грамофонних пластівок. Зате там легко можна подибати повно англійських, не завжди бездоганних пластівок, комічних часописей і безвартісних англомовних романів. Такі то чисельні наші батьки і матері вдома, де виховується та вишколюється наше молоде покоління.

Але подивіться на цих батьків і матерей, от хоча б на різних академіях в честь Шевченка, чи Матері! Теж це аж 'пересадні' українські патріоти і патріотитки! Це ідеальні українські батьки і матері. В їх промовах палагкоче вогонь 'любови до всього рідного', хоч нічого українського не подибаєте в їх домах! За такі патріотичні промови про значення батька чи матері в українськім вихованні молоді 'ці патріотичні' татусі і матусі отримують нагороди, про них пишуть у нашій українській пресі та подають їх за взірець іншим, як треба в родині плекати українського духа! Це дійсно зразкові батьки, як треба ламати молоді душі та відчужувати їх від нашого народу і Церкви!

Школа не направить лиха, що несвідомі батьки вчинили своїм дітям у рідній хаті, бо яка користь із катедр українознавства при різних університетах, коли таке мале число наших студентів цікавиться ними і ходить на ці курси? Хто ж цьому винен? Батьки, що не защепили в серцях своїх дітей зрозуміння потреби і користи з українознавства в житті дорослої людини. Школа тільки вдосконалює те, що батьки засіяли в душах своїх синів і дочок. Коли батьки не навчили їх любити рідну мову, звичаї, Церкву й обряд, то годі сподіватися, що школа, хоча б вона була парафіяльна, потрапить направити лихо і переробити ці діти на свідомих українців!

Годі батькам обманювати себе, що їхні діти навчаться поза домом любити свій нарід, Церкву й обряд. Навпаки! Зустріч із різнонаціональним оточенням, в якім їм прийдеться працювати і проживати, радше послаблює ніж скріпляє любов до всього того, що нам рідне, от як мова, звичаї, обряд і Церква. Вийшовши в світ, ці бідні діти не навчаться ні говорити, ні думати поукраїнськи, як на Різдво чи Великдень відвідають свого старенького дідуся чи бабусю та порозмовляють із ними каліченою, напів із англійськими висловами-перемішаною, "українською' мовою.

Скільки то між українцями батьків і матерей, що своїм дітям не дали нічого українського, хіба любов до пирогів, сметани, голубців і борщу! Скільки між нами 'українських' родин, в яких ніколи не можна почути одного українського слова, хіба тоді, як дід чи баба прийдуть відвідати своїх синів і дочок, внуків і внучок! Там постійно панує тільки англійська мова! Не дивниця, що діти таких родин сливе безповоротно страчені для нашого народу і Церкви, бо любов до борщу та пирогів занадто химерна, щоб тримати при українстві так вихованих дітей. Зрештою, від якогось часу ці потрави ввійшли до англосаського меню, тому не треба бути українцем, щоб їсти пироги і борщ. Їх можна тепер свобідно знайти в кожній більшій американській і канадійській реставрації. Отож минулися часи, коли любов до пирогів, голубців і борщу тримали нашу молодь при українськім народі.

Бувають між нами так само 'напів занглійщені' родини. В них постійно чути двомовні розмови: батьки говорять до дітей поукраїнськи, а діти відповідають тільки поанглійськи, і батьки так звикли до цього дивогляду, що навіть не дивуються, вважаючи це за природне зявище. Хто не привик до цього, тому легко може видаватися, що наша дітвора і молодь страйкує проти української мови, вважає її за непотрібну і злишну. Такі 'двомовні' родини це звичайне явище між українцями. Воно стало таке буденне, що ніякий 'американець' чи 'канадієць' українського походження навіть не звертає уваги на таку 'маленьку дрібничку.'

Чому ж таке діється між нами? Бо наші батьки і матері, і ще менше молодь і дітвора, не розуміють вартости рідної мови, яку наш письменник, Панас Мирний, слушно звав "найдорожчим скарбом кожного народу, живою схованкою людського духа, багатою скарбницею, в яку нарід складає своє давне життя, свої сподіванки, розум, досвід і почування."

Якщо не спинимо цього сумного зявища асиміляції між молоддю, то внедовзі по наших школах і гайскулах так треба буде викладати студентам українську мову, як викладають латинську чи французьку. Треба буде говорити до 'німаків.' Це буде трудна справа, бо для наших 'німаків' українська мова буде являтися куди трудніша ніж латинська, французька чи німецька, бо вона більше скомплікована в складні, відмінах і наголосах.

На жаль, численні батьки допомагають своїм дітям ставати такими українськими 'німаками'!

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ПУТІЇ
(Сонет)

Не раз вслухуюся в шум вітрів:
Пригадують вони гудіння людських
юрб,
Лай хижак'в, грозу, розпуку чорних
журб,
Рев водоспад'в із верхів.

І далі слухаю: лопочуть прапори,
Гримить яса буйної перемоги.
І знову крик, погроми і знемоги,
Зинщаються ще над нами кати.

Синтеза вітрових порив'в
Гартує до визвольних зривів,
Розказує про муки наших дн'в.

Що в'йни дикі та криваві
Досі загарбництву сприяли,
Нар'ди скули поготів.

Роля священиків надзвичайно важна в спасінні душ, тому Христос наказав Своїм вірним безумовно і беззастережно довіряти священикам і слухати їх вказівок, якщо хочуть дійти до спасіння: "Хто слухає вас, той слухає Мене, а хто погорджує вами, той погорджує Мною!" (Лк. 10, 16). Спаситель утотожнює Себе зо Своїми священиками у ділі відкуплення, бо саме через них Він застосовує душам скарби відкуплення здобуті на Голгофі.

Вистачає спитатися керівників наших вищих інститутів, якою мовою батьки пишуть листи до своїх дітей, що вчаться в їхніх школах. "Якою?" відкажуть вам. "Англійською! А якою ж мали б писати!"

Цій сумній ситуації не зарадять ті 'українські' матері, що немов мачухи прогнали українську мову зо своїх домів і навіть слід за нею замели! Не спинять асиміляції ті українські батьки, що через роботу та різні післяробітні сходини стали дійсними гостями в власних домах. Ці батьки не бачать або не хочуть бачити, яку велику кривду їх власні жінки роблять нашому народові та Церкві, винародовлюючи його дітей, так, що ці діти, вийшовши з дому в широкий світ, будуть навіть стидатися власних батьків і змінять їхні імена з 'Зелених' на 'Грінів!' Ото ж мати, що не вчить своїх дітей любови до рідної мови, обряду та народу це найбільший ворог нашого народу і Церкви, бо вона підготовляє перекінчиків між власними дітьми!

Не зважаючи на денаціоналізацію власних дітей, інколи бачимо оцей дивогляд, особливо між провідниками наших організацій і товариств. Як часто ці провідники являються патріотами на 'далеку віддаль' або краще на 'експорт.' Ці 'українські патріоти' на віддаль чудово говорять на зіздах по далеких містах про красу української мови і культури та про конечність защеплювати любов до них у наших дітях. В своїм рідним місті вони не важилися б так 'патріотично' промовляти, бо всі знають, що вони ні одної своєї дитини не навчили рідної мови і призязання до рідного народу та Церкви. Їхні дорослі сини і дочки порозліталися по чужих організаціях і церквах, забувши, що вони сини та дочки українського народу!

Подібних патріотів не мало в Америці та Канаді між нашим населенням. Патріотизм для них це вигідний коник, щоб дістати посаду в наших товариствах або отримати голоси наших людей під час виборів. З таких патріотів ні наш нарід, ні наша Церква не мають ніякої користи. Це паразити, що свобідно та безкарно ссуть кров із нашого національного організму, але ніякої користи не приносять нам.

Свята Горгонія, сестра Св. Григорія Назіязенського, учителя східньої Церкви, тяжко захворіла. Хвороба так погіршилася, що лікарі звеліли їй приготовлятися на смерть. Бідна Свята! Земські лікарі опустили її та засудили на смерть! До кого ж піде по лік? До Ісуса, небесного Лікаря. Велить занести себе й поставити перед Пресвятими Тайнами.

"Ісусе", кліче серед сліз, "колись звичайний дотик до Твоєї одежі улічив кровоточну жінку, що її так само, як мене були опустили лікарі. Чого лікарі не потрапили вчинити за довгі роки, Ти виконав в одній хвилині. Благаю Тебе, улічи мене, якщо така Твоя свята воля! Хіба в Пресвятій Евхаристії ослабнула Твоя всемогутність? Ох, ні, мій Ісусе, не вийду звідсіля, поки не улічиш мене!"

Ця довгорлива молитва подобалася Ісусові, бо в одній хвилині хвороба зникла й Св. Горгонія стала зовсім здорова.

Що таке Поклони?

ПІД час Великого Посту, в нас є чудова богослужба, що зветься "Поклонами." Що таке поклони? Поклони в значенні богослужби це покаянна відправа, що її уложив Св. Андрей Критський.

Св. Андрей Критський (650-740) ур. в Дамаску в Сирії. Змалку був німим. В сьомім році життя прийняв Св. Причастя і чудесно відзискав дар мови. З вдячности за чудо вступив до монастиря Св. Сави в Єрусалимі. Там запізнався з єрусалимським патріярхом Св. Софронієм, творцем відомого в нашій Вечірні тропаря "Світе Тихий." Молодий монах-послугувач подобався Св. Софронієві, тому взяв його за свого секретаря.

Під впливом Св. Софронія Андрей завчив церковну музику і богословя. В 680 р. був на шостім вселенськім Соборі в Царгороді. Там визначився чудовим викладом християнської науки проти єретиків монотелітів, які заперечували, що в Христі були дві волі, Божа і людська.

Слава про Андрея поширилася по світі. Був він чудовим проповідником і борцем за правдиву віру. Царгородський патріярх висвятив собі Св. Андрея на Архипастиря. Він навернув богатьох еретиків до правдивої віри.

Ці "Поклони" або краще Утреня з Поклонами правляться звичайно в середу ввечорі 4-ої неділі Великого Посту. Піст це час покути, побожної роздуми і підготовки до Христ. Воскресення.

Великий Канон, що складається з Ірмосів (коротких пісень) це найважніша частина цієї покаянної богослужби. Св. Андрей Критський уложив цей чудовий канон, який має 210 тропарів, що їх уложив сам Св. Андрей. Потім Св. Іван Дамаскин додав до Андрієвих тропарів іще 40 нових у честь Св. Андрея Критського. І саме тому співаємо під час богослужби: "Преподобний Отче Андрею, моли Бога за нас!"

Св. Іван Дамаскин водночас згадав і про взірець каянників цебто про Св. Марію Єгипетську, що колись була великою грішницею, але через покуту і покаяння стала великою Святою Христової Церкви. Ось саме тому благаємо в неї помочі припівом: 'Преподобна Мати Маріє, моли Бога за нас!"

Ця утреня має натяки на грішників Старого Завіту, бо Біблія так само наводить деякі грішні діла людей. Це робить тому, щоб показати людям мерзкість гріха і кари за нього.

Св. Андрей Критський натякує на ці факти, не щоб спокушувати людей або захвалювати гріх, але щоб викликати відразу до гріха, за який Бог часто карав старозавітніх людей.

Так само подибуємо в Каноні Св. Андрея приклади чесних людей, от хоча б Ноя. Їх приклад має заохочувати нас вірно служити Богові, якщо бажаємо Його благословення в цім і другім житті.

Цієї відправи не слід ніколи пропускати. Батьки, йдучи на неї, повинні брати з собою своїх дітей, щоб вони привикали не тільки до наших великопостних відправ, але й щоб вчилися публічно робити покуту за гріхи.

При співі тропарів нарід зібраний у церкві робить доземні поклони як вияв жалю і покути за свої гріхи. Не слід стидатися робити ці поклони, бо не слід стидатися покути, як не стидалися люди грішити.

о. М. Щудло, ЧНІ.

ЧИ ВИ ХРОПИТЕ?

Хропіння таке давне, яка давня людина на землі. Є мільйони людей на світі, що хроплять і другим не дають спокійно спати, бо хропіння це одна з головних причин, чому другі люди не годні заснути, як мусять спати недалеко тих, що хроплять.

Лікарі довгими століттями намагалися знайти причину хропіння й усунути її, але їхні зусилля кінчалися неуспіхом. На щастя тих, що хроплять, і тих, що через них не годні спати, англійські лікарі недавно почали робити різні досвіди з тими, що хроплять, щоб докладно довідатися, чому властиво деякі люди хроплять і які мускули й органи відповідають за хропіння.

По довгих дослідах і розшуках лікарям здається, що вони знайшли причину хропіння, яку сподіються усунути.

Як зачалися їхні розшуки і досвіди? Найперше лікарі подали до часописей оголошення, що їм треба тих, що хроплять, щоб робити досвіди і винайти причину хропіння. Вкоротці зголосилося 3,000 охотників. Було й більше зголошень, але лікарі відкинули їх, бо було б уже забагато праці.

Деякі з охотників, зголошуючись до досвідів, додавали цікаві замітки, от хоча б один із них написав: "Я зачинаю хропіти, заки засну. І це роблю навіть перед телевізором. Я чую, що хроплю, навіть заки вповні засну!"

Інший писав: "Хропіння моє таке нещасне, що часто будить мене самого і не дає мені спати, не говорячи вже про родину!"

Одна жінка, що була замужня 25 літ і мала чоловіка, що хропів, отак написала: "Я вже мучуся 25 літ з чоловіком. Я певна, що на хропіння нема іншого ліку ніж убити свого чоловіка, але цього не можна робити, бо воно заборонене Божим Законом!"

"Друга жінка, яка сама хропіла, написала: "Я страшно хроплю, але мій чоловік уже так привик до того, що як мене нема вдома, то він не годен спати, бо в хаті занадто тихо!"

Одна бабка написала: "Я так страшно хроплю, що мій внук може чути мене, як на розі висідає з автобуса!"

Лікарі вибрали 250 добровольців для досвідів.

Прослідкуючи пацієнтів, завважили, що одні з людей хроплять горлом, бо їх язик у роті або піднебіння, рухаючись, витворює хропіння. Інші хроплять через ніс, хоч уста їх замкнені.

Ось що лікарі рішили для тих, що хроплять горлом через те, що їх уста відчинені і язик рухається. Треба скріпити мускули, щоб горло не видавало неприємного звуку, і язик не рухався під час сну.

Цим першим хропунам приписано такі вправи на два тижні:

1) Вони мають щось сильно тримати в зубах, от хоча б кусник дерева 10 мінут потім, як покладуться до ліжка, але заки заснуть. По пять мінутах цієї вправи мускули спідньої щоки будуть змучені, але на це не слід звертати уваги, бо це нормальне явище.

2) Ось вправи, щоб скріпити і скоротити мускули, що держать спідню щоку і язик: (а) Покладіть палець під спідню щоку і тисніть її догори 2-3 мінуті.

(б) 2-3 мінуті держіть і тисніть язик до долішніх зубів.

По двох тижнях вправ більшість пацієнтів або зовсім перестала хропіти або їхне хропіння сильно змаліло.

Жінки хропунки мали з вправ кращі висліди либонь тому, що пильніше виконували згадані вправи, щоб позбутися хропіння.

Осягнувши такі позитивні наслідки, англійські лікарі радять хропунам виконувати ці вправи через два тижні або й довше.

Коли ж іде про хропіння носом, то лікарі радять удатися до лікаря спеціяліста від носа, бо часом отвір у носі може бути замкнений або затісний, і це спричиняє хропіння.

Слід завважити, що подані в першій частині вправи, заторкують тільки тих, що хроплять через горло, а не носом.

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

Антихрист у Листах Св. Ап. Івана

Докладне поняття про це, чим дійсно буде Антихрист, можемо собі створити лиш на основі Св. Письма, головно листів Св. Апостола Івана, де Антихрист виступає під власним іменем. Тому цікаво буде приглянутися, що властиво навчає Св. Іван про Антихриста. І так після навчання Св. Івана Антихрист буде релігійним противником Христа. Це буде фальшивий пророк, що не силою, але підлесними словами, знаками, що їх буде чинити, намагатиметься позискати і притягнути до себе якнайбільше число людей. Це буде істота, що буде старатися зводити людей і провадити їх на злу дорогу.

Антихрист не буде понад-світовою силою, Сатаною, як дехто думає, але це буде людина, що діятиме під впливом Сатани, бо буде опанована ним. В імені Сатани буде працювати і робити многі фальшиві знаки, щоб людей потягнути за собою.

За навчанням Св. Івана Антихрист це буде одна людина, а не певна група людей, що воювала б проти Бога. Це отже буде людина, що буде мати докладне імя, а не більша кількість людей, що мали б боротися за якусь там доктрину. Антихрист буде індивідуальністю, хоч матиме помічників у боротьбі проти Бога і Христа.

Антихрист не буде походити з якогось поганського роду, а з християнської або жидівської родини. Одним словом буде він походити з народу, що йому повірені були обітниці Божі. Його найголовнішим завданням буде поборювати Месію, бо це буде особистий противник Месії-Христа, а як відомо погани в таких таїнствах незаінтересовані. Це для них другорядні справи. Стараннем Антихриста буде своїх близьких відвернути від Христа і привернути до себе, щоб за ним ішли та його слухали.

Антихрист буде перечити всю обявлену Богом науку так у Старому, як і Новому Заповіті. Це буде очевидний відступник, еретик і богохульник, людина повна злоби та ненависти до всього, що Боже.

Мусимо вкінці памятати, що за навчанням Св. Івана Антихрист появиться перед другим приходом Христа.

З цього короткого перегляду можемо бачити, що ані Старий Заповіт, ані книги апокрифічні не подають правдивого образу Антихриста, а це тому, що часто представляють його як політичну силу або як понад-світову істоту. Правдивий дійсний Антихрист це буде людина що словами поборюватиме Христа, опанована злим духом, Сатаною. Таке саме значення Антихристові приписує Св. Павло в листі до Солунян. Великий Апостол народів каже, що це буде чоловік беззаконня, син погибелі, що виноситься понад усе, що зване Богом або святощами... Христос убє його духом Своїх уст... (2 Сол. 1-12). Він буде старатися поборювати Христа і називати себе Месією. За навчанням Св. Павла Антихрист це не буде Сатана або політична сила, але чоловік, що його Хростос убє духом Своїх уст.

На підставі Св. Письма ми не годні нічого більше означити, н. пр. де народиться Антихрист, хто буде йому помагати і яких докладно способів буде вживати, щоб поборювати Христа. Ми тільки знаємо, що він буде фальшивим, дуже хитрим пророком, і що Сатана помагатиме йому. Проте ми не годні предвидіти, які знаки буде він творити. В кожному разі, це буде істота, що схоче стати другим Христом, і багатьох зведе. Антихрист це буде останній і найбільший противник Христа так, що всі вороги Христа, яких записала історія Церкви, не будуть нічим в порівнанні до нього. Він викличе страшне замішання і спори поміж народами, одначе Христос переможе його. Виступ Антихриста відбудеться в останніх днях світу перед страшним судом. Це буде останній бій пекельних сил проти Бога і добрих людей на цьому світі.

Ми віримо, що прикінці світу Христос розгромить Антихриста і його прихильників, одначе не приймаємо навчання тих, що кажуть, що Христос прийде, щоб знищити ввесь лад, що є на світі. Христос побідить Антихриста і знищить його царство, однак Сатана останеться у пеклі навіки, бо про його знищення нічого не говорить Обявлення. Багато мільйонів людей стане тоді по стороні Христа як Його правдивучні. Напевно, що буде їх більше як 144,000, як деякі навчають. Не знаємо, коли появиться Антихрист і де розпочне свою роботу тому. що Обявлення про це не каже нічого. Не віримо також що світові грозить страшна катастрофа Армагедон тому, що про щось подібного нема згадки в Обявленні. Щоб іти певною дорогою — найкраще держатися Св. Письма, бо його натхнув Сам Бог. Тоді підемо найпевнішою дорогою.

Преційні акції з малим попитом

о. В. Зінько, ЧСВВ.

СЬОГОДНІ навіть мала дитина знає, що це є "акція" чи по-нашому вклади. Ось коротке вияснення. Збирається кілька людей, які хотять вести певне підприємство, але в них нема стільки грошей, щоб самим взятися до задуманої справи. Що ж тоді роблять? Розписують так-звані "акції", тобто уділи на певну суму, як по 100 долярів, і їх продають. Самих же "акцій", у нашім випадку "долярових", може бути й кілька тисяч, щоб можна було зібрати з продажі акцій кілька мільйонів гроша. Тоді продавці чи самі перші акційники продають ці акції. Один купить 10 акцій, другий 50, а ще інший 100. Часто ще до повного розпродання акції починають вести фабрику чи торговельне підприємства. Кожен акціонер, відповідно до своїх вкладів, отримує певні відсотки приходу. Коли підприємство добре поступає, то його акції мають більший попит і вище ціняться...

Ісус Христос, навчаючи людей старатися про Боже Царство і тим робом осягти вічне блаженство, між Своїми прекрасними науками-притчами має одну, де теж згадує про свого роду акції, а це в притчі про таланти (Матей 25, 14-30). Тут один багач роздав своїм слугам по певній сумі гроша і казав їм цими грішми орудувати. Два перші проробили подвійну суму, а останній свій талант закопав. Пан-багатій покарав його, бо не дав грошей на відсотки, цебто не пустив тої суми на акції, бо тоді капітал би збільшився без особистої співпраці слуги...

Христос не тільки натякав, але Він цілу господарку спасіння так влаштував, що її можемо назвати акційною чи уділовою спілкою. Господь Бог для кожної людини доброї волі має "акції", які вислужив нам Сам Його Син Ісус. Ці акції не міряються грішми, але ласкою. Хто хоче мати голос і вступ до тої великої Божої акційної спілки, той мусить мати бодай одну таку акцію ласки цебто не мати тяжкого гріха і посідати освятну ласку. Та як хто хоче мати ще зарібок, то той повинен старатися співпрацювати добрими вчинками з тою Божою акцією і нею збільшати нові акції та їхню прибутковість помножувати.

Господь роздає небесні акції на землі при помочі Церкви. Хоч є різні церкви та віровизнання, які Христа признають, однак не кожна та "церква" чи "віра" має одновартісні акції. Найпевніші та найрентовніші акції є таки в католицькій Церкві. Раз, тому що вона має повну Христову науку, а раз тому, що вона на ці Божі акції кладе належний і гідний наголос. Не треба пояснять, що ці "акції" благодаті Божої в католицькій Церкві подаються через молитву, святі тайни та інші добрі вчинки свої чи чужі. Уділи Божі є у своїй вартості незмінні і їхній посідач не може збанкрутувати ніколи, хіба їх сам позбудеться через тяжкий гріх.

Ці небесні акції нажаль мають малий попит між деякими християнами. Навіть між тими, що повинні бути уділовцями і назверх ними таки є, тобто між членами Церкви. Прояви малого по-

питу пізнати потім: пізне хрещення дітей Ґрідка участь у Св. Тайнах — Сповіді і Євхаристії. Щораз частіше занедбування Єлеопомазання на смертній постелі, замала фреквенція церков в неділі й свята, маловаження молитви та її опускання, старання про все, але не про добрі християнські вчинки (піст і милостиня). Це застрашаюче й каригідне! Треба бути вже впрост зовсім божевільним, щоб такі цінні акції і з такими легкими умовинами до набуття так безприкладно занедбувати і маловажити!

У християнській релігії чуємо часто слово "святий" чи "святість" або й "освячення." Не раз ці поняття важко пояснити. Одначе зясуємо собі їх тоді, коли візьмемо за точку виходу "акції." Людина, що в земнім інтересі має добре платні і певні акції, є багатіша і краще стоїть матеріяльно. Така душа, що має добру міру ласки, чи "уділів на небо", в порядку надприроднім теж уважається багатою і добре виряджена! І якраз оце є святі! Вони багаті на ласку Божу. Освячення ж це багатіння і набування небесних уділів і теж це цілий збір дібр, які дає нам ласки — благодать Божа.

При кінці годі не пригадати одного місця з Св. Євангелії, а це шосту главу Св. Матея, де він наводить слова Христові: "Не складайте собі скарбів на землі, де нищить їх міль та ржа, й де злодії підкопуються і викрадають. Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні ржа їх не нищить, ні злодії до них не підкопуються і не крадуть." Тими словами наш Божий Учитель закликає до небесного капіталовкладання. Не даваймо, як то колись люди темні і невчені поступали, щоб наш капітал лежав в горщику чи в скрині, але капіталізуймо його, орудуймо ним, складаймо якнайбільше тих акцій, які мають вічну і незменшальну вартість! Будьмо добрими уділовцями в Божім підприємстві!

СМІХОВИНКИ

Порада для тих, що хочуть стратити на вазі: все кушайте, але нічого або дуже мало ликайте з того, що кушаєте.

Найкращий спосіб, щоб дітей навчити цінити вартість гроша, це позичати від них і не віддавати.

Багато жінок вміє радитися своїх чоловіків, але мало котра з них йде за даною чоловіком порадою.

Багато говорять і пишуть про еманципацію жінок і про рівні права між мужчинами і жінками. Якщо взагалі прийде до цієї рівности, то забере багато часу і стогонів, заки мужчини привикнуть до своїх нових прав у еманципованім громадянстві.

ПРОСЛАВЛЯЙТЕ ІМ'Я БОЖЕ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо каже: "Хваліть, слуги, Господа, хваліть імя Господнє. Благословенне імя Господа відтепер повіки вічні. Від сходу сонця до його заходу хай хвалять імя Господа" (Пс. 113, 1-3).

Бог є безконечно святий і гідний того, щоб усі сотворіння віддавали Йому поклін у ввесь можливий спосіб. Ми повинні якнайчастіше славити Бога за Його безконечну велич і доброту. Три юнаки що були в огненній печі, коли побачили, що Бог береже їх від огню, почали славити Бога (Даниїл: гл. 3). Ми повинні говорити про Бога з повагою і вживати Його імени з найбільшою пошаною. Ми також повинні висловлювати імя Ісуса Христа, імя Преч. Діви Марії, і Святих, імя слуг Божих, святих місць і речей (напр., хрест, тайни) з повагою і вдячністю. У другій Заповіді Бог забороняє все те, що ображає Його імя. Святе Письмо каже: "Не будеш призивати імени Господа, Бога Твого, намарно. Бо не вважатиме Господь безвинним того, хто призиває імя Його намарно" (Ісход: 20, 7).

Це гріх проти другої Заповіді Божої висловлювати імя Боже або святих осіб чи речей у зневажливий спосіб або в гніві, передусім в прокльонах. Проклинати значить бажати собі самому або іншим сотворінням лиха, при чім людина вживає святих імен або лихих слів. Прокльонів треба уникати. Бог часто карає того, хто проклинає, в цей спосіб, що поклін сповняється. Св. Августин оповідає, що одна мати прокляла своїх синів, які били її. Потім вони негайно захворіли на пропасницю. З нею блукали світами. Вкінці двох із них прийшли до міста Гіппо, де Св. Августин був єпископом, і тут помолившись при мощах Св. Степана, виздоровіли. Не один оре й сіє з прокльонами на устах, тому справедливо, що Бог карає його неврожаєм. Інший проклинає худобу і тому не дивно, що потім вона гине. Третій проклинає при роботі, і тому робота не йде йому, і ніщо не щастить йому. Святе Письмо каже: "Любив він прокляття, хай же спаде на нього" (Псалом 109, 18).

Деякі люди ображають Бога і говорять лихі речі про Нього, Його Святих і святі речі. Вони богохулять. Богохулити значить з погордою говорити про Бога, Його Святих і святі речі. Буває, що лихі люди зневажають Бога в часі терпінь чи інших досвідчень, і говорять що Бог тяжче карає їх ніж вони заслужили на це. Богохульник зневажає Бога, від Якого найбільше дістав добродійств, і тому богохульство — це один із найбільших гріхів. Бог часто карає за богохульство вже на цій землі. Асирійський цар Сеннахериб хулив Богові, коли боровся проти ізраїльтян. Через те втратив коло 200,000 жовнірів, а по повороті додому власні сини замордували його. В Старому Заповіті був закон, що велів: "Хто хулить імя Господнє, того треба зараз покарати смертю; уся громада мусить укаменувати його; чи зайда чи земляк, як скаже хулу на імя Господнє, мусить умерти" (Левит: 24, 16).

Ніхто не вживав імени Божого

з такою пошаною, побожністю і любовю, як це робив Ісус Христос, Син Божий. Він краще вчить нас ніж хтобудь інший, як треба любити Бога, дякувати Йому та поважати Його імя.

Кожного разу, коли будемо робити знак святого хреста, стараймося висловлювати імя Пресв. Трійці поволі та з пошаною. Коли б ми чули, що хтось інший зневажає святі імена, тоді говорім: "Слава Ісусу Христу!" або "Слава Отцу і Сину і Святому Духу!"

о. Др. Б. Курилас, ЧНІ.

ДОРІЯЦІ

(Сонет)

Із диких гір Епірської землі
Твердим шляхом на полудень пішли.
Ввижались їм оливкові сади,
Манили їх каштанові гаї.

Мудрий Лікург за триста літ
Закон став списувати на граніт,
Щоб хижу дикість побороти.

Сніжний Олимп їм видавсь великаном,
Що в морських хвилях ноги мив.
Скорився їм в боях Ахів,
Під Троєю знеможений Дарданом.

Й заграла в світі Піндара ліра
І Архимеда мудра міра,
Питагор й музика Европи.

ВИДІННЯ ЕЗИХИЇЛА

Езихиїл був ізраїльським священиком і пророком. По зайнятті та зруйнованні Єрусалиму військами вавилонського царя Навуходоносора в 597 р. Езихиїл опинився в вавилонській неволі з іншими шляхетними родинами як запоручник, що жиди не будуть у Палестині бунтуватися проти вавилонців.

В часі цієї неволі він мав видіння. Господь з'явився йому, подав книгу та промовив: "Сину чоловічий, з'їж те, що перед тобою, з'їж оцю книжку, і йди та говори до синів ізраїлевих. Тоді я відчинив уста і Він дав мені з'їсти цю книжку. І промовив Він до мене: Сину чоловічий, нагодуй і насити себе цією книгою, що Я передаю тобі. І я з'їв, і була вона в моїх устах така солодка як мід". (Ез. 3, 1-3).

Що ж означає воно "їсти книжку?" Ніщо інше тільки те, що людина повинна читати Св. Письмо помалу, уважно та роздумливо, інакше вичитані правди не ввійдуть у її розум і серце, не зреформують її думання і поступування та не стануться духовим рушієм щоденного життя. Тільки через повільне та уважне читання людина годна засвоїти собі скарби Св. Письма. Св. Августин каже: "Святе Письмо це книга, що кожен може легко читати. Все таки в ній є повно глибоких тайн. Хоч ці правди висловлені простими словами, все таки вони вимагають великої уваги ума, щоб належно зглибити їх". Тільки таке читання Божого Слова зможе в'дновити світогляд людини та перетворити її в живий образ Боголюдини Христа, первовзору всякої досконалости.

Моя 'старомодна' жінка

М. Щ.

Емансипація жіноцтва в світі принесла з собою багато змін у стосунках між чоловіками і жінками. Слово 'послух' чоловікам стало старомодним і ненависним для численних модерних дівчат і жінок. Ненависть до подружого послуху довело деякі протестанські церкви до того, що вони викреслили слово "послух" з подружої присяги, яку молодята складають у дні шлюбу.

Тому пятдесять літ дівчина, що відмовилася б при шлюбі приректи послух свому чоловікові, була б викликала гострий критицизм і спричинила згіршення. Ніякий хлопець не був би хотів женитися з нею. Сьогодні ж дівчата, що настають на подружий послух жінок, видаються старомодними і немодерними. Католицькі дівчата не протестують проти подружого послух, бо вони змалку навчилися, що жінка має слухати свого чоловіка, що є головою родини, хоч і між ними не брак таких, яким подружий послух видається перестарілим залишком 19-го століття. Це вже лихий вплив некатолицьких товаришок, які не криються зо своїм поглядом, що в подружжі всі права подругів рівні.

Отак і я дивився на подружжя. Звуся Михайло Двір. По фаху я інжинер. Уродився і зріс у протестантськім домі, бо мої батьки були протестантами. Крім інжинерства займаюся добродійними справами в нашім місті М. На цих добродійних сходинах стрінув Меланю К., що була предсідницею молоді при університеті. Молода, енергійна і жива дівчина звернула на себе мою увагу. Бистрість і второпність Мелані приємно вразили мене.

Підчас перекуски по сходинах я наблизився до Мелані, щоб погратулювати їй за вміле проведення сходин, на яких обговорено участь університетської молодії в збірці на воєнні сироти.

"Гратулюю за гарне проведення програми!" заявив Мелані. Вона змішалася і несміло відповіла: "Нема за що гратулювати. Я виповнила своє завдання, як могла!" "Але ви це дуже добре виконали!" додав я і представився їй.

Отак почалася розмова, що була першим кроком у нашій знайомості. Скромність Мелані припала мені до вподоби, бо воно не легко знайти скромну та здібну дівчину. Звичайно здібність викликає почуття гордости, але я цього не завважив у Мелані.

Було мені 26 літ, як ми стрінулися. Як протестант я знав багато дівчат, але Меланя зробила на мене незвичайне враження. Дивлячить на неї, подумав собі: "Який був би я щасливий, коли б мав таку скромну жінку!"

Протестанське виховання і приставання з протестантами виробили в мені поняття, що модерні часи змінили взаємини між чоловіком і жінкою. Я був готовий погодитися з жінкою, що буде 'голубити' замість слухати мене, як вийде за мене заміж. Бачив багато жінок, що головували над своїми мужами, ну й я був готовий долучитися до їх числа та погодитися з долею.

Зчасом довідався, що Меланя українка і ще до того католичка. Ця звістка настрашила мене, бо був переконаний, що католики вважають проклятими всіх некатоликів, тому ненавидять їх. Хоч Меланя була ревною католичкою, я не завважив у ній найменшої ненависти до некатоликів. Це не мало здивувало мене. Навпаки, її доброта і чеснота щораз більше витворювали в мені привязання і подив до цієї дивної українки, що водночас вміла бути веселою та поважною у приставанні з мужчинами.

Запізнавшись з собою, ми почали частіше стрічатися. Інколи Меланя брала мене до церкви на богослуження. Хоч не багато розумів, все таки українські богослужби подобалися мені своєю величністю.

По шістьох місяцях спитався Мелані, чи не хотіла б стати моєю дружиною? На моє здивування Меланя відповіла "Так!" і додала: "Але як будемо брати шлюб, то в присязі має бути слово 'послух.' Її згода на подружжя і готовість присягнути мені подружий послух гейби приголомшили мене, бо в тім часі не розумів значення цього слова і не знав, що послух жінок запевняє тривалість подружжю та щастя подругам. З подібних подруж виходять здорові діти, які знають, що таке авторитет і вміють шанувати його. Щасливий нарід, що має такі жінки, як моя подиву гідна українка Меланя!

Перед шлюбом мусів ходити на релігійні інструкції до Меланиного душпастиря, бо моя майбутня жінка вимагала, щоб я зазнайомився з католицькою релігією. Я нерадо згодився на її домагання ,бо думав, що священик буде силувати мене стати католиком. Тим часом уже при першій зустрічі о. Ігор заявив мені, що католицька Церква не бажає силуваних навернень, і тому не тільки не мушу, але й навіть не вільно мені ставати католиком, якщо не буду в серці переконаний, що тільки католицька Церква є дійсно Христовою Церквою.

"Боже!" подумав я собі, "чи це мені тільки так прочувається? Не тільки не силують, але й кажуть, що це був би гріх, якщо б я ставав католиком, не переконавшись уперед про правдивість католицької релігії!"

Подібне ставлення Меланиного душпастиря в одній хвилині вибило з моєї голови всі протестанські пересуди про насильне навертання некатоликів на католицтво. Я поважно взявся до студіювання катехизму і вповні добровільно та свідомо став католиком щоб у нашій родині була повна

та всестороння єдність і згода, без якої не уявляв собі, що ми змогли б бути щасливі, особливо як Бог пошле нам діточок.

На шлюбі було багато моїх протестантських знайомих і приятелів. Складаючи шлюбні обіти, Меланя виразно вимовила слова "любов, вірність, . . .", але на слово "послух" так натиснула, що ехо покотилося по цілій церкві.

Отак моя дружина бажала зазначити, як мають виглядати взаємини між чоловіком і жінкою. Тепер розумію, що хто викреслює зо шлюбних обітів слово 'послух,' той тратить щось дорогоцінне, хоч годі словами окреслити, що саме!

Ніколи не забуду тої хвилини, коли Меланія натякнула на подружий послух. Одного вечора, як ми були вже заручені, одна знайома мені протестантська родина запросила нас обидвох на вечерю. Була пятниця. Моя наречена чемно відмовилася їсти стейка і попрохала риби. Господиня зразу здивовано поглянула на неї. Меланя трохи почервоніла, як гості звернули на неї свої очі. "Я — католичка," виправдувалася моя наречена. "Нам не вільно їсти мяса в пятницю!" Хоч господиня і гості були здивовані її відмовою, проте ніхто не взяв їй цього за зле. Деякі навіть потиху хвалили її живу віру.

Ми були заручені, тому звернули увагу на взаємими між хазяїном і його жінкою. Ці взаємини трохи стурбували нас обидвох. Вертаючись додому, ми обидвоє завели дискусію про їх дивну поведінку. Висновок був такий: "Не чоловік, а його жінка проводила вечірком. Вона приказувала, а він слухняно виконував її волю, помагав гостям роздягатися, відповідав на телефон, подавав чарки з вином. . ." Дивно, що чоловік так слухняно корився жінці, хоч у бизнесі він був великим керманичем! Вдома ж ставав служкою жінки, і ні гості, ні він сам не бачив у цьому нічого злого!

Прощаючись зо мною, Меланя заявила: "Як вийду за тебе заміж, то хочу, щоб ти був моїм чоловіком, а не служкою!"

"Що це значить?" спитався її здивовано.

Меланя пояснила: "Для мене подружжя це не рівнорядне партнерство. Ось візьми, наприклад, свій автомобіль. Ми обидвоє сидимо в нім. Обидвоє їдемо в ту саму сторону, але ти, не я керую ним! Щось подібне діється в подружжі. Нема місця для двох керівників у подружжі. Коли ж жінка керує подружжям, то вона ослаблює його і шкодить чоловікові, а найбільше шкоди спричиняє собі самій."

Ці слова сильно вбилися мені в голову і я спитався себе самого, звідкіля Меланя витворила собі таке поняття про подружжя. Я став обсервувати Меланину матір. Вона виглядала вповні щаслива, задоволена і певна себе.

По довшій обсервації викрив джерело її самопевности. Меланина мати мала повне довіря до свого мужа! Мирослав К. прибув до Канади з Західньої України. Був звичайним імігрантом без вищої освіти і грошей. Запізнав-

"Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо нема влади, як не від Бога, а існуючі влади є встановлені Богом. ...Бо володар це Божий слуга, тобі на добро, месник у гніві злочинцеві. Тому треба коритися не через гнів, але й через сумління" (Рим. 13, 1-5).

ся з рибалками лососів і став працювати з ними. Часто бував поза домом. Не раз тридцять годин проводив у човні на морю, як надійшла пора ловити лососі. Інколи цілими тижнями блукався по морю, доїжджаючи з рибалками аж під саму Аляску.

Дехто міг би подумати, що часта відсутність батька витворила в Мелані поняття, що мати була головою родини. Так воно не було! В родині Мирослава К., в якій панували сильні українські традиції, батько був головою, не зважаючи на те, чи був він удома чи поза домом на морю. Почесне місце при столі завжди належало до нього навіть тоді, як ловив лососів на морях далекої Аляски. Жінка і дочка не крилися з тим, що перша його жінка, а друга його дочка. Таке наставлення надавало змісту їх фінансово скромному життю.

Пригадую собі, як одного вечора Мирослав нагло і неожидано вернувся додому з двома приятелями, не повідомивши про це свою жінку. Все таки вечеря була знаменита. Я потратулював за це господині, що вона все так гарно і скоро приготовила, хоч чоловік не попередив її про гостей. Вона тільки засміялася і весело відказала: "Це ж його дім. Він знає, що ми завжди чекаємо на нього. Тут не було ніякої несподіванки. Я й так не приготовляла б для гостей кращої вечері ніж для мужа!"

Мені стало ясно, що Мирослав був найважнішою людиною на світі для своєї жінки. Вона розуміла та признала його ролю в житті родини і з цієї свідомости черпала силу до самопосвяти і довіря до нього.

Водночас таке довіря і пошана жінки дуже благодійно впливали на чоловіка, бо спонукували його стати таким господарем родини, щоб жінка та діти могли гордитися ним і покладатися на його провід у щоденнім житті і праці, щоб духовно зростати і здобувати собі шматок щоденного хліба.

Мій тесть Мирослав був свідомий своєї ролі. Перед вечерею устав і відмовив "Отче наш" з цілою родиною. Потім гейби священик домашнього вогнища попрохав в Бога благословення на поживу, що стояла на столі. Його довіря до Божого Провидіння надавало йому довіря до себе самого, бо відчував, що Бог, Батько людства, не опускає тих, що любляче покладаються на Його доброту.

Зобачивши лад і любов в родині Мирослава, я подякував Богу за те, що послав мені Меланю. Що правда, жадне з нас не намагається тиранізувати другого. Наші ролі в родиннім житті поділені та ясно окреслені. Я маю придбати щоденний хліб для жінки і наших 3-ох діточок, а Меланя дбає про лад і гармонію вдома, бо дім це її царство. Я не мішаюся до її куховарства і не заходжу до кухні мити начення! Це не раз дивує та злостить деяких наших знайомих.

Роблю це не тому, що не вмію мити тарілок. Ні, як був я малий, то не раз мив начення, ба й пік і варив бараболю, бо батько і мати тяжко працювали в часі економічної кризи в 30-их роках, щоб вдержати пятеро доростаючих дітей. Я був найстарший, тому не рідко виручав матір у кухонній праці, бо мати вчила в школі, щоб помогти батькові виживати численну родину. Тоді навчився мити підлогу, прати білізну та вабити. В подібній праці не відчував ніякого стиду, ба й навіть був гордий, що помагав батькам.

Не пхаюся до начиння в кухні, бо Меланя не любить, щоб мужчина заваджав їй у кухні. Це не значить, що ніколи не помагаю їй мити тарілки. Ні, часом, як зайде потреба, от хоча б коли маємо йти до кінотеатру, я радо помагаю жінці скоро покінчити мити начення, бо моя дружина ніколи не лишає за собою непочищених тарілок. Але це радше виняток ніж правило. Інколи помагаю жінці, бо сам так хочу, а не тому, що жінка домагається цього, бо це не моя робота, і Меланя це знає та погоджується з цим.

Моя дружина щаслива, що вона цариця нашого малого дому. Щоправда, її здібності могли б були запевнити їй гарну та визначну карієру в широкому і галасливому світі, але вона зреклася цього, бо змалку полюбила родинне життя і затишну хатню атмосферу.

Що більше? Вона навіть не згадує про те, що могла бути карієристкою та що "зробила велику жертву," як вийшла заміж за мене. Навпаки, Меланя вважає подружжя найважнішою і найкращою карієрою для жінки. Вона це знає, бо щоденно бачила це на прикладі власної матері.

Роля жінки це виховання дітей. Меланя свідома того, що значить для дитини зростати без постійного нагляду матері. Бідні ті діти, яких матері зрікаються хати, щоб трудитися по канцеляріях і фабриках! Ці нещасні діти не годні без матері нормально розвиватися.

Виходячи заміж, Меланя заявила мені, що нашим дітям ніколи не буде бракувати матері, і я не раз бачив, що Меланя вміє дотримати дане слово. Вона сливе ніколи не лишає дітей з доглядачкою, хоча б це була моя старенька мати. Якщо обидвоє мусимо кудись їхати, то й діти їдуть із нами.

* * *

Чи така поведінка і поділ роль, старомодна? Св. Письмо дає ясну відповідь на це питання. Апостол Павло писав до християнських жінок у місті Ефесі: "Жінки, коріться своїм чоловікам як Господеві!" (Єф. 6, 22).

Дехто думає, що послух жінки перетворює чоловіка в тиранадиктатора, тому порада Св. Павла це архаїчний залишок старомодної та пережитої грекоримської цивілізації. Зовсім ні! Навпаки. Це висяд вікового досвіду, який виказує, що тільки ті родини годні бути дійсно щасливі і морально здорові, в яких панують пошана і послух до голови родини цебто батька і чоловіка.

Слід підкреслити, що слова Апостола не дають чоловікові ніякого права тиранізувати жінку чи діти. Св. Павло каже жінкам: "Коріться чоловікам!" цебто свідомо і добровільно віддайтеся своїм мужам, бо тільки таке любляче самовіддання вчинить жінки щасливими і задоволеними в подружім житті.

Християнський Апостол виразно

Деякі "пророки" вже нераз заповідали кінець світу, а світ іще дальше існує і буде існувати, поки Бог схоче, бо ніхто не знає і не буде знати, коли він скінчиться. Це Божа тайна. Таж Сам Спаситель виразно заявив: "Про цей день і годину не знає ніхто, ані небесні анголи, ані Син,—тільки Сам Отець" (Мт. 24, 36).

зазначує, що чоловік не сміє бути тираном для жінки і дітей. "Чоловіки," каже він, "любіть свої жінки, як Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї. . .Чоловіки так повинні любити свої жінки, як люблять власне тіло, бо хто любить жінку, той любить самого себе!" (Єф. 5, 25 і 28). Любов і тиранство навзаєм виключають себе. Де панує дійсна любов, там ніхто нікого не тиранізує, бо й нема потреби. Кожен радо й весело виповняє свої обовязки, і так запевняє щастя спільному спожиттю.

Дальше Св. Павло каже: "Діти, слухайте своїх батьків у Господі, бо це справедливе. . ., а ви, батьки, не дратуйте своїх дітей, а виховуйте їх і навчайте їх у Господі!" (Єф. 6, 1 і 4).

Ось тому Меланя вимовила слово 'послух' із притиском у хвилині нашого шлюбу. Подружий послух, як бачимо кожного дня в нашій родині, не вчинив із мене тирана, а з жінки невільниці. Ми вільні в Господі та дякуємо за це милосердному Богові. Почуття одности, що панує в нашій родині, це щось невидиме для людей, які ганяються за долярами, але воно таке дійсне і таке нам дороге, що ми не проміняли б його за всі скарби землі.

Це щось, що українські імігранти привезли з собою з України на північно-американський континент, чинило щасливими прадідів Мелані і воно сьогодні ущасливлює нашу родину. Воно могло б ущасливити мільйони нещасливих родин в Канаді й Америці, але самолюбство та фальшиве поняття про еманципацію не дозволяє численним дівчатам погодитися зо старомодною засадою, що "жінка має слухати свого чоловіка!"

Бог хвалить сотворіння, що як слід використовують свобідну волю, щоб служити Творцеві та добрими вчинками запевняти собі вічне щастя в небі. "Блаженний багач, що залишився без плями, і не пішов за золотом, і не покладав своєї надії в грошах і скарбах. Хто він такий, і похвалимо його? бо він доконав подивугідного діла в своїм житті. Міг переступити (Божий закон), і не переступив, міг чинити лихо, а не вчинив. Тому й його добра закріплені в Господі" (Сир. 31, 8-10). Щаслива людина, яка не тільки не надуживає превеликого дару свобідної волі, щоб чинити лихо та зневажати Творця, але використовує його, щоб радо й охоче служити Богові та запевнити собі вічне спасіння в небі!

Христос це не звичайний Чоловік. Це Божий Син, Спаситель людського роду і Посередник між Творцем і людьми. Його прихід був заповіджений Богом іще в раю зараз по упадку наших прабатьків, Адама й Єви, в первородний гріх. Караючи Адама і Єву за непослух, Бог промовив до диявола, який намовив їх до гріха: "Положу ворожнечу між тобою і жінкою, між її дітьми і твоїми, і Він (один із її нащадків) розчавить тобі голову!" (Бут. 3, 14).

МУЧЕНИК—ІСПОВІДНИК

Тертуліян, християнський письменник перших століть, залишив оцей славний вислів: "Кров християн це посів християнства!" Христова Церква ніколи не лякалася гонень за святу віру та засади Євангелії. Гонення — по словам Пія IX — це пята признака Христової Церкви.

Щасливий той нарід, що має між собою мучеників ісповідників, які не лякаються глянути тиранам-гонителям в очі та заявити: "Ми не лякаємося ваших тюрем, тортур і смерти, бо смерть і муки за Христа вважаємо найбільшим привілеєм і почестю, що Спаситель годен подати нам!"

Українська Церква має багато героїв ісповідників, яких імена записані або незаписані на сторінках церковної історії в нашій Україні. Між цими героями визнавцями почесне місце займе ВПреосвящ. Митриполит Йосип Сліпий, що вже 17 літ карається в московських тюрмах за вірність Христові та за лояльність видимому Христовому Намісникові на землі, Папі.

***

Митрополит Йосип Сліпий ур. 17 лютня 1892 р. в селі Заздрість теребовельського повіту. Народну школу закінчив в рідним селі, а гімназію в Теребовлі. В 1912 р. митр. Шептицький вислав його як здібного учня до університету в Інсбруці в Австрії. Там він закінчив богословські студії і отримав докторат богословя. Потім студіював філософію. 30 вересня 1917 р. отримав священиче рукоположення з рук пок. митр. А. Шептицького. В 1920 р. виїхав на дальші студії до Риму, де студіював в різних університетах. Опанування богословських наук вчинило його великим авторитетому у богослові на світі.

В 1922 р. вернувся до Львова, де став професором богословя на факультеті Духовної Семінарії. Він багато причинився до зорганізування нашої Духовної Академії ві Львові. В 1928, Преосвящ. Йосип став першим ректором цієї Академії і пробув на цім важливім пості аж до 1945 р., поки московські большевики не заарештували і не вивезли його зо Львова.

В 1939 р., як большевики вперше зайняли Західню Україну, митр. Шептицький потайки висвятив Кир Йосипа на єпископа, з правом наслідства на галиць-

кий митрополичий престол. Це сталося 22 грудня 1939 р.

Від свого єпископського рукоположення Владика Йосип безстрашно трудився для добра нашої Церкви і народу, організуючи синоди духовенства, відновляючи замкнену большевиками Дух. Академію і підготовляючи священиків-місіонерів для звільненої німцями України.

Тепер же наш Митрополит ісповідник карається на засланні, страждає і молиться за долю нашої Церкви і народу. Саме його існування в країні червоних сатрапів не дозволяє гонителям нашої Церкви спокійно заснути. Бояться вбити його, щоб наявно не чинити його мучеником за Христову віру та нашу Церкву. Водночас не годні стерпіти "реклямы," що його неустрашимість робить серед нашого народу для Божої слави і святої віри.

Тричі возили його до Москви і всякими засобами намовляли зрадити нашу Церкву, перейти на православя і зайняти почесне місце в московськім церковнім Синоді, але всі спроби ворогів розбилися об його невгнуту рішучість: "Ні, я Церкви і Христа ніколи не зраджу!"

Ось тому згадуємо його славне імя на сторінках нашого журналу, з нагоди його 70-ліття, щоб наші читачі були горді, що мають такого славного мученика. Нехай його приклад держить усіх українців при нашій Церкві та народі!

Папа Олександер I заявив, що треба завжди згадувати смерть Господа: "В Службі Божій треба завжди згадувати Страсті Господа Ісуса, як перетворюємо хліб і вино в Його Тіло та Кров". Св. Павло отак висловився про це: "Коли тільки будете їсти цей Хліб і пити цю Чашу, то будете звіщати смерть Господа, аж поки Він прийде" (I Кор. 11, 26).

Св. Тома каже, що Спаситель установив Пресвяті Тайни, щоб ми завжди пригадували собі Його любов, якою полюбив нас, і добродійства, що виєднав нам на хресті.

Божий Син прийшов на землю, щоб стати нашим Учителем, Провідником до щасливого вічного життя і Спасителем, бо таке Його головне завдання в Божому Провидінні, як це Він Сам заявив апостолам: "Я—Дорога, Правда і Життя!" (Ів. 14, 6).

КРИВАВІ РОКОВИНИ

В. Буженко

У старих річниках жовківського Місіонаря є описана така подія: Жила собі одна вдова. Її мужа вбито на війні. Одного дня вона скликає своїх дітей, синів і дочок, каже їм жалібно прибратися, як і сама прибралася, та й веде їх до одної кімнати. Коли відчинила цю кімнату, то діти побачили на стіні великий образ, і на цім образі намальований їхній батько, як гине в бою.

"Діти мої любі," промовила мати-вдова, "Оце сьогодні рік, як ваш батько загинув у боротьбі за рідний край. Я постаралася про цей портрет, щоб ви про свого дорогого батенька ніколи не забули, не стратили з памяти тої великої жертви, що її зробив, проливаючи кров за свій рідний край, за наше щастя і добробут."

По цих словах відкрила скриню, що там стояла, і діти побачили закривалену одіж батька.

"Діти, це одіж нашого батька, у якому він згинув за нас. Оце його кров. Вона свідчить, що він для нас не жалував навіть життя, щоб ми тільки жили щасливі і свобідні від ворожої кормиги; своєю смертю він нам купив спокійне життя!"

Захлипала мати-вдова і заплакали її діти. Їхні уста й серця промовили: "Тату, ми про тебе ніколи не забудемо, назавжди останеться в наших серцях образ твоєї смерти і твоя кров на цій одежі буде нам вічною пригадкою про твою любов і про твою жертву за нас..."

Де ж живе ця любляча і мудра мати? Де є ті діти, що їм вона показує батькову любов?

Це, наша свята католицька Церква, а діти, то ми — її вірні. Вона вибрала в році один день, в якому веде нас усіх до своїх святинь і всім показує один образ.

"Дивіться, мої сини й дочки, оце образ Того, що за нас помер, щоб нас визволити з ворожих кайданів і дати нам життя вічне."

Ми знаємо, що це за день. Це велика пятниця. А образ це — Розпяття!

У цей день Церква-Мати розкриває перед нами і скриню зо знаряддями мук Сина Божого: бачимо хрест, цвяхи, копіє, бичі, тростину з оцтом, терневий вінок, воряків, катів і несправедливих суддів...

У поспішнім житті, коли не маємо часу застановитися над своїми вищими і вічними справами, бодай сьогодні спинімся на хвилину і подивімся на цю плащеницю з померлим Господом. І спитаймо себе: "Хто за кого? Як? і навіщо Христос помер на хресті?"

Хто?

Ми знаємо, хто є Той, що помер сьогодні... Це не Ілля, Єремія чи котрийсь з Пророків. Це Христос, Син Бога живого!

Це Той, що від віків у лоні Отця Небесного перебуває і є рівний Йому природою. Це Той, що ним все сталося, і без Нього нічого не сталося, що тільки сталося!

І Той, що сказав: "Коли Ти, Отче, не хочеш уже крови козлів і овець, то Я йду, щоб пожертвуватися Тобі."

Це Той, що Обіцяний у раю упавшим прародичам. В Його імені приносив жертву Авель, Його почитали й очікували Авраам, Ісаак і Яків і ввесь вибраний нарід. Давид Його своїм Паном називає, а Ісая, той старозавітний євангелист, передсказує народження Розпятого з Діви (7, 14). Пророк Міхай вказує, де має народитися Той, що все за нас віддасть. А пророк Даниїл навіть докладно назначує час, коли прийде Месія.

За Кого?

За мене! За нас! За всіх! За те, що загинуло щоб жило і мало життя вічне. Так, бо людина переступила Божий закон, і тому смерть вмерла! Треба було, щоб Син Божий помер... За прародичів: Адама і Єву. За їхніх дітей і нащадків. За тих, що жили в часі потопу. За тих, що належали до роду Авраама і за тих теж, що жили, як многострадальний Йов, поза вибраним людом.

За Пречисту Діву Марію, що її наперед заслугами Своїми перед змазою гріха охоронив і за інших старозавітніх праведників, яких вірою в Себе спас.

І за тих, що вже по Його смерті жили. Перших християн і їх переслідувачів, за народи Сходу й Заходу, за мій нарід, племя, родину, предків, батьків і мене...

За всіх, які мають на собі пляму первородного гріха й самі допустилися тяжкого гріха!

Тому добре пише Св. Апостол Павло: Бог Сина Свого на пожалував, але видав Його за нас усіх! (Рим 8, 32).

Як?

Смерть смерті не рівня! Одна наша родина за час німецької окупації переховувала жидів. Хтось доніс. Прийшло гестапо і до кількох мінут вся родина: батько, мати і діти лежали трупами на подвірї поострілювані і ... І це геройство і це жертва і за таку наглу і несподівану смерть за своїх ближніх повинен кожен зберегти досмертну вдячність. Наш Спаситель тим не вдоволився. Коли Його Матері, як предсказав праведний Симон, мало пройти в серце 7 мечів, то Ісусові що хвилини земського життя проходили мечі. Він знав добре, на що прийшов і що Його чекає і з тої чаші гарячим бажанням бажав напитись!

Сама ж мука була довга. Конає в Оливнім городі. Так бореться, що аж кривавий піт виступає на Його Боже чоло. Переживає зраду Юди, виречення Петра. Сидить у вязниці і переносить кпини та тортури з терневим вінком і бичування.

Пророк Ісая так говорить про велич мук Христових: "Хто пійме віру тому, що ми чували... Нема в Ньому ні виду, ні краси. І ми Його бачили, але не було в Йому подоби, щоб надила нас до Нього."

Навіщо?

Щоб усмирити Отця Свого Небесного. Бог людини стільки добра зробив і так ту людину вивищив, що майже її нарівні з Анголами поставив. І ця людина посміла зневажити такого великого Добродія і злакомитись на обіцянки відвічного брехуна і переступити Божий Закон. Це дуже боліло любяче Серце нашого Небесного Отця... Та хто з людей, хто з ворогів Божих міг усмирити Розгніваного? Тільки Йому подібний. І Той подібний Йому природою прийшов, прийняв людське тіло та між людьми до часу пожив і нарешті випив чашу, що її подав Йому Отець небесний, і знову усмирився Божий гнів, настала гармонія між небом і землею, між людиною і Богом.

Помер Христос жахливою смертю, щоб нам запевнити життя. Через гріх прародичів прийшла на людей смерть. Гріхова і фізична. Це була кара за гріх. А Христос Своїм Божим конанням на хресті поборов нашу найбільшу ворожу силу. Він умирає, щоб ми жили.

Смерть Христова це ключ до вічного щастя. Біль Христовий був монетою, за яку нам купив вічне щастя. Той скарб, що варта найбільше. Умер, щоб ми більше не вмирали. Видав Себе, щоб за нас заплатити і нас викупити з неволі диявола — Сатани.

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

Смерть Іванни з Арк

Над храмами, дахами й садами Руану стоїть чудовий травень! На своїм рухомім підвищенні з хворосту стоїть Іванна.

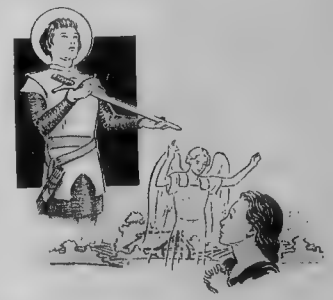

Саме тоді кат вкидав і підпалив ріща. Побачила це засуджена на спалення і голосно закликала: "Руане, Руане, отак станеш моїм останнім житлом!" Уся її молода істота зжахнулась перед жорстокою смертю в пащі вогненного змия: "Ох леле! Треба отже, щоб усе моє дівоче тіло стало попелом! Ах! Воліла б я радніш, щоб сім разів зрубували мені голову!" Та зразу дух мученицї підбадьорив тіло: "Так, так!", закликала ще могутніше, "мої голоси, були від Бога, мої голоси не обманули мене! Хай живе Ісус!"

Білосіруватий, місцями бурожовтий дим, як гадина, підповзав щораз ближче до страдниці і загортав її задушливими обручами. Раптом перші огненні язики мізнили її стопи. Страдниця здригнулась. Усе волосся її голови неначе піднялось з жаху. Та душливі, щораз довші, зловіщі й похмурні язики зразу нишком, а далі щораз більше пажерливо сновигали довкруги неї як тигр, що нишпорить, заходиться біля здобичі, заки схопить її за горлянку і вдушить. Вже іскорки вскакували на лице цієї Божої ягниці. Вже смажуться живцем її п'яти і зап'ятки. Нестерпний запах горілого, живцем людського тіла, стискає Іванну за горло. Цей солодкаво-млосний запах гірше мучить дівицю ніж сам біль. Уже в полум'ї її сукня. Мерзенна вивіска з об'явою: "Іванна, звана

діва, брехунка, шкідниця, обманниця люду, ворожка, марновірка, богозневажниця, зарозуміла, суєвірниця в релігії Ісуса Христа, бузовірниця, люта, розпусниця, чортозакличниця, відступниця, розкольниця, єретичка, й знову-павша", паде, по заслузі у вогнище. Довга сукня згоріла до колін.

Безпощадний вогонь обпалив усю масу її буйного волосся обнажує її груди. Іванна страшенно стривожується і вповні розгублюється. Очі її перекидаються в стовп, розширюються в невисловному переляку посеред обсмалених рісниць. Що! Вона має стануги нага перед 10,000 юрбою! В найвищому зусиллі пориває конопляні вірьовки з своїх рамен. Ах! Руки в неї вже вільні! Цими обпеченими руками, почервонілими від крови й вогню, вона бореться проти полум'я, ні, проти свого обнаження. Окраєць сукні нагортає на ноги, залишки мотузів накладає на груди. Все даремно. Полум'я видирає їй з-під рук сукню платок за платком, нитку за ниткою. Це героїчне змагання тривало кілька хвилин. Але ось врешті вогненна стихія, як хижий звір, поглинає все.

Вкінці дівчина схрешує руки на собі. Біль, пекельно роздираючий біль суцільно заливає цю жінку. Сила вогню розкорчує їй руки і тіло. Воно викручується та здригається в різних стрибках. Поводі Діва втрачає свідомість і відчуття. Спалюються ноги, груди, вуха і руки. Ця білява Діва — вже схожа на страшну живу, чорну головешку. Серед невимовних зітхань, вона ще вривано, але голосно й виразно повторяє: "Ісусе!, Маріе! Мій Боже... Мій Боже." В цей момент проривається звуглілий мотуз, яким страдниця була прив'язана до стовпа. Іванна схитнулась як причинна. В нагальному розряді напружених досі нервів вона витягнула на хрест рамена, широко, шороко, в одубілій закляклості. Тоді звільна звалилась у море вогню...

На площі дивний жах охопив приявних. Судді і мійські лавники один за одним нервозно підіймалися з трибуни і бігцем тупцювали з-перед людських очей. Затихла пташня. Запанувала ця понура тишина, що звичайно випереджує великі катаклізми. Кардинал Вінчестер, англієць Джон Тресар, струшував сльозу з ока." Десять тисяч людей ридали "кругом на площі і в вікнах," пише очевидець-хронікар.

Перегортаючи попіл кострища, кат Тераж знайшов серце героїні ціле та неспалене. Він підсипав під нього приску, поливав оливою, посипав сіркою. Разом з попелом на приказ Варвіка, англійського намісника, те серце вкинув у річку Сену. Юрба розходилась, шепчучи, що вдіялась велика несправедливість. Кардинал Іжон Тресар, секретар англійського короля, в червоному плащі гнав конем через місто і як колись Лонгін кликав: "Ми всі пропали, бо ми спалили Святу! А Жан Алеспей, руанський каноник, один з суддів, голосно заявляв:

"Я так хотів би, що б моя душа була там, де, сподіюсь, зараз душа цієї жінки." Кат Тереж увечорі прибіг до отця Ізамбарта й сповідався зо свого злочину в розпуці.

"Якщо не вистачає мого життя візьміть мого духа, але Францію не сміє поневолювати Англія!"

Відтепер не буде покликом: "Силою святого Дениса, бо Діва Іванна стане святою Франції."

Пасія цієї геройської Діви відбулась у Руані 30-го травня, Р.Б. 1431.

———

Lent Goes Back Through Centuries; Reshapes Lives

THE Church instituted Lent to honor the 40-day fast of Our Lord in the desert, and to give the faithful an opportunity to prepare for a worthy celebration of the mysteries of Christ's Death and Resurrection.

The Church proposes to the faithful fasting, prayer, alms-deeds, more frequent hearing of the word of God, various exercises of piety, such as the Way of the Cross; in a word, a more mortified life, a holier life.

Lent runs six and one-half weeks. Sundays are part of it in a liturgical sense, but they are not days of fast or abstinence and hence not counted in the forty. The date varies in accordance with Easter. Lent has been kept since the fourth century.

Lent is English for Quadragesima

The word Lent, from an old word for spring, is the English name for Quadragesima, which means forty.

Forty is the number of days of the Flood, of years of the Israelites' wandering, of the days of the fast of Elias, of Moses on Sinai, and of Our Lord's fasting in the desert.

Formerly it was a time of preparation for the Baptism of catechumens and for the reconciliation of penitents: Both have left their mark on the liturgy of the time.

During Lent the faithful must observe the law of fasting unless dispensed or excused, and are encouraged to special almsdeeds and practices of worship, and to refrain from public amusements, dances, etc.

Marriages in Lent

Celebration, as distinct from solemnization of marriages is forbidden in Lent. The Church allows Catholics to marry in Lent and Advent, provided they do so quietly and without much ceremony, and with a dispensation from the bishop.

A more subdued spirit runs through the liturgy of the season, but the Gospels of Lenten Masses are particularly attractive in catching the spirit of Christ's public life.

Certainly a splendid way to keep Lent is to go to Confession and Communion often, and to hear Mass daily if possible. Daily Communion in Lent may reshape your whole future life. It could make a saint of you.

The main idea of Lent is penance. Penance is a virtue disposing a sinner to hatred of his own sin because it is an offence against God and prompting him to a firm purpose of amendment. The motive must be supernatural, such as consideration of the goodness of God and love for Him, to distinguish it from natural remorse or fear. Penance is a necessary condition for forgiveness either in or out of Confession, but Confession forgives even with imperfect contrition, based on sorrow for sins because they are hateful in themselves or because we fear God's punishment.

Ordinary penance is any prayer, mortification, or other good work, imposed either on oneself or by a lawful superior, performed in a spirit of penitence for sin. It is advisable to impose penances on ourselves, both for our own and for other's benefit.

Public penance was a penitential discipline of the early Church, relaxed after the 11th century, in respect of notorious and grave sinners, especially idolaters, murderers, and adulterers. The lifting of the penalty of excommunication and admission to the ranks of the penitents was for long a privilege not easily to be obtained. In certain

parts of the Church such penitents were marshalled into four degrees, through each of which they normally had to pass, namely, weepers, who were excluded from divine service; hearers, who attended the liturgy of the catechumens; the kneelers, who knelt apart; and standers, who were excluded from Holy Communion and the Offertory.

Public Penances in Early Church

Such penance with its attendant austerities and disabilities sometimes lasted for life; in any case it was imposed for a period of years; the terms (of years and days) in which indulgences are now granted bear reference to this practice.

Our age should not pity itself for its mild penitential seasons of Advent and Lent.

After hearing a penitent's Confession and before giving him Absolution a confessor must impose a penance. Though such a penance rarely nowadays bears any real relation to the gravity of the sins confessed, it must be in some sense proportionate thereto.

Cardinal Richard J. Cushing of Boston, believes that a "pleasure mania" is one of the great evils degrading contemporary society.

The Archbishop said, "a distaste for a simple life of work, repugnance to suffering of any kind and forgetfulness of the future life" were factors influencing the deterioration of social life.

He called for the reconstruction of human society through a united and concerted laymen's apostolate of prayer and action.

"Naturalism, rejection of authority, mammon worship, pleasure mania, general hatred and open immorality are the great evils of our age.

"The tendency of much of the new teaching of our day — near religious and not near religious — look toward self-edification, the setting up of a little brass idol of self to adore and celebrate.

"New though, so called, is but a name for a cultivation of egotism that is as ancient as man.

We have fled far from the old fashioned ideas of duty of Heaven and our neighbor.

"We seek to surround ourselves with luxuries; automobiles, period furniture, and an infinite variety of clumsy bric-a-brac. We travel to find no culture, we read and absorb no good, we spend and spend and what shall we answer when Heaven demands an account of our too brief opportunity in this world to overcome petty details and selfish ends?"

But there are "clear indications" that a reaction had set in against this trend.

"Countless men and women are gradually coming to the realization of the power for good that is in them and are exercising every means to exert it.

"Many a devout teacher instills solid moral principles into the plastic minds of her young pupils, many a zealous nurse upholds the laws of nature's God, many a professional man and poor workingman by prudence and moderation overcome prejudices, create a spirit of charity and call for respect for religion."

In a plea for the development of an enlightened apostolate of the laity, Cardinal Cushing said:

"The supreme need of the Church today is an army of earnest men and women who, imbued with the spirit of Christ, will uncompromisingly work for their religion, not so much by controversy about doctrines, but rather by the more difficult argument of a life inspired by faith and hope, and firm in its application of Christian principles to the common acts of daily existence."

⌘ ⌘ ⌘

Lent, coming from the Anglo-Saxon word "lencten" meaning spring, is a period of spiritual refreshment and restoration. Ever since the fourth century this season has been devoted to Christian nurture through obedience, discipline and prayer. But more than "giving up" something Lent is a time for "taking on" the newness and freshness of life as granted to us by Jesus Christ.

Let us not allow the blind routine of certain physical disciplines to cloud the possibilities of genuine spiritual restoration, commitment, and devotion during this most holy season of Lent.

For truly the same loving God Who revealed Himself to us in Christ Jesus wants to reveal Himself to you, so that He might live and dwell in your heart now and forevermore.

The Gospel of Christ is both eternal and temporary, timely and timeless, because it helps the people of all ages and races to explore personal, national and world issues within the Christian context. There is no other true philosophy of life outside the teaching of Our Lord Who being God is infallible in His statements while the 'prophets' of all ages could and have in fact made many mistakes which were reflected by subsequent events.

K. of C. BURSARIES ARE AVAILABLE

Bursaries for Catholic high school students will once again be offered by the Manitoba State Council, Knights of Columbus, under the chairmanship of Hugo Gross of Brandon.

The number and amounts of the bursaries will be determined at the state Convention in May when the results of the Inter-Council Charities Drive are made known.

The bursaries are open to any Catholic boy in Manitoba who finds it necessary to live away from home in order to attend a Catholic high school.

Awards are made on the basis of need and ability.

Applications may be made by letter to Mr. Hugo Gross, Experimental Farm, Brandon, and should be mailed before April 30.

The committee will then forward forms to obtain information on each applicant.

The bursary programme has been in effect since 1958 following adoption of a proposal made by Bro. B. R. Coleman. So far 34 boys have been assisted. Last year $2000 was made available for this purpose.

In addition to the money from State Council funds, some local councils, notably Brandon, have supplementary schemes.

Boys in Greater Winnipeg are not eligible since they have day schools available to them.

Bro. W. R. DeGraves is chairman of the Catholic Education Committee which has jurisdiction over the bursary programme.

E. Madarash

Ukrainian Problem in Canada

IT is more than seventy years since the first Ukrainians came to settle in Canada. In the beginning, most of them lived within easy distance of one another. Villages which were predominantly Ukrainian sprang up in many places, and thus they lived, the first settlers, in closely knit groups and communities.

Most of the first settlers were people of the land. They were a hard working people and soon, because of their willingness to work, they prospered. Although it was the desire to own their own land that had first made them decide to leave Ukraine and emigrate to Canada — for their children, they wanted something better. The thirst for education was strong, and after a generation Canadians of Ukrainian origin were to be found in many of the professions and in areas of the government as well. Over the years their numbers in these fields increased until to-day, Canadians of Ukrainian descent are to be found in all walks of life in Canada.

This is all to the good, but as their horizons widened, so too did their problems. The elders soon began to realize that within the not too distant future, they might be assimilated as a national group. This fear persists at the present time, and for this reason, most young Canadian parents of Ukrainian origin have a problem connected with the upbringing of their children. They have the problem, along with their children, of fitting into the Canadian culture and the Canadian way of life, and still retaining their identity.

Two Groups

The problem is real and the present generation of young parents is unsure about how to solve it. Advice and opinions are offered from many quarters. Most of the advice given usually reflects two basic viewpoints. The first group argues for an intensely nationalistic Ukrainian upbringing. These people urge that Ukrainians be the only language spoken in the home. They would have young parents emphasize and teach Ukrainian culture exclusively — Ukrainian literature and history, Ukrainian customs and crafts, and so on, paying little or no attention to the things that concern the country in which they live.

The second group states that the Ukrainian culture and heritage be altogether forgotten. They argue that we are all Canadians now, and because they themselves try to be as much like their Anglo-Saxon neighbors as possible, they exhort others to do the same, and those who do not, they label as "old-fashioned."

Like all extremes, both these attitudes are wrong — the first, because it is unrealistic, and the second, because it is immature.

The first attitude is unrealistic for several reasons. People who advocate an intensely Ukrainian upbringing lose sight of, or ignore the fact that we do live in Canada, that we enjoy the benefits of the Canadian way of life, and therefore, we owe a debt to Canada. If we were to devote ourselves so exclusively to Ukrainian culture, we would have little time for anything else. The people who argue in this way speak about "our duty to our native land." But they err in that they make no distiction whatever between the terms "native land" and "land of the forefathers," since to many who hold to this argument they are one and the same. But most of the Canadian-Ukrainians have been in Canada for as many as four generations and the distinction most definitely applies to them.

Their Arguments

One of the lines that people who hold to this viewpoint quote most frequently is Lord Tweedsmuir's utterance, "To be a good Canadian, you must first be a good Ukrainian." They end most of their fiery speeches triumphantly with this intelligent observation of Lord Tweedsmuir. No thinking person would argue with them as to the sagacity of this observation. But even though they quote this line so often, it is obvious by their very emphasis on things Ukrainian, that they ignore the first part of the line entirely — "To be a good Canadian . . ."

They imply by their argument, that if all Canadian-Ukrainians become fiery, zealous Ukrainians, they will, somehow, automatically, also become good Canadians — (that is, if they give any thought at all to being good Canadians). Of course, it isn't possible to become a good Canadian quite so easily. We must work at being good Canadians. One way is to raise our children to become sound, intelligent citizens who will contribute as much as they can to Canada's growth.

The second basic argument that we hear — that since we live in Canada, we should forget all about Ukraine and its heritage — is immature. Immature people do not dare to be different. They have not the courage to show any individuality. These people try to be as Anglo-Saxon as they can be and any reference to their Ukrainian heritage bothers them. This attitude is immature because it seeks to deny reality. We are of Ukrainian origin and we must not pretend to be something that we are not.

Wise Solution

Both these attitudes are impractical and unwise — the wisest path, in this case, is the middle road. Canadian-Ukrainian parents should try to foster, in their children, a respect for things Ukrainian. Their first duty should always be to Canada, the country in which they were born, but they should also be taught to love and respect the culture from which they sprang. But this cannot be done by simply mentioning, once in a while, to the child, that his great-grandfather came from Ukraine. This is hardly enough.

Every parent should try to preserve the knowledge of the Ukrainian language. For, just as it is unrealistic to insist that Ukrainian be the only language spoken in the home, so too, it would be foolish for people who can speak Ukrainian to speak only English in the home. A bilingual home is a richer home intellectually than one in which only one language is spoken. Naturally, it is easier for those of us who were born in Canada to speak English to our children, but in doing that, we would be depriving them of a chance to learn something that we ourselves know and something that only we can teach them. It will require a certain amount of effort on our part, but it will be well worth the effort.

How to do it?

There are many ways in which Ukrainian can be introduced to children who are old enough to be interested in a second language. Children are eager to learn at six or seven, and perhaps the family could agree to speak Ukrainian at one meal, for instance, at dinner time when the whole family is together. This can become a pleasant game, and will, in addition, help to tie the family together.

Holiday rituals are another way of preserving part of the Ukrainian culture. The traditional Christmas rituals are interesting to children, and should be observed, wherever possible. Ukrainian music is beautiful and stirring

— children love to play records and this is a good way to introduce Ukrainian music to children.

Ukrainian culture is beautiful and is well-worth preserving. If Canadian-Ukrainian parents could do all the things that have just been outlined, it would be ideal. The problem would be solved. But it isn't always easy to do what is necessary. Some of us find that we have become too caught up in the life around us to do these things. But there is one way — the most important way — in which we all can preserve the Ukrainian heritage, and that is by preserving our Ukrainian Rite. Some of us can and will preserve the language and the traditions, while some others will not. But all of us can and must preserve our beautiful Rite. For if we preserve our Rite, then our Ukrainian heritage will never be lost.

Preserving our Rite is the most effective way we have of preserving Ukrainian traditions and culture, because in this way it is possible for all Canadian-Ukrainian families to preserve our heritage — even for those families where one parent is not of Ukrainian origin.

The drift of some Ukrainian Catholics toward the Latin Rite is part of the second attitude mentioned previously — that of the immature attitude of denying the heritage. The attempt to change from the Eastern to the Latin Rite is part and parcel of the desire to be as much like the Anglo-Saxons as possible. Few of these people realize that this is a typical reaction of a second or third generation immigration group. It is, however, an immature reaction which betrays an inferiority complex. Let us show that we are mature, confident adults, proud of the roots from which we have sprung. Our Rite is the one sure way in which we can preserve our identity, and it is only when we have become mature, self-respecting adults that we can begin to make our best contributions as citizens of Canada!

SPECIAL ENCYCLICAL

Pope John XXIII published an impressive Encyclical "Mater et Magistra" (Mother and Teacher) in which the Holy Father exposed the Catholic view on practically all problems of political and social order that beset mankind at the present time. He strongly attacked poverty among men and nations, for every inhabitant of this planet has the right to a fair share in God's goods which were created for all men and all nations, and not only for the few privileged peoples or countries only.

John XXIII is not the only Pope to publish a world-embracing encyclical — letter on "Social Justice." Pope Leo XIII published a very important Encyclical "Rerum Novarum" (the New Order) in 1891 in which he revolutionized the relationship between the worker and his employer. This was followed in 1931 by the new Encyclical on social order published by Pope Piux XI "Quadragisimo Anno" (Forty years later). All these Encyclicals show that the Catholic Church is a spiritual champion of the working class and of progressive social changes that must enable every citizen of this world to support himself, his family and to live a decent life as God's child in full freedom and prosperity.

Bro. Vincent, CSSR.

KNOWING OURSELVES – Through the Passion of Christ

Christ's Passion and Human Passions

THE Passion of Our Lord Jesus Christ affords us a most excellent demonstration of all the human passions at work to their extremes. This is only natural from the fact that Our Lord's Passion was the most dramatic incident in the history of mankind. Let us review the account of the Passion, especially marking the passions experienced by the various participants in the great drama of the Redemption. Note the eleven human passions as taught by the Greek philosopher, Aristotle, 384-322 B.C.

The passion of **love** is first exhibited by the Savior Himself. Note how He speaks of that love in His final discourse to His disciples at the Last Supper (in the Gospel of St. John). Jesus is first moved by the passion of **desire**: "It has been My heart's desire to eat this paschal supper with you before I suffer" (Luke 22, 15). The disciples became **sorrowful** upon hearing their Master's prediction. Our Lord Himself, however, remains **joyful**. He is thinking of His own glorification, and the glorification of His Church. He comforts them. They respond with **joy**. In His talk to them He foretells that joy must always be mingled with sorrow on earth for the Christian. Peter displays excessive **fortitude**, He boast that he is willing to die with his Lord.

The Passion Intensifies

Jesus retreats to the garden of Gethsemani with some of His disciples for His final prayer of passion. He sinks into an agony. "...so that His sweat becomes like clots of blood..." (Luke 22, 44). Then He said to them: "I am plunged in sorrow — even to break my heart" (Mat. 26, 38).

In the meantime **hatred** towards the Prophet from Nazareth reigns among His enemies. They had **feared** to arrest Jesus in the presence of the multitude, but at night they gain wicked **fortitude**. Jesus is taken. Peter shows momentary **fortitude** by defending his Master with a sword. Jesus is led before the high priest and the Jewish court. The Jewish leaders are consumed with **anger** at the sight of Jesus remaining calm, silent, and dignified during the mock trial. With their Master apprehended, the disciples are overtaken by **fear**. Peter denies his Savior. The rest are scattered. They feel **aversion** towards the ignominious ending of the most glorious ministry in which they had placed so much **hope**. Jesus is brought before Pontius Pilate. The Roman governor of Palestine **fears** Jesus being aware of His innocence, but being a politician he will not allow that **fear** to frustrate his worldy **loves** and ambitions. Led by the Jewish leaders, the multitude is excited to do away with Jesus. Judas becomes so **sorry** and remorseful of his grave mistake that he commits suicide.

The great **sorrow** of the Divine Redeemer begins. He is scourged; He takes up the cross; He is crucified. The disciples seem to lose **hope**. John exercizes **fortitude** by approaching the foot of the cross. Mary Magdalene who has wallowed in lustful love previously now turns her passions for the better. She proves her holy **love** by deeds through her characteristic **fortitude**. Jesus is giving His boundless **love** in

the midst of excruciating pain. To the crucifiers: "Forgive them, Father . . ."; to the thief: "You will be in paradise with Me." To all Christians: "Behold your Mother (Mary)!" In a moment of utter torment, paying to the fullest for sins of mankind, Jesus exclaims: "My God, why have You forsaken Me?"

Can we not say that in the Passion of Christ the greatest human passions in the history of man were at play?

Self-Examination

We may derive innumerable lessons in the knowledge of ourselves, if we reflect with humility on the Passion of Christ. We must not judge the various characters in the Passion as completely different people from ourselves, but rather acknowledge that we are very similar to them in human nature, susceptable to the same emotions, weaknesses and faults, especially when placed under trial; and we are liable to commit equally grave sins. Let us examine the various characters in order to see, whether we honestly resemble them in any trait or habit.

The Jewish Multitude

As a rule, many of them believed in Jesus during His public ministry. Many were favored with miraculous cures within their families or acquaintances. Note the enthusiasm of the crowds on Palm Sunday. At times they were warned by the religious authorities not to believe in Jesus; they were afraid to confess Jesus openly. Just prior to the Passion, many were persuaded that Jesus was a false prophet, worthy of death. On Good Friday we hear the unheard of clamor: "Crucify Him; crucify Him!" Immediately following the expiration of Jesus on the cross, they repented. Following the descent of the Holy Spirit some of that crowd was converted, becoming most zealous and holy Christians. Were the crowds so fickle, because they did not know Jesus well enough, or because their faith in Jesus was not strong enough? How well do we know Jesus Christ? How strong is our faith in the Son of God? Are we lukewarm, easily swayed, weak in trials?

The Disciples

They believed in Christ from the beginning. But when the great trial of the Passion came, the possibility of facing death in confessing Christ forced them to forsake their Lord. Most of them lost faith following the crucifiction. Not until witnessing the many signs and proofs of the Resurrection did they again firmly believe. How would we react when faced with an equally grave trial of life and death? How great is our faith in the Divine Son of God?

Pontius Pilate

A lover of this world, its pleasures, honors, gold; a lover of himself above the love of goodness and of justice; proud, arrogant, unmerciful. How much love do we have for the things of this world above the more important and more excellent spiritual values? Do we love ourselves more than we love God? The first and greatest Commandment forbids such self-love. Pontius Pilate presided at the trial of Jesus. Yet, he was on trial himself. The Passion of Christ was a struggle between the forces of good and of evil, of light and of darkness. One or the other had to be chosen without compromise. Pontius Pilate showed some good; he insisted may times that Jesus was innocent. He tried several expediences to release Jesus. But his choice of right and wrong had to be absolute despite all sacrifice. He finally chose wrong. Now he will always be remembered as one of the greatest evil-doers in history. We may also be forced someday to make the same choice in the face of great sacrifice. How will we react?

Judas

Greedy, selfish, covetous, worldly-minded, lover of silver, spiritually slothful, spiritually blind, without conscience, malicious, quick to hate, easy to lose faith and hope, quick to despair. God forbid that anyone of us allow himself to take on any of the traits of Judas.

Lessons for us

Let us examine our conscience in the light of the Passion to better know ourselves. We need not commit the grave sin of Christ's contemporaries, though we may be like them. The Apostles and many of their followers became holy after Pentecost. We have the gift of the Holy Spirit already. We ought to love God tirelessly, as the first and greatest Commandment stipulates. Our spirit ought to be perfect, as the teaching of our Redeemer prescribes. "If anyone wants to become My follower, he must renounce himself and shoulder his cross; then he may be a follower of Mine" (Matt. 16, 24). In the event we are faced with great trials, let us not forget this maxim. Knowledge of one self is contrary to pride. Knowledge of one self is humility — to distrust one self, to be ever aware of one's great weaknesses without the help of God, to confess one's sinfulness, to place implicit and persevering trust in God, to frequently implore God's grace in prayer.

AND HE IS A SUPERINTENDENT!

When the Parent-Teacher Association in an Arkansas town recently urged that a foreign language be included in the local high school curriculum, the school superintendent snorted: "If English was good enough for Jesus, it is good enough for you!" (Newsweek, Oct. 16, 1961).

If we have such superintendents in our schools, we should not wonder why some of our schools produce smart idiots instead of smart men and women . . . Every school should be a place of learning, and not of good time, home economics and sport.

Russian Communists are beating us in almost every country of the world where our experts are trying to help the underdeveloped peoples of Asia and Africa. Why? Because the Kremlin sees to it that all its emissaries know the language, the customs and the background of the people among whom they are sent to work, while our 'experts' do not know anything about the people whom they are supposed to help. The language of the people is the golden key that opens their hearts to the foreigners. Unfortunately most of us do not realize it or do nothing about it.

A motorist whose car was stuck in a muddy ditch calmly set about digging the wheels free until a passerby besieged him with a string of questions. "What are you doing, mister, digging yourself out of the mud?" "No," replied the irritated motorist, "My motor just died and I'm digging a hole to bury it in."

ALONG THE WAY

Give Them Courage!

T. Bleech

Occasionally I watch one of the late television programs which has been dubbed, among many other epithets, "... the last refuge of insomniacs." In spite of its questionable worth as an entertaining program and its controversial moderator, thought-provoking subjects are broached and intelligent, thinking personalities are presented from time to time. In this television wasteland, as one of our big men in the front office in Washington aptly criticized this medium, I was about to turn off the set when I reached the refreshing oasis.

Morris West, former Christian Brother, brilliant teacher-conversationalist, Australian and author of the current Broadway success, "Devil's Advocate," held forth on a few topics of vital concern such as American education and the great ado about bomb shelters and the nuclear war hysteria. He is a product of that solid teaching that is cultivated in our great Catholic institutions.

The pith of this war scare and bomb shelter craze is immortality. In order to survive, we think that by hiding underground we are going to save ourselves. None of us is spared from eventual death; we all fear bad death and pray for a happy one. Strength is provided for every burden and trial in spite of our fears and great anxieties.

In the final analysis, we are the losers; we are becoming cowards. Mr. West said that today's peril is no greater than the terrifying plague of the Middle Ages when there also was no remedy against this monstrous cataclysm. They built walls to contain the plague, and yet thousands upon thousands died and other thousands faced the inevitability of death from this terrible catastrophe. Ours is not the only generation to be faced with great peril. One of my professors used to say, "There is nothing new under the sun." When the rice crop fails in China or the floods scar India, millions face stravation and death. And in Ukraine, death looked, and still looks into the face of millions of these brave, scared brothers of ours ravaged with the frightful plague of Russian Communism.

There is no security, but we can bequeath our courage in these insecure times, courage to face up to reality, to do our best, to live our faith and demand the truth from those servants and men in public trust, whether king, queen or president, and so on down the line. We should not leave certain individuals or segments to so cow us with the various scares and hysterias, as are raging at this hour, so that we become as driven, unthinking beasts who hide in innumerable ways from reality in order to survive.

One-hundred and eighty-three professors of five universities in the Boston area say that shelters invite peril. They feel so strongly about the drive for a fallout shelter program that they have placed an advertisment in the New York Times.

"It appears to us that the prodigious energy of our people is being channeled into wrong directions for wrong reasons, and that continuation of this trend may be extremely dangerous to the nation and to civilization itself."

They suggest that the money and effort necessary to provide even approximately adequate shelters for a small part of the population be directed instead "toward a positive program for peace."

The advertisement was presented as "an open letter to President Kennedy." The letter was signed by the Members of the faculties of Boston University, Brandeis University, Harvard University, Massachusetts Institute of Technology and Tufts university. The signers also paid the cost of $2,160 for this advertisement.

We must face the inevitability of death. While we are among the living, we must live, learn, love and teach. We cannot give security in this uncertain world, but we can give courage, by passing on the enternal verities to our children. These are a part of us, but one day we must leave all this.

The next morning, on the radio newscast, we listened to the tragic news of the devastating holocaust in southern California where hundreds of homes, thousands of acres of valuable timber land and watersheds have been incinerated. Dr. Libby, who won the Nobel prize for his construction of a nuclear bomb shelter, must have been sorely disappointed. His bomb shelter, which was supposed to offer protection from the scourge of nuclear war, was destroyed in this tragic forest fire.

In this age that hoists the cowardly slogan, "Better dead than Red," we, strengthened by the Catholic faith, must not accept this fatalistic attitude. Men in ages past have faced colossal and seemingly impossible obstacles and perils to their freedom and very lives with clear thinking and fortitude. There were the over-anxious and squeamish then who were ready to capitulate whenever their comfort or security was threatened. Men in all ages who have valued their freedoms and their souls never relied on fallible "experts" when it made them weaklings, cowards and paralyzed them with inertia and offered fuzzy, specious reasoning as a panacea.

One of our former presidents of the United States of America was questioned about bomb shelters. Asked whether they are necessary, he replied, "If you are scared, build one; if you're not, don't." He said that he is not building any.

The 1952 Christopher Award for the best newspaper story went to Celestine Sibley of the "Atlanta Constitution" in Atlanta, Georgia. When notified that she was a winner, Miss Sibley wrote a very inspiring letter. In it she spoke of the daily druggery of newspaper writing, and how the total effort often seems to amount to very little. But "how marvelous it is," she continued, "and how worthwhile, when we are reminded that if God's eye is on the sparrow, it is surely on what we deliver at today's deadline." We are all inclined in the rush and routine of life to forget how important each act of the day can be in affecting the lives of millions of people. Those who are in the communications field, whether it be motion pictures, books, radio, television, newspapers or magazines, are especially blessed with opportunities to influence people for good. They are already reaching countless numbers and can virtually affect the future of all. — Just for Today!

by Th. Piskarenko

ON THE HOME FRONT

Differences for Harmony

W. Podiluk

There is much misery in married life, because couples do not know and understand the differences that exist between man and woman. God made the nature of each sex different. But this was not to place obstacles in the way of a happy marriage. Rather, it was to contribute to mutual perfection and success in marriage. In order to achieve this end, each husband and wife must make an effort to understand the differences in their physical, emotional, intellectual and psychological make-up.

By nature, man appears stronger and almost imperishable in comparison to woman. Yet, studies have revealed that he is the more perishable sex. On the average women live six years longer than men and at all ages the female death rate is at least 25 percent lower than the male. Actually, the woman who appears weaker is the member of the stronger sex. She is more subject to illnesses, but she also has greater recuperation powers.

⌘ ⌘ ⌘

Besides the physical differences, there are those that are less obvious. Emotionally, for instance, men are more stable and more even-tempered; women have feelings that range from the heights of well-being to the depths of depression. This is partly due to the fact that women are more sensitive and their emotional equilibrium can be disturbed by some seemingly insignificant remark or incident which would go unnoticed by men. It is also true that women are usually somewhat more suspicious, because by nature they are less secure, thus requiring frequent reassurances and encouragement from their husbands.

There are many intellectual differences between men and women. This does not mean that one sex is intellectually superior to another. It is only that their thought processes operate differently. A woman is gifted with intuition, which generally accounts for a lesser inclination than man's to reason and abstract thinking. Where a man takes a more comprehensive view of things, a woman is more observant and sees greater detail.

Their interests are directed into different channels as well. Usually, men are more interested in things, women in people; men are more concerned with their physical environment, women with the social. Men like to travel, seek adventure, and explore new horizons; women prefer to settle down, establish a home, and rear children.

⌘ ⌘ ⌘

Despite these many differences in the nature of men and women, both possess some common needs. For example, both desire love, affection, and feelings of being wanted. Both want companionship and emotional security.

God made the sexes different but complementary. When we analyze all the differences closely, we find that what one lacks is fulfilled and completed by the other. It is by this means that man and woman can hope to achieve their common needs.

It is obviously meant to be that man and woman function as a unit. Each component within this unit is different, because each has a special role to play in the functions of the unit. Man by his nature is destined to be the provider and protector, woman by hers to be the mother. But neither can accomplish this without the blending of their differences into a harmonious pattern. In this way they ensure happiness in married life and spiritual perfection for each other.

DOES THE CATHOLIC CHURCH MAKE LAWS ABOUT SEX?

OBJECTION: One of the great usurpations of power in the Catholic Church is that whereby the hierarchy imposes innumerable detailed laws on people concerning sex. There is scarcely any area of human relations left untouched by these laws. The Catholic Church legislates for company-keeping, getting married, marriage relations, even the birth of children. All this is an unnecessary invasion into the sacred privacy of human lives. Even many Catholics resent it, and that is why they leave the Catholic Church. Surely it is reason enough to keep many outsiders opposed to the Catholic Church.

ANSWER: First, let us straighten out our terms and clarify the facts. The hierarchy makes few laws concerning sex for Catholics. The Pope, bishops and priests do quote the natural law, the laws made by God for all mankind, regarding sex to all their people. One of the reasons for which Christ established a Church was that it might keep people minded of all these laws.

The objection of our friends resolves itself, therefore, into two questions. The first is: Did God make detailed laws governing the use of the powers of sex by human beings? The second is: Are these important laws, and is it important that they be known by all?

There can be no doubt about the answer to the first question. God did make laws for the use of sex, and they do reach into all human relationships. He gave important, necessary purposes to the sex function; from these purposes the law in any given circumstances can be learned: e.g., what is right and wrong in courtship; who can validly and licitly marry; whether contraception is a sin; whether divorce and a second marriage are ever permissible, etc. There is absolutely no unwarranted invasion of privacy for the Church to state what God's law is in any of these matters.

As to the second question, whether it is important for people to know God's law in this regard, an ample answer might be drawn merely from the dramatic effects, for individuals and society, of ignorant and malicious violations of these laws. But the important consideration is that, if God made serious laws governing sex, individual men and women can save their souls by observing them. The Catholic Church considers it her primary obligation to try to save souls. Therefore she is bound to warn people against any sin for which their souls might be condemned to hell, no matter how delicate the subject and how private the sin might be.

Social Responsibility & The Catholic Way of Life

Stephen Prystupa

Every individual has a very real responsibility to the society in which he lives. Social responsibility is, in fact, a fundamental part of the Catholic way of life. Unfortunately, for one reason or another, social responsibility does not play the role that it should in the Catholic way of life. Perhaps a closer examination of the Catholic way of life will reveal why it is imperative for every Catholic to exercise his social responsibility.

There are many who assume that if they obey the Commandments, participate regularly in the Holy Mass, partake of the Sacraments and read Catholic literature they have satisfied the requirements of the Catholic way of life adequately. These indeed are essential components of the Catholic way of life, for they are means by which one can know, love and serve God, His Maker. However, it cannot be overstressed that these are not the only requirements of the Catholic way of life, for if they were, Catholicism would not be a real way of life. One day of the week, Sunday, would be set aside for knowing, loving and serving God while the other six would be used for this "business of living." For six days of the week such religion would be at most negative, for it would consist only of avoiding things forbidden by the Commandments. Anyone who harbors the notion that it is sufficient for the Catholic to go to Church on Sundays and merely obey the Commandments for the rest of the week misses at least some of the essence of the Catholic way of life.

⌘ ⌘ ⌘

The Catholic way of life is a two-fold relationship. **First**, it is a relationship between man and God. As mentioned before, man is obliged to know, love and serve God.

Secondly, the Catholic way of life is a relationship between man and man. The two relationships which compose the Catholic way of life are inter-related, the one complimenting the other. Things like attending Mass, receiving the Sacraments, and obeying the Commandments are only a part of the Catholic's obligation to know, love and serve God. They also provide a means by which the Catholic can enlighten his mind as to the truths of the Catholic faith and imbue his soul with the divine grace so absolutely necessary for the conduct of a day-to-day life which must be in accordance with the teachings of Christ. On the other hand, a day-to-day life of sanctity with charity towards other men is also a means of loving and serving God.

The two-fold nature of the Catholic way of life can be beautifully symbolized by the figure of the cross. The vertical bar in the cross is man's responsibility to God; the horizontal bar is man's responsibility to his fellow men. It can easily be seen from this symbol that when man fails in his responsibility to other men he really doesn't have a cross-bar for his cross and hence, no cross. He is really not a Catholic, — at least not in the full sense of the word.

Practical Solution

What then is man's responsibility to his fellow men? Christ, the Second Person of the Holy Trinity became Man so that He might be "the Way, and the Truth, and the Life" (John: 14, 16). One of His teachings is most significant in this discussion of social responsibility.

In His description of the Last Judgement (Matt. 25: 41-43) Christ says "Depart from Me, you cursed, into everlasting fire which was prepared for the devil and his angels, for I was hungry, and you gave Me not to eat. I was thirsty, and you gave Me not to drink. I was a stranger, and you took Me not in; sick and in prison, and you did not visit Me." And for those who would plead that they would have ministered to Christ had they seen Him, He explains, "As long as you did not to one of these least, neither did you do it for Me."

One sees from these words that every man has an inherent dignity somehow related to Christ and that for this reason every man has a positive social responsibility to his fellow man. Thus one sees that the Catholic way of life is not negative, and the Commandments should serve as guides for us and therefore should not be looked upon as restrictions.

How might we carry out this responsibility? We might start by cheering a friend in grief or gloom. Then we might help an old or blind person across the street, or help a man stuck with his car in a snow-drift. Social responsibility has an unlimited field. Sending a Care package to Europe, giving an orphan child some candies, doing an honest days work for your wages, voting against racial prejudice in national policy, charging a fair price for something you sell, helping a person in spiritual distress — these are all a part of social responsibility and all a part of the Catholic way of life. This is the way to bring Christ back into the market-place and even back into modern, diluted Christianity.

NEVER GIVE UP — by Th. Bleech

Two frogs fell into a pail of cream that was very deep. The sides of the pail were slippery. They struggled for hours, trying desperately to get out. Finally, after continued failure, one of the frogs gasped, "I give up!" It then sank and drowned. But the other frog refused to give up. It went on struggling and splashing, and soon it gave out a satisfied croak. There it was, sitting safely on a large lump of butter that it had whipped up for itself — by continuing to try!

It often seems so much easier to just give up, whether it be in a job, in helping another, or achieving an end. If you keep on going, even though there "isn't a chance in a million," there may be one chance you don't see. But if you don't try, there is no chance. The devil keeps telling us to give in — that there is no hope, no chance, no use. But something can be done, and with God's help you can do it.

Doctor: "Tell your wife not to worry about her deafness. It is simply an indication of growing old."

Terrified husband: "You tell her that!"

Betty Merczyk

Blind Dates

THE telephone rang noisily and Marg made a mad dash to reach it before her brother Jim could snatch it up and enjoy a moment of nonsensical jabber, confusing the caller.

It was Ann calling and she seemed all excited.

"Marg, how would you like a date with a real 'knock-out'?"

"Well . . ."

"He's a friend of Bill's from out-of-town, and he's just the best thing I've seen in ages. Why, he's almost six feet tall, broad-shouldered, curly black hair . . ."

"Ann, Ann, please hold on a minute. I'd love to go out, but I just don't know about blind dates."

There you have it! Blind dates! What do you do about them?

It's a big question, alright. Teenagers probably face a decision of this sort more often than is thought possible.

Blind dates can be a lot of fun, but they can be risky too.

I remember a friend of mine telling me how a supposedly wonderful blind date turned into a horribly blind nightmare.

She had agreed to attend a dance in a neighboring town with a boy she did not know. The boy had been a casual friend of a casual friend. It seemed this young fellow had very little driving ability, plus a diabolical urge to drive at break-neck speed.

The "wonderful" date ended in the car rolling into the ditch. Fortunately, neither was hurt. Since, this girl has thought twice before accepting a blind date.

Fortunately, again, this isn't always the case. Many girls have agreed to an arrangement of this sort and met well-bred boys who were sensible and good company.

Perhaps the wisest thing at a time when a chance to go out is offered to a girl is to remember that blind dates should be arranged for the simple reason of companionship at a social function. Not for an evening of thrills, or because he's tall, good-looking, etc.

But there are other things to be considered.

The person arranging the date should be a close friend who knows the sort of person you'd like to meet. It could be foolhardy to accept a date arranged by a casual friend.

Furthermore, no date arranged in this manner should be accepted without your parents' approval. They should also be informed of where you are going and, specifically, when you will be home.

Here's something else that may slip your mind, but it is equally important: once you have agreed to a blind date, it is your duty to see it through, even if your fellow turns out to be a real "dud." Once the invitation has been agreed upon, it is in poor taste to back out, unless for good reason.

When the date has been arranged, it is etiquette on the part of the young man to contact you and make certain that all is in order. This will aid in making both of you feel at home and not total strangers.

One of the safest bets when going out with a pre-arranged date is to make certain you will be accompanied by the person who first arranged the date and her escort. As once before mentioned in an article on this page, dates are much more fun, if they are with other couples.

Sometimes, I'll bet teenagers could just sit down and scream at all the advice that is pushed in their direction. Screaming, however, will just give you a sore throat and nothing more. So, instead of gaining a sore throat, analyze the advice and in most cases you'll see, honest to goodness, common sense in it.

But, back to the blind dates. The mere idea of a blind date has an adventurous atmosphere about it. It shouldn't give such an impression, though. Dates are for social companionship and a blind date is precisely the same thing.

If you feel uncanny about them, or just not too sure, refuse. If everything seems alright — and you have your parents' approval — go ahead.

I'D LIKE TO KNOW . . .

1. I have a friend who is a Catholic. Unfortunately he is getting married outside the Catholic Church. He invited me to attend his wedding and reception. May I go?

A Catholic may not attend the wedding of a Catholic who tries to get married outside the Catholic Church, for such a marriage is invalid. By attending such a wedding, a Catholic would — at least exteriorly — seem to approve it. To approve a sin is the same as to commit one.

As for the reception, the parents may probably attend it in order to avoid a greater evil, for instance, a life-long hatred. Under such circumstances they would not commit a sin, because they would forcibly choose the lesser of the two evils. Whether any other Catholic may attend such receptions, is hard to give a clear-cut answer. The local pastor that knows all the circumstances should be consulted in each case.

The same applies to the gifts which are given to the newly-weds on their wedding day.

2. A friend told me that there are human beings on other planets. Is it possible? Does not the Bible say that God made Adam and Eve only?

No one, except God, knows whether there are creatures like men on other planets. The Bible cannot be used as an argument against the existence of other men on some other planets, because it concerns itself with our earth alone. We will never know whether some other creatures like men exist on other planets till we reach them and see for ourselves. God alone knows whether men will ever reach planets outside our solar system.

It must be noted, however, that there is possibility, nay probability, that other human beings exist on some other planets. Scientists tell us that there must be some 100,000 planets similar to ours in the universe, as we know it today. It would be surprising, if all these planets, habitable by men, were empty and lifeless.

The Church does not say anything about the existence of men on other

planets. It does neither confirm, nor deny such possibility.

3. If birth control is sinful, then married couples must have a child every year. Do you think it is right?

It is true that artificial birth control is a serious sin against the nature of marriage and the Law of God. The biblical Onan was guilty of such a sin for which he had been punished by God. The Bible says, "Onan ... frustrated the act of marriage ... For this abominable deed of his the Lord punished him with death" (Gen. 38, 10-11).

Although the artificial birth control is a sin, it does not follow that married couples must have a child every year. The reproduction capacities of man must be used with reason just like any other faculty he possesses, for instance, his arms, eyes, ears; etc. The Lord Himself made the woman's body in such a way that she cannot conceive except for a short period of every month. This period usually lasts some five days, while for the rest of the month she remains sterile, incapable of conception.

Married couples may exercise their marriage privileges during these sterile periods of the month, if they have some serious reason for not having another child for a short or long period. This is the rhythm system. Marriage partners may use it as a means for the natural child spacing without practicing artificial and sinful birth control. Many good doctors are working on the methods of determining the exact time of fertility in women. The hopes for such a method were expressed by the late Pope Pius XII.

4. Is it all right to dance during Advent and Lent? I was under the impression that dancing is forbidden during Lent only?

Dancing is forbidden both during Lent and Advent, but not during the Petrivka and Spasivka. Besides these two periods, dancing is permitted even on Fridays. It must be noted that dancing during the forbidden time is only a venial sin. Both private and public dancing is forbidden during Lent and Advent. Private dancing is the one that can be organized in private homes to the sound of records or otherwise.

5. I know a boy that now and then asks me to go out with him. Then I do not hear from him for weeks without any explanation, although he assures me that he will call me back. And so on ... Do you think that he loves me or just makes a fool out of me? He seems to be a nice boy ... What must I do?

If you and the boy are old enough to be serious, then why don't you ask him, "What is wrong with you or me? Are adults or kids fooling around? Then you will know what he thinks and why he acts the way he does.

If you are still teen-agers, then there should be nothing serious. He is going around looking for the best girl he can get. Maybe you are not that girl. So what should be wrong with him? Nothing.

Give him his chance. Marriage is a very serious business. You should also try to find the nicest boy. It's worth trying your best and looking around, for marriage is for life. Young people should not cling to each other too early, for by so doing they may miss a much better chance of getting a much nicer life companion.

6. I am a stenographer and a spinster. Sometimes my boss who is married kisses me. Are such kisses serious sins against purity?

Kisses as such are indifferent acts, since they can be employed not only for evil (Lk. 22, 48), but also for good, as we see from the examples of the kiss of peace (1 Thess. 5, 26), the kiss of fraternal greeting (Gen. 27, 26-7), and the kiss of respectful homage (Lk. 7, 38 & 45).

Sometimes, because of the circumstances, kissing can become venially

or mortally sinful against purity or against some other virtue, or against both. Thus, justice is offended by 'stolen' kisses against the will of the kissed person; charity may be offended by scandal given to the onlookers, for instance, by kisses given to a person of the opposite sex by way of greeting or affection by an ecclesiastic or religious, if people are scandalized. Chastity is offended by such familiarities, if they constitute a peril for the virtue of one or both parties, for instance, if such things provoke sexual commotion, excite sexual desires, or are a proximate occasion of pollution.

An occasional kiss by the boss given to a good and morally sound stenographer is not a sin, if it is a sign of appreciation for her good work. It can, however, become a danger to their purity, as the experience but too often confirms. Should such a danger exist, the practice of kissing must be discontinued at once.

As a general rule, we must warn people who kiss persons of the opposite sex that are not their marriage partners, to be very careful with this way of showing their affection. This kind of affection is often shown to persons of the opposite sex, because it excites sensual gratification or creates pleasures in one or both partners.

Is such pleasure always forbidden? Some theologians answer in the affirmative, because in the state of fallen nature — they say — no one can be sure that such a gratification is not for him or her a proximate occasion of pollution. Other theologians dissent from this rigorous view and argue that, since sensual and sexual attractions are really distinct, there is always the possibility of intending the former and excluding the consent to the latter.

In conclusion, we must say: "A person that knows from experience that such kisses excite impure thoughts, desires or commotion in him or her, must absolutely avoid them, because it is forbidden by the law of God to voluntarily provoke such things or do things that provoke them."

MEASURE YOUR LOVE

How much do you love God? How much will you suffer for God? Why not begin with the little things? Even if it is only a stabbing word, a teasing remark, a slamming door, a barking dog, a stumble in the dark? And even though these crosses weigh no more than two crossed toothpicks, they will add up and really teach you to carry a big cross. And one day, when you are in church, you will look up at the fifth station in the Way of the Cross and you'll see yourself up there, rubbing shoulders with Simon of Cyrene ready to carry the cross, and you will hear Simon say understandingly, "Well, it certainly took a long time for you to show up. Now, come on, let's go!"

Doctor: "Drink plenty of water and that will prevent you from getting stiff in the joints."

Patient: "But, Doc, some of the joints don't serve water."

A taxpayer is a person who doesn't have to pass any civil service examinations to work for the government.

Modern Ukrainian Martyr

METROPOLITAN and Archbishop of the Ukrainian Catholic Church in Western Ukraine, now under the Red Soviet rule, Joseph Slipy, is our modern Martyr for the Catholic faith, and a living testimony to the vitality of the Eastern Rite Catholicism. This year he is celebrating his 70th birthday somewhere in Siberia where he had been deported by the Kremlin bosses with the consent of the Russian Orthodox patriarch Alexis.

⌘ ⌘ ⌘

Metropolitan Joseph Slipy is very little known among the Latin Rite Catholics of the U.S. and Canada, because very little has been written about him and his allegiance to the Vicar of Christ, the Pope, in the Latin Rite press of these countries.

Everyone knows who Cardinal Stepanic or Mindszenty are, because so much has been said and written about these Latin Rite dignitaries, but — strange to say — a strange silence has been kept by the Latin Rite writers about Metropolitan J. Slipy and the martyrdom of the Ukrainian Catholic Church in Ukraine. Why? That's a $64,000,000 question!

Metropolitan J. Slipy was born in Ukraine on Feb. 17, 1892. He was a very talented student in his home town school and in the high school of Tarnopol. The servant of God, Metropolitan A. Sheptytsky noticed the young student Joseph and in 1912 sent him to Insbruck in Austria to complete his theological studies. He finished them with a doctorate in Sacred Theology. His work "The Byzantine patriach Photius' teaching on the Trinity" gained this degree for the young theologian without any difficulty in 1917.

After that J. Slipy studied philosophy, arts and theology. He was ordained a priest by Metropolitan A. Sheptytsky on Sept. 30, 1917. In 1920 the young Dr. Slipy was sent to Rome to pursue his studies in various universities. His masterfully demonstrated thesis "De principio Spirationis in Sanctissima Trinitate" gained him the title of "magister aggregatus" in the papal Gregorian university of Rome.

Fortunately, the young Doctor did not stop at that. He continued his theological studies and became famous in the European theological circles. His theological opinions were quoted by various Latin Rite theologians.

In 1922 Fr. Joseph returned to Lviv, the capital of Western Ukraine, and became professor of theology. In 1923 he started a theological quarterly "Theology." Metropolitan A. Sheptytsky named him the first rector of the newly organized Ukrainian Theological Academy in 1928, which post he held till his arrest by the Communists in 1946. This Academy was a real center of the Eastern Studies. It published many precious books and valuable articles on history and theology of the Christian East.

In 1939 the Russian Communists took over Western Ukraine, and the martyrdom of our Church began which lasts till this very day. The old Metropolitan A. Sheptytsky, the patriarch of our people, foresaw the Golgotha of our people, and consecrated J. Slipy a bishop, and then an archbishop with the right of succession to the metropolitan see of our Church.

In 1944-45 the Red Russian Armies reoccupied Western Ukraine from the Hitler's henchmen, and 1946 arrested all our bishops. They did not spare metropolitan J. Slipy. Upon his resolute refusal to betray the Catholic Church and to join the Russian Orthodox, he was 'tried' and condemned to exile in Siberia. Thrice he was brought to Moscow where the Red agents tried to induce him to join the Russian Orthodox Church, but he always turned their proposals down, although he would have gotten a honorable place in the Russian Orthodox Synod, had he betrayed the Pope.

⌘ ⌘ ⌘

Our Martyr stood firm in the face of all the promises of honors. He remains faithful to Christ and to the Vicar of Our Lord.

Now he is suffering for his loyalty to the Catholic Church, but his very existence is a source of inspiration to millions of Ukrainians who followed in his footsteps, losing their homes and families instead of betraying their Catholic faith.

Yes, Metropolitan J. Slipy is a living testimony that Ukraine adheres to Christ and is therefore ready to suffer all kind of tortures for allegiance to Him and His Vicar on earth, the Pope of Rome.

Let our young generation which is living in the comforts of the American and Canadian soil remember that the Catholic faith and the Eastern Rite are worth their affection and loyalty to their Church and Eastern Rite!

BE ALWAYS HONEST

There are some people who like to relate facts as if the latter happened to them or to their cousins. In most cases it is not true. Then the people who have already heard or read about it will laugh at them and call them liars. Why not say, then, "I heard or read about somewhere..." The listeners will agree at least that you are honest... and thus they will respect you, because they will know that you're truthful.

TRUTH WILL OUT

A lady was entertaining the small son of a friend. "Are you sure you can cut your own meat, Tommy?" she enquired.

"Oh, yes, thanks," answered the child politely. "I've often had it as tough as this at home."

M. Schudlo, CSSR.

The Shroud of Torino

The followers of Christ would like to know more about the physical appearance of Our Blessed Lord. Holy Scripture does not say anything about it, because Christ's exterior appearance, His looks, stature and physiognomy did not belong to His divine Mission of redemption of the human race.

In spite of countless paintings, made by the artists, the mystery remained unsolved. The artistic paintings are nothing else but pious human imaginations.

Fortunately, in the last decade, this human curiosity about Our Lord's human appearance can be at least partly satisfied.

The Shroud of Torino solves the mystery and answers many questions concerning Our Lord which hitherto were sheer surmises. The Torino shroud is the winding sheet with which Our Lord's dead Body was covered by the pious women before it was laid in the grave. The Shroud is preserved in Torino, in Italy.

The Shroud reveals many details concerning Our Lord's exterior appearance and His Passion. Every wound of His Sacred Body is imprinted upon it.

The Italian professor Lawrence Ferri spent 25 years studying this sacred document which reveals the sufferings of Christ. It is like a picture-book relating the story of His scourging and crucifixion.

The Shroud shows that Our Lord received His first blow during the hearing in the house of the high-priest Caiaphas: "One of the officers (servants) ... struck Jesus with the palm of his hand, saying, 'Is this the way to answer the high-priest'?" This blow was inflicted by a stick. It left a swelling on the divine cheek and nose of Jesus.

The Gospel says that Pilate handed down Christ to the Jews. The investigation of the Shroud shows Our Lord was scourged by His enemies. This punishment was inflicted by scourges made of three leather strips ending in acute pieces taken out of the spine bones of some animals. Each blow cut into the Body and snatched away some of it. The imprints of the wounds on the Shroud show that the Lord was scourged from the front and the rear. He must have been tied to a pole so that the scourge could cover His whole Body.

The Shroud also shows that the crowning of the Lord was not what the artists depict. The thorny crown was not made of two or three branches of thorns which were placed around the forehead of Jesus. In fact, the crown was something like a cap made of thorns with sharp endings. The thorns went deeply into the Sacred Head covering the whole of it with deep wounds. When the soldiers hit Christ upon the crowned Head, many thorns broke and remained in the Head causing an acute pain.

Besides the Shroud shows some wounds not mentioned in the Gospels. Christ's left shoulder was badly wounded and His left foot was twice perforated by a nail.

The Cross weighed some 200 pounds or more. It was 9 feet high and its arms had some 6 feet. It was some 9 inches thick. The carrying of the Cross left a large wound on the left shoulder of the Lord. The falling down under the weight of the Cross left scratches and wounds on the knees of Christ. The wound on the right knee is especially visible.

In the crucifixion Our Lord suffered much more than is mentioned in the Gospels. On the Shroud the left arm is more than one inch higher than His right, and the left foot appears two inches shorter than the right. The left shoulder shows a cavity, and this is the reason of the protrusion of the left breast. It is nothing else than the result of the convulsion of the pectoral muscles. Christ's left hand was dislocated during the crucifixtion.

In crucifying Our Lord the executioners nailed His palms. The holes were made in the Cross beforehand, probably because the wood of the cross was hard enough to drive the nails into it. When one hand was nailed to the cross, the other shrank. This explains why they had to drive the nail through the palm. As a result of the spasm, it could not be drawn to the prepared hole.

The same can be said of the double wound on the left foot of the Redeemer. The nail was driven twice into it. Since the foot could not reach the hole, it must have been taken out and driven again in some other place of the foot.

These new discoveries were expressly confirmed by the best physicians of the whole world. They show us how much Our Lord suffered for our salvation.

The wound of the Heart is some 3 inches wide. It was caused by the spear of the soldier after Christ's death. The spear passed through the Heart.

The Christ's Body hung some 1½ of yards from the ground. It was twisted from pain. After Christ's death, the Body protruded forward, the head bent toward the breast and the legs bent around the knees.

Some investigators affirm that the Torino Shroud is the linen in which the Body of Our Lord was wrapped for its burial. Professor Ferri denies it, saying that the Torino Shroud is the linen in which the Body was wrapped while it was taken from the cross, otherwise no signs of the blood would show on it after the washing which preceded the burial. This opinion of the learned professor seems most probable.

Thus the Torino Shroud, a valuable document, tells us much about Christ's exterior appearance, His crucifixion and pains which He accepted in our stead in order to free us from our sins and eternal damnation. **He loved us and washed us from the sins in His blood,** St. John says (Apoc. 1, 6).

DO NOT DISCOURAGE YOUR SON

The Lord provides for the needs of His Church by issuing invitations to the necessary number of young men to follow Him and to serve the Church. Unfortunately the outside influences often prevent these men from accepting the call.

There is a crying need for more Ukrainian men to enter the service of the Lord. Our Church cannot fulfill its mission among our people without a sufficient number of priests.

Our parents should pray that God call at least one of their sons to the altar. It is a great privilege to be the mother or the father of a priest. As a matter of fact, the priestly dignity by far surpasses the dignity of a king or president. Is there any mother or father that would not be pleased, if their son became President of a powerful country, such as the U.S.?

F. Wolosben

My God, Forgive Them!

I am one of the few Ukrainians living in the State of Washington. I cannot forget an event which occurred here many years ago, relating to God's justice towards those who do not love their Brother — in this case the negro people.

My land is located in the proximity of Walter Karron who emigrated in 1817 and settled on a large cotton plantation. He also raised livestock. Walter was a clever businessman, and being a proud person showed his pride to his negro servants, although he never mistreated them.

Among his servants was a negro woman, named Bertha, who raised his only daughter Evelyn since her birth.

Walter was a staunch Presbyterian. Although he did not show contempt for the Catholic faith, yet he feared that some day the United States would be taken over by the Catholic people and the Pope would occupy the White House.

His servants, being aware of his imperious manner and the severity applied for mistakes, trembled with fear in his presence.

His daughter Evelyn, a religious girl and of good character, was admired by everyone, and, as she matured into womanhood, her beauty radiated. Her visits with my daughter Anne were frequent, and thus they developed a very close friendship which stirred Evelyn's interest in the Catholic faith. She took to reading Catechism with Anne and lost most of her prejudices about the Catholic religion.

Walter who adored his only daughter, Evelyn, wished she would someday marry Dennis, son of a wealthy banker.

Bertha, a nurse maid, and her husband Samuel took Evelyn dearly to their hearts. They were loyal servants and, in return for their services, Walter provided them with clothing and lodgings. Their house was adjacent to Walter's.

Both the servants and Walter's neighbors were fond of Samuel, as he was good-natured, kind and respected them all.

Evelyn was 21 years of age when her father hired Chris, a stable hand. Walter took pride in raising thoroughbreds which he proudly exhibited. Chris was tall, robust and handsome. Walter had him in the negro category, as he was of negro descent.

Chris and Evelyn met in her father's office. Evelyn was introduced to Chris by her father. "Evelyn," he said, "this is Chris. He will be our stable hand. He is an expert on livestock, a genuine cowboy who will teach you how to ride horseback."

Evelyn was heir to her father's estate. In the event of his death she would inherit the plantation and all other possessions. Evelyn liked Chris from the moment they met.

Bertha and Samuel were moved to smaller living quarters, because their house was allotted to Chris. Bertha and Samuel accepted the move without complaint. "It is God's Will," said Samuel, "so let it be this way." "Jesus, Our Savior, did not even have a dwelling like this."

The daily routine went on as usual on the plantation, regardless of the change that Samuel and Bertha had taken.

Chris immediately attended to his duties, doing his work to Walter's great satisfaction. Besides, being a good worker, he was also congenial. The children liked him and wanted him to teach them to ride horseback.

Evelyn was also around Chris most of the time, for she admired him for his ability and skill. Despite the fact that Chris adroitly applied himself to work, Walter kept a constant watch over him.

Chris was swarthy in appearance and therefore could be taken for a Mexican rather than an African, although he was actually of African descent. His ancestors were brought to North America long ago as slaves.

Walter, being a proud person, thought that he had blue blood in his veins. He considered himself a very important specimen of human creation.

The neighborhood, being aware of Chris' knowledge on livestock, was anxious for advice on caring for and raising livestock. The neighbors' interest in him gave Evelyn all the more reason to be proud of him. Her mother was fully aware of Evelyn's growing attachment to Chris, but refused to take notice. Evelyn became fond of Chris' attention and would don on a new dress every day to attract him. She tried to spend considerable time near the stable where Chris worked. Thus Evelyn's constant nearness stirred up his deep affection for her.

Walter noticed Evelyn's interest in Chris and to stop it he decided to persuade her to marry Dennis. This was a difficult choice which Evelyn could not make herself. Her only recourse was to pray to God for help in making the right choice. In her heart she was not ready to marry and yet she wanted to become Chris' wife.

Obviously she was troubled and Chris knew she was torturing herself. He tried compassionately to stifle her love for him. Because of the apparent racial prejudices they could never have the approval of her parents for marriage. The thought of this made her sad and she often broke down in tears. Tearfully, she said, "Did not the Lord create us all, and why is there hatred amongst His children? Did the Savior die only for the white people? Tell me, Chris, don't all good people go to heaven?"

Chris heaved a deep sigh realizing that she was not prejudiced, caressed her lustrous curls, wiped the tears off her face and kissed her. They were fully aware of the problem they were coping with, but Evelyn conceded that before God all races are the equal, and suggested to pray to God that He would bless their love.

Walter took delight in boasting of Evelyn's beauty, and his friends also commented on her comeliness, but Evelyn regarded physical beauty as of little importance. Beauty is vain — and the soul is immortal.

⌘ ⌘ ⌘

At Christmas time a Ukrainian Catholic priest came to our town and held High Mass for the few families in the vicinity. I invited the priest to our house for dinner. Following dinner Evelyn came to visit Anne and had the occasion of meeting Father Michael. It was quite apparent that Evelyn was timid in meeting a Catholic priest, but, as time went on and the priest spoke of his visits to people dispersed in the Western State and being jocular in conversation, Evelyn became interested and felt at ease to talk to Father Michael. She was impressed with the concern he had for his people and wondered, if he could not help her with her problem. "Father, I would like to discuss with you our plans for the coming marriage. I love Chris," she said blushingly, "but he is a Catholic and a negro. My father will not agree to my marrying him. What should I do? Will God bless our marriage, if we should marry without the consent of my parents?"

The priest sensed that Evelyn was earnest for advice as she was God-fearing and did not wish to offend the Lord. "In Christ's Church," Father Michael said, "God shows no partiality, but in every nation the man that fears

Him and does what is right is acceptable to Him." God is not concerned with the color or race but with man's heart. "So in that case I can marry Chris," replied Evelyn gladly, "even though my parents will never approve of it." "You see, you could marry, but there is a problem involved. You should be perfectly sure that Chris is the man you think you want to spend all your life with, and, also your being a Protestant, requires a dispensation for your marriage. The Bishop will be willing to help you to clear these problems and thus marriage would be possible, if you will consent to the bringing up of your children in the Catholic faith."

Evelyn immediately began studying her catechism. Chris who was a devout Catholic explained to her what she could not understand. The priest in a nearby town arranged to baptize and accept her into the Catholic Church.

Bertha, the old negro nurse, who raised Evelyn warned her to forget Chris because he was negro and there was bound to be trouble. Evelyn replied, "I will wed Chris or remain single forever. I love him and cannot forget him. He is good-natured, a hard worker, and a religious man. Sooner or later my father has to agree to our marriage. If need be, we will marry anyway, and he will be forced to accept Chris for his son-in-law. We could go away. North America is a big continent; we could live away from home."

The local priest who baptized Evelyn declined from blessing their marriage, for he did not want to cause a disturbance in the white settlement. Chris and Evelyn were married outside of their hometown at the time when her father was away on a business trip.

The girl was extremely happy when the priest blessed their young love and wished them God's blessing.

The servants noticed that they had wed, for she did not hold back her love for her husband. She informed her mother of her marriage and begged her to tell the father, and make him face the fact.

Chris and Evelyn lived separately — she with her parents, and Chris in his own dwelling. During the day they did their work as usual — but it was evident that they loved one another dearly.

⌘ ⌘ ⌘

Her father exploded with rage when he learned of their marriage. Evelyn told her husband to leave the farm, because her father was furious. She promised to join him later in the East. Chris' feelings were hurt. "I did no wrong. Why should I go away? Tomorrow I shall speak to your Father." But Chris did not live to see another day, for at night the enraged father furtively went to Chris' dwelling and shot him in his sleep. Then he accused Bertha's husband, Samuel, who was his kind-hearted servant all his life. The white people of the neighborhood and from nearby villages invaded Samuel's residence and put a noose around the man's neck, hanging him on a nearby tree. They also built a fire under his feet, and thus murdered the innocent person. His dying words were, "My God, forgive them, for they know not what they are doing." Sorrow filled the hearts of most people. Evelyn was stunned when she heard of her husband's death. It seemed as if someone pierced her heart with a sharp sword. The sorrow of death laid heavily on Walter's plantation. Everyone felt the tragedy and tried to forget about it by doing his work in order to keep occupied.

Only Evelyn did not keep silent. In the loving presence of Bertha she angrily cried out to her father, "Cruel Father, you murdered my husband and persuaded your friends to kill the innocent Samuel. The innocently shed blood has stained your hands and the whole plantation. The wrath of God will not fail to strike you." She screamed agonizingly and collapsed. Her tragedy was too much to bear, and as a result she lost her mind. She was hospitalized for three months, but her condition did not improve. It affected her both mentally and physically. Now, upon her return to the plantation, she sits motionlessly, resembling a statue. Her countenance expresses extreme pain and sorrow. She cries mournfully and with great effort tries to speak, but hardly manages to whisper: "My beloved Chris, my father killed you, but he did not stifle our love."

The daughter's tragedy and suffering were also too much for her mother to bear. She fell sick and shortly died of a broken heart.

Remorse terribly tortured Walter's conscience. To alleviate his suffering he took to drinking. But this was not the cure for remorseful conscience. True sorrow alone and penance could have stopped his sufferings, but he did not want to repent.

Evelyn has a hazy memory of her father. She believes he is a stranger. This hurts him deeply, and now even the whiskey does not help him any more... His mentally disturbed daughter became his permanent reminder of the tragedy and sin. This is his punishment, because he lived and thought that he was better than other people.

Now Bertha takes care of the sorrowful girl, ruined by her own unscrupulous father.

There are many 'modern' religions which try to dilute the teachings of Our Lord in order to please the mass of those who do not even know what religion means. These popular religions of today aim to make people feel good rather than to be good.

In recent years the Popes have strongly urged the establishment of juvenates — preparatory schools where boys and girls may follow the usual high school course of study, and be trained to some of the practices of the religious life.

(continued from page 64)

General confession can mean the salvation of a soul. Those who need it will find that God is always ready to furnish them the grace to enable them to do it right. Fear and shame are feelings which the devil will use to try to discourage them.

The story is told in the life of a saintly priest that he was permitted by God to see the devil moving among the line of penitents waiting to go to confession. The priest said to the devil, "What are you doing here?" His answer was: "When I tempted some of these souls I took shame out of their hearts. That made them sin more easily. Now that they want to return to God, I am putting shame back into their hearts to prevent them from making a good confession."

H. Hall

Something to Remember

IT would be well for us to remember that before we can encourage and forster religious vocations in either ourselves, our children or in others, we must first learn to respect those who are showing us the way — our Priests, Brothers and Sisters. Children and even adults are sometimes inclined to forget that the Priests and Sisters, whether they are in the classroom or at a parish function, are still privileged instruments of God who are devoting their lives to God's honor and glory and the salvation of our souls, and therefore should be treated with reverence.

Of course, we know that because humility is one of their virtues, Priests strive to establish a warm and friendly relationship among their parishioners in order that we, as well as our children, may know them and work with them. But a parish Priest also has a tremendous amount of work and responsibility, and no matter how hard he may try, it is not easy to please everyone. Some will even dare to criticize them, without stopping to think that they too are human beings like ourselves, and just as they do not judge us, we also should not judge them. They are working faithfully day after day to show us the road to eternal happiness. God has called them to do that work and they do it out of love for God and love of our souls.

The very fact that they are the chosen ones of God should remind us that we owe them kindness, honor and respect. We may not like one or the other among them, or we may not fully agree with them, but respect them we MUST.

Today most of our young people have the opportunities to receive not only their education and training under the careful guidance of the Religious, but even sports and parish activities which help to create a closer bond of friendship with, and understanding of the Priests and Sisters which is also important. However, it is unfortunate that many "well-meaning" students are inclined to abuse this relationship at times with a careless attitude or manner that lacks in dignity and respect due to these Religious. Could it be that this carelessness begins at home? We could stop and think for a moment and ask ourselves... Do we, as parents, cultivate in our children, by our example, a love and reverence towards the Sisters and Priests? And do we absolutely forbid any criticism or "finding fault" with the ministers of the holy Priesthood? Do we invite Priests into our homes so that the children too may enjoy their visit and "get to know Father better?"

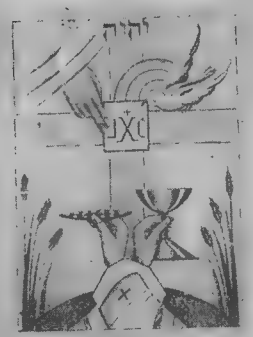

"Taog ot Tboix"

St. Francis of Assisi was known for his remarkable love of God and all things that reminded him of God, especially the Priesthood. And I can think now of no words more appropriate than those expressed by him. Here they are:

"All reverence and honor should be shown to the Priests of God who are superior to all other men in dignity. They are the spiritual Fathers of Christians, and the spirit and life of the world. And these (Priests) and all others I will fear, and love, and honor as my masters; and I will not consider sin in them, because I behold in them the Son of God, and they are my masters. And this I do, because in this world I see nothing bodily of the Most High Son of God but His most holy Body and Blood, which they consecrate, and which they alone administer to others."

My Prickly Problem

by M. Schudlo, CSSR.

We have been married for twenty years, and now we have three children. I know these creatures are spoiled, because my wife always defends them in things I think are necessary for their own good. I do not want my children to be spoiled. I know I'm right, but my wife refuses to co-operate with me in correcting our children. What can I do about it?

It seems that you are perfectly right. Both parents must co-operate in the upbringing of their children, if they wish to save them from all too common moral corruption which affects so many young boys and girls of today.

Both parents must be reasonable in treating their children. A child must be enlightened on things which are required of him. Both a hard and a too lenient attitude is harmful. Young people cannot be normal if their parents suspect them all the time.

Growing children need amusements and entertainments to grow normally. They cannot be locked up in a home or constantly scolded, if they wish to go to a party or to a dance or to a movie.

On the other hand, neither can they normally develop into healthy men and women, if they are given a full freedom with no restriction to do as they please. If your wife wants to give your children such a freedom to go where they want and to entertain whatsoever friendships they like, if she is indifferent whether they drink or spend their evenings in parked cars, then your complaint is legitimate.

But even then you should not act like a tyrant. We would advise you and your wife to sit down and to have a frank discussion. After you have set certain rules for your children's behaviour, call them in and tell them how much you love them and want them to be happy in this life and hereafter. Such an approach will help you to gain their confidence. Once you have gained their confidence, it will be easy for you to lead them along the right path, for no normal child can refuse his parents' wise and loving guidance.

Sanctify Your Daily Life!

ST. PAUL said to the early Christians of the community of Corynth in Greece: "Whether you eat or drink, or do anything else, do everything for God's glory!" (I Cor. 10, 31).

Every good action, even such as eating, resting and playing, performed in the state of sanctifying grace and with the right intention, for instance, to relax, satisfy the reasonable hunger, restore physical strength, etc., in order to comply with the will of God, is a merit in the sight of God for which men will receive a reward hereafter.

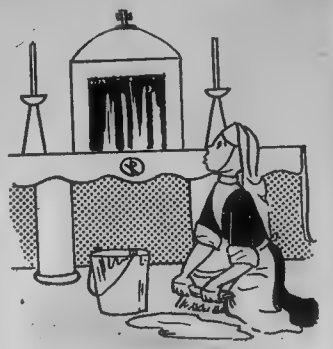

All the more are meritorious those actions which are imposed upon us by the state of life or profession, for instance, housekeeping, taking care of the children, working in the office or in the factory to make a living, if we fulfill them for the glory of God. Needless to say, the best and the most meritorious are the actions which directly assist us to glorify our Heavenly Father, for instance, prayer, assistance at Mass, etc.

Yet how many merits are lost by men, because they perform them without the right intention! How many people work, and work hard through routine without referring their labors to the Lord! Thus their fatigue and sweat is lost for heaven, because they will receive no reward from God for the actions aimlessly performed. And it is so easy to become rich in the sight of God! All we need to become spiritually rich is to perform for the glory of God whatever we are doing, whether we pray, work, or rest.

To encourage Catholics to perform their daily work for the glory of God, Pope John XXIII granted the following indulgences for the daily offering of one's works to God, on Oct. 7, 1961.

1) Plenary indulgence, under the usual conditions (confession, Holy Communion, act of love and contrition with a prayer for the intention of the Holy Father), to be gained by the faithful who in the morning offer to God their labor of the whole day, whether manual or intellectual, using any formula of prayer (that is, they can do it with their own words).

2) Partial indulgence of 500 days to be gained by the faithful with at least a contrite heart as often as they devoutly offer the work at hand, using any formula of prayer (for instance, "My dear Heavenly Father, I offer You this work which I am performing now!").

The papal decree undersigned by the Grand Penitetiary is to be of perpetual validity, all to the contrary notwithstanding.

Everyone should avail himself of this easy means for gaining numerous indulgences during the day for the works and labors he is performing. Thus he can shorten the time of penance which otherwise he must do for his sins in purgatory hereafter.

It is due to dissipations and carelessness that so many good works are without merits in the sight of God, because they are done without any intention of pleasing God or even in the state of mortal sin. We must know that the works, even good by their nature, such as prayer, have no supernatural value in the sight of God, if they are performed in the state of mortal sin. An act of contrition can restore sanctifying grace to our soul.

What is a General Confession?

Michael H. Pathe, CSSR.

THE subject of making a general confession has always been difficult to discuss. Advice given to one person about making a general confession may differ completely from that given to another. To one penitent a priest must say: "You are bound in conscience to make a general confession," while to another he will emphatically say, "You are forbidden to make a general confession." To yet another man or woman a priest might say: "It is not necessary for you to make a general confession, but I will gladly help you to do so."

All these cases must be considered if one wants a clear knowledge and proper guidance in the matter of making a general confession. A general confession means the recounting of all the mortal sins of one's past life. Just as with an ordinary confession, this also means telling the number of sins and whatever circumstances connected with the sins would change the nature of them.

Who is obliged in conscience to make a general confession? Any person who knows that sometime in the past he did knowingly and wilfully make a bad confession, and that he never made any attempt to rectify his mistake from that time until now.

Here we must point out two very important matters demanding emphasis. One is that the penitent knows he made a bad confession. Not infrequently during a mission, people with a delicate conscience will say, "Perhaps I made a bad confession." Or, "Certain sins of my past life keep coming before my mind. I'm afraid I made a bad confession."

People like these should not be encouraged to make a general confession, simply because it is not at all necessary. Furthermore, such encouragement could easily lead to scruples.

The second important matter is that no attempt has been made to rectify

the bad confession. Let us say it was ten years ago since that bad confession was made. A mortal sin was deliberately hidden from the confessor. During all these years the penitent went to confession and received Holy Communion regularly. It is a hard thing to say, but it must be said. This penitent has never made a good confession and has received Holy Communion unworthily for the past ten years. Now his duty is to go back over the years — to reveal the hidden sin and all the mortal sins that have been committed during that time.

On the face of it this looks like an impossible task. And you may be sure the devil will prompt the suggestion that it can't be done. However, it is not as difficult as it seems. My own experience on the missions was to speak of the matter of general confessions in such a way as to encourage those who needed it. I would say: "If you have to make a general confession, and you are afraid you cannot do so, all you have to do is come into the confessional and quietly whisper, 'Father I made a bad confession'." When that is said, a very large part of the job is already finished. Once the confessor knows that, he will take over and by question and answer help his penitent. What the penitent thought would be a most difficult task now becomes easy. Here the kindness of the priest will strengthen the good will of his penitent, and the grace of God will bring peace at last to a tortured soul. To scrupulous penitents a general confession is out of the question. It is absolutely forbidden. This is the simple solution of all the doubts and fears that torment such souls. If a confessor ever tells a man or woman or child not to attempt to make a general confession, happiness and peace of mind are to be found only in strict obedience to his command.

Scrupulous people are to be pitied. In their confused mental state they consider God some kind of merciless tyrant. They must be made to realize that as long as they have a good will and make an ordinary effort to tell their sins, God will forgive them. A little consideration of the mercy and goodness of God would do them more good than all the agony of worry which they allow themselves to adopt.

Confession is indeed a penance. We call it the sacrament of penance. But God never intended it to be a torture. These words cannot be repeated too often: "If a confessor told you not ever to attempt to make a general confession, you will find the contentment you desire in strict and inviolable obedience to his command."

There is another class of penitents to whom a general confession is no more than a special act of devotion. Their motive is recounting all the sins of their past life is merely to humble themselves before God and to renew their sorrow. Young people who are planning to enter marriage, or who are starting out on the road to the religious life, or who are about to take a long and perhaps hazardous journey find comforting satisfaction in a review of their past life in confession. There is nothing to be said against this practice. Likewise many devout souls adopt the custom of making such a review each year; here again their motive is commendable. But scrupulous souls may not indulge in this privilege.

All Catholics ought to cultivate the practice of saying to the confessor at then end of their confessions: "For these and all the sins of my past life, especially (and here they mention one of their sins) I am heartily sorry and I beg absolution of you, Father." I think it is sufficient, in this practice, for the matter of confession to mention merely the commandment against which one sinned rather than give any detailed account of the sin, for example, to say: "Especially my sins against the sixth commandment."

(continued on page 59)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Шудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік. XXXIV, ч. 3

Volume XXXIV, No. 3

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Християнське Умертвлення
Св. Альфонс Ліґор'й, ЧНІ. 1
М'ясячне Нам'рення ---- о. С. Б., ЧНІ. 3
Українське Виховання Дітей
о. М. Шудло, ЧНІ. 5
Що таке Поклони? ---- 11
Чи Ви Хропите? ---- о. М. Шудло, ЧНІ. 12
Антихрист у Листах Св. Ап. Івана
о. С. С. Шавель, ЧНІ. 13
Хот'в би ти Знати? ---- 15
Преційні Акції з Малим Попитом
о. В. Зінько, ЧСВВ. 17
Прославляйте Ім'я Боже ---- о. Р. Хомяк, ЧНІ. 19
Моя 'Старомодна' Ж'нка ---- М. Щ. 21
Мученник—Ісповідник ---- 27
Криваві Роковини ---- В. Буженко 29
Смерть Іванни з Арк
о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 31

Lent Goes Back Through Centuries;
Reshapes Lives ---- 33
Ukrainian Problem in Canada ---- E. Madarash 36
Knowing Ourselves ---- Bro. Vincent, CSSR. 39
Give Them Courage! ---- T. Bleech 42
Differences for Harmony ---- W. Podiluk 44
Social Responsibility and the Catholic
Way of Life ---- Stephen Prystupa 46
Blind Dates ---- Betty Merczyk 48
I'd Like to Know ---- 49
Modern Ukrainian Martyr ---- 52
The Shroud of Torino ---- M. Schudlo, CSSR. 54
My God, Forgive Them! ---- F. Woloshen 56
Something to Remember ---- H. Hall 60
My Prickly Problem ---- M. Schudlo, CSSR. 61
Sanctify Your Daily Life ---- 62
What is a General Confession?
Michael H. Pathe, CSSR. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

КВІТЕНЬ
1962
APRIL

REDEEMER'S

ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

VOICE

ВІН ДІЙСНО ВОСКРЕС!

Ангол отак привітав оту, що була благодатною: "Радуйся, Пречиста Діво, і ще раз кажу, 'Радуйся,' бо твій Син воскрес із гробу по трьох днях і воскресив тих, що були повмирали. Люди, веселіться!"

Взято з молитовника "Мій Спаситель"

БОЖИЙ Син помер за людей і Його поховано! Що за дивне зарядження Божого Провидіння! Людина без глибокої віри та любови до Бога не годна повірити в цю основну правду християнської релігії. Так погани, як жиди відмовлялися прийняти цю правду, бо вважали смерть Божого Сина чимось неможливим, байкою та видумкою "обманених і галюцинованих Апостолів." Св. Павло свідчить про це, кажучи: "Ми проповідаємо розпятого Христа, що для жидів є згіршенням (предметом обридження), а для поган — безумством (нісенітницею). Зате для тих, що покликані (до віри і Божого Царства), чи вони погани чи жиди, проповідуємо Христа, що є Божою силою і Божою премудрістю!" (1 Кор. 1, 23-24).

Так воно дійсно й було, бо в Божих плянах, які дуже часто незрозумілі для слабого і притемного розуму людини смерть Спасителя і Його славне воскресіння провели духовну і моральну революцію в світі душ. Через Свої страждання і воскресення Христос отримав привілей від Небесного Отця надавати славну безсмертність тим, що повірять у Нього та приймуть Його навчання: "Я — воскресіння і життя! Хто вірить у Мене, той буде жити, хоча б і помер!" (Ів. II, 25).

Смерть це найприкріша хвилина в житті людини, бо ніхто не бажає вмирати через те, що трохи привязаний до життя, а трохи лякається за свою вічну долю. Без Христового воскресення та Його врочистого запевнення, що послідовники Його Євангелії славно воскреснуть і перейдуть до щасливого вічного життя, смерть дійсно була б жахливою катастрофою.

Тим часом Христове воскресення відбирає смерті бодай частину її гіркости, бо легко вмирати тим, що мають запевнене славне воскресення та вічне щас-

тя в небі. Не дивниця, що християнські мученики з окликом радости йшли на муки і смерть, кличучи до своїх катів, які безмилосердно відбирали їм життя: "Ми воскреснемо!"

Віра в майбутнє славне воскресення не походить із поганських мітів, які тільки задурманювали почиталедів бездушних божків, але не давали людям ніякого запевнення про дійсне воскресення. Людина своїм розумом не могла ніколи бути певна, що Творець людства в Своїй ласкавості приверне життя людям, бо ніхто не має права до воскресіння. Воскресіння це привілей і ласка, що Бог добровільно подає людям.

Запевнення воскресіння духово переродило людство, яке прийняло засади Святої Євангелії, бо людина годна здобутися навіть на найбільше геройство, якщо вона певна, що її труди, праця, саможертва і страждання не підуть намарно, але будуть щедро винагороджені бодай у другім світі ласкавим Паном і Володарем неба і землі.

Без запевнення майбутнього воскресення та щасливого життя по смерті людина почувалася б понурою, зневіреною і скептичною на цій землі, бо пощо їй плекати в собі шляхетні ідеали і пориви до вічного існування, коли все закінчиться повним розбиттям і знищенням у годині смерти? Св. Павло писав до християн у Коринті:

"Якщо надіємося на Христа тільки в цім житті, то ми найнещасливіші з усіх людей!" (I Кор. 15, 19). Так дійсно почувалася б більшість людей, якщо б не було життя по смерті й воскресення.

Щоправда, і без позагробового життя та воскресення люди повинні б почитати і любити свого Творця, бо кожне сотворіння зобовязане славити Того, Хто дав йому існування. Проте слід спитатися: "Скільки було б на світі тих шляхетних душ, щоб почитали і всім серцем любили б Бога, якщо б навіть знали, що зо смертю покінчиться їхне існування, бо людина загибає подібно як нерозумні звірята?" Такі шляхетні серця напевно знайшлися б на світі, але не було б їх багато.

* * *

Загал людей потребує сильної Божої підпори, щоб добре поступати на землі. Пересічна людина заслабо знає і любить Бога, щоб могла безкористолюбно служити Йому і без надії на жадну нагороду сумлінно й постійно зберігати Його заповіді як вияв любови до Нього. Христове воскресення, що є запевненням нашого майбутнього воскресення, є саме тою духовною та моральною підпорою, яка підтримує нашу слабість і помагає любити Бога бодай через те, що Він добрий і великодушний для людей.

* * *

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислє марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Воскреслий Спаситель це наша надія на славне вічне життя в небі, куди забере всіх тих, що вірять у Нього, люблять Його, сумлінно зберігають Його святі Заповіді та поклоняються Небесному Отцеві, якого Він безмежно прославив Своїм стражданням за наше спасіння і Своїм воскресенням, що виявило нам непонятну Божу могутність, доброту і любов до людства. Злучившись з Христом через освятну ласку і святу віру, ми через Нього сталися Божими дітьми й так набули право до вічного життя і славного воскресення. Св. Іван підтверджує цей привілей оцими словами: "Тим, що прийняли Його, дав силу статися Божими дітьми, тим, що вірять в Його ім'я, що не з крови, ані з тілесної пожадливости, ані з волі чоловіка, а з Бога народилися!" (Ів. 1, 12, 13).

Чи ми почуваємося дійсними Божими дітьми? Чи наше почуття Божого дитинства спирається на ревнім зберіганні Божих і церковних Заповідей і щирім зусиллі завжди і всюди подобатися своєму Небесному Отцеві в щоденнім житті та праці? Не слід обманювати себе, бо самообман був би трагічний для нашої долі по смерті! Тільки ті є дійсними Божими дітьми і мають запевнене в Христі вічне і славне воскресення, що думають, говорять, працюють і проживають як Божі діти, в яких Небесний Отець щоденно знаходить Своє уподобання, і тому благословляє їх.

Христос Воскрес

М. Р.

Умер Христос, розп'ятий і побитий,
В гр.б поклали Його в новій скелі...
Затьмився день і жах несамовитий
Струснув старі підвалини землі.
Здавалося, що Правда забралася геть,
І не осяє темряви світів,
Що не Петро, а Юда загетьманить
З ватагою обманців і катів.
Та в третій день, в бліду годину ранню,
Хитнулася від грохоту гора,
Воскрес Христос із гробу по Писанню
І шлях пробив до Правди і Добра.
І відтоді ніякий камінь долі
Вже не страшний для націй і людей,
В твердій борні чекають, в біді й болі,
На сповнення леліяних ідей.
І кожному стоїть перед очима
Воскреслий день розп'ятого Христа,
Коли скеля здвигнулась недвижима
І з гробу встала Істина Свята.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ ХВОРІ ЗНАХОДЯТЬ ПІЛЬГУ Й СИЛУ В ХРИСТИЯНСЬКІЙ ВІРІ Й НАДІЇ

Намірення Апостольства Молитви на місяць квітень благословлене Св. Отцем.

Хвороба, як і кожне інше терпіння, є конечною долею всіх Адамових дітей. Ніхто перед ним не втече. Для поган і невіруючих хвороба й всяке інше терпіння є нещасною тайною; не один з них накладає на себе руки або скорочує собі життя. Нещасний, тікаючи перед земським терпінням, іде на зустріч вічному терпінню. Тільки християнська наука дає правдиву відповідь на значення хвороби й подає пільгу в кожнім терпінні.

Наука християнської віри й надії про хвороби і терпіння

В цих справах Христос через Свою Церкву так навчає: Хвороба, смерть й всякі інші нещастя є наслідком первородного гріха. Христос відкупив нас від гріха, однак Боже Провидіння полишило в світі наслідки гріха у виді хвороб, смерти й різних терпінь, а те все для нашого добра. Хоч Христос не усунув Своїм відкупленням цих наслідків гріха, однак надав їм зовсім нове значення. Христос взяв на Себе терпіння і смерть, і повернув їх у знаменитий засіб, щоб доказати Небесному Отцеві любов і послух. Без Христового відкуплення хвороби, терпіння і смерть були б для людей тільки нещастями; через відкуплення Христа стали вони могутніми засобами почитання Бога й доповненням Христового відкуплення. Ми творимо з Христом одно таїнственне Тіло, Св. Церкву, і тому діла й заслуги Христа стали деяк нашими, і наші діла й терпіння Його. Так можемо те, що терпимо в наших хворобах й інших терпіннях, лучити з безконечними заслугами Христа. Тому терпеливо зносячи нашу хворобу й лучачи наші терпіння зо Страстями Христовими, прославляємо Бога, надолужуємо за свої гріхи і гріхи світу, і збираємо заслуги для неба. Св. Павло каже: "Наше теперішнє легке горе приготовляє для нас вічну ваготу безконечно надмірної слави" (2 Кор. 4, 17).

Цю науку про вірність й значення людських хвороб і недолі Христос не тільки проголосив, але також Своїм терпінням і смертю запечатав. Ця наука є джерелом потіхи й сили в усіх хворобах і терпіннях для терплячої людини. Певно, в хворобі кожна людина може й повинна вживати природних засобів, лікаря і ліків, щоб подужати; однак їх успіх віддати в руки люблячого Бога, що найліпше знає, що є добре для нас і для нашого добра. В часі недуги слід лучити свої терпіння зо страстями й смертю Христа, щоб прославляти Бога, перепрошувати Його за свої провини й прогріхи світу, жертвувати за душі в чистилищі, і в інших надприродних намірах. Якщо природні засоби не зарадять, тоді спокійно здаймося на Божу волю і молімся з терплячим Христом на хресті і страдаючою Пречистою Богородицею, благаючи помочі й мужности в терпінні й витривалости в Божій

любові.

Отак в усіх наших недугах будемо черпати силу і пільгу в християнській вірі й надії та збиратимемо великі заслуги. Просім Непорочне Серце Марії, щоб виєднала нам у Христового Серця ласки, щоб ми під час хвороб все черпали пільгу і силу в християнській вірі й надії.

Місійне Намірення: Щоб у місійних краях втрималася або відновилася свобода шкільництва.

Травень: Загальне Намірення: Щоб більша пошана і точніше пізнання між католиками і нез'єдиненими християнами приготовили шлях до з'єднення.

Місійне: Щоб через посилену набожність до Пресв. Евхаристії зростало число священичих і монаших покликань.

—□—

ВІРЮ ТЕРПЛЯЧОГО

ВІРЮ, що Бог є близько тих, що для Нього терплять.

ВІРЮ, що терпіння найтісніше з'єднує душу з Богом і робить її подібною до Нього.

ВІРЮ, що Бог від віків зважив і змірив число й тяжкість терпінь які я мав у своїм житті стрінути, та що Він проготовив відповідну ласку й нагороду.

ВІРЮ, що терпіння має свою тайну і невимовну потіху для покірної й підданої Богові душі та що воно наповняє її чистішою й щирішою любов'ю Бога.

ВІРЮ, що терпіння перенесене з підчиненням Божій волі і любов'ю має більшу заслугу ніж якенебудь інше діло.

ВІРЮ, що терпіння це найбезпечніший і найкоротший шлях до Бога.

ВІРЮ, що терпіння буде прославлене в вічності тому, що ніхто не буде вінчаний тільки той, що законно боровся.

ВІРЮ, що терпіння це один із найбільш успішних засобів спокутувати гріх. Це так само один із найцінніших дарів, що душа може дати Богові.

ВІРЮ, що терпіння відриває, протверезує, очищує і поліпшує душу і веде її до високої досконалости.

Прочитайте!

Наша українська приказка каже: "ХТО СИРОТАМ ПОМАГАЄ, ТОГО БОГ БЛАГОСЛОВЛЯЄ!"

Преп. Сестри Служебниці, що провадять Сиротинець в Айтуні для дітей, засилають щирі побажання всім Добродіям і Добродійкам наших дорогих Сиріт.

Хто бажає прислати цим Сиротам якийсь дарунок, нехай посилає його до:

ST. ANN'S ORPHANAGE
Ituna, Sask.

ВІТРИ

В кожній хвилині над нашою землею віють такі вітри, що рівняються силі 7,000,000 атомних бомб. Ураган, що шаліє десять днів, має в собі стільки енергії, що виробив би так багато електричної енергії, що Америці вистачило б її на мільйон років.

Шануйте все те, що Богові є присвячене

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Святе Письмо каже: "Ісус увійшов у храм Божий і вигнав усіх, що продавали і купували в храмі, й столи міняйлів поперевертав і ослони тих, що продавали голуби. І каже їм: "Написано: Дім Мій, домом молитви назветься, а ви зробили з нього вертеп розбійників" (Мат. 21, 12-13).

Коли ми любимо й шануємо Бога, то також будемо мати пошану до тих місць, речей і осіб, що Богові є присвячені, наприклад церкву, молитовницю, цвинтар, хрест, вівтарі, священні посуди, священиків, ченців і монахинь. Рудольф Габсбурзький дає прекрасний приклад пошани до священиків. Коли на полюванні він стрінув священика, що ніс хворому Пресв. Євхаристію, то негайно зсів з коня і передав його священикові, а сам пішов пішки. Потім він не хотів прийняти цього коня, але дарував його для вжитку священикові. Тоді священик предсказав Рудольфові, що його жде висока гідність. І дійсно, по якомусь часі німецькі князі вибрали в 1273 р. Рудольфа римським цісарем. Віруючі люди часто й радо дають свої жертви на будову чи прикрасу церкви, монастиря, школи, семінарії чи іншої доброї інституції.

Особливо святими є тайни, передусім Пресвята Євхаристія. В святих тайнах Бог, що є самою святістю, приходить до людей. Тому ми повинні гідно приймати їх і дбайливо приготовлятися до їхнього прийняття. Біблія також є святою книгою, бо містить слово Боже.

Хто зневажає святі місця, речі або особи, той поповнює святотатство, і він тоді позбавляє Бога належної Йому чести. Особливо великим святотатством є зневага Пресв. Тайни Євхаристії, коли християнин принимає її в смертельному грісі. Це є гріхом, коли людина зле поводиться в святих місцях чи недбало або зневажливо трактує святі речі або поводиться без належної пошани супроти священиків, ченців чи монахинь.

Віруюча людина з пошаною повинна трактувати Біблію, священні книги, посвячені речі, наприм. свячену воду й інше, та дбати при них. Віруюча людина не буде сміятися чи жартувати з церковних відправ, проповідей, сповіді, тощо.

Побожні речі, що вже не надаються до вжитку, не треба викидати дебудь, але слід спалити їх чи закопати в землю.

Бог у Святім Письмі каже: "Не доторкайтесь Моїх помазанників і не творіть злого пророкам Моїм" (Псалом: 105, 15).

—■—

Климент Олександрійський докоряв поганським священикам, що вони повертали небо в сцену, а з богів робили собі комедію: "Яка безбожність!" кликав він, "ви так представляєте небесні справи гейби вони були театральною виставкою і змальовуєте Бога гейби Він був актором!"

Де там комедія! Вони були б дуже уважні, якщо б грали комедію.

Оптимістична настанова в житті

о. д-р Б. Курилас. ЧНІ.

Релігійно-національно виховна праця від виховників і від батьків-сумівців оптимістичного світогляду. Песиміст доказує що, він не вірить у Божу силу над життям, світом та історією, ані в кінцеву і швидку перемогу української правди в бою за вирвання України й інших націй від імперіялізму Москви. Так, дійсність в Україні та в світі є жорстока, як вовчиця, але:

"Ми віруєм Твоїй силі
І Слову живому:
Встане правда, встане воля,
І Тобі одному
Помоляться всі язики.
Во віки й віки.
("Кавказ" — Т. Шевченко)

"Ісусе, Ісусе — на горах лілеї,
Лілей захисти!
Лежать океани Твоєї любови
І ласки Твоєї-світи!"

Надхнений і ніжний поет кидає тут поетичний заклик до ведучих українських кругів, до політичного проводу, духівництва, виховників і батьків: рятувати лілеї, цебто душі української дітвори й молоді від озвірюючого й заразливого походу безбожницького змія. Але при всій трагічній дійсності московського колоніялізму О. Олесь — оптиміст, бо він твердо вірить в непоборну Божу силу над світом і перемогу Христового Царства над гидрою матеріялізму, бо:

"Лежать океани Твоєї любови
І ласки Твоєї світи", —

під умовою, що бездільно не закладемо рук, але співпрацюватимемо з Христом. Цим самим життевим оптимізмом переповнений найбільший поет модерної епохи, Павло Клодель. В містерії "Благовістя, зроблене Марії", каже устами дійових осіб:

Віолена: — Якове!
Яків Ґюрі: — Віоленко!
Віолена: — Чи літо було гаряче і чи гарно половіють хліби?
Яків Ґюрі: — Хліба, що й не знаємо, де стільки зерна зсипати!
Віолена: — Ах! Яка краса — велике жниво! Так пригадую це тепер; яка краса!
Яків Ґюрі: — Так є, Віоленко!
Віолена: — Що за пишнота! Ах, жити! (притишено, в глибокою ревністю) **І яка неозора Божа хвала!**
Яків Ґюрі: — Живи отож і залишся з нами!"

В наведеному уривкові діялогу висловлює геній П. Кльоделя полум'яну віру в краще завтра людства, бо добро переможе зло у всесвіті. До оптимізму врешті, закликає нас щорічне християнське святкування Різдва ("Слава на висотах, а Богові, і на землі спокій, людям доброї волі!") і Шевченківський рік, що чимало зробив до освітлення світу великими братолюбними й визвольними ідеалами українського Генія. Адже, насправді, Шевченко муки й заслання терпів за перемогу Божої правди у світі:

"Окрадені, замучені,
в путах умираєм,
Не молимось чужим богам,
а Тебе благаєм:
Поборов Ти першу силу[1])
побори і другу,[2])
Ще лютішу..."

[1]) польська займанщина
[2]) російське ярмо.

Що таке релігійно-етичне виховання? О. Ф. Кульчинський відповідає: "Це поступове розкриття й удосконалювання в дітях і молоді тих якостей, що дають людині можливість здійснювати поставлені їй Богом цілі... Ніхто не защепить в душу дитини релігійного життя, духа любови до правди, поняття справедливости, духа любови й одушевлення для добра, коли дитина ранні роки проживає в домі батьків, що самі ніколи не моляться, не живуть у згоді з собою і не вміють панувати над своїми пристрастями, а свій дім роблять справжнім пеклом." Тому Св. І. Золотоустий так напоминав батьків 2-ї половини 4-го сторіччя: "Ваша недбалість спричинила, що ваші діти лихі від ніжних літ. Ви не вщепили їм Господнього страху й не защепили в їх серцях віри... Мати, народжуючи дитя, повинна дати янгола," (себто гарно виховати дитину).

Отець Ф. Кульчинський ще й наводить прекрасний вислів державного американського мужа Джона Рендолеря про благодатний вплив його матері: "Я був би безбожником, якби в моїй свідомості не збереглися із дитячих літ спогади про мою покійну матір. Все пригадую, як вона брала мене за руку, казала ставати на коліна та повторювати за нею: 'Отче наш, іже еси на небесі!'"

Всі видатніші постаті з української історії завдячують по Бозі добрі якості свого характеру батькам, зокрема матерям. Святослав Завойовник, хоч поганин, був під впливом матері, Св. Ольги та дружини, християнки Малуші. Св. рівноапостольний великий князь Володимир свою велич та історичну ролю Христителя України завдячував виховному впливові бабусі своєї, Св. Ольги і матері Малуші. Св. Мученики Борис і Гліб та Ярослав Мудрий були зобов'язані батькові Володимиру і своїй матері. Анна Ярославна, королева Франції, завдячувала блискучість своєї особовости батькові Ярославові. Св. Йосафат — впливові своєї мами Маріянни.

Вистачить уважно прочитати книжку Олександра Лугового (Олекса Василь Овруський Шваб) п. з. "Визначне Жіноцтво України" (Торонто 1942), щоби переконатись про правильність нашого твердження. Автор подає короткі біографії аж 241 видатних жінок України, що, в більшості, як матері виховали релігійних і патріотичних синів. В модерній історії треба б згадати про великий вплив, який мала побожна графиня Софія на формування особистости Слуги Божого, митрополита Андрея Шептицького, про вплив матерів на виховання славної пам'яти сучасних Єпископів Мучеників Української Церкви, врешті, про вплив матерів на релігійну та геройську-патріотичну формацію Євгена Коновальця, Романа Шухевича, Степана Бендери.

Не дивно отже, що видатний німецький філософ і письменник, Зайлер, звертається з таким полум'яним окликом до рідної матері виховниці: "Дякую Тобі, Люба Матусю! Я назавжди залишусь твоїм довжником! Як часто згадую я Тебе, Твій погляд, Твої рухи, терпіння, Твою мовчазливість, Твою працю і Твої щирі і тихі молитви! Все те вже в ранній молодості зродило в моєму серці непохитну віру. Її не потрапили знищити в мені жодні сумніви, жодні бурі пристрастей, жодний гріх. Живою осталась в мені ця віра в вічне життя, хоч Ти, Матусенько, вже сорок літ тому відійшла у вічність!"

—■—

Українська Програма з Йорктону

Чи кожної неділі слухаєте нашої радіопрограми о год. 12:45 пополудні? Якщо слухаєте, то повідоміть про неї своїх приятелів і знайомих.

Йорктонське Радіо надає авдиції на хвилях 940, CJGX.— Прохаємо присилати свої завваги і пожертви на ощо адресу:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

СЛІД ПРИЙМАТИ ВПОКОРЕННЯ

Св. А. Лігорій, ЧНІ.

Треба приймати впокорення, щоб здобути покору. Впокорення ж походить від Бога або від людей. Як ми впокорені, то говорім із Йовом: "Я згрішив і дійсно провинився, але не отримав того, на що заслуговував" (Йов: 33, 27). Дехто каже Св. Григорій, твердить устами, що він грішник, злочинець і гідний всякої погорди, але сам не вірить у це, бо турбується, як інші погорджують ним і ганять його. Св. Амвросій писав до Констанса: "Багато хто мають вигляд покори, але брак їм тієї чесноти". Касіян оповідає, що один чернець заявляв, що він великий грішник і що негідний пробувати на землі. Абат Серапіон упімнув його за те, що бездільно блукався по келіях співбратів замість—як велить монаше правило,— пробувати в своїй власній келії. Чернець затурбувався і назовні виявив своє стурбування. Тоді абат отак відозвався до нього: "Сину, ти досіль заяляв, що заслуговуєш на всяку догану, а тепер обурюєшся на братолюбне упімнення?" Таке трапляється багатьом людям. Вони бажали б бути покірні, але не хочуть бути впокорювані. Сирах каже: "Дехто злочинно впокоряється, але його серце повне обману" (Сир. 19, 23).

Св. Вернард твердить, що не має покори, хто в упокореннях пошукує похвали: "Не має чесноти покори. Навпаки нищить покору, хто в упокореннях ганяється за самопохвалами". Гордий той чоловік, що бажає уходити за покірного, але не має покори в серці. Хто дійсно покірний, той не тільки має про себе низьке поняття, але й бажає, щоб інші так само думали про нього: "Є покірні люди", каже Св. Вернард, "що повертають упокорення в покору". Покірна людина ще більше впокоряє себе посеред упокорень, заявляючи, що вона заслуговує на них. Слід пригадувати собі, що ми не тільки не вчинимо ніякого добра, але й не спасемося, якщо не будемо покірні, бо Спаситель каже: "Якщо не змінетеся і не станете немов малі діти, то не ввійдете до Небесного Царства" (Мт. 18, 3). Не віком, а покорою треба ставати дітьми, якщо бажаємо дістатися до неба. Як гордість це познака прокляття, так покора це признака призначення, каже Св. Григорій: "Гордість це відзнака проклятих, а покора це знак вибраних". Св. Яків пише: "Бог противиться гордим, а покірним дає ласку" (Як. 4, 6). Бог віднимає ласки від гордого і подає їх покірним душам. Покірний може сподіватися від Бога, чого тільки забажає. Сирах каже: "Впокорися перед Богом і жди на Його руку!" (Сир. 13, 9). А Спаситель додає: „Якщо зерно пшениці, упавши в землю, не помре, то воно одне залишається. Як же умре, то приносить обильний плід" (Ів. 12, 24).

ПОХОДЖЕННЯ СВІТУ І ЛЮДИНИ

о. М. Щудло, ЧНІ.

Звідкіля взявся світ і людина, що є царем матеріяльного світу? На це питання кожен віруючий чоловік має готову відповідь: "Бог сотворив світ і чоловіка!" — бо Біблія виразно зазначує: **В початку Бог сотворив небо і землю** цебто цілий всесвіт, матеріяльні та духовні істоти, звірят, людей і анголів (Бут.1,1).

Світ не міг повстати сам від себе, бо це було б противорічністю та нерозумом. Ніщо не годне сотворити себе. Світ, що не існував, не годен був сотворити себе. Творення це діяння. Як світ міг діяти, коли ще не було його?

Як Бог сотворив світ?

Перші три глави книги Буття докладно описують сотворення світу, який Бог мав створити в протязі шістьох днів.

На початку Бог сотворив небо і землю. Земля була погружена в водяній масі. Бог творить сонце і місяць, тощо. Врешті закінчує свій творчий акт сотворенням нашого прабатька і матері, Адама і Єви (Бут. 1, 27).

Хто приймає цей опис сотворення світу так, як описано в Біблії, той мусить виключити всяку **еволюцію** цебто розвій у всесвіті, бо на перший погляд Бог усе сотворив в такім досконалім стані, що на якусь еволюцію нема місця. І так довгий час люди вірили, що в протязі шістьох днів Бог усе сотворив і так завершив діло сотворення. Вони не добачували, що в біблійнім описі є багато речей, які наявно доказують, що цей опис не є історичним, а тільки антропологічним цебто так представлений, щоб тодішні жиди, для яких цей опис був зладжений, могли зрозуміти, що Бог це Творець неба і землі, що людина це особливіший Божий твір, що Бог любить людей, і що Він нагороджує за добре і карає за лихе життя.

Біблійний опис сотворення світу треба брати не як стислу історію подрібного сотворення поодиноких речей, а як ствердження факту, що Бог це єдиний Творець всього, що існує в сотворенім Ним всесвіті. Інакше цього опису не можна розуміти, бо ж там пишеться, що світло було сотворене перед сонцем, місяцем і зорями, які були сотворені аж четвертого дня. Як же ж могло бути три дні, заки сотворено сонце? Таж день це оборот землі довкола власної осі. Ніч і день не можливі, якщо не було сонця, бо день на землі є тоді, як наша земля або якась її частина звернена до сонця, а ніч тоді, як вона відвернена від нього.

Дальше в цім описі Біблії рослини сотворені перед сонцем. Як могли б ці рослини існувати на землі без соняшного тепла? Дальше сонце і місяць вважаються за найбільші небесні світила, хоч воно так не є.

Що каже наука про сотворення світу?

Загал науковців допускає еволюцію в сотворенні світу. Це значить, що Бог добровільно, ніким і нічим непримушений, рішив сотворити світ, звірят і людей, але не сотворив їх відразу в досконалім стані. Бог — вічний, тому нема Йому чого спішитися.

Бог, творячи світ, сотворив безмежну кількість якоїсь енергії, що мала в собі велике напруження. Через невпинний рух і крутіж ця енергія розвивалася, ділячись на різні частини. Через рух вона розжарювалася і так повставали зорі. Частини великих зір відпадали від них і так творилися менші зорі. Зовнішні частини цих колосальних зір або мас енергії остигали і відривалися від свого материка. З цих остиглих відламків, які так само були в невпиннім русі творилися планети, між якими є наша земля.

Наше сонце це мати усіх 9 планет, що знаходяться в нашій соняшній системі. Як наше сонце остигало, то зовнішні, тверді його частини відламлювалися від нього, летіли в простір і повертались в сателіти сонця. Ціх сателіти звемо **планетами.**

Можна сміло припустити, що всі інші зорі, які є великими сонцями, мають за собою історію подібну до історії нашого сонця, цебто що вони так само творилися. З цього виходить, що біля і довкола них так само є різні планети, подібні до нашої землі, Венери і Марса й інших, бо наша соняшна система (сонце, земля, місяць і інші планети) це тільки дуже маленька частина безмежного всесвіту. Деякі зорі, що їх бачимо навіть голим оком, є тисячі разів більші ніж наше сонце, бо наше сонце це тільки одна з зір середнього розміру.

* * *

Теорія еволюції світу не є новою. Два славні отці Церкви, Св. Григорій Нісейський (⊠394) в Східній Церкві і Св. Августин (⊠430) в Західній Церкві, були правдивими і явними сторонниками еволюції світу. Обидва навчали, що Бог сотворив усе не подрібно, але одним всемогутнім початковим актом. Неорганічний світ, цебто масу енергії Бог сотворив відразу. Зате органічний світ цебто світ рослин, звірят і людей — Бог сотворив потенціяльно цебто надав речам спроможність розвиватися і вдосконалюватися відповідно до обставин і часу.

Коли наша земля відорвалася від Сонця?

Еволюціоністи твердять, що наша земля це відламок Сонця. Вона мала відорватися від Сонця тому три мільярди літ (3,000,000-000).

Спочатку вона була гарячою чи кипячою масою. Остудження цієї маси забрало півтора мільйона літ. Зразу остуджувалася поверхня цієї гарячої маси, творячи твердий, камяний і скелистий поклад, з якого згодом в наслідок дощів і атмосферичних опадів повстала почва, на якій могло зачатися зразу рослинне, потім звіринне і вкінці людське життя.

Як це сталося? Відорвана гаряча маса в наслідок шаленного обороту довкола себе постійно згущувалася і корчилася. На її поверхні творилася склелиста оболона, яка ставала щораз грубша. Ця оболона покривала всю зовнішню поверхню цієї маси.

Отак повстали скелі. З приходом дощів, змін температури і інших атмосферичних діянь поверхня цієї скелистої оболони поволі розкладалася, мякла і так повстала земельна почва, на якій могло розвиватися рослинне і звірине життя.

Це ж життя було в зародках у цій масі. При догідних обставинах температури ці зародки розвинулися. Ті, що мали в собі зародки рослинного життя, стали рослинами, деревами, тощо. Ті ж, що мали в собі звірине життя, розвинулися з бігом часу в птахів і звірята.

Звідки взялася людина на світі цебто на землі-

Йде тут тільки про тіло людини, а не про її душу. Душу Бог сотворив, як тіло було готове прийняти її.

Звідкіля ж взялося тіло людини? Чи Бог немов той гончар дійсно виліпив його з глини, як це подає книга Буття? **Бог сотворив чоловіка з земляної глини і вдихнув подих життя йому в ніздря, і так чоловік став живою істотою** (Бут. 2, 7).

Еволюціоністи твердять, що тіло людини розвинулося зо звірячого, до якого воно дуже подібне своїми органами, бо з різних розкопків видно, що поява людини на землі стисло і тісно злучена з появою вищерозвинених звірят. З цього виходило б, що предком людини мала бути якась високо розвинена малпа чи інше звіря, якому в данім моменті Бог дав розумну і безсмертну душу, й так оця малпа стала відразу розумним сотворінням, істотою, що складалася з душі й тіла. Тіло її розвинулося від звірят, а душа безпосередно прийшла від Бога.

Коли людина зявилася на землі?

Ніхто точно не знає, коли людина зявилася на землі. Науковці знайшли багато дуже давних робуячих інструментів цебто знарядів, що ними люди послуговалися в праці, полюванні, тощо. Тільки розумна людина могла виробити ці інструменти. Звірята не потраплять цього вчинити. Між цими інструментами є навіть воєнні знаряддя.

Розсліджуючи й аналізуючи ці інструменти, науковці заключають, що людина мала зявитися на землі тому яких 400, 500 або й 600 тисяч літ. Після цієї теорії, яка не є ще вповні науково доказана еволюціоністами, люди мали б уже існувати на землі около пів мільйона літ або й довше.

Одність людського роду

Деякі нехристиянські науковці допускають можливість, що людство не має одного спільного предка, бо люди одночасно появилися в різних частинах світу, цебто різні пари людей одночасно чи з бігом часу розвинулися зо звірят в віддалених від себе частинах нашої землі. Тоді Бог кожному з них надавав безсмертну розумну душу. В такім випадку Адам і Єва не були б одніськими особами. Адам представляв би всіх мужчин, а Єва — всіх жінок.

Церква відкидає цю теорію, бо вона нищить одність людства і заперечує первородний гріх, що з Адама і Єви перейшов на всіх людей. Якщо б були різні пари людей у різних частинах землі, то або всі мусіли б бути виставлені на пробу і однаково згрішити, або одні згрішили б, а другі залишилися б вірні Богові. Тоді одні люди мали б первородний гріх, а другі — ні. Ті, що походили із тих батьків, що згрішили, мали б його. Зате інші були б вільні від плями первородного гріха. Тим часом всі люди згрішили в своїх прародичах. Св. Павло виразно зазначує це словами: **Як через одного чоловіка гріх увійшов у світ, і з гріхом смерть, так і смерть запанувала над усіма людьми через те, що всі згрішили** (Рим. 5, 12). Саме тому Церква відкидає теорію про різнородних предків людства. Зрештою сама наука виразно виказує, що всі люди собі браття, бо вони не різняться істотою між собою. Всі раси і народи творять одну людську родину, тому походять від одного спільного прабатька.

(В цій статті використано: Logos, 1950 і, The 20th Century Encyclopedia of Cathocism, The Origin of Man, Vol. 29, Evolution, Vol. 30, & Biblical Criticism, Vol 63).

—□—

ARCHBISHOP'S CHANCERY OFFICE
815 North Franklin Street,
Philadelphia 23, Pa.

27. лютого, 1962

Преподобний Отець
Михайло Щудло, ЧНІ.
Йорктон, Саск., Канада

Преподобний Отче Редакторе,

Вашу посилку: "Молитва—могутній засіб спасіння", Св. Альфонса Ліґорія, Вашого перекладу з італійського оригіналу одержав і щиро дякую.

Ви вклали багато праці у переклад цього цінного твору Св. Альфонса і, дай Боже, щоб цей Ваш труд оплатився. Щоб наші вірні, читаючи її, пізнали вартість молитви, зрозуміли умовини доброї молитви, чи коротко кажучи, навчилися розмовляти з Богом. Бо добра молитва—це золотий ключ до неба.

Гратулюючи Вам за вдалий переклад, бажаю дальших успіхів у редакторській, перекладній і видавничій ділянках та пересилаючи Архиєрейське благословення Вашій плідній праці,

остаються в Христі Господі,
✠ АМВРОЗІЙ,
Митрополит

КОНЕЧНА І ДОВІЛЬНА НАБОЖНІСТЬ

Християни мають почитати Пресвяту Трійцю і Божественного Спасителя, бо без цього не спасуться. "Життя ж вічне полягає в тім, щоб пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, й Ісуса Христа, що Його Ти послав!" (Ів. 17, 3).

Набожність до Святих це довільна практика. Хто хоче, той може молитися до них. Хто не хоче, той не мусить цього робити. Проте слід заявити, що почитання Божої Матері дуже корисне для наших душ, бо Пресвята Богородиця годна виєднати нам багато ласк від свого Сина Ісуса, бо вона Його Мати. Молитви Христової Матері куди сильніші ніж наші в Божих очах.

Господь грозив старозавітнім священикам прокляттям за занедбання приписаних рубрик у приносах, хоча ці старозавітні приноси були тільки прообразом нашої Евхаристійної Жертви: "Якщо не слухатимеш Господа, свого Бога, і не старатимешся виповняти всі Його заповіді та постанови, що сьогодні заповідаю тобі, то спадуть на тебе всі ті прокляття!" (Втор. 28, 15).

---

1) В місяці лютім була рознеслася чутка, що світ мав скінчитися, бо якісь планети грозили йому знищенням. Це були заповіли астрологи. Чи хтось знає, коли світ скінчиться?

Не слід вірити ніяким астрологам і приватним об'явленням, які заповідають кінець світу, бо ніхто не знає, коли світ скінчиться. Якщо б люди вірили в Христа та знали Його Євангелію, то напевно не вірили б всяким ворожбитам і астрологам, що заповідають кінець світу, бо Спаситель виразно заявив: "Про цей день ані годину ніхто не знає, ані небесні анголи, ані Син,—тільки Отець!" (Мт. 24, 36).

Якщо ж анголи, що невпинно оглядають обличчя Небесного Отця, Творця вселенної, не знають, коли скінчиться світ, то як можуть це знати поганські астрологи і ворожбити? Кінець світу це тайна Божа, якої Творець світу напевно не об'являє астрологам і цікавим одницям, щоб вони страшили непросвічених людей.

2) Я читала в одній англійській газеті, що лікарі винайшли такі пігулки для перепинення народин, що навіть католицька Церква дозволяє вживати їх. Чи це правда?

Це правда, що нехристиянські та несумлінні лікарі невпинно винаходять всякі пігулки, щоб штучно перепиняти можливість запліднення і вагітність жінок, але це абсолютно неправда, що Церква одобрює і дозволяє на вживання цих пігулок.

Штучне перепинення народин є завжди грішне, не зважаючи на те, як люди досягають його, пігулками чи вимиванням запліднення.

Хто має поважну причину, щоб на час не мати більше дітей, от хоча б через поважну хворобу, фінансові труднощі, чи брак помешкання, той має тільки два засоби, щоб це вчинити: не користуватися взагалі подружими правами або користуватися ними тільки тоді, коли з природних причин запліднення не можливе. Жінки можуть довідатися від добрих лікарів, коли настає час їх тимчасової неплідности. Вживання подружих прав у тому часі не є гріхом, бо подруги не роблять нічого, щоб перепинити запліднення.

3) Я українець, а моя жінка латинка. Вона має вервицю. Чи можу молитися на цій вервиці, хоч її поблагословив латинський священик? Чи може треба нам двох вервиць?

Це не має значення, який священик поблагословив вервицю, аби тільки він мав право благословляти її та надавати відпусти, бо не кожен священик має право надавати хрестоносні й інші відпусти за проказування вервиці. На це треба дістати спеціяльне право з Риму.

Можете спокійно молитися на вервиці вашої жінки, хоч вона латинка. Воно не пошкодило б мати і власну вервицю, щоб її завжди носити з собою і мати під рукою, коли захочете молитися.

4) Чи то гріх самовільно, без ніякої важної причини переходити на інший обряд, от хоча б з нашого на латинський?

Розуміється, що це гріх самовільно покидати свій обряд і переходити на латинський, бо подібний перехід строго заборонений церковними законами, які зобов'язують католиків у сумлінні. Хто свідомо переступає ці закони, той напевно грішить.

Ось слова канонічного Права: "Ніхто не може без спеціяльного позволення Святішої Столиці переходити на другий обряд" (Лат. кан. право, кан. 98, 3). Таке саме зарядження має так само Східне канонічне Право. Це саме право забороняє священикам перетягати наших людей на латинський обряд: "Священики не сміють намовляти... східніх католиків переходити на латинський обряд" (Кан. 98, 2).

Деякі наші хлопці і дівчата самовільно покидають східній обряд і ходять до латинської Церкви, бо вони не мають доброго обрядового виховання, не люблять своєї Церкви і народу, і при тім терплять на почуття меншовартости, думаючи, що стануть ліпшими католиками, як зрадять свій обряд і перейдуть на латинський.

Слід навчати цих людей, що Бог і Церква осуджують подібні обрядові зради і Бог тому не буде благословляти обрядових перекінчиків. Хто стидається своєї Церкви і свого національного походження, той деяк критикує Бога, що сотворив його католиком східнього обряду. За подібне поступування годі сподіватися Божого благословення.

Замітка: В Адміністрації Голосу Спасителя можна набути дві дуже цікаві книжечки про справу переходу з одного обряду на другий. Обидві написані в англ. мові, одна з них: Ukrainian Catholics, 50c, для нашої молоді, а друга Eastern Rite Catholics, 15c, для латинників.

5) Чи є якийсь відпуст за те, що хтось на Великдень приступає до сповіді та Св. Причастя?

Так, Святіша Столиця надала повний відпуст тим людям, що на Великдень, чи от вночі чи вранці бувають на Утрені або Службі Божій і водночас підуть до сповіді та Св. Причастя, і помолять-ся в інтенції Святішого Отця (ААС. Лютень 1944, ст. 53, Ч. 31).

6) Я належу до Апостольства Молитви. Які відпусти можу там зискати за те, що вранці пожертвую Богові всі свої діла, страждання і зайняття?

Відпусти для членів Апостольства Молитви є різні і численні. Проте найбільший і найважніший привілей це можливість щоденно зискати повний відпуст, і цей відпуст можуть зискати не тільки члени Апостольства Молитви, але всі християни, що побожно вранці пожертвують Богові свої труди.

Ось текст папського декрету:

(а) "Вірні можуть зискати повний відпуст під звичайними умовинами (сповідь, Св. Причастя і молитва в наміренні Святішого Отця), якщо вранці пожертвують Богові працю цілого дня, чи це будуть умові чи ручні труди. При цім пожертвуванні можна вживати якоїнебудь молитви". Це можна вчинити навіть власними словами, от хоча б: "Боже, жертвую Тобі всі свої праці і труди сьогоднішнього дня".

(б) "Вони можуть так само зискати частинний відпуст 500 днів, якщо бодай зо скрушеним серцем пожертвують Богові ту працю, яку в даній хвилині виконують. При цім можна так само вживати якоїнебудь молитви пожертвування" (7 жовтня 1961 р.).

Всі християни повинні використовувати цю нагоду і намагатися здобути ці відпусти. Їх можна застосувати собі або душам у чистилищі. Цими відпустами маємо знамениту нагоду помогти страждальним душам у чистилищі і скоротити час власної покути.

Антихрист релігійний противник Христа і позасвітова потуга

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

Жидівська і християнська традиція завжди представляла Антихриста як політичну силу, що противиться установленню Божого Царства на землі. Є іще інший спосіб представляти Антихриста, і його знає ця сама давня традиція, а саме нераз стрічаємо таких, що представляють Антихриста як релігійного противника Божого.

Св. Павло говорить в 2-му листі до Солунян про "безбожного," "людину гріха," що не має нічого спільного з політикою, що не буде вживати сили, щоб шкодити людям, але злим прикладом і злими словами буде старатися притягнути людей до себе та відвернути від Христа. Ця злобна людина буде намагатися словом і прикладом впливати на людей і переконувати їх, щоб покинули Бога. Св. Павло не означує, хто це буде, одначе вплив цеї людини многим пошкодить. Вона потрапить потягнути за собою богатьох, тому вчинить велику апостазію, бо цілі народи підуть за нею. Сам Антихрист буде порівнювати себе до Бога та вимагатиме від своїх приклонників Божих почестей. Він не буде знати границь у своїй гордості.

Про Антихриста говорить також Св. Іван у 13 гл. свойого Об'явлення. Ця потвора підноситься з землі та своїм чаром старається многих потягнути за собою, вимагаючи, щоб її почитали як Бога. Вона робитиме ріжні страшні знаки на землі та буде вимагати, щоб ті, що схотять іти за нею, робили на своїм тілі її знак, тавро приналежности до неї. Не буде вона мати сили, щоб приневолювати людей іти за нею, одначе буде старатися морально розкладати світ і нищити те все, що є доброго на землі. Ця істота буде уосібленим злом!

Не силою, але підлесливими словами буде притягати до себе многих людей також Антихрист, що про нього згадує Св. Іван у своїх листах. Антихристом називає таку особу, що буде особистим противником і ворогом Самого Христа та буде намагатися всіми силами, щоб перечити Його Божество і переконати інших щоб те саме чинили. Це буде особа, що її опанує Сатана, щоб поборювати Христа і його діло на цьому світі. При помочі Сатани ця особа потрапить многих потягнути за собою своєю неправдою та хитрими штуками. Антихрист буде часто наслідувати Христа і робити ріжні надзвичайні знаки, щоб йому повірили.

Крім цього другого роду Антихриста, що його знає традиція і який походить з цього світу, зпоміж людей, і що вживає людських сил, щоб поборювати Боже царство на цій землі, давня традиція знає також такого Антихриста, що не походить з цього світу, що є понад цим людським світом. Деякі Св. Отці, йдучи за навчанням Св. Івана у книзі Об'явлення, навчають, що Антихристом буде сам Сатана. При кінці світу він збиратиме всі сили, щоб відвернути людство від Бога та підпорядкувати все собі й своїй владі. Війну, яку Сатана мав би особисто провадити проти Христа, описав Св. Іван у 20 гл. книги Об'явлення.

Старинна жидівська традиція говорить про позасвітову істоту Беліяла, що має колись виступити до боротьби проти Бога та Його Царства. Про Беліяла згадує також Св. Павло у своїх листах.

Як отже бачимо традиція говорить про Антихриста і представляє його як противника Божого, що при помочі насильства і сили політичної буде намагатися відвертати людей від Бога. Вона далі представляє Антихриста як релігійного противника Христа, що буде вживати хитрої мови і вдавати побожного, щоб потягнути людей за собою штуками та хитрощами. Вкінці представляє Антихриста як поза світову силу, що воює проти Бога. Традиція отже знає ріжні фігури Антихриста. Коли одначе хочемо докладніше пізнати, як буде виглядати Антихрист, то мусимо заглянути до Нового Заповіту, а головно до листів Св. Івана, щоб мати повний образ Антихриста. Найдокладніше представлена ціла наука про Антихриста у листах Св. Івана. Навчання Св. Павла ідентичне з наукою Св. Івана.

—■—

МИТРОПОЛИТОВІ КИР ЙОСИФОВІ
у 70-ліття народин

Висока постать і струнка,
Грізна, немов зо сталі лита;
В словах ніжна, хоч не хитка!
— Це кілька рис Митрополита.

Селянський рід Його нам дав,
Лани кормили чорнозему;
До цілі йшов, не упадав.
Народу стався діядемом.

Тернопіль, Львів, Інсбрук і Рим
— То центри росту Його духа,
Христовий меч завжди із Ним,
Його ж щоденний корм — наука.

Капеляном вперш в'язнів став,
Студентів "батьком" — богословів
В життя, із злом в бій посилав
Усіх, що вчились в місті Львові.

Ніжні чуття душі вкладав,
Не ждучи жадних премій,
Щоб Захід, в нас—на Сході, мав
Взірець Духовних Академій.

З печаттю Духа, Він, Андрея—
Прийняв престіл Митрополита.
— Слуга Найвищого Архиєрея, —
Його дорога терням вкрита.

В'язниці, "лагри", Воркута
Вітають В'язня зграй червоних,
Та не здолать! — бо ціль життя:
"Мене жде Юр у княжім Львові!"

З намов до зради Він сміється!
— Характером твердий мов кришя;
В тортурах з болю Він не в'ється.
— Радіє тим Петра Столиця.

Хоч в'язнем Він сімнадцять літ,
Думки Його завжди з Народом!
Листи пастирські — Заповіт
ВВесь Кремль тривожать ясним громом.

Народ гордиться і живе
Твоїм ділом й Ім'ям, Владико!
Хай слава волі оживе!
— Ти України — Син Великий!

Та день тріомфу вже іде!
Розпадеться тюрма народів!
Сан Патріярха — Твій буде!
Зійше Бог ласку нам Свободи!

Роман Іванович

ЛЕСЯ УКРАЇНКА

Ольга Саварин

"Як умру, на світі запалає покинутий вогонь моїх пісень".

Леся Українка — це найбільша українська поетеса. Вона займає місце тільки після Т. Шевченка і Івана Франка. "Леся Українка" це її літературний псевдонім. Справжнє її ім'я було Ляриса Косач, по чоловікові — Квітка. Народилася в родині Петра і Ольги з Драгоманових Косач, 26 лютого 1871 в місті Новгороді-Волинському, на Волині. Батьки її були освіченими людьми. Мати її — це українська письменниця Олена Пчілка. Леся змалку виростала в культурній і патріотично наснаженій атмосфері. Вже змалку мама вщепила їй любов до рідної мови та всього, що своє. Треба знати, що в тім часі ще в багатьох інтелігентних українських домах вживалася російська або мішанина двох мов. В домі Косачів говорилося доброю українською мовою і Ляриса вже в дитинстві пізнала українські звичаї, казки, перекази, легенди і зокрема пісні. Літературною атмосферою вона надихувалася від найранніх літ, ба навіть забави дітей мали літературний характер: грали в "Іліяду" чи "Одисею" і давали сцени з лицарського життя. Тому і не диво, що вже на 9-тому році життя Леся написала свій перший вірш:

"Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна".

Це написала під враженням нещастя в родині, коли москалі вивезли її тітку на Сибір. Косачі часто бували в Києві і підтримували звязки з українським літературним світом, зокрема з родинама Лисенків і Старицьких. Там же, в Києві, дівчина мала свої перші літературні виступи. Леся Українка мала щастя уродитися в національно-свідомій, літераторській родині. Мама завважила її талант зарання і сприяла його розвиткові, виправляючи її твори та посилала друкуватись до редакцій. Найбільший вплив на Лесю Українку мала таки її рідна мати. Батько був теж замітною людиною, головою з'їзду мирових посередників. Чудова волинська природа, гарний, великий дім з величезним садом, річка Случ — ось де виростала Леся Українка. Ця, повна ніжної краси волинська природа, пізніше так чарівно відбилася в одному з її найкращих творів, 'Лісова Пісня.'

* * *

Після матері, другою людиною, яка мала замітний вплив на ріст Лесі Українки, був її дядько Михайло Драгоманів, сам публіцист і політичний діяч. Зразу вдержувала з ним зв'язки листовно (дядько жив за границею), а потім, як він захворів, поїхала до нього в Софію і вела з ним розмови на різні теми. Від нього дізналася багато про европейську літературу.

Та все те щасливе дитинство притьмарює жорстока хвороба туберкульозу, яка почалася в неї десь в 12-тому році життя. Ця хвороба змушує її часто виїжджати за границю на лікування. Їй невимовно жаль було залишати рідний край. В чужих краях вона не кидала думки про Україну. З великою тугою чекала можливості повороту на рідні землі, але не з бездільною тугою, ні. З цеї туги здорилися палкі вірші, перлини нашої літератури. Вони просякнуті любов'ю до свого народу:

І все таки до тебе думка лине,
мій занапащений, нещасний краю!

Біль і турбота за кращу долю свого народу помагають їй забути про власне нещастя.

Ліричні її твори є щирі і природні, вони виходять просто з її серця і душі. Там, де поетеса згадує про себе, відбивається нотка тихого суму і жалю:

Я думала: "Весна для всіх настала,
Дарунки всім несе вона ясна,
Для мене тільки дару не придбала,
Мене забула радісна весна".

Ні, не забула! У вікно до мене
Заглянули від яблуні гілки,
Замиготіло листячко зелене.
Посипались білесенькі квітки.

Замість весни чи весняного саду поетеса, хвора в ліжку, мусить вдоволятися тільки яблуневим квітом.

Ціле своє життя Леся Українка вела боротьбу з хворобою, яку сама називає "30-літньою війною." Часами цей змаг її виходив поза межі людської видержливости і тому від її віршів віє ліричним трагізмом:

То була тиха ніч чарівниця,
Покривалом спокійним, широким
Простелилась вона над селом;
Прокидалась край неба зірниця
Мов над озером тихим, глибоким
Лебідь сплескував тихим крилом.

І за кожним тим сплеском яскравим
Серце кидалось, розпачем билось,
Завмирало в важкій боротьбі.
Я змаганням втомилась кривавим
І мені заспівати хотілось
Лебединую пісню—собі.

Та це тільки хвилева зневіра, зовсім нехарактерна Лесі. Вона свідома свого покликання, і тому голос її тут вже певний і мужний:

...Хто мене поставив
сторожею серед руїн і смутку?
Хто наложив на мене обов'язок
будити мертвих, тішити живих
калейдоскопом радощів і горя?
Хто гордощі вложив мені у серце?
Хто дав мені одваги меч двосічний?
Хто кликав брать святую орифламу
пісень і мрій, і непокірних дум?
Хто наказав мені: Не кидай зброї,
не відступай, не падай, не томись?
Чому ж я мушу слухати наказу?
Чому втекти не смію з поля чести
або на власний меч грудьми упасти?
Що ж не дає мені промовить просто:
"Так, доле, ти міцніша, я корюся".
Чому на спогад цих покірних слів
рука стискає невидиму зброю,
а в серці кожки бойові лунають?...

* * *

Перша лірична збірка Лесі Українки, "На крилах пісень," це книга високої поетичної культури, повна чудових описів природи і ніжних особистих мелодій. "Думки і мрії," а потім "Відгуки" виявляють її поетичний ріст, бо в них особисті мотиви вже переплітаються з мотивами громадськими. Україні, поневоленій політично, національно і соціяльно Леся Українка щораз більше присвячує уваги.

"О, люде мій бідний, моя ти родино,
Брати мої вбогі, закуті в кайдани!
Палають страшні незагойні рани
На лоні у тебе, моя Україно".

Вона жаліє, що "ми навіть власної не маєм хати," дорікає про-

відній українській верстві за її безділля і пусті слова, і закликає до дії — визвольної акції, до праці і боротьби. "Повстанем, бо душа повстане," каже вона, відкидаючи жалі і зневіру — "Що сльози там, де навіть крови мало?"

Її захоплює героїзм борців за волю свого народу навіть тоді, коли виглядів на перемогу немає. Вона каже: "Або смерть, або перемога," не уявляючи собі життя в неволі, а ворогам у вічі кидає: "Убий — не здамся!" Її не лякає невдача. За приклад нашому народові ставить шотляндського Роберта Брюса, який шість разів програвав повстання, аж доки остаточно не побідив англійців. Слово її стає зброєю в боротьбі за визволення України, і тому вона вірить в її остаточну перемогу.

Ріст поетичної творчости Лесі Українки від самого початку йде систематично вгору і завершується найціннішими її творами. І так після особистої і громадської лірики та драматичних поем приходять її драми, вершок її творчости. Останній період свого творчого життя присвятила виключно драмі. Під описами старинного Риму, Греції чи Єгипту вона дає нам Україну. Тут зокрема показала свою високу культуру і знання. Драма Лесі Українки досягла найвищої точки, якої українська драма колинебудь досягла, напр.: "Лісова Пісня" чи "Камінний Господар."

Найкращим і найближчим нашому серцю твором є "Лісова Пісня." Те щось невимовно гарне, чим наповнилася її душа ще в дитинстві, вона пронесла через ціле своє повне смагу життя і вкінці дала йому вислів у прекрасній, фантастичній драмі.

* * *

Леся Українка за порадами лікарів виїжджала на лікування до Німеччини, де перейшла там складну операцію, до Франції, Італії, Єгипту, Криму і Грузії. Свій побут там, помимо слабости, використовувала на те, щоби вивчити чужоземні мови, літературу й історію. Вона говорила такими 10-ма мовами: німецькою, французькою, італійською, англійською, польською, болгарською, російською, грецькою, латинською, ну й українською. Мала великий музичний талант і грала на фортепяні. Вона перекладала твори з чужих мов на українську як також працювала суспільно.

Леся Українка це поетеса світового маштабу. Місце її між найбільшими поетами світу. Сподіємося, що колись світ пізнає її і віддасть їй належне місце.

Для нас вона служить прикладом любови і праці для свого народу. 48 років минуло від її смерти, але слова її і далі актуальні:

"... Тепер черга на вас,
На вас, робітники, незнані, молодії".

—■—

Т. Шевченко

УЧІТЕСЯ!

Учіться, брати мої!
Думайте, читайте,
І чужому научайтесь,,
Свого не цурайтесь!

ЗИМА І ВЕСНА
С. Черкасенко

"Насуплю брови", мовить зима,—
І вітер з морозом повіє,
Усе скрізь загине—рятунку нема!
Під снігом завмре, заніміє!"

"А я засміюся",—весна відмовля,—
І сонце на небі засяє.
Прокинуться луки, ліси та поля,
Усе зацвіте, заспіває.

Папський Примат у Східній Церкві до Розриву в 1054 р.

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

1 лютня 1962 р. Папа Іван XXIII заявив, що Вселенський Собор зачнеться на 11 жовтня 1962 р. Святіший Отець вибрав дату 11 жовтня, щоб пригадати світові Вселенський Собор у Ефезі (431 р.), що так само був зачався на 11 жовтня.

З цієї причини в Голосі Спасителя появиться серія статтей про папський примат, бо одна з цілей цього Собору це поєднання між католицькою і православною Церквою.

Одні зо статтей обговорюватимуть значення папського примату, а другі подадуть витяги рішень з сімох перших вселенських Соборів. Ці Собори своїми рішеннями недвозначно доказують, що Східна Церква до 1054 р. признавала юридичний папський примат над цілою Христовою Церквою.

Що Таке Папський Примат?

Божественний Спаситель прийшов на цей світ, щоб обявити людям, Своїм земським браттям, вічні правди, що заторкують почитання Бога, спасіння душ і показують дорогу до неба. Це Він вчинив, як подав людству Свою Євангелію.

Відходячи зо світу, Він основав Церкву, щоб вона провадила відкуплених людей до вічного спасіння, навчаючи їх, як треба почитати Бога та в що слід вірити, щоб могли дійти до спасіння: "Ідіть по цілім світі та голосіть Євангелію всім людям!" (Мар. 16, 15).

Знаючи людську неміч та схильність до роздорів, Христос установив один найвищий авторитет у Своїй Церкві і передав цей авторитет Своєму заступникові на землі, Св. Пет.: "Паси Мої вівці!" (Ів. 21, 16). Знаючи так само, що воно не легко буде Петрові та його наслідникам належно виконувати цей трудний уряд, Спаситель молився за них: "Я молився за тебе... Зміцняй своїх братів!" (Лк. 22, 32). Ці Петрові браття це всі ті, що повірять в науку Христа та вчинять її своїм дороговказом на шляху до вічного спасіння. Петро має скріпляти їх у цьому навчанні, бо він "скеля" і найвищий провідник Христової Церкви (Мат. 16, 18).

Водночас Божественний Спаситель благав Свого Небесного Отця на Тайній Вечері, щоб люди, послідовники Його навчання, корилися керівництву церковного проводу й так уможливлювали гармонійність і згоду між визнавцями Святої Євангелії: "Не тільки за них (апостолів) молюся, але й за тих, що з-за їхнього слова увірують у Мене, щоб усі було одно" (Ів. 17, 20-21). Йде тут про духовну та моральну єдність, що має характеризувати всесвітню християнську Родину, до якої повинні, ба й зобовязані ввійти всі люди й народи.

* * *

Це самозрозуміле явище, що Христова Церква має дати один найвищий провід. Щоправда, Христос залишився надальше невидимим Головою Церкви навіть по Своїм вознесенні до неба. Правда також, що Христова Церква, працюючи на землі між людьми, має мати так само зовнішній видимий найвищий провід, щоб люди і народи могли бачити його, керуватися його вказівками, радитися в труднощах і удаватися по рішення в тих сум-

нівах, яких самі не годні розвязати. Якщо б так не було, то Спаситель був би поклав зародок хаосу й замішання в самі основи Своєї Церкви ,бо воно немисливе, щоб мільйони визнавців святої Євангелії, бувши розкиненими по цілім світі, могли зберігати одність віри без найвищого Проводу, що непомильно й авторитетно вирішував би труднощі та вияснював би те, що неясне для послідовників Христового навчання. Брак найвищого авторитету, якому люди були б зобовязані в сумлінні коритися в справах віри і моралі, була головною причиною розбиття англіканської й лютеранської Церкви на різні секти, бо коли нема найвищого авторитету, що вияснює віру, то кожен є схильний так вірити й так вияснювати собі навчання Спасителя, як сам думає чи як хочеться йому.

* * *

Якщо ж Христос установив найвищий навчальний авторитет у Своїй Церкві, то чому Христова Церква поділена? Звідкіля взявся цей погубний і скандальний поділ між християнами?

На це питання можна б ядерно й коротко отак відповісти: "Поділ між християнами походить із нехтування найвищим авторитетом Церкви!"

Не будемо тут говорити про різні некатолицькі Церкви, бо наша ціль це вияснення значення примату Римських Папів і виказання історичними доказами і фактами, що Східня Церква цебто ті Східні Церкви, що звуть себе православними до 1054 р. признавали найвищий авторитет Римських Папів, бо вважали їх законними наслідниками Св. апостола Петра і видимими заступниками Спасителя на землі.

Що таке папський примат?

Загально кажучи, примат це першенство. Отак єпископ є першим пастирем у своїй єпархії, митрополит у своїй митрополії, патріярх у своїм патріярхаті.

Папський примат це першенство Римських Папів в цілій Христовій Церкві. Цей примат може бути почесний або юридичний.

Почесний примат полягає в тім, що згаданий єрарх має перше місце між іншими єрархами, але не посідає над ними ніякої влади, бо вони рівні йому, тому він не може мішатися до їх справ, судити їх або подавати їм вказівки і юридично вимагати, щоб вони слухали його.

Юридичний примат полягає в тім, що один єрарх має юриздикцію над іншими, цебто посідає право рядити ними і мішатися до їх епархій, коли зайде потреба.

Як іде про папський примат, то він полягає в тім, що Римський Архиєрей, як видимий заступник Спасителя на землі та законний наслідник Св. Петра і Голова Христової Церкви має найвищу юриздикцію над цілою Церквою, всіма єпископами, патріярхами і вірними, бо він найвищий Пастир Христової Отари.

Ось окреслення папського примату, що його признають католики, а відкидають некатолики, не виключаючи наших православних братів, бо як іде про першенство почести, то багато некатоликів і всі православні не мають трудности признати його Римським Архиєреям, заявляючи, що "Папа — це перший між єпископами Христової Церкви."

Що наші православні браття розуміють під першенством почести?

Щораз більше некатолицьких богословів, особливо православних, звертають увагу на папський примат у своїх писаннях. Ось як Н. Атанасієв висловлюється про це питання. Фундаментально — каже цей богослов — всі церкви є рівні. Проте одна церква може здобути собі вивищення над іншою не виконуванням влади над нею, але заслугами, цебто чистотою віри, ревністю, святістю своїх членів і добродійністю супроти інших церков. Отак поволі римська Церква здобула собі першенство почести між іншими церквами, бо чистіше ніж інші зберігала навчання Христа.[1]

Н. Куломзин зводить цю справу до двох засад. На його думку Петро не міг виконувати своєї влади незалежно від інших апостолів, що творили своєрідну апостольську колегію. Ця колегія розпалася по 42 р. в наслідок гонення християн, що вибухло в Палестині. Апостоли за винятком Св. Якова покинули Єрусалим і розійшлися по світі голосити Боже слово народам. Отак закінчилася апостольська колегія і Петро затратив своє першенство в Церкві.[2]

Ця теорія віддзеркалює погляд протестантського богослова і професора Кульмана, що вважає Св. Петра головою апостольського комітету. Це головство скінчилося, як комітет. розвязався через те, що апостоли розійшлися по світі.[3]

Грецькі некатолицькі писателі від 13-16-го століття твердили, що Папи дійсно мали першенство в Церкві, але це першенство не було випливом волі Спасителя, а тільки наслідком згоди Святих Отців чи побожних імператорів. На їх думку Папи затратили це першенство, бо попсували святу віру людськими додатками і понизили папську гідність негідним особистим життям. Таку гадку висловив грецький богослов Ніль Кабазіляс.[4]

Сьогоднішні ж православні грецькі богослови були б, здається, готові прийняти Папство як осередок християнської одности і злуки, але водночас відкидають твердження, що Римські Папи мають Христом дане право й обовязок рядити цілою Христовою Церквою.

---

[1]) **La Primauté de Pierre dans L'Eglise Orthodoxe**, нап. Н. Афанасієв, Н. Куломзин, Й. Меендорф, А. Шмеман, Деляшо і Нестле, Нойшатель, 1960, 55 стор.

[2]) Куломзин, Там само, 89 стор.

[3]) SaintPierre—Disciple, Apotre, Martyr.

[4]) Saint Pierre, sa Primauté et sa Succession dans la Théologie Byzantine, by J. Meyendorff, p. 118.

Робітник у Києві: "Я дуже радо посвячую свій час і труд для російських комуністів!"

Московський пропагандист в Україні: "А яке, товаришу, ваше зайняття?"
Робітник: "Я копаю гроби!"

Командант у Совітах до жида вояка: "Товаришу, ви казали, що не маєте нікого за кордоном, а тим часом виявилося, що в Ізраїлі живе ваш брат? Як ви виправдаєте себе?

Вояк: "Товаришу команданте, це я живу за кордоном, а мій брат проживає собі вдома".

"ЙТИ ЗА НИМ"

В. Буженко

Оселя Р. мала сензацію. Син Івана К. поїхав до семінарії вчитися на священика, ясно, що не нашого, але іншого обряду. Коли приїхав наш священик на оселю, то люди зараз сказали йому про цю новину.

— Отче, ви чули, що Іванів хлопець поїхав на ксьондза вчитися?

— Куди? Хіба не до нас? Бо в нашій семінарії нема нікого з вашої оселі...

— Де там до нас, хоч старий був не від того. Але от був тут, чужий священик і перемовив. Ще й старого настрахав: "Якщо будете противитися, щоб син ішов до нас, то будете відповідати за його покликання"... І налякався Іван. Знаєте, як то наші люди: свій хай говорить і три дні, то не послухає, а чужий скаже кілька слів і наш чоловік німіє.

Священик прийняв цю вістку досить холодно, бо він у своїм житті не таке вже бачив, і не затривожився. Але йому було цікаво, чим то так перемовив латинський священик малого К. йти до їхньої семінарії. На те відповів старший брат:

— Отче, вони кажуть нашим дітям, що то легше бути латинським священиком ніж нашим. Менше треба вчитися, краще матиме становище, словом вигідніші хоч куди...

— Угм! То так? — відповів і не відповів наш душпастир.

Вже третій день малий синок Іванів, Петро, в семінарії у місті П. Семінарія велика, вигідні приміщення, добра обслуга. Є кількадесять семінаристів. Якраз на початку шкільного року один із священиків дає реколекції. Будвають тричі на день проповіді в головній залі, а ні то в каплиці, і відправляються окремі молитви та читання. Петро уважно всьому прислухується, головно до наук проповідника. Третього дня під вечір, у середу проповідник має науку про любов до Ісуса Христа. Говорить переконливо.

— Ми, дорогі семінаристи, повинні любити Ісуса, більше бути зичливими для Нього, як інші люди, бо маємо бути Його слугами-священиками. А любити Ісуса можна потрійним способом: старатися, щоб у важкій речі Його не ображали тяжким гріхом. Цей спосіб любови є найнижчий, але й він веде нас до Бога. Та на нім вірна Христові душа не може задержуватися. А краще воно, коли людина не тільки вистерігається тих провин, що відбирають освятну ласку і нас тим самим відлучують від Бога і вкидають до пекла, але стережеться і простительних гріхів, бодай свідомих і добровільних. І до того другого ступня ми повинні всіма силами прямувати. Бо не тільки служителі престола, але й світські люди, коли хотять отримати гідне місце в небі і бути правдивими християнами, повинні обовязково стриміти до того вищого ступня досконалости.

Тут проповідник хвильку зупинився, наче б хотів збагнути, що думають хлопці і що діється в серцях молодих кандидатів на левітів. По короткій перерві почав далі, одначе якимось святковим голосом:

— Але ви, дорогі семінаристи, ще не повинні задовольнятися і цим другим ступнем Божої любови. Бо для вас є ще третий найвищий і найкращий ступень. Ви не тільки повинні старатися Господа Бога не ображати жадним гріхом, хоча б і найменшим, але й старатися робити те, що більше подобається Богові. Добрий священик, що справді любить Ісуса понад усе, вибиратиме важчі речі, хоч і прилегших він може до неба дістатися. Він волітиме важчі праці, біль і труди, вищі зусилля, бо для Ісуса навіть найбільші жертви є замалі в порівнянні з тою любовю яку нам Він виявив і якою нас безконечно і вічно полюбив!... Хто дійсно любить Ісуса, той не шукає вигіднішого місця і легшого становища; навпаки, він старається нести хрест і приймає гострий терневий вінок на свою голову, бо так вчинив для нас Ісус! О негідний той чоловік, що хоче бути священиком, вибранцем Христовим, але чинить це тільки для легшого, приємнішого і вигіднішого життя! Він негідний бути слугою Христа Розпятого!...

* * *

До канцелярії отця-ректора хтось застукав. Це був Петро К.

— Що скажеш, Петрусю?

— Хочу їхати додому.

— Як! Чому? Що тобі сталося?

— Поїду потім вчитися на українського священика...

— Ну, ну, останься! Ти не знаєш, що українським священикам тяжко бути, а нашим легше і вигідніше?

— Саме тому хочу йти вчитися на українського!

— Лиши такі думки! Тебе хтось підбунтував. Скажи хто?

— Так, це отець проповідник, бо сказав, що священик повинен сильно любити Ісуса і вибирати те, що важче, але Ісусові миліше!

АНГОЛ ХОРОНИТЕЛЬ

Всі люди повинні почитати і часто молитися до свого ангола Хоронителя, бо він найліпший їх приятель і оборонець. Бог поставив його біля людини, щоб він захищав її від спокус диявола, просвічував у темряві та боронив у небезпеках.

Дуже добре поступають ті, що поручають себе опіці свого ангола Хоронителя в небезпечних ситуаціях.

Святий Іван Боско ревно трудився, щоб навертати грішників до Бога. За те безбожники і масони ненавиділи його. Вони постановили знищити його. Одної ночі хтось покликав його до мнимого хворого. Святий вибрався потішати вмираючого. Взяв Святі Тайни і пустився в дорогу. На порозі власного дому станув дивний пес і не випустив Святого з хати. Хоч як Святий намагався переступити пор'г, пес не дав йому вийти з хати. Святий зобачив, що не зможе вийти з хати, тому вернувся до кімнати. Помолився і пішов спати.

На другий день пішов шукати хворого. На превелике здивування не знайшов ні хворого, ні навіть адреси дому, бо такого числа не було на поданій вулиці.

Отак Святий зрозумів, що це була ворожа засідка. Вороги Бога хотіли замантити його в темний кут і вбити його.

Хто ж був цей пес? Це був ангол Хоронитель, що знав про злобу Христових ворогів і чудесно захоронив Св. Івана Боска від смерти.

Молитва конечно потрібна

Св. Альфонс Лігорій

Св. Яків каже: "Якщо хтось потребує мудрости, нехай просить її в Бога, який обильно і без докору вділяє її, і вона буде дана йому" (Як. 1, 5).

Св. Письмо виразно зазначує, що мусить молитися той, хто бажає спастися: Треба завжди молитися і не зневірюватися! (Лк. 18, 1). "Чувайте і моліться, щоб не впали в спокусі!" (Мт. 16, 41). "Просіть і одержите!" (Мт. 7, 7). Повищі слова "Треба", "Просіть" і "Моліться" на думку богословів — означають і накладають обовязок і конечність молитися. Вікліф твердив, що згадані цитати не заторкують молитви, а тільки добрі діла, бо на його думку молитва це тільки добре діло. Тут саме він помилився і тому Церква осудила його помилку. Ось тому вчений Лесій написав: "Буде єретиком, хто зважиться твердити, що доросла людина може спастися без молитви, бо Св. Письмо ясно зазначує, що молитва це єдиний засіб, щоб отримати поміч потрібну до спасіння."

Ясно, чому воно так. Без помочі ласки ми не годні вчинити нічого доброго. Христос заявив: "Без Мене ви не можете нічого вчинити!" Св. Августин підкреслює спеціяльний характер Христових слів. Спаситель не сказав: "Без Мене ви не можете нічого доконати," а "ви не можете нічого вчинити." Отак Спаситель хотів зазначити, що без ласки ми навіть не годні зачати доброго діла. Ось тому апостол Павло пише (2 Кор. 3, 5). "Від себе ми нездібні навіть помислити щось добре." Якщо ж з себе ми не годні подумати нічого доброго, то тим менше ми нездібні бажати його. Подібне значення мають інші вислови Св. Письма. Св. Павло каже: "Це той самий Бог виконує все в усіх" (1 Кор. 12, 6). Господь заявляє через пророка Єзехиїла: "Поможу їм ходити дорогою Моїх заповідей... Зберігайте ж Мої заповіді та виконуйте їх!" (Езих. 36, 27).

Св. Лев Великий слушно твердив: "Ми не чинимо нічого доброго, хіба те, що Бог помагає нам виконати Своєю ласкою."

Ось тому Тридентійський Собор каже: "Якщо б хтось поважився твердити, що без попереднього натхнення і помочі Святого Духа людина годна вірити, надіятися, любити або каятися так, як треба, щоб доступити оправдання, то нехай він буде виклятий!"

Св. Іван Золотоустий, говорячи про звірята, каже, що Бог одним дав швидкі ноги, іншим кігті, ще іншим крила, щоб могли зберігати своє життя. Зате так сотворив чоловіка, щоб Він Сам був його єдиною силою. Чоловік ніяк не годен сам запевнити власного спасіння, бо Бог хоче, щоб він одержував від Божої ласки все, що має або міг би мати.

Звичайно Бог не подає ласки, якщо людина не молиться. Генадій ядерно висловив цю гадку, кажучи: "Ніхто не дійде до спасіння, якщо Бог не запросить його: але навіть запрошений не осягне спасіння, коли Бог не поможе йому. Ніхто ж не вислужить собі Божої помочі, якщо не буде молитися. Хто ж не бачить, що молитва конечна до спасіння, коли без ласки ми не годні нічого вчинити, а Бог звичайно не дає ласки, якщо людина не молиться. Це правда, що деякі ласки, от хоча б поклик до віри і покути, Бог дає і тим, що не моляться, каже Св. Августин; все таки цей Святий твердить, що тільки молитва виєднує інші ласки, особливо дар витривалости.

Ось його слова: "Бог подає нам деякі речі, от хоча б початок віри, навіть тоді, як не просимо Його. Зате інші речі, от як витривалість, подає тільки тим, що моляться."

Через це загал богословів разом зо Св. Василієм Великим, Св. Іваном Золотоустим, Климентом Олександрійським і Августином навчає, що молитва абсолютно конечна до спасіння. Це значить, що, взявши під увагу звичайне Боже Провидіння, людина не спасеться, якщо не буде поручати себе Богові та благати в Нього ласк потрібних до спасіння. Так само висловлюється Св. Тома, кажучи: "Людина по хрещенні потребує невпинної молитви, щоб дійти до неба." Хоч хрещення прощає гріхи, все таки залишки гріха остаються в душі. Ці залишки докучають їй з нутра. Крім цього світ і дияволи з-зовні воюють із нею." Ось чому молитва конечна до спасіння: "Треба боротися і перемогти, щоб спастися!" Св. Павло каже: "Хто не змагається по приписам законів, той у змаганні не отримає вінка" (2 Тим. 2, 5). Без Божої помочі не зможемо опертися напорові таких сильних і численних ворогів. Бог дає поміч тільки тим, що моляться. Отож нема спасіння душі без молитви.

Св. Тома деінде повторяє своє попереднє твердження, що молитва це єдиний засіб, щоб запевнити собі Божі дари. Ось його слова: "Бог тільки через молитву вділяє ті ласки, що від віків рішив подати нам." Подібно висловлюється Св. Григорій: "Молитвою люди отримують те, що Бог споконвіку забажав дати їм." Молитва конечна не тому, що Бог не знає наших потреб, каже Св. Тома; вона конечна, щоб ми могли зрозуміти, що мусимо удаватися до Бога по поміч, що її треба нам, щоб спастися. Отак признаємо, що Він — єдине джерело всіх наших дібр. Бог рішив, що людина мусить сіяти збіжжя, щоб мати хліб, і садити виноградину, щоб запевнити собі вино. Подібно Бог хоче щоб ми отримували через молитву ласки, що їх нам треба, щоб спастися. Хіба Він не заявив: "Просіть і буде вам дано. Шукайте і знайдете!" (Мт. 7, 7).

Ми бідні жебраки. Маємо тільки те, що Бог подасть нам як милостиню. Цар Давид отак висловився про себе самого: "Я — безпомічний жебрак" (Пс. 39, 18).

Св. Августин каже, що Господь бажає роздавати ласки, але не подає їх, хібащо хтось молиться. Він Сам заявив: "Просіть і отримаєте! Шукайте і буде вам дано." Отож не отримає, каже Св. Тереса, хто не просить. Як рослини потребують вогкости, щоб жити і не сохнути, каже Св. Іван Золотоустий, так ми потребуємо молитви, щоб спастися.

Деінде той сам Святий каже таке: "Як тіло не годне жити без душі, так душа завмирає без молитви, тому й розкладається". Така душа розкладається, бо заражується гріхами, як перестане молитися.

Молитва зветься поживою душі. Св. Августин каже: "Як тіло не може жити без поживи, так без молитви душа не годна зберегти власного життя." Всі ті вислови Святих Отців наявно доказують абсолютну конечність молитви у ділі спасіння.

СВЯТИЙ НА ЗАБАВІ

о. В. Зінько, ЧСВВ.

Блаженний Яків з Тоді одної днини увійшов до величавої залі, де була забава. Зобачивши таку незміриму розкіш, ґалеві строї, запах найвиборніших перфум, столи заставлені коштовними напоями, чуючи світові звуки орхестри, словом опинившись серед такого люксусу і перепиху, він закликав:

"Господь наш Ісус Христос був нерозумний; Мати Божа також, і Апостоли та всі Святі!"

Зібрані вельми збентежилися, коли почули таку нечувану зневагу з уст людини; що її всі уважали за святу. І хтось відважився запитати, чому він таке жахливе говорить їм. Тоді блаженний Яків відказав так:

"Тому що Господь Ісус, Його Мати, Апостоли і всі Святі дістались до неба через терпіння, а ви хочете ввійти до нього розкішшю й забавами! Або вони були нерозумні або ви стратили розум!"

Що вони відповіли, того в книжці не подається, але ми повинні так відповісти: "Розумні тільки є ті, що думають осягти небо дорогою, що її нам показав Ісус Христос і що нею йшли Його Пречиста Мати, Апостоли і Святі.

Що ж тут найголовніше?

На це відповімо другим випадком, якого я сам був свідком. Там, де колись була українська кооператива, яку заложив о. Іван Сенишин, але зо смертю цього пароха вона впала, осталася незамешкала будівля. Опісля в 1939 р., почато її відновлювати, щоб могли жити там СС. Василіянки. Ясно, що замало є мати відновлене і можливе до мешкання житло—приміщення. Треба води тобто доброї криниці. І там була одна стара криниця яку треба було знову прилаштувати до вжитку. Ось робітники кажуть, що треба полізти до старої криниці, її почистити та прокопати, й буде вода. Як задумали так і вчинили. Спустили одного до неї наділ. Але він й до половини не спустився, як закликав і замахав руками, щоб чимдуж його тягнули назад. Витягли, а робітник білий як смерть і зразу таки повалився зомлілий на землю. Довго потривало, заки прийшов до себе. Що сталося? У старій криниці не було повітря. Допіру, як робітники взяли зелених гиляк нарубали і на шнурі спустили додолу, прочистили і провітрили яму в колодязі, тоді заледве міг робітник спуститися на дно криниці, вичистити, прокопати й зробити її повноводною і корисною для пожильців цеї площі.

*

Подібно мається і з дорогою до неба. Щоб до нього дістатися, то замало мати здорові руки і ноги та вміти працювати, але треба, щоб був воздух, яким би легені могли користати й уздібнювати ввесь організм до праці. А цим воздухом душі, що прямує до неба це Божа ласка. Без неї душа, як тіло без воздуху. Тому хто хоче, щоб його праця для неба була успішна і душа до того неба невпинно прямувала, той повинен для душі постаратися воздуху-ласки, бо без неї наші навіть і геройські діла не мають вартости перед Богом. Святий Леонід, Олександрійський мученик за Христову віру, був батьком великого християнського письменника Оріґена. Коли Оріґен ще був немовлятком у колисці, то батько часто з великою набожністю цілував його груди, кажучи: "Тіло мого невинного синка є святинею Духа Святого!" До речі, що так, бо душа, яка має в собі ласку-той воздух Божий — є помешканням Святого Духа.

Та коли я почав криницею, то й нею скінчу. Колись, як я жив в Краю нашому, в Україні, недалеко мого родинного міста був ліс. А в тому лісі була людина, зараз таки коло лісничівки. А в цій долині була засипана криниця. Чому ж її засипали? Спитав я своїх батьків, а моя покійна мати каже: "Сину, мусіли її засипати, бо під час війни 1915 р. москалі її затроїли!"

"Господи," не раз гадаю я собі, "скільки то є таких затроєних душ, що треба засипати!" Господь відкине їх, бо вони з отрутою! Жалко таке слухати! Але коли на криницю затроєну може не було ліку і треба було її засипати, то на душу, на щастя, є ще лік: щирий жаль, добра сповідь і покірна молитва усувають їдь і знову роблять душу чистою.

Тому пильнуймо нашої криниченьки, щоб із неї вода жива била нам на щастя і вічне життя!

Вартість Божественної Літургії

Служба Божа — це найбільший і найкращий скарб, що має Церква, як заповів пророк Захарія: "О, яка велика Його доброта! Яка краса Його! Він подаватиме духовний хліб юнакам і вино дівицям!" Під час Божественної Літургії воплочене Боже Слово жертвує Себе предвічному Отцеві та віддається нам у Пресвятій Евхаристії, що є — по словам Св. Томи — ціллю всіх інших тайн: "В Пресвятій Евхаристії завершуються сливе всі інші тайни." Ось тому Св. Бонавентура твердить, що в Пресвятій Евхаристії Бог виявляє нам всю повноту Своєї любови, бо на його думку Служба Божа — це збір всіх дібр, що Бог подав нам: "Це спомин всієї Його любови до нас та гейби компендій всіх добродійств." Ось чому диявол завжди намагався усунути Службу Божу зо світу. Він колись дійсно усуне її, і це буде кара за гріхи, як це заповів пророк Даниїл: "За гріхи подано йому силу проти невпинної Жертви."

Св. Бонавентура твердить, що в кожній Службі Божій Бог подає світові не менше добродій-

ство ніж саме Втілення Божого Слова: "Здається що те, що Бог доконує в кожній Літургії, зовсім не є чимось меншим ніж саме Воплочення." Деякі богослови твердять, що освяченням священик впровадив би на світ Ісуса Христа, якщо б Він не був уже стався Чоловіком. Св. Августин отак висловлюється про це: "Гідносте священиків, на яку велику пошану ти заслуговуєш! В їх руках немов у лоні Діви Божий Син стається Чоловіком!"

Служба Божа відновляє Хресну Жертву й застосовує нам її плоди, тому Св. Тома навчає, що вона подає людям такі самі добра і так само запевняє їм спасіння як смерть Спасителя на хресті: "В кожній Службі Божій є ті самі добра, що Христос здобув на хресті. Отож Господні Страсті й Божественна Літургія мають ті самі спасенні наслідки для людства." Св. Іван Золотоустий пише так само: "Служба Божа має таку саму вартість як Христова смерть на хресті." Церква каже: "Скільки разів відновляємо цю Жертву, стільки разів доконується діло нашого спасіння," бо той сам Спаситель через Своїх священиків жертвує Себе на престолі, який пожертвував Себе на хресті. Тридентський Собор заявляє: "В цій Жертві є той самий Принос (Христове Тіло і Кров) і той сам Жертвуватель; один тільки спосіб жертвоприношення є відмінний." Ось тому Божественна Літургія застосовує нашим душам заслуги Хресної Жертви. Христові Страсті виєднали нам здібність спастися. Божественна Літургія подає нам можність користуватися їх заслугами.

Божественна Літургія, це найсвятіше та найбільше божеське діло, що людина годна доконати. Отож треба намагатися відправляти її з усією можливою нам внутрішньою чистотою та зовнішньою побожністю. Тридентський Собор каже: "Воно ясне, що слід докладати труду, щоб відправляти її з усією можливою внутрішньою чистотою серця та з зовнішньою побожністю." Той сам Собор додає, прокляття кинене в пророка Єремії: "Проклятий чоловік, що недбало виконує Боже діло."

Служба Божа — це найбільше і найкраще діло, що людина годна виконати, щоб вшанувати свого Творця. Цей Собор додає, що непошана під час Божественної Літургії деяк рівняється безбожності: "Тяжко подібній непошані не бути безбожною!"

—■—

Підслухана диснусія двох кумів

(ДИСКУСІЯ ПРО НАШ МОЛИТОВНИК)

Подаємо цю подію, що трапилася в місті Н. на однім мітінгу наших мужчин. Ось її зміст.

* * *

Один наш передплатник, не подаємо його ймення, бо він не хоче — купив собі наш молитовник **Мій Спаситель,** як тільки він вийшов з друку в 1960 р. Цей молитовник так сильно подобався йому, що він рішив обзнайомити з ним своїх знайомих і приятелів. Нагода до цього трапилася на мітінґу в церковній парафіяльній залі.

По бизнесових дискусіях пан І. Н. витягнув молитовник **Мій Спаситель,** і показав зібраним мужчинам. "Панове," промовив до них, "ось пречудний молитовник, що кожен з вас повинен мати!"

На нещастя його кум Петро Ц. перший зареагував, "Пощо мені вашого молитовника! Я маю їх аж три!"

"Куме," відповів йому І. Н., "цей новий молитовник має такі речі, яких досіль не було в ніякім українськім молитовнику. Ось тому він такий цінний, що кожен українець повинен мати!"

"Що ж він має такого, чого нема в інших молитовниках?" боронться кум.

"Що має? Має переклади наших старословянських богослужб, цебто Служби Божої, молебнів, Суплікацій, тропарів і кондаків!" заявив І. Н.

"О-в-в-о! Я не потребую українських перекладів! Я добре розумію старословянську мову!" відказав кум.

"Куме, не хваліться! Ви напевно не розумієте дуже багато зо старословянських відправ!" додав І. Н.

Кум обурився і витягнув старого молитовника, бо мітінґ відбувся зараз по Службі Божій.

"Ось мій старий молитоник!" промовив до П. Ц., "покажіть мені, чого не розумію в цім старім старословянськім молитовнику!"

І. Н. трохи змішався, взяв молитовник від кума і припадково, розгорнувши його, натрапив на слова великопостної вечірні. Це був псалом, в якім вичитав: "Язики укроти!" Поглянувши на текст, промовив до зарозумілого кума: "Скажіть, куме, що значать ці слова?" Кум, вдаючи мудрого, відразу вигукнув: "Ну, а що ж як не 'Повкорочуй їм язики'!"

На щастя в залі був священик. Він тільки усміхнувся на мудрість гордуватого кума і промовив: "Ні, пане Ц., ви помиляєтеся, це зовсім не так. 'Язики укроти' значить 'Впокори поган'!"

Бідний кум почервонів зо стиду, а ціла заля вибухнула сміхом.

Мало хто вповні розуміє богослужби в церковно-словянській мові. Ось тому новий молитовник **Мій Спаситель** дуже корисний, щоб вповні розуміти наші пречудні богослужби та користати з них.

Знання і розуміння краси наших богослужб викликає любов до них і привязання до нашого обряду й Церкви, бо не любимо того, чого не розуміємо. Знаємо з досвіду, що не будемо залюбки читати хоча б архитворів літератури, якщо не розуміємо мови, що в ній вони написані.

Між нашою молоддю в Канаді та Америці є щораз більше хлопців і дівчат, які люблять заходити до латинських церков на Службу Божу в неділі замість йти до власної церкви. Бувають цілі родини, що зовсім відпадають від нашого обряду й без ніякого позволення та скрупулу 'переходять' на латинський. В одному неликому місті на північно американськім континенті є більше ніж одна українська католицька церква. В одній частині цього міста, де є наша церква, около 300 наших родин відпало від нашої Церкви і пішло до латинської, хоч наша церква надалеко від латинської.

Коли ж дéкого з цих обрядових перекінчиків спитаємося, чому він так вчинив, цебто чому відрікся свого обряду й Церкви, то він без надуми відкаже: 'Що за різниця? Ми всі католики!"

Певно для тих, що не знають, ні не розуміють наших, ні латинських богослужб, зовсім нема різниці, до якої церкви ходять на Службу Божу, бо ні там, ні тут нічого не розуміють! Зате буде велика різниця, як хтось добре розуміє власні богослужби та привик до них, а потім припадково зайде до латинської церкви. В своїй церкві він почувається

вдома, а в латинській церкві чується як чужинець.

Тут саме користь і конечність наших нововиданих молитовників **Мій Спаситель** і **Мій Божественний Приятель.** Перший з них в укр. мові, другий в укр. і англійській для тої частини нашої молоді, що не розуміє української мови. Ці молитовники мають укр. і анг. переклади всіх наших богослужб, цебто Служби Божої, Вечірні, Суплікації, Молебнів, тропарів і кондаків, й подають всі недільні та святочні Апостали й Євангелії в живій і для народу зрозумілій мовах! Отож, користуючись цими молитовниками, можемо розумно слідувати всі наші відправи і брати в них активну участь. Хто ж бере розумну участь у богослужбах, той зчасом сильно полюбить їх, бо оцінить їх красу через те, що зрозуміє їх зміст. Отак, тримаючи в руці один із цих люксусових молитовників, можна зрозуміло слідувати всі наші богослужби від самого початку до самого кінця. Тепер ніхто не годен казати, що наші богослужби незрозумілі для мірян!

* * *

Крім цього обидва ці молитовники люксусово видані, щоб наша молодь не стидалася та не терпіла на почуття меншевартости, як при різних нагодах стрічається з молоддю латинського обряду. В латинників вже віддавна були гарні люксусові молитовники, якими їхня молодь слушно гордилася. Проте тепер наша українська католицька молодь може навіть більше гордитися ніж латинська, бо наші два молитовники краще представляються ніж латинські.

Ось доказ на це твердження. В 1961 р. генеральний губернатор Канади, пан Ваніє, і його дружина, відвідали Вінніпеґ, де ВПреосвящ. Максим Германюк, ЧНІ., відправив для них нашу Літургію. Під час Літургії обидвоє приступили до Св. Причастя. Парох катедри Св. Ольги, наш заслужений патріот, прелат о. Кушнір, забажав дати високодостойним гостям якусь памятку. Що ж дав їм? Щось найкраще, що годен був знайти. Що ж це було? Наш молитовник **Мій Божественний Приятель!** Тепер губернатор Канади і його дружина мають два наші молитовники... Коли ж ці молитовники добрі для губернатора Канади і його дружини, то вони напевно теж добрі для всіх українців. Хіба не так? Чому? Тому, що вони друковані на найкращім і найдорожчім білім папері, мають червоний і чорний друк, подають вияснення всіх наших богослужб і свят, як теж укр. переклад богослужб, тропарів, тощо...

Це прегарний дарунок на Різдво...Отож спішіться і замовляйте собі ці молитовники для своїх друзів, батьків і для себе самих...

Ще сьогодні вишліть замовлення:

REDEEMER'S VOICE PRESS
165 Catherine St., Box 220.
YORKTON, SASK., CANADA

SORROW AND JOY OF RESURRECTION

Brother Vincent, CSSR.

Illuminating Experiences of Mary Magdalen

Let us consider here only the sorrow and joy in conjunction with a virtuous life; that is, the sorrow and joy of a true Christian. In this season of the Passion and Resurrection of Our Lord Jesus Christ, let us take the example of Mary Magdalen, living through these climatic hours of Our Lord's life, and dwell on her sorrows and joys. Let us glean whatever facts we can from the Gospels concerning her, and apply some logic and imagination to draw a picture of the emotional experiences of the penitent woman during these memorable moments.

Mary Magdalen's sorrows profoundly penetrate her heart at the foot of the Cross. After the death of Jesus, Mary mournfully accompanies Joseph of Arimathea, the Blessed Mother of Jesus, and other women to the burial place.

"They took the body of Jesus and wrapped it in a shroud along with the spices, in accordance with the Jewish custom of burying."

Night of Soul for Mary Magdalen

Mary's sorrows are not mitigated with the burial and her tears are not dried. She laments through a sleepless Friday night. On the next day, Sabbath, the holy woman becomes almost despondent. Like the disciples, she had little understanding of Our Lord's prophecies concerning His death and Resurrection. Like them, she entertained false, rabbinical, worldly notions of the Messias. Like them, she had little faith in the Resurrection. Good Friday had been a piercing tragedy to her. The Hope of Israel was dead after an ignominious execution. Her hopes likewise were practically dead with the sufferings and demise of Jesus reputed to be the Christ. What could she look forward to in the future? What would her life be like in the days to come? Without a firm faith and hope in God the Father and in Jesus could she continue in the virtues instilled in her? St. Paul says: "If Christ was not raised, then there is nothing in our preaching, there is nothing in your faith" (1 Cor. 15, 14). She could not return to her former life of immorality and wickedness; it was not a life anyway but a

miserable existence, moral death, an anticipated hell. Mary Magdalen became confused, stupified; she sank into some kind of despair. Jesus had uttered: "My God, My God, why have You abandoned Me?" Mary could have repeated these same words. After the grievous Sabbath day, she wailed and prayed through another sleepless night. She probably sorrowed more than any other follower of Christ, with the exception of the Blessed Virgin Mary.

But Mary Magdalen loved Jesus. He had transformed her life. He had rejuvenated her existence. She had already proven her gratitude and love in a memorable manner:

His Sacred feet with tears of agony
She bathed; and prostrate on the ground
adored:
Steeped them in kisses chaste,
and wiped them dry
With her own hair; then
forth her precious ointment poured.
— (from the Breviary)

She would remain faithful in all acts of respect towards His Sacred Body. With the other holy women, she planned on Sunday morning to complete the hasty anointing, begun Friday evening just prior to the Sabbath day rest.

Easter morning was approaching. Very early before the sun rose, Mary Magdalen and the other women went to the sepulchre to finish their duties. (Were they divinely inspired to be at the Sepulchre early in order to witness the evidences of the Resurrection for the sake of the world?). On reaching the Sepulcher, they were astounded to see the stone removed from the entrance, and the Body no longer there. Instinctively, Mary ran to tell the disciples of the totally unexpected happening, while the other women remained. (Did she run, because she had a flicker of hope that Jesus Christ was resurrected; or because it was a natural reaction of a woman in her emotional state, not giving much thought, but intending only to inform the disciples of the strange happenings?). While Mary was on her way, the other women beheld the Angels announcing the glorious Resurrection of the Savior. The women departed to announce the joyous news to the disciples. In the meantime, Mary arrived first and related her impression to them: "They have taken the Lord out of the tomb! We do not know where they have laid Him!" Mary raced back to the sepulcher with Peter and John, apparently along a different route taken by the women .The disciples witnessed the evidence of the Resurrection and departed, leaving Mary alone at the tomb.

Mary, meanwhile, had been lingering outside the tomb, weeping. As she was giving vent to her tears, she stooped to look into the tomb, and saw two angels (disguised as men) dressed in white, seated where the body of Jesus had lain, one at the head, the other at the feet. "Good woman," they said to her, "why are you weeping?" "Because," she replied, "they have taken away my Master, and I do not know where they laid Him." (Note repitition of Mary's message to Peter above, proof of her confusion and mental fatigue). With this, she turned around to look behind and saw Jesus standing by, but she did not know that it was He. "My good woman," Jesus said to her, "why are you weeping? Who is it you are looking for?" (Same question the Angel asked — joyous Resurrection is no time for tears). Taking Him for the gardener, she replied: "Sir, if you carried Him away, tell me where you laid Him? I want to remove Him." (Note: in her request to the stranger she mentions no name, only Him, Him, Him, as if the whole world should know who He was. In saying: "I want to remove Him,' it is the audacious Mary Magdalen, as St. Theresa called her, who speaks). Then Jesus said to her: "Mary!" Turning around, she

said to Him, "My Master. And falling down at His feet, she worshipped the resurrected Christ" (John 20: 11-16). (Note the teaching of Jesus: "He calls His own sheep individually . . . and the sheep follow Him, because they know His voice. John: 10, 3-5).

All you that weep, all you that mournn,
All you that grieving go,
Lift up your eyes, your heads adorn,
Put off your weeds of woe.
The sorrows of the Passion week
Like tearful dreams are fled.
For He hath triumphed Whom you seek,
Is risen — that was dead.
H. L. Stuart

Supreme Ineffable Joy for Mary

The profound sorrow of Mary now turns to heavenly joy! Beautiful hope now fills her soul! Her heart burns within her with love! Jesus Christ Resurrected, Son of God, appears first to her! What a rare divine privilege! What a tremedous reward for her love and fidelity!

* * *

Our Lord's promises at the Last Supper: "I have told you this, that My joy may be yours, and your joy may be perfect" (John: 15, 11). "I must be perfectly frank with you; you will weep and lament, while the world rejoices. You will be plunged in sorrow, but your sorrow will be turned into joy. When a woman is about to give birth, she is in sorrow, because her hour has come; but when she has brought forth her child, she no longer remembers her pangs for sheer joy that a human being has been born into the world. So you, too: at present you are in sorrow; but I shall see you again, and then your hearts shall rejoice, and no one will take your joy away from you" (John: 16, 20-22).

St. Paul's testimony: "Now all chastisement for the present, it is true, seems not to bring with it joy, but sorrow; but afterwards it will yield to them that are exercised by it the most peaceable fruit of justice" (Heb 12, 11).

Parable of Jesus:

"The Kingdom of Heaven reminds me of a treasure buried in the field: as soon as a person discovers it, he hides it again, and goes in his joy and sells all his possessions and buys that field" (Mat. 13, 44).

"Sell all," meaning; he does penance, practices self-denial and is willing to face sorrows for the sake of righteousness.

If short delights entice my heart to stray.
Let me by thy long penance learn to know
How dear I should for trifling pleasures pay;
And if I virtue's rough beginning shun,
Let they eternal joys unto me show
What high reward by little pain is won.
(Henry Constable: To Mary Magdalen)

Know your spiritual capacities for joy in the face of the sorrows of this life.

ATTENTION!

Are you listening to our Ukrainian Radio Programme on CJGX, Yorkton, every Sunday at 12.45 P.M. The Station broadcasts at 940 on your dial. The programme lasts 15 minutes.

If you listen to it and like it, notify your friends about it. Should you have any comments or contributions to make, kindly direct these to:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

Modern Slavery & Individuality

L. K.

IN SPITE of the progress that man has achieved in material things, morally, human society today shows little Christian thought and little of a Christian way of life. The present day society is faced with a great anti-Christian revolution. The world forces in many places are directed against Christianity — previously there was Nazism, more recently there is Communism.

The Communist idealogy especially, differentiates very little between man and material substance. All of man's efforts — his ability to love, his human ability to judge, his ability to exercise his will — Communism attributes to chemical processes. Naturally, according to this theory, man has no rights, except those granted by the state.

Catholic philosophy differentiates between man, animal and material substance. According to Catholic philosophy and theology, man is rational being, both spiritual and material, made to the image of God. Being a living image of God, man has conscience, moral values, capability for love, free-will, and because of his intelligence and human dignity he is responsible for his actions.

Collectivity, which is the basis of the Communist system is anti-individual. Under that system the individual man is important only as far as he is a means to an end. Man is a property to be used as the state sees fit, for the furtherance of Communism. Individual personality is unimportant in this kind of philosophy. There is no room in such a philosophy for love, compassion or charity, as we Christians understand them.

Such philosophies, which are anti-Christ, are not new. They have existed in one form or another for longer than

most of us realize. Since the Renaissance, Christian society has become increasingly secularized. It began first with man's forgetting the purpose of his creation — when he forgot or ignored that he was created to know God, to love God and to serve Him... Secularization advanced when man denied the immortality of the soul. Because of this, the fundamental dignity of man is at stake. What dignity is there for man under a system which assesses man's worth, as Bucharin does in his **Communist ABC**, saying that "the human body contains a sufficient amount of fat to make 7 cakes of soap, enough iron to make a medium-sized nail, a sufficient amount of phosphorous to equip 2000 match heads, enough sulpher to rid oneself of one's fleas. That represents a commercial value of 1 ruble and 95 kopeks. That is man's worth." How different this viewpoint is from the Catholic one of man's true worth!

It is obvious that the current struggle is not really between Communism and capitalism. Much more is at stake than man's economic welfare. It is really a struggle between Communism and Christianity.

What can we do in this struggle? The individual begins with each of us personally. Each individual can contribute to the common good by developing a true Christian mentality. We must learn anew to love God and our neighbor as images of God. We must refute the false idea that the longing of man for something greater than himself can be satisfied by earthly things.

The time has come when we can, through the Church, work to combat this evil. The situation of the world today shows where secularism can lead us: suppression of human liberties, concentration and slave labor camps, persecution of religion, etc. If we hold fast to our faith, live the way the Catholic Church teaches us to live, then we shall be able to resist the Anti-Christian forces around us. If we individually resist these forces, then our nations will also be able to resist them. Thus a return to Christian principles and Christian living is the answer to most of the world's problems.

TEARS — by E. Kutarna

In recent years we have heard a lot about the many wonderful new drugs that medicine and science have discovered. Tranquilizers are one of these wonders. They will ease your nerves that strain under tension.

In severe cases of tension, these medicines may be necessary and helpful, thank God for their discovery. But for ordinary upset nerves or tension, God has a 'built-in' tranquilizer for each human He creates.

This may sound strange to some people, but nevertheless it is true, and important to understand it... this tranquilizer is. 'tears'. Yes, just plain ordinary tears! In our society of course, tears are looked down as unmanly emotion, fit only for children who are immature, or women on special occasions. And yet deep down inside every man is the desire sometimes, to just sit down and cry. But we hardly ever dare do it.

You know, I think we are great pretenders. We can sure put up a wonderful front before others. We pride ourselves in never showing any emotion. Of course, this doesn't mean that the one who shows no control whatever, and always shows his emotions is any better... but still, isn't it wonderful that God gave us tears, not only to clear our eyes of specks of dirt, but also to clear our hearts of lesser tensions before they get too great and need medical treatment? Now and then, tears are wonderful...for men too!

Marriage as a vocation, as a framework wherein virtues are practiced, has so far escaped the scrutiny of the religious thinker. Spiritual writers have found the contemplative life and have found its meaning. They have done the same for the priestly life...But little has been done for the mass of Catholics who administer to each other and together to themselves, the sacrament of marriage, and take a single, all-embracing vow from which no earthly power can ever release them.

SPACE CREATURES

M. Schudlo, CSsR.

FOR LONG CENTURIES men of this earth thought that they were the only rational creatures in the universe, for they looked upon our planet, the earth, as its center. As science progressed, the inhabitants of our planet were forced to change their minds in many respects. They came to know that our Sun, the center of our solar system, is just one of the stars, the numbers of which is known to God alone. They must run into billions.

Evolution, which till now is a reasonable possibility and probability, is trying to prove that the whole universe evolved from a single premordial matter or energy, created by God some 3,000,000,000 years ago.

If the defenders and promotors of evolution are right, then we must accept that our earth is a splinter of the Sun, separated from it some 1,500,000 years ago. It took that splinter some one million years to cool off and to become a favorable place for the development of the planet and animal life. Then came man, the crown of God's creation, some 500,000 years ago.

If we accept the theory of evolution as true, — thus far it is only a theory waiting for proofs, — we must also accept at the same time that other stars which are similar to our Sun had the same origin. If their origin is similar to the origin of our Sun, then they too must have planets which resemble our Earth, the Mars and Venus. Some of these planets at least must be able to support a life similar to ours. Our earth is just a tiny world in a remote corner of an infinite and inscrutable universe. If our earth can support vegetable, animal and human life, there is no valid reason to deny that other planets around the stars, which are so many Suns, can also support life simi-

lar to ours.The space race has already begun and nothing can stop it. The present day technology has made enormous progress in the exploration of space. Once started, it will go on and on making new discoveries which are as much beyond our vision today as electricity or TV would be beyond the imagination of a fish or a dog.

In a not too distant future man will make his first flight to the Moon, Mars, Venus and other planets of our solar system. He will even try to get in contact with other planets which are outside our solar system.

Are there any other rational creatures in the universe?

Till a few centuries ago man considered himself the only rational creature living in the vast universe. No one ever thought that a journey to Mars was possible or feasible. But now, when travels into outer space and even to other planets are not regarded as unrealizable dreams, we must admit the possibility that some rational creatures may exist far away from our Earth.

Will man, travelling throughout the universe, ever meet some rational creatures like himself? Doubtless, it is possible, nay even probable that such creatures exist in outer space.

Physically, they can be quite different from us. They can be very primitive. They can live on trees, have wings, fly, etc. They can look like birds. They can live in the sea from birth to death. Thus they would be rational marine creatures. Their life would be very primitive because of the lack of fire. Almost all branches of industry and civilization require the possession of fire. But fire is impossible in the middle of the water. Thus a marine culture could never escape from the stone age. All utensils would have to be made of stone, for discovery and the use of metal would be impossible in the ocean. Thus the life beneath the waves of the oceans would be beautiful, but terribly limited and monotonous.

It is also possible that these rational creatures living on the surface of their planets are highly civilized and therefore their civilization is much more developed than ours. If it should be so, why didn't they try to reach us and notify of their existence? Maybe because of an unsurpassable distance. Of course, they might have tried to reach us through the electronic or other media, but we could not answer, because we had no way to do it. It's something like asking someone: "Answer the phone, if you have one!" Thus far we did not have the 'phone' to answer them.

In conclusion, these rational beings, composed of body and soul, despite their shape and physical appearance, would have been created by God, for a spiritual soul cannot evolve from the lifeless matter. If they have the body and the soul, they were also created to the image of God, and thus they are wearing the image of their Maker in their souls, because our likeness to God does not lie in the body but in the soul. If we ever come in contact with these races of rational creatures of outer space, then we will greet them as our Brothers. They are also the sons and the daughters of the same God Who made us, because they have the same Heavenly Father we do.

What relation would creatures have to God?

If such creatures like men do exist on some planets of outer space, in what relation are they to God? Scientists do not exclude, and the Bible does not deny that they do exist, although it does not say anything about these creatures, because the Bible concerns itself with Adam and his descendents and our Earth upon which human race has been created. The Maker of the universe did not exhaust His omnipotence by creating life here on earth. Neither is He bound to tell men that other rational creatures were made by Him on other planets. For this reason their very existence is left to our speculation and fantasy.

We do not take purely spiritual creatures into consideration, because we know from the revelation that such creatures do exist. They are called "angels". We are interested here only in creatures composed of body and soul, whether they are similar or dissimilar to us in their bodily appearance. The existence of such bodily and spiritual beings is not opposed to any truth of the Gospel or science. God is an all-powerful Creator. He can make whatever is capable of existing.

We must note that the rational soul of these creatures must be similar in essence (in the essential traits) to ours, although it may be endowed with faculties superior or inferior to the human soul.

If such creatures do exist on other planets, what is their relation to God, their Maker?

If God made such creatures on other planets, He made them for the same purpose He made us, namely, to know Him, to love Him and to serve Him. Every creature owes its existence to God, and therefore must be subordinated to Him and His will. This subordi-

nation is inescapable, universal and absolute, and refers to both rational and irrational creatures.

Furthermore, the rational creatures, being endowed with intelligence and free will, owe God a deliberate subordination, that is, they must admit that they depend on Him for their existence and all the qualities they possess. Thus they must consciously glorify their Maker, because God demands this formal glory from them. These rational creatures of the outer space would have the same duty to love and glorify God as men and angels.

If they neglect this main duty of their creation and existence, God will punish them, because by refusing to honor God they fail their Maker and frustrate the purpose of their existence. But if they do serve God, honor and love Him, He will reward them accordingly, because His justice requires that as the evil be punished, so good be rewarded according to the state of the rational creatures. If these creatures live merely in the natural order, their reward will be of the natural order, such as health, material goods and abundance of those things which make life pleasant and happy. If they belong to the supernatural order, their reward will be mainly supernatural.

—■—

ON THE HOME FRONT

W. Podiluk

COOPERATION BETWEEN PARENTS AND CHILDREN

WE BEGIN by telling the story of Jean, a very unhappy ten-year old. Jean moved into the city a few months earlier and it appeared that she was a bright youngster. However, Jean had a problem. She was shy and sensitive, thus she was unable to make friends easily. Besides, she had a tendency to take every remark very seriously and attach added meaning to every incident that occurred. As a matter of fact, as she reported on the events of the day to her parents, there was a tendency for them to become magnified beyond proportion. All these factors probably contributed to the lower grades that Jean was receiving in her new school.

The parents naturally became very concerned and blamed the teacher for showing a lack of skill, sympathy and understanding. They even considered, at a great deal of inconvenience to themselves, selling their house and moving to another part of the city.

Another factor complicated matters. Jean's parents discussed the problem openly in front of her. She was aware that her parents did not have confidence in the teachers because they were "hostile" towards her. Jean's mind was becoming prejudiced against her teacher.

Fortunately, the teacher herself realized the seriousness of the situation. She realiezd that much of the difficulty was due to misunderstanding, so she took the initiative and invited the parents to visit her. The parents accepted hesitatingly.

The visit lasted for more than one hour, but it was an immediate success. The parents went home feeling happy, their confidence restored in the teacher. The teacher, on the other hand, felt that she understood Jean's problems much more clearly. Jean cooperated, too. Her grades started showing improvement and she didn't seem to mind the other girls in class as much.

* * *

The story of Jean points out the extreme importance of harmonious relations between parents and teachers. Working together they can ensure a complete educational process — working apart, and even in opposition to each other, can result in many unfilled gaps in the child's education.

I am suggesting the following guides for parents to follow in promoting understanding and cooperation between the home and the school:

1) Parents should develop in the child a love and respect for God and their fellow men. The child must grow in the realization that the authority of the teacher is derived from God and that his classmates are equal with him in the eyes of God and that they are entitled to rights and privileges as much as he is. A lack of knowledge of these principles could cause a serious handicap in his learning abilities;

2) Parents should praise the role of teachers despite the short-comings of a few. In this way they will avoid the danger of prejudicing young minds against those who play such a major role in shaping their lives. Indeed, if parents are keenly interested in having their child get the most possible good out of being in a certain classroom, they should never criticize the teacher in front of the child. This does not mean that we cannot be critical of a teacher, but if there are any remarks to be made, they should be made when they will not be heard by the child;

3) Parents could do their children a great favor by helping them to cultivate good study habits through homework. Parents must see that homework is neatly done, correctly done, and always done. You do a child a great disservice, if you take his part when his homework is not done;

4) Finally, fathers and mothers will do their own children a great service by keeping in touch with teachers and school affairs. They can do it on an individual basis or through the valuable contacts provided by the Home and School Association.

For the sake of children entrusted to us, let us work and pray for cooperation and mutual trust between ourselves as parents and the teachers of our children.

—■—

HOW DO WE COMPARE WITH?

Americans of various faith give to their churches and charities at least 17 billions a year, that is about 4 to 6% of their yearly income. How do we Ukrainian Catholics of the U.S. and Canada compare with them? How much do we give toward our Church and its institutions, schools, orphanages and other charitable institutions without which no nation in the world can live and prosper in today's world?

THIS and HEAVEN, TOO

IT must surely have been a thrilling experience to be in Ukraine at Easter tide before the Russian blight benighted this Christian land, because it is such a heavenly experience at this time in our Carpatho-Rusin Church of Michael the Archangel. The lovely chant of the Rusin resurrection matins just before midnight lingers on in the heart and soul long after the last note has been sung. It is a catchy, happy chant that lends itself well to the charm of the Old Slavonic liturgical language.

As you enter the unassuming little village of Sheffield, just off the Roosevelt highway, you see the Rusin domes and crosses of the charming red-brick church, the nicest in town. It is surrounded by a quaint wrought iron fence and tall maples spreading out on a large lawn. The little town is hemmed in on all sides by the rolling Allegheny mountains. One of the former pastors said that it was like the hills of Karpatska Rus.

Some of the older parishioners still recall how the faithful kissed the very walls of the church from sheer joy and gratitude of having a church of their own. Former members who left during the depression in search of work in distant places frequently return to "nasha cerkva" and former pastors also come to visit "moja parafija." One of these good servants of God now rests on the hill overlooking his beloved charge.

In the quiet darkness of the peaceful night the bright lights from inside the church reflect a warm invitation. As we alight before the church, we can see the lovely chancel screen, that picturesque iconostasis that imparts such regal grace to our churches. The doors to the church are of transparent glass in seemingly anticipation of the modern trend to accomodate and advertise the great truth and beauty of Christ's teachings. Additional lights play on the heavenly court that presides from this pictoral panorama of the glorious history of the Church in a resplendent shower of warmth and light.

It is now the Easter vigil and the faithful hurry to church for Matins. Spring is in the air, but the snow is still around in scattered patches. The spirit of spring is unmistakably reflected in the glorious Easter Liturgy with grandiose display and power.

The Resurrection Matins commence with a procession that symbolizes the holy women on their way to the tomb. Our young, tall, handsome priest in his loveliest vestments, stands before the church doors. Father Julius knocks on the doors three times with the cross. In a beautiful Ukrainian tenor he sings out the lovely, "Chrystos Voskrese!" (Christ is risen!) The doors open up, for Christ has left the tomb; the three large, rich-toned bells in the stately tower peel out the resurrection of the entombed Savior; the shroud has been ceremoniously carried to the altar; the church is perfumed with the incense that pours out extravagantly from the thurible.

In an extraordinarily beautiful voice the celebrant sings the lovely Easter canons and verses. The congregation in a spirit of brotherly love joyfully, triumphantly sings the beautiful chant of St. John Damascene:

The Paskha joyful, the Paskha of the Lord, the Paskha all majestic has shown forth upon us! The Paskha! With joy let us embrace one another! O Paskha! Release from sorrow! for today from the tomb as from a chamber of repose, has Christ shone forth and has filled the women with joy.

From the altar, from the congregation: **Christ is risen!** Christ is risen! Gladly, joyfully, triumphantly, profusely, ceaselessly the glorious acclamations to the Risen Christ!

This is the Church's grand aperitif, the divine appetizer before the sublime banquet which is about to begin, the Solemn Eucharist Liturgy of Easter. The heart is overwhelmed with all the extravagant beauty and symbolism of the service, the wealth of flowers; Christ, His Mother and the Saints triumphantly gaze from their iconic niches, all guiding us to the truth of the Resurrection, the eternally Crucified, the eternally Resurrected Christ and God. Father Julius, almost endlessly, incensing the altar and icons over and over, preparing the consecrated table for the Divine Feast which will soon follow.

From the symbolism of the royal doors, Christ, the King, comes into our hearts at every Divine Liturgy.

Through these doors He comes to us as the Royal Almoner with the treasures of God, the generous Father.

As I savor the divine beauty of our gloriously incomparable Liturgy, I come to realize why we cannot be neutral in Christ. I seem to understand why our archbishop Joseph Slipy, the jailed Archbishop of the Ukrainian Catholic Church flees into the cold nights of another Egypt with Christ and Mary because of the Russian Herod. There is no room for Him in the Russian inns, but Christ finds consolation and refuge in the loyal, generous heart of His servant in cold, abandoned Siberia to return only when this current Herod is vanquished by our prayers and sacrifices.

Indeed, with St. John Damascene we declare:

This is the chosen and holy day, the one King and Lord of Sabbaths, the feast of feasts and the triumph of triumph; wherein let us bless Christ forever.

Christ is risen from the dead...

Cast your eyes about you, O Zion, and behold for lo! from the west and north, from the sea and from the east, as to a light by God illuminated, have your children assembled around you, blessing Christ forever.

* * *

The procession with the richly encrusted Book of Gospels of the Little Entrance, the great Entrance with the chalice and Host escorted by unseen Angels, the breaking of the Divine Bread of Life, and the solemn Blessing have been gloriously spent in the early hours of this Easter morning Divine Liturgy.

The recessional forms with the president of the Holy Name Society carrying the processional cross, cherubic-faced acolytes carrying lighted tapers, the lector close at Father's heels who brings up the rear. They are on their way to the blessing of the delicately fragrant Easter foods in the church hall. After the "strohee peest" of Good Friday and Holy Saturday these foods take on added lustre and appreciation after the rigors of mortification and intensified prayers. Kovbasa, (sausage), paska, ham, pressed cheese swathed in eggs and "cvikla" are doubly blessed and sublimely delicious from the general benediction of the priest.

How lovely are the customs of my Heavenly Father's house! I will go into the house of the Lord Who gives youth to my soul and strength to my body. I will sing Your praises, O Lord!

Helping the Juvenile Delinquent

by John Zubaly

Numerous articles are being written at the present time on the problems of the Juvenile Delinquent Boy. Daily the newspapers report "mistakes" committed by a boy who is in trouble with the law. Also, much publicity is being given to the efforts of citizen groups interested in the welfare of the boy. Ways and means are constantly being discussed on correcting and eliminating the pitfalls that lead a boy into anti-social acts. No need to point out that the delinquent boy is no credit to himself, his community or his country.

A T-shirt, blue jeans, jacket and an annual haircut are the familiar "trademarks" which frequently indentify a gang-type delinquent. Yet — no matter what type of clothing he wears, he fails to realize the important fact that he is a human being created in the image of his God.

Usually the delinquent boy has abandoned his Creator. A good example for the delinquent boy to follow is another type of boy called an Acolyte, or — in the language of the layman, an Altar Boy.

The garb of the Altar Boy is in keeping with his duties of being

"someone special for God." His type of clothing signifies that he is a boy who serves. He serves his church, his community and his country and, above all else, GOD!

He is a boy with a great love for God. If the Altar Boy can serve God, why can't the juvenile delinquent who usually has a great deal of idle time on his hands which all too often leads him into serious trouble, likewise have an abiding love for God?

One compelling answer to the problem of the Juvenile Delinquent is to restore his faith in Him. All that is required is a sincere and honest effort on part of individuals and groups to show and to explain to any boy that — the doing of good for oneself must begin by believing and serving GOD!

—■—

WHY SOME PEOPLE LIVE LONG?

Man's life is like an automobile. It can serve a man for a long or a short time. It depends on how a certain man uses it and cares about it. Except for certain diseases for which men are not responsible, here are the factors that contribute to prolong man's life upon earth: good standard of living, frequent checkups, lack of excessive worries, drink and eating, exercise, fresh air, good breathing and restful habits, and prompt medical care. These means of prolonging life are within the reach of practically every American and Canadian.

Unfortunately many men and women are digging their own graves with a "spoon" or "glass," excessive worries, lack of rest, etc., things that can be easily eliminated from one's life...

I'D LIKE TO KNOW....

1) What is a Novena of Masses? Who can say them?

Any priest who is not a pastor can celebrate such a novena. It is hard for the pastors to accept such a burden, because they have obligation of celebrating Mass for their faithful on Sundays and Holy Days of obligation.

Such Masses may be sent to any monastery of priests. (You may send them to: Rev. Fr. Master, St. Mary's Seminary, Meadowvale, Ont., Canada).

2) In my catechism class I have some children whose parents are practical atheists. How can I teach such children to practice their religion?

It is a hard task indeed! The support of good and religious parents is the best guarantee that children will practice what they have been taught in school about God and their obligations towards Him.

In case of the lack of the support from the parents the teacher must appeal to the heart of the children as well as to their little intellects. Children should be told that learning the answers alone is not the most important thing in the religion class. They must be helped to understand that it is far more important to observe the Commandments than to recite them, to receive Holy Communion than to know what it is. Thus it is clear that the question and answer method does not fully suit the learning process of children. It is not always true that those who know how to defend their faith do also practise it.

Children must be taught to love what they learn in school about God and religion. Such knowledge must be imparted gradually and naturally, otherwise children will not practise what they have learned under the pressure of the teachers. In cases where the parents do not practice their religion at all, children must be taught personal responsibility, that is, to feel that everyone of us must give an account to God for his own life, regardless of what the others — be it his parents — are doing.

3) I have a son who is taking his instructions in religion from the Latin Rite sisters, because we have no school of our own. Where must he receive his first Holy Communion, in our own church or in the Latin?

First Holy Communion is one of the most memorable moments in a person's life. Consequently, it should be received in one's own church and Rite. It is an anomaly when our children are 'pushed' to receive it in a church of the Latin Rite just because they are attending a Latin Rite school. The teachers of the Latin Rite schools should be acquainted with the laws of the Catholic Church and honest enough to tell the children of the Eastern Rite that it is the will of the Popes that each Catholic serve God in his own Rite.

4) Are Catholics bound in conscience to support their Church according to

their financial means?

Yes, they are bound to do so, for the 5th Commandment of the Church imposes such an obligation upon every Catholic who is able to fulfill it.

Some Catholics contribute more than their financial means allow, while the great majority certainly gives much too little. They do not care about the Fifth Commandment of the Church that binds all Catholics under the pain of sin. This is an obligation rising from religion and justice. Unfortunately few, if any Catholics, feel guilty enough to confess their negligence. Thus it is the most forgotten sin of our times.

A practical Catholic should contribute at least 2% of his yearly income to the support of the Church. Thus a man whose weekly salary amounts to $60.00 should contribute about $1.20 a week. This contribution covers the family as a whole. The amount is not too large, but how many Catholics contribute even that much to the support of their parish and the diocese? It's time to wake up and to realize the importance of the Fifth Commandment. God rewards the generous.

5) What is psychotherapy?

Psychotherapy is the medical practice with which some doctors are trying to cure those who are spiritually, or mentally ill. It is the result of the therapist upon the patient. The doctor listens to what the patient is trying to tell him, and helps the latter to explain his troubles, for once some problems have been duly explained, they cease to bother the sick man. Thus listening and helping to understand what the patient is trying to tell his doctor is the most important thing, nay it is the whole essence of psychoanalysis and the essence of psychotherapy.

6) I am an alcoholic. My relatives urge me to join the AA. What should I do? Can they help me?

Of course, you should join the AA, if you cannot help yourself without it. Alcoholics Anonymous is a form of group therapy with a religious basis. Belonging to a group composed of individuals with similar problems and the faith in God are the two main sources of the moral strength that its members gain from being together and sharing their problems, failures and victories. The feeling of belonging and of having friends who passed through the same difficulties helps the individual alcoholic to overcome his own attitude of self-defeatism and despair, for it does so much good to talk about one's problems to those who are interested in listening and helping the others. This helps an alcoholic to regain his lost self-confidence and thus to start his moral and spiritual recovery. If he perseveres with the trust in God's help and uses all available physical and spiritual means he will most certainly get rid of his sickness of being a slave of alcohol.

7) I am a nurse working in a public hospital. Sometimes I must baptize a child. Whom should I notify of the fact that the child has been baptized, the local priest or the pastor of the mother, if she is from another parish?

You should notify the local pastor (Can. 778), and the local pastor must then bring this fact to the attention of the pastor of the mother of the child. The local pastor will send a report of the baptism to the pastor of the parish to whom the baptized child belongs.

8) Our Pastor never urges his parishioners to pray and work for the conversion of our non-Catholic neighbors, because he says that, "we must live with these other people in our town." Thus in ten years of his office we did not have one single convert, although one half of the population is non-Catholic. Is his procedure right?

It seems that your pastor has worked out a status quo with these people, because he is afraid to go around 'prozelytizing.' We do not say that either the parishioners or the pastor should stir up trouble with non-Catholics who live in your parish. Be it far from us. But we do not see why he cannot exhort his people to pray and to sacrifice themselves or to come to daily Mass in order to obtain the grace of the true faith for the people who live in your town. It should bother everyone of you that half of your town is outside the Church, and nobody does anything to enlighten these non-Catholic fellow men of ours. It cost so little to become an apostle of Christ through our good example, prayer and occasional explanation of the Catholic belief.

9) Do we gain any indulgence when we receive Holy Communion on Easter Sunday?

Yes, the Holy See has granted a plenary indulgence under the usual conditions (confession, Holy Communion and the prayer for the Holy Father) to those Christians who attend Matins or the Divine Liturgy on Easter Sunday either at dawn or in the morning (AAS, Feb. 1944, p. 53, N. 31).

INFORMATION SOUGHT ON FOREIGN LANGUAGE USAGE

Are you concerned with teaching, using or preserving the non-English language brought to this country by immigrants? If so, you may have received, or will be interested in a questionnaire being sent out by the Language Resources Project. The Language Resources Project is conducting a conducting a nationwide study— the first of its kind — under the sponsorship of the United States Office of Education to find out exactly what American nationality groups are doing to teach and preserve their ancestral languages. If you received a questionnaire, be sure to complete and return it. If you are interested in participating in this important project, write to Language Resources Project, 111 West 57th Street, New York 19, N. Y., for a copy of the questionnaire.

WHAT PRICE ETERNITY?

One cold, rainy spring night a car skidded off the highway and, rolling two or three times, landed right side up in a ditch. Fortunately, the man inside was not seriously hurt. He sat for a few moments and dazed, before suddenly realizing that a small fire had started near the broken gas line. He must get out quickly! As he struggled to open the battered door, he realized that one of his feet was caught under the twisted floor pedals. The flames crept closer and closer to the gas tank. Having not other recourse, he took a penknife from his pocket and began to saw at his ankle. Help arrived just in time.

If a man so loved his mortal life that he would hack off a limb for it, is any sacrifice too great for us to make for our eternal life? This is an especially good time to think of this question, now that the Lenten season is upon us and the Resurrection near. — (by Betty Prystupa)

Teacher: "You remember the story of Daniel in the lion's den, Bobbie?"
Bobbie: "Yes, ma'am."
Teacher: "What lesson do we learn from it?"
Bobbie: "That we shouldn't eat everything we see."

BOYS! TAKE NOTE

Betty Merczyk

HE STOOD kind of all slouched up, his hands in his pockets. His hair was unkempt and his shirt badly needed a pressing.

Finally he shuffled over to the pretty girl talking to a group of friends near the water fountain, tapped her on the shoulder, coughed rather awkwardly and said:

"Uh, hey, Sal! Can we go for a spin tonight and maybe stop for a coke at the grill?"

Sally, who detested being called Sal, grimaced and murmured:

"I'm sorry, Bill, but I have another date."

She and her friends quickly moved down the hall and away from Bill. A girlish giggle trailed behind them.

Poor Bill! He looked like a most dejected fellow, as he turned around and headed out the school towards home.

* * *

Sally, no doubt, was embarrassed; Bill was probably very hurt and disappointed.

But the situation warrants closer scrutiny.

More times than enough, it's the boys who lack many social graces during their teenage years, rather than the girls. Somehow, the boys are more difficult to approach about these things, too. Thus they continue for longer periods with the least possible knowledge that cleanliness and good manners are social assets.

Fundamentally, Bill is probably a likeable fellow and a lot of fun. Sally would probably enjoy his company, but his physical appearance sent her scurrying.

One good reason that boys pay less attention to their appearance is that they don't become aware of girls as quickly as girls become aware of boys. They seem to be more interested in sports, tinkering with their cars and going on camping or fishing trips.

They even laugh at their chums who do take an interest in clothes, manner of speech or rules of etiquette. It's all a part of growing up.

But, let me give fair warning to you young gentlemen who don't pay attention to your appearance. Like Bill, you are probably missing out on a lot of fun and good companionship.

A little bit more care about your clothes, hair, vocabulary, and manner of approach when asking for a date will give you more chances to enjoy your teenage years.

Here are some tips that might bring you more popularity among your gang:

* cleanliness;

* well-groomed clothes (certainly not expensive ones, because you grow out of them too quickly);

* rules of etiquette, e.g., — phone in advance for a date, not the hour before; meet the girl's parents with respect; guide your date across the street by taking her hand; seat her in a chair before doing so yourself; compliment her only when you mean it; take her home at a decent hour; remember your "pleases" and "thank yous", and many more such courtesies that are marks of social grace;

* don't be rough in your speech and be sure your vocabulary is fitting for a boy your age;

* call for your date at the time that has been arranged;

* always respect the feminine sex and forget trying to be a "smart-alex" by making passes;

* remove any thought you might have that a practicing Christian is being a sissy. You just won't believe how important this is to a girl;

* and finally, always conduct yourself in a manner that would make your Dad feel proud that you are his son.

These are just a few little hints in the direction of becoming a gentleman. Think them over and give them a try, if you are not already practising them. I'll bet you'll find it easier to be a teenager.

Incidently, it would do the girls well to pay attention to them too. But more for the girls at another time.

—■—

Saint Gerard Majella

CHAMPION OF THE FAMILY

by Edward Lumley-Holmes, C.S.S.R.

■ IN many homes throughout the world, the happiness of Christmas was enhanced by the presence of little children. And many parents will utter a prayer of gratitude to St. Gerard because they attribute the completion of their family circle to his powerful intercession.

The feast of Christmas was always an occasion of joy to St. Gerard. As a child he had been favored by Heaven with the appearance of the Divine Child and His Mother in a little church near his home. So one would expect him to retain a deep personal love for the Infant Jesus and Our Lady.

During the weeks of Advent, he prepared himself for the coming of the Redeemer by prayer and fasting. He enjoyed Christmas Day and its festivities celebrated by his monastic family, the Community. But the spiritual significance of the feast moved him deeply. He never ceased to wonder at the story of the Incarnation — the birth of the Savior of the human race.

When Gerard became a Redemptorist, he was delighted to find that he would be expected to practice devotion held in honour of the Divine Child.

Perhaps it was this intense love for Our Lady and Her Divine Child that aroused in St. Gerard an interest in the spiritual welfare of mothers and their little ones. Several times during his life on this earth, he helped mothers in moments of crisis. Since his entry into eternal glory, his interest has not ceased. The story of his work for mothers and their children is known throughout the world.

Few parents were more grateful to St. Gerard this Christmas than those who have to thank him, not only for the safe delivery of their child, but also for the very Faith itself.

Recently, a young Catholic mother introduced the Saint to a non-Catholic friend in a maternity home. She had lost her child and was feeling very distressed about it. The Catholic mother spoke to her of the wonderful favours granted through the intercession of St. Gerard. The non-Catholic found some comfort in her words and asked rather timidly whether she would be able to pray to the Saint as well.

The Catholic friend gave her a medal and a leaflet which contained a prayer that she could use.

Later on, this non-Catholic gave birth to a fine healthy baby. She experienced none of the difficulties that had been predicted. And she was so convinced that St. Gerard had helped her that she took instructions and was received into the Church.

Such mothers will have a special reason for thanking St. Gerard. And we add our own prayers of gratitude, because since this magazine began some years ago several non-Catholics have been introduced to St. Gerard and their devotion to him has lead them eventually to the true Faith.

— (Novena)

HEART ATTACK

THE heart is very important in a man's life. When the heart stops beating man dies. Certainly not all heart diseases are fatal. The heart never falls all at once. It sends out aches, pains, twinges, murmurs and palpitations and fainting spells which notify the victim that his heart is in trouble. There are also cold feet that sometimes can warn man of the approaching danger.

Heart disease is a tricky killer, but if man heeds to its warning by acting soon enough he can easily prevent serious consequences from heart disease.

Most of these symptoms indicate nothing, and you can forget about them, if your physician assures you that they do not indicate danger. Sometimes people become invalids because of the terror of these symptoms which, upon proper examination by an expert physician, turn out to be completely harmless.

Symptoms of Trouble

There are many causes of heart disease, such as rheumatic fever, vitamin deficiencies, hardening of the arteries, high blood pressure, coronary-artery disease, etc.

What are the symptoms that a person faces a possible heart attack?

Here are some of them:

1) Shortness of breath is a common complaint and can indicate the danger, although it is not always so, for countless persons without heart disease are bothered by it.

2) Heart diseases usually cause chest pain, or pain down either arm, although such pains may come from other causes than the heart.

3) Palpitation can be a symptom of an ailing heart.

4) High blood pressure, which is

known as hypertension, is a disease caused by a spasm or narrowing of the small blood vessels throughout the body. This hardening of the vessels forces the heart to work harder to push the necessary amount of blood through the blood vessels. Thus the pressure of the blood rises and an elevated blood pressure results.

If the pressure persists for a long time, the heart gradually enlarges because of its increased amount of work.

No one really knows what causes the narrowing or the hardening of the small blood vessels which leads to the high blood pressure. It can be tension, or some chemical secreted by the adrenal or pituitary gland, known as chorestal or solid alcohol, or kidney, or some disorder within the blood vessels themselves. It can be any or all of them together that causes the hardening.

High blood pressure is more often found in the females, but it is generally more serious in men. Although people with high blood pressure should watch themselves, they must not consider themselves 'so sick' that they can do nothing, for they are not necessarily invalids. They still can lead a useful and happy life, if they make concessions to their hearts and blood vessels.

Precautions

Those who suffer from high blood pressure should indulge in moderate exercise, such as walking, not running on stairways, taking a nap twice a day even if it be a short one, quitting work before they are tired, five light meals a day instead of three regular ones, keeping cigarettes and coffeee to a minimum, exercising daily and getting to bed before midnight.

Besides, weight reduction and control of appetite are paramount. Salt intake must be restricted to one or two grams daily, but avoiding salty foods altogether.

Coronary-artery Disease

This disease is caused by the hardening of the blood vessels which may result in clot formation. Arteriorsclerosis or the hardening of the arteries results from the deposition of fatty substances on the arterial walls which produce a narrowing of blood vessels.

This narrowing reduces the flowing of the blood through the blood vessels to the various parts of the body. In such conditions exercise, emotion and overeating can cause a spasm of the vessels, resulting in the pain in the chest or the arms referred to as "angina pectoris."

Coronary Thrombosis

It is the same as arteriorsclerosis, plus a blood clot. This clot obviously narrows the vessels still more, thus adding to the strain of the heart and to the intensity of pain. Coronary thrombosis occurs much more often when the person has high blood pressure, diabetes or is overweight.

The attack seldom if ever comes suddenly. It is usually preceeded by numbing or tingling of either arm, difficulty in breathing while lying down, stomach pain after eating and a sensation of pressure under the breast bone.

Strokes

A stroke results from damage in some part of the brain. Most strokes are caused by thrombosis, that is, the clot, or rupture which produces hemorrhage and bocks some area in the brain. They are usually caused by high blood pressure or hardening of the arteries, or both. In such cases the blood cannot get to a specific area, because a particular blood vessel is damaged or blocked.

The members of the body, such as legs, arms, tongue, are controlled by a specific area in the brain. When that specific area is damaged, man loses control of the corresponding member, let us say, of his hands, speech, etc.

If the vessel is partly damaged, the loss of the use of that particular member, is partial. If it is complete, the loss is also complete. If damage is permanent, the loss will also be permanent.

Angina Pectoris

This condition, characterized by a very definite pattern of heart pain, is usually caused by excessive exercise, emotion or excitement, and is usually relieved by rest.

The sensation of pain usually starts as a tightness of the chest, and then goes down the right arm, sometimes the left, often the back. Sometimes it starts with the fingers and hand, and works toward the heart. Sometimes the pain goes to the jaw.

Buyer: "Will the color in these stockings run?"
Seller: "Oh, no!"
Buyer: "Then it is fast."
Seller: "Certainly."
Buyer: "Well, how can anything that won't run be fast?"

GOD'S MYSTERIOUS WAYS

F. Woloshen

OUR future is in our hands to a much greater extent than most men realize, provided we work hard and trust in God. It isn't the circumstances that shape our life nearly as much as the attitude with which we face them. From my own experience I am convinced that each man's fate on earth is guided by God's mysterious Providence.

* * *

A portrait of my great grandfather, in Cossack custom, shows that he was of Cossack descent. After their headquarters in Ukraine "Sich" had been destroyed by the Muscovite Tsarinna Katherine 11 in 1775, a group of Cossacks proudly refused to submit to the reign of the Muscovites; neither did they want to live under the Turkish Sultan who accepted a number of Cossacks under his protection. That group to which my great grandfather belonged, with the help of the French, crossed the Ocean and went to America where they fought against the English for America's independence.

After the war they settled on the West coast. They lived amongst Protestant people and eventually accepted the Protestant religion. I did not know much about Ukraine, except that my ancestors were Cossacks. I was curious though to know more than the mere fact they were Cossacks, but it was impossible, because I did not know any Ukrainian people.

* * *

I was born in a small town near the West Coast. My father owned a coal mine. He was very fond of my brother Michael and me. When I was 13 years old he was killed in a mine explosion. Two years later my mother closed down the mine and we moved to Minnesota. My mother bought a house and a lot, big enough for a garden. After

completeing highschool I got a job in a restaurant. Right next to the restaurant was a filling station. Harry, its owner, patronized the restaurant and thus we became friends. Consequently, he often visited our home. My mother was impressed by Harry and hinted that he would be a good son-in-law, but I paid little or no attention to her insinuations. Obviously, he was a fine man, strongly built, handsome and a hard worker. I noticed also that he was fond of me. Harry was eight years older than I, but the difference in age was of little importance to me. Since he was industrious, he would easily provide a life free of worries, if I married him.

Harry had a hobby — car racing. He spent a great deal of time on it. Often he took me to the races, at which he was successful and not infrequently he won some money.

* * *

"You see, Helen," my mother said, "you should thank God that Harry wants to marry you. Many a girl will envy you when you become his wife." I appreciated her esteem for Harry, because not too many men of his age own a business and are such lively sportsmen.

At that time our acquaintence was two years old. One evening Harry with his two companions, called up and asked me to go to the race. Harry introduced me to them as his future wife. I did not particularly appreciate

such an introduction, because it was more my mother's and his idea than mine.

It took several hours of driving to reach the town where we were supposed to watch the race in the afternoon.

Sunday morning Harry and I attended a church service in a Protestant church. Although the minister delivered a wonderful sermon, the whole service did not impress me, because it seemed soulless. Harry's devotion and piety pleased me, because I cannot trust a man who does not believe in God.

* * *

In the afternoon we went to the races. While I tried to find my seat amidst thousands of people who came to them, Harry took his place in a row of contestants. The roaring applause of the crowd betrayed their impatience. All at once a man came out, gave a signal and the uproarious race was on. Hysteria seized the crowd. Each one cheered for his contestant. I sat quietly, because I had seen and heard similar performances.

The engines roared, car wheels squeeled and clouds of dust blew up, as the contestants tried to surpass one another. Each driver pressed his accelerator to increase speed each minute, from 70 to 80, 90, 100, and 110. Then the announcer appeared on the platform and reported that Harry broke the record at a speed of 115 miles an hour. During the race the announcer also related that two contestants were killed. On hearing the sad news the crowd become silent, but silence lasted a few seconds only, because the hysterical multitude wanted other contestants to make their record.

Car races did not interest me at all. I thought that it was a way of committing suicide. Harry's breaking the record did not greatly please me, because he could have easily paid with his life for his foolish pride. Since I did not like the car races, he promised to quit them after we were married, but I was not sure that he would keep his promise.

* * *

Following the races we had dinner and that same evening started for home which was 300 miles away. A good length of the road ran through rocky cliffs and precipices.

Harry and his companions complained that they were tired. "I am taking the back seat to get some sleep," said John. "I'll do the same," added Russ. "Listen fellows, Harry is also tired. Do you want to kill him?" I exclaimed in indignation, but John replied: "We voted on who would drive, and you, Helen are our driver today." I thought that they were joking, because I did not expect them to choose me to drive at night, and besides we were towing a wrecked car. Harry quietened me, saying that I was a good chauffeur and that I would be relieved as soon as they had some rest.

I felt anger inside me, but since they looked so tired, I reluctantly agreed to drive. I had not yet driven ten miles when all three were sound asleeep. Harry fell asleep sitting up beside me. John and Russ were sleeping in the back seat. As I looked at Harry sleeping, I became resentful and thought to myself that he was only concerned about himself. If I really loved him I would not mind driving, because this would be a pleasure.

While driving I thought that Harry and I were now so used to each other that we would eventually get married. I was climbing a steep hilly curve. Suddenly a car appeared on the hill. It came so close that I was paralyzed with fear and panic. I quickly swerved to the right side of the road, but went a little too far. The car we were towing slid over the edge of the road and its weight was pulling my car towards the precipice. I applied the brake with great force. When the car stopped I shut my eyes, because I did not want to see what could have happened. "My

God, only a second more and we all would have been dead!" I sighed, shaking from consternation.

* * *

The three men awakened by the jolt of the car. John jumped out and shouted that we were only three inches away from falling into the precipice. Harry followed him and looked at the cars. Then he turned to me and said, "Helen you are a remarkable driver. Just sit still while we unhitch the other car and put it back on the road."

The driver who nearly pushed us off the road did not even bother to stop to see what happened, but a transport truck that followed him did and the driver jumped out of the cab and came over to help us. With my eyes still closed, I said that the car before him nearly pushed us into the precipice. I heard him laugh and exclaim, "A Ukrainian proverb says, 'Man makes plans, and God rules the World'." I looked up at him and asked whether he was Ukrainian. I became dumbfounded at the sight of him because he was so handsome and kind.

"Yes, I am Ukrainian," he replied. "My ancestors came from Ukraine to America." From that moment I felt that the earth under me was spinning. Suddenly I felt that I was his captive for life. "My Lord, why should this happen?" I know Harry for two years now, but never had such a feeling about him, while this stranger captured my heart in one moment.

My soul was filled with anguish, for I knew that it would only take a few minutes to straighten the cars out and we would part with this stranger forever. I was sorry that our car did not break down completely. Had that happened, the stranger would have spent more time helping us, and this would had given me more time to get acquainted with him. To start a conversation, I said, "I did not expect that the other driver would drive so fast on a curve." But he interrupted and asked me, "Were you driving this car?" "Are you a race fan?" "No," I said, "I am a waitress and work in a little town in Minnesota." "If you are as good a waitress as a driver I would like to have coffee at that restaurant," he added, smiling. "Where is that restaurant?" Without lifting my eyes, because I was blushing, I gave him the name of the town and of the restaurant. Oh, how I was wishing that the men would take much more time straightening out the cars because I wanted so much to talk to this stranger.

"I drive a transport truck for a large company," he said. "Twice a month I travel across the country." In the end he told me that his name was Myroslaw.

Then Harry came over to my side while the other two men got in the back seat and asked me to move over, because he was going to drive. His rough manners hurt my feelings.

I asked myself angrily, "Why does he order me around? He does'nt own me? Why, we are not even engaged!" Myroslaw noticed that I was disturbed by Harry's roughness, and said, "I hope to see you again." Then he went back to his truck. The engine roared as he drove away. I wondered, if I would ever see him again. When I heard the roar of his big engine die out, I said in my heart, "Dear Lord, help me to forget him quickly." But this was easier said than done. While driving home I thought of his kindness, and goodness. He was a Ukrainian. Ukrainian blood stirred up in my veins.

Next day I borrowed a book from the library about Ukraine. I was very interested in that book which awakened my love for the Ukrainian people.

I read in that book that in America there are some half a million Ukrainians, the majority of whom are Catholics, while the rest are mostly Orthodox. I wondered to what church Myroslaw belonged.

I read this book thoroughly and prayed to God that, if such be His will I

may become Myroslaw's wife.

* * *

Three weeks passed since the day we met. One day I was serving the customers at the restaurant and Myroslaw appeared in the door. I was so surprised to see him that I dropped the dishes I was carrying. He looked at the muddle I was in, and laughed heartily.

"What? Have you found the place?" I exclaimed. "Right, I have," he replied. "But where is the tasty meal you were telling me about?"

His request gave me an opportunity to prepare the best dinner I could. This was the only way to let him know my feelings.

While he was eating I sat at his table and talked to him. I learned that he was a Ukrainian Catholic.

He said that he did not have any intention to come here, because he had to drive a hundred miles in order to get here. "But I am glad I came," he added. I was glad too that he came, although I did not say so, because I did not want to show how much I cared for him. In my heart I knew I liked him more than anyone else in the whole world.

* * *

At that I was surprised at myself. With Harry I could talk so easily, and in Myroslaw's presence it was just the opposite. I was tongue-tied and could not think of anything to say. I wanted to ask him when I would see him again, but I didn't, because decent girls should not impose on men. He finished eating and on leaving smiled and said, "Goodbye."

A month passed and I had not heard from him again. I longed for and waited to see him. Then I decided to get a book on Catechism to study the Catholic religion, although I did not really know why I was doing it.

I counted days and hours to see him again, but he did not show up. "Dear God," I prayed, "please do not let him forget me."

* * *

(Will Myroslaw come back? Continued in the May Issue).

—■—

YOU, TOO, MUST WIN YOUR PLACE! — by P. Prystupa

At a large Canadian University the residence dining hall is divided into two sections; one for the regular students, the other for students who are in training for a varsity team such as football, hockey, or track and field. On one side of the hall, trays of roasted meat, gravy, potatoes, apple pie, and coffee with cream and sugar are passed up and down while the students in training must be content with lean meat, green vegetables and salads, fruit and milk. Although tantalizing smells of good food fill the air, the resolute boys stick to their less tempting diet. They know they must make this sacrifice in order to gain a place on the "Varsity Team."

As we enter the Lenten season we should also consider making a sacrifice. We have more than a place on a Varsity team to win; we must win our eternal life hereafter through our routine, daily work, duties, job, profession, sufferings, house chores, etc. All these monotonous sacrifices help us to rise spiritually together with Our Lord on Easter Sunday.

When Lincoln arrived in Washington for his inaugeration, with the nation on the verge of civil war, he found himself besieged by office seekers. Lincoln observed ruefully: "I feel like a man letting lodgings at one end of the house, while the other end is on fire."

—o—

Pride does not only produce all kind of vices, but destroys all virtues a person might have acquired in his previous years of hard endeavors.

My Prickly Problem

M. Schudlo, CSsR.

(Preventive and abortive pills)

I know a Catholic woman who is quite busy in our parish organizations. She has two children while I have five. She often laughs at me and calls me old-fashioned, because there are other things in life than the mere bearing of children. She told me that she uses preventive birth control pills to avoid pregnancy, or if she is not sure that she is not pregnant, she makes recourse to abortive pills. She says that it is OK, as long as she does not cause abortion or distorts her marriage act. What must I think of her acting?

The preventive birth control pills are supposed to prevent ovulation, thus rendering a woman incapable to conceive a child. Ovulation usually comes once a month. If the pill stops it, no conception is possible.

The abortive pill instead expels the ovum after it has been fertilized by male semen. It expels it from the fallopian tube, in which it would develop into an infant. Consequently such an expelled ovum dies.

What must we say of the use of such pills from the Christian standpoint of morality?

Both methods are sinful, and for that reason they are condemned by the Church as serious abuses of the Sacrament of marriage. It is always a mortal sin to artificially prevent the possibility of conception, no matter when a person employs these pills: before, during or after the marriage act, because the purpose of these pills is always the same, that is, the artificial birth prevention.

It is a mortal sin to use pills with the intention of preventing ovulation, because it is nothing but a sheer and sinful birth control. It is the same to prevent the ovum from being produced, as to frustrate it of its natural purpose after it has been produced.

It is even a more serious mortal sin to use an abortive pill with the intention of expelling a fertilized ovum from the body. A woman that does it becomes guilty of abortion, at least in intention, and abortion is a far more serious sin than simple contraception, because it is a real murder of a human being that has been conceived, since a rational soul is present from the first moment of conception. The abortive pill interrupts the generative process. Whoever does it, commits a mortal sin, for it is nothing else but a deliberate attempt to expel a living child from the womb in the first stage of its development.

Furthermore, such a woman would be excommunicated from the Church, if she were sure that a living impregnated ovum has been expelled, for such is the punishment of the Church for those who procure abortion (Can. 2350, 1).

This is the Catholic view of those pills which are known as preventive or abortive. Catholics must know that their use is always forbidden under the pain of mortal sin. No matter what some doctors say and how many women are using them, their use is morally evil and therefore forbidden, because they distort the natural marriage act. Such a distortion constitutes a mortal sin, for which the Lord killed Onan who did it. The Bible says: "Onan frustrated the act of marriage when he mated with her (Thamar). The Lord punished him with death for this abominable deed" (Gen. 38, 9-10).

What is Manor Junior College?

IF you are parents of a daughter studying in an academy or high school at the present time, you will soon be faced with the problem of chosing a reputable college that will develop her "whole" personality: spiritual, intellectual, physical and social.

Such a college is Manor Junior College, a unique, and only one of its kind in the United States, Ukrainian Catholic Women's Institute situated in Fox Chase Manor, Jenkintown, Pa. 15 miles northeast of the business, historical and cultural centers of Philadelphia.

Manor Junior College, opened in 1947 primarily for girls of the Ukrainian Rite, is conducted by the Sisters of the Order of St. Basil the Great and dedicated under the patronage of his sister, St. Macrina. It is affiliated with the Catholic University of America, Washington, D.C., and is a member of the National Catholic Educational Association and the International Federation of Catholic Alumnae.

Manor Junior College offers a general education of college grades for those interested in limiting their college education to two years and to accommodate students who wish to correlate their work with that of a four year college with the purpose of transferring at the end of the sophomore year.

Manor follows 2 general programs: The Liberal Arts Transfer Program patterned for those who wish to go on to a senior college, offers in addition to English, philosophy and languages, such science as biology, chemistry and zoology, and a complete course in mathematics, including college algebra, trigonometry and calculus.

The Terminal Business Training Program, divided into the general secretarial, executive secretarial, and medical secretarial is for those who desire excellent positions in business along with a basic college program and a general cultural background.

Student living quarters are located in Macrina Hall, where daily student activity begins buzzing after attendance at Divine Liturgy. It is here that the family spirit prevails: where those tempting cookies are made, new dance steps mastered, lines memorized for that all-important annual play, the girls bound off for that outdoor swimming pool, hockey field, tennis or archery courts, and most important to the student, where the Dean greets milady's beau for that special night at the theatre.

Life at Manor is just what the typical college girl loves. And your girl would love it, too.

Every Ukrainian parent should know more about Manor's system of education which aims to permeate the intellectual training of its students with Catholic principles so that they may not only be fortified against the moral dangers that are surer to assail them in the course of life, but like St. Basil and St. Macrina, they may be an important leavening force in our American social structure.

Visit the most modern school in the world or write to:

DEAN, Sister M. Olga, OSBM,
Manor Junior College,
Fox Chase Manor,
Jenkintown, Pa., USA.

A youngster said to his grandfather, "It's too bad that we do not have some of these wonderful forefathers you are telling us today."

SPEAKING OF VOCATIONS

H. Hall

TO many young people, now in their last years of high school, the word "Vocation" is a very big word indeed, and perhaps a very frustrating one at times. In a few months however, it will be graduation time and there will be many who may have definite ideas or plans regarding the path they will follow in their vocation in life. But what about the others who still are either hesitant, filled with doubts, or just not too concerned about the whole thing? Youthful years are the time for ideal dreams of future deed, but unfortunately dreams alone are not sufficient.. They must consider the qualities, abilities and gifts that God has given them. Could it be that decisions are too often based on such questions, as "What will I get out of it?"—or—"How do I want to serve God?"—instead of "How and where can I best save my soul?" and "How does God want me to serve Him?"

—o—

Each of us has been given special talents from God, fitting us for our own special place in life. This place in life, our call, either to serve God in the world, or to serve Him more closely as a Priest or Religious. Priestly and Religious vocation is a grace, a free gift from God. We can either accept it or ignore it, and thus drift along. It depends on us. Some are fortunate in recognizing their calling or religious vocation at an earlier age and have, or are, following through faithfully. Perhaps your daughter is among these. But with most of us, however, it is not so simple. Often boys and girls have the idea that something big must happen to let them know they should go to the seminary or the convent, or at least, they want a sign. They forget that God does not shout, or come around in person to invite them. He whispers quietly and lets them know in ever so many little ways, if they only

want to listen to His voice. Many are blessed with qualifications and grace for a religious vocation, but unfortunately they pretend not to notice them, or do not give it a sincere "try", because of the sacrifice it may require. God chooses many, but He still leaves the final decision up to the young men and women.

—o—

How often do we hear children ask the question, "How do I know I will choose the right vocation?" This is one of the biggest problems our Catholic boys and girls have to face sooner or later. To wait until their "feelings" guide them to their vocation would be a mistake. It is something like a Priest refusing to go out on a sick call, for instance, because he simply "doesn't feel like" going out in the rain or snow. As a consequence of such attitude a person may die without receiving the last Sacraments. And so with feelings much could be lost, if feelings alone prompted our decisions.

—o—

If we were to take time out now and then to discuss the subject of vocations with our boys and girls, we would be surprised how willing and anxious they are to sit awhile and share their dreams and plans for the future with us. This also would enable us to get a "closer look" at the doubts or uncertainties they are experiencing and consequently help them to straighten out any wrong conceptions they may have gathered that could lead them away from God, instead of to Him.

—o—

Our influence and guidance is a big responsibility, indeed, requiring much love, patience, and a great deal of prayer. Pray daily to the Blessed Virgin Mary, the Mother of Vocations, and ask her to help us fulfill our calling as parents, by helping our children to make the right choice, so that we way offer back to God the sons and daughters whom He so lovingly entrusted in our care.

On Being Disturbed by Christ

Robert Mark, CSsR.

OUR trouble is that we choose all human models. These are good in some ways, bad in others; at least they are imperfect and deficient in some things. We will have the experience, if we have not had it already, that many whom we once admired, we will no longer admire. Like St. Paul we will be be the victim of "false friends." The mistake we make is to choose any human person as our model or pattern. All have weaknesses, limitations, faults, failings, sometimes even sins. Like Nabuchodonosor's statue they have some gold, silver, brass and lead but also some human clay; they cannot stand the test of time and experience.

Christ as Our Perfect Model

Therefore we need Christ as our perfect Model. He will never disappoint us. We say it reverently, He will never "let us down." He will never fall off the high pedestal on which we and the whole world have placed Him. There is in Him no least flaw of character. We will find how true His own words are: "Who of you shall convict Me of sin?" There is nothing to forgive in Christ. No man spoke like this Man. His sermon on the Mount will never be surpassed. There was in Him the overflowing of every virtue.

Imitating Christ

Secondly we must do more than choose and admire Christ as a supreme Model. Nearly everyone eventually does that. We have to imitate Christ. This is Christianity. This is a command, not a request, for Our Lord commands: "I have given you an example that, as I have done, so you do also." St. Paul tells us: "Be followers of me, as I am of Christ." "Let this mind be in you which was also in Christ Jesus." St. Peter also tells us: "Our Lord has given us an example that we may follow in His steps."

Taking Christ Seriously

It is a stern question of taking Christ seriously. If we do not do this or try to do it, our spiritual lives as Christians are a hoax and a sham. If, as we say, we love Our Lord, we must imitate Him, become like Him, settle our principles on His; if we never ask ourselves what would Christ do, if we do not make Him the center of our spiritual lives, then we have not taken many steps towards Christian living.

Just Admiring Christ

Of course, we admire Christ, almost everyone says that. Some are not good churchgoers; they don't bother much

about Christian doctrine, but of course they admire Jesus. That is about all the Christianity they possess.

Why Not Imitate Him?

Now why don't they imitate Him? Because Christ is the most disturbing personality of all times. One author says: "Christ is not only admirable but terrible. We do not instinctively run to Him; instinctively we try to run away from Him. Give Him His way and it means the upset of the world, as we know it; we cannot live with ourselves and with Him at the same time."

Here is the important point for you and all of us. **If we accept Christ and try to follow Him, it means the sacrifice of our pride, our selfishness, our hates, our greed, our lusts: we will have to change our whole life.** That is what will happen, if we take Our Lord seriously and endeavour to imitate Him. We will hesitate about this many times; our human nature will rebel against taking any such resolution to be like Christ. We may wait a long time about adopting Christ's principles as our own, but this we will have to do sooner or later or we can hardly call ourselves Christians. We may fall many times; we may fail at times to conform to Christian principles; but always we take aim; we let Christ disturb us until we do what He wants. One of the best tributes anyone can receive is to be told he or she is a good Christian. There is a certain unmistakable something about good Christians whereby people say as they said of St. Peter: "You also were with Jesus of Nazareth!"

We Can't Do It by Ourselves

Of course, we cannot do this by ourselves. That is our great comfort. If Christ were only a Teacher, telling us what we ought to do; if He were only a perfect Ideal, telling us to be like Himself, then we might be discouraged. But He is more than a Man; He is the God-Man. What we are called on to do, He did before us and can help us to follow His example by the grace He gives us for the asking. When parents see the statue or picture of a great man, they wish their children would be like him. A great man may inspire imitation; he cannot make these children like him by his own power. But Our Lord can make us like Himself. He has the power to make us like Himself in the practice of Christian virtue and in developing a staunch Christian character. No one becomes like Christ in a perfect sense but we can become more like Him all the time. Christ wants to disturb us until we come to Him for the grace necessary to imitate His life, principles and character.

The Differences in the Apostles

That is what made the difference in the Apostles. They were weak during Our Lord's Passion and Death. They had heard his magnificent sermons; they had seen His miracles; they knew He was a good Man, but was this all He was? Were His promises to die with Him in the grave? They admired their loving Master; but was it to be only admiration? By no means! When He rose from the tomb, the Apostles knew that He was more than a good man, more than a famous Preacher and Teacher; He was their very God who could keep all His promises and preserve His Church from destruction. He could give them light, strength and grace. That made the difference. And that should make the difference with us. If Jesus is only our supreme ideal, there is inspiration and nothing more. But now that He is God as well as Man, we are encouraged to copy His life and know Christ will be with us to imitate Him. Our Lord has released and will always release transforming powers that can remake us and urge us to follow Him.

Examples

Now how does this work out in daily life? Let me give only a few examples. If you feel animosity towards your neighbor, and if there is danger of animosity becoming hate, you, as a good Christian, will remember the words of Christ that we should not hate but love one another. Again, some enemy pursues you ruthlessly and you are inclined to retaliate in kind; but your better nature, your Christian nature reminds you of the words of the Master: "Love your enemies, do good to those who hate you and pray for those who calumniate and persecute you." Some people annoy you and you are all for blasting them and "putting them in their place," but you recall the words of our spiritual Leader: "In your patience you shall possess your souls." At times you find yourself so selfish, seeking your own good first, second and then almost always, but then you realize you are a very poor follower of the unselfish, magnanimous Christ, Who gave Himself always to the welfare of others without thought of self. Bad friends, inward weakness, and an attractive, sinful environment may make a strong appeal to your lower nature. But then you remember the words of St. Paul: "They who are Christ's, (that is, Christians) have crucified their flesh with its vices and passions."

Thinking Like Christ

What is important in all these examples is that you begin by acting like pagans, but a little thought of your Christian obligations and the remembrance of yourself as a Christian will prompt you to act like Christ. If you think like Christ, you will speak and act like Him. A Christ-like intellect directs a Christ-like will. This is the necessary process in the Christianization of ourselves and others. All those who take Christ seriously and allow Him to disturb them into Christian living will begin the Christianization of our world. There is so much to be done. But Our Lord expects us to make our contribution to this glorious end. Christ is a model to all, under all conditions of existence and everyone is better physically, mentally and spiritually, if he regulates his life and principles by the life and principles of Christ. Let us be disturbed by Christ, until we think and act like a good Christian. If we are sincere about this, Our Lord will give us the grace to become more like Him all the time.

— Annals of Good St. Anne de Beaupre

CHRISTIAN HOSPITALITY

Th. Bleech

A celebrated Ukrainian choreographer once droped in on us, to our great surprise. It puzzled us, at the time, why he ever went out of his way to come to us in this hinterland of the Ukrainian American community, because there are no Ukrainians in this Old American and Scandinavian outpost.

It was a cold, below-zero, winter evening when we received a phone call that a party of two people was coming to Warren from a city seventy miles distant. And it turned out that they had to borrow money from the gasoline station attendant for gasoline in order to get to us in a car of almost ancient vintage and expensive breakdowns which occurred at regular intervals. In fact, the day they set off for New York, we had to give them a "push" to the garage for repairs.

Here is an artist, renown in the

Ukrainian community of North America, whom we think is reasonably well-off, because he has contributed so immensely to Ukrainian culture, and yet, he lives almost from hand to mouth and more often hungry than not. A dedicated man who does not even enjoy a salary of the lowest laboring man, or any financial security whatever; and he is well up in years.

He came to us, and as he said... "in fear that we might not receive him." Our house was his while he remained with us. He was not Catholic and he was surprised that we could receive someone not of his faith with warmth and love. It was a memorable occasion. He thrilled us with the exciting story of his life. We laughed with him and we sympathized with him and overlooked what was lacking.

We were richer for the experience. An experience of love and understanding. Before he left for his insecure future, we even searched our pockets, after first searching our souls, and gave him what we could afford. For our little kindness this great man was deeply moved and grateful.

Mother always imbued us with the spirit of our rich Ukrainian Catholic heritage. The occasion reminded me of her favorite quote from the Ukrainian sage, Jaroslaw Mudry: "Receive your guests for they carry the word for either good or evil."

The second man of this party later told us that it was this gesture of kindness and understanding that saved this choreographer from throwing in the towel. What turbulances are quelled and what storms are quieted by the cup of water and kindness with no strings attached and freely given because He said so.

We always know where this artist is performing; his grateful postcards come to us from almost all over the globe.

The world is waiting for the sunrise, your sunrise, your sunshine, your smile, your kindness, your encouragement — YOU!

CHRIST NEEDS US!

Patrick Kaler, CSsR.

SINCE we are members of the Mystical Body of Christ, our need for union with Him is absolute. Without Him we can do nothing. Nothing. Cut off from Him we can only wither up and die. This is easy to understand. It is as obvious as our complete unworthiness even to belong to this sacred organism in the first place. But what is not so obvious — in fact, what Pope Pius XII calls "marvelous" and a deep mystery" — is that, according to the way He arranged things, Christ needs us. He needs us to bring about the salvation of the world, to distribute the fruits of the redemption. St. Paul tells us that "the head cannot say to the feet, 'I have no need of you'." (1 Cor. 12:21).

This thought should remove any doubts one might have about importance of his or her vocation. If our Lord intends to work through that vocation to bring about the salvation of immortal souls, then that vocation is priceless. Jesus asks, "What will a man give in exchange for his soul?" (Matt. 16:26). Everyone must fulfill his part and every part is vital.

Our Lord needs us. The fulfillment of our vocation is necessary for the health and growth of His body. He needs the sweating missionary who brings Christ to a humid village in a steaming jungle. In like manner, He needs the fur clad missionary who finds virile joy in offering Mass in a frozen Alaskan hut. He needs the lean Trappist whose eloquent silence reverberates through the mansions of heaven. In a special way He needs those Christian spouses who realize Christ in each other and vow "with my body I Thee worship" — those whose union is worthy to be compared to the sacred Christ-Church union.

Christ needs those armies of teaching brothers and sisters who are anointed with midnight oil, sprinkled with chalk dust, and decorated with the Understanding Heart. He needs little children at the Communion rail, with their fluttering eyelids and innocent lips. He needs the ideal-smitte generosity of young people, the wisdom and patience of the mature. Without all these, how can He act in the world? How can He talk to the hearts of men in the supermarket, the co-op, the beauty parlor, the gas station, the field and the factory? Unless we bring Him into our little worlds, how will He get there?

Are we worthy of having Christ act through us? By no means. Nor did Jesus have to use this human clay. He wanted to, and that is all there is to it. We are His living instruments, members of His body, a prolongation of the redemption.

Nothing fosters this health and growth so much as charity — charity first for your fellow members of this supernatural community. You are literally more closely related to them than to the members of your own family. This is hard to believe, but it is true. This is not an ordinary blood relationship, but a relationship of the blood of Christ, a consanguinity sealed on Calvary's rock. Not that you must feel closer to a baptized stranger than to your relatives. This is above all feeling. In most cases your loved ones are baptized anyway, so that your "togetherness" in this body is another motive for love.

You must also love all potential members, which mean all men, since Christ died for all. You must possess a Christlike charity for the unchristened. It must be full of understanding. You cannot sledge-hammer people into the Catholic faith. Set answers and fixed formulas might silence objections but they do not nourish the heart. Rather, there is a call for charity founded upon prayer and respectful of the movement of God's grace. Christ knows His own, and each man's approach to God would be so much easier if the truth of the Mystical Body were known. If only we Catholics could demonstrate that truth by our lives!

Every doctrine of the Catholic faith takes on a more pleasing appearance when viewed as an attribute or adornment of the Mystical Body. Infallibility would be a preposterous claim for any human organization. But to say that Christ acting in the world today will not let any error tarnish His truth is not only not preposterous but eminently reasonable. To state flatly that "the Bible is a Catholic book" might well make some good Bible-reading Protestant protest. But it means more to everyone if we say that just as the disciples asked Jesus to explain some of His parables, so we turn to the Church to interpret Scripture — for, with St. Paul, we believe that in turning to the Church we are turning to Christ. Only in this light can we understand St. Augustine's profound statement: "I would not believe the Gospel, did not the authority of the Church move me."

If we consider the Mass as largely a highly ritualized devotion then you will have a hard time understanding why people have risked their lives to attend it. It looks like the foolishness of fanatics. But is it so foolish to want to do the most perfect act possible in this world? The Mass is the sacrifice of the whole Christ. We, by our baptism, are one with Christ. Because of

this union, although we remain human, we are actually able to offer to the all-holy God perfect worship. We lay before God the sacrifice of Christ— and we are part and parcel of it, since we are part of Christ Who is priest and victim. Such action would be unthinkable in our human condition were it not for our membership in the Mystical Body.

Does the answer to one of life's greatest enigmas lie hidden in the doctrine of the Mystical Body? The enigma is: why is there such a things as suffering? Why must innocent persons be crushed to the earth? Why must you suffer this pain or undergo this trial? Surrounded by darkness, it seems that there is nothing so personal as pain and that suffering finds no reasoned explanation. Open the shades! Let the gloom be banished by St. Paul's light-filled words: "We shall fill up those things that are wanting to the suffering of Christ in our flesh for His body, which is the Church." (Col. 1:24) If Christ's sufferings mean anything (and they mean everything!) then your sufferings, as a member of His body, you can share in their redemptive power. You can save souls by your sufferings.

But perhaps, as with other mysteries, there is too much light here. The enigma is not completely solved. Nor does this take away suffering or dull the edge of pain. But it tells you that there is a nanswer, that the whole thing is not meaningless, that you are not alone. It tells you that some day when it is all over, your heart will burn within you as Christ explains why you had to suffer and so enter into glory with Him.

What is our relationship in this body to the Blessed Virgin Mary? Most of us from earliest childhood have instinctively called her mother. We have always felt that there was nothing of pretending in this way of addressing the Queen of Heaven. True mother she was; and our prayers to her were really mother-child conversations. This approach, which comes so natural to us, has been backed by the teachings of the Church — with a special assist from the theology of the Mystical Body.

If there is one thing that impresses us in our reverent investigation of this body it is the reality of our union with Christ. He is the head and we are the members. Between head and members there is a true organic bond. But Mary is the mother of Christ. As St. Thomas Aquinas says, "She gave her consent in the name of the whole human race for a spiritual marriage between the Son of God and human nature." The one who is mother of the head is mother of the body also. Our supernatural life comes through her hands. When Jesus says to us, as He said to St. John, "Behold your mother," (John 19:27) we can take these words in their literal meaning. Happy thought! The Blessed Virgin Mary, Queen of Heaven, is truly our mother.

So it is with a certain childlike familiarity that we turn to Mary and place in her lap all our requests. Surely one of these requests should be that we learn to love the "whole Christ." It might take a lot of grace to make these lofty ideas fit your neighborhood parish. Perhaps you feel that your area has received more than its share of the human side of the Church. This simply means that the reward for your faith will be that much greater when you accept your parish (including yourself) as a continuation of the redemption. The eternal destiny of many souls depends upon how readily you allow Christ to act through you. Take to heart most sincerely the words of St. Leo the Great: "Be conscious, O Christian, of your dignity! Remember of Whose body you are a member!"

A man never gets so rich that he can afford to lose a friend.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:

Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік. XXXIV, ч. 4

Volume XXXIV, No. 4

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

В'н Д'йсно Воскрес! ____ 1
М'сячне Нам'рення ____ о. С. Б., ЧНІ. 2
Шануйте все те, що Богові є присвячене ____ о. Роман Хомяк, ЧНІ. 6
Оптимістична Настанова в Житті ____ о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 7
Походження Св'ту і Людини ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 10
Хотів би ти Знати? ____ 14
Антихрист рел'г'йний противник Христа і Позасв'това Потуга ____ о. С. С. Шавель, ЧНІ. 16
Леся Українка ____ Ольга Саварин 18
Папський Примат у Східній Церкві до Розриву в 1054 р. ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 21
"Йти за Ним" ____ В. Буженко 24
Молитва Конечно Потр'бна ____ Св. Альфонс Лігор'й 26
Святий на Забаві ____ о. В. З'нько, ЧСВВ. 28
Вартість Божественної Літургії ____ 29
П'дслухана Дискусія двох Кум'в ____ 30
Sorrow and Joy of Resurrection ____ Brother Vincent, CSSR. 33
Modern Slavery & Individuality ____ L. K. 36
Space Creatures ____ M. Schudlo, CSSR. 38
On the Home Front ____ W. Podiluk 40
This and Heaven, too ____ 42
Helping the Juvenile Delinquent ____ John Zubaly. 44
I'd Like to Know ____ 45
Boys! Take Note ____ Betty Merczyk 48
Saint Gerard Majella ____ Edward Lumley-Holmes, CSSR. 49
Heart Attack ____ 50
God's Mysterious Ways ____ F. Woloshen 52
My Prickly Problem ____ M. Schudlo, CSSR. 56
What is Manor Junior College? ____ 57
Speaking of Vocations ____ H. Hall 58
On Being Disturbed by Christ ____ Robert Mark, CSSR. 59
Christian Hospitality ____ Th. Bleech 61
Christ Needs Us! ____ Patrick Kaler, CSSR. 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ТРАВЕНЬ
1982
MAY

REDEEMER'S

VOICE

Почитання Пресвятої Богородиці

НАСТАВ місяць травень. Наші душі ще переповнені радістю і щастям Христового воскресіння, бо воно потвердило непомильність Святої Євангелії та стало запорукою, що наша свята віра правдива. Якщо ж наша віра непомильна, то перед нами славна майбутність, вічне щастя по смерті та безпосереднє оглядання Божого обличчя в небі.

Проте слід памятати, що Бог нікому не дав задармо вічного щастя, бо воно завелике добро, щоб задармо роздавати його. Вічне щастя треба здобувати невпинною працею, сумлінним зберіганням Божих і церковних заповідей, любовю до Бога та до ближнього, боротьбою з власними пристрастями і невпинним змаганням до досконалости, до якої Христос не тільки кличе всіх визнавців Євангелії, але прямо зобовязує їх: "Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!" (Мт. 5, 48).

На жаль ми слабі сотворіння. В боротьбі за власне спасіння легко зневірюємося дійсними чи сповидними трудноцами. Ось тому нам потрібні невпинна поміч і ласка. Цю поміч можемо діставати від Пресвятої Тройці, предвічного джерела всіх ласк, від Ісуса Христа, що є посередником між нашим Небесним Отцем, і від Пречистої Діви Марії, що своїми могутніми молитвами готова випросити нам ті добра і поміч, що ми самі ніколи не дістали б.

Трудно подибати християнина чи християнку католичку, що не мали б набожности та не почитали б Божу Матір. Їхне почитання подобається їй, якщо походить зо щирого серця, в якому панує дійсна набожність.

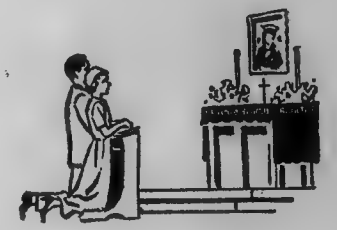

На жаль між тими, що почитають Пресвяту Богородицю, є багато душ, що не мають правдивої набожности, але зберігають тільки зовнішню форму набожности. Хто не розуміється на правдивій набожності, той може думати, що вони її правдиві почитателі чи почитательки, але Марія, що бачить їхні серця, не годна назвати їх своїми дійсними і правдивими слугами, бо їхня набожність не така, яка повинна бути в правдивих поклонниках.

Їхня набожність без життя та духа. Справді вони затримали деякі зовнішні форми набожности, от як проказування вервиці, піст у середу на її честь, але в цих практиках нема духа набожности. Їхня набожність подібна до тих птахів, що стоять забальзамовані по музеях. Вони здалека виглядають немов живі. Коли ж приглянутися блище до них, то негайно видко що вони мертвяки. Не мають у собі життя, не можуть ні літати, ні співати, бо нема в них внутрішніх органів потрібних до життя.

Що таке набожність до Божої Матері?

Набожність до Богоматері це рішення і готовість душі служити Пречистій Діві Марії, виконуючи все те, що їй подобається, та уникаючи все те, що могло б не подобатися їй. Правдивий почитатель чи почитателька Богородиці служать їй не тільки якоюсь молитовкою чи милостинею, але повним самовідданням і присвятою, щирим зусиллям злучитися з Нею та проживати під її люблячим оком, намагаючись подобатись їй в усім, що чинять. Душа, що любить Божу Матір, проживає в постійній злуці з нею, готова завжди виконати її волю та бажання. Наставлення цієї душі можна окреслити оцими словами, що вона зчаста, якщо не устами, так принаймні серцем, повторює до Божої Матері: "Маріє, моя небесна Ненько, що маю чинити, щоб подобатися тобі?"

Правдива набожність є в волі людини, а не в почуваннях. Вона незалежна від почувань, чутливих зворушень і потіх, що нерідко товаришать їй. Душа може бути правдиво та дійсно набожна до Пречистої Діви, хоч не відчуває жадної потіхи при проказуванні молитов, але навпаки почувається знеохочена, пригноблена та безпотішна.

Життя великих Святих, що щиро почитали Богоматір, наявно виказує, що набожність не лежить у почуваннях і духовних потіхах, бо ж ці Святі проживали довгі роки в скрупулах і духовній осхлості. Дитина любить свого батька тоді, коли охоче виконує його волю, хоча б не відчувала жадної потіхи у виконанні приказу. Діла чесноти, що душа виконує без духовних потіх, мають більшу вартість у Божих очах і більше подобаються. Тяжче бо воно молитися, бути добрим, проказувати вервицю, не відчуваючи жадної потіхи, ніж молитися тоді, коли душа та серце повні духовних солодощів і потіх.

Ласкавість Божої Матері

Пресвята Богородиця сильно опікується тими, що сердешно люблять і почитають її. Св. Альфонс Ліґорій оповідає, що одна побожна черниця, велика почитателька Пресв. Богородиці, тяжко захворіла. Божа Мати зявилася їй, а черниця отак промовила: "Ласкава Госпоже, дай мені ласку померти в тій самій годині дня, що ти померла, і ввійшла до неба!"

Божа Мати всміхнулася й відказала: "Добре, помреш так, як бажаєш!" При смерті почуєш небесні співи анголів. Тоді будь готова вийти з цього світу!"

Черниця подякувала Божій Матері за обіцянку. Кілька днів пізніше нагло почула співи анголів, як монастирський дзвін за дзвонив "Ангол Господній."

"Сестри," промовила врадувана черниця, "моя смерть уже надійшла, бо чую ангольські співи."

Примкнувши очі, побожна черниця спокійно заснула з усміхом на устах і пішла подивляти в небі Божу Матір і разом із нею прославляти Бога в Тройці єдиного на віки.

———

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

ЗГОДА І ПОРОЗУМІННЯ МІЖ КАТОЛИКАМИ І ПРАВОСЛАВНИМИ ХРИСТИЯНАМИ ТА ЩОБ ПРИГОТОВИЛИ ДОРОГУ ДО ЄДНОСТИ

Наміреня Апостольства Молитви на травень благословлене Св. Отцем.

МІЖ подорожніми, що звиджують чужі краї, є два роди людей. Одні з них, свідомі своєї племінної вищости, приглядаються життю й звичаям чужого народу; опісля, по повороті додому, видають про враження свій суд згідно зо своїми особистими поглядами і кажуть: "Який дивовижний цей нарід! Ми від них далеко вище стоїмо!" Часом вони напишуть і книжку про це; коли її читати, треба сказати: "Він усе видів і нічого не розумів." Інший рід людей, подорожуючи по чужім краю, старається пізнати звичаї, їх зрозуміти і без упереджень, але з прихильністю відноситися до людей і з ними заприязнитися. Так він учиться багато нового, пізнає добрі прикмети народу й тішиться красою, що її там бачить.

Стріча католиків з православними мали в минулому прикмети першого роду людей. З обидвох сторін був майже цілковитий брак знання й взаємного зрозуміння. Звідси походили взаємні упередження й недовір'я. Це була неначе "холодна війна" між обома сторонами. Такий стан унеможливлював з'єднення.

Любов може допровадити до кращого зрозуміння і взаємної пошани.

Це є конечне, щоб обі сторони полишили упередження і змагали пізнати і зрозуміти духовну спадщину другої сторони. Це може вчинити взаємна любов.

Наше відношення до православних братів повинно бути навіяне любов'ю. Певно, ми не можемо пожертвувати догматичних правд; цього вимагає любов правди.

Чому нам треба любити православних?

1. Св. Отець Іван XXIII навчає, що провославні браття "не є чужинцями, але членами нашої родини" (Радіова промова 20. X., 1959) він називає їх: "братьми й синами" (Енц. "До Петрової катедри"); це тому, що важно охрещені є членами Містичного Христового Тіла; це відноситься до всіх, як довго є в добрій вірі. Вони належать до Христової Церкви, хоч не в повнім значенні.

2. Розділ Церкви спричинили історичні обставини. Їх предки були відлучені від Церкви католицької часто насильством або підступом. Тому значна більшість прийняли це відділення в добрій вірі. Це повинно нас склонювати до правдивого співчуття для тих, що без власної провини не можуть черпати обильно з джерел Спасителя, що є в Христовій Церкві.

3. Наші православні браття мають багато цінних речей, що унаслідили з того самого духовного передання, спільного їм і нам. З тої спільної духовної спадщини заховали багато скарбів так православні, як протестанти.

Дійсно правдиві є слова грецького (православного) патріярха Атенагораса: "Ми знаємо себе, але зле, і ми себе взаємно не любимо."

Взаємне розуміння може завести до злуки.

Сьогодні Залізна Заслона, що ділить католиків від православних трохи відхиляється. Богу дякувати, слідне деяке зближення: Православний єпископ Яків відвідав Папу в імені патріярха Атенагораса Англіканський примис Др. Фішер також був у Св. Отця. Дружні розмови вищого клиру католицького й православного сильно помагаєють до кращого взаємного пізнання. Богослови Зах. Церкви розважають таїнства Пресв. Тройці і спасення більше позитивно й розумово. Східні богослови звертають увагу більше на містичну й неґативну сторону. З таких розмов і взаємного пізнання обидві сторони користають, і це їх до себе наближає. Православний Схід порозуміє, що по з'єдиненні вони заховають свою Літургію, літургічну мову, богослов'я Отців Церкви і єрархічну організацію, тільки мають мати ту саму віру, ті самі Тайни й зіставати під верховним проводом наслідника Св. Петра, Папи.

Духа любови й взаємної пошани вимагають самі православні, якщо хто хоче їх привести до єдности Церкви. Професор Вол. Дорошенко (родом православний) у своїм докладі "Митрополит А. Шептицький і Об'єднання Церкви" пише так: "Митрополит А. Шептицький ішов до цієї мети (об'єднання церков) з любов'ю до нез'єдинених братів, уникаючи всякої войовничости у здобуванні душ. Такої тактики повинні триматися всі ті, що плекаючи ідеали Великого Архипастир'я, хотять іти його слідами."

Всі католики повинні:

1. Християнською любов'ю огортати всіх християн. Така любов буде виявом дійсно католицького духа. Одність християн не має бути однообразність; одність Церкви вимагає одного навчання про віру й обичаї.

2. Мусимо щиро признати, що обидві сторони завинили, що є церковний розділ. Папа Пій XII в енцикліці "Містичне Тіло" пише: "Є багато людей, що нещасно блукають далеко від католицької одности... Це прийшло не тільки тому, що самі завинили, але тому, що католики не молилися досить ревно в цій справі."

3. Ми повинні бути вповні свідомі свого обов'язку робити все, що в наших силах, щоб привести до єдности наших братів так, щоб і вони мали повноту життя. Благаймо Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії, щоб ми виконали ті всі обов'язки.

Місійне наміреннн: Щоб через збільшену набожність до Пресв. Евхаристії зростало число священиків і монаших покликань.

Місяць червень: Загальне наміреннн: Щоб хрещені в Христа великодушніше слухали натхнень Святого Духа.

Місійне: Щоб віднова правдивої єдности між християнами вказали шлях до Католицької Церкви, що є Христовою Церквою.

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

БІБЛІЯ І ЕВОЛЮЦІЯ

Противники еволюції покликуються на опис Біблії, щоб збивати можливість походження людського тіла від якогось високо розвиненого звіряти. Це правда, що Біблія виразно зазначує, що "Бог сотворив чоловіка на Свій образ, і як чоловіка і жінку сотворив їх" (Бут. 1, 27). Проте опис Біблії не виключає, що тіло людини могло розвинутися зо звірячого. Навіть наш розум каже, що воно краще взяти це тіло від живої істоти ніж з бездушної глини. Ось тому Св. Августин не вагається твердити, що людське тіло від самого початку існування світу находилося в матерії землі точно так само, як тіла інших живих істот цебто звірят. Отож людське тіло це овоч загальної еволюції під нагладом спеціяльного Божого Провидіння.

Католицька Церква не виключає можливости, що тіло людини розвинулося зо звіринного, як це заявив Папа Пій XII в листопаді 1941 р. в промові до членів Папських Академій. Проте треба ждати на певність.

Отець Флік, простудіювавши текст промови Папи, додає: "Тяжко було б твердити, що джерела обявлення (Біблія і церковне передання) невідклично виключають походження тіла Адама від тіла збіринного за посередництвом певної трансформації (переміни-еволюції), якщо приймемо, що ця трансформація відбулася за конечною і особливішою інтервенцією Бога."

Великий біблійний науковець отець Лаґранж підкреслює, що не слід покликатися на Біблію та її опис сотворення першої людини, бо цей опис це тільки популярне представлення оцих правд: Бог сотворив світ і людину. Людина не послухала Бога і тому допустилася гріха, що його звемо первородним. Поза тим, каже цей науковець, Біблія не подає нічого історичного про сотворення людини.

** ** **

Кардинал Лієнарт отак виясняє головні правди віри, що знаходимо в Біблії:

"Християнин має право бути певним, що Бог це Творець того всього, що існує. Бог це Автор матеріяльного світу, якому надав закони, що наука відкриває один по одному.

"Бог є Творцем життя. Він захотів і став причиною, що живі істоти появилися в різних формах. Це для вченого еволюція, цебто перехід одної породи в другу. В дійсності ж це тільки посередньо чи безпосередньо творчий Божий акт.

"Бог є так само Творцем духа, бо Він дав душу людині навіть у припущенні, що її тіло цебто цілий фізичний організм походить із іншої породи (цебто від якогось звіряти).

"Якщо еволюція (людини) тут задержалася (і людина дальше помітно тілесно не еволює), то це діється тільки тому, що Бог завершив Свій творчий плян у природнім порядку і забажав доконати ще щось більше в порядку ласки цебто в надприродній ділянці. Отак віра збагачує пізнання правди своїми цінними вартостями."

З цього виходило б, що цілий всесвіт, бездушні матеріяли, рослини звірята і люди (як іде про людське тіло) походять із одного первня. Все воно розвинулося з одного первня під проводом Божого Провидіння так, як всемогутній Творець бажав, бо ніщо не сталося, ані не може статися без Його волі у всесвіті. Ця ж початкова матерія, з якої все розвинулося, могла бути якась енергія, атомічна хмара або щось інше матеріяльне. Науковці не погоджуються про природу цього первня. Цей колосально великий і наладований безмежною кількостю енергії первень в протязі яких 3 мільярдів літ (3,000,000,000) через невпинний рух-крутіж і вибухи порозривався на кавалки і порозлітався в безмежні простори і там із цих його поділених частин постали зорі, планети, сателіти, комети, тощо.

Таке вияснення сотворення світу наявно виявляє Божу всемогутність і мудрість, бо Він не мусить творити кожного сотворіння зосібна, як це роблять генії людства, от хоча б різьбарі-мистці, що кожен твір викінчують поодиноко. Бог такий Творець, що потрапив сотворити всесвіт одним актом, надаючи йому закони і вкидаючи зародки життя в нього, які згодом під впливом догідних обставин часу і місця розвинулися в чудовий архитвір — цебто у всесвіт.

Сотворення людської душі.

Душа людини це дух, подібний до анголів. Цей дух не міг розвинутися з бездушної матерії, бо душа безконечно перевищає неживу матерію. Навіть батьки, що дають дитині тіло, не годні дати їй душі. Бог творить кожну душу поодиноко у хвилині зачаття.

Подібно, навчають еволюціоністи ,сталося з сотворенням першої людини. Як тіло було вже доволі розвинене, щоб прийняти до себе людську душу, тоді Бог сотворив її та вдихнув у тіло: "І вдихнув йому в ніздря подих життя" цебто дав безсмертну, духовну душу (Бут. 2, 7).

Цього Святе Письмо не каже про звірята. Це наявний знак, що є непроходима прірва між духовною душею і звиринною душею цебто принципом життя, що оживлює тіло звірят. Це так само видно із туги першого чоловіка Адама за помічницею, подібною до нього: "Чоловік не мав такої помічниці, щоб була йому допари!" (Бут.2,20). Ось тому Бог сотворив Єву, першу жінку. Якщо б чоловік був звичайним звіряТем то не потрібно було б творити Єви, бо звірят тоді не бракувало в світі. Сотворення ж жінки це зовсім знак, що чоловік зовсім відмінний від звірят, з яких правдоподібно походить його тіло, а відмінний він тому, що має Богом дану духовну душу, якої не має ніяке звіря.

Крім цього людина єдина між сотвореннями подібна до Бога, бо носить у собі Божий образ: "Сотворім чоловіка на наш образ і подобу!" (Бут. 1, 26).

Ціль же людського життя на землі ясно окреслена Самим Богом. Сотворивши першу людську пару, Адама й Єву, "Бог поблагословив їх і промовив до них: Ростіть і множіться, і наповняйте землю і підневолюйте її, і над морською рибою і над небесним птаством і над усіми звірятами!" (Бут. 1, 28). З цього виходить, що людина це представник Самого Бога на землі, бо в Його імені має панувати над всіма земськими сотвореннями.

Подружжя ж Адама й Єви має запевняти людям нормальний, гідний розріст. Згода має панувати між чоловіком і жінкою, бо обидвоє мають поширяти на землі людський рід, помагати одне другому і цивілізувати світ, плекаючи і поліпшуючи землю та її плоди.

Існування життя на інших планетах.

Цілий всесвіт однаково творився, бо все має походити від одного первня, енергії чи якоїсь атомічної матерії. Наше сонце це одна з менших безчисленних зір, що заповняють вселенну. Всі зорі однаково творилися. Якщо наше Сонце має планети, то подібні планети мусять бути довкола інших зір-сонць.

Ці планети мусіли так само розвиватися як наша земля. Ось тому бодай деякі з них мусять мати пригожі до життя обставини. Якщо ж так воно є, то чому б не можна було припускати, що там через еволюцію розвинулося рослинне та звиринне життя, як це сталося на нашій землі? Є всяка правдоподібність, що таке життя існує на інших планатах, де є пригожі до життя умовини.

Чи існує там розумне життя? Якщо там є якісь розумні сотворіння, то Бог мусів розвиненому якомусь звіряті дати розумну духову душу. Від тієї людини там могло поширитися людське життя так, як це сталося на нашій землі.

Цього питання про життя людей на інших планетах ніхто не годен розвязати, бо ці планети задалекі від нас, щоб хтось міг колись дістатися до них, прослідити цю справу і потім повідомити про це людей на землі. Ця тайна правдоподібно залишиться назавжди тайною для менканців землі.

Проте слід припускати, що якісь розумні істоти існують на інших пленетах біля зір, бо годі повірити, щоб ці чудові, придатні до людського життя — а таких планет науковці досіль начисляють яких 100,000 були порожніми. Бог нічого не творить надармо.

Якщо ж приймемо, що розумні істоти існують на інших планетах у просторах всесвіту, тоді цілий всесвіт це один Божий храм, в якім від краю до краю розноситься Божа похвала від розумних сотворінь.

———

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на ковертї, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислє марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

Священний Обовязок Української Матері

Цілий світ, в тому і український нарід, особливіше шанує Матір у місяці травні. Це дуже гарний час, бо в цім місяці католицька Церква щоденними вечірніми відправами складає свій вдячний поклін Матері Божого Сина, найкращій матері, що колинебудь зявилася на світі.

Материнство це великий Божий привілей, що його отримала жінка, бо це властиво в її лоні та на її колінах, зростає населення нашої Землі. Це вона вишколює дітвору і молодь. За добрий вишкіл так Бог, як батьківщина благословляють добру матір і глибоко шанують її труд і самопожертву.

Саме ж материнство не є славою для жінки-матері. Слава спадає на неї за те, що вона належно вишколює наслідки свого материнства цебто діточки, що Бог послав її. Якщо ж вона лихо виповняє цей головний обовязок свого подружого життя, то не слава, а ганьба спадає на неї.

Саме тут хочемо звернути увагу на деяке занедбання декотрих українських матерей у вихованні дітей. Діти найперше треба виховувати на добрих християн, але й водночас не вільно занедбувати національного виховання. Хто занедбує виховувати свої діточки на свідомих українців, той відповідає за нещасну асиміляцію нашого народу. Ця ж асиміляція поважно грозить нам і нашій Церкві.

*** ***

Чи асиміляція нашої дітвори і молоді конечна? Чи нема сили спинити її? Ні, вона неконечна, ні не бракує нам засобів усунути цю заразу з нашого національного і церковного організму.

Як можна спинити денаціоналізацію?

Найперше треба відсвіжити родинну атмосферу по наших українських домах, бо дім це перша школа українознавства. Це факт, що велике число наших родин у Канаді й Америці не усвідомлює собі загрози, в якій опинилося наше церковне та національне життя. По родинах кидається ввічі брак національного і обрядового вишколу дітей, бо там нема української атмосфери. Ця ж атмосфера це найкраще і найсильніше забороло нашої Церкви і народу та лік на винародовлення. Матері повинні це знати.

Бог велить любити край, в якім проживаємо і працюємо, або краще в якім прийшли на світ, бо це наша батьківщина. Батьківщина це моральна мати людей. Як діти люблять рідну матір, так повинні до певної міри любити край, що зветься їх батьківщиною. Релігія і патріотизм мають інтимно лучитися в душі кожного християнина. Хрест і національний прапор повинні завжди пригадувати мешканцям даної країни про їхні обовязки супроти Церкви і батьківщини. Любов до батьківщини це виплив вдячности за добродійства, що вона запевняє своїм громадянам, от хоча б свободу визнавати релігію, працювати, мати власні політичні переконання, тощо.

Цей канадійський чи американський патріотизм зовсім не перешкоджує українцям бути дійсними українцями, бо ні Америка, ні Канада не забороняють громадянам різних національних походжень плекати рідні звичаї, мову та культуру.

Отож нема трудности плекати поруч американського чи канадійського патріотизму любови до України, наших традицій, мови, культури і прегарного обряду.

Якщо доросла дитина відрікається нашого народу й обряду, то здебільша винні наші матері. Дитина подібна до ключа фортепяну. Чи винен фортепянний ключ, коли видасть незвучний і разючий звук через те, що грач не вміє грати на фортепяні?

Якщо матері самі почуваються тільки половинчастими українками, не люблять рідних традицій, не шанують власного обряду та Церкви, то які матері мають право домагатися від дітей, щоб вони любили і гордилися згаданими речами? Це природна річ, що діти йдуть за прикладом своїх матерів. Якщо в матерях нема українського духа, то й не буде його в дітях, бо каже латинська приказка: "Слова навчають, а приклад потягає за собою!"

Національне та релігійне-обрядове виховання зачинається в родині. Це добрє розуміють ірляндські матері в Америці та Канаді, і саме тому нема між ними національних дезертирів. Навпаки, ірляндці постійно збільшають стан свого посідання, бо поглочують нащадків різних національностей, особливо через 'національно мішані подружжя!'

Наші діти так само дорожили б і гордилися б, що вони американці чи канадійці українського походження, якщо б бачили цю гордість у власних матерях.

Українська Програма з Йорктону

Чи кожної неділі слухаєте нашої радіопрограми о год. 12:45 пополудні? Якщо слухаєте, то повідоміть про неї своїх приятелів і знайомих.

Йорктонське Радіо надає авдиції на хвилях 940, CJGX.— Прохаємо присилати свої завваги і пожертви на оцю адресу:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

ЛЮДИНА—НЕВІЛЬНИК

Французький письменник Жан Руссо заявив: "Людина родиться вільною, але вона завжди проживає в кайданах".

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ПРИСЯГА

Святе Письмо каже, що вояки "взявши Ісуса, повели до Каяфи первосвященика, де зібралися книжники й старші. Первосвященики й старші й уся Рада шукали фальшивого свідоцтва на Ісуса, щоб Його вбити, але не знаходили, хоча приходило чимало фальшивих свідків. Наостанок появились два свідки й сказали: "Цей говорив: 'Можу зруйнувати Храм Божий і за три дні збудувати його." Тоді первосвященик встав і сказав: "Нічого не відповідаєш на те, що ті на тебе свідчать?" Ісус мовчав. І озвавшись, первосвященик сказав до Нього: "Заклинаю тебе Богом живим, скажи нам, чи ти Христос, Син Божий'?" Каже йому Ісус: "Ти сказав" (Мат. 26, 57-64).

Деколи треба, щоб людина зміцнила силу свого твердження про те, що бачила або чула або зробила. При цих важливих нагодах, передусім у суді, вона може взивати Бога, який все знає, як свідка, що вона каже правду. Вона тоді **присягає,** і цей рід присяги називаємо: стверджуючою присягою.

Коли людина має зробити урочисту обітницю про якесь велике діло, вона також може взивати Бога як свідка, що вона щиро наміряє додержати свою обітницю. Це також є присяга, і цей рід присяги називаємо: прирікаючою присягою. Цього роду є присяга, що її складають наприклад деякі урядники, коли починають виконувати обовязки свого уряду. Слова присяги не повинні містити в собі жадної двозначности. Коли хто приобіцяв щось під присягою, то він є абсолютно зобовязаний додержати обітницю під гріхом.

Взивати Бога на свідка, що людина сказала правду або що хоче додержати свою обітницю, є річчю милою Богові, бо через цю присягу людина публічно визнає, що Бог знає всі речі, що Він є безконечно справедливий і всемогучий та що вона піддається Божому святому присудові. Бог хоче, щоб ми присягали тільки тоді, коли присяга є **конечна** (Ісход: 22, 10). Ісус Христос каже: "А ваша мова хай буде: Так, так, ні, ні. А що більше над те, то від лихого" (Мат. 5, 37). Цими словами Христос хотів перестерегти фарисеїв перед легкодушним і непотрібним присяганням, якого вони часто надуживали. З другого боку не треба нікого силувати присягати.

Треба присягати **правдиво,** це є говорити при присязі так, як людина є переконана в душі, і також треба хотіти додержати обітницю. Тут гарним прикладом є римський отаман Регуль. Під час війни він попав у неволю картагінців і перебував там 6 літ. Картагінці, винищені довгою війною, вислали його до Риму, щоб старався заключити мир із римлянами. Одначе перед відїздом присягнув, що вернеться до неволі в Картагіні, коли б римляни не згодилися на мир. Коли прибув до Риму, представив перед сенатом, що римляни не повинні заключати миру з картагінцями, бо вони є тепер сильно знищені й довго не зможуть опиратися. Потім вернувся знову до неволі в Картагіні, хоча римляни відраджували йому та майже силою здержували його.

Людина повинна присягати **розважно,** це є вона повинна вперед добре застановитися чи її зізнання буде правдиве або чи буде могти додержати зроблену обітницю або чи годиться додержати її. Людина має присягати справедливо, цебто, ніколи не повинна зізнавати; ні обіцювати того, що є заборонене.

* * *

Людина **фальшиво присягає,** коли присягає на неправду або обіцює під присягою щось, чого не думає додержати. Вона тоді кривоприсягає. Кривоприсяжник хулить Бога, який знає всі речі і є безконечно святий. Кривоприсяжник нищить віру та довіря, що їх люди повинні обопільно мати. Тому кривоприсяга є великим злочином. Людина повинна бути радше готова втратити все, що має, ніж кривоприсягати. Боже прокляття спадає на людину, що кривоприсягає (Зах.5,3). Бог часто карає скорою і наглою смертю за кривоприсягу.

Ізраїльський цар Седекія присягнув на вірність Навуходоносорові і зломив присягу. Тоді Бог, через пророка Єзекіїла, негайно предсказав йому важку кару та смерть. І дійсно Навуходоносор прийшов і приказав Седекії виколоти очі та запровадити його до неволі в Вавилоні, де він скоро помер (4 Цар. глава 25).

Хто **несправедливо присягнув,** той не повинен додержувати присяги, тільки має жалувати за неї.

Легкодушно присягати це гріх. Людина присягає легкодушно, якщо не має вистачаючої причини, або коли не є обсолютно певна про правду, яку говорить або можливости, щоб додержати обітницю. Коли людина присягає, що зробить щось злого, то грішить проти Бога, бо хоче, щоб Бог помагав їй у грішному ділі. Коли людина присягнула, що зробить велику річ, і потім не додержує своєї присяги, хоч може, то вона грішить, бо ломить присягу.

Ісус Христос не заборонив присягати. Він навіть Сам присягнув перед єврейською Високою Радою. Одначе Христос хоче, щоб люди довіряли собі і тому не потребували потверджувати своїх слів присягою. Христос учить: "Я кажу вам зовсім не присягатись" (Мат. 5, 34).

КАВА

Кава це арабська рослина і народи навчилися пити каву від арабів. Араби звуть її "небесним" напитком.

Каву різно можна приготовляти. Дехто так варить каву, що тяжко знати, що це за напиток. Найкращу рецепту на приладження кави подав дипломат Наполеона I, Талейран: "Кава повинна бути гаряча як пекло, чорна немов чорт, чиста немов ангол і солодка немов любов".

Люди, що умово працюють, часто п'ють каву, щоб полегшити втому і нервово відсвіжити себе. Кажуть, що французький письменник Бальзак, пишучи свою "Людську Комедію", мав випити 40,000 філожанок кави.

Сьогодні кава поширена по цілім світі, але самі американці споживають майже 50% кави, що росте на цілім світі. В Европі найбільше кави п'ють шведи і норвежці, а найменше італійці.

о. Роман Ганас

Хрести і каплички при дорозі

Від того, як зуміємо зрозуміти наше призначення, як зуміємо цінити духові вартості нашого життя, буде залежати, чи потрапимо дорожити духовими скарбами, які стали скарбницею нашої віри, наших релігійних звичаїв, наших дій і наших життєвих радостей, бо написано в Св. Письмі: "Де ваш скарб, там і буде ваше серце" (Мат. 6, 21).

Розуміння християнської релігії, й її цінної вартости для людського життя це **жертвенний ідеалізм,** цебто служити вірно Богові і ближнім, і знаходити в такій службі радість, надію і задоволення на тому світі, та заслуговувати собі на опіку Божу тут в житті і колись на вічне щастя в небі. Хто називає себе християнином, а не засвідчить того серцем чи посвятою життя, хто з життя тільки привик брати все для себе, а не давати ніколи нікому нічого, той змарнує життя і залишиться тільки євангельським побіленим гробом. Великі діла для добра людей створили християни ідеалісти. На світі в поодиноких народах є багато самолюбів матеріялістів, тому нема кому кормити голодних і бракує милосердних сердець, щоб памятати про долю убогих, і немічних старців, про голодних та неодітих дітей в таборах нужди в Европі.

Наш український народ, відколи прийняв християнство, ставив ідеалізм на першому місці як обовязок і ціль життя. Незлічимі діла любови і посвяти, та жертви життя за Бога, Церкву чи народ, в нашій історії це блискучі докази великої частини нашого наро-

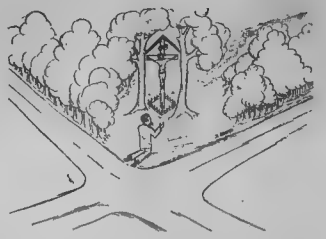

ду, як треба розуміти віру любови втілену в християнські засади. Визнаючи християньську віру теплими внутрішними почуваннями чи зверхніми жертвенними знаками, наш народ оформив багато релігійних звичаїв і практик. Всі вони стали зовнішніми чи внутрішніми проявами глибокої віри і вдячности Богові за одержувані ласки та добра.

Найбільше християнського ідеалізму для духовости нашого народу витворили жителі наших сіл, в яких теплі проміння сонця, спів пташок, лани урожайних піль, обильність плодів наших городів і садів, повнота домашньої чи лісової звірини формували велич, добросердечність і гостинність українських селянських душ, все вдячних Богові за все, і вирощували здорову красу жінок та мужчин. Не дивно, що наш велетень Шевченко, згадуючи наше село, пише: "Мов писанка село, на нашій Україні."

Одними з зовнішніх знаків глибокої віри нашого народу, були статуї, хрести чи придорожні каплички, якими густо вкрашалася наша земля. Були вони свідками правди, що господарем нашої

землі був все Господь Бог, а ті, які на ній жили, були Його вірні діти. Такі статуї по межах і полях, такі придорожні каплички ставив наш народ ще з других причин. Були вони не лише виявами віри та вдячности нашого народу Богові за опіку над нашою землею, але часом були вони памятками нещасних випадків на даних місцях. Були вони теж місцями молитовних розважань, пред якими прохожі приставали, покірно приклякали і ніким неспостережені на самоті при шумі піль чи подуві вітрів, при співах пташок отвирали свої серця і душі, благаючи Бога про потрібні їм ласки. Такі пільні статуї, такі придорожні хрести чи каплички часто ставали місцями неспостережених чуд для тих, які при них молилися покірно і побожно. Приклякали при таких пільних чи придорожніх молитовницях священики, яким стелилася дорога до душпастирської праці на прилученій парафії; приклякали пастушки, які пасли вівці, приклякали змучені працею селяни, приклякали вакаційні гості, щоб духово сполучитися з Богом і одержати силу та надію для поборювання життєвих трудностей. Приклякали при таких пільних, чи придорожніх капличках молоді стривожені люди, просячи зо сльозами в очах Божої помочі для усунення перешкод у родині, для будучого щасливого подружого життя, опертого на мріях сердечної молодої любови, а не на плянах земських користей, які ніколи нікому щастя подружого не дадуть.

Незабутніми залишаться в нашій пам'яті придорожні деревляні каплички з розпятим Христом в наших лісистих околицях, в нашому Підгірю чи в наших Карпатах. Ліси чи гори, це місця невідомих небезпек чи нещасних випадків, і тому жителі таких околиць, забезпечували свої проходи чи дороги Божими знаками як символами певної опіки. І ставили наші жителі лісів та гір багато таких хрестів і капличок, при стежках і дорогах лісових мандрівок. Були то звичайно дубові хрести з прибитими на них мистецько вирізьбленим розпятим Христом і деревляними дашками, щоб дощі чи сніги заскоро не нищили дерева. Добрі наші дівчата дбали все, щоб від весни до пізньої осини прикрашувати голову Спасителя віночками гарних квітів. Був це вияв сердечної згадки та вдячности Христові за Його терпіння на Голгофі, які принесли всім спасіння. Хто мав колись щастя пристанути та помолитися при такій лісовій придорожній капличці, хто мав нагоду по шумі дерев, по крилах співучих лісових пташок передати поклін молитву Богові Творцеві, той може сміло сказати, що був учасником частинки небесного раю на землі. Не знайдемо на чужині таких придорожніх хрестів чи капличок. Як дуже вони придалися б нам в часі дозвілля. Як гарно було б знайти десь у лісі чи на полі поза гуркотом великих міст деревляний, скромний хрест з розпятим на нім Спасителем і на лоні гарної природи приклякнути, помолитися, заспокоїти тугу, й оживити себе. Такими статуями, такими придорожніми хрестами чи капличками могла вкрашатися наша рідна земля, пересякла кров'ю велетенських жертв, які наш народ зложив впродовж минулої і теперішньої історії за Бога і Церкву, за свою віру і волю. Тільки там, де є терпіння і жертви, там є Святі, там діються чуда, там Бог є почитаний не лише в Бо-

жих домах, і людських серцях, але також в придорожніх капличках.

Нема вже нині в нашій Україні ні пільних статуй, нема вже нині там придорожніх хрестів чи капличок, бо безбожний ворог знищив все, щоб не пригадувати людям про існування Бога. Хібащо, ще може десь в гущавинах наших лісів стоїть прихована капличка з розпятим Христом як символ Голгофи України, з якою терпить Син Божий як знак надії, що по Голгофі прийде воскресіння.

Нехай благословенні будуть руки наших малярів, які на чужині відтворюють нам образи наших придорожніх хрестів-капличок, щоб ми вдивляючися в них як в кусник рідної батьківщини, могли духом до них молитися та просити того, чого колись просили навколішках в Україні.

ШАНУЙТЕ СВОЇ ОЧІ!

Око це дуже важна частина людського тіла, бо без нього людина не могла б належно боронитися від небезпек, ані подивляти красу Божого світу, ані відповідно працювати, бо око це орган зору і бачення.

Око є так само прикрасою людини.

Око складається з трьох оболон: 1) З зовнішньої твердої БІЛКІВКИ, що хоронить око. Вона в одній частині є прозорою, тому ця частина зветься ПРОЗОРКОЮ.

2). Друга частина зветься СУДЕННИЦЕЮ. Суденниця відживляє око. Суденниця в передній частині переходить в ПРОМІННИЦЮ і кінчиться дугівкою. ЗІНИЦЯ це отвір в середині дугівки. Зіниця зветься так само ЧОЛОВІЧКОМ.

3) Третя частина ока це внутрішня НЕРВІВКА, що складається з волокон зорового нерву. Цей нерв з мозку входить до нутра ока, бо він передає мозкові бачення оком речі. ЖОВТАНКА це середня частина ока. В жовтанці є головний осередок приймання зорових вражень.

Дугівка ділить око на дві нерівні комори, меншу передню і більшу задню. В задній знаходиться сочка, а за нею дригляста маса, що зветься СКЛИСТИМ ТІЛОМ. Обидві комори виповнені рідиною подібною до води.

Ось чудо Божої мудрости, без якого людина не могла б бачити Божого світу і розкошуватися його красою.

Всі люди хочуть мати здорові очі. Про очі треба дбати так, як про інші частини тіла. Не вільно надто перемучувати очей. Коли очі печуть, то це значить, що вони перемучені. Тоді треба на хвилинку примкнути їх, щоб відпочали.

Очі треба держати чистими, тому слід їх мити. Не вільно обтирати очей рукою, але слід це робити чистою хустинкою або чистим папером, бо на руках повно бакцилів і бруду, що можуть заразити око.

Перед спанням добре воно обмити очі зимною водою, бо вона відсвіжує їх по труді.

о. В. Зінько, ЧСВВ.

Небесне Забезпечення

Розбився корабель на океані. Подорожні різно попалися: одні загинули з кораблем, інші втопилися в хвилях, а деякого поглотили великі риби. Один з подорожніх мав щастя захопити кусник дошки і на ній доплисти до острова.

На острові жили дикуни. Як вони побачили розбитка, вхопили його і по нараді, що з ним зробити, вибрали на свого короля. Увінчали його, посадили його на троні і дбали, щоб йому нічого не бракувало. Добре жилося урятованому серед дикунів. Не мав жадного недостатку і розкішно минали дні його життя. Та от одної днини приходить до того короля головний священик племени і потайки йому звіщає, що в племені є звичай по певнім часі свого власного володаря засуджувати на прогнання на безлюдний, дикий острів... І такий прогнаний екс-король звичайно гинув на безхлібі і безвідді.

Задумався король і немилі стали йому розкоші, серед яких проживав. Що йому робити? Думав-думав і додумався. Потайки почав поволі возити кораблями на острів прогнання різні речі, потрібні до життя, щоб, як прийде пора забиратися з трону, то все матиме готове до доброго життя.

Незабаром сталося те, що заповів священик і короля прогнано, але він собі сміявся в кулак, бо мав усе до життя готове!...

** ** **

Цей розумний чоловік вмів забезпечитися намайбутнє! Та не забудьмо, що це не байка, а велика правда. Кожним таким розбитком є чоловік, що живе на землі. Він тут свого роду король: все має і нічого йому не бракує. Це бачимо на більшості людей. Але земське панування не вічне. Приходить вигнання, як і в тій казочці: смерть. Людина йде на безлюдний острів, у вічність. І не одна там гине, голодом примирає... Та для нас, християн, є спосіб себе й на тую вічність забезпечити. Яким робом? Будемо може кораблями чи літаками посилати собі все конечне до життя у вічність, чи як?

А так! Ми маємо до цього змогу: творити добрі діла, що остаються з нами на вічність. Кожен раз, як ми робимо щось доброго, то наче б ми посилали корабля на той відлюдний острів, де на нас чекатиме приготуване добро!

І щоб тим краще себе приноровити до посилання наперед тої забезпеки, то роздумаймо, які є ті добрі діла?

Діло, що безпосередньо заторкує Бога.

Кожне наше добре діло може мати потрійний стосунок до Бога, нашого Творця, до ближнього, що живе разом із нами, і до нас самих. Головним ділом до Бога, що ним Богові робимо приємність це — молитва. Вона підносить духа до Нього, бо це розмова з Ним. Ісус Христос виразно її домагається: "Моліться і не уставайте, просіть і дасться вам!" (Матей 7, 7).

Однак не кожна молитва є добра, а тільки така, що за Св. Августином, має ці прикмети: походить від доброго, сама є добра і про добро просить.

а) Як люди вислухують людей що їм прихильні, так і Господь вислухує тих, що є добрі, цебто Його приятелями. Гордим Бог противиться. Добрий же той, що сповняє волю Божу (Матей: 7, 21). Навіть дрібний даруночок від любої особи є вельми цінним, а малої вартости бувають і великі суми подані ворожою рукою!

б) Ніхто не буде подавати якійсь високій особистості страви в черепку чи в брудній мисці; так і Богові, як приносимо молитву, не тільки ми самі маємо бути в Його ласці, але й сама молитва повинна бути уважна і бездоганна, щоб була наче в дорогоцінній посудині страва для дорогої і високопоставленої особи!

в) Ми, люди, часто буваємо, наче ті нерозумні діти-немовлята. Як таке немовля побачить щось блискуче, то зараз: "Мамо, дай мені!" Хоч воно собі не здає справи з того, що як матиме ту блискучу річ-ножа, то покалічить себе й других. Так і з нашими проханнями: "Господи, дай мені багато майна," хоч самі знаємо, що ми й при малім маєтку є надто скупими, то якими то твердосердими станемо, як розбогатіємо? Замість просити Бога, щоб нам дав щедре серце, ми самі собі просимо погибелі!

Діло соціяльної вартости

Не тільки маємо бути зичливими для Творця нашого, але й маємо любити ближнього як самого себе. Християнська наука цю любов вчинком бере в просту формулу-милосердя.

Милосердя має бути для душі й тіла ближнього:

а) для душі ближнього ми добрі, як: 1) стараємося усунути з його душі: гріх, незнання, сумнів, смуток. 2) несемо тягарі ближніх: кривду переносячи з терпцем, прощаємо зневаги, молимося за нього.

б) для тіла ближнього ми учинні, коли: 1) стараємося про конечні речі для нього: харч, напиток, одяг, дах. 2) як теж не занедбуємо у нещастях співчувати з ним (недуга, тюрма, смерть).

Добрі самі для себе

Катехизм, вичисляючи коротко добрі діла, стягає їх до трьох головних: молитва, піст і милостиня. Піст відноситься до нас самих. Якщо хочемо бути добрі для себе, нам треба постити.

Слово постити не визначає тільки стримання від їжі, але й помірковано вживати дірб матеріяльних і духових для особистої потреби.

Харчуємось, щоб могти працювати в своїм зайнятті, постимо в Чотиродесятницю, щоб душу гартувати. Опановуєм вуха і очі, щоб душа краще прислухувалася до Божих справ і краще розум бачив їх. Кожна людина, навіть праведник, підпадає законові гріха, бо кожен з нас є свого роду хворий, а хворому для здоровя треба дієти. Для грішника — це піст! Хто краще вміє ту дієту зберегти, той краще поліпшає себе намайбутне.

Христос нас закликає збирати скарби для неба, де міль, ні ржа не нищить, ні злодії не крадуть (Матей: 6, 9). Тому будьмо хитрі в Бога і заздалегідь себе засекуруймо, щоб, як прийде час нашої детронізації — смерти, ми мали готове місце в небі!

1. Чому наші священики змушують своїх парафіян покидати наш рідний обряд і зміняти календар? Хто таке бачив, щоб відрікатися рідного старого Юліянського календаря і переходити на чужий нам Григоріянський, що є латинським календарем? Чи це не гріх і зрада українського народу?

Ми ніколи не чули, щоб якийсь наш український священик змушував своїх парафіян покидати наш рідний обряд і переходити на латинський. Навпаки, знаємо, що багато наших священиків скаржиться на те, що деякі з наших молодих людей самовільно покидають нашу Церкву і йдуть до латинської. Не винен цьому священик-парох, але винуваті тут самі наші українські батьки і матері, що не вміли защепити своїм дітям любови до народу і привязання до нашого обряду.

Як іде про зміну календаря з Юліянського на Григоріянський, то й тут ніякий священик не силує парафіян до зміни. Люди самі рішають про цю справу, бо часом обставини, от хоча б діти, що ходять до шкіл або працюють далеко від дому, змушують батьків бажати і старатися про заведення нового Григоріянського календаря. Тут нема ніякої зради ні нашого народу, ні нашої Церкви, бо календар не має нічого спільного з обрядом. Це тільки числення часу. Вистачає заглянути до церков, що прийняли новий календар, щоб переконатися, що в них ніщо не змінилося. Відправи так само відбуваються як перед тим.

Нам дивно, що всі українці не мають скрупулу користуватися Григоріянським календарем у щоденнім житті, і не вважають це зрадою Церкви чи народу, але чомусь почуваються страшно пригноблені, як іде про прийняття нового календаря в парафії. Якщо ж хтось є скрупулятний, то повинен бути всюди однаково скрупулятним, чи йде там про церковні свята чи про щоденне життя, йнакше він не буде консеквентний.

2. Ви заохочуєте в Голосі Спасителя своїх читачів, щоб читали Св. Письмо, а тим часом ми миряни не годні дістати його? Чому?

Цілого Св. Письма католицького видання в українській мові ми ніколи не мали тому, що досіль ніхто не потрудився, щоб зладити цей переклад і видати його. Це справді велика шкода і брак у нашім духовнім житті.

Отці Василіяни займаються виданням цілого Святого Письма (Біблії) в Римі. Цей переклад зладив о. др. Хоменко. Нам невідомо, коли це Св. Письмо появиться друком. По дальші інформації в цій справі прохаємо своїх читачів звертатися прямо до ОО. Василіян, які займаються цим виданням. Ось їх адреса: Rev. Padri Basiliani, Via Icilio 40, Roma (Aventino), Italy.

Водночас зазначуємо, що маємо на продаж чотири Євангелії перекладу о.

Галущинського ЧСВВ. Ця книжка в твердій оправі коштує 2 дол. Її можна дістати з Адміністрації Голосу Спасителя в Йорктоні.

Ми маємо дуже цінну книжку "Духовні Скарби Св. Письма," що сильно помагає читачам належно розуміти Біблію та виясняє багато трудних місць. В цій книжці обширно подано, де можна в Біблії знайти догми нашої святої віри. Книжку можна дістати з Голосу Спасителя. Вона оправлена в тверду оправу і коштує тільки три доляри. Замовлення треба слати до: Redeemer's Voice Press, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

3. Я дуже люблю проказувати вервицю, але під час молитви докучають мені всякі розтріпання. Чи моя молитва добра?

Якщо ці розтріпання під час проказування вервиці не є добровільні цебто ви самі не спричиняєте їх і не бажаєте їх, ба й намагаєтеся відкидати їх від себе, тоді ваша молитва добра. Не треба журитися недобровільними розтріпаннями, бо вони не шкодять молитві. Треба тільки спокійно відкидати їх від себе і дальше молитися.

4. Чому в Вашім молитовнику "Мій Спаситель" нема Богородичнів на неділі?

Нове римське видання богослужебних книг не має Богородичних вісьмох гласів, тому й нема їх у нашім молотовнику, "Мій Спаситель." При укладі цього молитовника, що має Євангелії й Апостоли на всі неділі і свята в українській мові, ми стисло придержувалися римського видання, тому не помістили їх.

В відправах богослужб треба держатися римського видання, тому не вільно вживати Богородичнів у неділі. Треба тільки відспівати Тропар, Слава... і і нині, і Кондак. Більше нічого.

5. Чи набожність до Божої Матері конечна до спасіння?

Набожність і почитання Божої Матері не є конечні до спасіння. Спасіння це здобуття вічного життя. До цього конечне пізнання Бога та почитання Ісуса Христа, як Сам Божественний Спаситель заявив на Тайній Вечері: "Життя ж вічне полягає в тім, щоб пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, і Ісуса Христа, що Його Ти послав" (Ів. 17, 3).

Проте почитання Божої Матері дуже а дуже корисне для душ, бо Пречиста Діва молиться за тих, що почитають і люблять її, а її молитви дуже могутні перед Богом. Ось тому Св. Альфонс Лігорій, основник ОО. Редемптористів, слушно заявив: "Дитина Марії не загине!" Воно так само корисно молитися до Святих, бо вони в небі годні молитися за нас, якщо попрохаємо їх. Св. Іван згадує про це в Апокалипсі (5, 8). Проте нема так само обовязку молитися до Святих.

Ось набожності християн: почитання Пресвятої Трійці й Ісуса Христа. Це конечні набожності, бо хто не почитає Бога й Ісуса Христа, той не може спастися. Зате набожність до Божої Матері є дуже корисна, хоч не конечна. Набожність до Святих так само корисна, але не конечна до спасіння.

6. Чи то гріх цілуватися?

Поцілунок це вияв любови. Напевно не буде гріха, коли мати цілує свою дитину або чоловік жінку (кожен чоловік повинен обовязково це вчинити бодай раз на рік, чи треба чи не треба) або сестра брата, тощо.

Можна цілуватися з чужими особами, от хоча б з приятелями при зустрічі чи при інших нагодах, як це буває в звичаю.

Злобні фарисеї не хотіли дозволити народові вірити в чуда, бо подібна віра була б викликала в них пошану для Спасителя та прийняття Його месіянської місії в світі. Всетаки негодні були заперечити чуда. Їхня злоба допомогла їм у прикрій ситуації. "Так," сказали вони, "чудо було, але це чудо не походить від Бога. Ісус заключив угоду з Сатаною, князем дияволів, і він помагає Йому чинити ці чуда!" "Він інакше не виганяє демонів, тільки Вельзевулом, князем демонів" (Мт. 12, 22).

Поцілунок може бути так само виявом пристрасти-змисловости чи підготовкою до гріха, щоб когось грішно зворушити й так легше привести до гріха. Подібні поцілунки є гріхом, бо не вільно свідомо й добровільно викликати ні в собі, ні в других пожадливих зворушень або бажань. Поцілунок, що викликує сильне змислове пожадання або зворушення є тяжким гріхом.

7. Чоловік повісився і його поховали на протестантськім цвинтарі. Згодом померла його добра жінка. Перед смертю виявила бажання, щоб її похоронити на католицькім цвинтарі, але лихі діти забрали її тіло на протестантський. Де треба ховати католиків?

Католики мають бути ховані на католицьких цвинтарях. Якщо нема католицького цвинтаря, то можна ховати їх на інших, але тоді священик має поблагословити тільки те місце, це викопано гріб.

Діти згаданої жінки лихо поступили, ховаючи матір на протестантськім цвинтарі проти її виразної волі.

о. др. Б. Курилас, ЧНІ.

Завдання Спілки Української Молоді

Не раз ми чули в житті клич, що в ньому стільки життьової правди: "Молодь — майбутне народу." В першій половині минулого сторіччя почав остигати вогонь повстанського зриву з 1830 р. Представники польського громадянства зневірились у визвольну ідею з-під московського ярма, ставали угодовцями і заговорили, що можливе життя є також під царським скіпетром. Проти цього ідейного зрадництва виступив полум'яний борець за визволення свого народу від Москви — поет Адам Міцкевич. Раз старше громадянство стає на шлях рутини й опортунізму, то віщий поет звертається з закликом до молодих відомою одою "До юности." Він зачинає її вогненними словами: "Юносте, крил мені дай..." З подібним закликом звертається до Тебе, Українська Молоде, поневолена Вітчизна Україна: 'Молоде, крил мені дай.'

Спілка Української Молоді має виконати велику історичну роботу для розкуття Вітчизни з московських кайдан. Тому, юний Приятелю, учися, працюй, молись, стали духа й тіло. Видатний наш письменник Михайло Коцюбинський так пише на тему молодих: "Ми молоді, повні сили, енергії, віри, злучені з собою теплими майже братерськими відносинами. І не диво: всі ми гріємося біля одного вогню. Кожний бере звідти світло й тепло. Вогнище — це любов до країни своєї, до свого народу. Світло — це ідея, що дала зміст життю, це свідомість своїх обов'язків. Тепло — це віра в перемогу добра над злом, справедливости над кривдою, правди над брехнею, світла над темрявою. Бережімо ж цей священний вогонь любови до свого народу, щоб могти творчо й корисно жити."

** ** **

Інший наш культурний діяч Іван Сілецький так пише про юнацьке горіння: "Це не припадкове, що молодість прирівнюють до вогню! Бо молодість — це таки горіння буйне й незаймане, часом бурхливе, подекуди свавільне. Це в молодості літ, немов у полум'ї, витоплюється майбутня людина-громадянин, його ха-

рактер і світогляд. Молодечий запальний вогонь — це теж своєрідна романтика: бажання вистрибнути з гущі роззяв і пересічности і вплестись у стрічку непередбачених можливостей. Це бажання осягнути недоступні вершини і зірвати звідси кусок недосяжного. Це туга за незвичайними пригодами і далекими країнами, туга за героїкою минулих днів. Молодість це одне бурхливе вогнище. З нього родяться перші познаки шляхетности й розуміння справедливости, в ньому п'ятнуються обман, брехня і зло. Завдяки тому юнацькому горінню, ідеали набирають чітких форм, а неможливе стає можливим, недосяжне стає здобутком нації і людства."

** ** **

Врешті, і славний мадярський єпископ-виховник академічної молоді д-р Тігамер Тот так пише про "молоде вино:

"Молоде вино ферментувало і кипіло, бо було свіже й молоде. Але міцні обручі на бочці обмежували його свободу, не давали йому змоги розприскатися в усі боки, бо туго держали всю його істоту вкупі. І видались ці обручі (карність, дисципліна Б. К.) молодому винові осоружними кайданами. Вино вважало, що обручі не дають йому можливости буйно вижитися. Тому, натуживши, молоде вино розірвало обручі, розсадило бочку, та й в одному моменті опинилось на землі, перемішане з болотом, замість того, щоб опинитись в келихах. Прийшли люди, заломили руки й сказали: "Яка шкода!"

Вплив культу Пресв. Богородиці на релігійно-патріотичне виховання молоді.

Потрібно усвідомити нам з нагоди Шевченківського і Шашкевичівського року незаступний вплив Марійського почитання на формацію сердець і характеру молодої української людини. "Що світло каганця в порівнянні до сонця, то любов всіх земських матерей усіх епох в порівнянні до любови Пресв. Богородиці до кожного з нас"(Св. Віянней). Ми ж можемо сказати до всієї молоді, до українського народу:

"Свята Покрова — Цариця України й укр. війська, вона найкраща виховниця юної України, молоді." Розумів це великий наш Тарас, і тому склав молитву до Пресв. Діви:

"Все упованіє моє
На Тебе, Мати, воскладаю;
На Тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердя Твоє,
Все упованіє моє
На Тебе, Мати, возлагаю;
Святая сила всіх Святих,
Пренепорочня, Благая!!
Молюся, плачу і ридаю:
Воздри Пречистая, на їх,
Отих окрадених сліпих
Невольників, подай їм силу
Твойого Мученика Сина,
Щоб хрест-кайдани донесли
До самого, самого краю!
Достойно-питая! Благаю,
Царице неба і землі!
Воньми їх стону і пошли
Благий конець, о, Всеблагая!
А я, незломний, воспою,
Як процвітуть убогі села,
Псальмом і тихим і веселим
Святую доленьку Твою.
А нині-плач, і скорб, і сльози
Душі убогої, убогий,
Останню лепту подаю!

Вже з початком Шевченківського року відомо, що советська влада силкувалася всіма засобами модерної техніки (преса, радіо, телебачення, кіно, університети й академії наук) представити українського генія перед народами тюрми — СССР і перед закордоном — як безбожника, пророка комунізму і звеличника московського імперіялізму. Хоч би один, тільки цитований, славень-молитва Тараса в пошану "Цариці неба і землі" перекреслює й ударемнює їх нечесні зусилля. Ні! Тарас був і ввіки зостанеться християнським ісповідником й одночасно полум'яним борцем за національне визволення всіх поневолених Москвою народів і нещадним обличителем царського і советського тиранства. Отож Твій обов'язок, Українська Молоде, є заглибитися в невичерпну криницю християнства, розважати програму його про славу на висотах Богові, про мир на землі людям доброї волі та вміло інтерпретувати перед вільним світом світле і вселюдське посланництво Кобзаря та Дністрової Русалки.

Закінчення

Отак, ми сильно розглядали важливу проблему школення та виховання себе самих і наступного покоління. Три царі з Біблії пригадали нам: поперше, що за час земського життя ми всі мандрівники й не смімо ніколи жадної станції в переїзді назвати своїм домом.

Та я минала всі вогні
Мов світло не своєї брами
Бо чула: ждане довгі дні
Вже йде з безсмертними дарами.
О. Теліга (Безсмертне)

Доки ми на шляху еміґрації, завжди робім так, щоб заслужити собі любов від Матері Вітчизни:

Не забудеш мене, поки віку твого,
моя нене Вкраїно,
Поки мова твоя голосна у піснях,
як стрібоче дзвонить;
На що глянеш, усюди згадаєш свого
бідолашного сина:
От тебе, моя нене, його туподумством людське не заслонить!
(П. Куліш: На чужій чужині)

Подруге, кожен з нас полум'яно вірить, осяяний вірою в Божу правду, у свій подібний поворот: До Отця, що в небі.

Буде цар Ірод вічно погибати,
Ми же із Христом—вічно царювати.
(Коляда)

Це буде так: в осінній день прозорий
Перейдемо ми на свої дороги.
Тяжке змагання наші душі зоре,
Щоб колосилось зерно перемоги.
І те що мрією було роками,
Все обернеться в дійсність і можливість,
Нам буде сонце кожний кущ і камінь
У ці хвилини гострі і щасливі!
Подумать тільки: наші села й люди,
А завтра прийдемо до свого!
Захоплять владно зголоднілі груди
Своє повітря—тепле та іскристе.
Заметемо вогнем любови межі,
Щоб взяти повно все, що нам належить
Перейдемо у брід бурхливі — води,
І злитись знову зо своїм народом.
О. Теліга

Таке може трапитися хіба в Совітах. Там засудили одного громадянина на 20 літ тюрми за те, що назвав дурнем одного міністра, 5 літ за зневагу чести, а 15 літ за зраду державної таємниці, бо це сталося перед чужоземними кореспондентами.

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

Бог бажає спасіння всіх

На Страшному Суді доля кожної людини буде рішена назавжди, тому не можна твердити, що хтось ще зможе поправитися або перепросити Бога і дістатися до неба. Все скінчиться, доля кожної людини буде навіки запечатана, як про це читаємо зовсім виразно у Св. Письмі: "Праведні підуть до неба, прокляті назавжди до пекла." Для нас дуже корисно буде застановитися над тим, хто дістанеться до неба? Це велике і важне питання, яке цікавить кожну людину на світі, що посідає ще бодай трохи віри. Як відомо, Церква навчає, що Христос помер за всіх на хрест і Своїми терпіннями та смертю відчинив для всіх брами неба. Отже для всіх небо отворене і Бог усіх хоче спасти та бажає, щоб вони тішилися щастям неба тому, що Бог є любовю і бажає всім добра і то найбільшого.

Читаємо у Св. Письмі: "Так Бог полюбив світ, що Сина свого віддав, щоб кожний, що вірує, мав життя вічне." Як отже бачимо, що кожний, що приймає навчання Христа, може дістатися до неба, як тільки цього сам бажає. Нікого Бог не виключає з неба. Навіть найбільше закаменілим грішникам Бог дає доволі ласки, щоб могли спастися. Слушно казав Христос: "Я не прийшов кликати праведних, а грішників до покаяння." Милосердя Боже велике, тому Бог любить ніжною любовю усіх людей, бо для неба нас сотворив. Католицька Церква зовсім виразно осудила навчання тих, що твердили, що погани, жиди та невіруючі є виключені від благодатного впливу Христа! Жертва, що її Христос приніс на Голгофті за гріхи світу, вистачає, щоб надолужити за гріхи всіх людей. Якщо ж хтось не дістанеться до неба і буде колись відкинений Богом, то лише тому, що сам свідомо і добровільно погорджував Божою ласкою і тим запрошенням, що його мав від Самого Бога, щоб іти дорогою праведности і святости до Царства Небесного.

Навчання Католицької Церкви є зовсім ясне і добре определене тому, що опирається на Об'явленні й навчанні Св. Отців. Одначе часом подибуємо таких, що вчать і говорять зовсім щось іншого. І так дослідники Біблії навчають, що лише 144 тисячі дослідників дістануться до неба, а всі інші будуть виключені з неба, і тому не можуть навіть мріяти про те, щоб колись туди дістатися. Пишуть вони, що до царської родини цебто до тих, що мають бути царями в небі, призначив Бог лише 144 тисячі. Один з них* пише ось так: Це не був намір Бога навертати цілий світ і взяти більйони людей до Небесного Царства. Таке твердження зовсім противне науці Св. Письма так Старого, як і Нового Заповіту. Св. Письмо говорить зовсім ясно на многих місцях, що Христос, який мав людям відчинити двері неба, вмер за всіх людей, і тому дав всім доволі ласки, щоб могли дійти до неба.

Св. Іван каже: "Він (Христос) ублагання за наші гріхи і не тільки за наші, але й за гріхи цілого світу" (1 Ів. 2, 2). Кожний, хто читає це місце Св. Письма, побачить зовсім ясно, що Христос приніс жертву за гріхи цілого світу цебто за всіх людей. Так ці слова розуміли дотепер усі, крім одного Рутерфорда, який пише, що число членів царської родини ограничене, і що лише мале число з тих, що живуть на землі, підуть до неба (стр. 280).

Ми, що не є дослідниками, мусіли б собі сказати, що ніколи не дістанемося до неба та що ми лиш призначені на те, щоб бути знищені як непотрібні сотворіння. Розуміється, що таке навчання дослідників нікого не переконає і їм не поможе попросту тому, що нема ніде написано, що тільки вони підуть до неба, а нас туди не допустять. Рутерфорд дуже слабенько розумів науку Св. Письма, коли таке писав тому, що його твердження не мають жадної основи в Св. Письмі. Подібно не має жадної основи його твердження, що всі старозавітні праведники, що жили перед Зісланням Святого Духа, не дістануться ніколи до Царства Небесного (стр. 283). Чому ж ці старозавітні праведники, Ілія і Мойсей, що зявилися Христові на горі Тавор, не мали б ніколи дістатися до неба? Чому не мав би бути в небі Св. Ів. Хреститель, що приготовляв дорогу на прихід Христа? Каже Рутерфорд, що вони не підуть до неба, бо не отримали Святого Духа і тому по Страш. Суді будуть лише князями у нашій відновленій землі. Така наука фальшива і неправдива, бо її нема у Св. Письмі. Це тільки фантазія. Виходило б таке, що Христос не вмер за всіх людей і Його Кров не була пролята за цілий людський рід.

Мене лише цікавить одне питання, а саме, чим дослідники Св. Письма заслужили собі на такий великий привілей, що тільки вони будуть з Христом у небі царювати і панувати, а всіх других полишать на землі? Така наука повна зарозумілости, тому не може бути прийнята правдивими християнами. Ми віримо і міцно визнаємо, що до неба дістанеться кожний, що дійсно хоче туди дістатися, що має щиру волю співдіяти з Божою ласкою, без ріжниці чи він жив перед Зісланням Святого Духа чи пізніше, бо ласкавий і добрий Бог хоче всіх людей спасти і всіх зробити щасливими!

* The Kingdom is at hand.

М. Щ.

Я зреклася власних дітей...

Чи чув хтось таке? Мати свідомо, й добровільно зріклася своїх діточок, що їх любила більше ніж себе саму та все інше на світі! Я так поступила! Я віддала три синки і одну напів спараліжовану донечку чужим людям! І я була їхньою люблячою матірю!

Послухайте, чому так поступила, заки осудите мене.

***

Ніхто не знає, як чується мати вдова, коли лікар заявить їй: "Пані, ви внедовзі помрете!"

Один Бог знає, що тоді діється в серці бідної матері, яка має відходити з цього світу, полишаючи за собою четверо безборонних, малих діточок, що привела на світ. Невимовний страх за діти параліжує її душу. Так було зо мною минулого року, як вийшла з канцелярії лікаря К. Перед хвилиною лікар збадав мене, сумно похитав головою та заявив: "Пані Б., вам лишається тільки рік життя, може й менше..."

Вийшовши з канцелярії, я пустилася йти додому до своїх чотирьох діточок, що нетерпеливо ждали на мене. Хвора і стара мати займалася ними, як я була в шпиталі. Мені здавалося, що цілий світ кричав вслід за мною: "Ольго Б., ти незадовго помреш! Ти ж така молода! Тобі тільки 30 літ, а все таки помреш!"

Моє дівоче життя було звичайне. Проживала з матірю по смерті батька, що в 1946 р. забрала нам його. Нехай з Богом спочиває, бо був дуже доброю людиною.

По двох роках мати вийшла вдруге заміж за вдівця сусіда та перейшла до його хати. Я опинилася сама в маленькій хатчині, в якій досіль проживала з матірю. По скінченні гайскулу дістала працю на поблизькім летунськім майдані. Працювала разом з Катериною Ч. Катерина любила забави і танці. Одного вечора взяла мене з собою на забаву.

На цій забаві стрінула військового летуна Петра Б. Стріча започаткувала приязнь, що закінчилася шлюбом. Я була вдячна Богу за такого доброго чоловіка. Він зріс у сиротинці. Я була єдиною дитиною в родині. В хаті часто було мені скучно, бо не мала з ким бавитися. Саме тому в хвилині шлюбу сердечно благала Бога поблагословити нашу подружу любов численними діточками. Дивно мій муж Петро звернув до Бога подібне прохання.

Відбувши військову службу, муж винайняв малий гарний дімок на передмісті Н. і ми там замешкали. Дістав працю в рафінерії. Платня не була надто велика, але вповні вистачала для нас і нашого синка Романа, що народився 12 місяців потім, як ми обмінялися шлюбними обітами.

Багато українських дівчат виходять заміж за кого попаде. Бог мені послав українського мужа. Між нами було повне порозуміння про обряд, Церкву, відправи, національні звичаї, тощо. Це влегшувало спільне спожиття.

Ні муж, ні я не ганялися за надмірними земськими вигодами. Нам вистачали звичайні речі, бо скільки родина потребує, щоб жити по-людськи? Взаємна любов заступала нам люксусовий автомобіль, дороге вбрання та всякі інші вигоди, в яких люди намагаються знайти щастя.

Синок Роман був нашою потіхою, поки по двох роках Бог не послав нам Ігоря. Не знаю, чи хтось краще любить свої діти, ніж ми любили Романа й Ігоря. Але й годі десь на світі знайти двох братів, що були такі відмінні вдачами.

Роман був крепко збудований, рішучий і підприємчивий. Ігор був спокійним хлопчиком. Роман бігав по хаті і "воював" з індіянами. Ігор сидів при маленькім столичку та коліровим олівцем малював різні постаті, що бачив у магазинах.

Як зобачив мене зажуреною чи нервовою, Роман приходив до мене, обнимав за шию та ніжно говорив: "Мамцю, не бійся! Я не дозволю, щоб щось лихе трапилося тобі!"

Коли лежала в ліжку, бо інколи голова страшно боліла, то Ігор приходив потішати мене, любляче натирав чоло, тулився до мене й шепотав: "Мамцю, я люблю тебе!"

Чи може хтось дивуватися, що я страшно любила своїх синків! Коли ж Бог послав нам Ганусю, то наше щастя здавалося повним. Це була жива ляльочка від самого народження. Муж сливе надмірно любив і пестив її.

Згодом нам народилася Лілійка. Це була бідна дитина. Вже в колисці дістала діточий параліж, з якого ніколи вповні не виздоровіла. Залишилася назавжди калічкою. Може тому муж і я особливіше любили та доглядали її, хоч зовсім не кривдили інших дітей, бо однаково займалися всіма.

Як нам було приємно вечорами збиратися перед іконою Божої Матері й спільно з діточками проказувати вервицю! Як мило мусіли звучати слова "Богородице Діво, радуйся..." коли вони виходили з таких невинних уст і сердець, як наш Роман, Ігор і Гануся.

Отак щасливо і спокійно плило наше родинне життя. Не було дійсних клопотів. Не мали великих багатств, але зате було в нас багато щастя, любови, радости і Божого благословення!

Бог послав нам пяту дитину. Я була при надії, але цим разом не добре почувалася. Якась дивна слабість пожерала мої сили. Перед тим я була здорова немов риба. Тепер усе видавалося мені трудним. Все мучило та виснажувало мої сили. Воно тяжко привикнути до болів, коли хтось був завжди здоровий і ніколи не хворував.

Моє нагле ослаблення сильно зажурило мужа. Він поцілував мене і вибрався до аптеки, щоб купити лікарство на мій біль. Це була наша остання розмова. В поденервуванні їхав доволі скоро. Автомобіль поховзнувся на покритій замерзлим снігом дорозі. Наїхав другий автомобіль і мій невіджалуваний муж відійшов у вічність, полишаючи мене молодою хворою вдовою з чотирма діточками і з пятим, що внедовзі мало прийти на світ.

Кілька днів минуло в страшнім пригнобленні. Як прийшла до себе, Петро вже спочивав на цвинтарі. Його асекурація та невеликі ощадності запевняли нам скромне життя, тому не було фінансових клопотів. Остання дитина, грубенький Володимирко, народився три місяці по смерті батька. Мені здавалося, що душа мужа була завжди при мені. Це по-

чуття давало мені силу продовжати життя і трудитися для наших пятьох діточок. Мій Роман став 'головою' нашої родини. Діти шанували його авторитет, і він був з цього гордий.

Годуючи Володомирка, завважала чорну пляму на грудях. Не відчувала болю, тому не звернула на неї уваги. Навіть не пішла до лікаря, бо лякалася, щоб не звелів йти до шпиталю. Тоді мати, хоч сама немічна, мусіла б займатися моєю численною, дорастаючою родиною. Я ж не хотіла обтяжувати її. Вона вже й так у потребі багато помагала нам.

Роман мав 10 літ, Ігор 8, Гануся 5, Лілійка 3, а Володимир був щойно народився. Він не знав батька. Гануся була дійсною красунею. Ніхто не годен був опертися її дитячому чарові та доброті. Бідна Лілійка потребувала невпинної заохоти, бо через параліж чулася упосліджена в житті. Я потішала її та говорила, що Бог так само любить її, як її братчиків і сестричку, тому так само дбатиме про неї як дбає про інших. За ці заохоти і запевнення бідна Лілійка більше любила мене ніж інші діти. Я тішилася і дякувала Богу, що дав мені привілей привести на світ аж пятеро діточок, коли багато замужніх жінок не мають ні одної дитинки.

Діти почувалися щасливі, хоч я не мала фінансової змоги давати їм того, що мають багацькі сини і дочки. Проте вони були прилично вбрані та неголодні. Забавок не мали, хіба ті, що я сама вшила чи зробила або мати купила їм на імянини або Різдвяні Свята. Зрештою мої діти самі собі робили різні забавки і весело бавилися ними.

Чуючись щаслива, впевняла себе, що слабість покине мене й відзискаю давню силу. На жаль так не сталося. Вичерпання змусило удатися до лікаря. Він покликав свого товариша. Обидва збадали мене і тоді мій родинний лікар видав на мене присуд смерти: "Вам лишається тільки рік життя! Приготовляйтеся до смерти! Ви маєте рака, що зищив ваші легені, шлунок і печінку. Операція неможлива, бо запізно! Ми це кажемо вам, бо думаємо, що повинні знати правду!"

Його спокійні, співчутливі слова немов грім з ясного неба вдарили мене. "Я маю вмирати! Що ж буде з дітьми? Ах, Боже, змилосердися надо мною і моєю родиною!"

Інфірмерка Олена завважала мій жах і намагалася потішити мене. "Пані Б., не журіться! Бог добрий!"

Здоровій особі легко потішати хвобу, але хто годен зрозуміти почування матері, що має розлучатися з сиротами діточками. Рясні сльози зачали спливати по моїм застрашенім обличчі.

"Пані Б.," знову промовила Олена, "я розумію ваше положення. Ви пригадуєте мені мою померлу сестру Луїзу. Вона так само виглядала як ви..."

*** *** ***

Я вернулася додому страшно пригноблена і впала навколішки перед іконою Божої Матері Неустанної Помочі: "Ласкава Мати", промовила крізь сльози, "надійшов час, щоб ти помогла мені! Скажи, що маю вчинити з діточками. Не дбаю про себе. Годжуся з Божою волею. Смерть страшна для мене, хоч ніколи не забувала про неї, як була здорова! Але що тепер буде з моїми малими діточками?"

По цій молитві почулася краще на душі. Хоч була слаба, все таки дальше займалася родиною, скільки могла. Не знала, як розвязати справу. Що буде з моїми трьома синками і двома донечками?

Луїза і її чоловік Альберт прийшли до нас в навечіря Христового Різдва і принесли дітям багато дарунків, ляльок і забавок. По скромній вечері відвезли мене до церкви, де я прийняла Св. Причастя під час північної Літургії. Може ніколи в житті так ревно не молилася до ласкавого Спасителя, як того пропамятного Різдва 1959 р. Мені здавалося, що Христос скритий у моїм засмученім серці ласкаво слухав мою тривожливу скаргу і запевняв мене: "Бідна і затривожена душе, чого лякаєшся? Хіба твої діточки не дорогі Моєму Серцю? Хіба Я не помер за них?"

По цім Святім Причасті зробила найтяжче для мого материнського серця рішення: "Подбаю про свої діточки, заки відійду з цього світу!" Якщо перед смертю знатиму, що діти в добрих руках, то спокійно зможу вмирати, щоб на другім світі стрінутися з Петром, який напевно ждав на мене в Царстві спільного Небесного Отця.

Було вже над ранком, як ми вернулися з церкви. Володимирко пробудився і заплакав. Я взяла його та нагодувала. Поклавши до колиски, приклякнула перед іконою Христа Спасителя. Це була прегарна ікона, дарунок від матері. Представляла Христа, що з хрестом на плечах ішов на Голгофу. Хіба я так само на йшла на Голгофу, щоб унедовзі померти, полишаючи за собою не засмучених учнів, а власні діточки? Мій хрест, це невмолимий, злобниу рак, що безмилосердно гнав мене до гробу. "Так, Господи Ісусе," промовила доволі спокійно, "обидвоє йдемо на смерть. Не опускай мене! Поможи нести цей тяжкий хрест! Порадь, кому маю полишити свої дорогі діточки!"

Встала з-перед ікони і пішла до спальні дітей. Вони вже спали. "Ох, Боже, вже за кілька мі-

---

МАМО, ТИ ВЖЕ ПОКАРАНА!

Одна бідна жінка мала сина пияка. Лиха це була дитина. Все таки мати тяжко працювала на життя для себе і сина, а синок спокійно собі пиячив і бурлакував з товаришами. Мати сліпо любила сина, тому дозволяла йому гуляти.

Врешті бідна мати захворіла і мусіла перестати ходити до праці. Син став дорікати їй, бо не було грошей на горілку. Згодом почав навіть її бити. Бідна мати піднялася з ліжка та подалася до судді, щоб поскаржитися на жорстокого сина. Судя вислухав її та заявив: "Горілка всьому винна!"

"Так це правда," відказала мати. "Він замолоду був добрий, поки не став упиватися. Відтоді зледащів і зійшов на манівці!"

Суддя сумно похитав головою та заявив: "Кара не мине злочинця. Скажу відрубати праву руку тому, хто дав вашому синові перший келішок горілки!"

Бідна хвора мати поблідна і задрижала: "Пане, ви відкрили мені очі! Це я дала йому першу чарку!" Суддя сумно похитав головою і заявив: "Не буду вас карати. Бог покарав вас через власного сина! Сина ж покараю і навчу його розуму, якого ви не вміли вчити його!"

Не мало батьків і матерей псує свої малі діти, даючи їм речі, які викривлюють їм характер. Дитину не вільно потурати замолоду, бо привикне до зла, яке потім стане її другою природою! Діти треба виховувати, не псувати!

сяців хтось інший буде доглядати їх!" вирвалося мені з уст. Я тільки з неба споглядатиму на них і благатиму Всевишнього благословити їх!"

В цій хвилині відчула серцем, що мушу знати, хто забере мої діти. Не хотіла, щоб по смерті цивільна влада посилала їх до сиротинця. Ні, їм треба батька та матері, їм потрібна материнська любов, щоб зростали та нормально розвивалися. Їм треба доброго, християнського, українського дому!

Думка про те, що вже за життя сама знайду їм добрий дім, трохи потішила мене. Зразу держала свій плян у тайні. Потім виявила Луїзі. Вона вповні одобрила його, хоч заявила: "Я працюю в шпиталі. Мій муж Альберт хворий на серце. Ми не годні взяти від вас ні одної дитинки, хоч дуже любимо їх!"

Приятелька говорила правду, тому я не гнівалася на неї. Зрештою, скільки добра вона сама і її муж уже були вчинили для нас за час моєї хвороби! Я сама не домагалася б цього від них!

Луїза запевнила мене, що по моїй смерті буде займатися моїми дітьми, вдержувати з ними постійний контакт і бодай раз до року збере їх у своїй хаті, де б вони не були. За її порадою я адоптувала. Нехай по моїй смерті діти не стають чужинцями для себе.

⁂ ⁂ ⁂

По цій нараді взяла до себе Романа і 'спокійно' повідомила його про рішення: "Синку, моя смерть за плечима. Хочу за життя подбати про вас. По смерті не забуду вас. Колись стрінемося всі разом у небі. . ."

"Мамцю," заплакав він, "то ти незадовго помреш?" "Так, сину," відповіла йому, "Бог кличе мене і я мушу йти! Будь старшим братчиком для своїх братчиків і сестричок. Не забувай про них. Переписуйся з ними!"

Роман кинувся мені на шию і посеред дитячих поцілунків прирік, що ніколи не забуде ні мене, ні своїх братів і сестер.

Я так само повідомила інші діти про свою близьку смерть. Ігор і Гануся найбільше плакали, тулилися до мене і благали не покидати їх.

"Не бійтеся, мої діточки," серед сліз намагалася вспокоїти їх, "я знайду вам матір і батька і гарний дім. Вам буде добре. Татко і мамця з неба будуть завжди чувати над вами!"

Вістка про мій замір скоро розносилася по штейті. Н., бо в кожнім місті є багато молодих подружих пар, що бажають адоптувати чужі діти. Почали зголошуватися охотники і вибирати собі мої діти . . . Боже, як сильно краялося моє серце!

Заки відпустила їх до нових батьків і матерей, я добре розвідалася про стан тих, що адоптували моїх діточок. Всі діти вперед перебули в новім домі з прибраними батьками цілий місяць. Якщо були задоволені, то я підписала документ адоптування. Якщо ні, то чекала на іншу подружу пару.

Отак починаючи від найстаршого Романа, мої діти покидали мене, забираючи з собою частину мого материнського серця. Я вдячна Богу за те, що всі вони мають "українських католицьких батьків і матерей." Отак не пропадуть ні для нашої Церкви, ні народу.

Полишилася Лілійка. Ніхто не хотів брати її, бо вона бідна калічка, і це не мало боліло мене. Я лишилася сама з бідною дитиною. Моє вичерпання збільшалося з кожним днем. Приятелька Люїза прийшла до нас і забрала її до себе, бо бачила, що мені вже було тяжко займатися Лілійкою.

Люїза була доброю католичкою латинського обряду. Вона подивляла моє рішення, бо бачила в нім найкращу розвязку моєї трагічної проблеми. Записала собі в Біблії імена й адреси моїх дітей, щоб переписуватися з ними по моїй смерті.

Я ставала щораз худшою. Рак пожерав мене. Думка про Лілійку мучила мене. Молилася, щоб Господь подбав і про мою бідну калічку. Він вислухав мене. Тому місяць Люїза і її чоловік зворушили мене, повідомляючи, що вони заберуть Лілійку до себе, бо вона така добра дівчинка.

Сльози станули мені в очах. Я була безмежно вдячна за вислухання молитов. "Я знаю," промовила Люїза, "що ти українка. Не бійся, братиму Лілійку до вашої церкви. Вона не пропаде! Ми вже старші. Нам треба когось, хто на старість буде доглядати нас. Лілійка не є повною калікою. Може колись операція випростує або принаймні поправить її праву ногу, щоб стала сливе нормальною!"

Щиро обняла приятельку і сердечно подякувала їй. "Тепер можу спокійно вмирати! Боже, дякую Тобі за опіку над моїми діточками," шепотіли мої уста. В моїх очах світилася вдячність, і Люїза бачила її.

⁂ ⁂ ⁂

Може за місяць або за два зачнеться моя подож до Творця, від якого вийшла в хвилині сотворення. Не боюся смерти, бо все життя намагалася бути доброю християнкою. Воно легко вмирати, коли сумління чисте і спокійне. Часто в ночі мрію про мужа, якого незадовго зобачу на другім світі. Згадка про добрі діти радує моє материнське серце. Не забуду їх, як опинюся на другім світі. Не раз моя подушка мокра від сліз, але ці сльози не гіркі. Дякую Богу за ласку, що сотворив мене та вчинив матірю пятьох діточок, і за безчисленні інші благословення, що послав моїй родині.

Я певна, що ласкавий Господь не забуде про моїх любих діточок, як вернуся до Нього в годині недалекої смерти. . .

ЧИ КАНАДА ЗЛУЧИТЬСЯ З АМЕРИКОЮ?

Канада це велика країна, більша ніж Америка, але її населення релятивно дуже мале до величини, бо заледве виносить понад 18 мільйонів. Канада має так само дуже багато невикористаних мінералів, а це тому, що нема капіталу, щоб розвинути широку індустрію. Сливе все канадійське життя зосереджується в 100-мілевім просторі вздовж Америки.

Якщо Англія ввійде до европейської господарської спільноти народів, то Канада стратить дуже багато на цім. Ось тому деякі канадійські бизнесмени заповідають, що Канада за 10 літ мусить господарсько зєднатися з Америкою, бо йнакше не зможе індустріяльно розвиватися і вдержати високий рівень життя.

Дехто навіть заповідає недалеку політичну злуку Канади з Америкою, бо за винятком Квебеку обидві країни мають ту саму мову, культуру, традиції і похо-

Католицька Церква — Оборонець Робітників

Вороги католицької Церкви залюбки повторяють непросвіченим людям, що Христова Церква не цікавиться долею робітництва. Так говорили колишні соціялісти, так говорять і сьогоднішні комуністи. Деякі ж диктатори, от хоча б Гітлер, знали, що це неправда, тому вчинили все можливе, щоб параліжувати вплив Церкви на робітників, бо були свідомі, що Церква це приятелька і оборонець робітництва. Воно й не може бути інакше, бо основник Церкви, Божественний Спаситель, був теслею-робітником. Як воно виглядало б, якщо б Церква не цікавилася долею робітників? Подібною поведінкою вона відреклася б свого Основника Христа! Це ж — очевидно — не можливе!

⁂ ⁂ ⁂

Різні Папи в різних часах історії брали робітництво в оборону, але найкраще вчинив це незабутній Лев XIII своєю енциклікою "Рерум Новарум", що появилася І травня 1891 р.

В цій енцикліці Христовий Намісник на землі змалював незавидну долю тодішнього робітництва, що стогнало під ярмом і утиском несумлінних капіталістів визискувачів бідного робучого класу.

Соціялізм намагався знищити приватну власність. Комунізм знищив її в Совітському Союзі, голосячи, що відрубні кляси не сміють існувати в громадянстві.

Церква ж захищає природні права всіх людей, так робітників, як працедавців. Життя не можливе без праці, а праця неможлива без капіталу. Церква чуває, щоб працедавці шанували гідність робітників, бо робітники так само діти Божі.

Лев XIII заявив в своїй енцикліці, що дітей не вільно брати до праці, поки вони не будуть відповідно фізично розвинені. Так само є деякі роди праці, до яких жінки не надаються.

Робітник має право на таку платню, що вможливить йому відповідне життя, вдержання родин і виховання дітей і ощадності на чорну годину. Подібне ставлення заробітної платні в тих часах було нечуване, бо робітник був подекуди сильно використовуваний несумлінними працедавцями. Крім цього Папа закликає до співпраці, а не боротьби між різними клясами громадянства. До цього треба корпорацій і синдакатів.

Папська енцикліка мала великий відгомін у цілім світі. Державні мужі світу студіювали цей папський документ, що давав такі чудові поради та розвязки на робітниче питання тодішнього часу. Вона причинилася до робітничого законодавства по різних державах. Отож католицька Церква тоді явилася неустрашимим оборонцем гнобленого робітництва. Ця енцикліка ввійшла до Міжнародної Хартії Праці. Робітники оплесками вітали її на своїх зборах і сходинах.

Цей великий Папа предложив таку розвязку робітничого питання, до якої потрібно гармонійної співпраці Церкви, держави і самого робітництва. Церква має належно виховувати духовно робітників, вияснюючи їм вартість всякої праці. Держава має чувати справедливими законами над добробутом робітників і не дозволяти, щоб працедавці використовували їх. Вона має чувати так само над приватною власністю робітників. Самі й робітники мусять обєднатися в робітничі організації, щоб могти боронити інтересу свого клясу.

⁂ ⁂ ⁂

Взявши під увагу навчання енцикліки "Рерум Новарум," слід заявити, що вона є, Хартією світового робітництва, бо на ній взоруються закони різних держав про соціяльну справедливість. Поява цієї енцикліки була переломовою датою в житті робітників цілого світу.

На жаль не всі держави і робітники послухали голосу та навчання Христового Намісника. Деякі держави відкинули навчання папської Енцикліки і так згодом опинилися в лабетах безбожницького та тиранського комунізму, що не дбає про робітників, але про запанування над цілим світом. Це бачимо на прикладі червоної Москви, де робітники найгірше маються в цілім світі. Там неволя, визиск і гноблення робітника такі жахливі, що демократичний світ навіть не хоче вірити, щоб щось подібне діялося в царстві "червоного робітничого раю."

МАТИ В ПРИКАЗКАХ

Материя молитва з дна моря витягає дитину.

До міста по гроші, до села по розум, а до матері за доброю порадою.

Матері ні купити, ні заслужити.

В кого мати миленька, в того сорочка чистенька.

Як помре дитина, то це мала щербина, а як мати — то нічим залатати.

Знайду собі жінку, але другої матері не знайду для дітей.

Висока як сосна, бо при рідній неньці зросла.

Тарас Шевченко:

"Бо хто матір забуває, того Бог карає,
Чужі люди цураються, в хату не пускають."

ЧОМУ НАРОДИ РВУТЬСЯ В НАДЗЕМСЬКІ ПРОСТОРИ?

Америка і Совітський Союз витрачують колосальні суми гроша, щоб добитися до піднебесних просторів, бо хочуть пропагандою між народами перевищити одні других. Крім престижу опанування піднебесних просторів може мати деякі практичні користі для людства, от хоча б сателіти, літаючи в надземських просторах, можуть багато краще і в більшій кількості передавати телефонні інформації ніж морські каблі, телевізійні програми до різних народів світу і подавати корисні інформації про погоду, гурагани і бурі.

ВАРТІСТЬ НАФТИ

Колись люди вживали нафти, щоб освічувати доми, і звичайно тут кінчалася її вартість. У сьогоднішніх часах нафта відограє надзвичайну ролю в житті людей і народів.

Модерне життя це життя моторів, які потребують надзвичайної кількости нафти, щоб функціонувати. Її потрібно літакам, автомобілям, підводним човнам, кораблям, танкам, промисловим заведенням, фабрикам, тощо.

Може колись атомна енергія і електрика частинно заступлять нафту, але вона ніколи не стратить своєї вартости в житті народів.

Христос вислужив людям спасіння і всі потрібні ласки, щоб осягнути його. Але й заразом правда і те, що "Так треба було Христові постраждати і воскреснути з мертвих... і щоб у Його ймення проповідувалося покаяння і прощення гріхів між усіма народами" (Лк. 24, 46-47).

СМІХОВИНКИ

Большевицький агітатор: "Товариші, щоб перегнати Америку, мусимо трохи затиснути ремені!"

Хтось з юрби: "Добре, але де можна дістати ці ремені?"

1-ший арештант: "Ти збожеволів. Нащо ж ти признався, що купував нелегально вироблювану горілку?

2-ий арештант: "Таж сам поліцай, який заарештував мене, продав мені її. Як міг я заперечити перед ним?

Шофер до пасажирів у Берліні: "Ось тепер минаємо найславнішу берлінську броварню!"

Американський турист: "Зовсім не минаємо!" і промовивши це, вискочив із автобуса.

Mary and the Byzantine Liturgy

MOST REV. M. ASSAF,
Melchite Archbishop of Petra, Philadelphia and Trans-Jordan

Down through the ages, you might say almost since Our Lady's return from Calvary, Mary has had an honored place of the first order in our Byzantine Liturgy. Our fathers in the faith, our Doctors of the first centuries in their writings and in their preaching, have always paid tribute to her. They have spoken of her place in the Incarnation. They have noted her association with her divine Son in the Redemption of the human race. They have hailed her gloriously enthroned in heaven at the side of Christ. They have paid her an homage that is indeed below that of the Saviour but above that of all the angels and saints.

There is, therefore, no feast nor office in which the Virgin Mary has not a special place in our Byzantine Liturgy. With reason, it is often called a Marian Liturgy for our Liturgical books are simply filled with praises and hymns for us to address to her daily. One would get the impression at times that the Ephrems and Basils and Chrysostoms and Gregorys and Damascenes almost neglected Christ in their desire to praise his Mother. This is not true, of course, for honor to the Mother is honor to the Son.

And it is worth noting that if there is poetry here, there is also sober reason. Our Eastern chants, our oratory, our splendid literature, so filled with imagination and poetic force, so redolent with affection and love are also filled to the brim with Marian theology and indeed with the whole theological content of the Christian faith.

Iconography

Byzantine iconography, so honored in the history of Christian art may also be called Marian. The most beautiful icons which today adorn Christian churches and homes throughout the entire world are without doubt those of the Blessed Virgin. Remember, too, that the icon is more than mere art. It is graphic dogma. Our icons proclaim by their beauty and symbolism all the prerogatives of the Holy Mother of God and Men. There are icons of the Theotokos — the Mother of God, the Mother of All Graces, the Queen of the Apostles, the Mother of Perpetual Help.

Even in our praises of the Blessed Trinity, our Liturgy finds a place for Mary. She is praised too when we sing the praises of her divine Son at Christmas, at the Epiphany, at His Baptism, and whenever we commemorate His miracles, His mysteries and especially His Passion, Resurrection and Ascension. At Pentecost, the Byzantine Li-

turgy sings to her in the midst of the Apostles. It goes without saying that her honors are especially rich on her own feasts of her Immaculate Conception, Nativity, Presentation in the Temple, Visitation and Assumption.

She is associated also with the Saints on their feast days. We feel that this is only proper since she is the artist who with her own hands fashioned each one of these chosen souls in the likeness of her Son.

Prodigal Praise

We can be pardoned, I think, if we say somewhat proudly that through the ages, the Fathers, Doctors, hymnologists and icon-painters of the Eastern Church have been prodigal in their praises and tributes to the Blessed Virgin. They have taxed their crafts to the limit, framing for her all the beautiful names of which our language is capable, creating a symbolism for her that for richness vies with the symbolism of the Old Testament itself.

Byzantine Mass

The Mass is the unbloody renewal of the sacrifice of the Cross. The great High Priest who primarily offers this sacrifice is Christ Himself, the Eternal Pontiff who offers Himself in adoration, praise, thanksgiving, propitiation and supplication for sinful and decayed humanity with a view to restoring it to the supernatural beauty for which God created it.

Now at the first great sacrifice of the Cross, Mary was present and offered to the Blessed Trinity that same God Man who was her Son, the fruit of her womb. As He hung there upon the gibbet, the lance that pierced His side wounded her heart also. Simeon had foretold this at the Presentation, thirty-three years previously. Our Liturgy is mindful of Mary's presence at Calvary and that is why in the celebration of our daily Mass, Mary is always present. In the ordinary of the Mass for every day, our Liturgy mentions Mary on five different occasions.

Before beginning Mass at the main altar, we go to a side altar, the Prothese, as it is called, to prepare the bread and wine that will be consecrated. These remain on the side altar during the whole of the Mass of the Catechumens. After having blessed the leavened bread, we cut it up into small pieces with a knife formed like a lance. The large square of bread is imprinted with the initials of the Greek words "Iyssous Christos Nika," Jesus Christ triumphs. As the priest cuts into the bread, he says: "One of the soldiers pierced him with a lance; and immediately there came forth blood and water; and he who saw it has borne witness and his witness is true."

As a large triangle is cut into the bread, the priest says, "In honor and in memory of our Most Blessed and Glorious Sovereign, the Mother of God, the ever-virgin Mary. Through her intercession, receive Lord, this sacrifice upon the altar of heaven." Thereupon we place this triangular host to the right of the large host and say, "The Queen sits at his right hand, dressed in mantle woven and embroidered with gold..."

Going now to the main altar for the beginning of Mass, a dialogue ensues between the priest and deacon on the one hand and the people on the other. The celebrant chants: "Blessed be the kingdom of the Father, of the Son and of the Holy Spirit, now and forever and through all ages." Following this there is a long litany of touching petitions which we conclude with these words: "Remembering our all-holy, stainless, most blessed and glorious Lady, the Mother of God and ever virgin Mary, and all the Saints, let us commend ourselves and one another and our whole life unto Christ our God."

The whole of our Mass follows this same Marian course and spirit. We begin it with a commemoration of the Blessed Virgin. We end it on the same note. Our dismissal includes the words: "Lord, have pity on us through the intercession of our all pure Sovereign, the Mother of God, the ever virgin Mary..."

Daily Lesson

The Byzantine Mass is more frequently chanted than recited. It is celebrated in the native tongue of each place — in Arabic, in Greek, in Slavonic. The people understand the prayers and answer the ministers. They are thus in a position to find in the Liturgy their daily lessons of Christian doctrine. The truths of the faith are explained. Moral precepts are urged upon them. They make all the Christian acts of faith, hope, charity, contrition, and so on. And all is done while having recourse to the Blessed Virgin Mary to whom are offered all the praises of which the hearts of her children are capable.

It ought to be noted too that at all Masses and on all feasts, a special triumphant chant, drawing its inspiration from the feast, is sung in honor of the Blessed Mother. Some of these chants are so beautiful and melodious that they are recorded and available now on the public market. More than one family of the Byzantine Rite has these records. Regardless of this, it is quite common to hear the people in their family gatherings singing these lovely hymns.

ATTENTION!

Are you listening to our Ukrainian Radio Programme on CJGX, Yorkton, every Sunday at 12.45 P.M. The Station broadcasts at 940 on your dial. The programme lasts 15 minutes.

If you listen to it and like it, notify your friends about it. Should you have any comments or contributions to make, kindly direct these to:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

NEW RULES FOR RECEPTION OF HOLY COMMUNION BY THE SICK AT HOME

The Sacred Congregation of the Holy Office has issued new rules for the reception of Holy Communion by the sick who cannot leave their homes. The decree, issued on October 21, 1961 and approved by the Pope, states:

1) The priests, using their prudence to forestall excessive extension of the new privilege, may give Holy Communion to the sick people who were unable to leave their homes for a week because of illness.

2) Holy Communion may be given in the afternoon or in the evening, even if the sick persons are not bedridden or in danger of death.

3) The sick who receive Holy Communion in the afternoon or in the evening must abstain from solid food and alcoholic beverages for at least three hours before Holy Communion, although they may take non-alcoholic liquids and any medicine — in solid or liquid form — without any restriction of time limit.

The Coming Council

Pope John XXIII has already announced that the coming ecumenical Council of the Catholic Church will start on Oct. 11, 1962. The third ecumenical Council of Ephesus (431) had also begun on that day. Its main purpose was to condemn the heresy of Nestorius, and to define the divine motherhood of the Blessed Virgin Mary which Nestorius denied. The coming Council will be known as the Second Vatican Council. The first Vatican Council took place in 1870.

How long will this Council last?

No one knows how long the Second Vatican Council will last. It depends upon the matters that will be discussed and the reforms which must be outlined for the betterment of the Christian life among Catholics.

The problem of the reunion with the Orthodox and Protestant brethren can considerably prolong its duration.

The 19th ecumenical Council of Trent (1543-63) was the longest in the history of the Church, while none of the first three ecumenical Councils (Nicea 325, Constantinople 381 and Ephesus 431) lasted more than four months. The Council of Chalcedon was over in three weeks. The last Vatican Council (1870) lasted 31 days and was ended when the Italian army from Piemont had occupied Rome and put an end to the Papal State.

Who will take part in the Council?

Over 3000 bishops, archbishops and patriarchs from all over the world are expected to participate in the Council, among whom will be also our Ukrainian Catholic bishops who number 14.

Recently the news was spread that some Orthodox patriarchs are willing to take part in the Council, among whom Athenagoras, patriarch of Constantinople manifested his readiness to be present at the Council on condition that he will occupy the second place among its participants, right after the Pope.

It is generally known that the representatives of various Protestant denominations will also be invited to take some part in the Council, at least as observers.

Many outstanding theologians and Canon Law experts will be present at the Council with their advice to the Bishops.

We are quite sure that Pope John XXIII will preside over the counciliary deliberations. If he presides, the decisions of the Council will not need special papal approval.

What powers does the Council have?

The participants of the Council, under the leadership of the Pope, have the authority to define and explain new dogmas of the faith, issue the new laws concerning the life of the Christians, make new rules of discipline, etc.

The Second Vatican Council will interpret the unchanging teachings of Christ and show the world how it must be applied to the modern changing circumstances of our times.

The world has seen great changes in the past few decades in practically every field. These changes have serious effects upon the life of men throughout the world. For instance, there has been immense progress in medicine, in industry (automation), in space travel, etc. New ideas have appeared among men, some good and some bad. Communism is but one of them. Nationalism and racial equality, atheism and pleasure mania are also affecting the members of the Church while materialism in one form or another exercises its harmful influence even upon those who claim their part in the true faith.

Despite these negative movements and the materialistic way of life which have stifled the Christian spirit in countless men and women of today, there is still much yearning for God and for the things of spirit in our times. St. Augustine rightly said, "My God, You have made us for Yourself, and for this reason our hearts are restless until they rest in You!"

Men and women, despite their moral corruption, need God and His law, and if that God is presented in the right way, they will come back to Him in earnest.

The Church has to adjust herself and her teaching to the present day circustances and aspirations without changing her faith and the morals of the Gospel which she cannot do, of course. The Council will not certainly dwell upon pleasant "generalities" which have no effect upon every-day life of Catholics. It will practically accommodate the present ecclesiastical discipline to the needs of modern peoples and nations. Many things which are out-of-date will be discarded so that the eternal youth of the Church and her imperishable vitality will become evident to all the nations of the world. Thus the Church will adjust herself to the new ideas which are tending to shape our civilization and the thinking of the modern man who often admires the new exploration of the space without even thinking of God that made the world, the space and the man himself. Yes, there are millions of people who know at least something about space travel, but when the Church speaks to them of Christ, Christian morals and their obligations contracted at baptism, they do not know what she is talking about. The Russian Communists are not the only ones who do not understand the language of their spiritual Mother, the Church of Christ. Yet these modern baptized or unbaptized pagans must be saved. Christ must come to them through His Church. The Church's main task in modern world lies in reaching these people who have forgotten Christ and themselves.

The Church will try to announce the Gospel in such a way that modern man, sunk in his own pleasures and earthly dreams will understand it. To do this, the Church will endeavour to "re-examine" her past ways which are often looked upon as the past "routine". She will do it in order to reconquer the modern man from his materialism and to save his immortal soul for which the Church is responsible before God.

Will this Council be a family affair of the Church?

The life of the Church is not and cannot be a private affair, because the the very existence of the Church is meant to be a light for the whole world, "It is impossible for a city to escape notice when built on a mountain top!" (Mt. 5, 14). The purpose of the Church is to teach the Gospel of Christ to all nations of the earth. How can the Council which is one of the most important events in her life be her private affair? No, it will affect the life of the whole world.

How about the Reunion of Churches?

The coming Council will certainly remove many obstacles to the reunion of all those who believe in Christ. Pope John XXIII said, "The division of Christians is a tragedy for which we

all are in some way responsible." The renewed Church will attract more easily those who stay away from the rock of Peter, both Orthodox and Protestant brothers.

John XXIII has created a special Secretariate for Reunion which keeps in touch with the non-Catholic Christians throughout the world. Its main purpose lies in exploring the ground for the future reunion in one fold under one supreme Shepherd.

Of course, many things will have to be mutually discussed before the reunion comes. The Church will yield on many points, except those concerning the dogmas and the morals. She will gladly yield and consent that our non-Catholic brothers retain their lawful and sacred traditions and customs, as long as they accept the supreme leadership of the Vicar of Christ in one form or another, and embrace the dogmas and the morals. Everything else is of less importance, and therefore can vary according to the history, custome and mentality of various peoples.

PRAYER FOR THE SUCCESS OF THE COUNCIL

"Where two or three are gathered together for my sake, there am I in the midst of them."

O Lord, we pray for the success of the Council. United to the Holy Father, the Bishops, and all our brethren, we ask that the preparations be carried out with faith, diligence and perseverance.

Grant to members of special committees penetration of mind, courage and the necessary strength to bring their work to a successful conclusion.

Grant that they be vigilant, united among themselves, not seeking the triumph of some idea which is dear to a group of men, a nation, a Religious Order, but only to follow with docility the inspirations of Your grace.

Grant them health, courage and perseverance in a work which can be exhausting and monotonous. Grant them often the consolation of feeling that their effort will be of great profit to us, the Faithful, and the whole Church.

Enlighten the Bishops whom the Holy Father has appointed to specialized commissions.

Enlighten and strengthen the Holy Father himself and give him the joy of seeing the first fruits of success crown this great enterprise.

Grant also to us Your grace that we may prepare ourselves to welcome the decisions of the Council and put them into practice.

We pray for the reunion of all Christians in the one true Church of Christ and the union of all men in the one true Church of Christ.

Thy Kingdom Come! Amen.

FAITH IS IMPORTANT — Peter Prystupa

Many of us have the privilege of bringing children into this world and watching with pride as they grow from infancy to young manhood or womenhood. We know that it is the duty of parents to take care of their children's physical, moral and spiritual needs. Yet, there is something else parents must give. It is intangible, but it must be there — faith. A child must have faith in his parents and the parents must be worthy of this faith.

L. K.

Mother's Day and Motherhood

IN the month of May, most of the Western world celebrates Mother's Day. On that day, each of us, in one way or another, pays tribute to his or her mother. The very word, Mother, is one that elicits emotion of some kind, in every man, woman and child. Reams of pages have been written in her honor, and deservedly so.

No other relationship, no matter how deep and true, is marked by such all encompassing love. Among human relations, the love of a mother for her child is in a class by itself. It is unique. There is nothing else like it in all the world. It is a love that is always trusting, always completely devoted, always forgiving, unchanging, and always enduring.

A mother is the truest friend that we can have. When troubles fall upon us, when friends whom we believed to be true desert us in time of need, our mother's love will still be there. She alone will try to dispel our doubts and fears. She will remain steadfast and loyal to us, no matter what we have done. A mother's love never dies. Because it is so completely unselfish, it remains with us from the cradle to the grave.

As we grow older, we make friends, fond, dear friends, but never again will we have lavished upon us the inexpressible love and tenderness which a mother bestows. Great men have paid great tributes to their mothers. Thomas Alsa Edison said of his mother, "My mother was the making of me. She was so true and so sure of me. I felt I had someone to live for — someone I must not disappoint. The memory of my mother will always be a blessing to me."

Meaning of Motherhood

And what does motherhood mean to mothers themselves? Besides the normal feeling of great love and concern for their children, what does motherhood mean to the life of a young woman? In this age when more and more mothers are going off to work and leaving their children at home, often in incompetant hands, in this age when it is considered fashionable for women to be "free", "to have a career," "to get out of the house" and so on, what does motherhood mean to the mother?

Most young mothers will tell you that the joys far outweight the troubles. They will tell you that since becoming mothers they have become less selfish, more concerned about other people's lives, instead of just their own. They find that they develop a greater sense of responsibility. They find that they are more concerned about the future, they are more concerned about politics, the state of the world, and so on. Some mothers want to change the world for their children. These are the mothers who back worthwhile causes and work hard in their behalf. Mother-

hood gives ambition and confidence to carefree, self-centered young women.

Most important, motherhood brings with it the gift of love. Most young mothers find that they are capable of more love than they ever dreamed. Their relationship with their husbands, their families, their friends and neighbors improves and is warmed by this love. But more than anything else, they find that motherhood gives a deeper meaning to life. It teaches them to love life more fully. Children make mothers aware of the preciousness of life itself. What a wonderful awareness to have in these uncertain and troublesome times!

What a rewarding experience motherhood can be, both to the mother and the child! How tawdry and meaningless, by comparison, are the superficial pleasures and the material success to which some women mistakenly seek and devote their lives! No human being, especially no woman, should ever be so dissatisfied with her lot in life that she loses sight of what is important in life, and what is unimportant. None of us therefore need ever envy others or yearn for unattainable joys. Most often, the way to make our lives more joyous and more meaningful lies closest to us — under our own roof and in the bosoms of our families!

REMAIN ALWAYS AT PEACE WITH YOURSELF!

Do not look forward to what may happen tomorrow. The same everlasting (eternal) Father who cares for you today, will take care of you tomorrow and every day of your earthly life, if you trust Him and have recourse to Him in all your needs.

Either He will shield you from suffering, or He will give you the strength to cope with it.

So be at peace with yourself at all times, even when you have committed a fault or have offended God with your sin. Repent, ask His forgiveness and put aside all anxious thoughts and fears. Fear is a bad adviser. You are not alone in this world. Remember it and say continually, especially in times of discouragement, "The Lord is my strength and my shield. I have trusted in Him, and He will help me, for He is not only with me, but in me, and I am in Him, as St. Paul says, "In Him we live and move and have our being" (Acts: 17, 28). What can a child fear, if he is surrounded by such all-powerful Father's arms and love? Nothing, absolutely nothing! And you, who read these lines, are His beloved child despite your past mistakes and sins! Don't forget it!

GOVERNOR GENERAL URGES CANADIANS REFLECT ON 'LOVE THY NEIGHBOR'

George Vanier, Canada's Governor General, has suggested that each Canadian spend 10 minutes a day in reflection or meditation on the precept "love thy neighbor as thyself."

"This creates a spirit of confidence and serenity. Who knows whether this may not be the first step toward the road to friendship among nations?" Vanier said in his New Year message to the people of Canada.

Vanier is the second native born Canadian to be named Governor General, and the first Catholic to hold the honor. The Governor General and Mrs. Venier attend Mass each day.

Th. Bleech

The Archbishop in Chains

AT the beginning of this year, the Ukrainian Catholic Hierarchy in the free world issued a joint pastoral letter commemorating the seventieth anniversary of the birth of Archbishop Joseph Slipy, confessor of the faith for seventeen years in the prisons of Soviet Russia. They have appealed to us and all men of good will for prayers and cooperation in protesting against his imprisonment and the brutal liquidation of the Ukrainian Catholic Church in Halytch province before the leaders of the free world. This heroic stand must be utilized to the full, for the great message it carries is not confined to our Church alone but to freedom in general. He and his flock are few in number, but the few have always taken their stands for the benefit of the larger whole.

At Valley Forge it was the few freezing, hungry and ill-clad soldiers under General Washington who stood off the better-equipped and much larger forces of the usurper. Many Americans loyal to the crown were fleeing to Canada or opposing the revolution, but these few fought on and others like Benjamin Franklin, Patrick Henry, John Hancock and Charles Carroll pledged everything, their lives, their homes, their possessions so that if not they themselves others and future generations shall have the inalienable right to pursue happiness in freedom.

Two thousand years ago the Son of God came to earth to bring the only blueprint for peace and happiness and it had to be promulgated under most trying circumstances, even unto the ignominy of the Cross in order that others might enjoy peace and everlasting life.

Some hundred years ago an obscure village priest enkindles the national light in an unreceptive climate in order that others might live in truth and justice and the son of a serf lifts his pen to strike out for freedom and justice with the fire and mastery of his spoken and written word. All his God-given talents that could have been put to his own material enrichment were spent for others so that "freedom's holy light" might shine for those to come after him.

Because Archbishop Joseph Slipy has taken his holy, magnanimous, Christian, heroic stand in defence of his faith and people in forsaken Siberia before the cruel tribunal of Russian, godless justice, our Catholic communities in the western world flourish in freedom and growth; because Washington and the glorious handful of American patriots took their precar-

ious but rightful stand, we of today enjoy the blessing of the "home of the brave"; because the Son of God gave His life for each of us, we have the right to eternal life as keepers of His word; because Shevchenko and Father Shashkevych gave their best to freedom and to truth and to their heritage pride, "hope spring eternal" in our hearts.

Because men live in Christ and die for Christ; because men stand up to be counted for Christ; because there are always a few who are willing to enkindle the light of truth and freedom in the darkest of nights there will be freedom, there will be justice, there will be peace in the deserving time.

In this lonely, frigid cell
To Jesus, Strength, I often tell
My hopes, my dreams and fears,
And lo! amidst the pain He cheers...
Years ago I promised Thee
To serve whatever be...
O Christ, my God and Savior Dear,
One thing I ask of Thee: be near.

John Zubaly

CatholicEtte

The Forgotten Refugee

IN this wonderful world of ours wouldn't it be even more wonderful, if the problems of the world could be made to vanish into thin air by the push-button method of automation? Since this is an impossibility, man himself must solve his own problems, for no machine can do it for him. So it is time for mankind to remind his fellow men of the homeless child, man or woman known as the — refugee.

How long has it been since an individual has given any sort of thought to these forgotten refugees who were forced to flee from their homelands and leave behind their loved ones? This forgotten refugee is far more important than a passing thought, or another so-called topic of the day for conversational purposes. This human being remains as a symbol in the world long after many have forgotten not only him, but God!

There is, it seems, always a pressing need and it has existed for countless centuries to call the attention of the peoples of the world to the old but very true fact that — the Godless rulers are the ones who are the cause of thousands of refugees. It becomes quite obvious that much of the needless suffering in the world is caused by the brutality and thoughtlessness of man.

There is hope for the refugee in the person known as the Christian. He should be ever ready and willing to help in any way possible, for he believes that God created all human beings in His image, and not as refugees.

Only man can forsake his fellow men, his prayers and God.

God forsakes no one, EVER.

Donald F. Miller, CSSR.

Ten Major Faults of Husbands

Many marriages fail completely,
or fail to be happy,
chiefly because the husband
fails his wife in some important way.
Here are listed
some of those important ways.

THIS is strictly about husbands, and about the faults and sins and shortcomings of many husbands today. Note the word "many." We do not say "all." There are many husbands who, when they and their wives read this, will not have to accuse themselves or be accused of a single one of the glaring faults of husbands that are here listed. But there are many others who are making their homes exceedingly unhappy and even endangering their marriages by one or more of these faults and sins.

We shall not list among the ten types of bad husbands the two kinds that are guilty of the gravest crimes against marriage. These two are the adulterous husband, and the one who makes no effort at all to provide for his family in an economic way.

The adulterous husband is considered so corrupt by Christ and His Church that they officially make his proven adulteries adequate reason for a faithful wife to separate from him forever. Thus the husband who commits adultery is thereby mentally (if not effectively) deciding to cast off his wife, to destroy his home, to abandon his children. No man can fall much lower than that.

The unproviding husband is flouting the law of nature according to which he has the primary obligation of working to support his wife and children. If a husband refuses to work or to support his family, except for cases of grave physical or mental illness, he too is deliberately choosing to destroy his home.

We exclude these two major defects of husbands from the list below, not only because they are so sad in themselves, but also because husbands who fail their wives in half a dozen ways will often defend themselves on the ground that they are not guilty of the great sins named above. Any mention of their shortcomings as husbands brings from them the quick reply: "After all, I'm faithful to my wife, and I make the money that supports the home. What more can a wife expect?"

Let it be said at once that a wife has a right to expect a great deal more than this, even though many wives have to go for years on end without getting what is their due. Alas, so many grown-up, married men are still so much like spoiled children that even this sharp revelation of their faults will not change them. Those of good will, we are sure, will read and take

notice; those whose selfishness has wrapped them up completely in themselves will pay no heed.

One final word before we describe the ten most common types of husbands who fail their wives. This is no denial of the fact that wives may also fail their husbands, sometimes to the point where they gravely contribute to the faults of husbands mentioned here. We are not now concerned with such faults of wives. What we are concerned with is the failure of many husbands to live up to the promises they made to love and cherish and be helpmates to their wives as long as they live, no matter what faults turn up in their wives.

These are the 10 common types of such failures:

I. The "You-do-your-job-and-I'll-do-mine" husband.

THIS is the husband who adopts the principle that, besides being faithful to his wife, the only contribution he is called upon to make toward the upkeep of a home and the raising of children is the money he makes. He selfishly and wrongly imagines that it is his wife's part of the bargain to go it alone in keeping the home tidy and neat and respectable; to feed clothe and train the children; to correct and punish them and to tell them what they may and may not do; in short, to do all the work involved in making a home and raising children by herself alone.

This fault does not appear to be very grave during the first year or so of marriage, before there are any children. Even then, however, the first sign of it appears.

It is after two or three or more children are born that many husbands prove themselves to be lazy, inconsiderate, independent and selfish. They work seven or eight hours a day in their office or shop, whereas the wife's work is never done, requiring her to be on the go sixteen or seventeen hours a day. They come home from work at night and ensconce themselves at the television or with a newspaper or in a closed-door den and never raise a hand to help with the household chores or to keep the children occupied in a wholesome way. The same pattern of selfishness is adopted on their Saturday and Sundays and holidays.

Marriage is a partnership in which both husband and wife are intended to work together for the decent upkeep of their home and, above all, the proper supervision and raising of children. Apart from his work at making a living, the husband is bound to help his wife at her tasks in any way that he can. To fail or refuse to do this is to make a slave out of his wife.

II. The "money-pinching husband."

THIS is the husband who thinks that he should have autocratic charge of all the finances of the family, and that he should keep his wife on an allowance or a dole or a budget that barely covers the stark necessities of housekeeping and her personal requirements

Such husbands refuse to trust their wives with money, or even with a voice in discussions of how the family funds should be used. In many cases this same kind of husband is very lavish in expenditures on himself and his pleasures, while he makes sure that his wife will never be able to spend anything except for basic necessities, and demands a strict accounting of even such exepenses.

This lack of trust, this miserliness, this financial tyranny, is one of the sure ways to kill a wife's love, and to make marriage, instead of a partnership, a master-slave relationship.

III. The "I-need-outside-recreation-and-you-don't" husband.

This is the man who feels that he must have his nights out and his days off for bowling, golf, the club, the tavery, the gathering with the boys, but who rarely if ever gives his wife an opportunity for relaxation away from the constant duties of the home. As to taking his wife out with him once in a while, he considers that out of the question. In his mind, "she ought to love just staying home and working."

This is positively inhuman. It is like saying, "I am a human being, and therefore I need recreation. My wife is not a human being and therefore should need no recreation."

IV. The husband who is married first to his business, and only second (or last) to his wife.

THIS man is different from the one who works his eight hours a day and then, through laziness, refuses to lift a hand at home to help his wife or to do anything for or with his children. This husband is a dynamo of energy, but nine-tenths per cent of his energy and times are spent at his business, in trying to make money, in getting ahead, and one-tenth of one per cent is devoted to his wife and home.

This is no criticism of the husband who takes an extra job to help his family financially, or who puts in extra study to make himself fit for a better job. These things can be done without complete neglect of a wife and children. The man who can forget that he has a wife and children in favor of his business interests should never have married.

V. The "mamma's boy" husband.

Marriage does not release either a husband or wife from the duty of honoring and loving their mother and father. But it does make duties to their spouse supersede duties to their parents. That is what God said clearly through the lips of Adam, the first man and the first husband: "Wherefore a man shall leave father and mother, and shall cleave to his wife: and they shall be two in one flesh" (Gen. 2: 24).

The "mamma's boy" husband never quite leaves his mother. He permits her to have more say over his actions and plans than his wife.

A wife may have planned for weeks, with the approval of her husband, for some trip or outing or relaxation with her husband; if, at the last moment, mamma says no, then the husband can't go.

A husband and wife may have, out of charity, given a place to the former's mother in their home. For major, not minor, reasons this may create an impossible situation. The mother is obviously jealous of her son's wife. She constantly interferes in the management of the home. She is a bad influence on the children. She is driving her daughter-in-law to distraction and a nervous breakdown.

In this situation a good husband will do one or both of two things. First, he will have a stern, unyielding talk with his mother, telling her that only if she stops nagging at and interfering

---

Saint Paul wrote to the Christians of Galatia: "Brethren, knowing that a man is not justified by works of the Law but through faith in Jesus Christ, we also have believed in Christ Jesus, so that we might be justified by faith in Jesus Christ, and not by works (observance) of the Law because no man shall be justified by the works of the Law.

But what if in seeking to be justified in Christ we ourselves also are found to be sinners? Is Christ, then, a minister of sin? God forbid! For if I reconstruct what I have destroyed, I make myself a transgressor. Through the Law I died to the Law, that I might live in God. I have been crucified with Christ. For I do no longer live, but Christ lives in me. True, I am living here and now, this mortal life; but my real life is the faith I have in the Son of God, who loved me and gave Himself up for me" (Gal. 2, 16-23).

with his wife and children can she remain in his home. If this fails to change her, he will make arrangements for her to live elsewhere.

The bad husband, the "mamma's boy" husband, won't care what happens to his wife and children. His mother comes first. He takes her part against his wife. He listens to her even when she diabolically encourages him not to have more children. He lets his wife suffer immeasurably rather than deal sternly with his mother.

VI. The husband who is unreasonable and un-Christian in regard to sex.

UNREASONABLENESS in regard to to sex is strictly a by-product of paganism. If put into words, it would be expressed somewhat as follows: "Sex-enjoyment is something that I refuse to dispense with or moderate in any way. I have a right to as much of it as I desire. I may demand it of my wife under any circumstances and she is bound to give it to me."

This pagan attitude creeps into the thinking of too many so-called Christian husbands. God knows that there are countless influences at work in the world to foster such thinking. He also knows that He has given to His followers motives and means for keeping sex in its place, that is, in subordination to reason, faith and charity.

The bad husband, under this head, refuses to consider such circumstances as his wife's ill-health, mental or physical; her many burdens with children already born; his obligation to make the union between husband and wife a source of real joy and happiness to both, etc.

If circumstances deprive him of what he considers his selfish right, he refuses to seek the help God offers him in frequent Communion, and too often seeks sinful indulgences that make him a traitor both to his wife and to God.

Besides being selfish, unreasonable and over-demanding of his wife, a husband may fail seriously by insisting that his wife cooperate with him in sins of contraception. He holds over her the bludgeon of his threats that, if she refuses to sin with him, he will sin with someone else. This is the last stage in vileness, when a man uses his authority as head of the family to plunge both himself and his wife into continuing habits of sin.

VII. The drinking husband.

A man does not have to be a hopeless alcoholic to wreck his home and to destroy his wife's love by drinking. Indeed, the final stages of alcoholism are often the result of a man's having lost his wife's love and done great damage to his home by inordinate habits connected with drinking.

For example, a man may spend so much time in taverns or cocktail bars that his wife and home are all but completely neglected.

From such parties he may not come home completely drunk, but he will usually be a different man than the one whom his wife once loved. Sometimes he will be mean and testy and conscious of the need to defend what he knows to have been indefensible neglect of his home. Or he may become sensual in an animal-like way. Or he may be maudlin in an irresponsible way. In any case, he is killing all the love his wife once had for him.

VIII. The gambling husband.

GAMBLING can become a disease like that of over-drinking. It can afflict the man who has an inferiority complex and thus has deep-rooted worries over the fact that he is not earning as much as he would like to for his family. So, he lives and acts in the ridiculous conviction that one of these days he will make a killing at gambling, and thus show his wife and children that he is a better man than they thought he was.

The disease of gambling can also afflict the sanguinic husband, who craves popularity, cannot resist a game of cards at higher stakes than he can afford, like to flash money about at racetracks and bookie joints as though he were without worries or uses for his money.

The gambling husband keeps his wife in a state of petrified uncertainty. She never knows when his week's or month's wages will be squandered on a bet or in a game. There is only one cure, and that is total abstinence from gambling.

IX. The jealous husband.

The jealous husband is the one who feels uncertain about his wife's love, usually because he knows he is guilty of faults that make him undeserving of it, and who foolishly thinks that he can hold her loyalty to him only by preventing her from being friendly with anyone else.

The jealous husband would like to imprison his wife behind a high wall and a moat. He does deprive her of every kind of social life that he can forbid or prevent. He is suspicious of every innocent, friendly contact his wife makes with others. He tries to keep her separated completely from her own family.

This jealous possessiveness, this attempt to imprison a wife, apart from all normal human contacts, defeats its very purpose. It transforms any feeling of love the wife once had for her husband into feelings of hate. It makes a wife's duty of fidelity to her husband a thousand times more difficult than it should be.

X. The husband who never manifests his affection for his wife.

THIS is the husband who never gives any outward sign, by word or action, of the love he has for his wife. If she were to ask him whether he still loves her, he would say in a bored, off-hand way: "Of course I love you. Now don't bother me."

Such a statement does not mean a thing to a wife, or rather it may mean so much that it will lead to a deluge of tears. Every husband should know that, no matter what he says, he does not truly love his wife unless he shows and expresses that love in many day-to-day ways. Without the slightest insincerity, but with a renunciation of selfishness, he should often praise her appearance and her work; remember anniversaries with presents; express sympathy for her burdens; above all, just reassure her of his love.

The husband who refuses to manifest his love for his wife is usually the same one who refuses to lift a hand to help her with her domestic tasks. Apart from the sexual part of marriage he wants to live his own self-centered, egotistic, independent life as though he had never solemnly promised to enter into an all-out partnership with her in establishing a home.

— The Liguarian

SECRET OF THE SO-CALLED NEUTRALS

The so-called 'neutral' nations are not really neutral. They help Communist satraps of the Kremlin wherever they can. Why? Here is the explanation of a 'neutral' doplimat: "When you talk back to Khruschev, you get kicked. When you denounce America, the American officials run after you with promises of more aid, with nice words which say: 'Oh, do not get hurt! We are not acting like a big power.' As a result the U.S. cannot expect big power treatment from the so-called 'neutrals.'

To See or Not to See?

(That is the question!)

Betty Merczyk

● Lately there have been very few good movies in my home town. Sometimes it becomes annoying, especially when I would like to see a movie.

Picking up the latest issue of the daily newspaper, I turn to the entertainment page and scan the theatre column. Almost always I can find listed there films that have no appeal whatsoever.

For example: "The Cat Woman," "Sexy Sal," "The wind in the Alley." These are those obscure, ridiculous movies that aren't worth paying 25c to see. Then there are those money-making films like "Peyton Place," "The Return to Peyton Place," and "God created Woman." These are cheap shows that distort sex. The odd one might have some good acting in it, but, generally speaking, they too are not worth paying 25c to see.

Occasionally the theatres here will bring in a movie which is objectionable to a Christian's moral principles, but can be viewed because the acting is good and, although it presents a wrong picture of life, it does not condone such situations. An example of this type might be "Psycho."

Rarely, especially of late, have the theatres here featured a worthwhile and welcome film. Just the other day I went to see an English movie called "Whistle down the Wind." It was a delightful film about three children who believed they had found Christ. However, the drawback here was that the movie only played a few days and in one of the poorer theatre houses, so that its attraction was lost before people were given a chance to see it.

It's been a long time since I've seen a good movie. What about you?

People who enjoy movies naturally want to see a good show. When this isn't possible, the next best thing is to take in what is showing, good or bad!

What is accomplished by this action of seeing whatever show is featured? For my part, absolutely nothing.

When I was in my teens, I loved movies. I wanted to see everyone that came to town, no matter what kind of a film it was or who was in it. I doubt that I ever referred to the Legion of Decency rating on movies. So I saw films that were poor and those that were rich.

It's rather funny, when I think about it now. How often I wasted my weekly allowance on a movie that lacked character and good entertainment.

As a student, as a teenager, you wouldn't surprise me, if you are beginning to realize what poor quality movies you have seen.

There are films that are rated for children only, and those that are rated as adult shows only. Some are for both children and adults. But there are too many that are neither for children nor adults. This latter category are the ones that come to our home-towns for the most part continually.

Most church publications will print the Legion of Decency rating on current movies. I would like to suggest to the teenager that he refer to this rating. Check it over carefully and compare it with what is showing in the town theatre.

Say for example that Movie X is rated by the Legion as a "B" film, which means it is considered objectionable in part for the adult. Now then, this movie is currently showing in your local theatre. What will your decision be? You have invited your girl friend to see a movie with you Saturday night and this is the one you will have to see.

Here you are faced with a choice. Will you take your girl to see this movie or will you suggest that the two of you take in a game of bowling instead?

I would like to bet you a vanilla milkshake that, if you tell your girl why you have changed your plans, your girl will be so proud of you that it will warrant you a compliment from her.

You see, a teenager is governed more by his emotions than by his intellect. Movie X is rated "B", because it is felt that it could put an adult in the occasion of sin against purity.

You, being a teenager, are even better bait for this movie. It is not a film that will leave you happy or at peace with the good things of life. It will leave you disturbed and your thoughts will hinge on sex. It's much too unhealthy an atmosphere to take your girl home in.

What will the two of you say to one another? Will you discuss the movie or pretend it left no impression on you? It's not worth spoiling a date by seeing the wrong movie.

I remember one occasion when I saw a show that was rated "B" with a young boy I knew as a student. Boy oh boy, it sure ruined my date. Over a coke, after the show, we hemmed and hawed and I wanted to go home as fast as the next bus could take us. The show had upset me, because I was not ready for the exposition of sex that it showed. Besides, I didn't fully understand sex at the time nor realize God's reasons for it. The movie made very little sense to me, but I still felt ill at ease. I don't know about this young man, but he hightailed it home pretty fast, after he walked me to the door.

But I've become the wiser from that situation.

I still enjoy a good movie, but I select them carefully. Recently, I attended a movie with a friend of mine and we sat through half of it and left. We couldn't bear watching it. The gentleman in question was as embarrassed as I was. We realized that this movie was just playing around with sex and it made both of us feel cheapened.

This was one movie we had made a mistake about. We both wanted to see it, because one of our favorite actors was in it. So we wasted a good part of an evening, and my friend lost two dollars that could have been spent on something more satisfying — like two large cornbeef sandwiches, seasoned with dry mustard.

This has become a long discourse rather than a short one intended to point out to the teenager that movies should be viewed, because they are worth seeing. That the teenager should consult the Legion of Decency ratings and not waste his weekly allowance on just any old show.

Entertainment is expensive. When you want it, see that you get the best.

I'D LIKE TO KNOW...

1. Who are the Odd Fellows and the Knights of Pythias?

These two organizations are sometimes called "poor man's Masonry," because of their shorter existence, lower dues, fewer members and less prestige than Freemasonry. Most of their members come from laborers, farmers and low income people.

The Independent Order of Odd Fellows (IOOF) is larger than its sister named after Pythias. It claims a membership of some 1,300,000 in some 20,000 lodges. The Odd Fellows were started in England around 1750, for at that time the Freemasonry was practically reserved for the upper classes of English society. The lodge of the Odd Fellows was composed of mechanics and laborers. A coachmaker of Baltimore, Thomas Wildey, transplanted the Odd Fellows masonry to the U.S. in 1819.

The Knights of Pythias were founded by a group of government clerks in Washington, D.C., in 1864. Justus H. Rathbone composed the banal ritual based on the mythical friendship of Damon and Pythias, two faithful Syracusan men in Sicily. Three Knights of Pythias left their masonic organization of Pythias and started the Loyal Order of Moose in 1888 which now enrolls some 1,000,000 members.

Since neither the Odd Fellows, nor the fading Knights of Pythias impose secret oath, make little or no anti-Catholic propaganda, the Church does not impose excommunication upon those of her children who have joined these masonic orders. Yet she forbids to join them because of their masonic tendencies. This prohibition binds under pain of sin. The Catholic layman who knowingly ignores this ecclesiastical prohibition will be denied access to the Sacraments. He may, however, return to their pratice, if he repents and leaves the lodge.

Sometimes, the church allows to retain passive membership in these orders. Nominal membership may be tolerated, if someone entered the lodge in good faith, if his membership causes no scandal or if he lost his death benefits. We must stress, however, that there must not be any serious danger for the faith, when a Catholic retains his membership. At the same time such a Catholic must pay his dues by mail or through a third party, keep away from lodge meetings and not to authorize the lodge burial.

2. I am a married woman. I have a very good and honest friend with whom I like to discuss many things even in the presence of my husband. I would like to discuss these things with my own husband, but he is not on my intellectual level. This very good friend is a man. But that is merely a coincidence. My husband suspects me and makes my life miserable. He wants me to break up that friendship which I value so much. What must I do?

If your friendship is good and there is no danger of sin, it can be cultivated, for true friendship is one of the best things in life. Unfortunately it is not a very common occurance.

Since your husband is suspicious, you should try to explain the whole thing to him and show him that there is no reason for suspecting your friendship. You must also remove all the elements that may render your friendship suspicious in the eyes of your husband. If that does not help, you must, regardless of your hurt, discontinue your friendship with that man, because your husband must come first in your life.

There can be no peace and harmony in a family where the husband (and the same applies to the wife) suspects his wife, for suspicion breeds distrust and distrust leads to resentment. Thus your husband must resent, nay even hate the man that disturbs the peace and happiness of your marriage. For this reason, cut it short by telling your friend that under such conditions no friendship is possible.

It's painfully funny that sometimes even the good things must be forsaken for the sake of the better ones, because when they disturb the higher ones, they become hurtful and consequently evil. Married people must always remember that their marriage is their most important business after the salvation of their souls. Everything and anything that brings jealousy, suspicion and disharmony into it must be eliminated at once, otherwise marriage itself may be broken or at least made unhappy. This would be a far worse tragedy than the breaking of friendship.

Some of these suspicions come from the love, because if the husbands did not love their wives they would not be jealous of them. Men do not get jealous of things about which they do not care. The suspicious husband is afraid that some of your affection may be transferred upon your friend, even when he does not think that you are doing wrong things with him. Hence he is jealous of you. It must be added, however, that most jealousies between the married people must be attributed to their mental and psychological immaturity. Maybe such suspicious marriage partners were not trusted by their parents in their childhood, and therefore they do not trust anyone, not even themselves. If such be the case, these partners must try to grow mentally, otherwise they will always be unhappy and make their marriage partners unhappy too, for no wife can live happily with a man that always suspects her of ill-doing. It is unfortunate but true that sometimes such groundlessly suspected marriage partners become so bittered against their suspecting partners that they really betray them in order to avenge themselves for the pains and insults suffered on acccount of their partner's suspicions.

Marriage partners should trust each other. It is a childish attitude to suspect one another without a very serious reason.

3. During the summer months I say Mass in a little chapel in a resort area, where some people 'the vacationeers' come to attend the service indecentely dressed, some in shorts, some in slacks and some even in their bathing suits. What must I do? Tell them to dress decently or keep quiet lest they miss Mass?

The priest or the pastor of that chapel not only does have the right, but also a serious obligation to protest against such indecency of dress, because it is a very serious lack of reverence for the house of the Lord. It is his sacred duty to correct such thoughtless people. If they get hurt and miss Mass, it will be their fault for which they are accountable to their Maker.

Of course, the correction must be made politely but firmly. Otherwise the priest will be guilty of a serious neglect. It is his duty to teach the people and to correct abuses against the holiness of the Lord's house. If for fear or for some other excuse he neglects this duty, he will be compared to "the blind watchmen" and "the dumb dogs that cannot bark" (Is. 56, 10), a compliment which is not so fit for the minister of Christ.

4. What must I do when my wife refuses me marriage privileges for no reason at all? Should I quarrel with her or punish her for that disobedience?

You must neither quarrel with your wife, nor punish her, because such methods will not improve the situation. Your wife will become even more restive and disobedient: On the contrary, you should try to find out why she refuses to fulfill her marriage vows that bind her in conscience to satisfy the lawful requets of her husband.

There are wives who refuse to comply with their husbands' demands, because they "get nothing out of it." Marriage is a partnership. Both partners should try to help each other in enjoying their marriage privileges. Some husbands do not realize that most wives must first be prepared before they can enjoy their marriage act. If the husband habitually fails to realize it, the wife may end up with hating these things. Consequently, she will refuse whenever she can do it.

Love, kindness, sympathy and mutual understanding are the best guarantee that a wife will comply with her husband's requests whenever she can, because it would be impossible for her to refuse when she really loves her husband and feels that she is dearly loved by him.

Thus an intimate and loving discussion with a kind treatment is the best way to make a wife obedient in her marriage duties.

TRUE CHILDREN OF MARY

Spring awakens our senses, and after the long winter we suddenly see the beauty of nature about us. Each new leaf or blade of grass, the first robin or crocus are sources of joy. Not so with the blind: they can only sense the startling change spring brings.

To help the blind "see" God's bountifullness in nature, the girls in one boarding school formed a club. For an hour once a week each girl took it upon herself to take walks with, talk with or read to some blind person, in the hope that these less fortunate could in some measure see the beauty which we unheedingly pass by.

We should take a lesson from these girls and let our eyes see, our ears hear, or our legs walk for someone else as a tribute to the Blessed Virgin Mary in this her month of May. Moreover, we should attempt to continue this practice throughout the entire year.

Two church members met on the street on Monday morning.

Said one, "I didn't see you in church yesterday."

"I know you didn't. I was taking up the collection."

Florence Woloshen

God's Mysterious Ways

(continued)

ONE afternoon while I was walking to the bank I could not believe my eyes. I saw a transport truck and Myroslaw getting out of the cab. "Hello, Helen," he shouted. "Hello, Myroslaw," I replied. "You did not forget to come back!" Then he walked up to me and joined me on my way to the bank, saying that he had been in Florida on a two week holiday, and that is why he did not come to see me.

On our way back to the restaurant, Myroslaw tried to guess my age. "Are you about sixteen?" he asked. "Oh, no, I'm 19." I replied smiling. Then he told me he was 26.

* * *

Myroslaw stayed for supper. After supper I walked with him to the truck. On leaving he bent to kiss me and said that he would write soon. I felt happy when I heard him say that, but "Dear Lord, why didn't he say that he loved me?" I wanted to follow him to Pennsylvania.

A week passed, then another, and still another, but I had no word from him. I suffered from insomnia and lost my appetite thinking about him.

Harry visited us frequently, but I could not force myself to talk to him the same way I did before, because I was dreaming about Myroslaw day and night. My mother took this as a joke, but it was really so.

* * *

Sometimes I wanted to reveal the secret about Myroslaw to my mother, but I was sure that it would only bring about an argument, as she would certainly try to persuade me to marry Harry. I could not rush into marrying him, because in my heart I knew I could not give him the love a wife

owes her husband. How could I marry a man without loving him? I simply shuddered at the prospect of this type of marriage.

I did not hear from Myroslaw, so again I decided to go on with Harry. I even went to car races again.

Since Harry was a decent person, my mother warned me not to hurt his feelings. On our way home from the races Harry proposed to me. I cried, because it was very hard for me to manifest my real feelings, but I had to lay the cards on the table and tell him the truth; that I did not love Harry enough to marry him.

Harry was understanding and admired my frankness. He patted me on the back saying, "Do not worry — I will be good to you!" From that I gathered that he did not understand the meaning of love. Otherwise he would have not thought that love could be forced upon a person. Even God does not force us to love Him. Love is a free gift, the greatest gift one person can give another.

* * *

My mother had not changed her attitude. She constantly tried to persuade me to marry Harry, assuring that any girl would feel fortunate to marry him, if he showed an interest in her.

Crying, I yielded to her continuous pleadings and persuations and thus agreed to marry him, although I did

not really love the man. I told her that our marriage could not be possibly happy and gave the reason why. But she replied, "Don't worry, love will come!" "No, mother, this will not be possible," I disagreed with her. "Although he is a fine person, I do not love him. God is my judge." I am telling the truth, because my heart now belonged to Myroslaw." All I had for Harry was compassion, nothing else. My soul cried in agony, and yet I would not reveal my secret, because mother would say that I was foolish to think I could love Myroslaw and not Harry. Although I realized my folly, I was not able to stifle my intimate feelings for this strange young man who had conquered my heart at first sight. In spite that Myroslaw showed no willingness to write, I still had hope to hear from him. And I prayed, prayed and prayed.

* * *

My mother noticed I was troubled and nervous. She suggested that I take a week holiday, because the weather had been so warm and she thought I needed a rest.

I agreed to her suggestion and took one week holiday and helped her to preserve some fruit. When one afternoon my little brother ran into the house to tell me that somebody came to see me. I went outside with an apple and a knife in my hands, because at that moment I was peeling them. It was Myroslaw. "Put the knife away, I did not come to harm you," he said. My mother heard him talking and came out. I introduced Myroslaw as one of our customers that came to the restaurant. The mother frowned and looked skeptical. I asked Myroslaw to come in, sit down and rest, because he looked tired. Myroslaw turned towards the kitchen door and asked if he could have a glass of water.

"Fresh water is in the well," I said. "Where is the well? I'll go and get it," he replied. "No, I'll go," I said and went out while Myroslaw followed me. He drank some water and sat beside the well. "How lovely it is here!" he said, "I had a hard time finding you." My heart leaped with joy when I heard him say that. "But you promised to write," I added. "Sorry, I could not write what I wanted to tell you. I'm a very poor writer," he replied in self-defence.

Myroslaw stayed with me all afternoon and in the evening we went to a movie. After the movie we sat and talked until midnight.

I wished that the night would have never ended. This was an extremely exciting day for me. I felt that I came back to life. Myroslaw talked about his future, but never mentioned how he felt about me, although I was hoping he would at least say that he cared for me. He mentioned that he changed his job and was now working for another firm. At the end he promised to write as soon as he was settled in his new job. Then he kissed me good-bye and left.

* * *

I went into the house feeling that I would not see, nor hear from him again. I prayed before I went to bed. During the week I received a card from him, saying that he would no longer travel through Minnesota. I felt that his card was businesslike and that he was no longer concerned about me. I replied asking him to write to me as

---

Sunday-School Teacher — "Dear children, tell me the last thing you do before you go to bed."

Wise Child — "Park the door key in the mailbox for grandma."

---

soon as he had a minute to spare. Unfortunately, I never heard from him again. Thus I decided to go out with Harry again.

* * *

Harry did not mind my indecision very much. He even comforted me, saying "that women never know what they want. Let us get married, and everything will be fine!" He tried to convince me. Both my mother and Harry insisted that we should get married as soon as possible, and that nearly broke down my resistance. "What should I do?" I asked myself.

Doubtless, Harry was a good man and wanted to marry me. He promised me a comfortable home. "Where could I find a man like Harry?" I asked myself in despair.

The thought of Myroslaw will fade away like a dream. I must try to come to my senses. Finally I yielded and Harry set the wedding date — May 21.

In the meantime, mother comforted me in my sorrow. "Helen," she said, "you will have a very happy life." But again I wondered, if I was doing the proper thing by marrying Harry without really being in love with him. "Love will come!" my mother constantly assured me. "But let's suppose that it does not come after marriage — then what?" I replied. In all honesty, I knew in my heart that I loved Myroslaw, not Harry, the man with whom I was going to exchange my marriage vows.

* * *

There were only a few days left in the month of April. May was approaching and with the advent of spring the birds were chirping, flowers were blooming, but I was utterly sad at heart, because I was despondent.

Then all of a sudden I got an idea. Supposing Myroslaw knew that I was going to get married in three weeks! "What would he do?" I thought. "Maybe I should write to him?" But this would be imposing on him. I wonder? Who knows? Dear God, what should I do?

All week I debated whether I should write or not. At that time my thoughts were inconsistent. At the first thought I wanted to write and tell him the whole thing. Then I wished to keep the respect of a decent girl, in case he did not care. So I did not know what to do. But what could I lose, if he does not answer? I asked myself. I'm risking my life, as it is. Why should I not write to someone I really love? Yes I should write, I decided in the end. But how should I tell him that I was going to be married? I pondered until midnight. My mother and brothers were long and fast asleep. But I set up to write occasionally looking at the crucifix hanging opposite me on the wall.

I did not know what to say in the letter, because in his card he made no mention that he cared for me.

* * *

I finally went down on my knees and prayed. "My God, enlighten me! Tell me what to do!" After a short prayer I gained enough confidence to write and tell Myroslaw that I loved him with all my heart, and that I felt it is the right and proper thing to let him know before I married Harry. But I still thought that he loved me and that time had come for me to know it. "I am about to marry Harry," I started, "but I am not in love with him. My mother tells me that love will come after the wedding. Marriage is a serious matter and I am not sure that love comes after. I am sincere with you and hope that you will also be sincere with me. If you do not care for me, then I will marry Harry and will try to be a good wife." In closing, I only signed my name. In the morning I mailed the letter and felt wonderfully relieved.

* * *

Two weeks before the wedding My-

roslaw appeared in our house. I threw my arms around him, while he embraced and kissed me. "Helen, how foolish I was in not telling you that I loved you from the moment we met. I did not wish to reveal my love until I was settled in my job. On account of that foolish behavior I almost lost you," he apologized. "Why did you not write?" "Please forgive me! I find it easier to handle a large transport truck than to write! I shall never let you go," he said, asking forgiveness and kissing me affectionately.

We were married that same year. Myroslaw helped me to learn the Catholic faith. We established our home in a small town in Pennsylvania. In our house we have a map of Ukraine and a picture of St. Volodymyr, St. Olga and hetman Bohdan. I have learned to speak the Ukrainian language.

I felt bad that I had to abandon Harry, but my conscience told me that he deserved more than what I could offer him. He suffered the blow, but last year he found another girl-friend and married her. His wife goes to the races with him. They live as happily as I do with Myroslaw.

Every day I thank God for my luck and happiness and often wonder what I had done to deserve His blessing? Well, is He not our loving Heavenly Father?...

M. Schudlo, CSSR.

My Prickly Problem

(Dancing in elementary schools)

We are living in a community where there is no Ukrainian parish school. Wishing to give our children a good Catholic education, we send them to the nearby Latin Rite school. On Sundays, however, we take them with us to our own Church for Mass. Everything was fine, but for the last two years the teachers of the school began organizing dances for their pupils. We, with a few other parents were against it, but the teachers, supported by the Sisters, won the case, because they do not see anything wrong in having dancing in Catholic elementary schools. This bothers me and my wife, but we can do nothing about this practice of which we cannot approve. Are we wrong in condemning these premature dances?

You are not wrong at all in condemning such dances in the elementary Catholic schools conducted under the auspices of the teachers, particularly in the seventh and eighth grades. This is a very unfortunate and harmful custom which should be eliminated from all Catholic elementary schools at once.

Catholics deplore too-early dating among their children, and then let the school authorities organize it by promoting premature 'boy-girl' activities. It does not matter that these dances are group affairs for which children do not have 'dates.' They still prepare the immature children for subsequent dating.

The 'organizers' of such dances do not realize that the boys and girls of the eighth grade are not sufficiently mature for such entertainment which is proper for the older youth. An average normal boy or girl of 14 would rather engage in some healthy outdoor sport than to go to a dance.

Besides, such early dances will slowly develop a premature and unhealthy interest of boys and girls in each other for many of them will be keeping steady company hereafter once they get intimately acquainted with their particular partners. The age of 14 is too early an age for such behavior. It is unfortunate but true that such steady company keeping will lead to passionate kissing, sinful intimacies and even pregnancy, as experience shows in so many cases. An expert on children's education rightfully asked some 'modern' parents who favor such early acquaintances of their children with the opposite sex: "Parents, tell me, what will your children do when they are 18, if they indulge in promiscuous kissing at 12 or 14 years of age?"

*** *** ***

Catholic parents are chiefly responsible for the deplorable custom of early dancing of their children. We do not see why they cannot request the school authorities that such dances in the elementary Catholic schools be stopped at once. If their request is turned down, the local Bishop should be notified and asked to look into the matter.

Some parents, being 'ultra-modern,' defend themselves by pointing out that such dances are arranged among non-Catholic youth, but that does not justify them in the sight of God, because to be a good Catholic one must behave differently from the ways of the present secularistic world which does not take Christ and His teaching too seriously, but too often ignores them altogether.

It is, therefore, not a 'cute' thing to have and to promote such dances among the elementary school children. It is a pagan secularistic tendency to wipe out the difference between the Catholic and sceularistic schools. We must not forget that our schools must be very much different in everything from the schools which do not take Christ into their daily curriculum. For this reason such dances are — to say the least — utterly incongruous with the Catholic standards and therefore out of place in Catholic schools.

DAILY MASS

If such a busy man as Conrad Adenauer finds "leisure" to attend daily Mass, if some busy doctors and lawyers, workers at every profession and trade, and mothers and fathers and whole families can be present at frequent week-day Mass, one wonders if the numbers could not easily be multiplied many times.

JOHN THE BAPTIST — HERALD OF CHRIST

In those days John the Baptist arrived to preach in the desert of Judea, and his theme was: "You need a change of heart; the kingdom of heaven is close at hand." This is the man spoken of by Isaias the prophet, who says: "A herald's voice rings out. 'Make ready the way of the Lord in the desert; make straight his paths'."

John wore a distinctive garment of camel's hair and a leather belt was round his loins; his food was locusts and honey of wild bees. Soon Jerusalem and the rest of Judea, as well as the entire region on either side of the Jordan, went out to meet him. They confessed their sins and were baptized by him in the Jordan River. (Matt. 3, 1-6).

W. Podiluk

ON THE HOME FRONT

THE BREAD OF LIFE

WHY is it that Sunday after Sunday only a small percentage of people receive Holy Communion during Mass? It is because there is a misunderstanding of the conditions necessary to receive the Christ's Body and Blood or is it because there is a lack of appreciation of the value of this great Sacrament to the individual?

Perhaps, if we take a look at a case from life, we can shed some light on the situation. I want you to meet Joan, a young Ukrainian Catholic girl working in the city. She is a devout person who loves her faith. She attended a Catholic High School where she was taught by the Sisters. Since leaving school, she has made a good effort to grow even more in the knowledge and practice of the Catholic faith. She attends Mass almost daily, yet, she receives Communion only once or twice after she has been to confession. There is little doubt that Joan remains in the state of grace from one confession to another.

Joan was at our house one day and we discussed this matter. She asked, "How is it that there are lay people who receive Holy Communion every time they are at Mass?"

We replied, "Obviously they must constantly live in the state of grace, they fast the required period of time, and what's more important, they realize that if they are to live a good Christian life, grow in virtue, and draw closer to God, they require the strength of mind and will that can only be nurtured properly by the Sacrament of the Holy Eucharist."

Joan's answer was, "I know that this is all true, but I feel so unworthy. I guess that is the way that I was brought up."

Unfortunately, this attitude of unworthiness is still prevalent among some Catholics today, despite the fact that the most recent Popes have done so much to encourage the frequent reception of Holy Communion. The Eucharisitic fast has been made less demanding and much has been said about the necessity of this Sacrament in our daily lives, yet we fail to share in its great benefits.

Christ does not want us to keep Him out because we feel unworthy. He knows the weaknesses of our nature, He realizes that we experience many temptations, and He is aware that we are exposed to many falls. But that is the main reason that He gave Himself to us in Holy Communion, so that we might strengthen ourselves as we travel along the hazardous road of life.

Indeed, we may feel unworthy to receive Him, but how can we hope to grow spiritually, unless we eat of the Food that is especially provided for our spiritual growth? Probably the greatest Saints also felt unworthy, but I am sure, they did not refuse Christ admittance to their bodies and souls, otherwise they would have never reached the state of perfection.

Consider also the great opportunity for peace and happiness of soul that one derives from the personal and intimate contact with ones Savior and Redeemer.

Only the richest blessings can come to the families and parishes whose members receive Communion frequently and with devotion. Thus for the sake of their families and the welfare of their Church every parent should assume the responsibility of developing in their children an appreciation and devotion to the Holy Eucharist. They should not only tell their children to go to Holy Communion, but they themselves should go with them Sunday after Sunday. These parents can then be certain that this will become one of the most inspiring memories that their children will have even after they themselves have become parents of children.

If someone asks them why they receive Communion every time they are at Mass, they will reply, "That is the way I was brought up by my parents."

N. Yakimishyn, CSsR.

HOW TO PASS YOUR EXAM for ADVENTURE

JUNE is approaching, bringing with it examination time. Examinations? These are the ultimate 'discrimination' against the student, at least from the students point of view! They are simply unfair to the students. Why have these examinations at all? Would it not be wonderful, if all examinations were banned? But as the situation stands the world over, it doesn't seem probable that this will come to pass, at least not in the near future. So every student must accept these "facts of life" and do the best he can. And since you can't beat "city-hall", as the saying goes, don't let this discourage you. There are ways and means and little "tricks of the trade" which, if correctly applied, will assure you of the desired results and victory, and an open door for more adventures in a higher grade or in a different field.

If I'm not mistaken, one of the more important "tricks of the trade" by means of which you can pass an exam is, of course, to study and "work at it" during the year. This is a universally accepted opinion and principle, — so I heard — although personally I would not be a bit surprised, if there were exceptions to this general rule, found here and there. Be that as it may, it can sometimes happen to the best of students that he becomes flustered when it comes to the actual writing of an exam. For such circumstances there is another "little trick" which you could use. I was advised about it in my time, and now I would like to pass it on to you. It is this: the best way to write an exam is to tackle, first of all, the question or questions of which you are certain. Then, once all the easy questions have been disposed of as if with a magic wand, and you, so to speak, clear them off the decks, you then apply yourself with greater ease of mind and at leisure to the more difficult questions. This may help you. Try it.

Now, if I may be permitted to say so, I'd like to say that the above applies not only to students in school but also to students out of school, in other words, to everyone. Some people may not realize it, but it is true nevertheless, that every human being living on earth is a student, — a student in the school of God, and God is the Teacher, the greatest of all teachers. Also that for everyone there will come the inevitable time of examinations at the end of life. It will be the very last exam anyone will ever have to go through. It is also the most imoprtant. If this is so (and it surely is), and if we are "smart" enough to take the cue, we will want to make sure that we know how to pass this final examination successfully.

But don't let this worry you too much. Because as I said, God is the greatest of all Teachers and His system of teaching is such a masterpiece of perfection, that no one can match it, — it simply cannot be beaten. If we follow His courses with attention, we will have no problem whatsoever in passing His examinations. Among some of His teaching, for example, there is what is called "The Greatest Commandment of all", namely, "You shall love your God with your whole heart, with your whole mind, with your whole soul." At first sight this appears to be quite a big order. How are we going to go about it? How can we love Someone Whom we can't see? Well, first of all, it would be simply preposterous on our part to imagine that God, the greatest of all Teachers, would give us a command without at the same time providing us with the ways and means by which we can know how to fulfill it. So, in God's school, how do we go about learning how to love Him? First, as little children, people get to know what it means to love ice-cream, candies, sodas ... Then gradually they realize what it means to love their parents. As they continue to progress in life, all kinds of "loves" are born within their hearts: courtship love, love in marriage, love for one's country, friendship love, etc. So, once we realize what it means "to love" in the natural order of things, it is not difficult to know "how to love God." You simply lift this love a notch higher into the supernatural order of things and there you are loving God. This love of God does not conflict with the natural loves, except in the case of sin, in which case you must choose God's love. Such is the system of this "Great Teacher."

Coming back to the matter of examinations, in particular as regards the final examination at the end of our life, it seems to me that by the time you finish high school you should have at least some rough idea on what it means to prepare for exams and then to go through them. Let's say, this is just another of the techniques of the Great Teacher to teach us how we ought to go about preparing for the real 'finals.' It doesn't take a genius to "catch on," and then to apply the procedures of our ordinary school system to God's school of life.

Actually it is very simple. The basic principle can be applied here very easily: if you 'work at it', which means if you live a good life, you will have no problem at all in passing the finals and achieving the desired result. By a good life I mean a life spent in the love of God and in His service. By the desired results I mean the perfect happiness after which everyone is so eagerly seeking here on earth and can never find (and justly so, since it doesn't exist on earth in the first place).

If this basic principle were followed by everyone, then imagine how many graudates there would be in heaven — 100 percent. Naturally. As it happens, however, many people don't even realize and are not conscious of the fact, at least they don't care to dwell upon the thought that they are in God's

school of life, that they will have to give an account of their actions, that they will have to pass through an examination. Furthermore, for many much time already has been irrevocably lost and they don't even realize that "it is later than you think!" Our time can come up unexpectedly, at any given moment.

If we consider Gods school of life and the questions on the examination list, there is one question an answer to which is so certain and at the same time so easy and simple that you can answer it in your sleep. The question is: "Are you going to die?" You know the answer, certainly you do. But there is the following question which automatically hurls itself forward: When? This is where you get stuck for an answer. If you come to think of it, think of all the smart people who ever lived or now live in the world, there is not one who was or it smart enough to answer that question: "When will I die?" The Great Teacher just didn't leave us any certain clues to that one.

Fortunately enough, as you well know, you don't have to answer all the questions during an examination in order to make a pass mark. If you answer most of them correctly, you will make it! It's the same in regard to the final examination of life. It is not important to know the answer to "When will I die?" But it is important to have this question before our eyes and to be conscious of the fact that we don't know the answer. This fact will give us the cue and help us to form a correct attitude towards life in general and help us to learn the answers to the rest of the questions on the examination list.

One of the attitudes we could have towards life is that of adventure. Life and death are just a part of this adventure, and death, especially, could be considered as the most beautiful and the most exciting adventure in life. The lure for adventure was, for example, a strong motive in the pioneering explorers which urged them on into the unknown. Take Columbus. It paid off. But aside from the explorers, I have a sneaky suspicion that all of us have this vein for adventure, in a lesser or greater degree. We would like to know the unknown. Otherwise why all this "sputnik" business, why all the attempts into outer space and the effort to reach the moon ...? Why do so many people want to travel abroad? Why are so many restless, dissatisfied, disappointed in life, going hither and thither, always seeking for something? Tell me!

Well, I will try to give you my explanation which you can accept at its face value. All these "small" adventures of life are not really worthless, but they are to be counted as less than nothing when compared to the greatest adventure of them all. This greatest adventure will come to you at the moment of your death. Why is it the greatest adventure? Here is the reason: if it is really true all that God, the Great Teacher, teaches us through faith; if we believe that Christ arose from the dead and consequently appreciates our faith for what it stands for us; furthermore, if we are acquainted with the contents of our faith (e.g., the perfect happiness in heaven for all eternity ...), then the only logical conclusion is that death is the gateway which will lead us into the

THE LIVING FAITH

A Protestant asked a Catholic priest, "Reverend, do your people really believe that Christ is actually present in the Holy Sacrament on the Altar?"

"Of course, they do," the priest replied.

"Then," the Protestant said, "why don't they respect Him? If I believed it, I would crawl on my hands and knees to be there as often as I could."

most ecstatic adventure of our existence. Something beyond imagination! And it is guaranteed! God Himself stands behind the guarantee. "What no eye has ever seen, what no ear has ever heard . . ." (I Cor. 2, 9).

But there are some conditions. It is not a free-for-all game. Christ said: "Not everyone who says 'Lord, Lord', . . ." Just as for any adventure on earth a person must prepare luggage, food, money . . ., the same goes for the greatest of all adventures and, quite understandably even more so, much more so. In other words, before anyone will be allowed to embark upon this adventure into eternity there are the entrance fees to be paid and examination to be passed. Once this is settled to satisfaction, you are off and well away! This entrance fee and entrance examination (or the final examination of life, depending from which side you look at it) can be boiled down to a very simple formula (remember that God, the Great Teacher, wants everyone to be saved, so He made it as simple as possible). This simple formula consists in "loving God above everything else," — more than all the trifle adventures of this life, more than all the goods and pleasures this life can give you. Rather, you ought to conserve and concentrate all your precious energies on loving God (and love demands action, doing something to show your love), and then you might even begin looking forward towards death in order to begin this wonderful adventure all the sooner. (This, of course, doesn't mean that you should go committing suicide!).

The one big difference between this beautiful adventure awaiting you in the future and all other kinds of adventures in life is that one you begin your adventure in eternity you will never want to turn back from this "unknown." Unless, of course, you unfortunately happen to end up in hell, from where you wouldn't be able to get out, whether you will want to or not. There is no return from either place, and, incidently, to go to hell doesn't come under the name of "adventure," in anybody's language, at least such is the general opinion.

* * *

As a final thought, let's make a note of it here, it is only those who are unprepared for their "finals", the sinners, who are afraid to die, take a big gamble with their lives, with an eternity of happiness at stake; at the moment of death (if they do get a few seconds notice and see it coming) the fear, that they are most probably on the losing end of the game, shakes their souls to the very depths. On the other hand, those who were "working at it" and preparing themselves all their life for the "finals" (the history of the Saints and martyrs will bear me out on this point), death is a welcome friend, and therefore they meet it with their souls bursting with joy, in anticipation of the most beautiful adventure in their lives! How is it with you, friend? Remember: "It may be later than you think!"

WHO IS AN ALTAR BOY?

A boy who would be an altar boy must also have a sturdy character. Sisters in Catholic schools in smaller centres, who often have the duty of training the altar boys, make use of this means for a twofold end — to form character, and, with the special grace of God, to foster vocations to the priesthood. Ukrainians need numerous priests.

St. Alphonsus Liguori

How to Hate

THEOLOGIANS commonly agree with St. Thomas that enemies must be loved in some manner, for they are our neighbors. But the more difficult questions present themselves to us, as to the manner in which they must be loved, and whether it is permissible to bear hatred toward them.

As to the manner in which enemies must be loved, theologians distinguish between what are called the "common" signs of charity and "special" signs of charity. Such common signs of charity as are shown by one Christian to another, by one citizen to another citizen, or by one relative to another, they say, must be accorded under pain of sin. The reason for this is, that to deny such marks of recognition would be to manifest a spirit of revenge — and this is never premissible for a private individual.

Special, or extraordinary, signs of charity, however, are not demanded of, but merely urged upon the Christian. Even these signs of love, however, must be granted to an enemy if some higher obligation should be present. Such obligations would arise from these sources: 1) the fear of scandal; 2) hope for the eternal salvation of the enemy; 3) real temporal or spiritual need; 4) the acknowledgment of guilt and the manifestation of special signs of love. To refuse even extraordinary signs of love under such circumstances, would be equivalent to the external manifestation of one's hatred.

A few samples will clarify what we mean by these "common" and "special" signs of charity and friendship. Generally speaking no one is obliged to love an enemy by positive and special action. Such actions would be, to salute an enemy or to converse with him; to visit him when he is sick or to console him; to grant him hospitality or deal familiarly with him; and other like actions. These are "special" signs of love. I say, generally speaking, for if the omission of such actions would result in scandal, or if by such an action one could reconcile an enemy to oneself or to God, without serious inconvenience, their refusal would be gravely wrong.

It is not permissible to exclude an enemy from our common prayers, such as the Lord's prayer, or from those which have been prescribed for a community. Nor would one be justified in refusing usual alms, or in returning another's salutation or answer, or in the sale of goods offered to the public. For those are common signs of love. To do such a thing, therefore, as to designedly exclude only an enemy from an invitation granted to all other relatives or friends would be a serious failing against charity.

We frequently hear the question: "Are we bound to greet an enemy?" In general, the answer to this question is, "No." For the omission of a greeting is not a sin of hatred. There are, of course, a number of obvious exceptions. Such would be, for instance, if one is accustomed to greeting him; or if it can be gathered from the circumstances that the greeting is refused out of hatred; or if the other is your superior; or if the greeting is obviously refused the other while being given to others present.

One is obliged, however, to return another's greeting. To act otherwise would be an act of despisal of the other and a manifestation of a desire to continue in hostility.

Everyone is obliged to forgive an enemy who legitimately seeks pardon. And this not only by internal forgiveness, but by external signs as well. However, this forgiveness is not required immediately after the offense has been offered. For this would seem to demand too much of human frailty. An opportune time should be sought. Meanwhile, it is sufficient that the offended party strive to put away his hatred.

No one is obliged to condone satisfaction for damage done by another. And it is permissible to pursue all due processes of law to seek compensation, as long as one sets aside his hatred. On the other hand, if as much satisfaction as possible has been given, it would be contrary to charity to require the impossible.

Although all are bound to forgive injuries, yet none is obliged to condone a public fault. For the state or the common good is involved in the punishment. But since it is so difficult to determine whether one is being solicitous for the common good or for one's own wounded self-love, the following practical rule must be observed: never is it allowable to seek solely the punishment of an enemy, even though it be just and meted out by a legitimate authority. Some other higher motive, such as the restoration of the common good, the protection of society, etc., must always motivate one's desires.

Is it permissible to foster hatred for an enemy? — The following general principle can be set down, and from it individual cases are to be settled. If hatred is borne for the person of another, that is, by wishing him evil as a person, then such hatred is always seriously wrong. But if one's hatred is an aversion for some quality possessed by another, not for the individual as a man, but for his malice, or at least for the person in so far as he is evil — such hatred is at times licit.

It is permissible, for instance, to wish evil to someone, insofar as it would be good for him: for example, to desire sickness or adversity for another, in order that he might repent of his sins. A caution must be observed, however: it would be seriously wrong for this to be motivated by a spirit of revenge. But, generally speaking, it is permissible, for one's own or for another's spiritual welfare, to wish such evils of punishment as would be conductive to one's spiritual welfare.

It is, therefore, allowed to wish the death of a heretic or a disturber of the common peace, for the sake of the common good. One can also regret that dignities are conferred on the unworthy, or that health is granted to those who misuse it in order to commit sin. It is also permissible to wish the death, misfortune or sickness of another, that he might change his sins and change his life for the better.

The shunning of anothers' company may be sinful, or not sinful, according to one's motive. If it is done purely to avoid his company and conversation, and thus to insult him, it would be a serious sin. If, however, one avoids another for some legitimate reason, as the continued abuse of the other, or his bitterness, this would be merely an aversion and not sinful.

"Who was the greatest financier ever known?"
"Noah, because he floated his stock when the world was in liquidation."

A Frenchman is attempting to prove that Adam was a Frenchman. Judging from the swiftness of his fall, he might have been their first Premier.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік XXXIV, ч. 5.

Volume XXXIV, No. 5.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Почитання Пресвятої Богородиці _____ 1
М'ясячне Наміреня _____ о. С. Б., ЧНІ. 3
Б'бл'я і еволюція _____ о. М. Щудло, ЧНІ. 5
Священний обов'язок української матері___ 8
Присяга _____ о. Роман Хом'як, ЧНІ. 10
Хрести і каплички при дорозі
о. Роман Ганас 10
Небесне забезпечення ...о. В. З'нько, ЧСВВ. 15
Хотів би ти знати? _____ 17
Завдання Спілки Української Молоді
о. др. Б. Курилас, ЧНІ. 19
Бог бажає спасіння всіх
о. С. С. Шавель, ЧНІ. 22
Я зреклася власних дітей _____ М. Щ. 24
Католицька Церква—оборонець роб'тник'в_ 30

Mary and the Byzantine Liturgy
Most Rev. M. Assaf 33
The coming Council 38
Mother's Day and motherhood ..... L. K. 39
The Archbishop in chains ..... T. Bleech 41
The forgotten Refugee ..... John Zubaly 42
Ten major faults of husbands
Donald F. Miller, CSSR. 43
To see or not to see? ..... Betty Merczyk 48
I'd like to know 50
God's mysterious ways ... Florence Woloshen 53
My prickly problem..... M. Schudlo, CSSR. 56
The Bread of Life ..... W. Podiluk 58
How to pass your exam for adventure
N. Yakimishyn, CSsR. 59
How to hate ..... St. Alphonse Liguori 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ
1962
JUNE

REDEEMER'S

VOICE

Христове Серце—Символ Любови

Сьогоднішне людство проживає в невпиннім страху за свою майбутність. Поступ техніки і науки дав ворогам людства страшні засоби нищення та руїни. Колись люди лякалися бомб, що літаки скидали на міста та фабрики. Потім прийшла страшна атомна і ще страшніша воднева бомба, яка за одним махом годна знищити стомільйонове місто.

Тепер винайдено гази, які в руках безскрупулятних ворогів людства можуть спричинити народам непонятні шкоди. Ці гази тимбільше небезпечні, що вони не мають ні кольору, ні запаху, тому тяжко викрити їх і хоронитися перед ними. Отак дихаючи повітрям, яке ворог затроїв подібними газами, люди, навіть не знаючи, вдихуватимуть у себе страшну смерть. Навіть маленька кількість цього жахливого газу потрапить вбити зовсім здорову людину в протязі 5-15 мінут.

Крім цього ворог може затроїти повітря радіоактивним порохом, розсипаючи його над містами. Вдихуючи цей затроєний порох, люди вдихуватимуть у себе неминучу смерть. Застрашені провідники вільних народів питаються, де рятунок, бо комуністам, які явно і славно воюють брехнею й обманом, не можна ніколи вірити!

Від закінчення другої світової війни відбулося дуже багато всяких конференцій, що мали запровадити мир у світі і дати свободу народам. Де ж цей мир? Замість наближатися, світ — здається — віддаляється від нього?

Чому? Тому, що так комуністи, як і західня масонерія, що править вільним світом, не хочуть покликати на конференції Христа, який є дійсним Царем миру. Він навчив би провідників, як полагодити непорозуміння та дійти до згоди. На жаль державні провідники подібні до англійського премієра Артура Бельфора, що помер в 1930 р.

Цей державний англійський муж давав студентам Единбурського університету виклад на тему: "Моральні вартості, що єднають людство." Між тими чинниками, що єднають людей в одну велику родину, Бельфор вичислив знання, торгівлю, комунікацію та дух братерства. Сотки студентів уважно слухали та оплескували його слова. Між студентами був один японець, що теж уважно слухав викладу та старанно записував важніші твердження.

По викладі голова зборів встав і подякував премієрові за гарний доклад. Тоді почувся голос японського студента з балькону: "Пане премієре, ви згадали різні чинники, що лучать людство, чому ж ви ані словечком не згадали про Христа? Хіба Він не грає ніякої ролі в історії?" Мовчанка

запанувала в обширній залі. Це був слушний докір для премієра, що, хоч християнин, зовсім знехтував Христа в своїм докладі про мир на світі.

Обєднані Нації допускаються тої самої помилки. Вони без Христа хочуть запровадити мир і згоду між народами світу!

Де ж лік на сьогоднішні лиха, страх, що опанував народи, на загрозу нової жахливої війни: Пій IX, гарячий почитатель Христового Серця, виразно твердить, що набожність до Христового Серця це найуспішніший лік на тисячні хвороби, на які хворує сьогоднішній світ!

Христова Церква завжди заохочує почитати любляче Серце Христа Спасителя, яке так сильно полюбило людей, що зовсім винищило Себе для їх відкуплення та спасіння. Проте в місяці червні треба особливіше почитати те Боже Серце, що палає любовю до всіх людей, добрих і злих, бо хоче всіх спасти та завести до неба.

Тільки Христове Серце зможе врятувати світ від самознищення, яке принесла б народам атомна та бактеріологічна війна. Тільки воно годне спинити пожежу, що тліє в світі, і готова кожної хвилини спалахнути і поглонути цілий світ, повертаючи міста і села в одне страшне й огидне пожарище.

В 1898 р. страшне нещастя навістило одне українське село, Клюсів, в Західній Україні. В одній хаті вибух вогонь. Хати покриті соломою стали займатися одна від другої. Сливе ціле село було одним пожарищем. Люди стали безрадні. Кожен намагався рятувати з власної хати, що міг. Ніхто не звертав уваги на плач і благання сусідів допомогти їм, бо кожен мав досить власного горя.

Вогонь гнаний сильним вітром наблизився до хатини вбогої вдови, Анастазії Сокіл. Не було нікого покликати на поміч. Що ж робить бідна вдова, щоб рятувати від вогню хатину? Бере образ Пресвятого Серця Ісуса, виносить надвір і ставляє на паркані, звертаючи його в сторону, звідкіля наближався вогонь.

Христове Серце не завело її довіря. Раптом вітер обернувся в іншу сторону і хатина вдовиці лишилася ціла. Все село подивляло могутність і доброту Христового Серця, бо довкола майже все було вигоріло, тілько вдовина хатинка врятувалася від пожежі. За це вдячна вдова публічно зложила щиру подяку Пресвятому Серцю Ісуса.

Любім, почитаймо та з довірям удаваймося до цього любячого Серця Христа Спасителя. В Ньому знайдемо лік на всі свої духовні хвороби і рятунок в усіх небезпеках життя, доки щасливо не дійдемо до вічного щастя в небі, де повік прославлятимемо Пресвяте і Преблаголовенне Серце Христа Чоловіколюбця, що полюбив нас і помер на хресті за те, щоб ми могли бути навіки щасливі з Богом у небеснім блаженстві.

о. С. Б., ЧНІ.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

ХРИСТИЯНИ ПОВИННІ СЛУХАТИ НАТХНЕНЬ СВЯТОГО ДУХА

Наміреня Апостольства Молитви на місяць червень благословлене Св. Отцем.

Святий Дух є душею Церкви, джерелом Божого життя так цілої Церкви, як і кожного її члена зокрема. Що більше яка душа піддається животворному діянню Святого Духа, то більше в ній є Божого життя. На жаль мало християн користає з натхнень Святого Духа, тому так багато є зимних, спячих християн, що є християнами більше з імени, ніж у дійсності.

Щоб користати з життєдайних ласк і натхнень Святого Духа, нам треба знати:

1. Як діє Святий Дух?
2. Як користати з Його натхнень?

Діяння Святого Духа

Через хрещення душа дістає освятну ласку. Ця ласка робить її дитиною Божою і дає право до неба. З освятною ласкою душа набуває богословські чесноти: віру, надію й любов, і моральні чесноти: мудрість, справедливість, мужність і повздержність. Ці всі чесноти удосконалюють душу і чинять її спосібною до добрих діл. Щоб душа могла змагати до своєї останньої цілі, цебто до Бога й виконувала потрібні до цього діла, їй конечно потрібно натхнень Святого Духа, а це дають дари Святого Духа. Є їх сім: дар премудрости, дар розуму, дар ради, дар кріпости, дар знання, дар побожности і дар боязни Божої. Вони дають поштовх до виконування християнських чеснот.

Наше життя це наче плавба по хвилях цього світу: щоб човен нашого життя плив наперед до мети, до вічного щастя, то нам треба, щоб вітер дув у вітрила і так посував вперед наше життя до небесної пристані. Цими вітрилами є дари Святого Духа, тому вони є конечні до спасення: без них душа не в силі уникати злого, ані виконувати християнські чесноти.

Святий Дух діє лагідно. Ісус Христос каже: "Дух дише, де хоче, й чуеш його голос, але не знаєш звідкіля виходить і куди йде" (Іван 3, 8). До цих слів Св. Тома дає таке пояснення: "Ти знаєш, звідкіля приходить вітер взагалі, однак подрібно, точно не знаєш, з якого місця він приходить та як далеко буде можна його почути, так само як не знаємо, де зачинається Боже натхнення, ані до якого ступеня досконалости воно нас заведе, якщо будемо вповні йому вірні.

Не будьмо подібні до тих моряків, що через свою недбайливість у виглядані і досліджуванні сприятливого вітру тримають свої вітрила звинені тоді, як повинні були їх розпростерти.

В душі сприятливій на Божі натхнення діяння Святого Духа є подібне до діяння вогню в розжаренім вугіллю.

Як користати з натхнень Святого Духа?

Святий Дух діє лагідно; тому нам треба мати відповідне розположення душі, щоб бути чуйними на це діяння. Насамперед треба старатися усунути те все, що противиться цьому діянню.

Тому душа повинна старатися позбутися:

1. Привязання до гріха. Мудрець Господній навчає, що премудрість Божа не замешкує в серці, яке підлягає гріхові. Святий Дух віддалюється від таких" (Прем. 1, 4. 5). Щоб користати з натхнень Святого Духа, треба мати серце свобідне від тяжкого гріха або принаймні через щирий жаль і рішучу постанову поправи розположити своє серце на діяння Святого Духа.

2. Поборювати в собі світового духа, цебто невладнане привязання до дібр цього світу. Святий Дух не діє в душі повній мірських мрій.

3. Вправлятися в моральних чеснотах, зокрема тих, що відносяться до Бога як у побожності, покуті, лагідності, терпеливості, чистоті свого стану і покорі. "Бог дає покірним ласку" (Як. 4, 6). Діла християнських чеснот будуть вимовним доказом доброї волі, а людям "доброї волі" Бог обіцяв мир (Лука 2, 14).

Крім вище згаданих посередніх умовин, щоб користати з діяння Святого Духа, є ще прямі, позитивні засоби, щоб бути послушними натхненням Святого Духа:

1). Внутрішній спокій і зібрання духа: "Господь не перебуває там, де замішання, неспокій" (3 Царств. 19, 11). Це зібрання, совокуплення духа здобуваємо тим, що часто думаємо про Бога, і пригадуємо собі на Його присутність, "бо ми в Нім живемо і рухаємося і є" (Діян. 17, 28). Пресвята Тройця навіть мешкає в душі свобідній від тяжкого гріху. Таке зібрання духа й память на Бога робить душу послушною Божому голосові. Гарний приклад цього дають Святі так Старого як і Нового Завіту.

Пророк Давид часто в своїх псальмах висказує сердечне бажання слухати Божого голосу: "Послухаю, що скаже в мені Господь" (Пс. 84, 9). Тома Кемпійський у своїй книжечці (Наслідування Христа, кн. 3, гл. 1, 2) каже: "Щаслива душа, що слухає, як Господь промовляє до неї, і переймає з Його уст слово потіхи."

2). В покірній молитві благати Його натхнення і йти цим натхненням назустріч. Це висказує наша гарна щоденна молитва до Святого Духа, тож проказуймо її все з глибокою покорою й набожністю: "Царю Небесний, Утішителю, Духу правди, Котрий всюди є й усе наповняєш, Скарбе добра й Подателю життя, прийди й замешкай у нас, і очисти нас від усякої скверни й спаси, Блаже, наші душі."

Сьогодні цілий світ у замішанні і непевності, всюди видко горячковий посіх, хворобливу пристрасть і погоню за достатками, вживанням приємностей. Навіть християни не мають часу на хвилинку застанови і молитви; тому стільки зла, зіпсуття і безбожности. Пророк Єремія каже: "Спустошенням спустошена є ціла земля, бо нема, хто розважав би в серці" (Єрем. 12, 11).

Просім Святого Духа про ласку скупчення та покірної молитви, щоб ми й усі християни були слухняні натхненням Святого Духа. Тоді прийде віднова християнського життя, бо життєдайна ласка Святого Духа буде діяти в душах. Просім про це Пресв. Христове Серце через Непорочне Серце Марії. Тоді сповняться на християнськім світі слова псальмопівця: "Ти пошлеш Святого Духа і обновиш лице землі".

Місійне Намірення: Щоб через віднову правдивої єдности між християнами відкрився широко шлях до Католицької Церкви, яка є Христовою Церквою.

Місяць Липень: Загальне наміpення: Щоб усі, що беруть участь у Вселенському Соборі, одержали шедро просвічення від Бога.

Місійне наміpення: Щоб у місійних краях гідно зростали релігійне мистецтво й письменство.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислє марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

ПРЕСВЯТА ЕВХАРИСТІЯ НАВЕРТАЄ ОПРИШКА

(Цю історію-факт подав П. Роляк. Він почув її від свого діда в Україні)

Ще заки наші люди почали їхати до Канади, в лісі Черги біля Борщева були загніздилися опришки, які турбували довколишнє населення. Василь Сулима був ватажком цих опришків. Його боялася ціла околиця, бо це був кремезний і дуже жорстокий чоловік.

Одного вечора хтось застукав до дверей священика Петра Діля, пароха села Олексинці, борщівського повіту. Священик підхилив двері, що були заложені ланцюгами. Страх обгорнув його, бо перед дверми стояв грізний ватажок, Василь Сулима. "Отче, відчиніть двері, бо я й так дістануся до хати, як добровільно не відчинете! Ви знаєте, хто я такий!"

Затривожений священик відчинив двері і впустив опришка до хати. Опришок наблизився до священика і звелів принести Святі Тайни з церкви, заявляючи: "Хочу переконатися, чи в Пресвятій Евхаристії є дійсно Христос, як ви це навчаєте нарід!"

Священик мусів виконати приказ, бо опришок грозив йому смертю. Приніс Святі Тайни, приклякнув перед ними і почав ревно молитися. Потім заявив: "Це Святі Тайни. Це дійсно Тіло Христа Спасителя, що помер за твоє спасіння! А ти такий невдячний Йому й ображаєш Його своїм негідним життям!" На ці слова священика жива кров почала спливати з Агнця в чаші. Розбійник задрижав, упав навколішки і став кликати: "Вір'ю, вір'ю, хочу висповідатися!"

Священик послав його до церкви до сповідальниці, заки сам вложив до кивота Святі Дари. Прийшовши до сповідальниці, зобачив, що опришок Василь Сулима нерухомо клячав перед сповідальницею. Помер із жалю за гріхи, заки потрапив визнати їх. Христос пробачив йому гріхи, бо досконало жалував за них і з жалю помер на вид невдячности для Спасителя.

МІЙ НЕЗАБУТНІЙ БАТЬКО

"Почуття вдячности і подиву наповняє моє серце, як пригадую собі свого покійного батька," написав один письменник.

Чому ж цей письменник відчував таку вдячність супроти свого покійного батька? Він сам отак виясняє джерело цієї вдячности. "Як був я малий, то раз смертельно захворів. Смерть стояла мені за плечима. Бідна мати гірко плакала, бо я був одиноким у родині. Мій добрий батько намагався потішити її, як міг, але біль був завеликий і горе здавалося незносним. Бідна мати невпинно молилася і серед сліз проказувала молитву "Отче наш", благаючи Небесного Отця привернути мені здоровя і життя, що помалу, але постійно заникало.

"Саме тоді відвідав мене лікар. Я зобачив його золотий годинник і мені сильно захотілося мати годинник, хоч я мав усього 4 роки. Заплакана мати старалася вспокоїти мене, говорячи: 'Синочку, пощо тобі годинника, коли ти вже одною ногою стоїш на другім світі?' Я все таки наставав, що хочу мати годинник. Батько був убогий, але мав дуже добре серце. Він відчув, що годинник психологічно успокоїв би мене. Грошей не було. Батько продав останню корову і купив мені годинник.

"Діставши цей годинник, я відразу віджив і до кількох днів вийшов здоровий із ліжка. Прийшов лікар і ствердив: 'Це батьківська любов вчинила чудо і врятувала хлопчину від смерти, бо інші діти померли на ту саму хворобу!"

"Хіба я годен забути свого покійного батька, коли завдячую йому життя, фах і життєві успіхи? Як вияв вдячности я не тільки щодня молюся за батькову душу, але й кожного місяця наймаю за нього Службу Божу."

■

Багато людей має подібні спомини про своїх батьків. Ці спомини наповняють серця ніжними почуваннями і вищасливлюють людину посеред земських страждань і розчарувань, яких нікому не бракує в житті.

Щасливий той, хто має про свого батька такий ніжний спомин, хоч не всі вони мусять бути такі драматичні, як повище згаданий. Ось тому в дні свята батька кожна дитина повинна виявити свому батькові вдячність за всі ті великі та малі добродійства, що отримала від нього, хоч вони такі чисельні, годі всіх їх запамятати.

Хто ж такий Батько?

Батько для дитини це по Бозі найбільший її добродій на землі, бо через нього отримала від Бога життя. Життя ж — каже Св. Альфонс Ліґорій — це перший і найбільший дар, що Бог може комусь подати, і саме цей дар завдячуємо батькові, впершу чергу нашому Небесному Отцеві, і потім земському батькові. Ось тому Св. Павло пише в листі до християн міста Ефезу: "Ось тому схиляю коліна перед Отцем, що є початком кожного сотворіння в небі та на землі!" (Єф. 3, 14-15). Бог міг би поособно Сам творити людей, як сотворив Адама й Єву. Проте в Своїй незглибимій мудрості й доброті рішив поділитися батьківською гідністю з людьми, щоб вони так само могли зватися батьками власних дітей.

Бувши батьком дітей, кожен батько є водночас головою родини, в якій ці діти прийшли на світ і мають розвиватися на добрих людей, сумлінних громадян і добрих-ревних християн, і так дозрівати на членів майбутнього Божого Царства в небі, де Батько всіх жде на Своїх земських дітей, щоб наділити їх вічним щастям.

Почесна роля голови родини не сміє повертати батька в тирана подібного до Гітлера чи Сталіна, бо кожен батько повинен віддзеркалювати в своїй поведінці ласкавість, доброту й вирозумілість Небесного Отця. Ось тому Св. Павло дає батькам родини оці спасенні напімнення: "Чоловіки, любіть свої жінки, як Христос полюбив Церкву і віддав Себе за неї!" (Єф. 5, 25). Якщо ж іде про дітей, то Апостол каже батькам ласкаво поступати з ними: "Батьки, не дратуйте своїх дітей, а виховуйте їх, вишколюючи та навчаючи їх в Господі!"

Заряджуючи родиною, добрий батько радиться матері, бо вона дуже часто вичуває інтуїцією те, що добре, і те, що лихе для родини.

Батько це офіційний учитель дітей, бо має навчати їх добрих обичаїв, впоювати в них любов до Бога і ближнього та вказувати, як слід поступати в житті, щоб воно було миле Богові та людям. Тут добрий приклад батька є найкращим і найуспішнішим засобом виховання. Слова навчають, а приклад потягає за собою, бо діти звичайно наслідують своїх батьків, вдивляючись у них як у свій модель.

Добре ж християнське виховання це так само превелике добродійство, що діти отримують від батьків. За це виховання слід бути вдячними і бодай принагідно виявляти батькам цю вдячність.

Добрий батько намагається вивести "в люди" свої діти, заохочуючи їх до науки і праці, бо годі сьогодні проживати на світі тим, що не люблять вчитися і трудитися. Любов до науки і праці діти звичайно набувають від своїх батьків.

Добрий батько дбає, щоб діти мали розривки і відпочинок, бо ці речі конечні, щоб відсвіжити сили і заохотити дитину до дальшої праці. Американський президент Лінколн любив по праці пробувати вдома і бавитися з дітьми. Так само поступають всі добрі батьки. Лихий той батько, що має час для фаху, мітінгів і різних сходин, але не годен знайти його для власних дітей.

Отак діти помаленько та непомітно відтворюють в собі образ власного батька та стаються живими його відбитками. Якщо модель добрий, то й добрі будуть його живі відбитки — діти.

Українські батьки повинні звернути увагу на те, щоб їхні діти були не тільки добрими людьми, але й заразом добрими українцями, членами нашого народу й Церкви в Америці та Канаді.

Ось тому слід навчати дітей української мови, брати їх до нашої церкви на богослуження, передлачувати для них український часопис, обзнайомлювати їх з нашою культурою, обрядом і історією, бо український батько не виповнить належно свого обовязку супроти дітей, якщо не поможе їм виплекати в собі сильний християнський характер і не навчить їх бути добрими українцями, вірними членими наших парафій і народу.

о. М. Щудло, ЧНІ.

Що треба розуміти під папським приматом?

Відвідуючи Схід під час подорожі до Палестини в 1954 р., автор мав нагоду відвідати і побалакати з різними церковними достойниками Східньої Православної Церкви в Єгипті, Туреччині та Греції. Між цими достойниками були й православні патріярхи Олександрії та Царгороду.

Ці достойники, загально кажучи, заявилися проти папського примату і назвали його головною перепоною церковного поєднання між Сходом і Заходом.

Їхне рішуче відкинення папського примату висуває питання, чи ми католики належно представляємо і виясняємо цю правду віри нашим православним браттям, як пишемо про ці справи або як дискутуємо з ними? Чи часом надто не натискаємо на одну сторінку цієї важливої правди віри, а занедбуємо або недостатньо трактуємо другу її частину, що для цілости християнської віри не є менше важна як перша?

Це факт, що деякі православні богослови і церковні писателі добачують абсолютизм цебто монархію в організації католицької Церкви. Це разить їх, бо вони бажали б, щоб Папство було більше духовною ніж політичною силою. Ця ж духовна сила повинна визначатися вірою та любовю, бо цих двох речей Спаситель домагався від Петра, як настановляв його Архипастирем Своєї отари (Ів. 21, 16).

Мартин Лютер багато причинився до того, що латинські богослови зачали сильно натискати і підкреслювати церковний авторитет, бо Лютер збунтувався проти нього й знехтував ним. Натиск на папський авторитет такий великий в писаннях цих богословів, що посторонній читач некатолик має враження, що католицька Церква це ніщо інше тільки релігійна бюрократія, яка намагається рядити християнським світом при помочі різних обрядів, ані з пошани гідними звичаями східніх народів.

Воно прикро, що наші православні браття так уявляють собі папський примат немов він був би латинською диктатурою, що намагається поневолити всі східні Церкви і златинізувати їх. Тим часом цю догму Христової Церкви так треба б представити і вияснити, щоб вона не тільки не зражувала наших східніх православних братів, але щоб вони нарівні з нами католиками вповні погодилися, що йнакше Христос не міг поступити, якщо бажав, щоб одність віри і любови панувала між визнавцями Його Євангелії.

Інколи буває, що навіть найкращі речі виглядають погано й викликують відразу, коли хтось незграбно представить або пояснить їх. Це факт, що багато православних християн лихо уявляють собі значення папського примату. Тут частинно винні деякі католицькі богослови, що надто односторонно висвітлюють цю правду християнської віри.

Покійний Митр. А. Шептицький завважив цей фатальний брак згаданих богословів західнього католицького світу і звернув увагу на їхню похибку, якої вони допускаються, представляючи Церкву гейби вона була головно єрархічною організацією подібною до абсолютистичних монархій, і занедбуючи її внутрішню духовну сторінку, що становить душу Христової Церкви, хоч остання куди важніша ніж перша, бо без неї перша не має рації існування. Папський примат у Христовій Церкві існує тільки на те, щоб вона могла успішно виповняти Христовий заповіт спасіння душ, за які Спаситель помер на хресті.

"Ідіть по цілім світі... Хто ввірує й охреститься, той буде спасений, а хто не ввірує, той буде осуджений!" (Мар. 16, 15-16).

Єрархія й церковна організація, як теж влада Папів, єпископів і священиків тільки на те існують у Христовій Церкві, щоб провадити безсмертні душі до неба. Праця Христових намісників — Папів, єпископів і священиків — має розтягатися на цілий світ. Це ж вимагає гармонійности і ладу. Тільки в такім світлі бачимо конечність найвищого авторитету в Церкві, бо без нього успішна праця чи співпраця між Христовими Апостолами і їхніми наслідниками була б не можлива або принаймні сильно утруднена.

Ось слова Митрополита А. Шептицького:

"Ця ідея (Церкви) має дві сторінки. Кожна з них дозволяє на дещо інший спосіб розуміння. Можна на Христову Церкву глядіти як на юридичне тіло з її для громади потрібним проводом. При цьому бачиться передусім все, що має прямий звязок із зовнішньою і соціяльною структурою Церкви.

"Але й можна глядіти на Церкву також з цілком іншої точки зору, це значить — поставити в осередку розважання і на першому пляні освячуючу благодать, яка єднає всіх вірних Церкви з Христом і з ближніми. Все зовнішне і часове має тут знаходитися на другому місці.

"Обидва ці аспекти самі собою цілком виправдані. Вони належать обидва до повного змісту поняття Церкви, в якій знаходиться синтеза... Католики радше хочуть бачити горизонтальну сторінку Церкви..., а православні вертикальну... Зовнішня, соціяльна, квантитативна власти-

Слова Спасителя: "Не давайте святощів псам і не розсипайте своїх перел перед свиньми, щоб вони не потоптали їх ногами й, обернувшись, не розшматували вас!" (Мт. 7, 6). Греки звуть 'святощами' освячені частиці.

вість Церкви є для православних без більшого значення."

Митрополит Андрей глибоко розумів світогляд і ментальність православних християн Сходу, тому бачив, що розходження між Католицькою і православ. Церквою лежать у самій духовості Сходу та Заходу. Обидві церкви проживали в різних політичних обставинах, які причинилися до того, що вони пішли інакшим шляхом розвитку та розуміння самої істоти Христової Церкви. Наслідок того розвитку такий, що інколи вони говорять різними мовами про ту саму справу, не розуміючи одні других. Справа папського примату це одна з правд, про яку Схід і Захід говорять мовами, тому постороньому глядачеві часом може видаватися, що між ними панує дійсне непорозуміння.

Контемплятивний Схід, схильний до містицизму, природно настає на духовну та невидну сторінку Церкви цебто на освятну благодать, якою Христос спасає душі при помочі Церкви та її служителів. Тим часом Захід, не виключаючи ані не заперечуючи цієї божественної благодаті, сильніше натискає на зовнішню сторінку Церкви цебто на авторитет і єрархічну організацію, якої Схід зовсім не заперечує, але звертає на неї меншу увагу, бо вона дійсно менше важна в ділі спасіння душ.

Обидва погляди самі собою неповні, тому не віддають докладного образу-картини Церкви. Ось причина, чому їх треба разом представляти і дискутувати, бо вони навзаєм доповняються, бо як папство скріпляє Церкву, так Церква вимагає папства, щоб нормально розвиватися і працювати для Божої слави.

Христос є осередком і підвалиною Церкви, як іде про невидиму та духовну її сторінку цебто освятну благодать, натхнення, злуку душ із Богом при помочі освятної ласки, тощо. Злучуючи всі душі з Собою при помочі ласки, Спаситель є водночас джерелом одности між визнавцями Св. Євангелії.

Кожен бачить, що Спаситель, бувши Богом і знаючи слабкість людей і схильність до незгоди, не міг полишити Своєї Церкви без належного проводу. Святе Письмо і церковна традиція запевняють нас, що Він дійсно подав цей провід Церкві в особі Своїх видимих заступників на землі, Папів.

Проте воно правда, що цю правду першенства можна так окреслити і представити, що вона буде разити і відпихати від Церкви тих, що бодай видимо не належать до неї.

ЩО СПРИЧИНЯЄ ВИСОКЕ ТИСНЕННЯ КРОВИ?

Дехто думає, що журба і клопоти є головними причинами високого тиснення крови. Тим часом лікарі винайшли, що ті люди, які забагато важать, мають найвище тиснення крови. Завелика вага тіла спричиняє так само клопіт серцеві, бо воно перетяжене завеликою працею, що мусить гнати кров до всіх частин тіла. Серце зроблене для нормальної ваги тіла. Воно гейби мотор в автомобілі. Кожен мотор має силу для тої машини, для якої було його зроблено. Хто хоче їхати тягаровим автом із мотором від звичайного автомобіля, той далеко не заїде, бо цей мотор не був зроблений для тягарового, а для звичайного автомобіля.

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ОБІТ

ПАТРІЯРХ Яків, пробудившись зо сну, в якому бачив драбину, що лучила небо з землею, сказав: "Дійсно є Господь на цьому місці, а я й не знав". І зробив обіт і сказав: "Коли Господь буде зо мною і збереже мене в цій дорозі та здорового поверне до батьківського дому, то Господь буде моїм Богом; і той камінь, що його я поставив як пам'ятний стовп, буде домом Божим, і з усього, що мені даси, даватиму десятину Тобі" (Буття 28, 16-22).

Деякі люди добровільно обітують зробити якесь добре діло на славу Божу, щоб віддати Господеві особливу честь, і зобов'язуються зробити це під гріхом. Наприклад деякі люди обітують побудувати каплицю чи пожертвувати поважну суму грошей на будову церкви, семінарії, манастиря або сиротинця, чи на виховання священиків-місіонерів, чи відбути прошу до якогось відпустового місця, чи зробити яке інше добре діло, що буде миле Богові. Цього роду обітниці називаємо **обітами.** Члени чернечих Чинів і Згромаджень складають обіти убогости, чистоти й послуху.

До складання обіту ніхто не є обов'язаний (Второз. 23, 22). Нікого не можна змушувати до складання обіту, тому вимушений обіт є неважний. Можна обітувати тільки те, що є Богу миле. Ніколи не можна обітувати чогось злого, як це зробив наприклад старозавітній Ефтай. Перед боєм він обітував Богові, що на випадок побіди пожертвує Господеві те, що перше стріне його по повороті додому. Першу він побачив доньку одиначку, що вийшла йому назустріч, і він дійсно пожертвував її Богові, щоб додержати обіту (Суд. глава XI). Такий обіт є нерозумний і немилий Богові (Еккл. 5, 3). Безбожним є обітування, яке можна виконати тільки при помочі злочину. Такого обітування ніколи не треба додержувати. Звичайна постанова не є ще обітом, тому не дає нікому права чогось домагатися від людини, що вчинила обіцянку.

Через обіт людина прославляє Бога й тісніше лучиться з Ним. Обіт це жертва, яку людина складає Богові, та водночас поміч для слабої волі людини.

Хто обітував щось Богові, є обов'язаний виконати цей обіт. Хто в важній справі не додержує обіту, той тяжко грішить. Перед зложенням обіту треба застановитися добре й порадитися свого сповідника. Хто зложив обіт, а потім дійсно не зможе додержати його, той повинен спитатися сповідника, що має робити в цій справі. Через важні причини Церква може звільнити людину від її обіту або змінити його на інше добре діло. Святе Письмо вчить так: "Як обітуєш щось Богові, то не гайся сповнити його... Ліпше не обітувати, ніж обітувати і не сповнити" (Еккл. 5, 3-4).

1) Я посварився з сусідом, бо його корови зайшли на мою фарму і наробили багато шкоди. Я звернув йому на це увагу, а він зачав мене проклинати. Згодом я стрінув його і хотів перепроситися, але він навіть не заговорив до мене. Що маю робити: Чи можу ходити дальше до сповіді, як передтим?

Якщо не маєте в серці гніву та ненависти до цього сусіда, то можете спокійно йти до сповіді та Св. Причастя. Це його вина, що не хоче перепроситися з вами. Він ще б повинен заплатити вам за шкоду, що його корови наробили вам на фармі.

2) Чи набожність і почитання Христового Серця добрі і конечні до спасіння, бо мій сусід казав мені, що ця набожність це латинська практика, якої українцям не вільно вживати. Він теж твердив, що українці не повинні мати в домах образів Христового Серця. Як властиво мається ця справа?

Хто почитає Христа Чоловіколюбця, той повинен так само любити і почитати Його Пресвяте Серце, бо ж це Христове Серце, та Христа не вільно ділити. Воно дивно, що деякі наші люди мають 'скрупул' почитати Христове Серце, хоч Сам Спаситель заявив: "Навчіться від Мене, бо Я—тихий і покірний серцем!" (Мт. 11, 29).

Образи—ікони це дуже добра річ, бо вони пригадують нам про Святих Божих угодників, Ісуса Христа і Божу Матір. Ікони ж Христового Серця особливіше пригадують людям Його любов до них. Отож воно дуже добре мати бодай одну ікону Христового Серця в своїм домі. Бідні ті християни, що стидаються ікон. Деякі українські доми зовсім подобають на поганські. В них не зобачите ніякого образа, бо й навіть хреста на стіні. Вони мабуть стидаються признатися перед людьми, що вони християни. Таких християн колись Христос так само застидається перед цілим світом, як прийде судити людей у дні Страшного Суду.

3) Чи українці католики можуть довільно змінити свій східній обряд і переходити на латинський— бо їм вигідніше ходити до латинської церкви?

ні, не можуть, бо церковне право латинської і нашої Церкви виразно забороняє всякі самовільні переходи. "Без спеціяльного позволення Апостольської Столиці ніхто не може важно переходити на інший обряд або вертатися до попереднього, як раз перейшов на другий обряд" (Особи: Кан. 8, 1).

Дальше те саме Право каже: "Треба старанно зберігати східні обряди, бо їхня старинність є прикрасою Церкви і доказом Божественної одности католицької віри" (Кан. 1, 1).

Те саме Право велить священикам різних обрядів проживати в братерській згоді та любові: "Священики повинні уважати, щоб різність обрядів не була перепоною мирного співжиття" (Кан. 3).

Вкінці те саме Право виразно забороняє перетягати когонебудь на інший обряд: "Нехай ніхто ніяким способом не важиться намовляти вірних переходити на інший обряд!" (Кан. 7).

З цього видно, що католики мають триматися свого обряду. Це гріх ламати церковне право. Бог не буде благословити обрядових дезертирів.

4) Чи то правда, що світ скінчиться, але Христос не прийде судити людей, бо Він судить кожного зокрема зараз по смерті?

Ні, це неправда, бо Сам Спаситель заявив, що при кінці світу вернеться на землю судити живих і мертвих. "І зобачать Сина Чоловічого, що йтиме на хмарах з великою силою і славою. І Він тоді пошле анголів і зберуть Його вибраних від краю землі до краю неба" (Мар. 13, 26-27).

Це правда, що Христос судить кожну душу, як вона тільки вийде з тіла в годині смерти, але це особистий суд. На загальнім суді при кінці світу Спаситель покаже всім людям, що Його суди були справедливі і що кожна людина отримала те, що заслужила собі за життя своїми добрими або лихими ділами.

5). Бог не дав мені ласки бути священиком. Чи я можу бути світським апостолом?— Як це зробити?

Хто дійсно любить Бога, той буде старатися привести інших до Нього. Це приводження інших до пізнання і любови Бога—це апостолят.

Ось засоби цього мирського апостоляту: а) Найперше старайтеся уникати всякий гріх, легкий і тяжкий, бо Бог не буде послуговуватися Своїми ворогами в ширенні Своєї слави між людьми.

б) Завчіть належно правди святої віри і обзнайомтеся зо Св. Письмом, щоб могти доказати і вияснити їх. Багато людей хочуть знати, де правди нашої віри знаходяться в Св. Письмі. Тут може вам послужити наша книжка "Духовні Скарби Св. Письма", де на основі Св. Письма є доказане все, що християни-католики вірять. Цю книжку можете дістати в твердій оправі з Адміністрації Голосу Спасителя з Йорктону. Вона коштує $3.00.

в) Майте співчуття і вирозумілість для тих, що не погоджуються з вами в вірі. Вони часто не знають нашої віри. Любляче вияснення усуває пересуди і промощує дорогу до Церкви. Навертання душ це не холодно-кровний бизнес, а ласкаве повчання тих, що не з власної вини не знають Христа і Його Церкви.

6) Мій чоловік дуже прикрий. Хоч як намагаюся догодити йому, він все таки кричить на мене і завжди чомусь незадоволений. Що маю робити?

Старайтеся опам'ятати його, пригадуючи, що обіцяв при шлюбі шанувати і любити вас. Коли ж це не поможе, то приймїть цей хрест і жертвуйте своє терпіння за гріхи світу і за власні гріхи. Так спокутуєте свої провини на цім світі і коротше будете в чистилищі.

Водночас пригадуємо таким задиркуватим і лихим чоловікам, що за лиху поведінку з жінкою вони будуть Богом покарані. Може ця кара спаде на

Українська Програма з Йорктону

Чи кожної неділі слухаєте нашої радіопрограми о год. 12:45 пополудні? Якщо слухаєте, то повідоміть про неї своїх приятелів і знайомих.

Йорктонське Радіо надає авдиції на хвилях 940, CJGX.— Прохаємо присилати свої завваги і пожертви на оцю адресу:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

них аж по смерті в чистилищі, але вона не мине їх, бо Бог усе бачить, тому за добро нагородить і за зло покарає.

7) Ми Сестриці при церкві перемо церковне плаття, от як стихарі та рушнички. Чи можемо прати так само рушнички, якими священик чистить чашу?

Можете прати церковне плаття і рушнички, якими священик перед Службою Божою обтирає руки, але вам не вільно прати рушничків, що священик вживає до чищення чаші, якщо сам священик уперед не переполоще їх бодай в одній воді. Цю воду треба виллятй до "сакрарія", вазонків або дéсь, де ніхто не ходить, от хоча б на квіти. Як священик переполоскав ці рушнички, тоді можете прати їх.

Слід завважити, що при пранні і прасуванні рушничків до чаші не треба вживати крохмалю, бо тоді ці рушнички стають тверді та можуть легко обдирати позолочення чаші.

С. Х.

Христове Серце спиняє пошесть

В 1775 р. страшна пошесть вибухла в Теребовлі в Україні. Вже довший час лютувала вона між населенням, забираючи безчисленні жертви. Десятки людей вмирали щоденно від зарази. Ніякі ліки не помагали, бо й зрештою медицина в тих давніх часах була слабо розвинена. Ліків було обмаль. Вони були і заслабі, щоб зламати розгін розшалілої пошести.

Люди замикалися в домах, боячись, щоб сусід не приніс їм зарази. Спустіли й затихли вулиці ще недавно гамірного й веселого міста. Кожен лякався зарази й смерті.

Тут, чи там хіба можна було зустрінути лікаря, чи священика, що спішилися до хворих, перший з ліками, другий з Пресвятими Тайнами.

Кожен був обережний, але й обережність не була запорукою проти страшної смерти. Безрадність, страх і одчай опанували щасливу колись Теребовлю.

Місцевий парох безрадно дивився, як немилосерна смерть без розбору забирала йому парафіян, старих і молодих, баненовлята, а помочі годі було сподіватися від людей.

* * *

Повний довір'я до Христа Спасителя й надії на Його милосердя, ревний душпастир звернувся до Небесного Лікаря, для якого нема неулічимої хвороби.

Скликав своїх вірних і отак промовив до них: "Мої любі діточки! Бачу смуток і тривогу в ваших очах. Сум заповнив ваші серця й доми, бо брата, сестру, чоловіка чи жінку забрала вам немилосердна пошесть"...

На ці слова пригноблені теребовляни вибухнули гірким плачем. "Не плачте, діточки", тягнув Христовий слуга. "Хоч земські лікарі безрадні супроти жорстокої чуми, проте маємо Небесного Лікаря, Христа Спасителя, якому ніяка зараза не страшна. Хіба ж Він не лікував прокажених і не підводив паралітиків із ложа болів? Чи на Його божеський голос померлий Лазар не вийшов здоровий із гробу?"

Народна маса стихла й уважно прислухувалася до переконливих слів свого побожного душпастиря, бо всім була відома його незвичайна набожність до Христового Серця.

Кількість слухачів зростала, бо кожен спішився переблагати загніваного на гріхи населення Христа Спасителя.

"Ця пошесть це Божа кара за прокльони, безстидні жарти і розмови, за порушення посту в п'ятницю, легковаження недільної Служби Божої, за поширене п'янство...за..."

Плач і лемент народу не дали докінчити проповіді. Священик підождав декілька хвилин, поки плач перейшов у тихе хлипіння, і говорив дальше:

"Христос не хоче карати людей, бо Він безмежно любить їх. Хіба ж Він не помер за них на хресті?"

* * *

На жаль нерідко люди змушують Його своїми беззаконнями до кар. На щастя, навіть караючи їх, Спаситель не бажає їхньої загибелі. **Я не хочу смерти грішника, але щоб навернувся і жив".** Покайтеся й перепросіть Його за гріхи, й Він радо пробачить їх. З пробаченням гріха напевно й перестане карати нас".

"Що ж нам робити?"—почулися кругом голоси зворушеного народу. Чим маємо усмиряти Божий гнів?"

"Першзавсе щирим каяттям за минулі провини"—відповів отець парох. "Потім улаштуємо прощу до чудотворної ікони Христа Спасителя, що чудами славиться в Зарваниці".

* * *

Нарід погодився. На другий день численний нарід в урочистій процесії вирушив на переблагальну прощу до Зарваниці. Це була дійсно процесія. По дорозі кожен паломник жалібно бився в груди та покаянно співав: **Помилуй мене, Боже, по великому Твому милосердю!**

В обширній зарваницькій церкві нарід приступив до сповіді та побожно прийняв Св. Причастя. По Службі Божій священик вийшов на проповідальницю й гарячими словами заохотив нарід присвятити себе Божественному Серцю Христа Спасителя.

Паломники побожно припали навколішки перед іконою Спасителя й щиросердечно віддалися в опіку Ісусові Христові, кличучи: **Помилуй нас, Господи, помилуй нас!**

По цій урочистій посвяті душпастир поблагословив своїх вірних Пресв. Тайнами. Запевняючи їх, що ласкавий Спаситель змилосердиться над їх горем.

* * *

Так і сталося. З тої пори пошесть стала поменшуватися й незабаром зовсім зникла. Кожен бачив чудо Христового Серця в раптовнім занику пошести й щиро дякував Ісусові Христові за Його доброту та милосердя, кличучи вдячним серцем: **Ісусе, поклоняємося Твоїй невимовній любові до людей.**

Злодій до власника крамниці: "Руки догори або буде біда!"

Власник: "Яка біда?"

Бандит: "Прошу не денервувати мене, бо це мій перший грабунок!"

Св. Альфонс Ліґорій

Намір в усьому подобатися Богові

КОЖНИЙ чоловік повинен трудитися, щоб подобатися одному Богові, якщо бажає стати святим. Всі його слова, думки, бажання і діла мають бути актами Божої любови. Обручниця з Пісні Пісней ставалася ловцем, вояком, виноградником і садівником, але вона була завжди улюбленицею, бо виповняла все з любови до свого Любого. Християнин мусить так само поводитися в усіх своїх зайняттях, цебто в своїх словах, думках, стражданнях і працях. Все те мусить бути актом любови до Бога.

Ісус Христос заявив: **Якщо твоє око здорове, то ціла твоя особа матиме світло** (Мт. 6 ,22). На думку святих Отців око представляє **намір.** Ось тому Св. Августин твердить: "Намір надає вартости ділам". Господь отак промовив до пророка Самуїла: **Господь дивиться не так як чоловік. Чоловік дивиться на лице, а Господь на серце** (І Цар. 16, 7). Люди задовольняються зовнішніми ділами. Бог же дивиться на серце, тому діло не подобається Йому, якщо не виконуємо його, щоб подобатися Йому. Ось тому пророк Давид кликав: **Пожертвую Тобі цілопалення з ситих ягнят** (Пс. 65, 15). Діла виконані без доброго наміру подібні до неситих жертов, тому Бог відкидає їх, бо Він не дивиться на ціну жертов, а на любов, з якою приносимо їх. Сальвіян отак пише про цю справу: "Любов, а не ціна чинять наші жертви дорогоцінними в Божах очах". Ось тому люди слушно говорили про Спасителя: **Він все добре робить** (Мар. 7, 37), бо в усіх Своїх ділах Христос намагався подобатися Свому Небесному Отцеві, як Сам заявив: **Я не пошукую власної волі, а волі Отця, що послав Мене!** (Ів. 5, 30).

Ах Боже! Нема багато діл, що вповні милі Богові, бо сливе завжди бажаємо власної слави, як виконуємо їх. Св. Єронім пише: **Воно тяжко знайти вірну душу, що не керувалася б бажанням прославити себе.**

Скільки християн у дні суду отак промовлятимуть до Христа: **Господи, Господи, хіба ми не пророкували Твоїм ім'ям? Хіба не Твоїм ім'ям ми виганяли демонів? Чи не Твоїм ім'ям ми чинили багато чуд?** (Мт. 7, 22). Господь отак відповість їм: **Я ніколи .не .мав. нічого спільного з вами! Забирайтеся від мене ви, що чините беззаконня!** (Мт. 7, 23). Геть від Мене, скаже Христос, бо ви не були Моїми слугами. Ви не трудилися для Моєї слави, а для власної слави чи користі.

Христос велить нам скривати свої добрі діла: **Як даеш милостиню, то нехай твоя права рука не знає, що робить ліва!** Чому так слід поступати? Щоб бажання пустої слави—каже Св. Августин—не знищило того, що робимо для Бога: **Нехай славолюбність не нищить того, що робить любов до Бога!** Бог гидиться крадіжкю в жертвах, як заявляє через пророка Ісаю: **Я, Господь, ненавиджу крадіж у цілопаленні** (Іс. 61, 8). Грабує ж Божу славу, хто в Божих ділах пошукує власної слави

або користі. Св. Вернард твердить, що заслуговує на нагороду, хоч не пошукує її, хто дійсно любить Бога. Його ж нагорода полягає в тім, щоб подобатися Богові, якого любить: **Правдива любов не домагається нагороди, хоч заслуговує на неї. Бог, що Його він любить, це нагорода його.** Коротко кажучи, заявляє цей Святий: **Правдива любов задовольняється сама собою.** Правдива любов задоволяється тим, що вона любов, тому не бажає нічого іншого.

Ось познаки, з яких людина годна переконатися, чи має добрий намір у своїх ділах: (1) Любить більше невигідні та менше блискучі праці. (2) Не турбується невдачею. Хто працює для Бога, той завжди осягає свою мету. Зате виявляє, що не працює для Бога, той хто непокоїться невдачею. (3) Тішиться чужим добром гейби воно було його власне. Не заздрить, як бачить, що інші наслідують його, бо хоче, щоб усі трудилися для Божої слави. Ось тому повторяє слова Мойсея: **Ох, аби всі могли пророкувати!** (Чис. 11, 19).

Псальмопівець каже: **Вони живуть повним життям** (Пс. 72, 10). Зате не досягає навіть половини свого життя, хто руководиться самолюбністю: **Обманці не доживуть навіть половичи своїх днів** (Пс. 54, 24). Св. Евгеній слушно твердить, що ми тоді дійсно живемо, як заперечуємо себе самих: **Ти прожив тільки ті дні, коли заперечував власну волю.** Поганський філософ Сенека казав, що нам більше подобається малий дарунок із любови ніж великий із користолюбности: **Більше зобов'язує нас, хто чимось малим бажав помогти нам, ніж той, хто подає великий дарунок, але руководиться користолюбністю.**

Господь напевно більше любить малі діла, якщо виконуємо їх, бо так Він бажає, ніж великі вчинки, що випливають з нашого самолюбства. Христос заявив, що вбога вдова дала більше за всіх, хоч всього два сотики вкинула до церковної скарбони: **Поправді кажу вам, що ця вбога вдовиця поклала найбільше за всіх, що клали до скарбони** (Мар. 12, 41). Св. Кипріян отак пояснює ці слова: **Дивися, як вона подала свою жертву, а не скільки!** Господь дивився на любов, з якою зложила свою пожертву, а не на вартість самої лепти.

* * *

Абат Памбо заплакав, як зобачив багато вбрану жінку. Хтось запитав його, чому плакав? На це Святий відказав: "Ах, вона куди більше хоче подобатися людям аніж Богові!" "Життя Св. Людвика подає, що якась жінка ходила по царському дворі з засвіченою свічкою та посудиною, що була наповнена водою. Один домініканський чернець, що пробував там, спитався її, за чим шукала. На це запитана жінка відказала: "Оцим вогнем я бажала б спалити небо, а водою потушити пекло, щоб люди безкористолюбно любили Бога!"

Блаженний той чоловік, що трудиться для одного Бога. Він наслідує небесних мешканців, **що більше тішаться Божим щастям аніж власним,** каже Св. Тома. Вони сильніше люблять Бога ніж себе самих, тому більше радіють з Божого ніж з власного щастя.

М. Щ.

І БАТЬКО ТЕЖ ВИНЕН...

Не хочу виправдувати себе та своєї провини, але мушу сказати, що мій батько так само частинно відповідає за мою помилку та гріх, бо не дав мені батьківської любови і проводу, без якого не година була нормально розвиватися.

Мій батько є поліцаєм. Його червоний канадійський уніформ, високий зріст і пристійний вигляд притягає навіть тепер очі прохожих. Як була я мала, то батько не раз брав мене на руки і пестив. Мати поралася в кухні, а батько-поліцай бавився зо мною.

Тоді я мала шість літ. Згодом мати стала хворіти. Батько взагалі не мав багато часу, щоб займатися мною. По пятьох літах незабутня мати відійшла в вічність по нагороду, бо була доброю християнкою. Смерть матері дуже понуро вплинула на батька. Він замкнувся в собі та мало розмовляв, як вертався додому. Я ходила до школи. Старша жінка приходила до нас, варила нам потрави, чистила і вдержувала лад у домі. Дім був гарний і обширний. Стояв на краю невеликого міста, де останніми роками мій батько урядував як начальник наглядного відділу поліції над тими, кого на слово чести випущено з тюрми.

Батько ніколи не був надто веселий. Це либонь така вже його вдача. Зо смертю матері його мелянхолійний настрій значно скріпився. Як я стала ходити до гайскулу, то перебрала заряд дому. Прала, варила і вдержувала лад у хаті. Бували дні, що батько словечка не промовив до мене. Ми споживали вечерю в мовчанці. Зазначення на уряд начальника над звільненою злочинною молоддю ще більше скріпило його понурий погляд на світ. Часто серед поденервування кликав до мене: "Живемо в зіпсутім і лихім світі. Судді не повинні звільняти з тюрми тих, що допустилися злочину. Їх треба завжди тримати за гратами, бо гнилі яблука заражують добрі!"

Його праця в новім уряді зводилася до того, що строго наглядав над повіреними йому хлопцями і дівчатами, але зовсім не цікавився, щоб регабілітувати їх і вчинити корисними членами громадянства. Для нього вони були злочинцями, яких ніщо в світі не направить на добру дорогу. Як котрийсь звільнений хлопець або дівчина допустилися нової провини, то він безмилосердно відсилав їх до тюрми і задоволено гратулював собі: "Я казав, що так буде!"

Щоденне пристування з молодими хуліганами відємно впливало на відношення батька до мене. Він був переконаний, що кожен хлопець і дівчина це потенціяльні злочинці, на яких треба постійно вважати, тому підозрівав кожного хлопця, що на вулиці поздоровив або всміхнувся до мене. Через подібне наставлення не довіряв мені та не пускав на забави, хіба в товаристві якоїсь старшої особи, на яку міг спуститися. Але й тоді я мусіла вертатися скоріше додому ніж мої товаришки.

Все таки я любила батька, хоч був такий суворий. Часто бачила його в задумі. Він тужно споглядав на знимку матері, що висіла на стіні в почекальні. Любов до матері скріпляла в мені повагання для нього. Так, я любила і щиро співчувала йому.

●

Надійшов день моїх уродин. Я мала 16 літ. Батько звелів мені купити собі нову сукенку й обіцяв взяти до кінотеатру. Його ніжність розчулила мене, бо вперше по смерті матері виявив мені таку ласкавість і любов.

Вертаючись із крамниці з новою сукенкою, я стрінула Артура, шкільного товариша. Це був буйний, нездисциплінований юнак, якого батьки не годні були приборкати. Учителі теж мали з ним не мало клопоту, бо Артур був впертий і брутальний. Запропонував купити пляшку соди, але я відкинула його 'чемність.' Він обурився і загрозив пімститися. "Не маю часу, бо сьогодні батько бере мене до кінотеатру. Це день моїх уродин!" заявила йому і побігла додому. Вдома жалувала, що так шорстко обійшлася з Артуром, але вже було запізно.

Батько був задоволений із сукенки, бо на його думку я була дуже подібна до покійної матері. Встав і подався до своєї кімнати, щоб збиратися до кінотеатру. Радість сповнила мою душу. "Боже," закликала, "може сьогоднішній день змінить батька і приведе мені його давню любов? Хіба він завжди мусить пильнувати мене гейби я була кримінальницею?"

Ми вже мали виходити з хати, як нагло задзвонив телефон. По короткій розмові, батько заявив: "Марійко, я не годен іти з тобою. Один юнак переступив наложені на нього правила! Мушу негайно удатися до канцелярії." Я стала благати, щоб хтось інший заступив його, але дарма. Для батька уряд був важніший аніж дочка й її уродини. Обіцяв, що колись візьме мене до кінотеатру.

Страшне розчарування опанувало мене. Кинулася на ліжко і почала плакати. Не знаю, як довго ридала і скаржилася Богу на свою недолю. Серед плачу голова почала боліти мене. Поглянула за аспіриною, але пляшечка була порожна. "От піду до поблизької аптеки і куплю нову пляшечку!" подумала собі і вийшла з хати на вулицю.

Дорога вела через парк. На вулиці стояли хлопці. Між ними був Артур. Не завважила, що він нагло зник. Як проходила через парк, напав на мене і став бити. Я закричала з переляку і повалилася не землю. "Я тобі покажу, як погорджувати Артуром!" шипів надо мною. "Ніхто безкарно не буде кепкувати собі з мене!"

Як Артур похилився, щоб іще раз ударити мене, хтось іззаду так сильно потягнув його, що він

Ісус потвердив, що Він є Царем, як Пилат спитався Його: "Чи Ти Цар?" Ісус в'дказав: "Ти сам кажеш, що Я—Цар. Я на те народився та на те прийшов у світ, щоб засвідчити про правду. І кожен, хто з правди, слухає Мого голосу", цебто приймає Моє навчання та кориться Моїм приказам (Ів. 18, 37).

захитався та повалився на траву. Зірвавшись на ноги, Артур утік, навіть не оглядаючись, щоб пізнати, хто вдарив його по голові. До мене наблизився молодий мужчина, років із 20, і ласкаво промовив: "Я почув ваш крик і надбіг сюди. Його вже нема. Дістав за свою нахабність!" Подав мені руку та підвів із трави.

"Чи все гаразд?" ласкаво спитався мене. "Хто ваш напасник? Треба негайно повідомити поліцію!" Батько заборонив мені виходити вночі з хати, тому я відмовилася алярмувати поліцію, і мій 'спаситель' не силував мене до цього.

Мій 'спаситель' звався Василь Ч. Це був механік, що працював у недалекім гаражі. В його товаристві пішла до аптеки і купила аспірину. Василь, кріпкий блондин, відпровадив мене додому. По дорозі навіть завів мене до маленької реставрації, де ми випили горнятко кави. В дорозі додому балакали гейби були давніми знайомими. Василь недавно прибув до нашого міста. На прощання згадала, що мій батько наглядач випущених на волю хлопців і дівчат. Василь задрижав. Я не знала і не питалася чому. Він сказав, що його мати померла тому рік, а батько — 15 літ. Ми попрощалися на порозі нашої хати. Я подякувала йому за рятунок від напасного Артура і пішла спати.

●

Сон не брався мене. Мені ввижався симпатичний Василь, і я молилася Богу, щоб благословив його, бо він був такий добродушний і щирий хлопець.

Вранці батько спитався, як я почувалася. Я відповіла: "Дякую, не зле," і пішла до школи. В школі бачила Артура. На перерві він показав мені гострого меча і загрозив, що помститься на моїм спасителеві, що дав йому здорового прочухана. "Чи ти не боїшся Бога?" спиталася його, а він глумливо відворкнув: "Бог далеко, а людина має дбати про свій гонор!"

Серце дрижало, як думала про можливу стрічу Артура з Василем. Нещастя могло трапитися дуже легко, бо Артур не боявся Бога. Стала жалувати, що не повідомила поліції про його напад на мене, але вже було запізно. Треба було доконче повідомити Василя про загрозу зо сторони брутального та безсумлінного Артура. Отак я поступила до гаражу. Нікого не було там за винятком Василя, що направляв старий автомобіль. Він зрадів моєю появою. "Василю," промовила до нього," стережися Артура. Він загрозив, що помститься на тобі. Я бачила, що мав у кишені гострий ніж!" Василь усміхнувся. "Не бійся, Марійко! З нами Бог! Я не вчинив нічого злого!"

●

В слідуючім тижні пішла купувати потрібні до кухні речі, каву, цукор, макарони, тощо. Забула взяти гроші. Замість вертатися додому, звернулася до батька. Він був у канцелярії. Мене прийняла його секретарка, старша панна Софія. Була чемна. Саме тоді з канцелярії батька вийшов Василь. "Боже, що сталося?" скрикнула страшно здивована.

Василь змішався і мовчки вийшов надвір.

При наступній зустрічі пояснив мені, як дістався до тюрми. Його мати тяжко хворувала. Не було сотика вдома на коштовні ліки, хоч мати страшно мучилася. Він у розпуці розбив знаряддя, де шофери вкидали гроші за паркування автомобілів. Поліція зловила його і суд засудив на рік

тюрми. Пів року відсидів, а пів року подарували йому за добру поведінку. Тепер мав щотижня зголошуватися до поліції. По шістьох місяцях кінчалася кара і Василь ставав вільною людиною.

Мати померла три тижні по його арешті. Тюремна влада навіть не випустила його на похорон, хоч зо сльозами в очох благав позволення. Тепер пробував під наглядом Марійчиного батька. "Я зараз покаявся і перепросив Бога за гріх," промовив Василь гейби благаючи в мене врозумілости," але розпука загнала мене до цього. Тепер покутую за гріх і сподіюся, що ласкавий Христос пробачив мені."

Його щирість у визнанні провини переконала мене, що був добрим юнаком, якому можна довіряти. Відтоді ми часто стрічалися, як верталася зо школи. Артур підглянув наші зустрічі та доніс батькові. Я призналася, що ми були добрими приятелями, але не виявила, як зачалася наша приязнь, бо лякалася батька. "Як ти дочка поліцая можеш приятелювати з кримінальником?" батько безмилосердно лаяв мене.

Тоді я вперше провинилася проти пошани батька: "Тату," промовила до нього, "хіба показуєш, що ти мій батько? Держиш мене немов вязня в цій хаті! Кримінальники дорожчі тобі ніж рідна дочка! Я здурію від самоти! Інші дівчата, мої товаришки, ходять на забави, а я завжди сиджу вдома!"

Розлючений батько вдарив мене по лиці. Я впала на софу і стала заводити від болю. Щоправда, він зігнувся і почав потішати мене, але зневага та брак батьківської врозумілости і любови більше боліли мене ніж фізичний удар.

Крім цього батько, не згадавши нічого про замір одружитися, взяв шлюб зо своєю секретаркою, грубою та до обридження намальованою Сарою. Я чулася понижена, що мене не запросив на шлюб. Бачила, що він страшно тішився своєю новою дружиною, і вони ним. Я стала чужою у власній хаті. Батько зовсім занедбав мене, тому чулася страшно самітня. Молилася, але й часто молитва не помагала. Видно Бог досвідчав і школив моє довіря до Божого Провидіння. Я мовчала і терпіла. З Василем рідко стрічалася, бо батько загрозив йому, що пошле його до тюрми, як ще раз почує про нашу зустріч. Василь був побож-

---

ВАРТІСТЬ УПОКОРЕННЯ

Преп. отець Людвик Понтійський зразу не розумів, як людина годна тішитися погордою. Згодом, ставши досконалішим, зрозумів цю правду та сам зазнав її. Саме таку науку Св. Ігнатій Лойоля дав Св. Марії Магдалині Паційській, як по своїй смерті з'явився їй і заявив, що дійсна покора полягає в невпинній радості з усього, що провадить душу до самопогорди.

Міряни так не тішаться почестями, як Святі погордами. Францисканин брат Юніпер наставляв туніку, гейби приймав перлини, як люди зневажали його. Св. Іван Франциск Реджіс не тільки тішився серед кепкувань, але й підсичував їх. Одного разу укоронований терням Спаситель з'явився Святому Іванові від Хреста з хрестом на плечах і промовив: "Іване, проси в Мене, чого тільки бажаєш собі!" Святий відказав Господеві: "Господи, бажаю страждати і бути погорджений ради Тебе!" Це значить: "Господи, бачу, що Ти страждаєш і зазнаєш погорди з любови до мене. Чого ж я мав би благати, як не страждань і пониження?"

ним католиком, тому шанував державну владу, хоч ця влада так безсердечно поступала з ним. Від нього довідалася, що таке католицька Церква, про яку мала дуже викривлене поняття, бо наше місто було сливе зовсім протестантське. Василева повага і пошана для мого батька, що був такий немилосердний для нього, дивувала мене і викликувала подив до його релігійних переконань. "Якщо католицька Церква вміє так гарно виховувати свої духовні діти," блиснула мені думка,' то ця Церква мусить бути правдива. Хоч не всі католики святі, проте вміють каятися за провини і надолужувати за них. Фальшива релігія не годна доконати подібного чуда!"

Серед таких міркувань кінчала гайскул. Сара старалася бути чемною, але завжди показувала, що не я, а вона — господиня в хаті. Я усунулася в кут. Читала книжки і часто думала про Василя, молячись за нього Богу!

І Бог не опустив мене. Я щасливо закінчила гайскул. Василя рідко бачила. Відпокутувавши свою провину, Василь став вільною людиною. Був навіть у залі, як я разом із іншими дівчатами і хлопцями закінчила школу та дістала диплом. Батька не було, бо був зайнятий в канцелярії. Це так само не мало здивувало і засмутило мене, бо воно тяжко сумлінно зберігати четверту Божу Заповідь: "Шануй свого батька і матір!" як батько не любить власної дитини.

●

Бог усе повернув нам на добро. Василь здобув собі таке довіря у власника гаражу, що став його заступником. Працював тяжко, але Бог благословив його добрим здоровям. При рідких зустрічах питався мене, чи не хотіла б піти з ним на Службу Божу до маленької церковці на другім кінці міста, але я завжди мусіла відмовлятися, бо батько ніколи не дозволив би мені іти до католицької церкви і то ще в товаристві кримінальника Василя! Хто допустився раз якогонебудь злочину, той нажавжки залишався кримінальником в очах мого суворого батька.

Хоч батько занедбував і недолюблював мене, бо мав другу жінку, я все таки молилася за нього і благала Бога змягшити його серце. По скінченні гайскулу, записалася на інфірмерський курс у місцевому шпиталі. Проминув рік у новім середовищі. Полюбила працю, бо жаль було хворих. Мені було приємно, як могла полегшити фізичні чи моральні терпіння пацієнтів. Вони теж любили мене. Я розуміла терпіння, бо чимало натерпілася від батька по смерті матері ,тому й уміла співчувати тим, що фізично, чи морально терпіли.

Працюючи в шпиталі, декілька разів зайшла до католицької церковці. Вона була вбога та скромна, але Божий дух відчувався в ній. Здавалося, що Бог видимо дробуває в ній і благословляє тих, що заходять туди помолитися. Не відчувала подібного зворушення, як молилася в протестантських святинях.

Яка була б я щаслива, якщо б батько дозволив заручитися з Василем, але про це не було навіть мови. Проти волі батька не важилася б виходити за нього заміж. Зрештою це й так було б не можливе. Я не мала ще 21 літ. Шлюб треба було брати в католицькій Церкві, бо Василь ніколи не був би деінде брав його. Батько не погодився б ні на одне, ні на друге.

Ласкавий Спаситель розвязав

мою проблему скоріше ніж сподівалася. Одного вечора Василь працював у гаражі до пізньої ночі. Недалеко була крамниця споживчих товарів. Власник замкнув її і пішов на відпочинок. Пів години пізніше банда молодих хуліганів під проводом Артура розбила двері і вдерлася до середини. Скритий інструмент зааларм ував поліцію. Батько був в канцелярії, тому разом з другим поліцаєм вибрався ловити злодіїв. Артур зобачив поліційний автомобіль і кинувся тікати. Батько пустився за ним. Злодій втік до гаражу. Батько побіг за ним. Як тільки ввійшов до середини, Артур націлився на нього з револьвера. Надбіг Василь і станув перед батьком, заслоняючи його від кулі. Бухнув вистріл. Василь повалився батькові до ніг, заливаючись кровю. В замішанні Артур утік з гаражу.

●

Застиджений і впокорений геройством Василя батько сам узяв його на руки і негайно відвіз до шпиталю. Василь був несвідомий через цілу ніч. Саме тоді я мала в шпиталі нічну "варту." Його побіліле обличчя немов гострий меч зранило моє серце. "Боже, рятуй його!" закликала, не завваживши, що це мій батько привіз його.

Цілу ніч чувала над ним і молилася Богу, щоб операція щасливо вдалася. Лікар витягнув з грудей кулю, що прошила його нирку. "Марійко," було його першим словом, як пробудився з летаргу. Це переконало мене про його почування до мене, бо не знав, що я слухала його.

Артура арештовано на другий день і засуджено на пять літ тюрми за те, що стрілив на поліцая. Почувши засуд, тільки закляв на лиху долю, не виявляючи ніякого докору за свій злочин.

Геройство Василя зовсім змінило мого суворого батька. Ми мали довгу і сердечну розмову, в якій виявила всі свої гіркості. Батько вислухав мене і признав, що страта матері так сильно пригнобила його, що забув про обовязки супроти дочки і став дивитися на світ через чорні окуляри. Обіцяв направити кривду, що вчинив мені та Василеві. "Твій приятель врятував мені життя, наражаючись на смерть, хоч я так шорстко поводився з ним. Я помилився, думаючи, що одна провина вчинила його непоправним кримінальником! Кримінальники нездібні до геройства. Василь не був злочинцем, а тільки жертвою нужди!"

Батько і я удалися разом до шпиталю, де він подякував Василеві за охорону і перепросив за прикрощі.

По двох місяцях Василь вийшов зо шпиталю. Батько забрав його до нашого дому і Сара приготовила смачну вечерю. Через місяць ми заручилися. Тепер побираю інструкції в католицького священика, бо хочу бути католичкою, щоб духом уподібнитися до свого майбутнього мужа.

Щодня дякую Богові за Його ласкавість для нас. Ми обидвоє молилися, шанували Його святий Закон і Він краще поблагословив нас ніж ми сподівалися. . .

Спаситель каже: "Я—воскресення і життя. Хто вірить у Мене, хоча б і помер, все таки буде жити. Хто вірить у Мене, той не помре повік" (Ів. 11, 25). Так Христос потішив засмучену Марію і Марту над гробом їх брата Лазаря.

Проф. Д. Я.

В ЧІМ СИЛА КОМУНІЗМУ?

ЯК комуністи перебрали владу в Росії в 1917 р., мало хто бачив і розумів загрозу, що червона революція принесе цілому світові. Одна Україна розуміла небезпеку червоної зарази і намагалася віддалити її від себе та від західнього світу. На жаль вона була ослаблена царським режимом, тому не мала доволі сили, щоб відогнати від себе червоних нападників Москви, які сунули на наші землі.

Під час цієї кривавої боротьби України з червоною московською заразою західній демократичний світ спокійно стояв осторонь і дивився, чим воно покінчиться. Не один західній дипльомат тішився, що Україна впала, бо його симпатії звертались до наших західніх або північних сусідів.

Загарбання України Москвою дало Кремлеві невичерпні матеріяльні засоби, щоб виповнити заповіт червоного псевдо-пророка, Карла Маркса: "Ідіть і завоюйте цілий світ під понуру тінь молота і серпа!"

Сварки та незрозуміння загрози зо сторони Кремля викликали між західніми народами другу світову війну, на яку Москва ждала, щоб поширити свої загарбницькі посілості. Через дитячу політику пок. Рузвельта, Сталін став диктатором цілої Східньої Европи, Мадярщини і частини Німеччини.

Внаслідок другої світової війни Москва так далеко поширила своє панування, що навіть найбільше імперіялістично настроєні московські білі царі були б не важилися мріяти! Згодом червоно тінь молота і серпа засягнула і значну частину Азії.

Сьогодні, 44 роки після большевицької революції, червона Москва потрапила опанувати своїми арміями одну третю частину земської кулі, а її безчисленні агенти—шпигуни, комуністичні партії, дипломати — зуміли проникнути решту світа та сильно змягшити його відпорність на комуністичну пропаганду та намагання остаточно опанувати його так, що молот і серп, символ матеріялізму, безбожництва, тиранії, національного винищення поневолених народів, запанує над цілим світом.

Чи комуністична революція була конечна?

Ця революція зовсім не була конечна. Підготовили і вможливили її самі російські царі, які забули, що головне завдання царів, це добробут народу, над яким панують, а не власні вигоди і забави.

Дальше німці, які підступно в запльомбованім ваґоні вислали до Росії Леніна і допомогли провести цю революцію, а західні демократії своєю бездільністю та апатією підперли її так, що вона опанувала практично всі народи колишньої царської імперії. Як Україна кривавилася в затяжнім бою з большевиками, тоді деякі західні держави активно допомагали білим московським арміям під проводом Денікіна ослаблювати наші збройні сили, і так посередньо скріпляли большевиків і остаточно вможливили червоним арміям поневолити нашу батьківщину, розгромити всіх ворогів червоної революції і завести на Сході таке рабство, про яке історія досіль не знала.

Друга світова війна дала червоним москалям нагоду загорнути цілу Східню Европу. В 1948 р. Китай попався в червоні лапети, а згодом частина Індокитаю і Північна Корея стали сателітами Кремля. Отак около 900 мільйонів людей 'щасливо' проживають під понурою тінню молота і серпа.

І так впродовж років 1944-61 свобода світу сильно скорчилася тоді, як модерна комуністична тиранія сильно розширилася по різних частинах світу.

Чи поширення комунізму було конечне й уникните? Хрушов виразно заявив світові, який керується демократичними засадами: "Ми погребаємо вас!" Коли ж журналісти притиснули його під час відвідин в Америці, то провідник світового комунізму отак відповів: "Як капіталізм знищив февдалізм, так комунізм знищить-заступить капіталізм!" На його думку, майбутність належить до комунізму, тому ніхто не всилі стримати поширення та перемоги червоної зарази.

Комуністичні агенти ширять комунізм в Азії й Африці. Кремль намагався в 1956 р. збудувати воєнну базу в Ґватемалі, але не вдалося. Куба стала новою базою для поширення комунізму на американській півкулі.

Кремлівські тирани розтягнули сітку шпигунства по всіх країнах вільного світу і створили орган, який керує комуністичним рухом по цілій земській кулі, намагаючись збити вільний світ із пантелику. Комуністичні партії в різних вільних державах затроюють атмосферу згаданих країн фальшивою пропагандою, страйками, наклепами на оборонців демократії та невпинним плянуванням насильного перевороту, як тільки грунт буде належно підготований, цебто як вільні громадяни даної країни заснуть собі самопевним сном апатії та політичного отуманення.

Совітський Союз, по Америці найбільше індустріяльно розвинена країна, не щадить зусиль, гроша і війська, щоб поширити і закріпити в різних країнах здобутки комуністичних агентів, пропагандистів і руїнників. Отак совітський блок народів зростає в силі, а демократична сім'я народів слабне через внутрішні сварки, непорозуміння, брак орієнтації та заздрість. Чи таке послаблення демократичного світу було неуникните?

По другій світовій війні Америка мала монополь на атомні бомби. Кремль був тоді сливе

Лагідність вимагає, щоб ми рішуче і лагідно поправляли свого ближнього, коли треба упоминати його. Для того апостол Павло велить нам поглянути на власні хиби, як маємо вповминати ближнього, щоб так співчували йому, як співчуваємо собі самим: "Браття, якщо людина упаде в якийсь прогріх, то ви, духовні, навчайте її в дусі лагідности; водночас уважайте на себе, щоб і ви не були спокушувані" (Гал. 6, 1).

безборонний, як ішло про модерну зброю. Сьогодні Москва має повно атомних стрілен і далекосяглих ракет, що можуть знищити цілий демократичний світ. Чи такий розвій подій був неуникнимий? Ні, бо сам демократичний Захід, примикаючи очі на совітське шпигунство, дозволив кремлівським агентам повикрадати атомні тайни і перевезти їх до Москви, й так Москва стала атомною потугою, що загрожує цілому світові.

Назагал комуністи виявляють ініціятиву, рішучість і діяльність, як західній світ спить 'блаженним' сном і жде на чудо, що знищить комунізм і врятує демократію. Це головна причина, що комунізм поширився по численних країнах, загортаючи мільйони народів тоді, як західня демократія не потрапила вирвати москалям ні одного поневоленого народу, хоч були до цього знамениті нагоди, от хоча б революція в Мадярщині. Рішучість демократичного Заходу була б вирвала цю нещасну країну з-під влади Кремля, послабила його престиж у світі та дала іншим поневоленим народам сильну заохоту боротися за національне визволення від червоних москалів. На жаль слабість і нерішучість Заходу вбила в поневолених народах бажання 'попробувати щастя,' бо переконала їх, що Захід не простягне до них братньої руки, тому всяка революція потоне в морю крови, що Москва не завагається пролляти, щоб дальше держати в послусі збунтовану країну.

СПАСИТЕЛЬ

Християнські місіонери зайшли до Гренляндії проповідати Христову Євангелію. Говорили людям про Христа, про Його відкуплення людського роду, про небо і пекло, про вічну славу та життя по смерті посеред ангол'в і Святих. Все те вислужив людям Христос Спаситель.

На жаль мешканці Гренляндії ніяк не годні були зрозуміти слова СПАСИТЕЛЬ. Нарешті після довгих вияснень один чоловік виступив перед зібрану громаду і закликав: "Отче, якщо човен перевернеться на морю і людина топиться, а хтось скочить у воду і врятує її від затоплення, то цей чоловік, що врятував другого від утоплення, буде його спасителем?"

"Так", промовив врадуваний місіонер. "Той чоловік, що врятував свого ближнього від загибелі в морю, буде його спасителем!" З того часу гренляндці звуть спасителем того, хто врятує когось від затоплення в морю.

Ісус Христос Своєю смертю врятував усіх людей від затоплення в пекельнім морю страждань і вогню, тому Він є Спасителем людського роду. Він не тільки врятував людей, Своїх земських братів, від затоплення в пекельнім морю, але водночас Своїми заслугами запровадив їх до берегів небесного щастя.

Жінка-подруга це особа, що товаришить своєму чоловікові в усіх трудностях життя, яких здебільша він не був би мав, якщо б був не оженився.

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

ВІЧНІСТЬ ПЕКЛА

В Євангелії Св. Матвія читаємо про багатого пана, який розгнівався на свого слугу і віддав його катам, що вкинули його до вязниці, доки не заплатить панові всього довгу. Довг був надто великий, тому засуджений слуга вже від самого початку знав, що мусить остатись у вязниці до кінця життя, бо не годен був сплатити такого страшного довгу. Цей слуга це образ проклятого в пеклі, що ніколи з пекла не вийде. Пекло не скінчиться ніколи. Хто туди раз дістався, той зовсім певний, що ніколи вже звідтам не вийде. Колись Данте, великий італійський поет, умістив на брамах пекла такий напис: "Ви, що входите сюди, залишіть всяку надію." Так кожний, що входить до пекла, мусить залишити всю надію раз назавжди, бо звідтам ніколи виходу не буде. Помимо цього, що прокляті так страшно терплять в пеклі, одначе кожного дня много душ туди іде, щоб назавжди там остатися. Ось тому буде корисно придивитися, що терпять прокляті у пеклі.

•

Насамперед треба знати, що вони є позбавлені назавжди неба. Око не бачило й вухо не чуло що приготовив Бог тим, що Його люблять. З цих слів можемо представити собі, що таке небо. Душа по смерті цілою своєю істотою рветься до щастя небесного. Проклятий у пеклі знає, що ніколи до неба не дістанеться і ніколи не побачить Бога, що є найбільшим добром. Знає, що стратив небо тільки тому, що сам цього хотів. Стратив небо ради марних земських дібр. Можемо представити собі, як буде йому докучати ця грижа сумління. Каже Св. Письмо: "Червяк їх не вмирає." Не зникне ніколи грижа сумління! Проклятий побачить рівнож, що легко можна було спастися і врятуватися від пекла. Треба було співдіяти з Божою ласкаво. Це бачитиме з того, що багато його приятелів і знайомих врятувалося і тепер знаходиться в небі. Проклятий тратить Бога, що є безконечне добро, і тому його страта є безконечно велика. Через те його біль і грижа сумління ніколи не скінчаться. Тому мусимо трохи призадуматися, якою дорогою ми йдемо тепер і чи колись не скотимося до пекельної пропасти? Крім страти

Бога і небесного щастя прокляті ще будуть терпіти інші кари, а іменно:

Мучити їх буде пекельний вогонь. "Ідіть ви від мене прокляті в вогонь вічний!" скаже Христос проклятим у дні Страшного Суду. Ці слова Христа ясно вказують, що в пеклі буде вогонь, який не згасне ніколи. Це дійсний і правдивий вогонь, хоч не знаємо докладно його природи. Він ріжниться від земського вогню тим, що годен мучити цілу вічність, одначе це правдивий вогонь, що його сотворила Божа справедливість.

Мучити проклятих у пеклі буде так само товариство інших проклятих. Не добре жити вже на тому світі зо злими людьми. Оскільки більше прикро буде оставатися назавжди в товаристві злих людей? Вуха проклятих наповняти будуть зойки, прокльони всю вічність, що буде напевно збільшувати їхню муку. Очі їх будуть бачити лише темноту й огидні постаті проклятих. Знаємо, що після воскресення тіл кожний людський змисл буде терпіти в пеклі тому, що всі сили душі грішили на тому світі.

Чимало є таких сьогодні, що не хотять вірити в пекельні кари тому, що бажають ширшої Євангелії та ширшої дороги, щоб іти до вічности. Одначе вони не мають правди. Старинні жиди найкраще розвинули почитання Бога. Це був нарід, що сливе тільки одним Богом і релігією займався. Жиди вірили, що існує пекло. По жидах прийшли білі народи, европейці, що створили високу цивілізацію. Ці білі народи рівнож прийняли науку про пекло. Можемо сказати, що найбільше релігійно розвинений жидівський й европейські народи, що найвище культурно стояли, прийняли науку про пекло. Це очевидний знак, що ця правда про існування пекла не є видумка, але це глибока правда, що має своє опертя в Св. Письмі. Знаємо, що гріх це погорда всемогучим і безконечним Богом. Така погорда вимагає безконечної кари. Тому одначе, що сотворіння не може безконечно терпіти, то мусить свою кару відбувати цілу вічність. Бог милосердний, одначе Він також безконечно святий, тому бридиться всяким гріхом. Його справедливість вимагає повного надолуження, направлення порядку. Як добре подумаємо над Тим, чим є ця Божа справедливість, то побачимо, що Бог не вимагає забагато від сотворіння, особливо тоді, коли це сотворіння свідомо і добровільно відвернулося від Нього і не бажало Його знати. Мусимо добре пам'ятати, що нікого Бог не посилає до пекла. Сама людина туди пхається гріхами! Бог не буде нищити душ, як навчають дослідники, але ці душі будуть перебувати в пеклі тому, що так нас вчить Св. Письмо.

Один поліцай зобачив автомобіль, що стояв на забороненім місці. Підійшовши до нього, побачив що дві старші жінки сиділи в нім. Бажаючи звернути їм увагу на те, що там не вільно стояти автомобілем, поліцай чемно промовив: "Чи пані бажають, щоб я дав вам тикет?"

Обидві жінки трохи пошептали одна до другої і відказали: "Ні, пане, не хочемо тикету, бо ми ніколи нічого не виграємо!"

В. Буженко

Тут нема парадоксів!

Я був в одній родині вечером. Це була наша українська родина. Заможна. Хата як дзеркало, затишно і привітно. Вони молоді, двоє дітей. Пишні фотелі. І в однім із них мене попросили сісти. І дивитись на...телевізію. Хоч не на це я прийшов, але каже приказка: "Гість в дім — Бог з ним." То ж не личить мені бути нечемним і командувати в чужім гнізді: "Закрийте бузю цій цяці!"

Це правда, що ми не тільки дивились на телевізію, але й балакали потрохи. Найбільше говіркою, як і належалось, виявилася таки пані дому. Муж здебільша притакував своїй подрузі, а мені оставалася "благая часть" слухати.

— То, прошу, зараз настав великий парадокс!

— Так, так прошу — це чоловік свою репліку виводив.

— Власне...

— А власне, прошу, кажу парадокс, бо подивіться: "Яка різниця колись і тепер!" О, ми бувало як були в старім краю, то деде! Було зовсім інакше. Я добре пригадую. Я ж мала тата й маму... О то було треба їх слухати. Нехай би я була вийшла на вулицю без дозволу матері. Або не хотіла їсти, що поставили... А навіть може й не смакувало, але якось я не мала відваги противитися своїм батькам.

— Так, так і я так само, прошу — це, ясно, вторував її муж.

— А тепер, хто таке видав колись, я своєму Юрчикові аж з центру привожу мясо, а він їсти не хоче і що вже не послухає, то хоч ріж його і вбий. Або моя Ірця! Що вона забагне, то мусить бути!...

(До речі: Юрчик і Ірця сидять побіч і те все слухають, хоч очі їх на кавбоях, що герцюють по вічку телевізії).

— А вчитися не хочуть, що ну! Їм тільки оце дзеркало. — Це батько парадоксів.

— І ви собі подумайте, я йому купила цілий кавбойський виряд, моєму Юрчикові. Це мене багато коштувало, а він таки не хоче слухати. Правда, я для дітей нічого не жалую. На це ми працюємо. Вони в мене й ще більше вартують. Нехай знають, що мають батьків. Ми їм все бажаємо добра... Але все таки послухали б. Або от донечка. Вже осінь і холод, а вона все в шортах. Хто за наших часів таке видав? О, в мене, як старший щось сказав, то було святе. І не було такого люксусу і ми жили вдоволені і наші батьки нами тішилися і якось радісно було, хоч часом і не було, як належиться вбратися в що.

— А в мене в хаті не раз тільки пісна бараболя була в передніжку, а так любо в дома бувало! — додав чоловік.

— Ну і дивіться! Колись і тепер! Який парадокс!

■

Доходила вже 10-а і мала домашня пара, на четверту інстанцію мами, рушила до спальні. Мама вже давно приготовила постіль. Тільки в ліжко. Ще цмок маму і тата (я подаю тільки руку) і телевізійний екран стратив майже 50% своєї авдиторії.

Мене далі присуджено слухати доповіді про парадокси. Коли вже добре наговорилися мої домашні, то я вважав, що вже час на дискусію, і беру одним махом цілу цю тезу заперечую.

Це було грубою нечемністю з мого боку. На ці слова "вона" мало не зомліла, а "його;" за австріяцькою термінологією, малощо "пасія не пірвала." Та те "колись" ще діяло в організмі господарів. І вони, себе сяк-так опанувавши, попросили рацій заперечення їхнього погляду.

— Дивіться, моє панство, я тут зовсім не бачу парадоксів. І "колись" було без них і "тепер" їх не має всюди по родинах.

— Не розуміємо, — залепетіли обоє подруги:

— Ось вам "колись" у повній своїй величі! І витягаю з торби книжку, бо займаюся і кольпортерством здавна, та читаю той уривок з "Під рідним і чужим небом": Ще й тепер стоїть мені перед очима висока й сухорлява постать мого батька з вічно стурбованим обличчям, завжди метушливого і непосидючого. І так само залишився в моїй памяті образ матері з добрими спокійними очима та з передчасно постарілими рисами лиця. Памятаю, що обоє були дуже богомільні й обоє молилися в голос перед образами..." (Я зумисне в читанні підкреслив це, молилися в голос).

— То що то має значити? — з неприхованим обуренням вирвалася пані дому.

— Прошу ще кусничок послухайте!

— "Моя дружина навіть не сварилася. Вона обходилася з татом лагідно, як з хворим. Як що зварила, все просила батька до стола, навіть після його сварки зо мною ніби нічого не трапилося... Так ішли дні за днями, повні прикростей і терпіння. Я часто просив в Бога, щоб хоронив мене від злої спокуси покласти руку на тата. Але Бог охоронив мене від такого гріха. Ми з дружиною не оминали Служби Божої і щонеділі ходили до церкви. Це теж нам додавало сили бути терпеливими й вирозумілими для батькових примхів."

— Гм...

— Ні, жадне гм. Бо вам переповім, що в біографії мого таки батька я читав: Молитви я знав напамять. Наш дім був гостинний. Майже кожної ночі вступив хтось ночувати. Тоді я молився голосно і дуже виразно, щоб і гість чув мою молитву, навіть хоч був це і жид."

— Прошу! І ми теж "колись" молилися і то всі молитви проказували наголос. Навіть те довге "Помилуй мя, Боже", а вкінці додавали ще "Частину катехизму," промовила жінка, а чоловік додав:

— Інакше й не могло колись бути. Мати їсти не дала б...

Коли я вже побачив, що мої співрозмовники вчепилися тої нитки і був певен, що її не загублять, сказав:

— З того то й самі бачите, що нема і не було жадних парадоксів. Колись ви молилися і щоденно шанували Отця Небесного і тим чином вам легко приходилося, хоч і в біді, послухати земських батьків. Ви мали поміч з неба і інстинктовно відчували, що вас тільки тоді вислухає Бог на небі, коли послухаєте Його заступників на землі. І було добре вам і їм. І всім було разом гаразд. І "тепер" теж вповні нема ні тіні парадоксів. Уважаєте, що молитви дітей не потребує слухати Бог з неба. Вони ж послідовно не чують жадного зобовязання, хочби за які великанські послуги — вас слухати. Бог на боці і батьки теж. Без Нього можна обійтися і без вас теж!

— Ой таки так! — тихо, але виразно притакнув чоловік.

— Навпаки, — кажу — це був би небувалий парадокс, коли б ви й ваші діти зараз ішли спати без молитви, в неділю їхали на ввесь день до Парку, а Бог для вас і їх був би тільки якимсь мало відомим Паном. Це був би нечуваний парадокс, коли б вони при тім всім вас слухали, вміли оцінити ваші батьківські старання і повсякчасно виявляти вам належну вдячність! Так, це був би оригінальний парадокс!!

— ! ! !

— Добраніч!

РАХУНКОВІ ЗНАКИ

Люди завжди рахували р'зні речі та вживали при цьому різних знаків. Проте найкращі рахункові знаки це так звані "арабські", хоч вони дійсно арабські не є, бо не араби, а китайці винайшли їх.

Цих знаків сьогодні вживає цілий світ, бо вони дуже практичні та легкі, бо тут є тільки десять чисел: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 0.—Цими десятьма знаками можна легко числити до мільярдів, додавати і віднимати.

Індійці винайшли ці знаки тому яких 2,200 р. Арабські математики 9-10 століт по Христі перебрали ці числа від індійців. В 10-ім ст. були стислі відносини між арабськими і европейськими вченими, і так арабські числа стали ширитися в Европі, але це забрало багато часу, бо численні европейці з підозрінням ставилися до арабських чисел, заявляючи, що ними легко можна обманювати других через те, що можна легко додатком одної риски перемінити один знак у другий. Аж в 15 ст. остаточно прийнято і загально заведено в Европі арабські числа.

УКРАЇНСЬКА МОВА

Українська мова це одна з найбільших мов світу. В світі є около 2,800 різних мов, й українська займає між ними 14-е місце. На першому місці стоїть китайська мова, якою користується около 600 мільйонів китайців. Англійська мова друга, бо нею говорить 300 мільйонів людей, гіндуська третя (200 міл.), еспанська четверта (160 міл.), Російська п'ята (ок. 100 міл.), потім іде французька і португальська (ок. 75 міл.), потім італійська і арабська (ок. 60 міл.), а українською мовою говорить около 47 мільйонів людей.

НЕ ВГАНЯЙТЕСЯ ЗА ВІТАМІНАМИ

Деякі люди витрачують багато гроша на вітаміни всякого роду. Нема такого вітаміну, що б привернув молодість, красу і життездатність. Людина, що розумно відживляється добре дібраними потравами, не потребує ніяких вітамінів, бо потрібна кількість цих вітамінів знаходиться в щоденній поживі.

РАК

Якщо лікарі вчасно відкрюють рака, то можуть врятувати людину від смерти. В Америці є тепер 1,100,000 людей, що вилікувалися з рака, а 700,000 лікуваних пацієнтів мусять ще ждати 5 літ, щоб були певні, що вони позбулися цієї страшної недуги. Якщо за п'ять літ не буде ніяких познак рака, то вони позбулися його.

Кожен християнин, відходячи від Св. Причастя по Божественній Літургії, повинен бути такий запалений любов'ю, щоб саме пекло жахалося його. Св. Іван Золотоустий каже: "Відходім від цієї трапези немов леви, що дишуть вогнем. Нехай дияволи лякаються нас!"

СМІХОВИНКИ

Цікавий хлопчина був у горах на вакаціях. Вийшовши вранці з шатра, зобачив, що один турист мився, чесався і чистив зуби щіточкою. Хлопчина приступив до нього і здивовано промовив: "Пане, чи ви завжди маєте стільки клопоту з самим собою?"

Devotion to the Sacred Heart of Jesus

DEVOTION is an inclination and readiness to serve and worship God as our Maker and greatest Benefactor. There are two kinds of devotion: **substantial devotion** consists in the readiness of our will to serve God by keeping His Commandments and by avoiding sins which offend Him. **Accidental or sensible** devotion resides in man's sensitive or emotional nature and consists in a disposition of the soul which makes us find relish and consolation in the service and worship of God.

It is entirely possible to have one devotion without the other. A person can truly serve God without any sensible consolation. Christ loved and served His Father most faithfully, although His lower nature and senses were filled with fear and anguish when He cried out: "My Father, if it is possible, let this chalice pass Me by!" (Matt. 26, 39), or when dying upon the cross amidst untold sufferings He lovingly complained: "My God, my God, why have You forsaken Me?" (Matt. 27, 46).

The Jews who followed Our Lord, because He miraculously fed them with bread and fish in the desert, had a sensible devotion of which Christ severely reproached them: "If you are looking for Me now, it is not because of the miracles you have seen. It is because you were fed with the loaves and have been filled" (John: 6, 26).

Another example of sensible devotion is evident in the example of the two disciples who were discouraged by the death of the Lord, gave up their career and were returning home. When disguised Christ spoke to them on their way, they were all inflamed with sensible emotions, although they did not believe in Christ: "Were not our hearts burning within us when He spoke to us on the road?" (Lk. 24, 32).

And what is devotion to the Sacred Heart of Jesus?

Devotion to the Sacred Heart of Jesus is in a resoluteness and readiness to serve Christ by doing what pleases Him and by avoiding what may displease Him, for instance, sin. It is a propensity and willingness to worship the Sacred Heart of our Savior. It is the same as the cult of the Heart of Jesus.

A budding painter once painted the picture of Our Lord and took it to an expert for his opinion. The real artist studied the canvas carefully and then said: "You don't care much about Christ, do you?"

"Why?" exclaimed the painter, "He is my Lord and Savior!"

"I know it," the artist replied, "but you do not care about Him. If you cared more about Him, you would paint Him better."

Pope Leon XIII says that devotion to the Sacred Heart of Jesus "is the most excellent form of religion. In it all hopes must be placed, in it man's salvation must be sought and looked for. This devotion is profitable to all."

Pope Pius XI, in consecrating the whole human race to the Most Sacred Heart of Jesus, said of this devotion: "Is not the epitome of religion, and consequently the norm of the more perfect life, contained in that form of piety which more readily leads souls to acknowledge Christ the Lord and which more effectively inclines hearts to love Him more ardently and imitate Him more closely?"

Pope Pius XII speaks even more glowingly of this devotion in his encyclical "Haurietis acquas": "Is there a devotion more excellent than that to the Most Sacred Heart of Jesus, one which better meets the needs of the Church and the human race today? Devotion to the Most Sacred Heart is so important that it may be considered, so far as practice is concerned, the perfect profession of the Christian religion."

* * *

What is the object of this devotion? What do we honor when we pay our homage to the Sacred Heart of Jesus? Do we honor the Heart itself? No, we honor Christ Himself with what He is and all that He has. When we kiss the hand of a bishop, we address this mark of respect not only to his hand, but to the bishop himself in whom we recognize the visible and earthly representative of Our Lord.

We do the same when we render homage and adoration to the Heart of Our Blessed Lord. Pope Leo XIII says in his encyclical "Annum sacrum": "All homage of love paid to the Divine Heart of Jesus is really and truly addressed to Christ Himself." Hence, the Person of Christ is the ultimate object of devotion to the Sacred Heart of Jesus.

If devotion to the Sacred Heart of Jesus is ultimately a cult rendered to His Divine Person, what distinguishes it from all other devotions, such as devotion to Infant Jesus, to His Sacred Wounds, etc? They all have Jesus for their common object.

Our Lord, in His apparitions to St. Margaret, told her that His loving Heart is the special object of this devotion. Christ Himself pointed out His Heart as the main object of this devotion. When showing It to St. Margaret, He said:

"Behold this Heart which has so loved men that It spared nothing, even going so far as to exhaust and consume Itself, to prove to them Its love!"

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers.
SUBSCRIPTION RATES: single copy .25c; per year $3.00; two years $5.50; three years $7.50. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa.
CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Bus. Office: REDEEMER'S VOICE PRESS, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.
The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.
Published with Ecclesiastical aproval.

W. Podiluk

ON THE HOME FRONT

DINNER DATE AT TEN

WHAT would you give a ten year old boy for a birthday present? You would probably suggest some article such as a bicycle, baseball glove, pocket knife or some other rather ordinary thing which normally fascinates a boy at this age level. No doubt, you would not even dream of giving him a dinner and dance party, including live music, his own date, and friends of his own age with their own dates. Far-fetched as this may sound, this was the kind of present a boy received on his tenth birthday from his parents in one American city.

This incident serves to illustrate a problem that is currently arising in many larger Canadian and American cities. The problem is dating at the pre-teen age level. It was recently reported in a national magazine that the conduct and activities which once were associated with teen-agers are now becoming part of everyday life for an ever-increasing number of grade-schoolers between the ages of eight and twelve. In other words, dating, dancing, necking, and kissing are experiences shared by children who have barely reached the age of reason.

Once an American priest told a Canadian audience, "You are fifteen years behind us in these undesirable social trends." Let us not fool ourselves, we are catching up very rapidly. Although most of our parents may not encourage dating at this premature stage, it is not unusal to find boys and girls between ten and twelve years of age who pre-arrange dates for Saturday afternoon shows. Although the parents may not know about this, they are nevertheless to blame, because they fail to concern themselves about their children's conduct once they are out of the house.

Why Has The Problem Arisen?

Sociologists, psychologists, teachers, and conscientious parents who have become concerned and even alarmed about this development have sought to discover the contributing causes.

Three possible causes have been suggested.

The first cause is the desire on the part of parents to have their children become well-adjusted and popular. These parents have become influenced by the dominant theory of education on the North American continent which stresses the development of social skills. They feel that their children must be given the opportunity to learn at an early age how to handle themselves in social situations. There are mothers, for instance, who fear that if their ten year old daughters are not popular with boys they will become old maids.

The second cause is the effect of television, movies, and cheap magazines which constantly feed today's youngsters a diet of sultry romance. It seems that the odd T.V. show or movie,

or the occasional magazine story should not do too much harm, but it has a residual effect. The child winds up with a warped mind, a misplaced sense of values, and a distorted picture of reality.

The third cause is the ignorance of parents. Parents who fail to realize their God-given responsibilities, their great influence by word and example that they have on their children, and also fail to know their children and their needs and problems are failing dismally in their appointed task. They must assume the greatest responsibility for the harm that befalls their children, because, despite the numerous pressures that come from the outside, their influence is still the strongest.

Why Is Early Dating Wrong?

The problems associated with dating at the teen-age level have often evoked much concern among priests, parents, teachers, and others. However, when dating starts to become common-place with the pre-teens, then the problems are intensified and the effects are more damaging.

It is unnatural for children in these youthful years to shower attention on members of the opposite sex. They are unable to cope with these relationships, because they are not mature enough emotionally, socially, or mentally. A ten year old boy is about as interested in dating as he is in crocheting. What he needs is competetive play with other boys. If he notices a girl at all, it should be to tease her rather than to admire her.

These expressions of intimacy at an early age have another harmful effect. By the time these children do reach their teens, a time when it is normally expected that members of the opposite sex will be noticed, all this will be old stuff. They are ready for nothing less than marriage and we know what the records reveal about the terrible instability of early marriages.

The boy or girl who is encouraged to date at an early age develops the attitude that being popular, attractive, and appealing to the opposite sex takes precedence over everything else. Of course this provides an excellent base on which to build a personality characterized by selfishness, vanity, and pride, but it is indeed a very shaky foundation on which to place the future of the Church, nation, or family.

Can We Do Anything About It?

As parents, we are the only ones who can be effective in curbing any undesirable trends or pressures that may adversely affect the welfare of our children. However, we can hope to achieve the greatest degree of success only if we are united in our efforts and if we recognize that:

1. We should not permit any dating at the grade school level. Even at the high school level single dating should be discouraged.

2. We should foster strong family ties. Families should do things together, they should share responsibilities, they should find in the home a warmth and understanding that cannot be found elsewhere.

3. We should encourage an interest in Church, cultural, sport and other activities. Children, particularly in the city, have to be kept occupied, if they are to stay out of trouble.

4. We should supervise our children's recreation activities. We should not hesitate to forbid them to see certain shows or to read certain materials, but at the same time we should provide them with a basis for being able to choose between good and bad on their own.

5. We should pray always for wisdom to fulfill our duties properly and we should teach our children to pray so that they may grow in grace and virtue amd become a joy to us, healthy members of Christ's Mystical Body here on earth, and ultimately citizens of God's Heavenly Kingdom.

Martin Benedict

Ye Men of Galilee

The Ascension of Christ is His pledge that we shall follow Him...

THE Resurrection of Our Lord was the divine seal of approval of His sacred redemptive Passion. It was not, however, the completion of the redemptive work. While He became victor over death in His own triumph, it was necessary that He return to heaven, there to claim His rightful place at the throne of God. Christ, in His glorious Ascension, is the divine precursor who goes before His members into glory as a guarantee that the same privilege lies ahead for those whom He has united with Himself by the divine-life-shared (sanctifying grace).

Ascension is the feast of hope. It is the making-present-again in the mystery of the liturgy the triumph of Our Lord Himself. Nor is this done merely for our reverent admiration. Rather, it is brought about in sacramental mystery as a pledge for our own eternal future. After all, what belongs to the Head belongs also to the members of the Mystical Body.

The Church gives three titles to the Ascension. She calls it (a) Glorious, (b) Admirable, (c) Joyous. Any effort which we make to understand these titles is more than worth while. For the feast of the Ascension is a holy day of obligation. It must be something of great importance to be so highlighted by the Church.

THE GLORIOUS ASCENSION

Scripture's telling of the Ascension of Our Lord is very brief. St. Luke gives only a few lines to it in his Gospel. In the Acts of the Apostles there are a few more details. Luke gives a picture of the Apostles, even in those last days of Our Lord's staying with them, as men who were not yet fully conscious of the meaning of Christ's "Kingdom." They insisted on giving this term a very earthly meaning. To them, Our Lord's triumphant Resurrection seemed all the more reason for hoping that they would share with him in a worldly victory over the enemies of Israel and so become great temporal rulers. "Lord," they said to Him, "dost thou mean to restore the dominion of Israel here and now?" He was patient

with them, however. He reminded them of the promised Comforter whom He would send. The Holy Spirit would come, He told them, and clear up all things in their minds. And they would be given strength to be witnesses to Him even to the ends of the earth.

Then, very quietly and without any great public notice, "he was lifted up," says St. Luke, "and a cloud caught him away from their sight. And, as they strained their eyes towards heaven to watch his journey, all at once two men in white garments were standing at their side. Men of Galilee, they said, why do you stand here looking heavenwards? He who had been taken from you into heaven, this same Jesus, will come back in the same fashion, just as you have watched him going into heaven." And, in his quiet yet abrupt conclusion to the story, St. Luke adds that the Apostles then returned to Jerusalem "rejoicing." (Acts 1:8-12; Luke 24:52).

* * *

That's all Scripture has to say about the Ascension. Yet the Church gives this mystery the distinctive title of "Glorious." Why? It might help us to get at the reason if we backed up a bit and went into some theology for a few moments. Put on your thinking caps; this will be a little heavy going. But it will be more than worth the effort, for I think it will give you a whole new outlook on the feast.

Ascension is the feast of Our Lord's rising to heaven to reign eternally at the right hand of God the Father. But Christ is not alone. He now is the Head of that wonderfully real yet mysterious thing we call the "Mystical Body." We who have been baptized have been made to live by divine-life-shared (grace) which comes from Him to us and which makes us one with Him in a way beyond the power of human language to describe. So, the Ascension has something to do with us. If our Head, Christ, is in heaven, then we are in some way tied in with that state of His.

After His Resurrection, our Lord did not separate Himself from His glorified body. He had taken a human nature and made it His own forever. Which means that on the day of His Ascension, it was Christ's human nature as well as His divine nature which went up into heaven. Now — stop and think a moment. Our Lord took the same human nature we have. So, if human nature stayed with Christ right on into the mystery of the Ascension — and it did — then this very human nature of our has already, in Christ, ascended to the right hand of God! Already — in and with Christ the Head — human nature is seated on God's throne. The Head is gone before. He has taken this nature of ours and made it His own in eternity. No wonder the Church is happy on this great feast? For this is the celebration of the mystery of a pledge, a guarantee given us by our Lord that one day we too will reign with Him in God's sight — and reign not just as souls without bodies, but as whole people, body and soul. For that which we

ATTENTION!

Are you listening to our Ukrainian Radio Programme on CJGX, Yorkton, every Sunday at 12.45 P.M. The Station broadcasts at 940 on your dial. The programme lasts 15 minutes.

If you listen to it and like it, notify your friends about it. Should you have any comments or contributions to make, kindly direct these to:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

share with Christ — human nature — has already gone into the very bosom of the Trinity. What dignity is ours — "poor, banished children of Eve!"

* * *

So that you do not think that the foregoing is just a wild idea of this writer, here is what one of the ancient Fathers of the Church once said to his people on the feast of the Ascension: "Christ, going up into heaven, offered to God the Father the first-fruits of our nature; and the Father esteemed that offering very much because of the dignity of the one who made it, and because there was no stain of imperfection in the offering itself. So He received that offering from the hands of the Son and made Him a sharer of His throne — even more, He placed Him at His right hand. Now, let us see who it is who hears these words: "Sit down at my right hand." What is the nature of that person to whom God says: 'Share my throne'? Why, it is that very nature to which He once said: 'Dust thou art and unto dust thou shalt return'. . .Man who once held a place so low that he could not possibly go any lower is now lifted up to a throne so sublime that he could not possibly go any higher!" (St. John Chrysostom — Sermon on the Ascension).

Perhaps no other feast of the Church year so wonderfully manifests the divine perfection of Our Lord, the God-Man. Perhaps too, in no other time of history do we so badly need a reminder of this glorious mystery. In some way, our scientific advances seem bent on the destruction or degradation of human nature which we share in common with the God-Man, now in His glorified state. It is the same nature which is with and in Him at the right hand of God in eternity. It is a human nature worthy of respect and honor — not because of what it is in itself, but because of what it can be by the power of God.

Glorious, too, is the Ascension, because of its relationship to Our Lord's Kingship. The Christ who suffered and died, the Christ who once ruled from the Cross, now rules eternally from the very throne of God the Father. Since the Middle Ages, Catholic private prayer and devotion has tended to concentrate almost exclusively on the sorrowful things in Our Lord's life. There is no question but that we must think often and prayerfully of what our Redemption cost our Lord. Such prayer helps us to have sorrow for our sins, helps us also to make more firm resolutions to avoid those things which cost Him so much. And, too, such prayer makes us more and more grateful for all He has done for us.

But it is not right for devotion to the sufferings of Christ to take so predominant a part in our religious lives as to overshadow the duty of praise and worship to Him whom the Church never tires of calling "The King of Glory." Christ is the sovereign Lord of heaven and earth. Christ is the great conqueror by whose passion — victorious and most glorious passion — we are redeemed. Christ, our brother, rules in victory and triumph and in glory from the throne of God. And our human nature, glorified and immortal, is there with and in Him!

THE ADMIRABLE ASCENSION

Webster defines 'admirable' in this way: 'Having qualities to excite wonder united with approbation." Now, something which goes beyond all expectations and our understanding ought to come under this definition. And such is the Ascension. The liturgy of Christmas refers to that "Admirable exchange" in which the Creator of the human race took unto Himself poor human nature in order to give to mankind the right to become like unto God. Here, in the Ascension, we have the completion of that exchange. For human nature, united to the Second Person of the Blessed Trinity, goes to the

right hand of God so that the God-Man may, in the words of the Preface for the Mass on the Ascension, "make us sharers in His divinity."

So the Mass of the Ascension begins with an Entrance-Hymn (Introit) which urges us ("Ye men of Galilee") to join in the astonishment and admiration of the Apostles who witnessed in history what we relive in sacramental mystery. All through the Mass and all through the praise-prayer which is the Divine Office, the Church seems unable to take her eyes from so astonishing a fact as the Ascension and its meaning for us. Christ, her Head, is now King, seated above the highest heavens. She sees Him rising there as though mounted on a great chariot, flying on the wings of the wind, wrapped about in His majesty like a prince in a magnificent royal garment. The Lord is in His holy temple, Alleluia — Praised be God! The Lord is in Sion; He is great, He is sublime; He, the God-Man, now reigns above the highest of the angels..."seated at the right hand of God from whence He shall come to judge the living and the dead." All the Church's wonder, all her bubbling joy bursts out in that utterly human bit of enthusiasm, Psalm 46 which she uses in this Mass:

> All you People — clap your hands!
> Exult in God with happy cries.
> High-throned, dreadful is the Lord,
> A mighty King over all the earth!

For this is also a joyful feast. The Apostles were not sad when the Ascension took place in history. St. Luke says they went back to Jerusalem in a very happy frame of mind. They went back "rejoicing" over what they had seen and heard. They were absolutely certain, then, of the total triumph of their Master. We are certain of that triumph too — and we know also that His triumph is a pledge of our own.

To those (us) who live the Ascension in sacramental Mystery, in the action of Holy Mass in that feast day, the joy of the Apostles is a rightful inheritance. That's why the Church is, on this feast, filled with pure joy, with a deep-seated and overflowing happiness that expresses itself in her songs of praise. The great Pope St. Leo, whose understanding of the liturgical mysteries was so great and whose teaching about them was so very clear, puts the Church's mind on the Ascension before us in this way: "Because the Ascension of Christ is also ours, and therefore, the glory of the Head is the foundation for the hope of the body, let us rejoice with great happiness, beloved brethren; and, in sentiments of rightful enthusiasm, let us also be happy in our fervent acts of thanks."

* * *

Ascension is the feast of Christian hope. Where our human nature has already gone to Christ the Redeemer, there we the redeemed can one day hope also to be. Glorification is ours from the day of the Ascension. We make it our own by Faith, by Baptism, and by the life in Christ and the passage through the gateway of human death toward the claiming of the glory His Ascension made rightfully ours. Christianity, fully lived, is a religion of confident hope. It is, after all, only a question of time between Baptism and Glory. And Christ our Head has surrounded us with the means to make that goal secure — if we but use them.

We who celebrate His triumph and our future triumph in Him can do no better on this feast than make our own the sentiments of Pope St. Leo the Great: "Let us be happy in fervent acts of thanks!"

— St. Joseph's Magazine

L. K.

WHAT IS IMAGINATION?

THE Good Lord is generous with His gifts. Besides memory He has given us the wonderful power of imagination. What is imagination? Imagination is the ability of the mind to manipulate images. Imagination is closely interwoven with thought, but is different from it in the end result. Thought implies that there is only one correct solution to be found, but imagination implies that there are a number of possible solutions. We think of the scientist as "thinking" — that is, dealing with concrete facts, and of the inventor as "imagining" — that is, dealing with ideas to which there may be many different solutions.

This power of imagination is possessed only by man. The chimpanzee, for instance, whose society is more nearly human than any other animals, is able only to live in the immediate present. It is unable to anticipate what may happen in the distant future. For instance, it was found that in a group of chimpanzees, when one of their number fell ill, all the other chimpanzees were extremely sympathetic to the ill chimpanzee, but when he was placed in another cage, they forgot all about him. But we, with our gifts of memory and imagination, can remind one another of something that happened long ago, or we can plan together something that will happen in the distant future. We can remember how something looks, though we no longer actually "see" it. If we stop to think about it for a moment, we will realize how wonderful this gift it.

* * *

The power of imagining depends on our capacity to sense and perceive; the person who is born blind can never have any idea of what color is, or even of what it means to see. Images result in our brain when our external senses are stimulated. Images are copies that our brain retains of objects that our senses perceive. But since images are only copies that are never as strong or as clear as the original perception. For this reason, images can mislead us. Trifles sometimes seem to be important, and what is significant may seem unimportant. This is especially true when what we imagine concerns us personally — when it has to do with our happiness, our sorrow, our success or our failure.

KINDS OF IMAGES

There are many kinds of images. There are visual images of color, of form; images of texture, and so on. In some people, certain kinds of images dominate over others — people who are blind usually have a very highly developed sense of touch. There are the images that psychologists speak of too— among them are hallucinations and eidetic images. Hallucinations are vivid images that occur without external stimulation. Yet to the person experiencing them they seem very real. They occur in certain kinds of mental

illnesses and mental disturbances. Eidetic images, like hallucinations, occur without external stimulation and are just as vivid as hallucinations, but the difference between them is that the person experiencing an eidetic image knows that it isn't real. They occur most often in children and in some adults. They are images that remain in the minds for minutes or even hours after the visual senses were first stimulated.

* * *

There are two kinds of imagination that we normally use — reproductive imagination and creative imagination. Reproductive imagination is simply reproducing mentally a thing that we have seen or heard. If we change some of the mental images or ideas we have, or combine one with another, or transform the ideas with some particular goal in mind, then we are using creative imagination.

In either creative or reproductive imagining, the images that go to make them up do not all come from the conscious mind. Our mind is composed of the conscious mind, the subconscious mind and the unconscious mind. The subconscious and the unconscious mind preserve all our past and present experiences, and all these components of the mind influence imagination. Generally speaking, imagination tends to reproduce our pleasant experiences. Painful past experiences may return to us as symbols, for instance, in dreams. However, most of our dreams are pleasant enough to provide satisfaction for our conscious or unconscious wishes. Creative imagination plays a part in dreams, but dreams are a confused and unplanned kind of creativity.

Genuine imagination is spontaneous. It works and feeds on events that actually occurred, changes them around somewhat and shapes them into new patterns.

By means of psychological tests, individual imagination can be tested. It has been found, through tests of this kind, that richness of imagination is closely connected with mental growth. The greater the intelligence and culture of the individual, the richer the imagination and the greater its achievments.

THE REASON OF IMAGINING

Why do we imagine? What purpose does our imagination serve? We imagine in order to satisfy needs. Imagination serves to express our motives. We imagine things chiefly because we want them, or fear them, or are excited or interested by them. Imagination is a mental device for trying to achieve what we have been unable to achieve in reality. Children, after they have learned to talk, speak in terms of wishes — "I want this" or "I want that." If these wishes cannot be satisfied, then their play will consist of fantasies in which they imagine their wishes fulfilled.

The extent to which a person indulges in fantasy depends chiefly upon age — the younger we are, the more we indulge in it.

The imagination of a child shows itself, and is developed by play. Play is important to the child — it is his work. The right kind of play can satisfy some of the child's inborn needs for love. It can help develop his self-confidence, and it can be a harmless way to release his tensions and aggressive tendencies. Play is the way a child practices to be an adult.

For these reasons it is important that a child have the proper equipment for play. This does not imply that the playthings be expensive and many. On the contrary, a few inexpensive, simple objects which stimulate a child's imagination are best. A child should be encouraged to be active, imaginative and independent. In this way, he will become emotionally mature and self-reliant. A child should be taught the positive virtues — to love, and to be

kind, to be generous, and to be brave. Fill his world with goodness and beauty, not with horror and fear.

* * *

Imagination is a wonderful human energy but it needs the discipline of reason. We begin applying a certain amount of reason to imagination from the time we are children. A child, as it grows older, begins to compare its fantasies, its imaginings with reality, with what "is", and thus gradually, it begins to recognize reality, and to understand.

When we become adults, we should not forget to use our imagination. If our imagination is fired, we perform much better. If your reason tells you that you should do something, let your imagination help you to do it. Make a mental picture of yourself doing that action, think of how advantageous your action might prove to be, or how much you are going to enjoy doing it, and the joy that you will have when you are successful. This is a positive way to think of the future, and your imagination, combined with your reason, will help you to overcome any reluctance you may have about performing the action. If you learn to use your imagination in this way, you will have a wealth of ideas and images to work with.

Human natures is such, that even with a moderate prodding and effort, it flowers and improves. It should be the aim of everyone to improve his imagination, for an expanded and rich imagination is a valuable tool from which we can profit in many ways.

PROMISES OF THE SACRED HEART OF JESUS TO ST. MARGARET MARY

Faithful Catholic consecrate to the Sacred Heart of Jesus, in the spirit of reparation, the First Friday of each month. Jesus Himself made these twelve promises to St. Margaret Mary in favor of those who practice and promote this devotion.

1. I will give them all the graces necessary in their state of life.

2. I will establish peace in their homes.

3. I will comfort them in all their afflictions.

4. I will be their secure refuge during life, and above all in death.

5. I will bestow abundant blessings upon all their undertakings.

6. Sinners shall find in My Heart the source and the infinite ocean of mercy.

7. Tepid souls shall become fervent.

8. Fervent souls shall quickly mount to high perfection.

9. I will bless every place in which an image of My Heart shall be exposed and honored.

10. I will give to priest the gift of touching the most hardened hearts.

11. Those who shall promote this devotion shall have their names written in My Heart, never to be effaced.

12. I promise you in the excessive mercy of My Heart that My all-powerful love will grant to all those who communicate on the First Friday in nine consecutive months the grace of final penitence; they shall not die in My disgrace nor without receiving their Sacraments. My Divine Heart shall be their safe refuge in this last moment.

S. Prystupa

Political Freedom: Its Nature and Responsibilities

WE in North America are proud of our free political institutions. Much of our argument with Communism is that it does not allow for such free political institutions. The ideal of our free political institutions, as Abraham Lincoln, a great American president, once said, is a government of the people, by the people, and for the people. Although due to human failure and inequality, our political institutions on occasions diverge from this ideal, we can easily say that every individual under our democratic political system has a measure of political freedom. From this article we hope to learn upon what basis the individual possesses political freedom and how he must exercise this freedom.

* * *

In a democratic system political freedom is granted to the individual on the assumption that he has an inherent dignity and worth which renders him basically equal to every other individual and capable of ruling himself. We as Catholics believe that the individual's inherent dignity and worth and his basic equality with all other men stems from his free will and his immortal soul both created in the image of God Himself. However, as we all know, in modern society the affairs of each individual are so closely interrelated with the affairs of every other individual that it is impossible for the individual to "stand apart from the world" and rule himself. To overcome this difficulty, a system of representation has been devised whereby each individual who is at least 21 (other age limits are set in certain areas) and of sound mind is given the

right to vote for a representative in elections which are held at regular intervals. The representative that gains the most votes represents his local community in the government. The political party with a majority of representatives forms the government. Thus, though the elected representative has some personal freedom in the policies we will pursue once elected, he must, to a considerable degree follow the dictates of the people who have elected him. From this it follows that the individual has an appreciated responsibility under our democratic government institutions, because he in fact decides who will rule the country and indirectly determines at least a portion of the policies the government will pursue. Thus we may conclude that, because the individual holds such great responsibility in our democratic government, it is imperative for him to know just how and to what extent he should exercise his political freedom.

* * *

We do not wish to specify which party the individual should support or even which policies the individual should pursue, but rather we wish to point out what attitude the individual should take in his approach to politics. First, the individual must understand what freedom is, be it political freedom, religious freedom, intellectual freedom or any other type of freedom. Freedom is a trust, an obligation. It is freedom to do good and not freedom to do anything at all. To the Catholic it is freedom to live in accordance with the doctrines and principles of the Holy Bible as interpreted by the Church. Freedom without obligation is a renegade freedom more akin to libertinism than to liberty. Freedom, used excessively and indiscriminately, destroys itself. Every individual should consider his political freedom in the light of the above considerations and act accordingly.

The extent to which an individual is obliged to exercise the trust which we have termed political freedom depends completely on his ability. In our political institutions both local and national, people of varied abilities are needed — prime ministers, presidents, mayors, school trustees, councillors, secretaries, writers, public speakers, etc. These champion and effect various policies. But informed and responsible voters are also necessary. In our country, where religious diversity prevails, no constitutional unity can be established between Church and State, even though it would have many advantages. Therefore it is the responsibility of Catholics, thoroughly grounded in the articles of their faith, to establish a measure of Church — state unity through Catholic political influence so that ideals common to both Church and State can be achieved. The individual Catholic voter should acquaint himself as well as possible with the issues at stake in an election and the suitability of the candidate running for election, after having considered his responsibility as a Catholic in the voting. Sermons, the Catholic and secular press, radio, television and public meetings should all help the individual to decide how to vote. Candidates should appeal to the individual not by emotion but by reason. Voting should be guided primarily by the common good of the country. This is not only advisable but essential to the proper functioning of democratic government, because in a government ruled by a majority there is a grave danger of the majority establishing a tyranny over the minority, if the rights and interests of other individuals are not considered by the individual votes.

Democratic government with its free political institutions and the political freedom which they allow the individual relies on the active and responsible political participation of every individual. This is fundamental to the maintenance of good government as well as to the very existence of our free political institutions. Political freedom, indiscriminately or excessively employed tends to create anarchy where no freedom is assured, and necessitates legal restrictions which limit our freedom. Exercise of our political res-

Sunday-School Teacher: "Why did Adam and Eve clothe themselves after the fall?"

Bright Scholar: "Cause winter comes after fall."

ponsibility as Catholics enhances our opportunity to establish and further the social, economic and political principles which we believe are superior to others because they had been revealed to us by Christ and are interpreted for us by His Church. Negation of our political responsibility gives free vent to those more aggressive, and woe to us, if those more aggressive happen to follow the dictates of Communism or another Hitler. Political freedom, then, is a trust which must be exercised and exercised wisely in accordance with Catholic principles and by the use of informed judgement.

Blessed Be Our God Forever

(Thoughts on the Moleben to Our Lord)

Blessed be our God forever:
To Him all Glory be,
Our heavenly King, our Comfort
Of loving majesty,
Love's Treasury of good things
From Whom all life proceeds,
Come, live in us and cleanse us,
Save us in all our needs.
O Holy God, O Mighty
Immortal One, we pray
Have mercy on Thy children;
Bring home the sheep that stray.
Lord, visit us and heal us
Of every hidden ill,
And may Thy Kingdom, Power
And Glory bless us still.
The universe rejoices,
For on His altar burns
The Heart of Christ our Saviour,
With flame that beckons, yearns,
Calls all to that sure Refuge
Where soul and body find
Relief from each affliction:
Call me, Thou Friend most kind!
I praise Thee, Christ, for giving
My soul the life of grace,
That it might be made worthy
To shine before Thy Face,
To share the tender bounties
Of Thy most sacred Breast,
To form for Thee a shelter,
My God, my cherished Guest!
Create a pure heart in me
That it may sing Thy praise,
Extol Thy perfect Wisdom,
The peace of all Thy ways.
To Thee be glory, Jesus,
Who hast to me revealed
The Mercy of my Father
From many hearts concealed.
I take Thy yoke upon me
For I would learn of Thee,
Pierced Heart, so sweet and humble,
God's Gift of Charity.
Resplendent in Thy beauty,
Invincible in might,
Ineffably Thou lovest
My Jesus, true Delight.
My Help in every labor,
My Purity, my Prayer,
I fear no evil passions,
For I am in Thy care.
O loving Heart of Jesus,
Protector of my life,
My Hope in death, console me
Throughout my final strife.
And when I come before Thee
May this Thy Judgment be:
"Come, blessed of My Father,
Rest here eternally."

M. A. Schreiber

I'D LIKE TO KNOW...

1. Why do you tell your readers to pray to the Saints in heaven and to the Angels? Jesus taught us to pray to God, 'Our Father'?

We never tell anyone to pray to the Saints or to the Angels, because devotion to them is not necessary for salvation. We must pray, however, to the Blessed Trinity and to Jesus Christ, if we wish to save our soul and to get heaven.

We must add, however, that the Saints in heaven are not idle. They pray for us, as St. John testifies in two places: "The twenty four elders prostrated before Him (Jesus), each having a harp and golden vials with perfumes, which symbolize the prayers of the Saints" (Apoc. 5, 8). "Another angel ... stood by the altar, carrying a golden censer and a great quantity of incense was given to him that he might offer it with the prayers of the Saints ... before the throne" (Apoc. 8, 3).

The Saints in heaven and the Angels are God's beloved servants and friends. They are also our friends. Why can't we ask them to intercede with God on our behalf?

2. How many books does the Bible have?

The Catholic Bible has 73 books, of which 46 belong to the Old Testament and 27 to the New. The books which belong to the Old Testament were written before the birth of Christ, while those of the New Testament were composed after His birth.

The Protestant Bible rejects some books, and for this reason it has fewer books, because the Protestants do not recognize as inspired the following books: Tobias, Judith, Wisdom, Sirach, Baruch and 2 books of Machabees. These books are known as deuterocanonical.

3. If I eat meat on Friday through forgetfulness, do I have to confess this sin?

If you eat meat through forgetfulnes, you commit no sin, and therefore you don't have to confess it at all.

4. My daughter is crazy about a divorced man. She wants to marry him. What should I tell her? How can I bring her back to her senses?

Tell her that her 'marriage' would be invalid, if the man in question was validly married. No one can get validly married twice, if her or his marriage partner is alive. Remind your daughter that she would be living in the state of mortal sin, that is, in adultery, if she 'married' a divorced man. Discuss with her the salvation of her soul which is the most important affair in man's life. Do not forget to pray for her at the same time.

Should she ignore your advice, then have nothing to do with her 'wedding.' Do not go to her 'wedding' and the reception. Show her that you as a Christian parent disapprove of her behavior which is so offensive to God and His law.

5. The Bible says that God made man to His own image. Suppose that some day our space travelers find some other human (rational) beings on other planets. If such beings exist, in whose image were they made? They may look altogether different from us.

If these beings do exist — and we believe they do — and if they are composed of an immortal soul and the body, although entirely different from ours, these material-spiritual beings were also created to the image of God, because our resemblence to God does not lie in the body, but in the soul which is spiritual and endowed with intelligence and free will.

6. We are living very close to a Latin Rite church, while our own is some two miles away. Our daughter wants to go to the Latin church to attend Mass on Sundays. Is it all right for her to do so all the time?

No, it is not all right, because the Vicars of Christ want our people to serve God in our own Eastern Rite Church. The Decree 'Cum Data Fuerit' plainly states that Ukrainian Catholics are allowed to fulfill their Sunday duty in a church of the Latin Rite, when "they cannot, without grave inconvenience, go to their own church" (Ch. III, art. 28).

The New Canon Law, published by the Holy See of Rome for the Christians of the Eastern Rites, says, 'Where there are various Rites, the faithful are advised to assist often, especially on Sundays and Holy Days, at the divine services in their own churches (De Personis, Tit. I, Can. 2, & 2).

You should remind your daughter that the will of the Church is the will of God, and that the easiest way is not the best way to serve God and save her soul.

7. I never pray to the holy pictures and statues. Do I sin for not doing so?

You would be sinning, if you prayed to the picture or the statue, because you would be an idolater, and idolatry is a mortal sin against the first Commandment, "You shall have no strange gods before Me!"

No one is bound, however, to pray before the pictures or statues. We can pray to God without them, for according to the mind of the Church, they are simple reminders of the persons to whom we pray.

The purpose of the pictures and statues, Pope Gregory said, is not their adoration, "because they are placed in the churches not for adoration, but for the instruction of those who do not know how to read or write." The pictures are like the books for the illiterate people.

Catholics may, however, use the pictures as reminders of Christ, of the Blessed Virgin and the Saints. When rightly used, the pictures help us to be more recollected at prayer.

Besides, when they are exposed in a house, they show visitors that these houses are Catholic. Oddly enough, there are some 'modern' Catholics who are afraid to place even one picture or a Crucifix in their living room. Why? Probably because they are ashamed to be known as Catholics when a stranger happens to come to their place. We would like to know how these 'scared and spineless Catholics will feel when they appear before Our Lord at the hour of their death. Did He not say, "If one is ashamed of Me..., of him the Son of Man will be ashamed when He returns wrapt in His own glory?" (Luke: 9, 26).

8. Is it true that God has especially blessed Joseph the Egyptian, because he resisted his temptress, the wife of his master Putiphar?

Yes, it is true. Not only that. God blessed him also for his good life in general. The temptation which he overcame was just one of the proofs of his love for God. (See: Genesis: Ch. 39 and 40).

9. I am a Ukrainian Catholic. I asked a non-Catholic friend to come with me to my church service, and she did. Now she is asking me to go to her church for the same purpose. May I go? Did I commit a sin by asking her to attend a church service with me?

You did not commit any sin by inviting a non-Catholic friend to go to your church. Nay, you did a good thing. When asked by her to attend a church service with her in her church, you may also go, but you may not take an active part in it, which means that you may not sing with the congregation, approach the Sacraments, etc. You may, however, pray privately, stand up when the Gospel is read, kneel when the congregation kneels, etc. This is a passive participation in a non-Catholic worship which sometimes is permitted to Catholics.

CatholicEtte

THE CHRISTIAN FATHER

by John Zubaly

THE Christian father of a child is a grown man — one who has grown up in the ways and teachings of Him. He is one who respects and is respected by his fellow men as well as by his God. To a child he is a treasure from the Heavenly Father. To all humanity he is the backbone of the family leading the way to a true Christian life. And the family, no one will dispute the fact, is an all-important part of the life of any community.

A true father brings daily a measure of Faith and happiness to his child or children. He does his best, day by day, although at times, it seems that the children or child are not grateful for his honest efforts in caring for them.

A Christian father performes a great service to his family, country and God. He strives to do much more than provide food, shelter and clothing. He is a God-loving parent, and in his house he sees to it that God is known, loved and respected!

On Sundays he honors the Lord's Day by attending Mass with his family. The love of a father for his God remains with him every Sunday. No Sunday offers an excuse for him to take a day off from attending Mass. He is a praying father, because he is a believing father.

In his role as a father on earth, he prays to his Heavenly Father with the familiar and joyous words... 'Our Father Who Art in Heaven...'

A father with the true love of God is a man who has indeed grown up. God's Way!

All This and Heaven, Too

THERE is a beautiful salutation used among our people, and which the pastor often repeats during the anointing of the faithful on great feast days, that epitomizes the essence of our faith, namely, "Chrystos posredi nas" — Christ with (among) us. It is truly a great blessing and consolation of our faith to know that Christ is i nour midst. It is an even greater satisfaction to know that He is present in all His divinity, in soul and body, on our altars, and at every Divine Liturgy the elements of bread and wine are transubstantiated into the very body and blood of Christ, Our God.

And when we study our most exquisitely beautiful and expressive rite, we then realize why there is such magnificent grandeur and great ceremony during the celebration of the Divine Liturgy of the Eucharist: the King of Kings is presiding in the celestral court of the altar..." escorted by unseen armies of angels."

In the earthly cares of our lives we examine and thoroughly study whatever we intend to buy or use for ourselves and loved ones. We want the best that we can get and whether it be a house or a car, we make a thorough examination and study of it in order to be acquainted with its features and function. Likewise, if we are regular in our attendance at church it seems that we would examine and study the functions and features of that which we participate in at least fifty-two times a year, especially when it involves the worship of our Creator and our own salvation which is the supreme business and reason for our earthly existence.

* * *

Participation in the Divine Liturgy is a rich and rewarding experience when you have made any effort whatever to learn what transpires at the altar and the observance of so much symbolism and ritual. It is faith in action, an incomparable artistic and musical presentation, a grand symphony of some of the greatest religious music in the world, it is a culture and treasure of thousands of years culled by the great minds of the Church.

The value of the Divine Liturgy is infinite. It is the highest form of worship, the unbloody reiteration of the Sacrifice of Christ on Calvary. One celebration of the Divine Liturgy offers more praise and thanks to God, makes greater atonement for sin and pleads more eloquently, than does all the worship and adoration of all the saints and souls in heaven, in purgatory and on earth put together. In the Divine Liturgy, Jesus Christ is our High Priest, Mediator and Victim. Christ Himself is praying for us. Being God as well as Man, His prayers, merits, and offerings are of infinite value.

We should participate in the Divine Liturgy at every opportunity and with greater attention because we give glory to the heavenly Father, thanksgiving for all His blessing, make reparation for our sins, obtain needful blessings, secure the release of souls in purgatory as well as diminish our own time there. We should also attend the Divine Liturgy not only on Sundays and holy days of obligation but even daily in order to preserve us from all dangers to our souls and bodies; as our consolation at the hour of our deaths, because in our last agony its recollection will be our greatest consolation. The Divine Liturgy is the best means we have to intercede for us at the Last Judgement, to more readily understand the sublimity of Christ's Passion and to increase our love for Him. St. Ephrem declares that "The Divine Liturgy supasses all prayers in glorifying God and in obtaining graces from God's merciful Heart."

THE CEREMONIES

A bit of heaven and a short resume of Christ's life and teaching is brought to us in every Divine Liturgy together with all of the blessings and consolations of this priceless and generous gift of God.

The meaning of the rich symbolism of our Church begins at the side altar in the first part of the Liturgy. It is called the Proskomedia or preparation, and symbolizes the birth of Christ and His early years.

At this side altar, prothesis, the priest prepares the wine and bread of the Liturgy. The paten (diskos) and chalice symbolize the crib; the sterisk (star) arched over the Hosts represents the star of Bethlehem, the large Host represents Christ, the victim; the Mother of God is symbolized by the host to the right while the small hosts to the left signify the shepherds and angels who came to adore the Divine Child.

A few small hosts are arranged beneath the large Host, representing the faithful, both living and dead. In this symbolism, the Church is represented around Christ.

The priest uses a symbolic lance with which he pierces the large Host to recall the soldier's spearing of Christ on the Cross.

The veiling of the sacred vessels represents the swaddling-clothes of the Child and the incensation of the hosts and wine symbolizes the gifts of the Magi. As the priest performs the ceremony of the proskomedia, various beautiful prayers accompany the various meaningful gestures and rites.

Upon completion of the proskomedia, the celebrant goes to the main altar to begin the Liturgy proper which is called the Liturgy of the Catechumens. In this second part of the Liturgy, we have the colorful Little Entrance which depicts the preaching of St. John the Baptist, who heralded the coming of Christ and The Great Entrance with the sacred vessels and hosts which symbolizes the triumphant entrance of Christ into Jerusalem on Palm Sunday, reminds us that this is the Liturgy of the Faithful.

* * *

Now comes one of the more solemn moments of the Liturgy. The priest holds his hands aloft in the form of a cross and recites a beautiful prayer in preparation for the solemn moment of consecration which is nearing: "No one bound by earthly desires and passions is worthy to come near to Thee, O King of glory; for to serve Thee is something exalted and awe-inspiring even for the powers of heaven. Yet through Thy unspeakable love for men... Thou hast given us the ministry to this unbloody sacrifice... I ask

Thee, Thou only gracious and merciful Lord, to look down upon me a sinner... cleanse my soul and my heart..."

In this beautiful prayer, the celebrant is preparing his soul and the people follow his example in preparing for the sacrifice in singing the glorious Hymn of the Cherubim: "Let us, who mystically represent the Cherubim and who sing to the life-giving Trinity the thrice-holy hymn, let us now put aside all earthly cares, that we may receive the King of all Who comes escorted by unseen armies of angels. Alleluia, Alleluia, Alleluia."

And after the faithful have recited the articles of faith in the Creed, it is now the solemn moment of Consecration. The priest bends over the diskos and repeats the moving words of Consecration: "Take ye, eat, this is My Body, which is broken for you, unto the remission of sins" and over the chalice of wine: "Drink ye all of this, this is My Blood of the New Testament, which is shed for you and for many, unto the remission of sins."

The Almighty God of heaven and earth has now come down from the very throne of heaven itself to give His all to us through the instrumentality of our priests on our altars during every Sacred Liturgy.

After many more beautiful commemorations and prayers, we are nearing the conclusion of the unbloody sacrifice of Calvary. The priest has now given the third calixal benediction and is carrying the Sacred Species to the side altar for the purification after the Liturgy. The ceremony of taking the Holy Eucharist to the side altar represents the Ascension of our Lord into heaven.

Only parts of this Divine Service have been quoted to point out what treasures are bared before our souls by God in every Liturgy that is ever celebrated. During every subsequent Liturgy that we attend, we learn some new and glorious aspect of its' wealth and beauty. This is the Catholic's greatest gift on earth. This is his hope and salvation. All this and heaven, too.

Voltaire was one day dining with the King of Prussia in his castle at Cleves. During the repast, the French atheist, as was his custom, lost no opportunity of scoffing at religion and and votaries. The guests listened at first in silence; but at last one of them, a scout burgomaster, filled with righteous indignation at hearing all he held most sacred thus turned into ridicule, could restrain himself no longer.

"As for me," Voltaire was saying in a sneering tone, "I would sell my place in heaven for a Prussian dollar."

"Monsieur de Voltaire," observed the burgomaster, "in Prussia we never buy costly goods without feeing sure of the owner's right to them. If you can prove your right to a place in heaven, I will buy it for the sum of ten thousand dollars."

For once the quick-witted atheist had no reply.

by Student E. H.

'STUDENT'S CHOICE

MAN is put on earth to serve God. He does this by performing his daily duties as best he can. However, thousands of years ago, there was no difficult choice to make. The young men usually followed in their father's footsteps, while the young girls remained in the home preparing for marriage. But as the years progressed, so did civilization. New fields were opened up to man. There were new choices to make. In the last century, the tight bonds on women were loosed, and they, too, became faced with decisions. What all this boils down to is just this: with the myriad of choices to make in life today, how can we best serve Our Lord? Foremost in Catholic's minds today, as they ready themselves to leave high school, is the question of vocation. Not that everyone seriously thinks of the religious life, but with the expansion of Catholic schools, the question is becoming even more frequent than before. Of course, just because the question enters your mind, it does not necessarily mean it is a God's call to the Priesthood or Sisterhood. It is merely another possible turn off in the road to heaven, but remember, it is our obligation to investigate which is the best suited to us.

One fault with high school students who are wondering what they are going to do in the future, is that when the thought of a vocation, priestly or religious, approaches them now and then, they quickly shut it out of their minds. They, perhaps, have other ideas of the more glamorous side of life. This is often wrongly fostered by parents who influence them by telling them to wait awhile, to get a look at the other things of life. Maybe the fellow was never meant for the Priesthood, and is serving God better by being a doctor, or a dentist, or a shoe salesman. There is the opposite extreme, too. Parents who over-emphasize the Priesthood and pressure their boy into the seminary, are committing as big a mistake as those who pressure their son the other way. Parents, teachers and the Pastor are all there to help the young fellow to make the right decision, to aid him to understand every point of view, but the final decision is actually, left to himself alone.

The high school student should consider the following well and let it be a guidepost for his future. First of all, he should understand why high school is so important.

Within the next year or two you will be graduating. Will you just drop out, will you go to the seminary, or if you are going to university, what are you going to take? Once it is fixed in your mind that this is a time of important decisions, even if you have decided on something other than a religious vocation.

CONDITIONS

Many people think that anyone can become a Priest, and that anyone who does enter the seminary is doing the Church a favor. This is a widely misinterpreted idea. In spite of the shortage of Priests, not everyone can be accepted. To give you an idea of the necessary requirements, I quote the following:

- — normal good health;
- — humility and the right intention;
- — a good mind and a liking for study or just the opposite; very likely it's quite average;
- — not a saint, but a character that is manageable, obedient, cheerful, honest, and above all pure.

The Priesthood is a wonderful vocation. Priests are representatives and ministers of Christ on Earth. They can offer up the Holy Mass to God and forgive men's sins, something that even Angels cannot do. They are our counsellors, confessors, teachers, missionaries, and parish Priests, performing duties in almost every walk of life. They are the sheepherders and we are the sheep and they are here to guide. They are God's cavaliers. What will your choice be?

Betty Merczyk

Are You Sorry for Yourself?

HAVE you ever felt sorry for yourself? I mean really sorry — when you feel just everyone is against you and nothing turns out right — just as though the whole world were tumbling down around you!

I guess most people are subject to self-pity, time and time again. But here's something to remember. As long as you know there is a fair middling size life ahead of you, don't waste your time by feeling sorry for yourself when you are young and the fruits of God's earth before you. You'll have plenty of time for that when you're old and gray.

In a drugstore somewhere I once read a little ditty that went something like this — "I was sad, because I had no shoes until I met a man who had no feet."

Periodically these few words come back to my mind and when things aren't too bad, they help me to straighten out any of those foolish depressed moods that I can sometimes be subject to.

You know, I would have gotten to feeling pretty low when I was still a teenager in high school. Every once in a while, and surely such a situation is familiar to you, my teachers would be extra demanding and not the least bit thankful for my time or extra pains; things would go poorly at home; my friends apparently had forgotten me; and worse yet, I'd have to sit alone at home Saturday evening.

My, I'd get to feeling real sorry for myself.

Funny though, this happens now, too. But there's just a wee bit of difference; I've realized the hopelessness of self-pity and how unhappy it can make me feel.

I used to go around growling at everybody and expecting sympathy 100 per cent in my direction; and I wouldn't give a single thought to anyone else.

Eventually the mood would pass and everything would be all right again. But it would bother me every once in a while. I'd wonder if I was wrong and the others right, or vice versa. I could come to no conclusion that was satisfying.

So, once just once, I tried to forget myself and think of someone else. This was really foreign to me and very hard. But I mustered every bit of reserve charity I could and with a real good effort did something nice for a friend of mine.

For the first few hours, actually for a couple of days, things seemed oddly better. Finally I realized that this just could be the answer: Forget myself and think of others!

Sometimes it doesn't work — that's just because the little fellows with the horns and forks have outsmarted me.

But I'm learning.

Now here's the gist of this article. I've found that by diverting my attention from myself, everything smooths itself out. For the time being it is doing something for someone else just to see them happy. It works like a charm.

Maybe you can try the same. When things just aren't going well, change the subject from yourself. Don't think about all the wrong done to you or all the bad luck that's come in your direction. Do an errand for someone; do some extra homework; take time out to mind your baby sister or brother; maybe if your allowance is in pretty good shape, you could go out and buy something you've wanted for a long time.

There are thousands of ways to put an end to feeling sorry for yourself. It's pretty hard to do, but it surely is worth it.

And the nicest thing about it is to see someone else happy and his mood lifted just because of some thoughtfulness on your part.

When the going is really rough and all your attempts at getting rid of self-pity have proven futile, try turning to the One up above. Sneak out of bed early one morning and say hello to Him by attending Mass. He's the one Person Who is for you all the way. No wonder! He is our loving Heavenly Father.

And remember that little ditty — "I was sad, because I had no shoes, until I met a man who had no feet."

A DAUGHTER'S LOVE

The German Gestapo looked upon the Slav people as an inferior race. Hundreds of thousands of Ukrainians have been deported to work as slaves in Hitler's Germany. Thus many of the deportees lost all contacts with their families. When the war ended in 1945, five 'Jewish girls' moved from the slave camp to a private room. One of them was a Ukrainian, but for some reason she pretended to be a Jewess.

Her father, whom she knew to be dead, escaped from the German torture chambers and found his way to a refugee camp. Somehow he heard that his daughter Evelyn lived near the Jewish refugee camp. Since he was not able to go and find her, he sent his friends. After much inquiry they found the place, but the girl refused to tell them that she was Evelyn K. The other girls confirmed her statement that she was a Jewess.

"It's too bad," one of the men said, "I brought her the news from her father. He is living in M. and wants to see his daughter." When the girl heard the name of her father, she exclaimed: "You brought news from my father?" and fainted. She could not believe that he was alive. Upon recovering from the shock, she left her companions and returned to her father at once.

M. Schudlo, CSsR.

MY PRICKLY PROBLEM

(The Question of Calendar)

I am a Ukrainian Catholic and belong to our parish which follows the Old Julian Calendar. I have nothing against it, since the majority of our parishioners want it. But some fifteen families, mostly teachers and workers, are following the new Gregorian Calendar and observe our holy days according to it.

We are trying to be good parishioners. We work for the church, help the Pastor and attend Mass in our own church. We cause no trouble to anyone.

Unfortunately some of our parishioners call us traitors to our Church and the Ukrainian people, because we follow the Gregorian Calendar. Besides, this year we asked our new Pastor to bless our Easter Bread according to the New Calendar, but he refused, saying that is it a sin to follow the Gregorian Calendar when the rest of the parish keeps the old one.

We would like to know whether it is a sin for us to follow the New Calendar. Our children go to school or work away from our place. They come home for Christmas and Easter. If we kept the old Calendar, they would have neither the old or the New Calendar, and thus would slowly drift from our Rite and go to the Latin Rite Church. But we do not want them to do so. What can we do then?

Finally, we wish to know if it is a sin to follow the Gregorian Calendar when the parish keeps the Julian? If it is not a sin, may the Pastor bless our Easter Bread according to the Gregorian Calendar, or is it a sin for him to do so?

It is really a prickly problem. Several distinctions must be made before this problem is efficiently tackled. The Calendar problem is a problem that concerns many Ukrainian Catholic parishes in Canada and the U.S. today.

In the U.S.A. some three quarters of our parishes are already following the New Gregorian Calendar, while the rest still hold the Old one. The change from one Calendar to another was slow and sometimes painful, supported by some parishioners, and opposed by the others. Lately His Excellency Metropolitan A. Senyshen, OSBM., ordered that all the parishes in Philadelphia, except one, adopt the Gregorian Calendar, and the order was carried out without trouble. But in most parishes the change was voluntary, that is, the parishioners themselves voted for the change, because the circumstances of their work, school or office made it hard for them to follow the Old Julian Calendar. Similar changes are also taking place in our Canadian parishes. Our hierarchy in Canada lets the parishioners themselves decide which Calendar they want to follow. This is the way the Calendar problem is handled in Canada.

Now here are the answers to our questioner:

1) It is good that the minority which follows the Gregorian Calendar cooperates with the church committee and the Pastor and attends Mass in the Ukrainian parish church, without causing any trouble to those parishioners who stick to the Julian Calendar.

2) It is untrue that those who adopt the new Gregorian Calendar are traitors either to our Rite, Church or people. The Calendar is nothing but a measurement of time. It has nothing to do with one's faith, Rite or nationality. It is enough to attend any church service in any Ukrainian Catholic church which has adopted the Gregorian Calendar to convince oneself that nothing has been changed in the church services except the day on which they are celebrated. The Christmas church services, for instance, are exactly the same whether they are celebrated on Dec. 25 or Jan. 7.

To call a person a traitor to one's Rite or people just because he has adopted the Gregorian Calendar is not only a nonsense but also a sin against charity and a malicious calumny, for it is well known that those who follow the New Calendar are usually good Ukrainians and good church members, sometimes even better than those who hold on to the old Julian Calendar.

3) It is not a sin to adopt the Gregorian Calendar on private and individual basis even when the rest of the parish follows the old Calendar. The "Cum Data Fuerit," a decree which regulated the church life of the Ukrainian Catholics in Canada and the U.S., gives the Ukrainians an express permission to follow the Gregorian Calendar, if they wish it.

"To prevent grave inconvenience which might accrue (come as a natural growth) to Ukrainians, they are given permission to observe feasts and fasts according to the customs of the places in which they are staying, but such observance does not produce a change in Rite" (Ch. 3, a. 36).

The permission to follow the Gregorian Calendar is general. It is not restricted to those places in which there is no Ukrainian Catholic church or hierarchy, for the same article of the "Cum Data Fuerit" adds that, despite the adoption of the Gregorian Calendar, Ukrainian Catholics should attend the Sunday Mass in their own church.

Since the Church Law permits Ukrainian Catholics to follow the New Gregorian Calendar and observe their holy days according to it, we do not see any reason why your Pastor should refuse to bless the Easter Bread (Pascha) for those parishioners who for some reason have adopted the Gregorian Calendar. (Since we do not know all the circumstances, we would advise our questioner to discuss the problem with his own Pastor. He might have done it in order to avoid disturbance in the parish which the adherents of the Old Julian Calendar would probably have caused).

* * *

Finally we must add, that a great deal of understanding and good will is required from all parishioners in those parishes whose parishioners have different views on the Calendar problem. The adherents of the Gregorian Calendar should realize that its opponents have some emotional reasons for sticking to the Julian Calendar. They are used to it and consequently they look upon it as something precious which they brought from Ukraine or since childhood received from their parents.

On the other hand, those who follow the Julian Calendar must also understand the reasons of those who promote or have already adopted the Gregorian Calendar. The usual reasons are: the work, the employment, the children who are working away from their home and visit their parents on

---

"And do you know your Bible, my child?"

"Oh, yes! I know everything that's in it. Sister's young man's photo is in it, an' ma's recipe for face cream, an' a lock of my hair cut off when I was a baby, an's the ticket for Pa's watch."

Christmas and Easter according to the Gregorian Calendar, etc. These are important reasons which force many Ukrainians to abandon the Old and to adopt the new Calendar.

There would be little or no trouble at all, if both sides tried to understand each other, to see their opposing reasons and to make the best of them. Obstinacy and insults won't do any good to either side. They will only cause many troubles to the Pastor and spread confusion, bitterness and hatred among the parishioners. Both sides should remember that such things displease God Who blesses those who try to live in peace and charity, because He is the God of order, and not of chaos.

Bro. Vincent, CSsR.

Knowing Ourselves – The Passion of Fear

NATURAL FEAR — GOOD & EVIL

ARISTOTLE taught that natural fear, like all the eleven passions, is a good and necessary part of the nature of animal and of man, who is a rational animal, philosophically. God, in creating the animal and man, ordained it so for their own self-preservation and well-being. But fear, like any other passion, is good and wholesome for man only when it is under proper control and direction of reason and will. It can become evil, if it breaks away from such control. Evil fear is like a wild horse which is allowed to run away causing wreck and ruin. Good fear is like a tamed horse rendered most useful to man. "Good fear is the fountain of safety," Tertullian says. If we did not fear our enemies, we would not take defensive measures for our protection and survival." If fear were not a good thing, fathers would not have set school-masters over their children, nor lawgivers magistrates for cities," St. John Chrysostom adds.

If we did not fear pain, we would not avoid injury to our flesh. Pain is good for the body in so much as it prevents a greater evil.

But fear can run out of hand and become a great evil, poisoning our mind and character. It can become a morbid enslavement, a paralysis of will and effort. "Bad fear is a greater evil than the evil itself." "We must not fear fear." "It will be quite enough to receive the evils which come upon us from time to time, without anticipating them by imagination," St. Francis de Sales warns us. A doctor once wrote that most of the patients frequenting his office were suffering from imaginary illnesses, or were aggravating their little ailments through fear and worry. Most medical practitioners today will equally issue similar statements. Serious psychoses are caused basically by deep-seated fears, which in turn are excited not so much by external conditions as by interior contradictions and conflicts, by feelings of inadequacy, and especially by a vacuous and empty inner life. The most excellent antidote for unprofitable, evil and malignant fear is simple faith in and fear of God.

Fear of God —
A Beneficial and Necessary Fear

The Holy Spirit speaks of this fear thus: "There is no want in the fear of the Lord, and it needs not to seek for help," (Ecc. 40, 27). "The Lord is my Light, and my Salvation, whom shall I

fear? The Lord is the Protector of my life; of whom shall I be afraid? ... If armies in camp should stand together against me, my heart shall not fear" (Ps. 26, 3).

"Our God is our refuge and strength, a helper in troubles, which have found us exceedingly. Therefore we shall not fear," (Ps. 45, 2). "He Who fears the Lord shall not tremble at anything, and shall not be afraid, for He is his hope" (Eccl. 34: 16). "Fear God, and you shall have no need of being afraid of men" (Imitation of Christ).

Fear of God is a good and necessary fear. "He who is without fear cannot be justified". "Fear of God is the beginning of wisdom," the Bible says. Holy Scripture frequently repeats this maxim. A Christian is taught to fear God's justice; to fear the punishment of God metes out for sin.

"First of all, it is necessary that we be converted by the fear of God to the knowledge of His will — what He commands us to seek after and what to avoid. Now this fear must necessarily excite in us the thought of our mortality and approaching death and nail all notions of pride as with spikes of flesh to the wood of the Cross," St. Augustine says.

"O children, how long will you love childishness, and fools covet those things which are hurtful to themselves and the unwise hate knowledge?

Turn to My reproof; behold I will utter My spirit to you, I will show you My words.

Because I called, and you refused; I stretched out My hand, and there was none that regarded.

You have despised all My counsel, and have neglected My reprehensions.

I will laugh in your destruction, and I will mock you when that will come to you which you feared.

When suddenly calamity shall fall upon you, and destruction, as a tempest shall be at hand: when tribulation and distress shall come upon you.

Then shall they call upon Me, and I will not hear. They shall rise in the morning and shall not find Me.

Because they have hated instruction, and received not the fear of the Lord.

Nor consented to My counsel, but despised all My reproof.

Therefore they shall eat the fruit of their own way, and shall be filled with their own devices.

The turning of little ones shall kill them, and the prosperity of their foolishness shall destroy them.

But he who shall hear Me, shall rest without terror, and shall enjoy abundance without fear of evils." (Prov. 1, 22-33).

The fear of God alone cannot cure the ills of evil fear, nor can it save the soul. Fear of God alone in itself can be but a servile fear. "A thief fears capture, and when he cannot avoid it, he refrains from stealing; and yet he is a thief. God questions not the hand but the heart. The wolf approaches the sheep-fold; he seeks to enter, to strangle and to devour. But the shepherds are watching, the dogs bark — he can do nothing; he does not steal, he does not kill, yet a wolf he came and a wolf he slinks away," St. Augustine says. Would we commit sins, if God did not threaten us with punishment? If we would do so, our fear of God is servile. For the love of God we must not sin, even if punishment were not promised. God seeks our love for our salvation, not just a fear of Him. "You who fear the Lord, love Him ..."

A Holy Fear of God —
Gift of the Holy Spirit

There is another fear of God which does save souls. It is a supernatural fear; a gift of God, one of the seven gifts of the Holy Spirit. It is called filial love. It is given only to the just in the state of sanctifying grace. Servile fear is similar to the fear of a slave towards its severe master. Filial love is like the reverential awe of a

child towards his loving parents. Such child's greatest fear is not the fear of corporal punishment but the fear of losing the love of his parents. Filial fear of God, then, is the fear of losing the love of God. One who has filial fear knows the meaning of the love of God. He possesses love of God. He loves God. He is afraid of losing God's infinite love.

Love Should Replace Fear

The apostle St. John teaches that as we perfect ourselves, love ought to replace fear of God. "There is no fear in love; rather perfect love drives out fear, because fear implies chastisement, and he who fears has not reached the perfection of love" (I John 4, 18). St. Paul adds: "Now you have not received the spirit of bondage so that you are again in fear, but you have received the adoption as sons..." (Rom. 8, 15). And again: "For God has not given us the spirit of fear, but of power of love, and of sobriety" (2 Tim. 1, 7).

PRAYER TO ST. AUGUSTINE

"Lord, Your fear wound the soul as the surgeon's lance wounds the body; it cuts away the putrid matter and seems to enlarge the wound.

The wound is more painful in the healing than before the cure; and it hurts more as the cure is applied, so that it may not hurt at all when health is restored.

Let Your fear take possession of my heart, that it may bring in love; let the scar made by Your lancet remain. But You are so skilled a Physician that no scar at all appears.

Let me fear, therefore, before perfect love casts out fear. Let me believe and understand that, as long as I live in a body which corrupts and weighs down the soul, I am a wanderer from You.

The nearer I draw to the Fatherland, the more the fear diminishes. Great is the fear of the wanderer; far less is that of the homeward bound; but none at all has he who has safely arrived in port.

Let me fear, yes, let me fear not those who kill the body and can do nothing more; but let me fear You Who has power to destroy both body and soul in the fires of hell. Amen.

ST. JOSAPHAT CURES A LITTLE GIRL

St. Josaphat Kuntsevych, the great martyr of the Ukrainian Catholic Church who was killed by the enemies of the Pope on Nov. 12, 1623, is one of the greatest miracle-workers in the Catholic world.

Emanuel Kantakuzen, companion of St. Josaphat in martyrdom, had a little niece that became ill with such a high fever that her end seemed near. No physician was able to help her. Not finding relief from the doctors, he brought her to the tomb of St. Josaphat and commended her to our Martyr. The little girl recovered immediately and was perfectly cured of the fever ever since.

Sunday-School Teacher: "Ernest, who defeated the Philistines?"

Ernest (roused from daydream): "Dunno. I don't follow none of them bush league teams."

M. Schudlo, CSsR.

UNHAPPY WIVES

MORE and more American and Canadian wives feel discontented and unhappy amidst every kind of abundance and material comforts. They are afraid of God knows what, they are restless, they are reluctant to be mere housewives, to rear children, etc.

Once I was coming back from a mission from North Dakota. The bus was filled with passengers. At the border all passengers were asked by a custom officer what was their occupation. Men as well as women named their occupations. But there was a young lady who stated ruefully: "I am a housewife, just a plain housewife, and nothing more!" The people laughed at the tone of her sorrowful voice. She must have been unhappy about being "a mere housewife."

Is she alone that nurtures such feeling of unhappiness, although most, if not all young girls dream of getting married and 'settle down' which practically means becoming housewives and raising children. No, she does not stand alone. She has plenty of companions who feel sorry for themselves, although they do not manifest it.

What is wrong with some modern wives? Do they really have any serious reason for complaining? Let us consider the three advantages they are enjoying of which their grandmother or even mothers did not even dare to dream.

1.) First of all women want to feel healthy and young. Thanks to good medical care, good nutrition and good living standards most modern wives of America and Canada will still look young and trim when their children go to school or even to college. Thus a modern housewife is freed from the tyranny of her body, because she feels young and healthy at the age of 50 or even later. Health is a valuable gift of God. Shouldn't she be thankful to God for it? But is she?

2.) Most modern wives have finished their high school and many of them are not strangers to college. Knowledge is a precious treasure which should be greatly appreciated. In the past centuries people went to foreign countries with the sole purpose of acquiring a certain amount of knowledge. Schools were scarce and expensive in those days. For this reason knowledge was admired and made the fortunate ones happy. In our days knowledge and schooling is accessible practically to all those who like to study. And most women do make some studies. Thus a woman is freed from the tyranny of ignorance. With such means of communication as radio and TV, she does not have to depend upon her learned husband to know what is going on in this beautiful world. But does it make her any happier than her illeterate grandmother was?

3.) Finally women like clothes. It does not mean that their male counterparts spurn them. But it cannot be denied that the daughters of Eve feel special attraction for fine fabrics, or they would not change their dress every day. Should there be any doubt about it, it is enough to check up any closet in order to dispel it. Most husbands earn a nice amount of money,

so their "bettter-halves" can afford to buy fashionable clothes which proclaim that modern wives are freed from the tyranny of poverty.

* * *

Besides, most modern families live in decent houses, whether their own or rented, own one or two cars and innumerable gadgets which make life easier and therefore should also make it happier. Furthermore, the modern wife has become a full-fledged partner of her husband. She is free to do many things which would have seemed strange to her grand-mother. She can even choose who shall be the next President of her country.

There is every reason to believe that such a modern wife should be pleased with herself, thank God and be happy, and yet, she is not, and is not afraid to admit it. She feels herself troubled in these good times. She is dissatisfied with a lot of which women of other countries can only dream. And unfortunately her discontent is not a passing one. It is deep and too strong for the superficial remedies which are usually offered to her, such as "Forget all about it and be happy." What is wrong with them then?

Mrs. Jules Lederer, a Chicago newspaper columnist, says characteristically: "These are sick times... But the upper-middle class women are sickest of all. Life is too easy for them." Why are they morally sick? Because they feel disenchanted. Disenchanted with what? The answer is: "She is disenchanted with what she has been brought to believe the world owes her and to expect it for nothing."

How does a modern girl become a wife? She grows up as her male counterpart. She has a mother that takes care of everything, sometimes even of the bed which her daughter does not know how or does "not have time" to make. She goes to school and possibly to college. Then comes a year or so of some kind of job till she meets her "dream" and gets lost while the whole thing ends up before the altar. After some years of enthusiasm and happiness the modern wife begins to feel tired and disgusted with the house chores and children. A University of Chicago graduate who is the mother of three small children summed up her marriage experience with these terse words: "I am sick and tired of talking to people three feet high all day."

The general education and school facilities, it seems have given the modern woman an understanding of everything, except their own worth and the place they are intended to occupy in this God's world. When University of California psychologists questioned college female students about their part which they should play in case they got married, surprisingly most girls were confused as to what they should be to men they would marry someday.

Radio and TV programs, movie stories and magazines seem to have created in many women disastrous illusions which dissolve as life goes on. Education does not necessarily mean or bring happiness to those who are lucky to possess it. One of these disillusioned University students, now married, described her life as follows: "Once the educated women discussed art and philosophy until late at night. Now they are so tired that they fall asleep as soon as the dishes are done. Once they wrote poetry, now it's laundry lists."

Before the great modern age of education for everybody, life was serene for women. They finished their education at the age of 14, got married before they were twenty, had ample time to cultivate the womanly art of needlepoint and gracious living, and accepting the old slogan: "Let him go out to win the bread, and let her stay in and bake it."

Once married women were looking for advice about raising children. Now

the children are writing to various agencies and asking for advise on their parents, and not on 'cheap stationery.' Even young children are becoming aware of their mothers' growing problems and troubles. Some of them are of universal character, that is, married women throughout the world run into some of them during their married life. But some other grievances are made in the U.S. or Canada.

From the beginning of time, the home was the heart of woman's life and work: the care of the husband, of the children and of the home. Dear sweet home used to consume most of her energy and genius. This, of course, puts some restrictions on women. Although no group of women has ever pushed aside these natural restrictions, it seems at present that too many married women still cannot accept them in good grace and act accordingly. The inquiry has shown that some otherwise intelligent women are mad "because their working husbands cannot get pregnant and do not have to bear children and raise them."

What are they mad at? At their position as wives and mothers. Lacking skill, patience and understanding, they are unable to make the necessary adjustments to their marriage partners after they get married. Cheap novels and trashy movies have created the impression in countless women that "sexual bliss should become their battle cry." Shabby marriage manuals urge married women to have it at any cost. Thus it came to be regarded as something married women must have, like the ability to read and write. They forget that their first task in life is to become the "homemakers" of their country. Consequently, you will get the sad apologetic answer, "Why, nothing. I am just a housewife," when such women are asked at a cocktail party or class reunion: "What do you do?", that is: "What is your occupation in life?"

They are disgusted with being "just a housewife," although a housewife is the main column supporting the society and the world. From her cradle she rules the nations. Isn't she a mother, an educator, a nurse, an advisor, a teacher, a peace-maker, etc., to her own breed? Isn't it enough to fill her life and make her happy?

To develop a Christian character, the will must also be trained. This is the reason why the Sisters give their pupils every opportunity to strengthen themselves by measuring up to a standard of conduct in an approved society. The Sodality of the Blessed Virgin is a means of developing Christian character, and of fostering a tender devotion to the Blessed Virgin. Through it the Sisters "teach their pupils to unite with filial confidence in this good Mother a practical study and imitation of her interior and exterior virtues."

CHRISTIANS IN JAPAN

Catholic, Orthodox and Protestant Church members in Japan comprise decimal eight per cent of the population. Their number increased nearly 25,000 in the past year. There are 403,800 Protestants, 287,9000 Catholics, and 35,600 Orthodox. There are also many more thousands of persons who call themselves Christians. It is estimated that the Japanese Christian community is about three per cent of the population.

M. A. Schreiber

DEAR CHRIST, YOU LOVER OF MANKIND

(Adapted from the Liturgy of the Feast)

O loving Savior, Lord of Hosts, I love Your dwelling-place;
How faints my soul with longing for the vision of Your Face!
The heavenly courts where You are seen by every loving soul
Are my desire, my shining light, my bright and beckoning goal.
My heart rejoices in my Lord; by being all entire
Exults in You, the living God; to own You I aspire.

The sparrow finds itself a home; the turtle has its nest
And I, a wanderer on earth, recline upon Your Breast.
O Lord, with my whole heart I praise You and Your wondrous deeds,
Recount to everyone whose ear Your Word of Wisdom heeds.
The sighing of the poor is heard, and You do hear the prayer
Of hearts well ordered to Your ways: on You I cast my care.

My song is Yours, for You are King, more beautiful than all
The sons of men, and graces from Your lips in torrents fall.
Gird now Yourself with majesty: shoot forth Your darts of love,
For it was love that brought You here, that lured You from above.
A sinner's heart, but sought by Yours, was all Your Mercy's bent;
So did You nestle in her womb when Mary gave consent.

Not to the Angels did You show forgiveness when they fell,
But in Your justice You did plunge them into fiery hell.
But for my soul, though stained with sin, You had a different flame:
The fire of love within Your Heart, the cleansing of my shame.
My Brother You have willed to be, all merciful and kind,
A High-Priest Who for me atones, in Whom new life I find.

..Your Heart, all-generous and wise, has opened heaven to me:
Then lead me there, my God and King: my heart belongs to You!
It is Your trophy: keep it bright and gleaming, like Your own
Until eternal morning breaks and all Your triumph own.
Dear Christ, You Lover of mankind, Whose Sacred Heart I love,
Let nothing part me from Your grace: raise all my thoughts above.

Be You my joy, my Light divine, my courage and my cheer;
Drive all earth's shadows from my soul and make Your Face appear.
Be crowned as Ruler of my soul: Your Kingdom come in me
And may my heart, all fused with Yours, burn full of zeal for You.
May I in life Your honor seek, in death Your Truth attest
And merit through Your Mother's prayers within Your Heart to rest.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік XXXIV, ч. 6.

Volume XXXIV, No. 6.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христове Серце—Символ Любови ---------- 1
М'ясячне Намірення ---------- о. С. Б., ЧНІ. 3
Мій Незабутній Батько ---------- 6
Що Треба Розуміти під Папським Приматом? ---------- о. М. Щудло, ЧНІ. 8
Обіт ---------- о. Роман Хом'як, ЧНІ. 11
Хотів Би Ти Знати? ---------- 12
Христове Серце Спиняє Пошесть ----- С. Х. 14
Намір в Усьому Подобатися Богові Св. Альфонс Лігорій 16
І Батько Теж Винен ---------- М. Щ. 18
В Чім Сила Комунізму ---------- Проф. Д. Я. 24
Вічність Пекла ---------- о. С. С. Шавель, ЧНІ. 27
Тут Нема Парадоксів! ---------- В. Буженко 29

Devotion to the Sacred Heart of Jesus ------ 33
Dinner Date at Ten ---------- W. Podiluk 35
Ye Men of Galilee ---------- Martin Benedict 37
What is Imagination? ---------- L. K. 41
Political Freedom: Its Nature and Responsibilities ---------- S. Prystupa 44
I'd Like to Know ---------- 47
The Christian Father ---------- John Zubaly 49
All This and Heaven, Too ---------- 50
Student's Choice ---------- E. H. 53
Are You Sorry for Yourself?--Betty Merczyk 54
My Prickly Problem ------ M. Schudlo, CSsR. 56
Knowing Ourselves — The Passion of Fear Bro. Vincent, CSsR. 58
Unhappy Wives ---------- M. Schudlo, CSsR. 61

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Липень-Серпень
1962
July-August

REDEEMER'S

VOICE

СВ. АПОСТОЛ ПАВЛО

Св. Павло це найбільший проповідник Христової науки в поганськім світі, бо голосив людям правдивого Бога, від якого світ був віддалився немов той Адам, ховаючись у кущах матеріялізму й ідолопоклонства. **Ми говоримо про мудрість Божу приховану в тайні, що Бог перед віками призначив нам на славу** (І Кор. 2, 7).

Яка ж це мудрість? Це Сам Божественний Спаситель, якого Бог іще в раю прирік людству зараз по упадку наших прародичів, Адама і Єви. Ісус, втілене Боже Слово, це Божа премудрість прикрита людською природою, бо Ісус в усьому вподібнився до нас, за винятком гріха.

Христос з'явився в тілі в Палестині, де **Слово сталося тілом** (Ів. 1, 14). Юдея була тільки частиною землі—світу. Христос це Спаситель цілого людства, Якого Небесний Отець послав нам, **бо Бог так полюбив світ, що дав Свого Однородного, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне** (Ів. 3, 16).

Христос Сам не вийшов поза межі Палестини, як в часі апостольського життя голосив ізраїльтянам новинку відкуплення. Це мали вчинити Його апостоли, в першу чергу Св. Павло, вибранець Господа. Вони рознесли по всьому світу щасливу новину відкуплення людського роду.

Запалений любов'ю до Христа та змушений ревністю приєднати Йому щонайбільше поклонників, Павло, як подає історія, відбув три великі подорожі по світі, голосячи всюди жидам і поганам щасливу звістку відкуплення. Подорожі ці тривали по три чи чотири роки. Відвідав він Малу Азію, Грецію, Еспанію та Рим, закладаючи всюди церковні християнські громади, з якими утримував постійний контакт при помочі листів.

Стиль Павлових проповідей був простенький, але за те їх гадки були божеські, тому полонювали людські уми та серця. Він гордив реторикою, бо Христос був усім для нього. Його ім'я було завжди на Павлових устах. В своїх листах згадує около 300 разів ім'я Ісуса.

Своєю простою мовою Павло захоплював учених греків, хоч не всі вчені філософи приймали його навчання. Таке тра-

пилося, як Павло виголосив проповідь про воскресіння мертвих на ареопагу в Атенах. **Тоді одні стали насміхатися, а інші казали: "Про це будемо тебе слухати іншим разом"** (Дії: 17, 32).

Воно правда, що тяжче навернути одного мудрагеля ніж 100 звичайних грішників, розпусників, пияків, злодіїв, тощо. Мудрагеля тяжко зворушити, бо він "усе знає", а звичайні грішники легко даються зворушити, коли належно та з любов'ю виложимо їм вічні правди.

Куди проходив Павло, там з'являлися християнські громади, хрест ставав на місцях, де були ідоли, людство відроджувалося в крові Спасителя і немов блудний син верталося до свого Небесного Отця. В серцях безчисленних християн зроджувалося бажання віддати Христові все, бо вдивлялися в геройський приклад Його місіонеря, Св. Павла, який потягав всіх своїм прикладом, кличучи до них: **Отож будьте наслідувачами Бога, як улюблені діти, і поводіться в любові, як і Христос полюбив вас і видав Себе Самого за нас** (Єф. 5, 1-2). Погани бачили безкорисстолюбність великого Апостола, який своєю поведінкою підтверджував слова: **Я не шукаю ваших дібр** (майна), **а тільки вас** (2 Кор. 12, 14), і тому так масово йшли за його покликом і ставали під прапор хреста, вирікаючись пороків, в які запровадили їх поганство та власні пристрасті.

СОНЯШНА ЕНЕРГІЯ

Сонце не тільки огріває світ, але воно має страшну силу, бо його промені і світло годні порушати великі тягарі в повітрі. Над землею цебто в атмосфері ці промені знаходять опір самої атмосфери, але там, де атмосфери нема, то не буде трудности користуватися соняшною рушальною енергією, щоб плавати і літати в піднебесних просторах, користуючись соняшним світлом.

Вчені думають, що використання цієї соняшної енергії, вможливить поїздку на Марс, Венеру і інші планети. Цієї енергії ніколи не забракне, бо її повно в всесвіті.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕХАЙ УСІ, ЩО БЕРУТЬ УЧАСТЬ У ВСЕЛЕНСЬКІМ СОБОРІ, ОДЕРЖАТЬ ОБИЛЬНЕ ПРОСВІЧЕННЯ ВІД БОГА

Наміреня Апостольства Молитви на липень, благословене Св. Отцем

ВСЕЛЕНСЬКИЙ Собор, що зачнеться дня 11 жовтня 1962, це безперечно найважливіша подія в історії християнства двадцятого сторіччя. Тому не диво, що Церква раз-пораз завзиває вірних до ревних молитов до Св. Духа за успіх Собору. В цім місяці Св. Отець поручає молитися, щоб виєднати в Бога обильне світло всім учасникам Собору.

І. Хто є учасником Собору?

Вселенський Собор це навчаюча Церква в своїм найбільше урочистім виді. В такім Соборі беруть участь всі католицькі єпископи цілого світу під проводом свого предсідника, що ним є все зо свого уряду вселенський Архиєрей. Задачею вселенського Собору є рішати справи, що відносяться до цілої Церкви. Не можна представити собі зборів більше поважних і достойних: там засідають єпископи, мужі великого знання й науки, всестороннього досвіду, мужі великої духовности. Це навчаюча Церква, зложена з безперечно найбільше образованих і досвідчених осіб.

ІІ. Діяння Святого Духа

Це зібрання єпископів це не тільки збори найвизначніших людей глибокої науки й духовного життя; це екуменічний Собор, це Вселенська Церква, якої душею є Сам Святий Дух. Тому Святий Дух буде невидимо в часі Собору просвічувати Отців Собору та кермувати всіми нарадами. Через постанови Собору Сам Святий Дух буде навчати. Це буде віднова П'ятдесятниці; грядучий вселенський Собор, що збере єпископів з усіх закутків світу буде подібний до перших зборів Апостолів, коли вони рішали, хто має бути наслідником нещасного Юди, й установляли дияконів, коли зібралися під проводом Св. Петра на перший вселенський Собор до Єрусалиму; тоді, проголошуючи свої постанови, зачинали від тих урочистих великих слів: "Подобалося Святому Духові і нам" (Діян. 15, 28).

До вселенського Собору, що збереться цеї осени, йдуть великі приготування: Св. Отець установив цілий ряд підготовчих комісій і підкомісій, що вже від двох років дуже пильно працюють, щоб приготовити Собор. Однак конечне є діяння Святого Духа. "Без Мене ви не можете нічого зробити". Задачі грядучого вселенського Собору зовсім понад людські сили. Однак Святий Дух є найголовнішим діячем і джерелом Христової Церкви.

Місійне наміреня: Щоб у місійних країнах гідно зростало мистецтво і письменство.

На місяць **СЕРПЕНЬ** наміреня Апостольства молитви бла-

гословлене Св. Отцем: **Щоб усі християни помагали справі Вселенського Собору молитвами й добровільними ділами покути.**

Коли Христова Церква була в потребі, чи то внутрішні вороги загрожували їй, чи зовнішні обставини вимагали особливіших засобів, тоді Церква скликувала вселенські Собори. Так було, коли єресь Арія старалася знищити віру в Божество Христа, Собор в Нікеї (325) рішуче відкинув його ложну науку. Так було, коли протестантизм XVI століття виступив проти самих основ християнської Церкви. Тоді Собор у Триденті проголосив правдиве навчання Христа і причинився до надзвичайної віднови християнського життя. І тепер живемо в надзвичайно критичних часах: на Сході безбожний матеріялізм комунізму явно й послідовно зміряє до цілковитого знищення віри в Бога в серцях людських і послідовно до позбавлення людини її людської гідности. Що більше? Своєю зрадливою й ложною пропагандою та цілою сіткою агентів старається запанувати над цілим світом. Тим часом Захід, хоч не хоче комунізму, однак своїм матеріялізмом і погонею за вживанням і розкішним життям стелить дорогу пануванню комунізму. Крім цього шалений поступ техніки і надзвичайні зміни обставин життя вимагають пристосування способу душпастирства і церковної дисципліни до нових вимог сьогоднішніх часів, заховуючи при тім християнського духа і протиставляючи християнське життя духові сьогоднішнього світу і його обезцінненню духовних вартостей. Тому Церква скликує вселенський Собор.

На грядучий Собор з'їдуться всі католицькі єпископи цілого світу, а є їх около 2,500. Певно, єпископи з-поза залізної заслони не будуть могли приїхати; однак мимо того цей Собор буде мати більше єпископів ніж котрийнебудь з попередніх Соборів.

Вселенська Церква є таїнственним Христовим Тілом. Всі християни є членами цього Тіла, і тому справи Вселенського Собору повинні лежати на серцю кожного християнина. Цей Собор і його успіх повинен бути особистою справою кожного християнина, і що хтось хоче бути більш живим членом Церкви, то більше повинен цими справами цікавитися і про них старатися. Зо своєї сторони треба все зробити, щоб причинитися до успішнього ведення Собору.

Вселенський Собор і його цілі, це все надприродний світ; тут не вистачають природні засоби; треба надприродних сил, Божої ласки, треба, щоб Святий Дух Своїм діянням просвічав, скріпляв і благословив Собор обильними успіхами. І тут якраз широке поле праці для всіх християн, щоб виєднували у Всевишнього благословення для Собору. Пам'ятаймо, що Сатана буде уживати всіх засобів, щоб перешкодити успішності Собору; до цього він ужиє людей, що є ворогами Христа. Нашим обов'язком як християн є старатися запевнити майбутньому Соборові, щоб приніс віднову християнського життя в Церкві і скріпив Царство Христа на землі.

Як це зробити? Коли одного разу Апостоли не могли прогнати злого духа і доперва Христос одним словом увільнив нещасного молодця від Сатани, то Апостоли на самоті запитали Христа, чому вони не змогли цього зробити. Христос відказав їм: "Цей рід нічим не можна вигнати тільки молитвою і постом" (Мат. 9, 29). Молитва й покута це два певні засоби, що ними можемо виєднати для Собору успіх. Тому: ПОКУТУЙМО. В дусі покути приймаймо всі щоденні прикрощі, хрести і жертвуймо їх за успіх Собору. В дусі покути жертвуймо щоденну працю, труди в сповнюванні обов'язків нашого стану і жертвуймо все, щоб виєднати благословення для Собору. З покутою лучім наші МОЛИТВИ. Проказуймо щодня молитву за успіх Собору. Любім часто молитися в цій цілі на вервиці, і Святий Дух, що зійшов на Апостолів, коли були зібрані на молитві разом з Марією під проводом Св. Петра, в день Зелених Свят, зійде Своїм діянням на вселенський Собор і принесе віднову християнського життя.

Місійне намірення: Щоб Церква в місіях, серед різних обставин і потреб, могла гідно й успішно сповняти свій навчальний обов'язок.

СВЯТИЙ ДУХ І ЛАСКА

Без ласки і помочі Святого Духа ми не годні нічого доброго вчинити для спасіння і вічного щастя. До цього потрібна невпинна Божа ласка, яка скріпляє наші слабі сили та помагає перемагати численні труднощі на шляху до неба.

Св. Павло отак писав до християн у Коринті в Греції: "Браття, не хочу, щоб ви не відали про духовні дари... Ніхто не може сказати 'Ісус—це Господь', якщо Свякий Дух не поможе йому!" (I Кор. 12, 1 і 3).

Під час хрестоносних походів за визволення Святої Землі й Єрусалиму між християнським лицарством був один дуже відважний і сильний вояк, що звався князь Юрій. Він був пострахом для могаметанів, бо його меч немилосердно карав усіх, хто противився християнському військові. Цей меч був такий тяжкий, що ніхто не годен був орудувати ним.

Султан Магомет не хотів вірити, що князь Юрій мав такий тяжкий меч, тому послав до нього своїх посланців і попрохав, щоб прислав йому цей меч на показ. Водночас прирік, що зверне його.

Князь згодився і передав посланцям свій меч. Султан не годен був навіть підняти його. Ніхто теж із його магометанського війська не міг орудувати ним, бо був занадто тяжкий. Це розлютило Магомета. Відсилаючи меч, заявив: "Не вірю, що князь Юрій воює цим мечем у боях! Він мусить бути чарівником, якщо втне таку штуку".

Почувши таку відповідь, князь спокійно заявив на зневагу: "Я показав султанові свій меч, але не позичив йому своєї руки!"

В боротьбі за вічне спасіння нам треба сили Божої ласки. Цю ласку подає нам Святий Дух, якщо покірно і постійно благаємо її в Нього. Ось тому Церква заохочує всіх християн зачинати свої діла молитвою "Царю Небесний..." Це Святий Дух Своєю ласкою і поміччо помагає людям доброї волі доконувати того, чого власними силами ніхто не годен виконати, от хоча б витривати в Божій ласці аж до смерти, зберігати завжди і всюди Божий Закон, проживати по-християнськи, належно каятися за гріхи, щоб доступити їх прощення і щасливо вернутися до Бога в годині смерти й отримати Його благословення в небі.

Отож щиро почитаймо Святого Духа і часто молімся: "Царю Небесний...", благаючи Його, щоб поміг нам бути добрими Божими дітьми.

НАДХОДЯТЬ ВАКАЦІЇ

о. Р. Ганас

ЗНОВУ зачинаються вакації і шкільна дітвора заповняє рідні доми. В рідних домах, так перед родичами, як дітьми з'явиться дуже докучливий гість "Вільний Час". Цей непрошений гість докучає так родичам, як дітям. Цей непрошений гість "Вільний Час" не тільки докучає родичам і дітям, але часто може стати причиною злих навичок і упадків, бо з лінивства починаються найбільші провини людей.

Час вакацій це дуже важний період в житті шкільних дітей. Треба конечно подбати про те, щоб шкільні діти, роспоряджуючи вільним часом, не втратили своїх духових вартостей, а навпаки збагатили своє знання релігійне і національне, чого часто не давала їм школа. Проблема вільного часу та небезпеки, які можуть заіснувати, набирають на важности ще й тому, що багато родичів працюють, а діти в часі вакацій є все самі вдома. Без огляду на те, чи родичі працюють обидвоє чи тільки одне з них, в часі вакацій обов'язок сумління кличе їх дати дітям більше безпосередньої опіки, як під час шкільного року, коли великою частиною дня дітьми займалася школа. Деякими дорадчими думками так для родичів, як дітей були би такі поради:

1. Треба допильнувати, щоб шкільні діти в часі вакацій не занедбували щоденної ранішньої та вечірньої молитви, приймання тайн і відвідування церкви в неділі і свята для вислухання Літургії. Дуже виховно впливає на дітей, якщо б вони могли щодня вислухати Службу Божу.

2. В часі вакацій треба дати дітям нагоду в неділі чи інші вільні дні, щоб вони разом з родичами відвідали музеї, бібліотеки чи зоольогічні городи, збогачуючи тим своє знання.

3. Час вакацій це добра нагода, щоб наші діти навчилися домашньої господарки. Нераз дорослі дівчата виходять заміж, але не знають, як почистити хату, щонебудь вшити чи зварити, хіба чай та яйця. Мами мають добру нагоду в часі вакацій навчити доньок господарити, щоб, як вийдуть заміж, не варили всього з готових несмачних баньок, а подавали на стіл здорові домашні потрави.

Хлопців є добре зобов'язувати до праці в городі, чи при направах дому. Говорячи про потребу господарського знання для наших дівчат, то в цій важній життєвій проблемі дуже багато могла б помогти наша заслужена тут організація жінок, Союз Українок Америки. Добре було би, щоб відділи на місцях уладили під час вакацій такі господарські курси для наших дівчат. Всюди знайдуться старші жінки, які не працюють, і вони багато могли би навчити.

4. Час вакацій це знаменита нагода збільшити релігійне і національне знання наших дітей. Такі вакаційні курси релігії, знання рідної мови чи історії дадуть дітям багато більше знання, як в часі шкільного року. Діти, маючи час, радо приходять на такі курси та пильно вивчають домашні задачі. На таких курсах є добра нагода навчити наші діти читати, через вправи голосного читання. Брак охоти до читання в нашої молоді це наша духова катастрофа. Добра книжка не смакує не лише молоді, але часто і старшим, бо ми духово яловіємо. Бібліотеку і книжку в багатьох духових професіях заступили телевізор, спорт і фільми. Чи треба тоді дивуватися робітничим і тяжко працюючим родинам, що вони мало читають?

Для збереження нашої молоді при рідній традиції, треба навчити молодь наших національних танків. Молодь любить музику, танець і кольористі народні строї, що держать їх при своїй Церкві та нації. Вакації це добра нагода навчити дівчат вишивати і це прекрасне поле праці для Союзу Українок Америки. Для проведення таких вакаційних курсів для наших молодих, треба отворити наші церковні та народні залі і помогти такі курси уладити.

5. Найважнішим обов'язком родичів і цілого нашого суспільства це послати якнайбільше дітей до наших вакаційних таборів. Завдяки зрозумінню та праці наших ідейних людей і помочі добрих організацій маємо досить багато на терені ЗДА. наших вакаційних таборів. Всі наші вакаційні табори, про які знаємо, є добрі. Добре проваджені вакаційні табори в релігійному та національному дусі це великий вклад у світогляд нашої молоді

До наших вакаційних таборів посилають своїх дітей в більшості інтелігентні родини. Зате бракує там дуже дітей наших робітничих родин, що є великою шкодою для нас. Такі робітничі родини здержуються посилати діти до вакаційних таборів через гріш, що свідчить про незрозуміння дати дітям добре виховання, а воно колись стократно помститься на батьках. Треба ужити всіх можливих засобів через місцевих ОО. Душпастирів чи проводи організацій, щоб наші робітничі родини, головно великих міст, послали найбільше дітей до наших вакаційних таборів. Найбідніші в часі вакацій є діти великих міст. Коли їх родичі працюють, то діти цілими днями сидять на сходах своїх домів, в окруженні чужих, не раз злих товаришів. Дати цим дітям поміч, заопікуватися ними, післати їх на табори чи включити в вакаційні курси на чужині, буде сповнення найважнішої милосердної душпастирської чи патріотичної місії; це буде врятування цих дітей для Бога, своєї Церкви та свого народу. Скільки таких дітей пропало для нас через наше занедбання, того не викаже точно ніяка статистика, а є їх тисячі.

Учителька роздала білі картки дітям у першому класі та звеліла намалювати, чим вони хочуть бути, як підростуть.

По 15 мінутах діти повіддавали малюнки, але маленький Ромко нічого не намалював.

"Хіба ти не хочеш нічим бути?"—спиталася учителька.

Застиджений Ромко відказав: "Хочу оженитися, але не знаю, як це намалювати!"

Потреба Кращого Окреслення Примату

о. М. Щудло, ЧНІ.

ГОДІ сподіватися, що наші православні браття погодяться на поєднання з католицькою Церквою, поки будемо вимагати від них, щоб визнали Папський Примат в його теперішній неточно окресленій формулі. Так окреслений примат викликає в них враження, що католицька Церква це якась драгонська інституція, виросла на римським імперіялізмі, що не хоче **поєднання,** а тільки **приєднання,** цебто змагає до того, щоб поглотити їх і так панувати над народами. Ці наші браття втотожнюють папство з церковним імперіялізмом, і тому слушно відкидають його. Розуміється, Церква не годна зміняти і заперечувати вже проголошених догм, бо вони стали непомильними правдами віри та ввійшли до скарбниці об'явлення. Цього навіть наші православні браття не будуть домагатися. Проте ніщо не забороняє Церкві краще, ясніше і більше людяно окреслити і вияснити деякі вже проголошені догми, щоб вони були більше зрозумілі та являлися більше природними для тих, що не проживають в єдності з нею. І Якщо ж ці догми, особливо догма про Папський Примат, будуть так окреслені, щоб з них водночас промінював дух Христа "Симоне, любиш Мене?" і "Паси Мої вівці!", то можна надіятися, що примат Христових Намісників на землі вже не буде такою страшною перепоною церковного поєднання Сходу та Заходу, якою досіль являвся через

поспішне та незручне його сформулування на останнім Ватиканськім Соборі 1870 р.

Ще менше трудности представлятиме примат у поєднанні Сходу та Заходу, як Христові Намісники виконуватимуть його тільки там, де зайде конечна потреба, а не використовуватимуть своїх прав у справах, що з приматом не мають ніяких стосунків, от хоча б номінування монсіньорів. Подібні речі це справи місцевих єпископів, митрополитів або щонайбільше патріярхів.

Зовнішня, юридична одність між Сходом і Заходом не можлива, поки уми і серця східніх і західніх християн залишаються розділені. Щоправда, не один католик може виправдувати свою неуступчивість посіданням 'раціі' і приписуванням браку єдности пересудам і впертості тих, що не хочуть прийняти простягненої до них руки. Правда святої віри може бути вбрана в такі людськоштудерні, богословські шати, що вона годна тільки разити наших православних братів. Здається, що саме таке нещастя трапилося догмі про Папський Примат, як його проголошено на Ватиканськім Соборі. Ось що про це проголошення каже Ісусовець Юрій Дежайв в своїй знаменитій статті про взаємовідносини між Папським Приматом і апостольською владою Єпископів:

"Хіба не повинні ми признати, що різка, неповна і навмисно категорична форма, в якій на Ватиканськім Соборі здефінювано (окреслено) догму Папського Примату і Непомильности, годна тільки сердити (дратувати) тих, що з переконання відкидають папський примат, і так вона ще більше поширює розрив?" *)

Може саме через те поквапне і неточне окреслення Папського Примату ця догма, що мала б єднати християн, гейби на іронію так сильно роз'єднює їх або принаймні не допускає до поєднання. Воно не повинно так бути, бо Христос, подаючи людям Своє Божеське навчання, напевно бажає, щоб воно було викладане в такій формі, щоб загал людей не мав трудности зрозуміти і прийняти його. Кажемо: "Загал людей...", бо досвід надто ярко виказує, що бувають одиниці, які з різних причин ніколи не признають правди, хоча б як ясно і приступно вона була виложена. Але це радше винятки, бо загал східніх християн на православнім Сході це люди доброї волі, що щиро вірять у Бога та люблять Його Церкву.

* * *

Можна різно виправдувати і вияснювати поспішне окреслення і проголошення догми на Ватиканськім Соборі. Політично Европа була в хаосі. Італійські патріоти готувалися зайняти Рим і зліквідувати вікову папську державу, емоціональне напруження і втома учасників Собору, тощо, сильно причинилися до поспіху в рішеннях і соборових окресленнях. Поквапно ж теж окреслено догму Папського Примату і Непомильности, і через цю поквапність вона являється неповною і відпихаючою для наших східніх православних братів. Саме ці непевні політичні обставини змусили Пія IX перервати Собор, який досьогодні не закінчений.

*) Eastern Churches Quarterly, 1961, N. 1, p. 3.

Хто має позволення керувати автомобілем, той повинен так керувати ним, щоб це позволення скорше скінчилося ніж його власне життя.

Одна жінка переїхала вулицю, хоч світло було червоне і поліцай був підніс руку догори, щоб затримала автомобіль. За те він пустився за нею і стримав її словами: "Пані, чи ви не бачили, як я підніс руку догори?"

Жінка: "Я повинна була це завважити, бо 15 літ була учителькою!"

Треба винайти щось іще страшніше ніж водневі бомби, якщо людство бажає закінчити випробування згаданих бомб.

Телевізійний апарат ніколи не заступить часописей, бо ніхто чейже не б'є мух цими апаратами.

Святкуйте день святий

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ІСУС Христос славно воскрес із мертвих **в неділю.** Це було також у неділю, що Святий Дух зійшов на Апостолів і вірних. З цієї причини християни від апостольських днів святкували неділю, а не суботу, що була святковим днем євреїв. Неділя—це **"день Господній"** (Об'явлення: 1, 10).

Церква святкує **в свята** різні таїнства відкуплення людського роду та події з життя Спасителя, Преблагословенної Діви Марії і Святих. Найстарше й найбільше свято—це Великдень, Христове Воскресення. Важливіші свята є обов'язковими святами, що їх усі вірні повинні святкувати. Церква приказує в першій своїй заповіді: **"Установлені свята святкувати".**

Вірні повинні в неділі й обов'язкові свята вислухати Службу Божу. Друга заповідь церковна каже: **"В неділі й свята треба Служби Божої вислухати".** Цей закон обов'язує всіх вірних, що прийшли до вживання розуму, звичайно від сьомого року життя. Поважна причина звільняє вірних від виконання цього обов'язку, напр. коли людина є хвора або має помагати хворій людині, коли є обов'язана працювати в неділю чи свято, коли дуже далеко живе від церкви, передусім тоді, коли погода є лиха. Хто без важливої причини не слухає Служби Божої в неділю чи свято, той смертельно грішить. Людина поповняє легкий гріх, коли навмисно спізняється на Службу Божу або добровільно є розсіяна в часі Служби Божої, чи добровільно перешкоджує іншим під час Служби Божої. Хто тільки слухає Службу Божу через радіо або телевізор, той не виповняє свого обов'язку, хоча це є добре діло, коли хто з поважної причини не може особисто йти до церкви, щоб вислухати Службу Божу.

В неділю і свято ми повинні також слухати проповіді, щоб ліпше знати правди віри та згідно жили з ними. Ісус Христос каже: **"Хто від Бога, той слухає Божі слова"** (Іван: 8, 47). Пополудні або ввечорі ми повинні знову прийти до церкви на Вечірню, Всеночне, чи інші богослуження. Хоча ці богослуження не є обов'язкові, все таки занедбувати їх кожної неділі чи свята є знаком послаблення в нашій вірі та може бути небезпечним для наших душ.

Служба Божа в неділю чи свято повинна бути найважнішою подією в цілому тижні. Бо на Службі Божій в неділю чи свято ціла парафія і кожний її член зокрема віддає Богові через Н. Г. І. Христа належну славу і всі вони разом і кожний зокрема дістає ласку та світло, радість та силу, що їх потребують в щоденному житті.

Де згода в семействі

В СВІТІ є багато нещасливих родин, де замість щастя панує почуття нещасливости, замість згоди сварня, замість любови ненависть. Чому? Бо подруги—одне або друге або найчастіше обидвоє—не хочуть придержуватися оцих простеньких правил у свому подружому та родинному житті:

1. Уважайте, щоб ви обидвоє не злостилися в той сам час. Поділіть свій час на дві половині. Одного дня нехай злоститься чоловік, а на другий жінка.

2. Не кричіть обидвоє нараз. Як одне кричить, то друге хай мовчить, поки перше не викричалося. Тоді нехай друге зачинає кричати.

3. Будьте завжди готові поступитися одне другому, хібащо йшло б про спасіння світу або вашої власної душі.

4. Намагайтеся зрікатися власних забаганок, щоб подобатися свому подружому партнерові чи партнерці.

5. Забувайте про помилки свого партнера або партнерки, як тільки ви помирилися, і ніколи не випоминайте одне другому минулих промахів.

6. Уважайте на свої слова, бо політика цілого світу менше важна ніж згода і любов у нашій родині.

7. Не дозволяйте, щоб ваш партнер чи партнерка двічі повторяли вам ту саму просьбу. Вчиніть негайно те, чого в вас просять.

8. Ніколи не бавтеся і не жартуйте собі коштом свого партнера чи партнерки.

9. Не виходіть з дому, ані не вертайтеся до нього, не промовивши одне до другого лас-

кавого слова.

10. Не кладіться до ліжка на нічний спочинок з гнівом одне до другого. Вперед помиріться.

11. Часто пригадуйте собі щасливі хвилини подружого життя, особливо посеред клопотів і наглих непорозумінь. Це допоможе вашому серцю вспокоїтися і відзискати рівновагу духа.

12. Ніколи не зітхайте за тим, що могло бути. Задовольняйтеся тим, що маєте, і дякуйте за нього Богові, бо могло б бути гірше.

13. Спокійно обговорюйте спірні справи і питайтеся одне другого, що йому подобається, і робіть це одне для другого.

14. Завжди пам'ятайте, що без Божого благословення нема подружого щастя. Тому щодня моліться, проказуючи спільно вервицю, разом ходіть на Службу Божу та приступайте часто до Святого Причастя; це дасть вам силу спокійно нести тягарі подружого життя і разом змагати до вічного щастя в небі.

РАДІОАКТИВНІСТЬ

Чому радіоактивні опади є шкідливі? При вибухах водневих бомб частина їх залишків входить на нашу землю, особливо з дощем. Частини урану при вибухах бомб летять у світи, де залишаються на довший час. Частинки стронція найдовше тривають, заки розложаться і перестануть бути шкідливі для здоров'я людей і звірят. Стронцій входить у кості, тому тяжко позбутися його з організму. Поташові залишки залишаються в організмі около 150 днів.

Одна клітина людського тіла годна втягнути в себе 500 Рентгенів радіоактивного матеріялу, не відчуваючи лиха. Зате якщо б таку дозу дано кожній клітині тіла, то ввесь радіоактивний матеріял зібраний у тілі спричинив би смерть.

Радіоактивні опади, дразячи клітини тіла, ранять або нищать їх. Якщо вони знищать доволі багато клітин, то даний орган (рука, нога), завмирає. Якщо в тілі знищено забагато клітин, то ціле тіло завмирає, і тоді наступає смерть людини.

Нема зовсім чистих атомних чи водневих бомб. Вони напів чисті, і напів брудні цебто радіоактивні. Всі випробовувані вибухи бомб до 1961 року витворили в світі около 92 мільйони тон радіоактивних залишків. Зате московські проби в 1961 р. самі одні дали світові більше ніж 100,000 кілотонів цього заразливого матеріялу.

Де ділися залишки з цих вибухів? Матеріял з менших вибухів залишився в нищій атмосфері (протосфері) нашої землі, саме там де повстають дощеві хмари. Зате більші бомби були випробовувані вище цебто в стратосфері, де вони куди довше залишаються.

Половина стронція 90 в молоці походить з землі, а решта з радіоактивних опадів. Через московські вибухи бомб у 1961 р. цей стронцій збільшиться на 50%.

Старий кавалер це людина, що хоче доконче оженитися, але не годна.

Християнський Світогляд Т. Шевченка

СТО років минуло з того часу, як не стало нашого героя, Тараса Шевченка. Здавалося б, що коли ми так довго і постійно звеличуємо поета, то напевно ми вповні зрозуміли його думки й бажання, їх собі засвоїли й ними кермуємося в цілому нашому житті, їх реалізуємо й поволі зближаємося до мети визначеної великим пророком, якого вважаємо своїм національним провідником. Звеличувати й шанувати пам'ять людини це значить засвоювати його думки і його ідеали брати за свої. Щоб так було, треба нам конечно вглибитися в його твори, основно їх розібрати, як вчить сам Шевченко: "Все розберіть, не минайте ніже тої коми", цебто найменшого значка в його писаннях, і тоді щойно пізнаєте "Хто ми".

Коли поглянемо на життя Тараса Шевченка, то мусимо признати, що тяжка й незавидна була його доля. Приходить на світ в 1814 р. в хаті бідного кріпака, якого життя й буття лежить в руках всемогучого на ті часи пана-землевласника. Ціле своє дитинство Тарас терпить наругу, знущання і побої, бо хто ж числиться з сиротою, який стоїть на заваді мачусі й її дітям?

* * *

До двадцять четвертого року життя Шевченко перебуває в кріпацтві, тиняється по світі, дуже часто не має де голови приклонити. В 1838 р. за поміччю Жуковського, Брюлова, Сошенка, Квітки-Основянненка та других, викупляється з кріпацтва і стає вільною, самостійною людиною. Та не довго тривала ця воля, бо за твори, в яких явно виступав проти існуючого тодішнього ладу, гноблення братів Українців, кривди та визиску слабших сильнішими, арештують його в 1847 і засилають на тяжкі роботи з забороною писати і малювати. Хоч яке важке було положення поета, він те все переносить помужньому, потайки пише й малює, при помочі наставників, які люблять, шанують й потайки сприяють йому, веде переписку з друзями. Після десятилітньої каторги Шевченка звільняють, але з забороною вертатися в Україну. Знищений, в старшому віці, з підірваним здоров'ям, Шевченко вертає до Петербурга, де вкоротці вмирає в 47-му році життя.

* * *

У літературній спадщині Т.

Шевченко оставив нам деякі прозові твори, листи, народні п'єси, як "Назар Стодоля", і неоцінений "Кобзар", що для нас Українців став другою "Євангелією".

В цій статті, на підставі творів Т. Шевченка, зобачимо, що Шевченко дійсно був глибоковіруючою людиною, практикуючим християнином й знавцем Святого Письма, яке стало провідною зорею в його житті й натхненням в його творчості. Зачнім від вірша, де поет говорить про своє дитинство:

Мені тринадцятий минав,
Я пас ягнята за селом,
Чи то так сонечко сіяло,
Чи так мені чого було,
Мені так любо, любо стало
Неначе в Бога.

Уже прикликали до паю,
А я собі у буряні молюся Богу,
І не знаю, чому маленькому мені
Тоді так приязно молилось.

Бувши дитиною, поет шукає розради і потіхи для свого незавидного сирітського життя в молитві.

* * *

В іншому місці поет каже: "Ніхто не любив мене, а я хилився нідо кого, блукав собі, молився Богу". Ці рядки говорять самі за себе. У своїй самоті Шевченко знаходив усе розраду в молитві до Всевишнього. В іншому творі поет пише:

Там в широкім полі воля,
Там синеє море виграє,
Хвалить Бога.

У нього не тільки люди, але ціла природа хвалить і служить Богові. Поет беззастережно вірить в справедливість і всемогучість Господню, і у творі "Кавказ" кличе: Борітеся, поборете—Вам Бог помагає!

А деінде, щоб підчеркнути силу Божого Провидіння, каже:

Ми віруєм Твоїй силі й слову живому,
Встане воля, встане правда й Тобі одному
Поклоняться всі язики во віки і віки.

Ледве чи багато було таких письменників, які так щиро, отверто й прилюдно висловлювалися б. Майже не має твору в Шевченка, в якому не було б згадки про Бога. Тарас був теж практикуючим християнином. Ось, вийшовши з богослужби, він висказує свої враження так:

Мов на небі висить святий Київ наш великий.
Дивним дивом сяють святі храми
Ніби з Богом самим розмовляють.

Він не тільки сам величає Бога, але і інших закликає до молитви:

Молітесь, братія моя!

Шевченко у всьому, що тільки діється в світі, добачував волю Господню. Коли він сидить у в'язниці, не нарікає, не плаче і не клене своєї долі, як це люблять робити інші, навіть ті, що звуть себе побожними християнами, а пише:

Молюся, Господи, молюсь,
Хвалить Тебе не перестану,
Що я з ніким не поділю
Мою тюрму, мої кайдани.

По засудженні не тільки сам кориться покірно волі Божій, а ще й друзів своїх піддержує на дусі, кажучи:

То воля Господа,
Годіть, смирітеся, молітесь Богу.

Ніхто до часів Т. Шевченка з такою вірою не пропагував потреби естетичного виховання людини. За джерело морального виховання уважав християнську релігію і Христову науку. Все своє життя прагнув того, щоб люди стали синами сонця правди—цебто Христовими братами.

Щоб краще зрозуміти стан душі поета, послухаймо уривок з його поеми "Неофіти". Це перші християнські мученики, які згинули на римських аренах за Христову науку:

А я,такая доленька моя,
Сиджу собі та все дивлюся
На хрест високий із тюрми.
Дивлюсь, дивлюся, помолюся,
І горе, горенько моє
Мов негодована дитина затихне трохи
Й тюрма неначе ширяє,
Співає й плаче серце, оживає,
І в Тебе Боже й в святих та праведних
Твоїх питає:
Що Він зробив їм той Святий,
Той Назорей, той Син Єдиний
Богом ізбранної Марії,
Що Він зробив їм
І за що Його Святого мордували
Во узи кували, й главу Його честную
Терном увінчали, і вивели з злодіями
На Голгофту гору, і повісили між ними, защо?

* * *

Над цими питаннями рідко хто застановляється. Рідко коли в душі людини виринають подібні питання й ворушать розум. Отже тим більше незаперечним є факт, що Шевченко був віруючим й то беззастережно віруючим чоловіком, без крихти злоби і лицемір'я. Студіюючи життя поета, бачимо, що воно було перевантажене невдачами, терпінням і кривдою, а однак Шевченко дуже рідко заломлювався, бо майже все годився з волею Бога.

Вглибімся тільки в його Давидові псальми! Скільки сили, які розв'язки на різні питання можемо черпати з них. Там же він говорить:

А в законі Господньому
Серце моє й воля навчається.

Деінде додає:

Пребезумний в серці скаже, що Бога не має.

Чи треба більшого доказу, як поет дивиться на тих людей, що не вірять в існування Бога? Називає їх не дурнями, а ідіотами. На закінчення Псальмів поет співає:

Псалом новий Господеві й новую славу
Воспоєм честним собором, серцем нелукавим,
Во псалтирі й тимпані воспоєм благая
Яко Бог кара неправих, правим помагає,
Преподобнії во славі й на тихих ложах
Радуються, славословлять, хвалять імя Боже.
Окують царей неситих в залізнії пута
І їх славних покованих ручними окрутять
І осудять неправедних судом своїм правим
І во віки стане слава, Преподобним слугам.

* * *

Тарас Шевченко до того ступеня був релігійною людиною, що половину "Букваря", який уложив у 1860, рік перед смертю, заповнив релігійним змістом. В одному з уступів в цьому букварі читаємо: "Ісус Христос, Син Божий, Святим Духом воплочений от Пречистої й

Пренепорочної Діви Марії, навчав людей беззаконних слову правди й любови єдиному святому закону".

У Шевченка зокрема було велике почитання Матері Божої. Ось з яким великим пієтизмом говорить про Божу Матір в "Неофітах":

Благословенная в женах,
Святая праведная Мати
Святого Сина на землі.

А в своїй поемі"Марія", Шевченко на самому вступі благає:

Все упованіе мое
На Тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердіе Твое, все упованіе мое.
На Тебе, Мати, возлагаю,
Святая сило всіх святих
Пренепорочная благая,
Молюся плачу і ридаю,
Возри, Пречистая, на них,
Отих окрадених сліпих
Невольників. Подай їм силу
Твойого мученика Сина,
Щоб хрест кайдани донесли
До самого, самого краю;
Достойно Пітая, благаю,
Царице неба і землі,
Воньми їх стону й пошли
Благий конець, о Всеблагая.

* * *

З цих рядків бачимо, якого благородного серця був Шевченко, коли молиться за своїх братів, що терплять неволю й з повним довір'ям передає їхню долю в руки Матері Божої, яка, —він вірить в це твердо і не похитно—змилосердиться і вислухає молитви, дасть донести хрест тяжкий до самого кінця. Реасумуючи все вище сказане, мусимо ствердити, що Шевченко був направду великою і непересічною людиною, й вповні заслужив собі на це становище, що займає не тільки серед українців, але в цілому цивілізованому світі, на яке поставило його Боже Провидіння.

ЧОМУ КОМУНІЗМ ШИРИТЬСЯ В СВІТІ?

Поширення комунізму в різних країнах світу це не тільки наслідок біди і матеріяльної нужди, бо ж є багато комуністів між багачами і навіть університетськими професорами, яких в Америці насмішливо звуть "суперінтелектуалістами (ейнтедс)". Соціяльна проблема це тільки одна сторінка поширення комунізму. Друга сторінка, що сильно влегшує поширення комунізму, це його ідеологія. Багато людей Заходу живуть в моральній і ідеологічній пустині, без ніяких ідеалів і поривів. Ось тому вони чіпляються навіть фальшивих ідеалів, що комунізм голосить світові, бо рідко хто годен жити без якогось ідеалу цебто "самим хлібом".

Ось тому створення чи відновлення нових ідеалів між народами демократії це найкраща і найуспішніша зброя, щоб поборювати комунізм. А деж є кращий ідеал ніж той, що Божий Син приніс людям на землю? Цей же ідеал—це Боже синівство на землі та вічна слава й оглядання Бога в Тройці єдиного по смерті. Чи щось у світі годне викликати більше одушевлення людини ніж цей ідеал, що перевищає всяку людську уяву! Треба тільки належно представляти і вияснити людям цей ідеал, щоб вони вповні зрозуміли і захопилися ним.

1) Бачимо, що некатолицький світ сильно цікавиться справою поєднання в одній Христовій Церкві. Чи надходячий Собор заведе дійсне поєднання між християнами?

Церковне поєднання це справа Божа і людська. Бог напевно бажає, щоб всі люди належали до одної Церкви, бо Христос сильно молився, щоб всі були одне та щоб в Його Церкві був один найвищий Пастир. Проте часом люди можуть не допустити до поєднання. Ось тому треба гаряче молитися, щоб між Христовими визнавцями запанували добра воля і братня любов, бо тільки вони годні зворушити людські серця і привести до пізнання правди і водночас замирити розсварених і роз'єднаних християн, які своєю незгодою гіршать нехристиян і віддаляють їх від Христової Церкви.

2) Мій сусід взяв шлюб перед цивільним урядовцем, бо священик не хотів поблагословити його подружжя за те, що не було достаточних доказів про смерть його першої жінки в Старім Краю. Він має троє дітей з 'другою жінкою'. Що має тепер робити?

Другий шлюб вашого сусіда неважний, бо католик мусить брати шлюб в церкві перед священиком і двома свідками. Через це цей сусід проживає в смертельнім гріху, бо ця його 'друга жінка' не є дійсною жінкою в Божих очах.

Найкраще було б покинути цю жінку, але часом воно практично не можливо, через те, що є вже діти. Ось тому можна б дістати позволення від єпископа, щоб обидвоє проживали як брат і сестра, не маючи нічого до діла одне з другим. Правда, воно не є легко зберігати чистоту в таких умовинах, але Божа ласка може допомогти виконати те, чого людина не годна вчинити власними силами. Нехай обидвоє моляться про цю ласку та намагаються щонайкраще виховати діти, бо це їх природний обов'язок.

Водночас нехай цей сусід старається дістати офіційний документ про смерть своєї жінки. Часом церковний суд признає, що подруг чи подруга померли, хоч нема офіційного документу, що стверджував би смерть. Цей вирок спирається на припущенні, що згадана особа не живе тому, що не відзивається, хоч могла б це вчинити. Суд бере під розвагу такі обставини, як можливість повідомлення, стан здоров'я даної особи перед розлукою, прив'язання подругів одного до другого, тощо. Проте церковний суд мусить вперед видати вирок про смерть згаданої особи, заки ваш сусід зможе поправити в церкві свій другий шлюб.

Якщо б у міжчасі ваш сусід смертельно захворів, то слід покликати негайно священика, щоб він міг в випадку покаяння дати йому розгрішення і поєднати з Богом.

Якщо ж ваш сусід дістане від епис-

копа позволення проживати зо згаданою жінкою як брат і сестра, то він годен ходити до сповіді та Св. Причастя.

3) Чи парох може поблагословити пасху деяким парафіянам, що тримаються нового Григорiянського Календаря, хоч парафія має старий Юліянський?

Церковне Право, "Кум дата Фуеріт" дає українцям право поза Україною вибрати собі новий календар і придержуватися його в зберіганні свят і постів (Розділ 3, а. 36). Ось тому Парох може поблагословити Пасху новокалендарникам, хібащо через те було б велике замішання в парафії. В такім випадку він може відмовитися від благословення, бо треба завжди уникати замішання і сварки поміж парафіянами. Якщо б наші люди розуміли календарну справу, то не робили б клопоту тим, що з поважних причин держаться нового календаря.

4) Чи всі прокляті в пеклі однаково терплять?

Ні, не всі прокляті в пеклі однаково терплять. Одні терплять більше, а другі менше. Це залежить від кількости гріхів, яких хтось допустився. Хто більше грішив, той більше терпить, бо Бог справедливий.

Подібно не всі блаженні в небі мають однакову славу і щастя. Хто більше Бога любив, частіше сповідався і виконав більше добрих діл за життя, той матиме більше щастя і більшу славу, бо кожна людина збирає на другім світі те, що посіяла на землі під час свого життя на світі.

5) Я посварилася з сусідкою. Згодом пішла до сповіді, але вперед не перепросилася з нею. Чи моя сповідь була добра?

Сповідь була добра, якщо ви щиро покаялися і викинули з серця гнів і обурення на згадану сусідку. Якщо ж ви образили свою сусідку, то треба буде при найближчій нагоді перепросити її, от хоча б вітаючи її чи ласкаво промовляти до неї. Нема обов'язку виразними словами, от хоча б "Простіть мені!", перепрошувати ображену особу. Вистачає якнебудь виявити прощення та замір помиритися з нею.

Якщо ж це була обопільна зневага, то нема взагалі обов'язку перепрошувати. Вистачає при нагоді заговорити до згаданої особи, щоб показати, що в серці нема гніву.

6) Знаємо, що нехрещені діти ідуть до аду. Чи вони там будуть навіки, чи може колись підуть до неба?

Знаємо, що Бог хоче спасіння всіх людей, тому кожному дає нагоду спастися. Діти ж, що повмирали перед уживанням розуму, не мали цієї нагоди. Ось тому деякі богослови твердять, що перед кінцем світу Бог дасть згаданим душам нагоду спастися. Якщо вони використають її, то отримають освятну ласку і підуть до неба. Якщо ж відкинуть цю нагоду, то тяжко згрішать і підуть до пекла.

Ця гадка є дуже правдоподібна, тому можна прийняти її. Проте є так само богослови, що твердять, що згадані нехрещені душі навіки залишаться в аді, де проживатимуть у природнім щасті, але ніколи не бачитимуть Бога, бо нема в них освятної ласки.

Католики можуть свобідно прийняти першу або другу теорію.

Жінка: "Я через дурноту вийшла за тебе заміж. Тепер вже цього не вчинила б!"

Чоловік: "Отож повинна бути мені вдячна, бо трохи змудріла!"

Що Св. Письмо навчає нас про пекельні кари?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

НЕ мало сьогодні на світі є таких, що сумніваються, чи пекло дійсно існує. Дуже часто причиною цього є слаба віра, деколи незнання науки Церкви, а ще частіше злоба. Хто хоче грішити, той часто вмовляє у себе, що Бог надто добрий, тому не позволить, щоб щось таке як пекло взагалі могло існувати. Одначе, коли добре застановимося над тим, чим є Бог, тоді можемо легше зрозуміти, що якраз тому, що Бог є добрий і Святий, тому сотворив пекло. Не що інше ніж святість Божа вимагає, щоб усе, що було на світі зле і нечисте було покаране. І тому мусимо признати, що пекло дійсно існує так, як це навчала від найперших початків католицька Церква. Про цю правду ясно свідчить Св. Письмо на багатьох місцях. Коли отворимо і будемо читати його, то знайдемо **три роди текстів,** що відносяться до пекла.

І так **насамперед** знаходимо такі місця в Св. Письмі, де зовсім ясно і виразно сказано, що пекельні кари будуть вічні. І так пише Св. Павло в листі до Солунян: "Вони кару приймуть —**вічну погибель** від лиця Господнього, та від слави потуги Його" (II Сол. 1, 9). На цьому місці великий Апостол народів навчає, що погибель злих буде вічна. В Св. Матвія читаємо оці слова Христа: "Ідіть ви від мене, прокляті, у вічний огонь, що приготований дияволові та його анголам" (Мат. 25, 41). Ці слова зовсім виразно показують, що вогонь приготований для диявола і його анголів ніколи не погасне, бо він буде навіки тривати!

У Св. Письмі знаходимо ще **другий** рід текстів, де то сказано, що пекельні кари не будуть мати кінця. На цих місцях Св. Письмо зовсім докладно означує, що пекельні кари ніколи не скінчаться, але завжди будуть тривати. Читаємо н. пр. у Св. Марка: "І коли рука твоя спокушає тебе, відотни її. Краще тобі ввійти до життя з одною рукою ніж з двома руками увійти до геєнни, в вогонь, що не вгасає, де їх червяк не вмирає і не гасне вогонь" (9, 43). Тут Св. Марко зовсім ясно вчить, що докори сумління у проклятих не зникнуть ніколи, як теж не скінчиться вогонь, що буде їх палити. Цей і подібні тексти Св. Письма доказують кожному, що пекельні кари будуть так довго тривати, як довго Бог буде Богом. Отже коли читаємо такі місця Св. Письма, ми повинні добре усвідомити собі, що властиво нас чекає у другому житті. Пам'ятаймо, що Боже слово не змінюється, тому те, що записане у Св. Письмі є абсолютно правдиве.

Знаходимо ще й **третій рід текстів,** що відносяться до пекла, а саме такі місця, де то Христос навчає, що доля проклятих не зміниться по смерті, але останеться незмінною. Ось читаємо у Св. Письмі про багача і Лазаря, що між ними така пропасть, що ніхто її не потра-

фить перейти. Ці слова Св. Письма навчають нас, що праведні навіки будуть в небі, а прокляті навіки у пеклі, одним словом, що нема зміни в вічності. Коли дерево впаде наполудне, то буде лежати наполудне, а коли на північ, то всю вічність буде лежати на тому місці. Доля людини стане припечатана зараз по смерті і ніколи вже більше не зміниться. Отже Св. Письмо учить нас зовсім виразно, що пекельні кари будуть вічні, тому не скінчаться ніколи, бо в вічності нема жадної зміни. Цеї глибокої правди не видумала жадна людина, тому, що люди не всилі видумати пекла, але про вічну кару впеклі навчив нас Сам Бог. Пекло міг сотворити тільки Бог, що є найсвятіший і бридиться гріхом і тільки Він міг об'явити його існування людям. Нам треба часто думати про цю науку, що міститься у Св. Письмі, щоб не було запізно. Небо і земля може перейти, а Боже слово не промине. Те, що Бог об'явив нам про пекло, це слово найсвятішого Бога, тому воно правдиве чи ми хочемо цього чи ні. Воно нам було об'явлене, щоб показалася безмежна Божа любов до нас тому, що Бог нас вже наперед остерігає, щоб ми колись до того місця не дісталися. Лише добре подумаймо, скільки часу посвячуємо, щоб думати про ту правду, що завжди повинна проймати нас страхом, коли думаємо про її вічну незмінність. Ніхто отже не винаходив пекла, бо Сам Бог у Своїй доброті нам його об'явив. Його сотворила Божа справедливість. Гадка про вічність це велике світло та велика поміч у житті людини. Згадка про пекло не одного напровадила на добру дорогу, тому не треба слухати того, що говорять сьогодні недовірки, але слід дивитись на те, що знаходиться у Св. Письмі так, як його пояснює Церква від самих початків свого існування. Нашим учителем повинен бути Христос і Його слова записані у Св. Письмі. Тоді будемо знати, якою дорогою ступаємо до вічности. Не треба нам старатися позбутися гадки та навчання про пекло, але навпаки тим більше ними треба перейматися. Те, що ми повинні всіми силами відкидати від себе, то тяжкий гріх, бо він провадить людину до пекла. Нам треба позбутися гріха, і тоді пекло нас не буде страшити, хоч як воно страшне. Отже, щоб не дістатися колись до вічного пекла, треба провадити добре християнське життя, бо праведне життя це запорука, що не підемо до пекла.

Раз Христос сімома хлібами і декількома рибами нагодував чотири тисячі людей. "І всі їли та наситилися, а з позосталих кусків назбирали сім кошів" (Мт. 8, 8).

Другим разом нагодував "около п'ять тисяч мужів крім жінок і дітей" (Мт. 14, 21). І ще з цього "назбирали дванадцять повних кошів" (Мт. 14, 20).

Я Прощаю Тобі, Нехай Бог Простить Танож...

о. Р. Ганас

Ці слова знайдено в деннику минулого року по катастрофі розбитого літака в диких джунглях в Маляї. В катастрофі згинуло 15 осіб. Всі згоріли, крім одинокого американця. Його тіло знайдено в кущах праліса, відослано до Америки й там поховано приватно. Зміст знайденого денника це дуже потрясаюча, трагічна та поучаюча історія з людського життя. Друкована була ця історія в кількох католицьких американських магазинах. Бажаємо передати нашим читачам її короткий зміст.

Денник отак починається: Сиджу на порозі деревляного бараку в джунглях полудневої Азії. Немає тут доріг, які лучили б мою оселю зо світом. Немає тут людей моеї раси, моеї національности чи образування, до яких я привик. Живу з тутешніми людьми самий вже більше як тридцять літ. Живу тут, щоб забути, але не забув...

Я лікар, уроджений і вихований в Америці. Я католик. Мій найближчий приятель тут це священик місіонер, десять днів дороги до нього. Він канадієць, людина великої посвяти, два рази до року відвідує мене. Він знає, що я католик, і скільки разів відвідує мене, чекає, що я попрошу о сповідь. Він напевно дивується, чому я відкидаю сповідь, коли тут немає другого священика. Завтра він знову відвідає мене та довідається про все. Завтра висповідаюся...

* * *

Година 1:35 по півночі. Я ще не сплю,бо спати не можу, не тому, що горяч вогкої ночі чи докучування тропікальних комах не дають спати, але тому, що я все є мучений споминами минулого. Під час дня маю багато праці, а ночами майже божеволію, мучений страшними привидами.

Був час, коли я був визначним лікарем для культурного суспільства. Моя жінка звалася Анна. Була одинокою дитиною богатих родичів і закінчила той самий університет, що я. Була дуже гарна та католичка. Я був дуже щасливий, що мав таку визначну жінку. Моя лікарська практика приносила мені великі доходи. Я мав більше пацієнтів, як міг обслужити.

Мав добру секретарку інфірмерку. Був вдоволений. Любив досліди, і тому перемінив пивницю мого дому на лябораторію. Так було тільки кілька літ. Потім почалися клопоти через мою жінку. Вона не бажала собі того, щоб я працював над дослідами, бо не була в нічому заінтересована, крім себе. Все вимагала від мене, щоб я завжди з нею перебував, без огляду на мої обов'язки. Не дивилася на втрати, що я особисто поносив. Половину працюючого дня я тратив на ріжні соціяльні зайняття, що їх уладжувала жінка. Мої доходи почали маліти. Я не міг навіть поплатити біжучих видатків. Я дістав працю в державній в'язниці. Це врятувало мене від банкрутства. Одним з прикрих

моїх обов'язків було стверджувати смерть засудженого в'язня, злочинця. Надходив час, що я почав ненавидіти свою жінку, бо почувався знеохочений до життя. Я любив ще жінку, але водночас ненавидів її. Часом не знав, які були мої дійсні почування. Поміж прийшла мені з цілком непредбаченої сторони, цебто від моєї секретарки. Мені було приємно кликати її по імені Ангелиною, бо була дуже подібна до моєї Анни, мала такий самий кольор волося, такий самий усміх, а ріжнилися хіба тим, що не була самолюбом. Виявляла мені повну симпатію в моїй журбі. Я багато з нею говорив, перебуваючи разом в бюрі. Згодом вже не міг без неї обійтися. Передо мною стояла трудність, я не міг почувати себе вповні щасливим, доки моє подружжя не буде зірване. Католицька віра, до якої ми належали, не дозволяла на розвід і на друге подружжя. Щось треба було робити, щоб не втратити 'щастя', але що?

Коли я роздумував над тим, Анна залишила мене. Залишаючи, написала листа, повідомляючи, що йде до мами і не поверне доти, доки не буду добрим мужем, як пристоїть на лікаря.

Залишений Анною лист зробив на мене потрясаюче враження. Я подер його на куски і викинув на вітер. Грядучі дні спричиняли мені великі терпіння. Я знаходив успокоєння тільки в п'янстві.

Ангелина плакала, бачачи, що діється зо мною. Вона перший раз поцілувала мене і почала попирати мою рацію в обвинувачуванні Анни. Проте не бажала поглиблювати непорозуміння, що заіснувало між нами. Вона навіть сподівалася, що їй удасться полагодити цілу ситуацію, тому рішила побачитися з Анною та переконати її.

Я ж був певний, що моє подружжя є скінчене, бо любив Ангелину. Я жив надіями та переконанням, що Ангелина поможе мені зчасом знайти нову будучність. Хоч все видавалося дуже трудним та безнадійним, я все таки вмовляв в себе, що все добре закінчиться.

* * *

Сталося щось страшного. Одної ночі хтось замордував мою жінку в її спальні. Поліція довго перепитувала мене, як ми жили, чому вона залишила мене, де був я в ту ніч? Я не знав. Але знайшлися свідки, які бачили мене в приблизно тому часі, коли поповнено морд в барі п'яного, і це врятувало від закиду морду. Ангелина не була такою щасливою. Двоє людей бачило, як того самого вечора вона ввійшла до дому Анни. Але ніхто не знав, коли звідтам вийшла. Вона не хотіла вияснити, чому ходила до Анни. Без сумніву, Ангелина не хотіла пошкодити мені. Вона тільки пошкодила собі. Її мовчанка зроджувала можливість вини. На сцені з'явилася мати Анни, яка зізнала, що бачила, як Ангелина входила до дому, чула сварню і погрози між Анною й Ангелиною, та бачила, як Ангелина в гніві залишила хату. Недовго потім хтось замордував Анну. Ангелина зістала арештована. Я ніколи не думав, що справа візьме такий прикрий оборот, бо сподівався, що цією поведінкою Ангелина тільки намагається замилити публічну опінію, та що зчасом вона зістане звільнена. Проте сталося щось

інше. Ангелина зістала оскаржена в морді Анни, якого не поповнила. Вона не вбила моєї жінки. Це я забив Анну.

* * *

Вкінці я промовив і висповідався голосно, перший раз за тридцять літ. Мої уста прошептали слова: "Я вбив Анну". На-пів п'яний, повний гіркости, я вдерся опівночі до спальні Анни, та задушив її своїми руками. Вона вмерла без зойку, й я спокійно неспостережений ніким залишив її дім.

* * *

А тепер Ангелина, що я полюбив і через яку забив Анну, має відповідати за мій злочин. Я найняв для її оборони найліпшого адвоката, але одного не ставало мені сили сповнити, цебто піти на поліцію та зізнати, що то я, а не Ангелина, забив Анну. Ангелину узнано винною морду та засуджено на смерть. Немає сили, щоб виявити на папері гіркість моїх почувань, коли довідався про вирок суду. Але щось ще болючіше зближалося до мене. Я як в'язничний лікар мав стверднти смерть Ангелини. Як мешканець пекла, я очікував того дня.

Був холодний з дощем і снігом переплітаний день. Не пригадую собі нічого, що попереджувало прикрі моменти того дня. Тільки спомини про чорні моменти не дають мені спати донині.

Свідки повільно почали заповнювати кімнату. Я стояв в куті кімнати наперед. Відважним кроком ввійшла Ангелина, впроваджена священиком і двома сторожами. Я знав, що її очі знайшли мене в куті. Я старався не дивитися на неї. Не було чути прохання про милосердя чи протесту. Вона збилжилася поволі на віддаль руки до мене. Я намагався замкнути очі та затикати уха, але це було неможливе. По хвилі вона пристала, вдивляючись в мене, і лагідно промовила: **"Прощаю тобі, нехай Бог простить також!"** Це було все. Вона знала, що вмирає за мене. Тисячі голосів "Вбивник" причувалися мені. Я ледве зрозумів, що діється. Повна тишина залягла кімнату. Тільки було чути молитву священика за помершу: "Нехай анголи прийдуть повітати тебе".

* * *

Ніхто не рухався, тільки удари мого серця вибивали арію "Вбивник"... Минули тижні. Для мене все проминуло. Я залишився цілковито самий. Та не у всім я залишився самий. Зо мною залишилася моя совість, яка не давала мені спокою. Вона палила як вогонь. Я добачував Анну і Ангелину в кожній тіні мойого ходу. Я чув їх голоси в кожному подуві вітру. Я добачував підозріння в кожному обличчі, яке мене стрічало на вулиці.

Я замкнув свою канцелярію і втік до найдальшого кутика країни. Я змінив назвисько. Я хотів сховатися, щоб мене ніхто не бачив і не знайшов. Де ж міг я знайти таке місце чи таке життя? Немов блискавка на небі зродилася в мені ідея. Піду в найдальше всіми залишене місце в світі. Відновлю своє лікарське знання, осяду в джунглях, де нарід не має ніякої опіки, буду лічити їх малярію, проказу, скірні недуги та недоживлювання. Це буде місце, де не будуть приходити гості, і ніхто не буде знати про мене. Посвячу своє життя для бідних і забутих. Може в праці забуду про все, про мій зло-

чин...

* * *

Маю працю, лічу тепер тисячі бідних навколо мене, лічу руками, які вбили Анну. Минуло тридцять літ, як живу в тому всіми забутому далекому від світу місці. Ні на одну хвилину не був я ще вільний спомину про морд і переляку... Моє сумління пожирає мене немов невмолимий рак. Коли минали літа, в мені зроджувався новий страх, страх перед смертю, страх перед Богом. Що станеться зо мною, коли помру? Чи буду прощений? Коли розпука та сумніви давили мою душу, я завжди чув голос Ангелини: **Прощаю тобі, нехай Бог простить також**... Вона простила мені, та чи Бог простить?

* * *

Нині я рішив просити Бога про милосердя. В цих непроходимих джунґлях на кусниках паперу пишу свою сповідь для світу. Завтра висповідаюся Богові перед священиком, що має мене відвідати. Одержу прощення гріхів, і потім вже ніколи не буду боятися. Тоді повернуся до світу, який я залишив, і сповню третю й останню сповідь перед законом. Нехай роблять зо мною, що хочуть.

* * *

Починало світати над величезними пальмами в джунґлях. Малпи скавуліли, ще сплячі птахи будилися на галузях дерев і оселя оживала до обов'язків дня. Скоро мій гість священик буде тут. Я мушу бути готовий прийняти його. Знову страх і тремтіння нападають на мене. Чую кроки на драбині до мого бараку. Священик є вже тут. Я навіть не буду розмовляти з ним, тільки зараз в дверях пічну: "Прошу о сповідь, благослови мене і прости мені, Отче, бо я тяжко згрішив"...

* * *

По летунській катастрофі знайдено в кущах пралісу тільки неспалене тіло американця та його денник. На його лиці блистів усміх. Він не був свідомий того, що смерть є так близько, а якщо був свідомий того, що смерть зближається, то він не боявся вмирати. Напевно, що помер в мирі...

* * *

Читаючи наведену, неперервно трагічну історію людського життя, як наука з неї для нашого розважання насуваються такі правди: 1) брак розуміння призначення та саможертви для добра християнського подружжя в одного з подруг, є часто причинами великих родинних трагедій. 2) Сумління це голос Бога в душі людини. Він не дасться заглушити ні літами, ні сховком у далеких джунґлях, поки не буде направлена кривда. 3) Милосердя Боже не є замкнене навіть для найбільшого грішника. Його можна дістати в сповіді, через покуту, жаль і постанову більше не грішити. 4) Призначенням жінки в християнському подружжі це молитва, покора та саможертва для життя. Де цього бракує, там радість родини заступають сльози, а життя родини смерть.

Життя подібне до гри в теніс. Хто добре його грає, той рідко програє.

Забави подібні до асекурацій. Що людина старша, то більше вони коштують її.

НЕСПОДІВАНА ПОМІЧ

В. Буженко

ТРАВНЕВЕ сонце піднеслося було вже до зеніту та прихильно позирало своїм лицем на гористу і залісену частину Місіонесу, що стирчить між Параґваєм і Бразилією.

На цій червонястій землі було спокійно. Дрімливо стояли замріяні ліси, подекуди визирали хати, а коло них люди. Настрій святковий у них—недільний. На схилі бескиду проруб і посеред нього капличка. Кілька парайсів отінюють її. Вже з дороги видко, що в капличці правиться. Двері обліплені вірними, а з середини несеться спів "Господи, помилуй" і "Подай, Господи". Потім чути проповідь священика. Говорить недовго, але зараз пізнати, що не має вправи: поволі, боязко і стримано. Скінчив. Ще пісня і народ виходить перед каплицю. Старші тут, а молодші там. Дітвора почала забаву таки на доріжці. Священик ще щось записує в захристійці, хрестить і дає вивід. Потім і собі йде між людей, що запізнатися зо своїми вірними.

—Слава Ісусу Христу!

—Слава на віки Богу!—каже котрийсь зо старших, чи не таки самий дяк. Звичайно перше питання, яке ставлять вірні новому священикові:

—Ну, отче, а як вам подобалася наша оселя?

—Дякую за запит. Гарна. Видно люди працьовиті, бо поля як грядки оброблені. Громадяни видимо вдоволені відповіддю священика. Дехто зо старших ще запитує його: Звідки, де, що? Священик чемно відповідає. Новий, недавно висвячений, вихований за границею. Ледве кілька разів виїздив правити на колонію. Йому і цікаво, як то проживають люди в цих околицях.

Громада, побачивши священика між старшими, зацікавилася і люди поволі обступили його. Кілька молодих жінок з дітьми на руках. А оце підходять ближче і хлопці. Видно вже і військо відбули. Декотрі тримаються на мійський лад. Як зайшла перерва у розмові між старшими, то один з них став на розмову з новоприбулим душпастирем. Хоч душпастир ще не так аж надто розумівся на людях, проте скоро збагнув, що має перед собою "всезнайка", який думає на своє копито ввесь світ переробити.

—Прошу Отця, скажіть мені, чого в нас так довго відправа триває?—сказав новий співрозмовець, мішаючи своїм звичаєм наші і чужі слова. До того жахливо їх перекручував.

—То може вам так тільки здається, бо ж ми сьогодні скоро справились,—відповів священик, а присутні притакнули.

—Але й так, то було довго... бо в "'тутешній" церкві, то за пів години все покінчене!—навчав молодик.

—Що?! Співана Служба Божа і проповідь в тутешній церкві за пів години?

—Нащо співана? То "міса" правиться.

—А то я теж, як правлю читану,то 30 мінут мені вистачає.

—Але ми в нашій церкві не розуміємо...

—А в "тутешній" що ж ви там "розумієте?"—спитав священик.

—Ми по-нашому читати не вміємо...

—То невелика річ навчитися, —відбився священик.

—Нема часу, Отче, то все одно на якій мові Богу молитися, —сказав якийсь другий парубок, що теж намірявся "переїхатися" по священикові й його "переговорити" на свої погляди... Знову ж душпастир не хотів так відразу зразити собі тих зухвальців, яких сьогодні чимало по наших громадах. Ось тому відповідав коректно і спокійно. Однак чувся осамітнений, бо старші самі не вміли як слід цієї справи молоді розв'язати і вони не раз мусіли тільки мовчати чи гірко нарікати, що "молодь пропадає", а конкретної розв'язки на це питання не вміли дати.

Молодики наче відчули свою перевагу над старшими і навіть над душпастирем, і почали ще більше атакувати становище нашої громади і нашої Церкви по інших країнах. Головно вчепилися "задовгости" відправ.

Коли ж мізок священика напружено працював і розум підшукував нових аргументів, тоді до розмови приступив один чоловік збоку. Це був той з новоприбулих по останній війні. Його прозивали місцеві "китайцем".

—Молоді панове, — почав скиталець—дозвольте мені сказати кілька слів. —Ви бачите, належу до людей "модерних". що я ще розмірно молодий. І навіть що більше, я, бувши уродженцем східніх земель України, не мав нагоди жити в таких гарних обставинах, як ви. У нас релігія була заборонена. Я—дотого був комсомолцем і до певного часу Бога не признавав, тобто вважав себе за атеїста! Розумієте?!

Молодики зацікавлено мовчали. А східняк тягнув далі:

—Тому то бачите, я повинен не тільки на цю довгу Службу не йти, а навіть для мене може бути байдужа й коротка служба в "тутешній" церкві. Так, чи не так??!!

—Гм...—хтось пробурмотів, а решта мовчала і ті молоді і старі, як теж і сам душпастир.

—Всетаки я йду і то на ту "довгу" відправу. А мені, знаєте, що з містечка їхати до вас на відправу, то є 15 км. Тоді, коли в мене під носом є каплиця і там є тутешня, як ви кажете, міса! І ще як би наша довша Служба служилася, то я б ішов і не протестував! А знаєте чому? Знаєте??!!

—Бо Сатані люди служать і надто служать, і то не тільки одного дня годинку на тиждень чи на місяць, але щодня, цілими днями і ночами і ні слова не кажуть. Навіть їм така скарга на уста не приходить, як оце вам. То ми християни, мали б скорочувати наші і так короткі відправи, бо вони гейби для нас мали бути "задовгі"? Щоб скріпити свої виводи наведу приклад з власного життя, коли я служив ще Сатані червоному, бувши в Совітах. По фаху я педагог, чи по нашому, професор. Кожної днини мусів вставати раненько, бо до моєї школи було добрий кавалок дороги. Щонебудь з'їв, і до праці. Був у школі до самого вечора, а може, гадаєте, увечері так зараз і додому біг? О, так було дуже рідко, бо майже кожного вечора були учительські наради. Раз самі вчителі, раз з директором, іншим разом приїжджав хтось із партійних і треба було бути до півночі, як не дальше. А коли попрати зшитки дітей, а коли повиповняти різні "бленкети", що їх мусово подати до вищої влади? І то так тиждень за тижнем і місяць за місяцем. Нема різниці, чи це літо, чи зима. Навіть на вакаціях не було спокою: різні курси, поїздки, і навіть запрягали педагогів до звичайної фізичної праці при збірці пшениці, буряків, тощо. І нехай хтось щось скаже, нехай вам протестує, як оце ви собі дозволяєте перед новим і незнайомим чоловіком-священиком, що Христа представляє. Було вийти скоріше або спізнитися на працю... То, знаєте, як карали?! За кілька мінут спізнення роки Сибіру, а за кілька колосків пшениці чи жита навіть розстрілом карали!— А ви, панове, прийшли до церкви вже по Євангелії, і навіть не чекали до кінця Служби Божої, бо ще перед Св. Причастям вийшли,—звернувся тепер до молодиків скиталець,— і ви смієте казати, що наша відправа задовга чи що ви її не розумієте?? Сором вам! Якраз через оті короткі "міси" і таких модерних "вірних" Церква не може як слід виконати свого післанництва і не може приносити повного і правдивого щастя, що тільки вона його має і дати може!!

* * *

Тут промовець ввірвав. Молодики стояли зо спущеними головами. Старші теж мовчали. Душпастир хотів щось сказати, але не знав, як це зробити, бо це була не тільки несподівана для нього поміч, але й успішна.

* * *

Того самого вечора власник коршми не був вдоволений з заробітків. Недільня гульня зовсім не вдалася. Не було чим навіть музики оплатити. Як за місяць знову прибув душпастир на цю оселю, то ввесь пообідний час учив молодь співати... Службу Божу на два голоси.

СВЯТИЙ ВОЛОДИМИР

СВЯТОСЛАВ, син Ольги, не хотів піти за прикладом побожної та святої матері, приймаючи християнську віру, бо казав: "Якщо я навернуся на нову віру, так мої поганські дружинники будуть сміятися з мене!"

Відважний Володимир, внук Ольги, так само зразу не хотів схилити буйної голови перед покірний Христом і Його Євангелією, бо свавільне життя, війна, закріплення держави займали всі його здібності. Проте Божа ласка сильніша ніж людська впертість. В Божому Провидінні надійшов був час, щоб справдилися слова Святого Апостола Андрея, які він виголосив на київських горах: "Хрест засіяє на цих горах, бо ласка Св. Євангелії просвітить руську землю!"

Молодий Володимир змагався криваво зо своїми братами за престол Київської держави. Багато крови братньої полялося по руській землі. Володимир здійснив свої мрії, з'єднав в одну державу порозбивані та розсварені племена, ставши

єдиним володарем розлогої Київської держави.

В краю настав спокій. Здібний монарх зачав організувати молоду державу на тривких основах, щоб запевнити їй могутність і славу, що їй належалася в тодішньому світі.

Проте як розумний володар бачив, що держава не може бути тривка, коли вона спирається тільки на фізичній силі. Знав він про могутні держави Европи, що проживали по засадам християнської віри та досягали великого добробуту. Оттому Володимир рішився прийняти християнську релігію, що голосячи братерство,пошану до авторитету володаря як представника Божої влади, почуття обов'язку супроти ближніх і держави, витворює в громадянах моральну злуку та єдність, якої не створить ніяка фізична сила чи страх. Примус може викликати рабський послух. Свята Євангелія реформує духа та чинить людину доброю внутрі та назовні, шляхетною, благородною, моральною, вчить шанувати чуже добро та життя, подає вдоволення в житті, спокій при смерті та вічну славу в небі.

Отак християнство це найбільша сила в розбудові держави, в поширенні культури та закріпленні в душах правдивого патріотизму, бо наказує любити свій край і життя скласти за нього, якщо зайде потреба.

Надійшов 988 рік, що став переломовим у житті так Володимира, як і Руси-України. Володимир прийняв святе хрещення й одружився з грецькою царівною Анною, що була католичкою, бо Греція тоді підлягала папській владі в церковних справах і царгородські патріярхи слухали Папи як свого

законного зверхника. Греція відділилася від Риму в 1054 році більше із політичних аніж релігійних мотивів. Грецькі цісарі згодом примусили трьох східніх патріярхів, єрусалимського, антіохійського й александрійського зірвати з Апостольською Столицею, хоч зразу ті патріярхи гостро осуджували діло Мих. Керулярія, справника розриву; та старалися перепинити лихо, що стільки нещасть принесло Христовій Церкві.

Сам прийнявши хрещення, Володимир узявся підготовляти свій нарід до хрещення, бо бажав, щоб і його просвітило світло Христової Євангелії. Це сталося 988 року в Києві.

Поганство зразу опиралося новій вірі, особливо по провінціях, але ласка Божа, ревність Володимира, невтомність священиків і місіонерів перемогли спротив і світло Євангелії осяло Україну, ставляючи її в ряди цивілізованих народів світу.

Володимир, бояри, княжі дружинники добрим прикладом присвічували народові в християнськім житті. Церкви, школи доконали діло навернення всієї держави. Крім шкіл Володимир будував манастирі, що стали вогнищами науки та просвіти, закладав притулки для вбогих і сиріт, лічниці для хворих, дбаючи про добро своїх підданих і поліпшуючи обичаї та громадянські взаємини поміж населенням.

Вдячний нарід прозвав Володимира "ясним сонічком" і зачислив його до хору Святих за його великі добродійства та прикладне життя.

Срібний Ювілей Священства

ПРЕП. о. С. ШИРОГО, ЧНІ.

25 липня 1962 р. Преп. о. Ст. Ширий, ЧНІ., святкує 25-ліття свого рукоположення на священика-місіонаря Редемпториста. Ювілят ур. в Західній Україні в селі Жовтанцях, пов. Жовква, 14 квітня 1912 р.

Народну школу закінчив у рідним селі в 1925 р. і тоді вступив до Ювенату ОО. Редемптористів у Збоїсках біля Львова. По скінченні Ювенату в 1931 р. рішився стати членом Чину Пресв. Ізбавителя і вступив до новіціяту Отців Редемптористів у Голосу Великім біля Львова.

По новіціяті виїхав до Бельгії на філософічні та богословські студії. 25 липня 1937 р. Преосвящ. Ник. Чарнецький, ЧНІ., висвятив його на священика.

В 1938 р. Ювілят вернувся до Західньої України і став професором у Ювенаті в Збоїсках. Під час воєнної завірюхи він опинився в одній парафії біля Белза, де пробув два роки. По зайнятті Галичини німцями в 1941 р. вертається до Збоїськ, де знову займається навчанням ювеністів аж до 1944.

З другим приходом большевиків у 1944 р. Ювілят за позволенням настоятелів вибирається на Словаччину, а в 1946 р. виїжджає до Бельгії, де два роки займається душпастирюванням між нашими іміграитами, що працювали в копальнях вугілля.

В 1948 р. настоятель Йорктонської віцепровінції в Канаді спроваджує Ювілята до Канади, де він стає професором у нашій великій семінарії, що зразу була в Ватерфорді, а потім у Медовил, Онт. Там навчав студентів-богословів канонічного права, музики і церковного співу, провадячи семінарійний хор. Крім цього був економом монастиря-семінарії.

Преп. о. С. Ширий, ЧНІ.

Поруч професури займався так само душпастирською працею в Брентфорді, Чатам, Делгай, Ст. Томас і деінде, куди доїжджав на богослуження.

Від осени 1958 р. був сотрудником при нашій церкві Пресв. Евхаристії в Торонті, Онт.,а наступного року переїхав до Айтуни. Якийсь час був також у Йорктоні, але потім знову перенесено його до Айтуни, Саск., де пробуває досьогодні, працюючи по різних колоніях.

Час від часу Отець Ювілят присилає пісні під нотами до Голосу Спасителя. Він уложив ноти під тропарі і кондаки для другого видання нашого англомовного молитовника **Мій Божественний Приятель.**

Преп. Отець Степан Ширий, поруч священства, святкує теж 50-ліття своїх уродин.

Отці Редемптористи, його співбратя, щиро бажають Ювілятові обильного благословення на многі і благі літа. Многая літа!

Благословення Малої Семінарії Отців Редемптористів

(Роблин, Ман., 3. VI. 1962)

День 3 червня 1962 р. назавжди залишиться в пам'яті українських Отців Редемптористів Йорктонської Провінції, бо в цей день поблагословлено нову Колегію Св. Володимира. Дотеперішня Колегія стала обителею Отців професорів. Студенти перейшли на помешкання та науку до новозбудованої і модерно вмебльованої колегії, що її офіційно відчинено 3 червня.

Отці Редемптористи, поруч власного освячення, мають завдання голосити місії найбільше опущеним душам. Тепер же ці душі знаходяться так по фармах, як і по великих містах. До виконання цього шляхетного завдання потрібний постійний доплив нових сил —місіонерів. Нова Колегія Св. Володимира в великій мірі допоможе Отцям Редемптористам Східнього Обряду виховати і підготовити цих місіонерів для українського народу не тільки в Канаді й Америці, але й по інших континентах, особливо в нашій батьківщині Україні.

Дотеперішня Колегія була абсолютно замала, бо могла вмістити всього около 45 учнів. Теперішня Колегія годна вмістити 112 студентів.

* * *

Збудування нової Колегії треба завдячувати найперше молодим Отцям Професорам, особливо її енергійному директорові, о. Несторові Годованому, і фінансивій помочі Преосвящ. Митрополита Кир Максима Германюка й інших добродіїв і добродійок, і їх дуже багато. Велику заслугу в побудові цієї Колегії мають теж попередній Протоігумен, Вол. Маланчук, теперішній єпископ для українців у Франції, і теперішній Протоігумен-Провінціял, Вол. Краєвський, довголітній місіонер нової української провінції ЧНІ.

Благословення Колегії

В 10 год. врано 3 червня Преосвящ. Кир Максим Германюк, ЧНІ., відправив арх. Літургію в асисті Впр. о. В. Краєвського, Впр. о. Др. М. Гнеська, ЧСВВ., Олешка і П. Лаптути, ЧНІ., бувшого директора Колегії. Дияконували Пр. Отці Дибка і Перейда, обидва професори Колегії.

Впр. др. о. М. Гнесько, ЧСВВ., виголосив укр. проповідь, а отець Корбет, ЧНІ., представник едмонтонської редемптористичної провінції англійську. Співав хор із церкви Св. Николая з Вінніпегу під батутою Впр. о. Протоігумена, Б. Слободи, ЧСВВ.

Лицарі Колюмба відділу Св. Йосафата з Вінніпегу були почесною сторожжю під час Бож. Літургії.

Пополудні о 3-ій год. перед головним входом до Колегії відбулося благословення Малої Семінарії. Преосвящ. Митрополит Кир Максим довершив благословення, а преміер Манітоби, Д. Роблин, офіційно відчинив її, виголосивши коротку, але змістовну доповідь про важність українського виховання наших майбутніх провідників. Шкільний інспектор І. Гибсон і Ф. Кузик асистували йому, а пан М. Смерчанський був господарем. Около 500 осіб з різних сторін Канади взяло участь у цім посвяченні. Між учасниками були представники редемптористичних провінцій Квебеку, Торонта й Едмонтону.

О год. 4 пополудні зараз по благословенні Колегії був прегарний бенкет в колегіяльній роблинській залі. Хор під батутою Впр. о. Б. Слободи, деклямації і танці ювеністів Колегії захопили слухачів і глядачів, особливо англомовних. Одна визначна дама француженка з Вінніпегу заявила: "Всі народи мають свої спеціяльності, але ніхто так не плекає їх, як українці".

Під час концерту промовляли пані **Вавриков** з Вінніпегу. Вона підкреслила потребу сильних характерів для боротьби з комунізмом.

Потім говорив преміер **Роблин,** вітаючи приявних коротким привітом в укр. мові. В англійській промові підкреслив обов'язок українців плекати свою мову і культуру, бо тільки так зможуть вложити свій вклад у загальну культуру Канади. Він заявив, що "спів хору Св. Николая і танці наших ювеністів захопили його".

Пан **Молгат,** ліберальний провідник Манітоби, склав побажання, щоб новопосвячена Колегія плекала численні священичі покликання.

Преосвящ. **Максим Германюк** промовляв у трьох мовах, укр., англ. і французькій, підкреслюючи обов'язок Колегії виховувати ювеністів згідно з українськими традиціями і українським духом, бо тільки так вона причиниться до збагачення духовости Канади й Америки.

Впр. о. Н. **Годований** відчитав гратуляційну телеграму Впр. отця В. Годро, архимандрита Чину ОО. Редемптористів з Риму.

Потім роздано стипендії і нагороди деяким визначнішим студентам Колегії.

* * *

По концерті був бенкет в парафіяльній залі, де представники едмонтонської і торонтонської і французької провінції, і ОО. Василіян зложили побажання. Під час бенкету довший привіт виголосив Впр. о. Вол. Краєвський, гратулюючи батькам і матеріям молодих Отців Редемптористів і ювеністів. Приявні повітали цих щасливих батьків рясними оплесками. Між приявними були батько і мати о. Директора Н. Годованого, що прибули на свято з Торонта.

* * *

На 4 червня була в 10 год. подячна Служба Божа. Пополудні був обід і декляматорський концерт для приявних священиків, а було їх около 30. Студенти пречудно попписалися деклямаціями. Всі вони гарно деклямували, особливо Я. Бучинський, що з глибоким відчуттям віддав поему Шевченка "Неофіти". За це належиться щира подяка так ювеністам, як їхньому професорові Впр. о. Й. Корбі, ЧНІ., що підготовив цей декляматорський концерт.

* * *

Українські Батьки, Канади і Америки, висилайте своїх синів до Колегії Св. Володимира, щоб вчилися на священиків-місіонерів, бо брак священства в нашій канадо-американській Церкві це головна загроза нашому національному існуванню в Канаді й Америці. Ми самі мусимо дати нашій Церкві священиків, бо вони вже не приїдуть зо Старого Краю, як це колись бувало.

Це знаний факт, що наше національне і релігійне життя зосереджується біля Церкви. Як не буде священиків,

то треба буде замикати церкви, а без власних церков наш нарід розплинеться в канадійськім і американськім морю так, що колись сліду не стане по нас. Це буде моральне, національне і обрядове самогубство. Батьки патріоти, це ваш священний обов'язок не допустити до цього самогубства. Отож висилайте своїх синів до Колегії Св. Володимира в Роблині.

Прошу писати по інформації:

ST. VLADIMIR'S COLLEGE
Roblin, Man., Canada.

Подав о. М. Щудло, ЧНІ.

СВ. АЛЬФОНС ЛІҐОРІЙ
(1696-1787)

Св. Альфонс Ліґорій це один із найбільших подвижників Христової Церкви. Нема багато Святих, що дорівняли б йому в праці та ревності для спасіння душ. Був дуже плодовитим, аскетичним письменником, знаменитим місіонером, провідником душ, проповідником, знавцем морального богослов'я, основником Чину Отців Редемптористів і взірцевим єпископом-архипастирем.

Його довге життя було сповнене численними стражданнями, серед яких завжди любляче і покірно корився Божій волі.

* * *

Св. Альфонс народився в сільці Маріянелля біля Неаполю в Італії. В 16-ім році життя був уже адвокатом, бо скоро і визначно закінчив університетські студії.

Згодом покинув блискучу адвокатську карієру, щоб стати священиком. Став ним 21 грудня 1726 р. Відразу зачав трудитися між убогими. В 1732 р. заложив Чин ОО. Редемптористів, щоб працювати між найбільше опущеними душами. Церква канонізувала його в 1839 р.

Визначався великою набожністю до Божої Матері, твердячи: **"Дитина Марії не загине"**

За його заслуги в провідництві душ і моральнім богослов'ї Церква в 1950 р. проголосила його небесним покровителем католицьких богословів і сповідників.

* * *

Чин Отців Редемптористів сьогодні нараховує 32 провінції й понад 8,000 членів розсіяних по цілім світі. Між цими провінціями є одна українська провінція в Канаді й Америці. Є так само ще дві українські віцепровінції, одна в Західній Україні, а друга на Закарпатті.

Mental Health or Religion?

M. Schudlo, CSsR.

YOU must have heard such expression as "mental health" or "peace of mind." There are many modern promotors of this new kind of remedy against all possible mental and physical disturbances caused by the present-day rush in the daily life, family quarrels and failures in business or work.

A propagator of this new therapy stated that the end of man's life on earth is "complete realization of human personality." He affirms his faith in man by renouncing the "old attitudes involved in worship and prayer". Here is his statement: "Man will learn to face the crises of life in terms of his knowledge of their naturalness." Reasonable and manly attitudes will be fostered by education and supported by custom. We assume that humanism will take the path of social and mental hygiene and discourage sentimental and unreal hopes and wishful thinking."

Thus naturalism (the doctrine that we do not need God's help and revelation to arrange our earthly life) and mental hygiene are indeed walking the same agnostic and materialistic path.

Fr. O. F. Kelly refutes this agnostic attitude of some pseudo-scientists when he says: "As a psychiatrist, I can assure you that the psychiatrists have a lot to learn from religion." It's wrong to affirm that the priests alone may learn everything from psychiatry.

The promotors of mental hygiene give the impression that psychiatry is a substitute for religion, and there is a great danger of that today. If they ever succeed to convince the people that mental hygiene can take place of religion in our daily life, then the goal of our earthly life will not be God, but self-expression, the same goal that Satan presented to our first parents, Adam and Eve, when he said: "If you

eat the fruit, you will be as gods" (See: Gen. 3).

What's wrong with the present-day psychiatry? The main evil is that it does not go along the lines of Christian religion and philosophy. It does not recognize man as God's creature composed of body and soul, whose purpose in creation is to know, to love, and to serve his Maker.

Despite the occasional statements "psychiatry needs religion" the behavior of most of its "preachers" refutes these soothing declarations. Dr. Karl Menninger is one of the most prominent psychiatrists of this kind. He lists under the "Fantasies of extraordinary birth" the stories of Moses and Jesus" whom he places on the same historical level as Oedipus and Hercules. To him religion is 'an illusion', but he adds that "some illusions are necessary to life." For the Canadian Dr. G .Brock Chisholm, the Ten Commandments have no 'practical value' and the concept of sin is born of our desire to control others, while belief in an after-life was 'invented by morbid imagination' to frighten hundreds of millions of people into obedience'. He rejects the consoling belief in God that knows everything and cares for everyone because such belief corrupts 'man's integrity.' The various religious beliefs, the Christian faith included,

are just 'old theories' to him! He wants a new education that would do away with a "lot of our dearest certainties", such as original sin and other articles of faith found in the Gospel of Christ.

Dr. H. Overstreet deplores the 'goodness-badness' theory and advocates replacing it with 'maturity-immaturity' theory. No one is bad, he says, but just immature, and he quotes the words of Our Lord in regard to His torturers: "Father, forgive them," wherewith he tries to convince his readers that Christ did not regard them as bad, but simply as 'immature,' as "ungrown-up."

He does not admit that the present-day Christian religion is the same as that taught by Our Lord because Christ's religion was nothing but an 'invitation to maturity.' No unity among various religions can be achieved, unless they accept "the maturing of man as the central aim of life." Any system that asks man to leave the defining of spiritual responsibility to a priest or minister "invites him to remain immature," and the Ten Commandments have been turned by 'immature minds' into a series of taboos, and given a 'literal and narrow interpretation! Dr. H. Overstreet says.

Dr. Erick Fromm does not care "whether man returns to religion and believes in God but whether he lives, loves and thinks truth, for only man can determine the criterion for virtue and sin, and not an authority transcending him!"

Dr. J. Moreno looks towards a new type of religion modernized and improved by the insights of Marxism and psychoanalysis.

* * *

We have quoted a few excerpts from the writings of the promoters of mental hygiene because they are representatives of a great number of people who follow them, putting mental health above religion or even discarding the latter altogether. It is well-known fact that psychiatric or psychological help is mostly needed by those who have no religion at all or if they do have it, it practically amounts to nothing. We need the Great Divine Physician to heal our sick souls which but too often cause physical disorders in those whose soul is sick with sin and disorder.

Dr. J. A. Hadfield, one of the greatest English psychiatrists, writes: "Speaking as a student of psychotherapy who, as such, has no concern with theology, I am convinced that the Christian religion is one of the most valuable and potent influence for producing that harmony and peace of mind and that confidence of soul which is needed to bring health and power to a large portion of nervous patients."

Dr. William Brown, a psychotherapist, says: "I have become more convinced than ever that religion is the most important thing in life, and that it is essential to mental health."

A well-known authority on psychoanalysis, Dr. C. G. Young, a Jew, who broke away from the Freudian philosophy, writes: "During the past thirty years, people from all the civilized countries of the earth have consulted me. I have treated many hundreds of patients, the larger number being Protestants, a small number Jews, and not more than five or six believing Catholics. Among all my patients in the second half of life, that is to say over thirty-five, there has not been one whose problem in the last resort was not that of finding a religious outlook on life. It is safe to say that everyone of them fell ill because he had lost that which the living religions of every age have given to their followers, and none of them has been really healed who did not regain his religious outlook."

This is a great acknowledgment for religion, especially for the Catholic, from a Jewish scholar in psychiatry!

Many people who turn away from God must turn to psychiatry in the hope of finding relief from their emotional stress and unhappiness. Dr. Young testifies that psychiatry swept over the Protestant countries of Europe at the time which "coincided with the general exodus from the Church."

Some people turn to psychotherapy because its promotors assure them that their moral failures and disorders are not sins punishable by God, while the religious therapy, being realistic, calls a sin a sin and recommends repentance in order to atone for it and thus obtain forgiveness from God. Denial of guilt is more attractive than self-accusation. For this reason, many people turn to the agnostic healers seeking relief from the torture of their guilty conscience.

We must refute the false maxims and claims of the agnostic psychiatry because it is a part of the hidden plot to attack and destroy religion today. No man can be spiritually healthy and happy without God, for as the stomach yearns for food and the eye for light and the harmony, so the soul craves God. No wonder! St. Paul says: "In Him we live, and move, and are!" (Acts: 17, 28).

Christian Education of Youth

Stephen Prystupa

"I am the Way, and the Truth, and the Life" (John: 14; 16). These are the words of the second Person of the Holy Trinity Who came on earth to show man how to achieve his ultimate end, heaven. If Christ is the "Way, and the Truth, and the Life," then indeed it is logical that man should have a Christian education by which he can learn those doctrines and principles taught by Christ which are so essential to his proper end with God in heaven. At no period in life is a Christian education more essential to a man's well-being morally and spiritually than during the period of his youth.

Modern psychology is quick to point out that youth is the most formative period in a man's life. Youth is potential sanctity, but, equally as much, it is potential sin. Youth is plastic city. Few men recognize this characteristic of youth better than Hitler did when he wrote in his book, 'Mein Kampf':

"Look at these young men and boys! What material! I shall eradicate the thousands of years of human domestication. Brutal youth ... that is what I am after ... I want to see once more in its eyes the gleam ... of the beast of prey. With these I can make a new world ... and, create a new order." Hitler indeed hoped to mold the German youth into a veritable devilry. How are we going to mold ours?

* * *

Youth, we must agree, should be molded in such a way as to enable it to live a full life and, ultimately, by this full life attain eternal bliss in heaven; this, in fact, is the basic aim of the Christian education of youth. In order to accomplish this aim we must, as Pope Pius XI has warned, consider the youth as "whole and entire, soul, united to body in unity of nature, with all his faculties natural and supernatural, such as right reason and revelation show him to be" (Papal Encyclical, Rappresentanti In Terra). If Christian education is to form a perfect Christian, it must consider every aspect of human life, physical, spiritual, intellectual and moral. Christian education must prepare the youth for his responsibility to himself as an individual, to his family, to society in general and to his Creator. To accomplish all these aims, Christian education must be carried to every environment — to the home, to the school, to the Church and to the outside world. Unremitting co-operation by the family, the Church and the civil society or the State is imperative.

"The family is the first natural and necessary element in the educational environment of the child" (Pius XI). Since the parents give existence to the child, their right to educate their child supersedes the right of the state. However, the parents have no despotic right over their child. They are obligated to use their parental authority first of all to impress upon the child basic Christian principles such as love, charity and purity as well as some of the basic doctrines of the Catholic faith. Not only are they to provide for the moral and spiritual training of the child, but they are also to see to it that the child gets adequate education for its temporal well-being, its civic duty and its physical well-being. Catholic parents are required to send their children to a Catholic school, since the so-called neutral or public schools tend to negate or ignore religious principles altogether, leaving the child to develop its principles, if they can be called principles, accidentally. If no Catholic school is available, parents should make a serious attempt to obtain regular religious instruction. Because children cannot be isolated from the outside world, parents should forewarn and forearm their children against bad movies and other social evils.

The state also has a responsibility in Christian education. Primarily the state is required to provide education essential for the temporal well-being of the child. It has the temporal authority by which to support and set the standards for such education. The state in conjunction with the Church and the family should prepare the child for his civic and social responsibilities. It should use its authority to protect the natural rights of the family and secure the supernatural rights of the Church to provide a Christian education. Where a Catholic school system is not possible, it should at least secure a separate school system or a right to religious instruction. The state has the added function of interceding for the child so as to enable it to get a Christian education in cases where parents, due to mental, physical or moral failings, cannot provide it.

The Church was established by Christ to perpetuate His teaching mission on earth. It is therefore the infallible and pre-eminent dispensary of knowledge on earth. In this capacity, the Church has exclusive rights to the moral and spiritual well-being of the child. Wherever possible, it should attempt to establish Catholic schools where the "Perfect Catholic" can be formed in both mind and soul. It should provide Sacraments and sacred rites and services to stimulate the spiritual, moral and intellectual education of the child. The Church should oversee all curricula, texts and teaching

methods to insure that any principles that may be impressed upon the child by these are in accord with Catholic principles, for instance, obedience, respect for authority, nationalism. Finally, the Church should advise parents as to desirable training and education for children and warn them against movies and books, detrimental to young children. Especially where Catholic schools cannot be established, teachers, as delegated dispensaries of Christian teaching, should take it upon themselves to obtain a thorough grounding in Catholic educational philosophy, methods, and principles so as to extend the arm of the Church in her mission to educate.

If the family, the Church, and the State with assistance of the Christian teacher, work in harmony to give youth a Christian education, it is indeed probable that the mature Christian youth will be a tribute to his parents, a loyal citizen of his country and a faithful servant of God.

KNOWING OURSELVES – How faulty is our Philosophy of Life?

Brother Vincent, CSSR.

WE are here using the expression, "philosophy of life", in its popular sense, that is, way of life, the daily and weekly habits we have chosen for ourselves, the concept of happiness for ourselves, the attitude we take in facing the diverse circumstances of life, our purpose in life not only for ourselves but also for the sake of society; our ideas, notions, and beliefs about life which to some free-thinkers may be the heresy of their strictly "private religion." (Philosophy in its classical sense is an immeasureably vaster field of thought. It is a true science. It concerns itself with all knowledge whether with relation to man or to the entire world surrounding man. It gives order to all knowledge. It interests itself specifically in the ultimate questions in man's quest for truth. "Philosophy of life" is but a small chapter in the philosophical science of ethics, one of numerous branches of philosophy).

Widespread Materialistic Philosophy of Today

A very tempting but seductive philosophy of life is one very common in this modern age. It is the philosophy of life of the materialist, of the weak of faith, of the practical atheist. The adherent of this philosophy lives chiefly for the material things of the world. His aim is to secure for himself maximum of comforts, pleasures, and luxuries in life. He strives for a maximum of earning power: "Money buys everything," "Wealth means security." The dollar becomes his daily god. We are here speaking of a philosophy widespread on our own continent within capitalism itself. (Though communism is atheistic materialism, its ideals and methods are different. Personal wealth is not its goal).

The materialist tends to regard the Christian virtuous life as simpleness and foolishness. The worship of God becomes an abomination to him. Reli-

gious instruction becomes grievous to him. He may become so perverted that he will laugh at sin.

There are some that become extreme materiaslists, irreligious and ungodly; more tend to compromise with the materialist's way of life, retaining some Christian beliefs and habits, yet imitating the materialistic pagans in many ways. Most of us are constantly being drawn to the enticing ways of the modern trend. Advancements in technology, secular education, radio, T.V., movies and secularistic magazines are exerting a powerful influence on the Christian of today. The good Christian is under constant pressure to follow the ways of the worldlings. Many unknowingly adopt the indiscreet habit of the worldlings. Others fear that if they do not become conformists to the ways of the world, they will lose popularity, be frowned upon or even be despised. Some will justify their attitude by professing "sophistication" or "broadmindedness."

The following lines from the Old Testament, Book of Wisdom, chapter 2, candidly describe the innermost, secretive beliefs and aims of the ungodly materialist:

"For they have said, reasoning with themselves, but not right: The time of our life is short and tedious, and in the end of a man there is no remedy, and no man has known to have returned from hell.

"For we are born of nothing, and after this we shall be as if we had not been; for the breath in our nostrils is smoke; and speech a spark to move our heart.

"Which being put out, our body shall be ashes, and our spirit shall be poured abroad as soft air, and our life shall pass away as the trace of a cloud, and shall be dispersed as a mist which is driven away by the beams of the sun and overpowered with the heat thereof.

"Come therefore, and let us enjoy the good things that are present, and let us speedily use the creatures as in youth.

"Let us fill ourselves with costly wine and ointments; and let not the flower of the time pass by us.

"Let us crown ourselves with roses before they are withered; let no meadow escape our riot.

"Let none of us go without his part in luxury; let us everywhere leave tokens of joy, for this is our portion and this is our lot."

Illusions and Deceptions of Materialism

This modern, and yet ancient, philosophy of life is an utter illusion and deception. Those that follow this way of life are going along a road which will not take them to the place they wish to reach, that is, to their own happiness. The pagan Greeks themselves before Christ taught that happiness is attained through virtue. The materialists seek a false happiness. The world is deceiving them with honeyed words. Their way of life is wretched, and it will lead them to a greater wretchedness. One delusion after another awaits them.

"The glory of the world is loud-sounding; it is but the roar of waters falling upon rocks; observe how the water dashes along, how it glides away; and since you observe its onward rushing current, take care lest it suck you in."

Despising this flowing, dashing, eddying stream — despise it." All flesh is grass, and all the glory thereof, as the flower of the field. The grass is withered and the flower is fallen" (Isaias 40, 6).

"If you would live happily, love with your whole heart for God promises more than what the world promises: and fear the warnings of God more than those of the world" (St. Aug.).

The worldly man is blinded. (Parable of the sower): "The words sown among the thorns describe one who hears the message; but the cares of

the world and the deceitful attractions of wealth utterly choke the message, and it turns out barren" (Matt. 13, 22).

"The light is come into the world, but men loved darkness more than the light, because their lives were bad. Only the evil doer hates the light and refuses to face the light, for fear his practices may be exposed; but one who lives up to the truth faces the light, so that everybody can see that his life is lived in union with God" (John: 3, 19-22).

The worldly life bring untold evils, evils towards God, to man himself, and to society. Man tends to follow his baser nature; he is led to blind selfishness, haughtiness, greed, covetousness, distrust, envy, hatred, which as growing leaven, leads to more malicious acts. As Book of Wisdom, chapter 2, prophecises:

(Materialist speaking) "For if he be the true son of God, He will defend him, and will deliver him from the hands of his enemies.

"Let us examine him by outrages and tortures, that we may know his meekness, and try his patience.

"Let us condemn him to a most shameful death..."

Christian life — diametrically contrary to the worldly life

Recall these words of Our Lord, exhorting us not to seek worldly things inordinately. (Sermon on the Mount):

The **beatitudes:** "Blessed are the poor in spirit..." etc.

"Do not lay up treasures for yourselves on earth, where moth devours and rust consumes, and where thieves break in and steal; but lay up treasures for yourselves in heaven, where neither moth devours and rust consumes, nor thieves break in and steal. After all, where your treasure is, there, too, your heart is bound to be" (Matt. 6, 19-21).

"A man cannot be the slave of two masters. He will either hate the one and love the other, or at least, be attentive to the one and neglectful of the other. You cannot have money and God for masters" (Matt. 6: 24).

"Be not solicitous for your life's needs..." (Matt. 6: 25).

"...for a man's life does not consist in the abundance of things which he possesses" (Luke 12, 15).

Recall the admonitions of St. Paul and the other Apostles: "Beware lest any man cheat you by philosophy and vain deceit according to the tradition of men, according to the elements of the world, and not according to Christ" (Col. 2, 8).

"Thus we shall no longer be children tossed to and fro and carried about by every wind of doctrine, which wicked men devise with the ingenuity and cleverness that error suggests" (Eph. 4, 14).

"As I have often said to you, and now repeat with tears, there are many who conduct themselves as enemies of the cross of Christ. Their end is ruin, their god is their belly, their glory is their shame, they are earthly minded" (Phil. 3, 18).

"Do not love the world or what the world has to offer. If anyone loves the world, he has no love for the Father, because all that the world has to offer is the cravings that arise from our fallen nature, the cravings that arise from what we see and a vain display in one's mode of life" (John 2, 15).

"...do you not know that friendship with the world means enmity with God?" (James 4, 4).

The Christian life, which is a life of the cross with all its sublime implications of love, virtue, sacrifice, life eternal, is the true wisdom of God:

"Whereas the message that the cross proclaims is nonsense to those who are on the road to destruction, to us who are on the road to salvation, it is the power of God. Where is the "wise" man? Where is the philosopher of the world? Has not God turned to nonsense the "wisdom" of this

world? We preach Christ crucified — to the Jews a stumbling block, and to the Gentiles an absurdity, but to those who are called... Christ, the power of God, and the wisdom of God. Why, there is more wisdom in the 'absurdity' of God than in all the 'wisdom' of men, and more right in the 'weakness' of God than in all the might of men... From him comes your union with Jesus Christ Who has become for us God-given wisdom and holiness and sanctification and redemption..." (1 Corin. 1, 18-24).

Prayer of St. Augustine who in his youth had been seduced into the sinful, worldly ways of the pagan Romans in the 4th century A.D.:

"The sweetness of this life, O Lord, is a snare. The enemies of my soul place a bait in the trap that, for the sweetness of this life, I should put my head in danger and be caught in the snare.

"Be with me, O Lord, that I may not be caught in the trap. Behold, O Lord, I cry to You and say: Blessed are You, O Lord, Who have not given me as prey to their teeth.

"Be with me, and You will snatch me from the greater dangers that threaten me.

"For this life will pass away and they who are caught by its sweetness and through its sweetness have offended You will with this life pass away."

THE MASTER ARTIST

One of the great masterpieces of Renaissance sculpture on display at at the Academy of Florence is Michelangelo's statue, "David". Daily, visitors from all parts of the world view this great work of art with admiration, very few of them being aware of the curious history of the marble from which it was hewn.

Work on the statue had originally been begun by another artist who lacked skill and succeeded only in hacking and marring the now-famous marble. Unsatisfied with this inferior work, the rulers of Florence engaged the brilliant Michelangelo who subsequently changed this mass of stone into a lasting work of art.

As the true artist perceived in the shapeless block of marble the makings of a masterpiece, so God perceives in every one of us the essentials necessary for our salvation. No matter how charged with sin our lives have been, there is absolutely no one whose soul is beyond redemption. With this assurance in mind, let us appeal to the Master Artist to help us reconstruct our lives in such a way as to enable us to achieve everlasting happiness in heaven.

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers.
SUBSCRIPTION RATES: single copy .25c; per year $3.00; two years $5.50; three years $7.50. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa.
CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Bus. Office: REDEEMER'S VOICE PRESS, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.
The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.
Published with Ecclesiastical aproval.

Are You Thinking of Leaving School?

"Education is the key that opens the door to jobs."

EDUCATION is the key that opens many doors. Volumes have been written about the value of education in acquiring the qualities of leadership, wisdom, prestige, self-confidence, and so forth. This article, however, is concerned with one particular aspect of the value of education. Based on the experience of thousands upon thousands of cases of young people facing the competitive world of business and industry, it points out emphatically that education is the key that opens the door to jobs.

If you are one of those Canadian or American students considering leaving school to try your wings in the working world, you will want to know what awaits you. Here are some established facts that you should consider before making your decision.

TWO OUT OF THREE

In 1955 when jobs were fairly easy to find, two out of three of the unemployed had not gone beyond grade 8 in school, although the average education of all working people was much higher than this. It is easy to see, then, that people with only grade 8 are more often out of work than those who have attended some form of secondary school. And people with only one or two years of secondary school are nearly as likely to be unemployed as those who have only grade 8.

In short, the more schooling you have, the quicker you will be able to find a job and the better will be your chances of keeping it.

Why? Because the poorly-educated worker is forced into those occupations where workers are more often laid off, and in which there are more people looking for jobs, than there are jobs to be filled.

The person with, say, high school graduation, or its equivalent from a technical or trade school, can choose any occupation requiring any amount of schooling up to that level. The person with grade 8 or less, must choose from unskilled occupations, which require less formal training. So the poorly-educated worker has fewer occupations open to him, and, therefore, fewer jobs for which he can apply. Besides, he has more competition for those jobs.

The more schooling you have, the more occupations will be open to you, and the wider will be your choice of jobs.

The best jobs are those that offer the widest opportunities for the employee. But the best jobs are not easy to get. When employees hire people fresh out of school they are thinking only of the future of their business. Top-notch employers want top-notch recruits, who can be trained and developed for positions of leadership and responsibility in their firms, and these employers will provide training for such recruits. Employers, therefore, wish to be sure that their new recruits will be able to make good use of the training offered.

Will you be able to present the employer with a school record that shows you have initiative, can work hard, and have a lively interest in what you are doing? Will you be able to show him evidence that you have what it takes to become a valuable employee?

The more schooling you have, the better your chances for finding a good job, and the more easily you can learn new things and improve your skills.

Canada is taking her place in the forefront of industrial progress. Your future is an important part of the future of Canada. Industry needs technicians and people with know-how. You can help fill this need by beginning work well equipped with basic train-

ing and the will to learn. You will then advance in step with the rest of the nation. You can get the necessary ground work at school.

The more schooling you have, the more you will be able to contribute to the development and welfare of your country.

YOUR FUTURE JOB

To do your best in your future job, you must do your best now. Make the most of your schooling. Take advantage of every opportunity that presents itself. Learn all you can in school. You will find that, at some time during your working life, you will use all you have learned. The farther you advance in your working life, the more often you will need your education.

Will you have to take a back seat when the good jobs are going round? Will you lose out on a promotion, because you haven't enough schooling? Will you regret that you are not able to do a job because you don't know enough? Or will you be ready to meet the challenge by making the most of your school life? There are no limits to what you can do, when you have a good education.

Education is achievement. It's smart to stay in school.

CatholicEtte

The Oldest Weapon for Peace

John Zubaly

IN a warring world a nation spares no expense to produce secret and deadly weapons of war. Naturally, such costly weapons must be deadly, for it is the reason for its creation. And the nation possessing them will then either use it to preserve peace or wage war for its personal and selfish gains. The outcome of such production remains to be seen.

It is unfortunate that the world as a whole has yet to accept another kind of peace weapon that is available to all times and to all peoples. This is not a war-type weapon and yet it is the only PEACE type weapon of its kind in the world. It is an all powerful weapon and yet it is impossible to see it or touch it. But it can MOVE people to ways of peace.

The name of the unusual secret weapon is, of course, PRAYER!

The place where this peace weapon is manufactured and the people who produce it have been known to mankind for centuries, and — it has never been a secret.

It is in the church where prayers are uttered by so many devout persons for world peace.

No doubt, many will quickly assert that prayer is useless against modern day weapons of war. Yes, physically, this is true.

But — on the other hand — who has ever heard or read in the pages of the history of a nation or of its peoples having ever "conquered a prayer?" This is impossible to do!

On the contrary — prayers can be said for everlasting peace, and it is the one and the oldest peace weapon that can be USED ANYTIME to urge people to keep peace throughout the world!

I'D LIKE TO KNOW...

1) May we, the Ladies, wash the Sacred linens?

Such things as albs can be washed by anyone, but purificators, palls and corporals (lilitons) must be washed by a subdeacon, deacon or a priest before these things are handed over to lay people (Can. 1306, 2). The water of the first washing must be poured into the sacrarium, or if that is lacking, into the fire, or somewhere else where no one walks.

2). I am a nurse. Is it my duty to baptize the child of a Jewish mother when the newly-born babe is dying?

You must baptize such a child, if the mother consents, or at least does not oppose it. If she objects to it, you must not baptize it, because that would cause a lot of trouble to you and the Catholic religion.

While baptizing a dying Catholic child, you must use pure water, possibly the holy water, pour it over the head of the child, and while pouring the water say the following words: "I baptize you in the name of the Father, and of the Son and the Holy Ghost." After baptism, notify the Pastor of the child's mother in order that the record of the baptism may be kept in the parish files.

3). There are too many hungry people in the world. Why doesn't the Church allow birth control?

Birth control is a sinful method of limiting the steady increase of population. The nations who go hungry are not interested in birth control. It is the nations that have too much food that make so much fuss about it. Artificial birth control is a sin against nature. The Church does not make the sex laws. They are made by God, and therefore the Church cannot alter them.

Reduction of fertility cannot of itself, however, solve the problems of impoverished countries. In this the neo-malthusians are completely mistaken. Many other means must be employed to solve the problem of overpopulation, for instance, the migration barriers should be abolished, or at least greatly lowered, there should be more international trade between the nations, more capital assistance to undeveloped countries and more equal distribution of surplus foods. At the same time a speed-up in industralization is imperative, if international trade is to be increased.

The people who lack food must be taught new skills. They need schools, they need farm equipment, new source of power and a large capital investment.

Thus it is evident that the artificial limitation of births alone cannot solve the problem of overpopulation. Of course, the law of reproduction is not unreasonable. It must be used wisely. For this reason in some circumstances man has an obligation to limit births in accordance with the Law of God and nature so that the socio-economic

situation can speedily be improved and reorganized and thus the country become able to support its growing population.

4). What does a person profit by watching with devotion a televised Mass? Does he gain the same spiritual benefits he would get, if he were actually present in church? Does he satisfy his Sunday and Holy Day duty of attending Mass?

By viewing a televised Mass, a Catholic does not fulfill his duty of assisting at Mass on a Sunday or Holy Day of obligation, because the law of the Catholic Church requires a corporal presence to satisfy the obligation, although the Church could decree that such asistance would fulfill the obligation. In fact, during the Spanish Civil War (1936-39) the Church gave permission to Spanish Catholics to fulfill their Sunday duty by hearing Mass on the radio. But no concession of this kind exists anywhere today.

When the Mass is actually broadcast on the TV set, a person who watches it, is radiophonically present at it, and therefore can draw very great spiritual benefits from it.

5). Are Catholics bound to take an active part in public life, or can they stay at home minding their own business?

Catholics in general should be the very best citizens of their respective country. For this reason Pope Pius XII called for "for collaboration in all forms of the apostolate, especially when it makes the Christian spirit penetrate all family, social, economic and political life" of the country. If the spirit of Christ must penetrate every domain of public life, how can it be done, if Catholics stay home and 'mind' their own petty business?

Ours is the era of the laity, the time in which the role of lay Christian men and women is coming increasingly into focus. To fulfill this noble task they must know their rights and obligations.

It is the laziness of good people that enables gangsters and racketeers to occupy the influential positions in the country and from which they spread corruption and immorality. And who is responsible for their being there? Good but lazy people who 'mind their own business!'

6). Should early dating between boys and girls be encouraged?

No, it should not, because it leads to impurity and early immature marriage for which the youngsters are not prepared. The American Public Health service relates that in 1959 one of every 20 children was born to unmarried mothers.

Parents, especially mothers, must take serious steps to prevent this un-Christian practice of early and immature dating of their daughters. They are bound to take a resolute stand by showing their daughters that early dating is very dangerous even if everyone is doing it. They must not push their daughters into social life which leads to early marriage and dating. A girl must be helped to understand the fact that early dating and an immautre marriage can wreck her young life forever.

7) Our parish is split. Some keep the Gregorian, and some the Julian Calendar. This year I kept two Christmases, on Dec. 25, and on Jan. 7. How many Christmas eves do I have to observe? How about fasting and the Advent?

If the parish keeps the Julian Calendar, all parishioners should comply with its regulations. If it keeps the Gregorian Calendar, the parishioners should keep it. It is unfortunate that there is so much confusion among the Ukrainians in Canada and the U.S.A. in this matter.

We hope that the question of the calendar will be settled this year during the Synod of our Church which will be held in Winnipeg from June 27 to July 4.

Fortunately, there is a provision in the Church for those Ukrainians who cannot keep the Julian Calendar. The regulation "Cum Data Fuerit" says: "To prevent grave inconveniences which might arise, the Ukrainians are given permission to observe feasts and fast according to the customs of the places in which they are staying. But such observance does not produce a change of Rite" (Ch. II, art. 36).

Thus you may use this permission and keep the Christmas and Easter Holy Days together with Lent and Advent according to the Gregorian Calendar. If you keep this Calendar, you are not bound to keep the Julian.

I Did Not Want to Forgive My Father

Florence Woloshen

HOW easy it is to criticize and condemn others for the wrong they sometimes say or do. How unmerciful we are towards our loved ones who at the moment of temptation break down and commit a crime, although Christ forbade rash judgment of our fellow men.

"Do not judge so that you may not be judged; for the sentence you pass will be passed upon you and the measure you use in measuring will be used to measure out your share. Strange that you see the splinter in your brother's eye and do not notice the log in your own."

God often pemits that those who condemn others commit similar faults. He does so to bring them back to their senses and teach them to sympathize with the human weakness of their fellow men.

* * *

My story proves that fault may sometimes have a sobering effect on some people. Perhaps my experience is striking, because the case was with my own father.

My father was manager of an Insurance Company. Up until 15 years I did not know what trouble was, since he had a good job, we lived in a nice house in the suburb and led a happy home life. Whenever mother was upset or nervous, my father would pat her on the shoulder and say, "Relax, my dear; anger does not solve problems."

My mother enjoyed going to church and took interest in church activities. Because she never hesitated to give her help and time, she was respected by the parishioners.

All at once disgrace struck our home. My head was in a whirl. I was stunned to learn that my father brought about this unhappiness and ruined my faith.

Horse races were his favorite sport. He never took us to them, and naturally I was wondering why.

On my birthday my aunt gave me $10. By now I had a stirring interest in horse races and wanted to use this money to bet with hope to win $100, but my father was very much against it". Don't do this, Helen; you may lose and not have any money at all. Do not gamble your money, because you do not know whether you will win or not." This I did not forget, but a year had not passed when my father forgot what he had said to me, and forfeited our good name and happiness.

His passion for horse races led to theft. He spent more money than he could afford. He went into debt of $1,000 and was ashamed to reveal his

'secret' to mother or his friends who would have been willing to help him repay the debt. Instead, he secretly took the money from the company for which he was working, fooling himself that he would repay before anyone noticed it. Unfortunately, someone discovered that the money was gone. My father was found guilty and sentenced to six months in jail.

Mother cried and reproached him. "Paul, why did you not confide in me? I could have obtained money from my brother." "I was ashamed and did not want to trouble you. I did not intend to offend God, because I had the intention of replacing the money," father replied regretfully. "Nevertheless God will punish you for the theft. And remember the law is simple and it is just; you may have what you want, but you must pay for it: nothing is free," mother added.

"Yes I understand this and I am very sorry. I hope that God will forgive the wrong I have done. It is very terrible that I have done this," he said, and tears rolled down his face. "Not everything is lost," mother assured him. "Our love is not lost. At the time of marriage we swore that nothing in the world would destroy our love." My father was relieved when he heard this. "Thank God for such an understanding wife," he said. "May the Lord and Blessed Mother watch over you while I'm away. I accept the sentence as punishment for my sin."

* * *

I saw and heard all this happen, but couldn't believe that it was true. Next day I realized how terrible it was when I heard it from others at school.

The morning newspaper read that my father was sentenced for theft of money. When I read this I felt sick and did not want to go to school. My mother had not slept all night. She was haggard and worried. She patted me on the shoulder and said that I shoud go to school. "It will not help to run away from this terrible thing. It is not easy. Pray to God, and He will not let you down", she said. So I went to school. The whole class was watching me in silence and whispering. One of the boys had the clipping. He was so insolent as to place it right before my eyes. "How nice it must be to have a father in prison," he exclaimed while others roared in laughter.

I ran out of the classroom. Christine, my only friend, followed me, saying, "Don't cry, Helen, you are not to blame. Children are not responsible for the faults of their parents." Christine was the only one who comforted me when I was very depressed while others avoided me as if I were a leper. No one asked me to join them in games. Metro, a neighbor with whom I occasionally walked home from school, turned away from me. "Helen," he said, "I do not hold anything against you, but my father told me I shouldn't associate with you." Some parents forbade their children to be friends with me. "Oh my Lord, why should I suffer for somebody else's sin?"

At that time, I was president of the school club. The principal told me that some parents felt that I should not represent the school, "You know what happened?" That day I dragged myself home from school. "Mother," I cried, "let's leave this town. I can no longer live here." "My dear child," my mother said, trying to comfort me even though she needed comfort herself, "we should not run away from this disgrace, because people will assume that we all were in the same boat. We must accept the cross from which cowards run. God knows that we are not guilty. Courage is more important than to run from criticism."

Nevertheless, I suffered great pain, because everyone avoided me. Since I was not guilty, in my heart I felt resentment towards my father. I hated him and thus was hurting him, because

at that time he needed our love more than ever before.

I only had self-love. I thought of myself only and was hurting myself by hating him. I forgot all his previous kindness.

My mother sold our new car to repay the company, and with the remainder of money she bought a used one. We were short of money, so she went to work. Twice a month she visited father. I declined to go with her, because I had to do 'school work.' Many times she begged me to go with her, saying that father sorely needed my love, but I still did not go. "What shall I tell him when he asks about you?" "Tell him that I am ashamed of him and never want to see him again," I retorted angrily.

My mother broke down in tears. "It is a sin to feel this way. You are being arrogant. You are suffering from hurt pride, whereas father suffers even more. This is the time he needs our love most so that he may not lose faith in a brighter future."

"I don't care for him, because he did not care for us, stealing somebody else's money," I answered hysterically. "Poor blind Helen," said my mother. "Your father was a good man and a good Christian. Can't you forgive him one mistake? Everyone makes mistakes. Did not Our Lord command us to sympathize with our fellow men's weaknesses? Be as merciful as Our Lord is to us. True love should excuse human weaknesses instead of criticizing them. It helps a person to correct his mistakes."

My mother tried to persuade me to write to father because my indifferent attitude made him suffer all the more, "Why don't you want to forgive him? Don't forget that your father is being punished for his mistake. Do not punish him more! If you like a person, you have to forgive."

* * *

A week later I found out the meaning of a bad word. In school someone took the money from an orphanage collection. The whole class was stunned. The teacher asked the class who took it. While the pupils turned towards me, Elizabeth interrupted the silence and shouted aloud, "Miss Anne, why don't you ask Helen?" At that moment I jumped at her with anger, scratching her face and hitting her on the head. The teacher and two other school boys broke up the fight. On account of this the principal expelled me from school, because I took the law in my hands.

On my way home I wished I were dead. Now I had even more resentment towards my father, because it was on account of him that I ran into all the trouble at school.

After I came home the principal called up and told me that the money had been found in Adam's pocket, and asked me to return to school.

I explained to my mother what had happened at school and asked her to forgive me. She understood and forgave. I also apologized to Elizabeth.

The month of June was approaching and finally my father returned home from jail. "How nice it is to be home again!" he said. We ate dinner in silence, because I did not wish to say anything. Next day we went to church. My father went to confession and received Holy Communion.

In the afternoon neighbors came to welcome him home. Obviously they did not show any resentment. Then I realized how wrong I was in refusing to forgive him.

That same afternoon I locked myself in my room, even though I knew it made my father very sad. My mother blamed me for my stubborness, but I refused to listen to her.

* * *

Finally God Himself opened my eyes and helped me to understand my foolishness. I was returning from school when Christine, my girl friend, came along driving her father's car. She in-

vited me to go for a drive. She also asked me, if I would like to learn to drive. "Yes", I replied, "but I do not have a license." "It does not matter," she replied, "We'll go driving where there are no other cars." At the beginning everything went well. I became very excited and thought I already knew how to drive. Then all of a sudden another car drove up. Christine shouted, "Apply the brakes!" Instead of the brakes, I stepped upon the accelerator, and then "crash!" The two cars collided.

* * *

The next day I woke up in a hospital in great pain. It was hard to breathe. Beside my bed were my mother and father. "You have three broken ribs," my father said, "but you will be all right." He spoke compassionately.

"What about Christine?" I asked. "Is she badly hurt?" "Her face is cut and she will need plastic surgery," my father replied. Then I realized how terrible it was. Christine was hurt! And all the hospital expenses . . . "Father," I said, "please forgive me for what I have done." My father took me in his arms to comfort me, assuring that everything will be fine.

God permits tragedies to teach us how to love our neighbor and sympathize with human weaknesses.

May God be blessed for his loving Providence!

YOUR TURN TO BAT

Passing by a vacant lot where a group of youngsters were playing ball, an elderly man asked one of the players what the score was.

"We're down twenty-three to nothing," was the answer.

"Well, I must say you don't look very discouraged," the man said.

A puzzled look on his face, the young man remarked, "Discouraged? Oh, no. We're not discouraged. We haven't come up to bat yet."

The boy's remarks indicate a confidence many of us often lack, especially when life's problems seem to overwhelm us and things aren't panning out as we had planned them. At times like these, we should think of life as a kind of ball game in which we must confidently and patiently wait our turn at bat.

WHY NO STAIRS?

Gadgets surely make life easier, but they do not make it healthier. The use of elevators and escalators has been overdone, for legs tend to lose tone when they do not get the stimulation that comes from stair-climbing. Stair-climbing is an ideal method of exercise, of inciting bone reaction, of maintaining muscle tone, of sharpening attention of the eyes and of causing a strain which is beneficial to a sound bone structure. It is then a purposeful effort to climb the stairs. Bone defects occur less frequently in persons who climb the stairs in apartment houses than in those who ride in an elevator or live in a single level home.

A DROP OF WATER

A drop of water is practically nothing. It can do nothing. But drops of water, traveling as supersonic jets at velocities up to 3,400 miles per hour penetrate thin pieces of metal like a rifle bullet. A single drop leaves a sizeable dent in thick samples of copper, stainless steel and other very hard metals.

PRIESTS

T. Piskarenko

OUR priests defy description: they're tall, they're small; they are wide, they're not and as varied in habit and temperament as the sizes they sport.

After church they may be found out back with the kids on the lot, at the sick bed, at the church bazaar, on the golf course, at fires and crashes, the ice pond, teaching catechism and at choir rehearsal sweating, abetting, fretting and even amazed at "what God hath wrought."

Everybody loves them, even the Lutherans tip their hats to them. The Christmas-Easter bi-annuals avoid them, the backsliders smile to them, the bishop gets them all excited, the good Sisters pray for them and the businessman is glad there aren't more of them.

A priest is Faith with a baseball in his hand; Hope, with a great big smile; Charity, making the rounds with raffle tickets.

A priest is as punctual as a concert on Ukrainian Day, as meek as a dove and as shrewd as the proverbial Jew who has met his match, as busy as the bee and as inquisitive as the tax assessor.

He is the Talleyrand of the Almighty, this man of God who loves our immortal souls, and a "wee one" now and then, and a good Havana wouldn't hurt. Cars get him where he wants to go, a good meal will bring him to your door, and if the bishop could spare him he'd take off for the moon to claim it for the Church.

Gossips bore him, mischievous kids thrill him, good typists in the congregation are the apple of his eye, committees irk him, but workers give him a new lease on life, and cops are good for the layman.

You can have lots of fun with priests, and you may think you can get away with a lot of things with Father, but not with Sunday Mass, Confession, your free time, those ubiquitous tickets that never seem to get lost and the urgent need to accept a committee vacancy after having sworn your resistance to any more offences. He can make you do things with an enthusiasm that you never knew was in you; he can give you jobs that you are least qualified for and produce miracles; and his "it'll only take a minute" is the longest ever recorded on a time-piece. And the strange thing of all is you've been paying your way right along and like it.

This is how we type these dedicated, selfless keepers of our temples for whom we thank Divine Providence that these "another Christ" hurry among us with the divine balm of comfort and salvation as pastor, confidant, psychiatrist and last resort. God love them!

Lincoln once said: "Some of our generals complain that I impair discipline and subordination in the army by my pardons and respites. But it makes me rested, after a hard day's work, if I can find some excuse for saving a man's life, and I go to bed happy. . ." During the afternoon before his assassination, the President signed a pardon for a soldier sentenced to be shot for desertion, saying as he did so, "I think the boy can do more good above ground than below ground." (ACPR)

Unmarried Mothers... Whose Fault?

Betty Merczyk

Yesterday I was told that an acquaintance of mine was expecting a child. The news was sad, because the young girl was not married.

Learning of it was a bit of a jolt, but I got to thinking that what's done is done. My concern for the girl is optimistic today, because the world has not ended for her, if she realizes this.

The question involved, however, is WHY?

Why do girls and boys who appear to have a high value of morals, who are intelligent and practicing Christians get themselves into situatios like this?

You can't really put your finger on it. But there are a few clues to such situations.

Let's think about it for a bit.

I would first turn towards the parents. How have they been carrying out their responsibility to their children on sex education?

If Mom and Dad are embarrassed or feel it is wrong to be frank with their children about sex, then they can blame themselves for much of their sons' and daughters' torments as they grow up.

There is no better place than the home to learn about the personal and intimate pleasures and responsibilities of marriage. Too often, I hear young kids say, "Mom, (or it might be Dad in the case of a young boy), just shys away when I ask her about marriage and babies."

That's too bad. No matter, just the same. Victorian as parents can be, even today, with the help of the family priest or doctor, they can approach their children and have these talks about the "birds and the bees."

Curiosity about sex is so natural from a teenager that it is hard to believe there are parents today who cannot and will not give their children the proper answers at the right time and in the proper amounts.

Fault number one lies then with the parents. With no success at home, the young boy or girl will turn to other sources — the school, the church, and finally his or her best friend.

Parochial schools can aid parents in sex education better than the public schools. But they can only do so much. The church can go a step further by guiding the teenagers in the parish through talks, discussions and question nights at club meetings.

Sex is a creation of God, as is the Church. I have seen that some parish priests completely ignore the inquiring remarks of the teenagers in their parish when they concern love, marriage and children.

To avoid something, be it a duty, a problem or a necessity, solves nothing. If the parents fail in the job, if the school offers no guidance in health or physical education classes, and the Church ignores the problems of youngsters — just where are these youngsters? Probably floundering around and wondering what in the world is all this sex business about.

So what happens? Instinctively the young boy or girl are attracted to each other, although they don't really know why.It is all exciting and thrilling — "My, this boy makes me feel all bubbly," or the boy thinks, "Gee, this girl is hard to be away from."

Boom! They experiment, they insist upon necking, staying out late in parked cars, enjoying the stimulation of liquor, because it brings them closer to a loosening of their wills that they feel will give them the answers nobody else will give them.

Just how much can you blame these girls or boys. Oh sure, they find out soon after all about sex. By then it is usually too late.

I don't think you can blame them alone completely in every case, even when they have been educated at home on sex and the education has continued in school and carried on by the church.

There is a guidance involved that too often adults will not give. Once told, these kids are left entirely alone. I've done my duty, they say, now if my son and daughter don't know any better, woe to them.

How often I wish there was some way of jolting adults out of their self-made feelings of "I'm a good parent", etc.

I've been exaggerating my point a lot, but when a son or daughter goes to their parents for help, even if it's just about school problems, work problems or money problems, and they receive just half hearted attempts in response, I can't blame these kids exclusively when a girl becomes pregnant or a boy realizes he's fathered a child.

It is my very firm opinion that parents, schools and the Church have sometimes fallen down on their responsibilities. It's always a "you're-too-young-attitude," when sex is questioned. Children are growing up pretty fast today. When they make mistakes, there must be reasons for them. Love and understanding at home are their sanctuaries.

When cases such as mentioned at the beginning of this article arise, I hope the adults concerned will instead of scolding and condemning, listen to their children and help them to start a new life with a clearer picture of what God's institution of sex is all about.

OUR EARTH'S TAIL

Generally speaking, people think that our Earth, hurling along at 18 miles a second in its orbit around the Sun, is accompanied by only one companion — the moon.

No, our Earth is embedded in an invisible cloud of hydrogen gas and cosmic dust that looks like a comet to those who watch it from Mars or Venus, if there are any living beings on those distant planets.

The hydrogen belt of the Earth formed of clouds of hydrogen is about 800 miles wide. The slight but steady pressure of solar radiation and sunlight distort the gas cloud and thus make it look like a comet with a tail 4 million miles long.

MY PRICKLY PROBLEM

(The term 'Roman Catholic')

by M. Schudlo, CSsR.

I am working with the Catholic girls of the Latin Rite. They often tease me that I am not a real Catholic, because I belong to the Ukrainian Rite. They say that only Roman Catholics are real Catholics. Is it true? Aren't all Catholics full-fledged Catholics? Are there any 2nd rate Catholics in the Chruch? What does the word "Roman Catholic" mean? Shouldn't we, Ukrainian Catholics, adopt such a name and become real Catholics?

There is a problem that is not clear enough to countless Catholics in the U.S. and Canada. We must state at the beginning that all Catholics are equal, no matter to which Rite they belong. Consequently such expressions as "Roman Catholic schools," "Roman Catholic education," "Roman Catholic thinking or philosophy" must be avoided.

Why such expressions should be avoided? There are two reasons for so doing: first, the origin of the name "Roman Catholic", and second, "Its distorted meaning" when it is used by some Catholics of the U.S. and Canada.

Origin of the term "Roman Catholic"

Donald Attwater, a well-known Catholic writer, says: "Roman Catholic is a name used by many English-speaking non-Catholics for members of the Catholic Church, as a qualification of their exclusive right to be called Catholics. The expression in itself is unobjectionable and in fact sometimes employed by them (Catholics). But its use by Catholics is unnecessary and, having regard for its connotation for many non-Catholics, sometimes to be avoided" (The Catholic Encyclopaedic Dictionary, by D. Attwater, 2nd. ed., Cassel & Co. Ltd., London, 1949), p. 436).

But what is its connotation to many non-Catholics?

Let me quote the "New Catholic Dictionary," published in New York, N.Y., which has this to say: "After the Reformation, various terms of reprobation were applied to the Church, particularly in England, such as "The Romish Church," "The Romish Catholic Church", "Papist Church."

"With the dying down of the more violent phase of the persecution of the Church, a term was invented to designate the Church without recognizing its claim to be the One True Church, perhaps without an odious sense, but still often used to imply that it is foreign and not in accord with the national spirit or tradition.

"The term (Roman Catholic) ... has two entirely different meanings. In the proper sense the prefix 'Roman' draws attention to the unity of the Church ...

"The improper notion, commonly held by those not members of the Church when using the term "Roman Catholic," is that the term "Catholic" is a genus, of which those who owe allegiance to the Pope form a species" (p. 832).

Why a species? Let me quote again another Encyclopedia which says: "The members of that (Catholic) Church are wont in official (English) documents to be styled "Roman Catholics" as if the term Catholic represented a genus of which those who owed allegiance to the pope formed a particular species. It is in fact a prevalent conception among Anglicans to regard the whole Catholic Church as made up of three principal branches,

the Roman Catholic, the Anglo-Catholic and the Greek Catholic" (The Catholic Encyclopedia, New York, Robert Appleton Co., 1912, Vol. XIII, p. 121).

Furthermore, the same Encyclopedia says: "The term 'Romish Catholic' or 'Roman Catholic' undoubtedly originated with the Protestant divines who ... were unwilling to concede the name Catholic to their opponents without qualification" (The same, p. 122).

The same encyclopedia quotes the Anglican Bishop Andrewes who ridiculed this term Catholic, saying, "What is the object of adding 'Roman'? The only purpose that such an adjunct can serve is to distinguish your Catholic Church from another Catholic Church which is not Roman" (The same, p. 123).

Catholics should call themselves Catholics without 'specification,' or unnecessary addition "Roman Catholics," for such was their name from the beginning of Christiandom, and such a name was always in the popular use till the Reformation of the 16th century.

Our separated Brethren should not have any difficulty in calling us by such a name, as we do not have any difficulty in calling Anglicans, Orthodox or Lutherans ...

Distorted use of the term "Roman Catholic"

There are some people in the U.S. and Canada who call the Latin Rite Roman Catholic. This is due to the lack of knowledge and precision. There is no such thing as the Roman Catholic Rite. Its proper and official name is the Latin Rite.

The Code of Canon Law, published in 1918, uses the term Latin, not Roman Catholic, when its first Canon states that its laws are obligatory for the Catholic Church of the Latin Rite exclusively, except in matters which of their very nature affect also the Oriental Church (Canon I). Nowhere does this official collection of laws mention such a thing as "Roman Catholic Rite."

Consequently, such expressions as "Roman Catholic schools," "Roman Catholic education," "Roman Catholic teachers" or "Roman Catholic philosophy" are incorrect, and for this reason must be avoided.

There is, however, Catholic philosophy, Catholic education, Catholic way of thinking, Catholic teachers, etc. If such things are based upon Catholic principles or imbued with them, they are Catholic, simply Catholic, not Roman Catholic.

The Fathers of the first ecumenical Council of Nicaea composed the profession of Faith known as "The Symbol of Faith" or "The Creed" which says: I believe "in one, holy, Catholic (not: Roman Catholic), and apostolic Church."

At present, a new Encyclopedia is being published by the Hawthorn Books Publishers, New York. It's name: The Twentieth Century Encyclopedia of Catholicism. Its 19th volume bears the following title: "The Catholic (not: Roman Catholic) Spirit."

Unfortunately there are some who would like to identify the Catholic Church with the Latin Rite Catholicism as if both were the same thing. A girl once told me: "You know, I am a real Catholic, because I belong to the Latin Rite," as if those who do not belong to the said Rite were not real Catholics. The poor girl did not realize that all Catholics are real Catholics, if they practice their religion, no matter to which Rite they might belong, the Latin, Ukrainian, Melchite, etc. Pope Benedict XIV says a propos: "The Church of Jesus Christ is neither Latin, nor Greek, nor Slav, but Catholic. Members of all nations are equal in the eyes of the Apostolic See. Christ and Popes want all men to be Catholics, but all need not be Latin" (De Martinis, Juris Pontificii, Pars 1, Vol. 111, a. 47, p. 621).

The attitude of the Pope is the only Christian approach to the future reunion between the Orthodox East and the Catholic West. By identifying the term "Catholic" with "Latin" some Catholics are rendering a disservice to the prospect of reunion, because the Orthodox Christians will never consent to the reunion with the Catholic Church, if they were asked to give up their beautiful Eastern Rite and adopt the Latin. Nay, there are some Catholic, really Catholic writers, who do not hesitate to affirm that in the case of the future reunion of our Protestant Brethren, they will not be asked to adopt the Latin Rite at all, but will be permitted to retain their customs and conduct their church services in the same manner as they did before, if their ministers become real priests. After all, Our Lord gave us the Sacraments, without imposing any particular Rite.

It must also be added that there are no Roman Catholic schools in Canada or the U.S. These schools are simply Catholic. And they can be Catholic of the Ukrainian, Latin, Melchite or of any Rite depending in which Rite the Catholic practices of worship are expounded and taught to the pupils. In consequence, we do not need "a Roman Catholic mind," or a "Roman Catholic philosophy of education (!)" (by the way, the term 'philosophy of education' is a high-sounding word which means nothing, because there is no such thing in the world as 'philosophy of education', although there are methods of education), or "Roman Catholic teacher training school", although we do need, and need badly, at least many Catholics do, a Catholic mind which means a Catholic mentality, good Catholic education of our children, good Catholic politicians and businessmen, and good Catholic teachers as well as good Catholics in general.

Should a Catholic school belong to a church of the Latin Rite, that school would need Catholic and Latin Rite teachers to teach and to train its pupils to be good Catholics according to the Latin Rite. When a Catholic school belongs to a parish of an Eastern Rite, for instance, Ukrainian, the children must be taught to serve God in their Eastern Rite.

And this holds true even when some Ukrainian children are attending the school which belongs to a parish of the Latin Rite. The teachers should try to make good Catholics out of these children. They are forbidden to latinize them, that is, to draw them to the Latin Rite Church, for every child must serve God in that Rite to which he belongs, a thing that some Catholic teachers in our separate schools easily forget. Of course, the same rule applies to the Latin Rite children who attend a school which belongs to a parish of the Eastern Rite. The Eastern Rite teachers of those schools are forbidden by the Canon Law to draw such children away from their Latin Rite, for instance, by inducing them to attend the Sunday Mass in a church of the Eastern Rite, or to receive first Holy Communion in the Eastern Rite, etc.

The Rite is important in the life of the Church, because it is the official way in which Catholics render homage to their Maker. But the faith is much more important than the Rite, since it is through the faith that we please God and save our immortal souls, and the souls can be saved and the good Heavenly Father can be equally well served in every Rite approved by the Church.

Asked to pray for warm weather so that her grandma's rheumatism might pass away, a five-year-old girl knelt and said:
"Oh, Lord, please make it hot for grandma."

American Indian Today

Scattered across the nation from the Florida Everglades to Washington's Puget Sound and Alaska's remote lakes and forests are some 300 Indian tribes and bands — the living descendents of the so-once-described "Vanishing American."

The Indian population, having dwindled from 800,000 at the time of Columbus' voyages of discovery to 240,000 at the turn of the 20th century, now stands at about 520,000 — a peak for this century. Indian land holdings, however, have dwindled steadily.

During the 60 years from 1890 to 1950, their reservation lands shrunk from 137 million to 56 million acres. And under the Federal Government's voluntary-relocation program, more and more Indians are leaving reservations to find better jobs and lives in cities.

American Indians differ dramatically from the standard concept of the feather-bonneted chiefs, and comprise a remarkable variety of peoples and nations. Among their ancestors in Central and South America were the builders of great empires, skilled farmers, astronomers, engineers, weavers, potters, and orators.

In the United States, only a few clusters of Indians cling to tribal ways, notably the Seminoles of Florida. Seminoles hunt and raise cattle on two reservations near Lake Okeechobee. They have never officially surrendeded to the government.

The Indian population as a whole, however, has adopted more and more of the white man's ways. They have been citizens since 1924. World War II, in particular, brought many changes in Indian life. According to one authority on Indian life: "Ojibwa in Minnesota and Michigan woodlands act as guides to city sportsmen. Eastern Cherokees live the mountaineer-farmer lives of their North Carolina neighbors. Tradition-bound Pueblos in New Mexico see their young men take jobs with atomic scientists.

"Navajo elders a few years ago debated hiring a professional rainmaker complete with airplane and dry ice for seeding rain-clouds. Apaches have prospered in farming good Mexico land; one group bids for tourists with a motel. Oklahoma tribesmen hold public office, enter professions, often drive up in Cadillacs to inspect tribal oil wells."

Yet there is another and grimmer side to this picture of contemporary Indian life in America. In many instances the Indians are living in extreme poverty on lands rich in mineral and timber. This is because they lack the technical knowledge or capital required to survey and develop their resources.

Indian tribal leaders have called for adult on-the-farm and on-the-job training to be paid for by the Federal Government. More and better schools are also badly needed. Even today, one in every ten Indians does not speak English and another one in ten neither reads nor writes.

Moreover, American Indians face a health program far more urgent than that of any other minority group in the United States. In the six-county area of the Southwest where the Navajo and Hopi Indians live, the infant death rate per thousand live births is nearly five times that for the whole United States. Four tribes have still higher infant death rates and two others are close behind.

Secretary of the Interior Stewart L. Udall expressed his concern not long ago: "Our Indian reservations, our Indian people, are an undeveloped area. I think we can do a better job." Mr. Udall is something of an expert. A U.S. Congressman until last Decem-

ber, representing the Second District of Arizona, he had more Indians and Indian reservations than any other Congressman in the United States.

— (American Council Press)

Reflections

Th. Bleech

OFF TO THE MISSIONS IN EXOTIC INDIA!

AS I drove through the blazing-hot wasteland, my head was full of visions — of a school, a hospital and a church — all surrounded by acres of golden wheat. Oh, the desert would bloom at Loreto!

What disillusionment awaited me! I smelled the village before I saw it: a hot desert wind brought a stench so sickening that I couldn't believe it came from human habitation. Then I saw Loreto and knew that it did.

This "oasis" consisted of a single hand pump sunk into the sands, surrounded by a cluster of mud huts with thatched roofs. Each hut was occupied by a family of eight or ten, together with the family cow and a few scrofulous chickens. Cow manure and human excrement were everywhere; the pump failed to supply enough water for bathing; the fuel for cooking had been about used up; the people's clothes were in rags. It was as if I had stepped backward thousands of years in human evolution. These people, huddling together in unimaginable intimacy and squalor, were 20th century Christians? This was my parish?

I thought back on my months of study at the Mission Institute in Fordham University. From courses in civil administration, sanitation, law and even some tutoring in Urdu, the local language, I had thought myself well prepared for the job. Now I wondered.

As I walked among the people I realized there was something more than poverty and degradation here. They looked at me with faces that were feverishly bright, but without animation — they were stricken with malaria.

I sat down among them and asked what had happened. Where are the farms? The irrigation canals? One of the villagers stepped forward and said that his name was Mutab, son of Heri, and he said he would take me to the canal. We came upon it about 100 yards away. It stretched to the horizon both north and south — completely empty. Storms had washed a distant part of it out, and the canal had not yet been repaired. These people had been here almost two years waiting for the water that never came. And without water, there was nothing: no fields, no school, no hospital, no church, no hope.

I had been prepared for poverty and hardship, but not for hopelessness. I closed my eyes and prayed to God to give me strength to do something for these people.

(Condensed from 'The Lion', George Westwater, O.P.)

* * *

FORGIVENESS

ONE of the great prison wardens of the West, Kenyon J. Scudder, often told this story of a modern-day miracle. A friend of his happened to be sitting in a railroad coach next to a young man who was obviously depressed. Finally the man revealed that he was a convict returning from a distant prison. His imprisonment had brought shame on his family, and they had neither visited him nor written often. He hoped, however, that this was only because they were too poor to travel, too uneducated to write. He hoped, despite the evidence, that they had forgiven him.

To make it easy for them, however, he had written them to put up a signal for him when the train passed their little farm on the outskirts of town. If his family had forgiven him, they were to put up a white ribbon in the big apple tree near the tracks. If they didn't want him back, they were to do nothing, and he would stay on the train, go West, probably become a hobo.

As the train neared his home town his suspense became so great he could not bear to look out the window. His companion changed places with him and said he would watch for the apple tree. In a minute, he put his hand on the young convict's arm. "There it is," he whispered, his eyes bright with sudden tears. "It's all right. The whole tree is white with ribbons."

In that instant all the bitterness that had poisoned a life was dispelled. "I felt as if I had witnessed a miracle," the other man said. "Perhaps I had."

— (J. K. Lagemann)

There is always something miraculous about the way forgiveness reconciles the irreconcilable. My father called forgiveness "the saving grace." Essentially it is a religious concept: 'Forgive us our trespasses as we forgive those who trespass against us.' Modern psychiatry teaches, as Dr. Earl Loomis of St. Luke's Hospital in New York told me recently, that "the experience of forgiving and accepting forgiveness is a prime characteristic of the happy, creative personality."

* * *

UP AND AT 'EM, GO! GO! GO!

WHEN a great crowd followed Our Lord to make Him King, He fled into the mountains alone. He knew their feelings were unstable, and that the only reason they wanted Him as King was because He gave them bread. On another occasion, He refused to be pleased with those who flocked to Him, because "He knew what was in man." When Peter declared that he was ready to die for Him, the Divine Master told him that that very night he would deny Him three times. Nowhere does genuine religion put a premium on sudden exuberance of feeling, on one night conversions, or on a temporary ecstasy. Saints are never canonized until they are dead.

What a sad commentary it would be on the instability of human nature, if at every divorce suit one read the love letters of the couple before marriage: "I shall love you forever; though all else betray you, I will always be thine." Marriages are entered into today with the assumption that moods may change all things: even family life must be subject to moods. Resolutions are not kept; bad habits creep up and there is no attempt made to break them for the sake of the ideal. More battles are lost today in human hearts for the simple reason that they have never been fought. Sustained vitality is at the mercy of every passion.

The astronomer does not give up his science, because he does not find a new planet every day: the poet does not give up poetry, because he cannot write brilliant verses every day. But the ideals of science and the ideal of poetry remain. So virtue, faith and the abiding resolve to save one's soul remain even when one does not "feel" like saving one's soul. Ideals must never be left to the mercy of the stomach or the glands. They reside in the will. Hence the Divine Truth reminded us, "He who perseveres unto the end will be saved."

— (The Bishop's View, Fulton J. Sheen)

HUMAN RESPECT

George Webster, CSSR.

"WHY do you not worship our gods?" was the cry of the Roman judges to the early Christian martyrs. The reply would come back quickly from the throats of men and women, young and old:

"Because it is a sin."

"Because we worship the living God.'

"Because we are Catholics."

They made no excuses, asked for no mercy. They simply prepared themselves to die. Even the pagans who hated their faith admired this in them, that they had the courage to live it and die for it.

The martyrs were slaughtered for their Catholic convictions; they said "No!" when the world wanted them to betray them. They feared neither torture, nor death, nor the opinions of men.

It may seem a long leap from Roman times to the present, but it is interesting to note one point of resemblance at least.

Although Catholics in the Western world today have no need to go in fear of torture or death, as their forefathers did, it is a tragic pity that there are so many who go in fear of the opinions of men. They do so because they are the victims of a spiritual disease that has drained away the courage from their faith. They fear the displeasure of men rather than that of God. Their excessive regard for what others will think of them makes them act contrary to their convictions and the principles of their faith. They will avoid doing something pleasing to God simply because they do not wish to appear different from others. This cowardly fear will eat into their life of grace as surely as a disease eats into a body, and kills it unless checked. Briefly, they are the victims of human respect.

No one is free from this danger in the irreligious atmosphere of today, when all are expected to conform to merely natural and convenient standards of conduct instead of supernatural Christian ones.

MAN IN DANGER

Take a look at the Catholic who has fallen headlong into the danger. He is running the biggest risk that anyone can run in this world — that of losing his soul.

What happens when someone, at his work for instance, speaks against the Faith? Some smirk against the pope, or priests, or an article of belief? What happens when an atheist scoffs loudly at the very idea of God, or curses the Church which He founded? What follows when others voice their favour of birth control and so-called "mercy-killing", and attack Catholic teaching on these points?

The Catholic who is a slave of human respect remains as quiet as a mouse. He is too daunted by what others will say and think to speak up for his Faith. He has forgotten that the same law which bids him to believe with his heart also bids him to confess with his lips. So he keeps his voice unheard, the only voice, possibly, that could have given some explanation of the truth and, by speaking out, if only to protest, could have checked the venom of prejudice or false opinion from claiming more victims.

These words of Christ that have inspired millions to suffer for the Faith, "Everyone therefore that shall confess Me before men, I will also confess him before My Father Who is in heaven," mean nothing to him.

There is another way in which he omits to live up to his faith. He often misses Mass when he is in the company of non-Catholics. Why? He does not want them to comment on his religious loyalty. When invited out for the week-end or when on holiday, he will make no arrangements about Mass. After all, why should his friends feel that he is in any way different from them? So Christ can be driven from his soul — as long as others do not mind. The thought of the English martyrs who were hewn to pieces in order that he might have the Mass never occurs to him.

"HOLY JOE"?

Human respect does not only make him sin by omission. It has its positive side too. There are, for instance, those filthy stories which flourish at his work and to which he so willingly lends his ears, and often makes his own contributions. He could so easily have shown, even by a look, that he thought them wrong and against the principles of decent behaviour, but, after all — why be considered a prude? It is safer to be just "one of the boys."

Being a weakling, since he serves men rather than God, what does he say when he is expected to do his share in some shady so-called 'affair' with his friends or at work? Just what you expect him to say: he falls in line with the rest. His Faith tells him it is wrong, but the courage is not there to declare it. Thieving has come in for some strange interpretations these days. If it is only from the employer, it is not really wrong; you can give it a dignified garb by calling it private business, or an amusing one by naming it fiddling.

For a moment his conscience may flash the danger signal, but human respect makes him quail at the prospect of being thought a 'holy Joe' by his comrades. He prefers to offend God.

How would the neighbors react if they saw his house full of children? He becomes timid at the idea and takes the easy and popular way out of that difficulty. Anti-life methods of birth control are sure means of keeping up his good name in the neighborhood — the esteem of God is small compared with that. So he lives, guided by men and trading divine grace for the sake of his reputation.

HOW TO ANSWER

This is the tragedy; his cowardice has become natural to him. Yet, despite that, he still has the Faith, he is still a Catholic and wants to die one. Like so many, however, he never thinks about what he believes. If he would only forget about others for a time and consider, reasonably and coolly, what is to become of himself — that he is going to be judged by God's unchanging laws and not the worldly standards of men, and that his eternal salvation depends on obeying those laws now — then his human respect will be half remedied. Sincere prayer and repentance, the sacraments and the deepening of his own Catholic convictions will complete the remedy. If he is really convinced that he must live up to his Faith — he will! Then he will have made a startling discovery: that Christianity is the religion, not only of love, but also of courage. And when the voices of modern paganism challenge, "Why do you not worship our gods — and our behaviour?" he will have an answer to

make. That answer may not impress others, but it will thrill the Heart of Christ. He will say simply:

"Because I am a Catholic."

And those words will be full of meaning for him.

— (The Madonna)

Ten Meditations for the Mother of a Daughter

Helen Kitchen Branson, M. A.

1) I will teach my daughter the art of being an adequate housewife; this is our first vocation as women, and if I am too busy or too tired to have patience with her as a learner, I am neglecting one of my most important duties.

2) I will give my daughter the biological and emotional facts of womanhood, not alone through words or books, but through my example which will show her everyday that in spite of the restrictions and inconveniences that may come to her by virtue of being female, the compensations of being a wife and mother far outweigh the momentary discomforts.

3) I will encourage my daughter to be kind, helpful, tolerant and friendly by responding to her friends when they visit our home; when I have a feeling that I wish to chase them elsewhere with their loud youthful enthusiasm, I will remember that the welling of youth must be directed toward wholesome and satisfying releases; if I chase them away by word or attitude, they will take their fun to unsupervised places where conflicting standards may mar their progress towards a socially acceptable way of life.

4) When my girl seems irrational, irresponsible, and virtually impossible, (as all teen agers do from time to time), I will remember that the insecurity of youth is torn between the drive within toward independence, and the lack of experience which necessitates defense. I will try to hold my tongue, to keep down the tendency toward sarcasm or ridicule, remembering that patience will add to her experience the ability to untangle her confusion.

5) When my daughter asks me questions to which I do not know the answer, I will be unafraid to admit my inadequacy and search with her for truth; I will join in her spirit of inquiry and grow with her, never turning away her interests lightly or with rebuff that springs from my own fears of appearing not to know.

6) I know that my daughter will be in error, as I have been many times in my life; I will keep in mind that failure and error are a means of learning, rather than a reflection on the family or a devaluation of the person; I will try to hold back my urge to say, "I told you so," and I will let my daughter know that in spite of her faults and her faltering, she is loved and accepted as a person who is sincerely trying to learn the ways of life.

7) I will endeavour not to be afraid to show love for my daughter, my husband, my other children, and for all people; I will try to teach her how to laugh, to correct misimpressions, and to smooth things over when feelings have been ruffled by real or imagined slights.

8) I will think of the many times in my life when things have turned out to be different than they seemed in the beginning; I will use this knowledge in trusting my daughter until I have concrete evidence against her; I will never forget that trust is an attitude rather than a collection of words.

9) I will recognize that recreation is an important tool in preventing the harrassed whirlpool of urbanism from engulfing us; I will encourage my girl to be creative in her interests and to enjoy the "little" moments of happiness that come from the appreciation for beauty in nature, sound, and sight.

10) In all, as the mother of a daughter, it is my obligation and opportunity to guide my girl by example, word, and the grace of God toward the privilege of womanhood, a rewarding and dignified state carrying with it the special responsibilities and satisfactions which are peculiar to the gender of feminity.

—Annals of Good St. Anne de Beaupre.

PROSKOMEDIA

Many small altar-breads cut from the great:
Many small Hosts on the paten will wait
Welcome and worship, a haven of rest,
Warm tabernacle in some loving breast.
One stands for me in this holy array,
One like the rest to be taken today.
What does this mean but that I, as a Host,
Made like the Christ by the great Holy Ghost.
Too shall be taken, as victim self-given,
So be consumed like my Savior, heart-riven.
Who shall consume me? What end shall be mine?
Thou, loving Christ-God, and this Heart of Thine!

M. A. Schreiber

MERCIFUL LORD

They were now setting out for Jericho. His disciples and a considerable crowd were with Him. While He journeyed on just off Jericho, Bartimaeus, the son of Timaeus, sat by the road. He was a blind beggar. On hearing that it was Jesus of Nazareth, he shouted vigorously: "Son of David, Jesus, take pity on me." Our Lord said to him, "What do you wish Me to do for you?" "Master," the blind man replied to Him, "I wish I could see!" "Go home," Jesus said to him, "your faith has cured you." He at once regained his sight, and then followed Him on the way. (Mark: 10, 46-52).

It isn't the style of the Bible that makes it unpopular with the moderns, but the fact that it crimps their style.

Benediction & Official Opening of St. Vladimir's College

M. Schudlo, C.SS.R.

The Yorkton Province is the only Province of the Eastern Ukrainian Rite in the Congregation of the Most Holy Redeemer. The Yorkton Province has 7 houses in Canada and two in the U.S.A.

On June 3rd, 1962 its newly built Minor Seminary, St. Vladimir's College, was blessed by His Grace Metropolitan of Canada, Most Rev. M. Hermaniuk, CSSR., and officially opened by the premier of Manitoba, Hon. D. Roblin.

The new College will accomodate 112 students. Some 500 guests were present at the official opening of the Seminary. The premier of Manitoba delivered a speech, stressing the importance of the Ukrainian contribution to the Canadian culture in general.

Following the opening, a concert was held in the Roblin Collegeiate Auditorium. The premier greeted the guests in Ukrainian. Metropolitan Hermaniuk stressed the importance and the necessity of a sound education of the pupils in the spirit and traditions of the Eastern Rite.

St. Nicholas Choir from Winnipeg sang several songs and a group of students from St. Vladimir's College performed a few national dances. The Choir was under the direction of Very Rev. Fr. Provincial, B. Sloboda, OSBM., and the dancing group was organized by M. Bzdel, CSSR. The performances of both ravished the audience. Premier Roblin declared in his speech: "The songs of the Choir and the dancing of the students made the blood surge in my veins."

At the end of the concert several stipends were distributed to the most capable students.

During the Divine Liturgy in the morning and the benediction of the Seminary in the afternoon, the Fourth Degree Knights of Columbus of St. Josaphat's Council in Winnipeg held a guard of honor.

After the concert, a banquet was held for the guests during which the representatives of the Redemptorist provinces of Quebec, Toronto and Edmonton gave their greetings.

Very Rev. Fr. V. Krayewsky, the present Provincial of the Yorkton Province, thanked all the guests and all those who contributed to the erection of the new Seminary, especially its director, Fr. N. Hodowany, who was extremely busy in raising the funds for its erection. He also thanked all the representatives, among whom were Very Rev. M. Gneshko, OSBM., Hon. Gil Molgat, and many others.

ATTENTION!

Are you listening to our Ukrainian Radio Programme on CJGX, Yorkton, every Sunday at 12.45 P.M. The Station broadcasts at 940 on your dial. The programme lasts 15 minutes.

If you listen to it and like it, notify your friends about it. Should you have any comments or contributions to make, kindly direct these to:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

WHERE IS YOUR PLACE, LADY?

Most girls dream of getting married even before they are ready to do so. Unfortunately some of them, especially some college girls, soon after marriage get "tired" of being just wives and mothers, because the task and the privilege of being just a housewife is but too often downgraded by self-styled intellectuals.

Being a mother is as interesting and creative a job as the individual mother makes it. Woman's ideal task is to educate her own children after she had been educated herself, for thus she contributes her talent, interest and time to teach a child to be a loyal citizen and a good Christian in a most difficult world of today. To fulfill this noble task every mother should give fully her time and energy.

Many 'modern' mothers think that the job of being a housewife is a second-class occupation. If she feels that way, she is really going to do a second-class job with her children. Is it natural that while a mother is making $4,000 a year, her children are raised by a baby sitter, a dancing teacher and counselors of various shades? No, absolutely not! The good Lord Who has entrusted these children to such mothers will ask the latter to give a serious account at the moment of their death.

THE NEW PAPAL ENCYCLICAL AND THE FARMER

The new papal Encyclical was hailed by the workers as a guarantee of the workers and farmers, for it points out that in God's plan man is not for the economy, but the econmy is for the man. The farmer is not a man of inferior cast working for the upper class and the industrial proletariat which also considers him inferior.

A farmer is a full-fledged member of his country. He is entitled to all benefits shared by other classes of the society. The government should see to it that no injustice is done to those who work hard to provide the rest of the population with daily bread.

PRECIOUS THOUGHTS

A sinner, by abusing the worldly goods, makes the things of God the enemies of their and his own Creator.

The Christian who lacks strong and firm convictions about his faith is a Christian with feet of clay. He cannot withstand the onslaught of violent temptations and persecutions.

"If the devil lost his tail, where would he go?"
"To a liquor store where they retail spirits."

When the grass looks greener on the other side of the fence, it may be that they take better care of it over there.

Some people are debt-propelled, because they make their airplane trips on the installment plan.

Sometimes a person thinks that his conscience is clear, because his head is empty and his mind is distracted from the mess in his soul.

Some people are as free as dogs are free. When a dog has no master, it will take up with any passer-by, even with a tramp who will lead him nowhere.

The biggest trouble of today's farmers lies in the difficulty of growing a tree that would grow money.

A candle loses nothing by lighting another candle.

An agnostic is one who thinks that he knows all about everything, and that other people know nothing about anything.

Joseph was the straightest man in the Bible, because Pharoah wanted to make a ruler of him.

The Bible is great enough to survive everything, even the queer translations.

Українська Програма з Йорктону

Чи кожної неділі слухаєте нашої радіопрограми о год. 12:45 пополудні? Якщо слухаєте, то повідоміть про неї своїх приятелів і знайомих.

Йорктонське Радіо надає авдиції на хвилях 940, CJGX.— Прохаємо присилати свої завваги і пожертви на ошо адресу:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік XXXIV, ч. 7-8

Volume XXXIV, Nos. 7-8

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Св. Апостол Павло ____ 1
Місячне Наміреня ____ о. С. Б., ЧНІ. 3
Надходять вакації ____ о. Р. Ганас 6
Потреба кращого окреслення Примату ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 8
Святкуйте день святий ____ о. Р. Хом'як, ЧНІ. 10
Де згода в семействі ____ 11
Християнський світогляд Т. Шевченка ____ 13
Хотів би ти знати? ____ 17
Що Св. Письмо навчає нас про пекельні кари? ____ о. С. С. Шавель, ЧНІ. 19
Я прощаю тобі, нехай Бог простить також ____ о. Р. Ганас 21
Несподівана поміч ____ В. Буженко 25
Святий Володимир ____ 27
Срібний Ювілей Священства ____ 29
Благословення Малої Семінарії Отців Редемптористів ____ 30
Св. Альфонс Лігорій ____ 32
Mental Health or Religion? M. Schudlo, CSsR. 33
Christian Education of Youth ... S. Prystupa 35
Knowing Ourselves .... Bro. Vincent, CSsR. 37
Are You Thinking of Leaving School? 41
The Oldest Weapon for Peace .. John Zubaly 42
I'd Like to Know 43
I Did Not Want to Forgive My Father Florence Woloshyn 45
Priests ..... T. Piskarenko 49
Unmarried Mothers... Whose Fault? Betty Merczyk 50
My Prickly Problem ..... M. Schudlo, CSsR. 52
American Indian Today 55
Reflections ..... Theo. Bleech 56
Human Respect .... George Webster, CSsR. 58
Ten Meditations for the Mother of a Daughter Helen Kitchen Branson, M.A. 60
Benediction and Official Opening of St. Vladimir's College .....M. Schudlo, CSsR. 62

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ВЕРЕСЕНЬ
1962
SEPTEMBER

REDEEMER'S VOICE

Благословення Малої Семінарії, Роблин, Ман.
Привіт Кир Максима Германюка.—Зліва стоїть
Впр. о. Нестор Годований, директор Колегії Св. Володимира

Різдво Божої Матері

о. Н. Якимишин, ЧНІ.

В день Різдва Матері Божої Церква співає в тропарі: "Рождество твоє, Богородице Діво, радість возвістило цілому світові, бо із тебе возсіяло Сонце правди, Христос Бог наш."

Як перед сходом сонця рання зоря показується на небі у своїй чарівній красі і звіщає світові прихід сонця, так само Пр. Діва у своїм рождестві є наче та рання зоря, що появилася серед темної ночі релігійного і морального упадку поганських народів, і звістила світові недалекий прихід ясного Сонця, самого Спасителя з неба, Божого Сина. Тому цей празник є такий радісний для християн.

Насамперед її народження принесло велику радість Йоакимові й Анні, бо їх молитви були вислухані в такий чудесний спосіб.

З радістю споглядав на неї Божий Син, бо ж це мала бути Його Мати.

Раділи також і всі анголи з народження їхньої цариці. Вдивляючись в це дитя, вони з подивом питали: "Хто ж це та, що мов зоря зазорилась, гарна як місяць, ясна як сонце?" Вони подивляли і почитали її достойність і славу, бо вона, хоч взята з людського роду, мала бути Царицею неба і землі, засісти коло свого Сина на найвищім престолі слави, перевищити всіх анголів і святих і стати прикрасою неба.

Раділи також всі праведні душі в аді, перед якими небо було замкнене і які очікували приходу Спасителя щоб їм це небо відчинив. Вони тужили за тою хвилиною, бо без Його помочі не могли оглядати Бога, чого бажали всіма силами. Тому хто годен

описати ту радісну хвилину в аді, коли ті душі довідалися про народження Преч. Діви Марії, будучої Матері Ісуса, який мав запровадити їх до слави в небі?

Вкінці не менше радости з народження Пречистої Діви Марії було й для землі. Праведні радувалися, бо одержали в її особі добру і ласкаву Матір. А грішники радуються тому, що в Марії знаходять матір милосердя, поміч і запевнене прибіжище.

Впродовж довгих століть, відколи Церква існує, зродилися різні набоженства, в яких вихваляємо, славимо і почитаємо Пр. Діву Марію. Одинока причина почитанни Пр. Діви це те, що Марія є потрібна для нас. Без неї не можемо обійтися. А причина цього є ось така:

Ніякий католик не вірить, що Господь Бог потребував Марії або що Він був в який небудь спосіб залежний від неї, щоб від-

купити людський рід. Але якщо Він зволив прийти на цей світ якраз лиш через неї і позволити, щоб вона помогла і співпрацювала з Ним в ділі відкуплення, то це доказ, що Господь Бог передбачив нашу потребу мати її, і хотів, щоб ми уповали на її поміч так, як Він це зробив.

Багато хто закидає католикам, що вони кладуть завелику вагу і забагато чести віддають Преч. Діві Марії. Кажуть, що це противиться правді, що Господь Бог є всемогучий і цілком незалежний від сотворінь, що Він може спасати людей без посередництва Преч. Діви Марії.

Однак правда залишається правдою, навіть коли ми почитаємо Марію і уповаємо на її поміч. Тут нема нічого противного, якщо памятаємо, що Господь Бог Сам дав нам Преч. Діву Марію не тому, що Він її потребував на те, щоб прийти на світ (бо Він міг був інакшим способом прийти), але дав нам її тому, що люди будуть її потребувати так, як вони потребують багато інших речей, що їх Господь Бог свобідно і щедрою рудою дає.

Тому дякуймо Господу Богу за те, що дав нам таку добру і ласкаву Марір, і в нашій радості молімся до неї: "О Маріє, виблагай для своїх дітей ласку, щоб ми могли совісно виповняти свої християнські обовязки і витривати в вірі і колись разом з тобою здобути вінець вічної слави в небі."

ДИНАМІТ

Англієць винайшов порох у 13-ім ст., а німець знайшов штуку, як вживати цей порох до стріляння з оружжя.

В 1846 італієць Антоній Собреро припадково відкрив, що нітроглицерина має вибухові питоменності. Але вона заскоро вибухала, тому була мало корисна для вироблювання динаміту. Аж в 1867 р. Альфред Новель, шведський індустріяліст, принадково винайшов селітру і нітрат. З них зачато виробляти динаміт, бо це тверді матеріяли.

Сьогодні є около 200 родів динаміту різної вибухової сили, густости, твердости, опорности воді та вибуховости. Звичайно динаміт вибухає при помочі приладу, що зветься детонатор. Його запалюють і він спричиняє вибух динаміту. Детонатор має кілька цалів довжини. Його можна запалити вогнем або електричним струмом.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислане маржу для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. Ст. Б., ЧНІ.

ЗА ПРАЦЮ ВСЕЛЕНСЬКОГО СОБОРУ

Наміреня Апостольства Молитви на місяць вересень благословлене Св. Отцем.

В наступнім місяці збереться вселенський Собор. Тому Церква взиває до ревніших молитов. Хоча Святий Дух буде помагати Соборовим Отцям і захоронить їх від помилок у справах віри і моралі, однак багато залежить від молитов вірних, щоб праця Собору поступала вперед без перепон і щоб Собор був якнайуспішніший та досконало відповів сьогочасним потребам Церкви.

І. Щоб праці Вселенського Собору поступали без перешкод.

Вислід Собору багато залежить від приготувань, однак остаточно будуть у всім рішати Соборові Отці. Ця їх праця наражена на різні труднощі, а саме:

а) **Внутрішні:** На грядучий Собор запрошено около 2,500 Отців (єпископів). Всі вони бажають добра вселенської Церкви. Однак це не можливе, щоб між ними не було різних поглядів. Вони заряджують церквами в різних краях, серед різних народів; тому судячи про церковні справи, вони мають на увазі місцеві обставини, судять після власного досвіду відповідно до даної частини Церкви. Ось тому часто трудно буде знайти в церковних питаннях таку розв'язку, що всіх вдоволила б.

Також треба звернути увагу на психологічні труднощі. На Собор прийдуть представники різних народів, різних Чинів і богословських шкіл. Дискусія буде торкатися різних, часто дразливих питань. Тому треба обильної Божої ласки, щоб судити всі справи об'єктивно і щоб зискати ці ласки, треба багато молитися.

б) **Зовнішні труднощі.** Такими перепонами може бути війна, революція або спротив зо сторони держав, пошести і спротив політичних партій. Послідній ватиканський Собор перервала війна.

Це певне, що комуністи не бажають Собору і реформи Церкви. Вони не хочуть, щоб люди доброї волі нараджувалися над тим, як найліпше поконати матеріялізм, атеїзм і інші погубні течії. Також диявол буде старатися перешкодити Соборові.

Тому це є конечне, щоб вірні виєднували Божу поміч своїми молитвами і жертвами.

ІІ. Щоб праці Соборові довели до бажаних вислідів

Сьогодні ще не знаємо точно всіх цілей Собору. Однак Святіший Отець вже вказав загальними словами на ці цілі: реформа Церкви, щоб вона ясніла новим сяйвом сили й святости.

* * *

Бажанням грядучого Собору є також наближити з'єднення Церков. Про цілі Собору можна вносити з різних передсоборових комісій. І так певно Собор буде займатися дисципліною Тайн, Літургією, вишколом клеру, апостолятом світських людей, тощо.

Все сама кількість матеріялу, що підготовляється до Собору, ясно вказує, як дуже потрібне ревно молитися, щоб Соборові праці добре поступали і

принесли бажані успіхи.

Вкінці треба молитися, щоб рішення Собору про віру й обичаї: душпастирство й апостолят всі вірні радо прийняли й їх перевели в діло. Ця точка є надзвичайно важлива і від неї залежить практичний успіх Собору.

* * *

Тому горячо благаймо Пресвяте Серце Христове, щоб ради молитов Пресв. Богородиці Святий Дух своєю Божою ласкою поблагословив грядучий вселенський Собор. Нехай той Собор щасливо відбудеться без перешкод і принесе обильно бажані успіхи.

Місячне Місійне Намірення: Щоб усі, що в місійних областях терплять за віру Христа й послух Церкві, бодро переносили переслідування.

Місяць жовтень: Загальне наміреннія: Щоб непомильний учительський уряд другого Ватиканського Собору дав усім пізнати блуди й небезпеки віри та моралі.

Місійне намірення: Виховання світських місіонерів в Південній Америці.

ОТЧЕ НАШ

"Отче наш" — це найкраща з усіх молитов, тому вона перевищає всі інші молитви. Сам Ісус Христос навчив її. Ось тому Церква велить так часто проказувати її в часослові. Три перші прохання особливо гарні, бо вони становлять три акти досконалої любови: "Нехай святиться Твоя ім'я — Нехай прийде Твоє Царство! — Нехай діється Твоя воля як на небі, так і на землі!"

В цих проханнях благаємо, щоб всі люди пізнали і полюбили Бога! "Нехай прийде (настане) Твоє Царство!" Оцим проханням благаємо Бога, щоб забрав Собі наші серця і Своєю ласкою володів у них під час земського нашого життя, і славою продовжав царювати в них по смерті. "Нехай діється Твоя воля!" Оцим благанням прохаємо ласки досконалого підчинення Божій волі, щоб так досконало на землі виповняти Його волю, як Святі повнять її в небі!

А в молитовці "Слава Отцю " що так часто повторяється, скільки актів віри, похвали, подяки та вподобання в Божім щасті й досконалостях! Св. Марія Магдалина Паційська похиляла голову при кожнім "Слава Отцю" й уявляла собі, що жертвувала її катові за віру.

Вкінці Церква бажає, щоб ми завжди поздоровляли Божу Матір і звертались до неї. Скільки ласки можемо від неї отримати, бо вона скарбниця і розподільниця всього Божого милосердя!

———o———

ЛЮДСЬКА ЦІКАВІСТЬ

Вчені рвуться до місяця, щоб знати, з чого він збудований, а тим часом ніхто не знає, з чого складається наша земля, особливо її ядро в середині землі. Поверхня землі є 30 миль глибока. Ніхто ще не пробив її, щоб дістатися до ядра землі та зобачити, з чого воно складається.

Большевики твердять, що вони мають уже такі машини, що годні прокопати 12 миль глибоко поверхню землі.

———o———

Завдання Наших Шкіл

о. Мих. Шудло, ЧНІ.

Школа це помічниця і найкраща приятелька батьків у вихованні дітей. Не всі батьки мають змогу та здібність подати дітям належне виховання в науках, що їх вимагає від людей модерне життя. Не дивниця, що школи це дуже давня інституція в історії світу. Вже поганські народи розуміли вартість школи, тому не раз висилали своїх синів у далекі краї, щоб вони могли здобути потрібне їм знання.

Такі школи колись існували в Олександрії в Єгипті та в Атенах. Була й навіть пословиця в римській імперії: "Хто не студіював в Атенах, той не може вважати себе вченим!"

Сливе від самого початку своєї іміграції католики латинського обряду почали будувати в Америці та Канаді своє власне католицьке шкільництво, видаючи на нього чимало тяжко запрацьованого гроша.

Вартість школи добре розуміють диктатори і комуністи. Захопивши владу в якійсь країні, вони негайно розвязують усі приватні католицькі школи та безмилосердно перебирають у свої руки ціле виховання дітвори і молоді, щоб впоювати в них свою ідеологію.

Тільки неуки і люди байдужні до віри й обряду не розуміють вартости наших власних парафіяльних шкіл. Тільки ті батьки не посилають своїх дітей до наших шкіл, що не дбають, чи їх діти стануть добрими українцями чи перекінчиками.

Виховання отримане в дитинстві та молодості залишається на ціле життя, особливо релігійне виховання.

Кожна дитина є Божим сотворінням, тому має право до релігійного виховання. Публічні школи через мішанину учнів з різними релігійними вірами або й без ніякої віри займають 'невтральне' становище супроти Творця та заявляють: "Релігія це приватна справа дитини і родини!"

Дитина має безсмертну душу, що мусить розвинутися в Божу дитину та спадкоємця неба. Це діється при помочі доброго, християнського виховання.

Кожна дитина є наділена фізичними, умовими і розумовими здатностями. Їх треба гармонійно розвинути, щоб дитина стала вірною відбиткою Божого Сина, що є первовзором християнської досконалости, до якої всі люди мають змагати: "Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!" (Мат. 5, 48). Дитина, що вміє читати і писати, але не знає, пощо живе на світі, не годна бути добрим громадянином, бо через нагальні пристрасті не зможе сумлінно та постійно виконувати своїх громадянських обовязків, що спираються на жертвенності та вірності своїй батьківщині. Людина без релігійного і морального характеру це кандидат на хулігана та злочинця.

Найважніший обовязок люди-

ни це пізнати, полюбити і служити Богові, бо люди це Його сотворіння, а сотворіння мають обовязок прославляти свого Творця. Це ж не можливе без глибокого та солідного християнського виховання. Хоч по деяких публічних школах намагаються читати Біблію, проте це читання звичайно буває незрозуміле для учнів, бо учителі не сміють виясняти того, що читають дітям. Притім учні нічого не вчаться в цих школах про мораль і обовязки супроти Бога та Його закон.

Виховання в релігії та моралі має постійно тривати, а не обмежуватися до півгодинки на тиждень. Божий дух має проникати всі інші науки, а цього зовсім нема в публічних школах. В католицьких школах вихованки вчаться звертати до Бога свої гадки, слова та діла, бо тільки таке виховання навчить дитину бути щоденним християнином, бо воно навчає діти відчувати відповідальність за свої думки і вчинки, тому воно є найкращим засобом виховувати діти на добрих і прикладних громадян. В католицьких школах діти вчаться шанувати авторитет батьків, учителів і цивільної влади, бо земська влада це участь у Божім авторитеті. Вірність батьківщині, виповнення обовязків і готовість захищати її перед ворогами це правдивий патріотизм, і саме такого патріотизму діти вчаться по католицьких школах. Отож релігія це підвалина громадянського життя держави, бо вона велить людям шанувати авторитет, права інших і зберігати державні закони.

Ось тому американські католики, розуміючи вартість виховання, не щадять мільйонів долярів, щоб побудувати католицькі школи, і так дати своїм дітям нагоду вже замолоду запізнатися з Богом, вивчити Його Закон і привикнути думати та проживати похристиянськи від зарання свого юного життя.

ВАЖНІСТЬ ГОЛОСУ

Голос людини дуже важний у житті, бо ним вона робить перше враження на людей. Ніхто не годен змінити краски очей або обличчя, але кожен годен поправити на кращий свій голос, бо дехто має дуже лихий і переразливий голос, що відпихає і разить слухачів.

Крикливий голос жінок жене чоловіків з хати до коршми, відганяє клієнтів від бизнесових відприйнять і позбавляє дівчат добрих робіт у канцеляріях.

Голос можна різно поправити. Найкраще взяти свій голос на пластівку і прислухуватися до нього, поправляючи те, що нас разить.

Треба говорити розумно, підносячи і знижаючи голос, підкреслюючи те, що важне в розмові, вимовляючи належно слова, тощо. Поправляючи свій голос, людина часто годна поліпшити свою особистість на кращу.

ЧИ ЗИМА ШКОДИТЬ ЗДОРОВЮ?

Не зимно шкодить здоровю і спричиняє перестуду і катер, але низьке тиснення повітря, що спричиняє тепліше і вогке повітря.

Недільний Спочинок

о. Роман Хомяк, ЧНІ.

На Сінайській Горі Бог приказав святкувати кожний сьомий день цими словами: "Шість днів можна тобі працювати й робити всяке діло твоє. Але сьомий день є субота Господеві, Богу твоєму: не будеш робити жадного діла ні ти, ні твій син, ні твоя дочка, ні твій раб, ні твоя рабиня, ні твоя худоба, ні чужинець, що мешкає в тебе" (Ісход: 20, 9-10).

Неділі й обовязкові свята повинні бути днями спочинку. В ці дні ми повинні бути вільні від звичайної праці фізичної, що її виконуємо в тижні. Тяжкі фізичні роботи є заборонені. Таку роботу можна виконувати в неділю чи свято тілько в конечній потребі.

В неділю і свята ми повинні набратися нової сили. Так наше тіло як і наш ум повинні відсвіжитись і наші душі повинні звернутись до вищих речей. В неділю чи свято ми можемо напр. читати добрі книжки чи відвідати хворих або приятелів, чи займатися чимось гарним, на приклад, музикою, краєвидом, нащо в часі тижня не маємо часу. Добре є, коли в неділю чи свято всі члени родини разом приступають до Св. Причастя і разом веселяться.

Людина, що без важної причини тяжко працює фізично в неділю чи свято або велить іншим робити це, грішить проти недільного спочинку. Коли людина допізна забавляється в суботу, то наражає християнське святкування неділі на небезпеку, бо через це не один пропускає Службу Божу.

Неділя — це Господній день. Людина не повинна зневажати неділі чи свята заказаною фізичною працею або надмірною світською забавою.

Стемфорд
19 червня 1962

До Преп. отця М. Щудло, ЧНІ.
Дорогий Отче,

Щиро дякую за книжку "Велич і Обовязки Священика," що Ви були ласкаві прислати мені. Добре, що зібрано Ваші статті в книжку. Це мені придасться, як і всім священикам та питомцям. Брак такого матеріялу відчувався в нашій українській духовній літературі.

Ваш Молитовник "My Divine Friend" тішиться великою популярністю і вельми помагає нашій американській молоді.

Шлю архиерейське благословення.

✠ Йосиф
Єпископ Стемфорду

КИТАЙСЬКИЙ МУР

Китайський мур будовано кілька століть. Він має захищати китайську імперію від набігів кочовиків. Був він 20 до 30 стіп високий около 25 стіп широкий і 1,400 миль довгий.

Підчинення Божій Волі

ХТО бажає бути святим, той мусить хотіти тільки того, що Бог хоче, бо все наше добро знаходиться в злуці з Божою волею. Пророк Давид каже: "За Його ласкою вертається життя" (Пс. 29, 6). А Св. Тереса додає: "Хто віддається розважанню, той мусить старатися достосовувати свою волю до Божої, бо саме тут лежить найвища досконалість." Сам Бог домагається цього від нас, бажаючи нашого серця цебто волі. **Сину,** каже Він, **дай Мені своє серце!** (Прит. 23, 1). Св. Анзельм каже, що Бог гейби жебрає в нас серця і не зневірюється, хоч часто відмовляємо Йому. "Хіба Ти не мій Бог", кличе Святий, "що так часто стукаєш і жебраєш при моїх дверях: **"Мій сину, дай Мені своє серце!"** Ти знову вертаєшся, хоч я відогнав Тебе від себе!"

Ми не годні пожертвувати Богові нічого кращого ніж свою волю, повторяючи з апостолом Павлом: "Господи, що хочеш, щоб я чинив?" (Дії: 9, 7). Саме тому Св. Августин отак пише: "Ми не годні пожертвувати Богові нічого кращого ніж закликати: 'Візьми собі нас'!" Сам Господь заявив, що в цареві Давидові знайшов людину по Своєму Серцю. Чому? Тому, що цей цар виповняв Його волю: "Я знайшов Давида, сина Єссеєвого, чоловіка по Своєму Серцю, що завжди виконуватиме Мою волю!" (І Цар. 1, 14). Отож завжди повторяймо з царем Давидом: Боже, навчи мене виповняти Твою волю! (Пс. 142, 10). Господи, поможи мені виповняти те, чого домагаєшся від мене! У тому слід часто жертвувати себе Богові, повторяючи за Давидом: "Моє серце готове служити Тобі, Боже, моє серце готове служити Тобі!" (Пс. 56, 8).

Слід пам'ятати, що заслуга походить із того, що підчиняємося Божій волі не так серед приємностей, як радше посеред прикростей, бо саме в цих останніх виявляється любов до Бога. Ось тому преп. Іван Авіля заявив: "Одне 'Нехай Бог буде благословенний!' проказане серед противностей має більшу вартість аніж шість тисяч подяк серед приємностей". Треба так само пам'ятати, що діється з Божої волі все, що могло б трапитися нам. Св. Августин запевняє нас про це, кажучи: "Знай, що з Божої волі діється все, що могло б трапитися нам проти нашої волі". Саме таке значення мають Сирахові слова: "Від Бога походять добро і зло, життя і смерть" (Сир. 12, 14).

Щоправда, Бог не бажає гріха, як хтось чинить нам прикрість, але все таки хоче, щоб ми прийняли зневагу. Отож повторяймо з многостраждальним Йовом, якщо люди зневажають нас або ограблюють нас із майна: "Господь дав і Господь забрав! Сталося так, як сподобалося Господеві. Нехай Господнє ім'я буде благословенне!" (Йов: 1, 21).

Вже на землі зазнає небесного спокою, хто любить Божу волю. Пророк Давид каже: "Веселися в Господі, і Він сповнить бажання твого серця!" (Пс. 36, 4). Сотворіння, бувши зо своєї природи обмежені, не годні задовольнити нашого серця, бо воно сотворене для безконечного Добра. Для того серце буде почуватися незадоволене, хоча б посідало всякі добра, якщо ці добра не є Богом. Воно буде завжди пошукувати за новими задоволеннями. Зате, знайшовши Бога, воно матиме все, тому буде чутися задоволене. Саме тому Господь отак промовив до самарянської жінки: "Хто питиме воду, що Я дам йому, той повік не відчуватиме спраги" (Ів. 4, 14). Деінде ж додав: "Блаженні ті, що відчувають голод і спрагу за справедливістю, бо вони будуть вповні задоволені!" (Мт. 5, 6).

Отож ніщо, що могло б трапитися, не засмучує того, хто любить Бога. Мудрець каже: "Не засмутить праведника, що-небудь трапилося б йому" (Прит. 10, 11), бо праведна душа бачить Божу волю в усьому, що діється. Святі, каже Сальвіян, бажають впокорення, як інші впокоряють їх. Тішаться вбогістю, як убогість докучає їм. Коротко кажучи, вони хочуть того, чого Бог бажає, тому зазнають невинного спокою духа. "Якщо впокоряють їх, то вони хочуть цього. Якщо вони вбогі, то тішаться вбогістю. Ось тому слід звати їх блаженними".

Щоправда, можемо молитися Богу, щоб звільнив нас від смутку. Сам Ісус Христос так молився в Оливнім Городі, кажучи: "Мій Отче, якщо це можливе, нехай ця чаша обмине Мене!" Проте слід негайно додати за прикладом Спасителя: "Але не як Я хочу, а як Ти!" (Мт. 26, 39).

Нема сумніву, що для нас найліпше те, що Бог хоче. Отець Авіля отак писав до якогось хворого священика: "Друже, не журися тим, що ти робив би, якщо б був здоровий. Задовольняйся хворобою, як довго Він захоче, щоб ти хворів. Що залежить тобі на цім, чи ти здоровий або хворий, якщо пошукуєш Божої волі?" Треба завжди підчинятися Божій волі, навіть серед спокус, які намовляють нас зневажати Бога. Апостол Павло отак благав Господа звільнити його від нечистих спокус: "Дано моєму тілові колючку...", каже він. "Я тричі молився в цій справі і благав Господа, щоб він (Сатана) відступився від мене" (2 Кор. 12, 7), але Бог тільки відказав йому: "Моя ласка вистачає тобі!"

Слід переконати себе, що Бог не тільки бажає нам добра, але й дбає, щоб ми осягнули його, як стверджує пророк Давид, кажучи: "Господь дбає про мене" (Пс. 39, 18). Ось тому Св. Петро заохочує нас віддатися Богові, бо Він дбає про нас: "Віддайте Йому всі свої журби, бо Він дбає про вас!" (Пет. 3, 17). Яка щаслива смерть того, хто вповні підчинився Божій волі! Вже за життя мусить коритися Божій волі, хто бажає подібної смерти. Отож вчімся коритися Божій волі посеред щоденних трудностей, повторяючи зо Святими молитву, що Христос навчив нас: "Нехай діється Твоя воля! Нехай діється

Твоя воля!" Можна теж повторяти слова Самого Спасителя: "Так, Отче, бо така Твоя воля!" (Мт. 11, 26).

Присвячуймо себе невпинно Богові, повторяючи слова Пресвятої Богородиці: "Я—Господня слуга!" "Господи", кажім до Бога, "ось Твій слуга. Чини зо мною та з усім, що маю, те що подобається Тобі. Я годжуся на все!" Св. Тереса п'ятьдесят разів на день жертвувала себе Богові. Заявляймо з апостолом Павлом: "Господи, що хочеш, щоб я чинив?" "Господи, скажи, чого бажаєш від мене, бо я готовий усе виконати!"

Святі доконували великих діл на Божу славу. Одні з них усувалися на пустиню, інші замикалися в манастирях, а були й такі, що віддали за Нього життя серед тортур. Лучімся з Божою волею і ставаймо святими, бо священики мають більший обов'язок змагати до досконалости ніж міряни. Гріхи не повинні знеохочувати нас від цього. Св. Вернард каже: "Бог не звертає уваги на те, що хтось колись чинив, але зважає на те, чим хтось тепер хоче бути". Рішуча воля при Божій помочі годна все перемогти. Отож завжди молімся, бо "хто молиться, той отримує" (Мт. 7, 8). Напевно отримаємо, якщо будемо просити. Сам Спаситель запевняє нас про це, кажучи: **Просіть, чого хочете, і станеться вам** (Ів. 15, 17).

Молитва це Зброя Проти Спокус

Молитва це конечна зброя, щоб боронитися перед ворогами. Пропаде, каже Св. Тома, хто не користується цією зброєю. Святий не вагається твердити, що Адам упав тому, що не молився, як знайшовся серед спокуси: 'Він згрішив, бо не звернувся до Бога за поміччю.' Св. Гелясій так само висловлюється про упалих анголів: "Вони намарно отримали Божу ласку. Не залишилися вірні, бо не молилися." Св. Карло Боромей заявив в однім пастирськім посланні, що Ісус Христос поставив молитву на першім місці, як у Євангелії вичисляв засоби спасіння. Він бажав, щоб так Його Церква і релігія відрізнялися від сект. Ось тому заявив: "Мій дім буде зватися домом молитви!" Закінчуючи свого пастирського листа, Св. Карло заявляє, що молитва "зроджує, розвиває і завершує всі чесноти." Цар Йосафат казав, що посеред темряви, нужди і небезпек туземного життя нам залишається єдиний спосіб рятунку цебто підняти очі до Бога і молитвою благати спасіння в Його милосердя: "Ми не знаємо, що робити, тому звертаємо свої очі до Тебе."

Цар Давид так само поступав. Вороги оточили його. Не мавши іншого рятунку, цар невпинно молився Богу, щоб визволив його від їх засідок: "Мої очі постійно звернені до Господа, бо Він визволить з пастки мої ноги." Він не чинив нічого, тільки молився, кличучи: "Поглянь на мене і змилосердися надо мною, бо я самітній і бідний! Я кличу Тебе: Спаси мене! — щоб міг зберігати Твої заповіді!" Господи, поглянь на мене, змилосердися і спаси мене, бо сам я немічний. Тільки Ти один годен помогти мені.

Хіба ми потрапили б опиратися напорові ворогів і зберігати Божі заповіді, особливо по упадку Адама, що так сильно ослабив нас, якщо б не мали молитви, якою годні отримати від Господа світло і силу, щоб зберігати їх? Мартин Лютер сильно помилився, як твердив, що по упадку Адама людям абсолютно не можливо зберігати Божого Закону. Янсеній твердив, що в теперішньому стані навіть праведні душі не мають сили зберігати деяких заповідей. Ця частина Янсенієвого твердження могла б бути правдива. Все таки Церква осудила його, бо він додав, що люди не мають ласки Божої, щоб зберігати ці заповіді.

Це правда, каже Св. Августин, що через ослаблення спричинене гріхом людина своїми силами і звичайною Божою поміччю не годна зберігати деяких Божих заповідей, що кожен чоловік годен молитися і так отримати потрібну ласку, яка поможе йому зберігати їх. Ось слова Св. Августина: "Бог не приказує неможливих речей. Якщо ж приказує їх, то водночас заохочує тебе чинити те, що можеш, і благати того, чого сам не можеш, бо Він поможе, щоб ти міг." Тридентійський Собор прийняв цей вислів Св. Августина і проголосив його догмою віри. Цей Святий додає: "Подивімся, як людина годна вчинити те, чого сама не в силі виконати. Лікарство допоможе їй вчинити те, чого не виконала б через свою неміч." Це значить, що молитва лікує нашу неміч, бо Бог ради молитви вділяє нам сили чинити те, чого від себе ніколи не виконали б.

Св. Августин твердить, що не вільно припускати, що Господь міг би зобовязувати людей зберігати неможливі закони. Якщо ж не маємо сили зберігати всі Божі заповіді, то Господь каже нам, що ми годні випросити собі більшу поміч, яка вчинить нас здібними виконати навіть найтрудніші речі. Цю ж поміч люди отримують через молитву: "Тим самим, що було б нерозумно припускати, що Бог накладає неможливі речі, Він заохочує нас читити те, що легше, і молитися в трудніших."

Дехто може спитатися, чому Бог звелів виконувати речі, що перевищають людські сили? Він робить це тому, щоб ми молитвою виєднували собі поміч і так виконували те ,що по-людськи говорячи, не в силі виконати, каже Св. Августин: "Він наказує деякі речі, що ми не годні виконати, щоб знали, чого нам треба прохати в Нього."

Деінде ж додає: "Бог дав нам Свої закони, щоб благати в Нього ласки. Водночас дає ласку, щоб виповняли ці закони." Без ласки ніхто не зможе зберігати Божих заповідей. Бог дав нам закон, щоб ми завжди благали в Нього ласки зберігати його.

Дальше Св. Августин каже: "Закон є добрий, якщо людина належно користується ним. Хто ж належно користується ним? Той, хто при помочі закону пізнає свою неміч і благає в Бога помочі, щоб запевнити своє спасіння." Ми повинні використовувати закон, каже Св. Августин, але нащо? На те, щоб при помочі закону пізнавати свою неміч, зберігати його і водночас молитвою виблагувати собі Божу поміч, що злічить нашу неміч і до-

поможе виконати закон.

Св. Вернард так само висловлюється про цю справу, кажучи: "Хто ми такі і скільки в нас сили, щоб опертися таким численним спокусам? Бог напевно бажає, щоб ми покірно удавалися до Його милосердя, як самі не годні перемогти спокуси." Бог знає, що молитва помагає нам бути покірними і збільшувати довіря до Нього. Саме тому дозволяє, щоб могутні вороги напастували нас, а ми опералися їм, отримавши поміч від Його милосердя.

Слід підкреслити, що ніхто не зможе постійно опиратися сильним змисловим спокусам, якщо під час спокус не буде поручати себе Богові. Змислові напасті це страшний ворог, бо вони сильно засліплюють душу. Посеред змислових спокус людина забуває свої розважання і добрі постанови, легковажить правди віри і перестає лякатися Божих кар, бо згадані спокуси гейби утотожнюються з природними інстинктами, які дуже нагально домагаються змислових задоволень. Пропадає, хто посеред цих спокус не звертається до Бога.

Молитва це єдина оборона перед подібними спокусами. Св. Григорій Нісейський каже: "Молитва це забороло чистоти." Соломон давніше так само висловився: "Я удався до Бога і молився, як тільки переконався, що не мав сили бути чистим, хіба за Божою поміччю." Чистота це чеснота, що ми не годні самі зберегти, якщо Бог не поможе. Бог же не дає сили, хібащо людина просить Його. Хто ж благає її в Бога, той напевно отримає.

Св. Тома, збиваючи Янсенія, каже, що не слід твердити, що хтось не годен зберігати якоїсь заповіді, бо це не можливо йому вчинити власними природними силами. Воно можливо зберігати кожну заповідь, бо маємо Божу поміч: "Мусимо заявити, що не є для нас не можливе те, що годні виконати з Божою поміччю." Нема несправедливости, якщо помагаємо йому позбутися цієї вади. Хто ж не хоче вживати помічного засобу і тому дальше кульгає, той сам собі винен: "Нема в тім нічого злого, що маємо ходити просто. Якщо хтось сам не годен цього вчинити, то він повинен шукати за ліком, що усунув би кульгавість гріха!"

Св. Августин додає, що не потрапить добре жити, хто не знає, як треба добре молитися: "Той добре знає жити, хто знає добре молитися." Св. Франциск Асиський твердить, що без молитви душа не потрапить учинити нічого доброго. Отож нема виправдання для тих грішників, що твердять, що їм брак сили опиратися спокусам. Якщо брак вам сили, каже Св. Яків, то чому не просите її? "Не маєте, бо не прохаєте!"

"Нема сумніву, що ми занадто слабі, щоб опертися всім наскокам наших ворогів. Водночас нема сумніву і про те, що Бог є вірний — як запевняє нас Св. Павло — і тому не позволить, щоб спокуса перевищала наші сили. "Бог вірний, тому не дозволить, щоб ви були спокушувані більше ніж годні стерпіти. Водночас у спокусі дасть силу, щоб могли опертися." Примасій отак пояснює цю справу: "При помочі ласки зможете перемогти спокусу."

Щоправда, ми немічні, але Бог сильний. Як благаємо в Нього помочі, то Він вділяє нам Своєї сили. Скріплені Богом зможемо всього доконати, як запевняє нас Св. Павло: "Можу все в Тім, що скріпляє мене!" Ось тому нема виправдання для того, хто падає,

каже Св. Іван Золотоустий. Паде, бо занедбує молитву. Якщо б був молився, то вороги не були б перемогли його! "Не можна виправдувати того, хто занедбуючи молитву, показав, що він не бажає перемогти свого ворога."

ТРЕБА СПОКІЙНО ПРИЙМАТИ ЗНЕВАГИ

(Продовження з стор. 32)

удавалася перед Пресвяті Тайни і говорила, як зазнала якоїсь зневаги: "Господи, я вбога, тому не маю Тобі що жертвувати! Ось тому жертвую цю зневагу!"

Ах, як любляче Господь пригортає погорджену душу! Як негайно потішає її та наповняє ласками! Не тільки спокійну, але радо і весело приймає помітування душа, що любить Ісуса Христа. Святі Апостоли верталися з синедріону, радіючи, що удостоїлися зазнати зневаги за ймення Ісуса.

Блаж. Йосип Калясантій каже, що на численних душах справджується друга частина наведеного цитату: "Удостоїлися зазнати зневаги за ймення Ісуса," але не справджується перша: "Верталися, радіючи." Хто бажає дійти до святости, той мусить бодай тужити за цією досконалістю. Блаж. Йосип Калясантій додає, що нема в людині покори, якщо вона не бажає бути погордженою.

Преп. отець Людвик Понтійський зразу не розумів, як людина годна тішитися погордою. Згодом, ставши досконалішим, зрозумів цю правду та сам зазнав її. Саме таку науку Св. Ігнатій Лойоля дав св. Марії Магдалині Паційській, як по своїй смерти з'явився їй і заявив, що дійсна покора полягає в невпинній радості з усього, що провадить душу до самопогорди.

Миряни так не тішаться почестями, як Святі погордами. Францисканин брат Юніпер наставляв туніку, гейби приймав перлини, як люди зневажали його. Св. Іван Франциск Реджіс не тільки тішився серед кепкувань, але й підсичував їх. Одного разу укоронований терням Спаситель з'явився Святому Іванові від Хреста з хрестом на плечах і промовив: "Іване, проси в Мене, чого тільки бажаєш собі!" Святий відказав Господеві: "Господи, бажаю страждати і бути погорджений ради Тебе!" Це значить: "Господи, бачу, що Ти страждаєш і зазнаєш погорди з любови до мене. Чого ж я мав би благати, як не страждань і пониження?"

Хто бажає вповні віддатися Богові та вподібнитися до Ісуса Христа, той мусить любити укриття і вважати себе за ніщо.

"Любуйся в тім, що тебе не знають і нізащо вважають!" говорив Св. Бонавентура, а Св. Пилип Нерійський невпинно повторяв це навчання своїм духовним синам. Сам Христос бажає, щоб ми вважали себе щасливими і тішилися, як зобачимо, що люди погорджують нами, відганяють від себе і ганять через те, що належимо до Нього. Що більшої погорди зазнаємо на світі, то величніша буде в небі наша нагорода: "Блаженні будете ви, як люди зненавидять вас і як проженуть зо свого товариства, і ганьбитимуть і знеславлять вас немов злочинців, і то ради Сина Чоловічого. Тоді радійте і тіш-

теся, бо ваша заплата велика в небі" (Лк. 6, 22).

Деж більша радість для душі ніж бачити, що через любов до Ісуса Христа люди погорджують нею? Тоді, по словам Св. Петра, душа зазнає великої чести, бо Бог так поступає з нею, як поступив із власним Сином: "Коли ж ганьблять вас за Христове ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух, що подає славу, цебто Божий Дух" (1 Пет. 4, 14).

Зло Треба Назвати Злом!

о. В. Зінько, ЧСВВ.

Коло криниці Якова Ісус сказав до Самарянки, що просила Його, щоб подав їй живої води, аби не потребувала приходити сюди і черпати: "Йди й поклич свого чоловіка та вертайся сюди!"

"Я не маю чоловіка," відповіла Самарянка.

"Ти правду сказала," відповів Божий Син, "що не маєш чоловіка, бо тих пять, що їх ти мала, не були твої чоловіки, як і той, що з ним тепер живеш, не є твоїм мужем. Це ти правду сказала."

Мабуть рідко коли у проповідях підкреслюється цей момент Євангелії св. Івана. А він вельми важливий. Самарянка це людина, що на неї варта було почекати і наразитися на здивування учнів, що були заскочені як Христос приватно розмовляв із жінкою, чого звичайно не бувало. Отож в неї є одна прикмета, яка є монополем людей доброї волі, що навіть і до самих себе вміють застосувати засаду: "Зло треба вважати злом!" В неї викрутів нема.

Знову ж і Христос не тільки хвалить її щирість і відвагу, але й виразно потверджує, що й Йому дорога засада: "Зло є зло і нічим іншим."

Чи тепер у нашій християнській суспільності знайшов би Христос таку бодай одну Самарянку чи Самарянина, що вміли б і хотіли навіть проти себе посвідчити, що зло є злом? Навпаки, у нас діється щось зовсім противне.

Преважлива Засада

Здається, що годі знайти засаду, яка має таке практичне примінення, як ця: "Зло треба вважати злом навіть у природних речах." Коли хтось є хворий, але не хоче цього признати, то він лікуватися не буде. Знав я одного хворого пана, що які йому лікар ліки не приписав би, то він їх викидав крізь під претекстом, що вони йому не поможуть, бо лікар його недуги не пізнав і він такої недуги не має, хоч другі тільки цими ліками вилікувалися з подібної хвороби!

Людина, що хоче знайти правильну дорогу чи розвязку якоїсь квестії, мусить признати, що помилилася, коли помимо великих зусиль-шукань, страти часу й сили та майна не осягнула покищо того, до чого прямує!

Не даром у сповіді найсущнішою точкою є жаль — тобто признання перед Богом за клясичним висловом блудного сина: "Отче, я згрішив проти неба і перед Тобою." Коли б він не був найперше визнав тої засади, що зле є злом, то б не був встав і пішов і припав перед батьком. Батько був би даремно очікував його, і він певно без тої засади був би з голоду загинув.

Це вельми важне і в громадському порядку (не тільки в індівідуальнім!), хоч тепер інакша засада панує: "Борони, Боже, щоб часом зла не назвати своїм іменем!" І це більше нам шкодить ніж найлукавіша затія ворогів. Так вводимо в блуд громадян, часом навіть ввесь нарід, і на своїх рідних та найліпших приятелів стягаємо недолю земську і небесну кару! І тим ми самі себе одурюємо. Так з приятелів стаємо ворогами і скритими облесниками, зрадниками, бо пхаємо тим, що нам вірять, ножа у спину!

Безглуздість і небезпека противної Засади

Таке кривлення душею є найбільшим нерозумом. От маємо приклад. У нас в краю вчили по школах релігії і в нас її таки знали, і то не тільки простолюддя, але й загал інтелігенції. Та на жаль, були випадки, що ті інтелігенти ради тої засади "зло таким не іменувати" попадали в найбільше дивачні твердження. От у "Народній Торгівлі" купують наші Пан-Отці службове вино. Колись воно було службове, але чи змінили заряд, чи не було виноградного трунку, у тій крамниці продавано вино до Служби Божої...з яблук. Один наш священик, що ревно дбав про належне і вірне служення Літургії, тільки покушавши, пізнав, що це не вино з винної лози, бо тільки на такім можна важно правити Службу Божу. І зараз сказав, а ця, що продавала, добродійка таке йому: "Отче, це правдиве вино до Служби Божої з яблук, бо о. декан на нім теж правили Службу Божу, і вона була — важна!"

Справді так забрехатись, то тільки хіба Микита міг би...

Крім цього треба уважати, щоб часом не стягнути на себе чужих гріхів нашим одобренням. Ось є особа, що теж має 2 чи й 3 подруги, та коли священик хоче поступити, як колись Христос поступив, і сказати, що це не є її муж чи жінка, то не по-самарянськи дістає відповідь, але:

"О, вони краще живуть без шлюбу, як ті, що в церкві присягали."

"То тепер такі часи, тут Аргентина, тут Америка, то можна жити і на горщику..."

"Часи зміняються. Церква також мусить поступитися, а не тиранізувати, чейже тут свобода і демократія!"

Христос, який учора, сьогодні і навіки Той Самий (Євр. 13, 8), таке заявив: "Що Бог злучив, людина нехай не розлучує! (Матей: 19, 6) і що торжественно проголосив: "Поправді кажу вам, доки небо й земля не минеться, ані йота єдина, ані жоден значок

Українська Програма з Йорктону

Чи кожної неділі слухаєте нашої радіопрограми о год. 12:45 пополудні? Якщо слухаєте, то повідоміть про неї своїх приятелів і знайомих.

Йорктонське Радіо надає авдиції на хвилях 940, CJGX.— Прохаємо присилати свої завваги і пожертви на ощо адресу:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

із Закону не згине, аж поки все не збудеться."

Марна це вимівка: "Це кривда для дітей," чи "але дитина така гарна." Тут вони ні при чому, і навіть краще, коли дітей приміститься в третіх осіб, то буде їх можна ще виховати на порядних людей, але коли вони перебуватимуть з такими батьками, то ніколи їм ні в рідній хаті, ні потім зірка ясна на засяє!

Годі оправдуватися патріотизмом: "Так, він не в порядку живе родинно, але він патріот, він жертвенний, він чи вона... Без них взагалі б не було того, що є."

Слабі це патріоти, що Бога не бояться, бо безсоромно ламають Його святий Закон, а ми знову не будьмо такими, що, бачучи других, самі кидаємося в болото і до чужих гріхів ще свої долучуємо і чужими свою власну душу обтяжуємо. Навпаки, як би ми вміли зло-злом назвати, то не один поправився б і добре жив!

1.) Що значить відпуст 500 днів, коли в вічності нема часу?

Відпуст це прощення дочасних кар за гріхи, що Бог уже пробачив людині. Отож помиляються ті, що думають, що відпуст це пробачення самих гріхів. Гріхи прощаються тоді, як людина щиро сповідається і кається за них або коли через брак сповідника чинить акт досконалого жалю або досконалої любови.

Прощаючи людині гріхи, Бог не завжди прощає всі дочасні кари за них. Кара це надолуження за зневажений Божий маєстат. Отож не вистачає саме покаяння. Треба направити кривду, що людина вчинила Богові ламанням Його Закону. Людина ж відбуває цю кару, як чинить покуту.

Колись покути були дуже строгі та довгі. От коли хтось видав свою християнську дочку за поганина, то Церква накладала на нього покуту трьох літ цебто такий батько мусів постити три роки. Йому було заборонено брати будьяку іншу поживу за винятком хліба і води. Тільки в неділю та свята міг брати іншу поживу.

Згодом Церква злагіднила покути. Що більше? Щоб помогти людям, вона зачала надавати відпусти. Як Церква надає комусь відпуст, то вона бере надолужні заслуги Христа, Божої Матері і Святих і застосовує їх до душ. Ці заслуги є в спільній скарбниці Церкви. Церква заряджує ними, тому має право роздавати ці скарби тим, що потребують їх. Щось подібне буває в державах. Керівники держав беруть фонди зо спільної скарбони, щоб помагати

тим, що потребують помочі.

Коли Церква надає 500 днів відпусту, то це не значить, що вона скорочує покуту душам у чистилищі чи на землі на 500 днів. Ні, це тільки значить, що вона прощає їм стільки покути, скільки вони вчинили б, якщо б через 500 днів чинили покуту за старинним звичаєм, коли покутники зберігали піст на хлібі та воді через 500 днів. Отож час 500 днів не заторкує вічности, в якій нема часу а період покути, що згадана особа мала б чинити через 500 днів, якщо б Церква придержувалася давніх звичаїв у накладанні покути за прогріхи.

2.) Я був у церкві. Люди проказували вервицю. Я не мав своєї вервиці з собою. Чи я зискав відпуст, бо разом із іншими проказував вервицю?

Так, ви зискали відпуст, бо до його зискання вистачає, щоб під час проказування вервиці хоч одна особа держала її в руці. Проте згадана вервиця мусить бути поблагословлена священиком що отримав із Риму право благословляти вервиці та надавати їм відпусти.

3.) Чи католики можуть час від часу зайти до некатолицьких церков або жидівських синагог, щоб подивитися на відправи?

Католики можуть час від часу зайти до некатолицьких церков або жидівських синагог, щоб подивитися на відправи, але не вільно їм брати там активної участи в згаданих відправах. Проте можуть приватно молитися, як зайдуть до згаданих церков.

Слід зазначити, що під час некатолицьких відправ слід так поводитися, як поводяться інші, цебто встати чи клякнути, коли інші стоять або клячать. Цього вимагає чемність і братня любов, і така поведінка в храмі не є активною участю в некатолицькім богослуженні.

4.) Св. Іван зазначує, що бачив у небі 144.000 спасених душ. (Апок. 7, 4). Чи це значить, як деякі некатолики твердять, що в небі буде тільки 144,000 спасених людей. Якщо воно так, то що станеться з мільярдами інших людей? Куди ж вони підуть по смерті?

Число 144,000 означає 100 x 12 x 12, цебто безмежну і незлічиму масу. Так Св. Іван, як і Св. Павло зазначують, що жиди навернуться до Христа. Св. Іван вичисляє в згаданому місці, що з кожного жидівського племени навернеться 12,000 цебто ціле племя (Апок. 7, 5-8). В вичислюванні ізраїльських племен св. Іван пропускає племя Дан, бо жидівська традиція твердила, що з цього племена мав вийти Антихрист, і тому жиди вважали це племя за відкинене Богом, хоч воно так дійсно не було, бо ніхто не знає, хто буде Антихрист і звідкіля він прийде.

Сам же Св. Іван не обмежує числа спасених душ до 144,000, бо трохи дальше додає: "Потому я глянув, — й ось великий натовп, що його ніхто не годен почислити, з усякого люду, племени, народів і язиків, стояв перед престолом і перед Ягнятем... і в їхніх руках були пальмові вітки" (Апок. 7, 9). Це значить, що небо є відчинене для всіх людей і народів, що хочуть туди піти. Проте Бог не дасть неба задармо. Його треба заслужити собі добрим християнським життям цебто зберіганням Божого Закону, любовю до Бога і ближнього.

5.) Ми вислали свого сина до протестантського університету, бо там краще навчають і нам куди ближче було туди вислати його. Чи ми зрішили?

Католики мають висилати діти до католицьких шкіл і університетів. Якщо ж нема відповідного католицького університету, що мав би такий самий науковий рівень, як протестантський, то деколи вільно туди посилати дитину. Проте треба уважати, щоб син чи дочка не стратили віри. Слід зазначити, що католикам не вільно посилати дітей до тих некатолицьких шкіл, де управа зобовязує всіх учнів ходити на некатолицькі відправи і на виклади некатолицької науки. Коли ж ця некатолицька школа дійсно невтральна і дозволяє католицьким учням ходити до власних церков і несилує їх брати участь у

навчанні некатолицької релігії і нема там протикатолицької пропаганди, то в деяких випадках католики можуть часом посилати туди свої діти на науку. Проте добре було б вперед дістати на це позволення від власного Єпископа.

6.) Скільки властиво разів треба хреститися в нашім обряді: раз чи три рази. Тут буває суперечка між новими імігрантами і дітьми давньої імміграції, бо перші звичайно хрестяться три рази, а другі тільки один раз. Хто має рацію? Як воно має бути?

В нас нема точного приказу, скільки разів треба хреститися. Отож можна хреститися три рази або один раз. Зрештою по Євангелії хрестимося тільки один раз. Як священик дає благословення вірним під час богослужб, люди так само хрестяться тільки один раз. Зате починаючи або кінчаючи молитви, наші люди так вдома, як у церкві хрестяться три рази. Якщо ж нема позитивного правила в цій справі, то кожен може робити так, як думає, себто хреститися раз або три рази, як це піддає йому його серце.

Знак з Другого Світу

о. Роман Ганас

ВІРА вчить нас, що ми зістали Богом сотворені на те, щоб своїм життям і добрими ділами заслужити собі вічне щастя в небі. Щоби заслужити собі вічне щастя в небі, ми мусимо пізнати, служити і любити Бога. Для осягнення вічного щастя Бог дав нам своє Обявлення і закони, як треба нам жити. Християньська віра роспоряджає доказами, що переконують нас про існування Бога, вічне щастя та вічну кару, та про існування позагробового життя. Докази на існування позагробового життя це різні знаки чи явища, які появлялися людям. Багато з них незаписані, а багато з них зістали записані чи утверджені в людській памяті. В Римі в одній церкві є 25 документів чи річей, які потверджають позагробове життя, і кожний відвідувач може їх бачити. Є там спалений на вуголь часослов, є там витиснені чорні пальці на хустинці одної монахині й інші знаки. Від достовірности осіб залежить, чи дані знаки або події треба уважати за знаки з другого світу. Ці знаки часто скріпляють віру. Для наших читачів бажаємо переповісти одну цікаву подію, яку треба узнати за знак з другого світу.

* * *

В парафії З. коло Львова у березні 1935 відбувалася великопостна місія. Місію давав о. Ш., монах Чина СВВ. В домі місцевого пароха була тоді велика журба. Молода дружина пароха лежала хвора на невидічиму недугу. Під час місії мусіла перебувати в ліжку. Отець місіонар був цікавою людиною. Він оповідав, що за часів студентських не вірив у Бога. В часі війни був сотником УГА. Він посідає силу, якої не розуміє, і через ту силу, в сні говорить зо своєю померлою матірю. Причиною його навернення до Бога, та вступлення до монастиря був такий випадок.

В 1916 р. прибув він з одним товаришем німцем страшною з італійського фронту на короткий урльоп до Відня. Цей товариш

належав до масонської льожі, і в часі побуту в Відні запросив о. Ш. на зібрання масонів, на якому мали приймати кількох членів до 33 ступеня. Зібрання масонів відбувалося дуже секретно. До залі впускали тільки членів.

Німець заручив, що о. Ш. є також масоном. Впустили їх разом на зібрання. Заля зібрання мала спеціяльний вигляд. Всі стіни були начорно помальовані. На переді на сцені стояв стіл, на якому упавший священик служив Службу Божу. По освяченні кандидати до 33 ступеня підходили до стола та збещещували Агнця, топчучи Його ногами. Цей факт так сильно поділав на о. Ш., що він з місця навернувся, переконаний, що коли є чорт, то мусить існувати Бог. Як монах о. Ш. був визначним місіонером проповідником. Тепер він перебуває на Сибірі, де працює серед замешкалих запроторених людей.

В часі побуту в З. о. Ш. пересиджував коло ліжка тяжко хворої їмості, потішаючи її в терпінях. В лютому в 1937 померла по тяжких терпінях дружина о. пароха з З. В листопаді 1937 о. парох залишив З. та переніся на Подія, де дістав іменованим парохом повітового міста З. Минали літа, о. Ш. та о. парох, обмінювалися час до часу поздоровленням з нагоди свят. о. Ш. все згадував в письмах, що молиться за покійну праведну душу їмості, яка померла в молодому віці, залишаючи четверо малих дітей.

В 1939 р. вибухла друга світова війна, що спричинила багато терпінь і переживань. Одними з таких прикрих явищ були дії партизанських чи підпільних організацій, що взаємно себе винищували та наносили на життя населення страх і терор.

Між визначними н а ш и м и людьми в 1943 згинули у Львові з рук польської боївки Др. Паньчишин, Проф. Ластовецький і Др. Подолинський. На Поділі бушували большевицька партизантка Ген. Колчака та різні польські підпільні боївки, які грабували і вбивали визначних людей, сіючи всюди страх.

В травні 1943 о. парох З. дістав від польської підпільної організації з Тернополя письменний засуд смерти, в якому сказано було, що як до трийцять днів не залишить міста З., життя його буде наражене на небезпеку. Справу треба було трактувати поважно. По нараді з родиною о. парох предложив цілу справу покійному Митрополитові Шептицькому, який доручив щоскоріше залишити З. та призначив парафію П. під Львовом, як місце нової праці для о. пароха з З. А що люди думають по-людськи, то справа перенесення відтягалася. Тяжко було залишити добрі відносини праці і життя в З. Митрополит вимагав резигнації або негайного обняття місця нової праці. Щоб остаточно закінчити справу перенесення, о. парох з З. при кінці серпня 1943 вибрався ще раз дорогу до родини під Львовом, щоб остаточно вирішити справу перенесення. Поїзд, яким їхав о. парох з З., заїхав в полудне на узлову стацію Красне, де мав стояти пів години. Був гарний осінній день. Всі пасажири вийшли з вагонів і проходжувалися по стації Красне. В той сам час прибув на стацію поїзд зо Львова в напрямі Тернополя. На здивування з поїзду висів о. Ш. Побачивши на стації о. пароха з З., по привітанні сказав до нього таке: "Отче, їду до Вас. Я говорив з вашою померлою жінкою і вона сказала переказати вам, щоб ви сейчас забралися з

З. і перенеслися до П." Слідувала коротка вимінa, бо не було часу говорити. Поїзди відїзджали. Без надуми о. Ш. всів до поїзду на Львів, щоб повернути до своєї станиці під Станиславів, а о. парох всів до поїзду на Тернопіль і ще того самого дня повернувся до З. До трьох днів о. парох залишив З. і перенісся до П. По тижневому побуті в П. на терені повіту З. сталася така подія. В П. зістав забитий капітан СС.Я., який дуже тортурував наших людей. Німецька адміністрація приписала вину вбивства нашій організації. За два дні по вбивстві на терен повіту З. прибула зо Львова автами карна експедиція СС. Почалися арештування наших визначних людей і вивози їх до тюрми у Львові. Перший на списку до арештування був бувший парох З., якого не застали вже на місці. В місті З. виарештувана зістала майже вся наша інтеліґенція та багато людей в повіті. Деяких з них звільнено у Львові, деяких вивезено до таборів смерти до Освінціма і потому до Дахав в Німеччині, звідки з приходом американської армії кількох вратувало собі життя. Якщо б не було того знаку з неба, то не було б нині живого о. пароха з З., а його діти сироти були б залишилися без ніякої опіки на гірку долю.

Значення Христової Церкви

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

НЕ мало людей сьогодні нарікає на зорганізоване християнство, головно на католицьку Церкву та хотіло б, щоб вони пропали без сліду, а навіть пророкує, що незадовго Бог у Своїм гніві знищить всяку зорганізовану релігію тільки тому, що не розуміє сути християнства. Ці люди мріють про тисячолітнє царство на цій землі, думаючи, що це є правдиве Царство Боже, що про нього говорили старозавітні пророки, а також Сам Христос. Коли пророки говорили про Боже царство, то мали на думці Церкву Христову, а не щось іншого. Старозавітня Теократія не вернеться тому, що це було щось переходове, і вона була часова й ограничена межами одного краю.

Христос прийшов, щоб оснувати зовсім щось нового, такого, що буде добре для всіх часів і всіх народів. Христове царство це щось, що розпочинається на цьому світі і своїм верхом сягає у вічність. Воно є духовим царством, що має на меті спасіння людських душ. Це таке царство, що не знає границь. Воно добре для всякого народу, всякої раси, одним словом, має охоплювати всі народи землі. Величне поправді це діло Христове і ми називаємо його католицькою Церквою. Христос стає Царем людських душ, що хотять належати до нього. Він мусів багато натерпітися, щоб оснувати Своє царство на цій землі. Його переслідували і вкінці розпяли на хресті.

Христос показав, що Його царство не має нічого спільного зо старо-завітніми поняттями та заскорузлістю жидів, що жили в Його часах. Коли до Нього прийшли фарисеї та садукеї і нарікали, що Христові учні ломлять передання старших, тоді Христос сказав їм: "А чого ви порушуєте заповідь Божу ради переказу вашого?" і жиди, що жили з Христом, потрапили ломити Божі заповіді ради видуманих традицій і власної фантазії. Сьогодні многі хотіли б відкинути всяку зорганізовану релігію і нарікають на християнство, що не могло довести до мира у світі.

Коли чуємо таких, що критикують християнство і нападають на релігійні організації, то можемо їм сказати те, що Христос сказав Своїм зматеріялізованим сучасникам: "Ви переступаєте Божу заповідь ради власного передання." Відомо, що християнство існувало вже два тисячі років, а тепер знаходимо таких, що хотіли б його перевернути до гори коренем, і навіть покликуються на Самого Бога, що Він це зробить. Ні! так не буде тому, що вони переступають Божу Заповідь задля власних видумок!

Це людська видумка, що Єгова незадовго знищить всяку зорганізовану релігію, і тому таке навчання треба відкидати! Християнство або Христова Церква це діло Боже, якого треба людям, щоб дістатися до неба, і тому ми повинні його шанувати і любити. Тому, що Христова Церква має провадити людей до неба, Христос зробив Її видимою організацією на цьому світі.

І тому власне, що вона є видима, то мусить мати єрархію, цебто мусять у ній бути порядок, власть і послух. Чи дивно отже, що в Церкві, яку оснував Христос, є порядок, та що є такі, що приказують, і такі, що повинні слухати. Знаємо, що Христос, щоб оснувати Своє царство на цій землі взяв собі до помочі Апостолів, що мали продовжати діло Христове, й Апостоли це вірно виконали.

Коли вони померли мученичою смертю, тоді почали правити Церквою їх наслідники цебто єпископи, і такий лад маємо аж до сьогоднішного дня. Католицька Церква вірно заховала навчання Христа і закони, що відносяться до правління тою великою організацією, якою є Церква Христова. Можемо лиш тішитися, що належимо до Церкви Христової та живемо під її покровом. Христос оснував свою Церкву, Він Нею опікується та буде її зберігати помимо тих страшних нападів, що вона стрічає зо сторони злих людей. Церква має продовжати діло Самого Христа до кінця світу, бо воно є Його царством. Церква почала свою працю від перших Зелених Свят, а не як навчають дослідники, що Христос став Царем лиш в 1914 р. Церква отримала від Христа доручення, щоб дбати про душі людські, що були відкуплені кровю Христа, тому вона посідає середники, щоб освячувати ці душі та провадити їх до неба. Коли хтось не користає з середників подаваних Церквою, то сам стає винний за своє відкинення Христом. Отож на закінчення мусимо сказати, що надармо шукати десь іноді сповнення пророцтв про царство Боже на цій землі, як лише у Церкві Христовій. Вона є ділом Христа, за яке Він помер на хресті. Він буде її завжди зберігати як найкраще Своє діло на світі.

Парафія це Моральна і Духовна Родина

ВІДХОДЯЧИ з цього світу після Своєї смерти на Голгофі Божественний Спаситель отак промовив до Своїх Апостолів і їх законних наслідників, Єпископів і священиків: "Ідіть по цілім світі та голосіть Євангелію всім людям" (Мар. 16, 15), "хрестячи їх в імя Отця і Сина і Святого Духа, і навчаючи їх зберігати все те, що я заповів вам. Я ж буду з вами завжди аж до кінця світу" (Мат. 28, 19-20).

Апостоли послухали свого Вчителя й розійшлися зразу по містах і селах розлогої римської імперії; згодом переступили її границі, зайшли до Персії, Індії, а Св. Андрій, як подає старинне передання, мав добитися навіть до київських гір, поблагословити їх і заповісти славу майбутнього города Києва.

Праця Апостолів була належно зорганізована. Навернувши певне число поган чи жидів, вони організували їх в церковні громади, що згодом стали зватися 'парафіями.' Самі Апостоли так само встановляли Єпископів, що рядили парафіями в даній окрузі. Ці округи потім названо 'епархіями' або дієцезіями. Кожна епархія мала свого єпископа, і кожна парафія була під проводом і зарядом священика чи священиків.

Парафія це найменша частина Христової Церкви. Можна теж сказати, що кожна парафія це Христова Церква в мініятурі. Ця частина Христової Церкви складається з поодиноких людей-парафіян, які творять її.

Серце ж парафії це парафіяльна церква, в якій вірні періодично, особливо в неділі та свята сходяться, щоб віддати Богові публічне богопочитання вислуханням Служби Божої або інших церковних богослужб. Під час цих побожних богослужб побожні вірні особливіше відчувають приявність Спасителя і зазнають ласкавости: "Якщо двох чи трьох з вас зійдуться в Моє імя, то буду серед них" (Мат. 18, 20). Христос радо зявляється і пробуває між тими, що з добрим наміром сходяться до церкви, щоб прославляти Бога Отця, скріпляти братню любов до інших парафіян і духовно обновлятися, бо так Христос продовжає в світі діло відкуплення і спасіння людських душ, за які помер на хресті.

Церква це наша духовна Мати

Людина має дні матері. Одна фізична, друга духовна. Перша дала їй фізичне життя, друга дала і розвиває в ній духовне, надприродне життя ласки, що чинить нас Божими дітьми і братами Божого Сина, нашого Спасителя Христа. Христос пробуває в Церкві, і вона подає Його душам. Христос це життя душ. Божа ласка звичайно входить до душ через святі тайни, особливо через тайну хрещення, Пресвятої Евхаристії та сповіді. Це найважніші та найконечніші тайни для розвитку надприродного життя в людській душі. Ці ж тайни подають нам Священики, Христові намісники на землі.

Роля Пароха — душпастиря

Священик представляє для вірних самого Христа, бо він Його заступник і помічник. Спаситель

повірив священикам Своє обявлення і скарби відкуплення, щоб вони розділяли їх християнам. Щоправда, Сам Христос міг би безпосередньо провадити душі до спасіння, але Він так не поступає. Св. Письмо подає нам два докази на це твердження.

Поганський вельможа з Етіопії відвідав Єрусалим. Вертаючись додому, читав пророка Ісаю але не розумів, про що говорив пророк. Св. Дух міг Сам просвітити його, але так не вчинив. Він вислав диякона Пилипа, щоб це вчинив: "Підійди і пристань до цього повозу!" (Діян. 8, 29). Св. Пилип виясниє вельможі, що Ісая говорив про страждального Месію, виложив йому навчання Христа і охрестив його (Діян. 8, 30-39).

Христос навернув Павла, повалюючи його з коня. Застрашений і застиджений гонитель Церкви покірно і скрушено закликав до Спасителя: "Господи, що хочеш, щоб я вчинив?" (Діян. 9, 6). Нема сумніву, що Христос міг Сам сказати йому, що слід було чинити, але Він відослав його до Свого священика Ананії, щоб повчив його: "Вставай і йди до міста, і там скажуть тобі, що маєш робити!" (Діян. 9, 6).

Деякі тайни так злучені зо священством, що тільки священики годні вділити їх, от хоча б тайну сповіді. Хто годен відбути сповідь, але свідомо і добровільно не хоче цього вчинити, обманючи себе, що Бог без сповіді пробачить йому гріхи, той навіки загине, бо це воля Христа, щоб люди доступали пробачення гріхів при помочі священиків: "Кому простите гріхи, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!" (Ів. 19, 23). Хто не виповнить волі Спасителя в цій справі, той не доступить прощення гріхів, і так навіки загине.

Отож священик-парох це видиме, земське уосіблення Христа для вірних. Ціла ж парафія це духовне тіло-організм, в якім всі парафіяни є членами. Якщо члени є здорові та живі, то жива і здорова буде парафія. Якщо ж члени недбалі, проживають у тяжких гріхах, то їхня парафія буде нидіти і поволі завмирати.

Завдання Парафії

Головне завдання парафії це плекання духовного життя в її членах цебто поодиноких парафіянах. Це ж духовне, надприродне життя зачинається святим хрещенням, зростає через приймання Святих Тайн і закріпляється через завчання і практику християнської віри і моралі.

Парох-душпастир має роздавати це життя і скріпляти його. Отож зріст духовного життя через принимання святих тайн, особливо часте Св. Причастя, повинно бути ціллю всіх душпастирів і їх вірних. Не концерти, фестини, бінґа і забави, а плекання християнського життя в душах є головним завданням душпастирів. Без зросту в християнськім житті всі інші зусилля і праці підуть намарно, бо не запевнять душам вічного спасіння.

Вірні повинні любити і шанувати святі тайни і позмозі найчастіше приймати їх. Тут, розуміється, священик повинен влучним і приступним виясненням допомогти своїм парафіянам зрозуміти вартість, значення і користь частого принимання святих тайн. Без цього годі сподіватися, що парафіяни будуть наближатися до них і користати з них.

Парафіяни повинні бути свідомі, що християнська віра це великий привілей даний їм Богом. За те треба йому невпинно дякувати, особливо в неділі та свята

при помочі Божественної Літургії (Служби Божої), що є найкращою подякою, яку люди можуть зложити Небесному Отцеві за Його преобильні матеріяльні дари і духовні ласки. Віра це духовний скарб, що його не вільно закопувати в багні безділля. Її треба використовувати для Божої слави і власного спасіння.

Фінансова Сторінка Парафії

Парафія це так само організація, що потребує фінансових фондів, щоб могла належно й успішно функціонувати. Ці фонди мають прийти від парафіян, які користають із духовних скарбів парафії. Отож кожен парафіянин зобовязаний у сумлінні фінансово помагати своїй парафії, от хоча б річною вкладкою та недільними щедрими датками. Це не тільки природний обовязок. Це так само церковна заповідь, яка велить підтримувати власну парафію. Хто занедбує цей обовязок, той є лихим парафіянином. Він допускається гріха супроти власної парафії, бо послаблює її належне функціонування. Такий християнин повинен покаятися і направити свою недбалість. Бог не благословляє тих християн, що занедбують фінансово підтрумувати свою духовну Матір-Парафію. Багато нещасть спадає на християн, які занедбують свої обовязки супроти парафії, цебто не підтримують її фінансово, не дбають про її духовний поступ, не журяться чистістю і гідністю церкви, не ходять сумлінно на богослуження, не шанують свого отця Пароха, який заступає Ісуса Христа, являються скупими в своїх недільних пожертвах, не помагають у праці біля церковних будинків, тощо. Не дивно, що Бог не благословляє їх і їхніх родин за таку ліниву і негідну службу!

Звідкіля повинні походити Фінансові Фонди?

Парафіяни повинні бути так вихована і так сильно любити свою парафію, щоб вона мала достаточні фінансові засоби, які потрібні до її справного ведення. Кожна парафія має численні видатки. Ці видатки повинні бути покриті парафіянами цебто їхніми жертвами. До цих жертов належить річна вкладка, недільні пожертви і інші фінансові дари. На спеціяльні потреби парафіяни повинні складати спеціяльні фінансові дари.

Отож воно не є добре влаштовувати танці чи забави, які звичайно не обходяться без пиятики і гріха, щоб закуплювати потрібні для церкви речі чи приладдя. Хіба Спаситель буде задоволений, як за гроші здобуті на танцях парафіяни закуплять до церкви ризи, чашу або направлять чи помалюють саму церкву? Не вже наші люди такі бідні, що треба аж забав і всяких ігор, щоб можна було вдержати власну парафію і Божий дім при житті?

ГУРАГАН

Гураган це страшний ворог людства, якого наука покищо не потрапила знищити, хоч науковці сильно працюють, щоб захоронити людське життя перед ним.

Гурагани звичайно трапляються між квітнем і серпнем. Гураган подібний до лійки, що з неба сягає до землі. Коли гураган наближається, то так страшно гуде немав летіло б тисячі літаків.

Модерна Людина — це Нещаслива Людина

ЗВІДКІЛЯ беруться модерні моральні хвороби, от хоча б зіпсуття; занепад морального змислу та всякі інші лиха в сьогоднішнім людстві? Модерна людина почувається розчарована, повна напруження, неспокою і хаосу, що зродився з віддалення від Бога і зради Христа. Ця людина є хвора в серці та розбита в душі. Розчарування зродилося з того, що всякі обіцянки в поступ людства через техніку і піднесення життєвого рівня сумно провалилися, не давши людям правдивого спокою та почуття щастя. Матеріялізм не веде до щастя і внутрішнього задоволення. Колірові оголошення по різних магазинах, нові смертоносні автомобілі, холодільники, автоматичні машини до прання, телевізорські апарати, все те викликало фальшиве враження, що людина годна знайти щастя в матеріяльних речах без Бога, ба й навіть проти Бога і Його Закону.

Щоправда, людство страшно поступило в перед науково та матеріяльно. Зате духовний і моральний поступ не тільки не пішов нарівні з матеріяльним, він навіть спинився, ба й можна сміло сказати, що мораль і віра підупали внаслідок непоміркованої погоні за матеріяльними вигодами. Модерна людина в наслідок матеріяльного переситу почувається мов той летун у піднебесних просторах, що стратив контакт із летовищем, тому літає в темряві ночі та не знає, де присісти.

Під впливом фальшивих філософій людина повірила, що єдина її ціль на землі це погоня за популярністю, знанням, владою,

розкошами і багатством. Осягнувши все те, модерна людина відчула, що все таки бракує їй щастя. Вона сміється, але радости в серці не відчуває, бо в її душі бушують прагнення, який не година задовольнити матеріяльними добрами, бо яка користь для нас, як здобудемо знання, славу та багатства, і притім дістанемо рака, який заведе нас до гробу?

Не мігши задольнити прагнень розбурханого серця, модерна людина почувається нещаслива, тому шукає щастя в прерізних вибриках, які спричиняють хаос і замішання в світі. Корінь лиха в тому, що люди занадто думають про себе, тому забувають про Бога. В не одного самолюбство цебто власне "Я" стало божком, якому служить, забувши про свого Творця. Світ забув, що людина, хоча б мала всі можливі матеріяльні добра, є обмеженим сотворінням, тому не знайде щастя в собі. Серце сотворене для безконечного добра цебто для

Бога і тільки Він один може вповні задовольнити його.

Як тільки людина відвернеться від Бога, то її пристрасті і пожадливості бунтуються проти розуму. Тіло відчуває спокуси, яких без Божої помочі не може перемогти. Людина кидається на заказані приємності, сподіючись знайти щастя. З цієї невладнаної погоні за земським щастям зроджується хаос у думанні та житті. Цього не було б, якщо б люди звернулися до Біблії, запізналися з Богом і віддалися Йому. Хто інакше поступає, той буде лихо проживати на землі.

Іван Вильмат, англійський шляхтич, служив в королівській маринарці під час першої світової війни. По війні вернувся додому і став провадити дуже розв'язле життя, задовольняючи пристрасті та забаганки своєї пожадливости. Розтріпане і зіпсуте життя довело його до матеріяльного та духовного банкрутства. В 33-ім році життя опинився на ложі смерти. Покликавши своїх знайомих, поклав руку на Біблію та сумно промовив: "Моє лихе життя це єдиний закид проти цієї Святої Книги. Якщо б я був жив так, як вона наказує, то сьогодні не був би конаючим матеріяльно та морально збанкрутованим чоловіком."

ДУХОВНІ ВПРАВИ В СХІДНІЙ ФРАНЦІЇ

Альзація і Лотарингія це гарні країни, які радують глядача своїми різноманітніми краєвидами.

Духовні вправи відбулися в оцих місцевостях: Креанж-Сити, Жан д'Арк, Моранж, Сарбург, Кольмар, Остгайм, Мюлюз, Штафельд, Графенвальд, Фаребесвілер, і Берен.

Багато наших людей, що проживає в цих місцевостях, з'явилося на духовні вправи і приступило до сповіді та декілька разів прийняло Св. Причастя.

Отці Душпастирі разом із отцем місіонером вислали побажання Преосвящ. Кир Вол. Маланчукові, ЧНІ., єпископові для українців католиків Франції. Вони теж разом із вірними долучили духовну китицю з нагоди Великодня. Вшановано теж 70-ліття Митроп. Сліпого.

Східня Франція має українців майже з усіх областей України. І багато з них так само взяло участь у духовних вправах. Була теж зустріч з канадійськими українцями. Вони подивляли француженок, що вийшли заміж за українців і гарно говорять по-українськи, а в церкві зразково співають Службу Божу. Їхні діти так само вміють говорити по-українськи. Це заслуга Отців душпастирів, що потрапили цих французьких дівчат зацікавити нашим обрядом і національним життям.

Ці Отці при допомозі батьків вислали до нашої малої семінарії в Римі групу хлопців, що тепер учаться на священиків. Вони теж організують прощу молоді і старших до Риму на 8-9 серпня.

Проповідником цих духовних вправ був о. др. Б. Курилас, ЧНІ. Він подякував отцям душпастирям цебто Впр. о. П. Когутові і І. Лужецькому за запросини голосити ці науки, а учасникам склав подяку за таку гарну участь в них.

Дехто боїться інфляції і девалюації гроша. Слід зазначити, що інфляція має так само деякі добрі сторінки, от хоча б ніхто не заслабне, ані дуже не прибуде на вазі, як купить собі цукерків за 5ц. і зість їх.

КЛЮБ СВЯЩЕНИЧИХ ПОКЛИКАНЬ

В Роблині, Ман., стоїть прегарна новорозбудована колегія Св. Володимира, живий свідок невпинних намагань Впр. отця Директора Нестора Годованого і молодих Отців професорів вможливити нашій Церкві найбільше місіонерів.

ВПреп. о. Вол. Краєвський, ЧНІ., Протоігумен

Ця колегія ОО. Редемптористів була врочисто посвячена 3 червня 1962 р. (Див. Голос Спасителя, липень-серпень, 1962 р., 30 і 62 стор.). Головне завдання цієї колегії це сталий приріст місіонерів Редемптористів, що будуть голосити Боже слово між нашим народом і колись поїдуть проповідувати Святу Євангелію нашим сьогодні большевиками переслідуваним браттям в Україні.

Українські Батьки і Матері, воно добре помагати Церкві фінансовими пожертвами, але куди краще дати їй свого сина на священика-місіонера. Хіба українські батьки і матері Америки і Канади можуть бути горді і спокійно вибиратися на суд Божий, коли подумають, що за 70 літ нашого поселення в згаданих країнах, де проживає понад 600,000 українців католиків, наш нарід не дав Богові і Церкві бодай шістьсот священиків уже тут народжених? 600 священиків за 70 літ! Справді це не було б багато, бо один священик припадав би на 1,000 українців! Хіба це багато! На жаль ми не маємо навіть 150 тут роджених священиків! Брак священиків це наш смертельний ворог. Якщо не зарадимо лихові, то самі знищимо власну Церкву в Америці та Канаді.

Українські Батьки, якщо маєте синка, що надається на Христового священика, то вишліть його до Роблину.

* * *

При цій нагоді згадаємо про Клюб священичих покликань, що його оснувано в Америці.

Католицька Церква взагалі й українська особливо відчуває страшний брак священичих покликань. Церкві треба в світі 130,000 священиків річно, щоб займатися християнами і ширити Євангелію між народами, що не знають Христа, а тим часом кожного року Церква висвячує в цілім світі около 4,000 священиків. 130,000 нових священиків треба, а приходить 4,000.

Ось тому в Америці повстав КЛЮБ плекання священичих покликань між молодими хлопцями. Хлопці-кандидати на священиків дістають посвідки членства, відзнаку і безплатний журнал клюбу, "Пастир", що виясняє їм гідність Христового священства.

Зате хлопці обіцюють раз на тиждень приступати до Св. Причастя, щоденно проказувати одну молитву до Пресвятої Богородиці й одну за покликання.

Священик періодично відвідує кандидатів в їхніх домах, щоб краще зазнайомитися з ними, їх родиною, вдачею, тощо. Якщо кандидат надається на священика, то священик радить йому зараз по закінченні восьмикласової школи іти до малої духовної семінарії, бо досвід виказує, що багато хлопців тратить покликання й охоту стати священиками, як підуть до гайскулів.

Клюб має вже 15,000 членів в Америці і 4,000 в інших краях. Американський журнал 'Аве Марія' отак писав до юнаків: "Якщо американська молодь пошукує певної роботи й зайняття, якого ніколи не стратить, то чому так мало юнаків поспішає до семінарій? Це ж певно, що священик це така особа, якої автомат індустрії ніколи не заступить!" цебто між священиками Церкви нема безробіття, бо їх завжди замало для потреб душ.

Ситуація Нашої Церкви

Що ж ми українці в Америці і Канаді робимо, щоб придбати нашій українській Церкві потрібне число священиків? Старі наші священики-піонери щораз більше відходять від нас до вічности по заслужену нагороду. Хто ж заступить їх? Якщо так дальше буде з покликаннями між нашим народом, то наша Церква сама себе зліквідує. Вже тепер вона почала цю страшну самоліквідацію, бо кожного року треба замикати щораз більше церков через брак священиків. Це ж стид і ганьба для нас всіх. Ми потрапили побудувати численні і коштовні церкви, але не потрапили дати цим церквам власних синів на священиків.

Без існування Церкви не буде й існувати наш нарід. Це буде національне й обрядове самогубство, за яке тільки самі українці будуть відповідати перед Богом і Україною.

Наші батьки, організації і патріотичні провідники повинні піднести цю пекучу справу на зїздах, щоб загал народу усвідомив собі цю страшну загрозу, що може легко спричинити нашу національну і обрядову смерть. Якщо не подбаємо про потрібне число священиків, то марно будуємо всякі памятники, бо ці памятники стануть надгробними каменями для нашого народу і Церкви.

Лік на Лихо

Що ж слід робити, щоб плекати покликання між нашою молоддю?

Найперше наші батьки і матері повинні усвідомити собі, що священики мусять вийти з нашого народу цебто з-поміж їх синів. Якщо нема священиків, то в великій мірі українські батьки відповідають за це.

Батьки повинні усвідомити собі, що це великий привілей дати сина Христові й Україні на службу, бо гідністю священик перевищає самих небесних анголів. Ангол не годен простити людям гріхів і перетворити хліба і вина в Тіло і Кров Спасителя, а священик годен.

Треба в родинах з пошаною висловлюватися про священика і його працю. Родина, що критикує свого Пароха, не може сподіватися, що її син піде служити Богові як священик.

Слід час від часу запросити додому отця Пароха, щоб сини зазнайомилися з ним. Це знайомство годне викликати в синові охоту стати священиком.

Треба так само дбати, щоб місцевий священик-Парох мав належне фінансове удержання від своїх парафіян, бо робітник гідний своєї заплати. Священик не може і не сміє бути багачем, але він має право жити згідно зо своїм станом, цебто відповідно вбиратися, мати порядний автомобіль, що сьогодні конечний всім священикам до праці в парафії, мешкати в відповіднім домі, тощо. Матеріяльна сторінка так само важна в плеканні покликань. Діти на все дивляться і тягнуть "висновки". Коли священик бідує і має клопоти з парафіянами за мізерну платню, то хлопці напевно не підуть вчитися на священиків.

Вкінці нам треба малих семінарій, щоб туди українські хлопці йшли зараз по скінченні восьмикласової школи. Треба теж великої семінарії щоб вони могли виховатися на українських, а не на латинських священиків.

Золотий Ювілей Української Католицької Церкви в Канаді

(1912-1962)

БОЖЕ благословення пречудно виявилося над нашим народом і Церквою в Канаді під час 50 років, відколи Святіша Столиця займенувала першого українського католицького єпископа для нашої Церкви в особі Преосвящ. Кир Никити Будки.

Святкування Золотого Ювілею зачилися архиерейською Службою Божою в вівторок 26 червня 1962 р. в катедрі Св. Володомира і Ольги в Вінніпегу. Високопреосвящ. Кир Максим Германюк, ЧНІ., митрополит нашої Церкви в Канаді, відправив її. Під час Служби Божої Апостол. Делегат, Архиепископ Севастіян Баджо, виголосив проповідь.

Представник Святішого Отця Івана XXIII коротко накреслив ціль синоду: скріпити церковну карність, привернути давні східні традиції української католицької Церкви і вирішити біжучі справи. Цей синод має ввести в Українську Католицьку Церкву всі наші гарні традиції.

Синод зачався промовою ВПреосвящ. Кир Максима, в якій згадав різні синоди нашої Церкви в Україні, Америці і Канаді. В вівторок і середу під час сесій читано Статути нашої Церкви, що їх випрацював Всесв. о. Митрат В. Лаба.

По відчитанні Статутів були деякі дискусії, під час яких наші Владики і священики робили свої завваги.

28 червня закінчено синод підписанням Статутів.

Потім зачалися ювілейні святкування і Євхар. Конґрес. Кожного ранку котрийсь із Владик правив Службу Божу, а другий проповідав про теми, що заторкують життя нашої церкви і народу.

В пятницю і суботу пополудні

були сесії Українського Богословського Наукового Товариства під проводом о. Мих. Гринчишина, ЧНІ. Виголошено декілька цікавих докладів про унійні теми.

В суботу пополудні посвячено Школу Св. Николая.

13 наших Владик і 15 латинських взяли участь у цих святкуваннях. Хор Церкви Св. Николая під батутою Впреп. о. протоігумена Б. Слободи, ЧСВВ., захопив учасників прегарним виступом під час бенкету в четвер і концертом у неділю.

Около 15,000 вірних і 125 наших священиків прибуло на синод і ювілей. Майор Вінніпегу, С. Дзюба, видав спеціяльну проклямацію з нагоди святкувань.

На прийнятті в четвер поруч наших Владик і Апост. Делегата були бельгійський амбасадор, німецький консуль і представники голяндського консуляту.

В неділю 1 липня ВПреосвящ. Кир Максим присвятив нашу Церкву Евхаристійному Спасителеві, бо Евхаристійний Конґрес був осередком ювілейних святкувань.

Під час синоду пані з різних вінніпегських наших парафій приготовляли снідання і обіди для священиків. Всеч. о. Й. Форнальчик зайнявся організуванням цієї справи.

Впр. о. Директор Колегії Св. Володомира в Роблині, Нестор Годований, ЧНІ., не тільки вміло провів завдання господаря бенкету в четвер 28 червня у готелі, але й належно зорганізував пресову службу, щоб Канада знала про наші святкування і життя нашої Церкви. Під час святкувань вінніпегська преса, радіовисильні і телевізорські стації подавали важніші події і промови наших святкувань.

Слід підкреслити промову ВПреосвящ. Баджо (її текс подаємо в анг. частині Голосу Спасителя). Він здивував усіх, як почав читати привіт у добрій українській мові. Наша молодь, що стидається або не хоче вчитися рідної мови, повинна була почути, як представник Святішого Отця вітав наш нарід українською мовою, і витягнути з цього практичні висновки!

Так само прегарно промовляв п. міністер справедливости Д. Фултон, представник канадійського премієра, І. Діфенбейкера, підкреслюючи вклад українців у канадійську культуру.

Святкування закінчилися врочистою архиерейською Службою Божою в понеділок 2 липня в Українському Парку.

Під час святкувань вулиці міста Вінніпегу були прикрашені українськими, папськими і канадійськими прапорами.

До Преп. Отця М. Шудло, ЧНІ., у Йорктоні
Преподобний Отче,

Дуже дякую за ласкаве прислання Вашої цінної праці-перекладу книжки Св. Альфонса Лігорія, ЧНІ.: "Велич і обовязки священика."

Молю Господа, щоб Своїми багатими ласками кріпив Вас та давав потрібних сил до дальшої так успішної праці для добра безсмертних душ.

Благословлю Вас, Дорогий Отче, з цілого серця, та з найкращими побажаннями остаюсь відданий в Христі,

✠ Платон
Апостольський Екзарх

Треба Спокійно Приймати Зневаги

Св. А. Лігорій, ЧНІ.

ЧЕСНОТА лагідности полягає в спокійнім прийнятті погорди. Св. Франциск Асиський казав, що багато людей думає, що святість лежить у довгих молитвах або в тілесних умертвленнях, хоч вони не годні стерпіти навіть найменшого зневажливого слова: Вони не здають собі справи з того, що спокійне прийняття зневаг куди корисніше для них аніж довгі молитви. Людина більше користає, як спокійно перенесе хоча б одніську зневагу, ніж із десятьох постів на хлібі та воді.

Св. Вернард каже, що хто хоче стати святим, той має чинити три речі: не сміє бажати панувати над іншими, повинен всім коритися та спокійно приймати зневаги. От часом іншим дають те, що відмовлено тобі. Часом слухають інших, а тебе висмівають; інших хвалить і доручають їм почесні уряди, пекучі справи, а на тебе ніхто не звертає уваги. Що більше? Тебе навіть картають і кепкують, як візьмешся до праці. Св. Доротей каже, що будеш дійсно покірний, якщо спокійно приймеш ці впокорення та немов найбільшого добродія поручатимеш Богові того, хто так поступає з тобою, бо він лічить тебе з гордости. Гордість це злобна хвороба, що легко годна спричинити тобі духовну смерть.

Сирах дає нам оцю пораду: "Будь терпеливий у покорі" (Сир. 2, 6). Ось як треба поступати посеред впокорення: не вільно злоститися, скаржитися, але спокійно приймати погорду та жертувати її за свої гріхи. Ах, на яку погорду не заслуговує той, хто зневажив Бога! Він варта щоб дияволи топтали його.

Під час подорожі Св. Франціскові Боргієві прийшлося заночувати з отцем Бутамантом. Цей отець був хворий на дихавицю, тому кашляв і плював цілу ніч. Думав, що плював на стіну, а тим часом плював на Св. Франциска, і то часто в саме обличчя. Як же розвиднілося, товариш сильно жалував за свій поступок, але Святий спокійно відповів: "Отче, не сумуйте. Тут не було кращого місця, щоб плювати, ніж моє обличчя." Так, горді повертають у гордість свої упокорення, бо вважають себе гідними пошани, а покірні перетворюють у покору отриману погорду, бо вважають себе гідними всякої неслави. Св. Вернард каже: "Є покірні люди, що повертають впокорення в покору."

Отець Родрігес прирівнює гордих людей до їжаків, що звідусіль покриті колючками. Годі доторкнутися їх. Подібно поводяться горді люди: вони злостяться, скаржаться, докоряють і шемрають, коли хтось зверне їм увагу. Покірні ж душі ще більше впокоряються, як їх хтось упімне. Вони признають свою похибку і дякують за упімнення, бо через це не тратять рівноваги духа. Неспокій під час упімнення це вияв гордости, тому хто відчуває в собі замішання в часі упімнення, той мусить благати Бога, щоб звільнив його від гордости, яка криється в його серці.

Бог каже в книзі Пісней: "Мій нарід видав свої пахощі" (Піс. 1, 11). Нард це маленьке, пахуче зілля. Воно видає пахощі, як потремо та зімнемо його. Ах, як любо пахне перед Богом покірна душа, коли спокійно терпить

зневаги та тішиться, що інші нехтують і помітують нею!

Спиталися ченця Захарію, як можна здобути правдиву покору? Чернець узяв свій монаший каптур, кинув на землю і став топтати його, промовляючи: "Той є дійсно покірний, хто любить, що з ним поступають немов із цим каптуром!" Отець Альварес казав, що час упокорень це найкраща нагода, щоб позбутися духовної нужди і здобути багато заслуг. Бог скупий для гордих, а щедрий для покірних. Св. Яків каже: "Бог противиться гордим, а покірним дає ласку" (Як. 4, 6). Св. Августин заявив: "Похвала не вздоровляє лихого, а зневаги не ранять доброго сумління. Так само висловився Св. Франциск Асиський, кажучи: "Ми такі, які перед Богом." Байдуже, чи люди хвалять чи ганять нас. Нам вистачає Божа похвала. А Бог напевно сильно хвалить тих, що з любови до Нього весело приймають зневаги.

Лагідні душі дорогі Богові та людям. Св. Іван Золотоустий каже, що нема нічого, що сильніше будувало б ближніх і приводило б душі до Бога ніж лагідність особи, що не обур'юється, але спокійно і погідно приймає погорду, кепкування і зневаги: "Ніщо так не зєднює Богові душ як весела лагідність." Св. Амвросій твердить, що ізраїльтяни більше любили Мойсея за його лагідність посеред зневаг аніж за вчинені чуда: "Сильніше любили його за лагідність аніж подивляли за чуда."

"Лагідна людина корисна для себе і для інших," каже Св. Іван Золотоустий. Отець Маффеї оповідає, що якийсь зухвалець плюнув у лице одному Ісусовцеві, як цей місіонер проповідав в Японії. Проповідник обтер лице хусточкою й далі проповідав гейби ніщо не сталося. Зобачивши це, один слухач навернувся, бо як сам заявив: "Мусить бути правдива і Божеська та наука, що навчає людей такої великої покори!"

Святий Франциск Салеський навернув багатьох єретиків, бо лагідно й без обурення приймав зневаги від протестантів. Лагідність це пробний камінь святости. Св. Іван Золотоустий каже, що лагідність посеред противностей це нехибний знак, що в душі є дійсна чеснота. Отець Красет оповідає, в історії Японії, що під час посліднього гонення християн один перебраний августинський місіонер дістав по лиці, але не обурився на зневагу. Ідолопоклонники негайно схопили його, бо були переконані, що тільки християнин може мати подібну чесноту.

Воно легко терпіти погорду, як поглянемо на погордженого Ісуса. Блаж. Марія від Воплочення, пробуваючи перед Розп'ятим Спасителем, промовила до своїх черниць: "Посестри, як можемо не приймати погорд, коли поглянемо на погордженого Бога?" Вояки провадили до Риму святого мученика Ігнатія і знущалися над ним, а Святий тішився, говорячи: "Тепер зачинаю бути слугою Христа."

Що ж уміє християнин, як не знає стерпіти погорди з любови до Ісуса Христа? Щоправда, нашій гордості тяжко зазнавати пониження та зневаг, і не обурюватися та не відповідати на них. Але, каже Св. Єронім, поступ у досконалості полягає саме в самонасиллі: "Стільки поступиш вперед, скільки насилля завдаси собі!" Одна побожна черниця

(Продовження на стор. 13)

Hail, Mary!

LET us for the moment imagine the Hail Mary to be like a fragrant pink-rose which we will now carefully examine petal by petal.

"HAIL MARY"

Who, dear Virgin Mary, who pays you this respectful homage? It is Heaven itself. An Angel, indeed, one of the greatest in Heaven, who comes down and humbles himself before you, a simple teenager, a little flower of Judea.

Oh, the sheer joy that is mine when I repeat over and over again the Archangel Gabriel's greeting, "Hail Mary!"

You are so wondrously great that even Heaven itself bows down to you. And why are you so highly honoured? Because you are—

"FULL OF GRACE"

Of Grace, that is to say—of divine life; full of that life which the first Eve lost for herself and also, alas, for all mankind!

Alone, like one beautiful white lily on a mountain top — alone did you escape from the polluting deluge of sin. The dirty tide of sin stopped before it ever could reach you; driven back by the very Hand of God! In the midst of poor guilty humanity how beautiful you are and what a refreshing vision of snow-driven whiteness, O Mary Immaculate. So marvellously beautiful are you indeed that little Bernadette of Lourdes who beheld your breath-taking beauty 18 times in a row, used to say: "No one who has not seen her can ever have an idea of how wondrously beautiful she is!" "Indeed," she added with tears of fond yearning in her eyes, "Our Lady's beauty is something out-of-this-world that one simply longs to die just to see her again!"

No wonder you are called the "Mirror of Justice", the Mirror in which is reflected the Purity of the Word-made-flesh, the Holiness of the Father, and the Infinite Love of the Holy Spirit. Verily you are "Full of Grace" because

"THE LORD IS WITH THEE"

Yes, most assuredly you are the living tabernacle of the Lord. You could say what a New Zealand poet has beautifully suggested as your first Post-Communion prayer:

"Golden, ah golden with seed sprays unfurled
Ripen within me, O Wheat of the World."

And when you pronounced that infinitely important "Fiat" to the most stupendous message ever sent by God to mankind, did you not also say in your heart: "And may Jesus live in me that I may give Him to the world?" Mother mine, will you please help me ever to keep Christ in my heart? Will you graciously pray that He may live and grow in my soul so that I, too, may give Him to others as you did ... yes ... to many others who, even now, still know Him not? — Or, who do not love Him enough?

"BLESSED ART THOU AMONGST WOMEN"

All generations right up to the end of time shall ever call you Blessed, will ever praise you as "Our tainted nature's solitary boast," you — the masterpiece and the pride of the Creator of Heaven and Earth!

Oh, how ardently do I desire to join in this universal song of praise in honour of you, the most beautiful, the most loving, yet so simple and most humble Mother there ever was or ever shall be; of you the Virgin Mother of Jesus ... and ours too, O Mary of the Magnificat ... "Our Life, our sweetness and our Hope"!

"AND BLESSED IS THE FRUIT OF THY WOMB, JESUS"

These nine words reveal to us the secret of your greatness. Do they not tell us that you are the Mother, the

Mother par excellence... the Mother of God? How else could one ever try to explain your dignity and your sanctity? Must not all who ever approach Divinity be pure? Are you not closer to God than anyone else in this world or the next world? How else can one ever hope to explain the devotion of all mankind towards you? Must not the Ciborium that contains the Sacred Hosts be treated with special reverence? But what is a Ciborium of gold in comparison with the living Ciborium which you are, O Mother of God? Jesus Himself has honoured you with a filial love which is beyond all words to tell.

How I, too, wish to honour you, my dear God-given Mother, to bless you — yes—and even to be as it were, a little flower for your altar. If I dare speak this way to you, it is not because you are not only the Mother of God; not only great and holy — but that you are also so lovingly kind and so kindly loving.

— (Our Lady's Digest)

RELIGIONS IN CANADA

The last year's census shows that Catholics and Protestants are nearly equal in number in Canada.

The report, issued by the Dominion Bureau of statistics, shows that Catholics total 8,342,826, an increase of 37.5 per cent from 6,069,496 in the census taken in 1951.

Canada's total population increased by 30.2 per cent in the period 1951-61. The adherents of six larger Protestant denominations number 8,291,808, which denotes an increase of 18.3 per cent. There are also 767,374 people who belong to small denominations or are free-thinkers.

We can't understand the statement that there are 239,766 Greek Orthodox and only 189,563 Ukrainian (Greek) Catholics, although we know that Ukrainian Catholics of Canada outnumber their brethren who belong to the Greek Orthodox Church.

Catholics contsitute now 45.7 per cent of the total Canadian population, compared with 43.3 in 1951.

The United Church of Canada and the Anglican Church of Canada are the second and the third largest denomination. The first has 3,664,008 members, and the second —2,409,068.

The Pentecostal Church shows the fastest growth: 95,131 in 1951, and 143,877 in 1961.

The Lutheran Church has 662,744 members.

The Jews number 254,368, an increase by 24.2 per cent since 1951.

Catholics are the largest group in the six Eastern provinces, while the United Church predominates in the four Western provinces. Catholics constitute 75.7 per cent in Newfoundlang, 46.1 in Prince Edward Island, 35.3 in Nova Scotia, 51.9 in New Brunswick, 88.1 in Quebec and 30.3 in Ontario. The United Church adherents constitute 29. 3 per cent in Manitoba, 32 in Saskatchewan, 31.5 in Alberta and 31 in British Columbia. The United Church increased by 27.8 per cent and now accounts for 20.1 per cent of the total Canadian population. The Anglicans constitute now 13.2 per cent of the total Canadian population, compared with 14.7 per cent in 1951.

Presbyterians number 818,558 and account for 4.5 per cent of all Canadians, compared with 5.6 per cent in 1951.

Baptists total 593,553, while Menonites number 152,452.

There are many children who love themselves best of all their father's children.

Welfare State

M. Schudlo, CSSR.

WHAT is a Welfare State? A Welfare State is something like a rich old "good Grandpa" who can give almost anything to his beloved grand children, because he is rich and good-hearted. It is the way many people imagine a welfare state, forgetting that the State is the poorest institution upon earth, because it has absolutely nothing, except what its citizens give it. No State, not even that of uncle Sam, can give nothing for nothing. If it gives to Peter, he must take from Paul.

A Welfare State tries to help all its citizens by providing for their individual and family needs from the common treasury, thus freeing them from their daily anxiety, worries and troubles, or, as the promoters of such a state say, "From want, disease, ignorance and squalor."

How are these Goals achieved?

Doubtless, such goals deserve approval and recommendation. But how are they achieved under the Welfare State? Compulsory and general health, accident and employment insurance must defeat and eliminate Want, Disease and Unemployment. Housing projects, planned by the state, and various housing subsidies should do away with squalor and slums, while general and free education would abolish Ignorance from among its people.

Are these goals really achieved in any Welfare State? Yes, at least to a certain degree they are being achieved in some socialized states, for instance, in Sweden.

Is Socialization Good?

Of course, socialization can be good and it can also be bad. It depends upon its scope and the education of the average citizens. A moderate socialization is a necessity required by modern civilization and its inventions. There

SANTA CLAUS GOVERNMENT

are public services which cannot be properly rendered by private enterprise. Consequently, the state has the right and the duty to provide such services for its citizens, for instance, defence of the country. Since money and people's co-operation are needed for the defence of the country, the government has the right to impose reasonable taxes and conscription, regardless of the opposition of some segment among its subjects.

Dangers of Socialization

First, there is always some danger that the "Grand-pa" government will overstep the real necessities of its people and become "a big boss" instead of being a servant of its people. This is the main danger of socialization. For this reason, the government must be always controlled by the Constitution of the country or by some other independent Body, such as the Supreme Court in the U.S.A. But even the Supreme Body of the country can

become a tool of the government, because its members are nominated by the government in power. If the government stays long enough, the Body will be filled with its "puppets", and consequently it will become a useless tool, "a rubber stamp" in the hands of the rulers.

Secondly and oddly enough, too much government patronage has very sinister effects upon the people of the Welfare State. The excessive planning and protection of the citizens free most of them from making their own decisions and worries, and thus they have a debilitating influence on individual initiative which is very important in man's life and work. Some excessively protected citizens will undoubtedly say, "Why should I worry and plan? Let the state take care of it!" Thus many people of the Welfare State do not live, but just float in the middle of nowhere. A struggle free life is not a satisfying life. It is rather an unhappy life. Man, freed from worries by the Santa Claus state does not have to put his mind and efforts to serious enterprises, to saving money for a house, private business or possible calamity, for the Grand-pa State sees to it that he does not lack anything he needs.

Thirdly, the Welfare State is often unfair to large sections of the populations. While the "Grand-pa" insists that nobody must be hungry, sick, uneducated, cold or homeless, it imposes exorbitant taxes upon some people in order to cover the necessary and often unnecessary expenses of socialization and to take care of everybody, regardless of the fact that some could and would with less cost have taken good care of themselves. To get sufficient amount of money, the government must "raid" the taxpayer's pocketbook to meet the claims of its citzens. The National Health Service in England alone cost was $1,324,000,000 in 1950, while in 1961 it rose to some $2,520,000,000, most of it being taken from the taxpayers.

We are not against the Health insurance, but it should be achieved by cooperation between the state and the individuals or the families, for the state must not stifle personal endeavor and responsibility in its citzens. The state should subsidize only that portion of the population which for one reason or another cannot achieve the minimum standard in health, education or housing.

Strange things are occurring under the Santa government. In England, for instance, house renting is artificially low, controlled by the paternizing government. Who pays the expenses? The landlords and taxpayers. The cheap rent enables some tenants to enjoy such luxuries as cars and TV sets which many owners cannot afford.

It is strange that such subsidized citizens have enough money to spend on liquor, tobacco and other luxuries, but at the same time someone must pay their rent.

The state subsidy should be temporary until some people become able to stand on their own two feet, because the real reason for the existence of the Welfare State is to raise the health and other insurances of the people. Once this is done, the individuals or the families should take care of themselves, for the proper function of the state is to help the citizens, not to enslave them with its excessive and unhealthy protection, giving them "free" maternity, health, accident, sickness and burial grants. The state is a helper, not the master or the father of its citizens.

The Example of Sweden

Sweden is a paradise created by the Welfare State with a very high standard of living for some 7,500,000 population.

Sweden looks like an earthly paradise. The Swedish government has freed its citzens from many worries

caused by the lack of money. The Swedes enjoy such benefits of socialization that should make them completely happy. These benefits include annual cash payment to mothers for every child, free school lunches for school children and college tuition, free hospitalization, including the care for the alcoholics, payment of 75% of doctor's fees and 50% of all costs for medicines above 60c. The government provides up to $600 to newly wed couples for home furnishings and holiday homes for fatigued housewives. Nay, it has special agencies which give an impartial advice to the housewives who try to decide which soap is the best to buy.

There are also 'generous' pensions for the retired workers which in 1981 will reach $4,000 while at present the income of the average worker amounts to $2,400. Now everyone is employed and works, for there is no problem of unemployment in Sweden. Is it not an earthly paradise which the Red Muscovites have promised to the conquered peoples and the Swedish Socialists have given to their nation?

Yet there are many troubles in the apparent Swedish paradise so lovingly planned by the Welfare Government. The suicide rate is very high and is still climbing from year to year. Drunkenness is spreading rapidly. Robberies have doubled since 1950. Why, because no one can live happilly with an empty head, free from problems and anxiety. But there is no anxiety whatsoever for the Swedes, because their government takes care of everything. Many suicides are committed when marital or other problems arise, because Swedes are not accustomed to emergencies, and therefore they cannot cope with them when they come. The excessive State intervention into their private life has freed too many of them from the necessary habit of making their own decisions. When a decision is to be made personally, many people just "crack."

There is also more neurosis in Sweden than there used to be, although people are better off than before. As taxes increased, so did tax cheating. Generally speaking the modern Swedes have become less energetic, because their will to work has been sapped by the government welfare bureaus. The instinct to save is weakening. They work to spend, and then let the Santa Claus government take care of everything else.

A Swedish economist sadly remarked, "The idea was to give people benefits, and they would turn out to be good citizens, but things have evidently not turned out that way". It is true, for no man can live by bread alone. He needs adventure, personal responsibility and the sense of achievement, without which He does not live, but just exists. Such existence does not make anybody really happy. Being unhappy, people, especially the youth, turn elsewhere for satisfaction. The God-given energy must be used for good purposes, otherwise it will turn into destructive force, harmful to the individual and society.

Socialized Medicine

One of the most widely known achievements of the socialized Welfare State is the general and compulsory hospitalization and socialized medical care. Here, in Canada, the Saskatchewan Socialist government has decided to introduce socialized medical care in 1962. The decision has stirred up much controversy among the people and provoked numerous protests and critics from the doctors of the Province.

Is socialized Medicine a good thing? Many doctors say, "No, it is not," and give various reasons in support of their opposition, such as government control, the lack of doctor-patient relationship, negligence in the care of the patients, etc.

Such protests are not new. In 1948, a pool was taken by the British Medi-

cal Association on the socialized medicine. Ten to one of its members voted against it. A similar poll was taken again in 1958, eight years after the general service of socialized medicine began, showing a significant change, for 67% of doctors approved the compulsory socialized medicine.

Is, then, socialized medicine a good thing? Yes, provided it is rightly used, that is, on condition that the government does not make it a tool of getting or of buying "votes" during the elections, does not hinder the freedom of the doctors, does not excessively control the patients and pry into their private affairs, etc. On the other hand, people in general must be trained enough that there be no unnecessary "bothers" by the patients. The British doctors, after several years experience with socialized medicine, sadly admit that they have no so-called bedside relation with their patients, because they just do not have any time for it.

There is also another danger of abuse. Since socialized medicine is free for everyone in the Welfare State of England, no limits are placed on visits to the doctor. Consequently some people abuse this privilege and stop by their doctor's office every week or so just for the amusement of it. Fortunately, a scheme can be worked out to bar these hypochondriacs from bothering their doctors. The local executive medical body should have the right to transfer such individuals to some other doctor. This technique can teach these poplee a good lesson.

Generally speaking — and this applies also to democracy as such — people must be trained enough so there be no abuses in this respect. It is a hard enterprise. The citizens must be constantly reminded that the state is only an agency to help the people to help themselves. It cannot and should not be a substitute for personal initiative and work, for the duty of laboring is a personal duty of every human being imposed upon everyone of us, as it is clear from the words of God said to our forefather Adam: "You shall earn your bread with the sweat of your brow!" (Gen. 3, 19). To do otherwise is to go against the will of the Maker.

The religious missionaries went abroad to save souls from the darkness of idolatry. Today, another darkness, disguised as light, spreads its shadow over the Christian lands. It is the darkness of secularism, of materialism, of irreligion, which threatens all youth exposed to education without God.

In parish schools and private schools, the Sisters form the minds of boys and girls by giving them the truth, not of science only, but of science impregnated with the truth of God.

The Child to be born will be acclaimed 'Holy' and 'Son of God'. Note, moreover. your relative Elizabeth, in her old age, has also conceived a son and is now in her sixth month—she who was called 'the barren'! Nothing indeed is impossible with God". Then Mary said: "Regard me as the humble servant of the Lord. May all that you have said be fulfilled in me!" With that, the angel left her. (Luke: 1, 38).

Ten hunters went hunting. All of them took aim at a rabbit as their dog flushed. Then they fired all at the same time. The rabbit escaped, but the dog was killed.

There are some nurses so conceited that when they take a patient's pulse, they subtract five beats for themselves.

Portrait of Heaven

END OF SORROW

HERE on earth there are many crosses to bear; many dangers to face. Heaven may be described first of all as the place where:

1. There will be no sorrow, no pain, no hardship, no want.

"And God will wipe away every tear from their eyes. And death shall be no more; neither shall there be mourning, nor crying, nor pain any more, for the former things have passed away." (Apocalypse: 21, 4).

2. There will be no temptation, no struggle with the forces of evil, no possibility of sin or disorder. In heaven all will find themselves in a state of perfect peace and joy.

"But the souls of the just are in the hand of God, and no torment shall touch them. They seemed, in the view of the foolish, to be dead; and their passing away was judged an affliction and their going forth from us, utter destruction. But they are in peace." (Wisdom: 3, 1-3).

PERFECT VISION

As Christians we know that there is more to heaven than pearly gates and gold-paved boulevards, more than fleecy clouds and people playing on harps. This movie maker's version of heaven is shallow and even false.

The essential note of heaven is that there the soul will find final and complete union with God, the source of all joy and happiness. In this world we can know God only by faith. In heaven we shall see God as He really is, face to face, and we shall be overwhelmed by His beauty and goodness. Seeing God face to face refers primarily, of course, to mental vision. Understanding God for what He really is, namely, the one and only Being who can make us truly happy, our whole soul will respond with love. And this love will vibrate with joy in the presence of God's infinite goodness.

HEAVENLY FRINGE BENEFITS

In Heaven there will be perfect rest, not the rest of inactivity, but the rest which is the satisfaction of all longing, the rest which the heart finds in the contentment of perfect love.

In heaven there will be companionship with all the other members of God's great family. We will be closely and joyfully united with the angels and saints, and all those we have known and loved in God here on earth, in a companionship unspoiled by human defects or threat of separation.

In heaven there will be the full realization of those brief moments of great joy which only occasionally come to us in this life. Whatever we find pleasant, beautiful or desirable in this world attracts us because it is a faint hint or reflection of God. There the hints will give place to joyful unending reality.

In heaven the body, after its final resurrection, will share in the reward of the soul. It will be spiritualized, immune to sickness and death, able to move about with the speed of thought. In a word, it will possess all the qualities of Christ's body after His resurrection.

Jesus says of the stingy rich people: "Utterly wretched are you, the rich, for you have your comfort here and now. Utterly wretched are you who have now your fill of everything, for you shall go hungry. Utterly wretched are you who now are merry, for you shall mourn and weep". (Luke: 6, 24-25).

MEANING OF EDUCATION

(Judge Gerald Gleeson's Graduation at Manor Junior College)
June 3, 1962

Your Excellency, Reverend Mother President, members of the faculty, members of the senior class, their families and friends of Manor Junior College.

Graduation day is one of significance to the graduating class, because it represents the successful culmination of rigorous application to the exacting course of studies that its members have been required to pursue, and it is one of significance to the educational institution, because it represents the successful discharge of its responsibilities to train the minds, develop the abilities and enrich the characters of the students who have been entrusted to its care for the course of studies that they have now completed.

Education is an empty exercise and an educational institution a spiritually empty place, if the only concern of education is the acquisition of knowledge and the only concern of the educational institution is dispensing it. Mere knowledge can be acquired by the alert mind without benefit of a formal education, as we define it in our days. But it is indeed a very rare person who can evaluate, organize knowledge and apply knowledge acquired to the solution of his or her future problems without the guidance, devotion and sympathy of a well-trained teacher. In short, it is the function of the educational institution to train the mind to think, and I know of no one who doesn't need help beyond himself or herself to develop adequately that mental process. The Sisters of the Order of St. Basil the Great who conduct Manor College and the lay faculty who assist them work together with their students in evaluating, organizing and applying knowledge with the objective of developing an intellect in every student girl that will fit her for a career in a challenging world and give her a sense of recognition of true values amidst the perplexities of our time and the Sisters and lay faculty do a magnificant job of it.

The American higher educational system makes unprecedented demands on its facilities today. Parents and children both are college-minded like they have never been before in the history of our nation. A sheepskin has become popularly associated with certain success in the business or professional career that follows after college days by the individual who possesses that sheepskin. As a consequence of this popular idea and the rapid expansion of our population, there is not enough class-room capacity to meet the public demand and there would not be enough competent teachers to man the classrooms, even if we had the classroom capacity.

The American higher educational system has another strain put on it that has been brought about by the space age. It is demanded that the system produce more scientists — and at once. We are informed that the higher educational system of the Soviet Union is out-producing us in scientists of all kinds, and we must meet that competition or our nation will perish as a victim of the space age. I don't know how authentic this information is and I doubt seriously, if our American educators know either. But even assuming it is authentic, should we adopt mass production methods in our institutions of higher learning and turn out scientists as on an assembly line? Isn't a student of any science, physics, chemistry, mathematics, and so forth, a person who by nature is endowed with an inquiring mind, a talent for the subject and a good capacity for work? Can you turn out such people on an assembly line? Is it quality that counts or quantity? Truly, if the demands of our time and the change in direction of our economy require that we have more people engaged in scientific work, then let us make careers in the sciences more rewarding and expand our college curricula and increase our college facilities to attract more young people who have the talent to pursue scientific careers. But don't let us get into a state of intellectual panic and attempt to mass produce scientists for the mere sake of matching numbers with the Communists.

The disturbing thing about the clamor for education is that it is nearly all directed to the material aspects of the educational process. We hear little or no emphasis on the humanities, the philosophies of the great thinkers of the ages, the disciples of the scholarly pursuit or the character building of the student. Education is not a process whereby knowledge is poured into the human mind, rather it is a process whereby the human mind is stimulated to seek knowledge and is trained to distinguish between correctness and error, wisdom and sophistry, truth and falsity. The atmosphere of the educational institution in the fullest meaning of that world, its direction, its faculty, its curriculum, its devotion to its students, is perhaps the greatest single factor in educating the student. With the proper atmosphere there is an excellent chance that the best in the student will be brought out, and that is the basic concept of education which is derived from the Latin word "educere", which means to lead forth.

Manor Junior College, on whose Board of Lay Trustees I am privileged to serve, has an atmosphere of scholarship and a tradition of culture that goes back to antiquity. True it is that the physical structure of the Junior College is spanking new and highly efficient for its purpose, true it is also that the curriculum is thoroughly modern with the purpose of fitting the student for the challenges that she will meet in the world beyond these walls, nevertheless the scholastic ideal of the College goes back to the heart and mind of St. Basil the Great, the Bishop of Caesarea, who lived in the fourth century A. D., and who is among the most eminent churchmen in the history of our faith. In these halls education is a very personal thing, as it should be. The student is more than a name on a class roll — the student is an individual whose personal development is the consuming interest of her teachers. The Sisters of St. Basil the Great who assume the responsibility of teaching are dedicated to that objective, as are the lay teachers who assist them. This dedication is a never-changing thing and is fresh and cogent today as it was in the time of St. Basil. Despite the change in direction, curricula and technique that are required in the educational process for each new generation, the basic principles of good education are as fixed

and unchangeable as the stars in the firmament and the tides of the sea.

Lastly to you graduates I offer my warmest congratulations and best wishes for your future success. Neither you, nor I nor anyone else has the vision or clairvoyance to see precisely what that future will be. But of this you can be assured, that your years in this college have added immensely to the sum total of your knowledge, your character, your intellectual courage and your moral fibre. Go forth to meet the challenge beyond these walls with buoyant heart.

Manor Junior College is conducted by the Sisters of St. Basil the Great which was founded in 1947. Judge Gleeson who has been active in public and civic life for many years is a friend of the Ukrainian people and is familiar with their problem.

CatholicEtte

John Zubaly

Faithless

WHETHER one is fully aware of it or not, someone, somewhere here in the world today is losing faith in another or several human beings. Perhaps it sounds unbelievable that a person would even think of such a thing, let alone actually do it.

What are some of the well-known causes, the day-by-day kind that lead a person astray? There are numerous reasons; but, one requisite of a gentleman or a gentle woman and, for that matter, everyone — is to be able to say of him or her, "I can take their word." To be able to accept a person's words faithfully and without reservation is a most commendable thing!

To make a promise and keep it faithfully is necessary for a person to be regarded as honest. The acceptance of one's word as being reliable for this or that has been going on for years. Also going on endlessly is the keen disappointement one encounters when the individual fails to live up to expectations. Not keeping one's word or meaning what one says is an apparent trifle that can grow into serious trouble and quickly cause many persons to lose faith in someone.

True Faith is made of much stronger stuff. For the true meaning of Faith has to do with one's belief in God. Faith in one's fellow men is a different kind of faith. However, in the dealings of mankind toward mankind, Faith in God will guide him in doing what is right and just.

Losing faith in a friend is not the end of True Faith. But—if one loses Faith in God, one does lose everything that is good for the salvation of his soul.

It is a life-time task to guard one's True Faith in God. *And one can take HIS word for it* that He will honor all who respect their fellow men!

You do not find many people in our days who can tell any funny story in the right time and at the right spot. Most of them tell them at the wrong spot and in the wrong time. Hence they are in trouble.

Holy Fathers of the 7th Ecumenical Council

THE Byzantine Rite Church commemorates the Bishops who took part in the Ecumenical Councils of the Church. On the Sunday falling between the 13th and the 19th of July mention is made of the Bishops who attended the first six ecumenical Councils, Nicea (325), Constantinople (381), Ephesus (431), Chalcedon (451), Constantinople (553) and Constantinople (680). The first Ecumenical Council of Nicea comes in for a special observance on the Sunday between Ascension Thursday and Pentecost Sunday, while the seventh General Council of the Church is remembered on the Sunday which falls between the 11th and the 17th of October.

The liturgical books of the Byzantine rite dedicate this particular Sunday to "the Holy Fathers who gathered in the seventh Ecumenical Synod, the second of Nicea, against the Iconoclasts, in the year 787, under empress Irene and her son Constantine Porphyrogenitus."

Iconoclasm is a false teaching, a heresy. It teaches that it is unlawful to venerate holy images, that is the icons representing God and the Saints. The teaching is in direct opposition to the stand which the Church takes in this matter. In all Catholic churches we find exposed for the veneration of the faithful and used extensively in liturgical services, especially in the Byzantine rite, many icons.

Originator of the iconoclastic heresy was Leo III, the Isaurian; ignorant of his religion, and under political pressure, in 726 he ordered all sacred images removed from the churches. St. Germanus, Patriarch of Constantinople, tried to convince him to desist from the impious plan, but was unable. He appealed to Pope St. Gregory II (715-731), who condemned the heresy, as did his successor St. Gregory III (731-741). Emperor Constantine Copronymus added bloody persecution to the measures enacted by his father. It was not until the year 780 that some hope appeared for peace in that portion of the Church. Empress Irene, reigned for her minor child Constantine VI Porphyrogenitus, after having consulted Patriarch St. Tarasius, asked Pope Hadrian I (772-795) to call an Ecumenical Council, which was held in September and October, 787 at Nicea, the city which had been the scene of the First Ecumenical Council.

To the papal legates, archpriest Peter and abbot Peter, who asked the nearly 400 bishops in attendance whether they would accept the teachings of the Church according to the letters of the Pope, was given the answer, "We follow, we receive, we admit."

In the decree issued by the council in the matter of the veneration of the icons we read: "...He who venerates an icon, honors the one who is represented on it."

Peace was brought thus to the Church. Iconoclasm was to break out once more in the 9th century, lasting for a period of about 30 years. The icons, on that occasion, were restored to their rightful place under Patriarch Methodius and Empress Theodora, in the year 843, on the first Sunday of Lent, which since then is called the 'Sunday of the true faith (Orthodoxy)'.

An example of the devotion which the holy icon can cause in the soul of the devout faithful is given in the following tropar (hymn):

"We venerate thy most pure image, O Good One, begging forgiveness of our transgressions, O Christ O God; for of Thy own will Thy hast consented to ascend in the flesh the Cross, in

order to redeem from the slavery of the enemy those whom Thou hast created. Therefore in thanksgiving we cry to Thee: 'Thou hast filled all things with joy, Our Savior, as Thou comest to save the world'."

— (Uneira)

THE APOCALYPSE OF ST. JOHN THE APOSTLE

by J. Lilly, C.M.

"Apocalypse" means unveiling or revelation. It is an apt title for the last book of the New Testament which unveils for us the future of the Church on earth and in heaven.

The book was written by the Apostle St. John, the beloved disciple, about the year 96, when he was in exile on Patmos, a small island in the Aegean Sea near the coast of Asia Minor.

The purpose of the author was to encourage the Christians: Our Lord had predicted His return and had given some signs which would precede it. All these signs were apparently realized at the end of the first century, and in the midst of savage persecution the Christians were in need of strong encouragemnt. Buffeted by persecution and assailed by doubt, they are told by St. John in the Apocalypse that the final triumph of Christ and those who remain loyal to Him is assured, but before dawn of that blessed day of victory there must come atrocious struggles between the powers of darkness and the forces of light. The story of the Apocalypse is accordingly that of the dramatic struggle between the contending forces of good and evil, culminating in the complete triumph of Our Lord and His followers over Satan and his cohorts.

The characteristic tone of the Apocalypse is, then, one of triumph and exultant joy, although there appears from time to time the minor chord of atrocious combat and fierce persecution against the faithful. But these violent encounters will never harm the elect who have been signed and sealed with the mark of identification imprinted by God. The book terminates on the triumphant note of the heavenly Jerusalem, the city of peace and glory, where there shall be no more tears, no more pangs, no more struggles. The whole Church, uniting its voice with that of the Spirit, implores God for the speedy realization of Christ's final triumph: "Come Lord, Jesus!" and His reply is: "I am coming, quickly".

It must be remembered that the Apocalypse is written in symbolic language, and that each series of seven symbols repeats or recapitulates its predecessors, giving a general picture of the whole history of the Church on earth. Although many of the symbols were taken from contemporary history and from the Roman Empire, yet these contemporary events are but symbols of all similar events down through the centuries.

The Division of the Apocalypse:—Prologue, 1:1-8; Vision of the seven letters, 1:9 to 3:22; Preparatory vision, 1:9-20; The seven letters, 2:1 to 3:22; Vision of the seven seals, 4:1 to 8:1; Reception of the sealed book, 4:1 to 5:14; The breaking of the seals, 6:1 to 8:1; Vision of the seven trumpets, 8:2 to 11:18; Vision of the seven signs, 11:9 to 15:4; Vision of the seven bowls, 15:5 to 16:21; The fate of Babylon the Great, 17:1 to 19:10; The fate of the beast and Satan, 19:11 to 20:15; The new world and the new Jerusalem, 21:1 to 22:5; Epilogue, 22:6-21.

Address of the Apostolic Delegate Sebastian Baggio

Delivered at the Golden Jubilee Banquet, Winnipeg, June 28, 1962

IT gives me the greatest pleasure to be with you to-day in Winnipeg. Because of the unique role that it has played in the settlement of the West and because of its central location, Winnipeg has not only the largest Ukrainian community in Canada, but it has also become recognized as the capitol of Ukrainian Canadian Society.

In Manitoba's Capitol are located the national headquarters of the large Ukrainian Canadian organizations, the governing bodies of the Churches, the largest educational and cultural institutions, the most important presses and publishing houses and some of the leading business establishments of the Ukrainian people in Canada. It is the only large city in Canada where the Ukrainians have regularly elected school trustees, aldermen and members of the Provincial Legislature. For the past few years a Ukrainian has distinguished himself as Mayor of this city. And Senator Wall forgive me for mentioning that he was a true Winnipeger. Every Ukrainian community in Canada is, in some way or other bound to Winnipeg's community of Ukrainians. I do not know whether or not the Ukrainians find in this modern and progressive Capitol of Manitoba any elements that remind them of the ancient Metropolis of Kiev or Lwiv, but there is no doubt that Winnipeg can justly claim to be the undisputed capitol of Canadian Ukrainians.

Added to the above mentioned reasons is the fact that I found in the Archives of the Apostolic Delegation the official communication designating the first Ukrainian Bishop for Canada, dated July 8th, 1912, in which the Cardinals of the Congregation of the Propaganda stated that he was to have ordinary residence in the city of Winnipeg.

* * *

In the annals of history, fifty years is but an interlude, and for many of us, myself included, it is rigorously contemporary. It is but a page on a calendar when projected on the dramatic panorama of the milenary history of your homeland, in the course of which your culture and nationality matured in sacrifice. However, for the Ukrainian people and for the Ukrainian Catholic Church in Canada, these past fifty years have been decisive and have witnessed a growth and measured achievements that have profoundly influenced your present happy situation and are a determining factor in the breath of your hopes for the future.

It is entirely fitting, therefore, that we pause for a moment to voice our gratitude to God, and give grateful remembrance to the memory of those who were God's providential architects of the Ukrainian Catholic Church.

The first Ukrainians, as you know, came to Canada in 1891. Closely attached to the Church, to their ceremonies and language of their native land and to the liturgy which had been for centuries the essenital component of their individuality, the Ukrainian pioneers found themselves out of their element and at a loss in latin rite communities where their religious surroundings were new and strange. The vast majortiy having come from the Western Ukraine, Galicia, which was under Austrian rule, were strongly attached to the Ukrainian Catholic

Church. For a time, no Ukrainian priests were available to give them spiritual guidance and to conduct services. For several years, therefore, the settlers gathered in private homes and chanted the responses of the Mass as best they could — which demonstrated their good will but offered no practical solution to their problem. Then, because of their deep rooted faith and because there was no lack of false shepherds trying to entice them away from the true fold, the Ukrainian settlers began to clamor for their own priests.

In reply to their urgent appeals, Archbishop Langevin of St. Boniface, Bishops Grandin and Legal and Bishop Pascal of Prince Albert intensified their zealous apostolate in favour of the Ukrainians. In the fall of 1898 Bishops Pascal and Legal journeyed to Rome and petitioned the ecclesiastical authorities to send priests from the Ukraine to Canada. In 1899 Archbishop Langevin visited the Redemptorist Monastery in Rotterdam and asked for missionaries. Their efforts were not in vain, and in the same year Father Polyvka, a Basilian and Father Achille Delaere, a Redemptorist, arrived in Canada.

In the meantime, the first Apostolic Delegate to Canada, Archbishop Diomede Falconio arrived in Ottawa, and the Bishops and missionaries of the West immediately appealed to him for effective and permanent assistance for the Ukrainian Catholic people.

The Archives of the Apostolic Delegation for the first twelve years of this Century — a period that may well be considered the prehistory of the Ukrainian Catholic Hierarchy in Canada — contain a treasury of documents that are not only eloquent, but truly moving, and I would be happy indeed, if, one day, some competent scholar brought this precious documentation to light, for I know that its revelation would be a source of pride to both latins and Ukrainians in Canada.

First of all, there is a whole chest full of letters from the famous Oblate missionary, Father Albert Lacombe, Vicar-General of the then Diocese of St. Albert, who was sent expressly to have audience with Pope Leo in Rome, to Vienna to visit the Emperor Francis Joseph, to Galicia to see the servant of God, Metropolitan Szeptytckyj, the great champion and defender of church unity in the Ukraine. I cannot resist the temptation of translating a few passages from the letters of Father Lacombe: on the 15th of June, 1900, he writes as follows from Rome to Archbishop Falconio:

"My Lord, you are our Apostolic Delagate to Canada, and consequently to Manitoba and to the Canadian Northwest. My compatriots and our Bishops love and esteem you; come to our assistance. Save these poor Ukrainians."

And on September 9th, 1900, he writes from Vienna:

"I beg you, My Lord, you who are so interested in the question of our Ukrainians, pray for me, so that the Good Lord will give me the moral and physical strength to fulfill my mission that was confided to me by our dear Bishops of Manitoba, Saint Albert and Prince-Albert.

"You see, My Lord, that I am doing everything in my power to come to the rescue of our poor Ukrainians. History will one day record that the Catholic clergy of Manitoba and the Northwest made every possible effort to save the faith of these people. I am publishing an appeal in the Vienna newspapers in favour of my mission."

And on the 27th of September, we find him writing from Paris:

"But the person who manifested the greatest interest is Szeptycki, presently Bishop of Stanislawiw, who is soon to be Archbishop and Ukrainian Metropolitan of Lwiw. He is a holy Bishop and most remarkable for his scholarship and apostolic zeal. He gave me the hospitality of his residence for three days. He is completely devoted to us."

From Ottawa, Fr. Lacombe writes:

"Pressure must be brought to bear on the Propaganda and on the Archbishop of Lwiw so that he may be sent here by the Holy Father. He will see the state of things for himself, and he will be able to come to an understanding with our Bishops and arrange a 'modus vivendi' for the salvation of these thousands of souls in danger of losing their faith. I cannot agree with the idea expressed in certain quarters that with time, when the present generation passes on, we will be able with the help of our schools to integrate gradually the new generation into the latin rite — a solution which is not founded on fact, in my opinion."

In turn, the Venerable Metropolitan Szeptycki wrote as follows to the same Apostolic Delegate, on January 7th, 1901:

"I hasten to thank Your Excellency for your letter. For my part, if my trip to Canada can in any way add to the glory of God and contribute to the salvation of souls, I am ready to undertake it. I have firmly decided to leave in the Spring, if only the Holy Father deigns to have me informed that he approves of, and blesses, this mission.

"I was truly delighted to have the good Father Lacombe as my guest, and I would be happy to be able to help him. The Bishops of Canada are admirable men indeed, being ready to make so many sacrifices for the good of souls, wholeheartedly seeking out priests who will be able to preach the Gospel to our poor Ukrainians."

For the time being, he sent his faithful secretary Father Zoldak to Canada, accompanied by three Basilian priests, a brother and the first four Sisters of that Congregation of the Sisters Servants of Mary Immaculate, who in the past sixty years have carried out a marvellous apostolate in this country. Meanwhile, the Ukrainian Redemptorist Fathers established a section for the Eastern Rite. Father Delaere himself became a Ukrainian for the Ukrainians to aid Father Sabourin and other French-Canadian secular priests. These were times of indescribable sacrifice in the face of a thousand difficulties. On July 25th, 1900, that great missionary Prelate, Bishop Grandin wrote to Bishop Falconio relating difficulties:

"I had to ask our dear Father Lacombe to go to England before coming home — to try to raise funds by taking up collections there. You can be sure that our needs had to be very great to be reduced to this. It is only by skimping and saving, by the work of our good lay-brothers and often by our own labors in certain missions and depriving ourselves that we are able to do God's work."

And in December of that same year, one of the zealous travelling missionaries wrote describing some of his adventures:

"One night I carried my portable chapel which is very heavy, for 16 miles, then I slept in a hay stack. The cold was intense and the hay anything but warm. It was like Bethlehem, but Bethlehem in Manitoba. Another night, when I was being taken across a river on a two-wheeled cart, we narrowly escaped being drowned. But God protects his missionary."

When in 1910, the immortal Prince of the Ukrainian Church, Metropolitan Szeptycki, came to honor the International Eucharistic Congress in Montreal, he was an impressive figure indeed; with the prestige of his virtue, his scholarship and his extraordinary apostolic action, not to mention his majestic appearance worthy of a Biblical Prophet, a fresco by Michelangelo or a personage from Mussorgsky, he came bearing the mandate to visit his beloved Ukrainian people, scattered in

communities across Canada.

In the report that he made after this visit, he states:

"It is with a most lively sense of gratitude that I make mention of the generous and apostolic efforts of the Bishops of the North-west to come to the assistance of the Ukrainians, and no less the great sacrifice which these Illustrious Prelates have imposed upon themselves."

The great Metropolitan put the final seal on the project that had been evolving for such a long time at the Apostolic Delegation, in intimate accord with the interested Bishops and the Ukrainian missionaries: that of assuring the survival of the Ukrainian Catholic Church in Canada by the appointment of a Ukrainian Bishop. And so it came about that on July 15th, 1912, Pope Saint Piux X named Father Nykyta Budka of the Archdiocese of Lwiw to be the first Bishop of the Ukrainian Catholics in Canada.

This historic event — the founding of the Ukrainian Catholic Hierarchy in Canada was to have far reaching results and from humble beginnings there grew an organized Church destined to become a bulwark of the Ukrainian Catholic Church in the free world.

Your first Bishop, Nykyta Budka, was a zealous and energetic apostle. He suffered much, he experienced many disappointments. But he stood steadfast and was devoted to his duty and God blessed his work. It is most appropriate to mention here that the staunchest supporters of Bishop Budka's efforts were the zealous missionaries: the Basilian Fathers and the Redemptorist Fathers of the Ukrainian rite in Yorkton, under the leadership of Father Achille Delaere. Bishop Budka called Father Delaere 'the father of the first Ukrainian Bishop in Canada.'

In 1927 Bishop Budka returned to Lwiw, never to return. But he left behind the fruits of his labours: 47 priests, 299 parishes and missions, 26 night schools, 5 orphanages and 200,000 faithful. When the communists decided to destroy the Catholic Church in the Ukraine in 1945, Bishop Budka was sentenced to 8 years of hard labor. The first Ukrainian Bishop of Canada died as a confessor of the faith on October 1st, 1949.

Consequent chapters of this thrilling history lie before our eyes: it is a palpating and splendid reality which I have admired during my visit: it is you, the faithful, priests, religious and Prelates of the Ecclesiastical Province which has Winnipeg as its See. Your institutions, your parishes, your promising organizations as well as your prestige as Catholics and citizens more than justify the pride with which you joyfully celebrate this jubilee, and look forward with confidence to the future.

But your joy cannot but be clouded with sadness at the thought of the martyrdom of the Church in the land of your Fathers. How many Bishops, how many of the Clergy and faithful have borne witness to the faith shedding their blood — thus meriting a place of glory beside the martyr and Pontiff, the great St. Josaphat. And how many others that you know and love suffer in prison or in exile, in the underground or in hiding; remember them!

I recall the deep emotion that was felt by all the spectators, when in the May-day parade in honour of the Blessed Virgin Mary in Windsor, Ontario, a float representing Our Lady of the Ukraine was followed by a group of Ukrainian Faithful carrying portraits of the Bishops either martyred or imprisoned for the faith. In the heavy silence, one could almost hear the echo of St. Paul's voice repeating "It is because I hope as Isreal hopes that I wear this chain" (Acts XXVIII, 20).

In your liturgy, hymns and acclamations, you commemorate, in the first place, the Sovereign Pontiff, our Holy

Father, Pope John XXIII. Your first prayers, good wishes and felicitations are always for him. Rest assured that His Holiness is aware of this loyalty and devotions and that he treasures your prayers — and is grateful for them. He knows that the Ukrainian Catholics have a great and noble dignity in the apostolic mission of the Catholic Church.

I'D LIKE TO KNOW...

1.) What is the difference between a Nun and a Sister?

A nun is a religious woman with solemn vows through which she renounces all the possessions of worldly goods. If she has any, after her solemn profession they pass over to her Order, while a Sister can retain her possessions, but cannot use them without an express permission of her superiors. Practically there is little or no difference between them, for both are bound by the three religious vows, poverty, chastity and obedience.

2.) Why do we always have a sermon in our church while some Latin Rite churches do not have it, at least during the summer months?

You have a sermon in your church, because you have a good pastor. It is a great abuse to leave the sermon. How can a priest teach his flock the truths of the Gospel, if he omits the Sunday sermon? This is practically the only chance he has to train them to be good and practical Catholics. The omission of the Sunday sermon is one of the reasons why the Church has so many Catholics who are nominal Catholics, who believe in God in church only, but the rest of the week is spent by them as if there were no God, or as if He had nothing to say about their private life, marriage and business.

3.) Do Catholics have to believe in private revelations, for instance, those made at Fatima?

Catholics must believe what the Gospel and the Church teach them. No one is obliged to accept or believe in private revelations, except the person to whom they were made, and even then he or she must be absolutely sure that they had a real revelation, because self-deception or deception is very common in the matter of private revelations.

4.) My son is living with a divorced woman, and they have two children. They cannot get married in church, because her husband is still living. I told them to get married in court so that they may be considered husband and wife at least by the state. Is such advice good?

Your advise is very bad, because it adds an "air of respectibility" to an illicit union which is nothing else but adultery. It would only add to sin. A civil marriage will not change a concubinage into a respectable Christian marriage. It would be a mock marriage and a sinful travesty of holy matrimony.

Our questioner is one of those ignorant Catholics who think that the "air of respectability" which a civil ceremony gives to an invalid union is sufficient to turn a man and a woman into a lawfully married husband and wife. Catholics must realize that it is their Christian duty not to treat such couples as they treat those who are really married. These people live in concubinage whether they went or not through a civil marriage ceremony. Good Catholics should occasionally remind them of this sad fact.

5.) Does a Rosary have to be blessed if I want to gain the indulgences?

Not only it has to be blessed, but it must be blessed by a priest who has the faculty of annexing indulgences to the rosaries. Such faculties are obtained from Rome. They usually last five years, and must be renewed periodically. The fee for the renewal is $5.00.

6.) Some non-Catholics, for instance, many Anglicans and some Lutherans, believe in the Sacrament of confession. May a Catholic priest give them absolution when they are dying?

If a non-Catholic wants to become a Catholic even on his deathbed, every priest must give him sacramental absolution. But here the question is about a dying non-Catholic who does not want to become a Catholic. What then? Some theologians affirm that a Catholic priest may give him sacramental absolution secretly, while he is still conscious, that is, without his realizing what is being done. But such non-Catholic must be first disposed to receive it through acts of contrition and faith. This opinion is probable enough to be followed in practice, although no priest has any obligation to follow it, because the opposite opinion which denies it, is also probable. For this reason the question must be resolved by the priest involved in the case.

7.) I have read in your magazine that the Blessed Virgin Mary knows about our prayers. How can you explain that, since she is not God?

We do not say that Our Blessed Lady directly hears our prayers. Neither do we know in what way is she conscious of particular claims on her intercession or of prayers addressed to her. It seems to us that God makes the Blessed Virgin, as well as the Saints in general, 'see in Himself' what they should see, that is, our petitions to them, and to act accordingly. Thus Mary prays to God for the accomplishment of His holy will, and, in a way known to Him alone, is aware of our petitions and of God's desire that such and such grace should be given. She corresponds with that will by her own prayer, and actually prays for her earthly client.

Our spiritual Mother Mary must be very happy when we pray to her. She corrects our prayers, and only so presents them to God, for her prayers are without distractions, and therefore much more pleasing to the Lord. Thus we can be sure that when we pray to her, she prays for us.

8.) Who started the Legion of Decency?

The Legion of Decency was established in 1934 by the American Catholic bishops to classify the outcoming movies and to notify the Catholic public of their moral value.

It is composed of trained and professional men, women and priests who have experience and knowledge in evaluating films.

This agency of the American hierarchy has been helpful in voicing protests against indecent and morally objectionable films which corrupt morals and debase religion by spreading false ideas about God, marriage and the Church.

All Catholics are urged during the month of December to take the Legion pledge to "condemn indecent and immoral pictures".

HOW PARENTS BLOCK VOCATIONS

Donald F. Miller, CSSR.

IT CAN be stated without any doubt or fear of denial that one of the marks of a truly Catholic family is that the parents cherish the hope that at least one, if not more of their children, will be called to and will follow a vocation to the priestly or religious life.

Indeed, this is so true that it can be said, with equal force that there is something incomplete and underdeveloped about the faith of Catholic parents who are either lacking in such a desire, or actually opposed to seeing any of their children called to serve God in one of the higher walks of life.

The desire of which we speak must be rightly understood. It should never be such as to inspire the use of pressure or force of any kind, even of the most indirect kind. Parental pressures to force children into a religious or priestly vocation are absolutely contrary to the will of God and can make for great unhappiness in the later lives of the children involved.

Nor is the desire of the right kind if it is inspired by the wrong motives. A wrong motive would be the unhappiness of a mother and father in respect to their marriage. For example, a mother who feels dissatisfied or miserable over her lot in marriage, may sometimes think that the only way to save her children from a similar fate is to pressure them into the priestly or religious life. This is all wrong. While it is true that some good priests and religious have come from unhappy homes, it is a general principle that good vocations to the higher walks of life ordinarily come from good, solid, happy Catholic homes.

To make this matter practical and clear, it is necessary to treat of three things: I. The limitations of parental influence; II. Parental action that blocks or impedes vocations to a higher life; III. Parental actions that foster such vocations.

I. The Limitations of Parental Action

It would be foolish to suggest that vocations to the priestly or religious life can be caused or created in children by any kind of parental action. God is the only final and efficient cause of such vocations. Unless he issues the invitation and the grace, there is never a true vocation in the sense in which

we are using the word here. That is why some parents will always have to suffer disappointment in this regard.

But it would be equally foolish to say that parents can have nothing to do with fostering vocations, and co-operating with God's will in seeing that true vocations to a higher life are not missed or lost.

We know for a fact that God gives many more invitations to the priesthood and religious life than are actually answered. This is clear because God never leaves needs of the world unfulfilled, and a vastly greater number of priests, nuns and religious brothers is needed than is being supplied today. The reason is because the free will that God gave to human beings is capable of spoiling God's plans by resisting or rejecting His graces and invitations.

Very often it is the parents who are responsible for the failure of their children to recognize or accept a vocation to the priesthood or religious life. Parents have been given wonderful opportunities and tremendous responsibilities to assist their children in finding and following their true vocation. It is in their power to create an atmosphere in the home, to set up conditions, that will either impede or foster the recognition of higher vocations in their children.

Thus, without for a moment forgetting or anticipating the indispensable grace of God, we can set down a list of attitudes, habits and actions within the home which impede the fulfillment of higher vocations in children, and a similar list of the same which foster and aid the fulfillment of such vocations.

II. Parental Action That Impedes Higher Vocations

One general characteristic of a home that usually eliminates the possibility that vocations to the priesthood or the religious life will be recognized and accepted in that home is lack of day-to-day practical Catholic living.

A family is not living a practical Catholic life if 1) the parents do not lead the way in receiving the sacraments often; 2) there is very little or no family prayer; 3) there are practically no reminders of spiritual things in the home, such as crucifixes in prominent places, holy pictures, holy water, blessed candles, some Catholic books, pamphlets and weekly or monthly publications; 4) there is rarely any reference to God or Christ or our Lady or the truths of faith in the conversations carried on in the home.

A home without such things is usually a worldly home, that is, one in which worldly ambitions will be fostered in the minds and hearts of children to the exclusion of any thought of spiritual ideals and desires to serve God in a special way.

Besides this general atmosphere that impedes vocations, or rather as a by-product of the general worldly atmosphere, many specific wrong attitudes and practices on the part of parents can and do smother incipient thoughts of a higher vocation in their children. Among them are the following:

1.) *Lack of respect for priests and nuns*

This is often obvious in the open and vicious criticism of priests and of nuns that children are allowed to overhear from the lips of their parents. It is sad that there are many Catholic parents who hold an unconcealed grudge against priests and nuns. The priest has a good car and he plays golf; therefore he never does any work. The priest has a vow of celibacy and no family, and therefore he makes no sacrifices and has an easy life. The priest now and then asks his parishioners for more money to support the Church and therefore he is trying to enrich himself. Or an individual priest may have crossed the wishes of some families of the parish, and from that day on some of these families never stop running down that priest.

Similar circumstances are often made openly and constantly of the sisters or brothers teaching in the parish school, because they do things in a way that does not quite suit the ideas of certain parents.

Children who grow up in a home in which such criticism of priests and sisters and brothers forms a quite frequent topic of conversation have little chance of learning to look upon a vocation to one of these states as noble or important or desirable. They will be far more apt to smother any leaning in that direction because they do not want ever to become the butt of similar treatment from other parents.

2.) *Constant insistence on the parents' need of their children for many years to come.*

It is possible for parents practically to hypnotize their children into an inescapable feeling that their parents cannot do without them, and could scarcely survive if any of their children left them at an early age to prepare for the priesthood or religious life.

There are rare cases in which parents are so sick and crippled, and so incapable of taking care of themselves, that a seminary or a religious order would have to refuse entry to any of their children on the ground that they are obviously needed by their parents.

Even, however, in the absence of such obvious and objective need, it is possible for parents to make their children feel that they are needed and will be needed for an indefinite future.

Sometimes, this is effected through motives of greed. The parents have enough worldly income and possessions to live without want, but they do not have as much as they would like to have. Or, lacking true confidence in God, they have great fears that some catastrophe may overtake them in the future, at which time they would become dependent on their children. In either case they use their parental influence to convince their children that they 'owe it to their parents' not to leave them. This can be a very insidious but effective way of smothering vocations to a higher life.

Sometimes the same result is attained through a motive of exaggerated and selfish love. Children are made to feel that their parents are so dependent on their companionship and love that their hearts would break if a child of theirs were to leave them for the seminary or the religious life at any time between the ages of 14 and 20. The least suggestion of such a possibility calls forth parental tears and wailings. No adolescent who has normal feelings of love and obedience for parents can be unaffected by such opposition.

In the end the selfishness of such parents is not served anyway. They may have blocked a religious or priestly vocation in their children, but even those who have given up or lost such a vocation for the sake of their parents will eventually marry and then drift away from their parents than they ever would have in a higher vocation.

3.) *Building up a growing child's dream of some way of life other than the priesthood or the religious life so strongly that the latter are never even open to consideration.*

Some fond mothers begin, when their daughters are only eight or nine years old, to implant the conviction in their minds that the only vocation to look forward to is that of marriage. Whatever instructions they impart on matters of sex center around this assumption. Whatever the future of the children is discussed it is taken for granted that the daughters will some day be wives and mothers.

Fathers, too, can condition the minds of their sons to think only in terms of a future worldly career. The pattern of thinking in the family is that the sons will join and then carry on the business in which the father is engaged, or will go to great universities and become doctors or lawyers or teachers

or writers, etc. There just is no place in the family's thinking and talking for anything but a secular career for the children.

In the worldly atmosphere of today, it is difficult for parents to escape from having worldly dreams about the future of their children. But if they have genuine faith and a true desire that God's will, not theirs, be done, they will resist the temptation to plant their own dreams in the minds and imaginations of their children. They will be aware that God's will may manifest itself as different from their own, and make their children realize that God's will is the most important thing in the world.

4.) *Fostering childish or early adolescent boy-girl relationships.*

This mistake is usually made by mothers who cannot conceive of any future for their children except marriage. They feel that they have to begin at the earliest possible moment to cultivate attractions between their children and friends of the other sex. Only in this way, they argue, can they make sure that their children will not suffer from such inhibitions, restraints, bashfulness and misgivings as might hamper their chances of marriage.

Actually, even for children whose vocation will turn out to be marriage, it is a great disservice for parents to thrust them into boy-girl relationships at a premature age. Those parents who insist that their seventh, eighth and ninth grade children take up ballroom dancing, who cluck with approval over their having "steadies," who trust these youngsters as if they were incapable of experiencing a temptation, are very often responsible for their children entering foolish and imprudent marriages, or for their early lapses into unchastity that are as serious an obstacle to happy marriages as anything in the world.

And naturally this sort of parental conduct eliminates at an early age the possibility of children recognizing and following a priestly or religious vocation. Sex is a powerful instinct; cuddled too early, it can drive all other inspirations or desires from the heart.

5.) *Stubbornly holding the position that no child should ever consider a vocation to the priesthood or religious life until he is 20 or 21 years of age.*

How often one hears parents talk in this vein: "I am not against a religious or priestly vocation for my son or daughter. But I will not permit them to choose to pursue such a vocation until they are good and mature. Let them learn something about the world first. Let them complete their college education. Then if they wish to choose a higher calling they may do so with open eyes and an adult point of view."

Only God knows how many vocations to the priesthood or religious life have been lost as a result of this erroneous parental attitude. A boy of 14 or 15 can know enough and love God enough to want to try out for the priesthood; he will not have to make a final decision until all of 10 years later. Similarly with a girl of 16 or 17 wanting to be a nun. Turn them over to the world by making them wait several years and the very desire that was placed in their hearts by God can be smothered out of existence.

— *The Liguorian*

THE PARENT'S PRAYER FOR A FAMILY VOCATION

O merciful God, fulfill our desire that our home become the nursery of a vocation to the priesthood or the religious life, that our home be a seminary of novitiate filled with the Holy Spirit and productive of Christian virtue, and that we may be God-fearing and pious parents to whom our child can after Thee trace his vocation. Grant that we may never fail to utter the encouraging word influencing our children toward a consecrated life, thus cooperating in Thy Divine plan. Thou has promised to reward a hundredfold and with everlasting life those who leave father and mother, brothers and sisters for Thy sake and shalt also remember us who have given one of ours unto Thee.

Pour forth Thy Spirit abundantly upon our family, that at least one child from it, beholding this path that leads to perfection, will set foot upon it unafraid. Holy Spirit, do Thou descend upon this chosen one. Do Thou, Lord Jesus, dwell in that dedicated heart that it may comprehend the height, the length, the breadth and the depth of Thy all consuming love. Amen.

— Newman Guide

American Labor in the Sixties

THE American labor movement stands in the 1960's as one of the most powerful forces in our national life. The leaders of labor are important national figures and they constantly are being consulted on national and international problems.

But American labor in the 1960's is not without its problems, and some of them are indeed serious. The merger of the American Federation of Labor and the Congress of Industrial Organizations in 1955 did not automatically erase the sharp competition between craft and industrial unionism. This clash of interests remains a continuing divisive force within the labor movement.

Many students of the labor movement believe that so much energy has been used up to solve these jurisdictional disputes between unions that very little has been left over for labor's primary task — organizing the unorganized. Labor has other problems — the problem, for example, of corruption in a few of the unions.

The internal difficulties faced by the union movement, and the present lack of organizing zeal, has disillusioned some of the friends of labor. But the history of the American labor movement has never been a history of uninterrupted success — in fact the opposite has been true. There have been periods before when trade-unionism has appeared to have lost its dynamic drive.

In perspective, labor's record of achievements for workers and for all citizens has been a magnificent one. A good vantage point is the year 1885, when the labor movement was torn with dissension. This was just one year before the organization of the American Federation of Labor.

In 1885 the usual working day was 10-hours long and the 6-day week was prevalent, although many workers toiled 7 days a week. Pay for overtime, vacations or holidays were unheard of.

Now the 8-hour day and the 40-hour week is the standard and with the reduction in the work week the general level of wages, in terms of buying power, is at least three times as great as in 1885. Pay for overtime, and paid vacations or holidays are now the standard.

Along with all this, the most important development has been collective bargaining not just for wages and hours but also for a new class of benefits called "fringe benefits." In large and increasing numbers, workers belonging to unions are bargaining for retirement pensions to supplement social security pensions, and for a group of health and welfare benefits including life insurance, health care and hos-

pitalization. The emphasis now is on supplemental unemployment insurance or what is called the "guaranteed annual wage."

On the broader social front, organized labor has led the way in securing legislation beneficial to all groups within or society. The legislative achievements include laws abolishing child labor, the protection of women and young workers, the public regulation of safety and sanitary standards in factories and shops, tax reforms and the enforcement of the employer's liability for industrial accidents and diseases.

Labor has been in the forefront of the battle for general social security legislation — and this is ground that covers minimum wage legislation, unemployment insurance and laws guaranteeing and safeguarding the worker's right to organize and bargain collectively.

The labor movement, too, has been in the thick of the fight against discrimination on the grounds of race, color or creed. It has not won all its fights, and within its own ranks there continue to be unions which still practice discrimination. But labor has not abandoned the fight and all the pressures are against those unions which have been slow to change their ways.

— (ACPR)

"...for the next one of this group to die"

Th. Bleech

LIFE is so enchanting, especially while driving through the lovely hills, woodlands and hamlets. The gorgeous panorama of early summer lifts the heart from the overly-busy routine of life in which mind, soul and back are bent over the grindstones of one's livelihood. One's dreams and aspirations are in orbit and the cluttered heart discards its cares and woes.

'Merrily we roll along.' Here and there we stop to relax or worship, refresh or admire. Unharried moments spent in pleasant relaxation and wonderment. Quaint homes, old and lovely churches, quiet cemeteries dot the route. From the hill tops and distances the city skylines intrude into the sylvan and pastoral settings. Amid the mass and cluster of buildings, the stately spire and cross of a huge cathedral attracts the eye. We stop to pray and admire its striking beauty. It is the latest in design, the 'greatest' in dimension. We just have to stop and look it over for it is the product of Ukrainian lucubration, a masterpiece of beauty, design and expression.

The massive bronze doors are burdened with tons of weight so that we must enter through large side doors into a mammoth vestibule which is separated from the nave of the church by a glass partition, beautifully etched and not unlike a gorgeous iconostasis. The exquisitely colorful, large windows concatenate into a great pictorial narrative of Christ's life. The ceiling throws off light from a staggering height, giving the effect of starlight. This majestic beauty and expressive grandeur converges on a beautiful, canopied altar, where the Divine King reposes in earthly, regal splendor.

Bus loads of tourists alight to pray and take in the beauty of this great temple of Love and Life and Peace. Outside, traffic is heavy, busy people immersed in a thousand and one

cares hurry by. Busy, busy, busy, — busy in working for a livelihood, busy with worries and cares, busy in grievances, frictions and turmoils, busy traveling. I am mesmerized by this indescribable masterpiece, reluctant to leave, because it is so attractive and impressive.

We have finally arrived at the cemetery of a small New England town. The priest is reading the committal... "O man, why do you make plans for a long life when you don't know whether you shall live to the morning. How many have died at table, at work, at rest... Let us say an extra Our Father and Hail Mary for the next one of this group to die."

A Primer on Democracy

What is democracy?

Democracy is the statecraft of a free people. It is a system of government in which the people govern themselves.

What is the aim of democracy?

The aim of democracy is to develop within its people high ideals of individual freedom. A democratic state aims to give its members, regardless of race or creed, the right to live their lives in their own way, while sharing in the larger life of the community, and the right to enjoy equal opportunities for developing and making the best use of their native capacities.

How does a democracy function?

In a modern democratic state the people have the right and the responsibility of electing representatives to act on their behalf in every field of public work from the parliament of the nation down to the administration of the smallest local units. These representatives, who make the laws and carry out the business of government for the common good, are responsible to the people and may be replaced when they no longer enjoy the confidence of the people. By casting their vote at election time, the citizens of a democracy are able to choose, directly or indirectly, the members of the governing bodies, and thus exert their influence over public policies.

What does individual freedom mean?

Individual freedom means freedom of thought, freedom of worship, freedom of speech, freedom from want, freedom to live one's life in one's own way, provided always that these freedoms do not interfere with the lawful freedoms of other individuals. In a democratic state individuals have the privilege and the responsibility of doing the things they ought to do.

What does freedom of thought mean?

Freedom of thought is having the privilege of making oneself familiar with all the facts available on any question, and then reaching a decision for oneself.

In a totalitarian state thinking is directed for the purpose of maintaining the power of the dictator, while in a democratic state thinking is stimulated by the people themselves in the interests of the people.

What is freedom of worship?

Freedom of worship is the right of the individual to express homage to his God according to his own convictions without fear of being molested or deprived of his liberty, provided there is no violation of accepted standards of decency and morality.

What is freedom of speech?

Freedom of speech is the right of the individual to speak his own thoughts. This privilege is enjoyed by peoples

of all countries where the government is "by the people." However, freedom of speech does not give the individual the license to say anything he wishes. Individual security demands that certain limits be set to the bounds of speech. Therefore, in a democracy, definite restrictions upon speech are imposed as a protection against such abuses as libel, slander, obscenity, blasphemy and sedition.

It should be noted that war creates conditions which may force governments to regard as dangerous certain freedoms allowed in times of peace. When peace comes, however, the people must demand that the lost rights and privileges be restored.

What does freedom to organize mean?

Again, freedom to organize is a privilege not a license. Freedom to organize means the right of individuals to join, or form a party, society or association for the purpose of protecting an interest and must be subject to the best interests of the people as a whole and within the framework of democratic government.

What does freedom to work mean?

Freedom to work means not only freedom to earn one's living but also freedom to express one's personality and individuality through the exercise of one's mind or the skill of one's hands. This freedom is enjoyed in a democracy except perhaps in a time of crisis when national security may make registration necessary.

What form of government is found in Canada and the U.S.A.?

A democratic form of government.

What is the difference between a democratic state and a totalitarian state?

In a democtratic state the rights and well-being of the individual are the first concern of the government. In a totalitarian state the rights and well-being of the individual are subordinated to the interests of the state as conceived by the dictator.

What are the responsibilities of the individual in a democracy?

The first responsibility of the individual is to inform himself as to the meaning of democracy so that he may appreciate its privileges and its responsibilities. In the light of the information gained each individual must be prepared to assume his obligations as a citizen of the state. He must bear in mind that democracy on the efforts and services of all its citizens, generation after generation.

Some of the duties of a good citizen are:

To honour all lawfully elected or constituted authorities;

To love his country;

To honour and respect one's country's flag;

To respect the rights of others, and to render unselfish service to his neighbours;

To serve his country without immoderate thought of personal gain;

To obey the laws of his country;

To be ready to assume duties and responsibilities in the state;

To exercise his right to vote;

To vote only for those leaders who, in his honest opinion, are best fitted to serve the people of a democratic state.

What is the function of the schools in a democracy?

By cultivating the spirit of co-operation and loyalty and providing opportunities for student self-government and for participation in civic activities, the school makes effective citizenship one of its major goals, and the pupil learns through practice to assume the responsibilities of membership in a democratic society.

What are the responsibilities of a democratic state toward other nations?

Since co-operation between nations is not enough to ensure the survival of our individual civilization, a democratic state must be prepared to surrender some of its individual national sovereignty in the interests of world security within an international framework of order and justice.

— Imperial Order Daughters of the Empire

"A PLACE FOR YOUTH"
by John Zubaly

Youth is a lifetime
Or, is it a wastetime.

Understanding of Him
Takes one's Soul to win
Heaven, youth's place beside Him!

Brother Vincent, CSSR.

Knowing Ourselves – The Paradox and Mystery of Perfect Joy

A book of anecdotes on the life of St. Francis Assisi relates an interesting and amusing incident in which the Saint reveals wherein lies perfect joy.

One day in winter, as St. Francis was going with Friar Leo from Perugia to St. Mary of the Angels, and was suffering greatly from the cold, he called to Friar Leo, who was walking before him, and explained to him that if the two Friars possessed many great and rare gifts whereby they would enjoy the greatest of esteem and glory on earth — this would not be perfect joy. Now when this manner of explanation had lasted for the space of two miles, Friar Leo wondered much within himself. Then questioning the Saint, he said: "Friar, I beg of you to teach me wherein is perfect joy." St. Francis answered: "If, when we shall arrive at St. Mary of the Angels all drenched with rain and trembling with cold, all covered with mud and exhausted from hunger; if when we knock at the monastery gate, the porter should come angrily and ask us who we are; if after we have told him that we are two Friars, he should angrily answer that we are lying, and are imposters going about to deceive the world and to take away the alms of the poor; if then he refuse to open the door, and leaves us outside, exposed to the snow and rain, suffering from cold and hunger till nightfall — then, if we accept such injustice, such cruelty and such contempt with patience, without being ruffled and without murmuring, believing with humility and charity that the porter really knows us, and that it is God Who makes him to speak thus against us, O Brother Leo, that this is perfect joy. If we should bear all injuries, thinking of the sufferings of Our Blessed Lord, which we should share out of love for Him, O Brother Leo, this is perfect joy. Above all the graces and all the gifts of the Holy Spirit which Christ grants to His friends is the grace of overcoming oneself and accepting willingly, out of love for Christ, all suffering. We can indeed glory in this gift above all others as St. Paul testified: "God forbid that I should glory except in the cross of Christ..." (Gal. 6, 14).

Practical Lesson for us

Now the Lord does not expect us to imitate the great Saint exactly, by waiting for the next cold drizzle in anticipation of perfect joy. The Lord does not expect us to imitate the life

life of poverty and mortification of the seraphic Ascetic. "Saints are always to be admired, but not always imitated." St. Francis Assisi was a servant of God chosen to fulfill some high purpose of God, and was given great and rare graces which are not given to the common Christians. He had his special calling in life — we have our own. He had his graces — we can receive our own graces "according to the measure which Christ imparts to us." (Eph. 4, 7). "There is a distribution of gifts... which he distributes as He wishes" (1 Corin. 12, 4, 11).

But this incident in the life of the Saint does offer to us, living in this modern day and age, a practical spiritual lesson — a lesson which our Lord in the Gospel exhorted all Christians to practice. The lesson is this: If we find pretty rought-going for ourselves; if we are caught in some kind of distress; if we become victims of some misfortunes and we can very easily be in this unpredictable and turbulent world of ours — we ought not to become sad; we ought not to bemoan our plight; we need nt give way to worry. The strange paradox and truth of the matter is that we can still grasp joy and blessedness in the face of the trials of our life. Note the sermon which Our Lord preached in the beginning of His public ministry: "Blessed are the poor in spirit... Blessed are they that mourn..." (Poor in biblical language indicates all in adversity who humbly turn to God for aid). Note how the prophet Isaias foretold that a main mission of the Messias would be to uplift and save mankind from a miserable existence:

"The Spirit of the Lord rests upon Me,
Because He has anointed Me.
He has appointed Me a messenger
To bring the Good News to the humble;
To announce release to captives,
And recovery of sight to the blind
To set the oppressed at liberty...

(Luke 4, 18)

We ought not to complain, lose faith, hope, and trust in God in moments of contradiction. We must to bear our little crosses as willingly and patiently as St. Francis bore his great crosses. Cheerfully accepting the more dire vicissitudes of life-showing contentment with our lot, — assuming a cheerful disposition is very much a matter of mental attitude. Self-pity, grumbling, and rebellion have no place in the Christian soul.

We repeat the spiritual observation of St. Francis Assisi: "Overcoming oneself... is Perfect Joy!"

LAUGH WITH US

A woman called her lawyer and said, "I had an accident. When the policeman came, I quarelled with him".

"Oh, cheer up, lady", the lawyer said. "They are not going to put you in jail for that".

The woman replied angrily, "Where do you think I am phoning from?"

A procrastinator is a man or a woman who puts off until tomorrow the very things which he has already put off until today.

A youngster to his grandfather, "It's too bad that we do not have some of these wonderful forefathers you are telling us today".

Doctor,: "Lady, you have a split personality".
Lady: "Wow! That's bad!"
Doctor: "Cool off, I will not charge you double fee!"

Joe Campbell

Artificial Insemination

BIRTH control, abortion, divorce— their growing popularity makes you marvel at how the idea of the sanctity of marriage has been able to survive for so long. Condoned and even encouraged by modern society, they should surely have long since destroyed the foundations of family life, had marriage not been elevated to a sacrament by Christ and protected through the ages by the teachings of His Church. But the catalogue is not complete, for in comparatively recent years has developed another threat to the sacred union of husband and wife and the dignity of human beings. I refer to artificial insemination, a practice that is becoming increasingly popular in various parts of the world as a means of allowing childless couples to bring children into the world. The usual case involves a marriage in which the husband is sterile and the wife, in order to bear a child, is impregnated with semen from a donor, who neither knows, nor is known by the couple. It has been estimated that in North America and Europe many thousands of babies are born in this way every year.

Although, as we know, artificial insemination for humans is strictly forbidden by the Church as a violation of natural law, it does not on the surface appear to belong in the same class with birth control, abortion and divorce. Artificial birth control, after all, is repugnant to reason, since it involves the deliberate abuse of a natural power for the sake of pleasure, and is at least as disgusting as gluttony; abortion is just plain murder; and divorce is a fatal attack on the integrity of the family, the basic cell of society.

Artificial insemination, on the other hand, appears to be devoid of any such nefarious overtones; and at first sight seems like a boon to childless couples who sincerely desire the joys of parenthood, but are unable through no fault of their own to partake of them. First impressions, however, can be deceiving.

God, in Genesis, is recorded as having said in reference to man and wife that they shall be "two in one flesh," a mystery that is re-emphasized by Christ when he says: "What God has joined together let no man put asunder." The Church, in the marriage ceremony, develops the idea this way: "Henceforth you belong entirely to each other; you will be one in mind, one in heart, and one in affections." The primary purpose of this sacred union, we are told, is the procreation and education of children which is nothing less than co-operation with God in the act of creation. And in order to fulfill it, man and wife acquire a

---

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers.
SUBSCRIPTION RATES: single copy .25c; per year $3.00; two years $5.50; three years $7.50. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa.
CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Bus. Office: REDEEMER'S VOICE PRESS, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.
The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.
Published with Ecclesiastical aproval.

right to the intimate relations that are directed toward this end. Not only does marriage confer on mere creatuers a share in the creative power of their God. It confers on the partners exclusive rights one over the other in the exercise of this power, thereby ennobling their union and recognizing in each a dignity that only humans, of all earthly creatures can claim. This unique interdependence of man and wife, two in one flesh, is truly then among the greatest of God's gifts, and anything that endangers it is a threat not only to the institution of marriage itself, but to the dignity which people derive from it.

There are many threats to marriage, some of them more serious than others. Money can be a threat if it is regarded as an exclusive possession of one or other of the partners rather than the income of the family unit; ambition and so-called status can be threats if in order to pursue them family duties are neglected. But money, ambition, status and a host of other potenially divisive forces need not be threats at all, if properly approached, for the pursuit of none of them is essentially inimical to the idea of marriage.

Artificial insemination is a divisive force, too, but it differs in kind from the examples just mentioned, because it is a direct attack on the essential union with man and wife, their union as co-operators with God in creation. Like adultery, it introduces division into what most fundamentally characterizes the marriage union, for instead of the husband, an unknown third party co-operates with the wife in sharing the creative power of God. If this is allowed, what then becomes of "two in one flesh" and "one in mind, one in heart, and one in affections?" Whether they realize it or not, couples who consent to it are debasing their marriage as surely as if they were to consent to adultery; and in debasing their marriage they debase themselves.

The husband whose wife, by artificial insemination, bears a child not his own cannot help feeling left out of it. He may see his wife reproduced in the little newcomer, but he is hardly likely to see himself. He cannot help but be conscious of his wife's independence in the sphere in which marriage by its very nature should have made her dependent on him. And the wife, how can she help wondering who is the father of the child she sees and feels developing within her; and how is she likely to regard her independence from her husband in the essential function of their marriage? Might she not be tempted sometimes to use it against him? Perhaps not. And the donors who co-operate in a creative act the product of which they will never know — what about them? Fatherhood implies responsibility and

On July 24, 1847—115 years ago—a party of 143 Mormons, led by Brigham Young, arrived in the valley of the Great Salt Lake, in Utah, which region their leader declared to be the "land of promise". The Mormons, or as they are otherwise known, the Latter-Day Saints, are a religious body organized by their prophet Joseph Smith in 1830. They surveyed the site of the present Salt Lake City, paved out streets, marked the boundaries of the Temple block, and made other reservations of land for community us. Brigham Young returned to Council Bluffs, Iowa, where the main body of his people had established temporary headquarters, to lead his followers back over the same route which his pioneer band had travelled. Great Salt Lake City, as this first settlement in Utah was originally called, became at once important because of its position on the route of the wagon rains between the Missouri River and California. Salt Lake City is still headquarters of the Mormon Church and both capital and metropolis of the State of Utah. (ACP.).

authority but, like animals, they assume none. And finally, what about the child, the product of artificial insemination? It is the child who is the chief beneficiary of any of the emotional or psychological difficulties that might arise between husband and wife as a result of it. God intended that children should be conceived in love; but there is no love in a test tube.

Some of these difficulties, it might be argued, could arise when parents adopt children. But its really not the same at all. Adoption, although it may be preceded by a physical evil, like the death of parents, or a moral evil, like conception out of wedlock, is itself a charitable act; and is a concrete example of good being brought out of evil. Couples who adopt in no way violate their marriage contract and, in reference to the child, start out, as it were, on the same footing. In any case, no right thinking person would advocate the deliberate production of orphans so that childless couples could adopt them. And yet in a very real sense the exponents of artificial insemination are advocating the deliberate creation of illigitimate children as a matter of policy.

The consequences for society as a whole are frightening to contemplate. The late Pope Pius XII suggested them when he said: "To reduce co-habitation and the conjugal act to a simple organic function for the transmission of seed would be converting the home, the sanctuary of the family, into a mere biological laboratory. Artificial insemination could well be a fatal step toward the transformation of men into something worse than beasts. In an enlightening little pamphlet titled 'The Terrors of the year Two Thousand' the French Philosopher, Etienne Gilson, writes: "Can we picture what would happen in a world where we could not only turn out males and females at will, but select them and produce human beings adapted to various functions as do breeders with dogs, horses or cattle? In that future society which knows how to give itself the slaves and even the reproducers which it needs, what will become of the liberty and dignity of the human person?"

Nowadays when society is being progressively depersonalized through automation, regimentation, and the reduction of human beings to bundels of statistics, it is important that the basic cell of society, the family, should remain solidly rooted in personal values, and human relationships. Even if society should turn into one big, un-

"Why", the man retorted, "the strange thing is that you do not know whose mouthpiece He is when, as a matter of fact, He has opened by eyes! We know that God does not listen to sinners; but when one is God-fearing and does His will, He does listen to him. Since the world began, it is unheard of that anyone opened the eyes of one born blind!" (John: 9, 31-32).

On July 28, 1862—100 years ago—the first United States railways mail car was put into operation on a run between Hannibal and St. Joseph, Missouri. At present there are in operation some 2,200 railway post office cars, operating over 176 million miles of track and staffed by upwards of 30,000 employees. A later development in the postal service, established as recently as 1941, is the highway post office service which utilizezs buses in areas where rail transportation is inadequate. Truck are also used for short haul mail routes in various sections of the country, to supplement the railway and highway postal service. An increasing amount of mail, of course, is carried by airplanes. (ACP.).

happy factory, there still will be hope that the members will not degenerate into a mass of disgruntled slaves, if depersonalizing practices life artificial insemination are excluded from family life.

— (*Annals of Good St. Anne de Beaupre*)

DEAR LITTLE ONE! HOW SWEET THOU ART

Father Faber

Dear little One! how sweet Thou art,
Thine eyes, how bright they shine;
So bright, they almost seem to speak
When Mary's look meets Thine!

How faint and feeble is Thy cry,
Like plaint of harmless dove,
When Thou dost murmur in Thy sleep
Of sorrow and of love.

When Mary bids Thee sleep Thou sleep'st,
Thou wakest when she calls;
Thou are content upon her lap,
Or in the rugged stalls.

Saint Joseph takes Thee in his arms,
And smoothes Thy little cheek,
Thou lookest up into his face
So helpless and so meek.

Yes! Thou art what Thou seem'st to be,
A thing of smiles and tears;
Yet Thou art God, and Heav'n and earth
Adore Thee with their fears.

WHAT'S THE USE?

If you save money,—you're a miser.
If you spend it, then you're a loafer.
If you make it, you're a grafter.
If you cannot make, then you're a bum.
So what's the use, after all?

MY POEMS...

Taras Shevchenko

My poor heart was sad and would not
Sing in foreign land,
Would not 'mid the snow and forest
Summon to council
All the forces of the Cossacks
With their mace and banners!
Let the spirits of the Cossacks
Dwell in Ukraina.
There it's broad and there it's cheerful
Everywhere you wander.
Like the freedom which has vanished
Is the sea-like Dnieper.
The broad steppe, the roaring rapits,
And the tombs like mountains;
There was born and there was nurtured
All the Cossack freedom.
Now above it a black Eagle
Flies just as a sentinel.
Songs of mine, O songs of mine,
O my flowers, children,
I have reared you have caressed you,
Whither shall I send you?
Go to Ukraine, children,
To our dear Ukraina,
Quietly, as little orphans,
Here—I'm doomed to perish.
There you'll find a loving heart
And a pleasant greeting,
There you'll find a purer truth
And perhaps some glory...
Welcome, O my darling Mother,
Oh, my Ukraina,
Welcome my unthinking children
As your own dear child.

(Taras Shevchenko wrote this poem from his exile in Russia where he had been sent for criticizing the oppression of Ukraine by the Muscovite tsar Nicholas I).

Patient: "Doctor, I do not remember anything, and I am scared of everything!"
Doctor: "Since when has this been going on?"
Patient: "Since I married my 'dream' ".
Doctor: "Good for you. You deserve it".

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік XXXIV, ч. 9

Volumne XXXIV, No. 9

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Різдво Божої Матері
о. Н. Якимишин, ЧНІ. 1
Місячне Намірення ____ о. С. Б., ЧНІ. 3
Завдання Наших Шкіл ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 5
Недільний Спочинок ____ о. Р. Хомяк, ЧНІ. 7
Підчинення Божій Волі ____ 8
Молитва це Зброя Проти Спокус ____ 10
Зло Треба Назвати Злом!
о. В. Зінько, ЧСВВ. 14
Хотів би ти знати? ____ 16
Знак з Другого Світу ____ о. Роман Ганас 18
Значення Христової Церкви
о. С. С. Шавель, ЧНІ. 20
Парафія це Моральна і Духовна Родина ____ 22
Модерна Людина—це Нещаслива Людина ____ 25
Клюб Священичих Покликань ____ 27
Золотий Ювілей Української Католицької Церкви в Канаді (1912-1062) ____ 29
Треба Спокійно Приймати Зневаги
Св. А. Лігорій, ЧНІ. 31

Hail, Mary! ____ 33
Welfare State ____ M. Schudlo, CSSR. 35
Portrait of Heaven ____ 39
Meaning of Education ____ 40
Faithless ____ John Zubaly 42
Holy Fathers of the 7th Ecumenical Council ____ 43
Address of the Apostolic Delegate S. Baggio ____ 45
I'd Like to Know ____ 49
How Parents Block Vocations
Donald F. Miller, CSSR. 51
American Labor in the Sixties ____ 55
"...for the next one of this group to die"
Th. Bleech 56
A Primer on Democracy ____ 57
Knowing Ourselves ____ Bro. Vincent, CSSR. 59
Artificial Insemination ____ Joe Campbell 61

КОЛЕГІЯ СВ. ВОЛОДИМИРА
ST. VLADIMIRS COLLEGE

БЕСЪ ЖИВОТЪ НАШЪ ХРТЪ БГЪ ПРЕДАДИНЪ

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЖОВТЕНЬ
1962
OCTOBER

REDEEMER'S VOICE

ХРИСТОС ЖИВЕ В ЦЕРКВІ

ХРИСТОС живе в Своїй Церкві, бо Він постійно пробуває в ній, просвічує єрархію та вірних і береже їх від фатальних помилок, які могли б скомпромітувати спасіння відкуплених душ.

Практично ж Христос живе в парафії, родині та в поодиноких душах. Так парафіяни, як члени родини й поодинокі люди, мають вірити в Христа Царя, любити Його, зберігати Його закони, боронити Його інтереси та невпинно прославляти Його.

Парафія

Католицька Церква складається з єпархій, а єпархії діляться на парафії. Кожна парафія це конкретна частинка Божого Царства, в якій пливе Боже життя, душі відроджуються до надприродного життя, зодягаються Божою ласкою, служать Христові та приготовляються до вічного царства в небі.

Священик-парох є головою цієї частини Христової Церкви, провідником і наставником повірених йому душ. Він є батьком великої родини, що складається з парафіян. Вірні слухають його, бо він представляє Ісуса Христа: **Хто слухає вас, той слухає Мене, а хто погорджує вами, той погорджує Мною** (Лк. 10, 16).

В Старому Завіті Господь через Мойсея наказав убивати тих, що нехтували приказами священиків: **Хто буде гордий і відмовиться слухати приказів священика, який там стоїть, щоб служити Господеві, Богу твому,... такого чоловіка треба стратити. Так викорінюватимеш зло з-поміж Ізраїля. І ввесь нарід мусить чути і боятися, щоб уже потім ніхто не надувався гордістю** (Втор. 17, 12-13).

Шануючи священика, християни шанують самого Христа, бо священик рядить душами в імені Спасителя. Інколи Христос строгіше карає людей за зневагу священиків аніж за зневагу Себе Самого.

В 1948 р. в містечку М. трапилася страшна подія. Священик скликав мітінг, щоб обговорити деякі важні парафіяльні справи. Один із комітетових, знаний із погорди до священиків, закликав у часі мітінгу до священика: "Мовчи, пастуху!"

Не минув місяць і кара Божа спала на зухвальця. Параліж викривив йому уста. Не помогли лікарі. Нещастя опам'ятало його. Покаявся, перепросив священика, але Господь не зняв кари либонь для пострахy іншим, які не шанують Христових священиків.

В 1956 р. два зухвальці накинулися на священика тому, що він уплямнув їх, щоб поправили неважний шлюб. Не минуло пів року, як один із тих, що найгірше зневажав священика, упав через маленьку папірову пачку і два рази зламав собі ногу під коліном.

В обидвох випадках люди сумно похитували головами та говорили: "Не треба було довго ждати на кару за зневагу Христового священика".

В парафії люди служать Христові та віддають Йому поклін як своєму Цареві, бо в церкві все пригадує людям Христа, якому вони поклоняються: **священик** це заступник Христа, **престіл** це новозавітній жертівник, на якім Христос відновляє Свою безкровну Жертву Тіла та Крови під видами хліба та вина, **сповідальниця** це духовна овеча купіль, в якій покірні та розкаяні душі злічуються з душевного параліжу, **Свята Євангелія** невпинно нагадує людям навчання Ісуса. Коли священик обносить її довкола престола в часі Божественної Літургії, вірні пригадують собі Христову обітницю: **Ось Я з вами повсякчасно аж до кінця віку** (Мт. 28, 20).

В часі читання Євангелії вірні стоять немов вояки перед своїм полководцем, слухаючи його наказів і поучень.—**Святе Причастя** нагадує і відтворює Тайну Вечерю, коли Христос Цар вперше віддав Себе вірним як **хліб життя,** щоб скріпити їх до боротьби за вічне спасіння з ворогами Бога та власної душі. Хоч Христос скритий під убогими видами хліба і вина, все таки Він продовжає на землі діло відкуплення.

Церква це місце зустрічі вірних зо Спасителем: **Де два чи три зібрані в Моє ім'я, там Я посеред них** (Мт. 18, 20). Христос прирік вислухати благання Своїх вірних, якщо вони спільно моляться. Де краще місце на спільну молитву ніж церква, серце парафії?

В часі **освячення** Христос відновляє Свою смерть за наше спасіння. Він знову вмирає, щоб відкуплені душі могли жити повним Божим життям. Стигматик о. Піо каже: "Бог так любить Службу Божу, що люди ішли б на неї навіть з нараженням власного життя, якщо б знали, яка мила Богові ця Безкровна Жертва!"

Дійсно, в церкві ми найкраще служимо Христові, скріпляємо душі Його Тілом, приймаємо святі тайни, які вливають освятну ласку в наші серця, вподібнюючи нас щораз більше до Небесного Отця: **Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець** (Мт. 5, 48).

Тому Церква завжди дорога тим, що люблять Христа. Вони знають, що Христос бажає бачити їх в церкві кожної неділі і свята, запрошує їх брати активну участь у Божественній Літургії, приступати якнайчастіше до Св. Причастя, що є завершенням Служби Божої, обговорювати з Христом свої радості та клопоти і черпати потрібні сили до християнського життя, щоб щораз краще поширяти та закріпляти в душах царювання Спасителя.

—о—

Родина

Родина це частина парафії та Христового Царства. В родині приходять на світ і зростають члени Христового Царства. Христос освятив подружжя та підніс його до гідности тайни, щоб запевнити родині потрібні

ласки й поміч, якої потребують її члени, щоб виповнити на землі Божі пляни.

Здорова родина це здорова та буйна частинка Христового Царства, бо в ній вишколюються дійсні християни, гідні воїни Христового Царства. Які родини, такі парафії. Які парафії, така Церква. Ось тому Христос Спаситель і Його апостоли надали родині закони, якими вона повинна керуватися, щоб була здорова і благословенна Богом. Бог не бажає, щоб загал людей проживав одинцем, тому сотворив родину, в якій мають зростати Його діти, кандидати до небесного Царства.

Святий Павло подає чудові вказівки, як має проживати родина, щоб могла виповнити своє завдання в світі цебто не тільки приводити на світ нові людські істоти, але—і це головне завдання родини—навчати діти знати Бога, любити Ісуса Христа та служити Йому, виповняючи радо й охоче Його волю в щоденних обставинах, з яких складається людське життя на землі.

По Божій волі чоловік є головою родини та її настоятелем. Так жінка, як діти повинні слухати його, бо він представляє Христа Царя в маленькій частинці Христового Царства, **бо чоловік—голова жінки, як і Христос—Голова Церкви. І як Церква кориться Христові, так і жінки нехай коряться в усьому своїм чоловікам** (Єф. 5, 23-24).

Чоловік не сміє бути тираном, але люблячим наставником жінки та дітей. Св. Павло каже: **Чоловіки, любіть свої жінки, як і Христос полюбив Церкву та віддав Себе за неї, щоб її освятити... Бо хто любить свою жінку, той любить себе самого** (Єф. 5, 25 і 28).

Родина це не тільки дім, в якому є повно дорогих меблів, телевізійний апарат, два чи три радія, електрична прачка, холодільник, автомобіль, тощо.

Родина це дім, в якому проживають Божі діти, підвладні Христового Царства на землі. Тут має розвиватися особисте, родинне, релігійне і громадянське життя.

Людина не є звичайним звірятем, яка задовольняється матеріяльними вигодами, радіом, телевізією і банковою книжкою, бо вона сотворена на Божий образ: який треба розвинути і довести до досконалости. Тому родина це маленький Божий храм, де душі мають служити Богу, це школа життя та християнської досконалости, це сцена труду та повсякденної праці, це прибіжище посеред пригноблень і клопотів туземного життя.

Як жінка, так діти мають поважати і слухати Голову родини цебто батька. Св. Павло каже: **Діти, слухайте своїх батьків у Господі, бо це справедливе в Господі** (Єф. 6, 1).

Карність і дисципліна конечні до доброго виховання дітей. Треба змалку завчати діти любови до фізичної праці, підприємчивости, обережности, терпеливости, второпности і плекати в них християнські чесноти, без яких людина не зможе вповні духовно розвинутися та досягнути спасіння.

Батьки повинні бути провідниками своїх дітей на шляху життя. Ласкавість, доброта і добрий приклад це найкращі засоби доброго виховання. Як змогли б діти шанувати в батькові Божий авторитет, якщо б батько був недобрим християн-

нином, не ходив до церкви, не приступав до святих тайн і не зберігав Божих законів?

Інколи треба строго упімнути, ба й покарати дитину, але це не повинно бувати щоденним явищем. Фізична кара це болюча операція. Ніхто щоденно не бажає, щоб його оперували, ані ніякий розумний лікар не вимагає від своїх пацієнтів, щоб вони щоденно піддавалися операціям. Тому Св. Павло додає: **Батьки, не дратуйте своїх дітей, але виховуйте, вишколюючи і навчаючи їх у Бозі** (Єф. 6, 4).

Добрі батьки дбають, щоб діти зберігали Божі і церковні заповіді, але водночас не забувають, що дітям потрібні забави і розривки. Тому вони вможливлюють дітям забави в домі, де можуть стрічатися зо своїми приятелями, знайомими, співати, бавитися і веселитися в Господі під оком люблячих батьків.

Любов це найкраща атмосфера для зросту і розвою дітей. Де є любов і вирозумілість, там є Христос: **Де два чи три зібрані в Моє ім'я, там Я посеред них** (Мт. 18, 20).

Христос є Царем родини, якщо в ній Свята Євангелія є законом для всіх членів, як родина зберігає Божі і церковні заповіді, якщо всі спільно моляться і радо вітають у себе своїх ближніх, вбачаючи в них образ самого Спасителя.

Батьки мусять бути вирозумілі для дітей і їх немочей. Тільки второпність і любов можуть завернути дитину з лихої дороги. В Нюйорку батьки хотіли відректися лихого сина, який, не зважаючи на намагання батьків добре виховати його, став злочинцем. Засмучений батько промовив до судді: "Ми хочемо відректися його, бо не знаємо, що могли б ми ще вчинити, щоб направити його!"

На це розумний суддя відказав: 'Ні, цього не вільно робити. Якщо відречетеся сина, то назавжди стратите його, бо порвете останню нитку надії цебто знищите надію, що він іще покладає на вас. Він попаде в безнадію, якщо відречетеся його!"

Це правда, бо батьки повинні наслідувати Христа. Христос не відрікається нікого. Навіть найбільше звироднілі душі мають до Нього вільний доступ. Відречення не розв'язує проблем лихих дітей, ані не рятує батьків від горя та розчарування. Любов, молитва, терпеливість і усунення джерела лихої поведінки дітей це єдина дорога і засіб, щоб опам'ятати їх і завернути з дороги загибелі.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та пришле марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

НЕПОМИЛЬНИЙ УЧИТЕЛЬСЬКИЙ УРЯД ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ ПОВИНЕН ПОМОГТИ ВСІМ ПІЗНАТИ БЛУДИ ПРОТИ ВІРИ Й МОРАЛІ

Наміреннія Апостольства Молитви на Жовтень благословлене Св. Отцем.

ВСЕЛЕНСЬКИЙ Собор це навчальна Церква в найбільш урочистім виді. Ціллю вселенського Собору є перестерегти вірних перед блудами й небезпеками для їх віри й обичаїв. Цю ціль має й грядучий вселенський Собор.

Авторитет вселенського Собору. Не можна представити собі більш авторитетної між людьми власти в справах віри і моралі ніж вселенського Собору і то так під природним як і надприродним зглядом. У вселенськім Соборі беруть участь єпископи цілого світу, пастирі і управителі Церков різних країв, народів, патріярхи й кардинали, під проводом наслідника Св. Петра; їх дорадниками є вибрані вчені богослови, мужі глибокої науки й досвіду.

Ще більша є їх повага під надприродним зглядом. Вони є тими, що до них Христос сказав: "Я буду з вами до кінця світу". Вселенський Собор не є понад Папою, і Св. Отець йому не підлягає, бо Папа є наслідником Св. Петра і тому він є скелею й основою, на якій збудована Христова Церква. Христос дав йому ключі Небесного Царства. Однак зо вселенським Собором, що збереться під проводом Св. Отця, буде Святий Дух, і цей непомильний Дух правди буде з усіми постановами і рішеннями вселенського Собору. Можна сказати, що грядучий Собор є світлом життя Церкви.

II. Блуди й небезпеки теперішніх часів

Вселенський Собор має перестерегти християн перед блудами. Цих блудів сьогодні так много! Це прямо цілі системи мильного навчання. Вони стараються повалити правду, знищити добрі обичаї й затроїти ціле людство. Ось найважніші з них: позитивізм (що заперечує пізнання Бога і духових цінностей), матеріялізм, марксизм і його послідне слово: большевицький комунізм, атеїзм (без Бога), антитеїзм (проти Бога), тощо. Кожна з цих систем включає в собі цілий ряд різних фальшивих наук і ідей, якими старається просякнути людські уми й серця. Рішення Собору мають принести світло правди й перестерегти людей перед блудами.

З тими численними блудами є злучені різні моральні засади, що не завжди є проти віри в стислім цього слова значенні, однак вони такі неясні, темні, хаотичні і нероздумані, одним словом повні небезпек для правого і доброго способу думання, вірування й поступування. Ці небезпеки чигають на кожнім кроці (в пресі, письмах, фільмах і в засадах, що відносяться до економічного, політичного, суспільного життя. Ті всі небезпеки можуть легко завести до поважних блудів і спричинити великі шкоди так для одиниць, як для цілої людської родини.

Свідоцтво правди, що його

дасть вселенський Собор, поставить заборону проти тих небезпек і відкриє їх цілому світові.

III. Собор поможе всім пізнати модерні блуди й небезпеки

Вселенський Собор є передовсім для католиків. Однак він є всесвітньою подією так для християн, як і нехристиян, так для вірних, як і для невірних. Вселенський Собор дасть свідоцтво правди, якої всі потребують. І тому ми повинні молитися, щоб блуди й небезпеки стали всім знані. Це є дуже важлива й трудна справа; важлива, бо тут ходить про найважливішу справу цебто спасення душі; трудна, бо ті, що можуть і повинні скористати з рішень Собору, так дуже розбіжні в своїх переконаннях, віруваннях, способі думання. Кілько є християн, що далекі від християнської науки й не дбають про віру і мораль. Скільки є нехрещених, і навіть таких, що не знають про Христову Церкву? Скільки жиє в блуді, і скільки тих, що переслідують Христа і навіть стараються всіми засобами знищити Його Церкву? Як вони почують голос вселенського Собору? Це питання повинно заохотити всіх до ревних і витривалих молитов за успіх Соообру. І хотяй будуть такі, що сковані своїми пристрастями відкинуть Божий голос, проте буде дуже багато й таких, що жадно будуть прислухуватися чудному гомонові Собору,—аби тільки хтось постарався своїми молитвами виєднати їм ласку, щоб пізнали навчання вселенського Собору. Тому наміреня, що його поручив Св. Отець Апостольству Молитви на місяць серпень тепер дуже на часі: Заносити ревні, витривалі молитви й брати на себе добровільні тілесні покути, щоб помогти вселенському Соборові.

Нехай Непорочне Серце Марії виєднає в Найсв. Серця Христового ласку, щоб ми зрозуміли це і ревно й покірно молилися та практикували покуту, щоб помогти вселенському Соборові.

Місійне наміреня: Виховання світських місіонерів в Латинській (полудневій) Америці.

ЛИСТОПАД: Загальне Наміреня: Щоб Св. Отець, за особливим даром Святого Духа, якнаймудріше і найудатніше провадив вселенський Собор.

Місійне: Щоб навчання і соціяльна акція Церкви зберегла менш розвинені народи від безбожного матеріялізму.

'ЦІКАВЕ' УПРОЩЕННЯ СОТВОРЕННЯ СВІТУ

Деякі англійські видавці Біблії, сторонники еволюції, отак хотіли б скоротити опис світу, що маємо в трьох перших главах книги Буття:

"На початку Бог задумав сотворити світ. І Бог сказав: 'Нехай буде світло, енергія і матерія!'. І потім іще додав: 'Нехай матерія й енергія витворять атоми. Нехай ці атоми злучаться в суцільну і пливку форму. Нехай зорі розмножаться в мільйони!' І так сталося".

Отак ці послідовники др. Бріяна Пампліна, вченого дургамського університету і активного діяча Церкви, хотіли б усунути все оповідання Біблії про сотворення світу, Адама і Єви, тощо...

ЕПОХАЛЬНА ПОДІЯ

(Промова ВПреосв. Митрополита Кир Максима на Ювілейному Бенкеті, 28 червня 1962 р., у Вінніпегу)

СТВОРЕННЯ Апостольським Престолом 15 липня 1912 р., окремої української Епархії для українців Канади та поставлення в її проводі нашого українського Владики сл. п. Ісповідника віри Никити Будки є безперечно одною із найважливіших подій в історії нашого поселення в цій країні та одним із найбільших Божих благословенств для нашого українського народу в цій частині північно-американського континенту.

Бо саме цим історичним рішенням св. Намісник Христовий на землі Папа Пій X поміг нашому народові в Канаді зберегти в своєму серці свою святу, прадідну віру, успішно перещепити на терен Канади наш прекрасний український обряд та зберегти свою національну ідентичність, помагаючи таким чином Христовій Церкві виявити перед світом ще ясніше свій вселенський, міжнародній, Божий характер.

Словом, цим своїм епохальним рішенням, Христова Церква поклала підвалини до всього дальшого нашого релігійного, культурного й національного життя в цій країні, даючи ясно зрозуміти так нашим вірним, як цілій Канаді, що згідно з пляном Божого Провидіння наша українська спільнота в Канаді має існувати, діяти й творити як окрема жива одиниця Христової Церкви й що вона як така, і тільки як така зможе вповні сповнити свою історичну місію...

Наш нарід в Канаді, зокрема його Владики, священики й вірні ясно зрозуміли повне значення цього історичного поклику й цілу відповідальність за його вірне виконання. Вони взялись до ревної роботи. Канада, повна величезних можливостей отворила перед ним всі свої політичні, культурні й матеріяльні можливості. Українська спільнота почала скоро рости релігійно, розвиватись культурно, тверднути організаційно. Вона зуміла пережити всі внутрішні роздори й зрости за перших 50 років свого ієрархічного існування до своєї власної української Митрополії.

Тому, коли сьогодні ми врочисто відзначуємо цю велику, епохальну подію ми в окремий спосіб думаємо про заклик св. Апостола Павла до Ефесян, в якому він взивав їх, а з ним і всіх християн, дякувати "повсякчасно за все Богові Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа" (5, 20)...

Ми також на тому місці спонтанно думаємо про слова великого Шекспіра: "Бог виявив тобі стільки доброти.—Тому не дозволь, щоб злободенний день або ніч проминули без того, щоб ти собі пригадав те, що Бог (для тебе) зділав..."

Сповнені тими почуваннями вдячности, ми звертаємо найперше вислови нашої найглибшої подяки до Всевишнього, що в своїй безмежній доброті ласкаво зволив так щедро наділяти нашу Церкву й цілий наш український нарід в Канаді своїми так обильними й так постійними благодатями.

В тій цілі ми порішили від-

бути з приводу цього радісного Ювілею нашої Церкви в Канаді Благодарственний Евхаристійний Конґрес, щоб враз з нашими Владиками, священиками й вірними Канади та всіми нашими гостями подякувати Евхаристійному Христові за цю Його опіку над нашим народом у цій країні.

Враз із цією подякою до Всевишнього пливе з наших сердець найщиріша подяка до св. Апостольського Престолу й його Архиєреїв, що від самих початків аж по сьогоднішній день так по-батьківськи опікувався і опікується нашим українським народом, так на рідних землях, як в усіх країнах його поселення поза межами України.

В тій цілі, ми порішили, за благословенням Св. Отця Івана XXIII та за ласкавою участю його представника в Канаді ВПреосв. Севастіяна Бадджя, відбути Перший Провінційний Синод нашої Вінніпегської Митрополії, щоб в цей спосіб оживити духовне життя серед наших вірних та зділати їх таким чином ще совершеннішими членами Христової Церкви.

Ми безмежно вдячні, Ваша Ексцеленціє, Апостольський Делеґате, що можемо мати Вас особисто між нами з тієї великої нагоди та передати через Вашу Ексцеленцію Св. Отцеві Іванові XXIII запевнення нашої найщирішої вдячности, льояльности й любови.

Вкінці, ми щиро вдячні Канаді, що дала нашому народові загосподаритись в своїй великій і багатій землі, зажити повною свободою та зберегти й розвинути наше релігійне й культурне життя. Ми щасливі, що можемо висловити сьогодні ці наші найглибші почування вдячности зглядом Канади її найвищим представникам, в особах Дост. Міністра Д. Фултона, Губернатора Манітоби Дост. п. Ерика Виллиса й Прем'єра тієї Провінції Дост. п. Даффа Роблина.

В окремий спосіб хотів би на цьому місці висловити нашу подяку Канадійській Ієрархії латинського обряду, а особливо згадати великого добродія нашого народу в Канаді бл. п. Аделяра Лянжевена, Архиепископа Ст. Бонифас, що дбайливо заопікувалася з початку нашими вірними в цій країні, а відтак помогла Апостольському Престолові створити для них окрему українську Епархію.

Дуже радіємо, що можемо мати між нами сьогодні гідного наслідника великого Архиепископа Лянжевена в особі Його Ексцеленції ВПреосв. Маврикія Боду й через нього передати ці наші найщиріші почування вдячности цілій його Епархії...

Щиро дякуємо всім нашим Достойним Гостям, що ласкаво зволили прибути на цей ювілейний бенкет в честь першого українського Владики Канади й помогти нам у цей спосіб гідно відзначити його гідну пам'ять...

Самі слова не вистачають, щоб подобатися Богові. Треба молитися духом і розумом, як це чинив апостол Павло: "Буду молитися духом і буду молитися розумом. Співатиму духом і співатиму розумом!" (I Кор. 14, 15).

Пресвята Богородиця—наша небесна Покровителька

ХРИСТОС бажає, щоб люди подивляли та любили Його Матір Марію, бо який син не тішився б, якщо люди шанують ту, що подала йому життя? Слава матері це слава її дітей. Тільки лихі діти заздрісні на славу та похвалу, яку дістають їхні батьки. Нема й бути не може кращого сина ніж Ісус. Нема й кращої у всесвіті матері ніж Марія. Отож не дивниця, що Спаситель бажає, щоб люди шанували та любили її. Пошана, любов і прив'язання до Марії наближать душі до Христа, бо Марія не забирає для себе любови, яку дістає від людей, але передає її свому Синові Ісусові, якого більше любить ніж себе саму.

Бувають християни, що забули про Марію та не дбають про неї. Чи годиться забувати про ту, про яку Спаситель не забув на хресті? Чи не слід шанувати та любити ту шляхетну Дівицю, яка стала містичною драбиною, по якій Божий Син зійшов із неба на землю та по якій люди мусять іти до неба? Неодин християнин згубив Христа та перестав вірити в Його божество, відрікся Його Церкви та зійшов із дороги спасіння на шлях прокляття тільки тому, що погордив і відрікся Тої, яка покірним **"Ось я—Господня слуга!** (Лк. 1, 38) започаткувала відновлення упалого та грішного людства.

Щоденний досвід наявно виказує, що ніхто не відрікся Христа, не заперечив Його божества та не відцурався Його Церкви, якщо щиро та сердешно почитав Божу Матір, бо вона дбає про те, щоб її слуги в першу чергу були добрими та ревними християнами цебто щиро та сердечно почитали і любили свого Спасителя, який полюбив і помер за них на хресті. Якщо ж комусь часом трапилося б затратити Христа на якийсь час через смертельний гріх, то Марія докладає всіх зусиль, щоб завернути його з лихої дороги та привести назад до Христа.

—o—

Св. Альфонс Лігорій подає, що якийсь Святий мав видіння. Бачив, як Пречиста Діва Марія засіла на небеснім троні. Чудовий плащ спадав із її плечей на землю. Під той плащ ховалися різні звірі, гадюки, змії, тигри та леви, які лізли з землі до неба. Ці дикі звірята перемінювалися в людей, як тільки доторкнулися плаща Марії.

Різного роду звірята це типи

грішників, які ставали Божими дітьми, як наблизилися до Марії, стали почитати її та благати помочі, щоб вилізти з багна гріхів, поправитися з лихих звичок, змагати до християнської досконалости й так дійти до неба, де жде на них Небесний Отець, бо поки грішник тривае в гріху, то поти він гидкий в Божих очах. Хто ж бо краще вміє погоджувати грішників зо Спасителем аніж Марія. Вона ж Його Мати! Ніхто краще від неї не знає Ісуса та не має більшого на Нього впливу аніж Марія. Оттому Св. Герман, великий святець Сходу, твердить: "Як дихання є знаком життя, так часте вимовлення імення Марії та набожність до неї є або знаком, що душа вже живе в Божій ласці або що вневдовзі буде нею жити".

—o—

Марія помагає душам своїх почитателів позбутися гріха, хоча б хтось не знати яким великим був грішником. Ришард від Св. Лаврентія слушно твердить: "Нема такої лихої та злорадної хвороби, що б не уступила, як призовемо могутнє ім'я Марії. "Марія має вільний доступ до Божого милосердя. Вистачає, щоб вона попрохала якоїсь ласки для душі, щоб ця душа отримала її та при її помочі вилізла із багна гріха та стала улюбленою Божою дитиною. Гріх, особливо смертельний гріх, це жахлива хвороба, яка спричиняє не дочасну, але вічну смерть. Є багато хворіб на світі, супроти яких лікарі бувають безрадні та негодні помогти своїм клієнтам, бо не мають контролі над недугою. Нема за те такої душевної недуги, що б Небесна Лікарка Марія не могла з неї вилікувати якусь бідну душу. Марія все годна зробити, бо Христос віддав їй до розпорядимости Свою власну всемогутність. Можна сміло повторити гасло деяких Святих: "Всемогутній Син учинив Свою Матір всемогутньою".

—o—

Щасливі ті душі, які своєю любов'ю та щирим почитанням Богоматері потрапили використати всемогутність Марії, щоб позбутися гріхів, здобути християнські чесноти та запевнити собі вічне щастя в небі.

Марія веде своїх почитателів до християнської досконалости, завзиваючи їх невпинно працювати над собою та вподібнятися до Христа: **Зодягніться Господом Ісусом Христом, а догодження тілові не повертайте на пожадливість!** (Рим. 13, 14).

Спаситель полишив Свою Пресвяту Матір не тільки на те, щоб вона помагала нам у щоденній боротьбі за спасіння та чувала над нами, але й щоб ми мали досконалий взірець, щоб наслідувати, бо Марія це досконала відбитка Христа, до якого мусять уподібнитися всі ті, що бажають мати Бога за Батька.

Люди люблять наслідувати других, яких беруть собі за взірець. Що кращий взірець, то більше вартий він, щоб наслідувати його. Гарний взірець ушляхетнює людину, поганий взірець упідлює та нищить її. Хто захоплюється розбишаками, злодіями, убийцями, той стається подібний до них. Хто ж наслідує Марію, той вподібнюється до неї та духовно ушляхетнюється.

—o—

Чому ж народи так заздро зберігають пам'ять про своїх національних героїв і героїнь? Тільки тому, щоб молоді та дорастаючі хлопці та дівчата мали взірець, в який будуть вдивлятися та наслідувати, щоб самі могли стати добрими громадянами своєї батьківщини. Що кращий ідеал, то шляхетніший буде характер у того, хто захопився ним і проводить його в щоденне життя, бо саме в щоденнім житті, в його клопотах, трудах і боротьбі школяться характер і вдача людини.

Нераз матері впоминають свої діти: "Діточки, не чиніть нічого, чого б я, ваша мати, мусіла стидатися перед людьми!" Те саме невпинно каже Марія до тих, що люблять і заявляються її духовними дітьми: "Діточки, наслідуйте мене, і не вчинете нічого, що зневажило б Вашого Небесного Вітця або змусило б мене стидатися вас!" Ось тут саме одна з роль Божої Матері в християнськім житті людей: захопити їх, щоб наслідували її в щоденнім житті, трудилися та жили для Бога так, як трудилася та проживала Марія.

Божа Мати є досконалим ідеалом для всіх людей. Хто захопиться нею, тому буде легко панувати над своїми пристрастями, бо з любови до неї радо зречеться низьких пожадань і запанує над похотями, бо знає, що догоджування грішним забаганкам і погоня за непоміркованими розкошами це зневага для Марії, нашої Небесної Неньки.

ЛИСТ ПОДЯКИ

Ukrainian Catholic Exarchate in England and Wales
14, Newburg Road, London, W. 3.
27 липня 1962

Слава Ісусу Христу!
До Преп. Отця Михайла Щудла, ЧНІ.,
в Йорктоні.
Преподобний і Дорогий Отче,

Прошу прийняти мою щиру і якнайсердечнішу подяку за "ВЕЛИЧ І ОБОВ'ЯЗКИ СВЯЩЕНИКА", що Ви переложили з італійської мови на українську.

Гратулюю Вам за переклад і видання взнеслих наук Св. Альфонса про священство. Я певний, що оця Ваша книжка прислужиться до закріплення духа священичого серед нашого священства.

Уділюючи Вам своє архиєрейське благословення, остаюсь із почуванням батьківської і заразом братньої любови,

щиро відданий у Христі,

✠ АВГУСТИН, ЧСВВ.,
Пом. Єпп.

"Отче наш" дуже гарна молитва, щоб скоріше з'єднати собі Боже милосердя і отримати поміч у всяких потребах. Ось слова Самого Бога: "Я поклав Свої слова в твої уста" (Іс. 59, 21). Бог подібний до того доброго царя, що бажає полегшити нужду своїх ленників. Він поміг Церкві уложити прохання, щоб люди належно благали в Нього потіхи.

КНЯГИНЯ ОЛЬГА

(945-969)

(Хрещення Ольги)

ОЛЬГА походила зо слов'янського роду. Є переказ, що вона була дочкою перевізника. Ігор стрінув її, як переправлявся через ріку. Згодом вона стала його дружиною. По смерті Ігоря Ольга перебрала управу країни в свої здібні руки. Завела лад і порядок в розлогій державі. Всі племена відчули, що ними керує Київ, столиця Руси-України. Країна процвітала під мудрою кермою княгині Ольги. Проте була одна трудність.

Ця трудність це невигідний для Руси договір із греками, що його в 944 р. Ігор зложив, зрікаючись посілостей у гирлі Дніпра та над Чорним Морем, що було опановане грецькою-візантійською флотою, і тим самим рух українських купців і взагалі торгівля Руси опинилися до певної міри під контролею греків.

Бистра Ольга яку сучасники вважали "мудрішою від усіх людей", рішила зарадити лихові. Вона вибралася до Царгороду з численним почотом, щоб поправити Ігорів договір. В почоті був священик Григорій, мабуть капелян княгині.

В 955 р. Ольга дісталася до Царгороду. Прийняття не було надто сердешне і тепле, бо як по її повороті до Києва прийшли візантійські посли і прохали негайного прийняття, то Ольга заявила: "Нехай постоять у Почайній (київській пристані), як я стояла в Суді (в Царгороді)!"

Хоч Ольга не була вдоволена з подорожі до Царгороду, бо ні дипломатична, ні торговельна місія не вдалася через те, що цісар не хотів зміняти корисного для Візантії договору з Руссю, все таки якийсь грек чи грекофільський наш письменник записав, що Ольга прийняла хрещення в Царгороді при нагоді своєї подорожі.

Що більше? Автор поетично змалював цілу подію, представляючи гостинність греків і мудрість Ольги. Як наша княгиня прибула до Царгороду, то цар захопився її красою та хотів одружитися з нею. Ольга перехитрила його, заявляючи, що вона поганка. Він піддав гадку, щоб охрестилася. Ольга згодилася на хрещення під умовою, що цар буде її хресним батьком. По хрещенні цар згадав про шлюб. Ольга заявила: "Як можемо женитися, коли ти сам став моїм хресним батьком? В християн нема такого звичаю, як сам знаєш!"

Цар здивувався і промовив: "Ольго, ти перехитрила мене!" І дав їй багато дарунків, назвав своєю донькою та відпустив додому.

Крім цього переказ подає, що патріярх, який охрестив Ольгу, зобачив її мудрість і отак відозвався до неї: "Благословенна ти серед руських жінок, бо полюбила світло і залишила пітьму. Всі руські сини повік благостовлятимуть тебе!"

І подав їй декілька наук про піст, милостині, молитву і чистоту. Ольга побожно вислухала навчання і щиро подякувала за нього, заявляючи: "Владико, за твоїми молитвами заховаюсь від ворожих тенет!"

* * *

Ціле оповідання надихане грекофільством, що виявилося штучним і нещирим супроти понурої дійсности. **Поперше:** Ольга була вже християнкою, бо в почоті мала капеляна Григорія, що їхав із нею до Царгороду. **Подруге:** Вона краще знала закони християнської Церкви ніж сам царгородський імператор, бо перехитрила його, намовляючи, щоб став її хресним батьком і так затягнув перепону, що забороняла шлюб між хресним батьком і хрещеницею. **Потрете:** Цісар Константин Порфірогенет був законно жонатий. При нагоді відвідин Ольги історія виразно згадує про її прийняття цісаревою. Як міг робити подружі пропозиції, коли його законна жінка була при житті? **Вкінці,** Ольга не була задоволена з цієї подорожі, бо вернувшись до Києва, негайно вислала послів до німецького цісаря Отона І з проханням, щоб прислав місіонерів на Русь. Якщо б царгородський патріярх був охрестив Ольгу і сам цісар став її хресним батьком, то Ольга була б крайньо невдячна, коли б була погордила грецькими місіонерами і звернулася до латинського цісаря Отона за ними!

Оце посольство Ольги за місіонерами до німецького царя наявно вказує, що Україна, вже частинно християнська, не мішалася до спорів між Римом і Царгородом і не відчувала ніякої ворожости до латинського Заходу, йнакше княгиня Ольга не була б прохала західніх місіонерів для Руси.

Св. Ольга померла в 969 р. Її поховано по-християнськи.

ДУХОВНІ ЗАСАДИ

Спокійно терпить всяку муку той, хто продумує про те, що заслужив собі на пекло.

Забудь про себе ради Бога і Бог думатиме про тебе.

Люби самопогорду ради Бога, і знайдеш Бога.

Хто задовольняється пересічністю, той наражається на упадок.

Бог мало цінить того, хто пошукує самопошани.

Святі завжди розмовляли про Бога. Вони лихо говорили про себе, а добре про інших.

Надмірно і непотрібно цікаві люди бувають завжди розтріпані.

Горе тому, хто більше любить здоров'я ніж святість життя.

Диявол—це товариш і приятель бездільних (лінюхів).

Моя Церква й я...

о. Р. Ганас

ПИТАННЯ "Моя Церква й я", треба розважити кожному українцеві католикові на еміграції. З хвилиною, коли ми залишили рідний край, ми втратили цінності, яких нам не заступить навіть найліпша чужина. І ніщо інше ніж туга за втраченими цінностями рідної землі, за рідними церквами, піснями, звичаями і рідною традицією, зволіла нашим першим емігрантам творити на чужині осередки, які б духово бодай заступали нам духовість рідної землі. І цілком природно, що таким першим осередком заспокоєння туги для наших емігрантів на чужині ставало бажання будувати рідні церкви, в яких вони могли би заспокоїти свої релігійні потреби і дістати душпастирську опіку від своїх священиків. Рідна Церква на чужині це кусник батьківщини, це розрада та надія емігрантського життя.

—o—

Церква це інституція Божа, якою управляють люди. Ціль її це вічне спасіння та праведне життя на землі. Наша українська католицька Церква, колись на рідних землях була осередком, біля якого скупчувалося не лише релігійне, духове життя народу, але наша Церква, її ієрархія та духовенство при формуванні релігійности нашого народу рівночасно будували його культуру та свідомість, виховуючи тип українця, доброго християнина та вірно патріота свого народу.

Крім релігійно народної праці нашої Церкви на рідних землях, колись життя народу доповняли ріжні добрі світські організації, які в згоді з Церквою виховували нарід національно та економічно, приготовляючи його до великих діл, до боротьби за власну державу. Історія називає західні землі України ПІЄМОНТОМ. Цей факт треба завдячити щасливим обставинам, що український нарід західніх земель України, від століть має щастя належати до католицької Церкви, яка, як свобідна і від нікого незалежна, дала нашому народові всі можливості релігійного і національного росту. Провід нашої Церкви, її Єрархія, духовенство все йшли нероздільно з народом, ділили його добру чи злу долю все спільно, ніколи не зрадили ідей за які наш народ терпів чи складав великі жертви крови чи майна, а в хвилях недолі чи переслідувань, на жертвеннику терпінь народу, там разом з ним горіли наші католицькі владики і наше патріотичне духовенство.

З різних причин багато українців мусіло залишити рідний край і поселитися на чужих землях на еміграції. Так в ЗД-Америки як в Канаді, наші перші емігранти, люди великої віри та любови до всього рідного, в чисельних місцях їхнього поселення побудували прекрасні церкви, парафіяльні доми чи парафіяльні школи.

Друга наша повоєнна еміграція, по приїзді до Америки чи Канади, включилася в життя релігійне готових вже парафій чи церков. З благословенням Бога та праці наших Владик, духовенства і добрих вірних, сьогодні маємо в Америці і Канаді свої церковні провінції, своїх митрополитів, епископів, около шістьсот священиків, велике число парафій, церков, монастирів мужеських і жіночих, свої високі, середні та народні парафіяльні школи і около шістьсот тисяч вірних. З успіхами розвивається наша католицька Церква в Европі, Полудневій Америці і в Австралії, де під проводом рідної єрархії та духовенства, наша католицька Церква продовжує вікову похвальну традицію праці рідної землі, на якій вона є нині ворогами цілковито знищена. Після останної статистики, наша католицька Церква на чужині має двох митрополитів, 15 епископів, сімсот священиків й около мільйон вірних.

Відпусти за пожертвування Богові щоденних страждань

ДЕКРЕТ ПЕНІТЕНЦІЯРІЇ

Святіший Отець, Папа Іван XXIII, бажаючи, щоб щоденно зростали духовні овочі для добра душ і спасіння світу, що походять із людських страждань, які люди покірно приймають із Божих рук і в злуці з Христом жертвують Небесному Отцеві, зволив 2 червня цього року під час авдієнції з кардиналом Великим Пенітенціяріем надати наступні відпусти:

1) ПОВНИЙ відпуст під звичайними умовинами (залишаючи право замінювати ці умовини надане кан. 935) для вірних, які якоюнебудь формулою (молитвою) вранці пожертвують Богові душевні або тілесні страждання;

2) ЧАСТИННИЙ відпуст 500 днів для тих вірних, що будьякою молитовкою побожно жертвують зо скрушеним серцем свій теперішній біль. Цей відпуст можна здобути стільки разів, скільки даний біль бодай зо скрушеним серцем пожертвують Богові.

Цей декрет залишається важним назавжди.

AAC, 7 липня 1962
Ч. 8, стор. 475.

Рим, Свята Апостольська Пенітенціярія
4 червня 1962.
Кард. Фердинанд Ченто, Вел. Пенітенціярій

ЗАМІТКА: Канон 935 дає сповідникам, навіть поза сповіддю, право замінювати приписані добрі діла на інші, як іде про зискання відпустів, якщо згадана особа через якусь перешкоду не годна виконати діл приписаних для здобуття відпусту.

Свята Пенітенціярія декретом із 18 вересня 1862 р. дала сповідникам право замінювати приписані для відпустів добрі діла, як іде про габітуально хворих, що не годні виходити з дому через хворобу. Згаданий декрет говорить про заміну Св. Причастя і відвідини церкви чи публічної каплиці.

Добрі християни повинні жертвувати Богові свої щоденні страждання, бо так вони зможуть не тільки нагромадити собі багато заслуг для неба, але й водночас зискати багато відпустів і через ці відпусти скоротити собі або іншим душам час покути в чистилищі.

1) Чи це правда, що лихий дух годен увійти в людину?

Може, як це видно зо Св. Письма. Христос не раз виганяв демонів із опутаних людей. По відкупленні людського роду Христом сила пекла сильно змаліла. Проте й тепер трапляються біснуваті, цебто люди, в яких увійшов диявол.

Ввійшовши в людину, лихий дух опановує її зовнішні змисли, особливо мову, так що не походить від людини те, що виходить з її уст. Це диявол промовляє крізь неї.

Часом бувають люди, що видаються опутані дияволом, але це тільки випадки надмірної гістерії чи інших психічних замішань. Ось познаки правдивого опутання лихим духом: 1) Надзвичайний шал на вид святих речей, от хоча б ікон чи хреста. 2) Невиразна мова і белькотання. 3) Вживання чужих мов або виявлення тайних речей, яких опутаний не міг сам знати.

Колись Сатана опутував людей, щоб так легше вчинити їх своїми слугами і затягнути на прокляття. Сьогодні він рідко вживає цього засобу, бо багато людей добровільно стають його рабами. Пощо ж тоді опутувати їх?

2) Маємо сім головних гріхів: гордість, лакімство, нечистота, заздрість, обжирство і п'янство, гнів і лінивість. Чи всі вони є смертельними гріхами чи тільки декотрі з них, бо йнакше була б зо мною біда.

Я люблю випити і добре наїстися, до роботи не дуже рвуся. Відповіжте мені, щоб успокоїти моє замішане сумління.

Головні гріхи можуть бути легкими або тяжкими, залежно від матерії. Нечисті діла і дуже лихі гадки та мрії це смертельні гріхи. Гадки, що не є дуже лихі, це легкі гріхи. П'янство може бути смертельним або легким гріхом. Коли хтось через п'янство стратить свідомість або дуже поважно ушкодить своє здоров'я, той допускається тяжкого гріха. Коли тільки трохи нап'ється, то це легкий гріх. Подібно треба судити всі інші головні гріхи.

Вони звуться **головними,** бо становлять гейби джерело інших гріхів. Отак горда людина буде нетерпелива, заздрісна, зависна і дразлива на пусту славу.

3) Мій сусід страшно проклинає свої недобрі діти. Чи це прокляття відноситься до їх тіла чи до душі?

Звичайно ці прокляття позбавляють дітей так дочасних, як духовних благословенств. Батьки повинні добре виховувати і упоминати діти, а не проклинати їх. Прокляття не поправить лихої дитини, але ще більше погіршить її, бо позбавить Божої ласки, яка могла б опам'ятати заблукану дитину. Батьки мають молитися за лихі діти, щоб вони завернулися з лихої дороги та стали добрими християнами.

4) Я чула, що Ісус вічний. Як може Він бути вічний, коли Він народився?

Ісус є Богом і Чоловіком. Як Бог цебто друга Особа Пресвятої Трійці Ісус є вічним Богом: "В початку було Слово... і Богом було тее Слово... І Слово сталося Чоловіком!" (Ів. 1, 1 і 14). Як Людина Ісус не є вічним, бо тому сливе 2,000 літ народився як Чоловік із Пречистої Діви.

Христа звемо вічним тому, що Він має тільки одну Божу Особу, і ця Особа це Боже Слово, яке є вічне нарівні з Отцем і Сином.

5) Моя жінка не любить ходити на забави. Чи можу іти на забаву з сусідкою, що стала вдовою?

Воно небезпечно для жонатих мужчин ходити на забави з жінками, що не є їх подругами. Краще переконати власну жінку, щоб бодай час до часу товаришила вам на ці невинні розривки.

Якщо ж вона відмовиться, то спитайтеся, чи можна б іти із сусідкою, але тільки під умовою, що ця сусідка чесна людина та є приятелькою вашої жінки. І навіть тоді треба поручатися Богові й уважати на себе. Людина не є виліплена з глини, але з тіла, що підлягає спокусам. Диявол напевно не спить при таких нагодах.

Небезпеку нагоди можна поменшити, коли забава відбувається в групі. Тоді сама приявність приятелів і знайомих є гальмою на грішні речі. По забаві треба негайно вертатися додому, а не затримуватися в автомобілі на балачку.

6) Коли властиво народився Христос? Чи дійсно тому 1960 літ?

Точної дати Різдва Спасителя не маємо, бо наше числення спізнене на яких три, чотири або й шість літ. Так само не знаємо точно, в котрім місяці Спаситель прийшов на світ. Звичай святкувати Різдво 25 грудня зачався десь у третім столітті й поширився в Церкві аж у четвертім.

Шкода, що перші християни не тримали точних хронік про народження і життя та діяльність Христа, бо ці хроніки були б нам передали не одну подробицю про життя і апостолування Божого Сина.

Так не сталося може тому, що ці речі заспокоювали б хіба людську цікавість, а не мали б важного впливу на розвій нашого духового життя. В Євангелії маємо все, що треба знати і чинити, щоб осягнути християнську досконалість і дійти до спасіння.

7) Я працюю в неділю, тому абсолютно не годен вислухати Службу Божу. Зате в середу маю вільний день. Чи я зобов'язаний іти тоді на Службу Божу?

Нема обов'язку "відробляти" невислухану в неділю Службу Божу, хоч воно було б дуже похвальне це вчинити, щоб виєднати собі багато Божих ласк і благословенств. Один святий богоугодник твердив, що люди наражалися б на всякі труди і небезпеки, щоб вислухати Службу Божу, якщо б розуміли її вартість, як сильно вона прославляє Бога та скільки пречінних ласк виединое душам. Отож ідіть у середу і вшануйте Бога вислуханням Служби Божої. Ні ваше здоров'я, ні праця не потерплять на цім. Навпаки, Христос обильно поблагословить вас у праці та житті.

ГАЗ ГЕЛІЙ

Гелій це газ, що знаходиться в природнім газі, вживанім до опалювання хат, варення, тощо. Це дуже цінний газ, бо ним наш науковець Капиця потрапив викинути в піднебесні простори першого сателіта, за що московські большевики взяли собі кредит перед цілим світом.

Молекули гелія, водня, девторія, неона і аргона це єдині знані молекули газові, що годні перейти крізь шкло.

Атом або молекула це дуже маленьке тверде ядро окружене хмарою електронів. Ця хмара стає щораз рідша, що дальше вона від ядра.

УКРАЇНСЬКА ДУХОВІСТЬ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

В Україні рідномовний прапор високо здвигнули І. Котляревський, М. Шашкевич, Т. Шевченко, Леся Українка та І. Франко. В зовсім новітніх часах, в добу "українського ренесансу" з'явилась "Укр. Плеяда п'ятірного грона нездоланних співців", що кинули клич: "До джерел (рідної духовости) Лицем до Европи!"

Що хотіли наші плеядівці висловити кличем: "До джерел! Лицем до Европи!" Іншими словами, що маємо розуміти під терміном "українська духовість" та в якому керунку маємо її плекати; і що це таке "український світогляд"?

Українська стихія лежить на грані двох світів (Европи та Азії, Сходу та Заходу, Візантії та Риму). Українська духовість, як староримський божок Янус своїми двома обличчями глядить в два протилежні боки: схід і захід. Кожна українська людина повинна наполегливо вивчати, які скарби знаходяться в справжній українській духовості і засвоїти їх собі. Цю духовість представляємо собі, як піраміду, якої підставою є християнство, надбудовою ж гармонійне полученння на українськім ґрунті ціннощів греко-римської цивілізації із візантійсько-арабськими впливами.

Християнство—фундамент української духовости

Вже римський філософ і письменник Ціцерон (106-43 перед Христом) так говорив про релігію: "Навіть найжорстокіше та тверде, як залізо, племʼя людей знає, що Бог є, хоч і не відомо йому, який Бог є. Все виводить своє начало від невмірущого Бога. Бог є сильний і чутливий. Все передбачує, памʼятає, царює, керує повік. Таке в Бога життя, що кращого чи багатішого й не уявиш собі. Не клопочеться Він, ані не мозолиться, ані не гаруе. Він могутній і життєрадісний. Впевнено зберігає в собі безмірну й вічну насолоду. Світом керує і царствує. Доглядає за кругобігом зоряних систем, за порами року, за чергуванням і ладом у світі. Глядить на суходоли і моря та турбуеться життям та дозвіллям людей. Кожному вроджене і наче б викарбоване переконання: Бог є!"

Не дивно, що одні з перших будівників української державности, Св. Ольга і Володимир Великий, вирішили розбудовувати її на християнських підвалинах. Без здорових духовних засад і мови бути не може про потугу і політичну силу, бо бацилі зла їх розʼїдять. Тільки тоді, як в серцях українців засяде на престолі Христос Цар, станемо вартісні і здатні до тривких державних творів. Без Христової благодати і волі "даремно мозоляться мулярі", як написано в Псальмах. Працю треба почати від себе самих: вперед пізнати себе, власну ничтожність, а тоді обновитись, збагатитися вірою, світлом науки і знання. Видатний український педагог минулого сторіччя, К. Д. Ушинський (1824-1871), так написав у своєму творі: "Про мораль у руському вихованні: "Сучасна педагогіка виросла виключно на християнському грунті і для нас нехристиянська педагогіка є не до подумання і діяльність без цілі, підприняття без вкорінення в минулому та без наслідків у майбутньому. Все, чим людина як людина може і повинна бути, подано вповні в Божественній науці і вихованню залишається тільки завдання закріпити вічні правди Християнства... Філософія, яка ще донедавна відограваля таку важливу ролю в новітніх системах Европи, зійшла з першого пляну та поступилась місцем гидотному вченню матеріялістів. Ці силкуються створити систему, де б могла знайти успокоєння людина, що серед промислових клопотів забула, що в неї є душа".

Християнство було, є і буде фундаментом творчого світогляду поступового українства, воно,—єдина надія і могуче запевнення кращого завтра поневолених народів.

В 1964 р. ввесь український світ буде святкувати стоп'ятдесяті роковини народин найбільшого сина новітньої України, Тараса Шевченка (14 березня 1814—14 березня 1964). Як каже педагог І. Гончаренко, уся творчість Шевченка була розпачливим криком проти людської неправди, бажання здійснити в повсякденному житті високі заповіді Христа. В тій цілі українець мусить побороти в собі первні зла, мусить переродитись. Не тільки зовнішні вороги спричинили спотворений суспільний лад, а також свої люди, що забули Боже призначення й помагають "Матір катувати". Шевченко побачив присутність Божого промислу над українським народом, присутність Бога, в імʼя Якого нація боронить себе і свій край.

Т. Шевченко писав до А. Толстої 9. 1. 1857 р.: "Тільки тепер я вповні повірив у слово: "Люблячи, караю вас". Тільки тепер молюся, і дякую Йому за безконечну любов до мене, за посланий іспит. Він очистив, вилікував моє бідне серце. Він відхилив призму від моїх очей, через яку я дивився на людей і на самого себе. Він навчив мене, як любити ворогів, що ненавидять нас. А цього не навчить ніяка школа, крім тяжкої школи покути і розмови з самим собою. Я тепер почуваю себе як не досконалим, то принаймні безнаганним християнином. Як золото в вогні, як немовля із купелю, я виходжу тепер із хмарного чистилища. (Шевченко прочував, що клопотання сімʼї графів Толстих про його амнестію будуть швидко успішні, що й сталося справді в літку 1857 р.), щоб почати благороднішу путь життя. **Це я називаю справжнім щастям".**

Який глибокий пасхальний змисл криється в цитатах досі згаданих трьох видатних мужів: Т. Шевченка, К. Д. Ушинського та зі старовинного Марка Тулія Ціцерона. Скільки матеріялів для роздуми та поглиблення чіткого українського світогляду. Які тут мірезні

виглядають 45-річні зусилля урядів СССР та УРСР сіяти в душах молоді куколь матеріялізму та бацилі безбожництва! Яку відповідальність перед історією мають переємники Сталіна, що дальше розпинають Христа в мільйонах українських сердець і в душах поневоленого люду злощасного Совітського Союзу! Яку грізну пересторогу та заповідження повного розгрому їхніх зусиль могли б вони знайти в словах нашого поета Шевченка:

Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля.
І неситий не виоре
На дні моря поля.
Не скує душі живої
І слова живого.
Не понесе слави Бога,
Великого Бога.

Ще в 1628 році писав був архиепископ М. Смотрицький в листі до Петра Могили: "Кожний любитель Бога і ближнього, та спасіння власної душі мусить перейнятись жалем для горя України та помогти їй". Так говорив той, що поставив собі життєвим гаслом: "Єдина надія мого життя—Ісус Христос!"

СПІЛЬНОТА СВЯТИХ

Всі добрі душі, чи вони ще пробувають на землі в дорозі до вічности, чи перейшли з землі на другий світ і покутують за свої прогріхи в чистилищі, чи вже дістались до неба, всі вони творять одне всесвітнє Христове Тіло, тому дійсно є братами і сестрами одні для других. Через цю злуку в Христі, одні годні помагати другим так на цім світі, як на другім. Це дуже потішна гадка серед страждань! Отож треба часто думати про тих, що в небі та чистилищі, бо вони не забувають нас. Навпаки, моляться за нас і благають Бога благословити нас у житті і в годині смерти. Отож ми не самі на світі! Ціле небо, земля і чистилище заповнені нашими братами і сестрами.

Св. Григорій Великий отак виясняє злуку Святих: "Всемогутній Бог міг так сотворити поодинокі краї, що б кожен із них вистачав собі самому і тому не потребував продуктів інших країв, але так не вчинив, бо тоді народи не мали б нічого спільного між собою. Ось тому один край має одні речі, а другий другі, й так обмінюються Божими дарами. Що роблять між собою краї, те роблять так само душі, члени Містичного Христового Тіла, обмінюючись духовними добрами, й так плекають взаємну любов".

Єлисавета І, англійська королева, засудила на смерть свою своячку царицю Марію Стуарт за те, що вона не хотіла відректися католицької віри. Бідна засуджена на смерть Марія, що була царицею Шотляндії, попрохала, щоб їй дозволено висповідатися перед смертю. Замість священика Єлисавета вислала їй протестантського міністра, що зачав намовляти її до зради віри. Засуджена цариця отак відповіла йому: "Я вродилася і зросла в католицькій Церкві і в ній хочу померти. Ніколи не відлучуся від спільноти Святих Церкви, що лучить усіх добрих людей навіть по смерті, бо одні моляться за других!" З таким настроєм приготувалася до смерти за святу віру. Не злякалася, як кат звелів їй покласти голову на колоду, щоб топором відтяти її, бо знала, що по смерті з'єднається з безчисленними Святими в небі, до повік буде прославляти Бога. Її відвага збудувала всіх тих, що були на місці, де стято їй голову.

Спільне життя людства

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

БОГ створив людину так, що вона має жити разом з іншими людьми. Він сказав: **"Не добре чоловікові бути самому"** (Буття: 2, 18). Тільки в спільноті інших людей кожен з нас може розвинути таланти, якими є обдарений, контролювати зовнішній світ і осягнути ціль в цьому житті й майбутньому.

Через самий факт нашого народження стаємося членами кількох спільнот. Належимо до родини, села або міста, держави, нації і цілого людства. Через прийняття тайни хрещення стаємося членами Церкви. Родина, держава та Церква є найважливішими спільнотами. Є ще також інші спільноти, засновані людьми для деяких цілей, як товариства, спілки, клюби, тощо.

Члени кожної спільноти мають деякі обов'язки супроти кожного іншого члена. Кожний член повинен добре ставитись до інших членів, віддати їм те, що належиться їм і дбати про їхній добробут. Святе Письмо каже: **"Не про своє кожен, а також про другого справи нехай кожний дбає"** (Фил. 2, 4).

—o—

Члени кожної спільноти мають також обов'язки супроти самої спільноти. Вони повинні пристосовуватись до соціяльної структури спільноти, визнавати її провідників, іти за ними та працювати для загального добра! Ніхто з членів не повинен тільки думати про свої власні справи. Кожен повинен бути готовий зробити деякі жертви для загального добра спільноти.

Спільнота також має обов'язки супроти всіх і кожного члена зокрема. Вона повинна поважати гідність людини та дбати, щоб кожен член міг керуватись своїм правом. Вона також повинна помогти кожному членові дістати те, чого він потребує, але не може досягти своїми власними зусиллями.

Найбільш чудовою з усіх спільнот є **"спільнота Святих"**. У ній є з'єднані люди кожної раси й віку, і всі вони разом працюють для Божої слави та спасіння кожної людини.

Всі люди повинні пам'ятати про те, що вони разом живуть з іншими людьми тому, що Бог створив їх так, що вони можуть осягнути земську й вічну ціль тільки в спільноті з іншими людьми!

Святе Письмо приказує: "Один одного тягарі носіть і так сповните закон Христа" (Гал. 6, 2). "Віддавайте отже всім, що кому належиться... кому страх, страх, кому честь, честь" (Рим. 13, 7).

"Я—воскресіння і життя! Хто вірить у Мене, той буде жити, хоча б і помер!" (Ів. 11, 25).

Стережіться половинчастих правд, бо можете взяти собі недобру половину.

Релігійна організація та біблійники

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

МНОГІ мріють у наших часах іще про це, що Ісус Христос прийде нагло одного дня з неба у формі людини, збере Своїх приклонників, дослідників Св. Письма, та розпічне війну проти всіх церков і держав. Вони представляють собі, що те все, що дотепер існувало, пропаде тому, що Бог має помогти Христові оснувати Своє повне царство на землі. В тому царстві старозавітні патріярхи і пророки мали б всіх провадити, а решта людей їх слухати. Докладно так собі колись представляли Боже царство фарисеї та садукеї, одначе, як усім відомо, Христос їх осудив. Тому Христос відкине те царство, що його хотіли б оснувати біблійники. А відкине його задля тої простої причини, що воно вповні матеріяльне, земне. Авраам у тому царстві мав би з Єрусалиму роздавати прикази для всього світу через радіо. Ми не можемо любити такого царства, бо за нього Христос не буде боротися тому, що воно низьке, матеріяльне, оперте лиш на цьому, щоб догоджувати тілові та нічого не терпіти. Воно виглядає радніше на якусь уяву, як на правду.

Чи Христос має прийти на світ, щоб щось такого створити людям? Таке царство не багато ріжнилося б від того, що тепер маємо, а особливо коли взяти до уваги цей факт, що люди по тисячалітнім такім царстві мали б переходити ще одну пробу. Що воно властиво представляло б? В кожному разі невелику вартість, тому не треба так багато говорити та писати про ту страшну боротьбу, що звалася б Армаґедоном. Тоді Христос зо Своїми помічниками мав би знищити те все, що люди збудували, щоб оснувати нове матеріяльне, скінчене царство. Це негідне Христа Сина Божого і є Його пониженням та образою. Віримо, що Христос вже побідив злі сили на світі раз-на-завжди, давно оснував свою Церкву, вмираючи на хресті. Його смерть це була страшна боротьба з силами зла і пекла, чого власне біблійники не розуміють і маловажать. Христос відкупив Своєю смертю на хресті наші душі й отворив нам брами до духовного царства, що повік не матиме кінця. Христос це Цар людських душ, що має їх запровадити до вічности, а не дбати про якесь земне царство, де люди мали б що їсти і пити. Він вже оснував царство, отже коли настане Його час, тоді прийде судити людей, а не щось творити на цій землі, так неначе б Його смерть на хресті не вистачала людям!

Ось чому треба відкинути гадку про боротьбу Армаґедону, бо вона не має вартости в науці Христа і Христос про щось подібного ніде не говорить. Це людська видумка! Все, що Христос мав вчинити, Він вже виконав на цьому світі. Він полишив тих, що продовжають Його діло, Його царство виконує свою роботу, мільйони людей признаються до Його науки і не думають про Армаґедона, бо ним нікому не потрібно займатися. Католицька Церква, що її оснував Христос буде провадити людей до неба до кінця світу тому, що вона є царством, що Христос оснував, і другого не буде на землі тому, що його не потрібно. Церква є ділом Христа і розпоряджає скарбами, що їх Христос вислужив на Голгофті, і тому вона конче потрібна так довго, як довго люди будуть жити на землі. Матеріяльного царства, що тривало б тисячу років і мало б служити лиш тілові та змислам нікому не потрібно тому, що про нього не говорили, ані пророки ані Христос.

Як бачимо, не слід навіть думати про якусь страшну катастрофу, що її причиною був би Бог тому, що Бог не хоче знищення світу. Порядок світу буде розвиватися так, як його Бог установив. Коли настане означена година, тоді Христос прийде судити людей і провірювати, як вони користали з Його діла відкуплення й як вправлялися у чеснотах. Нас тоді будуть питатися, чи ми добре та праведно жили, а не про те, чи належали до видуманого тисячалітнього царства, або чи ми вірили в Армаґедона, бо це безвартісне на Божім суді. Отже замість того, щоб рахувати, коли прийде страшна війна, катастрофа й Армаґедон, нам треба радше займатися тим, чи ми добре і побожно жили, чи заслужили собі на небо. З рахування років нам не прийде нічого тому, що навіть ті, що ціле життя рахували, не дорахувалися до нічого путнього. Християнство так, як воно тепер існує, потрапить перемогти сили пекла тому, що Христос помагає всім добрим на тому світі.

Пам'ятаймо отже, щоб вірно триматися навчання Христової Церкви тому, що вона є Божим царством на землі. Вона має запевнення, що ніякі сили злого її не переможуть. Вона посідає правду і знає, як провадити людей до неба. Вона гарно виконує свою роботу в світі тому, що сам Святий Дух нею опікується. Вона є Божим царством, що про нього говорили старозавітні пророки та писали Євангелисти. Мріяти про те, що Христос іще буде закладати якесь нове царство на землі, то чиста видумка людська!

БАЖАННЯ РОСТИ В ДОСКОНАЛОСТІ

Християнин, що щиро змагає до досконалости, мусить бажати збільшати в собі Божу любов. Завертаємо назад, як не поступаємо вперед у досконалості, а досконалість—це любов. "Не йти вперед значить цофатися!"—каже Св. Августин. Струм пориває того, хто пливе проти води, але не старається втриматися проти струму. Таке саме буде з нами, бо ми так само маємо йти проти струму лихих змислових пожадливостей.

—Тут дуже корисні святі бажання, бо вони влегшують труд і помагають нам поступати вперед. Наші бажання мусять бути рішучі й успішні бо йнакше залишаться пустими мріями. Дехто каже: "Я став би ченцем, якщо б не мав братів або внуків! Я чинив би покуту, якщо б був здоровий!", а тим часом зовсім не поступає вперед на Божій дорозі. Такі мрійники мають завжди ті самі похибки, прив'язання та жалі. Коротко, справа їх душі постійно погіршується.

Бог карає неслухняні діти...

М. Щ.

ЧИМАЛО молодих хлопців і дівчат скаржиться на строгих батьків і матерей, що вони ніби не розуміють модерних часів і не дозволяють своїм дітям достосуватися до змінених обставин. Моя сестра Софія належала до тих нерозумних дітей, поки страшно не попеклася на тім, що хотіла наслідувати тих, які не числяться з пересторогами власних матерей.

* * *

Наш батько помер в акциденті, полишаючи в смутку бідну матір, мене і маленьку Софійку. Наше попереднє життя ніколи не було розкішне, але зо смертю батька воно стало попросту скрутне через фінансові клопоти. Мати мусіла тяжко працювати, щоб заробити на шматок хліба для себе і нас. В хвилині батькової смерти я кінчала девяту клясу в публічнім гайскулі, бо в нас не було католицької школи. Місто було доволі велике, але наших людей було замало, щоб вдержати власну парафіяльну школу.

Струджена мати не мала ні сили, ні часу займатися нашим вихованням. Ми ходили регулярно до церкви. Софійка час від часу вчилася катехизму в суботній школі, що провадили Сестри з сусідної великої парафії. Вони що-суботи приїжджали до нас, щоб навчати діти катехизму. Навчання тривало около дві години.

Наші сусіди були протестантами. Це були добрі люди, але —наскільки відомо мені — ніхто з них не належав до ніякої церкви. В неділю вранці звичайно відпочивали дополудня.

Так Софійка, як я часто ходила по сусідських родинах пильнувати діти, як батьки вечорами вибиралися з дому. Це давало нам змогу заробити декілька сотиків на особисті видатки. Я щадила свої заробітки, а Софійка часто видавала їх на прикраси. Вона була пустотливою дівчинкою, відколи народилася, але ці пустоти здебільша були дитячі та невинні.

Моя сестра була три роки молодша від мене. Як я закінчила гайскул, то вона тільки йно зачала його. Фізично краще виглядала від мене, тому між нами панувала своєрідна заздрість, хоч я намагалася здавлювати в собі це нехристиянське почуття.

* * *

Павло, 18-літній сусідський хлопець, деколи заходив до нас. Мати натягала мене, що ми колись поберемося, хоч він був звичайним робітником. Працював у реставрації. Його повага та солідність з'єднали йому пошану власника реставрації. Джек, син власника, кепкував собі з нього та називав чудаком.

Декілька разів Павло взяв мене на танець. Мушу заявити, що він був зовсім інакший від всіх інших сусідських хлопців. Танець був для нього тільки розривкою. По танці брав мене додому, коли інші хлопці та дівчата сідали до автомобілів і вибиралися ще кудись поза місто, щоб трохи побавитися під голим небом.

Повага Павла сильно подобалася мені. Мати знала про нашу приязнь і одобрювала її. Зате Софійка любила буйних сусідських хлопців, хоч мати невпинно перестерігала її. Материні перестороги тільки викликали бунт і обурення в Софійці.

* * *

По закінченні гайскулу мав бути танець. Я щадила гроші довгими місяцями, щоб разом із Павлом піти на цей танець. Купила нову сукенку і приготовилася на забаву. Десь около п'ятої години Павло зателефонував, що не зможе піти, бо власник реставрації тяжко захворів і його відвезено до шпиталю. Павло мав зайнятися бізнесом під час його хвороби, бо свому синові Джекові він не довір'яв.

Це був тяжкий удар для мене, бо місяцями ждала на цей день свого життя. Удалася до реставрації, щоб намовити Павла, щоб віддав бізнес Джекові та пішов зо мною на забаву, але дарма. Павло заявив, що власник був занадто добрий для нього, щоб у хворобі опустити його. Не помогли мої докори та скарги. Безуспішніми явилися мої сльози. "Я обіцяв", промовив Павло, "тому не годен зрадити свого пана. Слово це свята річ. Бог скарав би мене за віроломність!"

Плачучи, вийшла з реставрації. При дверях затримав мене Джов К. Він намагався потішити мене, але я не хотіла його потіхи. Це був легкодух. Багатство в родині і пестощі батьків зовсім знищили його. Приятелювання з Джеком доконало решти. Ці юнаки не знали, що таке ощадність або послух батькам. І саме до цього Джова прив'язалася моя сестра Софійка, бо вона так само як вони любила розривки. Джек запізнав її з Джовом.

* * *

Прийшовши додому, поклала нову сукенку до комірки, в якій тримала напів зужите плаття, і кинулася на ліжко, заливаючись р'ясними сльозами: 'Ах, Боже, чому так сталося? Чому саме в такий для мене важний день Павло мусить працювати!"

Мати вернулася з роботи, приготувала вечерю і заявила, що мусить вертатися до праці по вечері. Прикро було їй, що не піду на прощальний танець у гайскулі. "Що робити, дитино", промовила, гласкаючи мене по заплаканім обличчі. "Не все так складається, як нам хочеться! Таке вже наше життя на землі! Така Божа воля, тому годі противитися їй!"

Я трохи вспокоїлася і почала мити начення. Відходячи на роботу, мати пригадала нам, щоб не впускати нікого до хати. Вона так завжди робила, як вечорами лишала нас самих удома.

Помивши начення, Софійка і я сіли біля радія та почали слухати чудової музики. Це був концерт із Нюйорку. Я любила музику, бо вона підносила і вспокоювала мого духа. Цей концерт був дійсною Божою благодаттю, що немов цілюючий бальзам сплив на моє розчароване серце.

Десь около 9-ої години хтось зачав трубіти біля нашої хати.

Ми зразу не звертали уваги, але згодом вийшли на сходи. Там стояли Джек і Джов. "Я знаю", промовив Джов, "що ти не пішла на танець через цього 'мамалигу' Павла! Він нічого не знає, хіба тільки трудитися немов чорний віл".

Розмову перервав Джек, показуючи на автомобіль свого батька: "Може б ми взяли вас обидвох на прохід? Чого маєте самі нудитися в хаті?"

Знаючи, що вони обидва легкодухи, я заявила: "Ну, ні, дякую. Нам тут добре!" Зате Софійка інакше зареагувала на предложення знайомих хлопців. "Ходім, ходім, ходім, сестричко! Бодай на годинку. Мати нічого не буде знати!"

І я, старша і мудріша, послухала благання своєї легкодушної сестри! "Нехай буде! Поїдемо на годину отак тільки, щоб проїхатися!"

* * *

Зразу все було гаразд! Хлопці добре поводилися. Ми навіть зачали співати якусь пісню. "Богу дякувати!" подумала я, що за яку годину будемо знову вдома. Джек їхав автомобілем. Виїхавши на восьмилійний гостинець, почав натискати на бензину. Кров почала стинатися в моїх жилах, бо ось 60, 70 ба й уже 85 миль... "Боже, Боже, чому я їхала з ними?" шепотіли мої затривожені уста.

На щастя при дорозі була гостинниця. Джов запропонував, затриматися. Була субота. В придорожній гостинниці було повно людей. Одні пили, другі танцювали, інші сиділи і розмовляли. Джек витягнув товстеньку мошонку і замовив чотири шклянки вина. Ми посідали при столі та стали пити смачне винце. Мене дуже здивувало, що Софійка найскоріше випорожнила свою чарку. Хлопці замовили собі горілку. Софійка пішла за їх прикладом. Надармо я стала їй на ногу, щоб не брала горілки. Вона розлостилася на мене: "Марійко", промовила голосно, "не докучай мені і не затроюй забави. Проковтнувши другу чарку, встала і пішла танцювати з Джеком. Згодом Джов так само попрохав мене до танцю. Я відразу відчула, що мій партнер мусів покоштувати горілки' заки приїхав до нас. Вино і горілка в гостинниці значно збільшили його гумор. Не був п'яний, але й теж не був далекий від того, щоб почуватися під "охотою".

По кількох танцях хлопці мусіли залишити забаву і забрати нас до хати, бо мати мала вернутися з праці десь по одинадцятій. Я не хотіла, щоб вона знала про наш непослух.

Бувши 'під охотою', Джек став натискати на бензину. Скорість досягнула 85 миль. На скруті зачепив об якесь тягарове авто і вибив собі одне світло. Це не спинило його. Навпаки збільшив скорість до 90 миль, обминаючи численні автомобілі, щоб затерти слід за собою.

"Джеку, таж треба стати. Ти ж мав аєкцидент!" промовила до нього, але він тільки заскреготав зубами: "Мовчи! Мусимо щоскоріше втекти з цього гостинця до міста!" Застрашена Софійка зачала плакати і каятися, що далася намовити на 'таку шаленну прогульку, що могла закінчитися нашою смертю.

* * *

Нагло ми почули за собою знайомий свист серени. Я поглянула взад. Червоне світло наближалося до нас. Це поліція гнала за нами. Джек ще сильніше потиснув на бензину і вирвався з гостинця на бічну дорогу, що провадила до нашого міста. Сподівався, що поліція затратить його слід і полишить нас у спокою. В місті гнався незнаними мені вулицями, поки не опинився серед фабрик недалеко кавярні, в якій працював Павло. Женучись навмання вулицями, Джек не завважив, що опинився в сліпім куті. Зачав цофатися, але тут над'їхав поліцай на мотоциклю. Зобачивши поліцая, Джек грубо закляв: "Вже принесло його!"

Я сильно злякалася, бо знала, що прийдеться свідчити в суді, якщо Джек опиниться в тюрмі. Ми всі мовчали, як поліцай наблизився до нас. "Гей", промовив поліцай, "чи ви хочете передчасно вмирати і ще інших невинних людей висилати на другий світ? Хто так шаленно жене по гостинці? В автомобілі бракує одної лямпи. Може ви когось зачепили?"

Джек потрапив вповні опанувати себе, тому спокійно промовив, думаючи, що брехня врятує його: "Ні, ми були в кінотеатрі. Хтось вдарив нас. Тепер спішимося додому, щоб батько не знав, де ми були". При тім вийняв сигарку та спокійно закурив її.

Поліцай гостро поглянув на нього і заявив: "Покажіть своє позволення їхати автомобілем!" і нахилився крізь вікно до середини автомобіля. Саме тоді Джек потиснув за електричний гузик і вікно раптовно підскочило, злапавши голову поліцая. Бідний поліцай зачав борсатися, щоб звільнити голову, і тоді Джов сильно вдарив його пляшкою по голові. Поліцай зомлів від удару. Хлопці відчинили вікно і попхнули зомлілого поліцая. Він повалився на землю. Цофнувши автомобіль, Джек почав тікати. Я заявила, що мене страшно нудить. Саме на розі вулиці Джек припинив автомобіль і я раптовно вискочила та почала тікати. Заки вони зоріентувалися, що сталося, я була вже далеко від них. Вони стали гнатися за мною. Я сховалася під одними сходами. Джек і Джов пройшли попри мене, проклинаючи себе і мене. Ах, як я тоді молилася, щоб вони не знайшли мого сховку. Богу дякувати, сховок врятував мене.

* * *

Як відійшли, я вийшла, поглянула навкруги і пустилася щосили бігти до кавярні, сподіючись, що Павло ще там буде. Світла були погашені, за винятком канцелярії. Я застукала. Павло відчинив. "Павле", закликала я, "негайно повідоми поліцію. Поліцай вмирає на вулиці! Джек і Джов забрали мою сестру Софійку!"

Павло приступив до телефону і почав накручувати число. В перестраху ми забули замкнути за собою двері. Нагло вони відчинилися і Джек з Джовом влетіли до канцелярії. "Я казав, що вона тут!" Джек вхопив крісло і так нещасно вдарив Павла по голові, що він непритомний повалився на підлогу. Тоді вхопили мене та заволікли до автомобіля. Шаленний страх опанував мене. "Вони певно хочуть замордувати нас, щоб затерти сліди свого злочину!" І тоді пригадала собі заборону матері... Не треба було переступати Божого приказу: **'Шануй свого батька і матір!"**

* * *

Тепер мабуть прийдеться заплатити життям за непослух батькам. "Боже", плачучи, молилася крізь сльози, "змилосердися над нами! Каюся. Вже більше ніколи не переступлю матернього приказу!..."

Джек дуже скоро їхав автомобілем, зразу по гостинці, а потім за порадою Джова мав скрутити на пільну дорогу, що провадила в безлюдну околицю. "Ого, тепер уже нам кінець!" закликала я. "Вб'ють нас, бо як поліцай помре, то їх обидвох повісять!"

Згадка про матір сильно гнобила мене. Вона напевно ждала на нас із трепетом, бо не знала, де ми ділися. До поліції напевно не звернеться, бо не схоче нікого турбувати, думаючи, що ми пішли відвідувати знайомих приятельок і забули повідомити її.

Джек шаленно гнав по гостинці, досягаючи 85 миль. Нагло знову причувся мені звук сирени. "Поліція!" — скрикнула нехотя. Джек поглянув у дзеркало. Дійсно. Червоне світло наближалося до нас. Віддаль поменшувалася. Джек тиснув на бензину, скільки міг, обминаючи інші автомобілі.

Здалеку показалося місто К. Гостинець скручував до міста. Перед містом плила глибока ріка. Високий міст проходив на самім скруті над рікою. Поліційний автомобіль постійно наближався до нас. Джек приспішував скорість. Через цю скорість стратив контролю на самім мості. Автомобіль розбив поруччя і блискавично полетів у ріку, спадаючи яких 20 метрів.

Я мала час тільки скрикнути: "Божа Мати, рятуй нас!", відчинити двері автомобіля і пригорнути Софійку до себе. Що потім сталося, не пам'ятаю. Холодна вода ріки привела мене до притомности. "Боже, ми топимося!" закричала в серці і крізь відчинені двері автомобіля кинулася випливати на поверхню ріки. На щастя я вміла добре плавати. Змагаючись з хвилями, щасливо добилася до вистаючої з ріки скелі. "Дякую тобі, Божа Мати, що врятувала мене від смерти!"

На високому мості здержалося декілька автомобілів і поліція. Рефлектори освітили мене. Ніхто не годен скоренько зійти вдолину, щоб рятувати Софійку. Я забула про себе. Знову кинулася в хвилі. "Боже, допоможи!" Рефлектори з моста освічували ріку. Не знала, де шукати потонулого автомобіля. Врешті завважила, що в одному місці булькотить вода. Я пірнула і знайшла розбитий автомобіль. Вхопила Софійку за волосся і почала плисти до берега. Сили опускали мене. Софійка була непритомна. Хвилі заливали мені уста. Руки мліли. Здавалося, що не допливу до скелі. Рефлектори освічували нас. Люди завважили мою втому. "Ще трохи, ще трохи!" почулися симпатичні оклики. "Маріє, рятуй нас! Маріє, подай силу!" молилася я в серці, бо з моста не було можливо зійти, щоб подати нам будьяку поміч. Я була рішена радніше померти ніж вернутися до матері без Софійки.

Поміч Божої Матері була очевидна. Коли я вже потопала, то вона допомогла мені доплисти до прибережної скелі. Я сама була б потонула і Софійка була б втопилася разом зо мною. Сила, що я відчула в своїх втомлених руках прийшла на заклик до Пресвятої Богородиці, яка ніколи не опускає своїх

земських діточок, як вони сердечно поручаються їй і благають помочі.

* * *

Витягнувши сестру на берег, я відчинила її уста, бо Софійка була непритомна. Хтось гейби керував мною та казав, що робити, щоб привести її до життя. Штучне віддихання пробудило її на хвилинку, але вона знову зомліла. Саме тоді появилися репортери часописей і взяли нашу знимку.

Нас обидвох забрали до шпиталю. Я не година була заснути, бо сильно журилася Софійкою. Лікар звелів дати мені застрик і так погрузив мене в глибокий сон.

Мати стояла біля мене, як я пробудилася вранці. Я думала, що вона буде злоститися. Ні, вона тільки любляче заявила: "Бачиш, доню, Бог не благословляє дітей, що не слухають своїх батьків!"

"Мамцю", промовила я, "пробач мені. Це був перший непослух у моїм житті. Я навчилася на власній шкурі, що воно не виплачується ламати Божі заповіді!"

Звістка, що лікарі потрапили вирвати Софійку з обіймів смерти, влегшила мій біль. Я була б ніколи не пробачила собі, якщо б через мене моя сестра була передчасно відійшла з цього світу.

* * *

"Що сталося з Джеком і Джовом?"—спиталася матері. "Вони обидва потопилися! Джов зламав собі шию, а колесо так придавило Джека, що він не годен був вирватися, і так обидва потопилися!"—заявила мати. "І поліцай, якого ці молоді злочинці приголомшили, так само був близький смерти, але зараз приходить до себе!"

"Мамцю", я промовила крізь сльози, "це я винна, що така трагедія навістила нас!"

"Не зовсім!" перервала мати. "Я так само тут винна, бо занедбала вас обидвох. Воно тяжко працювати і виховувати діти. Тепер буде інакше. Наш сусід, якого ви так сильно поважаєте, хоче женитися зо мною. Нехай буде. Його жінка померла тому два роки. Буде ліпше для вас і для його дочки. Він піде до праці, я буду займатися вами!"

* * *

Саме тоді Павло ввійшов до кімнати. Голова була забандажована, бо Джек кріслом ударив його. Павло був зомлів на часок, але потім прийшов до себе і негайно повідомив поліцію, подавши їй число Джекового автомобіля.

В його руці була рання часопись. "Дивися, що тут написано!" промовив, передаючи її мені. Я поглянула на першу сторінку. Там була велика знимка, яка представляла мене похиленою над Софійкою, коли робила штучне віддихання. Під знимкою виднівся товстий чорний напис: "Сестра по-геройськи рятує сестру серед розбурханих хвиль ріки..."

Поглянувши на знимку і напис, мені хотілося додати: "Треба ще дописати: 'Дочка не послухала своєї матері і за те малощо не заплатила власним життям і життям сестри' ".

Ми вийшли зо шпиталю. З того часу слово матері святе для нас, бо тепер всім серцем віримо в нашу приказу: "Хто матір зневажає, того Бог карає!"

———

Занедбаний обов'язок

В. Буженко

ОДНОЇ неділі, вертаючись до хати, по відправленні Служби Божої в манастирі, маючи дрібку часу, вступаю до одної принагідної церкви. Якраз правиться "вісімка", тобто Літургія о 8-ій годині вранці. Дивлюся, а в церкві кілька жінок, переважно старших, менше дівчат, а мужчин то навіть на пальцях одної руки не вистачить... А людей кругом, тисячі. Навіть якби від 5-ої рано до 12-ої, що пів години Служба Божа служилася, то повинно б бути повно народу!

"Отче, тут Америка!" — не один відповідає.—Нехай і Америка, але цей важливий обов'язок треба таки виконувати, бо й в Америці є Бог. Він всюди присутній, і Америка Божого благословення та помочі потребує.

І чував я вже не раз, що і тут, в Америці, люди не виходять добре, коли занедбують Службу Божу. Один наш чоловік казав: "В мене неділя не може бути без моєї церкви! Я колись теж не ходив, або ходив тоді, коли забаглося, одначе тепер за це жалую..."

Щоб нас заохотити бути совісними в виповнюванні цього священного обов'язку, то розкажу один приклад з 1907 р., що стався на Шлеську, на границі Польщі та Німеччини й Чех.

Був собі один практикуючий християнин, що мав сусіда Франца. Цей відпав від віри і не виконував її обов'язків... Колись ходив до церкви, а відтак, ясно, перестав. Не раз добрий католик йому говорив: ::Уважай, сусідо, бо зле на тім вийдеш". Але цей собі нічого з тої перестороги не робив. Ось трапилося, іде чотирьох до церкви та стрічають Франца, а цей теж мандрує, але до коршми.

—Франце,—каже сусід,—зле на тім вийдеш!

—Е, йди собі, ти побожнику!

І Франц пішов своєю дорогою до коршми. Повернулися, слава Богу, здорові ті, що йшли до церкви, а Франца привезено з дев'ятьма ранами. Довго хворував і вилежувався. Якось то знову стрічаються в неділю добрий католик і Франц. Перший до останнього: "Ходи зо мною до церкви!"

—Ой пішов би я, але мушу йти до лікаря. Дуже жалую, що я тебе тоді не послухав, одначе тепер уже запізно. І до року помер, оставивши вдову та троє сиріт!

Отож будьмо совісні в тім обов'язку недільної і святочної Служби Божої!

Українська Програма з Йорктону

Чи кожної неділі слухаєте нашої радіопрограми о год. 12:45 пополудні? Якщо слухаєте, то повідоміть про неї своїх приятелів і знайомих.

Йорктонське Радіо надає авдиції на хвилях 940, CJGX.— Прохаємо присилати свої завваги і пожертви на оцю адресу:

Ukrainian Catholic Mission Radio Programme
165 Catherine St., Yorkton, Sask.

Татарські Люди

(Українські Татарчуки)

Чи ви коли чули про таких людей, що звалися "татарськими людьми?" Якщо не чули, то напевно подумаєте, що це нащадки татарів, які віками нищили нашу безталанну неньку Україну. Якщо так думаєте, то дуже помиляєтеся, бо ці татарські люди завсім не були татарами, але таки українцями, нашими братами і сестрами по кості, 'але не по духу.' Це були звихнені українці, що ради матеріяльних користей і запезпечення перед татарським насиллям і грабунками запродавали себе татарам на службу й помагали цим косооким монголам руйнувати наш рідний край і спричиняти не мало шкоди і прикростей своїм братам українцям.

Нещасне племя татарських людей! Його зараз нема на світі. Нема їх імен при переписах українського населення в Україні, Канаді й Америці. На жаль ці татарські люди, вимираючи, не забрали з собою до гробу свого викривленого, тхірливого духа.

Цей дух залишили на руїну нашого народу або принаймні деякої його частини так на рідних землях, як по різних частинах світу, де проживає наш нарід.

Хто ж вони ці "татарські люди" і як можна пізнати їх?

Воно не завжди легко пізнати тих татарчуків, що проживають по наших громадах, бо дуже часто це 'хитрі малороси', що вміло вдають джентельменів і патріотів.

Поділимо цих татарських людей (татарчуків) на кілька класів:

1) Релігійні татарчуки це людці, що зверху виглядають на християн, але в серці в них нема нічого християнського, бо для них кожна релігія і церква добра. Вони не мають скрупулу змінять віри так як нормальна людина зміняє сорочку або автомобіль. Для них кожна релігія і церква добра, якщо запевняє їм хвилеву користь. Ці людці переходять із секти до секти або з одної церковної юриздикції до другої. Це люди, що хитаються з кожним подихом вітру. Таке ставлення до Христової Церкви та засад Євангелії наявно доказує, що вони не розуміють навчання Спасителя, який виразно заявив, що в Його Церкві має бути тільки "один Пастир і одна отара" (Ів. 10, 16).

2) Між українцями є не мало обрядових татарчуків, що ради фінансових користей, маленьких вигід, почуття меншовартости і стиду, що вони нащадки українських батьків, покидають пречудний український обряд і переходять на латинський, хоч Святіша Римська Столиця строго забороняє таку поведінку. На жаль наші татарські люди, що часом звуть себе католиками, не числяться з рішеннями Христових Намісників, хоч Спаситель виразно зявив: "Коли хтось не послухає Церкви, нехай буде як поганин і митник" (Мат. 18, 17).

3) Є теж між нами чимало національних татарчуків, що змі-

няють свої призвіща, стидаються надавати дітям українські імена, затаюють перед другими своє українське походження та взагалі зривають всякий контакт з українськими організаціями, бо вони 'англійці', хоч ні Канада, ні Америка не змушує їх до цього, ба й навідь публічно заявляє, що кожен громадянин згаданих країн повинен зберігати свої національні традиції й так збагачувати свою нову батьківщину! Ці татарчуки заслуговуть на одну тільки погорду.

АСИРІЙЦІ

Асирійська держава оснувана в 12-ім ст. до Христа царем Тигляфіласаром I існувала і процвітала 500 літ. Її уряд був одним із найбільше жорстоко мілітаристичних урядів у світі.

Асирійці були великими вояками, винахідниками і будівничими. Вони перші узброїли свої армії залізною зброєю. Вони так само перші побудували рухомі вежі-тарани, що підсували під мури обложених міст і розбивали їх. Їхні будівлі, мости і сади це свідки їхньої інжинерської геніяльности.

В 612 р. до Христа скити (предки українців), меди і вавилонці заключили протиасирійський союз і здобули Асирію, яка вже від довшого часу хилилася до упадку. Саме тоді ріка Тигр, на якій була збудована асирійська столиця Ніневія, був сильно вилляв. Завойовники використали вилив ріки, підплили з таранами під мури міста, здобули і зовсім знищили її.

Два століття пізніше, як грецький полководець зо своїм військом переходив через Ніневію, то з неї бачив тільки самі руїни. Вже в тих часах "криваве" місто зачало йти в забуття в пам'яті людей, а сьогодні мало хто знає, де це місто взагалі було, хоч асирійці колись були панами цілої Малої Азії, Палестини, ба й навіть Єгипту.

СМІХОВИНКИ

Фармар пише до компанії: "Вишліть мені трактора. Якщо трактор буде добрий, то вишлю вам чека".

За кілька днів отримав від компанії таку відповідь: "Просимо вас ласкаво вперед вислати чека. Якщо ваш чек буде добрий, то вишлемо вам трактора".

Управитель одної фірми вивісив над своїм столиком такий напис: "Тепер уже запізно погоджуватися зо мною. Я змінив свою гадку".

Ніщо так не зганяє з обличчя жонатого мужчини щасливого усміху, як мокра стирка, що жінка по вечері подає своєму чоловікові та каже: "Може б ти поміг мені помити начення".

Жінка програла війну за рівноправність, бо мужчини навчилися летіти скоріше ніж звук.

З ідіотом можна цілими годинами дискутувати, але це звичайна страта часу, бо він й так не зрозуміє, що хочете сказати.

CHRIST LOVING KING

EVERY feast instituted by the Church has its specific purpose. The feast of **Christmas** intends to create respect for the great mystery of the Incarnation and pay due honor to the Son of God that became Man. The **Exaltation** of the Cross reminds us of the sufferings of Our Lord sustained during His bloody Passion. **Easter** recalls the glorious resurrection of Christ whereby He triumphed over death and its consequences.

What purpose had the Church in instituting the feast in honor of Christ the King? They are more than one, and here are some of them.

The increase of love for our loving Heavenly King

Devotion to Christ the King is ultimately directed to the Second Person of the Blessed Trinity, to the Son of God that became Man. This was the greatest proof of His love for mankind.

St. Paul was right when he threatened with eternal damnation those who refuse to love Christ: **If any man does not love the Lord Jesus Christ, let Him be anathema** (I Cor. 16,: 20).

It is a holy devotion, for it venerates the affections and emotions of Christ's Heart by which He showed Himself to men as a perfect example of the most sublime virtues and holiness. The Heart of Jesus is the inexhaustible treasury of spiritual goods from which the Blessed Virgin Mary, and all other Saints have derived the graces necessary for their salvation and sanctification.

By adoring Christ the King, we enrich ourselves with the graces of which His Heart is the fountain, and become better Christians by endeavoring to imitate Him in order to please Him. Thus we will learn from Him Who is **gentle and humble of heart** (Mt. 11, 30) how to love God and live as His good children. That was the reason of His coming into this world: **I have come to cast fire on earth, and what will I but that it be kindled?** (Lk. 12, 49). Pope Pius XI says: "Now, as a means of enkindling more and more this fire of life, He willed that the veneration and cult of His Sacred Heart should be established in the Church and propagated".

When the same Pope raised the feast of the Sacred Heart to the highest degree, he said that he intends that "the devotion of the love to the Sacred Heart of Jesus might spread ever more widely and penetrate more profoundly into the hearts of the faithful, and that thus the **love for God, which had grown cold** among many, might be enkindled by the fire of the love of God".

Pope Benedict XV writes: "We firmly believe that the Sacred Heart of Jesus has been divinely presented to the world at the proper time, to be the object of a special worship, that is, when it seemed that the **love of God** which had grown cold in many hearts could only be **revived by the fire of Christ's Heart**". Thus the devotion to the Sacred Heart of Jesus is meant by God to combat the fading away of charity which characterizes the present-day humanity, for this devotion induces men first of all, automatically as it were, to love Jesus as God. Loving Jesus as God, men shall remember that His Heavenly Father and the Holy Spirit also love them with the same love common to the three Divine Persons. Thus men will be induced to love the Blessed Trinity.

It's easy to love Christ. Almost everybody who came into close contact with the Lord while on earth and was not prejudiced against Him as the pharisees were, fell under the spell of His love. When the Jewish leaders sent their guards to arrest Jesus, the officers came back without the Lord. The leaders asked them: **Why have you not brought Him here?** The officers replied: **Nobody has ever spoken as this Man speaks** (Jh. 7, 46-47).

No good-hearted man could resist the ascendance of Christ. Why? First of all, our Lord was always **courteous.** He was polite to everyone, not because of vanity, calculation or cunning. In this event politeness ceases to be a virtue. Christ respected men as children of God. His courtesy was a virtue, and He practiced it with everyone. Even when He was reproaching the apostles because of their spiritual obtuseness, He always remained courteous, for instance, when they mistook Christ's warning against the teachings of the pharisees for bread (Mt. 16, 9-12), or when He declared that not food, but murder, theft, deceit, envy and pride defile man's soul! (Mark: 7, 21-3).

* * *

In addition to being courteous, Our Lord was always **attentive** to other's needs, ready to serve instead of being served. The Son of Man, He said, **has not come to be ministered unto, but to minister** (Mt. 20, 28). We may be sure that in living with the Apostles, Christ was always watchful and missed no opportunity to do them a favor or to render them little services. He served them, because He saw in them His Father's dearest children.

He was also **patient** with people around Him, especially with the Apostles. He knew that they were no angels but poor mortals full of human defects and daily shortcomings. He bore it with no anger in His divine Heart, because He loved them. His courtesy, His readiness to help and His patience were unfailing. These gentle characteristics of the Savior filled the hearts of the people with enthusiasm and love for Him. The apostles left everything and following Him became heralds of the new world.

The same transformation for the better will happen to those who, coming in contact with Christ, will learn more about Him. They will be influenced with love for Him. And this is exactly what devotion to the Sacred Heart of Jesus should do for us: fill our hearts with love for the noblest Heart of the Son of God made Man.

A great painter was visited by another painter, his friend, who was painting the face of Christ. It was a beautiful face of the Lord. The painter said: "You must love Christ, otherwise you would not be able to paint such a beautiful face of the Lord".

"Well, I hope, I do love Him", replied half to himself the artist. "When I learn to love Him more, I will paint Him better".

MISSION OF OUR LORD

At daybreak He left the house and went to an out-of-the-way place. The crowds searched up and down for Him and, after overtaking Him, tried to prevent Him from going away from them. But He said to them: "I must preach the Good News of the kingdom of God to other towns as well. This is the purpose of My mission". And so He kept preaching in the synagogues of Galilee. (Luke 4, 42-43).

Meditations On The Rosary

by His Holiness Pope John XXIII

JOYFUL MYSTERIES

1. ANNUNCIATION OF THE ANGEL TO MARY

This is the brightest point which links heaven and earth: the greatest event of the centuries. The Son of God, the Word of the Father, by whom all was made that was made in the order of creation, took on human nature to become the Redeemer and Savior of mankind and of the whole human race.

Mary Immaculate, the most beautiful and fragrant flower of creation, at the voice of the angel accepts the honor of divine maternity which, with her "Behold the handmaid of the Lord", was fulfilled in her at that moment. And we all, as brothers redeemed in Christ, become her sons. She is the mother of God and our mother.

Oh, the sublimeness and tenderness of this first mystery! Reflecting on it, it is our chief and constant duty to thank the Lord Who deigned to save us, becoming man, and, as man, became our brother, associating us in the filial adoration of His own mother.

The intention of the prayer in the contemplation of this first picture is, in addition to the daily habit of thanksgiving, the study and the sincere effort to acquire that humility, purity and great charity of which the Blessed Virgin gives us such an amiable example.

2. MARY'S VISIT TO HER COUSIN ELIZABETH

What tenderness and what gentleness there was in that three-month visit of Mary to her beloved cousin! Both are custodians of an imminent maternity, but for the Virgin Mother it is to be the most sacred maternity that it is possible to imagine on earth. What sweetness of harmony in those two intertwining hymns: from one, "Blessed art thou among women" (Luke 1.42), and from the other, "He has regarded the lowliness of his handmaid... henceforth all generations shall call me blessed" (Luke 1:48).

This vision of Ain-Karim on the hill of Hebron illuminating with a heavenly light, at the same time very human, the relations of good families brought up in the ancient school of the Rosary recited each evening in the home among the members of the family.

This is done in all parts of the world, where men are called by the lofty inspiration of the priesthood, or where one is called by missionary charity or the apostolate or even by lawful motives of different natures, such as work, business, military service, study, teaching and the like.

What a beautiful coming together this is in which, during the recitation of the 10 Hail Marys of this mystery, so many souls are united by the bond of blood, by domestic bonds, by all those things which sanctify and strengthen the senti-

ments of love among those closest to one another; parents and children, brothers, relatives, neighbors, fellow nationals, united in an act which supports and illuminates universal charity; the practice of which is the joy and honor of life.

3. BIRTH OF JESUS IN THE STABLE OF BETHLEHEM

At the proper time, according to the laws of the assumed human nature, the Word of God made man emerge from the holy tabernacle which is the immaculate bosom of Mary. He appears for the first time to the world in a manger used for feeding hay to animals. Silence, poverty, simplicity and innocence fill the scene.

The voices of angels are heard in the heavens announcing the peace which the new-born Infant brings into the world. The first to adore Him are Mary, His mother, and Joseph, His foster father. Then come the humble shepherds called down from the hills by angelic voices. Later a caravan of illustrious men will come, led from afar by a star, and they will offer precious gifts full of significance.

Through it all, everything in that night of Bethlehem assumes a language of universality.

In this third mystery, which compels every knee to bend before the cradle, some like to see the smiling eyes of the Divine Infant in the act of beholding all the peoples of the earth passing before Him one after the other as in a procession. He identifies them: Jews, Romans, Greeks, Chinese, Africans, all people from every region of the universe, from every age of history, past, present and future.

Others prefer, instead, during the recitation of the 10 Hail Marys of this mystery of the birth of Jesus, to recommend to Him the countless numbers of children of the human race who have been born into the world in the past 24 hours of the day and night. All of these children, baptized or not, belong to Jesus of Bethlehem and to the continuation of His reign of light and peace.

4. PRESENTATION OF JESUS IN THE TEMPLE

While still in His mother's arms, the life of Jesus unfolds to the meeting of the two Testaments. He is light and revelation to the nations, the splendor of the chosen people. St. Joseph must be present and also participate in the rite of offering prescribed by the law.

This episode is perpetuated in the Church. As we recite the Hail Marys of this decade, it is beautiful to observe the joyful hopes of the perennial reflowering of the promises of priests, of men and women who cooperate in great numbers in the Kingdom of God.

Here also are the young students of the seminaries, of religious houses, of mission students' hostels and of the Catholic universities, those other young plants of a future lay apostolate, whose growth in numbers, in spite of the difficulties and setbacks of the present hour, harassed even by persecutions in many nations, never cease to be a comforting sight which evokes words of admiration and joy.

5. JESUS IS FOUND AGAIN AMONG THE DOCTORS OF THE TEMPLE

Jesus is now 12 years old. Mary and Joseph accompany Him to Jerusalem for the ritual prayer of that age. Suddenly He disappears from the sight of His loving and vigilant parents. There is great anxiety in the three-day search.

He is found in the temple reasoning with the doctors about the law. How significant are the words of St. Luke who describes Him so clearly! They found Him sitting in the midst of the doctors "listening to them and asking them questions" (Luke 2:46). That meeting place of the doctors constituted everything in those times: knowledge, wisdom and practical directives in the light of the Old Testament.

In every age, this is the duty of human intelligence: to gather together the voices of the centuries, to transmit the good doctrine humbly, to make way for the vision of scientific investigation about the future.

Christ is found everywhere in the midst of men, and that is His proper place: "You call me Master... and you say well, for so I am" (John 13:13).

This fifth decade of Hail Marys of the joyful mysteries is a special prayer for the benefit of all those who are called to the service of truth and charity, in research, in teaching and in the diffusion of the new audio-visual techniques. All of them are urged to imitate Jesus: scientists, professors, teachers, journalists —and particularly journalists, who have the characteristic duty to do honor always to the good doctrine in its purity without the counterfeit of fantasy.

SORROWFUL MYSTERIES

1. JESUS AT GETHSEMANE

The mind, moved with emotion, turns to the image of the Savior in the hour of supreme abandonment. "And his sweat became as drops of blood running down upon the ground" (Luke 22:44). This expresses the intimate suffering of the mind, the extreme bitterness of solitude, the failing of the broken body. The agony is caused by the imminence of that which Jesus sees most clearly: the impending Passion.

The scene at Gethsamane encourages the exertion of the will to accept suffering: "Not my will but Thine be done" (Luke 22:42). These are heart-rending words which teach one how to suffer, and they give the last touch to the acquisition of the most distinct merits. But they are also of real and interior comfort for all souls who suffer the most acute and mysterious pains.

In this light, what nuances of confidence and tenderness does the invocation of Mary acquire, who underwent this burning sorrow in union with her Son!

The intention of prayer is raised in devout reference to the Pope, seen in his universal responsibility, the object of pressing concerns which he keeps in his heart, but which he entrusts however to the ceaseless assistance promised by Christ to His Vicar. The intention of this decade invokes furthermore strength and consolation for those who suffer with Christ, for those who are troubled and afflicted.

2. THE SCOURGING

This mystery arouses memory of the ruthless torture of the beating of the immaculate and innocent limbs of Jesus.

The human being is composed of body and soul. The body suffers the most humiliating temptations. There is, then, in this mystery a call to that salutary penance which can encompass and protect the true welfare of man in his totality as a corporal and spiritual being.

A great lesson for everyone is drawn from this. We are not called to a bloody martyrdom, but to the constant and daily discipline of suffering. Along this path one arrives at an ever more perfect likeness to Jesus Christ and to a participation of His merits.

The Sorrowful Mother sees Him thus scourged. How many mothers would like to have the joy of seeing the moral perfection of their children, and to see them pass through the disciplines of education and instruction to a wholesome life. Sometimes, instead, they must weep at seeing the collapse of all their hopes and toil!

The intention here, then, will be to ask the Lord for the gifts of purity of habits in the family and in society, but especially in the souls of youth who are the most exposed to the seductions of the senses, and to ask at the same time for strength of character, for fidelity to good resolutions made and to lessons received.

3. CROWNING WITH THORNS

This is the mystery whose contemplation is better suited to those who carry the burden of grave responsibility in the care of souls and in the direction of society. It is therefore the mystery for the Popes, the Bishops and pastors, the mystery for governors, legislators, and magistrates.

The crown which is placed upon their heads carries a halo of dignity and distinction. It is also a crown that weighs heavily and pierces with thorns and annoyances.

Wherever there is authority, the cross cannot be wanting. Sometimes it comes in the form of misunderstanding, contempt, indifference or loneliness.

Another application brings to mind the grave responsibilities of those who have received the most talents and who are bound to make them bear fruit in the constant exercise of their faculties and intelligence. The service of the intellect, of being a light and a guide to others, which is the duty required of those who are most gifted, must be borne with patience, rejecting temptations of pride, of egotism and of that dissension which destroys.

The prayer of this decade, then, is for the leaders of men who belong to the religious and civil orders, and also for those who bear the responsibilities of the pen, of thoughts and of artistic creation.

4. WAY OF THE CROSS

Human life is a long, continuous and burdensome pilgrimage, down the rock-strewn hill on the path indicated for everyone. In this mystery Christ represents the human race. Woe to us, if there were not a cross for each one of us. Without it, man would be tempted by egotism, hedonism, insensibility, and he would succumb.

The fruit which comes from the contemplation of Jesus on Calvary is that of embracing and kissing the cross, carrying it with generosity and joy, according to the words of "The Imitation of Christ". "In the cross there is salvation; in the cross there is life; in the cross there is protection from one's enemies and the effusion of a heavenly sweetness" (Book II, ch. XII, 2).

There is likewise in this mystery an extension of the prayer to the Sorrowful Mother who followed Jesus with a spirit of participation in His merits and in His sorrows.

The intention (of the mystery) opens one's eyes to the immense vision of the afflicted: the orphans, the aged, the sick, the prisoners, the weak, the exiles, asking for all strength and consolation, which hope alone gives: "Hail O Cross, the only hope".

5. THE DEATH OF JESUS

Vita et mors, life and death, represent two precious and orienting points of the sacrifice of Christ. From the smile of Bethlehem, which wishes to show itself to all men at their first look upon earth, to the last breath, which contains in itself all the sorrows to sanctify them, all the sins to cancel them. And Mary is near the Cross, as she was near the Babe of Bethlehem.

We pray to her, this pious Mother, that she herself pray for us, "nunc et in hora mortis nostrae" (now and in the hour of our death).

Here is also included the great mystery of obstinate sinners, of the unbelievers, of those who did not receive and will not receive the light of the Gospel, who are unable to take heed of the Blood shed also for them by the Son of God.

And the prayer expands into a sigh of saddened reparation, into a horizon of missionary fullness, because the Most Precious Blood, shed for all men, gives to all salvation and conversion:

"Blood of Christ, pledge of eternal life".

GLORIOUS MYSTERIES

1. RESURRECTION OF OUR LORD

Iit is the mystery of death dominated and overcome; from death to the splendors of victory and of glory. It marks the greatest triumph of Christ. And at the same time it contains assurance of the triumph of the Holy Catholic Church over the adversities and persecutions of past history and those of the future.

"Christ triumphs, reigns, rules". It is well to remember that the first apparition of the Risen Christ was to the pious women who were close to His life and His sufferings even to Calvary.

In these splendors the gaze of the faith contemplates, united to the Risen Jesus, the most dear souls, those with whom we have enjoyed the closeness and with whom we have shared the pains. Thus in the light of the Resurrection of Jesus there comes alive the remembrance of our dead! They are recalled and blessed in the sacrifice of the Risen Lord.

It is not for naught that the Oriental Liturgy concludes the funeral rite with an Alleluia for all the dead. For them we invoke the light of the eternal tabernacle, while the mind thinks also of the resurrection which awaits our mortal remains: "And I expect the resurrection of the dead". Wait and hope in the very sweet promise, the sure pledge of which is given to us by the resurrection of Jesus.

2. ASCENSION OF JESUS INTO HEAVEN

In this picture we contemplate the consummation of the promises of Jesus. It is His answer to our longing for heaven. The final return to the Father, from Whom He came into the world, is a certainty for all of us, to Whom He promised a place on high: "I go to prepare a place for you" (John 14, 2).

This mystery is offered to us above all as a light and guide for souls in preparation for the vocation of each person. It contains the spiritual movement which leads to sanctification, the desire for constant ascensions which prepare the soul for the "mature measure of the fullness of Christ" (Eph. 4, 18).

And united in this effort for perfection are priests, men and women religious, men and women missionaries, very distinguished laymen, souls who wish to be the good fragrance of Christ (cf. 2 Cor. 2, 15), and who live already in relation to heavenly life.

The teaching of this decade is an exhortation not to allow ourselves to be held back by that which weighs us down but to abandon ourselves to the Lord who bears us on high.

3. DESCENT OF THE HOLY GHOST

The Apostles gathered together around Mary in the Cenacle to receive the last gift of Christ, His Spirit, the Comforter, and Advocate. With the descent and diffusion of the Holy Ghost, the heirs of Christ, still filled with fear and anxiety, receive the seal of catholicity, which spreads beyond all boundaries. The Holy Ghost continues (to pour forth) effusions on His Church every day; the centuries and the nations belong to Him. His triumphs are not always evident from without, but they are in fact rich in surprise and wonder.

The special intention embraces the beginning and preparation of the ecumenical council, which is entrusted to the workings of heavenly grace, and which intends to be in the world "like a new Pentecost" (Prayer for the Ecumenical Council: cf. A.A.S. LI (1959) p. 832). May the Paraclete pour upon it the fullness of His gifts.

4. THE MOST BLESSED MARY ASSUMED INTO HEAVEN

The sweet image of Mary shines and radiates in supreme exaltation. How

beautiful is the sleep of Mary, as seen by the Christians of the East: She lies in the peaceful sleep of death with Jesus at her side, and He holds the soul of the Virgin close to His breast like a child, to indicate the miracle of immediate resurrection and glorification.

It is a reason for comfort and confidence in the days of sorrow for those privileged souls—and we can all be privileged souls — whom God prepares in silence for the highest triumphs.

The mystery of the Assumption keeps us familiar with the thought of our death, in the light of peaceful abandonment in the Lord, Whom we like to hope will be close to us at the time of our agony to gather our immortal soul into His hands.

5. CORONATION OF MARY ABOVE ALL THE CHOIRS OF ANGELS AND SAINTS

Behold the synthesis of the whole Rosary, which closes the great vision, opened by the herald angel. A single flux of life runs through the individual mysteries and reminds us of the eternal plan of God for our salvation; the beginning hidden, the conclusion in the splendor of heaven.

The meditation applies to ourselves to our vocation to become associated one day with the angels and the saints, the mysterious and comforting reality which sanctifying grace already anticipates in this life.

Oh! What joy! Oh! What glory. We are "citizens with the saints and members of God's household, built upon the foundation of the apostles and prophets, with Christ Jesus Himself as the chief cornerstone" (Eph. 2, 19-20).

The intention prays for final perseverance and for peace on earth which opens the gates of blessed eternity.

OFFER TO GOD YOUR DAILY SUFFERIGS!

On June 2, 1962 Pope John XXIII granted the following indulgences to those who offer to God their sufferings:

1) PLENARY, under the usual conditions, to be gained by the faithful who in the morning offer their sufferings, both physical and moral, to the Heavenly Father in the union with Christ, using any formula of prayer.

2) PARTIAL of 500 days, to be gained by the faithful with at least contrite heart as often as they devoutly offer their present suffering, using any formula of prayer.

The papal decree gives the confessors, even outside the confessional, the faculty to commute the prescribed works into some other good works for those who cannot fulfill them because of a legitimate impediment. Thus a confessor can prescribe some good works or prayers to the habitually sick people who cannot go to confession and receive Holy Communion.

Every sick person should offer daily his sufferings to God. Through this offering he will gain many merits for heaven and atone for his or other people's sins and thus shorten the time of his penance in purgatory. (AAS, July 7, 1962).

VALID MARRIAGE CANNOT BE SOLVED

'For this reason a man must leave father and mother and indissolubly cling to his wife', and, 'The two are to become one'. It follows, then, that they are no longer two persons but one. Consequently, what God has yoked together man may not separate (Mt. 19, 5-6).

Interview

OF THE REDEEMER'S VOICE EDITOR WITH HIS EXCELLENCY VOL. MALANCHUK, BISHOP FOR THE UKRAINIAN CATHOLICS IN FRANCE

(Aug. 5, 1962)

1) Your Excellency, what was the occasion of your coming to Canada?

R. I came to Canada to take part in the celebrations of the 50th anniversary of the institution of the Ukrainian hierarchy in Canada.

2) When does Your Excellency plan to return to France?

R. Well, as soon as possible. But I would like to visit some of our Redemptorist houses before I go back to Europe.

3) Our readers are interested in the work of your Excellency in France. Does it look like the work our priests are doing in Canada and the U.S.?

R. Yes, it's something like the work in this country. We have real parishes and some mission churches.

4) How many Ukrainians are there in France at present? Are they new or old immigrants who came to France after the World War I or II?

R. There are some 35,000 Ukrainians who live in France. Some are the old-timers, and some are new-comers. The old immigration mainly consisted of the workers, while the new immigrants in great majority can be classified as political immigrations from the Muscovite oppression of Ukraine.

5) How many of these 35,000 Ukrainians are Catholic?

R. Well, practically all are Catholics, because there are only some 3,000 Ukrainians who belong to the Orthodox Church, and they have only four priests.

6) How many parishes does your diocese have in France?

R. Twelve parishes and some mission churches. The parishes enjoy all the rights in the canonical sense. Thus the pastors are the real pastors with all the rights and privileges.

His Excellency Bishop Malanchuk, CSsR.

7) How many priests do you have in your diocese?

R. Sixteen, but I would need twice

as many to take care of all the souls committed to my care. We hope to get them in the future from our seminary in Rome in which some of our seminarians are studying for the priesthood.

8) What is the attitude of the French toward our people and Church?

R. Generally speaking the French are favorable to both. They know that there are many Rites in the Catholic Church. They had a chance to get acquainted with them in the territories which once were subject to the French rule in Asia and Africa.

9) Do our people in France preserve their Rite and allegiance to the Church?

R. Generally speaking, yes. But we have to work hard and to teach them who they are and to instill love for their Rite and nationality. For this reason we have various organizations, schools and associations.

10) Your Excellency said that your fold is composed of the old and the new immigration. Do the children of the old immigration born in France know that they are Ukrainians?

R. Yes, most of them, because we try to keep them in our own associations and schools where they have a chance to learn the language and the history of Ukraine.

11) Is there a serious danger of denationalization?

R. No, not in the foreseeable future. Our young people love their Church, know the history of Ukraine and most of them understand Ukrainian. For this reason we do not think that they are in danger of forgetting their Church and nationality.

* * *

Thanks, Your Excellency, for the interesting interview and information.

ARE YOU AFRAID OF FALLOUT?

Radioactivity affects practically everything. Since men use much water, they should get much radioactivity. Fortunately it is not so, because most of the fission products are probably insoluble. Thus the drinker of water will not get an appreciable dose of radiation. It means that these radioactive products, being mostly insoluble, pass right through the gastrointestinal tract of a human being without remaining in the body to harm it.

Even if the particles of the radioactive water were soluble, the experts say, a person could drink and cook with such water every day for 70 years without getting more radiation than he gets from 3 or 4 dental X rays.

Scientists are working on an antifallout pill. The experience shows that mice and dogs can be protected against lethal radiation doses by some chemicals not at hand. These pills act within 10 minutes when taken by injection or a little longer when taken by mouth. They act like blotting paper, soaking up dangerous radiation before it can hurt the living cells and thus damage the organism.

Unfortunately these pills at present have some unpleasant side effects which the scientists are trying to eliminate before these drugs can be tried, even experimentally, on human beings.

The fear about radiation should not worry you too much, for you encounter radiation even without atomic blasts. Thus atomic fallout is just one of the sources from which radiation comes. TV watching has as much effect on its watchers as fallout from the latest Soviet tests. A chest X-ray does the same. Car exhausts and smoke from the factories contaminate the air you breathe daily more than fallout from nuclear tests. For this reason, the scientists say, recent fallout is not strong and high enough to require any chemical protection of the people.

Fallout of war, however, would be altogether different, because of its enormous amount of concentration in one limited place, for instance, in one city that has been destroyed by nuclear devices.

"THE CAR"

by Betty Merczyk

IN Paris, France, nearly 200 years ago, Nicolas Cugnot built the first automobile.

It was a three-wheeled, steam-driven car that hit a top speed of three miles an hour.

If M. Cugnot in 1769 had in a wild nightmare some glimpse of the abuse of our modern car, he may have had second thought about making his invention public.

Some prominent people have called our world today the "atomic age". Perhaps a better nomenclature would be the "automobile age". We have lived through the ice age, the stone age, the pastoral age, the iron age—now the car age. Will we live through it?

Our entire life revolves around the car.

Can you imagine spending one day without the benefits of a car, truck or other transport adaptations?

When something plays such a dominant part in our lives, it is important that we learn to use it rightly.

As with all luxuries—liquor, tobacco, money, time, television—God did not mean their existence be abused. So with the car.

He did not mean the car to be used as a racer on our highways, nor as a necking occasion, nor as a place to drink liquor.

Nearly all teenagers, both boys and girls, must become acquainted with a car. How many sensible people would climb into a steam shovel and try to operate it without first knowing it well? The same should apply to the car; before using it, a teenager should know how the car functions, why, how to handle it, the laws that govern its use, and the highways on which it is driven.

And girls, this even means learning how to change a tire!

I think the two most important things

to learn about driving a car are **common sense** and **courtesy**.

Some accidents and mishaps are just that—unavoidable occurrences. But by far the vast majority of accidents are due to carelessness, foolishness or stupidity.

* * *

Some time ago, a weekly magazine carried a story of an Ontario teenager who had been involved in an almost crucial accident. The young girl is still recuperating and trying desperately to walk again. Unfortunately, I do not recall the date or name of the publication, for it is well worth reading.

This teenager states her point very sensibly. And above all she cautions her contemporaries in their handling of cars.

Labor Day weekend, it was reported 500 deaths due to highway accidents in Canada and the United States. The macabre thing about this total is that we all knew before the weekend was even started that 55 deaths would occur in Canada alone.

And nearly everyone was the fault of a driver, a person just like you and me, who either wasn't driving well or was the victim of someone else who wasn't.

* * *

You're a good driver, you say. Well, let me remind you of a few responsibilities you have as such.

How many times do you have passengers in the car when you are driving? How many times when you are driving alone do you pass other drivers or pedestrians?

Every time you do, you have those persons' lives in the palm of your hand. And each of these persons has an immortal soul. And should you be the cause of a death because of reckless driving, how would you feel, if you found out that person's soul had a mortal sin on it?

God has given you a great responsibility when you sit behind the wheel of a car. Don't be careless, do not drive too fast or without knowing how and why.

Please, be realistic about this. How often do you see some speed maniac careen around the corners of a suburban district scattering little children who might have been playing near a road. Youngsters freeze in the face of a car and when that same car is going 50 mph and more, it just can't stop in time.

When you speed, you're not merely breaking the law and inviting a traffic ticket, you're committing a sin against the sixth Commandment. "Thou shalt not kill", the Commandment says. If you kill, maim or injure a person because of your driving habits, it's little different from taking a gun or knife and murdering someone.

* * *

Every year, brilliant scientists and doctors discover new cures and preventions for disease. A recent case of smallpox in a young Alberta boy coming home from Brazil made newspaper headlines, because smallpox is a rare disease now. We spend millions of dollars trying to cure and prevent sickness.

And every year, we destroy thousands of lives, wasting many millions of dollars, through car accidents. Isn't it time we started to do a little personal work towards overcoming the high traffic fatality rates?

Isn't it time to slow down?

The next time you get into your friend's car after school, don't just sit there—pay attention to how he or she drives. If it is too fast or too reckless, ask for a correction. If nothing happens, ask out. Walk the rest of the way —it's safer.

It may be thrilling to take chances, to speed, to scare the neighbors or to race past an elderly citizen. But remember, thrills like this can mean death.

Take a good look at your driving habits.

WHAT ARE COMMUNIST TACTICS?

The U.S. News & World Report gives us an idea of the Russian tactics:

1) Grab a country, if you can: Poland, Czechoslovakia, UKRAINE...

2) Grab a piece of country, if you cannot get it all: Northern Laos, North Korea. Grab even a piece of a city—East Berlin. Later you can get it all as the Reds took China...

2) Always build a wall quickly around what you've done. Make an 'iron curtain' of bricks, barbed wire, land mines, men and guns. Then purge away—with the escape hatch closed. That's the Red technique—old, but successful.

Today it's East Berlin, tomorrow, says Khruschew, the world. (Oct. 16, p. 77).

Why are the Russian imperialists so successful? Because they know that the democratic West in unwilling to fight for its freedom and life. If they knew that the Western Powers would stand up to their Russian aggressors, the Kremlin satraps would sit still, thanking God that the West lets them breathe without destroying them.

Catholicism In Ukraine Now

Last autumn Bishop V. Malanchuk, CSsR., the former Provincial of the Ukrainian Redemptorists of Canada and U.S.A., Exarch of France, sent his representative to attend the enthronement of Metropolitan Ambrose Senyshen. His representative, Rev. Zenobius Narozniak, spent some time in the United States after attending the rituals in Philadelphia, Stamford, and finally in Chicago. He travelled to several cities lecturing to various Ukrainian groups. He came to our seminary in November 29, 1961 to tell us about the state of the Catholic Church behind the Iron Curtain and about life in general in Communist lands.

Father Narozniak is the pastor of a small parish in Lille, France. He is also the Spiritual Director for a community of nuns near Lille. These nuns—the Benedictine Nuns of Mount Olivet—are Belgians who have adopted the Byzantine Rite. They have learned to speak Ukrainian perfectly and educate the young people of Father Narozniak's small parish. They pray for the reunion of our Separated Brethren, the Orthodox; and they paint icons using the Greek and Ukrainian icons printed in books as examples. Father heard about a group of French students who were about to tour the Soviet Union; he persuaded them to go to Ukraine to photograph sixteenth century icons which he considers to be the best models of the Ukrainian school of iconography (iconography is the part of painting icons). The students brought back only a dozen or so icon photos, but the photos and the news they brought from behind the Iron Curtain were more valuable than the icons. The students said that of all the places they visited and cities they saw, Kiev was beyond doubt the most beautiful sight they had seen.

* * *

The villages of Ukraine are very poor. Most people are barefoot and have shoes or boots that they wear only on special occassions, because they think nothing can be worse than it is now. The threat of Siberia does not terrify them now, as it did once before. The clothes the people wear are cheaply made and do not last long. Food is scarce. Perhaps you are wondering why food is scarce if most of the people work on farms. The reason is simple. The peasants work on large community farms and the food they grow is sold to the government. Each family is given a small plot of land on which to raise its own vegetables, but they have hardly any time after they get through working the collective farms to work their own plot. So the people themselves have very little to eat.

Fr. Narozniak learned these things from the French students. But in the group of students were two French priests who were prisoners of war in a Russian concentration camp. They were secretly traveling with the students to find out the state of the Church behind the Iron Curtain. These priests, Father said, learned to speak Russian perfectly while in the concentration camp.

From them Father learned that when a priest dies, there is no new priest to take his place. The Church is then closed or turned into a museum. But the amazing fact is that there are many young priests working secretly in Communist dominated lands. Word was sent to the Pope from the Ukrainian Catholic exiled Metropolitan Slipiy that priests are being ordained even now in Siberia and that there are also bishops who have been consecrated in secret. These men travel secretly and perform their priestly duties right under the very noses of the Communists. There are even secret communities of monks and nuns in Ukraine (the French priest spoke with some). However, sad to say, the Communists have discovered the actions of these underground apostles and have a

plan to destroy the Catholic Church in Ukraine by 1965. The destruction of the Orthodox Church has also set, and the last Orthodox seminary in Ukraine in Kharkow was closed last summer.

This was the main purpose of Father Narozniak's talks in the United States. He wants to tell everyone about the struggling priests of Ukraine. He wants the people of the United States to understand that the Church is not dead, but lives in the hearts of the people of the Iron Curtain's shadow.

There is a way that each one of us can help those priests who risk their lives every day to bring Christ to their people. The way to help them is to pray for them. Pray that their work may not be in vain or that at least from the blood of these modern Ukrainian martyrs the Church of Christ may grow stronger than before. And remember, modern heroes of Christ are our people, Ukrainian Catholics, just as we are.

—(Taper)

I'D LIKE TO KNOW...

1) In some past issue of the Redeemer's Voice you said that plastic surgery is morally permissible under certain circumstances. Now I would like to know whether such plastic surgery is permissible in the following cases: A criminal wants it, because it will help him to avoid capture.—A married woman and a girl seek it, the first to please her husband, the latter to find one more easily: may they ask a doctor to augment their breasts? Then may an older person use such surgery for a face-lifting?

Plastic surgery is permissible when there is some necessity, or usefulness and good motives. Thus: It is surely unlawful for a surgeon to alter the physical appearance of a criminal who intends to continue his crimes, racketeering, bootlegging, etc. It may not be morally sinful according to the natural law, however, to help such criminal, if he is resolved to quit his criminal career, but a doctor who performs such an operation on him would be considered an accomplice and punished by civil law when caught.

On the other hand, when an innocent person is fleeing persecution of a tyrannical government, a surgeon can lawfully help him with his medical art to escape it.

As far as the question of mammaplasty or the augmentation of the female breasts is concerned, some distinction must be made. If a woman's breasts are undeveloped or underdeveloped, the use of plastic suhgery is permissible to augment them, because everyone has a right to be normal. If a girl or a woman wants a very noticeable augmentation with the intention of exciting sexual thoughts in men, no doctor can do it, because he would be sinning by co-operation to her sinful schemes. There would be no sin, however, if a surgeon helped her to develop the woman's breasts to a degree what is generally considered above usual, but still could be called normal.

A woman or a girl can seek such an operation for sinful purposes, and she can also seek it for some good motive, for instance, to get a good husband by making herself prettier and more attractive or to hold the husband. The surgeon should not excessively be worried about his patient's motives. He should presume that they are good and honorable, unless the opposite is evident.

A face-lifting operation is also permissible, if the motives are honorable, despite some deception which is involved in this procedure, since it is intended to give the person a more youthful appearance than his or her age warrants. It is the same rule that justifies the use of a wig. It is also some kind of deception, but no one condemns it as a sin.

2) May a priest sometimes deny absolution to the penitent?

The priest is a father, a judge and a doctor in confession. Sometimes the delay of absolution is absolutely necessary for the good of the penitent, for instance, when the latter is not really sorry for his sins, refuses to return the stolen goods, does not want to forgive those who hurt him, is unwilling to remove some serious occasion of sin or sincerely promise that he would stop committing a certain sin, for instance, practise the sinful and artificial birth control, etc.

The priest is not the owner of the Sacraments. He is just an administrator of them. For this reason he must reasonably administer them, or he will be punished by Christ as an indolent and careless servant.

Once the penitent changes his dispositions and is ready to do what is required for a good confession, the priest must give absolution.

3) Is it true that we Catholics adore the Blessed Virgin?

No, we Catholics do not adore the Blessed Virgin. If we did, we would sin against the first Commandment: "Thou shalt have no strange gods before Me!" We simply honor the Mother of God, because adoration belongs to God alone. We honor the Blessed Virgin and pray to her, because she is the Mother of the Son of God, and for this reason she can pray for us and help us with her intercession more than all the Saints combined. To adore a creature—and Mary is a creature—would be idolatry, a very serious sin and offense of God.

We add that devotion to the Blessed Virgin is very useful to us, though not absolutely necessary for salvation.

On July 19, 1937—25 years ago—Guglielmo Marconi, famous Italian inventor, died at the age of 62. He was the first to devise a practical method of wireless telegraphy, or radio as it is now called. In 1899 he came to the United States and continued his experiments here, reporting by radio the results of the Presidential election the following year. He began his first experiments with transatlantic wireless in 1901, and the following year the first official messages were sent across the ocean. Later, Marconi radioed a message from President Theodore Roosevelt in New England to King Edward VII in old England—a distance of 3,000 miles. The Marconi directive beam system, between Nova Scotia and Ireland was formally opened for commercial service in 1907. The first radio patent in the United States was granted to Edison in 1891—however. It was Marconi's experiments and inventions, based on the theories and discoveries of scientists of many nations, which made radio a reality. (ACPR).

The biggest trouble of today's farmers lies in the difficulty of growing a tree that would grow money.

Being kind and gentle with the people does not cost too much, but it buys very much in friendship and love.

Saint Luke, Evangelist

Little is known of St. Luke, the Evangelist who has told us so much that we should probably not have known otherwise of the earthly career of Christ. Tradition says that he was born at Antioch in Syria. We know that he was not a Hebrew because when St. Paul speaks of him he does not list him among those of his helpers who were Hebrews. St. Luke was in fact, a scholarly Greek, a man of culture and education. That he was a physician is proof enough of the keenness of his intellect. His writing in the New Testament is proof of his literary ability as well.

According to tradition, Luke was among those converted in his native city by Paul and Barnabas. Perhaps Paul and Luke were friends in early years, since Luke appears to have been approximately the same age as Paul. It is not unlikely that the two could have met at the celebrated school of medicine at Tarsus, though we cannot be certain, of course, that such was the case. However that may be, it is certain that after his conversion Luke did become the companion of Paul's wanderings.

During these journeys, it is probable that St. Luke did not abandon entirely his professional practice of medicine. If nothing else, one can well imagine that Paul was, more than once, the object of his tender ministrations. In his official writings Paul does not often use terms of endearment when he refers to others, but in his letter to the Colossians that great Apostle of the Gentiles calls Luke "the most dear physician". That he does so speak of Luke gives us some insight into the character of the Evangelist who could write so much about the early history of the Church telling anything about himself. We have to be content with only such hints of the quality of his mind and heart.

Luke was particularly blessed to have enjoyed so intimate an association with the zealous St. Paul. If there were no other evidence of his spiritual greatness, the fact that Paul chose Luke as his companion and the recorder of his labors would justify in some measure the esteem in which he is held by the universal Church. It would have been almost an impossibility for Luke not to have grown spiritually after this close fellowship with the man who is generally acknowledged as the first theologian of the Church.

No one can read the Gospel of St. Luke and not accord to him the title of a master in literary art. He himself tells us that he intended to write an orderly narrative. It is beyond question that he accomplished what he set out to do. When he wrote the Gospel, Luke related what he had learned from Paul and the other Apostles. His sources were no less than those "who from the beginning were eyewitnesses and ministers of the word". Luke tells us this in the introduction of his Gospel. Certainly, one of these important sources must have been the Blessed Mother herself. In everything Luke writes about Our Lady there is evidence that he must have garnered these precious details from Mary herself.

Luke's contribution to the New Testament is approximately as long as that of St. Paul's. Besides the third Gospel, he is also credited with writing the Acts of the Apostles, writing of what he himself had seen and heard.

Tradition has handed down to us the interesting fact that St. Luke may have been not only a painter in word pictures but that he was also somewhat of an artist with the brush. However appealing such a bit of information might be, we cannot be certain that it is true. Perhaps Luke did paint the picture of Our Lady which is attributed to him; perhaps he did not. His importance to us does not lie in this, but in fact of his cooperation with the Holy Spirit in setting down for men of his day and ours the good news of Our Lord Jesus Christ.

Not much is known of the later years of St. Luke. After the martyrdom of St. Paul, Luke did not fail to carry on the work which he had begun under the leadership of his great friend and teacher. A document dating back to the second century states that St. Luke died at the age of 74. However, we do not even know by what mode of death it pleased God to call back to Himself that dear physician, Luke.

The feast day of St. Luke is celebrated on October 18 in both the Byzantine and Latin rites.

THE SOWER

The Lord told this parable: "A sower went out to sow his seed. And as he sowed, some grains fell beside the roadside, so that they were trodden underfoot, and the birds of the air ate it.

And others fell on the rocks, where they withered as soon as they sprouted because they had no moisture.

And some fell among briers, and the briers grew up with them, and choked them.

And some fell upon good soil, and when it grew up it yielded a hundredfold crop.

So saying, He cried aloud, 'He that has ears to hear, let him hear!'

His disciples asked Him, saying: "What does this parable mean?" He answered, "It is granted to you to understand the mysteries (secrets) of the kingdom of God, but the rest (of the people) must learn of it by parables, so that seeing they may not see, and hearing they may not understand.

"The meaning of the parable is this: The seed is God's word. Those beside the roadside are they who have heard; then comes the devil, and takes away the word from their heart, that they may not believe and be saved. And those upon the rock are they who, when they hear, receive the word with delight; yet these have no root: they last for a while, but in time of temptation they fall away. And the grain that fell among the briers are they who have heard; and then going on their way, were stifled by the anxieties and riches and pleasures of life, and never reach maturity. And the grain that fell in the good soil stands for those who hear the word, and hold it with a noble and generous heart, and yield fruit through constancy (in their faith).

Saying this, He cried aloud, "He that has ears to hear, let him hear!" (Luke: 8, 5-15).

"Great is the Lord Who dwells in Sion, sovereign Ruler of all peoples", the Psalmist says. "Let them all praise Your great name, for it is awe-inspiring and holy", the Psalmist exhorts all men.

Christian Attitude to Race and Nationality Differences

Stephen Prystupa

THROUGHOUT history various races and nationalities have sought to prove themselves superior to others. Since time immemorial white men have claimed themselves superior to the coloured. Hitler during the Second World War tried to demonstrate the superiority of the German race. Russia, with her five-cornered red star, today aims to communize the five continents of the world. Despite such claims to national and racial superiority, there is yet no scientific evidence to prove that any one race or nationality is collectively superior to any other. It is true, though, that, due to better education, higher economic standard or more suitable climate, one race or nationality can become more proficient in art, science, government or any other field of human endeavour. It it for science to show to what extent such national or racial differences actually exist. The Church of Christ is only concerned with the attitude which its adherents take towards such differences.

The basic Christian principle governing all human relations is: "Thou shalt love thy neighbour as thyself". By virtue of their immortal soul, all men possess an inherent dignity and worth which makes them equal partners in the Mystical Body of Christ, whether they be black or white, Ukrainian or English. Our attitude to people of different races and nationalities should therefore be one of charity—charity towards all and malice towards none.

All of us, no doubt, have a core of this charity which we extend to other social and national groups. We sympathize with the American Negro who is segregated from white society. We deplore the terrorism of the French secret Army in Algeria. And we pat ourselves on the back, because for years we have

had no racial or national strife in Canada.

* * *

Now, let us look at ourselves a little more critically. Recently, in a small Saskatchewan town where there were two Chinese cafés, one of the townspeople complained to me that "What we need in this town is a white cafe". The expression, "You're worse than an Indian" and "Indian giver", are frequently heard. Then there is the mother who scolds her child. "Don't take that candy. It's a 'nigger' ". How many people refuse to change from the Julian to the Gregorian calendar, because it is "Polish", even if they have to work on Christmas day? Then, there are scores of people who vote for a political candidate solely, because he is of their national background, totally ignoring his morals or his political and administrative ability. One man went so far as to be overjoyed when Nikita Kruschew, purported to be Ukrainian, rose to the leadership of Communist Russia. The fact that Kruschew, under Stalin supervised the starvation of millions of Ukrainian farmers did not appear at all relevant.

Every one of the instances of national and racial prejudice exemplified in the previous paragraph is a moral sin and a social crime. If we can honestly say that we have not been guilty of any of these things, then we must ask ourselves what we have done to combat such narrow social prejudice. Here it might be well to recall Adolf Eichman's plea that he was not guilty for the execution of millions of Jews, because he was only carrying out orders. It is certain that millions of Germans, many of them Catholics, disapproved of Hitler's demoniac race theories, but they only stood and watched, until it was too late. Germany is still paying today for this sin of indifference.

While racial and national prejudice, with its hatred, selfishness and jealousy, and its excessive pride, ambition and egoism, is a totally un-Christian attitude to national and racial differences, this does not mean that nationalism and racialism are basically bad. In fact, both nationalism and racialism, within limits, are basically good, for they are in the spirit of Christian brotherhood. In the matter of religion, common racial and national customs can assist in a more perfect worship. Of course, sight must never be lost of the fact that religion and not nationalism or racialism is the primary goal in life.

* * *

As Ukrainian Catholics, what attitude must we take to our own nationalism? First of all, we must remember, at least in prayer, our persecuted brothers in the old country. We must understand and develop our own Rite and rich cultural customs. Not only does our Rite have an inherent beauty, but, as His Holiness, Pope John XXIII has said, it is the logical instrument for the reunion of our Slav brothers. As citizens of this country we must not only put forward our culture, but we must also strive to equal other races and nationalities in education, in industry, in politics and in art, acknowledging our shortcomings and developing our virtues.

If each and every national and racial group advanced itself in a spirit of Christian charity and social responsibility, we would at once be replacing modern national and racial strife by Christian brotherhood and forming a beautiful cultural mosaic to break the drab conformity of modern society.

FEELINGS, EMOTIONS...

Do you ever notice how some days you feel 'wonderful' and on other days you feel 'blue'? On the days that you feel wonderful, it is easy to do your work, you are full of energy and cheerfulness..., but on the blue days, even if you had plenty of sleep the night before, you still feel tired, with no energy, and often a very small matter will upset you.

We enjoy those days when we feel good, and we dread the days that we feel blue.

Is there anything that we can do to help ourselves to make the best of our blue days? Yes, there is.

One of the first helps is to understand what our feelings and emotions are. When we know what they are, then it is easier for us to know how to handle them.

What are our feelings? Every person God creates, is given certain powers. There are eleven of these powers, and here they are:

1. Love; 2. Hatred; 3. Joy; 4. Sorrow; 5. Desire; 6. Aversion; 7. Hope; 8. Despair; 9. Fear; 10. Daring; 11. Anger.

In technical language the psychologists call these powers: PASSIONS.

These passions are neither good nor bad. They become good or bad, when we use them for a good or bad purpose. Some persons have more of one than of another of these powers. All of them can help you live a better, fuller life..., if you know about them.

Rev. E. Kutarna.

Fear Not, Help Is On The Way

IN the American Revolutionary War, during preparations for battle, a man in civilian clothes passed by a young corporal who was ordering his men to lift a heavy beam. When asked why he was not helping his men, the arrogant officer retorted, "I'm a corporal".

With that, the man in civilian clothes stripped off his coat and helped the soldiers lift the heavy beam. This done, he walked over to the officer and said, "Next time you haven't enough men to do the job, call on your Commander-in-chief. I'm always glad to be of assistance". Then, putting on his coat, George Washington departed.

This lesson illustrates an important lesson in humility. One's station in life should never exclude one from "pitching in" to help those in need of assistance.

Mrs. Betty Prystupa

It's Easier Said than Done

"I can easier teach twenty what were good to be done, than to be one of the twenty to follow my own teaching". These words, spoken by a character in Shakepeare's **Merchant of Venice,** convey the idea that it's easier by far to preach than to practice what one preaches. Not many of us would dispute the above statement; nor would many of us disagree with the words of wisdom contained in the following well-known adage: "Actions speak louder than words".

What are the implications of these truths for us? If we want others to do good, we should do it first ourselves, even if it may require some measure of sacrifice on our part. We must remember that our sympathetic acts, no matter how small or insignificant they may seem, are the best teachers. This truth is forcefully stated in another part of the same play: "How far that little candle throws its beam; so shines a good deed in a naughty world".

Peter Prystupa

Why Don't We Have Enough Priests?

M. S.

THERE is an evident shortage of priestly and religious vocations among the Ukrainian people in the U.S. and Canada. Last year in Spain 8,000 applications for the priesthood were turned away because the Spanish seminaries are overcrowded. The same thing happens every year in Spain where out of 10,000 who seek admission to diocesan or religious seminaries, 3,000 applicants are turned away, while we have so few sporadic vocations that our hierarchy is seriously worried about the future of our Church in America and Canada.

We know that our churches will be closed if we do not have enough priests to hold church services in them. Who is, then, responsible for the lack of vocations among our young boys and girls? It is the general attitude of our people. We affirm belief in the dignity of the priesthood and we see that we lack the sufficient number of priests and nuns to take care of our spiritual needs, but at the same time we do not support the growth of vocations in our young men and women. We give lip service to the importance of the priest's tasks and at the same time do not encourage our sons and daughters to embrace the priestly or the religious way of life. Nay, many Ukrainian parents advise their children to prepare for professions which will secure them higher material comforts and wages. How can we get vocations in such an atmosphere?

To remedy the sad situation we must create a climate of public opinion among our people that the priesthood of Christ is the highest honor and privilege a man can receive from God. If our people realize this, we will end the shortage of priests in our Church, because parents will encourage their sons to follow in the Lord's footsteps as His priests and missionaries.

Catholic priesthood must be held in high esteem by the Ukrainian parents, if they wish their sons to become priests or missionaries. To make this insight rich and positive in the minds of our people is the task of our priests, missionaries, press and religious propaganda.

* * *

How many parents say: "Let him finish his public high school first, and then he will decide what our son wants to be?" What a fallacious diplomacy! How can a boy going to public school know to decide that he wants to be a priest or a missionary, if he does not even know what priesthood or the religious life means? And how can he know it, if he goes to public school where such things are not even mentioned?

Consequently, to remedy this shortage of priests our parents should send their children to our Catholic schools and high schools where the dignity of priesthood is explained and the pupils are encouraged to embrace it.'

* * *

Ukrainian parents, you have such a school in Roblin, Manitoba, where your sons can become acquainted with the Catholic priesthood and the missionary life of the Redemptorist Fathers. Remember, it is a great and sublime privilege to give God at least one of your sons to serve our Church as Christ's priest or missionary. If you have a son who finished his grade school, send him to our College. Here is the address:

St. Vladimir's College
Roblin, Manitoba, Canada.

COSMETICS

American women are spending some 125 million annually on cosmetics. So much money is shelled out for a mixture of cold cream and other 'miracle' ingredients, such as royal jelly, mink oil, etc., which are supposed to 'smooth away' the wrinkles and lines of maturity or aging which no one can stop. Yet the cosmetics industry is doing a very good business on women vanity...

It would be interesting to know how many millions do the same women spend on such good causes, as charities, mission activities, etc.

NO STRIKES???

There are hardly any strikes in Sweden which has one of the highest standards of living in the world. Why? A Swedish employer said: "Our success lies in the fact that everyone involved, including Union members, has a vivid sense of responsibility toward the community", that is, toward the nation as a whole.

Why are there so many strikes in the U.S. and Canada? Maybe the words of the Swedish employer can give some answer, if you think of it and draw the necessary conclusions...

Knowing Ourselves –
HOW WISE ARE WE?

by Brother Vincent, CSsR.

What is wisdom?

What notion do we have of wisdom? Our wisdom may be our philosophy of life. It may be the current ideas of life in our modern society. We may have been drawn into that current without giving it any further thought. We may be taking things for granted. To us wisdom may be what we call ordinary common sense; but actually it may be more of our lower instincts than true sense. Such a notion of wisdom may be the only one some possess.

Or others, if asked what wisdom is, may equate it with learning, or modern science—knowledge. Or it may take on a different definition, such as sound common sense, knowledge and good judgment based on human experience; or simply prudence. The more religiously versed may define it as right judgment concerning moral truths. Practically all of these concepts or wisdoms have been popularly used by various peoples since the dawn of civilization.

Wisdom of ancient peoples

Ancient peoples, such as the Egyptians, Babylonians and others, applied wisdom to their sciences, arts, their culture, to their religions, and their ethical teachings. J. Jews applied it chiefly to their religion. Moral wisdom was recognized practically everywhere in the ancient world. The nomad tribes of the middle East preferred proverbial wisdom—concise, weighty, sententious sayings in proverbs or parables. The Chinese also chose this popular, ethical type of wisdom. Confucius is well known for his sagacious teachings in ethics. The western world since ancient times, though not ignoring wisdom in the ethical and the moral fields, leaned more towards the intellectual, theoretical and speculative type of wisdom.

The Greeks especially have won for themselves an immortal place in history for having hewn the path to philosophy —the science of ideas and concepts, of logical systems, and of pure reasoning. In fact, the word philosophy comes from the two Greek words, "philos"—meaning love, and "soph", meaning wisdom. The Greek "philosopher" was literally a "lover of wisdom". There existed a class of Greek thinkers called "sophists", who referred to themselves as "masters of wisdom". But the humble Socrates chose not to call himself a "possessor" of wisdom, but rather as a "searcher" of, and "lover of wisdom". By this humility and recognition of his own ignorance, he came closer to true wisdom than the sophists. Plato built up a vast ingenious philosophy on the principles which Socrates laid down for him. Aristotle, disciple of Plato, systematized philosophy to such perfection that it has remained the basis of philosophy down through the ages to the present day. These great Greek Philosophers may truly be given credit for laying the foundation stone to the modern scientific method—to modern science itself; for philosophy first used pure, clear cut, untainted reason and logic in man's search for all truth. Sir Isaac Newton, many centuries later, is credited with adding the method of exhaustive experimentation and observation to the modern scientific method, as we know it today in the laboratory.

Wisdom—a priceless heritage

The ancient Jews, as we have noted, chose a practical, moral, religious wisdom. To them, wisdom was more than a human treasure; it was a supernatural gift from the One and Only True God—the omnipotent Creator of the universe. The Old Testament contains the most beautiful praises of wisdom, and exhorts men to desire, seek, love wisdom with their whole heart. To the Jew God was their Wisdom; the Commandments were the wisdom of God; keeping the Commandments was the wisdom of man. Jesus Christ, Our Lord, confirmed and perfected the wisdom of the Old Testament, as we see in His various parables and teachings. We also note profound and highly inspired passages on the subject of wisdom in the Epistles.

Wisdom is not just common sense or current ideas of thought. It is thought that has been thought out most thoroughly by the wisest of men down through the ages. It is more than the fruit of human thought. It is also Divine Revelation. True wisdom is something that is most important and most valuable to man. It can affect his entire life for the better. We ought to know as much as possible about it. We cannot ignore it. Are we to discard the wisdom that has been handed down to us throughout history, replacing it with our own particular species of wisdom of the modern day—novel, narrow, shallow and untried? Yet in a sense, it is not new and untried. It is old, tried and retried, and it has been proven to bring much unhappiness and the greatest of calamities despite its luxurious contributions. The unstable world situation of today is a testimony of the insufficiency and deceitfulness of the poor wisdom of the day. We are facing a crisis in history. Are we to pass through it without heeding our heritage of wisdom? If we take time out to reflect on the various wisdoms of man, making comparisons, judging them according to the most reasonable of criteria—standards or tests, even using the logic of modern science—we will, without doubt, arrive at the outstanding truth that no wisdom is comparable to the lofty, profound, sublime, eternally and infinitely great Wisdom of Our Lord, Jesus Christ.

How wise are we? Or more truthfully, how foolish can we be?

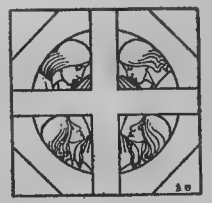

THE CURE OF THE LEPER

One day during his stay in one of the towns, there came without warning a man covered all over with leprosy. At the sight of Jesus he threw himself down upon his face and appealed to Him in these words: "Lord, if you are willing, you can make me clean". He extended His hand and laid it on him. "Yes", He said, "I am willing; be clean". At once the leprosy left the man. He then ordered the man not to tell anyone. "But go", He said, "and have yourself examined by the priests; besides, offer the gift for your purification which Moses enjoined, to serve as proof for them". But the talk about him spread all the more, and great crowds flocked together to be instructed and cured of their infirmities. (Luke: 5, 12-16).

MY PRICKLY PROBLEM

M. Schudlo, CSsR.

(Is abortion ever justified?)

I have read about the abortion, performed by the Swedish doctors on an American woman, who was emotionally upset about the prospect of having a deformed child, because she took the thalidomide drug. After the abortion she was supposed to say that she felt wonderful. How can you explain such a statement? Besides, I have also read that abortion may be permitted under certain circumstances. Is it so? What is the attitude of the Catholic Church towards abortion?

* * *

We know of the case of that American woman, and we have heard of her statement. The only explanation we can give is her ignorance of God's law which says: "Thou shalt not kill!" Unfortunately, due to so much distortion of Christ's teaching in the present day world that poor woman might have been misled to believe that this God's law did not bind her under the circumstances in which she found herself without her fault. If so, her falsely formed conscience which is nothing more than ignorance prevented her from being guilty of murder in the sight of God.

The question of abortion is not the only distortion of Our Lord's teachings by men. There are many other instances in which men have distorted and rejected His teaching, for instance, in the matter of divorce, birth-control, etc.

* * *

What is the attitude of the Church toward abortion? Abortion is nothing else but a cruel murder, and therefore a crime against an innocent unborn child. It is also a crime which cries to heaven for vengeance, because it is a cold-blooded manslaughter, for to procure abortion directly and intentionally by the artificial ejection of the fertilized ovum or the fetus from the uterus before it is viable (fit to live) is a grevious crime, whether committed by the mother, the doctor, the mid-wife or any other person.

It is even all the more grievous because the child which is thus destroyed and killed is deprived not only of natural life but also of supernatural, that is, of the grace of Baptism which would entitle him to the possession of everlasting happiness. For this reason abortion is a greater sin than the murder of an adult person, because the latter deprives the man of his natural life only, while abortion takes both natural and supernatural life from an unfortunate unborn child. This sin is even more hateful when you consider that it is committed by the mother, because it is she that kills her own child or at least consents to its killing by an unscrupulous doctor.

* * *

God's law "Thou shalt not kill!" forbids any killing, except in self-defense. But who can say that an unborn innocent child is an aggressor against its own mother? The mother's womb is the natural place of the child yet unborn. How can such a child be an aggressor or constitute a threat to his mother's life?

The innocent unborn child did not ask for life, and therefore cannot be called an intruder and sentenced to capital punishment. Only an utter aberration can explain such a killing of an innocent human being for which both the mother and the doctors who have performed the operation (the murder!) will be held responsible to God at their judgment.

* * *

That this crime is very serious can be seen from the terrible punishment which the Church inflicts upon the guilty ones; those who procure abortion effectively, the mother not excepted, are excommunicated from the Church. No priest can absolve them of their sin; a recourse must be made to the local Bishop in such cases.

THE GOOD OLD DAYS

Th. Bleech

AS the years quickly pass, and much of everything else in this world, the memory of times and events of bygone days become more hallowed and enshrined in our recollections. We often hear the older generation reminding the younger folk of the good old days. History and tradition often glamorize the struggles, sufferings and courage of men and women who have blazed the various paths and trails that have accrued to the benefit and comfort of suceeding generations. And from these accounts we come to long for that which has passed into history and legend. As I read the many columns and descriptions of the Golden Jubilee of the Ukrainian Catholic Church in Canada I am wont to say... the good old days.

Looking back at the towering personalities of our beloved and saintly Metropolitan Count Andrew Sheptytsky, who figured so prominently and mammothly in the history of our Church on both sides of the ocean, and the heroic Confessor of the Faith, Bishop Nicetas Budka, First Bishop of our Canadian Church, or Bishop Soter Stephen Ortynsky of our American Church, I often think what an unforgetable experience and privilege it would have been to have met these giants of our Church in the Americas!

* * *

Fifty years ago, and more, our people were scattered throughout the breadth and length of this sprawling country, with no priests or churches of their own. Archbishop Sheptytsky undertakes an arduous trip to various distant and scattered places in Canada to locate the Ukrainians and to give them his pastoral encouragement, buoying their spirits with a promise of sending priests to these people who were terribly lonely for their beautiful homeland. Canada is a large country. One can imagine the hardships of the trip to a large and sparsely-populated country where no Ukrainian organization as yet took root. Fifty years ago this great Archbishop was determined to find these Ukrainians, even without their addresses, and establish the nucleus of the present day Ukrainian ecclesiastical province.

Fifty years later we read the glowing accounts of eyewitnesses to the great Jubilee in Winnipeg. Our Eucharistic King is borne in triumph and thanksgiving through the main street of this western city by another and energetic and farsighted archbishop of our Church, M. Hermaniuk, CSsR. The impressive procession moves through a flag-bedecked thoroughfare with thousands of pilgrims standing in prayerful gratitude.

Through the sacrifices and efforts of the great prince of our Church the first Bishop to Canada is sent in 1912. Years of planning, praying, sacrificing, worrying, and criss-crossing vast expanses of land in order to bring strength, encouragement and the faith to a scattered flock. Ukrainian-domed chapels and churches begin to cover the rolling prairies, Ukrainian evening schools and various church and lay organizations come into existence. Our Bishop has put our Church on its feet.

Fifty years later Ukrainians who are

now public servants in federal, provincial and municipal offices sit side-by-side with the Prime Minister of Canada in our cathedral during the Solmen Thanksgiving Liturgy or in our banquet halls.

Yes, in the Ukrainian frontier of Canada young Ukrainian hearts had gone west to start a new and harsh life in strange surroundings and stubborn soil that had to be domesticated and coaxed along in sweat and tears. Fifty years ago simple folk, unlettered folk with great faith, love and courage made it possible for our Church and our name to be read in papers throughout the French and English-speaking communities of this beautiful land, to be heard and seen coast-to-coast on radio and television.

And in our temples, at our tables of jubilation the papal representative fifty years later stands in admiration and wonderment at what the Ukrainian Catholics have achieved in this great land of opportunity through their faith and devotion to Catholic principles, ideals and loyalty to the Church. This non-Ukrainian asks us to cultivate and hold onto our traditions and heritage not for ourselves only, but for those millions who look to us for the light that has gone out in their despoiled land. He knows that our Ukrainian Catholic faith has been our salvation and strength.

Fifty years ago when our little communities of Ukrainians were beset by inimical proselytization and antagonists, it probably never came to mind that fifty, sixty years later the Ukrainian language would be taught to their grandchildren in the public schools of Canada. And who would have dreamed that the prime minister of this generous land would preside at the unveiling of a statue dedicated to Taras Shevchenko, one of the greatest sons of Ukraine before the legislative building of the provincial government in the capital city of the Ukrainian Frontier and settlement.

* * *

Go West, young Ukrainian heart, go West eternally in the Holy, Catholic Faith of our fathers, in the eternal pioneering spirit of blazing new trails of devotion, learning and sacrificing for the many other Fifty Years to come!!!

REVERENCE

"Reverence" means: "honor or respect mingled with love and awe".

The inside part of reverence is the "honor or respect" with the "love and awe" mixed in.

The outside part is whatever a person does to SHOW reverence; for example.

Words (such as: "Yes, Father" instead of "Yeah" to a priest).

GESTURES (making a bow).

POSTURES (kneeling to pray, standing when a priest enters).

One's whole ATTITUDE (not "smart alecky" or proud).

The inside part of reverence is much more important than the outside. Yet the outside part is VERY important. If we are careless about it, the inside will soon be gone.

We should give reverence to God, and to all persons, places, and things closely connected with God.

Is it reverent to make sloppy Signs of the Cross and metanies? To slouch or to misbehave in church? To use Our Lord's name in vain? Why do you think some young people do these things—is it because they are lazy? or careless? or ignorant? or a combination of all these reasons?

THANKSGIVING

M. Schudlo, CSsR.

We must thank God daily for His benefits which He continuously bestows upon us. And these benefits, both spiritual and temporal, are simply countless. Of most of them we are not even aware, for we take them for granted, for instance, the fresh air we breathe, the fresh water we drink, the fresh fruits we eat. They are also God's gifts for men for which He should be thanked.

Most civilized countries, whose citizens believe that God is the source of every good, have a special day in the year in which men are encouraged to offer thanks to Almighty God, the Creator and Giver of all good gifts, for the spiritual and temporal blessings which He has showered upon their country, families, friends and ourselves.

We Americans and Canadians need only to look at the world at large to know how highly favored we have been, how fortunate we are in this land of freedom and prosperity, how lovingly protected by the benevolent Providence of God from so many misfortunes that afflict our brothers and sisters in Ukraine. They suffer in slavery, enchained by the Russian imperialists, they are deprived of the necessities of life by the satraps of the Kremlin, they live in fear for their life and home, while we in Canada and the United States are enjoying full freedom and the blessings of the Constitution which is not like in the Soviet Union, a scrap of paper, but the foundation of our daily life, of our security and happiness. How did we deserve such blessings while millions of our Ukrainian brothers under the Russian yoke are suffering from every kind of want and fear? Are we grateful for the blessings we are enjoying in this country?

* * *

Thanksgiving Day gives us the opportunity to recognize God as the supreme Source of all our blessings, for He is the Almighty Creator of everything. Nothing can exist, unless He creates it. Besides, He must maintain it in existence, for it would return into nothingness, if He left anything to itself.

Unfortunately many 'modern' people use God's gifts without remembering their Giver and Creator. This is particularly true of men in public life. While stressing the need for thankfulness they 'forget' to mention Him that must be thanked, for He alone is the Source of all our blessings. If we do not thank God, then the Thanksgiving Day is meaningless. For this reason, both the press and men in public life must recognize God as the Author of everything for which we are thankful, for such recognition is the core of Thanksgiving Day.

* * *

Besides human freedom which we enjoy in Canada and America and of which millions upon millions of people in Europe and Asia are deprived, we must thank God for such gifts as life and its preservation. Life is the first and the greatest gift which God bestows upon men, says St. Alphonsus de Liguori, the founder of the Redemptorist Congrega-

tion. We must thank God for the precious gift of the Catholic faith which millions upon millions of our neighbors throughout the world do not possess. We must thank Him for the great gift of Incarnation through which the Son of God became our Brother and Savior. We must thank Him for the forgiveness of countless sins which we have committed and which He has mercifully forgiven us. We must thank God for the wonderful promises He has made to us in order to encourage us to lead a good Christian life which is the only way to secure eternal happiness hereafter.

* * *

Such thoughts must fill our minds and hearts on the Thanksgiving Day. Our gratitude to God should make us humble at the sight of such a goodness and bounty, because each of us has sometimes abused these priceless gifts to offend our Heavenly Father, the source of these wondrous gifts which we did not deserve at all. An act of contrition should accompany our thanksgiving, because so often we were not what our Maker expected us to be.

Realizing our ingratitude and God's goodness, let us couple our thanksgiving with a sincere plea that all of us may continue to be blessed by God and favored by His loving Providence as long as we dwell upon this dusty planet. Let us ask Him to watch over us while we live, and protect us at the hour of our death that we may return to Him as good children and receive His fatherly blessing which will make us happy forever in paradise.

* * *

Besides God we should thank all those fellow citizens that serve our temporal needs, for they perform their daily duties for our benefit, for instance, the milkman, the mailman or the policeman. A "thank you" should be our appreciation of their efforts.

We must thank our teachers who spend hours preparing their lessons that we may become wiser and more learned in a world in which the unlearned and the uncultured lead a miserable life.

We must thank those who serve us in the restaurants, the bus drivers that dispense us from the necessity of walking, the pilots who make our travel much faster, the firemen that risk their lives to keep fire out of our houses, the priests that explain to us such vital and personal problems as "Who am I? Where did I come from? What am I supposed to do upon earth? What will happen to me after I leave this dusty and sometimes unfriendly planet?", etc. Such problems are personal, not like the one "Whether there are people living on Mars or Venus?"

* * *

Unfortunately it seems that many things are taken for granted, as if we deserved all those wonderful goods which we are enjoying, and for this reason we are forgetting to say "Thank you" for these big and small favors. We are pleased when we hear these two words from the persons who benefit from our own sacrifices. The lack of good manners makes us forget them. Or is it the pride that lets us skip them over when they should be said? Are we self-sufficient or do we think so? It is an act of nobility to give credit to those who do good to us. It is the sad privilege of the mean to be ungrateful.

Each of us should ponder on these things on the Thanksgiving Day, practise kindness and gratefulness in our daily life and work, especially within the family—a husband with his wife, a wife with her husband, children with their parents, —teach them to our children who in turn will teach to theirs.

We know, at least most of us do, how to ask for a favor, but most of us also forget to thank when the favor is received or the service done. When we start driving a car, we usually cross ourselves and ask God to protect us. Back home, after a happy trip, when we park the car, why should we forget to say, "Dear God, thank You for everything" or to make another sign of the cross saying, "Glory be to the Father, the Son and the Holy Spirit. Amen". It costs so little. But we omit it through forgetfulness and ungratefulness, something of which we cannot be very proud.

KEEP IT OUT

All the water in the world,
However hard it tried,
Could never sink a ship
Unless it got inside.

All the evil in the world,
The blackest kind of sin,
Can never hurt you one least bit—
Unless you let it in.

From The Live Oak

CatholicEtte

THE NAME DROPPER

by John Zubaly

MUCH ado is made nowadays about the practice of name dropping which is done to make the listener to believe that familiarity exists between the talker and a prominent person where actually the speaker is not even acquainted with the person he is discussing. No matter whether the name be junior or senior, or this or that number, or whatever origin, one's name is a very personal label. It identifies one as to his or her standing on earth.

On occasion a person will smile or laugh at a name. Then, sometimes it is changed. However, one still hears the expression: "Does the name ring a bell?"

As is well known, every Sunday morning one hears church bells ring out to call all to church. God is a familiar name to all Christians.

Again—"The face is familiar, but the name escapes me", is another of the quoted statement. His face is familiar to most Christians throughout the world. His Countenance has been recorded in books, painted and written about. His Holy Name escapes no one, unless the individual prefers it that way.

During one's conversation His name will come up, sometimes in the proper ways it should be used with reverence; but, unfortunately, many times in cursing. It would be a good thing, if lips using His name in vain would drop this discouraging practice!

He who drops the name of God in his daily living indeed loses all that is required of one called a Christian. Although the name dropper may not be on speaking terms with a famous person, he can be on speaking terms with the most famous of all human beings, God —**through prayer!**

CHRISTIAN CHARACTER

Thus we shall no longer be children tossed to and fro and carried about by every wind of doctrine, which wicked men devise with the ingenuity and cleverness that error suggests. Rather by professing the truth, let us grow up in every respect in love and bring about union with Christ who is the head. The whole body is dependent on him. Harmoniously joined and knit together, it derives its energy in the measure each part needs only through contact with the source of supply. In this way the body grows and builds itself up through love (Eph. 4, 14-6).

Do You Read Good Books?

Th. Bleech

When I read books I always have a notebook or a piece of paper handy in order to jot down extracts from the written wisdom of great men or to commit to memory some of the rich passages I chance upon as I progress or digress through the pages. Many of us are capsule readers who like to have everything as short and sweet as possible. We are too impatient for an hour or two with a worthwhile book.

In one rich anthology I came across a masterful dissertation on "Books" by the late Bishop J. H. Schlarmann. Every paragraph is a wealth of meditation. I have excerpted the first and last paragraph of this lengthy treatise. Here they are:

"The newspaper reader lives in a crowd, in the midst of a mob almost; and in such environment it is difficult not to lose the sense of responsibility or to retain a sense of refinement, decency, and self-respect. He becomes callous both to what is noble and to what is vile. The deeds of heroes do not move him, and crimes and calamities only in as much as they minister to his passion for novelty. He is capable even of a semi-conscious longing for wars, famines, floods, and wrecks, that his craving for news may be fed. He tends to become like the Roman multitude, whom the sight of men butchering one another made drunk with pleasure. The houses of the powerful and the rich may be closed against us, but if we are lovers of books, we feel that we are the equals of the best, for we live in the company of prophets and apostles, of philosophers and poets. Socrates will ask us questions, Plato will admit us to his garden, and Cicero, lying at ease in his Tuscalan Villa, will discourse to us of all things.

* * *

"We boast of having talked with a great poet or philosopher, whose books lie unopened on our shelves; and yet the conversation was commonplace, while what there was of genius in the man lives in these dust-covered volumes. If we could go to the tomb of a divine man and wake him and bid him to speak, we should set the world agape and all men would be eager to listen. His book is his tomb, where he lies asleep, ready, if we wish, to shake off his slumber and tell us the best he knew and loved. **As it is well to turn the young loose in gardens and fields, to permit them to wander in woods, over hills, and along flowing streams, so it is wise to place in their hands the best books, helping them to choose what pleases the fancy, quickens thought, raises the imagination, and purifies the heart. To say that we are responsible for what we read is but to say that we are responsible for what we think and do, love and admire, hope and believe.** Books make readers, as opportunities provoke endowments. **They are opportunities for spiritual growth.** In them we discover not gold and precious stones, but ourselves lifted into the light and warmth of all that man knows and God has revealed. To read the best of books it is not enough to be attentive. We must linger in meditation over their pages, as in studying a work of art or a beautiful landscape, we love to stand in silence before it, that so, if possible, we may drink its life and spirit".

* * *

"What a delightful thing it is to come upon a book scarcely known, in which there is the breath of genius".—John Lancaster Spaulding.

"Extol the Lord, our God, and bow down before His footstool, because that too, is holy", the Psalmist exhorts us.

THIS IS OUR FAITH

by Francis Brazier, CSsR.

Bill Perry is a Catholic; Ted Jackson is not. They are officers on board the Tanker "Star of Hope" and they enjoy discussions on the Catholic Faith. Today they speak about Our Lady.

* * *

"Come in, Ted", said Bill as he opened the door of his cabin. "Settle yourself in your favorite chair and try some of my new 'baccy' ".

When both pipes were well and truly lit, Ted asked: "How did God the Son take to Himself a human nature?"

"From the Blessed Virgin Mary, by the power of the Holy Ghost", replied Bill.

"Yes, so I read in my book on the Faith. Will you explain more fully, please".

"Jesus Christ got His human nature from His Mother, Mary of Nazareth, Ted. I can't think of a better way of getting human nature than by being born of a woman".

"That is true, but I thought this Mary was more than a woman. I heard you Catholics worshipped her as a goddess".

"Don't you believe any such rubbish, Ted. Mary was no more a goddess than your own mother. Catholics would laugh at that idea".

"You mean that Mary was just an ordinary woman, like my own mother, Bill?"

"Yes! with a difference".

"Ah! what difference?"

"She was the **perfect** woman, Ted. She is God's masterpiece and was kept by Him free from all stain, especially from what we call original sin. Please don't ask me about that yet, we'll discuss it another time, but except for her wonderful gifts and her perfect sinlessness, she was an ordinary woman, like your mother, born in the ordinary way. We call her parents St. Joachim and St. Anne".

"So Mary was born in ordinary wedlock, Bill. Was Jesus Christ born in the same way?"

"No! Most definitely not, Ted. Jesus had no human Father".

"How do we know that, Bill?"

"Because Jesus Christ has told us so. He is God and so He can neither lie nor make a mistake. He claimed that His Father was none other than God the Father. He was put to death for making this claim and rose from the dead in proof of it, as we saw before".

"Had you said that the Scriptures told us so, I was going to ask you how you knew that the Scriptures were correct, in this matter".

"The Scriptures do, indeed, tell us so. St. Luke gives a full account of the talk of the Angel with Mary, but the guarantee of its truth depends on the divinity of Christ which He proved most of all by His Resurrection from the dead. As St. Paul himself said everything depends on the Resurrection".

"If Jesus had no human father how did Mary conceive?"

"By the action of the Holy Ghost as the Gospel story explains".

Ted thought for a while and then said: "I find no difficulty in that, Bill. If God can produce a human nature in a woman with the aid of a man, surely He, the source of all life, could do so directly by His own power. I have one question to ask you, however. If Mary conceived Jesus by the power of the Holy Ghost, how is it that He is not the father of Jesus?"

"Because Jesus became no new person when He became man. He was conceived of the Father from all eternity my a mental act. At the Incarnation, as we call His becoming man, the Holy Ghost so acted upon or overshadowed the Blessed Virgin (as the Gospel says) that she was able to conceive Jesus as a Son and give Him the human nature He desired in order to redeem us. At His Incarnation Jesus gained not a second father but a human mother".

(Novena).

THINK TWICE

Pray don't find fault with the man who limps
Or stumbles along the road,
Unless you have worn the shoes he wears
Or struggled beneath his load.

There may be tacks in his shoes that hurt,
Though hidden away from view,
Or the burden he bears, placed on your back,
Might cause you to stumble, too.

Don't sneer at the man who's down today,
Unless you have felt the blow
That cause his fall or felt the shame
That only the fallen know.

You may be strong, but still the blows
That were his, if dealt to you
In the selfsame way at the selfsame time
Might cause you to stagger, too.

St. Mary's Mission House, Techny, Ill.

— JOKES —

A pessimist is a driver who is afraid that a lady driver will not be able to squeeze her car into a very small parking space.

An optimist instead is a man who thinks she will not try.

An expert on how to handle the money is a neighbor who will tell you what to do with it after you have spent it.

Experience is a wonderful thing. It helps you to commit the same mistake again and again.

A little boy was explaining to his little brother that it is forbidden to work on Sunday. The little chap replied: "How about policemen? They have to work on Sunday. Won't they go to heaven?"

The little brother got confused and replied: "No, they are not needed there".

Everyone is trying to get a college education. Should that day come, who is going to do the work?

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік XXXIV, ч. 10

Volume XXXIV, No. 10

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Христос живе в Церкві ---------- 1
Місячне Намірення ---------- о. С. Б., ЧНІ. 5
Епохальна Подія ---------- 7
Пресвята Богородиця—наша небесна Покровителька ---------- 9
Княгиня Ольга ---------- 12
Моя Церква й я ---------- о. Р. Ганас 14
Хотів Би Ти Знати? ---------- 16
Українська Духовість ---------- о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 18
Спільне життя людства ---------- о. Роман Хом'як, ЧНІ. 21
Релігійна організація та бібліотеки ---------- о. С. С. Шавель, ЧНІ. 22
Бог карає неслухняні діти ---------- М. Щ. 24
Занедбаний обов'язок ---------- В. Буженко 30
Татарські люди ---------- 31

Christ Loving King ---------- 33
Meditations On The Rosary ---------- His Holiness Pope John XXIII 35
Interview with Bishop V. Malanchuk ---------- 41
"The Car" ---------- Betty Merczyk 43
Catholicism in Ukraine Now ---------- 45
I'd Like to Know ---------- 46
Saint Luke, Evangelist ---------- 48
Christian Attitude to Race and Nationality Differences ---------- Stephen Prystupa 50
Fear Not, Help Is On The Way ---------- 52
Why Don't We Have Enough Priests? ---------- M.S. 52
How Wise Are We? ---------- Bro. Vincent, CSsR. 54
My Prickly Problem ---------- M. Schudlo, CSsR. 56
The Good Old Days ---------- Th. Bleech 57
Thanksgiving ---------- M. Schudlo, CSsR. 59
The Name Dropper ---------- John Zubaly 61
Do You Read Good Books? ---------- Th. Bleech 62
This Is Our Faith ---------- Fr. Brazier, CSsR. 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИСТОПАД
1962
NOVEMBER

REDEEMER'S

VOICE

СВ. АРХИСТРАТИГ МИХАЇЛ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

ПРО існування Св. Михаїла знаємо зо Св. Письма. В книзі Пророка Даниїла (12, 1) говориться про його силу й опіку: "Ось Михаїл, один з перших князів прийшов мені в поміч... В цілім змаганні ніхто не помагав мені, тільки Михаїл, наш князь... По довгих досвідах встане Михаїл, великий князь, що вставляється за синами свого народу... В той час вийде твій народ на волю". В Новому Завіті в книзі Об'явлення Св. Івана розказується про заповітний змаг поміж Архистратигом Михаїлом і Сатаною: "І сталась на небі війна: Михаїл і його анголи вчинили зо змієм війну. І змій воював, але його анголи не встоялися і вже не знайшлося їм місця на небі. І скинений був змій великий, вуж стародавній, що зветься диявол і Сатана, що зводить всесвіт, і скинений був він додолу, і з ним і його анголи були скинені" (12, 7-10).

—o—

Господь Бог хоче, щоб кожне розумне сотворіння, ангол чи людина, заслужило собі щастя і нагороду ціною завзятого і великодушного змагання-боротьби. Згідно з цим Божим законом вільна і розумом обдарована істота повинна віддати для доброї справи всю свою енергію, і свою волю скерувати на службу великих чеснот Добра, Правди і Краси. Господь Бог Сам є в силі побороти всі вражі сили, але з великої Своєї доброти заставив Св. Михаїла і нас людей до цієї всесвітньої боротьби, щоб ми брали участь в ділі найвищого

Володаря неба і землі.

—o—

Запеклий бій, започаткований Св. Михаїлом на небі, продовжується посьогодні на землі. Він кипить і шаліє між демоном і його слугами та людством під об'єднаним, під прапором Христа-Царя. І сьогодні сили супостата силкуються здвигнути проти Бога людські маси, народи і держави. Але ніколи не може дійти до капітуляції перед злом, бо замирення між Архангелом Михаїлом і Люципером, між табором Христа і анти-Христа не може існувати, як не може співіснувати вогонь і вода, як виключає світло тьму і день ніч. Бій напевно закін-

читься перемогою добра і розчавленням пекельних сил.

Ворог хоче затуманити вірою просвічені уми, хоче вкинути в багно безбожництва освічені ласкою серця, затруїти молодь численних народів чадом матеріялізму, закувати всю земну кулю в ярмо поганства, рабства і насильства.

Чимало мільйонів людей стоїть тепер у відкритій боротьбі проти заклику Св. Михаїла: "Хто яко Бог" (Мі-ха-Ель). Існують групи 'вчених' і письменників, які поставили собі за завдання ограбувати Христа з авреолі Божества і виключного права рядити всесвітом. Їм хочеться переконати маси, що Христова Церква це виключно людська установа, що мораль особиста, громадська і державна залежні не від вічного Божого закону, а від особистих чи політичних химер і комбінацій.

—o—

Почитання Св. Михаїла і підляглих Йому анголів утверджувалося в Христовій Церкві вже від перших століть. В проскомидії Служби Божої Св. Івана Золотоустого (IV століття) зобов'язаний священик нарізувати частиці і уставити їх на дискосі праворуч від Агнця на честь "святих безплотних сил небесних", яких вождем є Архангол Михаїл. На Сході, у Візантії, повстало (приблизно у V сторіччі) свято Св. Михаїла та інших безтілесних сил. Там утвердився звичай присвячування кожний понеділок тижня "святим анголам". Зо Сходу почитання Св. Михаїла поширилося і на Захід. У 6-ому сторіччі (590-604) Папа Григорій Великий заявив таке: "Кожний раз, як щось героїчного доконується в Церкві, то за переданням приписуємо цей подвиг помочі Св. Михаїла". В тому ж часі повстав у Візантії архитвір духовної поезії т. зв. "Акафист Св. Архистратигові Михаїлові і прочим безплотним силам". Ще давнішою є молитва, де військо Св. Михаїла поділяється на три єрархії і дев'ять чинів: "Анголи, Арханголи, Начала, Власті, Сили, Господства, Престоли, Херувими і Серафими моліть Бога за нас грішних".

—o—

Київські князі Аскольд і Дир охрестилися в 865 р., княгиня Ольга в 957 р., а Володимир Великий, як відомо, 988 охрестив Україну, і відтоді християнство і почитання Св. Михаїла поширилися по всій українській землі. Сотні манастирів, тисячі церков і братств носили ім'я Св. Михаїла, як свого Покровителя й Опікуна. Чимало князів, козацьких полководців і мільйони вірних мали і мають ім'я Св. Михаїла.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25¢.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прише марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ЩОБ СВЯТІШИЙ ОТЕЦЬ ПРИ ПОМОЧІ СВЯТОГО ДУХА МУДРО Й УСПІШНО ПРОВОДИВ ВСЕЛЕНСЬКОМУ СОБОРОВІ

Наміреннія Апостольства Молитви на місяць Листопад благословлене Святішим Отцем.

ДРУГИЙ Ватиканський вселенський Собор вже розпочався. В найбільшій на світі церквсі Св. Петра в Римі зібралося понад 2,500 єпископів Вселенської Церкви під верховним проводом вселенського Архиєрея Івана XXIII, щоб нараджуватися над найважливішими справами цілої Христової Церкви. Завдання цього Собору дуже велике й трудне, особливо через надзвичайно складні обставини, серед яких живемо, і також через великі переміни в світі, що відбуваються на наших очах. Світ у великім замішанні: темні хмари фальшивих наук, з'усилля безбожництва й різних ворожих філософій стараються знищити християнство з його двотисячними надбаннями і перемінити всіх людей у бездушні істоти, позбавлені людської гідности та сковані неволею ложі, страху й насилля. Як колись огнений стовп провадив вибраний нарід серед ночі до Обіцяної Землі (Ісх. 13), так сьогодні Христова Церква є тим ясним світлом, що серед хаотичної темряви ворожого світу вказує шлях правдиво християнського життя, що є одинокою умовиною захована людської гідности, мирного пожиття людської спільноти й вічної щасливости. Вселенський Собор є найторжественнішим виразником навчання Христової Церкви.

Вселенський Архиєрей як наслідник Св. Петра в його уряді пастиря цілої Церкви ("Паси Мої ягнята... Паси Мої вівці!" Іван 21) має бути скелею й основою Христової Церкви (Мат. 16), тому він є верховним провідником вселенського Собору. Тож його обов'язки дуже великі, бо він своїм проводом має причинитися, щоб Собор ясніше висвітлив Божі правди, вказуючи на всі блуди сьогоднішнього протихристиянського навчання. Завданням Св. Отця є так проводити Собор, щоб він подав нові засоби так у душпастирській праці, як і у суспільних питаннях, щоб через цей Собор Св. Церква відродилася діянням Святого Духа.

—o—

Як колись по зісланні Святого Духа апостоли зібралися в Єрусалимі під верховним проводом Св. Петра, щоб нарадитися над справами Церкви й опісля поширити Св. Євангелію до найдальших країн землі, так сьогодні єпископи Христової Церкви, наслідники апостолів, під верховним проводом наслідника Св. Петра, Папи Івана XXIII, зібралися в Ватикані на вселенський Собор, щоб рішати важливі питання, що заторкують Христову Церкву, щоб ця Церква по цім Соборі ще краще заясніла як "стовп і підвалина правди" (I. Тим. 3, 15) серед загальної непевности й замішання, що заволоділи сьогоднішнім світом.

Цей верховний провід Святішого Отця має бути розумний, щоб Собор ясно висвітлив Христові правди й перестеріг християн перед усіми ложними науками, що не раз під фальшивими кличами стараються поборювати евангельські правди. Цей провід Святішого Отця має бути успішний, щоб усі рішення Собору вповні відповідали потребам сьогоднішніх часів, коли то шаленний поступ у техніці старається від'ємно впливати на основні засади моралі й затирати різницю між правдою і фальшом, між добром і злом.

Це завдання переходить людські сили, тому тут конечна надзвичайна поміч із неба.

Вселенський Собор—це найвищий представник воюючої Церкви, "Церкви в боротьбі". З ким ведеться ця боротьба? Св. Апостол Павло відповідає (Ефес. 6, 12 і сл.): "Бо ми не маємо боротися проти тіла й крови, а проти начальств і властей, проти правителів тьми віка цього, проти піднебесних духів злоби". Дальше Апостол завзиває: "Тому візьміть збрую Божу..., всякою молитвою і просьбою молячися кожного часу духом". До таких молитов завзиває Папа Іван XXIII в своїй енцикліці "До катедри Петра": Добрий вислід майбутнього Собору залежить від молитов усіх вірних більше, ніж від людських старань. Тому ми завзиваємо вас, щоб ви заносили до Бога ці благання..."

Тому оживім наші серця більшою ревністю в наших молитвах в наміренні Вселенського Собору, зокрема, щоб Святий Дух особливішим способом помагав Святішому Отцеві в його уряді верховного провідника Собору. Оживім ці молитви духом глибокої покори й дитинного довір'я та витривалости. Що більше? Нехай ціле наше життя в часі цього Собору буде неначе одним благанням. Слитаєш, як? Рано по пробудженні пригадай собі, що Бог, твій Небесний Отець, глядить на тебе, тож звернися до Нього в сердечній молитві, скажи: "Мій Боже, в глибокій покорі віддаю Тобі поклін і жертвую Тобі всі мої гадки, слова, діла й терпіння цього дня в наміренні вселенського Собору. Пресвята Тройце помилуй нас. Св. Церква в потребі. Господи, пошли Свого Святого Духа, щоб був з Отцями Собору, зокрема з вселенським Архиєреєм; благослови ці наради, щоб їх рішення якнайбільше причинилися до віднови Церкви. Ісусе, Св. Церква це Твоє Таїнственне Тіло, якого я негідним членом; тому цей Собор—це також моя справа. Тож благаю Тебе, Ісусе, будь заєдно з цим Собором. А ти, Пресв. Богородице, своїми молитвами виєднуй благословення для Собору; ти Путеводительниця і Провідниця, тому веди цей Собор до світлої побіди правди над ложжю, добра над гріхом, любови над ненавистю, щоб у світі запанувало царство Христа, царство правди, любови і миру. Амінь."

Місійне наміреннія: Щоб наука й суспільна акція Церкви заховали менше розвинені краї від безбожного матеріялізму.

Грудень: Загальне наміреннія: Щоб другий Ватиканський Собор був вимовним свідоцтвом правди, єдности й любови Церкви.

Місійне: Щоб Христова Євангелія була проповідана більш успішно поміж мусулманами.

Папство і Апостольська Колегія

о. М. Щудло, ЧНІ.

ПАПСТВО і Папський примат має найперше єднати Апостольську Колегію, в яку входять усі католицькі єпископи цілого світу. Єдність Апостольської Колегії має запевняти єдність віри і моралі між Христовими визнавцями, бо Папський Примат досягає вірних через цю Колегію.

Нема сумніву, що Петро, як видимий заступник Спасителя на землі, отримав юридичний примат у Його Церкві (Мт. 16, 18). Водночас апостол Павло ясно заявляє, що Апостоли є так само подібною до Петра підвалиною (фундаментом) Церкви. Пишучи до християн у Ефезі Св. Павло каже:

"Ви вже не чужинці і приходьки, а співгромадяни Святих і члени Божої Родини. Ви є будівлею, побудованою на фундаменті апостолів..., де наріжним каменем є Сам Ісус Христос. На Нім вся будівля сильно споєна росте в святий храм у Господі. В Нім ви так само будуєтеся Святим Духом, щоб статися Божим помешканням" (Єф. 2, 19-22).

Апостоли є співпідвалинами Церкви, бо вони так само як Св. Петро отримали від Христа владу в'язати і розв'язувати: "Що зв'яжете на землі, буде зв'язане в небі, і що розв'яжете на землі, те буде розв'язане в небі" (Мт. 18, 18).

З цих текстів виходить, що якась співгармонія має існувати між владою Петра і інших Апостолів. Яка ж це співгармонія? Св. Петро, як твердив Папа Інокентій в листі до царгородського патріярха, "Apostolicae Sedis", отримав таку владу, що ніхто без волі самого Петра не може послуговуватися нею, бо це його влада. Зате влада інших Апостолів така, що треба виконувати в єдності зо Св. Петром.

—o—

Якщо ж влада примату це привілей самого Петра, то варто б знати, чи ця влада є абсолютна і не має ніяких обмежень? Ні, ця Петрова влада має два ограничення. **Поперше** Сам Спаситель ограничив її, обмежовуючи її до цілей, для яких подав її Свому видимому заступникові. Ця влада дана Петрові, щоб будував, а не руйнував Христову Церкву.

Подруге ця Петрова вдада так само деяк обмежена Самим Христом у цім значенні, що Спаситель установив Апостольську Колегію. Петро це головний Архитект. Апостоли це його співпрацівники в будові Христової Церкви на землі.

З цього виходить, що хоч Петро є найвищим Архипастирем Христової Отари на землі, все таки він **не годен і не може** виконувати своєї найвищої влади через інших помічників аніж ті, яких Сам Христос зазначив йому, бо Апостоли так само от-

римали таку саму як Петро пастирську владу над цілою Церквою, яку мають виконувати в злуці з Петром і залежно від нього: **Ідіть і вчиніть всі народи Моїми учнями!** (Мт. 28, 19).

Якщо ж Апостоли отримали подібну до Петрової влади над цілою Христовою Отарою, то ми не годні вповні зрозуміти значення Папського примату, не включивши в нього одночасно й колегіяльного аспекту цебто ролі інших Апостолів і їхніх законних наслідників у виконуванні пастирської влади над християнами. Отак слід розуміти взаємовідносини між Петром і Апостольською Колегією, яку Сам Спаситель подав йому до помочі в спасінні світу.

Отож воно не можливо вповні зрозуміти значення і завдання папського примату, якщо не окреслимо одночасно і влади єпископів, що є наслідниками Апостолів, бо воно не можливо догматично дефініювати Папської влади, не окресливши водночас і влади інших членів Апостольської Колегії, бо ці члени творять частину церковної єрархії. Ввесь Єпископат Церкви це один організм. Папа теж належить до цього організму, бо він є одним із єпископів Христової Церкви і Апостольської Колегії.

Теперішній Сабор напевно займеться цією справою докладніше ніж І. Ватиканський, що з браку часу і непевного політичного положення тодішнього світу не мав змоги насвітлити цієї важної справи. Щоправда, останній Собор заявив, що Папа як Христовий Намісник має **звичайну і безпосередню** юриздикцію над всіма вірними. Як тоді погодити з нею так само безпосередню і звичайну юриздикцію поодиноких єпископів у своїх єпархіях над повіреними їм вірними? Теперішній Собор напевно покаже, який балянс панує між цими двома звичайними юриздикціями, бо вони напевно ні не противляться, ані не виключають одна другої.

Як функціонує Апостольський Примат?

Дії Апостолів свідчать, що Петро мав надзвичайну повагу між Апостолами, і це слід приписати його приматові над ними. Як він заговорив про поведінку навернених поган і про те, що вони не зобов'язані придержуватися суто жидівських традицій, то **ціла громада замовкла** (Дії: 15, 12). Ця ж громада була зібралася на перший собор, щоб рішити, як мають поступати новонавернені з поганства християни. Одні твердили, що на них слід накладати жидівські обряди, інші заперечували. Тоді встав Петро і рішив цілу справу. Всі з ним погодилися і спір закінчився. Ціла картина, описана в діях Апостолів, піддає ідею, що Петро виконував свій примат в злуці з іншими Апостолами. Шкода, що ця справа не є ясніше представлена при нагоді згаданого апостольського Собору, що за життя Петра відбувся в Єрусалимі.

—o—

Що ж властиво Спаситель хотів, як надавав Петрові першенство між Апостолами? Він вчинив його лідером колективної місії. Петро—провідник у поширенні Євангелії, а Апостоли—його помічники. Всі Апостоли це підвалина Церкви, а Петро це угольний камінь цієї Божої будівлі. Петро так злучений із Апостолами, як фундамент дому злучений із наріжним каменем. Ніхто не годен розділити їх, не повалюючи будівлі. Отож не вільно відділяти Петра-Папи від єпископів, ані єпископів від Папи, як не можна відділяти голови від тулуба, бо йнакше знищимо живу людину і перетворимо її в бездушного трупа. Це голова керує членами тіла, а члени піддержують голову. Як Христос запевняє Церкві невидиму одність, так Петро має запевняти їй видиму єдність. Кожен Апостол належить до одности з Петром, хоч при тім задержує свободу діяння, особисту ініціятиву і відповідальність за повірені йому душі.

—o—

Рація різнородности

Яка причина цієї колегіяльної будови церковної єрархії? Причина цього лежить у тім, що поле діяння зазначене Апостолам було дуже розлоге цебто цілий світ. Цей же світ складається з різних рас, народів, культур, звичаїв, способу думання і діяння. Те все вимагає багато працівників з різними вдачами, щоб вони могли успішно посередничити між Христом і поодинокими народами. Ось тому Спаситель потребував заступників і посередників в усіх частинах світу, щоб вони голосили народам Його Євангелію. Цими посередниками і заступниками були зразу Апостоли, а тепер є єпископи, наслідники Апостолів.

Кожен Апостол був посередником між Христом і душами, тому отримав від Самого Христа пастирську владу, що є часткою Христової влади. Цю ж владу кожен має виконувати в згоді та гармонії з іншими Апостолами під проводом Христового Заступника Петра. Загал католицьких богословів твердить, що величезна місія Апостолів вимагала сама такого заряджения з боку Христа. Кожен Апостол мав повну владу, щоб належно виповняти дане йому завдання, але треба виповняти це завдання не тільки в порозумінні та згоді з іншими Апостолами, але й під найвищим проводом Петра, йнакше не було б однозгідности в праці, а брак однозгідности і напрямку негативно відбився б на самій праці, бо спричинив би хаос між Христовими працівниками. Христос, бувши Богом, не міг позволити на подібне безладдя.

—o—

Апостоли використовували дану їм Христом владу. Вони не тільки засновували християнські церкви, але й зазначували для них єпископів і при тім надавали їм владу провадити їх. Отак встановлені Апостолами єпископи ставали посередниками між Христом і своєю отарою в повіреній їм Церкві.

Отак нові Єпископи, наставлені Апостолами, входили до Апостольської Колегії і продовжали її існування в Церкві. Вони мали повні права і юриздикцію, за винятком спеціяльних привілеїв, от хоча б особистої непомильности і загальної на цілий світ юриздикції. Це були особисті привілеї Апостолів, які скінчилися з їх смертю.

Отак через те, що всі єпископи входять до Апостольської Колегії, в Церкві залишається повірена Апостолам місія голосити Євангелію по цілім світі.

Це самозрозумілий факт, що Апостоли чи їх законні наслідники, працюючи в різних краях і між різними народами, застосовували навчання Євангелії до ментальности і культури згада-

них народів. Отак повстали різні обряди і різні національні Церкви, які є національними в формі через народні звичаї, культуру, історію, тощо, але заразом залишаються вони частинами всесвітньої Христової Церкви, бо мають ту саму віру, мораль, Заповіді та найвищий провід цебто признають першенство Петра і його законних наслідників, Папів. Петро в своїх наслідниках Папах чуває над розвоєм Церкви і порядкує в загальних рисах діяльність всіх єпископів, що в єпископстві є його братами. Отак зберігається рівновага між приматом Папи і юриздикцією поодиноких єпископів. Так Папство являється знаменитим засобом єдности віри і моралі між визнавцями Святої Євангелії.

Як Петро не міг відкинути співпраці інших Апостолів, бо Христос призначив їх йому за помічників, так Папа не може скасувати уряду єпископів або повернути їх у своїх "генеральних вікаріїв", бо Сам Спаситель призначив їх за помічників і співпрацівників у спасінні світу.

Отак до 1054 р. цебто до фатального розділу між Сходом і Заходом за Папи Лева IX і царгородського патріярха Мих. Керулярія християнський світ розумів ролю Папства і розкинених по всім світі Патріярхів і Єпископів *).

Належно зрозуміле і виясненене поняття Папства зовсім не виключає існування автономних і національних Церков, бо кожен східній патріярхат був автономною одиницею в Христовій Церкві до 1054 р. і ніякий Папа не осуджував цього факту.

*) Le catholicisme de S. Augustin, t. 2, pp. 411-72 by Batiffol. Der Kirchenbegriff de Hg. Augustinus, by F. Hoffmann, 1933, pp. 425-455.

ВДЯЧНІСТЬ ЗВІРИНИ—ЛЕВА

В сьогоднішнім світі є багато невдячних дітей. Їхня невдячність сильно ранить серце батьків і стягає Божі кари. Нехай невдячні діти почують оцей приклад, щоб навчилися вдячности від нерозумного звіряти лева.

Св. абат Гарасим ішов пустинею. Подибав лева, що йому в ногу була залізла колючка. Лев страшно вив з болю. Святий старець змилосердився над бідним левом, витягнув колючку і зав'язав рану хустинкою. Вдячний лев відтоді ніколи не покидав святого старця. Пішов за ним до монастиря і там послуговував ченцям-еремітам, сторожачи їхню монашу обитель.

Коли ж абат Гарасим помер, то вдячний лев пішов на його гріб і так довго не брав ніякої поживи, поки не помер із голоду на гробі свого добродія.

Який це чудовий приклад вдячности! Бідне нерозумне сотворіння так сильно полюбило святого абата Гарасима за те, що витягнув йому колючку з ноги. Скільки ж більше діти повинні любити, шанувати і дбати про своїх батьків, що по Бозі є їхніми найбільшими добродіями на землі! Бог любить і благословляє добрі діти, які шанують власних батьків і в потребі послуговують їм. Зате Він тяжко карає невдячні діти, що зневажають, цураються і не дбають про тих, що привели їх на цей світ і дали їм преційний дар життя.

ЛИСТОПАДОВИЙ ЗРИВ

БУВАЮТЬ славні події в житті народів, які викликують у них почуття гордости й охоту до геройства, бо розбуджують нові енергії до праці та самопосвяти для добра своєї батьківщини. Греки досьогодні не забули славної битви Леоніда з персами в Термопільським провалі, де три сотки відважних вояків потрапили стримати величезну армію перського короля, який напав на Грецію та намагався поневолити цей свободолюбний нарід. Італійці досьогодні оспівують повстанські дії Гарібальдого, що потрапив з'єднати поділену на різні частинки країну й створити модерну Італію. Французи досьогодні гордяться воєнними подвигами Наполеона І, що своїм військовим геніем потрапив поставити на ноги занархізовану Францію та кинути її війська на підбій Европи.

Український нарід так само має в своїй історії славні події, що повинні ободрювати його серед сьогоднішніх прикрих обставин, в яких опинився через поневолення большевицькою Москвою. Одна із цих недавніх, свіжих подій це **листопадовий зрив** нашого народу за свободу та волю страждальної Батьківщини. Цей зрив був врочистим виконанням заповіту нашого віщого поета, незабутнього Тараса Шевченка, який отак промовив до нашого народу, заки відійшов з цього світу в 1861 р.:

Як умру, то поховайте мене на могилі...
Поховайте і вставайте, кайдани порвіте...

Треба було ждати довгих сто літь, заки трапилася нагода виконати волю великого Тараса, зірватися до бою за волю батьківщини і окропити її живою кров'ю, щоб вона видала з себе героїв і героїнь, що вестимуть її крізь темряву московського гнету і винищування, доки не доведуть до повної незалежности і дійсної свободи, в якій кожен українець і українка почуватиметься хазяїном у рідній хаті...

Джерело Першого Листопада

Західня Україна опинилася під австрійським пануванням у 1772 р., як Австрія, Росія й Прусія поділили між себе давню Польщу. Під австрійським пануванням Західня Україна цебто Галичина постійно розвивалася й політично дозрівала до зриву, що відбувся 1 листопада 1918 р., коли наші військові частини перебрали владу в столиці Західньої України і вивісили синьожовтий прапор на міськім ратуші як символ, що княжий Львів став серцем і столицею новостворено західньоукраїнської держави.

Листопадовий Зрив був дійсним геройським учинком і подвигом тодішніх українських провідників, бо може ніякий

нарід в Європі не доконав такого великого діла такими малими й незначними силами, як це вчинили західні українці.

Щоправда, на руїнах Австрії повстали численні держави, от хоча б Чехословаччина і Польща, але ці народи мали до цього належну підготовку, вишколені кадри науковців, організаторів, дипломатів і вищу військову старшину, чого в великій мірі бракувало тодішній Західній Україні, бо саме на передодні першої світової війни наш нарід в Галичині почав дійсно політично й національно зростати в самостійну націю.

Ріст був повільний і тяжкий, бо не було згоди між самими українцями. Одні з них розчаровані в Австрії з надією споглядали на сусідню російську імперію та сподівалися, що матушка-Росія принесе волю Західній Україні. Це були так-звані москвофіли. Щоправда, вони не мали в своїх руках керми нашого національного життя; все таки своїми поступками і пропагандою розбивали вже й так не надто численні наші народні сили і так спиняли працю над повним усвідомленням широких народних мас і підривали їх довір'я до національних провідників, які мріяли про незалежність України, а не про ласки російського царя або австрійського цісаря.

Були теж між нами численні радикали, що ослаблювали мораль і віру народу, бо ширили між ними антиклерикалізм, викликаючи недовір'я до Церкви і її провідників, що тоді були в нас найчисленнішими лідерами народу.

Не бракувало теж і соціялістів, що мріяли про всесвітнє братерство народів, в якім і наш безталанний нарід мав так-само знайти собі "куточок" і сяке-таке прожиття.

Не зважаючи на всі ті внутрішні слабості нашого проводу та народу, все таки—на наше щастя—знайшлися люди, які станули на висоті великого завдання, щоб відбудувати незалежну Україну, от хоча б Романчук і Петрушевич.

Зразу вони сподівалися, що Австрія добровільно дасть волю нашому народові, що входив у її склад, але сильно розчарувалися. Австрія не числилася з нами, а помагала нашим національним ворогам. Неприхильне становище Австрії викликало сум у серцях наших народних провідників.

Нараз пожежа російської революції, в якій українські полки відограли дуже важну й активну ролю, просвітила Західню Україну. Наші східні придніпрянські браття почали будувати вільну Україну на румовищах царської імперії. Це не могло залишитися без впливу на Західню Україну.

Розвал російської імперії був провісником упадку Австрії, не зважаючи на те, що німецько-австрійські війська зайняли частину колишньої царської держави. Під кінець 1917 р. становище Австрії постійно та скоро погіршувалося, і тому її повний розвал був тільки питанням часу. Ждучи на свою природну смерть, пережита Австрія навіть погодилася створити з Галичини і Буковини осібну провінцію та влучити її як автономну у склад "перетвореної та демократично переродженої Австрії", як це від половини 19-го століття мріяло галицьке громадянство, але не могла виконати своєї обітниці. Аж при кінці вересня 1918 р., як її союзниця Болгарія скапітулювала

перед військами Антанти, Австрія поважно захотіла перетворити всі підбиті народи в складові частини нової монархії під проводом австрійського цісаря. Це мала бути федерація вільних народів, які лучив цісар у Відні.

Хоч на папері Австрія погоджувалася на повну автономію Галичини-Буковини, у практиці вона не була щира, бо рада цісарських міністрів не хотіла передати українцям влади на українських територіях імперії, хоч на мировій конференції в Бересті 9. 2. 1918 р. вона була зобов'язалася це вчинити.

—o—

Ось тому наші політичні і військові провідники рішилися на діло, що відновило самостійну українську державу на землях Західньої України. Січові Стрільці відограли тут головну ролю, бо це вони провели перевороти у Львові та інших містах, перебираючи владу від Австрії. По наших містах і селах залопотіли синьожовті прапори та з тисячних грудей линув спів: **Ще не вмерла Україна!**

—o—

Хоч Листопадовий Зрив не приніс остаточної волі нашому народові, бо боротьба була затяжка для наших скромних сил, все таки цей Зрив відновив українську свідомість у широких масах нашого народу, виявив світові правду про Україну та переконав наших противників, що Україна не зложить зброї поти, поки наша батьківщина не стане вільною та "не засяде в народів вільних колі", як писав Іван Франко.

Українські батьки і матері Америки і Канади повинні пригадувати це своїм дітям, щоб вони знали, хто вони такі і що таке Україна.

ПОДЯКА

Буенос Айрес, дня 3. 9. 1962

Слава Ісусу Христу!
Високопреподобний Отець Михайло Щудло, ЧНІ.,
Йорктон, Канада.

Високопреподобний Отче,

Щиро дякую за милий дар "Велич і Обов'язки Священика" разом з Вашою ласкавою присвятою.

Особисто радо користатиму з цієї цінної книжки у моїх духовних читаннях.

Зі щирого серця благословлю Вас усім добром.

Щиро відданий Ваш у Христі Ісусі,

✠ АНДРЕЙ

ЗГІРШЕННЯ В КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ

Не один некатолик дивується, як у католицькій Церкві, що є єдиною правдивою Христовою Церквою, можуть бути згіршення цебто недобрі християни?

Не дивуйтеся! Чи ви бачили колись гарне, погідне та зорями засіяне небо? І ось нагло одна з них упаде, згорить і перестане світити? Чи небо стало погане і стратило свою красу тому, що одна зоря зникла? Так само упадок і лихе життя деяких католиків не нищать краси Христової Церкви. Вона дальше залишається божественною інституцією, що веде людей до спасіння. Хто не дає себе вести, той сам буде відповідати за власне прокляття!

Інтервю Редактора Голосу Спасителя

З ПРЕОСВЯЩ. КИР ВОЛ. МАЛАНЧУКОМ, ЧНІ.,
єпископом для українців католиків у Франції
(1 серпня 1962)

1) Ваша Ексцеленціе, з якої нагоди Ви прибули до Канади?

Я приїхав, щоб узяти участь у ювілейних святкуваннях Українців Католиків з нагоди 50-ліття встановлення нашої Єрархії на цім континенті.

2) Читачі Голосу Спасителя зацікавлені працею Вашої Ексцеленції між нашими братами в Франції. Чи ця праця так виглядає як у Канаді й Америці?

Праця в Франції більше менше так само виглядає в Франції, як у Канаді й Америці з тою різницею, що тут наше релігійне і національне життя сильніше розвинене і зорганізоване ніж у Франції.

3) Скільки українців під цю пору проживає в Франції?

Всіх українців так тих, що прибули перед першою світовою війною в 1914 р., як і новоприбулих по другій світовій війні, буде около 35,000. З них около 30,000 це католики, а 5,000 це православні.

4) Як французи ставляться до нашої Церкви в Франції?

Дуже добре, бо вони обзнайомлені з різними східніми обрядами через те, що колись мали колонії на Сході.

5) Чи є добра співпраця між українцями католиками і првославними?

В національних справах є дуже гарна співпраця. Навіть на релігійнім тлі нема ніякої боротьби між нами, бо одні шанують релігійні переконання других.

6) Чи латинська французька єрархія і священство не намагаються латинізувати наших людей?

Ні, зовсім ні, бо вони мають досить праці між своїми французами.

7) Скільки парафій має Ваш екзархат?

Ми маємо 12 повних парафій і деякі місійні станиці.

8) Скільки є в Франції всіх українських священиків?

Преосв. Кир Вол. Маланчук, ЧНІ.

Ми католики маємо 16 священиків, а православні чотири.

9) Чи наші люди в Франції добре держаться свого обряду і народу?

Назагал добре держаться, хоч подекуди можна знайти і тих, що відорвалися від нас через те, що живуть у зовсім не нашім середовищі.

10) Що роблять наші священики, щоб спинити денаціоналізацію між нашою молоддю і дітворою?

Ми маємо власні товариства і школи, до яких пробуємо втягнути всю нашу молодь і дітвору, навчаємо рідної мови, релігії й історії України.

11) Чи молодь, що вже народилася в Франції, ще знає українську мову і історію нашої батьківщини?

Назагал наша французька молодь знає свою мову і почувається українською. Це слід завдячувати доброму національному вихованню в родинах, церкві і товариствах.

Чому люди повинні любити Бога всім серцем?

ЛЮДИНА це розумне сотворіння, що бажає завжди знати, чому так або інакше має поступати.

Он деякі рації, що змушують людей всім серцем любити Бога.

1) Люди захоплюються і подивляють красу, люблять досконалість і добрі прикмети в інших. Краса, доброта, досконалість, відвага, могутність пориває людські серця і змушують любити тих, що мають згадані досконалості. Всі ж ці досконалості сотворінь обмежені та часові. Вони є тільки відблиском вічних і безконечних досконалостей Бога. Дочасні добра, краса, мудрість і мужність це гейби слабенькі відбитки Божих досконалостей. Зрештою людські досконалості є завжди перемішані з недосконалостями... Вони невічні. Час відбере і знищить їх, тому Св. Августин каже: "Не має ніякої вартости все те, що не вічне!"

Бог має всі можливі досконалості в безконечнім ступені. Він безмежно гарний, добрий, могутній, милосердний, багатий...

Його досконалості вічні, як і Сам Він вічний. Він є джерелом усякого добра, краси і мудрости, що спостерігаємо в сотвореннях. Отож слід Його любити всім серцем і всею душею....

Книга Премудрости ганить усіх тих, що захоплюються сотвореними добрами і красою, але забувають про Бога, джерело доброти і краси. "Нехай вони відають, що Господь цих речей є куди кращий, бо первотворець краси сотворив їх. Або якщо вони подивляють могутність і її наслідки (сотворена вселенна з усіма її дивами), так нехай знають, що куди могутніший від них Той, що сотворив їх, бо можна побачити Творця

в величі і красі сотворінь" (Прем. 13, 3-5).

2) Треба любити Бога всім серцем, бо він від віків полюбив людей. Бог любить людей, відколи Сам існує. Ціле сотворення світу і всі вияви Божої могутности це незбиті докази Його любови до людей. "Вічною любов'ю, полюбив Я тебе!" (Єрем. 31, 3). Це ж обов'язок сотворінь любити Творця, це вдячність за сотворення, що змушує людей любити свого предоброго Бога: "Ми любимо Його, бо Він перше полюбив нас!" (І Ів. 4, 19).

Нас іще не було і світ іще не існував, а Бог уже любив нас і споглядав з любов'ю на день нашого народження, ждав на хвилину, коли зможе прийняти нас за свої дітн в святому хрещенні і вділити нам своє батьківське благословення на путь життя! Коли ж Бог любить людей від віків, то чи люди не повинні присвятити Його любові ввесь час свого короткотривалого, земського життя, щоб віддячитися Йому за вічну любов?

Бог не тільки любить людей, але й любить їх безконечною любов'ю. Він зве їх зіницею свого ока: "Хто торкається вас, торкається зіниці мого ока!" (Зах. 2, 8). Що ж дорожче нам аніж зіниця ока? Такі й люди дорогі Богові. Святий Бонавентура, роздумуючи про Божу любов до людей, кличе повен подиву: "Боже, Ти так сильно полюбив мене, що гейби зненавидів Себе!" А Святий Тома додає: 'Ти так сильно полюбив людину гейби вона була Твоїм Богом!" Обручниця в Пісні Пісней кличе: "Він скерував до мене свою любов!" (Піс. 2, 4).

Любов Божа не обмежилася до самих словних окликів і заяв. Вона проявилася в ділах і добродійствах, що недвозначно доказують правдивість і щирість любови. Що кращі діла й обильніші добродійства, то більша любов, з якої вони зроджуються.

Бог сотворив нас із нічого. Ми не мали права бути сотворені. Сотворення ж по словам великого учителя католицької Церкви, Св. Альфонса Ліґорого, ЧНІ., це найбільше добродійство, що Господь може дати сотворінню. Коли б артист витесав чудову статую з нефоремного відламу скелі, дав їй життя, уможливив роскошуватися красою та добрами світу, то чи ця статуя не любила б свого артиста?

Коли ж люди затратили Боже синівство через первородний гріх, то Господь послав Свого улюбленого Сина, що народився з Пречистої Діви, щоб той Син страждав, дав Себе прибити до хреста і помер посеред моря болю за те, щоб ми могли знову стати Божими дітьми, відзискати право до неба і вічного щастя. "Бог доказує Свою любов до нас тим, що Христос помер за нас, коли ми були ще грішниками!" (Рим. 5, 8). Бути грішником це бути ворогом Божим. Як же ж Бог мусить любити людей, коли приказує свому улюбленому Синові вмирати за Своїх ворогів? Бувають випадки поміж людьми, що часом приятель віддасть життя за приятеля, але не чувано в історії, що б хтось помер за свого ворога, щоб той ворог міг жити й бути щасливий!

Бог наділяє людей прерізними ласками за їх життя, благословляє їх труди і чуває над ними немов мати над власними дітьми. Коли вони прогрішаться проти Нього, то Він завжди

охоче й радо прощає провини, ведучи людей до вічного щастя по смерті, де вони знайдуть невимовні радощі та райські роскоші: "Око не бачило, вухо не чуло й на серце людині не впало те, що Бог зготував для тих, що Його люблять" (І Кор. 2, 9).

3) Люди повинні любити Бога, бо в любові Божій знайдуть своє дочасне і вічне щастя. Нема щастя поза Богом і Його Законом. Божа любов це небесний нектар, який осолоджує земські страждання, що сповняють людське життя від колиски до могили. "Знаємо, що тим, що люблять Бога, все виходить на добро" (Рим. 2, 28).

Хто дійсно любить Бога, той знаходить спокій і вдоволення в житті, бо любов лучить з Богом, в якому душі навіть на землі подибують мир, спокій серця і задоволення, бо "Господь береже всіх тих, що люблять Його!" (Пс. 144, 20).

Брак любови до Бога в душі чинить людину нещасливою за життя і стягає на неї вічне прокляття по смерті, бо небо це царство любови. Душа позбавлена любови не надається до царства любови, тому Св. Павло заявив: "Коли хтось не любить Господа, нехай буде проклятий" як невдячник за Божі добродійства! (І Кор. 16, 22), бо він переступає найважнішу заповідь: "Любитимеш Господа"...

Рим, дня 4 вересня 1962

Ч. АВ.8248/62.

Преподобний і Дорогий Отче Редакторе,

Дуже дякую Вам за посилку Вашого цінного перекладу книжки Св. Альфонса Ліґорія "Велич і обов'язки священика". Радо читав я цю працю, коли вона постепенно появлялась частинами, як додаток до "Логосу", а тепер прочитаю її щераз. Є це справді дуже цінний вклад в нашу вбогу аскетичну літературу, і тому не сумніваюсь, що наші священики з вдячністю прийняли ту цінну книжку, бо в ній знайдуть багато спасенних поучень Св. Альфонса й заохоту до змагання до власного усвячення.

З цілого серця благословлю Вас, Дорогий Отче Редакторе, всім добром—

Відданий у Христі Господі, брат і слуга

✠ ІВАН БУЧКО

ЛЮБОВ ДО ВМЕРТВЛЕННЯ

Священик повинен любити зовнішнє і внутрішнє умертвлення. Таке значення мають Спасителеві слова: "Нехай зречеться самого себе!" (Мт. 16, 24).

Внутрішнє умертвлення абсолютно конечне, щоб дійти до досконалости. Воно велить стримуватися від усього, що задовольняє наше самолюбство, от як пусту цікавість, честолюбність або власну невладну волю.

Треба так само любити зовнішні вмертвлення, от як піст, дисципліну, тощо. Святі вмертвляли своє тіло стільки, скільки послух дозволяв їм.

Якщо ж хтось через хворобу не годен виконувати зовнішніх умертвлень, то хоч нехай приймає спокійно болі та невигоди, що хвороба спричиняє йому. Нехай терпеливо і спокійно несе свій хрест болю, не говорить про нього без потреби та нехай не скаржиться на недбалість лікаря або обслуги.

БАТЬКО І МАТИ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ІСУС Христос як дитя жив зо Своєю Матір'ю Пречистою Дівою Марією і Св. Йосифом, Своїм опікуном, у Назареті. Коли було Йому 12 років, Він пішов з ними на прощу до Єрусалиму на свято Пасхи. Потім вернувся з ними до Назарету та слухав їх (Лука 2, 41-51).

У Своїй великій любові Бог дав нам наших родичів. Вони дали нам життя. Вони також піклувалися нами й відповідали за наше виховання. Наші родичі є Божими представниками. Вони зробили нам незчисленні добра. Бог призначив їх, щоб показали нам дорогу до неба, тому ми маємо наших родичів шанувати, любити, слухати, та завжди бути вдячними їм.

Ми **шануємо** своїх родичів, коли добре ставимося до них, коли з пошаною говоримо до них або про них, і чемно та скромно поводимося з ними. Це гріх проти цієї належної пошани зневажати родичів або соромитися їх або зухвало поступати з ними, або без пошани говорити про них. Святе Письмо каже: "Хто вдарить батька свого, того треба смертю покарати... І хто проклинатиме батька свого і матір свою, того треба покарати смертю" (Ісход: 21, 15-17).

Ми **любимо** своїх родичів, коли часто молимося за них, коли робимо все можливе, щоб подобатися їм і помогти їм, особливо коли вони постарілись і захворіли. Вони так багато дбали про нас, коли ми були малі й не могли дбати про себе. Святе Письмо каже: "Мій сину, дбай про свого батька, коли він постарівся" (Сир. 3, 12). Навіть коли наші родичі не живуть згідно з Божими заповідями, ми все таки маємо любити їх. Нашою любов'ю і нашими молитвами ми повинні намагатись, щоб помогти їм знову вернутись на добру дорогу. Ми грішимо проти любови, яку ми винні їм, коли ми є байдужі до наших родичів, не молимося за них, не турбуємося ними, бажаємо їм лиха або відмовляємося помагати їм, особливо тоді, коли вони захворіли чи бідують.

Це Божа воля, що ми повинні **слухати** своїх родичів радо, швидко й точно. Святе Письмо каже: "Діти, слухайте в усім родичів, бо це подобається Господеві" (Кол. 3, 20). Коли діти є непослушні, то родина не може жити щасливо. Якщо б родичі приказували щось такого, що противиться Божим заповідям, то діти не повинні тоді слухати їх.

Обов'язок послуху родичам кінчиться тоді, коли діти стали повнолітніми й більше вже не живуть в родинному домі. Але обов'язки пошани й любови дітей до родичів ніколи не кінчаться. Ісус Христос любив Свою Матір аж до смерти на хресті, і навіть тоді, коли Він умирав, подбав про неї.

Ми повинні намагатися завсіди подобатися своїм родичам, наскільки можемо. Ми також повинні кожного дня молитися за них. Святе Письмо каже: "Шануй матір твою в усі дні життя твого, чини їй, що подобається їй, і не засмучуй її; пам'ятай, дитино, скільки й як великі болі вона перетерпіла за тебе" (Тов. 4, 3-4). "Око, що насміхається з батька або зневажає матір, нехай виклюють ворони на ріці та вижруть орлята" (Припов. Соломонові: 30, 17).

Максим Рильський

ЯК ДОБРЕ...

Як добре тій людині жить,
Яка в житті не знала суму,
В якої серце не болить
Від сонця й весняного шуму!

Усе ясне їй на землі,
Таке, як є, як інші бачать.
Великі букви і малі
Усюди їй те саме значать.

Ніколи не присняться їй,
Урівноваженій людині,
Незрозумілий помах вій
І незглибимий погляд синій,

І невідомих птиць ключі,
І заходу рожевий порох,
І стук прозорий уночі
У шибку в зимових узорах,

Сліди легенькі на снігу,
Що за ніч ледь позамітало,
І згад про постать дорогу,
Якої може й не бувало...

Благаю, критики, простіть
Поета, впалого в задуму!...
Як сумно тій людині жить,
Яка в житті не знала суму!

ЛЮБОВ ДО ЦЕРКВИ

Українці католики повинні любити католицьку Церкву, бо вона є духовною Матір'ю всього відкупленого людства. Христос бажає, щоб усі народи належали до неї, бо Сам Він дав оцей приказ Своїм Апостолам: "Ідіть по цілому світі і проповідуйте Євангелію кожній людині!" (Мар. 16, 15). Отож всі народи мають обов'язок належати до цієї Церкви та любити її.

Все таки ми українці католики маємо свій обряд і свою українську католицьку Церкву, що є частиною вселенської католицької Церкви. Ми повинні любити її як рідну матір, бо саме вона тримає наш нарід при житті в Америці та Канаді. Ті, що покинули нашу Церкву, звичайно відреклися й українського народу.

Св. Йосафат Кунцевич, ЧСВВ., це чудовий приклад, як треба любити рідну Церкву. Цей святий богоугодник любив наш обряд, точно зберігав приписи про відправи богослужб, боронив наш обряд перед латинізацією, заохочував наших людей вірно триматися рідного східнього обряду та Церкви, намагався привести як найбільше наших людей до неї, збивав публічно закиди, що вороги висували проти неї, не жалів труду і праці, щоб вона закріпилася між народом і вкінці віддав за неї своє життя, бо помер як мученик за католицьку віру нашого народу.

Ось приклад для нас усіх, як треба любити свою рідну Церкву та держатися свого східнього обряду! Нехай наші батьки і матері наслідують приклад Св. Йосафата! Нехай вони навчають свої діти любити рідну Церкву, ходити до неї на відправи і тільки в ній служити Богові!

ВСЕЛЕНСЬКІ СОБОРИ

о. М. Щудло, ЧНІ.

СОБОР—це збірка Єпископів, що керують Христовою Церквою. Цей збір відбувається під проводом Папи, що є наслідником Св. Петра і видимим заступником Христа Спасителя.

Собор видає рішення в справі віри і моралі. Папа—це речник всіх Соборових Отців. Його непомильність — це непомильність всіх єпископів і цілої Церкви, якої він є видимим Головою і найвищим речником.

Досіль у Христовій Церкві було 20 вселенських Соборів. Перші Собори відбувалися на Сході. Дев'ятий вселенський Собор був першим, що відбувся на Заході, цебто в Римі. Він знаний як перший лятеранський Собор.

Ось ці Собори:

1) Нікейський тривав від травня до червня 325 р. Він відбувся в місті Нікеї, що лежало на побережжі Малої Азії, сьогоднішньої Туреччини, напроти теперішнього Царгороду. Цей собор був за Папи Св. Сильвестра I.

1-ий Царгородський відбувся в Царгороді за Папи Св. Дамаза. Тривав від травня до липня 381 р.

3) Ефеський був в Ефезі, місті, що лежало в полудневій частині Малої Азії на побережжі Середземного Моря. Цей Собор був за Папи Св. Келистина I. Тривав від червня до липня 431 р.

4) Халкедонський відбувся в Халкедоні в 451 р. Халкедон це місто, що лежало в европейській частині східньоримської імперії напроти Царгороду.

Цей Собор тривав від жовтня до листопада. Тоді Св. Лев I. був Папою.

5) 2-ий Царгородський відбувся в Царгороді в 553 р. Тоді Папою був Вігілій. Цей Собор тривав від травня до червня 553 р.

6) 3-ий Царгородський Собор відбувся за Папи Св. Агатона. Тривав від листопада 680 до вересня 681 р.

7) 2-ий Нікейський Собор відбувся в Нікеї за Папи Адріяна I., в вересні і жовтні 787 р.

8) 4-ий Царгородський відбувся за Папи Адріяна II від жовтня 869 до лютня 870 р.

9) 1-ий Лятеранський Собор (перший на Заході) відбувся в Римі-в Лятерані за Папи Калікста II в березні і квітні 1123 р.

10) 2-ий Лятеранський був за Папи Інокентія II в квітні 1139 р.

11) 3-ий Лятеранський відбувся за Папи Олександра III в березні 1179 р.

12) 4-ий Лятеранський відбувся за Папи Інокентія III в листопаді 1215 р.

13) 1-ий Ліонський Собор відбувся за Папи Інокентія IV в червні та липні 1245 р.

14) 2-ий Ліонський Собор відбувся за Папи Григорія X від травня до липня 1274 р.

15) Віенський Собор відбувся за Папи Климента V від жовтня 1311 до травня 1312 р. Віен це місто в Франції, що лежить недалеко на полудне від Ліону.

16) Константський Собор відбувся за Папи Мартина V від листопада 1414 до квітня 1418. На нім були представники Української Православної Церкви, що хотіли довести до церковного поєднання між Святішою Столицею Папи і нашою Церквою, але на жаль тодішні політичні обставини не дозволили Соборові завершити цю Божу справу успіхом. Констанція це місто в Швайцарії біля німецької границі.

17) Флорентійський Собор відбувся за Папи Євгена IV від грудня 1431 до серпня 1445 р. Цей собор був зачався в Базелі, потім продовжувано його в Ферарі, але через пошесть треба було перенести його до Флоренції.

На цім Соборі проголошено церковне поєднання між Сходом і Заходом. Там був наш київський митрополит Ізидор.

18) 5-ий Лятеранський Собор відбувся за Папів Юлія II і Лева X від травня 1512 до березня 1517 р.

19) Тридентійський Собор відбувся зо значними перервами в Тренті, місті, що лежить коло австрійської границі. Це було за Папів Павла III, Юлія III і Пія IV. Собор тривав від грудня 1545 до грудня 1563 р.

20) Ватиканський Собор відбувся за Пія IX в Римі. Тривав від грудня 1869 до липня 1870 р. Цей Собор ще й досьогодні незакінчений, бо війни в Італії не дозволили довести його до кінця.

—o—

Яких успіхів можна сподіватися від теперішнього Собору? Католицькі журналісти перестерігають перед надмірним оптимізмом. Проте слід підкреслити, що грунт для загального порозуміння між християнами тепер куди кращий ніж був за інших Соборів. Отець Кунґ спирає свій оптимізм на оцих фактах у своїй книжці "Собор і Поєднання": 1) Католики добачують релігійний мотив у колишній протестантській реформі; 2) Церква щораз більше натискає на завдання Св. Письма в житті католиків; 3) Між вірними щораз сильніше закріплюється змагання брати живу участь у Літургії і 4) зацікавлення вселюдським священством.

Отець Кунґ каже, що Собор правдоподібно буде займатися або бодай дискутуватиме над Літургією, реформою подружих законів, реформою церковної адміністрації і реформою або й скасуванням Індексу, цебто практики класти деякі книжки на листі заборонених книжок, і т.і.

Всі ж ми, каже він, мусимо каятися за минулі гріхи і щиро вірити, що Бог годен помогти людству в теперішнім скрутнім положенні.

Католики ж мусять відновити свою мораль і скріпити християнське життя в собі. Ця ж спасенна самореформа промостить шлях до загального поєднання всіх християн в одній Христовій Церкві.

Господь обіцяв вислухати кожного, що добре молиться: "Хто прохає, той отримує!" (Лк. 11, 10).

1) Я не годен зрозуміти, як людина при здоровім розумі година рішитися проти Бога, і вибрати собі пекло замість неба?

Тільки один Бог може зрозуміти подібне рішення людини, бо ніхто з нас не годен зглибити тайни свобідної волі. Людина має свобідну волю, і через те година вибрати собі пекло замість неба.

Як іде про людей, то годі сказати, що хтось вибирає собі пекло замість неба. Засуд на пекло і вічне прокляття це радніше наслідок як дійсний вибір. Загально кажучи, ніхто не хоче іти до пекла. Люди ідуть до пекла тому, що бажають якогось забороненого Богом добра, що в даній хвилині, от хоча б під час спокуси, видається їм більше ніж Бог і небо. Отак вони вибирають якесь заказане добро, за яке стягають на себе Божий гнів і вічне прокляття, якщо завчасу не покаються і не перепросять загніваного й зневаженого Творця.

2) Скільки є Редемптористів у світі?

Редемптористи це члени Чину Пресвятого Ізбавителя. Св. Альфонс Ліґорій, неаполітанський священик, заложив цей Чин для голошення місій найбільше опущеним душам. Це сталося в 1732 р.

Сьогодні цей місіонерський Чин є розкинений по цілім світі. Він має 32 провінції. Українці мають власну провінцію на Канаду і Америку. Осідок Протоігумена є в Віннінеґу. Під цю пору ця провінція зветься Йорктонською. Вона має 10 домів, 46 Отців, 8 новиків, 12 семінаристів, 10 Братів і 56 ювеністів цебто студентів у малій семінарії Св. Володимира в Роблині, Ман.

Один отець Редемпторист, Ст. Масло, працює в Австралії.

Українські ОО. Редемптористи мають власну друкарню в Йорктоні. Там друкується місячник "Голос Спасителя", "Логос" і інші твори.

Отці Редемптористи крім місіонерської праці займаються душпастирством і видаванням книжок, молитовників, катехизмів, тощо.

Всіх Редемптористів у світі є понад 8,500.

3) Чому частина нашої американської і канадійської молоді віддаляється від нашої Церкви і народу та латинщиться?

Є різні причини цього сумного явища, от хоча б факт, що проживаємо не збитою масою, як французи в провінції Квебеку, брак національного виховання в наших родинах, де батьки та матері не говорять до дітей по-українськи, а розмовляють із ними або дозволяють їм розмовляти між собою по-англійськи, не дбають про те, щоб наші хлопці та дівчата ходили до рідної Церкви, належали до наших товариств, вчащали на наші національні імпрези, тощо.

Інша причина це брак належного натиску на українську мову, історію та культуру в декотрих наших школах. Це значить, що там нема української атмосфери, без якої годі сподіватися, що діти наберуться українського духа.

Вкінці слід додати ще й факт, що між деякою частиною нашого народу в Америці та Канаді панує почуття меншевартости цебто почуття, що чужа мова і культура кращі ніж наша рідна.

Українці мусять сильно уважати на свою дітвору і молодь по родинах, школах, товариствах і церквах, якщо бажають зберегти її при нашій Церкві та народі. Минулі втрати повинні розбудити нашу чуйність і змусити нас запобігти цьому сумному явищу на майбутнє.

4) Зачався вселенський Собор у Римі. Чим ми миряни можемо причинитися до його успіху?

Є різні засоби, якими миряни годні допомогти Соборовим Отцям, що зібралися в Римі на Собор. Ось деякі із них: щира молитва за Собор, вмертвлення, покута і пожертвування всіх своїх добрих діл за успіх Собору. Цей успіх залежить від кількости Божої ласки. Що більше ласки Соборові Отці отримують від Святого Духа, то краще проведуть наради цього Собору і тому він матиме більший успіх і принесе більше добра не тільки Христовій Церкві, але й цілому світові.

5) Моя хвора сусідка бажала б часто приймати Св. Причастя, але вона стара і тяжко вийти їй із дому. В нас двічі на місяць священик править Службу Божу ввечорі. Чи він міг би тоді принести їй Свято Тайни, хоча вона не є смертельно хвора?

Конґрегація Св. Офіція видала оце рішення в справі пополудневого Св. Причастя тих, що через брак священика або через іншу розумну причину не годні вранці приймати його. Це пополудневе Св. Причастя можна занести до дому тих жворих, що вже цілий тиждень не годні вийти з хати. Парох або його заступник, що займається парафією має означити, коли і як часто Св. Причастя можна давати цій хворій особі. Крім цього при подаванні цього пополудневого Св. Причастя треба зберігати приписи евхаристійного посту цебто три години стриматися від твердих потрав. Лікарства можна завжди брати, бо вони не заборонені. (AAS., 1961, p. 735).

— СМІХОВИНКИ —

Властитель до служниці: "Ну, Ганю, то ти таки виходиш заміж?"
Ганя: "Так, я це зроблю дуже поважно, бо я вже радилася двох ворожбитів і одного астролога, і вони кажуть мені виходити заміж!"

Треба співчувати з бідними студентами деяких високих приватних шкіл. Там шість літ вчили, як треба поводитися в добре вихованім товаристві. Біда ж у тім, що ці студенти тепер не годні знайти цього товариства!

Дивні люди живуть у світі. Одні допускаються всюди похибок, а другі годні таке вистроїти, що ніхто навіть не подумав би, що воно можливе.

Чому життєві проблеми не докучають людям, як вони мають 18 літ і все знають?

Оптиміст це людина, яка думає, що не має лихих звичок.

Чому треба молитися за душі в чистилищі?

о. С. С. Шавель, ЧНІ.

У Євангелії Св. Матвія читаємо слова: **Блаженні чисті серцем, бо вони Бога оглядатимуть.** Знаємо, що ніхто не дістанеться до неба, якщо не має чистого серця, цебто коли його серце не є зовсім вільне від усякого гріху. З другої сторони знаємо, що звичайно люди вмирають з повседневними гріхами на сумлінні. Вони не є зовсім досконалі в годині смерти і не мають повної чистоти серця, щоб іти просто до неба. Тому вони мусять ще очищуватися по смерті. Віра навчає нас, що такі душі ще мають деякий час перевести по смерті в такому стані, щоб могли стати зовсім чисті, та щойно тоді дістануться до неба. Ми кажемо, що ці душі знаходяться в чистилищі. Що чистилище дійсно існує, про це говорить нам насамперед наш розум.

Будівничий, що хоче будувати дім, не вживає до того дерева так, як воно росте в лісі з корінням і галузками. Він мусить його так обробити, щоб це дерево можна споїти і так поставити хату. Бог не може прийняти до неба багато з тих душ, що відходять до вічности тому, що вони ще невироблені. У них ще багато корінів запущених у землю, забагато земних прив'язань, і тому ці душі ще мають відорватися від того всього, що земське. Огонь чистилища має їх зробити придатними до неба.

Або візьмім інший приклад: В такій родині, де всі є чесні і порядні, не на місці була б така людина, що зле живе. Так і Бог не сейчас приймає між анголів і святих першого ліпшого чоловіка. Він там не був би на місці! Його ще треба приготувати добре, щоб він знав, як жити і поступати з анголами та святими у небі. Коли будемо вмирати, то зможемо спитатися, чи будемо знати, що робити в небі, та чи ми приготовані, щоб жити в цім товаристві, що знаходиться в небі? Питаймо себе, куди властиво нас тягне, чи до товариства святих, що в небі,чи може ми не дуже сміло та відважно між ними чулися б? Як що б ми не добре чулися в товаристві святих, то це знак, що ми ще багато потребуємо приготовлятися тут на землі, щоб жити колись зо святими в небі, або що Божа справедливість нас затримує в чистилищі на довгий час, щоб ми могли там приготовитися до неба. Наш розум учить нас отже, що людині дуже часто потрібно перейти чистилище, щоб приготовитися до неба!

Спитаймося далі, що каже про чистилище наше серце? — І так наше серце пригадує нам, що в чистилищі знаходяться людські душі цебто такі, що жили колись тут на землі. Це не лиш людські душі, але християнські, що мали на землі ту саму віру, що ми. Вкінці це душі наших кревних, співпарафіян. Тому ми, що живемо ще на землі, повинні про них пам'ятати й їм помагати. Знаємо, що Церква молиться за померлих кожної суботи, особливо в суботи

в часі великого посту. Крім цього Церква установила ще інші часи, коли спеціяльно молиться за тих померлих, що пропали без вісти і не мали похорону, одним словом старається помагати тим, що відійшли від нас, щоб їм помагатй дістатися до небесного царства. Кожного року в часі великого посту правляться по церквах в середу і п'ятницю т. зв. сорокоусти за померлих. Це на те, щоб пригадати вірним про тих, що нас покинули і тепер знаходяться в другому житті. Можемо питатися, чи ми часто молимося за померлих, особливо в часі вел. Посту згадуємо наших дорогих померлих. Сорокоусти це Богослуження, що правиться за померлих в часі Посту і тому зветься так, що вірні мали колись звичай поминати померлих 40-го дня після смерти, або також тому, що воно правиться в часі великого посту, що триває 40 днів. Наша Церква з давних часів держалася цеї традиції так, як воно приписане законами церковними і тому тепер ми відправляємо ці сорокоусти по церквах, щоб помагати душам померлих. За життя дехто з них робив добро і нам помагав, а тепер чекає на нашу поміч. Цей звичай давній і глибоко вкорінений у нашій традиції церковній, тому стараємося зберігати його кожного Посту для добра безсмертних душ.

Коли ми самі думаємо про стан душ, що знаходяться в чистилищі, тоді так розум як і наше серце спонукують нас до того, щоб ми не лиш молилися за наших дорогих померлих, але й уникали все зле, нечесне, грішне! Пам'ятаймо, що в чистилищі Бог карає гріх, і тому його треба уникати. Згадка про душі померлих пригадує нам, що ми повинні приймати терпіння, що нам їх посилає Бог. Отак Бог бажає, щоб ми помало очищувалися і на цьому світі. Від терпінь не треба тікати, але їх приймати, бо їх посилає Бог, що безконечно добрий і справедливий. Добрий і побожний християнин буде старатися, щоб тут терпіти і так скоротити муки чистилища так для себе, як і для других. Питаймося отже себе, чи ми приймаємо терпіння з Божої руки та чи згадуємо собі принайменше в часі великого Посту наших дорогих померлих.

Бог так колись скаржився на давніх жидів: "Ці люди устами почитають Мене, але їхнє серце далеко від Мене!" (Мт. 11, 8). До скількох людей можна б застосувати слова Петра Блосія: "Уста співають псальми, а дух займається пательнею!" Уста співають псальми на Божу славу, а уява займається їжею або марними справами, от хоча б поживою, щоб якнайкраще задовольняти горло. Триверський Собор каже: "Хіба не намагається обманити Бога й людей той, хто устами співає псальми, а уявою блукає по хаті чи селі?" Хіба не дурять людей ті, що устами гейби прославляють Бога, а уявою буяють по домах і площах? Дурять, бо вдають, що прославляють Творця, а тим часом у дійсності кепкують собі з Бога, бо хоч уста проказують похвальні речі, все таки їхнє серце добровільно займається іншими справами.

МУДРИЙ ВИБІР

М. Щ.

НАС було десятеро в родині. Ми проживали на фармі коло Вінніпегу в крайній нужді та родинній незгоді, бо батько пиячив, знущався над бідною матір'ю та не рідко бив нас без причини, отак собі, щоб "виладувати гнів" або поправити "лихий гумор". Один Бог знає, скільки ми натерпілися через власного батька. Не раз хотілося плакати на вид бідної матері, яка в сльозах топила своє горе. Звідкіля брала силу, щоб нести цей тяжкий хрест без нарікання? Вона була великою почитателькою Христового Серця. Це Божеське Серце було її підпорою серед горя, фінансових клопотів і батькових знущань.

—o—

Я мала 18 літ, як рішила покинути дім і йти в широкий світ шукати кращої долі. Мати поблагословила мене на далеку путь: "Іди, доню, в світ! Шануй себе і других! Я щодня благатиму Христове Серце, щоб воно чувало над тобою!"

З матерним благословенням пішла в світ. Зразу працювала в Вінніпегу, потім переїхала до Америки. Тут в місті Н. зайшла до української реставрації. Споживаючи скромну вечер'ю, зобачила на стіні оголошення: **"Нам потрібна кельнерка".** Надійшов властитель. Несміло звернулася до нього: "Чи могла б я дістати працю? Степан, властитель реставрації, добряче усміхнувся і промовив: "Вперед покінчіть вечеряти. Голодна людина не надається до праці!" По вечері Степан дав мені працю.

Його поведінка переконала мене, що не всі мужчини мусять бути брутальні та знущатися над слабшими. До реставрації заходили різні люди. Ми подавали їм українські потрави, от хоча борщ, пироги та голубці. Ціни були помірковані, тому реставрація мала багато клієнтів. Кожен був чемний до мене, ба й гості не рідко щиро дякували за обслугу.

Життя і праця в спокійній атмосфері, без криків, п'янства і прокльонів, зразу видавалися дивними, бо в нашій хаті йнакше водилося.

Спочатку праця забирала сливе ввесь мій час, тому не звертала уваги на власника реставрації. Згодом помітила, що Степан занадто цікавився мною. Не знала, чому подвоїв мою місячну платню, хоч дві інші дівчата довше працювали в його реставрації.

По році Степан виявив свій замір. Я думала, що він був самітній, бо про жінку ніколи не згадував. Кілька разів узяв мене до кінотеатру. З театру ми йшли на перекуску, і деколи на танець. Степан поводився як

дійсний джентельмен. Не дивниця, що я була сильно прив'язалася до нього. Він був такий добрий, чемний і вирозумілий! Це він відновив мого духа, бо знищив моє фальшиве враження, що мій батько не був єдиним представником мужеської статі.

Крім цього Степан був теж моїм великим добродієм, бо по-батьківськи прийняв мене до праці в чужому місті й ніколи не вчинив мені хоча б найменшої прикрости.

Зразу думала, що моє почування до Степана це тільки вияв вдячности за добро, що чинив мені. Я гейби стала його бизнесовою партнеркою. Степан радився мене, коли задумував заводити якунебудь новість у реставрації.

По трьох роках реставрація зачала являтися надто малою для зростаючого числа клієнтів. Степан закупив нове гарне місце і розпочав будову. Все йшло гаразд. Перед присвятою новозбудованої реставрації Степан купив мені дорогу сукенку для цієї оказії. Я виступила поруч нього гейби співвласниця, хоч була та почувалася звичайною кельнеркою.

З матір'ю рідко переписувалася, щоб не пригадувати батькові, що я покинула дім без його позволення. Листи від матері були короткі змістом, але наповнені любов'ю. Попри короткі вістки про життя на фармі були в них завжди перестороги та упімнення, щоб я вважала на себе, молилася та зберігала Божі заповіді. Один тільки Бог знає, скільки радости приносили моїй душі ці простенькі листи. Мати тішилася, що я держалася доброї дороги, регулярно ходила до церкви та в кожну першу п'ятницю місяця приступала до Св. Причастя, щоб ушанувати Христове Серце, надолужити Йому за зневаги, що їх зазнає від невдячних людей, і запевнити собі Його поміч на час небезпеки або прикрих досвідів.

—o—

Скільки ж помочі треба було мені, коли Степан попрохав мене вийти за нього заміж! Самозрозуміло, що я негайно погодилася стати його дружиною, бо яка розумна дівчина відмовила б свою руку такому джентельменові як Степан?

"Меланю",—Степан узяв мене за руку і вдячно промовив, "ти наповнила щастям мою душу! Яка користь з грошей, коли мені брак доброї та вірної дружини?!"

"Степане, дякую за предложення. Ти знаєш, що я католичка"... Степан не дав мені докінчити.

"Знаю, знаю..."—промовив. "Не журися! Підемо до твого священика. Він напевно звінчає нас. А може я сам стану католиком!..."

Це запевнення, що все буде гаразд, наповнило безмежним щастям моє серце, що колись так багато натерпілося через невідрадні відносини в рідній хаті. Здавалося, що я літала в повітрі. Життя видавалося таке гарне. Дякувала Богу, що сотворив мене.

Ми зачали приготовлятися до весілля. Замовили обширну залю в готелі П. Шість тижнів перед весіллям ми обидвоє удалися до симпатичного отця Гавриїла. Він радо прийняв нас, бо часом заходив до нашої реставрації на обід або вечерю.

—o—

Ми двічі на тиждень ходили на передшлюбні інструкції. Степан виявляв дійсне зацікавлен-

ня католицькою релігією. Я тішилася. Моя душа раділа, що Боже благословення зійде на нас обидвох у дні нашого шлюбу...

Вияснюючи християнське подружжя, отець Гавриїл заявив, що тільки одна смерть годна розв'язати християнське подружжя. Степан змішався. Священик завважив замішання і промовив: "Що сталося, пане Ч.?"

Відповідь Степана проголомшила мене немов грім із ясного та погідного неба. Всі мої мрії та сподівання повернулися вніверець. Степан був розвідником. Його дружина втекла від нього та "вдруге" вийшла заміж. Степан не був вільний, щоб оженитися зо мною!

—o—

Сльози виприснули мені з очей. Страшна буря зірвалася в серці. Гнів на Степана, що замовчав свій стан, велів мені негайно вийти з канцелярії та тікати в світ за очі, щоб забути своє горе. Тікати в світ за очі! —Легко сказати: **Тікай!**— А серце? Хіба так легко можна змусити його до мовчанки?

Зо сльозами в очах докоряла Степанові за те, що не виявив свого подружжя. Він відповів, що не хотів чинити мені прикрости, бо сподівався, що його попереднє некатолицьке подружжя буде автоматично розв'язане, як стане католиком.

Отець Гавриїл намагався поменшити мій біль, пригадуючи, що Степан не був єдиним мужчиною в світі. При тім заявив, що подружжя Степана було важне, бо так він сам, як його жінка були хрещеними некатоликами. Ніякої перешкоди між ними не було. Отож їх шлюб був важний, тому ніхто на землі не годен уневажнити його.

—o—

Не мушу казати, що кілька днів ходила приголомшена. Не йшла до роботи. Саме життя стало мені немиле.

Передо мною стояв фатальний вибір: неважне подружжя зо Степаном або втеча від нього, хоч ця друга можливість сповняла гіркостями мою нещасливу душу. Інколи вагалася. Гейби якийсь понурий голос шептав мені до вуха: "Ти не перша і не остання. В Америці повно таких самих подруж! Серце так само має якісь права! Може згодом удасться попрявити це подружжя! Бог вирозумілий для людських немочей!"

Темрява залягла мою душу. Я не була певна про себе саму. Плакала, плакала, плакала... Посеред цієї страшної боротьби між серцем і сумлінням пригадувалися мені мамині перестороги та запевнення, що її молитви до Христового Серця запевнять мені ласку бути доброю та зберігати Божі заповіді.

Я так само зачала молитися, благати помочі в Христа Спасителя. Ласкавий Господь подав мені потрібну силу. Його любляче Серце дотримало обітницю: "Потішу їх у їхніх досвідах".

Припавши перед іконою Христового Серця, кликала серед душевного конання: "Мій Спасителю, я бідна! Я немічна! Поможи мені! Сама заломлюся... Ради ласкавости Свого Серця поможи мені!"

Степан чекав на мою відповідь. Був готовий "оженитися зо мною" поза католицькою Церквою, бо запевняв, що я була єдиною особою в світі, з якою бажав поділяти своє життя.

Це була страшна спокуса для

бідної, поневіряної власним батьком фармарської дівчини.

По тижневій боортьбі я пішла до Степана та, затиснувши зуби, заявила: "Степане, дякую за все, що ти вчинив мені. Нехай Господь стократно віддасть тобі! Проте коли треба вибирати між Христом і людиною, то вибираю Христа, хоч серце завмирає з болю. Інакше не годна поступити, бо це означало б зраду Христа і моєї святої віри!..."

—o—

Степан мовчки слухав моїх слів. Сльози текли по його обличчі, ранячи моє серце. Я чула, що заломлюся, якщо довше залишуся в його присутності.

"Прощай, Степане",—промовила до нього. "Прощай навіки! Дякую за гостинність і ласкавість! Хоч як прикро покидати, все таки мушу попрощатися з тобою. Христос не поблагословив би нашого "подружжя", бо ти маєш жінку. Інакше не годна поступити. Розлука це єдиний вихід з цього прикрого положення, в якім я нехотячи опинилася!"

Не мала сили подати йому руку на прощання. Звернулася до вихідних дверей і тільки промовила: "Прощай! Нехай Бог буде з тобою!"...

Сльози не дозволили докінчити початого речення. Я опинилася надворі. Впослідне поглянула на прегарну нову реставрацію і пішла в широкий світ шукати забуття несповненої мрії...

ТРЕБА ЗАХОВУВАТИ ВСІ БОЖІ ЗАПОВІДІ

Деякі люди обманюють себе, що Бог поблагословить їх і так вони дійдуть до спасіння, бо заховують деякі Божі Заповіді, хоч ламають всі інші. Це дуже велика помилка, бо Св. Яків каже виразно: "Хто виконує ввесь закон, а згрішить в одній точці, той провиняється проти цілого Закону!" (Як. 2, 10). Це правда, бо хто погорджує Богом в одній точці, той нехтує Його авторитетом, через це не може подобатися Йому та заслужити собі на Його батьківське благословення.

Під час останньої в'йни один капелян проповідав вояках про важність Десятьох Божих Заповідей, не завиваючи нічого в 'папірці'. Казав їм правду, бо тільки правда веде людей до Бога. Один із жовнірів, слухаючи проповіді, цілий час червон'в. Було видно, що сумління докучало йому. Проповідник переходив одну Заповідь за другою, поки не обговорив усіх десятьох. Вкінці обличчя згаданого вояка роз'яснилося і він скрикнув голосно: "Богу дякувати, зо мною не є ще так зле, бо я не провинився проти першої Заповіді. Я ніколи не зробив собі дерев'яного ідола, бо це заборонене першою Божою Заповіддю!"

Цей бідний вояк потішав себе, що з ним усе гаразд, бо зберігав одну Заповідь, хоч переступав усі інші. Цей самообман дуже погубний, бо тільки ті дійдуть до вічного щастя і будуть спасені, що зберігають не одну, а всі Божі Заповіді.

Кожен визнавець Христа повинен змагати до досконалости і святости, бо Спаситель сказав: "Будьте досконалі, як досконалий ваш Небесний Отець!" (Мт. 5, 48). Святі це люди, що сіють любов там, де панувала ненависть, злоба, заздрість і духовна темрява. Старайтеся сумлінно зберігати Божі і церковні заповіді, і будете святими, хоч залишитеся в світі.

ЗАВДАННЯ НАШОЇ ЦЕРКВИ

о. Р. Ганас

ЩОБИ наша українська католицька Церква на чужині могла сповнити належно свою місію, вона мусить дістати **загальну моральну та матеріяльну піддержку всіх** українців католиків. Всі українці католики повинні під свою розвагу поставити питання "моя Церква і я" і по докладному розважанні відповісти перед власним сумлінням, в якій мірі кожний вірний Церкву шанує, морально піддержує, які релігійні практики виконує і в якій мірі своїми жертвами помагає нашій Церкві, щоб вона жила, росла та з успіхом сповняла свою місію.

Не треба закривати очей і обдурювати себе чи других, але політичне положення світу, а в ньому питання волі України, є нині дуже пригноблююче. Із-за сталих помилок західнього світу Кремль, користаючи з часу, розрісся в могучу військову силу, що тепер загрожує поневоленням цілому вільному світові. Нові методи правління, деякі полегші в середині СССР і безхребетність провідників вільного світу довели до того, що опір проти комунізму слабне, уярмлені народи втративши довір'я та надію на поміч Заходу, хоч чи не хоч, пристосовуються пасивно до режимів комуністичних правлінь, невтральні включаються в рух співпраці з ними, і тим самим віддалюється можливість освободження поневолених народів. Вперше в історії народів світу практикується політична мораль, що добрі братаються зо злочинцями і визначні християни стискають з усмішкою руки тих, які б'ють Христа по лиці. Така нечесна дипльоматія колись пімститься на долі тих, що її нині практикують без ніяких моральних чи національних скрупулів.

Наші політичні провідники повинні взяти під глибоку аналізу сучасне політичне положення світу. Треба випрацювати ясний плян діяння для цілої нашої іміграції; слід вказати, де треба нам зуживати наші моральні сили і на які цілі видавати гроші. Наша іміграція зуживає багато праці та видає багато гроша на акції, що не приносять успіхів і не можуть принести, коли світова політика сама знайшлася на сліпій вулиці, а доля поневолених комуністами народів сьогодні майже нікого не болить. Із-за браку одности і згоди українці втратили на чужині багато на вартості, яку ми мали в опінії світу по першій світовій війні. Навіть величезних терпінь і жертов, які наш народ зложив в часі другої світової війни в боротьбі з окупантами України, німцями та москалями, на жаль донині вільний світ не оцінив. Навпаки, як на глум правди історії, деякі визначні політики вільного світу положення України порівнюють з положенням Пенсильванії, заперечуючи їй тим самим право до свобідного життя, а собі самим ослаблюють шанси побіди в холодній війні з москалями.

Чи на тлі такої ненадійної політичної ситуації світу, чи наш розум і серце не кличуть до всіх українців католиків: "Дайте всі збірно моральну і матеріяльну поміч своїй Церкві, цій одинокій нашій найважнійшій силі на еміграціях, цій твердині для збереження наших людей при своїй вірі, обряді та національності, рідній мові і традиції. Коли закликуємо до загальної піддержки всіх наших вірних для нашої Церкви, то з прикрістю треба нам ствердити, що наша Церква на чужині не має загальної моральної і матеріяльної помочі від своїх вірних. Тут чи там, час від часу, заісновують різні непорозуміння на тлі зміни календаря, навчання в школі, чи на тлі особистих наставлень до священиків, а все те тільки ослаблює працю й авторитет духовенства і авторитет Церкви. Бракує дуже нашій Церкві на чужині активної помочі молоді, її участи в церковних хорах і організаціях, бракує нашої молоді в релігійних практиках, чи участі її в різних церковних торжествах.

Наша Церква потребує покликань на священиків і на Сестер, що вчили б у наших школах, потребує гроша на будову шкіл і церков. Більшість наших священиків нині це старші віком люди. Хто колись заступить їх місця? Хто підтримуватиме життя рідної Церкви на чужині?

—o—

Деякі наші організації на своїх прапорах мають виписані такі кличі: "За Бога і Україну". Стремлінням деяких наших політичних груп на еміграції є опанувати своїми впливами якнайбільше число наших організацій. Чому ці угруповання не виявлять подібних стремлінь в відношенні до Церкви, чому з середовищ таких національних груп Церква не дістає ніяких покликань на священиків і монахинь, щоб продовжувати життя нашої Церкви на чужині і вдержати її народний характер таким, який ще нині зберігається в праці та душпастирстві нашої Церкви на чужині?

—o—

Попри пошану і послух наша Церква на чужині чекає для успішного переведення плянів праці від загалу своїх вірних також загальної, сталої, щедрої допомоги як бази її існування та праці. Статистично є доказано, що Церкви, які удержуються з жертов вірних, то ці жертви вони в повноті дістають тільки від 60% вірних, що означає, що 40% не дописує. Коли ходить про жертвенність у нашій Церкві тут в ЗДА та в Канаді, між старою та новою еміграцією, то приходиться ствердити, що там де з рук старого емігранта паде на жертву для Церкви доляр, там з рук нового паде кводер. За ці кводри вимагається учителя рідної мови в школі чи диригента хору. Коли ж парафіяльна каса не вистачає, то бракує учителів, бракує в школі навчання рідної мови і передовсім бракує в багатьох почуття обов'язку солідарно з всіми нести тягарі удержання наших церков, шкіл чи парафій.

По містах Америки та Канади бачимо величаві католицькі церкви, школи, шпиталі та величаві протестантські святині. Звідки все те взялося? Це жертви вірних, які в плянах власного життя розуміють що все, що вони посідають, дістали від Бога, і тому Богові треба вдячно та справедливо щось віддати. В чисельних католицьких церквах Америки і в майже всіх протестантських зберігається звичай жертвування на церкви **десятини.** Звичай жертвування Богові десятини зберігався ду-

же строго в Старім Завіті. В книзі Св. Письма Старого Завіту, (Притчі 3, 10-11) читаємо такі Господні слова: "Шануймо Бога добрим серцем і не здержуймося дати Йому перших плодів наших рук; як даєш, **давай радісно** і добрим серцем і добрими очима, а Бог **семикратно** заплатить тобі".

—o—

В багатьох наших парафіях, щоби роздобути гріш на удержання Церкви чи школи, практикуються підприйняття, які не все можна б назвати гідними своєї цілі. Чи замість уладжувати бінґа (свого рода гемблєрство) різні виграшки чи танці з алькоголями, чи усі члени даної парафії не повинні б прийняти і виконати щорічно наложений на них справедливий розмет на удержання Церкви чи парафії? Тоді до церкви не треба б впроваджувати комерсії, пам'ятаючи про слова Христа: **Не робіть дому Мойого Отця домом торговлі!**

—o—

Взявши до розважання думку, "Моя Церква і я", всі українці католики на чужині повинні провірити своє дотеперішне ставлення до нашої Церкви, в зберіганні її законів в нашому житті на чужині, і потребі сталої матеріяльної допомоги. На рідних землях, наша Церква знищена, але з ласки Божої для будучих Божих плянів зберіглася вона на чужині, як найцінніший скарб цілої нашої імміграції. Даймо їй нашу молитву і нашу жертву, щоби наша Церква могла жити, рости і заступати нам на чужині візію втраченої рідної землі.

Б. Лепкий

І ВИ ПІШЛИ...
(На 1-го листопада)

І ви пішли і без ваги
Неначе льви боролись ви.
Що кулі вам і що штики?
Ви—юнаки! Ви—козаки!

І ви пішли... Щаслива путь!
І ви пішли, щоб не вернуться...
Червоний, кривавий шлях,
Стоять могили на полях.

Та прийде день, великий день,
День радости і день пісень,
І загуде свободи дзвін,—
До вас підемо на поклін...

ПЕРЕПОНИ МИРА

Вільні демократичні народи невпинно говорять про мир у світі, але ніяк не годні запевнити його застрашеним мешканцям цієї землі. Чому? Бо вільні народи не годні проживати як матеріялісти і сподіватися, що вдасться навернути поневолені та зведені комунізмом народи до правдивої свободи та волі під Божим покровом.

Тільки Бог може запевнити людям правдивий і тривалий мир. Тим часом ті, що поборюють комунізм, майже так само не числяться з Богом і Його законом як комуністи. Не можемо бути невпинно задивлені в землю, розривки, вигоди і потім мріяти про навернення зматеріялізованих комуністів!

Бідні ті люди, що так погружаться в землі та її добрах, що забувають про душу, Бога та вічне щастя по смерті. Яка користь із земських багатств, коли душа навіки буде бідна та нужденна? Душа ж збагачується в вічні добра добрими ділами, частими Святими Причастями і ревними молитвами...

Апостол Яків Алфеїв

ЯКІВ Алфеїв або Яків Молодший був сином клеопи та Марії і братом апостола Юди Тадея. Був він близьким свояком Спасителя, бо зветься Господнім братом. Правдоподібно був сином сестри Пречистої Діви, що теж звалася Марією.

Звуть його Молодшим правдоподібно тому, що покликанням був пізніший аніж Яків, брат Івана, син амбітної Соломії. Христос мусів особливіше любити його за ревність і прив'язання до Нього, бо Св. Павло подає, що воскреслий Христос з'явився йому: **Потому з'явився Він Якову, опісля всім апостолам** (І Кор. 15, 1).

Яків зразу працював з іншими апостолами в Палестині та Єрусалимі. По відході Петра з Палестини Яків Молодший залишився в Єрусалимі та став його першим єпископом.

Його життя було строге, побожне, віддане апостольській праці та молитві. Св. Єронім подає, що Яків ніколи не пив вина, не їв м'яса і не знав, що таке тепла купіль. Невпинно молився навколішках так, що його шкура на колінах виглядала на шкуру верблюда.

За святе життя шанували його так християни, як і жиди. Хоч був апостолом Христа, все таки за його надзвичайні чесноти старшина єрусалимської святині дозволила йому входити до "Святая Святих", щось нечуване в історії святині, бо до Святая Святих міг уходити тільки найвищий Архиєрей.

Захоплений чеснотами, задивлений у надзвичайну святість побожний нарід назвав його "праведним". Навіть Св. Петро, голова Христової Церкви, глибоко шанував Христового брата Якова. Он як ангол чудесно випровадив його з в'язниці, то Петро попрохав: **Сповістіть Якова про це!** (Дії: 12, 17). Петро так поступив, бо знав, якою повагою Яків втішався поміж вірними.

Коли ж на першім апостольськім соборі в Єрусалимі 51 року повстала дискусія поміж апостолами, як треба поступати з новонавернениими поганами, чи треба змушувати їх зберігати Мойсеїв закон, піддаватися обрізанню і приписам Закону, то Петро заявився, що Мойсеїв закон не зобов'язував поган. Може не всі учасники Собору були готові піддатися рішенню Петра. Ось тому виступив Яків, що вповні піддержав рішення Заступника Христового на землі: **Яків озвався і промовив: Мужі-браття, послухайте мене!... Думаю, щоб не турбувати поган, що навертаються до Бога, але написати до них, щоб здержувалися від занечищення ідольського та від блуденини й душенини і від крови** (Дії: 15, 13-20).

Деякі речі, як кров і душенина, не були злі, тому й новонавернені погани могли їх істи. Проте второпність дораджувала Апостолам заказати на час уживання згаданих потрав, щоб не занадто дразнити юдеїв, які з огидженням дивилися на подібні потрави, бо й сам Яків додає: **Бо Мойсей має своїх проповідників здавен-давна по містах, що читають його щосуботи по синагогах** (Дії: 15, 21).

Всі учасники уважно вислухали слова Якова та пішли за його порадою. Рішення Собо-

ру пішли вповні по лінії Яковових переконань, що поган не слід приводити в неволю Мойсеєвого закону, який зо смертю Спасителя перестав зобов'язувати людей, бо його місце зайняла Христова Євангелія. Ось тому Апостоли видали оці рішення: **Зволилося Святому Духу та нам не накладати на вас вже ніякого тягару крім цього необхідного: здержуватися від ідольських жертов і крови й задушенини та від блуду. Оберігаючись від того, ви зробите добре** (Дії: 15, 28-29).

Отаке рішення Апостоли вислали новонаверненим християнам в Антіохії, що **зібравши народ, доручили листа. А перечитавши, раділи з потішення** (Дії 15, 30-31). Ця ухвала не обтяжувала їх непотрібно устами Мойсеєвого Закону, якого ще держалися християни навернені з юдейства, бо були до них привикли й тяжко було б вимагати від них, що негайно залишили їх.

Повага Якова була така велика поміж першими християнами, що його називали стовпом Церкви: **Яків і Кифа та Іван, що стовпами вважаються** ...(Гал. 2, 9).

По єрусалимській Соборі Яків був дальше єпископом і пастирем Єрусалиму, де невпинно навертав юдеїв до Христової Церкви. Його ж святість бувала невпинним докором для зіпсутих і лицемірних фарисеїв, що сильно зненавиділи його, схопили та скинули вдолину з високого балькону. Яків упав на землю та поламав собі руки, проте ще жив. Тоді запеклі фарисеї схопили за каміння та добили його. Посеред граду каміння Яків звів руки до неба й отак молився, як подає Св. Єронім: "Отче, прости їм, бо не знають, що роблять!"

Вірний учень Розп'ятого благав за своїх ворогів словами свого улюбленого Учителя. Ця молитва роз'ярила ворогів, бо ніщо так не дразнить злобних, як доброта та невинність.

За намовою фарисеїв прискочив до конаючого Якова підкупленик злочинець і добив його колом по голові. Яків віддав життя за святу Євангелію, якою намагався просвітити своїх братів-ізраїльтян.

Мощі Святого Апостола зразу спочивали в Царгороді, але згодом перенесли їх до Риму, де й пробувають вони до сьогодні.

Яків не тільки проповідав, але й написав одне послання, де гостро та немилосердно збиває блуди єретиків, які поважилися твердити, що одна віра без діл годна спасти людину та запровадити до неба. Мартин Лютер страшно злостився на листа Якова та назвав його "солом'яним", бо Лютер твердив, що одна віра без діл годна запровадити людину до неба.

Яків мусів мати багато ворогів, що страх оклеветували його, бо написав жахливу догану людським язикам: **Ніхто не може вгамувати язика; він зло безупинне; він повний смертельної отруї** (Як. 3, 8).

МУДРА ДІВЧИНА

"Татку", промовила Марійка, "не піду заміж за Павла, бо довідалася, що він комуніст і не вірить ні в небо, ні в пекло!"

Батько отак відповів дочці: "Марійко, ти дуже добре думаєш. Скажи йому нехай ожениться з комуністкою, подібною до себе, і вона вже на землі переконає його, що є пекло!"

ST. DEMETRIUS – GREAT MARTYR

by M. Schudlo, CSsR.

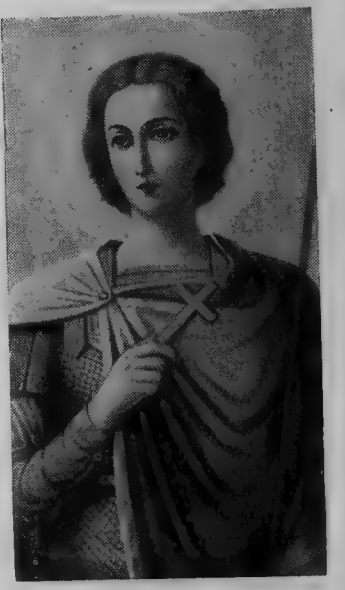

ST. Demetrius is one of the greatest Saints of the Eastern Church which calls him 'great Martyr.' He was born about the year 280 in Thessalonica, a seashore town in Greece. His parents were rich in earthly possessions, but even richer in spiritual goods. Despite frequent persecutions they firmly held their Christian faith which to them was the greatest gift of God. Naturally, they taught their son Demetrius to value the faith above all earthly possessions and career.

Demetrius father was the military commander of Thessalonica and a friend of the emperor. The ancient tradition relates that the rich commander of the imperial army had no children. Saddened by the prospect of dying without a descendent, both he and his wife constantly implored the Lord to send them a child. Finally their prayers were heard by the Father of the saddened and depressed hearts. Demetrius was born and the aged parents greeted him as the greatest gift from on high. They tried to make a good Christian out of their child, and they succeeded in the task. Demetrius became a great and capable man, as well as a good administrator.

Upon his father's death, Demetrius inherited all his material goods and was assigned the office of his father as governor of Thessalonica. The riches and honor did not, however, stifle his burning love for God. The young military governor conquered the hearts of the people by his kindness and goodness, but as always, there were some who envied his career and denounced him to the emperor for his Christian faith. The emperor did not pay attention to the informers, because he was sure that it was a result of their envy and jealousy. Such was the faith emperor Maximian had in St. Demetrius.

* * *

Emperor Maximian started, however, a persecution of the Church. All followers of Christ had to be brought to trial and forced to renounce the Gospel or face death. The imperial order was to be carried out by the governors, but Demetrius discarded it and did not persecute his brothers in faith.

More denounciations were sent to the emperor, because some pagans became convinced that Demetrius must have been a Christian, since he dared to disobey the emperor of Rome.

At that time the emperor was passing through Greece and stopped in

Thessalonica, where he had a friendly talk with Demetrius. During the conversation Maximian casually asked his friend: "Demetrius, you are not a Christian, are you?" To his utter surprise Demetrius fearlessly replied, "Yes, my lord, I am a Christian, and I am proud of it!"

The stunned emperor tried to induce Demetrius to apostasy, but the latter stood firm. Neither the loss of the office, nor of life could shake his allegiance to God: "My lord," Demetrius told his master, "I love you, but I love Christ more than anyone else in the world. I cannot please you by offending God."

Thrown into prison, Demetrius withstood the pressure of the imperial agents who spared no efforts to break him down. While in prison our Saint ceaselessly prayed for his persecuted brothers. Once an angel appeared to him and said, "Good servant, peace be with you! Take courage and stand firm against the emperor!" to which Demetrius replied: "I rejoice in the Lord, my Savior."

* * *

To gain benevolence among the populace of Thessalonica, the emperor organized great games. During these games the gladiators fought each other to death, while the blood-thirsty spectators clasped their hands with satisfaction. Lias, the favorite giant of the emperor, was among the fighters. Being a pagan, Lias challenged the Christians and their God, saying defiantly: "You Christians, come out and fight with me! Let the people see who is stronger, your Christ and God or I." The insults mixed with blasphemies went on for days, for no one dared to stand up against the giant gladiator.

The news of his insolence reached St. Demetrius in prison. The Saint called his friend Nestor and told him to humiliate the blasphemous Lias. During the fight the imperial favorite was killed by Nestor. Someone told Maximian that Nestor was a friend and emissary of Demetrius. In a fit of indignation, the emperor issued an order that Demetrius must be killed. The imperial henchmen were sent to prison and St. Demetrius was speared to death. He died as a martyr for his faith and the glory of Christ.

* * *

From time immemorial St. Demetrius was always honored by the Eastern Church as a great martyr of Christ. To this very day Salonica is the great center of the cult of St. Demetrius, for he is its patron. Huge crowds of pious pilgrims flock to his tomb, for he is their heavenly protector. Miraculous oil exudes from his relics. His feast is kept with great solemnity on Oct. 26.

In the 11th century, St. Demetrius became patron of the Crusaders, because he was seen in their ranks during the battle of Antioch in 1098.

BALANCED DIET

Many people are sick and many die before their time is up. Death is inevitable, but for many death meets its victims prematurely. Why? Because countless men and women do not realize that a balanced diet is the best preserver of life and the surest protection of health.

The best way to achieve a balanced diet is to eat a variety of foods, such as fruits, cereals, vegetables, fish, dairy products and poultry. No medicine can save a man from premature death, if he digs his own grave with the spoon and forks.

The present-day medicine is able to control most of the infectious diseases. Taking this fact into consideration, we may say that proper nutrition is probably the single most important factor to achieve a good health and secure a long life upon earh.

What Can You Do For Ukraine?

Prof. M. S.

UKRAINE (Ukraina) is the largest country of Europe after Russia and Germany. It is the most industralized Republic in the Soviet Union. Theoretically, Ukraine is a free country, the second in size to the Russian Republic. Its area covers some 250,000 square miles with a population amounting to some 45,000,000. Kiev is the capital of Ukraine. It is one of the nicest and most cultured cities of Europe. Every fourth machine of the Soviet Union has a Ukrainian mark, that is, it is made in Ukraine. The main industrial centers of Ukraine are Kiev, Kharkiw, Odessa, Mariupol, Dnipropetrovsk, Zaporozhe, and many others.

Some four hundred thousand Ukrainians live in Canada and so many others in the United States.

The Ukrainian Catholics have their own hierarchy in Canada and the U.S., as well as in Britain, Australia, Brazil, Argentina, France and Germany. They have their own metropolitans in Canada and the U.S.

* * *

Unfortunately Ukraine is a subjugated country, enslaved by the Russian Communists (imperialists). It was conquered by the Red Russian troops in 1921 and is held in bondage ever since. The Russians are continually accusing the West of imperialism and colonialism, while the Western leaders are afraid to mention the Russian imperialism in Ukraine and other subjugated countries of the ill-famed Soviet Union. It is evident that while pretending to fight against Communism they are afraid to hurt the Russian imperialists who are living outside Russia. Besides, in the capitals of the Western nations the advisers and experts on Soviet affairs often are nothing but pro-Communists and the Kremlin informers.

This is the reason why they have no sympathy for the cause of Ukraine's freedom and liberation from the Russian yoke.

It is a well known fact that some Western capitals and the U.N. are infested with Communist spies, propagandists and fellow travellers. These Kremlin agents paralyze most actions undertaken by the free world to secure freedom for those who are enslaved by the imperialistic Red Russia. It is also known that many, so-called, white Russian 'victims' of Communism would prefer the Red Russia than to see their empire split into various independent nations which are now under Muscovite domination.

What can we, Ukrainians living in the free world, do to help Ukraine in regaining her freedom and independence from Moscow? If we are sincere, we must tell ourselves: "No one will help Ukraine and us, if we do not help ourselves!" Even if some Western statesmen introduced a resolution condemning Soviet enslavement of Uk-

raine at the U.N., such a resolution, even when approved by the majority of the U.N. members would have no effect on Khruschev and his Kremlin colleagues, for the Kremlin leaders pay no attention to public opinion of the world when their imperialism is condemned, for instance, when the Russian tanks crushed the revolution in Hungary.

Fortunately, there are some ways in which we can help Ukraine. Here are some suggestions:

1) All Ukrainian political parties must unite and form one solid political front, for the free world will not help us, unless we help ourselves. The internal squabbles among various Ukrainian parties in the free world weaken and render our struggle against the Muscovite oppression of Ukraine ineffective. The world cannot take our protests and memorandums seriously when they are presented to the international forums by 10 groups which claim the exclusive right to represent the interests of Ukraine. For this reason we need mature political leaders who will put aside their childishness and political ambitions for the sake of the common good.

2) In the month of November various festivities and concerts will be organized throughout the Ukrainian world to commemorate the November revolution of the Ukrainians and the proclamation of a free and independent Ukraine. It is imperative that such celebrations be organized by a united Ukrainian Organization. It is a shame that in the past such festivities were conducted by the various rival groups fighting each other.

When such concerts and festivities are held, it is necessary that they are given the widest publicity in the local English, French or German press. Consequently the representatives of such press must be invited and given adequate information as to the meaning of these festivities. There will be little or no use, if such festivities are published in the Ukrainian press only. Most of us know enough about the present situation in Ukraine without these festivities.

3) We must stop the fight which is being fostered among various religious groups by some irresponsible characters in our press. It is a shame that the Ukrainians are so intolerant toward each other. The different faith must not be a pretext for fomenting enmity among the Ukrainian Catholics and Orthodox. It is high time that we mature enough to accept that we do not have the unity of faith among us. Good will and mutual understanding are the only means, besides the grace of God, which can prepare the way for the future reunion of all Ukrainians in the one true Church.

4) Ukrainians should do their utmost during the time of the ecumenical Council now assembled in Rome. We are sure that our 14 Bishops who are taking part in this Council will do their utmost to inform some 2,800 Latin Rite Bishops of the whole world about the sad situation of our persecuted and suppressed Church under Russian domination. We must help our hierarchy to fulfill their mission on the international Catholic forum of the ecumenical Council. We must pray for the Council and for our hierarchy which represents Ukraine and our Ukrainian Church before the whole Catholic world. Some sacrifices and penances should be added to increase the efficacy of our prayers to the Almighty.

These are the means to help our oppressed and persecuted Brothers and Sisters in Ukraine.

CatholicEtte

MIRACLES

by John Zubaly

WHEN a person is in desperate need of aid and no human being on earth can be of immediate help, then — the next thing to do is to pray to the only One Who can perform a miracle — God!

However, it is well known that many individuals have learned and are learning the hard way — that only through God's Will can a miracle come to pass.

A miracle is nothing new or unusual to the One Who created the world and all life. Yet — in a way there is one type of miracle that can be new even to God!

If God alone can work miracles, how, then, is it humanly possible for an ordinary mortal to do so, too?

The human being was created to know and serve God. However, all too often the unbeliever neither knows nor serves God. Nor does every believer in God do unto others, as God orders him. Thus, God is often denied. The Sacraments of God are either unknown, or if known, are disregarded or made a mockery of. It is so simple and easy for an individual to say that he truly believes in God and in the True Faith, but how often his deeds do not prove his belief?

There are as many ways as there are individuals to *know* and *serve* God. This love of God is a *miracle* that only the human being can perform for God!

True — it is only God that can perform miracles. True too — that only a human being can perform his kind of a miracle and serve Him by following His way of life while on earth.

And. . . all mortals should remember that a miracle will some day come to pass, while — *God remains forever* with those who believe in Him, love Him with their whole hearts and faithfully keep His Commandments to prove the sincerity and intensity of their love.

MARY'S GREATNESS

THINK: In the twelfth chapter of the Apocalypse are these words: "And a great sign appeared in heaven: A woman clothed with the sun and the moon under her feet, and on her head a crown of twelve stars;

And being with child, she cried travailing in birth, and was in pain to be delivered.

And there was seen another sign in heaven; and behold a great red dragon having seven heads and ten horns; and on his head seven diadems.

And his tail drew the third part of the stars of heaven and cast them to the earth and the dragon stood before the woman, who was ready to be delivered; that, when she should be delivered, he might devour her son.

And she brought forth a man-child, who was to rule all nations with an iron rod; and her son was taken up to God, and to his throne".

PRAY: Mary, even before you were born, God forsaw the battle with Satan, and prepared you for it.

ACT: Go to Mary in your difficulties and temptations, for She is the one who has crushed the head of the serpent.

by Rev. E. Kutarna

Address of the Apostolic Delegate to Canada

Delivered at the Opening of The Provincial Synod, Winnipeg, June 26th, 1962.

THE progress made on the future Oriental Code of Canon Law and the spiritual needs of the Ukrainian Catholic Church in Canada, has prompted your Metropolitan, Most Reverend Maxime Hermaniuk, to implement the necessary changes within the sphere of the particular law. Canon 344 of the Motu Proprio "Cleri Sanctitati" of June 11th, 1957, ordains that "... the Provincial Synod ... shall be held as often as the Metropolitan, with the consent of the Co-Provincial Bishops, find it necessary... but it shall be held at least once every twentieth year." And Canon 349 of the same Motu Proprio stipulates that: "The Fathers gathered at the Synod shall eagerly inquire into, and decide upon, all that will appear suitable for each of their respective territories, in order to increase the faith, to govern morals, to reduce abuses and to settle controversies and to preserve and introduce the unity of discipline."

I am happy to communicate to Your Grace, Archbishop and Metropolitan Maxime, my genuine satisfaction upon the convocation of this Synod, which can be considered the fourth in your history, since Bishop Budka convoked the first in Yorkton in November, 1914, less than two years after his arrival in Canada. Please accept my warmest congratulations and good wishes. May all your deliberations be most successful and fruitful.

The present Synod, planned as it is to adopt the latest legislation of the Canon Law for the Oriental Church and the liturgical reform inaugurated by the Sacred Oriental Congregation, and the restoration of the ancient rites and traditions of the Ukrainian Church to the present needs of the Ukrainian Catholic Church in Canada, will certainly have a salutary effect on the spiritual life of this Ecclesiastical Province, and it will serve to strengthen the bond of solidarity among your Clergy, religious and faithful in this country.

Although I am not a specialist in oriental Canon Law, I am nevertheless aware of the great interest which the Orient, no less than the Occident has manifested in making authorized collection of John Scholasticus and the various Nomocanons — especially those of the fifty Titles and the Nomocanon of XIV Titles.

When the Ukrainians received the faith through Constantinople, the canonical discipline of the Byzantine Church was also accepted, chiefly in Old Slavonic translations prepared in Macedonia and Serbia. Specific mention should be made of the Nomocanon of St. Methodius and the Old Slavonic Version of XIV titles. A collection prepared in the Serbian Patriarchate and spread among the Slavonic-Byzantine rite Churches under the name of "Kormchaya Knyha" had a predominant influence on the Canon Law of the Ukrianian Church.

Besides the collections of law common to all the Byzantine-rite Churches, particular law was also formulated without being collected into legislative compilations. Omitting the earlier legislative accomplishments of the Ukrainian Church, particular mention is to be made of the time after the reunion with the Holy See of Rome when three Provincial Councils were held — the first in Kobryn in 1623, the second in Zamost in 1720 and the third in Lwiw in 1891.

This Synod which will be described in the annals of the Ukrainian Catholic Church as the Synod of Winnipeg, is without doubt destined to have an incalculable historic importance.

The twentieth century will undoubtedly stand out as one of the most significant epochs in the history of the Oriental Catholic Churches and particularly in that of its largest branch, the Ukrainian Church. Atheistic communism has shattered the foundations laid by centuries of apostolic and zealous labour and has reduced to shambles the organizations of the Ukrainian Catholic Church in the Ukraine. Only Divine Providence knows what will be capable of resuscitation, once the glorious day of redemption dawns behind the iron curtain. But in the heart of each of the faithful there is nourished the verdant hope that once flourished in the soul of Saint Paul, who for the hope of Israel made himself an 'Ambassador for the Gospel, in chains' (Eph. VI, 20).

On the other hand, within this century there has developed an increased understanding of the role of the Eastern Churches in the universal Catholic Church. The Ukrainian Church has given to the Catholic world, in this era, a great apostle of unity and a noble prince of the Church in the person of Metropolitan Andrew Sheptycky, to whose untiring solicitude the Canadian Ukrainian Catholic Hierarchy owes its creation. His spirit should be a source of inspiration and a guiding light to us all.

Under the particular guidance of the Holy Spirit, the Roman Pontiffs have set out to revive the genuine traditions of the Oriental Churches. In connection with this lofty aim, the Apostolic See has inaugerated the codification of the ancient rules and regulations of the cradle of Christianity into an Oriental Code of Canon Law.

The discipline of the Eastern Churches, especially of the Byzantine rite, was extensive and comprehensive, but it was wanting in the systematic treatment evidenced in the Code of Canon Law for the Latin Church. However, the law of the Western Church was the result of centuries of endeavour which finally culminated in the codification of the entire discipline.

By decree of Divine Providence, the twentieth century will be inscribed with golden letters in the annals of the Eastern Churches because of the codification of their law. Pius XI and Pius XII, following in the steps of their immediate predecessors as codifiers of the Latin Church, entrusted the arduous task of collecting and defining the disciplinary norms of the Christian East to the most qualified experts of the Christian East.

The work of these devoted and learned men, aided by various canonists, has passed the half-way mark. The reigning Supreme Pontiff, Pope John XXIII, has not only expressed his profound interest in this codification but has commanded that means be found to accelerate the activity of the Pontifical Commission for the codification of Oriental Law towards an early completion of this prodigious undertaking. The recent elevation to the Sacred Purple of one of the principal artisans of this legislation, His Eminence, Cardinal Coussa, who joins the illustrious line of Oriental Princes of the Church, is but the latest testimony of the Holy Father's great consideration for your venerable rites and your noble juridical traditions.

This Synod takes on an added note of importance at this particular time. Besides the above-mentioned aims, it is to be hoped that this Synod will be successful in incorporating into the Ukrainian Catholic Church life in the Ukraine — that country which has

produced so many martyrs and saints for the Church.

With such lofty aspirations constantly in view, it will be the desire of the Hierarchy and clergy of this Ecclesiastical Province to comply with their duty of collecting and codifying the laws of the Ukrainian Church in Canada.

Finally, I must underline the important circumstance that this First Synod of the Ukrainian Church in Canada is being held on the vigil of the Second Vatican Ecumenical Council. In addition to the particular providential circumstances surrounding it, this Council will be characterized by the active and full paricipation of Christianity in its Oriental rites, in the persons of its Patriarchs, Metropolitans and Eparchs. And so it is that Canadian Ukrainian Prelates will have the opportunity of giving concrete interpretation to the aspirations of their Clergy and faithful in the gradiose ecumenical assembly which is to open on October eleventh next in the Patriarchical Basilica of Saint Peter's. I ask you, Venerable Fathers, not to lose sight of this perspective in the deliberations of the next few days.

In order that the Provincial Synod of the Metropolitan See of Winnipeg may produce the expected abundance of spiritual benefits, the Supreme Pontiff invokes upon you Divine Assistance and enlightenment through the intercession of the Blessed Virgin Mary, St. Joseph, the Patron of the coming Ecumenical Council, Saints Vladimir and Olga and the Apostle of unity, St. Josaphat. His Holiness is grateful for your affectionate homage and as a sign of his benevolence, lovingly imparts upon this Synod, his Apostolic blessing.

MY WISH

Wherever you dwell may content be your lot,
And friendship like ivy encircle your cot,
May each rose morn' dressed in mantles of peace,
Shed health o'er your dwelling your happiness increase.
May grace smiling plenty adorn the fair spot,
May sorrow ne'er enter the door of your cot,
May your honest endeavor be crowned with success,
May you always live happy, ne'er witness distress,
On your neat humble roof, may these blessings descend,
It's a wish free from guile, it's the wish of a friend.

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers.
SUBSCRIPTION RATES: single copy .25c; per year $3.00; two years $5.50; three years $7.50. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa.
CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Bus. Office: REDEEMER'S VOICE PRESS, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.
The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.
Published with Ecclesiastical aproval.

JUDGING VARIOUS WISDOMS

Brother Vincent, CSsR.

THERE are various notions of wisdom. These ideas and concepts of wisdom may vary considerabley between different people. Sometimes the ideas may even contradict each other. The wisdom of one man may even be regarded as foolishness by another, and vice versa. For example, supernatural Christian wisdom and the wisdom of the worldly and materialistic men are opposed one to the other. Hence, we find ridicule, mockery, bigotry, or outright enmity towards the simple but true and faithful Christian and the Church by the world-minded people.

Basing Ourselves on Reason & Logic

Generally, however, various definations of wisdom are recognized — scholarly knowledge, the sciences, philosophy, religion, good ethical practices, good judgement in important human affairs and prudence. We can make an intelligent judgment of the various wisdoms, if we use impartial, unprejudiced, true, clear and thorough reasoning. But we must avoid hasty conclusions founded on flimsy evidence; we must avoid narrowness of thought. We must view the field of wisdom most broadly and thoroughly. We must avoid prejudices. Then, through such reasoning we will, without doubt, arrive at the logical conclusion that the Wisdom of Jesus Christ is the greatest wisdom in the world.

The Christian need not even base himself on his religious faith to defend his case. He can use pure reasoning alone to prove his thesis. There exists a historical and philosophical science called apologetics, invented in the first centuries A.D. whose purpose is precisely to explain and defend the presuppositions of the Christian faith without basing itself on its own faith, but rather using reasoning alone. The early Christian scholars had to cope with the worldly-minded pagan Romans. They had to explain the Christian faith to the logical Romans in the only language they understood. Today, we have a similar generation of people — worldly-minded, slow to believe, unless logical and scientific explanations are given to them. If these men believe in reason and are eager to reason, they will come to only one conclusion — the same one of the vast multitude of Christians.

To make a judgement of the various wisdoms, using reasoning alone, is a vast undertaking. Those lacking a Christian education are in no position to pass judgement.

Scientific Wisdom & Moral Wisdom

In this article we can only begin to present our arguments. First of all, let us briefly compare intellectual, scientific wisdom with practical moral and ethical wisdom. There are some people today, especially the exclusively scientifically-minded, who hold that modern science and scientific development is the highest wisdom of man. The Soviets, for one, stress science in the education of their youth. Even in our political ideology the governments foster scientific above moral institutions. We can use the pure reasoning of mo-

dern science itself in the presentation of a proof. But, in the narrowness of the modern sciences, it will soon become evident that the scientific method is very limited and inadequate, and therefore practically inapplicable when applied to the complex humanities.

As a first argument, we can say that most generally, modern science is regarded not so much as wisdom but rather as knowledge. The more generally accepted definition of wisdom is that it is good judgement in human life. It is prudent action. Wisdom, in its higher sense, is something more than a store and file of facts, information, and knowledge, which for the most part is quickly forgotten.

Practical moral and ethical wisdom deals with the more immediate, the more basic, the more meaningful aspects in human life. It reaches down to the very purpose of life itself. What can be more important to man than man himself? To the Christian, God is more important; but in so believing, man's needs will be automatically taken care of. Ethics and morals weight man's happiness, as it actually can be; the modern sciences aim for some aspect of man's welfare externally for the most part. Ethics and morals ask such questions as: "What is really and truly good for man and society? What is goodness itself?" The modern sciences study the material and visible things. They do not adapt themselves to study things which cannot be measured, for instance, happiness, human soul, conscience and moral principles. They may study the mind and human behavior, but in many case are helpless in coping with them.

Modern sciences today are becoming more and more specialized. Their scope and limits are being narrowed down. They may go deep, for God's creation is wonderful and intricate, but they remain confined in a narrow avenue. How can a man be wise, if his knowledge is chiefly in a narrow lane? Modern science cannot be wisdom in its truer and higher sense.

LEARN CHRIST, TEACHERS TOLD

"The moment you stop learning Christ, you, at the same time, stop teaching Him in your class", Rev. James Wolff, diocesan director of the Confraternity of Christian Doctrine, said in a message to Catholic teachers in the Latin Catholic diocese of Saskatoon.

"Our teachers must read and study to improve their knowledge and skill... The best book is the New Testament..." Father Wolff wrote.

"The theme of our catechetical message is Christ, the great gift of the Father's love. The goal to be reached is participation in Christ's life. For this the teacher needs to know Christ. I ask every teacher to leave open the New Testament in the classrooms, and in brief moments during the day to read a verse or chapter... The moment you stop learning Christ, you, at the same time, stop teaching Him in your class".

When Lincoln was serving in the state legislature and living in Springfield, Illinois, he had to attend a political convention being held elsewhere in the state. A member of the rival political party, a livery stable owner, provided Lincoln with a slow horse, hoping he would not get to the convention in time. Back from the convention, which he barely managed to reach in time, he returned the horse to the stable. "You keep this horse for funerals, don't you?" Lincoln asked. "Oh, no", replied the liveryman. "Well, I'm glad of that", said Lincoln. "For if you did, you would never get the corpse to the grave in time for the resurrection". (ACPR).

I'D LIKE TO KNOW...

1) Where does a Jew go when he dies in his Jewish faith? Does he go to hell or to heaven?

We do not know how many Catholics go to heaven and how many go to hell, but some of them will be found in both places. As far as non-Catholics and Jews are concerned, they will be judged according to their knowledge of God they had in life. If they do what they believe is right, they will be saved, for God is a merciful Father Who will never punish any of His children, if they did not know the true faith and the true Church without their own fault. And there are millions of non-Catholics who live in good faith. They will surely be saved, if they try seriously to practice what they believe to be the will of God.

2) When is it better to have Masses said for the remission of my sins, while I am still alive or after I die?

It is much better and more profitable to your soul, if you have these Masses said while you are alive. The Masses which are celebrated for a deceased person help his soul to get out of purgatory but they do not increase his merits, while those said in life, do not only shorten the time of penance which otherwise would have to be spent in purgatory, but at the same time they increase the amount of merits for eternity. The time of merits ends with a person's death.

3) When we say that Christ is present in the Blessed Eucharist or Holy Communion, what do we mean?

It means that the substance of the bread and wine have been miraculously changed into the Body and Blood of Our Lord, that is, all their substance is gone, while the species or appearances of the bread and wine remain. The appearances include the weight, color and taste. This change is the logically known as **transubstantiation,** that is, the change of the substance. This change takes place during the Mass when the priest pronounces the words of Christ: "This is My Body. This is My Blood."

4) What should we think of Fr. Pio's stigmata? Are they true and real?

The Stigmata (we mean the visible ones, because there are also invisible stigmata) are a sort of impression of the Sacred Wounds of Our Lord on the feet, hands, side and forehead of a person. To be true and real they must miraculously appear without being caused by any exterior wounding or physiological disturbances. Such miraculous wounds are preceded and accompanied by very strong pains which render the stigmatic conformable to Our Lord during His Passion.

The Church is very cautious with the stigmata. We know of one case only which has been approved by the Church. It was the case of St. Francis of Assisi, although there have been many stigmatics in the Church. St. Francis of Assisi is the first known stigmatic.

It is hard to say anything about the stigmata of Padre Pio, because even his own religious confreres are split in that regard. Lately Fr. Pio's stigmata have been brought to the Italian court, because someone defamed his reputation on account of a hospital in the building of which his name was used to collect funds. All this does not speak too well.

5) It is a sin not to take interest in politics of the country?

Political apathy is one of the most widely spread sins of our times which even good people commit without scruple. Democracy requires that every citizen contribute something of his talents to the welfare of his country. Evil people get the influential positions, because good people are unwilling and too lazy to make sacrifices. Thus he who does nothing is guilty of sin of omission. Our critical times need cooperation of all good men in order to improve the country socially, morallly and economically. For this reason it is a sacred duty of every Catholic to take a serious interest in government and in politics.

6) Is sterilization a mortal sin? If so, why?

Sterilization is a surgery which some women undergo to prevent further childbearing. Such an operation is permissible when it has to be undergone to save the woman's life or to remove a serious obstacle to it, for instance, a cancer or a malignant tumor. The reason for such an operation should be the same as that which justifies the removal of a hand, or a foot, etc.

Prevention of further births cannot justify this surgery, because no man can consent to the removal of some of his members without a sufficient reason, and the prevention of possible pregnancy is not a sufficient reason for permitting such a mutilation of a woman's body. For this reason a similar surgery with the intention of preventing further childbearing is a grossly immoral and terrible evil. It is a mortal sin.

Should some couples have serious reasons for abstaining from having more children, they should practice abstinence or follow the rhythm system. These are the only permissible means to prevent further childbirths for a long or a short period.

7) May Catholics criticize or condemn a Catholic president or prime minister?

If a Catholic president or prime minister commits mistakes, makes abuses of his power, shows his ineptness to lead the country, Catholics, like all other citizens, may criticize and condemn his actions. He must not be defended and his harmful actions must not be justified, because he happens to be a Catholic.

* * *

Remark:

Your questions for this feature will be welcome and immediately acknowledged. In some cases a private reply will be given.

Please address all questions to:

The Redeemer's Voice Editor,
Box 220, 165 Catherine Street,
Yorkton, Sask., Canada

MERCIFUL LORD

They were now setting out for Jericho. His disciples and a considerable crowd were with Him. While He journeyed on just off Jericho, Bartimaeus, the son of Timaeus, sat by the road. He was a blind beggar. On hearing that it was Jesus of Nazareth, he shouted vigorously: "Son of David, Jesus, take pity on me". Our Lord said to him, "What do you wish Me to do for you?" "Master", the blind man replied to Him, "I wish I could see!" "Go home", Jesus said to him, "your faith has cured you". He at once regained his sight, and then followed Him on the way. (Mark: 10, 46-52).

WHAT DOES IT MEAN TO DIE?

(NOVEMBER REFLECTIONS)

by M. Schudlo, CSsR.

DEATH, as we know it, is a separation of the soul from the body. Man is composed of body and soul. At first, he was meant to be immortal, that is, to live in the earthly paradise for a certain period of time, and then go to heaven without passing through the agonies and anxieties of death. This was a privilege granted to Adam and all his descendants. But it was not an absolute privilege. It was conditioned to his faithfulness to God's prohibition to touch the fruit of a forbidden tree. God told Adam: "Of every tree of paradise you shall eat, but of the tree of knowledge of good and evil, you shall not eat. For in whatsoever day you shall eat of it, you shall die" (Gen. 2, 16-17).

And so it happened. Adam yielded to the temptation of Satan, ate the fatal fruit and brought death upon himself and us. St. Paul says: "In Adam all die" (1 Cor. 15, 22).

In the courthouse in Lubeck, Germany, there is a famous, but horrifying painting, called "The Dance of Death." The artist, whose name is lost in history, made a living picture of man's behavior. There you see people from all walks of life, princes, kings, nobles and peasants, poor and rich, young and old, men and women, all gaily dancing, laughing and joking. In short, enjoying life and themselves, or having a good time.

In the midst, however, you see horrible death with a long and sharp scythe, cutting down now this one, now that one. One victim is a small child, another, a young woman just married, another, a prince, etc. But surprisingly the dancers pay little or no attention to the murderer in their midst! The dance goes on while the corpses are carried out from the dancing hall.

What a true picture of life! And what a true picture of death! What a picture of today's world in its unbridled quest for good time, amusements and earthly possessions!

Aren't we one of those thoughtless dancers? We see how Death strikes now one of our friends, now another. We come to their funerals. We say good-by to them, and then go dancing as before. We don't pay attention to Death prowling among us and cutting down one after another, because it forgets nobody.

What does it, however, mean to die? It means, first of all, to leave everything which is dear or useful to us: our office, our home, family, friends, job, conveniences, pleasures, amusements, money, children or parents, just everything which we have here below. No one will take anything when he dies, except his or her good and bad works he or she has performed in this life.

Besides at death the soul will leave the body. The body, which means so much to us, sometimes even more than the soul, will become a repulsive corpse to be buried underground as soon as possible, because it will have no life, no movement. It will start decaying, as soon as the soul leaves it. Thus it will decay and in the grave become

the food of worms. Yes, this head, this sharp tongue, these sparkling eyes, these soft hands will succumb to decay and in a few years there will be hardly anyone who will remember us, or care about how we stand in the other world. Our final fate on earth will be forgotten in a cold and dark grave. This sounds awfully hard for you, but it will surely happen, maybe sooner than you expect. This uncertainty should force us to make our arrangements accordingly, and never endanger our soul to please the body or other people.

A famous actor admired by the great score of people went abroad to make the biggest picture in his life. While making the picture he was struck by a violent heart attack and died on the spot without completing the job for his masters.

His Catholic friend took the body of the famous actor to the Express Company for shipping it back to the U.S.A. for burial. There he was told that he must fill out a shipping form. Everything proceeded nicely with the form until he came across this question: "Value of the merchandise shipped." He thought for a moment and then without hesitation wrote: "None."

It will be likewise with our body. Although not written on our coffin, it will sound something like this: "The value of this corpse which is being laid down into the grave — "None!"

This will be the end of us and of everything which we hold dear in life. The soul will leave the world and enter an everlasting eternity, while our body will be deposed into the grave to turn into dust, "for we have not here a lasting city" (house to dwell in), says St. Paul, "but we seek one that is to come." (Hebr. 13, 14). And the Psalmist adds: "Man resembles vanity: his days pass away like a shadow" (Ps. 143, 4).

This is a serious warning to all of us not to get attached to the earth and its goods, because they are passing. They can be taken away from us without as much as one minute's notice. Our Blessed Lord wished to spare us much anxiety which will overwhelm us at death when He said: "Do not lay up treasure for yourselves on earth, where there is moth and rust to consume it, where there are thieves to break in and steal it. Lay up instead treasures for yourselves in heaven, where there is neither moth or rust to consume it, nor thieves to break in and steal it. Where your treasure is, there your heart is too" (Mt. 5, 19, 21).

They who are trying to use this earth and its goods to the full cannot be called the wisest men in the world, because after a while nothing will be left either of them or their enjoyments. We should instead call wise those men and women who follow Our Lord's advice: "Seek first the Kingdom of God and His justice, and all these things shall be added to you after you pass into a happy eternity" (Mt. 6, 33).

Yes, they are smart because they put their soul above their body and eternity above time. If anyone should be called wise, they certainly should.

Look at how Our Lord looks at the world and its pleasures! In one of His parables He presents two men, one poor and despised by the great world as miserable, and the other applauded, because he seemed to be very smart.

"There was a rich man," says the Lord, "that was clothed in purple and lawn, and feasted sumptuously every day. And there was a beggar, called Lazarus, who lay at his gate, covered with sores, wishing that he could be fed with the crumbs which fell from the rich man's table, but none was ready to give them to him. Only the dogs came and licked his sores.

"Time went on. The beggar died and was carried by the angels to Abraham's bosom (that is, to heaven and everlasting bliss). After a while the rich man died too, and found his grave in hell.

"And there in his suffering, he lifted up his eyes, and saw Abraham far off, and Lazarus in his bosom. And he said with a loud cry, 'Father Abraham, have pity on me; send Lazarus to dip the tip of his finger in water and cool my tongue, for I am tormented in this flame!'

"But Abraham replied, 'My son, remember that you did receive your good fortune (good things) in your lifetime, and likewise Lazarus his ill-fortune (evil things). Now he is in comfort, and you in torment. And, besides all this, there is a great gulf fixed between us and you, so that there is no passing from our side of it to yours, and no crossing over to us from yours" (Luke 16, 19-26).

Death will draw a line between those who are really wise and those who seemed to be wise, but were not. Only those are really smart who are trying to secure their eternal salvation at the cost of a good Christian life. All others who put their pleasures and conveniences above their eternal happiness do not deserve such name.

My Prickly Problem

(HABIT OF IMPURITY)

by M. Schudlo, CSsR.

I know a person who is 32 years of age. He lives on the farm. He experiences no emotions, because that particular part of the brain which produces them has lost circulation of the blood 15 years ago. His emotions were not completely normal before he lost them.

He spent some time in a mental hospital where his inhibitions and anxieties were removed by treatment, but that part of the brain still remains dead. Now his behavior appears to be normal. Is it necessary for an individual to be of stable mind and emotions to be responsible before God for the sins of impurity? Can such an individual be cured at Lourdes?

A person is responsible to God for his actions, if he realizes the moral value of what he is doing. Besides, he must be free to do or to omit them.

The lack of emotions does not excuse anyone from being responsible for what they are thinking or doing. The devils do not experience any emotions, and yet they can sin as no one else. The malice and ugliness of sin consist in the will of man, and not in his emotions. Emotions are the blind forces of our human nature which must be controlled and guided by our mind and regulated by our will.

The person to whom you refer in your question seems to be normal enough to be responsible for his actions, although he may not be capable to expereince any emotion while performing them.

Whether he will be cured at Lourdes or not, no one knows except God. The shrine of Lourdes is not a miraculous spot where miracles are performed whenever a person asks for one. God does not usually employ miracles where natural forces are sufficient or where there is a reason why a person should carry his cross. The mysteries of God's Providence are hidden from our feeble eyes. Man may ask for a miracle, but if his prayer is not heard

the way he wants it, he must submit to the will of God Who knows better than we do what is good for us.

After all, emotions are not necessary for salvation of one's soul, and this may be the reason why the Lord will not hear his prayer even when he goes to Lourdes. His prayer will not be useless, however, for the Lord will grant him some other grace which will be more profitable to his soul.

As far as his bad habit is concerned, he must pray to the Lord and He will help him to get rid of it, for God wants all men to be pure and chaste in their respective state of life. At the same time he must employ various natural means which help men to overcome their bad habits, such as avoiding bad company, excessive drinking, reading of salacious material, etc. He must approach the Sacraments of confession and Holy Communion quite often, have a good confessor, keep always busy with some work, etc.

Should this bad habit be caused by some physiological defect, then he should consult a good and reliable physician.

God surely will help those who help themselves and ask for His grace, for He wants all men to be saved and reach the bliss of heaven.

Something To Think About

This letter, written by a Minneapolis school girl, was a prize winner in a national contest held during Life Insurance Week a few years ago.

WHOSE DOORBELL WOULD YOUR CHILDREN HAVE TO RING?

For the last 10 of my 19 years, my family has endured poverty, privation and agony of spirit, all of which could have been avoided, if my father had realized that life insurance was important enough to treat seriously.

To meet payments on our TV, car and home he let his life insurance lapse, thinking he'd get to it when other obligations were settled.

Then suddenly father's life ended, snuffed out in the shiny car he was paying for instead of life insurance.

Mother, sister and I were literally penniless, swamped with debts and no credit to lean on. Exit TV, exit car, exit home.

Mother, with no specialized training, was poor material for a business woman; but even if she could have found a job, there were two little girls at home too young to leave.

What happened? We were shipped—an unwelcome family package—from one relative to another, until mother became broken in health and my sister was taken from a normal girlhood and cast in the role of Breadwinner.

My father's mistake has taught me one great lesson. When I marry and have my own family, I shall build my future peace of mind around Life Insurance. My children and I are NOT going to live in the homes of reluctant relations, if my husband is suddenly snatched away! Life Insurance will come first! And by FIRST, I mean that we will deny everything, if necessary, to keep our insurance in force.

Why? Because it will mean blessed protection and independence for my family, educational advantages for my children, payments of financial obligations, and most important—it will guarantee for all of us a place in the sun of Life, if Death should take my husband.

Teen-Agers ON TARGET

A guidance system designed to help chart life's puzzling course.

Joseph Armshaw, CSsR.

EVERYBODY likes to give teen-agers advice. I suppose you get pretty tired of it sometimes. And here comes another "middle-ager" trying to sound like a wise old man solving the problems of the world. Just the same, how about giving me a listen for a moment. I've got a clue that can help you solve the riddle of the future.

There was a time when we used to speak of men having the courage to die. Now we speak of men having the courage to live. For the human race has seemingly become engulfed in a tidal wave of fear. We are afraid of so many things. We discovered and split the atom. We found out the tremendous force that lies within so small a thing. And we are afraid of what we have found.

Yet it should be clear that the danger lies not in the atom nor in the atom bomb itself. It lies in the minds of the men who hold the bomb in their hands. There is seldom danger in things. Most often the danger is in the minds and in the wills of the men who can use these things for good or for ill.

That's where you come in. There is much more truth than fiction in the old cliche that you are the future of the nation. And if you are our nation's future, then you must be educated men and women.

I am speaking here of a complete education — one that develops your bodies, your minds and your souls.

We might take you out on the athletic field and make professional football players out of you, or champion golfers. We might teach you Hollywood poise and ballroom gracefulness of manner. But your education would be incomplete.

We might go further and train your minds to the very limits of their capability. Starting with this training you might some day be winners of the Pulitzer prize for some startling scientific discovery. And still your education would be incomplete.

But if we train your bodies and your minds, and over and above that give you a deep and true sense of spiritual values, then we have given you a complete education. And we have nothing to fear. For if you know not only what is scientifically true and false, but also what is morally right and wrong, then the world's future is in good hands.

The Full Life

Body, mind and spirit: these categories are not just plucked out of the air. Everything in the world belongs to one or another of them. And to be complete human beings, to be happy human beings, you must know all three of them, you must develop in all three of them.

The first phase of development you come by easily. The most unlettered of men can step out on a spring morning and appreciate the beauty of a red rose in bloom. He can hear the cheerful notes of a bluebird and be happier because of it. He can see the fiery glory of the sunset glow and know

that it is good. With reasonable care of his health he can usually keep in good enough physical condition to be content.

To develop the mind requires a greater effort. Study and concentration are needed. There must be instruction by those wiser than you are. But the prize is well worth the effort to attain it. For development of the mind to its entire potential is another giant step on the road to full human accomplishment and the happiness it brings.

Notice that I described development of the mind as a step on the road. It is not the end of the trail. It can be harmful if it is not accompanied by development of the spirit.

You will never be happy, even after years of education, if you are equipped to enjoy only the pleasures of sense, or your intellectual activity is confined to punching a typewriter or selling refrigerators. You will be happy only if you know your true purpose in life. You must know why God put you here on earth and what He expects of you. And you must have developed your character so that you have the will power to do what you know is right.

We can help you in this development, but the main job is in your hands. And if you do not have this character, this gritty determination to choose right over wrong, then we must be afraid of you and afraid for you.

We must be afraid of you because it may come about that you stand one day with the bomb in your hands, able to unleash it on the world by your own choice. If you do not have a sense of right and wrong, if you are lacking the character to follow what is right, what will prevent you from shaking the pillars of the world, like Samson long ago? We must be afraid of you because you may well have it in your power to destroy us.

It Has Happened Here

You have read about Egypt and Macedonia and the great pagan empires of old. They flourished for a time and they met their doom and died. They lost their final battle against invaders, but in reality they destroyed themselves. Their ruin came from inside themselves, because of the decay in their moral strength and stamina.

The Greeks worshipped bodily beauty; Apollo and Venus represented their ideal. They paid homage to the great minds of Plato and Aristotle. But the Greeks did not know the true God, and only dimly recognized God's eternal law. And the great Greek empire died.

The Romans rose to eminence on the ruins of other world empires. They proclaimed as a god the Caesar who could march out and conquer a nation and bring back thousands of slaves. The Romans did not know the true God, and as St. Paul wrote of them: "While professing to be wise, they have become fools and they have changed the image of the incorruptible God for an image made like to corruptible man" (Romans 1:23).

And the Roman empire decayed and died.

The Communists have built a world power. But the Communists do not know God, and they profess to spurn His providence over the world. And in this they are carefully nurturing the seeds of their own destruction. For no man and no nation can survive unless development takes place in the realm of the spiritual as well as the material. Stunted growth is unhealthy growth; such a monstrosity destroys itself.

Whittaker Chambers in his book "Witness" declares that the western world is at a crisis. He says that we shall successfully pass that crisis only if our faith in God is as strong as the Communists' faith in man.

It is not completely true to say that the western world is at a crisis. One must add that each one of us is at a crisis. Your life and my life are at a crisis. And we shall successfully pass

that cricis only if we have a strong faith in God and know what is the chief purpose of our lives and why we are here on earth.

Your family and friends wish happiness for you, even as you wish it for yourselves. But you will never be happy without a set purpose in life. Without a goal you will be running around in circles, getting more and more mixed up until you reach a state of frustration. Nothing seems to have much point; you feel like shouting: "What's the use?" At such a stage there can be only bitter unhappiness. This is what is bound to result from not having any set purpose, from being an idle floater on the current of life.

But if you set the wrong goal for yourself then also you are headed for disaster. If for example you try to pretend that sex or money or new clothes represent the only goals worth striving for, you are caught in a cruel deceit. Long ago a wise man, St. Augustine, wrote:

"My friends, seek what you seek, but it is not whether you seek it. Your hearts have been made for God, and they will be restless until they rest in Him."

He meant to illustrate the age old truth: "You cannot buy genuine happiness at the bargain counter of sense pleasures. To attempt this is to end in frustration because the deepest hopes of the heart are left unfulfilled. Like the Scriptural prodigal son, you are filling yourself with the "pods that the swine are eating" (Luke 15:16).

If your purpose in life is to become a brilliant scientist or great teacher or writer, then you have a higher goal. But without recognition of life's true purpose, you are still doomed to failure. If your thinking does not include God, then you will have ruled out of your life all thoughts of the after life. Your whole being cries out for immortality, which in itself is a proof that our souls are immortal. Yet you will be keeping yourself confined to the small cage of materialism like the guinea pigs used in your experiments.

God's Plan For Man

God put us here on earth not because He needed us, but because of His great goodness. He wanted us to share in His happiness in heaven. But we have to make a free choice of that goal. To choose anything but God is to make our own private hell of frustration.

And that is why I said that life is a crisis. ou have to prove that you love God more than you love yourselves. You must try to know more and more about Him so that you can love Him more and more. You must be instructed in His commandments and have the will power to keep those commandments. That is what is meant by a complete education. It is an education which home and school and church all can help you with, but which must come most of all from the personal effort you as an individual put into it.

No one on earth can promise you fame, wealth, or bodily beauty. No one can give you an absolute guarantee of material success. But there is a sure formula for genuine peace of mind. Do what you are supposed to do. It is as simple as that. or then, no matter how troubled your life may be on the surface, you will be happy deep down, because you will know that you are on the way to achieving eternal success in the sight of God. And this after all is the only success that in the end really counts.

And incidently, in achieving eternal success, you will be helping to keep this old earth of ours in its proper moral orbit too. In this sense, you too can and must be an astronaut. Maybe the president of the U.S.A. will never decorate you for your exploits, but you will surely receive the medal of honor from God when you step across the threshold of heaven.

— (The Liguorian)

LOVE HOPES FOR ALL THINGS

by St. Alphonsus Liguori

IF, SAYS St. Francis de Sales, there were (to make an impossible supposition) an infinite good, that is, a God, to Whom we did not pertain in any way and with Whom we could not have any union or communication of benefits and on union. Thus St. Thomas teaches that love does not exclude the desire of the reward God has prepared for us in heaven; on the contrary, it draws us to the principal object of our love, namely God. Who is the joy of the blessed, for friendship demands that one friend enjoy the other.

This is the mutual interchange of gifts of which the spouse in the Canticles speaks: "My beloved to me, and I to him" (Cant. 2:16). In heaven the soul gives itself entirely to God, and God gives Himself entirely to the soul, as far as it is capable of receiving Him; that is, according to the measure of its merits. But the soul, realizing its own nothingness in comparison with the infinitely lovableness of God, and consequently seeing that God has an infinitely greater right to be loved by the soul than the soul has to be loved by God, desires God's good pleasure more than its own happiness, and therefore finds greater joy in giving itself entirely to God to please Him, than in having God give Himself entirely to it. The soul is pleased that God gives Himself entirely to it in so far as He thereby excites it to give itself to Him with a more intense love.

Indeed, the soul rejoices in the glory which God communicates to it; but it rejoices because it can refer all to God and thus increase His glory as much as it possibly can. When the soul in heaven sees God it cannot but love Him with all its strength; on the other hand, God cannot hate anybody who loves Him; but if (again, an impossible supposition) God could hate a soul that loves Him and a blessed soul could live without loving God, that soul would prefer to suffer all the pains of hell and love God even though God hated it, rather than enjoy all the other delights of paradise without loving God. This is true because the soul, knowing that God deserves a love infinitely greater than the love it bears to God, has a much stronger desire to love God than to be loved by Him.

"Love hopes all things." Christian hope, as defined by St. Thomas, is a certain expectation of eternal happiness. This certainly is born of the infallible promise of God to give eternal life to His faithful servants. Now love, since it takes away sin, takes away at the same time the impediment to the attaining of happiness. Therefore, the greater our love, the greater and stronger is our hope. Now this hope certainly cannot be an obstacle to the purity of our love, for love, as Denis the Arepagite says, naturally tends to union with the object loved.

St. Augustine says love itself is a golden band that binds together the hearts of the lover and the beloved; and since this union cannot be effected from afar, the lover desires always to be with the beloved.

The sacred spouse, when she was away from the beloved, languished and begged her companions to tell him of her suffering, so that he would come to console her with his presence. "I adjure you, O daughters of Jerusalem, if you find my beloved, that you tell him I languish with love" (Cant. 5:8).

A soul that dearly loves Jesus Christ, cannot, so long as it is on this earth, refrain from desiring to go quickly to heaven to unite itself with its beloved Lord. Therefore the desire to go to see God in heaven, not so much for the joy we shall experience in loving God, as for the joy we shall give to God in loving Him, is pure and perfect love. Neither does the joy, which the blessed feel in loving God, take away from the purity of their love; such joy is inseparable from love. But the blessed souls delight principally much more in the love they bear to God than in the joy they feel in loving Him.

But, you may object, to desire the reward is love of concupiscence, and not of friendship. You must distinguish between the temporal rewards promised by God to those that love Him. The rewards which men give, are distinct from their persons, because men, when they reward their fellows, give not themselves but only their goods. On the contrary, the principal reward which God gives to the blessed is Himself. "I am thy reward exceeding great" (Gen. 15:1). Therefore desiring heaven is the same thing as desiring God, Who is our final end.

Back To School – And A Job

ONE would hardly think that busy high school and college students could have much time for outside work while pursuing their formal education. Yet when some 15½ million young men and women return to their classes in the fall, fully 20% — one out of every five — will also work at a job.

Studies of the Bureau of Labor Statistics indicate that the majority of these students will work part-time, largely in occupations that require little or no previous experience. Younger boys in particular find part-time jobs doing manual work, including work in a local plant or shop. Girls find jobs primarily as waitresses and baby sitters. Some older girls, because of their education and training in school, obtain part-time positions in professional, technical and clerical fields — thus becoming acquainted with occupations that can lead to satisfactory careers.

But that's not all. Many other students take part-time jobs as sales-persons, either in stores or in door-to-door selling. Also, a number of students work part-time on farms during the school year.

No one knows exactly how much money students earn during the school year, but a considerable sum is involved, judging by available statistics. Last year 3¼ million high school and college students had jobs while at school. Most worked in cities and the suburbs — some 3 million in all — putting in an average of 15 hours a week. Since it seems reasonable to assume that they earned at least $1 an hour, their total income alone would appear to be of the order of $48 million a week, as a minimum estimate.

Some students undoubtedly work during the school year because they need the money to supplement limited family income. Many other work part-time to round out the allowances their parents provide. Young people are often motivated by some special goal—for example, the boy who wants a car of his own, or the girl who has her eye on a new outfit for an important class party.

A great many young people, looking well ahead into the future, work part-time with an education in mind, putting aside their earnings toward the time they will be in college. Indeed,

the fact that more than one million college students themselves work during the school year, gives some indication of the extent that students help to meet the ever-increasing cost of a college education. Very likely these students began saving for college while they were still in high school.

While earning money during the school year has its advantages, there is an element of hazard, particularly when a student finds that a job is interfering with his studies. There is the additional danger that a student, tempted by the thought of a full-time job with regular pay, might want to drop out of school — not realizing, of course, that the more education he has, the more he stands to earn in the long run.

Actually, educators are familiar with this temptation, particularly among students who are more interested in learning a trade than in academic subjects. The schools, to overcome this drop-out tendency, have developed programs of vocational education, with Federal government assistance. Under this system, young students divide their time between the classroom and working as an apprentice in a local plant or store under school guidance. These students spend at least 15 hours a week on the job, according to the United States Office of Education, but in doing so under this special program, they will eventually obtain a high school diploma.

— (ACNS)

IT'S STILL GOD'S WORLD

by John Patrick Gillese

"GOD'S in His heaven," wrote the poet; and perhaps before he revised the next line, he may have scrawled: "And we're in the world!"

It's a feeling you get sometimes. We're here, poor old plodding pilgrims on earth. God's up there, somewhere, watching us with a stern fatherly eye, but far removed from us sinful creatures.

The feeling of loneliness is perfectly natural. We are exiles, true; and our very loneliness is one proof that this earth is not our final home; this present consciousness not the fullness of the Life we shall one day share, if we persevere in the brief trial period that is our earthly sojourn.

For all that, it is easy to feel abandoned. Whole Christian peoples fall under the yoke of cruel oppression: if God was close by, would He permit that? A mother — French or Irish or Ukrainian, or perhaps even Chinese or Indonesian — weeps on her knees as the son for whom she sacrificed so much forsakes the Faith for which his own father died: could God allow it, if He really and truly cared for each human soul?

A few years ago, most of the Catholics of this continent promised to say the Family Rosary that peace would again come to the world — to stay. You, at least, have kept faith. Wracked by long pain, you have still kept your promise. Tired from trying to raise your family as a Christian mother should, you have dragged the children from their books, games and TV programs and gathered them in the living room before a statue of Mary and, keeping faith, have offered up each evening those hallowed prayers. And yet your neighbors — who are out visiting till midnight three times a week, who barely make it to the last Mass on Sunday — seem to be better off than you. The atomic experiments grow even greater: will God punish you, as well as your neighbor, because the best you could do was not enough for both?

No one can answer all thees questions in a single article. But if you answer one — a key question — you ultimately answer all. How close is God to you?

"If I only could be sure!" you think. "If I wasn't just letting my imagination play tricks with me, kidding myself He knows and accepts what I am doing . . ."

It is not till we are in middle life, usually, till this peculiar nagging question achieves a certain dominance in our minds. It is part of the test of faith. And oddly enough, it is best answered by reason.

God created this earth. That is an inescapable fact. It is a marvelous piece of creation, whether seen through a child's eyes or a scientist's. For the philosopher, there is the marvel of the seasons, each following faithfully in turn. For lovers, there are the majestic waterfalls, the rainbow through the mist. For the baby, taking her first toddling step to the garden, there are roses of such beauty and fragrance that her dimpled fingers reach out to hug them to her heart. The "mad scientist" is mad only because, every time he peers into his test-tubes, looks up into the heavens, equates a mathematical formula with space and distance, he is aghast at the new worlds opened unto his mind — worlds he can never live long enough to understand, much less explore.

Now ask yourself, some evening when that feeling of abandonment possesses your soul: Would God make a marvellous world like this, then — so to speak — wander away and abandon it?

Sheer reason alone says no.

Every minute of every hour, He is here — His Will behind the nature that sends the seas crashing on the shores and the winds whipping out of the Arctic wastes and the Atlantic salmon racing back inland from the sea. His loneliness shines forth in a sunset on the prairie, in the hoarfrost fringing meadow and hill. His steady, unchanging hand keeps the stars constant in their courses.

And He is closer still.

"Not even a sparrow falls but your heavenly Father knoweth," said Christ, for even in the sparrow is the breath of life that came from God.

And of His greatest creation—man? Made unto God's Own Image and Likeness? For man, the marvellous earth was but the home God designed for his happiness. So much does God love man that "His greatest happiness is among the children of men." That was the reason He took human flesh (for the atonement could have been wrought in unlimited ways) — doing what, in all probability even angels like Lucifer could not believe God would dare to do: mingle the flesh of the Living, Almighty God with the finite flesh of man!

Can such a God not be close? Can such a God not care?

On the contrary He hungers for the very union we scarcely believe can be real. God could, in every way our senses can perceive, demonstrate that He was near — but when we see Him face to face, then this earth is no longer of interest and our human form is no longer of consequence. He could come to us, so helpless one of our own had to handle Him, had to clothe Him, had to nourish Him. He could die for us, leaving even the timetable of history to prove He had truly been. He could promise us: "Behold I am with you all days, even to the consumation of the world!" He could reveal to us that, alone in the tabernacle, He "thirsts" for the comradeship of men.

But the one last act of union He

leaves forever to our free wills — that we go to Him.

Not even sin — which alone keeps the world in trouble and despair — could keep Him apart from us. He left the Church that, by the power He Himself passed over to it, could forgive sin. He suffered the agonizing death on the cross to prove to what lengths God would let Himself be subjected if only, in return, man would unite himself with Him.

It takes a long time, usually, for each of us to understand how close He has been all our lives. It takes longer still to know that the crosses He permits us to carry are for our greater happiness still.

We must mix the reason, which tells us God is near, with the faith that tells us what He asks of us is for our happiness — oftentimes as much here as in the hereafter.

He has left us the sure means of finding Him every day of our lives — through prayer and in the Sacraments. He has told us the job we must do — join with Him in restoring the fallen earth. He has told us it would not be an easy struggle in a darkened world, but to "Take courage; for I have overcome the world."

Most of all, He has assured us He is near.

And to those who fight the good fight and keep the faith, there is the growing sense of victory towards the end. With those who seem to flourish now, there can only be more and more frustration, more and more fear, as their short span of power and influence (whether on a local or a world-wide scale) comes to a close.

For them, there is the terror of approaching darkness — and it is very real. For those who persevere there is the reward beyond all reckoning — the reward that has its beginning in seeing at last the One they loved but dimly, and Who loved them beyond measure, here below.

— (Annals of St. Anne)

— JOKES —

A scared wife: "Darling, don't drive so fast, because that police car behind us cannot pass us".

These are bad times. You can't even build a good mousetrap without paying taxes for the improvement of your property.

Some modern parents do not worry about their teenage daughter, unless she fails to show up for breakfast, but then it is too late anyway.

You are an optimist when you get everything you ever wanted, and then feel it wasn't worth all your efforts.

A pastor's usefulness usually ends when he gets a young assistant.

There is much complaints about some parents that no longer lead their children in the right direction. In our opinion, the reason for this is that the parents are not going that way themselves.

Myrtle says: "By the time most men learn to behave themselves they're too old for anything else!"

No Champion of Religious Freedom

Th. Bleech

THE followers of Luther are fond of picturing him as a champion of religious freedom. The facts of history, far from giving support to such a contention, show that the opposite is true. Few, if any, leaders in the history of religious thought, were so intolerant of differences as he. The Protestant historian, Hallam, reflects the judgment of all impartial scholars when he writes: "An unbounded dogmatism, resting on an absolute confidence in the infallibility, practically speaking, of his own judgment, pervades his writings; no indulgence is shown, no pause allowed, to the hesitating; whatever stands in the way of his decisions, the Fathers of the Church, the school men and philosophers, the canons and Councils, are swept away in a current of impetuous declamation; and as everything contained in the Scripture, according to Luther, is easy to be understood, and can be only understood in his sense, every deviation from his doctrine incurs the anathema of perdition. That the Zwinglians, as well as the whole Church of Rome, and the Anabaptists, were shut by their tenets from salvation is more than insinuated in numerous passages of Luther's writings.

In similar vein Professor Edward M. Hulme, speaking of Luther and his colleagues, says: "The Reformers came to look upon intolerance as a law of self-preservation. Luther anathematized every one whose belief differed from his own. 'He who does not believe my doctrine,' he once said, 'is sure to be damned'."

After a painstaking study of the reformer's life and writings, that impartial student of history, John L. Stoddard, formulates the following conclusion concerning Luther's attitude toward freedom of conscience: "It is commonly said that Luther inaugurated the right of free investigation. Nothing is less true. He talked of it, as a reason for abandoning the traditions of the Church, but he did his utmost to bring about complete subjection to an unassailable Bible as he interpreted it! He instituted thus a Pope of printed paper, instead of a Pope of flesh and blood. Moreover, since he constituted himself the authoritative interpreter of the Bible, he practically claimed for himself infallibility. One of Luther's contemporaries, Sebastian Frank, wrote despondently: 'Even under the Papacy one had more freedom than now'."

— "The Reformation"
John A. O'Brien, Ph.D.

* * *

"They (Luther and Calvin) condemned the Pope and desired to imitate Him." — Voltaire

* * *

"It is well known what strange work there has been in the world under the name and pretense of reformation: how often it has turned out to be, in reality, deformation; or at best, a tinkering sort of business, where, while one hole has been mended, two have been made." — Bishop Horne

* * *

"Reform must come from within, not from without. You cannot legislate for virtue."

— James Cardinal Gibbons

Wheat is a sort of grain from which a tolerable good whiskey is made. Sometimes it is also used for bread on the farms.

Remedies Against Heart Attacks

MANY drugs are used to prevent the danger of a heart attack, but with no ultimate assurance that the disease is gone.

It is common belief that a person who has already sustained a heart attack, will also have the second one. No, it should not necessarily mean that he is going to have another.

Medical studies show that the chances of escaping a recurrent attack are boosted sharply, if the person survives the initial attack for a year. Some persons have had four or five heart attacks, and yet they survived. Some patients even affirm that the attack was good for them, because it forced them to re-examine their way of life, diet, work, and to rectify them as a result.

What should people do to prevent heart attacks?

(1) Keep your weight down to normal levels. This is a good advice for every man and woman, not only for the heart patients. It is a well-known fact that thrombosis and high blood pressure are much more often found in persons that are overweight. Persons with heart trouble or high blood pressure should stay a little below their ideal weight than right at it, remaining a little hungry than to be a little full.

(2) Avoid fats by reducing their amount in the daily diet, because they cause hardening of the arteries and coronary thrombosis, for it is better to prevent a heart attack than to cure it. Most Americans and Canadians would be healthier, if they reduced their intake of fats by 50 per cent. Those with high blood pressure and heart disease should go on **low-fat diet.** Any diet must first be checked by your personal doctor.

Thus cranberry and tomato sauce can substitute gravy. Herbs and spices give a fine aroma to meats and vegetables. Salads, orange juice, cottage cheese and celery and whipped cream made from skimmed-milk powder can make good dressing.

(3) Heart patients should not abuse salt, for it enables the body to retain fluids. The retained fluid helps to swell the volume of blood, and thus raises the pressure within the blood vessels. The surplus fluid creates the strains of the heart and sometimes causes heart failure.

The weaker the heart, the poorer it seems to tolerate salt. A low-salt diet, for instance, the rice diet is an effective means for lowering the blood pressure, because it contains little or no salt.

If you have heart trouble, you must avoid salty foods and add no salt from the shaker at the table.

(4) You must wisely and regularly, that is, daily have some physical exercise, depending on your tolerance, health and endurance. Regular exercise helps to control weight, improves the circulation, especially of the legs, aids digestion and promotes elimination. Exercise does not promote heart attacks. As a matter of fact, most attacks occur during sleep or rest.

Young and healthy people should engage in much more rigorous exercise than those who are old and diseased. A manual laborer needs less exercise than a person whose job is sedentary.

Nothing makes **more sense** than to lose unnecessary fat, for overweight means that there is excess tissues in your body. Such diseases as strokes, coronary-artery disease, the hardening of the arteries, diabetes, kidney disorder, liver diseases and gall-bladder diseases are all found much more frequently in those who are overweight.

If you wish to feel healthy and be able to work as much as you can, you must leave the table a little hungry rather than a little full, and keep your weight at your normal level, preferably a few pounds less than the normal.

(5) Control your emotions. It is definitely known that such emotions as fear, anger, resentment, rage, frustration and stress with anxiety force the pituitary glands to produce adrenalin which causes an increase in pulse, blood pressure, perspiration and heart action.

This narrows the coronary blood vessels and thus deprives the heart of some blood and increases the work load.

People should avoid all unnecessary emotional upheavals, or at least try to 'cool off' as soon as possible, for adrenalin is meant for emergencies. If it is produced too frequently, it causes damage to our health. People must try to face their problems squarely and calmly. Rage and anxiety solve nothing and bring no relief. Running away from problems and responsibilities only brings about more resentment, worry and frustration. A good talk with one's spiritual director or confessor can bring more relief than common people realize.

(6) Finally the best prevention against heart attacks is regular check-up by a competent physician. His advice must be followed in every particular case, for there is no one standard advice for all heart patients. The better a physician knows his patient, the more advantageous is going to be his advice. The doctor may also advise or prescribe drugs which will disolve the clots.

People should know that having had one attack does not necessarily mean that the victim is going to have another. If he stays careful and follows the above advices he can live many more years and enjoy the goods with which the Good Lord has enriched our earth.

Thousands of persons in the U.S. and Canada are dying unnecessarily every year before their time, because they do not watch their diet, abuse some food, because they like it, avoid exercise and worry too much, although all the worries of the world cannot solve one single problem...

What Socialism Means

MANY good, sincere, patriotic citizens of democratic nations are confused about the doctrine represented by the word "Socialism" today. The confusion is understandable, because the word is being used in many different contexts, and often with emotional overtones aroused by misunderstanding or oversimplification.

The confusion is unfortunate (especially among Catholics), because there are available to all who can read crystal clear pronouncements on the substantial meaning of socialism. These are to be found in three great encyclicals of two popes, namely, "On the Condition of Labor" by Pope Leo XIII, "On Reconstructing the Social Order" and "On Atheistic Communism," by Pope Pius XI. Further clarifications of the same subject are to be found in the encyclical, "Mother and Teacher," by Pope John XXIII.

It is possible to present a catechism of very specific ideas about Socialism (and its sister, Communism) from these four encyclicals. The catechism will have to treat not only of Socialism and why it is wrong, but also of the opposite extreme of Socialism, about which the Popes were equally concerned when they condemned Socialism itself.

Let readers, who may have been subject to some of the confusion mentioned above, ponder the following questions and answers, and then make them part of their thinking and debating on this important topic.

1. What is Socialism?

The essential feature of all extreme forms of Socialism is that it proposes to do away with all private ownership of property, and to make the state the

owner and administrator of all material goods in a nation.

Pope Leo XIII pinpoints this central feature of old Socialism in these words: "The Socialists, working on the poor man's envy of the rich, endeavor to destroy private property and maintain that individual possessions should become the property of all, to be administered by the state or municipal bodies. They hold that, by thus transferring property from private persons to the community, the present evil state of things will be set to rights, because each citizen will then have his equal share of whatever there is to enjoy."

2. What relation is there between extreme Socialism and Communism?

The goals sought by both true Socialism and Communism are exactly the same, namely, the elimination of all private ownership of property and the seizing and management of all property by the state.

Pope Piux XI, writing his encyclical "On the Reconstruction of the Social Order" in 1931, noted that what Leo XIII called Socialism in 1891 had divided into two opposing camps in the 40 year interval. Both still maintained the same goal of community ownership of everything.

But one camp, calling itself Communist, urged constant and violent class warfare as a means of attaining the goal. The other camp, retaining the name Socialist, urged more moderate means, such as propaganda, voting, election of Socialist officials in government, etc., for reaching the goal.

Pope Pius XI even noted that some so-called Socialists had so modified the very goal of total community ownership of everything that "its programs often strikingly approach the just demands of Christian social reformers." He added: "If these changes continue, it may well come about that gradually the tenets of mitigated Socialism will no longer be different from the program of those who seek to reform human society according to Christian principles." Such a form of Socialism is spreading more and more in many nations of the world.

3. Why are extreme Socialism and Communism wrong?

Writing in 1891, Pope Leo XIII laid down the thesis that has been supported by all papal social doctrine since his time: "It is clear," he said, "that the main tenet of Socialism, the community of goods, must be rejected. Our first and most fundamental principle, therefore, when we undertake to alleviate the condition of the masses, must be the inviolability of private property."

Pius XI, writing in 1931, though he noted the mitigation of the goals and means of some who call themselves Socialists, repeated this condemnation in regard to all Socialists and Communists who clung to the goal of doing away with all private ownership of property. He said: "We pronounce as follows: Whether Socialism be considered as a doctrine, or as a historical fact, or as a movement, if it really remain Socialism, it cannot be brought into harmony with the dogmas of the Catholic Church — the reason being that it conceives human society in a way utterly alien to Christian truth."

The same Pope Pius XI, writing his encyclical "On Atheistic Communism" in 1937, by which time the Communist form of Socialism had achieved considerable power, summarized its evil in these words:

"Communism strips man of his liberty, robs human personality of all its dignity, and removes all the moral restraints that check the eruptions of blind impulse. There is no recognition of any right of the individual in his relations to the collectivity — in man's relations with other individuals. Besides, Communists hold the principle of absolute equality, rejecting all hierarchy and divinely constituted authority, even that of parents... nor is the individual granted any property rights. ...All forms of private property must be eradicated."

Because religion, and especially the Catholic religion, has always championed all the human rights that Communism denies, it was only to be expected that from the beginning extreme Socialism and violent Communism would have been viciously opposed to all religion. Pope Pius XI said: "Communism is by its nature anti-religious... When Communism has been able to assert its power, it has striven by every possible means... to destroy Christian civilization and the Christian religion."

4. Were the Popes who have been quoted above solely concerned with condemning Socialism and Communism, or did they have any other purpose in writing their encyclicals?

It was not the sole purpose of the encyclicals listed above to condemn extreme Socialism and Communism, but to provide a Christian remedy for the social and economic evils of their times. In order to do this, they condemned two evils which stood at opposite extremes: Extreme Socialism and Communism on the one hand, and economic Liberalism on the other.

5. What is this economic Liberalism, that is the opposite extreme of Socialism and Communism?

In the days of Leo XIII, economic Liberalism was the widely held doctrine that the state must never in any way interfere with the practices of business and industry; that even in the presence of obvious injustice in the relations between employers and employees, the state should keep hands off; that private property is so exclusively personal and individual and sacred, that the state should never legislate concerning the social responsibilities it involves.

By the time Pope Pius XI wrote in 1931, economic Liberalism was more commonly called Economic Individualism. Today it is most frequently called Extreme Conservation. By whatever name it is called, the oppposite extreme of Socialism is the doctrine that the state should do nothing to correct abuses in business relationships, or to interfere with the so-called openmarket and the decisions of those who own property and the means of production.

6. Is it contrary to papal teaching that the state should own and manage any part of the economy of a nation?

No. Extreme Socialism is condemned, because it holds that the state should own everything in a nation. Pope Pius XI clearly declared that some kinds of property should be held by the state, in these words: "Certain kinds of property... ought to be reserved to the state, since they carry with them a dominating power so great that they cannot without danger to the general welfare be entrusted to private individuals."

In the United States, for example, the postal system, the public school system, state universities, highways, etc., are in the hands of the federal or state governments. In many democratic European countries, the railroads and airlines, utilities and steamships, are owned and managed by the state. This is not real Socialism or Communism, because such states recognize the sacred rights of private property in all other matters.

7. Do the Popes lay down any safeguards to prevent a state from going too far in nationalizing industries or services?

There are two such safeguards. The first is the principle that nationalization must be clearly related to the common good or the general welfare. The other is the principle of subsidiarity, which means that a federal government has no business operating in any field where individuals, local groups or lesser authorities are completely

competent to attain the same ends that the governing officials might have in mind.

8. When the Labor Party (sometimes called the Socialist Party) was in power in England, it nationalized the coal and steel industries, and started the nationalization of medical care for all citizens. Was this condemned by the Church as true Socialism, and were Catholics forbidden to support the Labor Party?

No. The Labor Party in England never stood for the abolition of all private property, which is the essential goal of true Socialism. Moreover, two Cardinals Primates of England declared that it was not wrong for English citizens to join and support the Labor Party. It is significant that the Conservative Party which took power from the Laborites in England, did not overturn everything the Laborites had done in the field of nationalization.

9. Is there not such a thing as "creeping Socialism," a term often heard today?

Some people use this phrase to project the belief that every time the government enacts any social or welfare legislation, it gives proof that its real desire is to take socialistic control of the total economy of the nation. It assumes that, because the nation would never accept a sudden adoption of complete Socialism, those who desire that end will try to creep bit by bit toward it.

Certainly every Communist in the nation will try, if he cannot get the government to eliminate private property, to get the government to 'creep' toward such elimination.

On the other hand there are those who make the accusation of "creeping Socialism" on the sole ground that they still advocate the principles of Economic Liberalism, namely, that the government should pass no social or economic legislation whatsoever. They raise the cry of "Socialism" when, even in accord with the urgings of papal encyclicals, and most especially and recently Pope John's "Mother and Teacher," the government takes any action to curb economic evils or to promote social justice.

Pope John talked about the duties of government in terms that sound most radical to many individualists. But he also made it absolutely clear that the principle of private ownership of property must never be breached.

10. How then should the word "Socialistic" or "Communistic" be applied to government actions?

Correctly, it should be applied only to any doctrine or movement or action that has as its goal doing away with all private ownership of property.

Correctly, too, it must be applied to every secret and disguised and infiltrating Communist, because it is known that no Communist will ever be content until private ownership of property is done away with.

It is correctly applied to social and economic legislation or proposals that are designed to meet some common need in the nation, that cannot otherwise be taken care of, without attacking or infringing upon the right of individuals to own property.

11. Then may I not call the social security enactment, the medicare bill, farm legislation and similar measures Socialistic?

You may disagree strongly with the prudence or necessity of any of these federal programs. You may call them ill-timed, ill-conceived, ill-administered social action on the part of government. You may see in these or similar measures a danger of over-centralization in government, or of too much concentration of power in government. But the word "Socialism" should be reserved for secret or open attempts to deprive individuals of all right to own property, and to make the state the owner of everything in the nation.

— D.F.M., C.SS.R.

What Is The Salvation Army?

SOME say The Salvation Army is a group that plays music and preaches on street corners.

Others say it is a place to get a free meal when you're hungry and broke.

Still others say it is a collector of old clothes and furniture.

The Salvation Army is all this—and much more.

An international religious and charitable movement organized and operated on a military pattern, The Salvation Army is a branch of the Christian Church. It was founded when improvised converts were refused membership in established churches.

William Booth, an English minister, withdrew from the Methodist New Connexion Church in 1861 to conduct an independent fulltime evangelistic ministry, and in 1865 he was preaching on the street corners of London's worst slums. His first plan was to make his work suplementary to that of the churches, but when his converts were not welcome in the churches because of their poor appearance, Booth established Christian Mission centers for them.

By the end of the first year, Booth had 300 workers — converts who joined his cause of saving others. Four years later the Christian Mission numbered 3,000 — and the militant spirit of the converts became military. They hailed their leader as "General", a shortening of his title of General Superintendent. They called themselves "The Hallelujah Army." At a conference in 1878, "General" Booth was looking at printers' proofs of an annual report. Its title was, "The Christian Mission — A Volunteer Army." With sudden inspiration, Booth crossed out "Volunteer Army" and penned in "The Salvation Army," and in August that year the Christian Mission formally became The Salvation Army.

The work of The Salvation Army spread quickly, despite ridicule and persecution, as the militant Christians "invaded" new areas and "opened fire." The "invasion" of the United States was heralded by the historic landing of Commissioner George Scott Railton and seven lassies at Battery Park, New York City, on March 10, 1880. Immediately, these Salvationists held an open air meeting on American soil, much to the astonishment of New Yorkers.

In its founding, The Salvation Army was a complete departure from accepted forms of worship, for here was a religious group with uniforms, a distinctive flag, brass and timbrel bands, unhymn-like music and converts' testimonies. It met in the open air, in tents, in theatres and dance halls, used during the week for one purpose and on Sundays for the Army's religious meetings.

This new movement, however, was not a preaching mission only, for General Booth was a realist. He knew that he could not talk to a man about his soul when his stomach was empty.

Concern for masses of poverty-stricken people led General Booth to direct an attack upon the social ills of the day. From this developed the many faceted ministry of The Salvation Army as a religious and social welfare organization. The ambitious plans of the founder have found realization in the scores of specialized services, dedicated to restoring and guiding the less fortunate to a better way of life. Included are clinics; general hospitals; maternity homes and hospitals for unmarried mothers; children's homes and foster care service; settlements and day nursuries; emergency lodges for women and children; centers for transient and homeless men; correctional service bureaus, aiding

prisoners and their families; missing persons bureaus, which help locate missing friends and relatives; employment services; boys' clubs; summer camps; Red Shield and Salvation Army-USO centers for members of the armed forces; emergency disaster service; residences for business women; services to the aging; rehabilitation centers for alcoholics; and similar allied services.

Salvation Army officers devote their life to a fulltime religious and social welfare ministry. Officers are ordained ministers and serve as chaplains in the armed forces. The women officers of The Salvation Army are also fully accredited ministers. A Salvation Army officer may marry only another officer. After marriage, the woman shares equal rank with her husband.

Doctrines of The Salvation Army deal with the Creation, the Fall of Man, man's regeneration and salvation through the sacrifice of Jesus Christ, and man's ability through the power of God to grow in righteousness.

Each year, the fourth week in May is observed as National Salvation Army Week, (May 20-27, 1962). On this occasion especially, The Salvation Army invites people to visit its centers and learn more about its spiritual and social welfare ministry.

"Inasmuch as you have done it to one of the least of these, My brethren, you have done it to Me."

— (Madonna)

ANDREW SHEPTYTSKY

Born July 29, 1865, in Western Ukraine, died November 1, 1944.

He was a monk of noble birth, a talented scholar and teacher, an inspiring preacher and missionary, a gifted writer. He was an able organizer and administrator, a founder and reformer of religious orders, congregations, various institutions of charity, welfare, teaching, culture and religious advancement. Keenly responsive to the stirrings of Divine Grace, he was a deep personal ascetic, blessed iwth singular mystical gifts, a man of continual prayer, a propagator of frequent communion, a restorer of Eastern Rite traditions, a staunch defender of social and political justice. Unjustly arrested, he spent years in Russian prisons (1914-1917). Throughout his life he was often harrassed by the mighty ones of this world. He petitioned the Pope to grant him permission to offer himself as a victim for martyrdom in substitution for the sufferings of his people. Twice he visited North American continent in his desire to help neglected souls. He is considered largely responsible for the establishment of the Ukrainian Catholic hierarchy in Canada. The dominating idea, we might say, the greatest passion of his life was the propagation and restoration of the Unity of the Catholic Church. Many of his plans for Church unity were thwarted by unfavorable historical conditions, but this does not lessen his greatness. Perhaps, it even enhances his stature. He never became discouraged, his confidence in God remained steadfast. "That all might be one"—the burning passion of his heart never waned. It was the inspiration of his multiform apostolate. He was the friend of youth, a humble but energetic superior, a never-resting apostle. Bishop of Kammenetz Podolsk, Archbishop of Lwiw, Metropolitan of Halitch. He was a close friend of St. Pius X—many times exalted in pontifical utterances, humanly a genius, supernaturally a true child of God.

* * *

Anyone possessing information about Metropolitan Sheptytsky that could contribute to his glorification, or anyone desiring to make a monetary contribution to the forwarding of the Cause of his Beatification, may mail contributions to:

Rev. Father Postulator, 250 Jefferson Ave., Winnipeg 17, Man., Canada.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:

Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:

Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:

Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:

Rev. Gregory Shawel, CSsR.

Рік XXXIV, ч. 11.

Volume XXXIV, No. 11.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

Св. Архистратиг Михаїл
о. д-р Б. Курилас, ЧНІ. 1
Місячне Намірення ____ 3
Папство і Апостольська Колегія
о. М. Щудло, ЧНІ. 5
Листопадовий Зрив ____ 9
Інтервю Редактора Голосу Спасителя ____ 12
Чому люди повинні любити Бога всім серцем 13
Батько і мати ____ о. Р. Хом'як, ЧНІ. ____ 16
Вселенські Собори ____ о. М. Щудло, ЧНІ. 18
Хотів би ти знати? ____ 20
Чому треба молитися за душі в чистилищі?
о. С. С. Шавель, ЧНІ. 22
Мудрий вибір ____ М. Щ. 24
Завдання нашої Церкви ____ о. Р. Ганас 28
Апостол Яків Алфеїв ____ 31

St. Demetrius—Great Martyr
M. Schudlo, CSsR. 33
What Can You Do For Ukraine? Prof. M.S. 35
Miracles ..... John Zubaly 37
Address of the Apostolic Delegate to Canada 38
Judging Various Wisdoms
Brother Vincent, CSsR. 41
I'd Like to Know 43
What does it mean to die?
M. Schudlo, CSsR. 45
My prickly problem ..... M. Schudlo, CSsR. 47
Teen-Agers on Target ... J. Armshaw, CSsR. 49
Love hopes for all things
St. Alphonsus Liguori, CSsR. 52
Back to School—and a job 53
It's still God's world ..... J. Parick Gillese 54
No champion of religious freedom
Th. Bleech 57
Remedies against heart attack 58
What Socialism means 59
What is the Salvation Army? 63

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ГРУДЕНЬ
1962
DECEMBER

REDEEMER'S VOICE

НА ЗЕМЛІ МИР...

В. Зінько, ЧСВВ.

НАРОДЖЕННЯ Божого Сина —Різдво Христове—це така епохальна подія в історії людства, якої не було, нема і не буде. Сам Бог сходить на землю, і то ще під виглядом немічної Дитини. Родиться в убогій стаєнці, у вертепі. Анголи приводять перших поклонників Новонародженому Месії—пастухів, а зірка на небі вказує дорогу Мудрецям зо Сходу. Серед тихої ночі над полями Вифлеєму несеться пісня анголів: **Слава на висоті Богу, а мир тим людям, що доброї волі**...

Перекарткуймо всі сторінки буття світу, але такої дивної сторінки не знайдемо більше! Тому людство не даром старається народження Ісуса відповідно відсвяткувати. Християнський світ від самих початків рік-річно повторяє ту драму у своїх церквах і по християнських хатах. Вірні Христовому вченню у дні Різдва різними способами приготовляються, щоб якнайкраще вжитися, вичути, зглибити і користати з духовних плодів з вифлеємської містерії.

* * *

Одною із передових Церков, що старається якнайстаранніше оживити в своїх визнавцях правду про Різдво це таки наша Українська Церква. Пилипівкою—постом приготовляє серця своїх вірних до різдвяних таїнств. В саме навечір'я ввесь день є піст, а вечером, як зірка появиться, відбувається многозначуча вечеря — Свят-Вечір: 12 страв, між ними головна кутя-пшениця, що символічно пригадує пресолодкий

Христе, наш Боже, Твоє народження духовно просвітило світ. Ті ж, що студіювали зорі, через зорю навчилися кланятися Тобі, що є Сонцем справедливости, і бачити в Тобі небесний Схід. Тому, Господи, нехай буде слава Тобі! (Тропар Різдва, взятий із молитовника "Мій Спаситель").

Небесний Хліб—Господа Ісуса; стіл застелений сіном і на нім свічка, у куті дідух. Спів колядок несеться від хати до хати. Наші церкви цим співом аж заходяться. Різдвяна відправа, крім Царських Часів, вечірні, має незабутнє і величне Ісаїне "З нами Бог", що потрясає навіть найбільш затверділим серцем і зближає його до Того Хлопчика. що в яслах лежить...

* * *

Що найголовніше мав принести Ісус на землю? На це маємо відповідь в пісні анголів: мир людям доброї волі. Однак хоч прийшов Христос, то миру нема. Сам Він миру не мав, бо мусів ще маленьким тікати перед політичною ненавистю Ірода; опісля, живучи на еміграції,

у Єгипті, не міг певно сказати, що живе в мирі; ані по повороті в Назареті, а тим менше серед апостольського життя. Не мав Ісус миру і не закінчив мирно, але в бою, серед терпінь і страждань, на хресті. Не мають спокою і визнавці Христа: небезпеки від жидів і від поган. Десять важких кривавих переслідувань, і опісля доба єресей. Потім наїзд варварів, східній розрив, споганізування середньовіччя, і згодом західній роздор аж по сьогоднішній день...

* * *

А хто нині може сказати, що він живе в мирі і в спокої? Хто не має якоїсь журби чи то домашньої, чи й громадської?

Що ж тоді сталося з тим миром, що його приніс Христос на землю? Чи може анголи про інший мир співали, чи може не для нас, християн?

Як це можна пояснити і як на це відповісти?

Відповідь на це питання проста і ясна: Коли спитав Христа Пилат, чи Він є Царем, то Христос потакнув, і відповів з таким обмеженням: "Але Моє Царство не є з цього світу". Так і ми мусимо сказати про цей Христовий мир, що його новонароджений Бог-Месія несе людству.

Мир Христовий не є подібний до спокою людей. Вони думають, що Христос має їм принести звільнення від усіх тягарів туземного життя, свободу від всяких зобов'язань і законів, навіть вільність від залишення цієї землі, від смерти...

Хто такого миру очікує від Христа, то він мусить гірко розчаруватися. Мир Христовий це духовний мир, це брак війни у людині, тобто піддання нижчої частини людини вищій на послух розуму, що просвічений вірою, і брак непорозумінь між Богом і сотворінням. Спокій сумління і мир у душі є подарунком Новонародженого, і це про нього співають анголи, звіщаючи людям народження Божого Сина.

* * *

Одначе як пальма не може рости вільно на полярних місцях землі, так і мир Христовий мусить мати відповідну почву, на якій він найкраще вдається і розвивається. Тою ж землею, чорноземом для миру Христового є **добра воля.** Тому анголи співають не тільки про мир взагалі, а про мир тих, що мають добру волю—благовоління.

Бог просвічує кожну людину, що приходить на світ (Ів. 1, 9), але нікого не силує любити Його тут на землі. Людина може вибирати між добром і злом, між життям і смертю—благословенням і прокляттям. Навіть у Бога "на милування нема силування!"

Ось тому люди злої волі, як почули про народження Христа, то занепокоїлися. Так було з Іродом і цілим Єрусалимом. Таке діється і сьогодні з поганами, безбожниками і комуністами. Коли надходить Різдво, то посилюється в них протибожа пропаганда. Вони подвоюють сили, щоб висміяти і внеціннти Новонародженого Бога у вертепі. Вони бояться Його, тому на опорожнене місце ставляють діда-Мороза, тощо, аби тільки не Той панував, що мир приносить. Їм цього миру не треба. Вони такого небесного спокою бояться і тому переслідують Христових слуг. Для безбожників Різдво це воєнний визов, це кінець їхнього супочинку і добробуту. Не даром їхні прадіди опанувані злим духом кликали: "Чого Ти прийшов нас мучити?"

* * *

Люди ж доброї волі, які охоче прихиляться до Свого Творця і Бога, які очікують Христа-Месії, ті люди вельми радіють і тішаться Новонародженим Христом: Для них різдвяний час це найкращий час. Вони підбадьорюються в праці над собою, їм куди легше в тім часі переносити труди, убогість, біль і переслідування. Вони знають, що Христос не прийшов припадково на землю, а для нас. Такі люди біжать, як ті убогі пастушки, чи подорожують здалека немов Царі зо Сходу, щоб поклонитися, принести дари і натішитися Божою Дитиною.

ДО КОТРОЇ КАТЕГОРІЇ НАЛЕЖИШ?

Одна старинна легенда оповідає, що старозавітній Ной перший зробив вино із виноградини і нехотячи впився, бо не знав сили вина (Бут. 9, 20-21). Він був задумав підготовити землю для засадження виноградної лози. Як працював над своїм задумом, з'явився йому сам Люципер і промовив: "Ною, що робиш?" Ной, не здаючи собі справи з того, що це був диявол, відказав: "Буду садити виноградну лозу. Вона видає плоди, що веселять серце чоловіка!" І дальше працював.

Тим часом Люципер так само не дармував. І він взявся до роботи. Під час праці вбив ягнятко і полляв землю його кров'ю. Потім убив лева, згодом малпу та вкінці свиню, і їхньою кров'ю полляв землю, що сам обробляв.

Дивлячись на дивачну поведінку незнайомого, Ной вкінці спитав його: "Що це означає? Чому поливаєш землю кров'ю різних звірят?" Люципер же отак відказав: "Чоловік, що питиме вино, яке ти зробиш із виноградної лози, буде подібний до чотирьох повище згаданих звірят. По першій чарці він буде лагідний немов ягнятко; по другій поступатиме немов лев цебто буде відважний і небезпечний; по третій чарці скакатиме й танцюватиме немов малпа, а як уже вип'є цього вина четверту чарку, то поступатиме немов безрога, що залізла в багно".

Хіба ця легенда не підтверджує щоденного досвіду? Вона ділить пиття на чотири чарки цебто ступені. Помірковане пиття спричиняє веселість, лагіднить турботи, викликає добрий настрій і успокоює нерви. Помірковано надмірне пиття додає людині незвичайної відваги, бо вона почувається сильнішою ніж є дійсно, тому робить її часто войовничою. Ось з цього повстають сварки і бійки при пиятиці, бійки словами чи руками. Непомірковане пиття сильно послаблює людські здатності, тому п'яна людина легко заплаче, буде скаржитися, тощо. П'янство ж отуманює людину, вона вибалушує очі, тратить пам'ять, повалюється з ніг, тощо.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $3.00; два роки $5.50; три роки $7.50. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Box 220, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Появляється друком за дозволом церковної влади.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

о. С. Б., ЧНІ.

ДРУГИЙ ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР МАЄ БУТИ ВИМОВНИМ СВІДОЦТВОМ ПРАВДИ, ЄДНОСТИ Й ЛЮБОВИ

(Наміреня Апостольства Молитви на місяць грудень благословене Святішим Отцем)

Ці слова читаємо в енцикліці Папи Івана XXIII 'До Петрової Катедри' з р. 1959. Вони найкраще висказують головну ціль теперішнього вселенського Собору, що відбувається в Римі. Дійсно, вселенський Собор має на цілі принести Церкві таку віднову, щоб вона блистіла надзвичайною красою,—наскільки можливе на цім земськім вигнанні,—і ця її краса перейняла всіх бажанням Церкву ліпше пізнати й до неї належати. Тому Св. Отець бажає, щоб цей вселенський Собор був свідоцтвом правди, єдности й любови.

Свідоцтво правди

Сьогоднішній світ ледве чи щонебудь приймає за незмінну правду. Великий поступ техніки і відкривання нових сил у природі причинюється до того, що многі уважають усі правди релятивні, зглядні, підляглі змінам, і навіть думають, що голосити щось за правду незмінну і сталу є проти свободи людського думання. Звідсіля походить страшне замішання і хаос у поглядах на світ і людське життя. Церква дістала від Христа скарб Божих, незмінних правд; вона все стояла й стоїть в обороні цих правд; зокрема це є задачею вселенських Соборів ці вічні правди голосити й краще висвітлювати. Скільки різних ложних наук пересунулося протягом історії! Аріянізм, Евтихіянізм, Маніхеїзм; потім різні протестантські навчання, Лютеранізм, Кальвінізм, і т.д. Вселенські Собори їх рішуче осудили і ясно проголосили євангельські правди. Цю задачу має й теперішній вселенський Собор: ясно висвітлити правди віри. Певно знайдуться такі, що будуть проти того виступати, кажучи, що таке підчинення розуму вічним правдам є проти гідности людини XX сторіччя. Однак многі, поважніше думаючі, бажають мати певні релігійні засади в житті, тому будуть радо слухати того, що проголосить вселенський Собор. Многі може ніколи цього в своїм житті не чули; вони пізнають, що конче потреба мати незмінні засади в житті, засади основані на вічних правдах.

Тому таке важливе воно молитися до Святого Духа, щоб за Його ласкою вселенський Собор з повним авторитетом і ясно виложив усім всі Христові правди,—яких нинішній світ так дуже потребує; щоб вселенський Собор був вимовним свідоцтвом Христових правд і дороговказом в житті для всіх.

Свідоцтво єдности

Коли люди розбирають різні справи, то трудно знайти між ними єдність. В наслідок первородного гріху кожний прив'язаний до свого 'Я', і звідси така розбіжність думок, поглядів і навіть у чисто природних науках (філософічних, моральних, соціяльних). Щоб мати єдність у вірі, про об'явлені правди, то тут конечна є Божа ласка. Вселенський Собор має заясніти тою єдністю у вірі і методах душпастирської праці, а першзавсе єдністю в любові.

Розуміється, ця єдність не виключає свобідної дискусії на різні теми; однак ця єдність окажеться в готовості прийняти без закидів те, що Собор ухвалить і вирішить в справі церковних наук, апостоляту і душпастирства. Певно знайдуться такі, що будуть висміяти цю єдність, порівнуючи її з 'партійною лінією' комуністичних з'їздів, де голова партії рішає і заряджує, що треба уважати за 'партійну правду' і як поступати, де не раз те, що сьогодні є 'партійною правдою', стоїть у противенстві до того, що було вчора 'партійною правдою'. Однак з другої сторони многі, що тужать за єдністю, будуть подивляти й розуміти внутрішню силу Церкви.

Свідоцтво любови

Свідоцтво любови конечно зв'язане з першим і другим свідоцтвом, бо без любови не можлива ані правда, ані одність. Прийняти правду і єдність вимагає виречення власної волі і самолюбства; це може вчинити тільки любов, що її уділяє Святий Дух людським серцям.

'Любов Божа вилялась у наші серця Духом Святим, даним нам' (Рим. 5, 5).

Просім Святого Духа, щоб цей Собор вповні осягнув усі цілі, для яких його скликано; щоб Соборові Отці,—мимо всіх національних різниць,—в єдності любови шукали тільки поширення Божого царства на землі; щоб цей Собор був вимовним свідоцтвом правди і єдности, а передусім любови, і через те був надзвичайним доказом Божого характеру Церкви. Благаймо ласк в Пресвятого Серця Христового через Непорочне Серце Марії.

Місячне місійне намірення на грудень: Щоб Христове Євангеліє ширилося успішніше поміж мусулманськими народами.

Січень, 1963: загальне наміреня: Щоб існуюче між протестантами бажання єдности привело до пізнання правдивої Христової Церкви.

Місійне намірення: Щоб вселенський Собор успішно помагав по цілому світі місіонерським з'усиллям Церкви.

НЕВИЯСНЕНА КАТАСТРОФА

В 1914 р. на Сибірі стався страшний вибух около 400 миль на полудне від Північного Бігуна. Вже тоді англійські барометри зауважили цей вибух, хоч він стався 3,500 миль далеко від Англії. Вибух залишив за собою 200 кратерів, що є від 30 до 150 стіп широкі та 12 стіп глибокі.

Вибух був такий сильний і полум'я таке жарке, що від нього зайнялися дерева, що були віддалені 11 миль від осередка вибуху. Дехто висувае припущення, що цей вибух був спричинений вибухом якогось позапланетарного літака чи ракети, але совітські науковці, які від 1960 р. просліджують цю справу, не є певні про причину вибуху.

Синок до матері в театрі: "Мамцю, чому цей співак замикає очі, як співає?" Мати: "А тому мабуть, щоб не бачити як люди реагують на його спів".

НЕ ВБИВАЙ!

о. М. Щудло, ЧНІ.

ОДНА з головних причин автомобілевих акидентів це самі шофери або краще фізичний і моральний стан їх здоров'я. Хто ментально хворий, поденервований, фізично перемучений, нервово розстроєний, п'яний, сліпий або напів-сліпий, той не повинен керувати автомобілем. В грудні 1960 р. трапився страшний акцидент кого Едмонтону в Канаді. Шкільний автобус, наладований дітьми, вдарив об потяг. 17 дітей згинуло на місці, а 42 разом із шофером було тяжко поранених. Шофер не став перед задізничими рейками. Не бачив надходячого потягу, тому вдарив об нього, заганяючи до гробу 17 повних життя шкільних дітей. При цій нагоді поліція прослідила справу і викрила, що шофер не мав права їздити шкільним автобусом. Крім цього викрито, що одним шкільним автобусом їздив чоловік, що мав тільки одне око!

В Бостоні один бизнесмен захорів у канцелярії. Товариш хотів відвезти його додому, але він відмовився від послуги. Сам взяв автомобіль і поїхав, але не доїхав, бо 15 хвилин пізніше його автомобіль вдарив об два стоячі автомобілі і вбив одного прохожого. Сам шофер внедовзі потім закінчив життя в шпиталі. Лікар провів автопсію на померлім шофері. Виявилося, що померлий шофер мав затвердження артерії, через що часто траплялося йому затемнення і він тоді умлівав. Все таки дальше їздив автомобілем, виставляючи на небезпеку себе самого, інших шоферів і пішоходів.

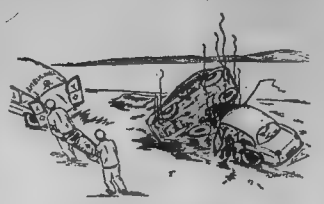

Проте найчастіша причина фатальних акцидентів і автомобілевих смертей це **горілка.** Багато шоферів п'є горілку чи пиво або вино і все таки їздить автомобілями. Який вплив має горілка на шофера? **Перший** келішок звичайно не зміняє успосіблення людини, коли в цім келішку нема більше ніж дві унції алькоголю, 6 унцій вина або дві звичайні пляшки пива. Хто випив повищу кількість згаданих напитків, той має в своїй крові .03 проценту алькоголю.

Якщо хтось **подвоїть** повищу кількість, то він зачинає відчувати в собі тепло, деяке відпруження, мале зменшення умових здатностей і певну нечутливість на менші подразнення.

Хто вип'є **три рази стільки,** що в першім випадку, тому язик розв'язується. Він стає балакливий і крикливий. Дехто обманює себе і каже: "Це ніщо, що я собі добре випив. Нап'юся **чорної** кави, і все буде гаразд!" Це зовсім неправда, бо чорна кава, хоча б яка була вона сильна, не витверезить п'яного. Вона тільки перемінить **заспаного** в **розбудженого** пияка!

Людина, що любить пити і потім їхати автомобілем, звичайно обманює себе: "Я не п'яний!" Може й це правда, але навіть мала кількість алькоголю поменшує відрухову здібність людини. Це видно в наглих випадках і небезпеках. Підпила людина не година моментально рішити, що в наглих ситуаціях слід чинити, тому нераз платить за це смертю або каліцтвом.

Треба часу, щоб пияк витверезився. Що більше випив, то довшого часу потребує, щоб став тверезий. Печінка мусить спалити алькоголь, що знаходиться в крові, заки людина стане тверезa. Вона ж помалу палить цей алькоголь, і що більше його в організмі, то довше мусить працювати. Розуміється, часта пиятика обтяжує печінку, нерідко перетяжує й ослаблює її. З цього постають хвороби печінки, бо вона сотворена Богом, щоб виконувати певну кількість праці. Коли ж хтось п'янством завдасть їй забагато труду, то вона попросту не витримує навалу праці і вкінці заломлюється цебто стає хвора.

Ось що каже Біблія про п'янство: "Вино це зрадник. Напитки це буйність. Безумний, хто занаджується до них!" (Прит. 20, 1). Святий Дух додає: "Не бувай між тими, що впиваються вином, ані між тими, що переїдаються м'ясивом, бо п'яниці і жеруни зубожіють" (Прит. 23, 20-1). Пророк Ісая кличе: "Горе тим, що вже зранку шукають напоїв і до ночі розпалюють себе вином!" (Іс. 5, 11).

Саме тому повстав клич: **"Не пий, як маєш їхати автомобілем! Якщо ж п'єш, то не їдь!"**

Я—ХРИСТИЯНИН

Не мало людей любить Бога і практикує свою віру в приватнім житті, але стидається визнавати й боронити її перед атаками або насмішками ворогів Христа. Ці християни більше люблять славу людей аніж Боже благословення, бо Христос напевно не буде благословляти тих, що стидаються визнати Його перед людьми. "Хто визнає Мене перед людьми, того Син Людський визнає перед Божими анголами. Якщо ж хтось відцурається Мене перед людьми, того й Я відцураюся перед Божими анголами" (Лк. 8, 8-9).

Юнак Петро Фраскаті, що помер у 24 році свого життя в 1925 р., був сином італійського амбасадора в Берліні. Родина Фраскатих була дуже багата, але й заразом дуже побожна. Петро ходив до університету. В тих часах в Італії був модний антиклерикалізм і релігійний радикалізм. Студенти назагал стидалися виявляти свою віру перед іншими.

Петро Фраскаті не крився з своєю вірою. Він часто заходив молитися до церкви. Перед Різдвом вивісив був заклик до всіх студентів, щоб прийняли Св. Причастя в дні Христового народження, хоч через це мусів натерпітися багато насмішок і кпин від шкільних товаришів, що взагалі не мали віри або мали таку слабеньку віру, що зовсім не впливала на їх життя, думання і поведінку.

Коли ж спиталися Петра, чому він так сильно займається Христом і докоряли йому, що він релігійний фанатик, то цей побожний студент спокійно відказав: "Ні, я не є фанатик. Я тільки християнин!"

Перед смертю він отак описав своє студентське життя: "Життя в школі було монотонне, але я щораз більше дорожу даром святої віри. Бідні ті люди, що не мають віри!"

1) Коли властиво народився Христос? На 25 грудня чи на 7 січня? Хочу це знати, бо через календарну справу в нашій парафії є дуже багато клопотів. Одні твердять, що Христос народився на 25 грудня, а другі—що на 7 січня. Багато людей взагалі не знає, коли треба святкувати Різдво Спасителя.

Ніхто точно не знає, котрого дня, місяця чи року Христос народився, бо Євангелисти, описуючи народження Божого Сина, зовсім не подали дати Його народження. Отож не тільки не знаємо дня, місяця, але й року народин Ісуса Христа. Деякі церковні письменники з перших віків згадують давнє передання, що Христос мав народитися в квітні, бо тоді пастухи пасли стада на полях.

Чому ж тоді Церква святкує Різдво на 25 грудня? Тому, що поганські римляни святкували в той день свято сонця, найбільшого добродія землі. Христос це наше духовне Сонце і найбільший Добродій світу. Церква бажала відтягнути новонавернених із поганства християн від святкування цього поганського свята, тому установила на цей день святкування народження Божого Сина, що є Сонцем Божої любови і досконалостей.

Слід підкреслити, що так по Григоріянському, як Юліянському стилю Різдво завжди припадає на 25 грудня, хоч через спізнення Юліянського календаря, що є 13 днів позаду, Різдво по старому стилю припадає на 7 січня. Колись воно буде припадати на 8, 9, 10 і так далі, бо Юліянський календар щораз більше спізняється.

2) Я мешкаю в околиці, де нема близько нашої церкви. Найближча церква нашого обряду віддалена від нас на 35 миль. Зате є тут латинська церква і школа. Наша дочка ходить до цієї школи, а жінка й я йдемо на Службу Божу до латинської церкви. Чи ми добре робимо? Ми не зміняємо свого східнього обряду.

Якщо нема католицької церкви згаданого обряду, то католики можуть ходити до католицької церкви іншого обряду. Ходження до згаданої церкви на богослуження та принимання там святих тайн не є зміною обряду. Ось тому католики, що проживають далеко від власної церкви, можуть ходити до католицької церкви іншого обряду. Проте слід уважати, щоб подібне ходження не відчужило їх від власної церкви і запровадило до зради обряду. Це може легко трапитися між молоддю.

До питання нашого читача додамо оцю пораду: Треба бодай час від часу завдати собі труду і піти разом із дітьми до власної церкви, бо йнакше вони зовсім забудуть про свій обряд. Якщо ж забудуть, то згодом відречуться його, бо він не матиме для них ніякого значення.

3) Яких змін можна сподіватися від теперішнього Собору, що відбувається в Римі?

Цей Собор напевно не змінить, бо не може нічого змінити в справах віри і моралі. Об'явлені Богом правди і закони не є такі, щоб Церква могла змінити їх. Церква не має права змінити їх, навіть якщо б бажала це вчинити.

Головне завдання теперішнього Собору це реформа дисципліни, життя Церкви і пристосування його до модерних часів. Ніхто покищо не знає, як буде виглядати ця реформа і в чім буде вона полягати. Дехто каже, що Соборові Отці запровадять живу мову в Літургії й інших богослуженнях, упростять приписи про подружжя, краще вияснять папський примат і ясніше здефінюють його, проголосять повну релігійну свободу для всіх у всіх країнах світу, збільшать права місцевих епископів, окреслять ролю мірян у житті Церкви, проголосять, що важно прийняте хрещення чинить людину членом Христової Церкви і братом або сестрою Спасителя, не зважаючи на це, чи воно прийняте в католицькій або некатолицькій Церкві, тощо. Повижчі речі це тільки здогади, бо ніхто покищо не знає, які рішення Собор видасть або як довго він триватиме.

4) Чи є десь у книгах Нового Завіту якийсь закон, що каже, що тільки мужчини можуть бути священиками або що жінка не могла б бути священиком? Якщо така заборона є, то де можна знайти її?

Нам не відомо, щоб десь у книгах Нового Завіту була якась **Божа** заборона, що жінки не можуть бути священиками. Знаємо, що перші священики Христові цебто Апостоли були мужчинами, але це ще не значить, що жінки не могли б бути ними. Зате знаємо, що Церква від самого свого існування ніколи не висвячувала жінок на священиків. Водночас Церква ніколи не видала офіційного рішення в цій справі, хоч видала припис, що тільки мужчин можна висвячувати на священиків.

СТРАХ ПЕРЕД РАДІОАКТИВНІСТЮ

Багато говориться про загрозу для здоров'я від радіоактивних атомних і водневих бомб. На Пацифічнім Океані є один острів, що зветься Нію Острів. Ніде нема стільки радіоактивности, як на цім острові, бо сама земля цього острова дуже радіоактивна. Тіла мешканців цього острова є 10 разів більше радіоактивні ніж тіла людей, що живуть в інших частинах світу.

На цім острові живе заледве 5,000 осіб. Ось тому науковцям легко проводити між ними досвіди. І ці досвіди виказали, що мешканці згаданого острова є найздоровшими людьми, що проживають на островах Пацифічного Океану. З цього видно, що їх тіло привикло до радіоактивности, і тому вона не шкодить їм.

ВАРТІСТЬ ПОКОРИ

Всі люблять покірних людей. Покора це не зречення власної гідности й особистости. Покора це намагання пізнати свою гідність і недосконалості, збільшаючи чесноти й усуваючи недомагання. Бог покірним дає ласки бо вони нагадують Йому покірного Ісуса та Його Пресвяту Матір Марію, найпокірнішу з усіх людей.

Воно не тяжко впокорятися, як нас ганять. Треба впокорятися, як люди хвалять нас. Тут саме проявляється вартість наших чеснот.

Дехто має дивне поняття про секрети, вважаючи їх або ніщовартними або надто цінними речами. В обидвох випадках нема рації тримати їх секретами.

Брати і сестри, кревні та приятелі

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

В часі голоду брати прийшли за збіжжям до єгипетського Йосифа. Він хотів, щоб вони залишили в Єгипті Веніямина, наймолодшого брата. Тоді виступив Юда, провідник братів і сказав йому: "Твій раб зробився запорукою моєму отцеві за хлоп'я, кажучи: Коли не приведу його до тебе, то навіки поповню злочин проти тебе. Тому тепер буду замість хлоп'яти тобі рабом, а хлоп'я нехай вертається до мого батька зо своїми братами. Як можу вертатися до мого батька без хлоп'яти?"

Йосиф відповів братам своїм: Я Йосиф, брат ваш, що його ви продали до Єгипту. І плачучи, обняв їх і поміг їм усім добром (Буття: глави 44 і 45).

Наші брати і сестри, по наших батьках, стоять найближче до нас. Ми повинні щиро любити їх, помагати їм у кожний можливий спосіб і пристойно поводитися з ними. Ми також повинні пильнувати їх і дбати про їхні права. Старші брати і сестри повинні піклуватись молодшими. Це є велике Боже благословення, коли маємо братів і сестер, щоб рости з ними.

Наші кревні є ближчі до нас від інших людей. Ми повинні любити їх і радо помагати їм, передусім коли вони потребують нашої помочі, а тим, що є старші від нас, ми повинні виявляти спеціяльну пошану.

Добрі приятелі це божий дар. Правдиві друзі високо цінять себе і назавжди остаються вірними собі так у радості як і в смутку. Вони моляться один за другого та помагають собі.

Ісус Христос стався нашим братом і другом. Він любить нас так сильно, що помер за нас на хресті. Тим чином Він показує нам, як ми повинні любити братів і сестер, кревних і друзів.

Коли наші брати і сестри і ми самі часом посваримося одні з другими, то треба спитати себе: "Чому це діється?" Що треба робити, щоб кожний із нас мав свої права та щоб ми разом поступали добре?

Святе Письмо каже: **"Глянь, як добре та як любо, коли брати живуть вкупі"** (Псалом: 133, 1).

ГОСПОДНЯ МОЛИТВА

Отче наш – це молитва, що її Ісус Христос навчив Своїх учнів. Вони спитались, як треба молитися. Ісус відповів: "Моліться так: "Отче наш, що на небі..."

МУДРА ГАДКА НАПОЛЕОНА І

Славний французький імператор Наполеон І, що був майже знищив московську імперію в 1810-12 рр., заявив: "В світі є тільки дві сили: меч і дух. Дух же завжди перемагає меча і тих, що воюють ним!"

Сам Наполеон згордив духом і довір'яв тільки своєму мечеві тому ганебно програв війну і марно згинув на вигнанні.

Український Патріярхат

о. д-р О. Баран

ПИТАННЯ створення Українського Патріярхату постало з кінцем XIV-го століття за князя Витовта, який хотів українців і білорусинів, що були під його володінням, унезалежнити від Константинопільського Патріярха й тому робив старання, щоб Київську Митрополію вийняти з-під його юрисдикції та піднести її до Патріярхату. Однак ці старання не увінчалися успіхом, бо Ієрархія слабо піддержувала князя.

Після смерти Витовта впродовж двох століть більше ніхто не підносив питання Українського Патріярхату. Щойно в 1583 році, при тодішніх перших унійних переговорах між Апостольським Престолом і Київською Митрополією, постало знову питання створення нового З'єдиненого Патріярхату в Києві. Підніс його сам князь Константин Острозький, враз з деякими репрезентантами нашої шляхти. Апостольська Столиця прихильно віднеслася до цього прохання шляхти і в 1584 році вирішила, що при загальному з'єдиненні Сходу перенесе Константинопільський Патріярхат до Києва і в цьому місті створить новий релігійний центр для всієї Східньої Европи. Але й цього разу не можна було здійснити плянів Українського Патріярхату. Константинопільська Церква і навіть частина української шляхти під проводом Константина Острозького не приступила до церковного з'єднання і таким способом вони унеможливили Римові здійснити свій величний проєкт.

* * *

Після складення Берестейської Унії (1596), за часів Митрополита Венямина Рутського, питання стало конкретніше, бо в 1623 році нез'єднені українці обіцяли приступити до церковної унії при створенні Українського Патріярхату. Митрополит Рутський щиро занявся цією справою. Після довгих переговорів устійнив деякі спільні позиції з нез'єдиненою ієрархією і 4-го травня 1624 року всі пропозиції послав до Риму. Однак в Римі відложили справу на пізніші роки, щоб за цей час можна було зібрати всі конечні інформації про можливості встановлення цього Патріярхату. Священна Конґрегація для Поширення Віри піднесла це питання в 1629 році і після трьох засідань в загальному прихильно висловилася про встановлення Київського Патріярхату. Це заохотило Митрополита Рутського до нових переговорів з нез'єдиненими Єпископами, але, на жаль, з бігом часу змінилася ситуація. Напочатку нових переговорів (1632) помер київський нез'єднений митрополит Йов Борецький, з яким Рутський провадив переговори, а колишній його спільник Архиепископ Мелетій Смотрицький вже в 1627 році перейшов на сторону церковної унії. В дійсності не було вже з ким переговорювати. Крім того, за часів нового польського короля Володислава IV-го (1632-1648) нез'єднені отримали від польського уряду багато привілеїв і більше не бажали Патріярхату.

* * *

Однак таке негативне ставлення нез'єдинених не тривало довго, бо заходами волинського палятина, князя А. Санґушка, в 1635 р. відновилися унійні переговори, як теж і справа Патріярхату. Новий нез'єдинений київський митрополит Петро Могила був прихильний до церковної унії з осягненням Київського Патріярхату, але обережно вів переговори, щоб не зразити собі козаків, які ставили для себе надто великі домагання. В питанні Патріярхату уважна була і Апостольська Столиця. Вона не хотіла неприхильно наставити Константинополь до Риму, бо в тих часах можна було числити і на церковну унію греків. Через те до створення Патріярхату не дійшло, хоч переговори між католиками і нез'єдиненими, заходами з'єдинених київських Митрополитів і короля Володислава IV-го, продовжувалися ще роками.

Вкінці в 1673-74 роках було останній раз актуальне встановлення Київського Патріярхату, коли за порадами з'єдиненої Ієрархії сам польський король Іван Собєскі, щоб успокоїти релігійні міжусобиці і осягнути повну церковну унію України й Білорусі, пропонував Апостольському Нунцієві створення Патріярхату на місце з'єдиненої Київської Митрополії. Та цим разом Апостольська Столиця, пройнята турецькою загрозою, не могла зайнятися ближче цією справою і таким чином з'єднана Київська Митрополія залишилася тільки Митрополією аж до часу її насильного зліквідування російським царем Николою I-им, в 1839 році.

* * *

Після цього насильного знищення, католицькою залишилася тільки мала Холмська Епархія і наша Церква в Галичині, яка після розділу Польщі (1772) припала Австро-Угорщині і для якої в 1807 році відновлено давну Галицьку Митрополію.

Для цієї відновленої української Митрополії і для українців Закарпаття, яке також було під володінням Австрійської Імперії, хотів Вселенський Архиєрей Папа Григорій XVI-ий в 1843 році встановити новий Патріярхат, щоб піднести українців католиків духово і запротестувати проти нищення З'єдиненої Церкви українців і білорусинів під російською займанщиною. З початком травня 1843 року Державний Секретаріят Ватикану вислав "меморіял" до австрійського уряду, в якому сказано, що українцям треба дати більшу ієрархічну гідність, це є Патріяршу, чи Примаціяльну. Але Апостольська Столиця є за Патріярхатом, бо він більше підходить для Української Церкви.

Меттерніх, голова австрійського уряду, отримавши згаданий меморіял, захопився ідеєю Патріярхату і обіцяв свою повну допомогу для здійснення плянів Вселенського Архиєрея. Однак цього не можна було здійснити, бо Угорщина, що під її владою були Закарпатці, через свій ірредентний націоналізм не допускала до церковного об'єднання українців в Австрійській Імперії. Цей мадярський націоналізм в 1848 році

Одне подруже бюро поставило таку вивіску для дівчат: "Панночки, не ганяйтеся за ідеальними мужчинами, бо воно куди легше знайти чоловіка!"

перетворився в державну революцію, яка повалила уряд Меттерніха і справа українського Патріярхату втратила свого протектора.

* * *

Апостольська Столиця мимо цих змін не втратила надії на зреалізування своїх плянів і коли в 1850 році Примас Угорщини, в згоді з новим віденським урядом, просив Вселенського Архиєрея Папу Пія IX-го про встановлення румунської Митрополії в Семигороді, відновила питання українського Патріярхату, просивши віденського Нунція про інформації щодо можливости його встановлення. Нунцій відписав на запит Риму 19. квітня 1851 року і запевняв Апостольську Столицю, що українці заслуговують на цей Патріярхат і його потребують, але в даних обставинах, головно через опозицію мадяр, не є можливим встановити його.

В Римі ще раз говорено про український Патріярхат 15-го березня 1853 року і на основі згаданої відповіді Нунція відкладено його здійснення на пізніші часи.

Вкінці останній раз Папа Лев XIII-ий, з кінцем минулого століття, підніс питання українського Патріярхату в Австро-Угорській Монархії. Але й цього разу мадярський уряд, враз із Примасом, так сильно спротивилися цій ідеї, що Вселенський Архиєрей не міг здійснити своїх намірів.

* * *

В такий спосіб скінчилися всі далекосяжні пляни української Ієрархії і Римських Св. Отців. Усі вони пропали тільки через неприхильні для нас політичні обставини.

Нашою молитвою і бажанням є отримати український Патріярхат у вільному світі, а другий Патріярхат у майбутній вільній Україні.

ДУХОВНІ ЗАСАДИ

Хто дійсно любить Бога, той бажає сильніше любити ніж знати Його.

Хто бажає дійти до святости, той мусить прогнати з серця все, що не звертається до Бога.

Не зможе ніколи вповні належати до Бога той, хто любується в тім, чого Бог не любить.

Біль, вбогість і погорда були земськими товаришами Ісуса Христа.

Хоча б яким добрим видавався неспокій все таки він не походить від Бога. Покірна душа не вважає себе гідною ніяких почестей, бо тужить за погордою.

ВАРТІСТЬ МОЛИТВИ

Вчений грек Архимед казав, що він винайшов засіб, як зрушити світ. Хто ж такий Архимед у порівнянні з ревним християнином, що своїми молитвами потрапить зрушити ціле небо? Ніщо, бо небо безконечно перевищає цілий матеріяльний всесвіт.

"Люби свого ближнього як самого себе!" (Мт. 19, 19). Любов до ближнього не означає, що християни мусять або можуть свобідно сходитися колинебудь і денебудь з безвірками і безбожниками. Св. Павло виразно заявляє й упоминає християн: "Не сходіться з безвірками!"

КОЛИ НАРОДИВСЯ ХРИСТОС?

о. С. С. Шавель. ЧНІ.

ЩОБ докладно означити час, коли то Христос народився, не знаходимо багато даних у Св. Євангелії. І так читаємо у Св. Матея, де він каже, що Ісус Христос народився у днях царя Ірода. Коли маємо подану таку дату, тоді можемо докладніше означити час народження Ісуса. Жидівський історик Йосип Флавій докладно описує, коли римський сенат зробив Ірода царем Єрусалиму. Цей історик пише, що Ірод був назначений королем Юдеї 714 р. від заснування Риму, одначе Ірод не мав сили відразу заняти Єрусалиму і щойно три роки пізніше потрапив це зробити при помочі римської армії 717 р. від оснування Риму. Цього року Ірод станув твердою ногою у Єрусалимі та царював у Юдеї 33 роки до своєї смерти 750 р.

Як відомо Ірод керував жидівським народом залізною рукою, гнобив нарід, надуживав своєї власти, мордував невинних людей і накладав великі податки тому, що потребував грошей, щоб будувати. Ірод збудував не мало будівель, а найважніша річ, що він зробив, це перебудова єрусалимської святині.

В часі панування цього жорстокого тирана прийшов на світ Божий Син, Ісус Христос. Мусимо сказати, що тяжко докладніше означити, коли Ісус народився. Все таки знаємо, що Він народився тоді, коли ще Ірод жив. Отже Христос мусів народитися перед 750 р., бо щойно того року Ірод помер. Перед смертю Ірода прийшли також з далекого Сходу Царі, щоб поклонитися Христові, як рівнож Св. Йосиф мусів утікати до Єгипту.

Народження Ісуса сталося у Вифлеємі, бо до того містечка прийшов Св. Йосиф і Преч. Діва Марія тому, що там мусіли зголоситися, щоб римські урядники могли зробити докладний перепис населення. До Вифлеєму прийшли рівнож Царі зо Сходу, щоб поклонитися Ісусові та зложити Йому свої дари. Звідки прийшли ці Царі та скільки їх було, нема ніде записано. Одначе Св. Євангелія нам зовсім певно каже, що вони прийшли, щоб поклонитися Христові. Вони прийшли до Вифлеєму кілька місяців по народженні Ісуса. Привела їх звізда, яка присвічувала та вказувала їм дорогу, як написано в Євангелії. Тоді ще жив у Єрусалимі Ірод, що дуже налякався, коли Царі йому сказали, що прийшли поклонитися новонародженому цареві. Ірод цього налякався, бо він боявся кожного, що хотів стати королем. Знаємо, що пару днів перед своєю смертю Ірод казав ще замордувати свого сина, щоб не став королем замість нього.

Щоб позбутися Ісуса Христа, Ірод приказав своїм посіпакам вимордувати в околиці Вифлеєму всіх малих дітей, щоб усунути свого противника. Недовго після цього Ірод страшно розхорувався і мусіли його вивезти з міста Єрусалиму до Єрихону, де були лічничі джерела мінеральної води. В Єрихоні перебув Ірод від вересня 749 р. до місяця квітня слідуючого року. Тоді він помер серед страшних мук декілька днів перед жидівською пасхою. Коли вмирав Ірод у Єрихоні, Св. Йосип і Пресв. Родина були вже в Єгипті у зовсім безпечному місці так, що Ірод не міг пошкодити їм. Знаємо, що Пресв. Родина повернулася до Юдеї щойно тоді, коли почав царювати в Єрусалимі син Ірода, Архелай.

Щоб мати власть у Єрусалимі після смерти свого батька Ірода, Архелай мусів чекати довший час, заки римський цісар не затвердив його. Одначе римський цісар трохи чекав, щоб потвердити тестамент Ірода тому, що до Риму було приїхало по смерті Ірода 8 тисяч Жидів і просило, щоб римський цісар не іменував сина Ірода королем у Єрусалимі. Архелай дійсно не став королем, а етнархом.

За панування цього етнарха Св. Йосип повернувся до Юдеї з Єгипту. Як отже бачимо, Про-

НЕНАВИСТЬ ДО ГРІХА

Чоловік, що поважно змагає до досконалости та бажає стати святим, мусить уникати гріх, хоча б цей гріх був навіть повседневним. Щоправда, по упадку Адама ніхто з його нащадків, за винятком Христа і Його Пресвятої Матері, не є спроможний уникати всіх простительних, недобровільних провин. Проте людина годна при Божій помочі уникати добровільні провини. Отак поступали святі Божі угодники. Треба дати себе радніше порубати ніж свідомо сказати неправду або допуститися якогось іншого малого гріха, бо йнакше не можливо змагати до досконалости.

Таке має бути рішення християнина. Не слід проте турбуватися і непокоїтися, якщо допустимося якоїсь добровільної чи недобровільної провини. Неспокій не походить від Бога, бо це дим, що пробивається з країни неспокою цебто з пекла. Св. Людвик Конзага твердить, що диявол має що ловити в каламутній воді.

Ось хтось занепокоївся, бо допустився провини. Цей неспокій—це так само похибка. Хіба—це розумне непокоїтися за те, що хтось непокоївся цебто розлостився? Занепокоєна людина не годна чинити нічого доброго. Навпаки, потурбована людина, допуститься численних інших похибок, бо буде нетерпеливитися тощо. Після похибки треба впокоритися й негайно звернутися до Бога, зробити акт любови чи жалю, постановити поправитися і з довір'ям благати в Бога помочі, кличучи покірно: "Ось до чого я здібний, Господи! Я ще гірше годен поступити, якщо не чуватимеш надо мною. Мій Небесний Отче, люблю Тебе, тому каюся, що вчинив Тобі прикрість. Поможи мені поправитися!"

По цій розкаяній заяві треба успокоїтися і так поступати гейби ми зовсім не прогрішилися. Якщо ж чоловік знову прогрішиться того самого дня, то й тоді треба так поступати, як поступив, коли вперше провинився.

Так завжди слід поступати. По кожнім упадку треба впокоритися перед Богом і негайно піднятися з упадку, бо не вільно залишатися на землі після упадку. Затурбування по упадку це не вислід покори, а гордости. Душа обурюється на себе, бо стидається брудною з'являтися перед Богом.

Не слід так само турбуватися звичайними похибками. Навпаки, треба негайно впокорятися, признаючи, що ми здібні до всяких провин. Треба вспокоїтися, як зробимо акт любови до Бога. Отак похибка наближить, замість віддаляти нас від Бога. Таке значення має вислів Св. Павла: "Знаємо, що в усіх справах, що є для їхнього добра, Бог співпрацює з тими, що люблять Його" (Рим. 8, 28). Якийсь глосар додає: "Сюди треба зачислити навіть гріхи!"

видіння опікувалося Пресв. Родиною, щоб її захоронити від руки злого Ірода. Отож празник народження Ісуса Христа вчить нас, як ми повинні часто в нашому житті піддаватися Божому Провидінню, бо воно збереже нас від усього злого. Стараймося часто переноситися думками до ясел, де бачимо маленьку Дитину, що лежить на сіні серед зимна, щоб пригадати собі це велике таїнство, як Бог стався Людиною.

Багато часу проминуло від цієї хвилини, одначе це таїнство є для нас кожного року живе тому, що Божий Син був посланий у цей світ, щоб обновляти людські душі, щоб їм додавати відваги на сили в житті. Молімся часто перед яслами, щоб Бог помагав нам і благословляв наші родини. Молімся також за кращу долю всього українського народу. Знаємо, що сьогодні на рідних землях наш народ гноблений. Багато синів українського народу є відорвані від своїх рідних і близьких і терплять по широких просторах Сибіру, на далекій Колимі. Про них ми повинні згадати з нагоди празника Христового Різдва, щоб вони радувалися і тішилися. Пам'ятаймо, що як марно пропав жорстокий тиран Ірод, так загинуть всі жорстокі тирани українського народу.

Сирах заявив: "Віра і лагідність подобаються Йому" (Сир. 1, 34). Бог знаходить Своє уподобання в лагіднім і вірнім серці. Бог не годен відкинути від Себе лагідних. Псальмопівець каже: "Господь приймає лагідних" (Пс. 44, 6). Молитви покірних і лагідних душ дуже дорогі Богові, як сказано в Св. Письмі: "Тобі завжди подобалося благання покірних і лагідних" (Прит. 16, 9).

Чеснота лагідности велить: 1) здавлювати в собі порухи гніву на тих, що сердять нас, і 2) спокійно приймати зневаги.

Св. Іван Золотоустий каже, що люди бажають вдячности і нагороди за свої прислуги. Куди вдячніші повинні ми бути супроти Бога, що подає нам дуже великі добра, хоч Він не жде нагороди від нас, а тільки для нашої власної користи очікує від нас подяки: "Люди сподіються вдячности за кожне добродійство. Куди ж сильніше слід дякувати Богові за Його дари, бо Він домагається подяки, щоб ми ще більше користали з них!"

Ціль приходу Спасителя це не запевнення людям матеріяльних вигід, почестей і змислових розкошів, а вічне спасіння і блаженство по смерті в Божім царстві. Церква, хоч займається теж і матеріяльним добробутом своїх духовних дітей, все таки головна її ціль—не земські вигоди, але спасіння безсмертних душ, за які Христос помер на хресті. Кому цей ідеал не подобається, той не хоче бути членом Церкви і Христовим учнем.

Майстерні та краснорічиві проповіді викликають подив слухачів для проповідника. Зате добрі та пережиті проповідником проповіді спонукують людей служити Богу.

о. М. Шудло, ЧНІ.

'МОДЕРНА' РОДИНА

(ПРЕДСТАВЛЕННЯ—КОМЕДІЯ)

ТЛО: Звичайна, модерна хата з усіма сьогоднішніми вигодами: крісла, софа, телевізор, телефон, стіл, машинка до писання, столик, на якім лежить книжка з телефонними числами, коло машинки до писання лежать олівець, радирка, калька і папір до писання і український буквар. На бічнім малім столику повно популярних магазинів в англійській мові. На сцені є два крісла-гойдалки. Вішак на вбрання при дверях. На стіні висить годинник. На головній стіні висить образ Божої Матері Неустанної Помочі прикрашений українською вишивкою. На малім столику стоїть грамофон.

ОСОБИ:

ГРИГОРІЙ ШТУКАР—господар і людина 40 літ
ОЛЕНА—його жінка
ГАЛИНА—старша дочка
МАРІЯ—молодша дочка
МАРТА—шкільна товаришка Галини
ЕВГЕН—приятель і шкільний товариш Галини
ІГОР—шкільний товариш і приятель Марти
МИХАСЬ—12-літній хлопець

1-а СЦЕНА

(Гарно умебльований дім пана Штукаря. З двох боків на сцені є двері. Біля входових дверей видно дзвінок. **Галина** сидить при телефоні, вбрана в красі штани. Крутиться сюди і туди, як говорить до телефону. Часом ставляє ногу на крісло, що стоїть коло столика. Під час розмови перевертає крісло. **Марія** сидить перед друкарською машинкою. В руках тримає український буквар. Час від часу щось друкує і читає. **Олена** сидить на фотелі та вишиває український ручник).

Галина (говорить до телефону): Так, так, Юстинко, я піду завтра на танець, але ще не знаю з ким... Маю повно проблем, і не знаю, як розв'язати їх.

Марія: Може б ти, сестричко, трохи потихше говорила. Юстина не глуха... Я не годна вчитися... Дивися, вчуся і вчуся тої української мови і не годна запам'ятати всіх відмінків... Корова, корови, корові, корову, корово, коровою, в корові... Нема таки як ця англійська мова... Нема в ній ніяких відмінків... тільки **да, оф** і **ту**... Детс ол... Я дивуюся, як хтось може звати англійську мову трудною?...

Олена (перестає вишивати, підходить до Галини, але, зобачивши, що вона дальше говорить у кутку, здвигає безрадно плечима і вертається на своє попереднє місце): Ах, ті канадійські

(американські) діти! Нема дітей—клопіт, а пошле Бог діти, то ще більший клопіт... Нема на світі кращого життя як тим Сестрам черницям в монастирі. Вони не мають жадних клопотів із дітьми.

Марія (споглядаючи на матір): А чому ж ти, мамцю, не пішла на Сестру, коли Сестри мають таке легке життя?

Олена (з виразом огірчення): Бо була дурна. Не мала досить розуму, а тепер уже запізно... Якщо б була ще раз дівчиною, то йнакше поступила б...

Марія: Хто знає, чи йнакше...

Олена (до Галини): Та вже раз кінчи цю розмову!... Ах Боже, що то за молодь у наших часах?...

Галина (здивовано): Мамцю, ти говориш до мене?... Що сталося? Гват'с юр тробл?

Олена: Пані Качур має телефонувати до мене в справі шкільного мітінґу... Діти в нашій школі не хочуть вчитися по-українськи... Щось треба робити, бо йнакше люди не посилатимуть дітей до своєї парафіяльної школи, а ми стільки гроша видали, щоб побудувати її... (Сідає і дальше вишиває, але видно, що вона нервова).

Марія (друкуючи, робить помилку): Ах, яка я тупа!... Замість написати Шевченко, я написала Чевшенко... (Витирає помилку радиркою).

Галина: Направду, Юстинко? Ігор дійсно казав, що я подобаюся йому?... Він буде телефонувати до мене? Слава Тобі, Боже. Може попросить мене на танець... Ох, Ігор, Ігор... Який це козак!... Так, так, так... Ну, тепер мушу закінчити розмову. Ага, я ще собі щось пригадала... Зачекай, зачекай... Я-я—...

2-а СЦЕНА

(Вбігає Михась із тарілкою і виделками в руках і з пляшкою соди чи кококоли. На тарілці бараболя, кавалок м'яса і салата...).

Михась: Ах, я майже забув... Таж тепер моя улюблена програма на телевізії... Через вечерю я був би втратив її... (Кидається до телевіроза і відчиняє його. Сідає перед ним і дивиться на екран і водночас їсть. Не дивлячись на виделка, часом пхає поживу до вуха). Ах, гарна програма, ах гарна програма!... (Підкручує ґузик, щоб голосно було чути. Телевізор дуже голосно грає. Це дразнить Галину).

Галина: Майку, чи ти глухий? Закрути цю телевізію! Я не година скінчити з Юстиною... (До телефону): Вибач, Юстинко, Майк прийшов і своєю телевізією не дасть мені докінчити...

Скінчимо завтра... Бай... Бай... Бай... (Кладе слухавку на телефон).

Михась: Богу дякувати, що скінчила... А то як раз зачне, то ніколи не кінчить... Так гейби телефон належав до неї одної... (Скручує телевізора, щоб слабше було чути, і лягає на дивані перед телевізором і так їсть і попиває кококолу).

Марія (Сильно і скоро друкує на машинці): Шевченко був найбільшим українським поетом. За любов до України москалі вивезли його на Сибір... Там він страшно страждав, але не піддався москалям...

Галина (поденервовано): Марусю, чи не година друкувати і не викрикувати... Я хочу щось сказати мамці...

Марія: А як ти, моя золотенька сестричко, викрикувала в телефоні, то я мовчала і нічого не казала... Я так само маю якесь право в хаті...

Михась (підкручує телевізора так, що він заглушує гнівну розмову Галини і Марії): Ану тепер... Тепер уже можете сваритися...

Олена (приступає до Михася): Михасю, Михасечку, будь чемним хлопчиком... (Скручує телевізора, щоб потиху грав).

Михась (звертаючи голову до матері): А чому Галина не є чемною? Вона старша від мене...

Галина (обнимає матір, що вже знову сіла до фотеля): Мамцю, мамцю, Юстина казала, що Ігор буде сьогодні телефонувати до мене, бо хоче щось дуже важного спитатися... Я певна, що він попросить мене на завтра на танець... Хіба це не чудова новинка? (Ходить захоплена по сцені, повторяючи): Ох, Ігоре, соколику... Ігорцю, Ігорцю...

Олена (дивлячись на Галину): Хто ж це такий той Ігор, що ти так захоплюєшся ним?

Марія (перестає на хвилину друкувати і звертається до матері, кажучи глумливо): Хто такий Ігор? Один із хлопців, що ходять до гайскулу... Він вміє добре грати фудболя... Г-м... Але в нього розуму не багато... Напевно нема в нього розуму на продаж... Ха-ха-ха...

Галина (обурено): Ти заздрісна... Ти сама хотіла б, щоб він тебе взяв на танець... Яка була б ти щаслива, якщо б він зволив бодай подивитися на тебе...

Марія (сміючись): Ти помиляєшся... Я не дбаю ні про Ігора, ні про нікого... Я ходжу до школи... Мені наука в голові... На подібні речі буде доволі часу, як скінчу школу...

Михась (здивовано дивлячись на Марію): Добре, добре кажеш, Марійко. Ти мудра сестричка... Таку сестричку варто

мати... (Звертається знову до телевізора).

Олена (до Галини): Галюсю, хіба ти вже не обіцяла Евгенові, що підеш з ним на танець?

Галина (заклопотано сідає на диван): Так, ні... Не знаю... Мені здається, що він не згадував нічого про танець... Ні, він не прохав мене... Напевно, ні... Зрештою, він тут буде сьогодні ...Може тоді попрохає...

Олена (здивовано): Я була певна, що ви приятелюєте...

Галина (гнівно): Може колись так було, але не тепер... Він забув про мене, відколи до нашої школи зачала ходити ця скиталка Марта, або як він кличе її: 'Мартуся, Мартуся'...

Олена: Може він попрохав її на танець?...

Галина (змішано): Я не думаю, але він вчора їв із нею перекуску...

Олена (запевняючо): Яка ти, Галюсю, смішна!... Може він тільки старається бути чемним тому, що вона недавно переселилася до нашого міста зо своїми батьками...

Галина (вибухає гнівом): Якщо він годен так коло Мартусі крутитися, то й мені можна йти на танець з Ігором...

Олена: Доню, розумна дівчина так не поступає... Я не відмовила б Евгенові, поки не була б певна, що Ігор дійсно візьме мене на танець...

Галина: Мамцю, таж Юстина казала, що Ігор хотів в мене щось важного попрохати!... Що ж може бути важніше ніж танець і забава?...

Марія (що була перестала друкувати і слухала кінець розмови): Ха-ха-ха... Що може бути важніше ніж танець?... Яку я маю мудру сестричку? Ха-ха-ха...

Галина (зірвавшись із дивана, приступає до Марії): Мовчи! Що ти розумієшся?... Вчепилася цього букваря гейби на світі нічого цікавішого не було... (Вибігає з хати).

3-я СЦЕНА

Олена (вхопивши голову в руки, приступає перед ікону Божої Матері і каже голосно і болюче): О Божа Мати, як то тяжко виховувати діти у Канаді (Америці)... Телевізори, радія, танці, забави, бойфренди... Ось про що мріють наші діти... Вчи їх по-українськи... Та де? Посилай до школи на українознавства?... Аби то пішли... Де там підуть?! Їх ніщо в Божім світі не цікавить хіба коміки і гуд-тайм... (Дзвонить телефон. Олена бере слухавку).

4-а СЦЕНА

Олена: Гелов, гелов... Говорить пані Штукар...

Галина (вбігаючи на сцену): Мамцю, може це до мене? Може це Ігор?... О-о-о!...

Олена (до Галини потиху: Ні, це не до тебе): Так, це пані Штукар... А що їй сталося? (здивовано). ... Має мати операцію? Ох, Боже мій, Боже... О-о-о!... Нема ніякої небезпеки?... Богу дякувати!... Прошу подзвонити знову... Буду чекати... Гуд-бай... Тенкс...

Марія (встає від машинки і приступає до матері): Що сталося? Хто має мати операцію?

Олена: Тітка Наталка... Вона має мати операцію на сліпу кишку... Ось тепер забрали її до шпиталю... Інфірмерка пізніше задзвонить до мене...

5-а СЦЕНА

Михась (гасить телевізора): Ну, вже скінчилася моя програма. Вже маю досить на нині...

Галина (ніби до себе півголосом): Він хіба мусить бути слабий сьогодні... Бо воно звичайно так скоро не кінчиться...

Михась (приступає до матері і цілує її): Гуд-бай, мамцю... Йду трохи побігати по дворі, заки піду спати...

Олена (обнімаючи Михася): Іди, синочку, нехай Бог буде з тобою... (Михась виходить)... Що за добра дитина!... Хоче бути священиком... Дай Боже, щоб я стала гідною мати свого сина священиком... Яка була б я Богові вдячна за цей привілей!

6-а СЦЕНА

(Входить пан Штукар і задержується при дверях. Він зібраний по-бізнесменськи. Капелюх на голові. В руках у нього часопись. Галина пішла, сіла на диван і читає комікси).

Олена (до Галини): Галюсю, чи татко не казав, коли вернеться?

Галина (підносячи голову від коміксу, хоч у неї дальше нога заложена на ногу): Мамцю, не знаю... Не переривай, бо комікс дуже цікавий. Б-о-о-й...

Григорій (йде на сцену перед жінку): Гелов, гелов!... Як там мається моя жіночка? Всі здорові вдома? (Вішає капелюх і плащ на вішаку в куті сцени).

Олена: Наталку забрали до шпиталю!...

Григорій (здивовано): А що їй сталося? Акцидент?

Олена: Ні, ні, вона має мати операцію на сліпу кишку.

Григорій: А коли буде операція?

Олена: Її вже забрали до операційної залі. Саме тепер доктор Шукайло переводить операцію.

Григорій: А що казали в шпиталі?

Олена: Я була така зворушена, що забула навіть спитатися.

Григорій: То тепер знову зателефонуй і не забудь спитатися. Ні, краще я сам спитаюся. В якім вона шпиталі?

Олена: В жидівськім, бо ми українці не маємо свого власного.

Григорій (накручує число телефону): Гелов, гелов... Чи можу говорити з др. Шукайлом?... (Слухає хвилинку). Ага, він тепер оперує... Ага... Зателефонує, як скінчить операцію... Добре, добре... Будемо чекати на його повідомлення... Дякую, дякую... Гуд-бай... (Замикає телефон і кладе слухавку).

Олена: Чи не було б добре поїхати до шпиталю?

Григорій: Пощо поїдемо?... Нас і так не пустять до операційної залі... Зрештою, чи тільки одна Наталка має операцію на сліпу кишку?... Г-м... Нащо Бог поклав у людині сліпу кишку, коли її так часто треба витинати?...

Олена: Грицю, який ти жорстокий! Жалую, що вийшла за тебе заміж! (Затулює обличчя руками і ніби плаче).

Григорій (приступає до Олени і вспокоює її, плескаючи по плечах): Успокійся, голубко... Я не жорстокий. Я тільки реаліст...

Олена: Добрий із тебе реаліст!... Людину ріжуть, а він собі нічого з цього не робить... Хорони нас, Боже, перед таким реалізмом!

Григорій: Ну, то що? Хочеш, щоб я плакав? І так плач тут нічого не поможе!

Олена (гнівно і сумовито): Ах ті мужчини! Вони всі однакові. Всі на одне копито зроблені. Заки поженяться, то кращих джентельменів нема на світі. А як уже дівчина вийде заміж, тоді мужчина гейби зовсім перемінюється... Не дбає про жінку, та й годі... Всі мужчини нічого не варт... Вони не розуміють жінок...

Григорій (глумливо): А ти думаєш, що жінки себе самих розуміють?! (Йде до Марії). Ось моя, моя кохана донечка... Ось дар із неба... (Галина злобно дивиться, як батько пестить по голові Марію, і каже потиху ніби сама до себе: Татова донечка!).

Марія (до батька): Хочу сьогодні скінчити лекцію про Шевченка... Це дуже цікава лекція... Шевченко був великим українським патріотом. Він сильно любив свій нарід... і страждав за нього...

Григорій: Добре, добре, Марійко... Ми українці горді, що маємо Шевченка. Він пробудив наш нарід зо сну і розбудив у нім

національну свідомість, що москалі намагалися приспати в нас. Це він сказав: 'Українці, будьте горді, що ви українці. Не вдавайте москалів, бо ви не є москалями!'—Так, так, тут у Канаді (Америці) нам треба б сьогодні другого Шевченка, щоб сказав нашим людям не англійщитися, але триматися свого обряду, Церкви і народу... (Сідає на кріслі і читає часопись. Це українська часопись. Згодом каже): Гей, чи ніхто не телефонував до мене? Чекаю на телефонічне повідомлення в одній дуже важній бизнесовій справі.

Олена (успокоївшись): Ні, ніхто не телефонував за тобою.

Григорій: Це дуже важна справа. Я не можу втратити цього телефонічного повідомлення... Цей поклик може принести всім нам дуже щасливу новину...

Олена (встає і йде до телефонічного апарату): Зателефоную до пані Качур. Ми мусимо порозумітися в справі навчання української мови в нашій школі.

Григорій: Не говори задовго, бо я так само чекаю на телефон.

Галина: І я так само... Ігор має телефонувати до мене.

Марія: Тільки я не чекаю на ніякий телефон...

(Олена говорить до телефону, Марія читає букваря при машинці, а Григорій часопись і час від часу споглядає на обидві дочки).

Григорій: Гей, котра з вас має сьогодні мити начиння?

Галина і Марія (одночасно показують пальцем одна на другу і кажуть голосно): Вона!

Григорій: Котра, властиво котра з вас?

Галина: Сьогодні Марійка має мити. Я вчора мила.

Марія: Але минулої середи, як ти пильнувала діти наших сусідів, то я заступила тебе, і ти обіцяла, що будеш мити сьогодні. Тепер твоя черга...

Галина: Я цього не обіцювала... Я таких обіцянок ніколи не роблю! Чуеш? (Встає і приступає до Марійки). Йди мити... Це твоя черга.

Марія (напружено): Не крути і не викручуйся! Сьогодні ти маєш мити, і кінець!

Григорій (авторитетно): Галино, піди до кухні та помий начиння!

Марія (звертається до батька): Добре, добре...

Галина (виправдуючись): Але ж, татку, сьогодні Марійка має мити. Я чекаю на телефон.

Григорій: Не журися, піди і помий начиння! Як телефон задзвонить, то ми закличемо тебе. Не хочу, щоб мати мила за тебе. І бачив, що таке вже не раз і не два трапилося... Телефоном не журися!

Галина: Це несправедливо! Мені діється кривда!

Григорій (показуючи пальцем на двері): Галинко, йди мити начиння, поки я ще добрий... Буде біда, як роззлостиш мене! Йди і не викручуйся!

Галина (злосно): Добре казав циган: "Нема рехту на світі!" (Виходить зо сцени лівими дверми).

7-а СЦЕНА

Михась (вбігаючи на сцену): Гелов, татку! (Цілує його).

Григорій: Чи ти був добрий хлопчик?

Михась: Трохи добрий, трохи недобрий... Пів-на-пів (геф енд геф).

Олена (при телефоні): Дякую, пані Качур. Побачимося в середу на мітінгу. Гуд-бай! (Кладе слухавку).

Григорій: Часом сам дивуюся, що хтось годен телефоном дістатися до нас. Може було б краще закласти осібний телефон для кожного з нас: для моєї жіночки, для дочки Галини, ну й для мене, бо ж я прецінь бизнесмен!

Олена (глумливо): Грицю, Грицю, май розум! Не пересаджуй. Ми дуже ощадно користуємося телефоном.

Григорій: Та я бачу щодня цю ощадність...

Михась: Мамцю, татку, мені час спати! (Цілує їх в лице). Гуд-бай. Гуд-бай. Гуд-бай, Марійко. Гуд-бай...

Олена: Не забудь помолитися, заки підеш спати!

Михась (у дверях): Не забуду! (Виходить зо сцени).

8-а СЦЕНА

(Дзвонить дзвінок при дверях. Олена і Григорій кидаються до телефону, думаючи, що це телефон дзвонить. В лівих дверях з'являється Галина з тарілкою і рушником у руках).

Олена (вхопивши слухавку в руку): Гелов, гелов... (Дзвінок при дверях знову дзвонить).

Григорій: Жінко, це не телефон. Це дзвінок. Хтось прийшов до нас.

Олена (йде відчиняти двері): Я вже зовсім стратила голову через телефони.

Галина (від дверей): Якщо це Ігор, то вишліть його до кухні!

9-а СЦЕНА

Марта (входячи на сцену): Добрий вечір! Вибачте, що докучаю вам. Я їхала автомобілем, і він став. Тріснуло колесо. Чи можу зателефонувати до гаражу?

Олена (ласкаво): Але ж дуже прошу. Ось там наш телефон (показує Марті, де телефон).

Марта (йдучи до телефону): Дуже дякую.

Григорій (тихо й огірчено): Я казав, що нам один телефон не вистачає...

Марта (бере телефонічну книжку і шукає за числом гаражу. Водночас говорить до Григорія): Ми тому кілька літ приїхали до Канади (Америки). Ми нові імігранти. Мій батько інжинер.

Олена: Як вам подобається Канада (Америка)?

Марта: Це дуже гарний і свобідний край, але люди не вміють уживати свободи так, як треба. Багато українців надуживає свободи, щоб відрікатися свого народу й Церкви.

Григорій: Це направду болячка нашого церковного і національного життя.

Марта (накручує число і голосно говорить): 2-4516. Гелов... Мені трісло колесо в автомобілі. Чи можете вислати механіка? ...Так, так... Мій автомобіль стоїть перед домом панства Штукарів... Ч. 150... Так, буду чекати на вас. Дякую. (Звертаючись до Олени): Механік буде за чверть години. Чи можу тут заждати на нього?

Григорій (усміхаючись): Але ж прошу. Хто б виганяв із хати таку гарну панночку (дівчину)?

Галина (огірчено): Гарна, гарна!... Де ця чарівниця з'явиться, то всюди робить клопіт...

Григорій (показуючи на Олену і дочки): Це моя жінка Олена, а це дочки, Галина і Маруся.

Марта (вітається з Оленою): Приємно запізнатися з вами. Я звуся Марта Гавришко. (Звертається до Галини і Марії): Гелов, ми знаємося зо школи.

Олена (до Марти): Прошу сідати і бути нашов у себе вдома.

(Григорій читає часопись. Марта сідає. Олена так само сідає. Марія читає буквар, а Галина стоїть у дверях. Дзвонить телефон. Всі за винятком Марти і Марії кидаються до телефону).

Григорій (вхопивши слухавку): Гелов, гелов...

Галина (нетерпеливо): Може це для мене?

Олена: А може це зо шпиталю телефонують?

Марта: А може це з гаражу?

Григорій (огірчено): Ні, це для тебе, Марійко.

Марія (встає і йде до телефону): О, гелов, Оксано... Добре, добре... Я вже кінчу задачу про Шевченка...

(Григорій читає часопись. Олена вишиває ручник).

Марта: Я тільки вмію їздити автомобілем, але зовсім не розуміюся на його машинерії. Вмію тільки потискати за гузики.

Галина: А звідкіля ти знаєш Евгена?

Марта: Я стрінула його в школі. Раз не година була зачати мотора, і Евген поміг мені. Він дуже добрий хлопець. Яка я тупоумна! Я була забула перекрутити ключ, і тому не година була зачати автомобіля.

Марія: Гуд-бай, Оксано. Побачимося на викладах українознавства. (Кладе слухавку і відходить до машинки. Бере буквар і потиху читає). Аґа, це була Оксана Наливайко. Ми разом ходимо на виклади української мови, літератури і історії.

Марта: Я хотіла б познайомитися з нею. Вона мусить бути дуже добра українка, бо не багато між нашими дівчатами любить вчитися по-українськи...

(Дзвонить дзвінок при дверях. Знову всі за винятком Марії і Григорія кидаються до телефону. Галина хапає слухавку).

Григорій: Та майте розум! Це не телефон дзвонить, а дзвінок при дверях. Хтось прийшов до нас.

(Всі відходять на свої місця. Почуваються застиджені. Григорій іде до дверей відчиняти їх).

Григорій (незадоволено): Може ще хтось прийшов і буде уживати наш телефон!... Чому вони не йдуть телефонувати з публічних телефонічних будок, а докучають бідному християнинові Григоріеві Штукареві!?... (Відчиняє двері).

10-а СЦЕНА

Евген (входячи на сцену): Слава Ісусу Христу! Гелов еврібаді! Гелов, Галюсю!

Всі нараз: Гелов, гелов, Евгене.. (Евген молодий студент. Скромно зібраний).

Марта: Евгене, що ти робиш тут?

Евген: А ти що?... Я переїжджав і зобачив твій автомобіль, тому поступив сюди на хвилинку.

Григорій (злобно до Евгена): А я думав, що ти хочеш кудись телефонувати від нас, може до Вінніпеґу або Торонта (Нюйорку або Лос Анджелес)...

Евген (до Григорія): Ні, ох ні, я не люблю надуживати чужих телефонів. (Звертається до Марти і каже): А може б я змінив колесо в автомобілі? Пощо кликати механіка і платити йому?

Марта: Дякую... Ти правдивий джентельмен. Але я не маю ні ключа, ні нічого в автомобілі. Я не вмію ними орудувати, тому не вожу їх з собою.

Галина (дивлячись злобно на Евгена): Марто, тобі не треба брудити рук... Добрі хлопці завжди поможуть тобі...

Григорій: Галюсю, чи ти вже помила начиння в кухні?

Галина: Майже все скінчила.

Григорій: Йди і скінчи все!

Галина: Може б Марійка скінчила за мене?

Григорій (поважно): Сьогодні твоя черга. Йди і скінчи!

Галина (виходячи з хати, каже злісно): Коли це рабство вже скінчиться?... Аби я щоскоріше вийшла заміж!... (Виходить).

11-а СЦЕНА

Евген (до Марти): Як почуваєшся в нашім місті?

Марта: Добре. Дякую за питання.

Евген (усміхаючись): Завтра буде танець... Підеш на танець? А ти, Марійко?

12-а СЦЕНА

Галина (вертаючись на сцену): Богу дякувати, вже все скінчила...

Евген (до Марти): Чи підеш на танець?

Марта: Я ще тут не вбулася. Не маю з ким іти.

Евген: Я знайду товариша для тебе.

Марта: Дякую. Знайди, але гарного і доброго, такого як ти сам.

Евген (задоволено): Такого як я? Це комплімент для мене...

Галина (злосно): Евген немов цей вітер у полі... Він любить заблукані пташки...

13-а СЦЕНА

(Дзвонить телефон. Всі крім Евгена кидаються до телефону. Галина хватає слухавку).

Галина: Гелов, гелов... Хочеш говорити з Мартою Гавришко? Вона тут є... Її автомобіль зіпсувся чомусь якраз перед нашою хатою. Не знаю, чому... (Звертається до Марти). Це для тебе ...(Передає слухавку Марті).

Марта (до Галини): Дякую... Гелов... Хто це говорить? (Всі інші вертаються на свої місця, як Марта говорить до телефону). Я зараз піду до автомобіля і буду там чекати на вас... Дякую... (Вішає слухавку).

Евген: Чи це механік телефонував?

Марта: Так, прошу. Я йду до автомобіля...

Евген: Як механік змінить колесо, то прошу вернутися до хати. Галина і я знайдемо для тебе товариша на завтра на танець.

Марта: Ну, ні, дякую за прислугу. (Звертається до Олени і Григорія): Щиро дякую. Бувайте здорові. (Виходить зо сцени).

14-а СЦЕНА

Галина (до Евгена заздрісно і злобно): Тобі Марта припала до вподоби! Га?...

Евген (боронячись): Вона йно перебралася до нашого міста... Треба бути чемним для таких людей... Це ж християнська любов...

Галина (злобно і глумливо): А ти відколи так навчився любити ближнього?

Евген (ласкаво): Успокійся, Галюсю! Забудь... Завтра підемо на танець...

Галина (злобно): Може хтось піде, а хтось ні...

Евген: Що значить: 'Хтось піде, а хтось ні'?

Галина: Ти мене не просив!

Евген: Я передше так само ніколи не просив тебе, а ти завжди ходила зо мною! Чому б тепер мав би наперед прохати? Хіба ти не знала, що буде танець у нашій школі?

Галина: Хто дав тобі право бути таким певним про мене? (Григорій і Олена, сміючись, прислухуються до розмови Евгена з Галиною).

Евген: Окей, моя принцесо! (Встає і кланяється Галині). Прошу ласкаво прийняти моє запрошення на танець... Підеш, моя княжно?

Галина (ніяково): Ще не знаю... Може треба буде йти до шпиталю й відвідати хвору тітку, що мала операцію...

Евген (обурено): Гей, що сталося? Я прошу, а ти не хочеш іти...

Марія (кепкує собі, відриваючись від читання букваря): Проси сильніше, впадь на коліна, бо часом мою сестричку треба довго просити...

Галина (обурено): Марійко, пильнуй свого букваря і не мішайся до мене. Це мій бизнес...

Григорій (задоволено): Галюсю, ти підеш до тітки?... Яка гарна дитина!... Більше любить тітку ніж танець... За те буду давати тобі щотижня цілого доляра замість 50 сотиків, як це було досіль...

Евген: Як ти, Галюсю, не годна піти зо мною на танець, то я мушу знайти собі когось іншого. Я вже маю два білети заплачені...

Галина (занепокоєна зривається з місця): Як ти важишся таке говорити? Я буду біля хворої тітки, а ти будеш мати гуд-тайм? О, Евгене, Евгене!...

Евген: Я не буду сам вдома сидіти, як ти підеш відвідувати тітку...

Галина (обурено): Йди собі, куди хочеш... Бери собі кого хочеш... Мені це байдуже... (По хвилині мовчанки): А може б ти попрохав Мартусю, га?...

Евген (так само гнівно): Це не зла порада. Дякую... (Виходить зо сцени).

15-а СЦЕНА

Галина (обурено і гнівно): Ось якої каші я сама собі наварила ...Евгена вигнала, а як Ігор не попрохає мене на танець, то буду сама вдома сидіти цілий вечір.

Григорій (до жінки): Що сталося? Чому Галюся така поденервована? Я старший чоловік. Чекаю на телефон і нічого з того всього не розумію.

Олена (сміючись): Ніщо не сталося. Наша дочка зачинає вчитися, як жити на світі і як поступати з людьми.

Марія: Це їй не пошкодить. Вона завжди хоче поставити на своїм...

Галина (обурено): Мовчи! Якщо це значить вчитися, то я волію бути ігноранткою... Я мушу піти на цей танець..., і кінець!

Марія (глумливо): Але з ким?... Хто зависоко літає, той низько сідає... Захотіла Ігоря, і стратила Евгена... Ха-ха-ха...

(Дзвонить телефон. Всі кидаються до нього, крім Марії).

Григорій (бере перший слухавку): Гелов, гелов... О-о-о... Шпиталь... Операція добре вдалася. Богу дякувати... Дякую, пане докторе... (Кладе слухавку і вертається на своє місце).

Олена: Слава Богу, що все добре пішло для Наталки...

(Знову дзвонить телефон. Олена бере слухавку).

Олена: Гелов... Так. Прошу хвилинку заждати... Це для тебе (звертається до Галини). Це Ігор кличе тебе...

Галина (нервово і весело бере слухавку): Гелов, гелов... Я сподівалася, що зателефонуєш до мене...

(Григорій читає часопись, а Олена вишиває. По хвилині Григорій дає знак Галині, щоб скоро кінчала розмовляти).

Галина: Прошу хвилинку зачекати. Татко хоче щось сказати мені. (Затулює слухавку рукою). Що таке, татку?

Григорій: Спішися і кінчи балачку, бо я чекаю на свій телефон.

Галина: Татку, прошу непотрібно не денервуватися... Це так

само важна справа для мене. (Говорить до телефону). Гелов... Що ти казав?

16-а СЦЕНА

(Марта і Евген входять на сцену. Галина мовчки говорить до телефону).

Марта: Богу дякувати. Вже все в порядку.

Олена (до Евгена): Евгене, Галина не піде завтра до шпиталю відвідувати тітку Наталію. Ми відвідаємо її завтра пополудні. Завтра ввечорі Галина буде вільна...

Евген (підходить до Галини, що розмовляє телефоном): Чуєш? Завтра ввечорі будеш мати вільний час. Мамця каже, що пополудні підете відвідувати тітку...

Галина (затикаючи слухавку на хвилину, каже до Евгена): Ну і що з того?

Евген: Підемо на танець!

Галина: Може підемо, а може ні. Лиши мене в спокою. Бачиш, що я зайнята. (Говорить до телефону): Так, так, це так...

Евген (до Галини знетерпеливлено): З ким ти так довго розмовляєш?

Галина (зухвало до Евгена, затуливши слухавку): Хіба це твоя справа?

Евген: Чи це Ігор?

Галина (зухвало, затуливши злухавку): Якщо так страшно хочеш знати, то це Ігор. Чуєшся тепер краще ніж перед тим?

Евген: О-в-в-а... Я так думав...

Галина: Лиши мене в спокою! Ігор має мені щось дуже важного сказати (відкриває слухавку і дальше говорить до телефону). Мені прикро, але в хаті забагато галасу. Дехто тут не знає правил доброго виховання...

Евген (іде до Марти): Мартусю, ти казала, що не маєш з ким іти на танець. (Вагається). Може б ти пішла зо мною? Га?...

Марта (бере Евгена за руку): Добре. Дякую, але я вперед мушу попрохати позволення в свого батька. Як позволить, то піду.

Галина (нагло сильно кричить і всіх заглушує): Ага, то ти хотів мене це спитатися!... О Ігоре, Ігоре... Якщо ти хотів іти з Мартою на танець, то чому докучаєш мені? Було до неї прямо телефонувати.

Марта (поспішно іде до телефону): Чи Ігор хоче розмовляти зо мною?

Галина (злісно): Що за зухвалець! Він питається мене, яке число телефону до Марти, бо хоче прохати її на танець! Боже мій!... (Передає слухавку Марті і відходить до Евгена).

Марта (весело говорить до телефону): О-о-о! Так, я знаю, хто ти такий. Котра з дівчат не знає Ігоря?... Напевно, напевно... Я дуже радо приймаю запрошення. Завтра в восьмій годині... Дуже добре. До побачення! (По хвилинній перерві): Хочеш знову говорити з Галиною? ... Окей... Бувай здоровий! Дякую за запрошення на танець. (Кладе слухавку. Потім каже до Евгена): Мені прикро, але мій батько знає Евгенового батька. Може він питався мого батька... Хто знає, як воно могло бути ...Не гнівайся на мене. На другий раз... Добре? Це ж не останній танець у нашім житті.

Евген (сумно і розчаровано): Нехай буде! Може колись іще стрінемося.

Галина (гнівно): З нею легко стрінутися, як вона схоче...

Марта (дивиться на годинник на руці): Це вже пізно для мене. Автомобіль готовий. Треба вертатися додому, бо мамця буде журитися, де я ділася.

17-а СЦЕНА

(Ігор входить на сцену. Це пристійний і високий юнак. Гарно й елегантно вбраний).

Ігор: Добрий вечір! (Звертається до Марти): О-о-о, ти ще тут? Добре, що застав ще тебе, а то Бог зна, де б мусів шукати за тобою.

Марта (застиджено): І ти так скоро сюди приїхав?...

Ігор: Я гнав як дурний... Поліцай напевно був би не здогонив мене! (Звертається до Галини): Маю враження, що ти злосна на мене. Чому? Що лихого вчинив тобі?

Галина (відвертається від нього): Вдає дурного! Пошукує за Мартою і питається мене, яке число її телефону! (Сідає на кріслі).

Евген (приступає до Галини): Галюсю, забудь усе! Помиримся і будьмо дальше приятелями, як колись. Завтра підемо обидвоє на танець. Добре?

Галина (спустивши очі вдолину): Евгене, прости мені! Я не хотіла вчинити тобі прикрости... Не думала, що робила. Але мені прикро, що Марта відкинула твоє предложення йти на танець.

Евген (успокоюючо): Що робити? На милування нема силування. (Сідає на поруччі крісла, що на нім сидить Галина). Забудьмо свою помилку і зачинаймо наново. Вчімся на власних помилках!

Галина: Це корисна, хоч болюча наука. Якщо б люди були

менше самолюбні, то не думали б тільки про себе і свої вигоди.

Ігор (говорить до всіх): Бачу, що тут атмосфера сильно напружена. Може б ми відпружили її і всі разом помирилися!

Григорій: А всьому винен телефон. Якщо б не було телефону на світі, то було б спокійніше в хатах і всі були б менше поденервовані...

Олена: Що робити? Телефону не викинеш зо світу, ані не вишлеш його в дарунку мешканцям планети Марса. Треба вчитися жити з телефоном, та й годі...

Григорій: Одним словом, треба привикати до цивілізації, що нищить нерви таким людям як ми.

Марта: Я вже мушу йти додому. Вже пізня година. (Хоче виходити).

Ігор: Шановне Панство, в гніві не вільно ніколи розходитися додому, бо Бог не буде благословляти нас. По Бозі ніщо так сильно не лучить нас як свідомість, що ми нащадки великого українського народу. Ось тому закінчім наш бурхливий вечірок оцею піснею:

(Іде до грамофону, оглядає пластівки, вибирає одну та кладе на грамофон. Всі дивляться, що він робить. Вбігає Михась. Марія встає від машинки. Михась і Марія стоять разом. Евген стоїть біля Галини, а Григорій біля Олени. Впустивши пластівку, Ігор іде і стає біля Марти. Всі звертаються півкругом до ікони Божої Матері, що висить на стіні. Пластівка зачинає грати):

Всі:

Ще не вмерла Україна... *
Ні слава, ні воля,
Ще нам браття молодії
Усміхнеться доля.

Згинуть наші вороженьки
Як роса на сонці.
Запануєм і ми браття
У своїй сторонці.

(Паде занавіса)

КІНЕЦЬ

* В різдвяній час можна співати "Бог Предвічний"..., а в великоднім—якусь воскресну пісню.

IF CHRIST CAME TODAY...

M. Schudlo, CSsR.

"I contemplate a wonderful and glorious mystery. The grotto is turned into heaven. The Virgin has become a throne of the Cherubim, and the crib has received the incomprehensible Christ God Whom we glorify with praises."
(IRMOS OF NATIVITY)

CHRISTMAS is a breaking time in our busy life, a time when people of all walks of life close their books, forget their worries, count their blessings of the year and joyfully relax. It is a time we remember our dear ones, who are close to us or far away, if only to send them a small gift or a greeting card. We have been busy during the whole year. Now Christmas makes us think of those whom we love.

But why do we think of them? Because we love them. And why do we love them? Because Christ, Whose birthday we celebrate on Christmas, taught us to love..., as He loves us.

When rejoicing and visiting our friends and relatives, do we really think of Christ? Can we say truthfully that the smiling Babe of Bethlehem is the source of our joy? If Christ came today and entered our homes, in how many of them would He be welcomed, as He was welcomed by the family of Lazarus in Bethany? Or in how many homes would He like to stay?

* * *

For thousands of years the world and its inhabitants waited for His birth, praying with the prophet Isaias:

"Heavens, send Dew from above! Skies, pour down upon us the Rain for which we wait, the Just One. May He, the Savior, spring from the closed womb of earth, and with Him let right order take its being!" (Is. 45, 8).

The same prophet foretold His miraculous birth, saying: "The virgin will be pregnant and give birth to a Son Who shall be called Emmanuel."

Prophet Micheas, a contemporary of Isaias (740-695), even foretold the place of Christ's birth, saying:

"And you, Bethlehem, in the land of Juda, are not the least of Juda's principalities, for out of you shall come forth a Prince (Ruler) Who will shepherd My people Israel. Where does He come from? From the first beginning, from ages untold!" (Mich. 5, 2).

Jewish mothers asked God to favor them with a son that would be the promised Messias. The whole world was anxiously waiting for the arrival of the Redeemer, but when He came upon earth and appeared among men, there was no room for Him in the world which, together with the Father and the Holy Spirit, He had made. St. John says: "He came into His home, and His own people did not welcome Him" (John: I, II). Mankind, enslaved by the chains of customs and human views of self-interest, was bustling in the marketplace of the Vanity Fair, and for this reason men were neither willing nor ready to accept the Son of God Who would sternly address His earthly brothers with the following question: "What does it profit a man to gain the whole world when his soul is lost?" (Mark: 8, 36). Unfortunately the soul did not mean much to the Jewish people when the Messias ap-

peared to renew their tired, disillusioned, depressed, faded and withered human spirits, for when the Magi, the Wise Men from the East, came to Jerusalem, the capital of the Jewish nation, and asked for the information as to where their Messias and King was born: "Where is the newborn King of the Jews? It was His star that we saw in the East, and we came to offer homage to Him" (Matt. 2, 2), "the news threw King Herod into consternation, shared by all Jerusalem" (Matt. 2, 3). The Jewish King became scared of a possible rival to his throne, and the populace in general remained indifferent. Even the chief priests of the nation that told the Wise Men where to look for the Messias did not bother to accompany them and to pay Him homage, although Bethlehem was only five miles away from Jerusalem.

What's more? The people of Bethlehem did not have room for the Messias. Only a small dirty grotto received Him outside the little town. These empty souls did not understand their privilege of having the Son of the Almighty God among them, nor did they care for Him, although it was His birth that made their little town known to the whole world forever.

* * *

Why was there no room for Christ on His birthday? Because the Jewish people had no time for greeting Him. They were busy with their petty business, worries, joys and dreams. Christ meant little or nothing to them. This was the reason why they turned their back on Love Itself which appeared in the form of a Divine Child.

Even the owner of the inn refused to accept Christ because He looked so lowly in His Mother. Had he known Who the Child was, his inn would have become the most glorious house in the world, instead of being an uncharitable and inhospitable business place where money was everything, and his family would have pased into history as the most fortunate of the whole mankind. Unfortunately due to his ignorance and lack of charity the owner of the inn lost his chance which will never be repeated.

* * *

But how about the present-day men and nations? How about each individual Christian who officially is a follower of Christ? Is there room for Our Lord in the world today? How much room do men allow to Christ in their homes, families, hearts, business, associations, schools, courts, legislatures and governments?

Coming to this sin-cursed and sinful earth, Christ has brought grace, light, charity and forgiveness to His earthly brothers. Under His redeeming scheme darkness was supposed to yield to light, cruelty to pity, callousness to sympathy, despair to hope, superstition to faith, hell to heaven, criticism to brotherly understanding, hatred to love, idolatry to worship of the one true God.

How many people realize and think of such a splendid plan which Christ brought to earth upon His birthday? If it were accepted by mankind and put into practice, there would never be another war. Nay, there would never be any enemies on this dusty planet!

* * *

Most of us are sorry when we hear in church that there was no room for Christ in Bethlehem. But how would Christians and non-Christians receive Christ, if Jesus came today into the world? Would He be better received by our businessmen, populace and politicians than he was received by Herod, his court, the Jewish priests and the common people of Jerusalem and and Bethlehem almost 2,000 years ago? How many would just follow the example of the inhabitants of Geresa who asked Jesus to leave them alone? "The whole population of Geresa and vicinity requested Him to quit their territory, for they were gripped by an

overwhelming fear" (Lk. 8, 37). They preferred their pigs to Christ... They exchanged Our Lord and the salvation He had brought them for their miserable business... They wished to be left alone, for His presence interferred with their worldly affairs and their selfish money-making, and therefore there was no room for Him in their place, because there was no room for Him in their empty hearts.

We can be sure that if Christ came today as Man, He would not be popular in social, political, international and even in some religious circles. How can we expect that a nation which forbids prayer in its public schools would welcome Christ?

The same can be said of countless Christian families which call themselves Christian, but refuse to let Christ reign in their midst and take full possession of their hearts. In how many Christian homes is there a room to which Christ has no key? People refuse to give Christ full place in their lives, if that implies disinterested work and sacrifice of their selfish dreams, ideals, interests, liberties, pleasures, etc.

Yes, Christ was not received by His own people when He was born in Bethlehem. The same fate would certainly meet Him in many communities and countries which bear His name and call themselves His followers, without mentioning those who worship the red star instead of the star of Bethlehem.

* * *

Every Christian should try to realize and feel in his heart that Christmas is Jesus' Day, that is, His birthday, which means that Christ must occupy the central place in our Christmas celebrations. Everything else must take the second place, or there will be no Christmas at all, and no room for Christ Whose birthday we are supposed to celebrate.

Every Christian should take full advantage of the brief Christmas 'spell of quiet' to thank the Lord for becoming our Brother and making us children of the Heavenly Father. Christmas should be a season of meditation, gratitude and spiritual renewal before we rush again into the bustle of modern life.

If we give Christ room in our souls, they will not be empty and cold as those of Herod or of the populace of Bethlehem. Christ had room for sinners of all kind, even for such a thief and liar like Judas, for the sick, crippled, suffering and for the sad and disappointed souls... Even now there is plenty of room for every human being in His loving Heart. Our Lord constantly repeats His plea to the suffering men and women:

"Oh come to Me, all you who are weary and overburdened, and I will refresh you!" (Matt. 11, 28).

If we go to Christ with love and without hypocrisy, we will find Him waiting for us with outstretched hands, for He has room for all of us in time and in eternity, because Our Heavenly Father has loved our poor sinful world so much that He gave us His only Son, so that all might believe in Him and through their belief return gloriously to their Maker at the hour of their departure from this earth. They will inherit eternal life in heaven, if they receive Christ, this greatest Gift of God to mankind, by swinging wide the doors of their hearts to the King of Kings, Our Lord Jesus Christ. Christ will gladly come and transform their lives by strengthening men to face their daily problems realistically, with serenity and confidence that Christ is

A wise man said. "When I was young I wanted to save the world. But now, after I got married, I'd be satisfied, if I could save part of my salary from month to month".

at their side at all times, always ready to help, whenever help is really needed or earnestly requested.

* * *

Christmas season should be a happy time. It is the time when Christ and His birthday should be remembered by all those who believe in Him. It should not be spent in pleasures and feasting from which Our Lord is excluded. This happy season should be a time for adoration of the Divine Child Who came to save us from sin, selfishness and eternal damnation... If people forget that, all their Christmas celebrations will be as empty as their souls are... And that would be a great misfortune...

BEWARE OF THOSE STATISTICS!

We are mad with statistics. Everything and anything must be statistically made. But be careful, when you read such statistics, because in many instances they are faulty.

A statistician wrote: "Chances are that married men are more likely to become alcoholics than bachelors, since figures show that 66% of compulsive drinkers (alcoholics) are married men".

It is true that figures show that, but the conclusion is absolutely false, because the reporter did not mention another figure—that 75% of men over 20 are married. Thus 75% produces 66% of alcoholics, and the single 25% accounts for 34% of the total toppers. Thus it is not two to one of married men become alcoholics, but about three to two of single men achieving alcoholism.

Look at the artifice which is statistically true, but false in reality. John says, "Twenty five percent of my schoolmates entered college". And there were forty of them.

His friend Jack replied, "Huh! Fifty percent of mine did it. It would have been 100%, if the other fellow had not gone to work!"

Take the car accidents. It is sure, as the statistics show, that women drivers have far less accidents than men. Yet your local policeman will tell you that it isn't necessarily so, because the comparison does not take into account the percentage of women drivers (30%), nor the relative MILEAGE covered by men and women drivers. Everyone knows that men drivers average vastly more mileage than women who seldom make long trips outside the place in which they live.

In the light of this fact, that is, taking into consideration the percentage and the mileage, there is no doubt that women drivers have HIGHER accident rates than men.

The same rule applies to all statistics you may find in your papers. So beware of them and use your brain to find out the truth.

SCANDALS

Our Lord said to His disciples: "It is impossible that temptations to sin should not come, but, O wretchedness of him through whom they come! It would be better for him, if he lay at the botton of the sea with a heavy millstone hung around his neck, instead of being an occasion of sin to even one of these little ones" (children) (Luke: 17, 1-2).

Parents can scandalize their own children by gossiping, neglecting Sunday Mass and the Sacraments, murmuring against their Pastors, quarelling, cursing, etc.

Backstopping the Council

IN baseball, the backstop is a screen or fence behind the catcher. It stops the balls that get past him. From the game of baseball the word backstop has come to be used for any kind of backing or support. For instance, an army general in the field will ordinarily keep reserve troops behind the lines to backstop his units that are up front fighting the enemy. These reserve troops are often used at a crucial moment to turn the tide of battle.

For the great Vatican Council now meeting in Rome, the reserves are the people at home. There is more to do for those at home than simply to wait for the outcome. By their prayers and sacrifices the home front is in a position to influence the outcome. All of us can have a part in the decisions to be reached. Perhaps a decisive part.

The bishops are the successors of the apostles, officially chosen by Christ to be the leaders and teachers of the Church. They have taken with them to Rome learned men from each diocese of the Catholic world. The Holy Spirit is guiding their deliberations. And yet there is need for our support on the home front.

Perhaps we can put it another way. The Catholic Church cannot make a mistake when it defines an article of faith or morals to be believed by the entire Church. But few expect the Second Vatican Councils to make many such infallible definitions. Whatever the Council decides will be on a lower level. And on this level — we may as well face it — the Church is not completely protected from making mistakes.

There will be differences of opinion at the Council. Bishops from five continents and many cultures are bound to come up with conflicting solutions for the problems facing the Church in the twentieth century. Compromises will be made. But what sort of compromises?

His Holiness Pope John XXIII.

Jesus Christ promised to be with His Church until the end of time. This promise preserves it from most errors where souls are at stake. Christ did not promise to settle every difference of opinion among the bishops, or between the Holy Father and the bishops.

Should there be vernacular in the Mass? If so, how much? Should the old order of married deacons be brought back? Under what conditions? Should the canon law of marriage be changed? Must the non-Catholic party sign a promise to raise all the children of the marriage as Catholics? Every one of these questions could come up, and every one of them has possibly a dozen, or a hundred, different solutions.

Decisions reached will doubtless be for the good of the Church and the

world. But will the decisions made be the best possible decisions under the circumstances? Not necessarily.

As long as human beings are involved, they need all the help they can get. This is where we come in. The prayers and sacrifices of all can move the heart of God to enlighten the minds of the Council members and to move their wills to understand the deepest needs of mankind and to meet them.

We can be just as important to the success of the Councils as the bishops themselves. We can earn for them the grace to make the decisions needed in these times.

This is why the Holy Father has repeatedly asked for the prayers and sacrifices of all for the success of the Council. He himself has sought the special patronage of the greatest saints —St. Joseph and the Blessed Mother— for the protection of the Council. He has offered public prayers; he has gone on pilgrimage to shrines in Italy.

The bishops have added their pleas to his. We would venture to say that not a single bishop among the more than 2,000 at the Council left his diocese without recommending unceasing prayer and sacrifice to his people for this intention.

It is a principle of our Faith that God ordinarily gives His graces in answer to prayer and meritorious works. By our continuing prayers and sacrifices during the Council we can make the whole Church more worthy to win from Almighty God a successful conclusion for the Council so auspiciously begun.

— (St. Joseph Magazine)

PRAYER FOR THE SUCCESS OF THE COUNCIL

Lord, we pray for the success of the Council. United to the Holy Father, the Bishops and all our brethren, we ask that it be conducted with faith, diligence and perseverence.

Grant to members of special committees penetration of mind, courage and the necessary strength to bring their work to a successful conclusion.

Grant that they be vigilant, united among themselves, not seeking the triumph of some idea which is dear to a group of men, a nation, a Religious Order, but only to follow with docility the inspirations of Your grace.

Grant them health, courage and perseverence in a work which can be exhausting and monotonous. Grant them the consolation of feeling that their effort will be of great profit to us, the Faithful, and the whole Church.

Enlighten the Bishops whom the Holy Father has appointed to specialized commissions. Enlighten and strengthen the Holy Father himself and give him the joy of seeing the fruits of suecess crown this great enterprise.

Grant also to us Your grace that we may prepare ourselves to welcome the decisions of th Council and put them into practice.

We pray for the reunion of all Christians in the one true Church of Christ and the union of all men in it.

Thy Kingdom Come! Amen.

A man tried to stop smoking, but could not. Once he walked into a church and knelt down before God, asking His help to deliver him from the habit of smoking. And he did not smoke nor had a desire for smoking ever since. So when everything else fails, try prayer.

JUDGING DIFFERENT FREEDOMS

by Brother Vincent, CSsR.

A Brief Review

THERE are various types of wisdoms, as has been already enumerated in past articles — briefly: broad and general knowledge, the various sciences, philosophy, religion, prudent conduct and action in important affairs of life, good ethical and moral practices, etc. Generally, these can be divided into intellectual and practical wisdoms.

How can we judge which wisdom is the highest? People have various opinions and convictions concerning wisdom. Sometimes these ideas contradict each other. The faithful Christian believes that the Wisdom of Jessu Christ is the greatest Wisdom of the world. There are others, such as non-believers and men of weak faith who hold opposing views. They may tend to accept education, modern sciences and culture as the only wisdoms.

Can we intelligently make a judgment of the different wisdoms? Can we tell what true wisdom is, and which is the highest wisdom? Yes, we can by applying true, thorough reasoning.

In the last article, modern science was considered and simple arguments were given to show that research sciences are not true wisdoms at all in the higher sense of the word, but are rather considered as knowledge. If the simple reasoning used was not convincing enough, there are other ways of arriving at a judgment of the merits of the various wisdoms; in fact, there do exist ultimate criteria — or standards of judgment by which we can finally judge all wisdoms.

Usefulness

Some people may judge a wisdom by its ability to discover truths, as the modern sciences do; or by the benefits it bestows on humanity, or by its general usefulness. Some may judge wisdoms and philosophies of life from purely selfish motives. Needless to say, this is opposed to justice, righteousness and to reason itself. A most common criterion or standard of judgment, today is that of the general usefulness and utility of a thing or an idea. The ultimate question asked is: "How useful is it to man?" If it is not useful, the efforts of reasoning on it are wasteful. This philosophy or manner of thinking is an offspring of a materialistic education so common today in our secular school systems. Philosophically, it is called pragmatism. Though the above methods of judging wisdoms is helpful, they cannot be final tests.

The Holy Scriptures teach that a true wisdom must show fruitfulness, that is, it must be beneficial, really and truly valuable to man and acceptable to God. Jesus Christ Himself set the ultimate standard when He said: "By their fruits you shall know them" (Matt. 7, 16). The Apostle, St. James asserted: "Wisdom from above... is full of good fruits" (James 3, 17).

Excellence of Doctrine

Another ultimate criterion of judging wisdom is the excellence of its

doctrine. Merely its ability to discover certain types of truths is not sufficient. Wisdom must interest itself in all truths, as far as they can be known. Wisdom must have an all-encompassing scope and breadth. Wisdom must display reasonableness, unity, and perfection of thought.

Endurance and Immortality

One of the most important criterions and one that is generally ignored today is that of endurability and immortality. A wisdom which is characterized by excellence of doctrine will be influencial, and it will display an abounding fruitfulness, and its influence will spread universally to all parts of the world. Its influence, usefulness and universality will continue for ages and ages. It will be immortal.

To overlook the quality of endurance and immortality is contrary to the modern scientific method of reasoning. In modern research science, some principle of nature, known or unknown, is put to the test; it is observed; recordings are made; experiments are repeateded and repeated to make sure that the results reoccur consistently. The various wisdoms have already been put to the test innumerable times in past history. Recordings are available in the form of historical and socialogical statements of facts. Conclusions can be drawn. Overlooking the quality of endurance of a wisdom, as attested in history, can be compared to ignoring of the observed findings and recordings in the modern scientific method.

How does modern wisdom stand the test of immortality? Has it stood the test of time? It may be good today, but it may have its shortcomings, and may prove insufficient and even disastrous tomorrow. We have the history of several thousands of years by which to judge the various wisdoms. Can man have been wrong for so long a time with regard to matters of wisdom? Can but one generation of thinkers be right? We read in history that there always have been new ideas and philosophies in every age, and most of them have passed away because of their faultiness. Can we ignore historical facts and truths?

With the above mentioned criteria or tests, namely, excellence of doctrine, fruitfulness and immortality, we can reasonably judge the greatness of a wisdom. By applying the three general and ultimate criteria, it can be shown, through reason alone, that the Wisdom of Jesus Christ is aboundingly superior to any wisdom in the world. It is not necesary to base oneself on faith, that is, on the word of the Bible or the Holy Church — on revelation itself. "Scientific reasoning" can exonerate the traditionally accepted Wisdom of our Lord Jesus Christ.

Morogoro, Tanganyika, East Africa

PEACE ON EARTH.

Christmas-eve and an African child dreams of the excitement to come.

Won't you help us to make that dream a reality for the many orphans in our care? At this season especially of goodwill we ask you to be generous, so that they too will enjoy a Happy Christmas. Don't let us disappoint them. Your Christmas gift may be sent by cheque or money order to:

Rev. Joseph MacNeil, Lourdes' Parish, New Glasgow, N.S., Canada.

Please, always add: "For orphans". Wishing you and all your loved ones Merry Christmas and Happy New Year, I am, gratefully yours in Christ,

Hubert A. Egelmeers, c.s.sp.,
P.O. Box 640, Morogoro, Tanganyika, East Africa.

THE DENYING YEARS

by John Zubaly

THE business world has its so-called "good" and "bad" years. The government has its year known as a Fiscal year. To this very day many can recall the Depression years. Next came the Prosperity years, and then the tragic war years. Peace years followed. And on the lighter side we have Leap year!

According to the Chinese lunar calendar, they celebrate their New Year sometime between our January twenty first and February twenty first. One of their years is called The Year of The Rooster and another the Year of The Monkey. Other Chinese years have still other names.

A New Year means many different things to peoples of other nations.

The Christian has his beloved year; it is the Anno Domini 1, (A.D.I.). It is the year of the birth of the Sacred Heart. With His Birth, the years took on significant meanings, that of knowing and serving God.

Unfortunately... there are the denying years. These years are not listed on any man-made calendar. Nevertheless, they are a part of all years of time: a time in which an individual denies the One and only God in Heaven.

This denial of God has been going on for centuries. Each passing year finds the name of God taken in vain. The Godless mingle with true believers down through the years. It is a constant, never ending struggle, this clinging to one's True Faith against the ever-present non-believers in God.

No... the denying years are not listed on the Christian calendar. The year A.D.I. is the Holy Year of His Birth. The Christian is truly proud of this year, and — there is NO denying that fact!

FAMOUS SAYINGS

A priest said of himself and his main task in life: "I wish to make men aware of God". What a beautiful watchword not only for the priests but also for every Christian who should be the bearer of Christ's Gospel in the midst of his fellow men, at work, in the office, associations, clubs, business, politics, etc.

The world would be a much nicer place to live in if every follower of Christ kept this in mind and did something about it in practice in his every-day life.

The Soviet Union is a REAL paradise, because it resembles the earthly paradise in which Adam and Eve lived, that is, in which they had nothing to wear and nothing to eat, except apples, if they were lucky enough to find them.

Some sectarian 'missionaries' are like vacuum cleaner salesmen. Once they get their foot in the door, there is no way of getting rid of them.

In South Korea, which received 4.6 billions in aid from America, there was a demonstration against the U.S.—Can such a demonstration be held in Poland or Ukraine against the Russians?

Drive and Don't Kill

DURING the Christmas season Canadians and Americans almost universally take to the highways in their cars. The ever increasing number of automobiles in use and the winter season make the hazards of driving constantly greater.

Killers on Wheels

Here are some grim statistics, covering the year 1959:

Of the 37,600 traffic deaths during that year, 12,980 were the result of drivers exceeding the speed limit. No other single action of drivers came close to the sad record of excessive speed in causing human tragedy.

Driving on the wrong side of the road claimed 4,790 deaths. The driver who did not have the right of way caused more than half a million people to suffer injuries.

Other causes of trafic deaths numbered in the thousands were these:

Passing on a hill or a curve.

Passing on the wrong side of the road.

Failing to signal or giving an improper signal.

All of these causes of accidents can surely be included under the designation of carelessness, in one form or another. To be careless, according to the dictionary, means to be negligent, indifferent and heedless.

Point of Morality

Here is an excerpt from a recent statement by the bishops of Australia on this matter of safe driving:

"Moral responsibility is to be imputed to the driver if he failed to act with reasonable care, if he had foreseen in some way that an accident was a possible effect of his kind of driving, and if the element of risk in his driving was not necesary at the time."

The conclusion from this careful language is inescapable. The careless driver is morally responsible for accidents that result from his carelessness. He is morally responsible, even if he is lucky enough to escape an actual accident. Persons who drive at excessive speeds, who take deliberate chances at high speeds, can be held guilty of sin, and of serious sin, depending on the danger they set up for themselves and others.

Young and old drivers alike should make this a subject of self examination. For some indeed it may be a matter of confession, requiring sincere sorrow and a good resolution for the time to come.

MOTORIST'S PRAYER

Heavenly Father, Who knowest well our limitations, send forth Thy spirit to stress the tremendous responsibility of the steering wheel in our hands. Remind us, before starting the motor, too often an engine of sudden death, to make the sign of the cross so that the trip may begin with Thy blessing and by it be happily ended.

Sharpen our wits to keep our eyes on the road, ever mindful that the safety of human lives — so very precious in Thy sight — depends on our alertness and sobriety. Enlighten us to drive with patience, vigilance and consideration for others in cars and on foot.

Mary, Virgin Mother, ask St. Christopher, patron of travel, to sse us safely on our way, through Thy divine Son, Our Lord Jesus Christ. Amen.

— Bishop Charles Buddy

SANTA CLAUS

The early Dutch settlers in this country gradually developed the "revised version" of St. Nicholas into well-known Santa Claus. In Europe St. Nicholas travelled on a gray horse, but Santa Claus changed to the reindeer and sleigh. In his present form he followed very much the pattern set in the famous poem of Clement Moore, "Twas the Night Before Christmas".

GOOD HUMOR SAINT

Some people think that the Saints are sad people, because they are holy persons. No, the real Saints are cheerful people, happy in themselves, and making other people happy.

St. Lawrence was one of such real Saints. He was a deacon, not a priest, but he was a great Saint. He lived in Rome. He died a victim of the Valerian persecution (258). He was martyred for the Christian faith.

As deacon, his first duty was to assist the Pope at Mass. He also helped to give Holy Communion to the faithful.

He took care of the church property. The Church did not have much of the earthly possessions, but the pagans thought she had. One day the pagan police moved into the house of our holy deacon, and found him distributing bread to a group of poor people. The leader told him: "You are under arrest. Give us the great riches which you have stored away".

The Saint pointed out at his poor: "They are our riches. Take them and feed them, if you want"'. The soldiers grabbed the Saint and marched him off to the usual place of torture. A fire of coals was set and St. Lawrence was placed on a gridiron to be roasted alive, if he did not reveal the wealth of the Church and give up his Christian religion. The fire was slow, since the torturers wanted him to suffer as much as possible. Thus he was roasted to death. His suffernigs were extremely painful, as anyone can see from the head of the Saint still preserved in Rome. An awful expression of pain is seen on his face. Yet despite the excruciating pains, the Saint has happy and jovial. He turned to his torturers and said with a smile: "I am done on this side. Turn me over now. You may eat my flesh, if you wish. It is already roasted".

Where did St. Lawrence find so much strength and courage when he was slowly roasted to death on a red-hot gridiron? He found it in the love of God and the Blessed Virgin Mary. This love was hotter than the fire itself.

The head of the holy martyr is preserved in the Quirinal chapel in Rome. His sufferings for God ended with his painful death, but the glory which he had secured for himself through the sufferings will last forever. It is good to remember it when sufferings come to visit our soul or our body.

I'D LIKE TO KNOW...

1.) How can you love your neighbor, if he is so nasty, likes to gossip about you and is happy when things go wrong for you?

We do not love our neighbor, because he is nice, likes or helps us, but because such is the Commandment of Christ, Our Lord. We must love our neighbor, because he is the child of God (or, at least, he can become one), the brother of Christ, and because he is a potential heir of heaven.

It is his business that he is bad. The Lord will not ask us whether he was good or bad. He will ask him that. What is He going to ask is this: 'Did you love your neighbor as yourself?' If our answer is in the affirmative, we will be rewarded for having kept one of the most important Commandments of God. If it is in the negative, we will be punished for not keeping it.

2.) When was Our Lord born? Was it on Dec. 25th or Jan. 7th?

Neither the day, nor the month nor even the year of Our Lord's birth is exactly known. The date of celebrating Christmas on Dec. 25th was ultimately established in the fifth century.

It does not matter when various churches celebrate Christmas but how. Eating and drinking or visiting one's friends alone is not Christmas.

To celebrate Christmas we must remember that it is Our Lord's birthday (not that of Santa Claus). Besides, we should receive Christ on that day and thank Him for becoming our Brother and Savior. It is a great privilege to have the Son of God among us. At the same time we should also thank the Blessed Virgin Mary for such a sublime gift which she bestowed upon the world on that day.

3.) May I be a best man at a mixed marriage?

Of course, you may. After the dispensation for such a marriage has been secured from the Bishop, any man can go to church and be a witness at it.

4.) My husband never apologizes to me, no matter what wrong he does to me. He even says that it is not in the man's nature to apologize for his mistakes. This is the reason why it is so difficult for me to make peace with him after he hurts me.

Man or woman, if they are gentlemen, should apologize. It is the lack of character and delicacy which bars some men from apologizing to their wives for their mistakes.

No one should be ashamed to apologize, if he makes a mistake. God alone cannot make mistakes. Unfortunately, the proud men do not want to know about it. Hence there are so many troubles in so many homes.

5.) Is alcoholism a sin?

Alcoholism is a bad habit and a disease. If alcoholism is voluntarily contracted and fostered, and therefore a person gets drunk, it is certainly a sin, for no one is allowed to cultivate bad habits. There are approximately 5,000,000 alcoholics in the U.S. alone. This tragic sickness is the fourth health problem in America and Canada. It is likely that one in 15 boys or girls will eventually become slaves of this disease. It is a disturbing fact that there are more alcoholics among Catholics in general than among other dominations. It is a grim evidence that Catholics are not aware of the serious dangers connected with the use of alcohol. Intemperance in the use of alcohol sometimes leads to alcoholism. It is true that there are millions of social drinkers that never become alcoholics, because they can stop drinking whenever they decide to do so. But it is also true that many alcoholics have contracted this dreadful disease by drinking, for there are some people who can drink, and some who cannot. People must know themselves. If they feel a craving for alcohol, they must stop drinking or they will eventually become alcoholics.

6.) May an unbaptized Protestant marry a Ukrainian Catholic in the Latin Rite church? If so, who grants the dispensation?

A Ukrainian Catholic may not marry a Protestant in a Latin Rite church without a special dispensation which must be secured from the Apostolic delegate of the country. It is sad that some Ukrainians go to the Latin Rite church to get married. Canon Law says that Catholics must get married in a church of their own Rite. If they are marrying a Protestant, they must also get married in their own Rite (Can. 83, 3).

7.) Will the Ecumenical Council make many new reforms in the Church in the matters of faith and morals?

The Council will make no reforms in the matter of faith and morals, because it has no right to change what God has revealed. The dogmas (articles of faith) cannot be changed by anyone, because they reveal God's truth which does not change.

The Council can and will make many new decisions in the matters of ecclesiastical discipline and customs or laws made by the Church itself. We do not know, however, what these changes will be. Some experts say that the Fathers of the Council will legislate on the use of modern language in the church services, give the world a clarification and fuller interpretation of

"IF DEATH SURPRISED YOU..."

Curiosity attracted the old lawyer to the church of Mary Help of Christians, Turin. He had read of the famous buildings and entered the church to admire the statues and artistic works on the walls. His curiosity led him to the high altar. Here he stood looking fixedly at the picture of Mary, Help of Christians. It seemed that he could not withdraw his gaze from it.

Finally the old man turned towards the door and was on the verge of departing when a sudden impulse prompted him to return to the picture for a second look. While walking down the aisle he paused to pick up a scrap of paper. Written on the paper were these words:

"My friend, it is now several days since one of your companions passed away to eternity. In what state are you? If death surprised you at this very moment what would your condition be?"

Stunned by the words the man rushed to the sacristy in search of a priest. John Bosco came to hear his confession. When he was finished the lawyer showed the piece of paper to the priest.

"It belongs to one of the boys of the Oratory", the saint exclaimed.

"Tell the boy", the old man was in tears, "that this piece of paper has been the instrument for the conversion of one who has been away from the Sacraments for twenty years. I shall keep it as a remembrance of Mary, Help of Christians".

certain doctrines, for instance, of papal infallibility, reform the Church and many of its practices in order to adopt them to modern times, review Liturgy, mission work, Canon law, give more independence to local bishops, assert religious liberty for all in all countries, proclaim that all validly baptized persons, regardless of their religious denomination, are a part of the Church and therefore children of God, although they do not call themselves Catholic, put more stress on the responsibilities of laymen in Church life and affairs, promote the study and the steady reading of the Bible among Catholics, a trend already current in the Catholic Church, clarify the teaching of the Church on the role of the Blessed Virgin in the life of her faithful, etc. It seems that no new dogmas will be proclaimed by the Fathers of the Council.

The above mentioned topics are not certainties but our guesses, because no one really knows what the Holy Spirit will suggest to the Fathers. And the Council is the work of the Holy Spirit Who guides the Church of Christ.

We can be sure however, that this is a very important Council. Surely, its decisions will affect, directly or indirectly, the whole world and the whole of Christiandom.

Even non-Catholics realize it, and therefore are praying for the success of this Council. Catholics should not stay behind their non-Catholic brothers and sisters in Christ. They should do even more. They should add sacrifices, Masses and Communions to their prayers for the success of this Council. The more men that pray for it, the more successful it will be, and the more it will contribute to the renovation of the face of this dusty planet.

8.) What do you think of the general trend in advertising which constantly uses "the girl" as a symbol of the values and aspirations of American consumer society? You see her everywhere, by the new cars, with a piece of soap in her hand, or with a cigarette in her mouth, or by a washing-machine she does not even know how to use.

It is nothing else but a new idolatry which is trying to turn a poor creature into an American goddess, symbolizing the crazy aspirations of the present-day society, exalting the mighty producers, but bringing nothing to the poor. Good Christians should fight against this new idolatry. It debases the fair sex through commercial publicity and entertainment which not always respect the dignity of the girl.

9.) When should we celebrate the feast of the Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary, on Dec. 8th or Dec. 9th?

The Eastern Rite Church has this feast since the 9th century. It was known as "Conception of St. Anne." In the Western (Latin) Rite Church this feast means the same thing, that is, the Blessed Virgin, in virtue of her future divine motherhood, was preserved from the stain of original sin. But she was conceived like any other child. Her parents were Sts. Joachim and Anna.

The Eastern Rite Church has always celebrated this feast on Dec. 9th. The Latin Rite Church celebrates it on Dec. 8th because of her ancient tradition and because Pope Pius IX proclaimed this truth as a dogma on Dec. 8th. We, Catholics of the Eastern Rite, celebrate it still on Dec. 9th, and there is no reason for changing this date from Dec. 9th to Dec. 8th. Such a change would be nothing but latinization of our Rite.

God Eternal Is Born

(Ukrainian Christmas Carol)

God eternal is born tonight,
He came down from above
To save us with His love
And filled all with joy.

And Bethlehem was His birthplace,
Our Christ Our Messiah,
The Lord of creation
Was born here for us.

The tidings came through an angel,
Shepherds knew, then the Kings,
The watchers of the skies,
Then all creation.

When Christ was born of the Virgin
A star stood where the Son
And Mother, the most pure,
Were sheltered that night.

You three Wise Men, whither go you?
We go to Bethlehem,
Bearing peaceful greetings,
We shall then return.

Returning though, a new way they
The malicious Herod, chose,
The wicked evil one,
They wished to avoid.

Ring out the song: "Glory to God!"
Honor to the Son of God,
Honor to Our Lord,
And homage to Him.

THE VALUE OF AIR

Most people like fresh air, but few realize that besides the breathing purposes the air protects our earth and us from the lethal radiation of the sun. This radiation would kill us instantly, if it were not for the air which absorbs it. Only a thin trickle of these most powerful rays manages to get to our earth. The air shield is the equal of 30 feet of water. Our atmosphere protects earth dwellers from inward-bound rays by acting as an absorber.

Human respect has disastrous consequences for a timid Christian. St. John says that many prominent Jews believed in Christ, but "on account of the Pharisees (the bitter enemies of Jesus) they would make no open profession of it, for fear they might be put out of the synagogue. After all, they cared more for the approval of men than for the approval of God" (John. 12, 42-43).

Joseph Davies, the former American Ambassador to Russia, wrote as follows: "Stalin is decent and clean living.. It is bad Christianity, bad sportsmanship, bad sense to challenge the integrity of the Soviet Government... The word of honor of the Soviet Government is as safe as the Bible".

What can you expect of such ambassadors and such reports? Yalta, Potsdam, Cuba...

Our earthly life is a grindstone; whether it grinds people down or just polishes them up depends on what they are made of".

There are many things that try to separate modern families. We know from experience that nothing keeps them together as much as owning just one car.

MY PRICKLY PROBLEM

(MIXED MARRIAGES)

M. Schudlo, CSsR.

The Redeemer's Voice prides itself in telling the truth to its readers. Why, then, does not its editor tell its readers that a non-Catholic is not bound in conscience to join the Catholic Church when he marries a Catholic? Why does he not condemn the forceful conversions of non-Catholics on such occasion? How about telling this secret to everyone?

Marriage is a Sacrament instituted by Our Lord to help marriage partners in their main tasks of life. These tasks are: procreation and education of the offspring, remedy against concupiscence, companionship and mutual help, both in temporal and spiritual affairs of the husband and the wife. Consequently, taking all that into consideration, the Church provides safeguards against the dangers that may frustrate such noble purposes, especially the procreation and the proper education of the children.

Marriage is a holy thing, but it is also a hard thing. It is easy to get married, but it is usually very hard to achieve perfect happiness in marriage, as can be seen from countless broken marriages.

If two Catholic partners find it hard to raise their children properly, how much harder must it be when the marriage partners are of different faiths? Religion is the only basis of a sound education of the offspring. If this basis is shaken, as it is in every mixed marriage, how hard must it be for a Catholic parent to raise his children as good Catholics when his marriage partner does not believe in what he is trying to teach his children?

This is the reason why the Church looks with disfavor upon all mixed marriages. The leaders of all religious denominations, be they Jews or Protestants, hold the same view. Mixed marriages are only tolerated by the Church, because she knows from long experience that such unions are harmful to the spiritual welfare of both the Catholic partner and his children. It is hard to be a good Christian, to go to confession and receive Holy Communion, to say the daily Rosary, etc., when both partners are Catholic. What then should be said of a Catholic marriage partner who is left alone to do these things while the other does not believe in, or even laughs at 'such nonsences', as the recitation of the Rosary?

Furthermore, the Church forbids such marriages. This is done not because the Church does not like non-Catholics. No, she loves them, because Baptism made them our brothers in Christ. Yet the Church forbids such marriages, because she knows that the greatest leakage from the Catholic faith is due to marriages in which partners profess different faiths.

* * *

There are circumstances, however, when the Church, taking into consideration the spiritual good of the Catholic partner, grants dispensation for mixed marriage. In such cases, the non-Catholic partner is requested to sign up pledges or to give a written guarantee that all the children will be raised in the faith of the Catholic partner and that the latter will not be bothered in the exercise of his religion by his non-Catholic spouse (Can. 51-53).

The non-Catholic partner is requested to sign up these pledges freely. He is not forced to do so, for he is free to give up his plan of marrying a Catholic and find himself a partner among the adherents of his own faith.

The Church cannot act otherwise, because she has no right to allow her children to raise their offspring in a religion which is considered by the Church as man-made. If she acted differently, she would offend against the Lord Who started it.

* * *

A non-Catholic is usually also requested to take instructions on the Catholic faith before he marries a Catholic. This is done to give him some information on the religion of the partner with whom he is going to spend the rest of his life.

It must be stressed, however, that it is far from the mind of the Church to force anyone to join her, because the Church does not want forceful conversions. Nay, no one is allowed to become a Catholic, if he is not convinced that the Catholic Church is the only true Church, founded by Our Lord. If he did it against his conviction, for instance, with the intention of pleasing his marriage partner or his family, he would be guilty of sin in the sight of God, because no one is allowed to give up his religion, unless he becomes convinced through studies and prayer that it is not the true religion.

We know that such provisions are a bitter pill to many good and sincere non-Catholics, but the Catholic Church cannot act differently, if it is to remain true to Christ and herself.

A philosopher said: "A good girl inspires a man. A brilliant girl interests him. A beautiful girl fascinates him, and a pious, sympathetic and modest girl gets him".

Most women are unpredictable, because thus far neither politicians nor philosophers were able to discover how they manage to get their own way.

During the hunting season a young boy prayed: "Dear Jesus, please take good care of the deers and let the hunters shoot each other".

A castaway from a wrecked ship was captured by cannibals. Each day, his arm was cut by a dagger and the natives of the island would drink his blood. Finally, one day, he called the king. "You can kill me and eat me if you want to," he said, "but I'm getting sick and tired of being stuck for the drinks."

* * * *

Diner: "Waiter, I was here yesterday and had a steak."

Waiter: "Yes, sir; will you have the same today?"

Diner: "Well, I might as well, if no one else is using it."

* * * *

"It was so cold where we were," said the Arctic Explorer, "that the flame of the candle froze and we couldn't blow it out."

"That's nothing," said his rival. "Where we were the words came out of our mouths in pieces of ice and we had to fry them to hear what we were talking about."

* * * *

It is proper indeed to bless You as the everblessed and all-immaculate Mother of God. (Church song).

TROUBLE BREWING

Michael Schudlo, CSsR.

(A COMEDY)

CAST OF CHARACTERS:

BILL STURGEON — a young businessman, quick tempered, well dressed, age 35.
JAMES HOPKINS — his associate, 45 years old.
EVELYN — Bill's wife, a quarrelsome young woman.
MARTHA — James's wife, an authoritative person.
MICHAEL — Bill's 12 year old son.
JACK — a mailman.
VICTOR — a policeman, Evelyn's brother.
BOB — another policeman, Victor's companion in service.

* * * *

PLACE — The kitchen of the Sturgeons.
ON STAGE — four aprons hanging on the door, cabinet with several pots, bottle of iodine, small balance scales (not spring scales), matches near stove, a can of air deodorant, thermometer on the wall, big wooden spoon, door bell, telephone on the little side table, old gas stove on the kitchen table, window from the kitchen, kitchen sink, rocking chair and a lamp, another door, table with two chairs. Kitchen is that of any average middle class family.

SCENE 1

Bill: (sitting in the rocking chair, reading a paper. While reading, he makes a comment): H-m-m... Silly... What are these Yankees trying to do?... Prohibition?... That's the silliest thing a government can do. How can these bureaucrats forbid people to drink? (Pause). Aren't we living in a democracy? Arent' we free to do what we please? And the worst thing is that Canada is aping Uncle Sam.

We do not need prohibition in Canada at all. Our people know how to use liquor... We do not need the Yankees to show us how to do it... (Telephone rings. Bill goes to the phone and picks up the receiver): Hello, hello. Who is speaking?... Oh, that's you, Jim... What's the trouble?... Yes, I am alone... My wife went to see her friend, Mrs. Pumpkin... What? Well, she had a secret. She thought that it was too precious to keep it to herself, so she went to share it with her friend... Yes, yes, come... I will be waiting for you. Goodbye. (Returns to his chair, sits down and takes the paper): What does he want at this hour of the night? He said it was something good, very good. I wonder what it is. Well, the only thing I can do is to

read my paper and to wait for Jim. (Reads the paper). Oh, they have arrested a bootlegger... Good for them... I would arrest and send to jail all those who make beer or home brew... I don't like prohibition, but law is law. It was made to be kept... (The door bell rings. Bill goes to open the door). It must be Jim.

SCENE 2

Jim: (comes in carrying a copper kettle on one arm and a large package in the other. He puts the kettle on the kitchen table, saying): Good evening, Bill. I have good news for you.

Bill: For heavens' sake, what did you bring? (Looks into the kettle and takes out some packages). What's in there, Jim?

Jim: Quiet, quiet, my friend. Don't get excited. Christmas is just around the corner. Don't you want to celebrate the birth of Our Lord?

Bill: (looking sheepishly at Jim): I don't understand. What does this kettle have to do with Christmas?

Jim: My dear friend (slapping him on the shoulder), do not worry. You'll understand the whole thing pretty soon... Would you like a bottle of beer?

Bill: Of course, I would like a bottle of beer. But where are we going to get it? We are living in prohibition times...

Jim: (slapping him again): We are going to make it... Look what I brought. (Jim takes the packages out of the kettle and shows them to Bill): See, that's hops, that's yeast, that's malt, that's raisins, and that's a kettle.

Bill: I know it's a kettle. I'm not blind. But where are you going to make that beer?

Jim: Right here, in your place!

Bill: You're crazy! My wife would chase me out of the house... You know my wife Evelyn.

Jim: Yes, I know her all right. Quite a woman.

Bill: (sadly to himself): Yes, quite a woman. And I am quite a man.

Jim: Are we going to start right away before your wife comes back from Mrs. Pumpkin's?

Bill: Never, never! I don't want to spend the night outside. It's quite cold.

Jim: O you crazy fool, why don't you two make an agreement never to quarrel with each other?

Bill: Yes, we can make it, but who is going to keep it?

Jim: Well, my wife Martha and I made such an agreement before

we got married, and we're keeping it till this very day.

Bill: (curiously): No trouble? No quarrels?

Jim: Never, never...

Bill: How is that possible? There are troubles and quarrels even in the best matched marriages? How is it that there are no quarrels in yours?

Jim: Because we both split family responsibilities. You know, there are important and unimportant problems. Every married couple has them. Before we got married, Martha said to me: "Listen, Jim, lets' split family responsibilities." Then I said: "Okay, babe, let's split them." And so we split.

Bill: But how did you split them?

Jim: In accordance with our premarriage agreement, Martha decides all minor and I decide all major issues that face our family life.

Bill: But how does it work in practice?

Jim: It's easy. When there was a debate at Versailles, right after World War I and the defeat of the Central Powers, whether Ukraine should be made a free nation or delivered to the Russian Communists, my wife said to me: "See, Jim, it's your turn. Here is a major issue. You must decide it." But when we were thinking of buying a house, she said: "Now, Jim, it's a minor issue. Keep our premarriage agreement, and let me decide what kind of a house we should buy." Or she lets me decide whether Americans should ever go to the moon or whether there is life on Mars. But when I protest and tell our older daughter Jean, a teen-ager, of course, that she should not stay out on Saturday till 2 a.m., then Martha intervenes gently: "Jim, keep out of it. It's up to me to decide what time Jean should go to bed." And so on, and so on. See how we manage to live in peace.

Bill: (sadly): If it works that way, I do not want it. I'd better stay at war with my wife.

SCENE 3

(Somebody knocks on the door. Jim and Bill turn toward it).

Jim: (shaking): Who could it be?

Bill: (pointing at the kettle with the bags): Jim, take it out while I open the door.

(Jim takes the kettle out of the kitchen, while Bill opens the door. Evelyn and Martha come in).

Evelyn: Why did you lock the door?

Bill: Because I am afraid to stay alone at home at night. (Turns to Martha): Oh, hello, Martha, what a pleasue to have you in our place!

Martha: The pleasure is all mine. How are you, Bill?

Bill: Fine. Make yourself at home.

(Both women hang up their hats and coats. The bell rings).

Evelyn: I'll open. (Goes and opens the door. Jim walks in). Oh, Jim! Glad to see you. What a surprise... Your wife is here, too.

Jim: (frightened): What is she doing here? How did she get here?

Evelyn: Well, I was coming from Mrs. Pumpkin's place, stopped by your house and found your wife alone at home. I asked her to come to our place for a cup of coffee. She said, "Yes," and now we are here. It's simple, is it not?

Jim: (Stops in the middle of the kitchen with Evelyn): I thought the same... Well, not exactly. I thought that I should stop at your place and give you and Bill my Christmas greetings.

Evelyn: How nice of you! You're a real gentleman.

Jim: (taking the hand of Evelyn, kisses it, while Bill watches): Merry Christmas and a happy New Year to you, Mrs. Sturgeon.

Evelyn: (surprised): Gee, what a gentleman! No man has ever kissed my hand.

Martha: (turns to the audience and says quietly): Neither did any man kiss mine.

Bill: Jim, are you trying to woo my wife away from me, or what?

Jim: No, no. I would not do it. I am a Catholic. No such thought has ever crossed my mind.

Bill: Then why did you kiss her hand?

Jim: You see, Bill, I was not born in Canada (the U.S.).

Bill: You were not? Where were you born then? On the moon?

Jim: No, I was born in Ukraine. I came to Canada (the U.S.) when I was 12 years old. But I do remember our old custom.

Bill: Whats' the custom?

Jim: In Ukraine, as well as in some other countries of Europe, when a gentleman meets a lady he knows, he kisses her hand.

Evelyn: I wish we had such a nice custom in Canada (the U.S.). I wonder why we don't.

Bill: Maybe because our women are emancipated...

Evelyn: Do you want to start a quarrel again?

SCENE 4

(The door opens and Michael runs in, saying):

Mike: Hello, Dad; hello, Mom; hello, Mr. and Mrs. Hopkins...

All: (together): Hello, Mike.

Bill: Where have you been, Mike?

Mike: Watching TV. (Shaking from cold). It's cold outside. Mom, is there any pop left in the fridge?

Evelyn: Yes, there must be some left from dinner, if you did not finish it this afternoon.

Mike: (opens the refrigerator): I'm lucky, there is still one bottle left. I am so cold. (Opens the bottle and drinks a little). Mom, do you have some cookies? I am hungry!

Evelyn: There, in that drawer (shows with the hand).

Mike: Thanks, Mom. (Goes to the drawer, takes some cookies, eats them and drinks soda).

Evelyn: (turns to the stove and says to Mr. and Mrs. Hopkins): Will you excuse me, please. I must make some coffee for all of us.

Bill: (winks to Jim and says quietly, pointing at Evelyn): Now, now..., now...

Jim: (flatteringly): Mrs. Sturgeon, would you do me a favor?

Evelyn: Of course, of course, you're such a gentleman. Did you not kiss my hand? How could I refuse you anything?

Jim: Well, Bill, (turns to Bill), we have your wife's permission. We are going to make beer for Christmas.

Evelyn: (surprised): What? W-h-a-t? Beer? B-e-e-r? You're the biggest joker I have ever met. What do you know about beer?

Martha: He knows how to drink it, that's one thing he knows well.

Evelyn: (laughing): It's not hard, is it, Jim? But to make beer, it's a different story.

Jim: Do you want me to show you that I can do it?

Evelyn: (jokingly): Yes, go ahead and do it.

Martha: He is just joking.

Jim: I am not. Ladies, we're deadly serious. (Turns to Bill). Bill, let us show the ladies that we are not joking. Let's go. (They leave the kitchen and go out to pick up the kettle and the rest).

SCENE 5

Evelyn: (to Martha): They are joking. What do you think?

Martha: I do not know. Evelyn. They might try. Men are strange creatures.

Evelyn: They do not know how to do it. They never tried anything like that.

Martha: But they might this time. Men sometimes can also be unpredictable, you know.

Mike: (finished his cookies and soda): Mom, may I go to bed now? I am tired.

Evelyn: (goes to Mike, kisses him good-night and says): Go, my darling. Go to bed, but don't forget to say your prayers. Be good. May God be with you!

SCENE 6

(Jim and Bill return to the kitchen. Jim carles the kettle and Bill, the package labeled "Malt." They place them on the table. Both women are looking at what they have brought).

Martha: (surprised): They are not joking. They are serious.

Evelyn: No, no, take it out! Not in my house. You will forfeit our reputation, should the police pay us a sudden and unexpected visit.

Mike: (looks at his mother): And if the police do not pay us a sudden visit, will we also lose our reputation?

Evelyn: (hesitatingly): I g-u-e-s-s not...

Mike: It's funny... As long as you are not caught, it's all right.

Evelyn: (confused): Darling, go to bed. It's late for you. Go, please.

Mike: (leaves the room): Good night, everybody. (At the door he says to himself): It's strange, how our parents expect us to keep the law, when they give us such examples.

SCENE 7

Evelyn: I do not think that I should let you make this stuff in my house. By the way, why don't you go and buy yourself some home brew instead of making trouble here?

Bill: But where will we get home brew?

Evelyn: From the farmers.

Jim: They hate us, townspeople. They say we're parasites, living on their sweat. The workers cannot get along with the farmers.

Evelyn: Jim, take my word, some day some fool will try to form a new party which will combine the workers and the farmers.

Bill: I'd like to live that long and to see that party.

Jim: Let's forget about politics. We have to make that beer. It's getting late.

Bill: Let's start, then.

Evelyn: (seriously): Suppose I say no...

Bill: My lady, (kisses her hand), suppose we postpone our weekly debate till we have made the beer. (Turns to Jim): Lets' start, Jim. It's my house too, after all.

Jim: (to Evelyn, kissing her hand again): Lady, you gave us your

word and permission. Remember? It would not be lady-like to take your word back.

Evelyn: (laughing): Ok., go ahead and make that beer. But it is the first and the last time.

Jim: (jokingly): Thank you, thank you, my lady. You have a heart of gold. (To Bill): The first and the last time this year. Ha-ha-ha... Bill, light up that old gas stove. We need fire, don't we?

Bill: I guess we do. (Lights up the stove).

Jim: (putting an apron on): Now we start. But we should put the kettle on the stove first.

Evelyn: (bitterly): I guess you should.

Bill: Let us lock the doors. We do not want any unexpected guests from the police. (Bolts the door).

Evelyn: (sourly): I guess we don't.

Jim: You, my ladies, aren't you going to help us?

Evelyn: I still think that you should go to the farms and buy yourself some home brew instead of...

Jim: (interrupting her): Nonsense! The farmers won't sell us any. Even if they do, they won't sell the good one they make for themselves.

Bill: Jim is right. God alone knows what they put into the whiskey they sell to the townspeople. (Turning to Evelyn and Martha). Do you both want to be young widows?

Evelyn: (moved deeply): Oh, God, no! I would shoot the rascal that would poison my husband. Did I not promise Bill to love him till death, to respect and to obey him.

Bill: (quietly to Jim): Yes, but it was before our wedding... That's about all.

Jim: Please, do not anger her. She is getting into a good mood. (Takes two aprons and gives one to Martha and another to Evelyn). I am sure you will not refuse to help us on this solemn occasion. This is our first try. If we fail, we may get discouraged to try it again.

Evelyn: (less seriously): I wish you did. (Both women put the aprons on). Now, what are we supposed to do?

Jim: Martha, you go to the window and watch for the police cars. Should any come, let us know at once. You hear me? At once, I say.

Martha: O.K., O.K. (Goes to the window and looks through it). Go ahead. It's clear. You may start. Bill, put the apron on, or you'll soil your trousers...

Jim: (searching through his pockets): But where is the recipe? What did I do with it? Where did I put it? Martha, Martha, (goes to her), where is the recipe my brother gave me? (Shaking her). Did

you see it, babe? Please tell me (pleadingly).

Martha: Oh Jim, stop it, stop it. I did not even know that your brother is a bootlegger. Why didn't you tell me?

Jim: (in distress): What will we do, if we don't find the recipe?

Evelyn: (laughing): We'll be without beer and without trouble.

Martha: (to Jim): Did you check your overcoat?

Jim: (running toward the hanger): Oh, that's right. It must be there. (Takes the recipe out of the pocket). It's here! It's here! (Runs to Martha). Dear Lord, thank you that You have given me such a wonderful helper in life. What would I do without you, dear Martha?

Martha: You would look like Fidel Castro's soldiers.

Evelyn: (laughing): Unshaven, dirty and uncouth...

Bill: God forbid that I ever get into an argument with my life companion again.

Jim: What? Do you want to make an agreement with Evelyn? I mean, something Martha and-I have made...

Evelyn: He always says it, I mean, every time I prove he is wrong.

Bill: (maliciously): Was I ever right on anything after our wedding? Are you trying to be funny?

Bill: Is it a recipe for making beer or home brew?

Jim: (impatiently): Don't joke, Buster. Lets' get to work. You, Martha, watch the window. If you see anything suspicious around the house, let us know at once.

Martha: (sweetly): I will, Jim. (To herself) O men, O men, what should we do with you?... (After a pause). But what would we do without you? (Goes to the window and looks outside). Everything is clear outside... You may go ahead.

Jim: Let's not start an argument. Bill, be a gentleman. Respect the lady of the house. Come on. We have the recipe. Let's start working on that beer. Here it is! (Shows it to Bill and gives it to him).

Bill: (after a deep breath): Thank God! Evelyn, here is the formula. Please help us! Take it! (Gives the recipe to Evelyn).

Evelyn: (takes the recipe and looks at it): Do you think I can read that kind of scribbling?

Bill: At least you can try.

Evelyn: (angrily looks at Bill): I will! Jim, put the kettle on the stove. (Reads). The making of beer at home is a simple operation. (Turns to Jim and Bill and says). Bring everything here. (They move the kitchen table to the stove. Several packages lie on the table).

Jim: We're ready for the operation.

Evelyn: (Reads slowly and clearly): Take ten quarts of filtered water...

Bill: (mixed up): Filtered water? We have no filtered water in this house. We drink it the way God made it. We don't believe in floridation.

Jim: I am sure that ordinary water will be all right. (Goes to the sink and takes 10 quarts of water, carrying each quart separately to the kettle).

Evelyn: Hurry, hurry, Jim... But do not spill it on the linoleum.

Jim: (reassuringly and hurriedly): Don't worry. We'll clean it up after we have a good drink of beer.

Bill: (to himself): If we will still be able to walk.

Evelyn: (after Jim has poured 10 quarts of water into the kettle): Now the recipe says: "Add raisins and hops in proportion."

Jim: In what proportion? Does it not say?

Evelyn: (reads the recipe silently): No, it does not.

Jim and Bill: (together): That's foolish! It must say something! (Jim goes to Evelyn, reads the recipe and then says, all discouraged): No, it doesn't. You're right, Mrs. Sturgeon.

Evelyn: (triumphantly): I am always right, but my husband would not recognize it.

Martha: O Evelyn, please don't hurt your husband at this time.

Evelyn: (laughing): I am not hurting him. I'm just trying to make a man out of him.

Martha: (to Jim and Bill): Make it 5 to 1.

Bill: What do you mean? 5 to 1 what?

Martha: (leaves the window and goes to the stove): You don't know anything. You have 10 quarts of water.

Bill: Unfiltered water.

Jim: Don't interrupt her, please. Go ahead, Martha. You always give me wonderful advice. (Turns to Bill and says quite audibly): She even convinced me to marry her... (Turns to Martha): What should we do now, dear?

Martha: (sure of herself): Since you have 10 quarts of water, put two pounds of hops and two pounds of raisins.

Bill: Two pounds of hops and two pounds of raisins? What are we going to make, beer or wine?

Martha: (confused): Then put four pounds of hops and one pound of raisins to make it sweet. You don't want it too sweet, Bill, do you?

Bill: (shaking his head): No, no, not too sweet. (Turns to Evelyn): We have enough sweetness in our marriage, haven't we, babe?

Evelyn: (looks angrily at Bill): We'll discuss it later on... Let's

go ahead and make this beer for Christmas.

Jim: Oh, for heaven's sake! Did we come here to quarrel or to make beer? (To Bill): Bill, please take these scales over there.

Bill: (Taking the scales): Here it is. What next?

Martha: I'll put four pounds of hops... Wait a minute. (Takes hops out and puts them on the scales). A little more... Now... Correct... Four full pounds... Now, Jim, put it into the kettle? But be careful. Don't drop it on the floor.

Jim: Ok. (Puts the hops into the kettle). What's next?

Evelyn: (Reads the recipe): Now, one pound of raisins, I guess.

Jim: Martha, hurry up! (Martha takes the raisins and puts them on the scales). One pound... exactly...

Bill: (takes the raisins): I'll put them into the kettle. (Puts the raisins into the kettle). Ok. (To Evelyn): What's next, babe?

Evelyn: It says: "Put in yeast and sugar."

Jim: How much?

Evelyn: Doesn't say anything. Just "Put in yeast and sugar." The rest you must guess.

Jim: It's too bad... I thought that my brother was smarter than that. How am I supposed to know. I did not graduate from a brewery.

Martha: We don't want that beer too sweet, do we?

Bill: No, we don't...

Martha: Then, let's put half a pound of yeast and 1 pound of sugar.

Bill: Maybe we should put 1 pound of each. It will ferment faster.

Jim: Ok. Let's weigh them. (Puts yeast on the scales). Okay. One pound. Now it goes into the kettle. Wonderful. (Takes the sugar and puts it on the scale rather hurriedly). Ok., one pound of sugar. We don't want it too sweet. (Puts it into the kettle).

Evelyn: I guess that's all. (Gives the recipe back to Jim). Thank your brother for the wonderful instructions.

Jim: He did not know better... Poor brother. He tried his best to help us. (Puts the recipe into his pocket).

Bill: Don't lose it. (to Jim quietly). We may need it again. Some day. Who knows?

Martha: What's next?

Jim: Bill, give me that spoon to mix the whole thing up.

Bill: (gives Jim the wooden spoon): Here it is.

Jim: (takes the spoon and looks at it for a while. Then says flatteringly): A very handy spoon. Congratulations...

Evelyn: (with satisfaction): It was my mother's present on our wedding day. It comes in handy sometimes.

Bill: (to himself): Especially when we have a heated argument

about how we should spend the money we don't have.

Evelyn: I beg your pardon. What did you say, Mr. Sturgeon?

Bill: (sorrowfully): I am sorry, dear. I must be just a clumsy brute to joke about a thing like that. Won't you forgive me?

Jim: Oh, stop it! Bill, more fire! We need more fire to speed up the whole process.

Bill: (turns up the stove): I guess it should be all right now. It should be boiling pretty soon with all that fire.

Jim: (stirring the mixture): I guess so. Now, Bill, you stir awhile.

Bill: (takes the spoon and stirs slowly): I wonder what would they do to us, if they caught us making this beer?

Jim: (with fear): Well, I guess they would tell us that it is against the law to make home brew, fine us $100.00 and put us in the news of the day. My company may fire me for the bad example. Law is law. You know.

Bill: But who cares about the law in these days? All that everyone is trying to do is to get away with it! (Looks into the kettle). It must be almost boiling. Let me try. (Puts his finger into the water): O-o-o! O-o-o! (Shouts very loudly). I burned my finger, I burned my finger! Help me, help me! Evelyn, where are you?

Evelyn: (runs to Bill): O, you old crazy fool! My mother was right when she said that no woman should let her husband into the kitchen. (Takes his finger and breathes on it). You'll be alright, darling. You won't have to go to the hospital with this burn, although you may, since we have free hospitalization and medical care...

Martha: (takes a bottle of iodine and some adhesive tape from the cabinet): Here it is. We'll fix you up.

Evelyn: (putting iodine on Bill's finger): Yes, yes, darling, we'll fix you up.

Bill: (To himself): You already did.

Evelyn: Just what do you mean? I am trying to help you. (Finishes to bind the finger with the adhesive tape).

Bill: Nothing, nothing. I am just saying that you're the best wife in the world and I — the luckiest husband.

Jim: (mixing): It is starting to boil. (The door bell rings). Wow! Who could it be? (Quietly). Maybe the police? (All present are terrified).

Evelyn: (with evident fear): We're ruined.

Bill: Everybody quiet! Please, quiet! (Turns to Jim): Jim, take the kettle out of here.

Jim: (extremely excited): But where to?

Bill: (quietly): To the courtyard. To your home. Anywhere. Hurry,

hurry, there is no time. (The doorbell rings again. Jim and Martha take the kettle and the bags out of the kitchen). Good-by. Hurry!

Jim: Good-by!

Bill: (to Evelyn): Take some deodorant and spray the kitchen. Hurry! Hurry, babe! (Evelyn begins to spray the kitchen, while Bill goes to the door): Who is it?

SCENE 8

(Bill opens the door, and mailman Jack comes in with a letter. Bill and Evelyn give a deep sigh of relief). O-o-o.

Mailman: Sorry to bother you at this hour of the night. Here is a special delivery letter for your wife.

Evelyn: Oh... That's you, Jack!

Mailman: You know, it's Christmas season. We work twenty-four hours a day. (Gives the letter to Evelyn). Please, sign it.

Evelyn: (her hands shaking): Thank you, Jack. (Signs the slip).

Mailman: I see. You are also working late at night.

Bill: (trying to speak calmly): Yes, yes, we are getting ready for Christmas.

Mailman: (artificially): Cleaning the kitchen. Strange deodorant that you use.

Bill: It's a new one. It's not on sale yet.

Mailman: I see. There are always new products coming up these days.

Bill: (calmly): They are. Business must go on to prevent unemployment, you know.

Mailman: (turning toward the exit): I must leave now. Good night. Merry Christmas to you!

Bill: Jack, wait a minute, please! (Goes to the drawer and takes out a carton of cigarettes). It's for you. (Gives it to the mailman). Merry Christmas to you.

Mailman: American! Gee! I like American cigarettes. Did not smoke them for a long time. Thank you. Good-by and Merry Christmas. (Goes out).

SCENE 9

Evelyn: (gives a deep sigh of relief): Oh, gosh! I almost fainted...

Bill: So did I.

Evelyn: (teasingly): You should have not. You're the stronger sex.

Bill: (calmly): Oh, Evelyn. Fear does not care about sex.

Evelyn: I saw it with my own eyes.

Bill: (goes to the door through which Jim and Martha left): Come back, Jim. It was a mailman. Special delivery for my beloved wife. Do you hear me? Bring the kettle back!

Jim: (from the outside with fear): We hear you alright. (Jim and Martha bring in the kettle. Bill takes it and puts it on the stove). Thank God, it was not a policeman.

Martha: (sighing): I almost died from fear. Suppose it was a policeman. What would they do to us?

Jim: (artificially calm): Nothing! Just give us a few months of vacation.

Evelyn: Where?

Jim: (jokingly): In jail! Where else? You think that they would send us to Florida or Jamaica?

Bill: (aloud): Let's stop joking, and finish the business. (Takes the spoon and stirs slowly. Then turns to Jim): Will you help me?

Evelyn: (lovingly): Darling, don't put your finger into the kettle again.

Jim: But we must know the temperature.

Evelyn: (Takes a thermometer from the wall and gives it to Jim): You may use this.

Jim: Thanks. What a smart lady!

Evelyn: (proudly): I went to school for three years when we were living on the farm.

Jim: Congratulations! (Goes to the stove and puts the thermometer into the kettle). Let's see what is cooking? (Removes thermometer after a while): Wow, 205. It should be boiling again pretty soon.

Evelyn: (to Martha, quietly): What do you think our men would do, if one of us had died from fear?

Martha: (to Evelyn): They would bury us and marry somebody else. What do you think they would do? Kill themselves or what?

Bill: (excited): It's boiling, it's boiling. I must stir it. (Stirs it).

Jim: Let me see how it tastes. (Takes a spoon and tries it). P-f-f-f. (Martha and Evelyn come to the stove).

Bill: (curious): No good? Let me taste it! Maybe it's not ready yet. (Takes some and tastes it). Gee, it has no taste at all!

Martha: Let me try! (Takes a spoonful, tastes it and says with disgust): Tastes like dish-water.

Evelyn: (surprised and curious): Let me try it! (Tastes some and exclaims): It's worse than dish-water. It's like pig-wash.

SCENE 10

(While all four concentrate their attention on the "beer", the door opens quietly, and policeman Bob in uniform enters the kitchen, without being noticed by anyone. For a second he looks at the four, and then comes closer and says):

Bob: What are you doing, folks? Merry Christmas to you.

Evelyn: (turns back, and faints from the shock): O-o-o! ! N-o-o! ! (She pretends to fall to the ground. The policeman picks her up and helps her to sit on the chair by the table).

Bob: I am sorry that I scared you. I was supposed to ring the bell, but I wished...

Bill: (interrupts him and kneels beside Evelyn): Please, dear, do not die! I do not want to be a widower. (He holds her hand).

Bob: Hold her! We have something in the car. It will help her to come back to herself. (Leaves the kitchen).

Jim: (trembling): We're lost. There must be more than one of them. (Holds his head in his hands). Dear Savior, help me. I'm going crazy! I do not want to spend Christmas in jail. (Walks through the kitchen, holding his head in his hands).

Martha: (standing by Evelyn, says to Jim): I told you not to fool with the law. Now our reputation will be ruined forever, we will pay a fine of $200.00. Evelyn almost died and I almost had a heart attack. And all these disgraces befell us because of you. O men, O men! Why did God make you?

SCENE 11

(Two policemen enter. One of them carries a gallon).

Bill: (happily to policeman Walter): Walter, what are you doing here?

Walter: And what are you trying to do? Kill my dear sister Evelyn?

Bill: When she saw your friend (pointing at the other policeman), she fainted.

Walter: Give me a glass! It will help her to come to.

Bill: (gives a glass to Walter): Here it is.

Walter: (pours a little whiskey from the gallon and gives Evelyn to drink): Take it, Sis. It will make you feel good.

Evelyn: (drinks): It is good. I feel better. What is it?

Walter: (Slowly): It's home brew.

Evelyn: No, it's impossible. It tastes like Benedictine.

Bob: It really does, because they mix it with Benedictine liqueur. They certainly know how to flavor home brew for themselves.

Walter: Sometimes it is so good that you can't tell what it is: bought stuff or home-made.

Evelyn: (gets up): I feel alright now. Thank God for the happy ending.

Bob: (goes to the kettle): And what were you cooking here? (Takes the spoon, dips it and tries the boiling water): P-f-f-f. What were you trying to make? A new poison for mice?

Evelyn: (with sour satisfaction): Our dear men were trying to make some beer for Christmas. (Turns to Walter). See what smart husbands we have! (Laughs).

Jim: Don't get too smart! Who read the instructions? Who advised us how to do it when the instructions were not clear enough?

Walter: Gentlemen, throw that stuff away. (Points at the kettle). We brought you some good home brew for Christmas. Here it is. It's all yours. Split it. (Gives them the whole gallon).

Bill: Oh, thanks, Walter. Where did you get such good home brew?

Bob: I know a farmer. He knows how to make it and he makes it for his friends. We raided his place and found three gallons.

Martha: And you took them?

Bob: Besides, we fined him $200.00.

Martha: And they say that this world is the right place to live in. The poor farmer gets fined for making home brew, and the guardians of the law have a good time drinking it.

Walter: Don't be scrupulous. It always was that way.

Bob: Lets have a drink! All of us. It's for Christmas. Let there be peace among men of all nations!

(All take glasses from the cupboard, and Walter fills them with home brew).

Walter: Merry Christmas to all of you! To your health!

All: To your health! To your health! To your health!

Walter: Let's finish the whole thing with a song!

All: Let's sing, let's sing!

Walter: (Starts the song and the rest pick it up):

Jingle bells, jingle bells, jingle all the way,
Oh what fun it is to ride in a one horse open sleigh*

(The Curtain Falls)

* The song may vary according to the occasion.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

EDITOR:
Rev. M. Schudlo, CSsR.

CO-EDITOR:
Rev. R. Chomiak, CSsR.

ADDRESS:
Redeemer's Voice Press,
Box 220,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР:
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОР:
Пр. о. Р. Хом'як, ЧНІ.

ДИРЕКТОР ДРУКАРНІ:
BUSINESS MANAGER:
Rev. Gregory Shawel, CSsR.
Box 220,
Yorkton, Sask.

Рік XXXIV, ч. 12.

Volume XXXIV, No. 12.

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ — CONTENTS

На Землі Мир ---------- В. Зінько, ЧСВВ. 1

Місячне Намірення ---------- о. С. Б., ЧНІ. 4

Не Вбивай! ---------- о. М. Щудло, ЧНІ. 6

Хотів Би Ти Знати? ---------- 8

Брати і сестри, кревні та приятелі
о. Роман Хом'як, ЧНІ. 10

Український Патріярхат ---- о. д-р О. Баран 11

Коли народився Христос?
о. С. С. Шавель, ЧНІ. 14

'Модерна' Родина ------ о. М. Щудло, ЧНІ. 17

If Christ came Today ---- M. Schudlo, CSsR. 33

Backstopping the Council ---------- 37

Judging Different Freedoms
Brother Vincent, CSsR. 39

The Denying Years ---------- John Zubaly 41

Drive and Don't Kill ---------- 42

I'd Like to Know ---------- 44

My Prickly Problem ------ M. Schudlo, CSsR. 48

Trouble Brewing ---- Michael Schudlo, CSsR. 50

ΔΟΔΑΤΟΚ/ SUPPLEMENT

--for issues Contained on this reel

TOK/

EMENT

sues

ined on

eel

ДОДАТОК — SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — JULY-AUGUST, 1961

Незабутньому Приятелеві...

Коли взяти під увагу, що наше загробне життя має бути подібне до цих земських щасливих місць—Вирїв, де немає ні голоду—ні холоду, а вічно зелена весна, тоді гарно підкреслює перехід до Вирїїв вічности пісня про журавлі: "Видиш, брате мій... відлітають сірим шнурком журавлі в вирій!"

Так!... Щоденно ми є свідками сумного (по-земськи кажучи) явища, як невблагана смерть забирає з-посеред нашої спільноти навіть чільних людей і цих, що провадили цю спільноту через життеві буруни та творили нашу історію останніх років.

До цих "журавлів", що в пам'яті і в серцях багатьох своїм відлетом оставили смуток і тугу, належить також бл. п. о. Михайло Богдан Решетуха, парох Укр. Катол. Парафії в Рамі, Саск., який несподівано спочив у Господі дня 13 березня, 1961—в пообідній годині, в лічниці в Канорі, Саск. Ще в неділю 12 березня Безкровною Жертвою і євангельським словом потішав своїх вірних у містечку Інвермей, а вже в понеділок коло полудня попросив свого парафіянина Івана Дзядуха відвезти себе до шпиталю в Канорі, жартуючи ще по-дорозі і запрошуючи згаданого парафіянина ще й на каву. Помер несподівано на зціленіння крови в головній артерії серця. Відійшов по нагороду до свого Небесного Виноградаря—за 30 літ вірної служби своїй Церкві і свому народові. Він не тільки що за життя їм служив, але ще й у свому завіщанні дві третини свого скромного майна оставив на Рідну Церкву та на вбогих наших залишенців (жертв війни) у Европі, яким завсіди спішив з поміччю через УМХС.

Походячи з міщанської родини на передмістях столиці сонячного Поділля —Тернополя (Гаї Великі), він виніс із цього ж сонячного Поділля любов до своєї землі і народу, яка в ньому ніколи не пригасала. Нераз розповідав, як наражувався на переслідування польською владою за це, що на годинах релігії чи в церкві вщеплював український патріотизм у серця своїх вірних. В час большевицької окупації, чим міг— допомагав нашій церковній верхівці у Львові. В Німеччині рятував і охоронював наших співбратів, яким грозила депортація до Сов. Союзу за що й арештування та самому собі небезпеки депортації діждався. Тут у Канаді (куди приїхав весною 1948 року—за запорукою покійного Архиєпископа Кир Василія Ладики) також виявив себе як добрий організатор, що завсіди бажав добра своїм вірним: Сифтон, Ман., Норквей, Кридор, Мелфорт, Валіна, Прісвил і Рама, Саск.—це місця його праці, де він усюди або залишив якусь будову (церква, заля, чи мешкання для священика) або принайменше розпочав та поклав основи. Багато завдячують йому практичних порад і заввaг, які опісля на користь і славу Божу приходили. Останньою мрією Покійника було зладження якогось Статуту для Єпархії, який стояв би на охороні престіжу священика серед теперішнього загального збайдужіння й індиферентизму.

Не диво ж, що цілком заслужено з великою ревністю, аж 30 священиків співбратів по євангелію відпроваджали Покійного в могилу під проводом свого Архипастиря Преосв. Кир Андрея. В тому числі були також Всч. Отці Закревський і Лучків з Манітоби (земляки та приятелі Покійного) та заприязнені з ним Отці Обляти (лат. обряду): оо. Сила, Ферлинус, Панек, Піліковскі і Кухарчик. Їм усім тут належиться признання і подяка.

Хоч далеко від родинної Землі і від рідного Тернополя, та всетаки серед рідного Народу, для якого Ти працював. Ти спочив Отче Михайле. По довгому скитанні і трудящому житті нехай ця канадійська земля буде Тобі легкою та привітною. Спочивай з блаженними, Покійний Друже і Співбрате, а ми будемо Тебе рік-річно згадувати в наших Безкровних Жертвах і молитвах, поки колись і ми за Тобою не відлетимо у Вирії Вічности!

о. С. Г.

Бл. п. о. Михайло Б. Решетуха

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна Згадка

В суботу, 6-го травня ц.р. відійшла у вічність піонерка Марія Третяк, проживши 71 рік. Покійна походила зі села Заліся, повіту Чортків. До Канади приїхала зі своїми родичами 1900 р. і поселилися в околиці Рама, Саск. 1906 року вийшла заміж за Стефана Третяка. Від самого початку молода пара замешкала у Рамі, Саск. Молода пара з витревалістю, прикметною дітям українського народу, взялася до піонерсько-фармерської праці. Треба було не лише важко трудитися, але також змагатися з різними недостатками, перемагати всі трудноші. За Божою допомогою та молода пара влаштувалася щораз певніше в новій батьківщині і змогла виховати гарну родину двох синів: Михайла і Володимира, і шість дочок:

Бл. п. Марія Третяк

Теклю, Фіялку, Мирославу, Ольгу, Анну і Евфрозинію. Всі діти вже подружені і добре маються. Покійну оплакують 32 внуки, 17 правнук і 3 рідні сестри.

П-то Третяки жили в Рамі від 1906 р. до 1945 р. Опісля перейшли жити до Йорктону. Дуже їм було весело проживати в Йорктоні, бо покійна мала нагоду щодня бути на Сл. Божій і приймати свого найліпшого приятеля до свого серця Евхаристійного Ісуса та брати активну участь у парафіяльному житті. Після цьогорічного Різдва бл. п. Марія зачала занепадати на здоров'ю і останніх 6 тижнів свого трудящого життя перебула в лікарні в Йорктоні. Заосмотрена останніми св. Тайнами відійшла у вічність, примірна мати своїх дітей і добра громадянка.

Похоронні обряди почалися Парастасом, що його відправив 8-го травня Пр. о. М. Кучмяк, ЧНІ. Другого дня відбувся величавий похорон в церкві М.Б.Н.П. в Йорктоні. О. М. Кучмяк попрощав її від імени родини, приятелів та знайомих. Довгий ланцюх авт супроводжав покійну Марію на йорктонський цвинтар.

Після похорону відбулася поминальна перекуска в українській католицькій залі. Під час перекуски о. М. Кучмяк висловив співчуття родині покійної і закликав приявних до збірки на прес-фонд "Голосу Спас." і Укр. радіопередачу в Йорктоні. Збірка принесла $41.50. За жертву щиро дякуємо, а покійній Марії вічна пам'ять.

Подяка

Прибиті горем по втраті нашої незабутньої жінки, матері, бабуні і прабабуні, складаємо щиру подяку Пр. о. М. Щудлові, ЧНІ. за часті відвідини хворої під час її недуги, Пр. о. М. Кучмякові за відслуження похоронних обрядів та слова прощання. Дякуємо також всім нашим приятелям та знайомим за слова співчуття, також за жертви на Сл. Божі. Сердечно дякуємо членам Л.У.К.Ж. що помогли у підготовці перекуски. Нехай добрий Ісус нагородить вас сторицею.

Муж і Діти.

ВИНЯРД, САСК.
Вшанували о. Пароха

В п'ятницю, 5-го травня після читаної Служби Божої влаштували членкині Апост. Молитви прийняття з нагоди 5-ти річчя рукоположення о. Михайла Кучмяка, ЧНІ. що припадає на 13-го травня.

Побажання від Апост. Молитви зложив пан Д. Марценюк, пані В. Копчук, і від парафіян пан Т. Спужак. Всі три промовці дякували о. парохові за працю та бажали всього добра в майбутньому. Опісля пані Павліна Залуцька вручила о. парохові грошевий дарунок від членів Апост. Молитви, приятелів та Вівтарної Дружини.

О. парох подякував усім приявним за побажання та дарунок, а ініціяторам вечірка—членам Апост. Молитви за гарне прийняття. Подякував також всім за співпрацю у парафії Пресв. Серця Христового в Винярд. Вечерок закінчено піснею Ангел вопіяше і решту вечора проведено на милій гутірці.

Членкиня Апост. Молитви.

ВИНЯРД, САСК.
Похорон бл. п. Магдалини Гаврилів

В суботу, 29-го квітня ц.р. померла в винярдському шпиталі, принявши Св. Тайни, бл. п. Магдалина Гаврилів по першому мужеві Бабій. Прожила 77 років.

Бл. п. Магдалина походила зі села Камінь, Західна Україна. Приїхавши до Канади замешкала в Красне, Саск., і тут перебула довший час свого життя. З першого подружжя мала двоє діточок: Евдокію та сина Петра. Ціле своє життя перебула в околиці Винярд. Покійна полишила в смутку сина, доньку та внуки.

Похорон почався 1. травня Парастасом, а другого дня відслужено заупокійну Сл. Божу й інші похоронні богослуження. Відпровадив тіло в останню дорогу Пр. о. М. Кучмяк, ЧНІ. Похоронні Богослуження відбулися в церкві Пресв. Серця Христового в Винярд, Саск.

По похороні відбулася поминальна перекуска, під час якої не забуто і про прес-фонд "Голосу Спасителя" і укр. радіопередачу в Йорктоні. Збірка принесла $18.00.

Свіжа могила Магдалини Гаврилів, це ще один пам'ятник піонерської праці жертви і любови наших поселенців до нової землі.

Складаємо щиру подяку всім, що чимнебудь причинилися, щоб облегшити наш смуток по втраті нашої Дорогої Матері.

Діти і внуки.

ЙОРКТОН, САСК.
Бл. П. Василь Денищук

21 березня 1961 вечером упокоївся Василь Денищук в 79 році життя. Похорон відбувся в йорктонській церкві в п'ятницю 24 березня. В похоронних Богослуженнях взяли участь 14 священиків. Вся родина прибула на похорон: 6 синів: Григорій, Петро, Іван,

Бл. П. Василь Денищук

Михаїл, о. Йосиф і Дмитро, та одна сестра Анна. Похороном провадив син —священик о. Йосиф Денищук. Прощальне слово сказав о. ігумен Ст. Шавель, ЧНІ.

Бл. п. Василь родився в селі Шупарка, Борщівського повіту, 1882 року. 1910 року одружився з Агафією Гаврилюк і замешкав в Арборг, Ман. до 1929 року. Відтак перебрався з родиною до Елфрос, Саск., де фармерував до 1947 року. Того ж року перебрався до Йорктону, де перебував до смерти. У Йорктоні бл. п. Василь служив як "Старший Брат" і часто приступав до св. Причастя. Замітним на похороні було те, що ціла родина з внуками приступила до св. Причастя. По похороні, гості і добрі йорктонські парафіяни заповнили парафіяльну залю. Тут ЛУКЖ під проводом пані Верхомінки приготовили смачну перекуску. Під час перекуски о. Ігумен дещо згадав з життя покійного. Особливо натякнув на його побожне життя і примірне виховання родини. Покійний полишив 7 дітей, 18 внуків і одну правнучку. Під кінець о. Йосиф подякував всім присутнім за останню прислугу, яку вони віддали його батькові, зложив окрему подяку всім священикам, які звеличали похорон: о. Р. Лужному, о. А. Музиці з Саскатуну, Отцям Редемптористам з Йорктону, Рбблину і Айтуни, та дальшій родині з Бовсежур і Ріджайни.

Хай Всевишній винагородить всіх присутніх, а покійному Василеві дарує Життя Вічне!

Й. Д.

МОМАРТ, САСК.
25-ліття п-ва Шидловських

В суботу вечером, 27-го травня цього року, родина і приятелі панства Михайла і Марії Шидловських зробили їм несподіванку з нагоди 25 літ їхнього подружого життя.

Святкування почалося Молебнем до Пресвятої Богородиці в місцевій церкві Св. Петра і Павла. По Молебні ювіляти, окружені родиною, прийняли благословення церковне, котре уділив парох о. Іван Ворона. Відтак всі поїхали до Українського Народного Дому коло Кендяк. Тут присутні гості привітали ювілятів р'ясними оплесками, а господар вечірка п. Гр. Грицак впровадив їх за стіл, на котрім пишався ювілейний торт.

По смачній перекусці зложили привіти: пп. Іван Грицак від родини, місто-голова Іван Дусик від парафії. Свої побажання складали: дочки панства Шидловських, мама, сестри та приятелі. Кінцеве слово мав о. Іван Ворона, який між іншим сказав що конечно жити з Богом, щоб мати силу перенести тягарі подружого життя. За вірність

Марія зачала занепадати на здо-
і останніх 6 тижнів свого тру-
життя перебула в лікарні в
оні. Заосмотрена останніми св.
ми відійшла у вічність, примірна
воїх дітей і добра громадянка.
оронні обряди почалися Параста-
до його відправив 8-го травня
М. Кучмяк, ЧНІ. Другого дня
ся величавий похорон в церкві
П. в Йорктоні. О. М. Кучмяк
цав її від імени родини, прияте-
знайомих. Довгий ланцюх авт
оджав покійну Марію на йорк-
ий цвинтар.
я похорону відбулася поминаль-
рекуска в українській католиць-
ї. Під час перекуски о. М. Куч-
словив співчуття родині покій-
закликав приявних до збірки на
онд "Голосу Спас." і Укр. ра-
едачу в Йорктоні. Збірка при-
$41.50. За жертву щиро дякує-
покійній Марії вічна пам'ять.

Подяка

біті горем по втраті нашої неза-
ї жінки, матері, бабуні і праба-
кладаємо щиру подяку Пр. о. М.
ві, ЧНІ. за часті відвідини хво-
час її недуги, Пр. о. М. Кучмя-
відслуження похоронних обря-
слова прощання. Дякуємо також
ащим приятелям та знайомим за
співчуття, також за жертви на
жі. Сердечно дякуємо панням Л.-
що помогли у підготовці пере-
Нехай добрий Ісус нагородить
орицею.

Муж і Діти.

ВИНЯРД, САСК.
Вшанували о. Пароха

п'ятницю, 5-го травня після чита-
ужби Божої влаштували членки-
ст. Молитви прийняття з нагоди
іччя рукоположення о. Михайла
ка, ЧНІ. що припадає на 13-го
.
ажання від Апост. Молитви зло-
ан Д. Марценюк, пані В. Копчук,
арафіян пан Т. Служак. Всі три
вці дякували о. парохові за працю
кали всього добра в майбутньому.
пані Павліна Залуцька вручила
охові грошевий дарунок від чле-
ост. Молитви, приятелів та Вів-
Дружини.
арох подякував усім приявним за
вання та дарунок, а ініціяторам
—членам Апост. Молитви за
прийняття. Подякував також
а співпрацю у парафії Пресв.
Христового в Винярд. Вечерок
ено піснею Ангел вопіяше і реш-
ора проведено на милій гутірці.

Членкиня Апост. Молитви.

ВИНЯРД, САСК.
Похорон бл. п. Магдалини Гаврилів

боту, 29-го квітня ц.р. померла в
ському шпиталі, принявши Св.
бл. п. Магдалина Гаврилів по
му мужеві Бабій. Прожила 77
.
п. Магдалина походила зі села
, Західна Україна. Приїхавши до
замешкала в Красне, Саск., і
ребула довший час свого життя.
шого подружжя мала двоє діто-
вдокію та сина Петра. Ціле своє
перебула в околиці Винярд. По-
полишила в смутку сина, доньку
ки.
орон почався 1. травня Параста-
другого дня відслужено заупо-
Сл. Божу й інші похоронні бого-
ння. Відпровадив тіло в останню
Пр. о. М. Кучмяк, ЧНІ. Похорон-
ослуження відбулися в церкві
Серця Христового в Винярд.

похороні відбулася поминальна
ска, під час якої не забуто і про
онд "Голосу Спасителя" і укр.
ередачу в Йорктоні. Збірка при-
$18.00.
ка могила Магдалини Гаврилів, це
ин пам'ятник піонерської праці
і любови наших поселенців до
землі.
адаємо щиру подяку всім, що
будь причинилися, щоб облегши-
і смуток по втраті нашої Доро-
тері.

Діти і внуки.

ЙОРКТОН, САСК.
Бл. П. Василь Денищук

21 березня 1961 вечером упокоївся Василь Денищук в 79 році життя. Похорон відбувся в йорктонській церкві в п'ятницю 24 березня. В похоронних Богослуженнях взяли участь 14 священиків. Вся родина прибула на похорон: 6 синів: Григорій, Петро, Іван,

Бл. П. Василь Денищук

Михаїл, о. Йосиф і Дмитро, та одна сестра Анна. Похороном провадив син —священик о. Йосиф Денищук. Прощальне слово сказав о. ігумен Ст. Шавель, ЧНІ.

Бл. п. Василь родився в селі Шупарка, Борщівського повіту, 1882 року. 1910 року одружився з Агафією Гаврилюк і замешкав в Арборг, Ман. до 1929 року. Відтак перебрався з родиною до Елфрос, Саск., де фармерував до 1947 року. Того ж року перебрався до Йорктону, де перебував до смерти. У Йорктоні бл. п. Василь служив як "Старший Брат" і часто приступав до св. Причастя. Замітним на похороні було те, що ціла родина з внуками приступила до св. Причастя. По похороні, гості і добрі йорктонські парафіяни заповнили парафіяльну залю. Тут ЛУКЖ під проводом пані Верхомінки приготовили смачну перекуску. Під час перекуски о. Ігумен дещо згадав з життя покійного. Особливо натякнув на його побожне життя і примірне виховання родини. Покійний полишив 7 дітей, 18 внуків і одну правнучку. Під кінець о. Йосиф подякував всім присутнім за останню прислугу, яку вони віддали його батькові, зложив окрему подяку всім священикам, які звеличали похорон: о. Р. Лужному, о. А. Музиці з Саскатуну, Отцям Редемптористам з Йорктону, Роблину і Айтуни, та дальшій родині з Бовсежур і Ріджайни.

Хай Всевишній винагородить всіх присутніх, а покійному Василеві дарує Життя Вічне!

И. Д.

МОМАРТ, САСК.
25-ліття п-ва Шидловських

В суботу вечером, 27-го травня цього року, родина і приятелі панства Михайла і Марії Шидловських зробили їм несподіванку з нагоди 25 літ їхнього подружого життя.

Святкування почалося Молебнем до Пресвятої Богородиці в місцевій церкві Св. Петра і Павла. По Молебні ювіляти, окружені родиною, прийняли благословення церковне, котре уділив парох о. Іван Ворона. Відтак всі поїхали до Українського Народного Дому коло Кендяк. Тут присутні гості привітали ювілятів р'ясними оплесками, а господар вечірка п. Гр. Грицак впровадив їх за стіл, на котрім пишався ювілейний торт.

По смачній перекусці зложили привіти: пп. Іван Грицак від родини, місто-голова Іван Дусик від парафії. Свої побажання складали дочки панства Шидловських, мама, сестри та приятелі. Кінцеве слово мав о. Іван Ворона, який між іншим сказав що конечно жити з Богом, щоб мати силу перенести тягарі подружого життя. За вірність Йому, Господь благословить таких подруг добрими дітьми, згодою і любов'ю.

Відтак Іван Дусик вручив в іменні всіх, дарунок ювілятам—срібне начення. Панство Шидловські щиро подякували всім. На знак їх вдячности приймали гостей ювілейним "кейком". Відтак всі забавлялися весело до півночі, бо на другий день неділя і Богослуження.

З цеї нагоди присутні зложили жертву в сумі $10.00, з чого $6.00 призначили на пресовий фонд "Голосу Спасителя", а $4.00 на радіопрограму в Йорктоні.

Панство Михайла і Марію Шидловських звінчав о. Й. Пуляк, 17-го травня, 1936 року, в церкві Святого Духа, Кендяк. Від того часу до сьогодні вони фармують в околиці Момарт-Кендяк. Вони одні з тих спокійних, але працьовитих членів парафії в Момарт. Пані Шидловська є головою місцевого відділу ЛУКЖ. Свої діти—три доньки вони виховали гарно і примірно. З приводу 25-ліття їхнього подружого життя, бажаємо панству Шидловським і їх дітям щедрих ласк від Всевишнього, та многих і благих літ ще прожити.

Гість.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна Згадка

24-го травня, 1961 р. нагло та несподівано померла в 69 році життя бл. п. Олена Пасовиста, одна з провідних парафіянок, де прожила 10 років.

Бл. п. Олена прибула в 1901 р. до Канади та внедовзі віддалася за бл. п. Михаїла та жила коло Інсінгер, Саск., на фармі. Там вони були діяльними членами парафії, де кілька років була покійна Олена голова Церковного Комітету Л.У.К.Ж.

В 1951 р. п-во Пасовисті переселилися до міста Йорктону. Вони визначалися глибокою релігійністю і були завжди ревними членами парафії в Йорктоні.

Бл. п. Олена Пасовиста

Покійна втратила свого мужа Михаїла в 1959 та стала вдовою. Однак бл. п. Олена з'єднала собі велику пошану серед широкого загалу довколичних людей.

Вертаючись із церкви по ранішній Службі Божій та Св. Причастю 24. V. бл. п. Олена дістала удар серця та померла в дорозі додому.

Похорон відбувся 27 травня. В навечір'я відправлено парастас, що його відслужив о. Роман Мартинюк, ЧНІ. В день похорону отець Мартинюк відправив Службу Божу. По Сл. Божій о. Мартинюк виголосив проповідь і попрощав покійну Олену від родини і друзів.

Покійна залишила в глибокому смутку одного сина Антонія, який мешкає в Інсінгер, Саск., та 3 доньок, Марію за Андреєм Федорчуком, Аделю за Петром Пиндусом з Віндзор, та Наталю за п. Биловентом з Йорктону.

По похороні відбувся поминальний обід в парафіяльній залі. Під час обіду спімнув покійну Олену о. Р. Мартинюк. На заклик о. Мартинюка жертвували родина на прес-фонд Голос Спасителя. Жертводавцям щира поядка, а покійній Олені нехай буде вічная пам'ять!

ГАББЕРД, САСК.
Похорон піонера—бл. п. Степан Юристий

Покійний Степан Юристий приїхав до Канади 1903 р. з села Увисла, повіт Гусятин, Зах. Україна. Дещо пізніше він одружився з Анною П'яста і поселився на гомстеді біля містечка Габберд, де займався фармою аж до 1953 р., коли приневолений вже був покинути важку працю, тому що не ставало вже сил. Тоді покійний перенісся до містечка Габберд, і там прожив останніх вісім років.

Покійний Степан прожив 81 років, з чого більшу частину свого життя в Канаді. Покійний полишив у смутку дружину Анну, чотирох синів, одну дочку, та одного брата в Етелберт, Ман.

У покійного Степана замітна була гаряча любов до святої Церкви. Там де міг і коли міг він радо помагав церкві. При цьому з приємністю вірні згадуватимуть завжди покійного, бо купив великого павука для церкви Чесного Хреста в містечку Габберд. Цей павук, що висить серед церкви завжди буде пригадувати на покійного, що не жалував грошей, щоб прикрасити церкву.

Ввечорі 4-го травня відправив Парастас у церкві в Габберт Преп. о. С. С. Шавель ЧНІ. з Айтуни. На цей парастас зійшлося дуже багато людей навіть з дальших сторін. Співали два дяки: П. Микола Голдун та п. А. Смицнюк з Айтуни. Вранці похоронні Богослуження розпочалися о десятій годині. Відправляли два священики: Впр. о. І. Сирота ЧНІ., ігумен айтунського манастиря, та о. Шавель. Отець Сирота сказав проповідь, що всіх глибоко зворушила. На сам день похорону з'їхалося велике число людей так що похорон випав прекрасно. Приятелі та знайому приїхали, щоб попрощати останній раз покійного.

Похоронено покійного на цвинтарі на полудне від міста Габберд, де спочиває багато піонерів. Після похорону присутні зійшлися на обід у залі в містечку Габберт. В часі обіду згадали також про Українську Пресу. Зібрано $43.80 і розділено їх на радіопередачу в Йорктоні, Українські Вісті в Едмонтоні та на Голос Спасителя. Всім жертводавцям щиро дякуємо, а бл. п. Степанові Юристому бажаємо, щоб милосердний Господь якнайщетріше винагородив його за його жертвенність для Церкви та гаряче прив'язання до неї.

В П. П.

Присутній.

ЙОРКТОН, САСК.
Похорон бл. п. Катерини Клиско

12-го червня 1961 р. впокоїлася в Бозі бл. п. Катерина Клиско в домі своєї доньки Еви принявши св. Тайни з рук Впр. о. С. Г. Шавля, пароха церкви МБНП. в Йорктоні.

Покійна походила зі села Ляшки, пов. Ярослав—Зах. Україна. Ще в старім краю подружилася з Костем Клиско і 1903 року приїхали обидвоє до Канади в околицю Йорктону і настало замешкали в Бівердейл, Саск. Через 33 роки там замешкала разом зі своїм мужом, бо 1936 року Господь Бог покликав Костя до вічности. Покійна Катерина прожила 85 років а шість років перебувала у своєї доньки Еви у Йорктоні, бо недуга прикріпила її до ліжка, мусіла мати поміч.

Бл. п. Катерина Клиско

Покійна була доброю матір'ю та належала до тих перших піонерів, що замешкали в околиці Бівердейл. Не мало тягарів та труднощів в початках піонерського життя, але молитва і надія на краще давали силу та заохоту в краще майбутнє. Через довгі роки була в церковно-жіночому заряді де так щиро працювала для церкви. Покійна полишила в смутку п'ять дочок: Марію, Еву, Анну, Розалію, Єлену і одного сина Михайла. Діти всі вже подружені. Лишила 24 внуків і чотири правнуків.

Похоронні Богослуження почалися в середу вечером 14-го червня Парастасом, що його відслужив Всеч. о. Роман Музичка. Наступного дня в церкві Успення Матері Божої у Бівердейл, Саск. відправлено дальше похоронні відправи. о. М. Кучмяк, ЧНІ, щирими словами попрощав Покійну і подякував за участь у похоронних відправах. Останні тлінки Покійної спочили на цвинтарі біля її мужа Константина.

Після похорону в церковній залі відбулася поминальна перекуска. Під час прийняття зложено на прес-фонд Голосу Спасителя і радіопередачу в Йорктоні $28.53.

Нехай милосердний Господь наділить вічним спокоєм душу своєї слуги бл. п. Катерини.

Присутній.

ІНСІНГЕР, САСК.
Похорон бл. п. Дмитра Цибульського

Раннім ранком 3-го червня, ц.р. в ріці Вашінгтон, в Америці несподівано втопився бл. п. Дмитро Цибульський. Ідучи зі своїм приятелем троком і нараз стратив рівновагу і трок полетів до ріки, покійного приятелеві вдалося врятувати життя а пок. Дмитро в холодних филях води потонув. З великими труднощами вдалося віднайти тіло 22-го червня. Покійний прожив всього сорок і один рік життя, полишив у великім смутку дружину Юдиту і п'ятеро діточок. Чотири браття і сім сестер, похороном зайнявся покійного брат Михайло.

Похорон відбувся 27-го червня в церкві Св. Отця Миколая, багато людей взяло участь у похоронних відправах. Похоронні обряди і заупокійну Сл. Б. відслужив Пр. о. Михайло Кучмяк, ЧНІ.

Після похорону в парафіяльній залі відбувся обід, у якому взяла участь родина та багато приятелів. Під час обіду о. М. Кучмяк заохотив присутних, щоб цей день лишився на довгий час у пам'яті і при тій нагоді пп. Дмитро Даців і Олександер Цибульський зібрали $22.35 на прес-фонд Голосу Спасителя і радіопередачу в Йорктоні.

Бл. п. Дмитрові хай буде вічна пам'ять, а всім жертводавцям щира подяка.

Присутній.

ГОЛАР, САСК.
Свіжа могила

Дня 22 червня 1961 р. померла в шпиталі Сірих Сестер у Ріджайні Марія Припутніцька, з дому Вавреньчук, прийнявши святі тайни.

Покійна прожила 55 років. Народилась в селі Миколаїв, повіт Радехів. Там вийшла заміж за Андрія Припутніцького в 1926 р., і Бог обдарив їх двома синами: Петром і Василем. В 1930 р. Марія приїхала до Канади разом із сином Петром до свого чоловіка Андрія, що від 1928 р. проживав уже в околиці Елфрос, Саск.

Покійна була членом-основоположником нової церкви св. великомученика Димитрія в Голар збудованої в 1953 р. Хоча через довгий час тяжко слабувала на ревматизм, часто брала участь в церковних відправах і часто приступала до св. тайн. Була терпеливою в часі численних і великих своїх терпінь. Оставила, в смутку, крім чоловіка Андрія і двох згаданих синів, уже подружених, ще 3 внуків і дві внучки.

Похорон відбувся 24 червня ц.р. з церкви св. Димитрія в Голар. Похоронні Богослуження відправив о. Роман Хомяк, ЧНІ. Покійну похоронено на місцевім парафіяльнім цвинтарі.

По похороні відбувся поминальний обід у парафіяльній залі. На бажання п. Андрія Припутніцького переведено збірку на українську радіопрограму в Йорктоні та пресовий фонд "Голосу Спасителя". Збіркою зайнявся п. Т. Петришин, місцевий дяк, яка принесла $23.00.

Усім жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Марії хай Бог дасть царство небесне. Вічна їй пам'ять!

Присутній.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Щиру подяку складаю Пресвятому Серцю Ісуса і Матері Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви в часі моєї недуги.

Антоніна Коваленко,
Струан, Саск.

Складаю сердечну подяку Преч. Діві Марії Неустанної Помочі за отримані ласки під час цілого мого життя, а особливо тепер в моїй старості, за виздоровлення моєї ноги.

Михайло Подлужевич.

ВИШАРТ, САСК.
Весільні Дзвони

В квітні ц.р. повінчались у парафіяльній церкві Св. Арх. Михаїла в Вишарт, Саск., Йосип Бзвель, син бл. п. Олександра та Марії Блищак і Сильвія Бучко, донька бл. п. Павла і Марії Гаврищук із Голар, Саск. По вінчанні молодята та всі присутні прийшли до парафіяльної залі на обід. Коли всі гості засіли до столів Пр. о. М. Кучмяк, ЧНІ, провів молитву, а пан староста Йосип Поворозник вніс товст на честь молодих. Під час смачного обіду отець Кучмяк дав короткий огляд життя молодят і побажав їм найкращих успіхів у їхньому житті. При цій нагоді перевели збірку на укр. радіопередачу в Йорктоні, і "Голос Спасителя". Збірка принесла $17.00. Молода пара буде дальше мешкати в Вишарт. Хай Господь благословить їх щедро на новій дорозі життя. Многая Літа!

Учасник.

KNIGHTS OF COLUMBUS BURSARIES

Knights of Columbus bursaries will be available to Catholic high school students of all grades this year, according to a decision of the Knights of Columbus Catholic Education Committee. At the same time, the Committee has made clear that no bursaries will be given to students who are able to get a Catholic high school education in their home town.

In the past, bursaries of $400.00 each were given to deserving students who wanted to take Grade IX in a Catholic high school away from home. The Committee felt that the former basis was too restrictive in that the bursaries were limited in amount and were confined to the one grade.

As a result of a decision taken at the State Council Meeting of March 6th, the Committee will now have a wide discretion as to the amount of each bursary and will not be limited as to grade.

Any boy who is not able to get a Catholic education in his home town, and who lives outside Greater Winnipeg, may apply for assistance to attend a Catholic high school. The bursaries will be given in accordance with need and merit.

There is no particular form of application; an applicant should write a letter as soon as possible and in any event before June 1st to the Chairman of the Bursary Committee, Alfred G. Goebel, Ste 10N, 821 Enfield Crescent, Norwood, Manitoba.

Money for the bursaries comes from the Inter-Council Charities Drive of the Knights of Columbus. In the past three years, $10,000.00 has been spent to assist 25 boys to take Grade IX away from home.

дуга прикріпила її до ліжка, ти поміч.
 була доброю матір'ю та на- о тих перших піонерів, що за- в околиці Бівердейл. Не мало а труднощів в початках піо- життя, але молитва і надія давали силу та заохоту в айбутне. Через довгі роки бу- ковно-жіночому заряді де так ацювала для церкви. Покійна в смутку п'ять дочок: Ма- Анну, Розалію, Єлену і од- Михайла. Діти всі вже по- Лишила 24 внуків і чотири

нні Богослуження почалися в чером 14-го червня Параста- його відслужив Всеч. о. Ро- чка. Наступного дня в церкві Матері Божої у Бівердейл, правлено дальше похоронні о. М. Кучмяк, ЧНІ, щирими попрощав Покійну і подяку- асть у похоронних відправах. тлінки Покійної спочили на біля її мужа Константина. охорону в церковній залі від- оминальна перекуска. Під час я зложено на прес-фонд Го- сителя і радіопередачу в Йорк- 53.
милосердний Господь наділить окоєм душу своєї слуги бл. п.

Присутній.

ІНСІНГЕР, САСК.

Похорон бл. п. Дмитра Цибульського

ранком 3-го червня, ц.р. в рі- тон, в Америці несподівано бл. п. Дмитро Цибульський. своїм приятелем трэком і на- тив рівновагу і трок полетів покійного приятелеві вдалося життя а пок. Дмитро в хо- вилях води потонув. З вели- днощами вдалося віднайти ті- червня. Покійний прожив рок і один рік життя, полишив смутку дружину Юдиту і п'я- нок. Чотири братя і сім сес- короном зайнявся покійного айло.
н відбувся 27-го червня в цер- Отця Миколая, багато людей асть у похоронних відправах. і обряди і заупокійну Сл. Б. Пр. о. Михайло Кучмяк, ЧНІ. похорону в парафіяльній залі обід, у якому взяла участь ро- багато приятелів. Під час М. Кучмяк заохотив присут- цей день лишився на довгий м'яті і при тій нагоді пп. Дми- в і Олександер Цибульський 22.35 на прес-фонд Голосу я і радіопередачу в Йорктоні. Дмитрові хай буде вічна па- всім жертводавцям щира по-

Присутній.

ГОЛАР, САСК.

Свіжа могила

червня 1961 р. померла в Сірих Сестер у Ріджайні Ма- утніцька, з дому Вавреньчук, и святі тайни.
а прожила 55 років. Наполи- селі Миколаїв, повіт Радехів. ила заміж за Андрія Припут- в 1926 р., і Бог обдарив їх нами: Петром і Василем. В Марія приїхала до Канади ра- ном Петром до свого чолові- я, що від 1928 р. проживав лиці Елфрос, Саск.
а була членом-основополож- вої церкви св. великомучениця в Голар, збудованої в 1953 р. ез довгий час тяжко слабува- вматизм, часто брала участь в відправах і часто присту- св. тайн. Була терпеливою в енних і великих своїх терпінь. в смутку, крім чоловіка Ан- ох згаданих синів, уже подру- е 3 внуків і дві внучки.
он відбувся 24 червня ц.р. з в. Димитрія в Голар. Похорон- тужения відправив о. Роман НІ. Покійну похоронено на

місцевім парафіяльнім цвинтарі.
По похороні відбувся поминальний обід у парафіяльній залі. На бажання п. Андрія Припутніцького переведено збірку на українську радіопрограму в Йорктоні та пресовий фонд "Голосу Спасителя". Збіркою зайнявся п. Т. Петришин, місцевий дяк, яка принесла $23.00.
Усім жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Марії хай Бог дасть царство небесне. Вічна їй пам'ять!

Присутній.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Щиру подяку складаю Пресвятому Серцю Ісуса і Матері Божій Неустанної Помочі за вислухані молитви в часі моєї недуги.

Антоніна Коваленко,
Струан, Саск.

Складаю сердечну подяку Преч. Діві Марії Неустанної Помочі за отримані ласки під час цілого мого життя, а особливо тепер в моїй старості, за виздоровлення моєї ноги.

Михайло Подлужевич.

ВИШАРТ, САСК.

Весільні Дзвони

В квітні ц.р. повінчались у парафіяльній церкві Св. Арх. Михаїла в Вишарт, Саск., Йосип Базель, син бл. п. Олександра та Марії Блищак і Сильвія Бучко, донька бл. п. Павла і Марії Гавришук із Голар, Саск. По вінчанні молодята та всі присутні прийшли до парафіяльної залі на обід. Коли всі гості засіли до столів Пр. о. М. Кучмяк, ЧНІ, провів молитву, а пан староста Йосип Поворозник вніс товст на честь молодих. Під час смачного обіду отець Кучмяк дав короткий огляд життя молодят і побажав їм найкращих успіхів у їхньому житті. При цій нагоді переведи збірку на укр. радіопередачу в Йорктоні, і "Голос Спасителя". Збірка принесла $17.00. Молода пара буде дальше мешкати в Вишарт. Хай Господь благословить їх щедро на новій дорозі життя. Многая Літа!

Учасник.

KNIGHTS OF COLUMBUS BURSARIES

Knights of Columbus bursaries will be available to Catholic high school students of all grades this year, according to a decision of the Knights of Columbus Catholic Education Committee. At the same time, the Committee has made clear that no bursaries will be given to students who are able to get a Catholic high school education in their home town.

In the past, bursaries of $400.00 each were given to deserving students who wanted to take Grade IX in a Catholic high school away from home. The Committee felt that the former basis was too restrictive in that the bursaries were limited in amount and were confined to the one grade.

As a result of a decision taken at the State Council Meeting of March 6th, the Committee will now have a wide discretion as to the amount of each bursary and will not be limited as to grade.

Any boy who is not able to get a Catholic education in his home town, and who lives outside Greater Winnipeg, may apply for assistance to attend a Catholic high school. The bursaries will be given in accordance with need and merit.

There is no particular form of application; an applicant should write a letter as soon as possible and in any event before June 1st to the Chairman of the Bursary Committee, Alfred G. Goebel, Ste 10N, 821 Enfield Crescent, Norwood, Manitoba.

Money for the bursaries comes from the Inter-Council Charities Drive of the Knights of Columbus. In the past three years, $10,000.00 has been spent to assist 25 boys to take Grade IX away from home.

ДОДАТОК — SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — MARCH, 1962

ПЕРША АРХИЄРЕЙСЬКА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ ПРЕОСВ. КИР АВГУСТИНА ГОРНЯКА, ЧСВВ., в ЛОНДОНІ

В неділю 17 грудня 1961 прибуло до Лондону поважне число українців католиків з різних сторін і осередків Великобританії, щоб привітати свого нового єпископа Преосвященного Кир Августина Горняка, ЧСВВ, і взяти участь в його першій Архиєрейській Службі Божій в італійській церкві Св. Петра.

На цю врочистість прибули теж Їх Еміненція Кардинал Годфрей, ВПреосвященніший Архиєпископ Кир Іван Бучко, Апостольський Візитатор для українців католиків в Бельгії, Голяндії й Скандинавії; Преосвященний Кир Платон Корниляк, Апостольський Екзарх для українців католиків в Німеччині; Преосвященний Кир Володимир Маланчук, ЧНІ, Апостольський Екзарх для українців у Франції; Преосвященний Кир Чеслав Сіпович, Апостольський Візитатор для білоруських католиків Західньої Европи, 25 священиків обидвох обрядів, і представники наших світських Організацій.

Зліва на право: Преосв. Кир Володимир Маланчук, Архиєп. Кир Іван Бучко, Преосв. Кир Августин Горняк, Преосв. Кир Платон Корниляк; і Преосв. Кир Чеслав Сіпович.

Всі Владики прибули разом до італійської церкви зо своїми отцями капелянами.

При вході церкви зустрінула їх церковна асиста, що складалася з 4-ох пристоящих священиків; двох отців-дияконів і 6-ох вівтарних дружинників.

При головних дверях Владики вдягли на себе мантії і омофори. П. інж. Ярослав Гаврилів, в імені мірян, привітав Преосвящ. Кир Августина хлібом і сіллю і попросив його архиєрейського благословення. Диякони покадили Преосвященного і потім почався похід, при співі чоловічого хору ім. "Лисенка", з Ноттінгаму під проводом п. Остапа Пищка.

Прийшовши до святилища Їх Еміненція, всі Владики і священики зайняли свої місця по обидвох крилосах.

Після короткої молитви і прострації Преосвященний Кир Августин пішов вдягати свої архиєрейські ризи. Перед самою Архиєрейською Службою Божою Владика взяв свічники і ними поблагословив чотири сторони світу. Потім єпископ з асистою вернулись до трону. Диякони покадили престіл, ікони, Їх Еміненцію, Єпископів, священиків і вірних. Опісля єпископ сів на трон, а пристоящі священики і диякони приступили до нього по благословення. По одержанні благословення диякони станули на свої місця перед намісними іконами, а священики коло престола. Тоді почалась Архиєрейська Служба Божа.

Під час Третього Антифона, коли диякони і священики зробили Малий Вхід з Євангелієм, Єпископ зійшов з трону і знову поблагословив трисвічником всі чотири сторони світу. Потім, асиста, диякони, священики і Єпископ зробили обхід три рази довкола престола. По скінченні обходу хор продовжував співати Третій Антифон і Тропарі.

По Євангелії Їх Еміненція Кардинал Годфрей виголосив проповідь, в якій привітав всіх Високопреосвященніших Владик і вірних, що прибули на першу Архиєрейську Службу Божу Його єпископа-помічника Преосвященного Кир Августина Горняка. В своїй проповіді пояснив гідність єпископа і обов'язки вірних щодо Архипастиря. Також висловив свою радість з приводу цієї урочистості і побажав новому Владиці гарних успіхів в його пастирській праці. Зараз потім Преосвященний Кир Августин подякував Їх Еміненції за щирі слова і заявив свою синівську відданість і готовість служити йому.

В своїй проповіді Кир Августин пояснив людям устрій Христової Церкви. Свою проповідь він закінчив архиєрейським благословенням, і зараз по Службі Божі вніс Многоліття в честь Святішого Отця, Їх Еміненції і Преосв. Владик. Один з священиків вніс Многоліття в честь Кир Августина, а диякон в честь духовенства і всіх вірних. На кінець всі відспівали: "Боже Великий Єдиний". При дверях церкви всі учасники отримали гарний образок на пам'ятку свячення Преосв. Кир Августина і його першої Архиєрейської Служби Божої.

По Архиєрейській Службі Божі духовні й світські гості були запрошені до Боннігтон готелю на прийняття в честь Кир Августина.

За головним столом сиділи Кардинал Годфрей, Преосв. Владики, і Всесв. о. Генеральний Вікарій. Майстром церемонії в часі бенкету був п. мгр. Юрій Єнкала. На початку він попросив Їх Еміненцію, щоб провів молитву і поблагословив трапезу. Коли всі гості скінчили вечеряти, п. мгр. Єнкала покликав насамперед до слова Їх Еміненцію.

Їх Еміненція висловив свою радість з приводу цієї великої урочистості і побажав своєму новому єпископові помічникові щастя, здоров'я і многих літ. Всі приявні встали і заспівали Многая Літа. Потім Кир Августин подякував Їх Еміненції за щирі побажання і вніс тоаст в честь приявних гостей. Через свої численні обов'язки, Їх Еміненція мусів вертатись додому, і тому перепросив шановних гостей і з ними попрощався. Всі Владики відпровадили Їх Еміненцію до дверей і опісля приявні гості вислухали численні привіти і побажання від Преосв. Владик, від о. Ген. Вікарія П. Малюги, ЧНІ., від о. Ісидора Патрила, ЧСВВ, представника Генеральної Курії ОО. Василіян у Римі; від проф. Вол. Янена, президента УХР; від п. інж. Я. Гаврилова, представника ОБУ-у і п. Вол. Хом'яка, представника Об'єдання. На кінець Кир Августин подякував всім промовцям за щирі привіти і представив гостям свою рідну сестру монахиню, Сестру Василію, що прибула з Югославії на свячення, і потім поїхала додому. Прийняття закінчено колядою "Бог Предвічний..."

Це був пропам'ятний день в історії нашої Церкви в Англії. Від довшого часу українці католики в Англії і Валії вичікували цього радісного дня. Бог послав нам рідного Архипастиря в особі Кир Августина Горняка, ЧСВВ, якого Святіший Отець-Іван XXIII зволив іменувати цього літа. З прибуттям нового Єпископа до Англії почалась нова доба історії Української Католицької Церкви в цій країні.

Учасник

ЙОРКТОН, САСК.

Похорон бл. п. Данила Яремка

В понеділок 20 листопада 1961, після недуги на серце, відійшов у вічність Данило Яремко, проживши 55 років. Покійний народився в селі Ляшки, пов. Ярослав. До Канади прибув 1928 року і через якийсь час мешкав в Йорктоні, і потім через 28 років у Гамілтоні, Онт. Три місяці перед смертю Данило приїхав до свого брата до Йорктону.

Покійний Данило був самітний. Лишив у великім смутку рідного брата в Йорктоні, та Польщі.

Похоронні відправи відслужив о. Роман Музичка який також виголосив прощальну проповідь.

По похороні відбулось прийняття в Параф. Залі. Майже всі, що були в церкві, прийшли до залі на перекуску. На заклик о. М. Кучмяка переведено збірку на прес-фонд "Голосу Спасителя" і українську радіопередачу в Йорктоні. Збіркою зайнялися пані М. Кукура і Е. Ковалик. Збірка принесла 22.71. Щира подяка всім жертводавцям та збірщикам.

Спи побратиме, Даниле, вічним сном. Хай Тобі канадійська земля буде легкою.

Присутній

З Хроніки Української Католицької Церкви в Аргентині

Неділя 3 грудня 1961. Того дня в столиці Аргентини, Буенос Айресі, в церкві ОО. Василіян було перше Св. Причастя дітей, до якого приступило 16 добрих і невинних душ. По співаній Службі Божі на церковнім подвір'ї при полевім вівтарі, були поминки по о. М. Шашкевичу з приводу 150-річчя народин. Святкову мову мав о. Василь Зінько, ЧСВВ. Того ж самого дня маси вірних тиснулися на летовище Есейса, бо мав приїхати з Риму Апостольський Візитатор для українців-католиків в Аргентині, Кир Андрей Сапеляк, Салезіянин, одначе через непригожу погоду прибув аж у понеділок рано. Привітали Гостя о. Вікарій-Делегат Йосип Галабарда, ЧСВВ, від Українського Католицького Обєднання, ред. Григор Голіян, від Української Центральної Репрезентації, др. Василь Іваницький з дружиною.

У вівторок Преосв. Кир Андрей був в Еміненції Кардинала Кажана, ординарія для східніх обрядів, а в середу в апостолького нунція, Кир Умберта Моццоні. Того дня була нарада з місцевим українським священством й обід, що його зафундував Преосвященний для духовенства.

8 грудня — Преосвященний служить Службу Божу в СС. Василіянок на Флоресі (Буенос Айрес).

10 грудня, неділя, о год. 5-ій пополудні в просторій церкві ОО. Лазаристів, Богородиці Чудотворної Медалі відбулася перша святкова Архиєрейська Служба Божа. Асистують Архипастиреві: о. делегат Йосип Галабарда, ЧСВВ і о. Орест Карплюк, ЧСВВ, як пристоящі, дияконують о. Іван Балук, і о. В. Зінько. Капеляну є о. Микола Куницький. Сповідає вірних о. Кирило Попов, македонець. Зібралося багато людей з столиці й околиць. Діти парохіяльних і рідних шкіл в національних строях, Апостольство Молитви, Марійська Дружина, СУМ й інші молодечі товариства.

12 грудня вечером у залі ОО. Василіян приймає Кир Андрей на авдієнції УЦР, централі Просвіти й Відродження та Союз Аргентинсько-Укр. Студентів.

13 грудня Архипастирські відвідини матерного дому СС. Василіянок у Берíссо.

16 грудня ввечорі централя т-ва Відродження влаштувала посвячення прапорів, яке довершив сам Владика.

17 грудня Архиєрейська Служба Божа і відвідини української громади на Лиznámаколо Буйнесу. Владика сповідає вірних, править, промовляє, причащає 7 дітей уперше і понад 30 інших вірних. Потім в Філії Просвіти гостина. Вітав голова п. Кашуба і п. Чоган. Співав хор з Буйнесу під проводом п. Василика. Була й Рідна Школа, яку веде панна Таня Ямнюк.

18 грудня—знову авдієнції: Український Видавничий Інститут, купці і промисловці та інтервю з аргентинським журналістом п. Мартінес Кодо.

У наступну суботу, 23-го, передбачено ширшу зустріч з громадянством у централі Просвіти, в столиці, у неділю, 24-го, відправа на Валентін-Алсіна, на Різдво на Віла Аделіна, а в останню неділю року у Беріссо (31).

Прибуття Владики викликало велику радість у нашій громаді, і вона щирим серцем бажає Своєму Архипастиреві многих і благих літ!

В. Буженко

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

Посмертна Згадка

11 вересня 1961 р. парафіяни з церкви Пресв. Богородиці в Модельфарм, Саск., попрощали свого довброго парафіянина, Романа Середу, що нагло помер при праці 6 вересня.

Покійний Роман був взірцевим християнином і довголітнім старшим братом при місцевій церкві Св. Покрови. Зразу услуговував з покійним П. Хруником, а по його смерті в зимі 1956 р. сам зайнявся обслугою біля престола. Він завжди перший був у церкві, щоб усе підготовити для богослужб.

Пок. Роман ур. 31-1-1892 р. в селі Ляшки, в Зах. Україні, звідкіля приїхав до Канади в 1912 р., і поселився в околиці Модельфарм. Тут провів ціле своє довге життя, втішаючись добрим здоровлям. Останніми часами відчував біль у грудях, але не звертав на це уваги.

Покійний полишив жінку, двох братів і 4 синів. Усім дітям дав добре виховання. Діти були на похороні батька.

Похорон був дуже величавий. Рідко коли так багато людей приходить на

Хроніки Української Католицької Церкви в Аргентині

ня 3 грудня 1961. Того дня в
Аргентини, Буенос Айресі, в
ОО. Василіян було перше Св.
тя дітей, до якого приступило 16
і невинних душ. По співаній
Божі на церковнім подвірі при
вівтарі, були поминки по о. М.
вичу з приводу 150-річчя наро-
яткову мову мав о. Василь Зінь-
ВВ. Того ж самого дня маси вір-
сунулися на летовище Есейса, бо
їхати з Риму Апостольський Ві-
для українців-католиків в Ар-
Кир Андрей Сапеляк, Салезія-
иначе через непригожу погоду
аж у понеділок рано. Привітали
о. Вікарій-Делегат Йосип Гала-
ЧСВВ, від Українського Като-
о Обєднання, ред. Григор Голі-
Української Центральної Репре-
й, др. Василь Іваницький з дру-

второк Преосв. Кир Андрей був в
ції Кардинала Кажана, ординарія
дніх обрядів, а в середу в апос-
о нунція, Кир Умберта Мощоні.
ня була нарада з місцевим ук-
им священством й обід, що його
ував Преосвященний для духо-

удня — Преосвященний служить
Божу в СС. Василіянок на
і (Буенос Айрес).
рудня, неділя. о год. 5-ій попо-
просторій церкві ОО. Лазарис-
городиці Чудотворної Медалі від-
перша святкова Архиєрейська
Божа. Асистують Архипасти-
о. делегат Йосип Галабарда,
і о. Орест Карплюк, ЧСВВ, як
пці, дияконують о. Іван Балук, і
інько. Капелянує о. Микола Ку-
. Сповідає вірних о. Кирило По-
кедонець. Зібралося багато лю-
толиці й околиць. Діти парохія-
рідних шкіл в національних ст-

роях, Апостольство Молитви, Марійська Дружина, СУМ й інші молодечі товариства.

12 грудня вечером у залі ОО. Василіян приймає Кир Андрей на авдієнції УЦР, централі Просвіти й Відродження та Союз Аргентинсько-Укр. Студентів.

13 грудня Архипастирські відвідини материнього дому СС. Василіянок у Берісcо.

16 грудня ввечорі централя т-ва Відродження влаштувала посвячення прапорів, яке довершив сам Владика.

17 грудня Архиєрейська Служба Божа і відвідини української громади на Ляважолю коло Буйнесу. Владика сповідає вірних, править, промовляє, причащає 7 дітей уперше і понад 30 інших вірних. Потім в Філії Просвіти гостина. Вітав голова п. Кашуба і п. Чоган. Співав хор з Буйнесу під проводом п. Василика. Була й Рідна Школа, яку веде панна Таня Ямнюк.

18 грудня—знову авдієнції: Український Видавничий Інститут, купці і промисловці та інтервю з аргентинським журналістом п. Мартінес Кодо.

У наступну суботу, 23-го, передбачено ширшу зустріч з громадянством у централі Просвіти, в столиці, у неділю, 24-го, відправа на Валентін-Алсіна, на Різдво на Віла Аделіна, а в останню неділю року у Берісcо (31).

Прибуття Владики викликало велику радість у нашій громаді, і вона щирим серцем бажає Своєму Архипастиреві многих і благих літ!

В. Буженко

великім смутку рідного брата в
ні, та Польщі.
ронні відправи відслужив о. Ро-
узичка який також виголосив
ьну проповідь.
похороні відбулось прийняття в
Залі. Майже всі, що були в
прийшли до залі на перекуску.
лик о. М. Кучмяка переведено
на прес-фонд "Голосу Спаси-
і українську радіопередачу в
і. Збіркою зайнялися пані М.
і Е. Ковалик. Збірка принесла
Щира подяка всім жертводавцям
щикам.
побратиме, Даниле, вічним сном.
бі канадійська земля буде лег-

Присутній

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Посмертна Згадка

11 вересня 1961 р. парафіяни з церкви Пресв. Богородиці в Модельфарм, Саск., попрощали свого доврого парафіянина, Романа Середу, що нагло помер при праці 6 вересня.

Покійний Роман був взірцевим християнином і довголітнім старшим братом при місцевій церкві Св. Покрови. Зразу услуговував з покійним П. Хрунником, а по його смерті в зимі 1956 р. сам зайнявся обслугою біля престола. Він завжди перший був у церкві, щоб усе підготовити для богослужб.

Пок. Роман ур. 31-1-1892 р. в селі Ляшки, в Зах. Україні, звідкіля приїхав до Канади в 1912 р., і поселився в околиці Модельфарм. Тут провів ціле своє довге життя, втішаючись добрим здоровлям. Останніми часами відчував біль у грудях, але не звертав на це уваги.

Покійний полишив жінку, двох братів і 4 синів. Усім дітям дав добре виховання. Діти були на похороні батька.

Похорон був дуже величавий. Рідко коли так багато людей приходить на похорони в Модельфарм. [illegible] знак, що парафіяни і знайомі нал[illegible]о оцінили добру вдачу і працю пок. Романа.

Родина Новаків, з якої походила його друга жінка, зложила 10 дол. на пресфонд "Голосу Спасителя." Щира подяка всім учасникам похорону, а покійному Романові: Вічна Память!

Присутній

ЙОРКТОН, САСК.
Свіжа Могила

Дня 19 грудня 1961 померла в Йорктонській лічниці бл. п. Анна Середа, прийнявши святі тайни та проживши 77 років.

Покійна, з роду Кашик, народилась 6 грудня 1884 в селі Ляшки, повіт Ярослав, де 1906 вийшла заміж за Данила Середу, з яким 1907 приїхала до Канади. Через короткий час вони жили в Вінніпезі, а 1910 приїхали до Саскачевану, і поселились на фармі в околиці Бівердейл, йорктонської округи, де стали членами-основоположниками церкви Успення Матері Божої. Бог обдарив їх 3 синами: Іваном, Михайлом і Іваном, з яких перший син помер у молодому віці.

В 1953, на старости літ, п-во Данило Середа, замешкали в Йорктоні, де належали до парафії Матері Божої Неустанної Помочі.

Покійна виявила велику терпеливість і побожність в часі своєї довгої і важкої хвороби. Вона просила, щоб священик кожного дня привозив їй святі тайни.

При великому числі приятелів і знайомих похорон відбувся 21 грудня з церкви Матері Божої Неустанної Помочі в Йорктоні. Прощальне слово сказав о. Роман Хомяк, ЧНІ. Покійну похоронено на місцевому міському цвинтарі. По похороні відбувся обід у парафіяльній залі.

Нехай бл. п. Анна спочиває в Бозі, а память по ній нехай ніколи не загине між парафіянами в Бівердейл і Йорктоні. В.І.П.

Присутній

БЕНКЕНД, САСК.
Посмертна Згадка

Дня 4 лютого 1962 несподівано помер в часі сну в своїй хаті на фармі в околиці Бенкенд, Саск., Ілля (Олександер) Наконечний, проживши 67 років.

Покійний народився 31 липня 1894 в селі Святе, повіт Ярослав. В 1912 приїхав до Канади, і замешкав в околиці Скаро, Альберта. В 1919 переїхав до міста Мелвил, Саскачеван, і тут почав працювати при залізній дорозі та став членом місцевої церкви св. Юрія. В 1920 одружився з Катериною Крушельницькою з Гудів, Саск. Бог обдарив їх 5 дітьми: Володимиром, Марією, Петром,Степаном,Емілією. Дочки є вже подружені, а сини, що працюють у Торонті, є ще самітні. В 1936 він купив фарму в околиці Бенкенд, і тут замешкав з родиною та став членом церкви Покрови Матері Божої в Модельфарм. Коли ж зорганізовано парафію Вознесення НГІХр. в Бенкенд, він став її членом. Покійний був лагідної вдачі, і любив брати участь у церковних богослуженнях. Дуже пильно брав участь у св. Місії, що відбулась від 16-23 липня 1961 в Бенкенд, за проводом о. місіонера Гр. Шишковича, ЧНІ. Оставив у смутку, крім дружини Катерини та згаданих дітей, ще брата Івана в Едмонтоні, Альберта, двох братів: Дмитра і Андрія та сестру Анну в УССР., сестру Катерину в Польщі та брата Теодора в Франції.

Похорон відбувся 7 лютого з церкви Вознесення НГІХр в Бенкенд. Прощальне слово сказав о. Роман Хомяк, ЧНІ. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі.

По похороні відбувся обід у міській залі. На бажання родини п. п. Михайло Конюх і Василь Войтас перевели збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя" і українську радіопрограму в Йорктоні, яка принесла $20.30.

Усім жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Іллі (Олександрові) хай Бог дасть царство небесне. В.Й.П.

Присутній

ВИШАРТ, САСК.
Посмертна Згадка

Дня 2 лютого 1962 в лічниці Сірих Сестер у Лесток, Саск., померла Марія Малащук, прийнявши святі тайни й проживши поверх 79 літ.

Покійна, з роду Нечай, народилась 1882 в селі Манастир, повіт Рава Руска, де й вийшла заміж за Михайла Малащука. В 1928 вона приїхала до Канади, і замешкала в околиці Вишарт, Саск., де працював її чоловік, що вже прибув до Канади перед I світовою війною, і належали до парафії св. Архистратига Михаїла в Вишарт. Бог обдарив їх 8-ма дітьми: Параскевією, Анною, Юлією і Дмитром, та Миколою, Іваном, Катериною і Анастасією. Чотири останні вже померли. Дня 16 листопада 1940 помер її чоловік Михайло.

Покійна через довший час проживала в містечку Бенкенд, Саск., де належала до нашої парафії Вознесення НГІХр. В часі своєї хвороби вона виявила велику терпеливість і побожність. Коли вже сама не могла прийти до церкви, тоді просила, щоб священик приніс їй святі тайни до хати. Оставила в смутку, крім згаданих дітей, ще брата Миколу та 5 внуків.

Похорон відбувся 6 лютого з церкви св. Архистратига Михаїла в Вишарт.

Прощальне слово сказав о. Роман Хомяк, ЧНІ. Покійну похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі. По похороні відбувся обід в хаті п-ва Д. Малащука, сина покійної в Вишарт. На бажання дітей, п. Іван Блажейко перевів збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя" і українську радіопередачу в Йорктоні, що принесла $12.50.

Усім жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Марії хай Бог дасть царство небесне! В.І.П.

Присутній

ПОДЯКА ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Хочу прилюдно подякувати Богові, що ради молитов бл. п. єпископа Миколая Чарнецького, ЧНІ., зволив вислухати мої молитви в дуже важній справі. Я прирік помістити це в "Голосі Спасителя" як буду вислуханий.

о. В. Арвай, ЧНІ.

Хочу публічно подякувати Божественному Спасителеві, Божій Матері і Св. Йосипові за те, що захоронили мене від смерти, як великий трок розбив на кавалки мого трактора, мене тільки легко потовк. За те складаю 5 дол. на "Голос Спасителя."

Іван Статкевич

MANOR JUNIOR COLLEGE
Fox Chase Manor, Jenkintown, Pa.

NEW BUILDING

Preliminary plans are under way for construction of a new dormitory for 50 girls at Manor Junior College, Fox Chase Manor, Jenkintown, Pa. After conclusion of this work, the next step will be to have the school step up its curriculum for the increased students.

Manor Junior College was founded in 1947 with a few students originally meeting in Macrina Hall. Today it is the fastest growing College in Delaware Valley, U.S.A.

With the most modern school building in the world today, Manor College can accomodate 300 students. With completion of the new dorm, more out-of-town students will be given living quarters. This will allow for more enrollment of students.

The Sisters of St. Basil the Great came to the United States in 1911 and settled in Philadelphia, Pa. Since then they have opened an orphanage, school of primary grades (in 22 cities), a girls' academy and a junior college. A four year college is anticipated in the near future. There is a great need for a new full-term college in the Philadelphia area.

Manor Junior College is the only Byzantine Rite girls' school in the United States.

PERSONALS

Mr. and Mrs. Fred Bleech, 21 Locust Street, Warren, Pa., attended the christening of their grandson, John Himchak III, at St. Gregory's Byzantine Catholic Church in Washington, D.C. last Sunday.

The Very Rev. Dr. Basil Makuch, rector of the Ukrainian Catholic Seminary at Catholic University of America, conferred the Sacrament of Baptism and Confirmation upon the child, who was born on Thanksgiving Day.

A reception for fifty friends and relatives followed in the church parlors.

FILM RECORDS BEAUTY OF UKRAINIAN RITE

by Rev. John S. Buchanan

Last Sunday we made a movie. Certainly we broke all records for low budget productions. No one will threaten our record for speed for many years.

Normally pictures made for businesses or schools cost about $1,000 a minute. Since ours is one hour long the price should have been $60,000.00.

Building sets and lighting scenes consume many tiresome hours and the least pretentious of movies take at least two weeks of shooting time. Our film cost us several hundred dollars and we shot it all in one morning.

The whole thing would have been completely impossible except for the assistance of WGN-TV. They arranged for the telecast of Mass from St. Nicholas church.

We arranged for a film of the broadcast and shortly it will be available for parish use. Men's or women's societies will be able to rent it from Ideal Films from 58 E. So. Water St., Chicago, Ill.

Ever since I attended a Pontifical Mass at St. Nicholas some 20 years ago and received Holy Communion under both species I have talked enthusiastically about the beauty and majesty of the Divine Liturgy as celebrated in the Ukrainian Rite.

Rarely does one hear such choral music, or see such color and movement.

Yet the average Catholic in Chicago who drops into St. Nicholas on Sunday morning would be confused by strange vestments, ceremonies and language.

At the seminary, years ago, we were prepared for our trip by the Rev. Desmond Schmal, S.J., who had the happy talent of explaining the complexities of "eastern," (more correctly: Uniate) liturgies so that we understood them almost as well as our own. It is unfortunate that all parishes are not blessed with men with Father Schmal's ability.

Therefore we hoped to substitute a teaching device for the person of a teacher. We wanted to make a motion picture of the Mass to share the experience of this liturgy with others.

The Rev. Patrick Paschak, OSBM., really started the whole thing. It was his proposal that we televise the installation of Bishop Gabro as the first bishop of the new diocese of St. Nicholas.

At the same time we could broadcast the regular Sunday Mass and film the ceremonies.

The problem was then placed in the hands of the technicians at WGN-TV. We asked if they could provide us with sufficient variety of shots that would point out the ceremonies being described.

The director of the program, Jerry Gregoris spent several days at the church before he gave us an answer. A shooting script of important scenes was prepared. Father Paschak wrote his narration and we were ready.

I think it is quite true to say that television is a brand new art from quite distinct from painting, photography and music yet partially derived from all of them. You have to witness a show from a control booth before you can appreciate the truth of this.

The interior of a remote broadcast truck is far more cramped than a studio booth but there are just as many people, picture monitors, speakers and switches in it.

There is just as much excited anticipation of a scene. There is just as much elation when a picture is well photographed.

A remote broadcast crew is tied together with microphones and headphones. Constantly the director receives suggestions from cameramen about the pictures being broadcast.

The audio engineer and the narrator, too, offered advice on the improvement of the program. Even the technicians miles away at the studio where the Mass was being fed to the transmitter gave helpful advice.

Only with a group of men working as a tightly knit unit could this film be made. No one man could see, hear and predict with sufficient speed to cover the ceremonies adequately. Certainly these men are worthy of the highest praise.

This child that is television cannot envision all its potential uses. Certainly, last Sunday it was used for a new and worthy purpose.

In time, I hope your parish will avail itself of this new movie: "Mass According to the Ukrainian Rite."

When you see it you will join with me in praising the industry and talent of WGN-TV and the men who work for it.

PRESS FUND

.35 Peter Bialas, Sandy Lake, Man.

.50 John Statkiewicz, Benito, Manitoba, Steve Jubie, Spangler, Pa., Fred Strifchuk, Dauphin, Man., Miss M. Pasternak, Elfros, Sask., H. Fedoriw, Flin Flon, Man., Harry Rurka, Vegreville, Alta., Mrs. P. Chuey, Brooksby, Sask., Mrs. P. Mateyko, Brooklyn, N.Y.

1.00 Ilias Medynski, Woonsocket, R.I., Carolina Stasiw, Detroit, Mich., Mrs. A. Slavuta, Fisher Branch, Man., William Stanchuk, Angusville, Man., Mary Kostecka, Great Hills, N.Y., Mike Gryba, Grandview, Man., Fred Bubin, Lipton, Sask., Mrs. S. Hunka, Rochester, N. Y., Andrew Lapka, Russell, Man., Mrs. M. Kozicki, Elk Point, Alta., Olena Szatynsky, Wilmington, Del., Sam Krasilchuk, Vegreville, Alta., V. Czartorynsky, Montreal, Que., Rev. L. Mychajliw, Bethlehem, Pa., Mrs. Anne Germaine, Syracuse, N. Y., Mrs. Catherine Maryniuk, Winnipeg, Man., Anton Witoszynsky, London, Ont., N. Idzinski, Essex, Ont., K. Brezden, Wilton, N. Dak.

1.25 Nick Tretiak, Rama, Sask.

1.50 W. Iwanichn, Saskatoon, Sask., Michael Demjanew, Bissett, Man., Mary Terifenko, Shamokin, Pa., Favian I. Senyk, Winnipeg, Man., Mrs. S. Iwanicki, Hudson, N.Y., M. Kish, Portage la Prairie, Man., Peter Malzensky, Old Kildonan, Man.

1.75 Julian Yarema, Holden, Alta.

2.00 M. Arsenycz, Cowansville, Que., M. Wawryshyn, Toronto, Ont., Maria Drewniak, Woodhaven, N. Y., Anna Bilowus, Staten Island, N. Y., Mr. M. Yanoschak, Glen Oaks, N. Y., Maria Charabaruk, Montreal, Que., Miss Verna Polny, Philadelphia, Penna., Mr. W. Rak, Vonda, Sask., Katherine Luchka, Cleveland, Ohio, N. Obroca, Winnnipeg, Man., Catherine Yednak, Detroit, Mich., Mr. Peter Wychopen, Glendon, Alta.

2.50 Mrs. S. Brezicki, New Haven, Conn., Nick Homyn, Sudbury, Ontario.

2.90 Natalia Szpyrka, Plymouth, Pa.

3.00 J. Mistal, Brandon, Man., Alex Klymko, Fort Frances, Ont., George Dyba, Bronx, N. Y., Anna Labay, Bayonne, N. J., M. Osoba, Toronto, Ont.

4.00 W. Sawchuk, West Easton, Pa.

5.00 Julia Hrynchyshyn, Chicago, Ill.

5.80 Funeral of Alex Zaluski, Wynyard, Sask.

6.25 Funeral of Maria Malaschuk, Wishart, Sask.

7.70 Funeral of D. Yaremko, Yorkton, Sask.

8.00 Funeral of Ignatius Novak, Wynyard, Sask.

10.15 Funeral of Elias Nakonechny, Bankend, Sask.

12.00 Funeral of John Kowalyk, Yorkton, Sask.

Щира подяка всім жертводавцям за ласкаві жертви.

ДОДАТОК — SUPPLEMENT

REDEEMER'S VOICE, YORKTON, SASK. — JULY-AUGUST, 1962

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ БАТЬКІВ

Колегія Св. Володимира

РОБЛИН, БАНІТОБА КАНАДА

Вельмишановане Панство!

Одна українська католицька мама сказала мені таке: "Мій син поїде до Вашої Колегії, але я ні трохи не хочу, щоб він став священиком". Ось слова матері, що ходить до церкви щонеділі, належить до церковних організацій, а при тім найменшої охоти не мае віддати Господу Богу свого сина. Ось мама, що вважає себе за велику українську патріотку, але ніяк не хоче, щоб її син став духовним провідником свого народу.

На жаль, іще багато у нас таких мамів, тому й не диво, що такий великий брак у нас своїх українських священиків. Українські батьки ще не зрозуміли якслід, що то їхній святий, Богом наложений, обов'язок дати своїй Церкві священиків, а народові своєму провідників. Замало українців католиків тривожаться сумним фактом, що джерело духовних покликань для нас уже майже цілковито висохло. Нових священиків не можемо вже більш сподіватись ні з України, ні з інших якихсь країв. Коли направду хочемо мати своїх священиків, мусимо конче виховати їх тут у Канаді (Америці), іншої ради нема!

Посилаючи своїх синів до гайскулу, чи університету, і бажаючи їх бачити потім лікарями, адвокатами, інженерами, чи архитектами, наші українські батьки надто часто керуються низьким, матеріялістичним ідеалом: вони тільки бажають забезпечити своїм дітям вигідне життя, гарну модерну хату, нове велике авто, грубу банкову книжечку. Замало таких, що бажали б бачити своїх синів на щирій, жертвенній праці для рідної Церкви, для народу свого! Розуміється, що добра це річ мати своїх власних професіоналістів, своїх власних лікарів, своїх власних адвокатів, і так далі. Дай Боже, щоб ряди наших українських професіоналістів щораз росли-розросталися! Одначе за ті самі гроші, і неукраїнські професіоналісти можуть нас деколи обслужити не гірше від своїх. Лікар чужинець, коли йому заплатити, може нам зробити прекрасну операцію, і адвокат чужинець може нас за добрі гроші прекрасно оборонити в суді. Одначе є такі важливі справи, що чужинць Вам їх не полагодить, хоча б Ви йому не знати як заплатили. До таких важливих справ треба зачислити нашу святу віру, наш прадідівський східний обряд, наші церковні традиції. Коли хочемо, щоб по наших церквах правилась наша свята Літургія, коли бажаємо почути проповідь у своїй українській мові, то напевно не будемо звертатись до чужинця, конче треба свого священика, що нас розуміє, що проблеми наші зо зрозумінням поважно трактує. Та хто ж нам таких священиків дасть, коли не Ви, дорогі українські батьки?

А коли наспіє та блаженна хвиля, що Україна врешті стане вільна й суверенна, тоді наш український нарід буде просити в нас не лікарів, чи адвокатів, не інженерів, чи архитектів, ні! Він буде благальним голосом кликати до нас: "Пришліть нам українських священиків!" Чи зможемо ми тоді відгукнутись на їхню сердечну просьбу? Чи зможемо їм тоді прийти на поміч?

Провінція Редемптористів східнього обряду бажає виховати саме таких українських священиків і місіонерів для нашої Церкви й народу. Зокрема Колегія Святого Володимира Великого в Роблині, в Манітобі, має таку високу ціль перед собою. Саме цього року Господь допоміг нам цю Колегію значно поширити й розбудувати, і є вже доволі місця на добру сотню учнів. Дай Боже, щоб до цієї нашої школи зголошувались якнайкращі українські юнаки! Але, першзавсе треба, щоб Ви цього хотіли, Ви, дорогі українські батьки!

Не кожний юнак, що буде виховуватись у Колегії, мусить конче стати священиком. Нехай насамперед учиться, нехай виповнить програму канадійського гайскулу, нехай поволі росте-виростає в мудрості й ласці в Бога й у людей, а потім уже покажеться, чи Бог його покличе вступити в ряди монашого, чи може світського духовенства. Ті, що відчують виразний Божий поклик, стануть Христовими священиками, а другі залишаться в світі, й стануть у проводі наших церковних і світських інституцій. Але для одних і для других побут у цій школі може направду стати великим благословенням на все життя. Тому обов'язком українських католицьких батьків, а також усіх наших інституцій, зокрема парафій, піддержати цю Колегію, і поможності наповнити її вщерть найкращими синами нашого народу.

З глибокою до Вас пошаною,

В Христі Господі,

о. Нестор Годований, ЧНІ.
Директор

Місячна оплата в Колегії виносить тільки $40.00. Навіть вдома було б важко удержати сина за менші гроші. По дальші інформації прошу звертатись на адресу:

St. Vladimir's College,
Roblin, Manitoba, Canada

OPEN LETTER TO ALL UKRAINIAN CATHOLIC PARENTS

ST. VLADIMIR'S COLLEGE

ROBLIN, MANITOBA CANADA

Dear Parents:

In Winnipeg recently, a mother told me: "Father, my son is attending St. Paul's College. If he fails his grade, we will send him to St. Vladimir's next year". Another said: "We just cannot do anything with our boy. He runs around town nights, and just won't do anything we tell him. I think I will send him to Roblin this fall".

Thanks a lot!

St. Vladimir's is NOT a glorified reform school for Ukrainian Catholic delinquents and problem children. Neither is it a haven for "slow" or "apathetic" learners. If parents have failed somewhere in the upbringing of their "darling" sons, they are not going to dump their problems on us for $40.00 a month.

St. Vladimir's College is a Minor Seminary and we accept GOOD boys who come here with higher motives. We are not necessarily looking for honour students, not by a long shot. What we want are good, honest, wholesome, not-too-dumb Canadian (American) boys who want to find out if God is calling them to the priesthood or religious life. Once they are here, we will see to it that they receive an education and moral training second to none. They will learn to know and appreciate their holy religion and lovely rite; they will have every opportunity to learn the Ukrainian language, to take part in Ukrainian songs and dances, and to cherish their Ukrainian heritage.

Not all our graduates will become priests, but we pray that many of them will. Some will enter the professional field, but it is definitely NOT our primary aim to educate future Ukrainian doctors, lawyers, engineers, architects, etc., etc. What our people and our church need MOST of all is priests and missionaries.

Our policy then, is to accept to grades IX and X any boys who want to come to St. Vladimir's **of his own free choice.** It is important that he himself **wants** to come; otherwise he will not be happy here. To grades XI and XII we accept only those boys who think they would like to become priests, and want to come to St. Vladimir's to find out if they have a vocation.

Definitely—we want only GOOD boys—the best, even, for certainly God deserves the best. On behalf of such boys we are willing to dedicate our lives and make every possible sacrifice. **That is why we have never refused admission to a deserving boy because he could not afford to pay forty dollars a month.**

If your son is thinking of becoming a priest or missionary, encourage him, pray for him every day. To be the proud parents of a priest is the greatest grace God could bestow upon you as parents.

I bless you and your family, from all my priestly heart.

Sincerely yours in Christ,

(Reverend) Nestor Hodowany, C.Ss.R.,
Principal of St. Vladimir's College,
Roblin, Mantiba, Canada.

P.S. Yes, it's true that the tuition fee at St. Vladimir's is only $40.00 a month. And this covers everything—meals, tuition, text books, sports facilities, laundry, etc. Do you think you can keep your son at home for $10.00 a week?

---

25 ЛІТ СВЯЩЕНИЧОГО СЛУЖІННЯ

(Срібний ювілей о. Мирослава Колодія)

Українське духівництво відогравало і відограє важливу ролю в житті української спільноти. Воно не тільки вчить вірних Божої правди, але теж стоїть на сторожі національних інтересів. Колись, в Україні, священики крім своїх душпастирських обов'язків ще дбали про формування і збереження національного обличчя у своїх парафіян. Вони закладали читальні, рідні школи, кооперативи, провадили хори, заохочували і допомагали молоді здобувати освіту, боронили нарід перед визиском і несправедливістю, а в часах національних зривів, з хрестом у руці, заохочували нарід стояти за свої права.

Вірні традиціям своїх попередників наші священики в Канаді перебрали подібну ролю на нових місцях поселення. Тому не диво, що громадянство доцінює працю духівництва.

30 травня ц.р. в Ріджайні, столиці Саскачеванської провінції, відзначено 25-річчя священичих свячень о. Мирослава Колодія, пароха української катол. парафії Св. Василія Великого в цьому місті.

25-ть років тому, 12 липня 1937 р., прибуло до Монтреалю 6 молодих, нововисвячених священиків із Західньої України, щоб стати до душпастирської праці в одній із найбільших тоді просторони українських епархій, якою кермував еп. Василій Ладика, ЧСВВ. Між прибулими був теж о. М. Колодій, абсольвент Богословської Академії у Львові, який 30 травня того ж року отримав ерейські свячення у Жовкві з Рук еп. Ладики.

Дитячі роки провів о. Мирослав у родинному селі Клебанівка, пов. Збараж, до гімназії ходив у Тернополі і у Львові, де склав мyатуру в Малій Духовній Семінарії. В Канаді душпастирював у двох провінціях: коротко у Манітобі, а опісля в Саскачевані. Під його душпастирською опікою було містечко Канора й околиця, де провів 15 років, далі був катедральним парохом у Саскатуні, а від 9 років є парохом у Ріджайні. Під час своєї душпастирської праці він причинився до будови нових церков, народних домів, збудував одну священичу резиденцію, а недавно простору церкву в Ріджайні. Владика Кир Андрей, доцінюючи працю о. Мирослава, наділив його, у свій час, гідністю декана й єпископського радника.

В середу 30 травня ц.р. в год. 5:30 попол. о. Ювілят відправив у місцевій церкві торжественну Сл. Божу, до якої пристоящими були о. д-р М. Ґнесько, ЧСВВ. з Вінніпеґу і о. ігум. М. Дзюрман, ЧНІ., з Йорктону. Дияконували о. М. Пилипчук і о. В. Фляк. Проповідь виголосив о. Ігор Шпитковський з Вінніпеґу.

По відправі в церковній авдиторії зібралося коло 300 осіб, щоб відзначити це святкування окремим бенкетом, що його приготовило жіноцтво з ЛУКЖ. Між присутніми були 33 священики з Саскачевану і Манітоби, приятелі о. Ювілята і вірні з його парафії. Привітальні телеграми надіслали ВПреосв. митрополит Кир Максим з Вінніпеґу, еп. Кир Ніль з Едмонтону, еп. Кир Ісидор з Торонта, еп. Кир Володимир з Парижу, о. мітрат В. Лаба, о. канцлер М. Сопуляк з Едмонтону, о. М. Гринчишин, ЧНІ. з Вінніпеґу, та інші. В імені відсутнього еп. Кир Андрея говорив о. канцлер Іван Олійник, який теж провів молитву. Господарем був Мих. Гоменюк, телеграми і привіти, яких було 62, відчитував Вол. Сагаш. Бенкетовий товст вніс Ст. Шебець з Йорктону. Промовляли: о. консультор М. Ґнесько від Василіян, о. Волод. Корба від Редемптористів, о. М. Будз від духівництва Саскачеванської епархії, о. Гр. Теплий від товаришів, які були висвячені в 1937 р. з призначенням для Канади, Юрій Гук від піонерів у Ріджайні й інж. Мих. Стадник від місцевих організацій Католицької Акції і вручив дарунок від приятелів і парафіян. Крім цього Діти Марії вручили теж від себе дарунок свому о. Пароховi. Бенкет був зразково зорганізований і вміло проведений. Зворушений о. М. Колодій подякував усім за вияви прихильности й просив далі помагати в його відповідальній праці. Вкінці, о. Антін Фик, кол. парох Ріджайни, проказав молитву і так закінчив святкування 25-річчя священичого служіння о. Мирослава.

Присутній.

ПАРКЕРВЮ, САСК.

Посмертна згадка

Дня 21-го травня 1962 р. в шпиталі в Айтуні упокоїлася в Бозі бл. п. Юстина Родич.

Покійна народилася в селі Сколин, повіт Яворів, в 1886 році. До Канади приїхала в 1907 р. з чоловіком Олександром і замешкали в Бекенгем, Саск. Тому 13 літ замешкали в Паркервю.

Бог обдарив їх 7-ма доньками та трьома синами. Остались в смутку: чоловік і сини: Іван, Василь і Павло, доньки: Розалія, Марія, Софія, Анна, Павліна, Катерина і Геновефа, 28 внуків і 7 правнуків.

Покійна відзначалася глибокою вірою, в якій виховала гарно своїх дітей, що є примірними і активними членами як у парафії, так і в громадському житті. Часто приступала до св. Тайн, жертвувала на Служби Божі, дуже часто давала жертву на українську радіопередачу в Йорктоні; жертвувала також на церковні цілі. Дуже часто гостила священиків у своїм домі.

Величавий похорон відбувся 24-го травня в парафії Преобр. Господнього в Бекенгем, Саск. Двох Отців відслужили похоронні відправи: Пр. о. Ст. Ширий з Айтуни і Пр. о. Мих. Кучмяк з Йорктону. Прощальну проповідь виголосив о. М. Кучмяк. Дуже багато людей взяло участь в опхоронних відправах. Це був знак великої пошани і любови до неї. Тіло покійної спочило на цвинтарі в Бекенгем. Покійна прожила 58 літ в подружому житті.

По похороні відбувся обід у Василя, сина покійної. Під час обіду промовляв ще о. Ст. Ширий і при тій нагоді візвав присутніх дожертви на пресфонд "Голосу Спасителя" і українську радіопередачу в Йорктоні. Зібрано $16.75.

Всім ласкавим жертводавцям щира подяка. Вічная пам'ять матері і піонерці!

Присутній.

ДЖЕСМИЙ, САСК.
Посмертна згадка

Дня 27 квітня ц.р. упокоїлася в Бозі в старечому домі в Вайтвуд, Саск., Марія Бучуляк. Покійна прожила 74 роки, а походила з села Цитуля, Ярославського повіту, де народилася 1888 р. До Канади приїхала 1910 р. і по-

Бл. п. Марія Бучуляк

селилася в околиці Джесмин 1917 р. Полишила покійна в смутку трьох синів, дві доньки та 11 внуків. Дня 1-го травня похоронні відправи відслужив о. Ст. Шириій, ЧНІ. Дуже багато людей з цілої округи взяло участь у цих похоронних відправах. По похороні, родина покійної запросила всіх присутніх до мійської залі на спільну вечерю. В часі прийняття присутні зложили $30.00 на українську програму в Йорктоні, пресовий фонд "Голосу Спасителя" і на Служби Божі за бл. п. Марію. Всім ласкавим жертводавцям щире спасибіг, а покійній Марії сотвори Господи вічную пам'ять!

Присутній.

АЙТУНА, САСК.
Посмертна згадка

Дня 14 квітня ц.р. упокоївся в Бозі, на 70-му році життя, Степан Пяста. Покійний полишив у смутку дружину Параскевію, з котрою прожив 53 роки,

Бл. п. Степан Пяста

двох синів: Василія і Антона три доньки: Анну, Евдокію і Марію, та 18 внуків.

Покійний народився 1885 р. в селі Ямниця, Станиславівського повіту, і там одружився 1909 р. Перший раз він приїхав до Канади 1913 р., тут побув один рік і вернувся до старого краю, де брав активну участь у першій світовій війні та був у ній поранений. 1937 р. вертається знову до Канади та замешкує на фармі в околиці Айтуни, а тому три роки замешкав в Айтуні. У своєму житті покійний перебув важку операцію на горло, через що з великою трудністю міг лише шепотом говорити. В такому стані ще прожив 7 років. Покійний багато читав. Коли йому забракло книжок до читання, то часто приходив до Отців Редемптористів позичати а потім приносив прочитані та брав інші.

Покійний був практикуючим християнином. Любив св. Церкву "на Станиславцях" і в Айтуні та багато жертвував на її украшення. Усі наші вірні його знали і любили, тому не диво, що дуже численно зійшлися на його похорон.

При цій нагоді, родина померлого складає сердечну подяку усім, що брали участь у похоронних відправах, або жертвували на Служби Божі за нього, як також дякує Отцям Редемптористам з Айтуни за те, що віддали покійному християнську прислугу. Со Святими упокой Христе душу раба твоего і сотвори йому вічную пам'ять.

Родина померлого.

ГОЛАР, САСК.
Смерть піонера

Дня 31 травня ц.р. у лікарні в Вадіні, Саск., помер Андрій Пастернак, прийнявши св. тайни.

Покійний народився 13 грудня 1881 р. вселі Увисла, повіт Гусятин. До Канади приїхав у травні 1906 р. і короткий час перебував у Вінніпезі. В 1909 р. він переїхав до Саскачевану та поселився в окрузі Елфрос, де купив фарму та став членом-основоположником парафії св. Архистратига Михаїла в Вишарт. Тут 28 липня 1912 р. подружився з Розалією Туркевич, що походила з села Нова Гута, повіт Бучач. Бог обдарив їх трьома доньками: Марією, Анною і Каролиною, які вже вийшли заміж; двома синами: Михайлом, який по народженні скоро помер та Миколою, який ще дотепер є самітний. Коли ж у 1924 р. зорганізовано парафію св. вмч. Димитрія в Голар, він став її членом-основоположником.

Покійний був лагідної вдачі та любив брати участь у церковних богослуженнях. Коли захворів і сам уже не міг прийти до церкви, тоді просив, щоб священик до хати приніс йому святі тайни. Залишив усмутку, крім дружини та згаданих дітей, іще братів: Дамяна, Петра і Василя, та сестри: Анну та Варвару, 11 внуків і 3-ох правнуків.

Похорон відбувся 5 червня з церкви вмч. Димитрія вГолар. Прощальне слово сказав о. Роман Хом'як, ЧНІ. Покійного похоронено на місцевому парафіяльному цвинтарі.

По похороні відбувся обід у парафіяльній залі. На бажання родини, п.п. Т. Петрищин і П. Пастернак перевели збірку на пресовий фонд "Голосу Спасителя" і українську радіопрограму в Йорктоні, яка принесла $19.65.

Усім жертводавцям щира подяка за ласкаві жертви, а бл. п. Андреєві най Бог дасть царство небесне! В.Й.П.

Присутній.

Новий Твір

о. Богдан Курилас, ЧНІ.

З'ЄДИНЕННЯ АРХИЄПИСКОПА МЕЛЕТІЯ СМОТРИЦЬКОГО

в

історичному і психологічному насвітленні.

Докторська дисертація захищена в УВУ, Мюнхен, дня 26 травня 1955 (Мюнхен, 1962), стор. 139. Ціна $2.00.

Зміст цього твору такий:

Передмова., І. Розділ: Українська Церква до виступу Максима Смотрицького в "Треносі" 1610 р.

II. Розділ: Розходження між Східньою і Західньою Церквами.

III. Розділ: Біографічне представлення духового розвитку архиєпископа М. Смотрицького (в світлі структурної психології).

IV. Розділ: Три моральні й психологічні потрясення в житті архиєпископа М. Смотрицького.

V. Розділ: Ідея української патріярхії в Києві й архиєпископ Мелетій Смотрицький.

VI. Розділ: Paraenesis ad Nationem Ruthenam (12 грудня 1628).

VII. Розділ: Важніші твори Мелетія Смотрицького до Апології.

Показчик літератури

Примітки

Список імен.

Можна набути:

REDEEMER'S VOICE PRESS
Yorkton, Sask., Canada.

PRESS FUND

Most Rev. J. M. Schmondiuk, D.D.	$25.00
Anna Sternik, Johnson City, N.Y.	2.50
Funerals—	
Justine Rodych, Parkerview, Sask.	6.75
Mrs. Andrew Pasternak, Holar ..	8.80
Mary Buchulak, Jasmin, Sask. ..	10.00
Stephen Piasta, Ituna, Sask.	10.00
З нагоди похорону бл. п. Івана Богуцького, Beaverdale, його син Іван Богуцький Jr., жертвував на пресовий фонд "Гол. Сп." ______	10.00
З нагоди 25-літнього ювілею подружого життя п-ва Юрія і Марії Олійник в Голар, Саск.; п. Юрій Олійник жертвував на пресовий фонд "Гол. Сп." ___________	5.00

ГІДНА ВІДМІЧЕННЯ АКЦІЯ ЖІНОЦТВА

Керівництво Вищих Освітних Курсів, яків відбудуться в липні та серпні ц.р. у Вінніпегу, повідомляє, що Відділ ЛУКЖ при Церкві Всіх Святих в Норт Батлефорді, Саск., вирішив фундувати стипендію з метою помогти хлопцеві чи дівчині з українського роду взяти участь в цих курсах. В листі з тієї нагоди до Керівництва Курсів п-і А. Балич піддала думку, щоб з допомогою української преси відкликатись до інших жіночих організацій в Канаді і заохотити їх фундувати стипендії та отак підтримати цей вартісний почин.

Як відомо, Вищі Освітні Курси призначені для хлопців чи дівчат, що скінчили 15-ий рік життя. Курсантів вчитимуть української мови, літератури, історії, географії, мистецтва, танків та співу, з окремим підкресленням української культури в Канаді. Передбачені теж відповідні відпочинкові і розвагові імпрези. Оплата за курси—$25.00 і курсантів слід зголошувати на П.О. Бокс 1081, Вінніпег 1, Манітоба.

The directors of the Ukrainian Summer School to be held in Winnipeg during the months of July and August under the sponsorship of the Ukrainian Cultural and Education Centre, report that All Saints Ladies Orginzation of North Battleford has decided to provide a scholarship in order to help a Ukrainian boy or girl to attend the Summer School. In a letter to the directors, Mrs. Alex Balych suggested that an appeal be made through the Ukrainian press to other women's organizations all across Canada to sponsor scholarships to support this worthwhile project.

The directors report further that enquiries and applications for the courses have been received from students as far west as Oregon, and as far east as Montreal and Buffalo, New York.

The Ukrainian Summer School is open to Ukrainian boys and girls who have passed their fifteenth birthday. The students will be taught Ukrainian grammar, literature, history, geography, arts, dancing, and singing, with particular emphasis on Ukrainian Canadian culture. Provision is made for recreation, and for weekends at the beach. The cost of tuition is twenty-five dollars. Application form may be obtained from the Director, Ukrainian Summer Courses, P.O. Box 1081, Winnipeg 1, Manitoba.

FIRST OF ITS KIND
(Radio Station)

When Canada's first multi-lingual radio station takes to the air in Mid-September, it will have the world's first license for broadcasting exclusively for ethnic groups in 15 languages as well as French and English.

The Board of Broadcast Governors recommended this service for Montreal area's fast-growing ethnic population in March, 1962, and today the government passed an Order-in-Council for the establishment of this Canadian 'first' in broadcasting.

A young Polish-born, Scottish-educated broadcaster will be at the helm of this station which will have a program as diversified as the many languages in which it will broadcast.

The Conservative government recognizing the need of immigrants, is providing further evidence of its constant concern for new-Canadians.

The dearth of foreign-language broadcasts from Canada for Canadians of foreign cultures has long been a source of discontent, but in its first approval, the Diefenbaker government hopes to give newcomers adequate radio service in Canada's largest Metropolitan area.

News, music, French and English lessons and Canadian history and geography orientation will be programmed on a regular basis by the station.

Шістнадцяті Вищі Освітні Курси

відбудуться

в днях від 3-го липня до 11-го серпня 1962 р.

У МІСТІ ВІННІПЕГУ

заходом

ОСЕРЕДКУ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ Й ОСВІТИ
І ПРИ СПІВПРАЦІ МУНО КАНАДИ

Виклади будуть відбуватись в Авдиторії УНО у Вінніпегу, а також у літній оселі "Русалка" коло Гімлі, над озером Лейк Вінніпег.

Програма Курсів: Українська мова, історія, географія, письменство, народнє мистецтво, українська пісня і музика, народні танки, ведення Рідних Шкіл, ідеологія українців Канади, українська література а Канаді, підготова до громадської праці, теорія музики, диригентура, народні строї і ін.

Викладачі й інструктори: Вже прийняли запрошення: педагог Б. Білаш, д-р І. Глинка, педагог і диригент В. Климків, хореограф Я. Клунь із Гемилтону, інж. В. Коссар, пані Тетяна Кошиць, д-р М. І. Мандрика, ред. М. Погорецький, проф. д-р Я. Б. Рудницький, проф. д-р Павло Юзик. Прийняли спеціяльні виклади-доповіді: отець д-р Прелат В. Кушнір, д-р Марина Рудницька, проф. В. Жук, мистець Л. Молодожанин, дир. В. Кохан, поетеса Лавечко-Гавс.

Курсанти: Студентом Курсів може бути кожний українець і українка, що закінчили 15-ий рік життя. Для студентів Курсів є дві кляси до вибору: 1) **Дійсні слухачі,** що запишуть всі предмети і будуть ходити на всі виклади; 2) **Надзвичайні слухачі,** що будуть вчащати на виклади спеціяльно вибраних предметів. Наука відбуватиметься п'ять перших днів у тижні в Авдиторії УНО, а в суботу і неділю деякі виклади і спортові гри будуть в оселі "Русалка".

Оплати і прожиток: Вписове на Курси виносять $25.00. Позамісцеві курсанти повинні мати принайменше $100. готівки на мешкання і харчування впродовж Курсів. Вони житимуть у приватних мешканнях. Бажаючих вписатись на Курси просимо якнайскорше зголоситись до Управи Курсів, на адресу:

Ukrainian Summer Courses,
P.O. Box 1081,
Winnipeg 1, Man., Canada.

Управа вишле їм "Вписову Заяву", яку вони виповнять і, разом із вписовим $25.00, вишлють на повищу адресу. Також просимо звертатись до Управи за поясненнями—в українській або англійській мовах.

АЙТУНА, САСК.
Похорон піонера

Дня 30. травня ц.р. упокоївся в Бозі Іван Венгрович. Покійний народився в селі Павелче, Зах. Україна 1870 р. Приїхав до Канади 1906 р. І ось цього піонера, що прожив 92 роки, з того 56 в Канаді, 2. червня відпроваджено на вічний спочинок. Він був одружився ще в старому краю. В цьому подружому житті (дружина померла 1956 р.) Господь поблагословив його 10 діточками, з котрих три вже не живуть. Покійний полишив у смутку трьох синів, чотири доньки, 19 внуків, 29 правнуків і 2 праправнуки. Тішився наш піонер великою родиною. Покійний був вельми працьовитий, спокійної вдачі, любив св. Церкву та багато причинився до будови і окраси Божого храму. По похоронних відправах, що відбулись в церкві Непорочного Зачаття Пр. Д. М. "на Дорошах", учасники похорону зійшлися до хати наймолодшого сина покійного на обід. Під час обіду, о. С. Ширий зложив співчуття родині померлого та заохотив присутніх до збірки на українську радіопередачу в Йорктоні та на українську католицьку пресу. Зібрано $17.75 на ту ціль. Щире спасибі всім ласкавим жертводавцям, а бл. п. Іванові Венгровичеві сотвори Господи вічную пам'ять.

Присутній.